西游记

ไซอิ๋ว

Xiyou ji

พงศาวดารจีน
ฉบับแปลภาษาไทย

WU CHENG'EN

เรียบเรียงโดย
เทียนวรรณ (ต.ว.ส. วัณณาโภ)

ฉบับสมบูรณ์ ๘ เล่ม

ไซอิ๋ว

WU CHENG’EN

第001回 · เล่มที่ ๑

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๑

จักรพรรดิถังไทจงฮ่องเต้
(ปฐมเหตุแห่งการเดินทางของพระถังซัมจั้ง)พงศาวดารจีนเรื่องไซอิ้วราชวงศ์ถัง(พ.ศ. ๑๑๖๑-๑๔๕๐)เดิมจะมีเรื่องไซอิ้วนี้
ตั้งแต่ครั้งพงศาวดารเรื่องซุยถัง มีความว่า
พระเจ้าถัง
ไทจงฮ่องเต้ คือพระนามเดิมชื่อหลีซิบิ้น
ได้เป็นกษัตริย์สืบวงศ์ถัง เสวยราชสมบัติ
ในเมืองถังเป็นสุขแล้วครั้นอยู่มาในราตรีวันหนึ่ง
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้พระองค์เสด็จเข้าที่พระบรรทม
หลับสนิท ทรงพระสุบินนิมิตฝันไปว่า
มีพระยานาคราช* ตนหนึ่งมาอ้อนวอนขอให้
พระองค์ช่วยชีวิตไว้ โดยเหตุว่า
พระยานาคนั้นเป็นพนักงานให้น้ำฝน พระยานาค
ได้กระทำให้น้ำฝนตกลงมาในมนุษยโลกมากเกินกว่ากำหนดไป เง็กเซียงฮ่องเต้คือ
พระอิศวร ทรงพระพิโรธกริ้วพระยานาค
มีรับสั่งให้งุยเต็งซึ่งเป็นขุนนางของพระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้ เป็นเพชฌฆาตผู้ฆ่าพระยานาคซึ่งเป็นผู้มีความผิด พระยานาค
รู้ว่างุยเต็งเป็นขุนนางในพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงได้มาเข้าฝันขอให้พระเจ้าถังไท
จงฮ่องเต้ช่วยว่ากล่าวงุยเต็งขอชีวิตไว้ครั้นพระองค์ทรงฟื้นจากที่พระบรรทมแล้ว จึงรับสั่งให้หางุยเต็งเข้ามาเฝ้า
ทรงชวนงุยเต็งเล่นหมากรุกโดยมีพระราชประสงค์จะมิให้งุยเต็งไปฆ่าพระยานาค
ได้ตามกำหนดครั้นงุยเต็งเล่นหมากรุกอยู่ด้วยพระเจ้า

ถังไทจงฮ่องเต้มาหลายกระดานเข้า
หาวนอนก็เคลิ้มสติหลับไปหน่อยหนึ่ง จึงร้องขึ้นว่า
(ซัว) แปลเป็นภาษาไทยว่า
(ฆ่า) แล้วก็ได้สติสะดุ้งตื่นเลยเล่นหมากรุกแก่พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ต่อไปสวนพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
เมื่อพระองค์ได้ทรงฟังงุยเต็งร้องขึ้นว่า (ซัว) แล้ว
ก็เล่นหมากรุกต่อไปฉะนั้นจึงรับสั่งถามงุยเต็งว่าเมื่อต
ะกี้ท่านว่ากระไรงุยเต็งจึงกราบทูลว่า
มีรับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้ ให้ข้าพระพุทธเจ้าประหารชี
วิต
เล่งอ๋อง ซึ่งมีความผิดได้ให้น้ำฝนเกินกว่ากำหนดที่เง็
กเซียงฮ่องเต้กำหนดไปพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรง
ท ราบดังนั้น ก็ทรงเสียพระทัยที่มิได้ทรงทราบว่า
*หมายเหตุ พระยานาค, นาค หมายถึง
มังกรของจีน
งุยเต็งจะไปประหารชีวิตพระยานาคได้ด้วยวิญญาณทร
งเข้าพระทัยว่างุยเต็งจะไป
ฆ่าพระยานาคพร้อมด้วยร่างกายและวิญญาณ
จึงได้ทรงชวนงุยเต็งให้มาเล่น
หมากรุกอยู่เสียกับพระองค์งุยเต็งผู้นี้ถ้าเวลากลางวัน
ก็รับราชการอยู่ในเมืองมนุษย์ ครั้นเวลาราตรี
กลางคืนก็ไปรับราชการฆ่าสัตว์อยู่ในเมืองนรก
ตามหน้าที่ของตนที่เป็นเพชฌ-
ฆาตในเมืองนรกครั้นอยู่มาวันหนึ่ง
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้พระองค์ประชวรพระโรคลมส
ลบแน่
นิ่งไปช้านาน ครั้นเจ้าพนักงานแพทย์พยาบาลพระองค์
ทรงฟื้นคืนมีพระสติขึ้นได้
แล้ว ก็ทรงพระราชดำริแต่ในการพระราชกุศล
อันเป็นเหตุที่จะให้เป็นอุปนิสัยปัจจัย
แก่พระองค์ไปในปรโลกเบื้องหน้าต่อไป
จึงมีรับสั่งให้ราชบุรุษไปอาราธนาพระถังซัม
จั๋งเข้ามาเฝ้าในพระราชวัง
ทรงพระปรารภรับสั่งแก่พระถังซัมจัง เพื่อให้ไปเรียน

พระพุทธศาสนาในลังกาทวีปฝ่ายทิศตะวันตกซึ่งเป็นประเทศต่อเมืองแก่มัชโม
ประเทศ อันเป็นประเทศที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาบังเกิด คือประเทศอินเดียใน
ทุกวันนี้ อันคนโบราณทั้งหลายเรียกว่าชมพูทวีปมาแต่ก่อนจึงพระถังซัมจั้งได้รับอาสาไปเรียนพระพุทธศาสน า ในชมพูทวีป คือทิศตะวัน
ตกที่เกาะลังกาสิงหลในกาลทุกวันนี้
และไปได้ศิษย์วิเศษษู้หนึ่งชื่อ (เกาซือเทียน)
คือ (หงอคง) ภาษาไทยว่าหนุมานจีนต่อไปนี้จะได้กล่าวตามเรื่องประวัติของเกาซือเทียนคือหงอคง
ซึ่งเป็นลิงเผือก
ท่านผู้อ่านจะได้ทราบเรื่องเบื้องต้นอันเป็นประวัติของหงอคงหนุมานจีน ดังจะได้
กล่าวต่อไปนี้โดยพิสดารประวัติของหงอคงเดิมฟ้าและดินชลในอากาศวิถีมีดาวเดือนตะวัน พระจันทร์
พระอาทิตย์ และ
มีธาตุเครื่องคุมต่าง ๆ คือดินน้ำลมไฟและภูเขากรวดทรายศิลา แม่น้ำลำธาร
ห้วยหนอง ต้นไม้ ใบหญ้าลดาวัลย์และมีจักรวาลและทวีปน้อยใหญ่ คือ ทวีป
บูรพาทางทิศตะวันออก และทวีปปราจีนทิศตะวันตกและทวีปอุดรทิศเหนือ และ
ทวีปทักษิณทิศใต้แต่ในเรื่องไซอิวนี้
ได้กล่าวแต่ฝ่ายทิศบูรพาข้างตะวันออกก่อนว่าริมฝั่งชาย
ทะเลตะวันออกมีเมืองอยู่เมืองหนึ่งชื่อว่าเมือง
(เง่าล่ายก๊ก) ในทะเลมีเกาะมี
ภูเขาสูงชื่อว่า (ฮวยก๊วยซัว)
ภูเขานี้เป็นต้นเหตุของนา ๆ ทวีปและเป็นที่อาศัยของ
พระยานาคราชทั้งหลาย บนยอดเขามีก้อนศิลาเรียกว่า (เจียเซียน) แปลเป็น
ภาษาไทยว่า ศิลาเทวดา สูงประมาณสามวาสองศอกห้าองคุลี วัดอ้อมรอบโต

ประมาณสามวา ที่บนยอดศิลามีช่องเล็ก ๆ
อยู่เก้าช่อง ได้รับเอาแสงพระอาทิตย์
พระจันทร์ และอากาศธาตุฤดูต่าง ๆ
ก็เกิดเป็นกายสิทธิ์ปรากฏขึ้นเป็นวานรคือลิง.
หิน มีมือและเท้าศีรษะอันบริบูรณ์
ก็สำแดงกิริยาไหวกระดิกนั่งยืนเดินกระโดด
โลดโผนได้ต่าง ๆ มีนัยน์ตาเป็นแสงสว่างช่วงดังดวง
พระทินกร ส่องแสงนัยน์ตา
ขึ้นไปถึงดาวดึงส์พิภพเทวโลก
ได้กระทำให้เทพยดาทั้งหลายมีความพิศวงตื่นตกใจอา
ศัยเหตุที่กล่าวมานี้ จึงเง็กเซียงฮ่องเต้คือพระสย
ม ภู ว ญาณได้แก่พระอิศวร
มีรับสั่งให้เชยหลีงั้นเทพบุตรและซุ่นฮองฮี้เทพบุตรสอง
องค์นี้ลงไปตรวจดูที่เขา
ฮวยก๊วยซัวนั้นว่า จะมีเหตุประการใดเทพยเจ้าทั้งสอ
งพระองค์จึงได้เหาะลงมายังเขาฮวยก๊วยซัว
เที่ยวตรวจดูทั่ว
ทุกสถานแล้ว ก็เหาะกลับนำประพฤติเหตุอันนั้น
กราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ว่า ที่มี
แสงสว่างดังสีทองคำนั้น คืออยู่ข้างทิศบูรพาฝ่ายตะวัน
ออกเมืองเง่าล่ายก๊ก ที่
ภูเขาฮวยก๊วยซัวมีก้อนศิลาเกิดเป็นฟองคือ (ไข่)
ถูกแสงพระอาทิตย์และอากาศ
ธาตุฤดูต่าง ๆ เข้าอบรม ก็บันดาลให้เกิดเป็นลิงเผือ
กหินขึ้น พึ่งจะมีกิริยาหัดนั่ง
ยืนเดินและกระโดดโลดเต้น มีจักษุแดงดังแสงพระอา
ทิตย์เมื่ออุทัย เพราะฉะนั้น
จึงมีแสงสว่างส่องขึ้นมายังดาวดึงส์พิภพนี้
ขอพระองค์ได้ทรงทราบเง็กเซียงฮ่องต้เมื่อได้ทรงสดั
บเหตุ ตามที่เทพยดาทั้งสองมากราบทูลดังนั้น
จึงมีเทวบัญชาตรัสแก่เทพยดาทั้งหลายว่า
ธรรมดาในใต้หล้าย่อมบังเกิดสัตว์ที่
เป็นกายสิทธิ์ฤทธิ์เดชขึ้นได้ดังนี้
ก็เพราะอาศัยความร้อนและความเย็นอบรมกัน

จึงบังเกิดธาตุต่าง ๆ เพราะลมอากาศได้กระทำให้เ
ป็นขึ้นเป็นเหตุเดิม ย่อมเป็น
วิสัยแห่งโลกประหลาดคือหมู่สัตว์และสังขารสำหรับฟ้า
และดินอยู่อย่างนั้น ไม่
เป็นความประหลาดอัศจรรย์อะไรนัก
เง็กเซียงฮ่องเต้ตรัสเท่านั้นแล้วก็เสด็จเข้า
ทิพยสถานแห่งพระองค์ครั้นต่อมาลิงหินเผือกตัวนั้น
มีอาการกิริยานั่งยืนเดินโลดเต้นและเที่ยวหา
อาหารผลไม้กินได้ และมีกำลังพลังเรี่ยวแรงเป็นอันม
ากผิดกว่าปรกติธรรมดาลิง
ทั้งหลายจึงฝูงสัตว์ทั้งหลายก็มามั่วสุมประชุมกันอยู่ด้วย
พระยาวานรเผือก คล้ายๆ
แก่พวกพลบริวาร พระยาลิงย่อมมีความสุขสำราญตาม
วิสัยธรรมดาของสัตว์ใน
ถ้ำภูผาและเนินเขาใหญ่มีความสุขสบายมาช้านานอยู่ม
าวันหนึ่งเป็นฤดูคิมหันต์อากาศร้อนวิปริตมาก
พวกวานรและฝูงค่างชะนี
ทั้งหลาย พากันมาอาศัยอยู่ที่ใต้ร่มไม้ใหญ่ทั้งพระยาลิง
เผือกก็มาสโมสรประชุม
พร้อมกันในที่นั้น จึงพวกวานรทั้งหลายก็พากันลงเล่นน้
ำในลำธาร จึงได้เห็น
กระแสน้ำนั้นไหลเชี่ยว ฝูงลิงและค่างทั้งหลายจึงได้พู
ดกันว่า ควรพวกเราจะไปดู
ให้ถึงต้นทางที่น้ำไหลมานี้ว่า
น้ำนี้ได้ไหลออกมาจากสถานที่อันใด จึงพวกวานร
ทั้งหลายกับพระยาลิงเผือกได้เดินเลียบลำธาร
มาจนถึงที่ต้นแห่งกระแสน้ำนั้น จึง
ได้รู้ว่าน้ำนั้นได้ไหลออกมาจากภูผา
ลิงทั้งหลายจึงได้พูดว่าน้ำนี้ใสสะอาดบริสุทธิ์
นัก แต่ผู้ใดจะสามารถดำเข้าไปดูให้รู้แน่ว่าในถ้ำนั้นเ
ป็นประการใด ที่น้ำไหลออก
มา นั้นจะมีสิ่งอันใดอยู่ภายใน
เมื่อใครสามารถเข้าไปตรวจดูให้รู้เหตุผลได้
แน่นอนแล้ว พวกเราจะยกผู้นั้นให้เป็นใหญ่

คือเป็นเจ้านายแห่งพวกเราทั้งหลายเมื่อพระยาวานร
เผือกได้ฟังพวกลิงทั้งหลายพูดดังนั้น
ก็กระโดดลงไปยืนอยู่
ตรงหน้าวานรทั้งหลายแล้วประกาศว่า
เราเองเป็นผู้สามารถจะดำน้ำเข้าไปตรวจ
ดูให้รู้เหตุการณ์ในนั้น ครั้นว่าดังนั้นแล้ว
พระยาวานรก็ดำน้ำเข้าไปในถ้ำนั้น ผุดขึ้น
ข้างในช่องศิลา เห็นสะพานเหล็กตั้งคร่อมทางน้ำไหล
อยู่ ในใต้สะพานมีช่องน้ำ
ไหลชอนไปในช่องศิลา เมื่อเห็นดังนั้นแล้วก็ถอยออกม
ายืนดูอยู่ข้างบน เห็นที่ริม
สองข้างสะพานมีช่องเป็นชันเป็นลำดับดุจดังว่าบ้านเรื
อนที่มีคนอยู่อาศัย พระยา
ลิงเผือกจึงขึ้นบนสะพานเหล็ก
จึงได้แลเห็นป้ายศิลาจารึกอักษร ๑๐ ตัว หรือคำ
ว่า "ฮวยก๊วยซัวยกตี้จุ๊ยเลียมต๋อง"
ฮวยก๊วยซัวยกตีจุ๊ยเลียมต้อง แปลเป็นภาษา
ไทยได้ความว่าภูเขามาลาผลชัยภูมิถ้ำน้ำคั่นปราสาทถ้
ำฟ้าเมื่อพระยาลิงเผือกได้เห็นดังนั้นแล้ว
ก็มีความยินดีเป็นอันมาก กลับโผลงใน
น้ำดำผุดออกมาจากช่องผาขึ้นมาตบมือร้องด้วยเสียงอั
นดังว่า ในช่องภูผานั้น
เป็นที่ประหลาดงดงามอย่างยิ่งที่สุดราวกับเทพยดามา
นิรมิตรและสร้างไว้พวกวานรทั้งหลายจึงถามว่
า ในถ้ำนั้นเป็นประการใด ขอท่านได้ชี้แจงให้พวก
ข้าพเจ้าทราบด้วยบ้างพระยาลิงเผือกจึงเล่าว่า
เราได้เข้าไปในถ้ำเห็นมีสะพานเหล็กริมข้างสะพาน
ดูดุจเทพยดานิรมิตไว้ เห็นงดงามแก่ตาหาที่เปรียบมิไ
ด้พวกลิงทั้งหลายพากันถามว่า
ท่านเข้าไปอย่างไร ขอให้ช่วยแนะนำในท่าทาง
ที่จะเข้าไปจึงพระยาวานรได้ตอบว่า
กุระแสน้ำที่ไหลออกมานี้ได้ไหลออกมาจากใต้สะพาน
เหล็กใหญ่ที่ริมสองข้างทางสะพานนั้น
มีสิ่งของประหลาดต่าง ๆ คือต้นไม้ที่มีผล

และดอกดกไสว และมีห้องศิลาเป็นลำดับเรียบร้อยเรียงรายกันไป ในห้องทั้งหลาย
เหล่านั้น มีเครื่องภาชนะใช้สอยต่าง ๆ สำหรับห้อง
ควรที่พวกเราทั้งหลายจะเข้า
ไปอาศัยอยู่ในสถานถ้ำอันนี้
จะมีความสุขสำราญปราศจากภัยอันตรายต่างๆ และ
พ้นจากอากาศอันร้อนได้ฝ่ายพวกวานรทั้งหลาย
เมื่อได้ฟังพระยาลิงเผือกบอกเล่าชี้แจงดังนั้น ก็มี
ความยินดี จึงพูดแก่พระยาลิงเผือกว่า
พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมีความยินดีในถ้อย
คำของท่านขอท่านได้นำพวกข้าพเจ้าเข้าไปอยู่เถิดเมื่อพระยาวานรได้ฟังลิงทั้งหลายกล่าวคำวิงวอ
นดังนั้น ก็หลับตากระโดดลง
ในน้ำดำเข้าไปผุดขึ้นข้างในถ้ำ
พวกลิงทั้งหลายก็กระทำตามโดดลงในน้ำดำเข้า
ไปในถ้ำทุกตัวครั้นผุดขึ้นข้างในก็ได้เห็นสิ่งของในถ้ำมีอยู่เป็นอันมาก ก็พากันแย่งชิงกันไป
มาตามวิสัยแห่งสัตว์เดียรัจฉาน
แต่พระยาวานรมิได้ประพฤติเช่นแก่ฝูงลิงทั้งหลาย
จึงขึ้นบนแท่นศิลาแล้วร้องประกาศว่า
ท่านทั้งหลายได้พูดสัญญาไว้ว่า ถ้าใครดำน้ำ
เข้ามาได้ในถ้ำและรู้เหตุการณ์แล้วควรออกไปบอกเล่าให้พวกท่านทั้งหลายรู้เหตุ
การณ์ได้ไม่อันตรายท่านทั้งหลายจะยอมอยู่ในอำนาจ
ยกให้เราเป็นเจ้านายแห่งท่าน
บัดนี้เราก็ได้ทำการตลอดมาแล้วตามท่านพูดสัญญา
และยังได้พาพวกท่านเข้า
มาเห็นในถ้ำ อันเป็นสถานที่ประเสริฐเป็นบรมสุขสำราญนิราศภัยแล้วฉะนี้ ท่าน
ทั้งหลายจะว่าประการใดต่อไปเราจะขอฟังฝ่ายพวกวานรทั้งหลายก็พร้อมกันยกมือขึ้นประนมเหนือเศียรเกล้าแล้วก็กล่าว
ถ้อยคำปฏิญาณตนว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายขอยกท่านให้เป็น (เชยส่วยไต้อ๋อง) แปลว่า

พระยาผู้เป็นใหญ่พันปีตั้งแต่นั้นมาพระยาเชยส่วยไต้อ๋อ
งก็เปลี่ยนนามเดิมให้บริวารทั้งหลายเรียกชื่อ
ใหม่ว่า (มุ้ยเกาอ๋อง) แปลภาษาไทยว่าพระยาวานร
โสภาอาศัยเหตุนี้ ในตอนนี้
จึงมีคำโคลงแปดบทเทียบเป็นพยานคำที่หนึ่งมีว่า
ซัมเอี้ยมเกาตัย ชั้นดุนเซง แปลว่า
อากาศเกื้อกูลกระทำให้เกิดสัตว์ต่าง ๆ คำ
สองมีว่า เซียมเจียะเปา อ้ามยักง้วยเจ๋ง แปลว่า
ศิลาเทวดาครอบคลุมรับแสง
พระอาทิตย์พระจันทร์จึงกระทำให้พระยาลิงเผือกขาว
บริสุทธิ์มีกำลังมาก คำที่
สามมีว่าเจียวหมึงห่วยเก๊าฮ่วนไต้เต๋า
แปลว่าอาศัยไข่เป็นรูปเกิดลิงหินเป็นต้น
เหตุแห่งมรรคผล คำที่สี่มีว่า เก๊ทามีแส่พ่วยต้นเช้ง
แปลว่าสมมุติชื่อแซ่นั้นเพื่อ
สำเร็จแล้ว คำที่ห้ามีว่า หลายกวยปุดเซ็ก
ยินโป้เสียง แปลว่าพิจารณาข้างใน
ไม่รู้ เพราะไม่มีรูปและลักษณะ
คำที่หกมีว่างั่วฮะเมงจายจวกสู่เฮ้ง แปลว่า
ประกอบภายนอกรู้แจ้งทำเป็นรูป คำที่เจ็ดมีว่า
เละต้ายนั่งนั้งกายเซอกือ แปล
ว่าต่อมาทุก ๆ คนต้องอาศัยลิงตัวนี้ คำที่แปดมีว่า
แซอวงแซเซี้ย ตั๋วตุ้งฮ้วน
แปลว่าเป็นเจ้าพระยาอยู่ที่นั่น
สิ้นคำโคลงเทียบแปดบทเท่านี้ตั้งแต่พระยามุ้ยเกาอ๋อง
ควบคุมลิงบริวารทั้งหลายอยู่ในถ้ำนั้น
ก็ได้จัดสรร
กันขึ้นเป็นมูลนาย ให้บังคับบัญชากันเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อยดุจ
ในตำแหน่งแห่งราชการ
บ้านเมืองฝ่ายมนุษย์ ที่ปกครองบ้านเมืองอยู่เหนือราษ
ฎที่เป็นไพร่พลเมืองฉะนั้นครั้นเวลาเช้าก็พา
กันไปบนเขา เที่ยวแสวงหาผลไม้เป็นอาหา
รเวลาค่ำก็กลับ

มาอยู่ในคูหา ซึ่งภาษาจีนเรียกว่า (จุ๊ยเลียมต๋อง)
มิได้ปะปนด้วยสัตว์ทั้งหลาย
อย่างอื่น เป็นสุขสำราญอยู่ด้วยฝูงลิงค่างบริวารทั้งหล
ายในพวกของตน พระยา
มุ้ยเกาอ๋องเป็นสุขสบายมาได้ประมาณสองร้อยปีเศษอ
ยู่มาวันหนึ่ง พระยามุ้ยเกาอ๋องคำนึงคิดถึง
เบื้องหน้าอนาคตกาลต่อไป ให้
เกิดความวิตกมากขึ้น มีสีหน้าอันสลดเศร้าหมองไม่ผ่อ
งใสเป็นปรกติเหมือนแต่
ก่อนมาบรรดาลิงบริวารทั้งหลาย
เมื่อได้เห็นเจ้านายของตนมีอาการวิปริตเศร้าหมอง
ดังนั้น จึงพร้อมกันถามว่าไต้อ๋องทำไมจึงมีความเศร้า
หมองดังนี้เล่า เป็นน่า
ประหลาดใจนัก ขอท่านได้ชี้แจงให้พวกข้าพเจ้าทราบ
สุขและทุกข์ด้วยพระยามุ้ยเกาอ๋องจึงตอบว่
า พวกเรามาอยู่ในถ้ำนี้ก็มีความผาสุกสบายอยู่
แล้วจริง แต่เราหากวิตกถึงการข้างหน้าต่อไป
โดยเหตุเรามีความเห็นว่า สรรพสิง
ทั้งปวงในโลกย่อมปราศจากความยั่งยืน
ไม่มีความเที่ยงแท้ถาวร เพราะฉะนั้นเร
จึงมีความเศร้าหมองไม่มีความสบายใจด้วยเหตุนี้พวก
วานรทั้งหลายจึงถามว่า
ไต้อ๋องและข้าพเจ้าทั้งหลาย
ซึ่งอาศัยอยู่ในสถานที่
อันเป็นชัยภูมิที่ดีอย่างนี้แล้ว
ดุจว่าเทพยดามานิรมิตให้ เปรียบประดุจว่าถ้ำแก้ว
คูหาอันเป็นลับแลในมหาทวีปใหญ่
ไม่มีศัตรูหมู่ใดจะมาข่มเหงยำยี หรือเดือดร้อน
ด้วยอากาศธาตุถดูจะวิบัติด้วยประการใด
ๆย่อมเป็นที่ถาวรวัฒนามาช้านานมาแล้ว
ท่านยังเห็นการต่อไปว่าจะเป็นประการใดพระยามุ้ยเ
กาอ๋องจึงตอบว่า ข้อที่ท่านทั้งหลายกล่าวนั้
นก็เป็นความจริงอยู่แล้ว
แต่เราพิจารณาเห็นด้วยปัญญาว่า อันเหตุการณ์ต่าง

ๆ อย่างอื่นที่จะพึงมีมาถึง
เรา ๆ ก็สามารถว่าจะหลีกเลี่ยงรักษาตัวเอาตัวรอด
ได้ทุกประการ แต่ความแก่ชรา
โดยอายุสังขารมีวัยอันเจริญมากเข้า
ย่อมมีธรรมดาจะทรุดโทรมสิ้นกำลังลงทุกเวลา
อีกประการหนึ่งธรรมดาสัตว์ที่มีลมหายใจเข้าออกและ
เสพอาหาร ย่อมมีความ
ไข้เจ็บ อีกประการหนึ่งสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตความเป็น
ย่อมมีความตายแตกดับ
แห่งร่างกายและชีวิตินทรีย์ทั่วกัน
มิได้มีผู้ใดจะข้ามเว้นไปได้ โดยเหตุแห่ง
มัจจุราชมีอำนาจไม่มีผู้จะต่อต้านได้ มิวันใดก็วันหนึ่ง
(เงียมฟ้ออ๋อง) คือพระยา
มัจจุราชคงจะมีโอกาสให้เสนาของมัจจุราชมานำเอา
ชีวิตไปสักวันหนึ่ง เมื่อเป็น
ดังเราวิตกแล้ว ก็เหมือนเราเกิดมาเสียเปล่า ๆ
มิได้คิดหาช่องทางที่จะหลีกหนี
ความตายให้พ้นได้ เราจึงได้มีความวิตกอยู่ในใจเรา
ฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงทราบเถิด:
ฝ่ายพวกบริวารทั้งหลาย เมื่อได้ฟังพระยามุ้ยเกาอ๋อง
ชี้แจงดังนั้นก็พากันเห็น
จริงเกิดความสังเวชสลดจิต
คิดถึงความแก่ความไข้ความตายเป็นอารมณ์ด้วยกัน
แทบทั่วทุกตัวลิงในทันใดนั้น มีวานรตัวหนึ่งยืนขึ้นแล้วก็
กล่าวตามความเห็นว่าซึ่งไต้อ๋องมีความ
วิตกโดยได้ดำริเห็นเหตุการณ์ตามความจริงของโลกนั้
น ก็เป็นจริงอย่างที่ไต้อ๋อง
กล่าว แต่ข้าพเจ้ายังมีความเห็นว่า
หนทางที่จะหลีกหนีมัจจุราช คือ (เงียมฟ้ออ๋อง)
นั้น ก็คงจะมีเป็นเที่ยงแท้ เปรียบว่ามีของร้อนแล้วคง
มีของเย็นแก้ เมื่อมีธรรม
อันให้เกิดมาแล้วคงมีธรรมอันไม่ตายเป็นคู่กัน
แต่กุศลธรรมมีอยู่สามภูมิคือ กามาว
จรกุศลภูมิหนึ่ง รูปาวจรกุศลภูมิหนึ่ง

อรูปาวจรกุศลภูมิหนึ่ง ในสามภูมินี้ไม่พ้น
พระยามัจจุราชแต่มรรคผลซึ่งเป็นพระโลกุตรกุศล
เป็นปัญญาแจ้งพระนิพพานมีอยู่ พ้นจาก
มัจจุราชได้ คือพระรัตนตรัยแก้วสามประการ
ที่ฝ่ายจีนเรียกว่า (ซำโปกง) คือ
พระพุทธเจ้าหนึ่ง พระธรรมเจ้าหนึ่ง
พระสงฆ์เจ้าหนึ่งเมื่อผู้ใดถึงพระพุทธพระธรรมพระสง
ฆ์ สามวัตถุนี้เป็นสรณะแล้ว กระทำให้
แจ้งด้วยอริยมรรคปัญญาญาณ ก็พ้นจากความเกิดแก่เจ็
บตายได้พระยามุ้ยเกาอ๋องจึงถามว่า
อันจะศึกษากุศลธรรมสูงยิ่งกว่าสามภูมิที่ท่านว่า
นั้น จะไปศึกษากับผู้ใด ผู้ที่จะแนะนำเป็นครูอาจารย์นั้
น จะอยู่ประเทศและสถาน
ทิศใดวานรตัวนั้นจึงทูลพระยามุ้ยเกาอ๋องว่า
อันจะศึกษาในกุศลธรรมส่วนพระ
โลกุตระนั้น ต้องไปในชมพูทวีปคือทิศตะวันตก
ที่เรียกตามบาลีว่ามัชเฌิมประเทศ
อันเป็นประเทศท่ามกลางที่มาแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้
า และพระปัจเจกพุทธเจ้า
พระอรหันต์สาวกพุทธเจ้า และเป็นที่ต้นเดิมของพระธ
รรม ที่ให้เกิดพระอรหันต์
อันมีนามปรากฏว่า (พระรัตนตรัย)
แก้วสามประการ ที่ฝ่ายจีนเรียกว่า
(ซำโปกง)เมื่อพระยามุ้ยเกาอ๋องได้ฟังวานรบริวารชี้
แจงให้ฟังดังนั้น ก็เกิดความปีติ
โสมนัสมีสีหน้าอันผ่องใส จึงแจ้งความแก่วานรบริวาร
ทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลาย
จงอยู่ปกป้องครองกันให้จงดี วันพรุ่งนี้เราจะลาท่านทั้
งหลายไปเที่ยวสืบเสาะหา
ผู้วิเศษซึ่งเป็ผู้สำเร็จสามารถจะให้เรารู้และเรียนธร
รมที่ไม่ตายได้ ถ้าเราได้พบปะ
แล้ว ก็จะอุตสาหะเล่าเรียนศึกษาและปฏิบัติให้สำเร็จ
จงได้ เมื่อสำเร็จเสร็จสมดัง
ความมุ่งหมายแล้ว จะได้หลีกหนีพ้นจากมัจจุราชได้

จึงจะได้กลับมาอยู่ด้วยท่าน
ทั้งหลายต่อไปในสถานที่นี้ ท่านทั้งหลายจงอยู่เป็นสุขทุ
กตนเถิดฝ่ายพวกวานรบริวารทั้งหลาย
ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี ชื่ น ชมโสมนัส
ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า
พระยามุ้ยเกาอ๋อง จึงให้ฝูงลิงบริวารทั้งหลายช่วยกัน
หักไม้มัดทำเป็นแพพอทาน
ตัวอยู่แล้วก็ค้ำให้แพเลื่อนออกพ้นห่างจากตลิ่ง
แพไม้ก็ลอยไปตามกระแสน้ำใน
มหาสมุทร ออกห่างมาถึงที่ลึกในทะเลก็บังเกิดคลื่นลม
ระดมพัดส่งแพนั้นไปข้าง
ทิศตะวันตกเฉียงใต้แล้วพัดส่งไปข้างทิศเหนือ
อันเป็นเขตแห่งชมพูทวีป โดย
อาศัยเหตุที่วาสนาของมุ้ยเกาอ๋องจะได้พบท่านผู้วิเศษ
และจะได้เรียนความรู้เป็น
ผู้สำเร็จ จึงบังเอิญให้เกิดลมฝ่ายตะวันออกพัดส่งแพไ
ปตะวันตก อันเป็นฝั่งฝ่าย
ชมพูทวีป เมื่อแพไม้เข้าถึงฝั่งแล้ว
มุ้ยเกาอ๋องก็ขึ้นจากแพ จึงได้เห็นมนุษย์ทั้ง
หลายชายและหญิงประกอบการบาปหยาบช้า
กระทำการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตัวเป็น
ให้จำตาย มุ้ยเกาอ๋องเดินเข้าไปใกล้ก็ตรงเข้าจับโน่
นจับนี่ ตามวิสัยธรรมดาของ
วานรฝ่ายมนุษย์ทั้งหลาย เมื่อได้เห็นวานรเผือกผิดปร
ะหลาด ก็พากันวิ่งหนีทิ้ง
สิ่งของโดยความกลัว จึงพระยามุ้ยเกาอ๋องตรงโถมเ
ข้าจับตัวไว้ได้คนหนึ่ง ก็เปลื้อง
ถอดเอาเสื้อและกางเกงของมนุษย์มาสวมใส่ตัวแล้ว
ก็เดินตัดเข้าไปในเมืองเที่ยว
เดินดูตามตลาดสังเกตกิริยาธรรมเนียมของมนุษย์
คอยจดจำสำเนียงและภาษา
คำพูด ตั้งใจจะไปเรียนพระพุทธศาสนาของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า และหายา
อายุวัฒนะกินเพื่อไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายให้จงได้

พระยามุ้ยเกาอ๋องเห็นว่า มนุษย์
และสัตว์ทั้งหลาย ประกอบไปด้วย ราคะ โทสะ
โมหะ โลภ โกรธ หลง หาได้
คิดถึงชีวิตและร่างกายของตนที่หาได้ด้วยยากไม่ในเรื่
องนี้มีคำโคลงสุภาษิต
ของท่านผู้รู้กล่าวไว้แปด บ ท บ ท ที่ หนึ่งว่า
แจเมี้ย
ตอกหลีกีซิฮิว แปลว่าชิงเสื้อแย่งผลไม้มีเวลาหยุด
บทที่สองว่า จำกี้ตีมินปุ๊ตจืออือ
แปลว่าเช้าตื่นค่ำนอนจิตไม่ปรกติ บทที่สามว่า
เชี้ยเตยิกลือล้อซือจุ๊นเบ้ แปลว่า
ตัวขี่ลาอูฐและมามุ่งม้าแก้ว บทที่สี่ว่า
กัวคือจั๋ยเสียงบังอองเฮ้า แปลว่าเป็น
ขุนนางจตุสดมภ์หมายมุ่งเจ้าชีวิต บทที่ห้าว่า
จี้เล่าอีชิดต่ามลาวเล็ก แปลว่า
ล้วนกังวลการกินนุ่งห่มมัวให้ลำบาก บทที่หกว่า
หอเปกเงียมกุนจิ๋วซิ้วเกา แปล
ว่าไม่กลัวมัจจุราชมาจับคลำ บทที่เจ็ดว่า
กี่จิ๋วมิซุนยิ้มบู๋กุย แปลว่า มั่วสุมมั่งมี
ให้บุตรหลาน บทที่แปดว่า กันโบ๊เจ๊กก๊ายชั่งห้วยเท้า
แปลว่าไม่มีสักคนคิดกลับ
ใจ ครั้นคิดดังนั้นแล้วมุ้ยเกาอ้องก็เที่ยวหาศาสนา
ก็ไม่มีผู้ใดจะเล่าบอกได้เหลือ
วิสัยที่จะพบเห็นได้จึงคิดว่าตั้งแต่เราเที่ยวเสาะหาธร
รมวิเศษ ก็นับได้แปดปีแล้วยังหาได้พ
บ ป ะ
ธรรมวิเศษไม่ ครั้นมาถึงฝั่งทะเลตะวันตกมุ้ยเกาอ๋อง
คิดว่ากลางทะเลคงจะมีผู้
สำเร็จและเทพารักษ์อันศักดิ์สิทธิ์จำเราจะทำแพเหมือ
นเมื่อแรกมาคิดดังนั้น แล้ว
ก็หาไม้ทำแพเหมือนเมื่อแรกมา
ลงในแพแล้วก็คำแพให้ห่างจากตลิ่งลอยลิ่วไปใน
พระมหาสมุทรไปทางทิศตะวันตก
ครั้นมาใกล้ฝั่งเข้าก็นึกว่าเห็นจะเป็นเขตทวีปที่

ผู้วิเศษอยู่เป็นแน่ คิดดังนั้นแล้วจึงค้ำแพให้เทียบเข้ากั
บตลิ่ง ขึ้นบนบกเดินเที่ยว
สืบเสาะมาหลายเวลาวันหนึ่งเดินเที่ยวมาเห็นภูเขาห
นึ่งสูงตระหง่านงามมีต้นพฤกษา
ลดาวัลย์ผลิ
ดอกออกช่อดกไสว มุ้ยเกาอ๋องเห็นแล้วก็มีความยินดีเ
ป็นอันมาก จึงเดินตรงขึ้น
ไปบนเขาพิจารณาดูรอบแล้ว ได้ยินสำเนียงมนุษย์พูดกั
นจึงรีบเดินเข้าไปใกล้
คอยเงี่ยหูฟังจึงรู้แน่ว่าเสียงคนร้องเพลง
มุ้ยเกาอ๋องได้ยินถนัดแน่ใจดังนั้นแล้วก็มี
ความยินดี จึงนึกว่าชะรอยจะเป็นผู้วิเศษสำเร็จอยู่ใที่
นี้ หรือเทพยดาสิงสถิตอยู่
ในที่นี้เป็นมั่นคงคิดแล้วก็รีบเดินเข้าไปในที่นั้น
มองดูก็เห็นแต่คนตัดฟืนคนเดียวเงื้อขวานจะ
ฟันฟื้นแต่ปากร้องเพลง มุ้ยเกาอ๋องจึงเดินเข้าใกล้คน
ผู้นั้นแล้วจึงถามว่า ท่าน
เป็นเทวดาหรือเป็นผู้วิเศษข้าพเจ้าขอคำนับถามท่านฝ่
ายคนตัดฟืนได้ฟังดังนั้นก็เหลียวหน้า
มาดู เห็นแล้วก็โยนขวานทิ้งไว้ แล้ว
ตอบว่าท่านเรียกข้าพเจ้าว่าผู้วิเศษนั้นไม่สมควร
ข้าพเจ้าเป็นคนโง่เง่านุ่งห่มไม่
บริบูรณ์ ทำไมท่านมายกย่องข้าพเจ้าว่าเป็นเทวดาหรื
อผู้วิเศษเล่าเกินไปมุ้ยเกาอ๋องจึงต
อบว่า ท่านไม่ใช่เทวดาและผู้วิเศษแล้ว
เหตุใดจึงกล่าวถ้อยคำ
อันสูงและลึกลับผิดกว่าเสียงมนุษย์เช่นนั้นเล่าผู้ตัดฟืนจึ
งย้อนถามว่า
ข้าพเจ้าพูดคำใดเป็นคำ สูงและเสียงเ
ทวดาขอให้ท่าน
ชี้แจงมุ้ยเกาอ้องตอบว่าท่านร้องเพลง
คำที่ว่าปะกันมีความเจริญนั้น แม้มิใช่เทวดา
ก็คงเป็นผู้วิเศษ อันมีจิตระงับจึงได้กล่าวเป็นปัญหาอัน
สำคัญ เทวดาหรือผู้วิเศษ

ย่อมกล่าวถ้อยคำอย่างที่ท่านกล่าวคนตัดฟืนจึงตอบมุ้ยเ
กาอ๋องว่า ข้าพเจ้าไม่กล่าวเท็จใ
ห้ท่านเชื่อ คำที่ข้าพเจ้า
กล่าวนั้นเป็นถ้อยคำของผู้วิเศษ
ท่านสอนให้ข้าพเจ้าว่า เมื่อเวลาจิตใจเศร้าหมอง
ไม่สบายก็ให้ร้องแก้รำคาญด้วยท่านผู้วิเศษนั้นอยู่ใกล้แ
ก่ที่บ้านข้าพเจ้าอยู่ เมื่อตะกี้
ข้าพเจ้ามีความมัวหมองในดวงจิตจึงได้ร้องเพลงพอใ
ห้แก้รำคาญเท่านั้น บังเอิญ
ท่านแอบมาฟังมุ้ยเกาอ๋องถามต่อไปว่า
ผู้วิเศษอยู่ใกล้บ้านท่าน เหตุใดท่านไม่เรียนความรู้
และปฏิบัติให้เป็นผู้สำเร็จไม่แก่ไม่ตายเล่าคนตัดฟืนตอ
บว่า วาสนาข้าพเจ้าเป็นคนอาภัพ
เกิดมาแต่ยังเล็กบิดาถึงแก่
กรรม มารดาก็เป็นหม้ายมีแต่ข้าพเจ้าผู้เดียวเที่ยวตัด
ฟืนขายได้เงินพอซื้ออาหาร
เลี้ยงมารดา เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเวลาที่จะเล่าเรียน
ทางปฏิบัติอะไรได้มุ้ยเกาอ้องจึงต
อบว่าถึงคำที่ท่านพูดข้อนั้น
ก็ไม่จัดว่าท่านเป็นผู้กตัญ ญต่ อบิ ดา
มารดาควรเรียกว่าเป็น (กุนจื้อ)
แม้ในปัจจุบันนี้จะมิได้ปฏิบัติก็คงมีนิสัยไปภายหน้า
ขอท่านได้อนุเคราะห์ชี้ที่อยู่ของท่านผู้วิเศษให้แก่ข้าพเ
จ้า ๆ จะได้ไปนมัสการท่าน
เพื่อจะได้ถามข้อวัตรปฏิบัติบ้างคนตัดฟืนจึงพูดว่าท่านผู้
สำเร็จนั้นอยู่ไม่สู้ไกลนัก
เรียกตามภาษาจีนว่า (กุด
เล่งท้ายซิด) คือเขาฮองซุนซัวข้างในนั้นมีถ้ำเรียกว่า
ถ้าซำแซต๋อง ในถ้ำนั้นมี
พระอาจารย์ใหญ่ มีนามว่าโผเถโจ๊ซืออาจารย์
มีศิษย์ประมาณสามสี่สิบคน ท่าน
จงเดินไปทางทิศพายุพไกลประมาณแปดโยชน์
ที่ตรงนั้นเป็นที่อยู่ของโผเถโจ๊ซือมุ้ยเกาอ๋องจับมือคนตั
ดฟืนแล้วอ้อนวอนว่า

ท่านสงเคราะห์ช่วยพาข้า พ เ จ้ า
ไปสักหน่อยเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้พบท่านอาจารย์แล้วจะ
มิได้ลืมพระคุณของท่านเลยคนตัด
ฟื้ น จึ ง พู ด แ ก่ มุ้ ย เ ก า อ๋ อ งว่า
ทำไมท่านจึงไม่เข้าใจเล ย ข้าพเจ้าได้บอก
แก่ท่านแล้วมิใช่หรือว่า ข้าพเจ้าต้องเป็นห่วงหาเลี้ยง
มารดาด้วยการตัดฟืนขาย ถ้า
ข้าพเจ้าไปกับท่านแล้ว ก็จะป่วยการเสียเวลาตัดฟืนข
องข้าพเจ้าไปจะได้ใครหาเลี้ยง
มารดาข้าพเจ้าเล่ามุ้ยเกาอ๊องจึงตอบว่าซึ่งท่านพูดดัง
นี้ข้าพเจ้าไม่อาจจะข่มขืนน้ำใจท่
า น ไ ด้ แ ล้ ว
มุ้ยเกาอ๋องก็ลาคนตัดฟืนออกจากป่าแล้วเดินขึ้นบนเนิน
เขาข้ามโขดศิลาไปประมาณ
ได้แปดโยชน์ ก็เห็นชัยภูมิเขาถ้ำหนึ่ง
เหมือนถ้อยคำของคนตัดฟืนบอก จึงหยุด
พิจารณาดูเห็นประตูถ้ำปิดอยู่เงียบสงัดไม่ได้ยินเสียงผู้
คน แล้วแลขึ้นไปดูเห็นบน
แง่ศิลามีป้ายหินตั้งอยู่ มีอักษรจารึกไว้สิบคำคือ
เล่งท้ายฮองซุนซัวจ้อ ง้วยซำแซ
ต๋อง) แปลภาษาไทยว่ากายสิทธิ์มณฑปเขาองคุลีวงจัน
ทร์ตรีดาราถ้ำ มุ้ยเกาอ๋อง
ดูอักษรนั้นแล้วก็มีความยินดีเป็นอันมากแลดูบานประตูก็
ยังปิดอยู่ ไม่กล้าจะเข้า
เคาะประตูได้ แต่รีรอเหลียวซ้ายแลขวาอยู่ช้านานจึง
แลเห็นต้นไม้ที่ปากถ้ำมีผลดก
ออกระย้า มุ้ยเกาอ๋องจึงกระโดดขึ้นบนต้นไม้เก็บผลไ
ม้กินสักประเดี๋ยวได้ยินเหมือนปร
ะ ตู เ ปิ ด มุ้ยเกาอ๋องแลเห็นคนหนุ่มน้อยเดินออก
มาจากถ้ำร้องถามด้วยเสียงอันดังว่า
ใครมาอึกทึกข้างนอกนี้มุ้ยเกาอ๋องก็กระโดดลงมาจาก
ต้นไม้ แล้วเดินเข้าไปใกล้คำนับ
แ ล้ ว จึงบอก
แก่ชายหนุ่มน้อยว่า ข้าพเจ้าจะมาเป็นสานุศิษย์เล่าเรี

ยนวิชาไม่ใช่มารบกวนอะไร
ขอท่านได้นำข้าพเจ้าไปนมัสการท่านอาจารย์สักหน่อย
เถิดหนุ่มน้อยได้ยินมุ้ยเกาอ๋องพู
ดวิงวอนดังนั้น จึงหัวเราะแล้วทำเป็นพูดว่า ท่าน
เป็นผู้มาหาเพื่อจะเรียนธรรมของพระศาสนาจริงแลห
รือมุ้ยเกาอ๋องตอบว่า
ข้าพเจ้าอุตสาหะมาทั้งนี้ โดยคว
ามตั้งใจจะมาเล่าเรียนศึกษา
ให้รู้จริง ๆ มิได้คิดแก่ความเหนื่อยยากเลยหนุ่มน้อยจึ
งตอบว่า เมื่อตะกี้ท่านอาจารย์
พึ่งลงจากธรรมาสน์ เมื่อขึ้นบน
ธรรมาสน์ก็ยังหาได้แสดงธรรมไม่
ท่านอาจารย์ให้เราออกมาเปิดประตู ท่านได้พูด
ว่า ข้างนอกมีคนจะมาเรียนศาสนาให้เราออกมารับ
เรามาคิดดูชะรอยจะเป็นตัว
ท่านนี้เองมุ้ยเกาอ๋องจึงตอบว่า
ข้าพเจ้ามาแต่ผู้เดียวหาได้มีผู้ใดมาด้วยไม่ นักสิทธิ์
หนุ่มน้อยจึงให้มุ้ยเกาอ๋องเดินตามเข้าไปในประตูถ้า
แล้วหนุ่มน้อยหันหน้ามา
บอกว่า ท่านต้องสำรวมระวังกิริยาให้เรียบร้อยเถิด
ว่าแล้วก็เดินนำหน้าไปมุ้ยเกาอ้องก็สำรวมก็ริยาเรียบ
ร้อย แล้วก็เดินตามนักสิทธิ์หนุ่ม
น้อยเข้าไปในถ้ำ
และได้พิจารณาดูไปตามทางเดินด้วยเห็นเป็นช่องขั้นมี
ดังเครื่องประดับเป็น
ระย้าห้อยย้อยสง่างาม ดูดังว่าปราสาทราชมนเทียรง
ดงามสุดที่จะพรรณนาได้ และ
เป็นที่สงัดเงียบสมควรจะเป็นที่อยู่ของผู้ระงับอารมณ์ไ
ด้ มุ้ยเกาอองเดินพลางชม
พลางก็เกิดปีติโสมนัสมีความยินดีบันเทิงจิต
พอมาถึงข้างแท่นเอียวท้ายกี่แลดู
บนแท่นเห็นโผเถโจ๊ซืออาจารย์ใหญ่
นั่งอยู่กลางแท่นมีกิริยาอันสงบระงับสมควร

เป็นผูวิเศษ สองข้างนักสิทธิ์ทั้งหลายก็ยืนอยู่เป็นลำดับ
ประมาณสามสิบคน มุ้ย
เกาอ๋องแลเห็นแล้วก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับกราบลงต
รงหน้าพระอาจารย์
แล้วกล่าว
วาจาว่าข้าแต่พระอาจารย์เจ้าข้า
สานุศิษย์ตั้งใจมานมัสการขณะนั้นพระอาจารย์จึงถามว่
า เจ้าเป็นเดียรัจฉานหรือเป็
น ม นุ ษ ย์ เดิมอาศัย
อยู่แห่งหนตำบลใด ชื่อและแซ่อย่างไรจงบอกให้เรารู้
ก่อนมุ้ยเกาอ๋องจึงยกมือขึ้นปร
ะ น ม แ ล้ ว ต อ บ ว่ า ข้าพเจ้าอยู่ข้างทิศบูร
พา ทวี ป
ตะวันออกเขตเมืองเง่าล่ายก๊ก
เขาฮวยก๊วยซัวจุ๊ยเลี่ยมต๋อง เป็นที่รกรากเดิมของ
ข้าพเจ้าพระอาจารย์จึงทำเป็นขู่ตวาดและใช้ให้ศิษย์ขั
บไล่ออกไปเสีย
โดยเหตุว่าเป็น
ผู้กลับกลอกกล่าวมุสาจะบวชเรียนอะไรได้มุ้ยเกาอ้อง
ได้ฟังดังนั้น
มีความเสียใจเป็นอันมาก จึ ง วิ ง ว อ น ว่ า
ข้ า พเจ้าเป็นผู้
ซื่อตรงสุจริตหาได้กล่าวเท็จต่อท่านไม่
ขอพระอาจารย์ได้โปรดเมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิดพระอา
จารย์โผเถโจ๊ซือ
จึงว่าตัวเป็นคนซื่อตรง จ ริ ง แ ล้ ว เ ห ตุ
ใดจึงว่าตัวอยู่ทิศ
บูรพา ท่างทิศบูรพาวิถีที่จะไปมามีมหาสมุทรกว้างใหญ่
ลึกเหลือประมาณ เหตุใด
ตัวเจ้าจึงมาถึงชมพูทวีปได้มุ้ยเกาอ๋องกราบลงแล้วก็ชี้
แจงว่า
ข้าพเจ้าได้เอาไม้ไผ่มั ด ท ำ แ พ ล อ ย ม า
ต า ม
น้ำในมหาสมุทรใหญ่ ลมได้พัดพาข้ามทะเลมาถึงฝั่ง

ขึ้นเขาลงห้วยเที่ยวสืบเสาะ
หาศาสนามาช้านานประมาณได้สิบปีแล้ว
จึงได้บรรลุถึงสำนักแห่งพระอาจารย์
ขอท่านได้ทราบถึงความยากของข้าพเจ้าและมีความก
รุณาแก่ข้าพเจ้าเถิดพระอาจ
า ร ย์ โ ผ เ ถ โ จ๊ ซื อ
ถามว่าตัวชื่อใดแซ่ใดจง บอ กเ รา ไป แต่ คว
าม จริ งมุ้ ยเ ก าอ๋องจึงตอบว่าข้าพเจ้าห
ามีแ ซ่แล ะชื่อ เหมื อน ค น ทั้ ง ห ล ายไม่
ถ้าจะมีผู้ด่า
ว่าข้าพเจ้า ๆ ก็ไม่ร้อนใจหรือใครจะทุบตีข้าพเจ้าก็ไ
ม่มีความโกรธโดยมีความอด
กลั้นได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกิดมาจึงไม่มีแซ่พระอา
จารย์จึงถามอีกว่า
บิดามารดาของเจ้ามีแซ่แ ล ะ ชื่ อ อ ย่
างไรเจ้ารู้หรือไม่มุ้ยเกาอ๋องจึงตอบ ว่า
ข้าพเจ้าเป็นผู้เกิดมาโดยมิได้มีบิดาและมารดาพ
ระอ า จารย์โผเถโจ๊ซือจึงถามว่า
ถ้าเกิดมาไม่มีบิดามารดา แล้วเช่นนั้น ชะรอย
ตัวเจ้าจะมิเกิดจากต้นไม้ใบหญ้าหรือมุ้ยเกาอ๋องตอบว่
า ข้าพเจ้ามิได้เกิดจากต้นพ
ฤ ก ษ า ข้าพเจ้าเกิดจากก้อนศิลา
ครั้นข้าพเจ้าเติบใหญ่จำได้ว่าเดิมบนยอดเขาฮวยก๊วย
ซัวมีศิลาก้อนหนึ่ง ครั้นศิลา
นั้นต้องแสงอาทิตย์และน้ำฝนก็แตกออก
ข้าพเจ้าก็เกิดมาจากก้อนศิลานั้นเป็น
ต้นเดิมของข้าพเจ้าเมื่อพระอาจารย์โผเถโจ๊ซือได้ฟัง
มุ้ยเกาอ๋องชี้แจงดังนั้นจึงพูด
ว่ า ถ้ า ดั ง นั้ น ตั ว
เจ้าก็เกิดเพราะดินฟ้าอากาศประกอบกันเป็นแน่
แล้วจึงพูดแก่มุ้ยเกาอ๋องว่า เจ้า
จงลุกขึ้นเดินไปมาให้เราดูลักษณะกิริยาว่าจะเป็นประ
การใดมุ้ยเกาอ๋องคำนับแล้ว
ก็ ลุ ก ขึ้ น เ ดิ น ส อ ง ร อ บ ใ ห้ พ ร

ะอาจารย์ดูลักษณะ พระ
อาจารย์พิเคราะห์ดูแล้วจึงว่า
ลักษณะเจ้าหยาบช้านักไม่งามดูดุจกิริยาแห่งวานร
ที่กินผลพฤกษาเป็นอาหารฉะนั้น
เราจะตั้งแซ่ให้เรียกว่า (ซึง) มุ้ยเกาอ๊องมีความ
ยินดีกราบลงสามครั้งว่าควรแล้ว
ตั้งแต่นั้นมามุ้ยเกาอ๋องจึงถือเอาซึงว่าเป็นแซ่
ของตนต่อมาตามคำพระอาจารย์ประทานให้จึงคำนับพ
ระอาจารย์แล้ววิงวอนว่า
ได้โปรดเมตตาให้แซ่แล้ว แ ต่ชื่อยังหามีไม่
ขอพระอาจารย์เจ้าได้โปรดให้ชื่อด้วย
จะได้ใช้เรียกหาเพื่อสำเหนียกรู้ชื่อแห่งตนโผเถโจ๊ซือ
อาจารย์จึงพูดว่า
มีหนังสือของเราสิบสองตั ว เ ป็ น ก ำ ห
นดฉายาใน
ทางปฏิบัติ คือตัวก๊องต้ายตี้อุยจินยู้เซ้งฮัยตินหงออีกั่ว
สิบสองอักขระนี้ อักขระ
หงอคงนั้นสมแก่ตัวเจ้า เราจะตั้งชื่อเจ้าว่า
(หงอคง) ตั้งแต่นั้นมาพระอาจารย์และ
เพื่อนสานุศิษย์เหล่านั้น ก็พากันเรียกว่า หงอคง
ทั้งสิ้นมุ้ยเกาอ๋องได้ชื่อที่พระอาจารย์ตั้งให้แล้ว
ก็ชื่นชมยินดีเป็นที่สุด พระอาจารย์
จึงสั่งศิษย์ทั้งหลายให้นำหงอคงออกไปที่ลานวัด
กวาดล้างสิ่งโสโครกให้หมดสะอาด
เพื่อรู้จักขนบธรรมเนียมที่ทางซึ่งจะไปมาให้รอบคอบ
หงอคงกราบลาพระอาจารย์
สานุศิษย์ทั้งหลายก็พาหงอคงออกมาจัดที่หลับที่นอนข้าง
ระเบียงนั้น ครั้นเวลา
เช้า ๆ ทุกวันหงอคงก็เล่าเรียนหนังสือและหัดเขียนหั
ดอ่านและทำภารกิจวัตรต่า
ง ๆ
บ้างบางเวลาว่างการเล่าเรียนแล้วก็ปลูกต้นไม้ตักน้ำ
รดต้นไม้ในสวนและขุดดิน
ดายหญ้าในสวนตามเวลาการครั้นอยู่ประมาณได้หกเจ็

ดปีแล้ว
มาวันหนึ่งพระอาจารย์ป ร ะ ชุ ม ส า นุ ศิ ษ ย์ ทั้ ง
หลายพร้อมกัน พระอาจารย์ก็ขึ้นนั่งบนธรรมาสน์แสดง
ในพระไตรลักษณญาณ
และ
พระไตรสรณคม และพระไตรปิฎกธรรม
และญาณสามกิจสิบหกในอริยสัจสี่ซึ่ง
เป็นพระพุทธศาสนาแท้ และถ้อยคำของพระอิสีดาบส
และถ้อยคำของนักปราชญ์
ทั้งหลายมีขงจู้เป็นต้น แต่ในพระพุทธศาสนาคำที่เรียก
ว่าภาษิตนั้นมีอยู่สี่ประการ
คือ หนึ่งพุทธภาษิต สองสาวกภาษิต สามอิสีภาษิต
สี่เทวดาภาษิต รวมคำ
ภาษิตเป็นความแสดงธรรมคำสอนเพื่อให้ลุแจ้งเห็นจริ
งลงเป็นหนึ่งในดวงจิตเป็
น
ใจความดังนี้ ธรรมที่ไม่เกิดไม่แก่ไม่เจ็บไม่ตายนั้น
คือ (อมัตตะธรรม) อันท่าน
จัดเป็นอสังขตธรรมได้แก่พระนฤพาน
ให้ผู้ปฏิบัติกระทำความเพ่งธรรมนั้นอยู่เป็น
อารมณ์เสมอเมื่อขณะกำลังพระอาจารย์แสดงธรรมอยู่
นั้น
ซึงหงอคงฟังคำแสดงธรร ม เ กิ ด
ปีติยิ่งนัก ก็เกาหูและเกาคางกระทำกิริยาหน้าเลิกร่น
เริง
และกระโดดโลดเต้น
ตบมือตามวิสัยเดิมของตนที่เป็นชาติวานรฝ่ายพระอาจ
ารย์โผเถโจ๊ซือเหลือบมา
เ ห็ น เ ข้ า จึงถามซึงหงอคงว่า กำลังในที่
ประชุมสดับธรรมเทศนาอยู่พร้อมกัน
ทำไมตัวจึงไม่รักษากิริยาสำรวมกายวาจา
ทำเป็นบ้าหลังตบมือโลดเต้นอย่างนั้นเล่าซึงหงอคงจึง
ตอบว่า

ข้าพเจ้าตั้งใจฟังพระอาจารย์แสดงธ
รรมไพเราะหูจับใจ
เกิดปีติโสมนัสศรัทธาหาที่เปรียบมิได้
ก็เผลอสติไปโดยอำนาจปีติ จึงบังเกิด
ความไหวติงไปทั่วกายและใจ
ขอพระอาจารย์เจ้าได้กรุณายกโทษให้แก่ข้าพเจ้าพระ
อาจารย์จึงถามว่า
ตัวฟังเพราะหูนั้นยังจะรู้สึกหรือไม่
ว่าตนมาอยู่ในถ้ำนี้
ได้กี่ปีแล้วหงอคงจึงตอบว่ามากและน้อยเท่าใดตามเว
ลากาลนั้น
ข้าพเจ้าไม่สามารถ
จะทราบได้ แต่ข้าพเจ้าจำได้ว่าเคยไปเก็บฟืนข้างเข
านั้น
เห็นต้นชมพู่งามที่ข้าพเจ้า
เคยเก็บกินอิ่มเจ็ดครั้งแล้วพระอาจารย์จึงพูดว่า
ที่หลังเขานั้นเรียกชื่อว่า (ลันท้อซัว) ตัวเคยเก็บลูก
ชมพู่กินเจ็ดครั้งนั้นคือ กำหนดไว้เจ็ดปี
ตัวมาอยู่กับเราประสงค์จะเรียนรู้ธรรม
เพื่อมรรคผลในที่สุดอย่างไรหรือ
จงชี้แจงความประสงค์ในใจเจ้าหงอคงตอบว่า
ขอพระอาจารย์ได้โปรดแล้วแต่จะเมตตาให้เรียนธรร
มอันใด
ที่ควรแก่มรรคผลจะพึงได้และถึง
ข้าพเจ้าก็จะปฏิบัติตามทุกประการกว่าจะสำเร็จได้พร
ะอาจารย์จึงชี้แจงว่า
ในพระคัมภีร์มีสามร้อยหกสิบคัมภีร์ทุก ๆ
คัมภีร์ย่อม
ประกอบเป็นทางมรรคผลได้เราไม่รู้ว่าตัวเจ้าจะพอใ
จเรียนคัมภีร์ใดซึ่งหงอค
งจึงตอบว่าขอพระอาจารย์
โปรดใคร่ครวญดูว่า คัมภีร์ใดจะควรแก่
นิสัยสันดานแห่งข้าพเจ้า(๑) พระอาจารย์จึงว่า
เราจะให้เจ้าเรียนพระคัมภีร์ (ชุดหมึ่ง)

คือเวทเจ้าจะ
ชอบหรือไม่ซึ่งหงอคงถามว่า คัมภีร์ (ชุดหมึ้ง)
อธิบายว่าอย่างไร ขอพระอาจารย์ได้โปรด
แสดงให้ข้าพเจ้าทราบด้วยพระอาจารย์จึงว่า
(ชุดหมึ้ง) นั้น คือเชิญเจ้าเข้าทรงและเชิญเทพารักษ์
เรียก
ปิศาจต่าง ๆ ได้ทำกิริยาเหล่านี้เป็นอารมณ์หงอคงถา
มอาจารย์ว่า
ถ้าเรียนกิจเหล่านี้เสร็ จ แ ล้ ว ไม่แก่ ไม่เจ็บ
ไม่ตาย
หรือ อาจารย์ตอบว่าไม่พ้น หงอคงว่าถ้าอย่างนั้นข้าพ
เจ้าของดไว้ก่อนยังไม่
เ รี ย น (๒) พระอาจารย์บอกว่าถ้าดังนั้นจะใ
ห้เ รีย น (หลิวหมึ้ง) จะพอใจหรือไม่หงอคงถามว่า
คัมภี ร์ (หลิวหมึ้ง) มีความว่ากระไรขอพระอาจารย์
ได้โป รด
อธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจพระอาจารย์บอกว่า
(หลิวหมึ้ง) นั้น คือจับยามดูฤกษ์คูณหาร พระเคราะห์
ร้ายดี และแพทยาอันจะรักษาโรคต่างๆ
หมอดูภูมิศาสตร์ แผนที่ดีร้าย กะหมาย
ยืดเหล่านี้เป็นอารมณ์หงอคงถามว่า
เรียนคัมภีร์เหล่านี้อายุจะยืนไม่ตายหรือไม่
ขอพระอาจารย์
ได้โปรดชี้แจงพระอาจารย์จึงพูดว่า
แม้ท่านอยากจะเรียนทางอายุยืนนั้น ต้องเหมือนเสา
ตั้งอยู่กลางเรือนหงอคงถามว่าเสาตั้งอยู่กลางเรือนนั้
นอย่างไร
ข้าพเจ้าคนโง่ยังหาเข้ า ใ จ ไ ม่ ขอ
ท่านได้กรุณาโปรดอธิบายพระอาจารย์จึงพูดว่า
เปรียบเหมือนคนทั้งหลายเมื่อจะปลูกเรือน
ก็หวังใจจะ
ให้มั่นคงยืนยาว จึงยกเสาขึ้นตั้งค้ำอยู่กลางเรือน
ย่อมไม่ทรุดไม่เซ เรือนจึงตั้งอยู่
นานได้หงอคงว่าถ้าเช่นนั้น กิริยาที่ทำเพียงเท่านั้น

ข้าพเจ้ายังไม่เห็นว่าจะยั่งยืนดำรง
ถาวรไปได้สักเท่าใด ข้าพเจ้าของดก่อนยังไม่เรียน(
๓) พระอาจารย์ว่า
ถ้าดังนั้นเราจะสอนให้ เ จ้ า เ รี ย น ทาง
(เจ่งหมึ้ง) คือระงับ
เจ้าจะพอใจหรือไม่หงอคงถามพระอาจารย์ว่า
(เจ่งหมึ้ง) นั้นคือมีความประการใดพระอาจารย์ตอบ
ว่า
อดอาหารทำในใจให้หมด ค ว า ม ก ร ะ สั บ
ก ร ะ ส่ า ย เข้าที่
หลับตาถือศีลห้ามเจรจาต่าง ๆ นั่งขัดสมาธินิ่งอยู่กับที่
ไม่ไหวติง
. หงอคงถามว่า ถ้าทำกิจเหล่านี้สำเร็จแล้ว ไม่แก่
ไม่เจ็บ ไม่ตาย อายุยืน
หรือ อาจารย์ว่าดุจอิฐบนหัวตึก
หงอคงหัวเราะแล้วถามว่า ทำไมจึงเปรียบเหมือน
อิฐบนหัวตึก มีความอธิบายว่าอย่างไรพระอาจารย์ตอ
บว่า
เหมือนอิฐบนหัวตึกนั้น คือเมื่อคนทั้งหลายจะคิดก่
อตึก
ย่อมไปขุดเอาดินมาปั้นเป็นรูปอิฐแล้ววางอยู่
หาได้เอาเข้าไฟเผาให้สุกไม่ ครั้นมี
ฝนตกลงมาถูกอิฐนั้น ก็ละลายไปกับน้ำฝนฉะนั้นหงอคง
พูดว่าอย่างนี้ไม่มั่นคง
ยื น ย า ว อะ ไ ร ข้าพเจ้าไม่อยากเรียน(๔)
พระอาจารย์จึงว่า จะให้เรียนคัมภีร์ (ต่องหมึ้ง)
ตัวจะพอใจหรือไม่หงอคงจึงถามพระอาจารย์ว่า
จะให้เรียนคัมภีร์ (ต่องหมึ้ง) นั้น
เป็นประการใดพระอาจารย์ตอบว่า คัมภีร์
(ต่องหมึ้ง) นั้นประกอบการภายนอก คือประกอบ
น้ำให้เป็นไฟ ประกอบไฟให้เป็นน้ำ
จับศรยิงหน้าไม้เล่นแร่แปรธาตุ กิริยาเหล่านี้
คือคัมภีร์ (ต่องหมึ้ง)หงอคงถามว่า
กิริยาเหล่านี้จะให้อายุยืนไม่ตายนั้นจะได้หรือไม่

พระอาจารย์
ตอบว่า คัมภีร์นี้จะยืนยาวเหมือนกับดวงจันทร์ในน้ำ
คือเป็นแต่เงาเท่านั้นหงอคงจึงถามว่า
เหตุใดจึงเหมือนแก่ดวงเดือนในน้ำเล่าพระอาจารย์ต
อบว่า
ดวงเดือนอยู่กลางอากา ศ แ ต่ เ ง า อ ยู่ ใ น
น้ ำ ถึงอยู่ในน้ำก็
จริงแต่จะหยิบหรือจะจับก็จะไม่ถูก
ครั้นถึงที่แล้วก็เปล่าไปไม่มีรูปและลักษณะ
และไม่มั่นคงไม่เป็นแก่นสารอะไรย่อมเป็นอนัตตาทั้งสิ้

นมิใช่ตัวตนหงอคงจึงพู ด ว่ า
แม้มิใช่ตัวตนและมิใช่แก่ น
สารอะไรไม่ควรจะเรียนท่านอาจารย์โผเถโจ๊ชือ
ได้ยินหงอคงว่าไม่เรียนท่านก็ลงมาจากธรรมาสน์
เดิน
ตรงเข้ามาถึงหงอคงจึงถามว่า ตัวเป็นเช่นวานร
เหตุไรสอนอย่างนี้ก็ไม่เรียนสอน
อย่างโน้นก็ไม่เรียน พระอาจารย์ฉวยได้ไม้บรรทัดตีล

งตรงศีรษะหงอคงสามที่ แ ล้ ว
พระอาจารย์ก็หันหลังกลับเข้ากุฏิปิดบานประตูเสียเวล

านั้นเป็นในที่ประชุมพ ร้ อ ม กั น เ ห็ น ว่ า
พระอาจารย์มีความโกรธห งอ คง
ต่างก็มีความตกใจทุก ๆ คนพากันเห็นไปว่าพระอาจา

รย์มีความโกรธหงอคงเ ป็ น
อันมาก เพราะเหตุหงอคงพูดโต้ตอบกวนใจพระอาจา
รย์
พากันบ่นว่าหงอคงต่าง ๆ ข ณ ะ นั้ น ห ง อ ค
ง มิ ไ ด้ มี ค ว า ม วิตกทุกข์ร้อนอะไรเลย
ยิ่งมีความชื่นชมยินดีเป็น
อันมาก ด้วยหงอคงคิดเห็นเป็นปัญหาของพระอาจารย์

ก็นิ่งตรึกตรองอยู่ในใ จ ว่ า
คือที่พระอาจารย์ตีศีรษะเราสามทีนั้น
ได้แก่เวลาสามยามพระอาจารย์คงจะบอก
ธรรมอันวิเศษให้แก่เราเป็นแน่
ครั้นเวลาค่ำลงในคืนวันนั้น หงอคงก็ทำเป็นนอน
ด้วยสานุศิษย์ทั้งหลายตามเดิม
หงอคงตั้งใจรอคอยเวลากว่าจะถึงกำหนดครั้นถึงเวล

าสามยามเข้าแล้ว หงอคงก็ค่อยย่องเบา ๆ
จัดแจงนุ่งห่มเสร็จแล้ว
ก็ออกจากห้องเดินไปทางหลังกุฏิพระอาจารย์
เห็นประตูเปิดอยู่ก็ดีใจ หงอคงจึง
ค่อย ๆ เดินเข้าไปในห้อง เห็นพระอาจารย์กำลังหลั
บอยู่
จึงนั่งคอยอยู่ที่หน้า
เตียงประมาณสักครู่หนึ่ง พระอาจารย์ก็รู้สึกตัวเหยียด
สองเท้า
ปากก็ร้องคำเป็น
สัมมาทิฐิมรรคว่า ยากนักยากหนายากจริง ๆ
อยากให้ธรรมอันวิเศษง่าย ๆ แต่ไม่
พบคนที่มีศรัทธาความเชื่อจริง ๆ
จึงไม่ควรให้ธรรมอันวิเศษ แม้จะบอกให้ก็จะเสีย
ธรรม ถึงจะสอนก็จะป่วยการเสียเวลาหงอคงได้ยินพ

ระอาจารย์พูดดังนั้น จึงร้องบอกพระอาจารย์ว่ า
ข้าพเจ้า
สานุศิษย์ผู้จะศึกษาธรรมอยู่นี่แล้ว
ขอท่านได้กรุณาให้ทานธรรมแก่ข้าพเจ้าเถิดฝ่ายพระอ

าจารย์เมื่อได้ยินเสีย ง ห ง อ ค ง
แล้วก็ลุกขึ้นห่มผ้านั่งอยู่ บนเตียง ทำ
ตวาดหงอคงว่า ทำไมเอ็งไม่อยู่ข้างนอกล่วงเลยเข้า
มาในนี้ทำไม

ข้าหลับนอนอยู่
เอ็งไม่รู้หรืออย่างไรหงอคงจึงตอบว่า
เมื่อเวลาวานนี้พระอาจารย์ทำปริศนาให้ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้า
คิดเห็นว่า พระอาจารย์คงจะสอนธรรมวิเศษให้แก่ข้า
พเจ้า
เพราะฉะนั้นพอเวลา
ได้สามยาม ข้าพเจ้าจึงได้เข้ามา
เห็นพระอาจารย์ยังหลับอยู่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถ
จะเข้ามาใกล้ได้ จึงได้คอยอยู่จนพระอาจารย์ตื่น
และกล่าวถ้อยคำเป็นสัมมาทิฐิ
มรรคขึ้นแล้วจึงสามารถเข้ามาใกล้ได้ดังนี้ฝ่ายพระอา

จารย์โผเถโจ๊ซือ เมื่อได้ฟังหงอคงพูดดัง นั้ น ก็ นิ่
ง นึ ก ต รึ กตรองอยู่
จึงเห็นว่าชะรอยเทพยดาฟ้าและดินให้หงอคงเกิดมา
จึงสามารถอาจตีความของ
เราออกได้ฉะนี้หงอคงเห็นเป็นโอกาสก็พูดต่อไปว่า
ในที่นี้ไม่มีคนขอพระอาจารย์ได้เมตตาชี้
ธรรมอันไม่ตายให้แก่ข้าพเจ้าเถิดพระอาจารย์จึงพูดแ
ก่หงอคงว่า
ตัวเจ้ามีนิสัยในทางธร ร ม แ ล้ ว เ ร า จ ะ
ชี้ แ จ ง
อธิบายในมูลธรรมให้เจ้าขยับเข้ามาให้ใกล้จงระงับใ

จสงบกายวาจาคอยเงี่ย โ ส ต
สดับเราจะบอกซึ่งธรรมอันวิเศษปราศจากความเศร้า

หมองและอายุก็ยืนยาว ห ง อ ค ง ค ำ นั บ ก
ร า บ ล ง แ ล้ ว ก็ค่อย ๆ
คลานขยับเข้าไปใกล้แล้ว ก็นั่ งคุ กเ ข่า
พนม มือสำรวมจิตและรักษาอิริยาบถเป็นอันดี
ตั้งใจฟังธรรมที่พระอาจารย์จะบอก
ทางให้ฝ่ายพระอาจารย์โผเถโจ๊ซือ

จึงแสดงหัวใจธรรมการลึกล้ำวิเศษให้แจ่มแจ้ง
แนบเนียนรอบคอบปลอดโปร่งโดยละเอียดอาศัยความ

ปฏิบัติไม่พูดแก่ใคร สำรวม
ทั้งสิ้นมูลภาคของกำลังจึงสำเร็จได้คือรักษาธรรมที่ได้

แจ้งแก่ใจแล้วนั้น อย่าให้
หวั่นไหวรั่วไหลล้นออกไปได้
อุตสาหะทำจิตให้บริบูรณ์ตามธรรมควรแก่ธรรม ก็
จะสำเร็จมรรคผลพ้นมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย
ไม่สามารถจะมาเบียดเบียนได้
ในเวลานั้นพระอาจารย์ได้แสดงธรรมแก่ซึงหงอคงให้

เห็นซึ่งมูลภาคของธรร ม แ ล้ ว
หงอคงมีจิตอันสว่างใสบริสุทธิ์บริบูรณ์
เต็มไปด้วยกุศลธรรมที่ตนได้สดับสว่าง
แจ้งในการสังวัธยาย ขึ้นสู่วาจาขึ้นใจแล้ว
ก็นมัสการพระบารมีคุณแห่งธรรมแล้ว
ก็กราบลาพระอาจารย์กลับมาที่อยู่ของตน
ตั้งใจสำรวมกิจอยู่ในธรรมได้สามปีเศษวันหนึ่งพระอา

จารย์ขึ้นธรรมาสน์ ประชุมสานุศิษย์ทั้งหลาย แ ส ด
ง ธ ร ร ม พระ
อาจารย์จึงถามศิษย์ทั้งหลายว่าหงอคงไปไหน
หงอคงได้ยินเสียงอาจารย์ก็เข้ามา.
ใกล้บอกว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นี่พระอาจารย์จึงถามว่า
ตัวปฏิบัติบวชเรียนเป็นอย่างไรบ้าง หงอคงตอบพระ
อาจารย์ว่า มูลแห่งธรรมค่อยแจ่มแจ้งในสันดานมั่นคง
บ้างแล้ว
อาจารย์จึงพูดว่า
ตัวลุมูลสันดานเข้าในมูลราคสดับเข้าในภาคนั้นแล้ว
จงตั้งใจระวังภัยสามประการ
อันร้ายแรงหงอคงได้ยินพระอาจารย์พูดแนะดังนั้นก็นิ่ง
คิดอยู่เป็นนาน

แล้วจึงถามพระ
อาจารย์ว่า ข้าพเจ้าเคยได้ฟังว่าบารมีมรรคผลก็แรง

ยืนยงคงเสมอฟ้าไฟน้ำ
ประกอบกันร้อยขัยก็ไม่เกิดได้
เหตุใดจะยังมีภัยสามอย่างอันร้ายแรงอีกเล่าพระอาจ

ารย์จึงตอบว่า ซึ่งภัยทั้งสามมีการธรร ม ด า เ พ
ร า ะ ข อ ง ก่อสร้างซึ่งเกิด
แต่ดินน้ำลมไฟเบียดสูญจันทร์ซึ่งกันและกัน
ก็จะสำเร็จต่อภายหลัง ถ้าตั้งสติ
สดับก็มีราศีเพิ่มอายุ แต่ต่อไปห้าร้อยปีข้างหน้า
ฟ้าจะผ่าลงมาไฟฟ้าจะฟาดตัว
เจ้าจงเร่งระวังตัวทำให้แจ่มแจ้งบริสุทธิ์เห็นมูลสันดา
นแล้ว
จงเร่งหลีกหลบหนี้ให้
พ้นอายุก็จะยืนเสมอฟ้าถ้าหลีกไม่พ้นตัวเจ้าก็จะสิ้นชีวิต

แล้วต่อไปข้างหน้าอีก
ห้าร้อยปีไฟกรดจะมาไหม้เจ้า
ไฟที่จะเผาเจ้านั้นไม่ใช่ไฟฟ้าไม่ใช่ไฟในมนุษย์ ไฟ
นั้นเรียกนามว่าขันธอัคคี คือไฟในกายของตัวเจ้าเกิด

ขึ้นเองจะเผาผลาญร่า ง ก า ย
ที่มีอาการสามสิบสอง ก็จะย่อยยับดับไปสิ้น
ความรักษาได้สักพันปีทุกข์ทรมาน
หนเดียวก็จะสิ้นไป แล้วไปข้างหน้าอีกห้าร้อยปี
ฟ้าจะให้ลมคือไฟลมอันมิใช่ลม
สี่ทิศ เป็นลมที่หน้าผากของเจ้าป่าเข้าภายในท้องแทร

กทวารทั้งเก้า กระดูกและ
เนื้อก็จะป่นละเอียดร่างกายก็จะหลุดร่วงแยกแตกกันไ
ปหมดสิ้น
เพราะฉะนั้นไฟ

ร้ายแรงเหล่านี้ตัวเร่งหลีกหลบให้พ้นได้แล้ว
อายุก็จะยืนได้นานเท่าฟ้าและดินหงอคงได้ฟังอาจารย์
พูดดังนั้น
ให้บังเกิดขนพองสยองเก ล้ า จึงคำนับกราบ
พระอาจารย์แล้ววิงวอนว่า ขอท่านได้กรุณาสอนธรรม

ที่จะหลีกหนีให้พ้นภัย ทั้ ง
สามนั้นให้ต่อไปพระอาจารย์จึงพูดว่า
ซึ่งภัยสามอย่างนั้นก็ยังมีทางที่จะหลีกหนีได้อยู่ ไม่
ยากอะไร โดยมีก็ริยาคาบฟ้าคาบดินสองอย่าง
คาบฟ้านั้นคือกิริยา (เทียนกัง)
สามสิบหกคาบดินนั้นคือ (ตี้ซัว)
มีกิริยาเจ็ดสิบสองคาบตามแต่จะเรียนอย่างไหน
ถ้าผู้ใดเรียนได้สำเร็จตลอดแล้วก็จะหนีพ้นภัยทั้งสามนั้

นได้หงอคงจึงบอกแก่ท่ า น อ า จ า ร ย์ ว่ า
ข้าพเจ้าจะขอเรียนกิริย า (ตี้ซัว) คาบดิน
ขอพระอาจารย์ได้โปรดบอกคาบดินให้แก่ข้าพเจ้าเถิด

พระอาจารย์จึงว่าแก่ห ง อ ค ง ว่ า
ถ้าตัวอยากเรียนกิริยาคาบดินก็จงข ยับ เข้ ามา
ให้ใกล้ พระอาจารย์ก็กระซิบบอกอุปเท่ห์ให้แก่หงอคง

ด้วยอุบายและวิธีลัทธิ ต่ า ง ๆ
หงอคงก็ได้ลุแก่คาบที่พระอาจารย์ประสิทธิ์ให้
โปร่งปรุทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งขึ้นไป
ทุกวันๆหงอคงก็ค่อยหัดค่อยฝึก
จนถึงนิรมิตบิดเบือนแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง
และทรงกำลังพลังมีฤทธากล้าหาญ
อยู่มาวันหนึ่งพระอาจารย์โผเถโจ๊ซือกับสานุพระอาจา

รย์จึงถามหงอคงว่าตัว เ รี ย น
ศิษย์ทั้งหลายนั่งอยู่หน้าลานวัดพร้อมกัน
วุฒิวิทยา ได้กระทำให้สำเร็จมโนรถแล้วดังปรารถนา

หรือหงอคงจึงตอบพระอ า จ า ร ย์ ว่ า
ข้าพเจ้าได้อุตสาห์พยายามประก อบ กิจ กา ร
บำเพ็ญเพียรภาวนาสำรวมเวท
ได้บรรลุธรรมวิเศษส่วนอิทธิฤทธิ์ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วพร

ะอาจารย์จึงว่า ถ้าเจ้ารำเรียนทำให้สำ เ ร็ จ ไ
ด้ จ ริ ง ดั งนันแล้ว เจ้าจงสำแดง
วิทยาให้เราดู ให้เห็นปรากฏแก่ชนทั้งหลายซึ่งอยู่พร้อ

มกันในสถานที่นู้หงอค ง จึ ง ส ำ ร ว ม จิ ต บ
ริ ก ร ร ม ก ร ะ ท ำ อิ ท
ธิปาฏิหาริย์ก้าวเดินจา กพื้ นดิ นไ ด้ห้ า
ก้าวลอยขึ้นไปบนอากาศหายลับไปประมาณเคี้ยวหมาก

จืดแล้วก็กลับมา ประมาณ
เหาะไปได้สักสามโยชน์คือพันสองร้อยเส้น
หงอคงก็ลงมาต่อหน้าพระอาจารย์แล้ว
ยกมือขึ้นคำนับ กล่าววาจาว่าข้าพเจ้าเหาะได้อย่างนี้

พระอาจารย์จึงว่าที่เ ห า ะ ไ ด้ อ ย่ า ง นี้ เ
รี ย ก ว่ า อ า ศั ย เ ม ฆ ไม่ใช่ดั้นเมฆ
โบราณเขา
ดั้นเมฆเหาะไปได้รอบจักรวาลจึงเรียกว่าดั้นเมฆหงอ

คงอ้อนวอนพระอาจารย์ ว่ า
ขอท่านได้กรุณาโปรดสอน ให้ข้าพเจ้าเรียน
วิชาดั้นเมฆได้ด้วยเถิด พระอาจารย์ก็แนะนำสั่งสอนใ

ห้หงอคงท่องบ่นสังวัธ ย า ย
จนขึ้นใจ จำได้และประกอบบริกรรมทำทดลองก็สำเร็

จได้ดังประสงค์ทุกสิ่ง ทุ ก
ประการ พวกสานุศิษย์ทั้งหลายจึงถามหงอคงว่า

พระอาจารย์สั่งสอนให้ท่าน
เหาะเหินเดินอากาศได้ทุกสิ่งทุกอย่าง
ท่านได้เรียนทำสำเร็จดังประสงค์แล้วทุก
ประการหรือ หงอคงตอบว่าข้าพเจ้าได้เรียนรู้และทำ

ได้ทุกประการแล้วพวก เพื่อนศิษย์ทั้งห
ลายจึงว่า ถ้ากระนั้นท่านจงทำให้ข้าพ
เจ้าชมเห็นประจักษ์
แก่ตาบ้างจะได้หรือไม่หงอคงจึงว่าท่านทั้งหลายจะให้

ข้าพเจ้าทำประการใด ขอให้ท่านบอกมา
ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านดูทุกประการ
พวกเพื่อนศิษย์จึงขอให้นิรมิตเป็นต้นพฤกษาใหญ่
หงอคงก็ร่ายพระเวทสำรวมจิตบริกรรมภาวนาร่างกา

ยก็สูญหายกลายเป็นต้น
พฤกษาใหญ่สูงเทียมเมฆ พวกสานุศิษย์ก็ตบมือหัวเราะ

กันเป็นอันดังออกแซ่ไปฝ่ายพระอาจา
รย์โผเถโจ้ซีออยู่
ในกุฏิได้ยินเสียงคนร้องดังนั้นก็ตกใจ จึงจับ
ไม้เท้าเดินออกมาถามว่าใครอยู่ข้างนอกทำอะไรกันเ

สียงอึกทึกพวกสานุศิษย์ทั้งหลายนั่งยู่พ
ร้อมกัน ตอบว่ามิได้อึกทึกเป็นแต่หงอคงส
ำแดง
ฤทธิ์นิมิตตนเป็นต้นไม้ใหญ่สูงเทียมเมฆ
พวกข้าพเจ้าเห็นเป็นอัศจรรย์พากันพิศวง
ยินดีในวิชาของหงอคงที่ทำฤทธิ์ได้เช่นนั้นพระอาจารย์

จึงตวาดว่า เมื่อตะกี้เราได้ยินเสียงออกแ
ช่ดูดังมิใช่คนบวชเรียน
ทำการฟุ้งซ่านเช่นนี้จะเป็นอันบวชเรียนอะไรได้พวกศิ

ษย์ทั้งหลายจึงบอกว่า เมื่อตะกี้พวกข้าพเจ้านั่ ง อ
ยู่ พ ร้ อ มกันได้ขอให้
หงอคงสำแดงวิชาที่เขาได้จากพระอาจารย์ให้ดูเขาจึ

งได้ทำให้ดูฝ่ายพระอา จ า ร ย์ เ มื่ อ ไ ด้ ฟั
ง ศิ ษ ย์ ทั้ ง ห ล า ย บ อ กดังนั้น
จึงว่าพวกเจ้าหลีกไปเสีย
ให้พ้น และไปบอกหงอคงให้เข้ามานี่
พวกศิษย์ทั้งหลายก็พากันหลีกไปและบอก
หงอคงว่า พระอาจารย์ให้หาตัวหงอคงก็เข้ามาหมอบ

กราบและเคารพอยู่ตรง ห น้ า
พระอาจารย์ พระอาจารย์จึงถามหงอคงว่าตัวแผลงฤ

ทธิ์เดชอวดดีต่อหน้าค น
เป็นอันมากอย่างนั้นให้เขาเห็น
ถ้าเขาจะขอให้ตัวสอนเขา ถ้าตัวจะไม่สอนให้เขา
ก็จะเกิดภัยอันตรายขึ้นแก่ตัว
เราจะป้องกันตัวเจ้ามิได้หงอคงได้ยินพระอาจารย์พูด
ดังนั้น
ก็กราบลงแล้วขอโทษพระ อ า จ า ร ย์ พระ
อาจารย์จึงว่าเราไม่เอาโทษเจ้าดอก
แต่ตัวเจ้าจะอยู่ในที่นี้ต่อไปไม่ได้หงอคงได้ยินพระอาจ

ารย์พูดดังนั้น มีความเสียใจเป็นที่สุด
จึงเรียนถามพระ
อาจารย์ว่า เมื่อเป็นดังนี้แล้วพระอาจารย์จะให้ข้าพเ

จ้าไปอยู่ท่ไหนเล่าพร ะ อ า จ า ร ย์ จึ ง บ อ
ก ว่ า เ จ้ า ม า จ า ก ที่ ใ ด
ก็จงกลับไปอยู่ในสถานที่ นั้น เถิ ดห งอ คง ได้
ฟัง พร ะอ าจารย์ว่าดังนั้น ก็นิ่งนึกอยู่ในใจเป็นนาน
จึงนึ กขึ้น มาไ ด้ว่า
เดิมเรามาจากทิศบูรพาเมืองเง่าล่ายก๊ก

เขาฮวยก๊วยซัวจุ๊ยเลียมต้อง ครั้นนึกขึ้น
ได้แล้วก็นิ่งอยู่พระอาจารย์จึงบอกแก่หงอคงว่า
ตัวจงรีบไปให้พ้นจากที่นี้ช้าไปตัวจะไม่รอด
พ้นจากความตายหงอคงรับคำอาจารย์แล้วก็นมัสการล

าพระอาจารย์และเพื่อ น ศิ ษ ย์ ทั้ ง ห ล า ย
แล้วพระอาจารย์จึงว่าหงอคงว่า
ตัวกลับไปคงจะมีเหตุ ถ้ามีเหตุประการใดตัวจะ
แผลงฤทธิ์แผลงเดชด้วยประการใด ๆ
ถ้าใครจะถามว่าได้เล่าเรียนมาจากไหนใคร
เป็นครูบาอาจารย์เจ้าอย่าได้บอกออกชื่อเราว่าเป็นค

รูบาอาจารย์แห่งเจ้าเ ล ย เ ป็ น
อันขาด ถ้าเจ้าบอกเล่าใครว่าเจ้าเป็นสานุศิษย์แห่งเ

ราและออกชื่อเรา เรารู้แล้ว
จะจับตัวเจ้ามาถลกหนังหัวเสีย
และสับกระดูกเจ้าให้ป่นละเอียดและกดวิญญาณ
ของเจ้า ให้ลงไปตกอยู่ในนรกใต้เถรเทวทัตอยู่ชั่วกัป

ชั่วกัลป์ มิให้ตัวกลับมาได้
อีกต่อไปหงอคงเมื่อได้ฟังพระอาจารย์กำชับสั่งเสียดัง

นั้นแล้ว หงอคงก็คำนับกราบ
ลาพระอาจารย์ออกจากถ้ำ จึงสำรวมจิตบริกรรมพระ

เวทคาถากายาก็ลอยขึ้ น ดั้ น
เมฆข้ามมหาสมุทรใหญ่บัดเดี๋ยวใจก็แลเห็นเขาฮวยก๊ว

ยซัวจุ๊ยเลียมต้อง จึงนึกใน
ใจว่าเมื่อไปกระดูกก็หนักกายก็หนัก
ครั้นรู้วิชาเล่าเรียนสำเร็จ กระดูกก็เบาตัวก็
เบาไปทั้งสิ้น คนในโลกนี้มีความเพียร
ถ้าใครมีความเพียรเหมือนแก่เรา ก็สามารถ

จะรู้ได้ดีจนสว่างไสวเช่นเราฉะนี้
หงอคงจึงสะกดเมฆให้ลดลงถึงพื้นแล้ว ก็เดิน
ตรงเข้าไปยังเขาฮวยก๊วยซัว
ก็ได้ยินเสียงนกหกร่ำร้องออกแซ่ไป เหมือนหนึ่งจะ
แสดงความยินดีต้อนรับฉะนั้น
โดยเหตุที่เห็นหงอคงกลับมา หงอคงครั้นกลับมา
ถึงสำนักถ้ำแล้ว ก็ร้องเรียกบริวารลิงทั้งหลายและบอ

กว่าเรามาถึงแล้วฝ่าย บ ริ ว า ร ลิ ง ทั้ ง ห
ล า ย ที่ อ ยู่ ต า ม ภู เ ข า
และอยู่พุ่มไม้เมื่อได้ยิน เสี ยง มุ้ย เก าอ๋ อง
ก็พรั่งพรูกรูกันมาห้อมล้อมมุ้ยเกาอองแล้วคุกเข่าลงคำ
นับ
จึงถามมุยเก่าอ้องไต้
อ๋องตั้งแต่ไปจากข้าพเจ้าทำไมจึงนานนัก
ข้าพเจ้าทั้งหลายตั้งใจคอยท่านดุจว่า
เวลาหิวจะคอยกินอาหารฉะนั้น
อยู่ภายหลังถูกอ้ายปิศาจร้ายชื่อว่า (หุนซีหม้อกุน)
มาแย่งชิงที่ถ้ำ พวกข้าพเจ้าสู้รบไม่คิดแก่ชีวิต
แต่สู้มันมิได้มันจับเอาพวกบริวาร
และลูกหลานไปเป็นอันมากแล้ว
เป็นบุญนักหนาที่ไต้อ๋องได้กลับมาเวลานี้ ถ้าแม้
ไต้อ๋องยังไม่กลับมาพวกข้าพเจ้าออกสู้รบมันคงจะจับไ

ปได้หมดทั้งสิ้นหงอคง ไ ด้ ยิ น พ ว ก บ ริ ว า
ร เ ล่ า ใ ห้ ฟั ง ดั ง นั้ น
ก็มีความโกรธยิ่งนักตบมือก ระ ทืบ เท้ า
แหงนหน้านัยน์ตากลอก ออกปากว่าอ้ายยักษ์ผีดิบมันบัง

อาจสามารถข่มเหงบริว า ร
ของเราอย่างนี้ เราจะไปตามแก้แค้นมันให้จงได้พวก

บริวารจึงบอกว่าอ้ายพ ว ก ปิ ศ า จ นั้ น มั น
อ ยู่ ข้ า ง ทิ ศ อุ ด ร หงอคงถามว่า ใกล้

หรือไกล ประมาณทางสักเท่าไร
พวกบริวารบอกว่าเมื่อมันมาก็มีพายุ เมื่อมันไป
ก็เป็นหมอกมืดคลุ้ม ไม่รู้ว่าหนทางไปมาจะใกล้ไกลสัก

เท่าใดหงอคงจึงพูดว่า ถ้ า ดั ง นั้ น เ ร า จ
ะ ไ ป สื บ ดู ก อ น ว่าแล้วหงอคงก็บริกรรม
ร่า ยพ ระ
เวทคาถาเหาะลอยขึ้นไปบนอากาศไปทางทิศอุดรพิเค

ราะห์ดูเห็นภูเขาหนึ่ง ย อ ด เ ยี่ ย ม
ตระหง่านสูงเทียมเมฆมีลำธารและห้วยเหวลึกลงไปถึ

งภูมิภาค มีกระแสชลประกอบ
เป็นธาตุน้ำ สักประเดี๋ยวได้ยินเสียงพูดกัน
หงอคงจึงเหาะลงค้นดูที่คูข้างเพิงหน้าเขา
มีถ้ำชื่อว่า (จุ๊ยจ่างต๋อง) ข้างหน้าถ้ำมีบริวารปิศาจน้

อยกระโดดโลดเต้นเข้า ม า ใ ก ล้
แต่พวกปีศาจหาได้เห็นหงอคงไม่
เพราะกำลังเล่นเพลินอยู่ หงอคงก็กระโดดเข้า
มาใกล้ร้องว่าพวกเอ็งอย่าวิ่งหนี
ตัวเราอยู่เขาฮวยก๊วยซัวจุ๊ยเลียมต้องเจ้าของถ้ำ
ข้างทิศพายัพ นายพวกเจ้าชื่อ (หุนซีหม้อกุน)
เหตุใดจึงสามารถไปกระทำย่ำยีขมเหง
บริวารพวกลิงของเราหลายครั้งแล้ว
ตัวเราจะมาลองฝีมือดูให้เห็นฤทธิ์และกำลัง
พวกเอ็งจงเร่งไปบอกนายเอ็งให้รีบมารบกันโดยเร็ว

พวกบริวารปิศาจเหล่า นั้ น
เมื่อได้ฟังหงอคงว่าดังนั้ น ก็ พากันวิ่งตรูเข้าถ้ำบอก
แก่นายว่าภัยจะมาถึงแล้ว ข้างนอกมีอ้ายลิงเผือกตัวห

นึ่งมาท้าทายชวนรบ มัน
บอกว่ามันอยู่ที่เขา (ฮวยก๊วยซัว) ถ้ำจุ๊ยเลียมต้อง

ว่าท่านไปข่มเหงบริวารลูก
หลานของเขา ๆ จึงมาต่อรบแก่ท่าน
หุนซีหม้อไต้กุนได้ยินบริวารมาบอกดังนั้น
จึงหัวเราะแล้วพูดว่า เราได้ยินลิงปิศาจน้อยบอกว่า
มีนายลิงตัวหนึ่งตั้งตัวเป็น
ไต้อ๋องไปบวชเรียนเสียแล้วบัดนี้เห็นมันจะกลับมา
พวกเอ็งเห็นมันมานั้น มันถือ
เครื่องศาสตราอาวุธอันใดมาด้วยหรือเปล่าพวกบริวา

รเหล่านั้นบอกว่าไม่เห็นมันถือเครื่องศาตราอาวุธสิ่งไรเลย เห็นแต่
แต่งตัวสวมเสื้อสีแดงคาดพุงผ้าสีเหลือง
สอดรองเท้าดำดูท่วงทีกิริยาสุภาพ แต่ทำ
ท่าทางแข็งแรงคอยอยู่ที่ปากประตูน้ำหม้ออ๋องได้ยินดัง

นั้นก็ลุกขึ้นสวมเกราะ มือจับง้าวเรียกพวกบริวา รเดินตาม
หลังออกมาที่หน้าถ้ำ จึงร้องด้วยเสียงอันดังว่าใครหว

าเป็นเจ้าของถ้ำฮวยกั๊วย
ซัวจุ๋ยเลียมต๋องหงอคงได้ยินเสียงก็เหลือบไปดู
เห็นหุนซีหม้อกุนที่ศีรษะมีหมวกทองคำ ตัว
สวมเสื้อดำสอดเกราะเหล็กเท้าสอดรองเท้าดำทำด้ว

ยหนัง บั้นเอวโตประมาณสิบ
กำตัวสูงประมาณสามวา มือถือง้าวเป็นอาวุธ
หงอคงจึงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
อ้ายปิศาจเอ็งไม่รู้จักเราหรือหม้ออ๋องเห็นหงอคงแล้ว

จึงหัวเราะพูดว่า ตัวเอ็งก็ต่ำเตี้ยไม่ถึงสี่ คอก อายุก็
ยังไม่ถึงสามสิบปี ในมือก็ไม่มีอาวุธ
ทำไมจึงอาจสามารถมาทำใจโตอวดดีจะมา
หาที่ตายหรืออย่างไรหงอคงว่ากูไม่มีอาวุธมีสองมือก็จ

ะให้มึงเห็นกำลังได้ ว่าแล้วหงอคงก็กระโดด
เข้าชกคางหม้ออ๋อง หม้ออ๋องเอามือรับไว้จึงพูดว่าตัว

ของเจ้าทั้งเตี้ยทั้งเ ล็ ก ตั ว เ ร า
ทั้งสูงทั้งใหญ่ถ้าเราจะถืออาวุธรบแก่เจ้า
บริวารทั้งหลายจะหัวเราะและดูถูกเราได้ว่า
แล้วหม้ออ๋องก็ทิ้งอาวุธเสีย ตั้งท่ามวยเข้าชกหงอคง
หงอคงก็แข็งข้อรับชกกัน
ซุลมุนหม้ออ๋องมือยาวชกข้ามศีรษะหงอคง
หงอคงคอยหลบชกได้ถนัดก็ถูกทุกที่
หม้ออ๋องเห็นหงอคงว่องไวด้วยเป็นชาติลิง
แต่แข็งใจสู้เป็นหลายยกถูกชกเป็นหลายที่
จึงฉวยเอาอาวุธฟันลงไปที่ศีรษะหงอคง
หงอคงก็หลบได้ไม่ถูกต้อง หงอคงกระ
โดดออกไปห่างจึงร่ายมนต์พระคาถาถอนขนใส่ปากภา

วนา แล้วพ่นออกไปเป็น
ลิงบริวารสามร้อยตัว เข้ากลุ้มรุมกันล้อมหม้ออ๋องไว้ร

อบตัวอันหงอคงนั้น เมื่อเดิมไปเรียนวิชาสำ เ ร็ จ
มี ข น อ ยู่แปดหมื่นสี่พันเส้น ทุก ๆ ขน
ย่อมผันแปรได้ต่าง ๆ พวกลิงน้อยกายสิทธิ์เหล่านั้น
โลดโผนว่องไวก็กรูกันเข้า
ล้อมหม้ออ๋องทั้งซ้ายขวา บ้างก็เข้าฉุดคร่าและรวบรัด

จนอาวุธหลุดจากมือ หงอ
คงก็กระโจนเข้าชิงอาวุธหม้ออ๋องมาได้ก็เอาอาวุธฟัน

ถูกหม้ออ๋องตัวขาดเป็ น ส อ ง ท่ อ น
แล้วก็ไล่ประหารบริวารเข้าไปในถ้ำ
ฆ่าพวกผีดิบบริวารหม้ออ๋องล้มตายลงไปสิ้น
แล้วอ่านคาถาเรียกขนกลับเข้าในตัวตามเดิม
แต่บริวารลิงน้อย ๆ ที่หุนซีหม้อกุน

อ๋องจับมาขังไว้ในถ้ำนั้น หงอคงก็เรียกออกมาจากถ้ำ

ประมาณสี่ห้าสิบตัวแล้ว
หงอคงเอาไฟเผาถ้ำจุ๊ยจ่างต้องไหม้เป็นจุณไปหมดสิ้น

แล้วเรียกบริวารลิงเหล่า
นั้นมาสั่งว่า พวกเจ้าทั้งหลายจงหลับตาเสียทุก ๆ
ตัว พวกลิงเหล่านั้นก็กระทำ
ตามคำนายสั่ง หงอคงก็ร่ายพระเวทกระทำให้เป็นลม

พัดหอบเอาบริวารลิงเหล่า
นั้นไปจนถึงที่ถ้ำเก่าตามเดิมแล้วหงอคงก็ร้องบอกว่าพ

วกเอ็งจงลืมตาดูเถิด
พวกลิงน้อย ๆ เหล่านั้นก็พากันลืมตาขึ้นดู
เห็นที่อยู่เดิมของตนแน่แล้วก็จำได้จึง
พากันกระโดดวิ่งเข้าในถ้ำฝ่ายพวกบริวารลิงทั้งหลาย

ใหญ่น้อยก็เรียงรายกันเข้ามาประชุมพร้อมกัน
คำนับหงอคง กล่าวถ้อยคำสรรเสริญหงอคงต่าง ๆ
แล้วไต่ถามว่า ตั้งแต่ได้อ๋อง
ไปเรียนวิชาก็ช้านานประมาณกว่าสิบปี
ท่านได้ไปถึงไหนจึงได้วิชาอันประเสริฐ
สมความปรารถนามาดังนี้หงอคงจึงตอบว่า
ตั้งแต่ปีออกจากถ้ำไปได้รับความลำบากยากกายเหลือ

เกิน
ต้องข้ามมหาสมุทรใหญ่จึงได้ไปถึงเขตชมพูทวีป
แล้วก็เที่ยวไปพบปะมนุษย์จึงได้
เรียนหัดกิริยาท่าทางรู้จักนุ่งห่มแล้ว
ใช่แต่เท่านั้นยังระเหระหนเที่ยวไปอีก
ประมาณแปดเก้าปี เพื่อจะค้นหาผู้วิเศษจะได้เรียนวิช

าต่าง ๆ ก็ยังไม่พบเห็นเป็น
ช้านาน มาวันหนึ่งคิดข้ามมหาสมุทรไปทางทิศปราจีน
ขึ้นฝั่งแล้วเที่ยวสืบดูก็ได้
พบพระอาจารย์ผู้สอนธรรมอันวิเศษอายุยืนเท่าฟ้าและ

ดิน พวกวานรพากันสรร
เสริญว่า วิชาอย่างนี้ประเสริฐหาที่สุดมิได้แล้วหงอคง

จึงแจ้งความแก่บริวาร ว่ า
พวกเจ้าทั้งหลายจงทราบว่ าพระอาจารย์
ท่านได้ให้ชื่อและแซ่เราแล้ว คือ แซ่ (ซึง)
ชื่อหงอคง พวกบริวารทั้งหลายได้ยิน
หงอคงบอกว่า แซ่ (ซึง) ชื่อหงอคงก็พากันตบมือร้อง

ว่าดีแล้ว ๆ พวกข้าพเจ้าทั้ง
หลายก็จะถือเอาแซ่ซึ่งด้วยกันทุก ๆ
ตนเหมือนตัวท่านมีคำเทียบว่า
(ก๊วนทงเจ๊กแสซินกวยปิ่ง) แปลว่า
ตลอดกันแซ่เดียวทั้งสิ้น (จี๋
ต่ายหยงเทียนเซียนเล็กเมี้ย)
แปลว่าต้องคอยเทวดาเลื่อนชื่ออันงามครั้นอยู่มาวันหนึ่

งหงอคงตรึกตรองเห็นว่ า
ตั้งแต่ไปปราบปรามหุนซี ห
ม้ อกุน
อ๋องเอาอาวุธมาได้ดังนี้ ควรจะฝึกหัดใช้อาวุธซักซ้อม

ฝีมือไว้ให้ชำนาญจึงจ ะ ช อ บ
จึงสั่งวานรทั้งหลายให้ไปเที่ยวหาไม้มาทำอาวุธคือกร

ะบองพลองสั้นสองมือแ ล ะ
พลองยาวสี่ศอก และหาไม้รวกมาทำหลาวแหลนเครื่อ

งทิ่มแทง และให้ทำธงสีต่างๆ

หัดตั้งค่ายขุดสนามเพลาะกระทำสนามรบ
หัดรำเพลงอาวุธต่าง ๆ ให้ชำนิชำนาญ
มาหลายเวลาแล้วครั้นอยู่มาวันหนึ่งหงอคงนั่งตริตรอง

คิดขึ้นมาได้จึงบอกแก่ พ ว ก บ ริ ว า ร ทั้ ง ห ล า ย ว่ า
เราอยู่ทีนี้ฝึกหัดซ้อมเพลงอาวุธกันอย่างนี
เราวิตกอยู่ว่านานไปจะเป็นการเล่าลือ
ทั่วไป ในประเทศบ้านเมืองทั้งหลาย
หากรู้ว่าเรามัวสุมประชุมกันอยู่ที่นี่มาก ก็
คงจะยกทัพใหญ่มารบกวนพวกเรา
คงจะเกิดรบสู้ฆ่าฟันกันขึ้น เราจะเอาอาวุธ
ที่ไหนมาต่อสู้แก่ศัตรูของเราได้
เพราะฉะนั้นเราจะต้องเตรียมหาเครื่องสาตราวุธ
ที่เป็นเหล็ก ไว้สำหรับพวกเราให้พร้อมมือกันจึงจะคว

ร เราคิดเห็นอย่างนี้แต่ ยั ง
ไม่รู้ที่ว่าจะไปเอาอาวุธที่ไหนได้ในเวลานั้นมีหัวหน้าว

านรอยู่สี่ตน เป็นลิงเสนสองตนเป็นลิง ช ะ นี ส อ ง ต น
ได้ยินหงอคงปรารถดังนั้นจึงลุกยืนขึ้นแล้วคำนับหงอคง

พูดว่า ไต้อ๋องจะต้องการ
เครื่องอาวุธเหล็กอันมีคมดูจะไม่สู้ยากนัก
เพราะข้าพเจ้าทราบว่ามีเมืองหนึ่งชื่อว่า
(เมืองเง่าล่ายก๊ก) ในเมืองนันบริบูรณ์ประกอบไปด้ว

ยสมบัติผู้คนมาก ย่อมบริบูรณ์
ด้วยเครื่องสาตราวุธต่าง ๆ แต่หนทางที่จะไปเมืองนั้

น ต้องข้ามทะเลไปทางทิ ศ
ตะวันออก ไกลประมาณส่องร้อยโยชน์จึงจะถึงเมืองนั้

น ถ้าไต้อ๋องไปเมืองนี้
เห็นจะสำเร็จเป็นแน่ อีกประการหนึ่งธรรมเนียมบ้าน

เมืองต้องมีเครื่องรัก ษ า อ า ณ า
เขตจึงจะมันคงหงอคงได้ฟังสี่วานรชี้แจงให้ทราบแล้ว

ก็มีความยินดีเป็นที่สุ ด จึงพูดว่าถ้า
ดังนั้นท่านทั้งหลายจงพร้อมกันคอยเราอยู่ในสถานที่นี้สั่

งแล้วหงอคงก็ร่าย
พระเวทคาถาสำรวมก็ริยาเหาะขึ้นบนอากาศข้ามทะเ

ลใหญ่ไปประมาณสองร้อ ย
โยชน์ ก็แลเห็นชัยภูมิเมือง (เง่าล่ายก๊ก)
ในเมืองนั้นมีเรือนร้านตลาดผู้คนไปมา
ค้าขายสินค้าสิ่งของเครื่องบริโภคและเครื่องใช้สอยต่

าง ๆ พิเคราะห์ดูมีความสนุ ก
สนานมาก หงอคงค่อยลอยพิจารณาดูจึงมาคิดในใจว่า

ชะรอยในกำแพงเมือง
คงจะมีเครื่องสาตราวุธรักษาเมืองเป็นแน่
ถ้าเราลงไปถามซื้อคงจะขัดข้อง เพราะ
ตัวเราเป็นชาติต่างภาษากันคงจะไม่สำเร็จ
จำจะต้องคิดเอาโดยลับเห็นจะดีกว่าเมื่อคิดเห็นดังนั้น

แล้วจึงร่ายพระเวทวิท ย า ม ห า ม น ต์ เ
ป็ น ล ม พ า ยุ ใ ห ญ่ มื ด ฟ้ ามัว
ผ่น พัดเป็นทรายหินศิลาสงเข้าไปในเมือง
ผู้คนตามบ้านร้านตลาดตกใจตื่นวุ่นวาย
ก็ปิดประตูหน้าต่างทุกบ้านทุกเรือน
ตามถนนไม่มีใครเดินไปมา หงอคงเห็นได้
การจึงอ่านคาถาผ่อนกายลงยังพื้นดินตรงเข้าไปจนถึง

ประตูคลังที่ไว้อาวุธต่ า ง ๆ
สิบแปดอย่างก็ถีบประตูคลังทำลายลง
เห็นเครื่องอาวุธเรียงรายกันอยู่ก็มีความยินดี
จึงคิดว่าถ้าเราจะเอาคนเดียวก็จะเอาไปไม่ได้เท่าใ

ด คิดดังนั้นแล้วก็อ่านค า ถ า
กระชากขนในตัวใส่ปากภาวนาพ่นออกมาเป็นวานรปร

ะมาณพันตัว จึงสั่งวานร
เหล่านั้นให้เข้าเก็บขนเอาอาวุธต่าง ๆ
วานรกายสิทธิ์ทั้งหลายเหล่านั้น ก็พร้อม
กันเข้าแบกขนเครื่องอาวุธมัดหอบเอาเต็มกำลังทั้งพัน

ตัว ได้แล้วหงอคงก็เหาะนำ
หน้าขึ้นอากาศ ลิงกายสิทธิ์ทั้งหลายก็เหาะตามหงอคง

ตรงมายังที่สำนัก หงอคง
ก็อ่านพระเวทคาถาวานรทั้งหลายก็สูญหายไป
กลับเป็นขนเข้ากายไปตามเดิม
เครื่องอาวุธต่าง ๆ ที่ลิงกายสิทธิ์ขนมากองวางอยู่เป็

นอันมาก หงอคงจึงเรียกวานร
ทังหลายมาแล้วสังว่า พวกเจ้าจงเลือกเอาอาวุธไว้ส

ำหรับมือทุก ๆ ตนวานรทั้งหลายได้ยินห ง อ
ค ง สั่ ง ดั ง นั้ น ต่างตัวต่างก็วิ่งมาพร้อม กัน เห็นอาวุธ
วางกองอยู่ก็มีความยินดี บ้างหยิบเอาหอกบ้างหยิบเอ

าดาบและอาวุธต่าง ๆ ไว้
สำหรับตัวทุก ๆ ตน ครั้นรุ่งขึ้นหงอคงก็ฝึกหัดให้วานร

ทั้งหลายใช้อาวุธฟันแ ท ง ยิ ง
และปัดป้องให้ว่องไว และตั้งกระบวนค่ายมั่นและเดิน

กระบวน และทำทีจะเข้า
ประจญประจัญบานให้รู้ในทางหนี้ที่ไล่จนชำนิชำนาญ
รวบรวมพวกวานรได้สี่หมื่น
เก้าพันเศษ ตั้งแต่นั้นมาก็เล่าลือทั่วไป
ตามปิศาจและยักษ์ที่อยู่ในถ้ำและเขาเจ็ด
สิบสองแห่ง ได้ทราบกิตติศัพท์ก็ตกใจหวั่นไหวไปทุกตำ

บลทุกถ้ำและทุกเขา พวก
ปิศาจยักษ์เหล่านั้นก็พากันเข้ามาสามิภักดิ์เข้าด้วยหงอ

คงและยกหงอคงขึ้นเป็ น
หงอไต้อ๋อง ครั้นถึงปีใหม่บรรดาพวกยักษ์ทั้งหลายก็นำ

เอาเครื่องบรรณาการม า
เคารพหงอคงมิได้ขาด ตั้งแต่นั้นมาก็ฝึกหัดและซักซ้อม

พลทหารวานรทั้งหลาย
ให้แคล่วคล่องว่องไว จัดกันเป็นหมวดเป็นกองเรียบร้

อย ก็สะสมเสบียงอาหาร
ผลไม้สดแห้งไว้พรักพร้อมบริบูรณ์
ตั้งมั่นอยู่เขตเขาฮวยก๊วยซัว เพราะเขาฮวยก๊วย
ซัวเป็นที่คับขันมั่นคงรอบคอบดุจกำแพงเหล็ก
หงอคงไต้อ๋องกับบริวารมีความสุข
สำราญ ปราศจากภัยอันตรายต่าง ๆ
หงอคงจึงพูดแก่บริวารว่า พวกเจ้ามีอาวุธ
ครบมือกันบริบูรณ์แล้ว แต่ตัวเรายังหามีอาวุธสำหรับมื

อให้พอแก่กำลังของเร า ไ ม่
ง้าวที่ได้มาจากหม้ออ๋องก็ดูเกะกะไม่เป็นที่พอใจเราใ

นขณะนั้นมีวานรใหญ่ตน ห นึ่ ง ซึ่ ง เ ป็ น
ท ห า ร จึงบอกแก่หงอคงว่า ท่านก็เป็น

(เซียน) คือเทวดามีอานุภาพแล้ว
เครื่องอาวุธเหล่านี้ที่ได้มาไม่ควรใช้ ไต้อ๋องจะ
ไปในน้ำได้หรือไม่หงอคงตอบว่าเราตั้งแต่เรียนวิชาส

ำเร็จแล้ว พระอาจารย์บอกคาบกิริ ย า ที่
จ ะ
เหาะเหินเดินอากาศ ดำน้ำ และลุยไฟ
หรือล่องหนกำลังกาย หรือจะนิรมิตบิด
เบือนเปลี่ยนแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่างโดยชำนิ

ชำนาญย่อมสำเร็จได้ทุ ก สิ่ ง
ทุกประการ ทำไมเราจึงจะเดินน้ำและดำน้ำไม่ได้เล่

าวานรตนนั้นจึงพูดว่า
ถ้าไต้อ้องมีวิชาอันวิเศษ เ ช่ น นั้ น
ในถ้ำนี้ใต้สะพานเหล็ก
ลงไป มีลำธารทะลุตลอดไปถึงเมืองบาดาล
อันเป็นสถานที่อยู่ของพระยา (เล่งอ๋อง)
คือพระยานาคในฝ่ายทิศบูรพาตะวันออกมหาสมุทรใหญ่

ไต้อ๋องลงไปค้นดูที่เมื อ ง
พระยานาค คงจะมีอาวุธวิเศษที่พอใจสักอย่างหนึ่งเป็

นแน่หงอคงได้ฟังบริวา ร บ อ ก เ ล่ า
ดั ง นั้ น ก็มีความยินดีจึงพูดแก่บริ วา รทั้ งห
ลา ยว่ า
ถ้าดังนั้นเราจะลงไปยังเมืองพระยานาคสืบถามดูให้รู้

แน่ ว่าดังนั้นแล้วหงอคงก็
ออกมาที่สะพานเหล็ก จึงโอมอ่านพระเวทคาถาแหวก

น้ำแล้วก็กระโดดลงไป ใ น น้ ำ
ดุจดังว่าเดินอยู่ที่บนบกฉะนั้น
หงอคงเดินตัดกระแสชลไปยังเมืองพระยานาคฝ่ายพว

กพลตระเวนนาคในเมือ ง บ า ด า ล
ที่เดินรักษาท้องที่กระแสชลอยู่ในที่นั้ น
ครั้นมาพบหงอคงเข้าก็ร้องถามหงอคงว่า
ที่เดินมานั้นเป็นทหารหรือเทพารักษ์
เป็นเจ้าในเขตแขวงประเทศทิศใดขอจงบอกให้ข้าพเ

จ้าทราบบ้าง เพื่อจะได้เชื้อ
เชิญตามสมควรหงอคงจึงบอกแก่พลตระเวนผู้รักษาด่า

นทางว่า เราอยู่ที่เขาฮวยก๊วยซั ว ฟ้า
และดินให้ตัวเราบังเกิด นามเราชื่อว่าหงอคงแช่ซึง
เราเป็นผู้ที่ชอบพอกันแก่
พระยาเล่งอ๋อง ทำไมพวกท่านไม่รู้จักเราหรือพวกพล

ตระเวนได้ฟังหงอคงบอ ก ดั ง นั้ น
ก็พากันกลับเข้าไปบอกพระยานาคว่า
มีไต้อ้องผู้หนึ่งมาบอกว่าอยู่เขาฮวยก๊วยซัวชื่อซึงหงอค

ง และพูดว่ารู้จักคุ้นเค ย แ ก่
พระองค์จะเข้ามาหาฝ่ายพระยาเล่งอ๋องได้ฟังดังนั้น
ก็ออกมาจากปราสาทจุ๊ยเจียต้อนรับหงอคง
เชิญเข้าไปในปราสาท นั่งที่อันสมควรแล้ว
จึงถามว่าท่านได้ศึกษาเล่าเรียนบรรลุ
มรรคผลแล้วหรือ ได้เรียนรู้วิชาอันวิเศษสิ่งใดบ้างหง

อคงจึงตอบพระยานาคว่ า
ตัวข้าพเจ้าได้พยายามบ ว
ช และศึกษาเล่าเรียน
รู้วิชาแสวงหาผู้วิเศษ เพื่อรู้ธรรมที่ไม่เกิดไม่แก่ไม่ตา

ย มาบัดนี้ข้าพเจ้าได้ฝึ ก หั ด
ซ้อมทหารวานรไว้เพื่อได้รักษาอาณาเขตเขาและถ้ำซึ

งเป็นที่อยู่อาศัย บัดนี้ขัด
ด้วยเครื่องสาตราอาวุธอย่างดีสำหรับมือยังหามีไม่แม้

ว่าที่มีอยู่แล้วก็หาพอ แ ก่
กำลังของข้าพเจ้าไม่ ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าท่านมีค

วามสุขสบายสำราญอยู่ ใ น
เมืองบาดาลนี้ช้านานมาแล้ว คงจะมีอาวุธกายสิทธิ์วิเ

ศษที่เหลือใช้อยู่บ้าง เ ป็ น แ น่
เพราะฉะนั้นจึงอุตสาห์มา เพื่อจะขออาวุธท่านสักสิ่งห

นึ่งไว้ถือสำหรับมือขณ ะ นั้ น พ ร ะ ย
า น า ค ร า ช เ ล่ ง อ๋ อ ง
ได้ฟังหงอคงพูดว่าจะขอ อา วุธ วิเ ศษ สัก อย่
าง
หนึ่ง ก็ไม่สามารถจะขัดได้จึงรับสั่งแก่ขุนนางเจ้าพนัก

งานปลาซึ่งเป็นผู้รักษ า
เครื่องอาวุธ ให้แบกง้าวอย่างใหญ่ออกมาให้หงอคง
หงอคงเห็นแล้ว จึงบอกแก่
พระยานาคว่า ง้าวเล่มนี้เบาไปไม่พอแก่กำลังข้าพเจ้

า ๆ ขอคืนพระยานาคจึงสั่ง ขุ น น า
ง ใ ห้ ไ ป น ำ เ อ า เ ห ล็ ก
แหลมอันใหญ่สำหรับมือ มา ให้ หง อ
คงดูหงอคงลงจากแท่นเดินมาจับยกขยับดู
แล้วบอกพระยานาคว่า เบาไปไม่
ควรแก่กำลังเราพระยานาคหัวเราะแล้วพูดว่าเหล็กแ

หลมอันนี้ หนักถึงสามพันหกร้อยชั่ ง ห ง
อ ค ง จึ ง บ อ ก ว่ า ถึงหนักเท่านั้นก็จริงแ
ต่ยั งห าพ อก ำลั งข อง เร าที่ จะ จับ ถื
อรบ

สู้แก่ข้าศึกไม่พระยานาคได้ฟังดังนั้นก็หวาดหวั่นอยู่ในใ

จ จึงเรียกอุปราชและขุน น า ง น า
ย
ทหารทั้งสองให้พลทหารหามทวนเล่มใหญ่ออกมา
ทวนเล่มนั้นมีน้ำหนักถึงเจ็ด
พันสองร้อยชั่งหงอคงรับทวนใหญ่มายกขยับดูแล้ว
ก็ร้องว่าเบาไม่พอแก่มือเราเลย พระยา
เล่งอ๋องได้เห็นดังนั้น ก็สะดุ้งตกใจประหม่าหน้าซีดสล

ดลงทันที จึงพูดแก่หงอคง
ว่าข้าพเจ้ามีของสำหรับบ้านเมืองอยู่แต่สามสิ่ง
นี่แหละเป็นอาวุธวิเศษแล้ว นอก
จากนี้ก็ไม่มีอาวุธอันใดจะให้สมประสงค์ของท่านได้แล้

วหงอคงได้ฟังพระยานา ค บ อ ก ว่
า อาวุธวิเศษสำหรับบ้านเมืองมีอยู่สา มอ ย่า ง
เท่านั้น ไม่มีอาวุธที่จะดีกว่านี้อีกต่อไปแล้ว
จึงทำเป็นหัวเราะแล้วพูดว่า นี่แน่ท่าน
พระยาเล่งอ๋อง เราได้ฟังคำโบราณท่านกล่าวปรากฏ

ว่า ในเมืองบาดาลมีของดีๆ
มาก ตัวท่านเล่าก็เป็นพระยานาคอันประเสริฐ
จะไม่มีของวิเศษกายสิทธิ์บ้างเทียว
หรือ ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยอยู่
ท่านจะลวงเราดอกกระมัง เรายังหาเชื่อท่านไม่
ท่านจงกลับเข้าไปค้นดูเอง บางที่จะมีอาวุธวิเศษอยู่อี

กกระมังขอท่านอย่าอำ พ ร า ง
ได้เห็นแก่ไมตรีของเราเถิด
ถ้าได้สมความปรารถนาแล้ว จะมีความขอบคุณท่าน
เป็นอันมาก และจะคิดราคาให้แก่ท่านจงสมควรพระย

าเล่งอ๋องบอกว่า ข้าพเจ้ามิได้ล่อลวงท่า

น เ ล ย พูดตามความสัตย์จริง
ทุกประการ เพราะสิ่งของที่อย่างดีนั้นไม่มีแล้วเมื่อขณ

ะพระยานาคพูดอยู่แก่ห ง อ ค ง
มเหสีแห่งพระยานาคอยู่ข้างใน ครั้น
ได้ยินจึงพยักหน้าให้พระยานาคเข้าไปข้างในเพื่อจะบ

อกความลับ พระยานาคก็
เดินเข้าไปที่มเหสี ภรรยากับบุตรีจึงบอกว่าการที่หงอ

คงมาครั้งนี้ไม่ใช่การ เ ล็ ก น้ อ ย
ย่อมเป็นการสำคัญมากอยู่ ข้าพเจ้าทราบว่าในเขตท้อ

งทะเลของเรานี้ ยังมีแท่ง
เหล็กใหญ่กายสิทธิ์จมอยู่ในกลางพระมหาสมุทรแห่งหนึ่

ง และเมื่อสามสี่วันก่อน นี้
มีแสงสว่างพลุ่งขึ้นดูรัศมีโชติช่วง
เห็นเป็นอัศจรรย์มากนัก คงจะเป็นเหตุประกอบ
กันแก่หงอคงไต้อ๋องนี้เป็นแน่
ข้าพเจ้าเห็นดังนี้ท่านจะเห็นประการใดขณะนั้นพระยา

เล่งอ๋องก็นึกขึ้นมาได้ จึงพูดว่า
เหล็กแท่งนี้เมื่อครั้ง (ไต้อู๋ตี้)
ได้สะกดจมน้ำไว้จริง เราจะไปเอามาให้เขาได้หรือ

และอีกประการหนึ่งก็เ ป็ น ข อ ง
กายสิทธิผู้ใดจะเอามาใช้ก็เห็นจะไม่ได้
ฮูหยินของพระยานาคจึงพูดว่า ท่านจะขัด
เขาทำไมตามใจเขา เมื่อเขาจะเอาใช้ได้หรือไม่ได้

นั้น ก็สุดแล้วแต่เขาช่างเข า เ ป็ น
ไ ร
เราปัดส่งเสียแต่พอให้พ้นเราไปเท่านั้นจะไม่ดีหรือ

ตามที่ข้าพเจ้าคิดเห็นนี้ย่อม
เป็นประโยชน์ทั้งสองอย่าง คือหนึ่งถ้าหงอคงไปเอาแ

ท่งเหล็กได้ก็จะขอบคุ ณ ท่ า น
ว่าไม่ปิดบัง สองถ้าหงอคงไปเอาแท่งเหล็กนี้ไม่ได้
โดยเหตุฤทธาหงอคงไม่พอแก่
เหล็กก็จะมีความอายเลยหลบหน้าไปที่เดียว
ไม่ต้องกลับมารบกวนเราอีกเป็นแน่
ข้าพเจ้าเห็นการเช่นนี้ขอท่านได้ดำริดูจงดีเถิดพระยา

เล่งอ๋องได้ฟังภรรยากั บ บุ ต ร พู
ด ชี้ แ จ ง ใ ห้ ส ติ ดั ง นั้ น ก็ เ ห็ น
ชอบด้วย จึง .
กลับออกมาพูดแก่หงอคงว่ายังมีแท่งเหล็กใหญ่อยู่อีกแท่

งหนึ่ง สะกดจมอยู่กลาง
ใจทะเลแม้ท่านจะต้องการก็ขอเชิญท่านไปเอาเถิดหง

อคงว่าขอท่านช่วยสงเ ค ร า ะ ห์
ใ ห้ ใ ค ร ไ ป นำ ม า ใ ห้ ด้ ว ย เ ถิ ด
จะขอบใจท่านเป็น
อันมากพระยานาคตอบว่า ของกายสิทธิ์สิ่งนี้มีน้ำหนักม

ากนักไม่มีใครแบกหาม ไ ห ว
เมื่อท่านจะต้องการแล้วขอเชิญท่านไปดูเอาเองเถิดห

งอคงจึงว่าถ้าดังนั้น
ขอท่านได้นำชี้ที่ให้ด้วยเ ถิ ด
เล่งอ๋องก็นำหงอคงไปยัง
สะดือทะเล แล้วชี้แจงให้หงอคงเข้าใจแล้วก็กลับมายั

งบาดาลฝ่ายหงอคงก็ดำ ล ง ไ ป
ค ล ำ สั ง เ ก ต ดู ก็ รู้ ไ ด้ ว่ า เ ห
ล็กกายสิทธิ์นั้นยาวประมา ณส อง

วาเศษ หงอคงจึงจับโดยมั่นคงแล้วก็โยกไปโยกมาปา

กก็บริกรรมว่าสั้นเข้า แ ล ะ เ ล็ก
ลง ๆ เหล็กกายสิทธิ์นั้นก็สั้นเข้าและเล็กลงทุกทีจนได้

ขนาดพอดีที่จะถือเป็น อ า วุ ธ
คือคทาธร หงอคงมีความยินดีที่สุดจึงจับเอามาพิจารณ

าดู ด้วยเดิมเหล็กแท่งนี้
เป็นท่อนเหล็กเหลี่ยมทองสองข้าง
มีอักษรจารึกไว้แถวหนึ่งห้าอักษรคือ ยู่อี่กิม
ซือเป็ง) มีน้ำหนักหมื่นสามพันห้าร้อยชั่ง
หงอคงมีความยินดีหาที่เปรียบมิได้ จึง
คิดว่าของกายสิทธิ์สิ่งนี้ถูกแก่ใจเรา
หงอคงก็แผลงอิทธิฤทธิ์มายังเมืองพระยานาค
พระยานาคเห็นดังนั้นอกใจเต้นสั่นระรัวแข็งใจเดินออ

กมารับหงอคงหมู่นาคบ ริ ว า ร
และปลาทั้งหลาย ก็พากันกลัวเกรงอำนาจพระยาวาน

รเผือกฝ่ายพระยาวานร ก็ เ ดิ น
ต ร ง เ ข้ า ไ ป นั่ ง ใ น ท่ า ม ก ล
างนาคทั้งหลาย จึงมีสุนทรวาจา
แก่พระยานาคว่า ขอบใจท่านที่ได้ช่วยแนะนำจนได้อา

วุธวิเศษสมความมุ่งหม า ย
บัดนี้ยังขาดแต่เครื่องประดับสำหรับยุทธ์
ของท่านมีข้าพเจ้าขอท่านสักเครื่องหนึ่ง
พระยานาคบอกว่าเครื่องแต่งตัวจะให้สมควรแก่ท่านนั้

น ของข้าพเจ้าหามีไม่หง อ ค ง
จึ ง ว่ า แ ก่ พ ร ะ ย า เ ล่ ง อ๋ อ ง ว่า
ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เครื่อง แต่ งตั วแ ล้ว ข้าพเจ้า

ก็จะไม่ไปจากปราสาทท่านพระยาเล่งอ้องพูดอ้อนวอน

ว่า ขอท่านได้อ๋องได้ค้นดู ต า ม
ท ะ เ ล อื่ น ๆ บางที
จะได้บ้างดอกกระมังหงอคงจึงตอบว่าถึงจะไปเที่ยวห

าให้หลายแห่งหลายหนก็ ค ง จ
ะ สู้ ที่ นี่ ไ ม่ ไ ด้ ขอ
ร้อยขอพันท่านก็คงช่วยขอให้ได้
พระยาเล่งอ๋องก็ยืนคำอยู่ว่าไม่ได้ไม่มีจริง
ๆหงอคงว่าถ้าไม่ได้จริง ๆ แล้ว
เราจะเอากระบองเหล็กอันนี้ลองศีรษะท่าน
พระยานาคได้ฟังดังนั้นก็ตกใจกลัวจึงอ้อนวอนหงอคงว่

าท่านอย่าเพ่อวุ่นวาย
คอยข้าพเจ้าจะถามน้องดูก่อน
ถ้ามีแล้วจะขอให้ท่านเครื่องหนึ่งจงได้
ไซอิ๋ว ๔๒หงอคงถามว่าน้องท่านอยู่ที่ไหน
ใกล้หรือไกลเมื่อไรจะรู้กันเล่งอ้องตอบว่าอยู่ทิศทักษิณ

มหาสมุทรผู้หนึ่ง
ชื่อเง่าคำเล่งอ้อง อยู่ทิศอุดร
ผู้หนึ่ง ชื่อเง่าสูนเล่งอ๋อง อยู่ทิศปราจีนผู้หนึ่งชื่อเง่าห

ยุนเล่งอ๊อง อยู่ทิศบูรพาคือ
ตัวข้าพเจ้า รวมเป็นสี่คนด้วยกันเป็นผู้รักษาอาณาเขต

ในทะเลทั้งส่ทิศหงอคง จึ ง พู ด
แ ก่ เ ง่ า ก๊ ว ง เ ล่ ง อ้ อ ง ว่ า
ถ้าดังนั้นจงช่วยสงเครา ะห์
ไป ถา มดู บา งที
จะได้บ้างข้าพเจ้าจะคอย ถ้าได้จะขอบใจท่านเป็นอัน

มากพระยานาคตอบว่าไ ม่ ต้ อ

ง ไ ป ก็ ไ ด้ เพราะข้าพเจ้ามีหอกลองเ หล็
กห อร ะฆั งท อง
สำหรับเป็นเครื่องสัญญา ถ้าจะมีทุกข์สุขประการใดอย่

างไรแล้ว ก็ขึ้นบนหอตีกลอง
ตีระฆังขึ้นสามลาตามบรรดาน้องทั้งหลายนั้นก็มาโดยทั

นที หงอคงจึงว่าถ้ากระนัน
ท่านจงตีระฆังขึ้นโดยเร็วเถิดพระยาเล่งอ๋องก็ขึ้นหอตี

ระฆังตีกลองขึ้นสามลา
บรรดาน้องชายทั้งสามรู้ แ ล้ ว
รีบตกแต่งกายมายังปราสาทเล่งอ๋อง
ผู้น้องทั้งสามคนครั้นถึงจึงถามว่าพี่มีกิจธุระ
ทุกขร้อนประการใดหรือ จึงได้ตีกลองและระฆังสัญญา

เง่าก๊วงเล่งอ๋องจึงพู ด ว่ า ภั
ย ม า ถึ ง ตั ว เ ร า แ ล้ ว
คือเหตุมีขึ้นที่เขาฮวยก๊ว ยซั ว
ฟ้าดินประกอบกันให้บังเกิดวานรขึ้นตัวหนึ่ง
ชื่อซึงหงอคง เป็นผู้สำเร็จประกอบ
ด้วยวิทยามีฤทธิ์เดชานุภาพมาก
มาทำเป็นว่าสหายเข้ากับเรา แล้วอ้อนวอนขอ
เครื่องอาวุธง้าวทวนอันวิเศษ
ล้วนแต่ไม่มีผู้ใดจะถือได้มีน้ำหนักเกินประมาณ
ทุก ๆ สิ่งเราเอามาให้ก็ไม่ชอบใจ
เพราะฉะนั้นพี่จึงชี้ให้ไปเอาแท่งเหล็กกายสิทธิ์ที่
จมอยู่ในกลางใจทะเลนั้น เธอก็ไปเอามาได้สมประส

งค์ ตกลงว่าเป็นได้เครื่อง
อาวุธพอใจแล้ว ยังขอเครื่องประดับแต่งตัวต่อไปอีกเ

ช่นนี้ พี่จึงบอกว่าไม่มี เธอ
ก็ไม่ยอมจะเร่งเอาให้จงได้

ถ้าไม่ได้ก็คงจะทำอันตรายพี่ ได้ชื่อว่าพี่ตกอยู่ในที่คับ
แค้นแล้ว จึงได้ตีกลองตีระฆังเรียกน้องทั้งสามมาเพื่อ

จะได้ปรึกษาหารือกัน ว่าเจ้า
มีเครื่องแต่งตัวอะไรบ้าง จะได้ให้เธอ ๆ
จะได้ไปเสียรู้แล้วไป หาไม่ก็จะมารบกวน
อยู่มิรู้แล้วเง่าคำเล่งอ้องผู้น้องจึงพูดว่า
เราสี่คนพี่น้องช่วยกันล้อมจับหงอคงให้ได้มิดีหรือ
จะมาปล่อยให้ข่มขี่อยู่ทำไมเง่าก๊วงเล่งอ้องผู้พี่จึงห้าม

ว่า เจ้าอย่าพูดเช่นนั้นเล ย
พวกเราหมดทั้งสี่คนสี่
เมืองก็หาสู้กำลังเขาได้ไม่
แต่โดยน้ำหนักของแท่งเหล็กกายสิทธิ์นั้นเขาไม่ต้องตี
รันอะไรเขาจะเอาวางทับเราลงทั้งสี่คนพวกเราก็จัก

เหลวแหลกละเอียดไปไ ม่ ถึ
ง แ ก่
จะรบรอต่อกรเง่าหยุนเล่งอ๋องจึงพูดว่าเขามีศักดานุภ

าพเช่นนั้น
ก็อย่าวุ่นวายแก่เขาเลย สู้
เราหาเครื่องประดับสำหรับตัวให้เขาจะดีกว่า
ภายหลังเราทั้งสี่คิดทำฎีกา ขึ้นไป
ถวายเง็กเซียงฮ่องเต้ เง็กเซียงฮ่องเต้คงจะลงโทษ

เขาโดยสาหัสเง่าสุนเ ล่ ง อ้
อ ง ว่ า ส่ ว น ตั ว ข้ า พ เ จ้ า มี ร อ ง
เท้าทำด้วยใยบัวหนึ่งคู่ ใส่ แล้ วก็ เห าะ ได้
เง่าหยุนเล่งอ๋องว่าข้าพเจ้ามีเกราะทองคำเกราะหนึ่

งสามารถจะป้องกันอาวุ ธ ไ ด้
เง่าคำเล่งอ๋องว่าข้าพเจ้ามีหมวกทองคำปีกหงส์หนึ่งห

มวก สวมศีรษะแล้วก็แคล้ว
คลาด เง่าก๋วงเล่งอ๋องผู้พี่พูดว่า
ถ้าดังนั้นเป็นการดีแล้ว ก็พากันเอาหมวกและ
เกราะและรองเท้ามาให้หงอคง
หงอคงก็สวมใส่หมวกและเกราะและรองเท้าแล้ว
มีความยินดี มือถือกระบองเหล็กยืนพูดแก่พระยานาคทั้

งสี่ตนว่า ข้าพเจ้าขอบใจ
ท่านทั้งสี่พี่น้องเป็นอย่างยิ่ง
เราจะขอลาท่านกลับไปแล้วพระยานาคทั้งสี่ก็กระทำ
คำนับหงอคงก็ออกจากเมืองบาดาลพระยานาคทั้งสี่ก็ต

รึกตรอง
การที่จะทำฎีกาถวายเง็ ก เ ชี ย ง ฮ่ อ ง เ
ต้ ต่ อ ไ ป หงอคงออกจากเมืองนาคแล้ ว
ก็ลงตามกระแสน้ำกลับมาครั้นถึงสะพานเหล็ก
ก็โดดขึ้นบนสะพาน บรรดาวานรทั้งหลายที่คอยรับหงอ

คงอยู่ริมสะพานทั้งช้า ย ข ว
า
เห็นหงอคงกลับมาบริวารทั้งหลายต่างตนก็คำนับต้อนรั

บอยู่พร้อมกันหงอคงขึ้ น นั่ ง
อ ยู่ บ น แ ท่ น ท่ า ม ก ล า ง ลิ ง บ ริ ว
า ร จึงเอากระบองเหล็กวาง ไว้ ข้า งตั ว
เหล่าวานรทั้งหลายเห็นกระบองเหล็กก็เข้าไปลูบคลำ

ดูบ้าง ก็ลองผลักดูก็มิได้ไหว
สะเทือนเลย ทุก ๆ วานรเห็นดังนั้นก็ให้มีใจหวั่นหวา

ดกลัวเกรงยิ่งนัก แล้วจึง
ถามหงอคงว่าไต้อ๋องได้กระบองเหล็กนี้ในที่ใดหงอคง

ลุกยืนขึ้นจับกระบองชู ใ ห้ ดู

แล้วบอกพวกวานรว่าสิ่งของนี้เดิมมีเจ้าของ
เขาเอามาสะกดจมน้ำไว้กลางทะเลและในปีนี้มีรัศมีเ

กิดพลุ่งขึ้นมาพระยาน า ค
นำไปชี้ให้แก่เรา แล้วพระยานาคบอกว่าตัวเขาและบ

ริวารนาคทั้งสิ้นจะยก ห รื
อ จั บ
ก็ไม่ไหวเขยื้อนเลย เพราะเป็นเหล็กกายสิทธิ์น้ำหนัก

ถึงหมื่นสามพันห้าร้อย ชั่ ง
ถ้าเราจะบอกกระบองให้ใหญ่ออกไปก็ได้
จะบอกให้เล็กเข้ามาก็ได้ตามความ
ประสงค์ แต่น้ำหนักก็คงอยู่เท่านั้น
แล้วหงอคงก็สั่งให้ใหญ่ให้เล็กให้พวกบริวาร
ทั้งหลายเห็นทั่วกัน จนที่สุดให้เล็กเท่าเข็มเอาขึ้นทัดหู

ก็ได้ แล้วหงอคงเดินออก
มานอกถ้ำก็ทำแผลงอิทธิฤทธิ์ให้พวกวานรดูต่าง ๆ
กระทำให้กายสูงเท่าเขาพระ
สุเมรุก็ได้ รูปร่างน่ากลัวนัยน์ตาดุจสายฟ้าแลบปากกว้

างดังบ่อ เขี้ยวและฟันคม
เหมือนหอกดาบมือทั้งสองข้างยกขึ้นสูงสิบสองขั้นฟ้า
เมื่อหงอคงทำแผลงฤทธิ์
ครั้งนั้น ก็บรรลือสะเทือนไปถึงพระยาปิศาจยักษ์ทุกๆ
ถ้ำทั้งเจ็ดสิบสองถ้ำมีความ
กลัวเกรงหงอคงก็ก้มศีรษะยกมือคำนับ
ในอกใจให้สันไปทุก ๆ คนแล้ว หงอคงก็
กลายกลับเข้ารูปเดิม แต่กระบองเหล็กนั้นให้เล็กเท่า

เข็มเหน็บซ่อนไว้ในหู แล้วก็
กลับเข้ามาในถ้ำขึ้นบนแท่นพวกปิศาจยักษ์ทั้งหลายก็เข้

ามาคำนับพร้อมกัน หงอ
คงจึงสั่งให้พลทหารวานรทั้งหลายยกธงอาชญาสิทธิ์แล

ะตีกลองฝึกหัดทหารซัก
ซ้อมให้พร้อมเพียงกันในกระบวนศึกทุกประการ
แล้วหงอคงก็จัดตั้งวานรให้เป็น
นายทหารใหญ่สี่วานร คือลิงเสนสองตัวนั้นให้เป็นที่
(หลิวเบ็) แม่ทัพ ซะนีสองตัว
นั้นตั้งให้เป็นนายทหารเอก คือ (ปั่งป้าเจียงกุ๋น)
หงอคงจึงมอบการฝึกหัดและ
การรับผิดชอบ ให้นายทหารวานรทั้งสี่จัดแจงดูแลแทน

ตัวเสร็จแล้ว หงอคงก็เที่ยว
เหาะไปรอบจักรวาลคบเพื่อนมิตรสหายแต่ที่มีฤทธาศัก

ดานุภาพแข็งแรง คือพระยา
(ห้หม้ออ๋อง) ชาติกระบือหนึ่ง พระยา
(เกาหม้ออ๋อง) ชาตินาคาหนึ่ง พระยา
(พังหม้ออ๋อง) ชาตินกอินทรีหนึ่ง พระยา
(ไซท่ออ๋อง) ชาติสิงโตหนึ่ง พระยา (มี
เกาอ๋อง) ชาติค่างหนึ่ง พระยา (โง่ชุดอ้อง)
ชาติหมีหนึ่งรวมทั้งหงอคงไต้อ๋องเป็น
เจ็ดพระยาด้วยกัน ชวนกันมาประชุมฝึกหัดซักซ้อมกำลั

งและฝีมือกันเล่นเสมอ ๆ
เป็นที่รื่นเริงสำราญมาช้านานอยู่มาวันหนึ่งหงอคงให้จั

ดอาหารเลี้ยง
เชิญสหายทั้งหกคนมาเส พ สุ ร า เ ป็ น ที่
รื่นเริงสำราญใจ ครั้นเลี้ยงดูกันเสร็จแล้วสหายทั้งหก

พระยาก็ลาหงอคง หงอคงก็
ออกมาส่งสหายทั้งหกคน แต่เมื่อจะกลับเข้าถ้ำหงอคง

เมาสุรามายืนพิงต้นไม้ ห
ลั บ ไ ป
ให้เกิดนิมิตฝันว่ามีบุรุษสองคนเดินตรงเข้ามา
มีมือถือป้ายหนังสือ ในป้ายจารึก
อักษรสามตัวว่า (ซึงหงอคง) ครั้นเข้ามาใกล้แล้วบุรุ

ษสองคนนั้นก็เอาเชือก มั
ด มื อ
หงอคงฉุดลากไปจนถึงกำแพงแห่งหนึ่ง
ในขณะเวลาฝันนั้น หงอคงพอสร่างเหล้า
จึงแหงนหน้าขึ้นดูบนหน้าประตูกำแพงมีป้ายเหล็กแผ่นห

นึ่งมีหนังสืออักษรใหญ่
สามตัวว่า (อูเบงก่าย) คือต้นอาณาเขตเมืองนรก
หงอคงเห็นดังนันก็ได้สดพูดว่า
ทีนี (อูเบงก่าย) ทำไมเราจึงมาที่นี่ได้เล่า
บุรุษทั้งสองได้ยินหงอคงถามดังนั้นจึง
บอกว่าในมนุษยโลกอายุของท่านสินแล้ว
เราทังสองได้รับคำสังของ (เงียมฟ้ออ๋อง)
คือพระยามัจจุราชให้จับตัวท่านมาหงอคงได้ฟังดังนั้นจึ

งพูดแก่คนทั้งสองว่า
เราออกจากสามภพแล้วไม่ ไ ด้ อ ยู่ ใน
ธาตุทั้งสี่ และมิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด
เหตุใดจึงบังอาจไปจับเรามาทำไมจะพา
เราไปข้างไหน คนทั้งสองก็ไม่ฟัง
เข้าฉุดคร่าจะพาเอาตัวหงอคงไปให้ได้ หงอคง
เกิดโทโสขึ้นมือจับกระบองเหล็กกายสิทธิ์ตีถูกคนทั้งสอ

งป่นละเอียดไป
แล้วหงอคง
ก็ควงกระบองเหล็กตีกระหนาบเข้าไปในกำแพงเมือง

พวกยมบาลหน้าม้าหน้า

กระบือพากันวิ่งหลบหนีไปสิ้น
บ้างก็วิ่งเข้าไปแจ้งความแก่พระยามัจจุราชว่า ภัย
จะมาถึงท่านในเดี๋ยวนี้แล้ว ข้างนอกนั้นสัตว์อะไรข้าพ

เจ้าไม่รู้จัก
เหมือนรามสูรมี
ขนรุงรัง ตีกระหนาบเข้ามาจวนจะถึงท่านอยู่แล้วเงีย

มพ้ออ๋องทั้งสิบคนได้ฟั ง
ดั งนั้ นก็ ตกใจ รีบจัดแจงแต่งกายเสร็จแล้
วก็ เดิ น
ออกไปดู เห็นวานรตัวหนึ่งทำกิริยาดุร้ายยิ่งนัก
จึงร้องว่าท่านไต้เซียนจงหยุดก่อน
ท่านชื่อไรเหตุไรจึงได้ทำบังอาจล่วงเกินดังนี้หงอคงต

อบว่าท่านไม่รู้จักชื่อ เ
ร า ห รื อ ทำไมท่านอาจสามารถใช้ให้คนของ
ท่า น
ไปจับเรามาทำไม ซึ่งท่านมาถามเราเราจะบอกให้เ

ราอยู่เขาฮวยก๊วยซัวถ้
ำ จุ๊ ย
เลียมต๋อง ฟ้ามาบังเกิดคือตัวเราแซ่ซึงชื่อหงอคง
ตัวท่านเป็นขุนนางตำแหน่ง
อะไรรีบบอกเรามาโดยเร็วเงียมพ้ออ๋องทั้งสิบคนจึงบ

อกแก่หงอคงว่าข้าพเจ้
า ทั้ งห ลา ย เห ล่ า นี้ ที่ ห นึ่ ง ชื่ อ
ซินกวั้งอ้อง ที่สองชื่อโช้กังอ๋อง ที่สามชื่อซังตี้อ้อง
ที่สี่ชื่อเหงากัวอ๋อง ที่ห้าชื่อ
เงียมฟ้ออ๋อง ที่หกชื่อเบี้ยนเส้งอ๋อง
ที่เจ็ดชื่อทั้ยชั้นอ้อง ที่แปดชื่อเพ็งเต็งอ๋อง
ที่เก้าชื่อเตาฉีอ๋อง ที่สิบชื่อจ๊วนลุ้นอ๋อง
ข้าพเจ้าทั้งสิบนี้คือเป็นพระยามัจจุราชได้

ดูการงานในที่อันนี้หงอคงได้ฟังพระยาเงียมฟ้ออ๋องบอ

กชื่อและตำแหน่งดังนั้
นแล้ว จึงว่าท่าน
ทั้งหลายก็มีเกียรติยศยุติธรรมและเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์
เหตุใดจึงไม่รู้การดีและชั่ว ตัว
เราก็ได้บวชรักษาศีลเจริญกุศลภาวนาได้สำเร็จบรรลุ

ธรรมวิเศษข้ามพ้นจาก
ภพทั้ง
สามแล้ว อายุเราก็ยืนเสมอเท่าฟ้าและดินปราศจากธ

าตุทั้งสี่ดินน้ำลมไฟแล้
ว ทำไม
ท่านจึงใช้ให้คนไปจับเรามาท่านจะทำอะไรแก่เราหรื

อเงียมฟ้ออ๋องทั้งสิบจึ
งว่า ขอท่านได้ระงับความโกรธเสียก่อนเราจะว่
าให้ท่านฟัง
ด้วยในใต้หล้านี้ชื่อเดียวแซ่เดียวกันหรือพ้องกันก็มีโดย

ชุกชุม
ซึ่งคนทั้งสองไปจับ
ท่านมานั้นบางทีจะจับผิดไป
หงอคงตอบว่าท่านทั้งหลายพูดไม่เป็นยุติธรรม ถ้า
เจ้าใช้และนายใช้จะผิดอะไรแก่คนไปจับท่านจงรีบไป

เอาสารบบมาให้เราดูเ
ดี๋ยวนี้
เงียมฟ้ออ๋องจึงเชิญหงอคงขึ้นไปนั่งบนที่นั่งซันหลอ
คือที่พระยามัจจุราชรับแขก
หงอคงก็ขึ้นไปนั่งอยู่ท่ามกลางพระยามัจจุราช ๆ
จึงให้ขุนนางนำสมุดสารบัญชีชื่อ
สัตว์เกิดตาย มาให้หงอคงได้อ๋องดู

หงอคงก็หยิบสารบบคลี่เปิดพลิกไปดูตลอด ๆ
ทุกสัตว์ที่มีปีกมีขนจนถึงวานรลักษณะคล้ายคนแต่ไม่มีชื่อ

และแซ่เหมือนมนุษย์
ไม่อยู่ในบังคับสัตว์ทั้งหลายหงอคงหยิบสารบบเล่มอื่นม

าตรวจดูอีกจนถึงชื่อห
ง อ ค ง ว่าอากาศประมวล
ศิลาเกิด มีกำหนดอายุยืนสามร้อยยี่สิบสองปีจึงจะสิ้นอ

ายุ
หงอคงตรวจดูเห็นดัง
นั้นแล้วจึงหยิบพู่กันจุ้มน้ำหมึกเข้าแล้ว ก็ตรวจดูอีก
ถ้าเห็นที่ไหนมีชื่อวานรก็ขีด
กาลบเสียทั้งสิ้นแล้วจึงพูดว่า
ตั้งแต่นี้ไปเราไม่ต้องอยู่ในบังคับผู้ใดทั้งสิ้นในโลกนี้
ครั้นลบบัญชีเสร็จแล้ว หงอคงก็จับกระบองควงเดินออ

กมา
เงียมพ้ออ๋องทั้งหลาย
เหล่านั้น ก็ไม่อาจเข้าใกล้หงอคง
ครั้นหงอคงไปแล้วเงียมพ้ออ๋องทั้งสิบคนก็ชวน
กันทำฎิกา จะถวายเง็กเซียงฮ่องเต้แต่ยังมิได้ถวายฝ่

ายหงอคงในขณะเมื่อฝั
น ว่ า ออกมาจากเมืองนรกแล้วเดินไปสะดุดเถา
วั ลย์
เข้าเกือบจะล้มก็ได้สติตกใจตื่นขึ้น
รู้สึกตัวว่าเป็นความฝันบิดกายแล้วก็ลืมตาขึ้น
ทันที พอได้ยินเสียงวานรทั้งสี่ซึ่งเป็นทหารเอกพูดว่า
ไต้อ๋องเสพสุราเห็นจะเมา
มากไปกระมัง เมื่อคืนนี้ยืนหลับทั้งคืนไม่ตื่นเลยหงอคง

บอกว่า

เมื่อคืนนี้เราหลับไปห น่ อ ย ห นึ่ ง ก็ ฝั น ว่
า มีคนสองคนมาจับตัว
เราไป จนถึงเมืองพระยามัจจุราชจึงได้สร่างเมาได้

สติมา
เมื่อในฝันว่าเราได้เข้ า ไ ป
ในปราสาทเงียมฟ้ออ๋องทั้งสิบ
และได้พูดโต้ตอบกันแก่พระยามัจจุราช ๆ จึงเอา
สารบบบัญชีซึ่งกำหนดเกิดตายของสัตว์ทั้งหลายมาให้เ

ราดู ๆ
แล้วแลเห็นชื่อเรา
และชื่อท่านทั้งหลาย เราจึงเอาพู่กันจุ้มน้ำหมึกลบเสีย

สิ้นแล้ว
เพราะฉะนั้นตั้งแต่
นี้ต่อไป พวกเราไม่ต้องอยู่ในบังคับผู้ใดทั้งสิ้นพวกวาน

รทั้งหลาย
เมื่อได้ฟังหงอคงเล่าใ ห้ ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ มี ค
ว า ม ยิ นดีพากันกราบ
ไหว้สรรเสริญหงอคงและขอบพระคุณขึ้นพร้อมกันทั้งสิ้น

เพราะอาศัยเหตุนี้วาน ร
ทั้งหลายจึงมีอายุยืนมาก หงอคงอยู่ในถ้ำด้วยกับฝูงบริ

วารเป็นสุขสำราญมาช้ า น า น ฝ่ า ย เ ง็ ก
เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้ วั น ห
นึ่งเสด็จออกพระที่นั่ง วิมานเหลงเซียวโป้เต้ยแวด
ล้ อ ม
ไปด้วยหมู่เทพยดาทั้งหลายเฝ้าพร้อมหน้ากัน
ในขณะนั้นมีเทพบุตร (ดูฮ้วงเจ๋) องค์

หนึ่งกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบข้างนอกมีพร

ะยาเง่าก๊วงเล่งอ๋อง อันอยู่
สำนักยังมหาสมุทรทิศฝ่ายบูรพาจะมาเฝ้าถวายฎีกาด้ว

ยเรื่องใดไม่ทราบ
บัดนี้อยู่
ข้างนอกเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงทราบดังนั้น
จึงมีรับสั่งให้นำพระยานาคเข้ามาเฝ้า
พระยานาคก็ถวายฎีกาแก่เง็กเซียงฮ่องเต้
เทพบุตรเซียงกงพนักงานรับฎีกาก็อ่าน
ฎีกาถวายเง็กเซียงฮ่องเต้ ในฎีกามีใจความว่าข้าพร

ะพุทธเจ้าเง่าก๊วงซึ่ง เป็นผู้รักษาเข
ตมหาสมุทรให่ญ่ในทิศบูรพาขอพระ
ราชทานกราบทูลทรงทราบ ด้วยที่เขาฮวยก๊วยซัวถ้ำจุ๊

ยเลียมต๋องมีปิศาจลิง ชื่อซึง
หงอคง มีความหมิ่นประมาทดูถูกพระบารมีของพระอง

ค์
ลงไปที่บาดาลบังคับ
ขอเครื่องอาวุธและเครื่องแต่งตัว
ข้าพระองค์ก็ให้แท่งเหล็กกายสิทธิ์ที่สะกดจมอยู่
กลางใจทะเล และหมวกปีกหงส์ทองคำหมวกหนึ่งเกร

าะทองคำสำรับหนึ่ง รองเท้า
ไยบัวคู่หนึ่งรวมสี่สิ่งแล้วหงอคงยังทำอิทธิฤทธิ์กดขี่ข่มเ

หงข้าพระพุทธเจ้าไม่
สามารถจะต่อต้านสู้รบได้ ขอพระองค์ได้โปรดมีเทวบั

ญชาให้เทพยดาองค์ใดไ ป
ปราบปรามจับตัวหงอคงมาลงโทษให้เข็ดหลาบ
ข้าพระพุทธเจ้าจะได้รักษา
อาณาเขต ในท้องทะเลให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไปเมื่อเง็

กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงท ร า บ ค ว า ม ต า ม
ฎี ก า ข อ ง พ ร ะ ย า น าคแล้ว จึงรับสั่ง
ว่าท่านจงกลับไปรักษามหาสมุทรตามเดิม
การต่อไปเราจะคิดอ่านปราบปรามขณะนั้นมีกัดเชียงก

งเทพยดาองค์หนึ่ง กราบทูลเง็กเชียงฮ่องเ ต้ ว่
า ขอพระองค์
จงทราบบัดนี้มีพระยามัจจุราช จะเข้ามาถวายฎีกา
และมีชื่อพระตี้จองอ๋องในฎีกา
ด้วยแล้วสงฎีกา ให้เทพบุตรเจ้าหน้าที่นำฎีกาถวายเง็

กเซียงฮ่องเต้
ใจความใน
ฎีกามีว่าในเมืองนรกอาณาเขตฟ้าและดิน
ก็มีเจ้าและมีวนเวียนกลับไปกลับมา คือ
เกิดแล้วก็ตาย ๆ แล้วกลับเกิดและย่อมมีสภาพลิงคเพ

ศพันธุ์เป็นหญิงและชา ย
เป็นไปตามกำหนดแห่งยถากรรมของสัตว์ที่ประกอบกร

รมดีและกรรมชั่ว
อันจะให้

เป็นวิบากผลตกแต่งสัตว์ แต่บัดนี้ที่เขาฮวยก๊วยซัวถ้ำจุ๊

ยเลียมต๋อง

มีศิลาก้อน
หนึ่งต้องแสงพระอาทิตย์พระจันทร์
และดินฟ้าอากาศธาตุฤดูร้อนและเย็นบังเกิด
เป็นลิงปิศาจตัวหนึ่งขึ้นชื่อซึงหงอคง
ทำอำนาจดุร้ายดื้อดึงไม่ยอมอยู่ในบังคับ
บัญชาของผู้ใด แผลงฤทธาศักดานุภาพรุกไล่ตีตลอดไป

ถึงเมืองนรก

รบกวนรุกราน
ไปกระทั่งปราสาทที่อยู่ของพระยามัจจุราช
บังคับให้ข้าพระพุทธเจ้านำเอาสารบบ
บัญชี ชื่อจำนวนพวกวานรมาลบเสียหมดว่า
ไม่อยู่ในบังคับของความเกิดดับฉะนี้
ขอพระเป็นเจ้าเป็นประธานแห่งเทวโลก
ได้โปรดปราบปรามเสียให้ราบคาบ สวรรค์
และนรกจึงจะเป็นไปตามนิยมแห่งยถากรรมของสัตว์ไ

ด้ฝ่ายพระผู้เป็นเจ้าแ ห่ ง โ ล ก
จึงมีเทวบัญชาให้พระยามัจจุราชกลับ ไ ปยั งที่
อยู่ ก่อ น
แล้วพระองค์จึงจะทรงจัดการต่อไปเง็กเซียงฮ่องเต้
จึงมีรับสั่งถามเทพบุตรทั้งหลายว่า
สัตว์เดียรัจฉานวานรตัว
นี้เกิดเมื่อไร ถือความปาฏิหาริย์อย่างไร
จึงได้วิชาอันเชี่ยวชาญอย่างนี้ เทพยดา
ทั้งหลายก็พากันนิ่งอยู่ไม่มีเทพบุตรพระองค์ใดกราบทูล

ประการใดมีเทพยดาสอ ง พ ร ะ อ ง ค์ มี น
า ม ว่ า เชยลี้หงันพระองค์หนึ่ง นามว่าซุ่นฮองฮี้

พระองค์หนึ่งเทพบุตรทั้งสองนี้กราบทูลขึ้นว่า
วานนนี้เมื่อสามร้อยปีก่อน ประกอบ
อากาศธาตุฟ้าดินบังเกิด แล้วต่อมาไม่ทราบว่าจะไปบ

วชเรียนแห่งหนตำบลใด
จึงได้วิชาอันเชี่ยวชาญบรรดายักษ์และปิศาจและสัตว์ทั้

งหลายย่อมอยู่ในอำนา จ
ลิงตัวนี้เง็กเซียงฮ่องเต้จึงตรัสว่า
ถ้าดังนั้นต้องให้เทพยดาที่มีมหิศรเดชาลงไปปราบ
เสียโดยเร็วจึงจะได้ในขณะนั้น
ไทเป๊กกิมแซเทพยดาผู้ใหญ่จึงกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเ

ต้ว่า ใน
ไตรโลกธาตุอันนี้ มีทวารทั้งเก้าและมีความประพฤติดี

แล้ว
บวชเรียนก็คงสำเร็จ
ได้ดังประสงค์ วานรตัวนี้ประกอบด้วยกำลังอากาศธา

ตุฤดูฟ้าดินบังเกิด มีลักษณะ
รูปคล้ายมนุษย์ จึงไปบวชเล่าเรียนรู้วิชาอันเชียวชาญ

เหมือนมนุษย์ไม่ผิดกัน ขอ
พระองค์ได้ทรงพระเมตตาโปรดอย่าให้เสียเกียรติยศ

แห่งเซียนทังหลายเลย ข้า
พระองค์จะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมขึ้นมาตั้งเป็นขุนนาง

แต่เล็กน้อย
เพื่อให้อยู่ใน
อำนาจของพระองค์ถ้าประพฤติดีมีความชอบอยู่ในเทว

บัญชาก็แล้วแต่จะโปรด
ประทานบำเหน็จรางวัลตามความชอบ
ถ้ามิอยู่ในบังคับบัญชาจึงค่อยจับตัวลงโทษ
เมื่อภายหลัง เพราะเขาก็ได้เล่าเรียนและบวชเป็นนั

กพรต
คงมีภูมิและนิสัยใน
มรรคผลหนทางอันดีอยู่แล้ว จึงตั้งตัวมีอำนาจอันดีได้ฉ

ะนี้เมื่อเง็กเซียงฮ่อ ง เ ต้ ไ ด้ ท ร ง ฟั ง ดั
ง นั้ น ก็มีพระทัยยินดีเห็นชอบด้ วย
จึงรับสั่งแก่
ปุ่นเต็กแซกุนสมุหบัญชีใหญ่ให้แต่งพระอักษรพระราชทา

นให้แก่
ไทเป๊กกิมแซลง
ไปเกลี้ยกล่อมหงอคงครั้นพนักงานแต่งพระอักษรเสร็จ

แล้ว
ไทเป๊กกิมแซก็ถวายบัง ค ม ล า เ ห า ะ ล ง
มายังเขาฮวยก๊วยซัว ร้องบอกเหล่าวานรทั้งหลายว่า

พวกเจ้ารีบไปบอกแก่ไ ต้ อ๋ อ ง ว่ า
เราถือรับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้เป็นเทวราชทูตลงมาเชิ

ญไต้อ๋องนายพวกเจ้าใ ห้ ขึ้ น ไ ป

เฝ้าเดี๋ยวนี้พลวานรที่เฝ้าประตูชั้นนอกได้ฟังดังนั้น
จึงบอกกันต่อๆ ไปเป็นชั้น ๆ จนถึง
วานรที่เป็นนายใหญ่ก็นำความแจ้งแก่หงอคงไต้อ๋องตา

มถ้อยคำของเทพยดาซึ่ง หงอคงได้ฟัง
วานรบอกดังนั้นก็
มีความยินดีเป็นที่สุด แล้วจึงว่าเมื่อสองวัน
ก่อนนั้นเราก็คิดอยู่แล้ว ว่าจะไปเฝ้าพระอิศวรผู้เป็นเ

จ้าจอมพิภพ

มาวันนี้บังเอิญ
มีเทวราชทูตลงมาเชิญตัวเรา ๆ มีความยินดียิ่งนัก
ว่าแล้วก็จัดแจงแต่งกายออก
ไปรับเทวราชทูตครั้นออกมาถึงเห็นไทเป็กกิมแซก็เชิญ

ให้เข้าไปในถ้ำให้นั่ง ที่อันสมควรแล้ว
ยกน้ำชามาเลี้ยงดูกันตามธรรมเนียม
ไทเป๊กกิมแซแจ้งความแก่หงอคงไต้อ๋องว่า
บัดนี้เง็กเซียงฮ่องเต้มีเทวบัญชาให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่า

นไต้อ๋องขึ้นไปเฝ้า
พระราชทานตำแหน่งยศให้ท่านมีอำนาจในเทวสถานด้

วยหงอคงได้ฟังไทเป๊ก กิมแซบอกดังนั้
นก็มีความยินดีจึง
พูดว่าขอบพระคุณของ
พระผู้เป็นประธานโลก วันนี้ท่านได้มาถึงสถานที่อยู่แห่

งข้าพเจ้าแล้ว ขอเชิญท่าน

ผู้เป็นเทพยดาใหญ่รับประทานอาหารด้วยข้าพเจ้าสักมื้

อหนึ่งไทเป็กกิมแซตอบ ว่าขอบใจท่าน
แล้วแต่จะอยู่ช้ามิ
ได้ด้วยมีรับสั่งให้กลับโดย
เร็วพระเป็นเจ้ายังคอยท่านอยู่
ขอเชิญท่านไต้เซียนขึ้นไปเฝ้าโดยเร็วเถิดหงอคงจึงเ

รียกวานรซึ่งเป็นนายใ หญ่
ทหารเอกทั้งสี่นายมามอบ หมายกิจการ
ทั้งปวงให้รับผิดและชอบ ดูแลรักษาอาณาเขตเขาฮวย

ก๊วยซัวเสร็จแล้ว ก็พร้อม
กับไทเป็กกิมแซออกจากถ้ำจุ๊ยเลียมต้องสำรวมจิตร่าย

พระเวทให้กายเบาเหา ะลอย
ขึ้นไปยังชั้นดาวดึงส์พิภพ หงอคงเหาะเร็วกว่าไทเป๊ก

กิมแซ
ครั้นถึงก็เข้าไปใน
ประตูนำที่หมึงท้าวจัตุโลกบาลคือเจงเซียนที่อ๋องหมึง
กับนายทหารทั้งสามคือ
พั่งล้าวเซียนหนึ่ง เตงซึงเซียนหนึ่ง
เตียวกอเซียนหนึ่ง ถืออาวุธกั้นหน้าหงอคงไว้
ห้ามมิให้เข้าไปหงอคงจึงพูดว่าไทเป๊กกิมแซนี้เห็นจะไ

ปหลอกเราแต่เดิมได้บ อกแก่เราว่า
เง็กเซี
ยงฮ่องเต้มีหนังสือรับสั่งไปให้เชิญเราขึ้นมา

เหตุไรเล่าจึงใช้ทหารถืออาวุธมากั้น
กางห้ามมิให้เราเข้าไป หงอคงกำลังพูดอยู่ไม่ทันจะข

าดคำลงไทเป็กกิมแช ก็เหาะ
มาพอถึงเข้า หงอคงโกรธไทเป๊กกิมแชเป็นกำลัง
จึงต่อว่าไทเป็กกิมแชว่า ท่าน
บอกว่าเงิกเซียงฮ่องเต้ให้หาแล้วทำไมเล่า
จึงให้พวกนี้ถืออาวุธมาคอยห้ามกั้น
กางอยู่อย่างนี้ไทเป็กกิมแชจึงตอบว่า
ท่านไต้เซียนอย่าเพ่อโกรธขึ้งข้าพเจ้าก่อน เพราะว่า
ตั้งแต่เดิมนั้นท่านยังไม่เคยขึ้นมา
เพราะฉะนั้นผู้เฝ้าประตูสวรรค์จึงยังไม่ปล่อยให้
ท่านเข้าไป แม้ท่านได้รับตำแหน่งยศเข้าอยู่ในหมู่เทว

ดาแล้ว
ถึงจะไปจะมาก็ไม่มี
ใครขัดขวางได้เลยหงอคงได้ฟังไทเป็กกิมแชชี้แจงดัง

นั้น
จึงพูดว่าถ้าดังนั้นข้าพ เจ้าจะยังไม่เ
ข้า
ไปจะคอยอยู่ที่นี่ ไทเป๊กกิมแชว่าท่านต้องเข้าไปพร้อม

กับข้าพเจ้าจึงจะควร ไทเป๊ก
กิมแชจึงเรียกผู้เฝ้าประตูให้เปิดรับ
แล้วบอกว่าท่านผู้นี้เป็นไต้เซียนอยู่ในใต้หล้า
เง็กเซียงฮ่องเต้มีลายพระราชหัตถ์ให้เราไปเชิญขึ้นม

าเฝ้าท่านอย่าสงสัยเล ย ผู้เฝ้า
ประตูก็เปิดประตูยอมให้เข้าไปไทเป๊กกิมแชพาหงอคง

ค่อยเดินเข้าไป หงอคงเดินพลางพิศดูวิม า น ป
ร า ส า ท
ราชมนเทียรของเง็กเซียงฮ่องเต้เรียงรายล้วนแล้วแ

ต่ด้วยแก้วอันมีสีต่าง ๆ ประดับ
ประดามีแสงอันสว่างรุ่งเรืองงดงามหาที่เปรียบมิได้ไ

ทเป๊กกิมแซพาหงอคงเข้ า ม า ถึ ง วิ ม า น
(เหลงเซียวเต้ย) แล้วให้รอคอยฟัง
รับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้ไทเป๊กกิมแซก็เดินตรงเข้าไปยั

งหน้าพระที่นั่งถวายบั ง ค ม
แต่หงอคงยืนนิ่งอยู่ส่วนหนึ่งมิได้ถวายคำนับ
คอยเงี่ยแต่หูฟังอยู่ว่าพระเป็นเจ้าจะ
ตรัสประการใดไทเป๊กกิมแซจิงกราบทูลว่า
ซึ่งโปรดเกล้าให้ข้าพระพุทธเจ้าไปว่ากล่าวแก่
หงอคงให้ขึ้นมารับราชการนั้น
ข้าพระพุทธเจ้าได้ลงไปพูดจาชักชวนหงอคง บัดนี้
ได้พาตัวขึ้นมาเฝ้าพร้อมอยู่หน้าพระที่นั่งแล้วขอพระอง

ค์ได้ทรงทราบเง็กเซีย ง ฮ่ อ ง เ ต้ ท อ ด พ
ร ะ เ น ต ร เ ห็ น ห ง อ คง
หงอคงจึงย่อตัวลงแล้ว ก็ทูลว่าตัว
ข้าพเจ้าเองชื่อ ซึงหงอคงได้อ๋องขณะนั้นหมู่เทพยดาทั้

งหลายและเซียนกำลังเ ฝ้ า อ ยู่ พ ร้ อ ม กั
น ได้ยินหงอคง
กราบทูลดูเป็นอาการที่ถือตัวมีความกระด้างมาก

ก็พากันหวาดหวั่นสะดุ้งใจ จึง
พูดว่าลิงไพรตัวนี้พูดจาจองหอง
ไม่มีความเคารพคารวะอ่อนน้อมยำเกรงเลย จะ
ต้องถึงความตายเป็นเที่ยงแท้แล้วฝ่ายเง็กเซียงฮ่องเ

ต้มีเทวบัญชาทรงโปรด อภัยว่าท่านทั้ง
หลายอย่าถือเลย
เพราะเขาอยู่ในมนุษยโลกไม่รู้ขนบธรรมเนียมในเมือ

งสวรรค์ พึ่งจะได้สำเร็จใหม่ ๆ
แม้จะมีความผิดพลั้งประการใดๆ
เรายกโทษให้ไม่ถือหมู่เทพยดาและเซียนทั้งหลาย
ได้ฟังเง็กเซียงฮ่องเต้โปรดอภัยดังนั้นจึงพากัน
น้อมกายถวายคำนับขอบพระคุณ
ที่ทรงพระกรุณาเมตตาแก่สัตว์ทั่วหน้ากันหงอคงได้ยินรั

บสั่งดังนั้น ก็คุกเข่าลงถวายคำนับโด ยความ
เคารพเง็กเซียงฮ่องเต้จึงรับสั่ง ถา
มเทพยดาทั้งซ้ายและขวาว่า
ตำแหน่งหน้าที่ขาดแห่ง
ใดบ้าง เราจะตั้งหงอคงขึ้นให้เป็นเกียรติยศขณะนั้น
(ปุนเต็กแชกุน) ได้ยินรับสั่งถามดังนั้น
จึงคุกเข่าลงคำนับกราบทูลว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ในสวรรค์ขุนนางทุกตำแหน่ง

มิได้ขาดหน้าที่ ยังขาดอยู่ก็
แต่นายกองคนเลี้ยงม้าเท่านั้น
ควรจะตั้งให้หงอคงมีหน้าที่ในตำแหน่งนี้ เง็กเซียง
ฮ่องเต้ก็ทรงตั้งให้หงอคงเป็นขุนนางตำแหน่งที
(เป๊กเบ๊อน) หงอคงก็มีความยินดี

ถวายบังคมรับที่ตั้งเสร็จแล้ว
เง็กเซียงฮ่องเต้จึงรับสั่งให้ปั๊กเต๊กแชกุนพาตัวหงอคง
เป๊กเบ๊อนไปยังที่โรงม้าจัดการ
มอบให้ดูแลรักษาการตามรับสั่งครั้นหงอคงมาถึงแล้วก็

ดูแลรักษาการ ตรวจดูสิ่งของเครื่องใ ช้ ส อ ย
แ ล ะ ม้ า ล ง
บัญชีไว้เรียบร้อย แล้วมอบให้สมุหบัญชีเก็บรักษาไว้ตา

มเดิม ตั้งแต่หงอคงมารับ
หน้าที่ตำแหน่งเป๊กเบ๊อุน ก็ตั้งใจคอยระวังดูแลการงา

นทั้งกลางวันและกลาง คื น
มีไคร่จะได้หลับนอน ม้าก็อ้วนพีบริบูรณ์ขึ้นทุก ๆ ตัว
ตั้งแต่หงอคงเข้ามาจัดการ
ในโรงม้าและรักษาการก็เรียบร้อย
คิดดูก็รู้สึกว่ากว่าครึ่งเดือนมาแล้วอยู่มาวันหนึ่งว่างธุร

ะการสำราญใจ บรรดานายรองที่รับใช้ ส อ ย ข
อ ง ห ง อ ค ง
พร้อมมูลกัน ยกสุราเครื่องแกล้มมาเลียงหงอคงเพื่อค

วามสำราญและหมายว่า พึ่ ง
ได้รับเกียรติยศทีตังใหม่ ๆ
หงอคงก็เข้านังรับประทานพร้อมกันตามความสบาย
หงอคงจึงถามบรรดานายรอง ๆ
ลงไปว่าอันที่เป๊กเบ๊อุนนี้จะเป็นที่ขุนนางตำแหน่ง
ยศอะไร นายรองทั้งหลายจึงบอกว่า
เป๊กเบ๊อนเป็นที่นายเลียงม้า หามีตำแหน่ง

ยศขุนนางไม่หงอคงจึงพูดว่าถ้าไม่มีตำแหน่งยศขุนนาง

คงจะเป็นที่ใหญ่ นายรองตอบว่า
ไม่ใหญ่ไม่โตอะไรดอก คือนามเรียกว่ายังไม่มีตำแหน่

งหงอคงจึงว่าเหตุใดจึ ง ว่ า
ไม่มีตำแหน่ง นายรองบอกว่า ไม่มีตำแหน่งนั้น
คือเป็นที่เล็กที่สุด เป็นแต่ผู้คุม
คนเลี้ยงม้าเท่านั้นเองเป็นที่นี้
ถ้าหากว่าเลี้ยงม้าอ้วน ม้าไม่เจ็บไม่ไข้ก็ได้ชื่อว่า
"เลี้ยงม้าดี ไม่มียศศักดิ์อะไร แม้ว่าเลี้ยงม้าผอมไผ่
หรือมีโรคก็จะได้รับซึ่งความ
อัปยศแล้วก็จะมีโทษด้วยหงอคงได้ฟังนายรองทั้งหลาย

ชี้แจงดังนั้น ดุจไฟลุกขึ้นในหัวใจ ก็กัดฟันร้อง
ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า มีความหมิ่นประมาทเราเหลื

อเกิน เราอยู่ที่เขาฮวยก๊วยซั ว
เป็นเจ้าเป็นนาย ไปเชิญเรามาย่ำยีให้เราเป็นคนเลี้

ยงม้ามีความดูถูกเราอ ย่ า ง นี้ เรา
ไม่ทำราชการให้เสียเวลา เราจะกลับไปถิ่นที่เดิมขอ

งเรา หงอคงพูดดังนั้นแล้ว
จึงทุบและถีบโต๊ะฉีกบัญชีเสียทั้งสิ้น
แล้วฉวยกระบองเหล็กกายสิทธิ์ออกจากหู
ร่ายพระเวทคาถาแกว่งกวัดให้ใหญ่ขึ้นแล้ว
ก็ออกจากที่เลี้ยงม้า เดินตรงออกมา

จากประตูสวรรค์ (นำทีหมึง) หมู่เทวดาที่เฝ้าประตู
เห็นเปั๊กเบ้อุนก็รู้ว่านายกอง
เลี้ยงม้า ก็หาได้พูดจาขัดขวางประการใดไม่
ปล่อยให้ออกประตูไป หงอคงเหาะ
มาประเดี๋ยวก็ถึงเขาฮวยก๊วยซัว
แลเห็นนายวานรทั้งสี่และพวกปิศาจยักษ์ทุกถ้ำ
มาประชุมพร้อมกันฝึกหัดเพลงอาวุธอยู่
หงอคงจึงเรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่าน
ทั้งหลายเรามาแล้วขณะนั้นพวกบริวารวานร
และพวกปิศาจยักษ์ทั้งหลายก็กรูกันเข้ามาคำนับ
เชิญหงอคงเข้าถ้ำ หงอคงมาถึงก็ขึ้นนั่งบนแท่นแล้วบริ

วารทั้งหลายก็เข้ามานั่ ง
เรียงรายกันตามหน้าที่ จึงพากันไต่ถามว่าไต้อ้องได้ขึ้

นไปบนสวรรค์นั้นได้รั บ ย ศ
ศักดิ์ประการใด ขึ้นไปอยู่ก็นานถึงสิบห้าปีมีสุขทุกข์ประ

การใดบ้างหงอคงจึงบอ ก ว่ า ไ ด้ ไ ป อ ยู่
ป ร ะ ม า ณ สั ก สิ บ ห้ า วันเท่านั้น
ทำไมท่านทั้งหลายว่า
เราไปอยู่ถึงสิบห้าปีเล่า บริวารว่าในมนุษย์ปีหนึ่งเป็น

วันเดียวในสวรรค์ ท่านไต้อ๋อง
ได้รับตำแหน่งที่อันใดหงอคงได้ยินบริวารถามซ้ำดังนั้น

ก็ยกมือขึ้นโบกบอกว่า อย่าถามเลยไม่ควรพูด
นึกขึ้นมาแล้วเราแค้นใจนัก อายเขาเหลือที่จะอาย
ด้วยเง็กเซียงฮ่องเต้ไม่รู้จักใช้

คน ตั้งให้เราเป็นอะไรก็ไม่รู้เรียกว่า (เป๊กเบ๊อุน)
เป็นนายกองเลี้ยงม้า ไม่มีตำแหน่ง
เกียรติยศอะไรเดิมเราก็หาทราบไม่
ครั้นมาวันหนึ่งเราจึงรู้เหตุเพราะเราถามพวก
ที่อยู่ด้วยกันนั้น เขาบอกว่าเป็นที่ขุนนางอย่างต่ำที่สุด
เราจึงมีความแค้นใจนัก
จึงได้ทำลายสิ่งของเสียสิ้นแล้วเราจึงกลับมาที่ถ้ำนี้ขอ

งเราก็มีความสุขสบาย ห า ที่
เปรียบมิได้ บรรดาถ้ำใหญ่น้อยใกล้ไกลก็มายอมสามิภั

กดิ์เข้าด้วยทั้งสิ้น ไปอยู่
ทำไมในสวรรค์เป็นที่นายกองเลี้ยงม้าไม่สมเกียรติยศ

เลยป่วยการเปล่า ๆพวกนายทหารทั้งสี่นาย สั่ ง
บ ริ ว า ร วานรทั้งหลาย ให้จัดสุรามาให้หงอคงใ
ต้อ้ อง
รับประทานกับเครื่องกินโอชารสต่าง ๆ
ในขณะที่หงอคงนั่งรับประทานสุราอยู่นั้น
บริวารวานรเข้ามาคำนับบอกว่าข้างนอกมีต๊อกกักกุ๊ยอ้

องสองตน บอกว่าจะขอเข้า
มาหาใต้อ๋อง หงอคงจึงให้วานรออกไปพาเข้ามาในถ้

ำ ต๊อกกักกุ้ยอ๋องเข้ามา ถึ ง
เห็นหงอคงนังอยู่ท่ามกลางบริวาร
ต๊อกกังกุ้ยอ๋องทั้งสองก็คุกเข่าลงคำนับแล้วจึง
พูดว่า ข้าพเจ้าทั้งสองได้ทราบว่าใต้อ๋องมีน้ำใจโอบอ้

อมอารีแก่ผู้น้อยซึ่งม า ส า มิ
ภักดิ์อยู่ในความปกครอง กับได้ยินข่าวว่าไต้อ๋องได้รับ

เกียรติยศในสวรรค์แล ะ
กลับลงมา ข้าพเจ้ามีเสื้อแพรเหลืองตัวหนึ่งนำมาคำนั

บท่านเป็นบรรณาการแล ะ
ข้าพเจ้าทั้งสองขอสามิภักดิ์อยู่ด้วยท่านตามแต่ไต้อ๋องจ

ะใช้สอยหงอคงได้ฟังต๊ อ ก กั๊ ก กุ๊ ย อ๋ อ ง พู
ด ดั ง นั้ น ก็พิศดูเห็นต๊อกกั๊กกุ๊ยอ๋อง ทั้ง สอ
งห น้า ตา
ดูร้าย มีเขาอยู่ที่ศีรษะคนละเขา
ดูเขานันคล้ายกับเขากระบือ หงอคงเห็นดัง
นั้นแล้วก็มีความยินดี จึงรับเอาเสื้อแพรสีเหลืองไว้แล้

วก็ตังให้ต๊อกกักกุ๊ยอ๋ อ ง ทั ง
สองเป็นที่จงเต๊กเซียนฮองคือแม่ทัพหน้า
ต๊อกกักกุ๊ยอ๋องรับที่แม่ทัพหน้าแล้ว จึง
คำนับถามว่าไต้อ๋องได้รับยศตำแหน่งที่อะไรในสวรรค์

หงอคงตอบว่าเง็กเซีย น ฮ่ อ ง เ ต้ มี ค ว า
ม ดู ถู ก เ ร า ม า ก นั ก
ตั้งให้เราเป็นที่เป๊กเบ็ อุน
คือนายกองเลี้ยงม้าต๊อกกักกุ๊ยอ๋องเซียงฮ่องจึงพูดว่า
ไต้อ๋องมีฤทธิ์อานุภาพไม่มีผู้ใดจะต่อต้าน
ธุระอะไรจะต้องยอมเป็นที่นายกองเลี้ยงม้า
ข้าพเจ้าเห็นว่าฤทธิ์เดชของไต้อ๋อง

สมควรจะเป็น (ซีเทียนไต้เซีย)
คือเป็นใหญ่เสมอฟ้าจึงจะสมควรหงอคงได้ฟังต๊อกกักกุ๊

ยอ้องก็มีความยินดี จึงตอบว่าถ้าท่านเห็นสมค ว
ร แ ล้ ว
เราก็ยอมตามใจท่านทังหลาย พูดแล้วก็สังวานรผู้ใหญ่

ให้ออกไปตังเสาธงชัก ธ ง
ยี่ห้อขึ้น ให้เขียนอักษรสีตัว คือ (ซีเทียนไต้เซีย)
ตั้งแต่นี้ต่อไปให้เรียกเราอย่างนี้
อย่าให้เรียกไต้อ้องต่อไปแล้วประกาศให้รู้ทั่วกันทุก
ๆ ถ้ำบรรดาที่อยู่ในความปกครอง
นายทหารทั้งปวงก็ทำตามคำสั่งทุกประการฝ่ายเง็กเซี

ยงฮ่องเต้เสด็จออกทิพ ย บั ล ลั ง ก์
เทพยดาเฝ้าพร้อมกันเวลานั้นเตีย ว
เทียนซือเทวบุตร พานายรองเลี้ยงม้าของเป็กเบ็อุนเ

ข้ามาเฝ้า ทูลว่าขอพระเป็น
เจ้าได้โปรด ด้วยเป๊กเบ็อุนนั้นโกรธว่า
ได้เป็นที่เล็กน้อยไม่พอใจ เมื่อจะหนีกลับ
ลงไปได้ทุบต่อยและฉีกบัญชี ในขณะเมื่อเตียวเทียนซือ

กราบทูลอยู่นั้น ท้าวจัตุโลก
บาล (เจงเปียงที่อ้อง) นำพวกวิษณุกรรมมาเฝ้าถวา

ยบังคมกราบทูลว่าเป็ก เ บ๊ อุ น
ไม่ทราบว่าอย่างไรเห็นออกไปจากประตูนำที่หมึ่งแล้ว

เมื่อเงกเซียงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังเทพ
บุตรทั้งหลายกราบ
ทูลดังนั้นจึงรับสั่งว่า ท่าน
ทั้งสองจงกลับไปที่อยู่เถิดเราจะจัดเทพบุตรให้ลงไปจั

บตัวเป๊กเบ็อนให้จงได้ ใน
ขณะเง็กเซียงฮ่องเต้กำลังตรัสอยู่ดังนั้น
ยังมีเทพยดาองค์หนึ่งชื่อ (ถักทะลีทีอ้อง)
กับโลเฉียผู้บุตรทั้งสองมากราบทูลว่า
ข้าพระองค์ทั้งสองจะขอรับอาชญาสิทธิ์ของ
พระองค์ลงไปปราบปรามปิศาจวานรให้ราบคาบ(ถักท

ะลีทีอ๋อง) นี้คือ (หลีเจง)
และโลเฉียไทจือซึ่งแต่ก่อ
นมีชื่ออยู่ในห้องสิน
พ่อลูกได้มาเป็นเทพบุตรอยู่ในดาวดึงส์เมื่อเง็กเซียงฮ่

องเต้ได้ทรงฟังเทพบุต รรับอาสาดัง
นั้น จึงรับสั่งให้ถักทะลีทีอ๊ อง
เทพบุตรเป็นแม่ทัพ ให้จัดเทพบุตรเป็นหมวดเป็นกองล

งไปยังเขาฮวยก๊วยซัว ถ้ำ
จุ๊ยเลียมต๋อง จับตัวเป๊กเบ๊อุนมาให้จงได้ถักทะลีทีอ๊อง

และโลเฉียทั้งสองได้รั บสั่งดังนั้นแล้
วก็ถวายบังคมลาออกไปยังที่
ประชุม จึงให้กือเล่งสินเทวดาเป็นเซียนฮองแม่ทัพหน้

าถักทะลีทีอ๋องจัดเสร็ จ แ ล้ ว
พร้อมกันออกประตู นำที่หมึงรีบขับพลเทวดาเหาะมายั

งเขาฮวยก๊วยซัว ครั้นถึง .
แล้วก็ตั้งค่ายมั่นลงในที่สมรภูมิชัย
ถักทะลีทีอ๋องจึงสั่งให้ กือเลงสินเข้าไปท้าชวนกือเล่ง

สินได้ฟังแม่ทัพสั่งดัง นั้ น
ก็ลามาจัดแจงแต่งตัวมือถือข ว านเป็นอาวุธ
ออกมาจากค่ายตรงมายังปากถ้ำจุ๊ยเลียมต้อง
กือเล่งสินแลไปเห็นพวกวานร
และพวกปิศาจยักษ์เป็นอันมาก
ล้วนเพศพันธ์รูปกายหน้าตาต่าง ๆ มือถืออาวุธ
ฝึกหัดซ้อมกันอยู่ กือเล่งสินเห็นดังนั้น
จึงร้องตวาดไปด้วยเสียงอันดังว่า อ้าย
พวกปิศาจทั้งหลายเหล่านี้เอ็งจงรีบไปบอกเป๊กเบ๊อุนน

ายของเอ็งว่า เราคือทหาร
เอกซึ่งอยู่ในดาวดึงส์ รับสั่งพระเป็นเจ้าจอมโลกา
เง็กเซียงฮ่องเต้ให้ลงมาปราบ
ปรามพวกเอ็งให้ราบคาบ เอ็งเร่งไปบอกนายเอ็งให้

มาอ่อนน้อมยอมสามิภัก ดิ์ เ สี ย
โดยดี แม้ขัดขืนดื้อดึงพวกเอ็งจะถึงแก่ความตายทั้งสิ้น

ฝ่ายพวกวานรและอสุรยั ก ษ์ ผี ปิ ศ า จ ทั้
ง ห ล า ย เมื่อได้ฟังถ้อยคำกือเล่ง สิน ดัง

นั้น
ก็เข้าไปในถ้ำบอกแก่ซีเทียนไต้เซียว่า
บัดนี้มีกองทัพยกมาแต่สวรรค์ ตัวแม่ทัพ
หน้ามาร้องท้าชวนรบ บอกว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเง็

กเซียงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ลง
มากำจัดพวกวานรและปิศาจอสุรยักษ์เสียให้สิ้น
แล้วบอกแก่ข้าพเจ้าให้เข้ามา
บอกแก่ไต้เซียนให้รีบออกไปยอมสามิภักดิ์เสียโดยเร็ว

ถ้าขัดขืนจะทำลายถ้ำเ สี ย
ให้ราบเป็นหน้ากลองไปซีเทียนไต้เซียได้ฟังดังนั้น
จึงให้วานรเอาเครื่องแต่งตัวมาแต่งเสร็จแล้ว มือก็
ถือกระบองเหล็กกายสิทธิ์พาพวกบริวารเดินออกจากถ้

า ทั้งสี่วานรนายทหารให ญ่
ก็คุมพวกพลวานรและปิศาจอสุรกายตั้งเป็นกระบวนทัพ

ตามพิชัยสงคราม คอย
ระวังคิดจะต่อสู้อยู่โดยสามารถฝ่ายกือเล่งสินแลเห็นจึ

งร้องตวาดด้วยเสียงอั น ดั ง ว่ า
อ้ายชาติวานรชั่วร้ายเอ็ง
จำเราได้หรือไม่ซีเทียนไต้เซียได้ยินดังนั้น
จึงร้องงตอบไปว่าเราหารู้จักว่าตัวเจ้าเป็นชาติอะไร

ไม่
เจ้าจงรีบบอกชื่อและแซ่มาให้เรารู้จักไว้ก่อนกือเล่งสิ

นจึงตอบว่า ตัวเป็นชาติวานรจึงไม่ รู้ จั ก
เ ร า เ จ้ า จ ำ เ ร าไม่ได้หรือ ตัวเรา
คือเทวดาเป็นเชียงฮองแม่ทัพหน้าของถักทะลีทีอ๋อง
ถักทะลีทีอ๋องถือรับสั่งของ
เง็กเชียงฮ่องเต้ให้ลงมาปราบปรามตัวเจ้า
แม่ว่ารู้สึกตัวกลัวความตายแล้วให้รีบ
อ่อนน้อมแก่เราเสียโดยดี เราจะช่วยเบี่ยงบ่ายแก้ไข

ขอโทษที่เจ้าได้กระทำ ห ย า บ
ข้าแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
ถ้าขัดขืนดื้อดึงถือดีว่ามีกำลังฤทธิ์เดชก็จะถึงแก่
ความตายด้วยฝีมือเราเป็นเที่ยงแท้ซีเทียนไต้เซียได้ฟั

งดังนั้น จึงร้องตอบไปว่าเจ้าอย่ า อ ว ด
อ้ า ง ว า ง โ ต ให้ ม ากเกิน
ไป จะถูกด้วยกระบองเหล็กสักทีเดี้ยวก็จะบี้แบนป่นเป็

นจุณไป เพราะฉะนั้นเรา
จะไว้ชีวิตก่อนให้เจ้ากลับไปทูลเง็กเชียงฮ่องเต้ว่า
พระองค์หารู้จักใช้คนไม่ เรามี
ฤทธาศักดานุภาพดีทุกสิ่งทุกอย่างอาจจะปราบภูตผีปิศา

จและยักษ์มารและคน
พาลคนชั่วร้ายในโลกได้ เหตุใดจึงตั้งให้เราเป็นนาย

กองเลี้ยงม้า โดยความดูถูก
เราเหลือเกินนัก ตัวจงดูเสาที่เราปักธงขึ้นไว้นั้น

ถ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ตั้งเราเป็น
ขุนนางตามอักษรสี่ตัวนี้แล้ว
เราก็จะเลิกการรบพุ่งไม่ชิงชัย
ถ้าไม่ตามใจเราอย่างนี้
เราก็จะตีกระหนาบขึ้นไปยังดาวดึงส์
ให้ถึงปราสาทเหลงเซียวเต้ยมิให้เง็กเซียง
ฮ่องเต้มีความสุขอยู่ได้กือเล่งสินเทพบุตรได้ยินถ้อยคำ

ของไต้เซียดังนั้น จึงเหลือบขึ้นไปดูบนเสาธ
ง
เห็นมีอักษรอยู่สี่ตัว คือ (ซีเทียนไต้เซีย)
เห็นแล้วก็หัวเราะ พูดว่าอ้ายเดียรัจฉาน
มิได้รู้จักหนักและเบาว่าฟ้าต่ำดินสูง
อยากเป็นซีเทียนไต้เซียจงมาลองดูคมขวานของ
เราเสียก่อนว่าจะคมตัดคอเอ็งขาดได้หรือไม่
ว่าดังนั้นแล้วกือเล่งสิน ขยับยก
ขวานฟันลงตรงศีรษะซีเทียนไต้เซีย
ซีเทียนไต้เซียยกกระบองเหล็กกายสิทธิ์ขึ้นรับ
ขวานก็สะท้อนมือกือเล่งสินแทบจะหลุดง่ามมือกือเล่งสิ

นฉีกโลหิตไหล กือเล่งสิน
ทานกำลังซีเทียนไต้เซียมิได้จวนจะหนีอยู่แล้ว
ซีเทียนไต้เซียยกกระบองขึ้นตี
กือเล่งสินยกขวานขึ้นรับ ด้ามขวานหักออกไปเป็นสอง

ท่อน กือเล่งสินกระโดด
ถอยหนีรีบกลับไปยังค่ายโดยเร็วซีเทียนไต้เซียเห็นดัง

นั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่ า
อ้ายกระเป๋าหนังแขวนก้น กูไว้

ชีวิตมึงให้รีบกลับไปบอกนายมึงโดยเร็วเถิดฝ่ายกือเล่

งสินหนีกลับเข้าค่ายไ ด้ แ ล้ ว
ก็มาคำนับบอกถักทะลีอ๋องแม่ทัพว่า
เป๊กเบ็อุนมีฤทธาศักดานุภาพมากนัก
จะเอาชัยชนะเห็นจะไม่ได้ ขอท่านได้โปรด
ยกโทษให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งถักทะลีทีอ๋องได้ฟังดังนั้น

ก็มีความโกรธแล้วพูดว่ า ท่ า น ไ ป
ก ร ะ ทำ ใ ห้ ข้ า ศึ ก ศั ต รู
มันมีใจกำเริบ และเสื่อมเสียเกียรติยศของเง็กเชียง

ฮ่องเต้ อ้ายลิงจะมีใจกำเริบ
ดูถูกได้ จึงเรียกเพชฌฆาตให้เอาตัวกือเล่งสินไปประ

หารชีวิตเสียฝ่ายโลเฉี ย จึ ง คุ ก เ
ข่ า ล ง คำ นั บ แ ล้ ว พู ด ว่ า
ซึ่งโทษของกือเล่งสินนั้น ข้า พเ จ้า ขอ
งดไว้ก่อน ข้าพเจ้าจะอาสาออกไปลองฝีมือแก่ซีเทียน

ไต้เชียดูว่าจะเป็นปร ะ ก า ร ใ ด ถั
ก ท ะ ลี ที อ๋ อ ง ไ ด้ ฟั ง โ ล เ ฉี
ยว่าดังนั้น จึงยกโทษกือเล่งสินให้แก่ โล เฉี ย
กือเล่ง
สินพ้นโทษได้แล้วก็คำนับลาแม่ทัพกลับไปยังทีอยู่
โลเฉียก็จัดแจงแต่งตัวใส่เกราะ
แล้ว มือถืออาวุธออกมาจากค่ายตรงไปยังหน้าถำจุ๊ยเ

ลียมต้อง เวลานันซีเทียน
ไต้เซียจวนจะพาพลพวกวานรกลับอยู่แล้ว
พอเห็นโลเฉียรีบมาโดยกำลังเร็ว ซีเทียน
ไต้เซียจึงร้องถามไปว่า ชายหนุ่มน้อยยคนนี้อยู่ที่ตำบล

ใดจึงเดินมาที่ปากถ้ำ ข อ ง เ ร า
ไ ด้
ท่านจะมีกิจธุระอย่างไรหรือโลเฉียได้ยินหงอคงถามดั

งนั้นจึงตอบว่า อ้ายวานรเดียรัจฉานชาติ
ชั่ ว มึ ง ไ ม่ รู้
จักกูหรือ เราเป็นบุตรที่สามของถักทะลี่ที่อ้องท้าวเทว

ราชผู้เป็นใหญ่ได้อาช ญ า
สิทธิ์จากเง็กเซียงฮ่องเต้ ใช้ได้ลงมาจับตัวเจ้าเอ็งยั

งไม่รู้สึกดอกหรือซีเที ย น ไ ต้ เ ซี
ย ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ หั ว เ ร า ะ แ
ล้วพูดว่า ตัวเจ้าเป็นเด็กปากยังไ ม่สิ้ นก ลิ่น
น้ำนม ทำไมจึงสามารถบังอาจพูดจาโอหัง
เราจะยกชีวิตไว้ให้กลับไปเพราะยังเป็น
เด็กอยู่ เจ้าจงดูบนเสาธงเป็นยี่ห้ออะไร
จงจำไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ให้ตั้งเราตาม
ยี่ห้อที่เราจารึกไว้ในธงนั้นเป็นขุนนางตำแหน่งนี้
เราจึงจะงดไม่รบพุ่งต่อสู้ และ
จะยอมนอบน้อมต่อเงกเซียงฮ่องเต้
ถ้าไม่ตั้งให้พอใจเรา ๆ ก็จะยกทัพขึ้นไปให้
กระทั่งถึงปราสาทเหลงเซียวเต้ยให้จงได้โลเฉียได้ฟั

งดังนั้น จึงแลขึ้นไปดูบนเสาธงเ ห็ น
มี อั ก ษ ร สี่ ตั ว ว่ า (ซีเทียนไต้เซีย)
โลเฉียจึงพูดว่าเอ็งเป็นเดียรัจฉานมาใช้ยี่ห้ออย่างนี้
มิได้รู้จักความตายความฉิบหาย
ว่าจะมีมาถึงตัว เอ็งจงก้มคอมารับคมอาวุธเกี้ยมสักที

หนึ่งก่อนจะได้รู้สึกดี แ ล ะ ชั่ ว ซี
เ ที ย น ไ ต้ เ ซี ย ก็ มิ ไ ด้ มี ค ว า ม
หวาดหวั่น จึงร้องบอกแก่โลเฉียว่า เจ้าอยากฟัน
ก็จงเข้ามาฟันลองดูสักสองสามที่ก็ได้
เพราะเห็นว่าเจ้ายังเป็นเด็กจึงจะยอมให้
ลองฟันดูเล่นก่อนโลเฉียได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
จึงตวาดด้วยเสียงอันดังสำแดงเป็นสามเศียรหกมือ
กุมอาวุธหกอย่าง คือเกี้ยมสำหรับฆ่าปิศาจยักษ์หนึ่ง
มีดหมอหนึ่ง เชือกมัด
ยักษ์หนึ่ง กระบองเหล็กใหญ่หนึ่ง จักรไฟหนึ่ง
ตะกร้อหนึ่งคือเหมือนลูกทุเรียน
ครั้นจับอาวุธครบทั้งหกมือแล้วก็วิ่งเข้ามาจะตีซีเทียนไ

ต้เซีย ซีเทียนไต้เซีย เห็นดัง
นั้นจึงร้องด่าว่าอ้ายเด็กทารกแกล้งทำกิริยาอาการแป

รปรวนไปต่าง ๆ เอ็งเข้าใจว่า
ของเอ็งดีที่สุดแล้วหรือ เรายังมีความรู้ดีวิเศษกว่าเจ้

ามากนักว่าแล้วก็ตวาด ด้ ว ย
เสียงอันดังแปลงกายเป็นสามเศียรหกกรให้เหมือนกัน

กับโลเฉีย มีมือถือกระบอง

ทั้งหกมือเข้ารบรับกับโลเฉียเป็นสามารถขณะเมื่อโลเ

ฉีย กับซีเทียนไต้เซียเข้า ร บ กั น
นั้ น พื้ น พ สุ ธ า ก็ ห วั่ น ไ ห ว เ
ขาไม้ห้วย
ธารก็สะเทือนไปทั้งสิ้น ต่างคนต่างมีฤทธาศักดานุภาพ

แคล่วคล่องว่องไวขับเ คี่ ย ว
กันได้สามร้อยสามสิบเพลง โลเฉียสำแดงอาวุธหกอย่

างให้เป็นพันเป็นหมื่น อ อ ก
ไปมากกว่ามาก ซีเทียนไต้เซียก็สำแดงกระบองออกเ

ป็นพันเป็นหมื่นเหมือน กั น ยั ง
หาทันแพ้ชนะกันไม่ ซีเทียนไต้เซียจึงถอนขนเพชรออก

หนึ่งเส้นร่ายพระเวทเ ป็ น รู ป
ซีเทียนไต้เซียขึ้นอีกรูปหนึ่งถืออาวุธเหมือนกัน
ยืนล่อรบประจัญบานกับโลเฉียอยู่
ตัวซีเทียนไต้เซียแอบเข้าข้างโลเฉีย
ตีด้วยกระบองเหล็กกายสิทธิ์ โลเฉียหลบ
ไม่ทันถูกที่ท้ายทอยเจ็บปวดยิ่งนัก
ก็ล่าหนีกลับเข้าค่ายฝ่ายถักทะลีทีอ๋องแลเห็นดังนั้น
ก็ตกใจจึงออกปากพูดว่าหงอคงนี้มีฤทธา
ศักดานุภาพมากนัก เราจะทำอย่างไรจึงจะเอาชัยชน

ะมันได้โลเฉียจึงบอกกั บ ถั ก ท ะ
ลี ที อ๋ อ ง ว่ า ที่ปากถ้ำนั้นมันตั้งเสาธง ไว้

เขียนอักษรสี่
ตัวในธงว่า (ซีเทียนไต้เซีย)
และมันได้บอกข้าพเจ้าว่า ถ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ตั้งให้
มันรับยี่ห้อสี่ตัวนั้นแล้ว ก็จะอ่อนน้อมยอมอยู่ในบังคับ
และให้สงบการรบพุ่งจลาจล
ถ้าไม่ตั้งให้แก่มันตามอักษรสี่ตัวนั้นแล้ว
มันจะบุกบั่นรบพุ่งให้กระทั่งถึงปราสาท
เหลงเซียวเต้ยถักทะลีทีอ๋องจึงพูดว่าถ้าดังนั้น
ไม่ต้องต่อสู้รบพุ่งอะไรกันเรากลับขึ้นไปทูลเง็ก
เซียงฮ่องเต้ ขอเอาพลเทพบุตรที่เข้มแข็งยกมาล้อมจั

บให้จงได้ถักทะลีทีอ๋อ ง กั บ โ ล
เ ฉี ย ป รึ ก ษ า กั น ต ก ล ง แ ล้ ว
ก็รีบขับพลเหาะกลับขึ้นไ ปยั ง
ดาวดึงส์โดยเร็วฝ่ายซีเทียนไต้เซียเมื่อมีชัยชนะแก่เท

พยดาแล้ว ก็พาพวกบริวารกลับเข้
า ถ้ า ที่
อยู่ พวกปิศาจยักษ์ทั้งเจ็ดสิบสองถ้ำและมิตรสหายทั้งห

กก็มาพร้อมกันคำนับแล ะ
เชยชมฝีมือและสรรเสริญต่าง ๆ
ซีเทียนไต้เซียจึงให้จัดของเลี้ยงมาเลี้ยงกันเป็นที่
รื่นเริงสำราญซีเทียนไต้เซียจึงพูดแก่มิตรสหายทั้งปวง

ว่า ท่านทั้งหลายยกเราขึ้น เ ป็ น
ซี เ ที ย น
ใต้เซียแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะต้องเป็นไต้เซียเหมือนเ

ราขณะนั้นหงู้หม้ออ๋อง ได้ยินซีเทียนไต้เซียพูดดังนั้นแล้ว จึงคำนับแล้วพูดว่า ท่านพูดดังนั้นก็สมควรอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะตั้งนามของข้าพเ

จ้าให้เรียกว่า (เพงเทียนไต้เซีย)เกาหม้ออ๊องพูดว่าข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าหงอทัยไ

ต้เซียฟังหม้ออ๋องพูดว่า ข้าพเจ้าจะตั้งนามว่า หุ้นเทียนไต้เซียไซท่ออ้องพูดว่าข้าพเจ้า

จะตั้งนามว่าอีชัวไต้เซีย มีเกาอ๋องพูดว่า ข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าทงฮวยไต้เซียโง่ชุดอ๋องพูดว่าข้าพเจ้าจะตั้งนามว่าคูสินไต้เซีย ในเวลานั้นไต้เซียทั้งเจ็ดตั้งตัวโด

ยลำพังตนเองแล้ว ก็เป็นที่สนุกสนานรื่นเริงสำราญใจ ครั้นเลี้ยงดูกันเสร็จแล้วได้เซี

ยทั้งหกก็คำนับลาซีเทียนไต้เซียพากันกลับไปอยู่ตามภูมิลำเนาของตนฝ่ายถักทะลีที่อ้อง

กับโลเฉียกลับมาถึงดาวดึงส์แล้วก็ตรงเข้าไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้จึงกราบทูลพระเป็นเจ้าว่าข้าพเจ้ารับอาชญาสิทธิ์ลงไ

ปรบแก่หงอคง หงอคงมีฤทธา
นุภาพกล้าแข็งนัก เหลือสติกำลังที่จะต่อสู้เอาชัยชนะไ

ด้ ขอพระองค์ได้โปรดให้
เทพบุตรเพิ่มเติมไปช่วยอีก
ข้าพเจ้าจะยกลงไปแก้มือดูอีกสักครั้งหนึ่งเง็กเซียงฮ่อ

งเต้ได้ทรงฟังถักทะลี ทีอ้องทูลดังนั้นจึงตรัสถามว่า
ปิศาจวานรตัว
เดียวเท่านั้น เป็นเหตุอย่างไรจึงต้องมาขอพลเพิ่มเติ

มอีกโลเฉียจึงกราบทูล ว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบหงอ
คงวานรตัวนี้มีกระบอง เหล็ก
กายสิทธิ์ ตีกือเล่งสินด้วยกำลังทีเดียว
ด้ามขวานเหล็กหักออกไปเป็นสองท่อน
ต้องหนีกลับเข้าค่าย ข้าพเจ้าออกรบต่อสู้
มันตีถูกท้ายทอยเจ็บปวดเหลือกำลังที่
จะทนทานได้ข้าพระองค์หนี่มาโดยเร็วจึงได้รอดพ้นจา

กความตาย ขอพระองค์
ได้ทรงทราบโทษานุโทษแห่งข้าพเจ้าแล้วแต่จะโปรดอี

กประการหนึ่งหงอคงมัน มีฤทธาอานุภาพมิใช่น้อยที่ปาก
ถ้ำตั้งเสาธงเขียน

อักษยยี่ห้อสี่ตัวว่าซีเทียนไต้เซีย
มันบอกว่าถ้าแม้นพระองค์ไม่ยอมตั้งยี่ห้อให้มัน
เหมือนดังอักษรสี่ตัวแล้วตามประสงค์
มันจะตีบุกรุกขึ้นมาในดาวดึงส์ให้ถึงพระที่นั่ง
เหลงเซียวเต้ยให้จงได้เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดัง

นั้นก็ตกพระทัยเป็นอัน ม า ก
ตรัสว่าทำไมมันจึงมี
ความสามารถถึงเพียงนี้ ถ้าดังนั้นต้องจัดพลเทพบุตรที่

เข้มแข็งเพิ่มเติมลงไ ป ป ร
า บ
มันเสียให้ราบคาบ จะได้สิ้นความยุคเขญให้จงได้เมื่อ

กำลังเง็กเซียงฮ่องเต้ ต รั ส
อ ยู่ นั้ น ไทเป็กกิมแซเทวดาองค์หนึ่งกร า
บทู ลขึ้ นว่ า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบปิศาจวานรตนนี้
อยากมียศฐาบรรดาศักดิ์โดยความหลง
เพราะกำเริบฤทธาและเชี่ยวชาญด้วยวิทยาอาคมขลัง

ซึ่งพระองค์จะเกณฑ์พล เ ท พ
บุตรลงไปรบพุ่งแก่มันในคราวเดียวให้ได้ชัยชนะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่สำเร็จ
กลับจะพาให้เป็นที่เสื่อมเสียพระเกียรติยศและอำนาจ

ไปเสียอีก ขอให้พระองค์
ทรงตั้งอยู่ในความกรุณา มีพระราชหัตถ์เลขาไปเกลี้ย

กล่อมตั้งให้มันมียศตา ม ค ว
า ม
ประสงค์แห่งมันเป็นซีเทียนไต้เซีย ตำแหน่งเปล่า ๆ
กระนั้น มิได้บังคับบัญชาสิ่ง
ใด ก็จะไม่ร้อนใจแห่งเทพยเจ้าทั้งหลายเง็กเซียงฮ่อ

งเต้ได้ทรงฟังไทเป็กกิ ม แ
ช ทู ล ดั ง นั้ น จึ ง ย้ อ น ต รั ส ถ า ม ว่
า อย่างไรจึง
เรียกว่ามีที่ตั้งแต่ไม่มีการทำไทเป๊กกิมแชจึงกราบทูลว่

า เป็นซีเทียนไต้เซีย
แต่ไม่มีหน้าที่ว่าการ และไม่มี
ที่ได้ที่เสียอะไรสักอย่างเดียว
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ กักตัวเอาไว้บนสวรรค์ให้
กลับใจดีได้อย่าให้เป็นพาลมิจฉาทิฐิต่อไป
ฟ้าและดินก็จะเป็นปรกติเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดัง

นั้น ก็ทรงเห็นด้วยจึงตรัสว่ า
ถ้าดังนั้นก็ตามที่ท่าน
ว่านี้สมควรแล้ว จึงรับสั่งแก่บุนเค็กแซกุน
ให้แต่งพระอักษรมอบให้ไทเป็กกิมแช
ลงไปเกลี้ยกล่อมในวันนี้ฝ่ายบุนเค็กแซกุน
ก็แต่งพระอักษรเสร็จแล้ว นำมาถวายเง็กเซียงฮ่องเ

ต้ เง็ก
เซียงฮ่องเต้ ก็พระราชทานให้แก่ไทเป๊กกิมแช
ไทเป๊กกิมแชก็ถวายบังคมลาออก
จากประตูนำที่หมึง แล้วก็สำแดงฤทธิ์เหาะตรงลงมายั

งเขาฮวยก๊วยซัว ครั้นถึง
ไทเป๊กกิมแชก็เดินมายังประตูถ้ำจุ๊ยเลียมต้อง
พิศดูไปก็เห็นผิดตากว่าแต่ก่อน
บัดนี้มีค่ายคูประตูหอรบ และพลทหารก็เข้มแข็ง
รักษาหน้าที่ประจำอยู่พร้อมเพรียง
ทั้งเครื่องสาสตราวุธ ก็เรียบเรียงไว้เรียบร้อยเหมือ

นจะคอยสู้รบ ปิศาจยักษ์และ
ฝูงลิงก็มีเป็นอันมากฝึกหัดเพลงอาวุธและโลดเต้นคะน

องเหี้ยมฮึก ไทเป๊กกิมแช
เดินมาถึงถ้ำจุ๊ยเลียมต้องเข้าทันที
พวกพลวานรทั้งหลายเหล่านั้น เห็นไทเป๊กกิม
แชมาก็กรูกันมาจะทำอันตราย
ไทเป๊กกิมแชจึงร้องบอกว่า พวกเจ้าอย่าวุ่นวาย
พวกเจ้ารีบไปบอกนายเจ้าว่าเราถือรับสั่งเชิญลายพร

ะราชหัตถ์ของเง็กเซีย ง ฮ่
อ ง เ ต้
เป็นราชทูตลงมาเชิญนายท่านขึ้นไปเฝ้าบนสวรรค์
เป็นการดีแก่นายเจ้าพวกวานรทั้งหลาย
ได้ฟังไทเป๊กกิมแชบอกดังนั้นก็พากันรีบเข้าไปแจ้งควา

ม
แก่ซีเทียนไต้เซียตามถ้อยคำของเทวดาที่มาบอกเล่าซี

เทียนไต้เซีย

ได้ฟังพวกวานรเข้ามาบอ ก เล่าดังนั้น
จึ ง พูดว่าคราวนี้เห็นจะมา
ดี เราเห็นว่าครั้งก่อนนั้น
ไทเป๊กกิมแซลงมาเชิญเราไปตั้งเป็นขุนนางในตำแหน่

ง
ที่ไม่สมควร เราจึงหนีกลับลงมาเสียเป็นครั้งที่หนึ่ง
ครั้งนี้ไทเป็กกิมแซลงมาอีก
คงจะมีความดีเป็นแน่ ว่าแล้วจึงสั่งให้วานรทั้งหลายถื

อธงตีกลองตั้งแถวยืนเ ป็ น
ลำดับออกไปแล้วซีเทียนไต้เซียตกแต่งกายคลุมหมวกส

วมเสื้อสอดเกราะเสร็ จ
แ ล้ ว
ก็พร้อมด้วยฝูงวานรห้อมล้อมออกไปรับไทเป๊กกิมแซ
ครั้นถึงปากถ้ำเห็นไทเป๊กกิมแซ
ซีเทียนไต้เซียก็ย่อกายลงคำนับแล้ว จึงพูดว่า
ท่านผู้เฒ่าไทเป๊กกิมแซข้าพเจ้าขอ
เชิญท่านเข้าไปในถ้ำเถิด แล้วต่างคนก็ต่างทำคำนับกั

นตามธรรมเนียม แล้วพา
กันเข้าในถ้ำ เชิญให้ไทเป็กกิมแซนั่งที่อันสมควรไทเป็

กกิมแซจึงพูดว่า
ครั้งก่อนไต้เซียมีความน้ อ ย ใ จ ว่ า
ที่ขุนนางเล็กน้อยไม่
สมเกียรติยศ การอันนี้ย่อมเป็นธรรมเนียมอยู่ท่านไม่เ

ข้าใจหรือ
อันวิสัยและธรรมดา
ข้าราชการ ก็ต้องรับตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้น้อยไปก่อน
เมื่อมีความชอบความดีก็ค่อย
เลื่อนยศขึ้นไปทุกที ไม่ควรไต้เซียจะโทมนัสน้อยใจ
วันก่อนถักทะลีที่อ้องกับโลเฉีย
รับอาสามารบแก่ท่าน แล้วกลับขึ้นไปทูลเง็กเซียงฮ่อง

เต้ว่า ท่านตั้งเสาธงใช้ยี่ห้อ
ว่า ซีเทียนไต้เซีย บรรดาขุนนางเทพบุตรในดาวดึงส์

ฝ่ายทหาร ขออาสายกพล
โยธาเทพบุตรลงมารบแก่ท่านอีก
แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยจึงได้กราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้
ทัดทานขัดขวางและขอโทษท่านและได้กราบทูลชี้แจงว่

า ซึ่งจะยกพลทหารลงมา
ต่อสู้ชิงชัยแก่ท่านคงเป็นความยากความลำบากเดือดร้

อนทั่วไปด้วยกันทั้งสอ ง
ฝ่ า ย
"ข้าพเจ้าทูลขอให้ตั้งท่านเป็นขุนนางตามความประสง

ค์ของท่าน
การรบพุ่งก็จะสงบ
เรียบร้อยไม่ร้อนรนแก่เทพยดาและมนุษย์ต่อไป
เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงเห็นชอบด้วย
จึงรับสั่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเทวราชทูตลงมาพูดจาชี้แจ

งแก่ท่าน
ถ้าท่านเห็นชอบด้วย
มีความยินดีสวามิภักดิ์ต่อพระเป็นเจ้าแล้ว
ขอเชิญท่านขึ้นไปเฝ้าพร้อมกับข้าพเจ้า
ที่เดียวซีเทียนไต้เซีย ได้ฟังไทเป๊กกิมแชชี้แจงดังนั้นก็

มีความยินดีแล้วหัวเร า
ะ ว่ า .
ครั้งก่อนก็มีความลำบากแก่ท่านหนหนึ่งแล้ว
ครั้งนี้ก็มีความลำบากแก่ท่านอีก
ข้าพเจ้าขอบพระคุณท่านเป็นที่สุด
แต่ไม่ทราบว่าบนสวรรค์นั้นจะมีตำแหน่งขุนนาง
ใต้เซีย หรือไม่มีประการใดไทเป๊กกิมแชจึงตอบว่า
ข้าพเจ้าได้กราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้แล้วจึงได้อาสาล

ง
มาเชิญท่านไต้เซียขึ้นไปรับที่ตั้งท่านอย่าได้มีความสงสั

ยเลยซีเทียนไต้เซียได้
ฟังไทเป๊กกิมแชดังนั้นมีความ
มยินดีเป็นที่สุด จึงสั่งเสียกิจการ
ทั้งปวง แก่วานรนายทหารและพลเรือนให้รักษาถ้ำที่อ

ยู่และควบคุมดูแลบังคั บ
บัญชากันอยู่ตามเคย แล้วก็ชวนไทเป๊กกิมแชออกมาจา

กถ้ำ ต่างสำรวมจิตร่าย

พระเวทคาถาขึ้นเหยียบเมฆเหาะลอยขึ้นไปยังประตูส

วรรค์นำที่หมึง
ก็แลเห็นนาย
ทหารและเทพบุตรและพระวิษณุกรรมพากันยกมือขึ้นคำ

นับพร้อมกัน ไทเป๊กกิม
แชนำซีเทียนไต้เซียเข้าในปราสาทเหลงเซียวเต้ย
ตรงเข้าไปหน้าพระที่นั่งไทเป๊ก
กิมแชจึงถวายบังคมกราบทูลว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ซึ่งมีเทวบัญชารับสั่งใช้
ให้ข้าพเจ้าลงไปเชิญ หงอคงเป๊กเบ๊อุนก็ขึ้นมาแล้ว
ๆ แต่จะทรงพระกรุณาโปรด
เกล้าฯเง็กเซียงฮ่องเต้จึงมีเทวโองการแก่หงอคงว่า

ตั้งแต่นี้ไปเราตั้งให้
เป็นซีเทียนไต้
เซียตำแหน่งสูงที่สุด ถ้าได้รับที่ตั้งเป็นขุนนางแล้วอย่า

ได้ประพฤติการอันมิคว
ร
จงประพฤติแต่การที่ควร อันจะเป็นคุณแก่โลกทั้งหลาย

ตรัสแล้วก็ทรงเซ็นลาย
พระราชหัตถ์ให้แก่หงอคงฝ่ายหงอคงเมื่อได้รับตำแหน่

งเป็นขุนนางแล้ว
และได้ฟังเง็กเซียงฮ่อง เต้ทรง

กำชับสั่งสอนทั้งนั้น จึงถวายบังคมกราบทูลขอบพระคุณ

แล้วก็ถอยออกมายืนเฝ้า
อยู่ตามตำแหน่งเง็กเซียงฮ่องเต้รับสั่งให้เทพบุตรจัดท

ำเป็นหอขึ้นที่ริมมุมต้
นชมพู่ข้างด้านเหนือ
ปลูกเป็นสองหอ ข้างซ้ายเป็นที่อยู่ระงับใจ
ข้างขวาเป็นที่รักษาอารมณ์ สั่งให้
เทพบุตรเซียนถองอยู่คอยรับใช้สอยทั้งสองแห่ง
แล้วรับสั่งให้เง้าเต๊กแชกุนนำซีเทียน
ไต้เซียไปยังที่อยู่ และประทานสุราที่เซียนเคยบริโภค

สองคนโท
กับดอกไม้ทองคำ
สิบกิ่งได้เป็นที่ระงับจิตร เพื่อมิให้ทำความชั่วต่อไปซีเ

ทียนไต้เซียได้รับของ
ประทานแล้ว ก็ถวายบังคมลาออกมาพร้
อมด้วยเง้าเต๊ก
มานั้นโมนทีนประทานแ้ว มีเม็ีแรุนกื่นมลากับโนือยูฐอง

คนีเที
ไต้เซียก็เข้าในหอพักสำราญอารมณ์มีความปราโมทย์บั

นเทิงใจเป็นที่ยิ่งอยู่
ในสวรรค์

ทุกเข้าเย็นนิรันดรไม่มีที่ขัดขวาง
แต่หารู้ว่าตนเป็นขุนนางตำแหน่งไหนไม่ มีแต่ชื่อ
อยู่เท่านั้นหอที่อยู่ของซีเทียนไต้เซีย
มีเซียนคอยเฝ้ารักษาพยาบาลประคับประคองให้
ซีเทียนใช้สอยอยู่เสมอมิได้ขาดแล้วก็ไม่มีธุระวุ่นวายอ

ะไร
มีแต่ความผาสุกอยู่เนื อ ง
นิตย์ไม่มีความขัดขวางด้วยเหตุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
เวลาว่างก็ไปเที่ยวเล่นตามห้องวิมาน
แห่งเทพยดาทั้งหลายสั่งสนทนาคบหากันเป็นมิตรสหาย

ชอบชิดสนิทสนม
ทั้งท้าว
จัตุโลกบาลก็ไปมาหาสู่อยู่เนื่อง ๆ
มิได้ขาดมาวันหนึ่งเง็กเซียงฮ่องเต้เสด็จออกเทพบุตร

เฝ้าแวดล้อมอยู่พร้อม
กั น ใน
เวลานั้นมีท่านเค้าเซงอ๋องจินหยินเทพบุตรผู้ใหญ่องค์ห

นึ่งเข้ามายังหน้าพระ
ที่ นั่ ง
ถวายบังคมกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้โปรดโดยข้าพเ

จ้าเห็นว่าซีเทียนไต้เ
ซี ย ตั้งแต่
ขึ้นมาอยู่ในวิมานก็มีความสุขสำราญอยู่ทุก ๆ วัน
ไม่มีธุระอะไรไปเที่ยวเล่นทุก ๆ

วิมานอยู่เสมออย่างนี้ ข้าพเจ้าวิตกว่ามีความสบายหนั

กเข้าก็อาจทำให้ใจกำ เ ริ บ
ได้นานไปข้างหน้าคงจะเกิดเหตุเป็นแน่
ขอพระองค์จงตั้งให้ซีเทียนไต้เซียดูแลการ
งานอะไรเสียสักอย่างหนึ่ง พอเป็นเครื่องกังวลให้กด

ใจไว้บ้างเง็กเซียงฮ่
อ ง เ ต้ ไ ด้ ท ร ง ฟั ง เ ค้ า เ ซ ง อ๋
อ ง จิ น ห ยินกราบทูลดังนั้น ก็ทรงเห็นชอบด้วย
จึงรับสั่งให้เทพบุตรไปตามตัวซีเทียนไต้เซียมาเฝ้าถว

ายบังคมแล้วซีเทียนไต้ เ ซี ย จึ ง
ทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญโปรดเกล้าฯ
ให้หาข้าพเจ้ามาเฝ้าด้วยเหตุใดเง็กเซียงฮ่องเต้จึงรั

บสั่งว่า
เราเห็นซีเทียนไต้เซียว่ า ง เ ป ล่ า อ ยู่ ไ
ม่ มี ก า ร สิ่ งใด
เราหวังจะให้เป็นธุระในราชการสักอย่างหนึ่ง
คือให้จัดแจงดูแลในสวนชมพู่เตาม
แต่ซีเทียนจะไปจัดการให้เรียบร้อยเถิดซีเทียนได้รับสั่

งเง็กเซียงฮ่องเต้แล้
ว ก็ถวายบังคมลาตรงไปยังส
ว น ชมพู่ ครั้น
ถึงแล้วก็เข้าไปตรวจดูในเวลานั้นเทพารักษ์ท้าวตี่กังคื

อ (พระภูมิเจ้าที่)
ออกมาขวาง
หน้าถามว่าไต้เซียจะไปข้างไหนซีเทียนตอบว่า
เง็กเซียงฮ่องเต้รับสั่งให้ข้าพเจ้ามา
ตรวจตราดูแลในสวนชมพู่นี้เทพารักษ์ท้าวตี่กงได้ฟังดัง

นั้น
ก็ยกมือขึ้นคำนับพวกวิษ ณุ ก ร ร ม ลั ก สื อ
ที่ เ ฝ้ า
อยู่ในสวนนัน ก็พากันมาคำนับซีเทียนใต้เซียทุก ๆ
ตน ซีเทียนไต้เซียพิจารณาดู
สักครู่หนึ่งจึงถามท้าวตีกังว่า
ต้นชมพู่หมดด้วยกันทั้งนี้มีประมาณสักเท่าใดท้าวตีก๋งจึง

บอกว่ามีอยู่สามพันหก ร้ อ ย ต้ น
สวนที่หนึ่งพันสองร้อยต้นดอก
เล็กผลเล็ก สามพันปีสุกครั้งหนึ่ง
ถ้าใครได้กินผลหนึ่งได้สำเร็จเป็นเซียนสวนที่สองพันส

องร้อยต้น
ดอกซ้อนผลหวานหกพันปี จึ ง จะ สุ ก ค รั้ ง
ห นึ่ ง ถ้าผู้
ใดได้กินผลหนึ่ง เหาะเหินเหยียบเมฆเที่ยวเล่นโดยท

างอากาศได้
ทั้งมีอายุมาก
ไม่แก่ด้วยสวนที่สามมีพันสองร้อยต้น

ผิวเขียวเมล็ดละเอียดเก้าพันปีจึงจะสุกครั้งหนึ่ง
ใครได้กินผลหนึ่งอายุยืนเสมอฟ้าดิน
และเท่าเวลากาลแกพระอาทิตย์พระจันทร์
ชั่วนิรันดรซีเทียนใต้เซียได้ฟังท้าวตี่กังบอกดังนั้น
ก็มีความยินดีเป็นที่สุด เที่ยวตรวจดู
โดยละเอียดแล้วก็กลับมายังที่อยู่
ตั้งแต่นั้นมาถึงหกวันซีเทียนก็เข้าไปตรวจดูครั้ง
หนึ่ง ส่วนการไปมาหาสูคบเพื่อนก็หยุดมิได้ไปเที่ยวเล่

นเช่นแต่ก่อนครั้นอยู่ ม า วั น ห นึ่ ง
ซีเทียนได้เซียเข้าไปในสวนเ ที่ ย วต รว จดู
แล้ วก็ ไป นั่ง เ ล่นใต้ต้น
ชมพู่เห็นมีผลสุกอยู่หลายผลในใจจะใคร่กินผลชมพู่ทีแร

กสุก
แต่เกรงท้าวตีกึง
และผู้คนใช้สอยอยู่ที่นั่นพรักพร้อมกัน จึงอุบายบอกว่า
ท่านทั้งหลายจงไปคอยเรา
ข้างนอกประตูสวน เพื่อให้เงียบเสียงซึ่งเจรจา
เราจะได้พักหลับสักประเดี๋ยวพวกที่ใช้สอยเหล่านั้น
ได้ฟังซีเทียนไต้เซียว่าดังนั้นต่างก็พากันออกไปนั่งสนท

นา
กันอยู่ที่ประตูสวนตามสบายครั้นพวกเหล่านั้นออกไปแล้

ว
ซีเทียนก็ถอดหมวกและ เ ค รื่ อ ง แ ต่ ง ตั
ว ว า ง ล ง ไ ว้
บนหอเย็นที่กลางสวนแล้ว ก็กระโดดปีนขึ้นไปบนต้นชม

พู่
เลือกดูผลไหนสุกก็เก็บ
กินตามสบาย ครั้นกินแล้วก็กระโดดลงมาแต่งตัวเสร็จ

แล้วดังเก่าจึงเรียกเ ซี ย น เ ห ล่ า
นั้นมาสั่งการเสร็จแล้วก็กลับมาที่อยู่ต่อมาซีเทียนเข้าไ

ปในสวนก็ทำอุบายเหมื อ น ดั ง ก่ อ น ข โ
ม ย ช ม พู่ กิ น อ ยู่ อ ย่ า ง นั้น
เนืองๆ จนชมพู่ที่สุกนั้นก็บางลงไปทุก ๆ
ต้นครั้นมาวันหนึ่ง นางเท้าเทวราชคือ
(พรหมผู้หญิง) จะทำการเลี้ยงโต๊ะเป็น
การใหญ่ จึงสั่งให้นางฟ้าทั้งเจ็ดองค์ไปเก็บชมพู่ที่ผลสุ

กเพื่อจะเอามาเลี้ยงโ ต๊ ะ เทพ
ธิดาทั้งเจ็ดองค์ รับสั่งนางท้าวถือกระเช้าสำหรับใส่ช

มพู่
ต่างก็ชวนกันไปยังสวน
ครั้นมาถึงก็เข้าไปหาท้าวตี่กึงและพวกเฝ้าสวนทั้งหลา

ย
นางทั้งเจ็ดก็เข้ามาค ำ นั บ
แล้วบอกแก่ท้าวตีกึงว่า เจ้าแม่มีรับสั่งให้ข้าพเจ้าทั้งห

ลายมาเก็บผลชมพู่ที่สุ ก ใ น ส ว น
ไปเลี้ยงโต๊ะตามเคยเหมือนทุกปีมาท้าวตี่กั๋งได้ทราบดั

งนั้นแล้วจึงบอกว่า เดี้ยวนี้ไม่เหมือนแต่ก่อ น
เพราะเง็ก
เซียงฮ่องเต้มอบธุระกิจการในสวนให้แก่ซีเทียนไต้เซี

ย
จำจะต้องบอกเล่าแก่ซี เ ที ย น
ไต้เซียก่อนแล้วจึงจะเก็บได้นางทั้งเจ็ดถามว่า
ซีเทียนไต้เซียนั้นอยู่ที่ไหน ท้าวตี่กั๋งจึงบอกว่าเห็นจะเ

ข้ามา
นอนที่หอเย็นกลางสวนนั้นกระมังนางทั้งเจ็ดพูดว่าถ้าดั

งนั้นต้องเข้าไปถาม ถ้าช้าไปกลับไม่ทันข้าพเ จ้
า จ ะ มี
ความผิดท้าวตี่กังพร้อมด้วยนางทั้งเจ็ดก็เข้าไปในสวน

เพื่อจะได้บอกเล่าแก่ ซี เ ที ย น ไ ต้ เ ซี ย
ครั้นเข้ามาถึงหอเย็นเห็นแต่เครื่องแต่งตัวไม่เห็นซีเที

ยนไต้เซียฝ่ายซีเทียน ไ ต้ เ ซี ย นั้ น
เมื่อแรกเข้าไปในสวนเก็บผล ช ม พู่กิ นอิ่ มแ
ล้ว จำแลงกาย
เป็นทารกเด็กน้อยเท่าองคุลีบังใบชมพู่นอนอยู่บนกิ่งไม้

นางทั้งเจ็ดบอกแก่ท้า ว ตี่ ก๋ ง ว่ า
พวกข้าพเจ้ารับคำสั่งเจ้าแม่มาห า ตั วซี เที
ยน
ก็ไม่ปะจะกลับไปเสียนั้นเห็นจะไม่ได้หากจะมีความผิด

ขึ้น
พวกเซียนที่เฝ้าสวนจึง
พูดแก่นางเทพธิดาทั้งเจ็ดองค์ว่า
ถ้าเช่นนั้นนางไปเก็บเสียก่อนก็ได้เมื่อซีเทียนไต้เซีย
กลับมา ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจะบอกก็ได้นางทั้งเจ็ดได้

ฟังพวกเซียนว่าดังนั้น ก็ชวน
กันเที่ยวเลือกเก็บผลชมพู่ที่สุกในสวนที่หนึ่งเก็บได้สาม

กระเช้า
ในสวนที่สองเก็บ
ได้สองกระเช้าแล้ว ในสวนที่สามพิจารณาดูเห็นผลชม

พู่เบาบางไปทุก ๆ ต้น ดอก
ก็ร่วงโรยมีแต่ต้นละสองผลสามผลเท่านั้น

และมีแต่ผลที่เขียวดิบ ๆ อยู่ไม่มีผลสุก
โดยเหตุที่ซีเทียนไต้เซียลักเก็บกินเสียหมดนางเทพธิด

าทั้งเจ็ดเที่ยวมองหา แ ล ะ ค้ น ดู ทุ ก ๆ
ต้นก็ไม่เห็นมีผลสุก ดูไปดูมา
เห็นที่ต้นหนึ่งมีอยู่สองสามผลสุกครึ่งหนึ่งดิบครึ่งหนึ่ง
นางเสื้อเขียวก็เอื้อมมือ
เหนี่ยวกิ่งลงมาจะเก็บ นางเสื้อแดงก็เก็บ
ครั้นเก็บแล้วก็ปล่อยกิ่ง กิ่งชมพู่ลัดขึ้น
ไปถูกซีเทียนที่มานอนอยู่ซีเทียนไต้เซียตกใจตื่นขึ้นคลา

ยมนต์กายกลับเป็นรูปเ ดิ ม
ถือกระบองเหล็กคู่มือ
แล้วร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอีพวกผีปิศาจเหล่านี้อ

ยู่ที่ไหนจึงอาจสามาร ถ เ ข้ า
มาในสวนเก็บผลชมพู่ของกูได้ฝ่ายพวกนางเทพธิดาทัง

เจ็ดองค์ได้ยินดังนันก็ ต ก ใ จ คุ ก เ ข่ า ล
ง แ ล้ ว ก็ ค ำ นั บ บ อ ก ว่ า
พวกข้าพเจ้าทั้งเจ็ดคนนี้ ถือรับสั่งพระแม่เจ้าให้มา
เพราะพวกข้าพเจ้าทั้งหลาย
เหล่านี้เป็นพนักงานเก็บผลชมพู่ทุก ๆปี
ท้าวตีกังบอกว่าท่านอยู่ในสวน ข้าพเจ้า
เข้ามาจะคำนับท่านก็ไม่พบท่าน
ครันจะรอให้พบท่านก็จะไม่ทันราชการเกรงจะมี

ความผิด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกแก่ท้าวตี่กังว่าจ

ะขอเก็บผลชมพู่ก่อน เมื่อ
ท่านกลับมาจึงค่อยบอกความต่อที่หลังก็จะได้
จะได้ไม่เสียเวลา ขอท่านอย่าได้
ถือโทษพวกข้าพเจ้าเลย เพราะคราวนี้จะเลี้ยงโต๊ะเ

ป็นการประชุมใหญ่ซีเที ย น ไ ต้ เ ซี ย
ได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธ กลับมีความยินดีพูดแก่นาง
ทั้ง เ จ็ดให้
ลุกขึ้น แล้วจึงถามว่า เจ้าแม่ทำการประชุมใหญ่เลี้ยง

โต๊ะคราวนี้จะเชิญผู้ใ ด บ้ า ง น า ง ฟ้ า ทั้
ง เ จ็ ด อ ง ค์ จึ ง บ อ ก ว่ า
ทุกคราวทุกครั้งที่เคยท ำม าแ ล้ว นั้น ทิศปราจีน
ได้เชิญพระโพธิสัตว์กับผู้สำเร็จทิศพายัพน้ำเก็กไต้เซีย

นและพระกวนอิม ทิศบูรพา
ช่องอินใต้ตีอับจิวเต้าเซียนกง
ทิศอุดรปักเก๊กเหี้ยนเล้ง ทิศใต้ยิดเค้กอึงกั๊กไต้เซียน
และทั่วไปทุก ๆ ภูมิสฐาน เทพยดาเทพารักษ์ในจักรว

าลมาประชุมพร้อมกันใ น
เวลานั้น เป็นมหาไชยมงคลอันใหญ่สำหรับปีซีเทียนไต้

เซียได้ฟังนางเทพธิดา ทั้งเจ็ดบอกเ
ล่าดังนั้น จึงถามต่อไปอีกว่า
เจ้าแม่ได้เชิญเราด้วยหรือไม่ด้วยเราก็เป็นเซียนผู้สำ

เร็จเหมือนกันนางเทพ ธิดาทั้งเจ็ดต
อบว่า ที่ข้าพเจ้าเล่ามานี้ตามที่ เคยม
าทุกปี แล้ว แต่ใน
คราวนียังไม่เคยทราบว่าจะเชิญผู้ใดมากน้อยเท่าใด
ข้าพเจ้าหาทราบไม่ ซีเทียน
จึงบอกแก่นางทั้งเจ็ดว่า ถ้ากระนั้นนางจงคอยเราสัก

ประเดียว เราจะไปฟังข่าวดู
ว่าจะเป็นประการใด พูดแล้วซีเทียนก็สำรวมพระคาถ

าผูกนางทั้งเจ็ด แล้วบอก
ว่าเจ้าจงยืนอยู่ที่นี่ก่อน นางทั้งเจ็ดถูกมัดด้วยเวทมนต

ร์ก็พากันยืนแข็งอยู่ใ ต้ต้นชมพู่
ซีเทียนก็เหาะไปยังตำหนักเจ้าแม่ตรวจดูว่า
จะสนุกสนานครึกครื้นประการใดแต่เมื่อซีเทียนเหาะไ

ปนั้นเผอิญมาพบชิดเคี ย ด ไ ต้ เ ซี ย น
เทวดาองค์หนึ่งเหาะมา
ซีเทียนก้มศีรษะทำคำนับแล้วคิดอุบายถามว่า
ท่านไต้เซียนจะไปข้างไหน ชิด
เคียดไต้เซียนจึงบอกว่า นางอ๋องโป๊ยเนี่ยเนี้ยให้ไปเ

ชิญมาประชุมเลี้ยงโต๊ ะ ค ร า ว ใ ห ญ่
ซีเทียนจึงพูดว่าดีแล้วพบท่านตามทาง
ข้าพเจ้าจะบอกท่านไต้เซียนให้ทราบว่า เง็ก
เซียงฮ่องเต้เห็นว่าข้าพเจ้าเหาะเหินเร็ว
จึงใช้ให้ข้าพเจ้าไปคอยทุกหนทาง เพื่อให้
เชิญไต้เซียนทั้งหลายไปประชุมที่ปราสาทธงเม่งเต้ยก่

อน
แล้วจึงไปที่ประชุมเลี้ ย ง
โต๊ะต่อภายหลัง ชิดเคียดไต้เซียนได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่

าจริง
จึงเหาะกลับไปยัง
วิมานธงเม่งเต้ยซีเทียนเห็นชิดเคียดไต้เซียนกลับหลัง

ไปแล้ว
ซีเทียนก็ร่ายคาถาแปล ง ก า ย เ ป็ น
ชิดเคียดไต้เซียน รีบเหาะไปยังที่ประชุมเลี้ยงโต๊ะ
ครั้นถึงแล้วก็ลงเดินเข้าไปใน
ตำหนักเห็นที่บนโต๊ะจัดแจงแต่งตั้งไว้
ล้วนประดับประดาด้วยเครื่องวิเศษงดงาม
ประหลาด ในมนุษยโลกไม่มีที่จะเปรียบได้เครื่องโภช

นาโอชารสทิพย์ต่าง ๆ ดู
เรียบเรียงไว้เรี่ยรายเป็นลำดับดูน่ากินยิ่งนัก
ยังคอยท่าแต่หมู่เทพยดายังหามีใคร
มาไม่ ซีเทียนตรวจดูเห็นไม่รู้สินสุด
ขณะเมือซีเทียนยืนดูอยู่นั้น หอมกลินทิพย์
โอชารสสุรามากระทบจมูกเข้า
ซีเทียนจึงหันมาเห็นทิพย์สุราตังอยู่ข้างฝ่าสองสาม
คนโทล้วนแต่สุราทิพย์ที่กลั่นอย่างวิเศษ
ซีเทียนเห็นดังนั้น นึกอยากจนน้ำลายไหล
ออกมา อยากจะเดินเข้าไปหยิบกินก็นึกเกรงพวกรักษ

าการยังเฝ้าอยู่ ซีเทียนจึง
ถอนขนในตัวใสปากเสกคาถาพ่นออกไป
เป็นตัวแมลงหวี่ต่าง ๆ บินไปจับเกาะ
นัยน์ตาทุก ๆ เซียน พนักงานเหล่านั้นก็คันหูคันตาหาว

นอน
ต่างก็ง่วงงัวเงียมือ
เท้าอ่อนสัปหงกหลับต่างก็ล้มนอนไปทั้งสิ้น
ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็เดินเข้าไปหยิบ
คนโทสุราทิพย์รินออกมากินตามสบายใจ
เมาจนไม่รู้สึกตัว แล้วกลับได้สติคิดขึ้น
ได้ว่าไม่ดีไม่ควร ถ้าช้าอยู่ที่นี่เทวดามาประชุมพร้อมกั

นเข้าก็จะจับตัวเรา ทำ
อย่างไรดีเห็นจะสู้กลับไปนอนยังที่จะดีกว่า
คิดดังนั้นแล้วก็ลุกเดินโซเซออกมา

จากที่นั่นจะเหาะกลับมา เผอิญหลงไปหาใช่ที่อยู่ไม่
เหาะไถลไปยังชั้นวิมานดุสิต
ที่วิมานนี้พ้นวิมานดาวดึงส์มาแล้ว
ซีเทียนครั้นเหาะเลยขึ้นไปก็พอสร่างสุราได้สติ
ขึ้นก็แลเห็นวิมานชั้นดุสิต นึกขึ้นมาได้ว่าเราหลงทางขึ้

นมาถึงที่นี่ ก็พ้นวิมาน
ดาวดึงส์มาได้แล้ว ซึ่งมาถึงที่นี้
เห็นจะเป็นชั้นพรหมที่ท่านท้ายเสียงเล่ากุนอยู่
ซีเทียนคิดจะเข้าไปหาท้ายเสียงเล่ากุน
แต่วิตกที่ตนไม่เคยมา คิดว่าเราหลงมา
เวลานี้ จำจะต้องเข้าไปหาดูก่อนเห็นจะดี
คิดแล้วก็สำรวมก็ริยาเดินเข้าไป เหลียว
ซ้ายแลขวาเห็นเงียบสงัด ไม่ได้เห็นใครสักคนเดียว
เพราะในเวลานั้นท้ายเสียง
เล่ากุนอยู่บนตำหนักชั้นสูง
คอยฟังพระเหยียนเตงเทศนา พระเหยียนเตงนั้น
คือพรหมผู้ใหญ่ หมู่เทพยดาใหญ่น้อยเคยมาประชุมแวด

ล้อมคอยฟังเทศนาซีเที ย น ค่ อ ย ๆ
เดินเข้ามาในห้องยาของท้ายเสี ย ง เล่ ากุ
น ปรารถนาจะถามความ
ก็ไม่เห็นมีใคร เหลียวซ้ายแลขวา
จึงเห็นน้ำเต้าใส่ยาอยู่บนชั้น และมีน้ำเต้าห้า
ลูกในน้ำเต้านั้นล้วนแต่ใส่ยาวิเศษสำเร็จแล้ว
ซีเทียนเห็นแล้วก็ดีใจ จึงคิดว่าของ
สิ่งนี้ ตั้งแต่เราสำเร็จจะขอเรียนวิชาเป็นแพทย์ประก

อบยาวิเศษ อย่างนี้ไว้ช่วยมนุษย์
เผอิญไม่ให้มีเวลาว่าง วันนี้เห็นเป็นอุปนิสัยอันใหญ่จึง

ให้หลงมาพบยาอันวิเศ ษ
และท้ายเสียงเล่ากุนก็ไม่อยู่ด้วย
จำเราจะลองกินสักสองเม็ด เป็นลาภปากที่เรา
ได้มาปะเข้าแล้ว คิดดังนั้นแล้วก็เข้าไปหยิบน้ำเต้าเท

ยาออกมาใส่ปาก เคี้ยวกิน
เล่นดุจถั่วคั่วกินจนหมดยาในน้ำเต้าทั้งห้าลูก
ครั้นซีเทียนกินยาหมดแล้ว ฤทธิ์
เมาสุรานั้นก็หายไป ครั้นได้สติก็คิดวิตกว่าตัวเราไม่ดี

ทำการเกินตัวครั้งนี้ โษ
เราใหญ่หลวงเท่าฟ้าและดิน
จำเราจะหนีกลับลงไปยังที่เดิมอันเคยอยู่ของเรา
คิดแล้วก็ออกจากวิมานเหาะกลับออกมาทางทิศปราจีน

ร่ายพระเวทวิทยากำลั ง
กายรีบเหาะตรงลงมายังเขาฮวยก๊วยซัว
ครั้นถึงปากถ้ำจุ๊ยเลียมต๋องจึงร้องเรียก
บริวารวานรว่า พวกเจ้าทั้งหลายเรากลับมาแล้วฝ่าย

พวกบริวารเมื่อได้ยิน เ สี ย ง ซี เ ที ย น ไ

ต้ เ ซี ย ดั ง นั้ น ต่ า ง ก็ มี ความยินดี กรูกัน
ออกมาคำนับถามว่าไต้เซีย ไปสบายใจนานแล้ว
ไม่ลงมาเยี่ยมเยือนพวกข้าพเจ้า
บ้างเลยท่านมีสุขทุกข์ประการใดซีเทียนเดินพลางพูดพ

ลางด้วยพวกบริวารว่า เราไปก็ไม่สู้นานกี่วันนั
ก ครั้นเดิน
ถึงในถ้ำขึ้นนั่งบนแท่นแล้ว วานรนายทหารทั้งสี่พร้อมด้

วยบริวารใหญ่น้อยคำนั บ
แล้วถามว่า ท่านไต้เซียขึ้นไปอยู่บนสวรรค์
มีความสุขสำราญอย่างไรบ้าง และ
ได้รับหน้าที่เป็นขุนนางตำแหน่งอะไร
- ซีเทียนได้ยินบริวารถามดังนั้น
จึงหัวเราะแล้วพูดว่า ในคราวนี้ขึ้นไปเฝ้าเง็ก
เซียงฮ่องเต้โปรดปรานมาก ทรงตามใจตั้งให้เราเป็

นซีเทียนไต้เซีย แล้วโปรดให้มี
ที่สำนักสองแห่ง และให้พนักงานไว้ใช้สอย
มาวันหนึ่งท่านเห็นว่าเราไม่มีหน้าที่
ราชการอันใด จึงโปรดรับสั่งให้เราไปดูการในสวนช

มพู่ ครั้นอยู่มานางท้าวเทว ร า ช
จะประชุมการเลี้ยงโต๊ะคราวใหญ่
เชิญเทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย แต่ตัวเรา
ท่านมิได้เชิญ เพราะฉะนั้นเราจึงลอบไปก่อนลักกินสุร

าทิพย์และเครื่องโอชา ร ส
เสียสิ้น เราเมาสุราเดินหลงทางเลยไปยังสำนักท้าย

เสียงเล่ากุน ลักยาวิเศษกิน
หมดทั้งห้าน้ำเต้า ครั้นกินแล้วก็สร่างเมาเราคิดวิตกว่

าจะทราบถึงเง็กเซียง ฮ่ อ ง เ ต้
จะมีโทษถึงสิ้นชีวิตเพราะฉะนั้นเราจึงต้องหนีกลับลงม

าเสียดังนี้พวกบริวาร ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น
ก็พากันมีความยินดี จึงพร้อมกันจัดแจงเครื่องแ
กล้ ม
และสุรามาตั้งเรียงราย แล้วก็รินสุราออกและยกขึ้นค

ำนับซีเทียน ซีเทียนก็รับดื่ม
เข้าอีกหนึ่งก็หน้านิวคิวย่น ร้องว่ากินไม่ดี ๆ
และพูดว่าเมื่อเราลักสุราทีอ็องโป๊
เนี่ยเนี้ยเลี้ยงโต๊ะกินนั้นรสดีกว่าสุรานี้ด้วยสุรานั้นเป็น

ของทิพย์ กินแล้วทำให้อายุ
ยืนไม่แก่ไม่ตายพวกวานรทั้งหลายเหล่านั้น

ได้ยินซีเทียนไต้เซียพูดดังนั้นต่างก็ดีใจอยากจะ
ได้กินบ้าง จึงพูดว่าซีเทียนไต้เซียไปเถิดข้าพเจ้าจะค

อยท่าซีเทียนได้ฟังบริ ว า ร ว่ า ดั ง นั้ น
ก็รีบออกจากถ้ำเหาะขึ้น ไ ป ยัง ตำ หนั กเ
อี้ย นตี้
ครั้นถึงแล้วซีเทียนก็ร่ายคาถากำบังตัวเดินตรงเข้าไป

ข้างใน แลเห็นเซียนเหล่านั้น
ยังนั่งสัปหงกง่วงอยู่ซีเทียนก็เข้าไปหยิบสุราทิพย์ได้สอ

งขวดแล้วหนีบรักแร้อี ก
สองขวดก็ถือเอามา แล้วเดินออกมาพ้นวิมาน
ก็เหาะมายังเขาฮวยก๊วยซัว บอก
บริวารให้จัดโต๊ะประชุมให้พร้อมกันจะได้เสพสุราอันมี

นามว่า (เซียมจิ๋วหวย) คือ
สุราทิพย์สำหรับเทวดากิน ครั้นจัดแจงเสร็จแล้ว
ก็พากันเสพสุราทิพย์เป็นที่รื่นเริงฝ่ายนางฟ้าทั้งเจ็ดคน

ที่ถูกซีเทียนร่ายคาถา มั ด อ ยู่ ใ น ส ว น นั้
น ครั้นซีเทียนลงไป
เมืองมนุษย์แล้ว มนต์ก็เสื่อมคลายจึงหลุดออกมาได้
นางทั้งเจ็ดก็รีบยกกระเช้า

ชมพู่กลับเข้าไปในตำหนักวิมาน
คำนับแล้วยืนก้มหน้านิ่งอยู่อ๋องโป้เนี่ยเนี้ยนางเทวราช

จึงถามนางทั้งเจ็ดว่า พวกเจ้าไปเก็บชมพู่ได้มา
ม า ก
น้อยเพียงใดนางทั้งเจ็ดจึงทูลว่า
สวนนอกได้สองกระเช้าเล็ก
สวนกลางได้สามกระเช้า สวน
หลังนั้นไม่ได้เลย ข้าพเจ้าคิดดูเห็นซีเทียนใต้เซียจะลั

กเก็บกินเป็นแน่ เพราะใน
เวลานั้นข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังค้นผลชมพู่อยู่
ซีเทียนอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ ก็โดด
ออกมาร้องตวาดพวกข้าพเจ้าแล้วถามว่า
เจ้าแม่จะเลี้ยงโต๊ะจะเชิญท่านผู้ใดบ้าง
พวกข้าพเจ้าจึงบอกว่า ตามที่เจ้าแม่ได้เชิญนั้นเล่าให้

ฟัง แล้วซีเทียนก็ร่ายคาถา
มัดพวกข้าพเจ้าให้ยืนนิ่งอยู่ในที่นั้น
มาถึงเวลานี้จึงได้หลุดออกมาได้นางเทวราชอ๋องโป้เ

นี่ยเนี้ยได้ฟังดังนั้น แล้วก็รีบขึ้นไปยังปราสาทเ
ห ล ง เ ซี ยวเต้ย
กราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ให้ทรงทราบทุกประการขณะ

เมื่ออ๋องโป๋นี่ยเนี้ย กำลังทูลอยู่นั้นพวกเซียนเ ฝ้า สุ ร า ทิ พย์พากันกราบ
ทูลอีกว่า ไม่ทราบว่าผู้ใดลอบแอบเข้าไปลักสุราทิพย์ไ

ปหมด ทั้งเครื่องทิพย์โอชา
ก็เปื้อนเปรอะไปทั้งนั้นในขณะนั้นเทพยดาและเซียนทั้ง

สี่มากราบทูลเง็กเซีย ง ฮ่ อ ง เ ต้ อี ก ว่า ท้ายเสียง
เล่ากุนมาแล้ว เง็กเซียงฮ่องเต้
ได้ทรงฟังแล้วก็ลงมาจากทิพย์บัลลังก์พร้อมกับ
นางท้าวเทวราชออกมารับท้ายเสียงเล่ากุนเข้ามาท้า

ยเสียงเล่ากุนจึงทูลแ ก่ เ ง็ ก เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้ ว่ า ในตำหนักของข้าพเจ้านั้ น ประกอบ
ยาวิเศษสำเร็จแล้วไว้หวังจะนำเอามายังที่ประชุม
ให้เทพยดารับประทานบังเอิญ
ถูกขโมยลักไปเสียหมดแล้ว
ขอพระองค์ได้ทรงทราบเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังท้า

ยเสียงเล่ากุนแจ้งดัง นั้ น ก็ ต ก พ ร ะ ทั ย ต ะ ลึ ง ไ ป สัก
ครู่หนึ่งพวกเซียนที่รับใช้ของซีเทียนเข้ามากราบทูลว่า

ซีเทียนไต้เซียไม่ดูแล ก า ร ใ น
สวนหายไปตั้งแต่วานนี้แล้วก็ไม่เห็นกลับมาไม่ทราบว่า

จะไปแห่งหนตำบลใด ขอ
พระองค์ได้ทรงทราบเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังพวกเ

ซียนทูลดังนั้น ก็ยังทรงนิ่งนึกตรึกตรอง อ ยู่
แล้วทอดพระเนตรเห็นชิดเคียดไต้เซียนเข้ามากราบทู

ลอีกว่า ข้าพเจ้าได้รับเชิญ
เจ้าแม่มาประชุมเมื่อวานนี้
ปะซีเทียนไต้เซียบอกว่าพระองค์ให้บรรดาเทพบุตร
และเซียนเข้ามาประชุมที่ปราสาทธงเม่งเต้ยก่อนแล้ว

จึงค่อยไป่ตำหนักเอี้ย ว ตี้ ต่ อ
ภายหลัง ข้าพเจ้าก็สำคัญว่าจริงจึงได้กลับมายังธงเม่

งเต้ยก็มิได้เห็นพระอ ง ค์ ข้า
พระองค์จึงได้เลยมาเฝ้าในครั้งนี้เง็กเซียงฮ่องเต้ได้

ทรงฟังดังนั้นก็ยิ่งหว า ด ห วั่ น พ ร ะ ทั ย ยิ่ ง นั ก จึงรับสั่งว่าเราหา
ได้สั่งแก่ซีเทียนไต้เซียไม่
มันคงหลอกให้ท่านหลงเชื่อมัน การคงจะเป็นดังนี้เป็น
แน่ตรัสดังนั้นแล้วจึงรับสั่งให้ (เฉเหลงกัว)
เทพบุตรไปสืบดูทั่วทุกวิมานว่าจะเป็น
ด้วยเหตุประการใด เฉเหลงกัวรับรับสั่งแล้ว
ถวายบังคมลาออกมาแล้ว ก็เที่ยวไป
สืบดูทุก ๆ วิมาน ครั้นได้ทราบความแน่แล้วก็กลับมาก

ราบทูลเง็กเซียงฮ่องเ ต้ ว่ า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ซึ่งเกิดความวุ่นวายนั้นมิใช่ใ

ครอื่นไกล ซีเทียนนั้นแลขอ
พระองค์ทรงทราบเงกเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงฟังดังนั้

นก็ทรงพระพิโรธรับสั่ ง ใ ห้ ท้ า ว จั ตุ โ ล ก บ า ล ทั้ ง
สี่พร้อมด้วย (ถักทะลีทีอ๋อง)
กับโลเฉียและดาวยี่สิบแปดดวงสิบสองง่วนสิน และ
ดาวทั้งเก้ากับเง้าฮวงเจี๊ยบเทพารักษ์
กับเทวดาทั้งสี่ทิศพร้อมกันทั้งพลเทพยดารวม
ได้สิบหมื่นครั้นจัดกันพร้อมแล้ว
ก็พร้อมกันถวายบังคมลาออกจากประตูนำที่หมึง ถัก
ทะลีทีอ๋องเร่งพลเทพยดาเหาะลงมายังเขาฮวยก๊วยซั

ว ครั้นถึงแล้วถักทะลีที อ๋ อ ง
สั่งให้รายพลล้อมเขาฮวยก๊วยซัวไว้ แน่นหนาแล้ว
ถักทะลีที่อ๋องสั่งให้เก๊าเอี้ยว
ดาวทั้งเก้าเข้าไปหน้าถ้ำชวนซีเทียนไต้เซีย
ให้ออกมารบเก๊าเอี้ยวก็ยกพลเข้าไปร้อง
ท้าทายที่ปากถ้ำฝ่ายพวกบริวารวานรทั้งหลายเมื่อได้ยิ

นเก๊าเอี้ยวมาร้องท้า ดั ง นั้ น ก็รีบนำ
ความเข้าไปบอกแก่ซีเทียนไต้เซีย
ซีเทียนไต้เซียเมื่อได้ฟังวานรนำความมาแจ้งดัง
นั้นก็มิได้แสดงความครั่นคร้ามหวาดเสียวแต่อย่างหนึ่ง

อย่างใดนั่งเสพสุราเฉ ย อ ยู่
แล้วจึงพูดว่าวันนี้เรากินสุราเมาอยู่อย่าให้ใครเป็นธุร

ะพวกบ้านเลย พูดยังไม่ทัน
ขาดคำพวกวานววิ่งเข้ามาบอกอีกว่า
เทวดาทั้งเก้าองค์ได้กล่าวคำหยาบช้าต่อไต้
อ้องมากมายนักฝ่ายซีเทียนไต้เซียเมื่อได้ฟังพวกวานร

มาบอกดังนั้น จึงบอกว่าช่างเขาเถิด
จะด่าว่าประการใดก็ช่างเขาท่านทั้งหลายอย่าเอาเป็

นธุระเลย เรามีสุราสู่กันกิน

ให้สบายอย่าวิตกทุกข์ร้อนอะไรไปทำไมซีเทียนพูดยังไ

ม่ทันจะขาดคำลง พวกวานรวิ่งเข้ามาบอก ว่าเทพารักษ์เก้าองค์ ทำลายประตูถ้ำเสียแล้ว พากันตีเข้ามาเกือบจะถึงอยู่

แล้วซีเทียนได้ฟังดังนั้น น จึงเรียกต๊อกกักกุ้ยอ้องเซี ย น ฮ องให้พายักษ์ เจ็ดสิบสอง ถ้ำและพวกทหารวานรยกออกไปก่อนฝ่ายต๊อกกักกุ้ยอ๋อ

งเซียนฮองแม่ทัพหน้ารั บคำสั่งแ ล้วก็รีบจัดทหารเสร็จแล้วก็ ขับทหารออกไปก่อน ฝ่ายซีเทียนชักกระบองออก กวัดแกว่งและเรียกหมู่ทหาร วานรพร้อมกันหนุนออกมาฝ่ายต๊อกกักกุ้ยอ๋องเซียนฮอง

ครั้นออกมาถึงนอกถ้ำเ ห็นเทพา รักษ์เก้าองค์ตั้ง สกัดทางขวางหน้าอยู่ที่สนามเล็กจะออกไปหาได้ไม่ พอซีเทียนมาถึงเข้าแล้ว แล เห็นดังนั้นก็ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าจงรีบเปิดทาง

โดยเร็วว่าแล้วก็สำแด ง

ฤทธาแกว่งกระบองโจมตีออกมาด้วยกำลังฝ่ายเทพารั

กษ์ทั้งเก้าองค์จะต่อสู้ ต้านทาน
กำลังซีเทียนมิได้ ก็ล่าถอยออกมา
ตั้งรายเป็นกระบวนอยู่ แล้วจึงพูดแก่ซีเทียนว่า
ตัวท่านไม่รู้จักความตายจะมาถึง
ตัวเจ้าบังอาจล่วงละเมิดกระทำความผิดเป็นมหันตโท

ษกินชมพู่ในสวนจนหมด
แล้วยังมิหนำซ้ำไปลักสุรากินอีกเล่า
ใช่แต่เท่านั้นยังกระทำวุ่นวายหลอกลวงให้
การประชุมของนางท้าวเทวราชอ๋องโป๊เนี่ยเนี้ยเสียไ

ปด้วยแล้วมิหนำซ้ำลัก สุราลง
มาเลี้ยงพวกของตัวอีก ทำการชั่วร้ายแรงนักยังไม่รู้โ

ทษตัวว่ากระทำผิดหรือ ซีเทียนไ
ด้ยินเทพารักษ์ว่าดังนั้น
ก็หัวเราะแล้วตอบว่า การทั้งปวงก็จริงดังท่าน
ว่า แต่บัดนี้ท่านจะทำประการใดแก่เราก็ให้เร่งว่ามา

เถิดเทพารักษ์เก้าองค์ จึงตอบว่า เรารับคำสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้ให้ล
งกำจัดตัว

เจ้า ๆ จงยอมเสียโดยดี ถ้าขืนดื้อดึงต่อสู้แก่เรา
พวกเจ้าก็จะถึงความวินาศลง
ด้วยฝีมือเราและพลแห่งเทพยดาทั้งหลายซีเทียนจึงว่า

ตัวเป็นแต่เทพารักษ์เล็กน้อยจะมีฤทธิ์เดชสักเท่าใดจึงมาพูดข่มขี่
บังคับเราแม้ได้ถูกกระบองเหล็กสักทีหนึ่งจึงจะรู้สำนึก

ตนว่าจะเป็นประการใด เทวดาทั้งเก้าองค์ได้ฟังซีเทียนหมิ่นประมาทดังนั้น ก็มีความโกรธจึงพร้อมกัน
เรียงหน้าโจมตีเข้าไปด้วยกำลัง
ซีเทียนแกว่งกระบองเหล็กกายสิทธิ์รับรองป้อง
ปัดต่อสู้เทพารักษ์เก้าองค์ด้วยกำลังอันเรี่ยวแรงแข็งขัน เทพารักษ์ทั้งเก้าองค์ จะรบรอต่อกรและทานกำลังซีเทียนมิได้ก็ล่าถอยกลับเข้า

ค่ายชี้แจงแก่ถักทะลีทีอ๊องแม่ทัพว่า ซีเทียนมีกำลังฤทธิ์เดชเข้มแข็งนักจะต่อสู้ทานกำลังมิได้ ขอท่านได้ทราบถักทะลีทีอ๋องได้ฟังเทพารั

กษ์ทั้งเก้าองค์ชี้แจงดัง นั้น จึง สั่ง ให้ ท้า
วจั ตุโ ลก บา ล
และยี่จับโป๊ยสืบคือดาวยี่สิบแปดดวงพร้อมกันออกไปรบ

ซีไต้เซียนอ้องกับเทพ ย ด า ทั้ ง
ห ล า ย รั บ ค ำ สั่ ง แ ล้ ว ก็ ค ำ นั บ
ลา แม่ทัพยกพลทหาร
ออกไปตั้งกระบวนรบอยู่ที่สมรภูมิชัยฝ่ายซีเทียนก็จัดให้

ต๊อกกั๊กกุ้ยอ๋องเซียน ฮ อ ง แ ล ะ
น า ย ปิ ศ า จ ยั ก ษ์ ทั้ ง เ จ็ ด สิ บ ส
องถ้ำ
กับวานรทหารเอกทั้งสี่พร้อมกันยกออกไปตั้งอยู่หน้าถ้ำ

คอยทีข้าศึกอยู่ครั้นส อ ง ทั พ ย ก
ม า ป ร ะ จั ญ ห น้ า ต่างก็เข้าต่อยุทธ์รบสู้
กัน เป็ นส าม าร ถ ต๊อกกั๊ก
เซียนฮองทั้งสองและพวกยักษ์เจ็ดสิบสองถ้ำและพวกบ

ริวารวานรทั้งหลาย จะต่อสู้
พลเทพารักษ์มิได้เสียที่ถูกจับไปได้ทังสิน
เหลือแต่นายทหารวานรทั้งสี่และพวก
วานรเท่านันหลบหนีเข้าถ้ำไปได้ฝ่ายซีเทียนเห็นพวกข

องตนพ่ายแพ้แก่เทพยด า ดั ง นั้ น
ก็มีความโกรธเป็นอัน
มากสองตาลุกดังดวงดาวโรหินี
ขนทั่วทั้งกายพองขันดุจขนเม่นก็ขบฟันแกว่ง
กระบองเข้ารุกไล่โจมตีเทพยดาทั้งหลายแตกร่นออกไ

ปไม่สามารถจะทานกำลั ง
ซีเทียนได้ถักทะลีที่อ้องกับโลเฉียและท้าวจัตุโลกบาลทั้

งสี่เห็นพวกเซียนแตกร่ น อ่ อ น
กำลังลง ต่างก็เข้าช่วยกันระดมรบซีเทียนและล้อมไว้

จนเวลามืดลงทุกที ซีเทียน
เห็นดังนั้นก็ถอดขนเพชรในตัวออกกำมือหนึ่งแล้วก็ใส่ป

ากร่ายพระเวทคาถาพ่น
ออกไปเป็นซีเทียน นับได้หมื่นและแสนตนล้วนแต่ถือกร

ะบองเหล็กเหมือนซีเที ย น
ตรงเข้าโจมตีมิได้รั้งรอ ซีไต้เซียนอ้องกับแม่ทัพเทพย

ดาและพลโยธาทั้งหลาย ไ ม่

สามารถจะต่อต้านทานกำลังรูปซีเทียนนิรมิตได้
ก็แตกร่นถอยหนีพากันกลับเข้าค่าย
- ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็ร่ายพระเวทคาถาเรียกขนเพช

รกลับเข้ากายแล้วเหา ะ
กลับมายังปากถ้ำ พวกวานรบริวารก็พากันออกมาต้อน

รับบางตัวก็หัวเราะบา ง ตั ว
ก็ร้องไห้ ซีเทียนจึงถามว่าเหตุไรพวกเจ้าหัวเราะแล้

วร้องไห้ด้วยฉะนี้เล่า พ ว ก ว
า น ร บ ริ ว า ร จึ ง บ อ ก ว่ า
ที่ข้าพเจ้าหัวเราะนั้นเพ รา ะดี ใจ ว่า
ท่า นไ ด้ชั ยช นะ ที่
ร้องไห้นั้นเพราะคิดถึงเซียนฮองและพวกนายปิศาจยัก

ษ์เจ็ดสิบสองถ้ำที่เทพ ย ด า
รบจับเอาตัวไปได้ซีเทียนจึงพูดว่าธรรมดารบกันไม่แพ้

ก็ชนะ ท่านทั้งหลายอย่าวิตกไ ป
เ ล ย พวก
เจ้าจงระวังรักษาปากถ้ำของเราไว้ให้แข็งแรง
เราจะพักผ่อนเอาแรงไว้สู้รบในวันพรุ่งนี้
เราจะแผลงฤทธิ์จับตัวพวกเทวดาแก้แค้นแทนพวกเรา

ให้จงได้พวกวานรทั้งห ล า ย ไ
ด้ ฟั ง ซี เ ที ย น ว่ า ดั ง นั้ น ก็ ค่ อ ย
มีน้ำใจขึ้น จึงช่วยกันปิดประตู
ถ้ำ แล้วก็ผลัดกันหลับนอนผ่อนพักเอากำลังและผลัดเป

ลี่ยนกันรักษาหน้าที่ฝ่ า ย พ ว
ก เ ท พ ย ด า แ ล ะ ท้ า ว จั ตุ โ ล ก บ
า ลรวมพลเข้าแล้วก็ตรวจต รา ดูพ วก ปิศ าจ
ยักษ์ที่จับมาได้ บ้างเป็นเสือเป็นลิงมีลักษณะรูปร่างต่า

ง ๆ กัน จับไม่ได้ก็แต่พวก
วานรถักทะลีทีอ๋องจึงสั่งให้ตั้งล้อมเขาฮวยก๊วยชัวไว้ใ

ห้แน่นหนา พวกเซียนทั้งหลาย
ก็พร้อมกันจัดการตามแม่ทัพบัญชาสั่งเข้าล้อมเขาฮวยก๊

วยชัวไว้ทุกด้านโดยคว า ม
กวดขันฝ่ายพระกวนอิมได้รับนิมนต์เจ้าแม่อ๋องโป๊ยเนี่ย

เนี้ยจึงเสด็จมาจากเข า ไ ฮ้
โ พ้

ท่อซัวกับด้วยศิษย์ทั้งหลายถึงวิมานก็เดินตรงเข้ายังตำ

หนักเอี้ยวตี้ที่ประชุม เลี้ยง
โต๊ะนั้น ก็เห็นเงียบสงัดอยู่ไม่เห็นผู้ใด
เห็นแต่เทพบุตรและเวียนอยู่สองสามองค์
นังสนทนากันอยู่ พระกวนอิมจึงเข้าไปใกล้
ถามเซียนทั้งหลายเหล่านั้น เซียนทั้ง
หลายเหล่านั้นเห็นพระกวนอิมก็ยืนขึ้นคำนับแล้วแจ้งคว

ามตามเหตุผลทุกประกา ร
ให้พระกวนอิมฟังพระกวนอิมได้ทราบดังนั้นแล้วจึงพูดว่

า ถ้ากระนั้นท่านจงตามเ ร า
ไปเฝ้าเง็ก
เซียงฮ่องเต้ฟังดูจะเป็นประการใด
ไต้เซียนทั้งหลายก็ตามพระกวนอิมไปยังปราสาท
(ธงเม่งเต้ย)ในเวลานั้นซีไต้เทียนซือกับชิดเคียดไต้เ

ซียน จึงออกมาต้อนรับพระกว
นอิม
พระกวนอิมจึงบอกแก่ไต้เซียนทั้งสองว่า
ท่านจงกลับเข้าไปกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้
ว่าอาตมภาพพระกวนอิ่มจะมาเฝ้าเซียนทั้งสองได้ฟังดั

งนั้นจึงกลับเข้าไปกร า บ ทู
ล เ ง็ ก เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้ ว่ า พ ร ะ ก
ว นอิ่ม
จะขอเข้ามาเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงทราบดังนั้น
จึงรับสั่งว่าให้นิมนต์ท่านเข้ามาเถิด เซียน
ทั้งสองก็ออกไปนิมนต์พระกวนอิมเข้ามาเฝ้า
เง็กเซียงฮ่องเต้จึงนิมนต์ให้นั่งที่อัน
สมควรในเวลานั้นท้ายเสียงเล่ากุนไต้เซียน
และนางท้าวเทวราชอ้องโป๊เนียเนี้ยก็พร้อม
กันนมัสการพระกวนอิมแล้วพระกวนอิมจึงถามการประ

ชุมเลี้ยงโต๊ะเหตุผลป ร ะ ก
า ร
ใดจึงได้เงียบสงบไปดังนี้เง็กเซียงฮ่องเต้จึงตรัสว่า
ทุก ๆ ปีมาก็เป็นที่รื่นเริงโดยการประชุม มาในปีนี้
เป็นเหตุด้วยวานรปิศาจตนหนึ่งได้กระทำให้เกิดการวุ่

นวาย ข้าพเจ้ามีความเศร้า
หมองใจมาก เพราะฉะนั้นจึงได้จัดพลเทพบุตรสิบหมื่น

ลงไปกำจัดวานรมาได้วั น
หนึ่งแล้ว ยังหาเห็นกลับขึ้นมาไม่
การจะเป็นประการใดก็ยังไม่ทราบต่อไปพระกวนอิมไ

ด้ทราบดังนั้นแล้ว
จึงเรียกฮุยไง้สานุศิษย์ค น ใ ห ม่ ม า แ ล้

วสั่งว่า
ท่านจงลงไปฟังข่าวที่เขาฮวยก๊วยซัวสืบดูซึ่งเหตุการณ์

ที่รบพุ่งกันนั้นให้รู้ว่า จะ
เป็นประการใด ถ้าปะกำลังสู้รบกันอยู่ก็จงช่วยเป็นกำ

ลังแห่งเทพยดาทั้งหลาย ด้
วยฮุยไง้คนนี้คือ (ปุดเฉีย)
ซึ่งเป็นบุตรที่สองของถัก ทะลีทีอ๋องแ
ม่ทัพฮุยไง้
รับคำพระอาจารย์แล้วก็จัดแจงแต่งกายเสร็จ
มือจับกระบองเหล็กลาพระอาจารย์
ออกจากประตู นำที่หมึงเหยียบเมฆเหาะตรงลงมายัง

เขาฮวยก๊วยซัวครั้นถึง ก็
เดิน
ตรงมาที่หน้าเขา เห็นหมู่เทพบุตรตั้งทัพล้อมเขาฮวยก๊

วยซัวอยู่ ฮุยไง้ตรงมายัง
ประตูค่ายจึงเรียกเทพบุตรผู้รักษาประตูบอกว่า
ท่านจงไปแจ้งความแก่ท่านแม่ทัพ
ว่าข้าพเจ้าบุตรที่สองของถักทะลีทีอ๋อง
ซึ่งเป็นสานุศิษย์ของพระกวนอิม ใช้ให้
มาสืบข่าวในทัพที่รบพุ่งกัน
ท่านนำความไปแจ้งแก่ท่านแม่ทัพด้วยเถิดผู้เฝ้าประตูจึ

งบอกกันต่อ ๆ ไป
จนทราบถึงถักทะลีที่อ๋อ ง ถักทะลีที่อ้องจึง
อนุญาตให้เซียนพนักงานนำเข้ามาหา
ฮุยไง้เข้ามาถึงจึงกระทำคำนับท่านแม่ทัน
ผู้เป็นบิดาแล้วยืนอยู่ข้างหนึ่ง
ถักทะลีทีอ้องจึงถามบุตรร่าเจ้ามาทำไมมีกิจธุระสิ่ง
ใดหรือฮุยไง้จึงแจ้งความแก่บิดาว่า
ข้าพเจ้าตามพระกวนอิ่มขึ้นไปยังดาวดึงส์ที่ตำหนัก
เอี้ยวตี้ครั้นไปถึงท่านอาจารย์ไม่เห็นเลี้ยงโต๊ะเงียบส

งบอยู่ จึงได้ถามพวกเซียน
เซียนทั้งหลายแจ้งความตามเหตุผล
จึงได้ถามพวกเซียน เซียนทั้งหลายแจ้งความ
ตามเหตุผล พระอาจารย์จึงให้เทพบุตรนำท่านไปเฝ้า

เง็กเซียงฮ่องเต้
เง็กเซียงฮ่องเต้
จึงได้รับสั่งชี้แจงเหตุผลให้พระอาจารย์ฟัง
พระอาจารย์จึงให้ข้าพเจ้าลงมาฟังเหตุ
การณ์ที่รบกันว่าจะแพ้ชนะประการใด
เพื่อจะได้ทราบเรื่องตลอดไปถักทะลีทีอ๋องได้ฟังบุตรชี้

แจงดังนั้น
จึงเล่าความตามการที่ไ ด้ ร บ พุ่ ง กั น แ ต่
เวลาวานนี้ทุกประการ ให้ฮุยไงผู้บุตรฟังยังหาทันขาด

คำไม่ เซียนที่เฝ้าประตูเข้า
มาบอกว่าบัดนี้ซีเทียนพาพวกทหารวานรมาร้องท้าทาย

พูดจาหยาบคายมาก ชวน
ให้ออกไปรบกันซีไต้เซียนอ๋อง กับถักทะลีทีอ๋อง
ได้ฟังพวกเซียนมาบอกดังนั้น ก็จัดแจงพล
ทหารจะออกรบ ฮุยไง้จึงยืนขึ้นคำนับบอกแก่บิดาว่า
ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งของพระ
อาจารย์มาว่า แม้ลงมาสืบข่าวเมื่อปะกำลังรบพุ่งกันก็

ให้ข้าพเจ้าเข้าช่วยเ ป็
น ก ำ ลั ง
แก่บิดาด้วยแต่จะขออาสาออกไปรบลองกำลังเวลานี้แ

ม้ถึงฤทธาข้าพเจ้าน้อ ย
ก็ จ ริ ง
และฝีมือข้าศึกดูสักครั้งหนึ่ง
ซีเทียนไต้เซียจะมีฤทธิ์เดชประการใดถักทะลีที่อ้องได้

ฟังบุตรอาสาดังนั้น
จึงอนุญาตว่าตามแต่น้ำใจ เ จ้ า ไ ม่ ห้
ามปราม
แต่จงระมัดระวังให้จงหนักอย่าให้เสียที่แก่ข้าศึกได้ฮุย

ไงได้ฟังบิดาอนุญาตแล ะ
กำชับดังนั้นก็มีความยินดีคำ
นับ ลาแล้วก็จับกระบอง
ออกจากค่าย มายืนอยู่ตรงหน้าค่ายข้าศึก
แล้วก็ร้องไปด้วยเสียงอันดังว่า ตัวไหน
ชื่อซีเทียนไต้เซีย จงรีบออกมาโดยเร็วซีเทียนได้ยินฮุ

ยไงร้องถามมาดังนั้น
จึงร้องตอบออกไปว่าเรา นี้ แ ห ล ะผู้ชื่อว่า
ซีเทียนไต้เซีย แล้วซีเทียนไต้เซียถามว่า
ตัวเจ้าเป็นอะไรจึงสามารถมาถามถึงชื่อ
เสียงแห่งเรา ผู้มีอานุภาพหาผู้เสมอมิได้ฮุยไง้จึงตอบ

ว่า เราคือบุตรที่สองของถั
กทะลีทอ๋องเป็นสานุศิษย์ข
องพระกวน
อิมชื่อฮุยไง้ซีเทียนได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
เจ้าเป็นศิษย์ของพระกวนอิมทำไมไม่อยู่ที่น่ำไฮ้
รักษาข้อวัตรปฏิบัติอันดีเล่าเหตุใดจึงมาที่นี่ด้วยกิจธุระ

อันใดฮุยไง้ตอบว่าเรา
ได้รับคำสั่งของพระอาจาร
ย์กวนอิมให้มาฟังข่าวในกา รส งค รา ม
และเราได้เห็นท่านประพฤติการดุจว่าบุคคลอันหาสติปั

ญญาความคิดมิได้ เราจึง
อาสามาเพื่อจะจับตัวท่านไปให้แม่ทัพซีเทียนจึงตอบว่า

ตัวเป็นลูกเด็กเล็กน้อ
ยไม่ควรมาพูดอวดอ้างวาง
โตจงมา
ลองน้ำหนักกระบองของเราดู
ว่าจะมีพิษสงสักเพียงใด ว่าแล้วซีเทียนก็เงื้อกระบอง
ขึ้นกระโจนตีฮุยไง้ ฮุยไง้ยกกระบองเหล็กขึ้นรับไว้
และต่อสู้โดยสามารถประมาณ
หกสิบเพลง ฮุยไง้ทานกำลังซีเทียนมิได้
ก็ถอยหนีกลับมายังค่าย ซีเทียนเห็นดัง
นั้นก็หัวเราะแล้วก็มิได้ไล่ติดตามไป
จึงเรียกพลทหารกลับมาหน้าถ้ำแล้วร่ายพล
ตั้งกระบวนรบคอยท่าข้าศึกอยู่ฝ่ายฮุยไง้หนีกลับเข้าใน

ค่ายแล้วมาคำนับบิดาบ
อกว่า ซีเทียนมีกำลังและฤทธิ์
เดชมากนัก ข้าพเจ้าเข้าลองฝีมือต่อสู้ก็ทานกำลังมิได้

จึงล่าถอยมาถักทะลีที่
อ๋องได้ฟังฮุยไง้ผู้นุตรบอกดั
งนั้น ก็ให้มีความวิตกยิ่งนัก จึงปรึกษา
หารือตามเหตุที่ได้สู้รบแก่ข้าศึกเห็นพร้อมกันแล้ว
จึงเขียนข้อความบอกเหตุการณ์
ที่ได้ต่อสู้และพ่ายแพ้แก่ศัตรู
มอบให้ตัวลักกุ้ยอ๋องพร้อมกับด้วยฮุยไง้ถือกลับขึ้น

ไปยังดาวดึงส์ ถวายเง็กเซียงฮ่องเต้
เง็กเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงทราบแล้วก็ทรงพระ
สรวลตรัสว่า วานรปิศาจตัวเดียวสามารถต่อสู้เทพยด

าได้ถึงสิบหมื่น
ถักทะลีทีอ๋อง
มีหนังสือมาขอพลเทพบุตรเพิ่มเติมอีก
จะได้เทพยดาองค์ใดลงไปดีในขณะเง็กเซียงฮ่องเต้ต

รัสอยู่นั้น
พระกวนอิมจึงถวายพระพร ว า อาตมภาพ
เห็นเทพารักษ์องค์หนึ่ง อาจสามารถจะลงไปปราบปร

ามซีเทียนได้เง็กเซีย
ง ฮ่ อ ง เ ต้ ไ ด้ ท ร ง ฟั ง พ ร ะ ก ว น
อิ ม ถ ว ายพระพรดังนั้น จึงรับสั่งถามพระ
กวนอิมว่า ท่านเห็นเทพารักษ์พระองค์ใดที่สมควรจะไ

ปรบแก่ซีเทียนได้พระก
ว น อิ ม ถ ว า ย พ ร ะ พ ร ว่ า
เทพารักษ์พระองค์นี้ก็ นับ ว่า เป็ นนั ดด
าข อง พร ะอ งค์
ชื่อ (ยี่หนึงจินกุน) คือเอียวเจี้ยนเมื่อครั้งแผ่นดินฮ่อง

สินนั้น
ก็มีชื่อเลื่องลือปรากฏ
ว่ามีฝีมือเป็นเอกในสมัยนั้น บัดนี้อยู่ที่ศาลปากน้ำก๊วนจิ๊

ว ท่านผู้นี้เดิมได้กำจัด
ลักสินหนหนึ่งแล้ว และที่เขาบ๊วยซัวมีมิตรสหายมากล้ว

นแต่ฝีมือเข้มแข็ง กับ
พวกเทพารักษ์ยอดหญ้าพันสองร้อยเป็นบริวารฤทธิ์เดช

มาก แต่วิตกว่าจะฟัง
รับสั่งหรือไม่ก็ยังไม่ทราบ ขอพระองค์ได้มีหนังสือรับสั่

งไปสักฉบับหนึ่ง
ให้ยี่หนึง
มาช่วยเป็นกำลังกำจัดซีเทียน
ก็คงจะสำเร็จได้ดังประสงค์เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟั

งพระอาจารย์ชี้แจงดัง
นั้ น จึงรับสั่งแก่เซียนผู้พนัก
ง า น
ฝ่ายอาลักษณ์ ให้แต่งหนังสือถึงยี่หนึงจินกุนให้ยกพลมา

ช่วยปราบซีเทียน เซียน
พนักงานก็แต่งหนังสือรับสั่งมามอบให้ตัวลักกุ้ยอ๋อง
ตั๋วลักกุ้ยอ๋องได้หนังสือรับสั่ง
แล้วก็รีบเหาะไปยังแม่น้ำก๊วนจิ๋วที่ศาลยี่หนึงจินกุนอยู่โ

ดยเร็ว
ครั้นถึงศาลก็เรียก
ผู้รักษาประตูบอกว่า เราเชิญหนังสือรับสั่งของเง็กเซี

ยงฮ่องเต้มาแต่สวรรค์
จ ะ ม า ห า
ยี่หนึงจินกุน ผู้เฝ้าประตูได้ทราบดังนั้นจึงเข้าไปบอกแ

ก่ยี่หนึ่งจินกุนโดยเร็
ว ยี่หนึง
จินกุนกับเทพารักษ์มิตรสหายก็พร้อมกันออกมารับพระอั

กษรรับสั่งของเง็กเซี
ย ง
ฮ่องเต้ พาตัวตัวลักกุ้ยอ้องเข้าไปข้างในแล้วเชิญให้นั่

งที่อันสมควรยี่หนึงจิ
น กุ น จุ ด ธู ป เ ที ย น แ ล้ ว

ก็เปิดผนึกหนังสือออกอ่า นใ นพ ระ อัก
ษร มีว่ า
ตำบลเขาฮวยก๊วยซัว มีปิศาจวานรตนหนึ่ง
ชื่อซีเทียนไต้เซีย กระทำการหยาบช้า
สามานย์ให้เป็นที่ร้อนรนแก่เทพยดาอารักษ์ทั้งหลาย
และได้กระทำให้เสียการประชุม
เลี้ยงโต๊ะคราวใหญ่แล้วหนีลงไปจากสวรรค์
เราให้ยกพลเทพยดาลงไปสิบหมื่น
จับตัวก็ยังหาได้ไม่ เราขอให้เจ้าผู้เป็นนัดดาจัดพลโย

ธาและพวกเพื่อนมิตรส ห า ย
ยกไปยังเขาฮวยก๊วยซัว ช่วยกันระดมกำจัดศัตรูเสียใ

ห้ราบคาบ
เมื่อเสร็จศึกสงคราม
แล้วจะปูนบำเหน็จรางวัลแก่เจ้าให้มีเกียรติยศเป็นอัน

มากให้สมควรแก่ความช อ บ จิ น กุ น แ ล
ะ พี่ น้ อ ง ทั้ ง ห ล า ย
เมื่อได้ทราบความตามพระ
อัก ษร ฉะ นั้น แล้ ว ก็พา
กันมีความยินดีทุก ๆ เทพารักษ์
แล้วจินกุนจึงพูดแก่ตั้วลักกุ้ยอ๋องว่า ท่านจง
กลับไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้เถิดว่า
ข้าพเจ้าจะรีบจัดพลโดยเร็ว ถ้าพรักพร้อมแล้วก็
จะยกไปกำจัดศัตรูเสียให้ราบคาบมิให้เสียเกียรติยศข

องเง็กเซียงฮ่องเต้ไป ไ ด้ ตั๋ว
ลักกุ้ยอ้องก็ลายี่หนึงกลับไปกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้
ตามถ้อยคำของยี่หนึงซึ่งสั่ง
มาให้ทูลทุกประการฝ่ายจินกุนจึงเรียกพี่น้องทั้งหกคน
คือด้งหนึ่งเตียวหนึ่งเอี้ยวหนึ่งลี้หนึ่งก๊วย
ซินหนึ่งเต็กเกี๊ยนหนึ่งมาประชุมพร้อมกันแล้ว
ก็จัดพลเทพารักษ์ยอดหญ้าได้พัน
สองร้อยแล้วก็ให้ถืออาวุธเตรียมตัวและขี่สัตว์ต่าง ๆ
ครั้นพรักพร้อมกันแล้ว จินกุน
ให้ยกพลออกจากสำนักพาบริวารเหาะตามลมข้ามมหา

สมุทรใหญ่ตรงไปยังทิศ บู ร พ า
ครูหนึ่งก็ถึงเขาฮวยก๊วยซัว
ยี่หนึงจินกุนแลไปเห็นพลเทพบุตรล้อมรอบภูเขาเป็น
ชั้น ๆ ดูแน่นหนาไม่มีทางที่จะเข้าออกได้
จินกุนเห็นดังนั้น แล้วก็ขับพลลงยังพื้น
พระสุธาเดินเข้าไปใกล้ค่าย บอกแก่ผู้รักษาประตูว่า
ข้าพเจ้ายี่หนึงจินกุน ถือ
รับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้ให้ยกพลมาช่วยจงบอกแก่ท่านแ

ม่ทัพให้ทราบฝ่ายผู้เฝ้ า ป ร ะ ตู เ มื่ อ ไ
ด้ ฟั ง ยี่ ห นึ ง บ อ ก ดั ง นั้ น
ก็บอกกันต่อไปครั้นซีไต้เ ซีย นอ้ อง
และถักทะลีทีอ๋องทราบก็พากันออกมาประตูค่ายเชิญยี่ห

นึงจินกุนเข้าไปข้างใ น
แล้วก็ให้นั่งที่อันสมควร จินกุนจึงถามถึงการรบพุ่งว่าแ

พ้ชนะเป็นประการใดซี ไ ต้ เ ซี ย น อ๋ อ ง
กั บ ถั ก ท ะ ลี ที อ๋ อ ง จึ ง
เล่าความตามที่ได้รบพุ่งต่ อสู้ กัน ให้ ยี่ห นึง จิน
กุน
ฟังทุกประการ ตามที่ได้เป็นมาแล้ว
ยี่หนึงจินกุนได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้า
มาครั้งนี้จะสำแดงฤทธิ์รบแก่ซีเทียนไต้เซียให้ท่านเห็น

ฝีมือตาข่ายที่ล้อมไว้ นั้ น จ ง เ ก็ บ
เลิกเสียเถิดไม่ต้องการใช้ ส่วนถักทะลีทีอ๋องจะช่วยข้

าพเจ้าเอากระจกขึ้นไ ป ค อ ย ถ้ า
สองบนอากาศ คอยจับปิศาจวานรนั้น
ให้เหาะขึ้นไปอยู่บนเวหาให้คอยดู
ซีเทียนมันแพ้คงจะหนีไปทิศอื่น
ขอท่านได้ส่องดูให้แจ่มแจ้งอย่าให้มันหนีไปเสียได้
ถักทะลีทีอ๋องได้ฟังยี่หนึงจินกุนสั่งดังนั้น
ก็ไปคอยทำการอยู่ตามสังยี่หนึงจินกุนพร้อมด้วยพี่น้องเ

ป็นเจ็ดคนด้วยกัน
กับเทพารักษ์ยอดหญ้าต่า ง
ตระเตรียมกันพร้อมเสร็จแล้วก็ยกมาหน้าถ้ำจุ๊ยเลียมต๋

อง
ครั้นถึงจินกุนเห็นวาน ร
ตั้งกระบวนเรียงรายกันเป็นหมวดเป็นหมู่เรียกว่าค่าย

มังกรขด
ในกลางค่ายตั้ง
เสาธงยี่ห้อซีเทียนไต้เซีย จินกุนเห็นแล้วจึงพูดว่าอ้าย

วานรปิศาจนี้
อาจสามารถ
ตั้งตัวเป็นซีเทียนไต้เซียได้จะปราบเสียให้ราบคาบใน

คราวนี้ฝ่ายหมู่วานรเ มื่ อ ไ ด้ แ ล เ ห็ น
ยี่ ห นึ ง จิ น กุ น ย ก ม า ดั ง นั้น
ก็รีบเข้าไปบอกแก่ซีเทีย นว่ า
บัดนี้มีพลทหารยกมาตั้งอยู่หน้าค่ายเป็นอันมากพิเคราะ

ห์ดูท่าทางองอาจมากนั ก
ขอท่านจงทราบซีเทียนได้ฟังบริวารบอกดังนั้น
ก็จับกระบองเหล็กกายสิทธิ์สำหรับมือเดิน
ออกจากถ้ำเห็นจินกุนท่วงทีองอาจเข้มแข็ง
พิศดูลักษณะรูปร่างงดงามซีเทียนจึง
หัวเราะ แล้วก็ยกกระบองขึ้นกวัดแกว่งร้องถามไปว่า

เฮ้ยเอ็งผู้นั้นอยู่ที่ห น ต ำ บ ล
ใดรูปร่างน้อยจ้อยมีชื่อและแซ่ประการใดสามารถมาท้

าชวนเรารบไม่กลัวควา ม ต า ย
หรือประการใดจินกุนได้ฟังดังนั้นจึงร้องตวาดไปว่า
เอ็งมีแต่นัยน์ตาเนื้อหามีแก้วตาที่จะเห็น
ไม่ เอ็งจำเราไม่ได้หรือเราเป็นหลานของเง็กเซียง

ฮ่องเต้รับที่ตั้งให้เป็ น เ จี ย ว ฮุ ย เ ล่ ง
เหี้ยนอ๋องยี่หนึง บัดนี้เรารับคำสั่งของเง็กเซียงฮ่องเ

ต้จะมากำจัดตัวเจ้า ๆ ยังหา
รู้จักความตายว่าจะมีมาถึงตัวเจ้าไม่ซีเทียนได้ฟังดังนั้

นจึงพูดว่าถ้ากระนั้นเ ร า นึ ก ไ ด้ แ ล้ ว
คื อ น้ อ ง ส า ว ข อ ง เ ง็ ก เซียง
ฮ่องเต้ลงมาในเมืองมนุษยโลกได้เสียกันแก่เอี๊ยงกุนแ

ล้วเกิดบุตรชายด้วยกั น ค น ห นึ่ ง
ท่านเอี้ยงกุนผู้นี้เคยถือขวานเข้าป่าตัดไม้ชมพู่ที่ภูเขาสู

งนั้นเป็นนิจชาติตระกู ล ข อ ง
ตัวอย่างนี้มิใช่หรือ เราจะบอกให้เข้าใจตัวเจ้าเป็นเ

ด็กเล็กน้อยไม่สมควรจ ะ ร บ แ ก่ เ ร า
เจ้าจงบอกซีไต้เซียนอ๋องและถักทะลีที่อ๋องให้มาลองฝี

มือแก่เราเถิดจินกุนไ ด้ ฟั ง ซี เ ที ย น พู
ด ดั ง นั้ น ก็ มี ค ว า ม โ ก ร ธ
ร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง ว่า อ้าย
ชาติเดียรัจฉานพูดจาหยาบช้าไม่มีความเกรงจงมาลอ

งคมงาวของกดูก่อน พูด
แล้วจินกุนก็ตรงเข้าไปยกง้าวขึ้นฟันลงไปตรงศีรษะซีเ

ทียน
ซีเทียนยกกระบองขึ้น
รับไว้ไม่ถูกศีรษะ ต่างเข้าบุกบั่นรบพุ่งกันด้วยกำลังเข้

มแข็งได้สามร้อยเพลง ยั ง ห า
แพ้ชนะกันไม่จินกุนสำรวมจิตร่ายพระเวทแปลงกาย
กลายเป็นพรหมสูงประมาณสามหมื่นวา
สองมือจับสามง่ามแหลมดุจเขาฮวยซัว
หน้าเขียวฟันแดงหัวหูผมขนรุงรังดุร้าย
ยิ่งนัก ถือสามง่ามกระโจนแทงซีเทียนซีเทียนเห็นดังนั้

น
ก็สำรวมจิตร่ายพระเว ท แ ป ล ง ก า ย เ
ป็ น พ ร ห ม เ ห มื อ น จินกุน
บ้างถือกระบองดุจภูเขากุนลุนชัวฉะนั้น
ยกขึ้นรับรบกับจินกุนต่างมีอิทธิฤทธิ์ด้วย
กันทั้งสองฝ่ายในขณะเมื่อจินกุนกับซีเทียนรบกันอยู่นั้นพ

วกพี่น้องทั้งหลายเห็น ดังนั้นจึงขับ
หมู่เทพารักษ์ยอดหญ้าและสัตว์ร้ายต่าง ๆ
ตรงมายังถ้ำจุ๊ยเลียมต้องรบกระหนาบ
เข้าไปบ้างยิงเกาทัณฑ์ และหน้าไม้ระดมเข้าไปในถ้ำ

พวกพลวานรของซีเทียน ไม่
สามารถจะทนได้ ก็ทิ้งค่ายทิ้งอาวุธหนีไปเอาตัวรอด
ซีเทียนเห็นพวกวานรแตก
กันวุ่นวายไปหมดดังนั้นก็มีความวิตกท้อถอยลง
สำรวมกายร่ายพระเวทกลับเป็น
รูปเดิมแล้วโดดหนีไปจินกุนเห็นดังนั้นก็ไล่ประชิดติดตา

มมาจึงร้องว่าอ้ายวาน รไพร
จะหนีกู่ไปข้าง
ไหนเล่าจงกลับมายอมเสียโดยดีกูจะไไ้ชีวิตให้รอดตา

ยสักครั้งหนึ่งซีเทียน ไม่มีใจที่จะต่อ
สู้รีบหนีมายังถ้ำปะท
หารทั้งหกรายกันสกัดกั้นหน้าซีเทียน
ไว้ ร้องตวาดว่าอ้ายวานรจะวิ่งหนีไปข้างไหน●
ซีเทียนเห็นดังนั้น ก็ร่ายพระเวทให้กระบองเหล็กเล็ก

ลงเท่าเข็ม ยัดซ่อนในรูหู
แล้วก็แปลงกายเป็นนกกระจอกน้อยโผขึ้นจับอยู่บนยอด

พฤกษา
ทหารทั้งหก
เหลียวซ้ายแลขวาค้นหาก็ไม่เห็น
จึงร้องว่าอ้ายวานรหนีไปแล้ว พอจินกุนมาถึง
เข้าก็ถามว่าซีเทียนวานรหนีไปไหนเล่า
พวกทหารทั้งหกคนบอกว่าพวกข้าพเจ้าล้อม
อยู่ที่นี่แต่มันได้หายไปจินกุนเมื่อได้ทราบดังนั้นจึงพิเคร

าะห์ดูบนต้นพฤกษาเห็น น ก ก ร ะ จ อ ก น้
อ ย ตั ว
หนึ่งจับอยู่บนกิ่งไม้ จึงร่ายพระเวทแปลงกายเป็นนกเ

ค้าแมวกระพือปีกขึ้นจ ะ ตี
ซีเทียนเห็นดังนั้นก็แปลงกายเป็นนกฝักบัวบินขึ้นบนเวห

าหนีไป
จินกุนจึงแปลง
กายเป็นนกการเวกบินสกัดหน้าตรงเข้าจิกนกฝักบัว
ซีเทียนเห็นดังนั้นก็โผลงใน
น้ำกลายเป็นปลาน้อยมุดอยู่สายชลธีหายไปในน้ำจินกุน

บินไล่มาไม่เห็นซีเทีย น ก็ นึ ก ว่ า เ ห็ น
จ ะ แ ป ล ง เ ป็ น สั ต ว์ น้ ำ
จำเราจะตาม
จับตัวให้จงได้ คิดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นนกกระทุง

ลอยคออยู่ท้ายน้ำ สักครู่
หนึ่งซีเทียนที่แปลงเป็นปลาก็ล่องน้ำลงมาเห็นนกกระทุ

งลอยอยู่แปลกใจนี้กว่ า เห็น
จะเป็นจินกุนแปลงเป็นนกมาคอยจะจับเราอยู่คิดเห็นดั

งนั้นแล้วก็หันกลับทวน น้ ำ
ว่ายหนีกลับขึ้นไปเหนือน้ำ จินกุนเห็นปลากลับว่ายทวน

น้ำดังนั้น ก็คิดเห็นว่าจะ
เป็นซีเทียนแปลงเป็นปลาแน่แล้ว
จึงไล่ติดตามไปพอทันเข้าก็เอาปากจิก ปลาก็
กระโดดหนีกลายเป็นงูปลาเล็ดลอดเข้าซ่อนตามสวะล

อยไปจินกุนเห็นปลาหา ย ไ ป ก็ เ ห ลี ย ว
ซ้ า ย แ ล ข ว า ไ ป เ ห็ น งูปลาตัวหนึ่ง
จินกุนจึงแปลง
กายเป็นนกยางยืนคอยอยู้ริมฝั่งจ้องจะคอยจิกงู
งูกลายเป็นนกอวนเอี้ยนคือนก
กระเรียนรีบบินขึ้นจากน้ำไปจับอยู่บนพุ่มไม้ยอดเขาจีน

กุนกลับเห็นซีเทียนแป ล ง เ ป็ น น ก ก ร
ะ เ รี ย น จิงกลับเป็นรูปเดิม จับลูกเกาทัณฑ์
ที่เหน็บเอวพาดสายหมายตรงนกอวนเอียง
ซีเทียนเห็นดังนันก็หลบตกลงข้างเขา
กลายเป็นศาลาทำปากอ้าเป็นประตูศาล
เอาฟันทำเป็นบานประตูเอาลิ้นทำเทวรูป
เอานัยน์ตาทำเป็นโคมยี่ห้อแขวนที่หน้าศาล
ยังแต่หางซ่อนไม่ได้จึงแปลงเป็นเสา
ธงตั้งอยู่หลังศาล แปลงสำเร็จแล้วก็นิ่งสะกดใจอยู่ฝ่า

ยจินกุนเห็นนกตกลงไป ช า ย เ ข า จึ ง ต
า ม ล ง ไ ป ดู ไ ม่ เ ห็ น น
กเห็นแต่ศาลเจ้าเหลียว
ซ้ายแลขวาพิเคราะห์ดูศาลเจ้า แปลกจากธรรมดา
คือถ้าศาลเจ้าจริงคงจะมีเสา
ธงอยู่หน้าศาลสองเสา นี่เสาธงกลับไปอยู่หลังศาลแต่

เสาเดียวชะรอยจะเป็น ศ า ล
เจ้าซีเทียนแปลง เมื่อจินกุนคิดเห็นดังนั้นแล้ว
จึงแกล้งพูดว่าเราจะต้องทำลาย
ศาลเจ้าเสียก่อนเราจึงจะเข้าไปในศาลเจ้าต่อภายห

ลังฝ่ายซีเทียนเมื่อได้ ยิ น จิ น กุ น ว่ า ดั
ง นั้ น มี ค ว า ม ส ะ ดุ้ ง ใ จ
ด้วยเหตุบานประตูก็คือ
ฟันของเรา ถ้าจินกุนฟันประตูแล้วอันตรายก็จะมีแก่เร

าเป็นแน่ คิดดังนั้นแล้วก็
ร้องเป๊บขึ้นดุจเสียงเสือ แล้วก็กลายเป็นเสือโคร่งกร

ะโดดขึ้นบนอากาศแทรก เ ข้ า
ในกลีบเมฆไปฝ่ายจินกุนเที่ยวค้นหาก็มิได้เห็น
พอมาพบพี่น้องทั้งหกคนเข้า จึงถามจินกุน
ว่าท่านจับตัวซีเทียนได้หรือไม่จินกุนหัวเราะแล้วพูดว่า

เมื่อตะกี้นี้ซีเทียนแป ล ง ตั ว เ ป็ น ศ า ล
เ จ้ า ห ล อ ก เ ร า เรา

รู้ทันจะตีโคมหน้าศาลเจ้า ที่เป็นนัยน์ตาของมัน ๆ
กลัวเราจึงหนีสูญหายไปไม่มี
ร่องรอยเลยเราเที่ยวหาอยู่เดี๋ยวนี้พี่น้องทั้งหกก็พากัน

เที่ยวค้นดูก็มิได้เห็น จินกุนจึงสั่งพี่น้องว่าจงค
อ ย ร ะ วั ง
ตรวจตราดูอยู่ที่นี่ เราจะไปเที่ยวค้นหาดู
สั่งแล้วก็ขึ้นบนอากาศมายังถักทะลีทีอ้อง
ถักทะลีที่อ้องกำลังเอากระจกสองจับอยู่ในเมฆ
จินกุนครั้นมาถึงจึงถามถักทะลี
ทีอ๋องว่าท่านเห็นซีเทียนหนีขึ้นมาหรือไม่ถักทะลีทีอ๋องบ

อกว่าไม่เห็นขึ้นมาทา ง นี้
ข้าพเจ้าถือกระจกคอยส่อง อ ยู่ก็ไม่เห็นจินกุนจึงเล่
า ความให้ถักทะลีที่อ้อง
ฟั
ง
ว่าซีเทียนมันนิมิตบิด เ บี อ น ไ ด้
ทุกประการ
แต่ข้าพเจ้าสามารถจะรู้เท่าถึงความคิดแห่งมันๆ
จึงได้หนีสูญหายไปฉะนี้ถักทะลีทีอ๋องได้ฟังดังนั้นจึงเอา

กระจกสองดูรอบทั้งแป ด ทิ ศ ถักทะลีทีอ้อง
เห็นแล้วจึงหัวเราะบอกแก่จินกุนว่า
มันหนีลงไปอยู่ที่ศาลเดิมของท่านแล้วจินกุนได้ฟังถักทะ

ลีทีอ้องบอกดังนั้น จึงลาถักทะลีทีอ๋องมือถือ สา
มงามเหาะ
ตามไปยังแม่น้ำก๋วนจิ๋วโดยเร็วฝ่ายซีเทียนเหาะไปถึง

ก่อนก็แปลงกายเหมือน จินกุนลงเดิน
มายังศาล พวก
บริวารทั้งหลายนึกว่าจินกุนกลับมาต่างก็ออกมาต้อนรับ

เข้าไปในศาล ซีเทียนเข้า
ไปในศาลแล้วก็ขึ้นนั่งอยู่ท่ามกลางศาล
จึงทำเป็นถามกิจการธุระต่าง ๆ ในศาล เห็น
คนหนึ่งชื่อลี้เฮ้าเอาซาแซมาแก้บน
อีกคนหนึ่งชื่อเตียเล้งมาขอความอยู่เย็นเป็นสุข
เตียวกะมาขอให้มีบุตร และทำหนังสือทัณฑ์บนให้ไว้ก็มี

บางคนมาขอมิให้ไข้เจ็บก็มี
ซีเทียนกำลังนั่งตรวจดูสักประเดี๋ยวก็มีผู้มาบอกว่า
มีจินกุนอีกองค์หนึ่งมา แล้ว
พวกเฝ้าศาลจึงออกมาดูเห็นดังนั้นต่างก็ตกใจต่างยืนต

กตะลึงอยู่จินกุนถามพ ว ก บ ริ ว า ร ว่ า
เ ห็ น ซี เ ที ย น ไ ต้ เ ซี ย ม านี่หรือเปล่า
พวกเฝ้าศาลจึงแจ้ง
ความว่า ซีเทียนไต้เซียไม่เห็นเห็นแต่เจ้าเล่าเอี้ยนนั่

งอยู่ในศาลกำลังนั่งต ร ว จ ต ร า
ธุรการในศาลอยู่ จินกุนก็รีบเข้าไปในศาล
ซีเทียนแลเห็นจินกุนก็กลับกลายเป็น
รูปเดิมแล้วจึงพูดว่า จินกุนจะไม่ยอมให้เราอยู่ในศาล

แล้วหรือจินกุนยกสามง่ า ม ก า ย สิ ท ธิ์
แทงลงตรงแก้มซีเทียน ซีเทียนสำรวมร่ายพระ
มนต์หลบกระโดดออกมาห่าง แล้วชักกระบองกายสิทธิ์

ออกรับต่างรบรอต่อสู้ กั น
ไปมาเสียงสะท้านหวั่นไหว
เครื่องภาชนะในศาลแตกตกละเอียดไปด้วยกำลังทั้ง
สองที่รบกัน ซีเทียนถอยพลางรบพลางออกจากศาลเจ้

า ต่างก็แผลงฤทธิ์เหาะขึ้ น

กลางอากาศเข้ารบกันด้วยกำลังความสามารถ
ซีเทียนค่อยรบค่อยถอยมาจนถึง
เขาฮวยก๊วยซัว ถักทะลีทีอ๋องกับซีไต้เซียนอ๋องเห็นดัง

นั้น ก็ตวาดให้เสียงแก่พล
ทั้งปวง เทพบุตรทั้งหลายก็คอยระวังอยู่โดยกวดขันพว

กพี่น้องทั้งหกแลเห็นจิ น กุ น ร บ กั บ ซี เ
ที ย น ก็กรูกันเข้าล้อมไว้โดยแ น่น หน า
ซีเทียนตกอยู่ในที่ล้อมแต่มิได้ย่อท้อ
กัดฟันรบรุกบุกบั่นไปโดยความสามารถฝ่ายตั๋วลักกุ๊ยอ๋อ

ง ซึ่งเป็นผู้นำพระอักษร ข อ ง เ ง็ ก เ ซี
ย ง ฮ่ อ ง เ ต้ ล ง ไ ป ใ ห้ ยี่หนึงจินกุน
แล้วกลับขึ้นมากราบทูลเงกเซียงฮ่องเต้ทรงทราบแล้ว

ในเวลานั้นพระกวนอิม น า ง
อ๋องโป๊ยเนี่ยเนี้ย และหมู่เทพบุตรไต้เซียนพร้อมกันนั่ง

สนทนาในทางศาสนา เง็ก
เชียงฮ่องเต้จึงตรัสว่ายี่หนึงจินกุนยกพลไปแล้ววันหนึ่ง

ก็ยังหาได้ข่าวคราวปร ะ ก า ร
ใดไม่ฝ่ายพระกวนอิมได้ฟังเง็กเชียงฮ่องเต้ตรัสดังนั้น

จึงถวายพระพรว่า ขอพระองค์
จงเสด็จออกยังประตูสวรรค์นำที่หมึ่งทอดทิพยเนตรแล

เล็งลงไปดูก็คงจะทรา บ ไ ด้
สิ้นทุกประการ เง็กเชียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังพระกวนอิม

ทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอ บ ด้ ว ย
จึงมีเทวโองการตรัสสั่งเทพบุตรพนักงานรถให้เทียบร

ถพระที่นั่ง เง็กเชียงฮ่องเต้
ขึ้นทรงรถพร้อมด้วยเทพยดาทั้งหลายแวดล้อมตามเสด็

จออกประตูนำทีหมึงถึง ที่
ประทับรถ แล้วทอดพระเนตรลงมาตรงเขาฮวยก๊วยซั

ว ก็เห็นซีไต้เซียนอ๋องกั บ
หมู่พลเทพบุตรกำลังชุลมุนเข้าล้อมรบซีเทียน
ซีเทียนตกอยู่ท่ามกลางในที่ล้อม
และถักทะลีที่อ้องโลเฉียอยู่กลางอากาศคอยส่องกระจ

กจะจับวานร แลเห็นจินกุน
เข้ารุกรบจะจับซีเทียน แต่ซีเทียนหาย่อท้อไม่พระกวน

อิมจึงพูดแก่ท้ายเสียง เล่ากุนว่า
ยี่หนึงจินกุนนั้นท่านเห็นเป็นอ ย่ า ง ไร
บ้าง อาตมภาพได้พูดไว้ว่าจินกุนมีฤทธิศักดานุภาพมาก

เข้าล้อมจับซีเทียนอยู่
กลางอากาศแต่กระนั้นยังจับมิได้
อาตมภาพจะช่วยจินกุนอีกสักแรงหนึ่ง ก็จะ
จับตัวซีเทียนได้โดยแท้ท้ายเสียงเล่ากุนจึงถามพระกว

นอิมว่า ท่านจะเอาสิ่งอะไรช่วย เป็นกำลังพระกวนอิม จึงตอบว่า
อาตมภาพจะเอาขวดน้ำมนต์
วิเศษขว้างลงไปให้ถูก
ศีรษะซีเทียนแต่พอล้มลง แต่อย่าให้ตายพอให้ยี่หนึ่งจิน

กุนจับได้โดยง่ายท้าย เสียงเล่ากุน จึงพูดว่าขวดน้ำมนต์
ของท่านนั้นเป็นขวดแก้ว แม้ว่าขว้างลง
ไปถูกศีรษะซีเทียนขวดก็จะแตก
ขอท่านอย่าเพ่อขว้างลงไปเลยข้าพเจ้าจะช่วยเป็น
กำลังเองพระกวนอิมจึงถามว่า
ของวิเศษของท่านท้ายเสียงเล่ากุนนั้นคือสิ่งอะไรท้าย

เสียงเล่ากุนจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามีของวิเศษสิ่งหนึ่ง
ว่าแล้วก็ล้วงมือเข้าไป
ในมือเสื้อควักออกมาให้พระกวนอิมดูว่า
ของนี้ถึงเกิดการกุลียุคคงจะแก้ได้ เพราะ
เป็นแม่ทองคำชมพูนุท ข้าพเจ้าประกอบด้วยยาวิเศษเ

ป็นแผ่นทองกายสิทธิ์ไว้คุ้ม

ตัว แม้จะถูกไฟก็ไม่ไหม้ แม้จะเรียกสิ่งของอื่น ๆ
ให้เข้ามาหาก็ได้ เรียกชื่อว่า
(กิมกังต๊อก) หรือจะเรียกว่า (กิมกังทั้ว) ก็ได้
ท่านจงคอยดูข้าพเจ้าจะขว้างลงไป
ให้ท่านเห็นสักทีหนึ่งท้ายเสียงเล่ากุนพูดดังนั้นแล้วก็เส

กด้วยคาถาขว้างกิมกัง ต๊อกลงไป
ตั้งแต่วิมาน
ในดาวดึงส์ ปลิวลงไปยังเขาฮวยก๊วยซัวเร็วดังลมพัด

เวลานั้นซีเทียนกำลัง รบอยู่กับจิ
นกุนชุลมุนด้วยพี่น้องทั้งหกคน
หาทันรู้ว่า
ของวิเศษนั้นตกลงมาไม่ บังเอิญแผ่นทองถูกตรงกระห

ม่อมซีเทียน ซีเทียนพลาด
ถลาล้มลงแล้วพลิกตัวจะลุกตะกายหนี
จินกุนได้ที่ไล่ชิดมาตีด้วยสามง่ามถูกหน้า
ขาซีเทียน ซีเทียนก็ล้มลงกับพื้นแผ่นดิน
ซีเทียนร้องด่าด้วยเสียงอันดังว่า อ้าย
ตายโหงไม่ไปรักษาบ้านช่องของตัวมาขับเคี่ยวแก่กูเอ็

งจะเอาอะไรที่กูหรือ ว่าแล้ว
พลิกตัวจะลุกขึ้นพวกพ้องจินกุนก็เข้ารุมกันเอาอาวุธกด

ไว้ แล้วเอาเชือกวิเศษมัด
ไว้แน่นหนา เอามีดวิเศษแทงเสียบเข้าในกระดูกสันห

ลังไม่ให้เปลี่ยนแปลง ได้อีก
ต่อไปฝ่ายท้ายเสียงเล่ากุนเห็นจับซีเทียนได้
จึงเรียกของวิเศษกลับเข้าไว้ในมือเสื้อ
เสียตามเดิมเวลานั้นเง็กเซียงฮ่องเต้เห็นจับซีเทียนไ

ด้แล้วพระองค์ก็เสด็จ กลับเข้าสู่ทิพย
สถานพร้อมด้วยเทพยดาและเซียนทั้งหลายซีไต้เซียนอ๋

องกับถักทะลทีอ๋องและ เทพยดา
เทพารักษ์ทั้งหลายพร้อมกันในที่
ประชุมจึงพากันสรรเสริญยี่หนึงจินกุนว่า
หากได้พึ่งกำลังท่านการจึงได้สำเร็จหา
ไม่พวกข้าพเจ้าจะลำบากหลายเวลายี่หนึงจินกุนจึงตอ

บว่า การนี้เพราะบุญบารมีข อ ง เ ง็ ก เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้ แ ล ะ กำลังของ เทพยดารักษ์ทั้งหลายซึ่งตั้งใจช่วยกันโดยแข็งแรงการ

จึงได้สำเร็จได้' แต่ลำพังตัว ข้าพเจ้าถึงมีฤทธิ์เดชอย่างไรก็คงจะไม่เอาชัยชนะซีเ

ทียนได้โดยง่าย เพราะซีเทียน ก็มีกำลังและฝีมือเหมือนกันฝ่ายพวกพี่น้องจึงว่าเราต้อ

งคุมตัวซีเทียนขึ้นไปถ ว า ย เ ง็ ก เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้ เ ดี๋ ย ว นี้ จึงจะชอบ เพราะจะโปรดปรานประการใดจะได้ทรา

บจินกุนจึงชี้แจงแก่พี่ น้ อ ง ทั้ ง ห ก ว่ า ตัวท่านยังมิได้รับที่ตั้งบ น ส ว รร ค์ จะขึ้นไปเฝ้า เง็กเซียงฮ่องเต้ยังไม่ได้จงรวบรวมจัดการกันอยู่ที่นี้ใ

ห้เรียบร้อย คอยเราจะขึ้นไป
เฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ฟังพระกระแสดูก่อนจะโปรดปรา

นประการใด ต่อข้าพเจ้ากลับ
มาแล้วจึงพร้อมกันขึ้นไปเฝ้าจึงจะควร
พี่น้องทั้งหกเห็นชอบพร้อมกันแล้วก็พักรอ
อยู่ที่เขาฮวยก๊วยซัว ส่วนจินกุนจึงสั่งเทพารักษ์ให้คุมตั

วซีเทียนขึ้นไปยังสวร ร ค์ ซี เ ที ย
น ไ ต้ อ๋ อ ง แ ล ะ พ ว ก พ ล เ ท พ
ารักษ์พร้อมด้วยจินกุนย กก อง ทัพ เห าะ กลั บม
า
ยังดาวดึงส์ ครั้นถึงประตูนำทีหมึงก็เดินตรงเข้าไปใน

ปราสาทธงเม่งเต้ย ซีไต้เทียน
ชื่อจึงเข้าไปกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ว่าซีไต้เซียนอ้อ

งกับถักทะลที่อ้องและ ห มู่ เ ท พ ย
ด า
เทพารักษ์ทั้งหลายจับตัวซีเทียนไต้เซียมาได้แล้ว

พักอยู่ข้างนอกยังคอยฟังรับสั่ง
พระองค์อยู่ว่าจะโปรดปรานประการใดเง็กเซียงฮ่อง

เต้ จึงรับสั่งว่า ให้ตั๋วลักกุ๊ยอ้องและพวก
ธิ เ ต ง พิ ศ ณุ ก ร รมเพชฌ-
ฆาตเอาตัวซีเทียนใต้เซียไปยังสนามสำหรับฆ่าปิศาจ
ประหารชีวิตเสีย และทำลาย
กายให้ย่อยยับละเอียดป่นเป็นธุลีฝ่ายตั๋วลักกุ๊ยอ๋องกับธิ

เตงได้ฟังรับสั่งแล้วก็ พ า ซี เ ที
ย น ไ ป ยั ง ที่ ฆ่ า นั ก โ ท ษ จึ ง เ อ า
ตัวซีเทียนมัดเข้ากับเสาแล้ว
พวกเพชฌฆาตก็เอาดาบเข้าฟันอาวุธก็มิได้บาดร่างกา

ย
ซี่เทียนสักเท่าเส้นขนน้ำเต๋าแซทุนจึงเรียกพวกเทพารั

กษ์อัคคีให้เอาไฟเผา
ไฟก็ไม่ไหม้ร่างกายซีเที ย น
แล้วเรียกรามสูรเอาขวานฟ้ามาผ่าอกซีเทียน
ร่างกายซีเทียนก็มิได้เป็นอันตราย
ซีเทียนก็ยังคงมีชีวิตอยู่พวกเซียนเพชฌฆาตก็สิ้นปัญญาไ

ม่สามารถจะฆ่าซีเทียน ให้ตายได้ฝ่ายตัวลักกุ๊ยอ๋องเห็นดังนั้นแล้ว จึงกลับมากราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ว่า ซึ่งพระองค์ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายนำตัวซีเทียนไป

ประหารชีวิตนั้น พวกข้าพเจ้าทั้งหลายได้เอาอาวุธมีคมต่าง ๆ เข้าฟาดฟันแต่อาวุธเหล่านั้นมิได้ทำอันตรายร่างกายของซีเทียน ที่สุดจนเอาไฟเผาไฟก็มิได้สังหา

รร่างกายซีเทียนให้ไหม้ได้และได้ให้รามสูรเอาขวานฟ้ามาฟันก็มิได้เป็นอันตราย

ฉะนี้ จะโปรดเกล้าประการใดต่อไปเง็กเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงฟังดังนั้นแล้วจึงต

รัสว่า ถ้ากระนั้นจะทำไฉนจึงจะ

ปราบลิงตัวนี้ได้ท้ายเสียงเล่ากุนได้ฟังเง็กเซียงฮ่องเ

ต้รับสั่งดังนั้นจึงทูล ว่ า ซี เ ที
ย น ว า น ร ตั ว นี้ ไ ด้
กินสิ่งของวิเศษคือชมพู่ทิพย์สุราทิพย์
และยาวิเศษซึ่งเป็นยาอายุวัฒนะอันประกอบ
ด้วยเครื่องทิพย์โอสถเข้าอยู่ในกาย
ของเหล่านี้ล้วนเป็นกายสิทธิ์ทั้งนั้น เพราะ
ฉะนั้นจะเอาสิ่งใดเข้ามาทำลายนั้นไม่ได้
ขอพระองค์โปรดมอบตัวให้แก่ข้าพเจ้า ๆ
จะเอาตัวซีเทียนไปใส่เบ้าโบ้ยก่วย
เผาหลอมเอายาทิพย์ออกแล้วร่างกายซีเทียนก็
จะละลายแหลกละเอียดไปเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง

ท้ายเสียงเล่ากุนทูลดั ง นั้ น
ทรงเห็นด้วยจึงรับสั่งให้
ตั๋วลักกุ๊ยอ๋องและหลักเตงออกไปแก้มัดซีเทียนพามามอ

บให้ท้ายเสียงเล่ากุน เ อ า
ตัวไปทำตามความคิดตัวลักกุ๊ยอ๋องจึงพากันออกไปแก้มั

ดซีเทียนแล้วก็เอาตัว ซี เ ที ย

น ม า ม อ บ ใ ห้ ท้ า ย
เสียงเล่ากุนฝ่ายท้ายเสียงเล่ากุนก็พาตัวซีเทียนไปยัง

วิมานดุสิตโดยเร็ว ฝ่ายยี่หนึงจินกุน
ก็เข้ามาเฝ้าถวายบังคมหน้าพระที่นั่งเง็กเซียงฮ่องเต้

โปรดประทานดอกไม้ทอ ง ค ำ
ทิพย์ร้อยกิ่ง สุราทิพย์ร้อยคนโท
โอสถทิพย์ร้อยเมล็ดและของวิเศษต่างๆ รับสั่ง
ให้แบ่งปันกันแก่พวกพี่น้องทั้งหกนั้นจินกุนครั้นได้รับพระ

ราชทานบำเหน็จรางวัล แ ล้ ว
ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี ฝ่ า ย พ ร ะ ก ว น
อิมเห็นเสร็จการสิ้นธุร ะแ
ล้ว ก็ถ วา ยพ ระ พร ลา เง็ กเ ซีย
งฮ่องเต้แล้ว
ก็พยักหน้าให้จินกุนถวายบังคมลาออกจากประตูสวรรค์

แล้วขึ้นเหยียบเมฆต่า ง ก็
เหาะกลับไปยังที่สำนักนั้นแต่เดิมมาฝ่ายท้ายเสียงเล่า

กุนเมื่อพาตัวซีเทียนขึ้น น ม า ยั
ง ชั้ น ดุ สิ ต ครั้นถึงแล้วเล่ากุนก็
จัดแจงเบ้าโบ้ยก่วยเสร็จแล้ว
จึงเอาตัวซีเทียนแก้มัดถอนมีดกายสิทธิ์ที่เสียบสัน
หลังนั้นออกเสียแล้ว ก็ผลักตัวซีเทียนลงในเบ้าแล้วเอ

าฝาปิดแน่นหนาให้สานุ ศิ ษ ย์
เอาไฟใส่สุมเบ้านั้นประกอบด้วยอากาศธาตุแปดส่วน
คือเขียนว่า ฟ้าหนึ่ง น้ำหนึ่ง
กึ้นว่าไม้หนึ่ง ทั้ยว่าทองหนึ่ง จิ้นว่ากระท้านหนึ่ง
ซ้อนว่าลมหนึ่ง ลี้ว่าไฟหนึ่ง คุม
ว่าดินหนึ่ง (กระท้านนั้นคือลมพายุ)
รวมทั้งแปดนี้ประกอบเป็นเบ้ากายสิทธิ์เรียก
ว่าเบ้า (โบ้ยก่วย)เมื่อเวลาท้ายเสียงเล่ากุนเอาตัว

ซีเทียนใส่ลงในเบ้านั้ น
ซีเทียนแอบมาอยู่ที่ส่วน
ลมเพราะลมบังคับไฟให้เย็นได้
เพราะฉะนั้นซีเทียนจึงไม่เป็นอันตราย และจักษุ
ของซีเทียนนั้นแดงเป็นไฟ เพราะไฟนอกสุมแรงมากนั

ยน์ตาซีเทียนเขม้นอยู่ ต า ข
อ ง

ซีเทียนแดงเหมือนแสงไฟขณะเมื่อไฟฟ้าร้อนนั้น
ซีเทียนก็หาร้อนหาเป็นอันตรายไม่ตั้งแต่ท้ายเสียงเล่า

กุนสุมไฟมาได้สิบเก้า วันตามกำหนดแล้ว ท้ายเสียงเล่ากุน
ให้เปิดฝาเบ้าเอายาวิเศษที่ซีเทียนลักกินนั้น
ครั้นพวกศิษย์งัดฝาเบ้าเผยขึ้นจะออก
เมื่อซีเทียนอยู่ในเบ้าไม่เห็นแสงสว่าง
ครั้นได้ยินเสียงเบ้าสะเทือนจึงแลขึ้นไปเห็น
แสงสว่าง จึงได้ดำริในใจว่าเราจะนิ่งอยู่อย่างนี้เห็น

จะไม่เป็นการ จำจะหนีไปเสีย
แต่เมื่อยังไม่ทันเขาระวังจึงจะได้
คิดดังนั้นแล้วก็คอยขยับ พอฝาเบ้าแย้มเปิด
ซีเทียนก็เผ่นขึ้นบนปากเบ้าถีบด้วยกำลังอันแรง
เบ้านั้นก็หกคว่ำพวกเซียนซึ่งอยู่
พร้อมกันในที่นั้นก็ตรูกันเข้าจับซีเทียนก็กระโจนเข้าทุบ

ตีพวกเซียนเหล่านั้น
คนละที่สองที่ลุกล้มวิงกระจายไปหมดไม่มีผู้ใดจะรบรอ

ต่อสู้ซีเทียนได้แต่สัก คนห

นึ่ ง ฝ่ า ย ท้ า ย เ สี ย ง เ ล่ า กุ น เ ห็
น ดั งนั้นก็วิ่งเข้ามาจะจับตั วซี เที ยน ใน ขณ
ะนั้ นซี เที ยน ดุจ
เสือร้าย ท้ายเสียงเล่ากุนตรงเข้ามาจะจับตัวซีเทียน

ซีเทียนก็ชกด้วยหมัดถู ก ท้
า ย
เสียงเซไปแล้วก็ล้มลงซีเทียนก็รีบออกจากที่นั้นชักกระ

บองออกจากหูร้องว่า
ใหญ่ๆ กระบองก็ใหญ่ขึ้นมาทันทีตามคำสั่ง
ซีเทียนจับกระบองกวัดแกว่งตีออกมา
มิได้เว้นว่าใครและใคร พวกเซียนทั้งหลายพากันวิ่งวุ่

นวายหวั่นหวาดไปทุกวิ ม า
น
ซีเทียนไล่พวกเซียนและเทวดามาจนถึงวิมานดาวทั้งเ

ก้า ดาวทั้งเก้าก็ต้องปิดป ร
ะ ตู
วิมานเงียบไปหมดท้าวจัตุโลกบาลซีไต้ทีอ๋องก็พากันวิ่ง

หนีไปหมด ในคราวนั้นซีเทียนไม่เ
ลื อ ก
หน้าไม่ว่าผู้ใดสูงหรือต่ำถือกระบองเที่ยวไล่ตีกระหนา

บไปทั้งนั้น ไม่มีผู้ใดจะรอได้
ซีเทียนไล่ตีลงมาจนถึงปราสาทธงเม่งเต้ย
ซีเทียนคิดจะตีเข้าไปในปราสาทเหลง
เชียวเต้ย บังเอิญพบอิ่วเซี้ยกินจุน
จอสือเล่งกัวเทพบุตรทั้งสองนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่
ของเง็กเชียงฮ่องเต้ อิ่วเซี้ยกินจุนเห็นซีเทียนไล่ตีเข้

ามาดังนั้น ก็ชักกระบองกาย-
สิทธิ์เข้าสกัดหน้าร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายลิงไ

พรจะไปข้างไหน เหตุใดตัว
จึงบังอาจกระทำการกำเริบบ้าคลั่งเช่นนี้
ซีเทียนเห็นเข้าแล้วก็มิได้รอรั้งยกกระบอง
ขึ้นตีตรงเข้ามา จอสือเล่งกัวเห็นดังนั้นก็ถลันแข็งเข้า

มาเอากระบองยกขึ้นรั บ
ต่าง
รบกันอยู่ที่หน้าประตูปราสาทเหลงเชียวเต้ยยังหาทันแ

พ้ชนะกันไม่ อิ่วเซี้ยจินกุน
จึงให้พวกเซียนทหารไปเรียกพวกรามสูรสามสิบหกนา

ยมาให้รีบช่วยกันรบซี เ
ที ย น ฝ่ า ย พ ว ก ร า ม สู ร ก็ ถื อ ศ า
ส ต ร าเครื่องอาวุธครบมือกันม าร ะด ม
ล้อมซีเทียนไว้
ทั้งซ้ายขวา ซีเทียนเห็นพวกเทพบุตรมาล้อมไว้แน่นหน

าดังนั้นจึงร่ายพระเว ท
แ ป ล ง
กายเป็นสามเศียรหกกร ถือกระบองสามอันกวัดแกว่ง

ดุจดังว่าจักรผันเข้าร บ
เ ท พ
บุตรอยู่ในท่ามกลางที่ล้อม เทพบุตรทั้งหลายก็มิอาจที่จ

ะเข้าใกล้ซีเทียนได้ เวลา
นันเสียงสู้รบกันก็สะท้านหวันไหวไปทังวิมาน
ทราบถึงเง็กเซียงฮ่องเต้ตกพระทัย
จึงรับสั่งให้อิ่วเบี้ยนเล่งกัว
จิ่วเซี้ยจินกุนทั้งสองรีบไปยังทิศปราจีนนิมนต์สมเด็จ
พระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊มาโดยเร็ว
เทพบุตรทั้งสองได้ฟังรับสั่งพระเป็นเจ้าโลกดัง
นั้นแล้ว ก็ถวายบังคมลารีบออกจากวิมานเมืองฟ้าเหา

ะไปยังทิศปราจีนครั้น ถึ
งเทพบุตรทั้งสองก็เหาะลง
ยังพื้นดินเดินตรงเข้ามายังอา รามลุ่ยอิมเ
ข้า
ไปนมัสการซี้ใต้กิมกังและพระสานุศิษย์ทั้งหลายแล้วจึง

บอกว่าขอได้กรุณาช่วย
กราบเรียนพระผู้เป็นเจ้าเป็นที่พึ่งของโลกทราบว่า
ข้าพเจ้าทั้งสองนี้รับเทวบัญชา
ของเง็กเซียงฮ่องเต้ให้ลงมานิมนต์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นไ

ปยังดาวดึงส์บัดนี้ส่ว น
สานุศิษย์ทั้งหลายเมื่อได้ทร
าบความดังนั้นจึงเข้าไปกราบทู ลพระเซ็

กเ กีย
มองน์ฮุดโจ้ (เข้าใจกันว่าพระยูไล) คือพระอรหันต์
พระองค์จึงโปรดอนุญาตให้
นำอิวเปียนเล่งกัวอิวเซียจินกุนทังสองเข้าไปเฝ้า
ครันถึงก็กระทำการนมัสการกราบ
ไหว้ โดยความเคารพแล้วก็คุกเข่าประนมมือนิ่งอยู่สม

เด็จพระเซ็กเกียมองนิ
ฮุ ด โ จ๊ จึ ง ถ า ม ว่ า
เง็กเซียงฮ่องเต้มีกิจธุร ะอ ะไ รจึ งใ
ห้
ท่านทั้งสองมาหาข้าพเจ้า เทพบุตรทั้งสองจึงกราบทูล

ความตามที่ซีเทียนได้
ก ร ะ ท ำ
การวุ่นวายตั้งแต่ต้นจนปลายให้พระเป็นเจ้าทรงทราบ

ทุกประการ แล้วกราบทูล
ต่อไปว่าเง็กเซียงฮ่องเต้ ให้ข้าพเจ้ามานิมนต์พระผู้เ

ป็นเจ้าไปช่วยระงับ
ด้วยซีเทียน

รุกรานเข้าไป จวนจะถึงอับจนอยู่แล้ว
ถ้าพระองค์ไม่ทรงพระกรุณาเห็นดาวดึงส์
ไซอิ้ว ๘๒
พิภพจะเป็นอันตรายเสียเป็นมั่นคงขอพระองค์ได้โปรด

สมเด็จพระเซ็กเกียมอ
งนิฮุดโจ๊ได้ทรงทราบดังนั้
นแล้ว จึงตรัสเรียกพระออนัน
ฮุดโจ๊กับพระเกียเอี้ยมฮุดโจ๊ทั้งสองให้ตามพระองค์ไป

ด้วยครั้นพร้อมกันเสร็
จแล้ว สมเด็จพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊พร้อม ด้
วย ศิษย์และ
เทพบุตรออกจากพระอารามแล้วทรงกระทำปาฏิหาริย์

ไปทั้งสามองค์เทพบุตร
ทั้งสอง
องค์ก็เหาะตามไปยังดาวดึงส์ครั้นถึงหน้าประตูเหลงเ

ซียวเต้ย
พระองค์ทรงรับสั่งแก่เ ทพบุตรทั้งห
ลายว่า

ท่านทั้งปวงจงเลิกการรบพุ่งเถิด
เทพบุตรทั้งหลายเมื่อได้ยินพระเป็นเจ้าตรัสสั่ง
ดังนั้นต่างก็ถอยห่างออกไปจากที่รบฝ่ายสมเด็จพระเซ็

กเกียมมองนิฮุดโจ๊
จึงทรงตรัสเรียกว่าซีเที ย น จ ง อ อ ก
มานี่
เราจะถามดูเหตุผลต้นปลายเป็นประการใด
จึงได้มารบพุ่งกันออกวุ่นวายดังนี้ฝ่ายซีเทียนเมื่อได้ยิน

พระเป็นเจ้าเรียกดังนั้
น ก็ ค ล า ย ม น ต์ ก ลั บ เ ป็ น รู ป เ
ดิ ม ต า ม
ปรกติแต่กำลังยังมีโทสะอยู่ จึงร้องถามด้วยเสียงอันดั

งว่าท่านผู้นี้อยู่ที่ไห
น จึ ง
อาจสามารถมาห้ามปรามเราเมื่อกำลังรบพุ่งและเรีย

กชื่อเราฉะนี้จะมีธุระ
อ ะ ไ ร ห รื อ ส ม เ ด็ จ พ ระ เ ซ็ ก
เ กี ย ม อ งนิฮุดโจ๊ได้ทรงสดับซีเ ทีย นถ าม

ดัง นั้น จึงตรัสว่าตัวเจ้า
ทำการวุ่นวายในมนุษยโลกจนกระทั่งถึงเทวโลกทุก
ๆ แห่งให้ได้ความเดือดร้อนไป
ทั้งสิ้นไม่ทราบว่าตัวเจ้าเกิดเมื่อไรอยู่ที่ไหนได้ธรรมอั

นวิเศษอันใดจึงทำการ
ให้เกิด
วุ่นวายดังนี้ซีเทียนได้ยินถามดังนั้นก็ร้องตอบว่าตัวข้าพ

เจ้านี้คืออากาศฟ้าดิน
ประมวลรวม
ธาตุกายสิทธิ์ในศิลา จึงบังเกิดตัวข้าพเจ้าเป็นวานรอ

าศัยอยู่ในภูเขาฮวยก๊
วยซัว
ถ้าจุ๊ยเลียมต๋องเป็นที่อยู่เที่ยวสืบหาอาจารย์เรียนวิชา

บรรลุธรรมวิเศษอายุวั
ฒนา
กาลไม่ตาย และมีวิทยาอาจสำแดงแผลงฤทธิ์ได้ต่าง
ๆ หาที่สุดมิได้ เเพราะอยู่ใน
มนุษยโลกคับแคบไม่พอใจอยากจะใคร่อยู่ในสวรรค์บ้า

ง จึงขึ้นมายังวิมานเหล

เชียวเต้ยที่แห่งนี้ อันตำแหน่งเง็กเชียงฮ่องเต้นี้ธรรม

ดาก็ต้องผลัดเปลี่ยนกั

น ผู้ใด

มีกำลังฤทธาอานุภาพมากจะต้องยกให้ผู้นั้นเป็นจึงจะส

มควร

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า

จึงปรารถนาจะมาชิงเอาที่นี้บ้างตามความปรารถนาส

มเด็จพระเซ็กเกียมอง

นิฮุดโจ๊ได้ทรงฟังซีเทียน

วานรพูดดังนั้นจึงทรงแย้ม

พระโอษฐ์ตรัสว่า ตัวเจ้าก็เป็นแต่วานรชาติเดียรัจฉา

นทำไมอาจสามารถมีคว า ม
กำเริบคิดจะเป็นถึงเง็กเซียงฮ่องเต้
จะได้ด้วยเหตุอะไรเจ้ายังจะรู้สึกแล้วหรือ เรา
จะว่าให้เจ้าเข้าใจก่อนคือท่านเง็กเซียงฮ่องเต้นี้
ตั้งแต่เล็กมาก็รักษาศีลให้ทาน
และเจริญกุศลภาวนามีความบริสุทธิ์ตั้งอยู่ในทางสัมมา

ปฏิบัติต่อๆ มา
พันห้าร้อย
ห้าสิบกัลป ๆ หนึ่งเป็นสิบสองหมื่นเก้าพันหกร้อยปี
เจ้าจงคิดดูว่ามากน้อยเท่าใด
เพราะดังนั้นจึงได้ขึ้นมารับบรมสุขในวิมานชั้นดาวดึงส์

นี้ด้วยอานิสงส์คุณที่ไ
ด้ ส ร้ า ง
มา ก็ตัวเจ้าเพียงแต่กำเนิดลิงยังอยู่ในชาติเดียรัจฉา

น
อาจสามารถจะปรารถนา
ทิพยสมบัติขึ้นนั่งที่เป็นเง็กเซียงฮ่องเต้ทีเดียวหรือเจ้า

จงคิดกลับใจเสียใหม่เ ถิ ด
คิดดังนั้นหาสมควรไม่อายุของเจ้าจะถอยสั้นไม่เป็นผล

เจ้าจงเร่งกลับใจโดย เ ร็ ว
อายุจะได้ยืนนาน ถ้าเจ้าไม่พังคำเราสอนชีวิตของเจ้

าจะดับสูญไปโดยเร็ว เรามี
ความกรุณาว่าตัวเจ้าเคยปฏิบัติทางชอบทางดีมาช้านา

นจงคิดกลับใจเสียใหม่ เ ถิ ด ซี เ ที ย น
ไ ด้ ฟั ง ส ม เ ด็ จ พ ร ะ เ ซ็
กเกียมองนิฮุดโจ๊ ทรงสั่งสอนให้สติตักเตือ
นดั งนั้ น
จึงตอบว่า มาตรว่าเง็กเชียงฮ่องเต้รักษาศีลมานานม

ากกัลปก็ดีนานปีก็จริง แ ต่ ไ ม่
ควรอยู่ในที้ เพราะคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่าที่ทางต้อ

งอาศัยเปลี่ยนแปลงกัน
ในปีนี้ควรข้าพเจ้าจะได้นั่งที่นี้ต้องให้ท่านเง็กเซียงฮ่อ

งเต้ออกไปอยู่เสียที่อื่น
วิมานนี้ให้เป็นสิทธิ์แก่ข้าพเจ้า
การกลียุคจึงจะราบคาบไปได้ทั้งสิ้น แม้มิยกที่นี้ให้
แก่ข้าพเจ้าการกลียุคก็จะเกิดวุ่นวายไม่มีความสุขได้ทั่

วโลกพระเซ๊กเกียมองนิ ฮุดโจ๊ได้ฟัง
ซีเทียนพูดดังนั้น
จึงตรัสว่าเจ้าพูดว่าเจ้า
มือ ายุ ยืน อัน ทิพ ยส ถา
น
เท่านั้น จะชิงเอาวิมานของเทพยดาจะได้หรือเจ้าไม่

รู้จักอะไรเลย
วิมานฟ้าและทรัพย์สมบัติยศบริวารทั้งหลาย
ย่อมได้ด้วยผลของความดีความชอบ
คือบุญกุศลที่ตนได้สร้างมาแต่ชาติปางก่อนมิใช่จะได้โด

ยฤทธาอานุภาพเรี่ยวแ ร ง
เมื่อไรมีซีเทียนจึงพูดว่า ข้าพเจ้าก็มีศีลมีสัตย์และมีวิท

ยาหลายประการแปลงกา ย ไ ด้
ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง หมื่นกัลปข้าพเจ้าก็ไม่แก่ไม่ตายแ

ละชำนาญในการกระทำ
ปาฏิหาริย์ตีลังกาไปได้ทีหนึ่งไกลถึงหมื่นแปดพันโยชน์
ทำไมจะนั่งที่พระอินทร์ไม่
ได้ที่เดียวหรือพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ตรัสว่า
ถ้าเจ้าอวดอ้างว่าเจ้ามีวิชาดีจริงแล้ว เจ้าจง
กระทำปาฏิหาริย์ให้เราดู แม้เจ้ากระโดดพ้นฝ่ามือขอ

งเราไปได้
เราจะให้เง็กเซียง
ฮ่องเต้ไปอยู่เสียงข้างทิศปราจีนจะให้เจ้าอยู่ในวิมาน

ดาวดึงส์นี้ตามความปร า ร ถ น า
ของเจ้า ถ้าเจ้ากระโดดไม่พ้นฝ่ามือเราเจ้าต้องลงไ

ปเป็นปิศาจลิงอยู่เบื้ อ ง ต่ ำ รั ก ษ า
ศีลเจริญภาวนารักษาตัว ปฏิบัติไปอีกหลายกัลปจึงค่อย

มาชิงเอาวิมานนี้ซีเที ย น ค รั้ น ไ ด้ ฟั ง
ดั ง นั้ น ก็ หั ว เ ร า ะ แ ล้ ว พูดว่า
ข้าพเจ้าตีลังกาทีหนึ่งไป ได้ ถึง
หมื่นแปดพันโยชน์ ฝ่ามือนิดหนึ่งเท่านั้นทำไมจะโดดไป

ไม่พ้น
แล้วซีเทียนจึงพูด
ว่า ถ้ากระนั้นขอให้ท่านยื่นฝ่ามือมาข้าพเจ้าจะกระโด

ดให้ท่านดูพระเซ็กเกี ย ม อ ง นิ ฮุ ด ใ จ้

จึงยื่นพระหัตถ์แบฝ่า
มือออกมาให้ซีเทียน ซีเทียนสำ
รวมจิตร่ายพระเวทคาถา กระโดดขึ้นอยู่ในฝ่าพระหัต

ถ์ของพระแล้วจึงพูดว่า ท่าน
จงคอยดูข้าพเจ้าจะหกคะเมนไปเดี๋ยวนี้ว่าแล้วซีเทียน

ก็ตีลังกาหกคะเมนไป หวัง
ใจว่าจะให้พ้นฝ่าพระหัตถ์ของพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊

พระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ทรงเล็งทิ
พยจักษุแลตามช่องเ
มฆที่ซีเทียนไปโดยเร็ว ดุจ
ลมพัดนั้นด้วยซีเทียนเมื่อตีลังกาไปจนสิ้นกำลังแล้ว
ก็ลงหยุดยังฟากตีนฟ้าจึงแลไปเห็นเสา
จันทน์แดงห้าต้นค้ำฟ้าอยู่ อันเสาจันทน์แดงนั้นคือนิ้วพร

ะหัตถ์ของพระเซ็กเกีย มอง

นิฮุดโจ๊เรียกว่า เสานิ้วแดงก็ว่าซีเทียนจึงคิดว่า
เรามาถึงนี่แล้วก็สิ้นระยะทางเท่านั้น
ในคราวนี้เราจะกลับไป
พระได้สัญญาไว้แก่เรา ๆ คงได้นั่งที่แทนเง็กเซียงฮ่อ

งเต้เป็นบรมสุขแล้ว คิดดังนั้น
แล้วจึงมาคิดว่าเราจำจะทำสำคัญไว้จึงจะชอบ
คิดดังนั้นแล้วจึงถอนขนเพชรออก
เส้นหนึ่งร่ายพระคาถาเป็นพู่กันอันหนึ่ง
จึงเขียนอักษรหกตัวที่เสากลางว่า (ซีเทียน
ไต้เสียเก่าบี้) แปลเป็นความไทยว่า
ซีเทียนได้มาถึงที่นี้ ครั้นเขียนแล้วจึงเรียก
ขนเพชรกลับเข้าตนตามเดิม แล้วก็ถ่ายปัสสาวะลงไว้

ที่โคนเสาแล้วหกคะเม น ก ลั บ
มายังฝ่ามือดังเก่าแล้วจึงพูดว่าท่านต้องบอกเง็กเซียง

ฮ่องเต้ให้ยกวิมานให้ แ ก่
ข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้เถิดพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊จึงตรัสว่า

ตัวเจ้าออกไปยังไม่พ้น ฝ่ามือเราเ
ลยจะนั่ง
วิมานยังไม่ได้ซีเทียนเถียงว่า
ข้าพเจ้าได้หกคะเมนไปจนสิ้นระยะทางแล้วปะเสาจัน

ทน์แดง
ห้าต้นได้จารึกอักษรหกตัวไว้เป็นสำคัญ
และได้ถ่ายปัสสาวะไว้ที่โคนเสาจันทน์ด้วย
ถ้าท่านไม่เชื่อข้าพเจ้า ๆ จะหาท่านไปดูจะได้เห็นจริ

งด้วยกันพระเซ็กเกียม องนิฮุดโจ้จึ
งตรัสว่า เราไม่ต้องไปให้ลำบากเจ้
าจงก้มลงดูที่ฝ่ามือ
เราก่อน จะได้เห็นสิงสำคัญว่าเจ้าไปไม่พ้นฝ่ามือเรา

ซีเทียนจึงก้มศีรษะลง มองดูก็เห็นที่
นิ้วกลางของพระนั้น
มีอักษรอยู่หกตัว
และมีน้ำปัสสาวะของตัวอยู่ด้วย
ซีเทียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ นึกว่าเราเขียนหนังสือ
ไว้หกตัวอยู่ที่เสาต้นกลางทำไมจึงมาอยู่ที่นิ้วมือพระอง

ค์นี้เป็นที่อัศจรรย์ใจ นั ก
แล้วมานึกว่าหรือจะมีคนจับยามรู้ว่าเราเขียนอักษรไว้

ที่เสาจันทน์นั้น จึงได้เอามา
เขียนที่นี่คิดแล้วจึงพูดแก่พระว่า
ข้าพเจ้ายังไม่เห็นจริงไม่เชื่อ ข้าพเจ้าจะขอหก
คะเมนกลับไปดูใหม่ ซีเทียนว่าแล้วขยับจะหกคะเมนไ

ป
พระจึงคว่ำฝ่าหัตถ์ลง
ครอบซีเทียนไว้ ซีเทียนก็ติดอยู่ในอุ้งมือของพระ
แล้วพระองค์ก็สลัดให้ซีเทียน
กระเด็นไปจากวิมานดาวดึงส์
ทางประตูทิศปราจีนบังเกิดเป็นเบญจคีรีห้ายอด
ครอบซีเทียนลงไว้กับพื้นพระสุธาดล
เขานั้นติดกันทั้งห้าเขาเรียกว่า (เง้าเห้งซัว) คือ
ประกอบด้วยเบญจธาตุทั้งห้า คือธาตุทองคำหนึ่ง
ธาตุไม้หนึ่ง ธาตุน้ำหนึ่ง
ธาตุไฟหนึ่ง ธาตุดินหนึ่ง หมู่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลา

ยแลเห็นดังนั้น ต่างก็
ตบมือร้องสาธุการสรรเสริญว่าชอบแล้วควรแล้ว
พากันมีความยินดีทุกทั่วหน้ามีคำกลางว่า
ตั้งความเพียรอุตสาหะปฏิบัติมานานปีตั้งหมื่นกัลปไม่เค

ลื่อนทาง
มรรคผล คราวนี้แผลงฤทธิ์เดชดังสะท้านสะเทื้อนตลอ

ดโลกไม่รู้ว่าอีกกี่พัน ปี จึ ง จ ะ
กลับออกได้ฝ่ายสมเด็จพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ทรงกำ

จัดซีเทียนแล้ว จึงเรียกพระออนัน
และพระเกียเอี๊ยมจะเสด็จกลับยังทิศปราจีน
ในขณะนั้นมีเซียนสองเซียน คือทิผอง
ทิอิ๊ว เทพบุตรทั้งนี้มาคุกเข่านิมนต์ขอให้พระองค์หยุดสั

กประเดี๋ยว ด้วยเง็กเซียง

ฮ่องเต้จะออกมาเฝ้าพระองค์ก็ทรงรับนิมนต์
บัดเดี๋ยวเง็กเซียงฮ่องเต้ก็ออกมาเฝ้า
ถวายพระอภิวาทกราบไหว้แล้วจึงพูดว่า
ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญข้าพระพุทธเจ้า
ขอบพระบารมีของพระองค์เป็นที่ยิ่ง
ซึ่งได้กำจัดชีเทียนให้เสื่อมเสียพยศอันร้าย
พวกเซียนทั้งหลายได้เป็นสุขทุก ๆ
วิมานพระบารมีคุณนั้นหาที่สุดมิได้ ขออาราธนา
นิมนต์หยุดพักสักวันหนึ่ง จะได้เชิญเทพยดาทั้งหลาย
ทำพิธีเลี้ยงโต๊ะและถวาย
เครื่องทิพย์โภชนาหารแก่พระองค์สักครั้งหนึ่งสมเด็จพ

ระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ ได้ทรงฟังเ
ง็กเซียงฮองเต้นิมน
ต์ดังนั้นจึงตรัสว่า
อาตมภาพทราบว่าบพิตรมีความเดือดร้อนจึงมาช่วยระ

งับเหตุการณ์ โดยความ
ประสงค์จะให้เทพยดาอารักษ์ทั้งหลายได้มีความผาสุก

สวัสดิภาพโดยปรกติตน เง็กเซียงฮ่
องเต้จึงทูลนิมนต์ขอ

ให้พระองค์ขึ้นพักอยู่บนพร ะต ำห นัก สถิ ตยั งทิ พ
รัตนบัลลังก์แล้วจึงตรัสสั่งให้พวกเทพบุตรรามสูรรีบแย

กกันเหาะไปทุกวิมาน เชิญ
เทพยดามาพร้อมกันยังตำหนักเง็กเกียกิมข้อยไท้เหี้ยน

โป๊เก๋ง จะได้นมัสการขอบ
พระบารมีคุณของพระฝ่ายหมู่รามสูรก็แยกย้ายกันไปเที่

ยวประกาศป่าวร้องตาม รั บ สั่ ง ข อ ง เ
ง็ ก เ ชี ย ง
ฮ่องเต้ครั้นพวกรามสูรไปแล้วจึงรับสั่งแก่ซีไต้เทียนซือ

เทพบุตรและหมู่นางฟ้า ใ ห้
จัดแจงเปิดพระตำหนัก เง็กเกียกิมข้อยไท้เหี้ยนโป๊เก๋

งปราสาทแล้วและรัตน
บัลลังก์สำหรับพระซึ่งจะได้ประทับอยู่ท่ามกลางสองข้า

งไว้ที่เซียนเทพบุตรนั่ ง
และประดับด้วยเครื่องวิเศษต่าง ๆ
และเครื่องทิพย์โอชารสต่าง
ๆครั้นจัดเสร็จแล้วในเวลานั้น
มีเง็กเซียงง่วนซุ้ยที่จุนหนึ่งเสียงเซงเล่งโป๊ทีจุน
หนึ่งทัยเซงเต่าเง็กที่จุนหนึ่งเง้าขีจินกุนหนึ่งเง้าเต้าแ

ชกุนหนึ่งซัมกัวซื้อเซี ย ห นึ่ ง
เก๊าอิวแชกุนหนึ่งจ้าหูหนึ่งอิ๋วปักที่อ๋องหนึ่ง
(อธิบายว่าท่านที่ออกนามมานั้นล้วน
แต่พรหมทั้งสิน)โลเฉียหนึ่ง เหี้ยนหยื้อหนึ่ง
หมู่นี้เทพบุตรนำเครื่องราชวัติฉัตรธงและเครื่อง
วิเศษดอกไม้ทิพย์ของหอมประหลาดต่างๆครั้นมาถึงก็น

ำขึ้นถวายพระกราบนมั ส ก า ร
พร้อมกันแล้วกล่าวว่า ขอพระบารมีคุณซึ่งทรงปราบซีเ

ทียนวานรให้พินาศไปไ ด้
พวกข้าพเจ้าทั้งหลายจึงได้พ้นจากความเดือดร้อนรำค

าญในเวลานั้นเง็กเซีย ง ฮ่ อ ง เ ต้ พ ร้
อ ม ด้ ว ย เ ท พ ย ด า
และพรหมทั้งหลายกระท
ำ
สักการะบูชาพระเสร็จแล้ว ด้วยประการต่าง ๆ
ก็ประชุมเลี้ยงโต๊ะกันเป็นการรื่นเริง
ครั้นเสร็จการเลี้ยงแล้วจึงพร้อมกันกราบทูลสมเด็จพร

ะเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ ข อ ใ ห้
พระองค์ทรงตั้งนามการประชุมนี้ไว้เป็นที่ระลึกอยู่สิ้นก

าลนานในภายหน้าสมเด็ จ พ ร ะ เ ซ็ ก เ
กี ย ม อ ง นิ ฮุ ด โ จ๊ ไ ด้ ท
รงฟังเทพเจ้าทั้งหลายทูล ขอ นา มก าร
ประชุมเลี้ยงโต๊ะครั้งนั้น

ทรงแย้มพระโอษฐ์โปรดประทานนามว่า
(เทียนอันพิฮวย)
แปลว่าวิมานประชุมความสุขของหมู่เทพยดาทั้งหลาย
เทพยดาทั้งหลายจึงพร้อม
กันเรียกว่า (อันพิฮวย) แล้วพร้อมกันนั่งกินเลี้ยงโต๊ะ

อีกคราวหนึ่ง ตามลำดับผู้น้อย
ผู้ใหญ่และประโคมเครื่องดนตรีพิณพาทย์ระนาดฆ้องเป็

นที่รื่นเริงสำราญทั่วทุ ก
เทพยดาฝ่ายอ๋องโป๊เนี่ยเนี้ยนางท้าวเทวราช
ก็นำเครื่องมาลาประหลาดต่างๆ และผล
ชมพู่สองผลขึ้นถวายพระ แล้วนมัสการกราบทูลว่า
ขอบพระบารมีคุณอภินิหาร
ของพระองค์ที่ทรงกำจัดปิศาจวานรเสียได้
กระทำให้พวกข้าพเจ้าได้มีความสุข
สำราญทั่วกันสักประเดี๋ยวหนึ่งมีน้ำเก๊ดซินแซเหาะมา
ครั้นถึงตรงเข้าถวายบังคมเง็กเซียง
ฮ่องเต้แล้วกินมัสการพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊
แล้วจึงทูลว่าซีเทียนนั้นได้ยินว่า
ท้ายเสียงเล่ากุนเอาตัวไปหลอมเผาหมายว่าในวิมาน

จะเป็นสุข บังเอิญหนี้ไปได้
ครั้งนี้พึ่งบารมีของพระองค์ปราบลงได้
ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงได้พ้นจากความเดือด
ร้อนเป็นบรมสุขสัตถาวร ข้าพเจ้าไม่มีสิงของอันใด
มีแต่ทิพยโอสถหญ้าทิพย์ของ
หอมจะขอถวายแก่พระองค์อันเป็นที่เลื่อมใสแห่งข้าพเ

จ้า แล้วกล่าวพรถวายว่า
ขอให้พระองค์มีพระชนมายุยืนยาวเท่าแก่ทรายในพระ

มหาสมุทรแล้วกล่าวคำ
ถวายพรว่า ขอให้พระกายของพระองค์สูงหกวาพระศิ

ระรูปเป็นทองคำธรรมช า ติ
ประทับนั่งบนบัวเก้าชั้น และมีธรรมอันสุขุมเปล่าว่างเ

ทพยดาและมนุษย์ทั้งหล า ย
ในสากลโลกนี้ไม่มีผู้เสมอด้วยพระองค์แล้วขณะนั้นแลเ

ห็นชิดเคียดไต้เซียนเ ห า ะ ม า ถึ ง
แล้วเดินตรงเข้ามาถวายบั ง ค ม เ ง็ก
เชียงฮ่องเต้ แล้วคุกเข่าลงคลานนมัสการพระแล้วนำ

ผลสาลี่ทิพย์สองผลกับ พุ ท ร ำ
ทิพย์สองผลถวาย แล้วทูลถวายพรแก่สมเด็จพระเซ็กเ

กียมองนิฮุดโจ๊แล้วพร ะ เ ซ็ ก เ กี ย ม
อ ง นิ ฮุ ด โ จ๊ ก็ เ ส ด็ จ ล ง จ
ากอาสนในขณะนั้นซุนซีเล งกั วม าก รา บ
ทูลว่า ซีเทียนโผล่ศีรษะออกมาจากเขาแล้ว
ซุนซีเลงกัวนี้คือเป็นทหารรักษาองค์
ของเง็กเชียงฮ่องเต้สมเด็จพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊จึ

งตรัสว่าท่านอย่าวิตก ตรัสแล้วก็ชักเอายันต์
สาวกฟังทุกประการ พวกศิษย์สาวกทั้งหลายเมื่อได้ฟัง

พระองค์ทรงเล่าดังนั้น น ก็
พากันยกมือขึ้นประนมร้องสาธุการ
แล้วต่างคนก็ถวายอภิวาททูลลากลับไปยัง
สถานแห่งตนอยู่มาวันหนึ่งสมเด็จพระเซ็กเกียมองนิฮุด

โจ๊ จึงรับสั่งแก่ศิษย์ทั้งห ล า ย ว่ า ตั้ง
แต่เราปราบปรามวานรวิมานสวรรค์ก็ได้เป็นสุขมาปร

ะมาณถึงพันปีแล้ว ในเวลานี้
เรามีบาตรวิเศษจะประชุมทำสลากภัตเลี้ยงศิษย์ทั้งปว

งจะควรหรือไม่ ศิษย์ทั้งหลาย
ยกมือขึ้นนมัสการแล้วทูลว่าข้าแต่พระองค์ผู้ประเสริฐห

าผู้เสมอมิได้ ข้าพเจ้าทั้ง
หลายเห็นควรแล้ว สมเด็จพระเซ๊กเกียมองนิฮุดโจ๊
ทรงฟังศิษย์ทั้งหลายทูลว่า
ชอบพร้อมกันแล้ว จึงรับสั่งให้พระออนันกับพระเกียเอี้

ยมจัดแจงพระออนันกับ พระเกียเ
อี้ยมรับคำสั่งแล้วจึงอ
อกมายังศาลาธรรมบอกบุญแ ก
พวกทายกทังหลาย พวกทายกทั้งหลายก็บอกกันต่อไป
ครันได้เวลาก็เอาเครื่อง
แจมาใส่ในบาตรพระตามศรัทธาพระออนันพระเกียเอี้

ยมครั้นจัดแจงเสร็จแล้ ว จึง
นิมนต์หมู่ศิษย์ใหญ่น้อยทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันแล้ว
นั่งเรียงรายเป็นลำดับ
รับซึ่งไทยทานเป็นที่ระงับกายวาจาใจ
ครั้นเสร็จแล้วต่างก็ถวายถาสัพพีแล้วก็ลุก
มากระทำนมัสการพระโดยความเคารพสมเด็จพระเซ๊

กเกียมองนิฮุดโจ๊ พระองค์ก็เสด็จขึ้นประทั
บบนธรรมาสน์นั่งสำรวม
กิริยา หมู่ศิษย์ทั้งหลายต่างนมัสการประนมมือตั้งโสตค

อยสดับรับรสพระสัทธร ร ม
พระองค์จึงทรงแสดงมูลรากไตรสิกขา
และธรรมอันยิ่งคืออภิธรรมซึ่งจะให้ผู้
ปฏิบัติบรรลุถึงมรรคและผลตามลำดับในเวลานั้นศิษย์ส

าวกทั้งหลายได้สดับธร ร ม
แล้วต่างก็บังเกิดปีติสุขโสมนัส
รื่นเริงยินดีในรสพระสัทธรรม ครั้นพระองค์ทรงแสดง
ธรรมาภิสมัยแล้ว จึงตรัสต่อไปว่า
เราได้พิจารณาดูทั้งแปดทวีปในชมภูทวีปนี้ ซึ่ง
หมู่สัตว์ทั้งหลายมักจะมากไปด้วยความโลภเจตนา
และความโกรธประทุษร้าย
และโมหะความหลงมีความมัวเมาประมาทและเห็นผิด

วิปลาสไป่ต่าง ๆ เรามีพระ
ไตรปิฎกธรรมควรจะให้ปุถุชนรักษาปฏิบัติ
จะได้ละพ้นหลุดจากความชั่วใจบาป
หยาบช้ากว่าจะได้ลุถึงซึ่งมรรคผลและนฤพานพระไตร

ปิฎกรวมสี่สิบห้าผูกคิ ด เ ป็ น
หมื่นห้าพันร้อยยี่สิบสี่เล่ม
ล้วนเป็นธรรมอันวิเศษสัมมาปฏิปทาหนทางวิสุทธิ
มรรคอันจะนำสัตว์เข้าสู่ห้องพระนฤพาน อาศัยเหตุนี้
เราปรารถนาจะให้ใครที่มี
บุญญาอภินิหารบารมีเชี่ยวชาญข้ามไปข้างทิศบูรพาในป

ระเทศจีน ซักนำผู้มี
ศรัทธาอุตสาหะข้ามมาประเทศนี้อาราธนาพระไตรปิฎ

กไปรักษาปฏิบัติให้แพ ร่ ห ล า ย
ทั่วไปและแสดงธรรมสั่งสอนสาธุชนให้มีจิตตั้งอยู่ในกุศ

ลธรรมทางสัมมาทิฐิคน ผู้
นั้นก็จะได้บุญกุศลมีนิสัยอันใหญ่ยิ่งหาที่เปรียบมิได้เรายั

ง ไม่เห็นว่าผู้ใดจะสา ม า ร ถ
ข้ามไปได้ในขณะเมื่อพระองค์ทรงปรารภอยู่นั้น
มีพระกวนอิมองค์หนึ่งคลานเข้าไป
ใกล้ธรรมาสน์แล้วประนมมือขึ้นนมัสการแล้วทูลว่าข้าแ

ต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพเจ้า.
จะขอรับอาสาไปยังทิศบูรพาในประเทศจีน
เกลี้ยกล่อมชักชวนให้ผู้มีศรัทธาใน
ประเทศนั้น มาอาราธนาพระไตรปิฎกไปประดิษฐานใ

นประเทศทิศบูรพาให้จ ง ไ ด้ เ มื่
อ ส ม เ ด็ จ พ ร ะ เ ซ็ ก เ กี ย ม อ
งนิฮุดโจ๊ได้ทรงฟังพระ กว นอิ มก รา บทู ลดั งนั้
น
พระองค์มีพระทัยยินดีเป็นอันมากจึงตรัสแก่พระกวนอิม

ว่าโดยผู้อื่นจะรับอาส า ไ ป
เรายังไม่เชื่อว่าจะตลอดสำเร็จได้
ถ้าตัวท่านอาสาไปแล้ว เรามีความเชื่อว่าอาจ
สำเร็จได้ดังประสงค์จริงพระกวนอิมจึงกราบทูลว่า
ซึ่งโปรดจะให้ข้าพเจ้าไปนั้นจะทำประการใดจึงจะ
ควรขอพระองค์ได้โปรดทรงแนะนำให้ข้าพเจ้าทราบด้

วยสมเด็จพระเซ็กเกีย ม อ ง นิ ฮุ
ด โ จ๊ จึ ง ต รั ส ว่ า เมื่อไปนั้นควรจะทำปาฏิ
หา ริย์ ก็ใ ห้
กระทำปาฏิหาริย์ ถ้าเห็นว่าไม่ควรจะกระทำก็ให้เดิน

ไป จะได้พิจารณาระยะทาง
ว่าใกล้หรือไกลร้ายหรือดีก็จะได้รู้แม่นยำสำหรับจะได้

เล่าบอกแก่ผู้ที่มีศรัท ธ า
จะได้ข้ามมานำพระไตรปิฎกไปจะได้รู้ซึ่งหนทางเดินเ

ราจะให้ของวิเศษแก่ท่ า น ไ ป
ห้าอย่าง ตรัสดังนั้นแล้วก็ทรงเรียกพระออนันกับพระเ

กียเอี๊ยมให้นำของวิเ ศ ษ ทั้ ง
ห้านั้นออกมา คือผ้ากาสาวพัสตร์จีวรหนึ่งไม้เท้าหนึ่งม

งคลดอกไม้สามวงรวมห้ า
อย่างมาถวายต่อพระหัตถ์สมเด็จพระเซ็กเกียมองนิฮุด

โจ๊ทรงรับของห้าอย่าง แ ล้ ว
จึงตรัสสั่งแก่พระกวน
อิมว่า จีวรและไม้เท้าสองสิ่งนี้ให้ผู้ที่ตั้งใจมาเชิญพระ

ไตรปิฎกไว้สำหรับตัว จีวร
นั้นถ้าห่มแล้วก็สามารถจะพ้นจากวัฏสงสาร
ไม้เท่านั้นถ้าถือแล้วก็พ้นจากวิบาก
ขันธ์และภัยอันตรายต่าง ๆ
ได้ดังความปรารถนาพระกวนอิมรับจีวรและไม้เท้าแล้

ว พระองค์จึงหยิบมงคลส า ม ว

ง แ ล ะ ต รั ส สั่ ง
พระกวนอิมว่า มงคลสามวงนี้เอาไว้แก่ตัวท่านก่อนเมื่

อเวลาผู้ที่จะมาเชิญพ ร ะ ไ ต ร
ปิฎกนั้นถ้าเดินมาตามทางบางทีจะพบปะผู้ที่มีฤทธาอานุ

ภาพอันเชี่ยวชาญ จะได้
เอามงคลนี้บังคับให้อยู่ในอำนาจของผู้ที่จะมาเชิญพระ

ไตรปิฎกนั้น จะได้เอาไป
เป็นสานุศิษย์ใช้สอย บางทีจะดื้อดึงไม่อยู่ในโอวาทจึง

ให้เอามงคลนี้ครอบใส่ บ น
ศีรษะแล้วเอาคาถาภาวนา มงคลนั้นก็จะรัดศีรษะจนนั

ยน์ตาปลิ้นออกมาให้คว า ม
เจ็บปวดยิ่งนัก คนผู้นั้นจึงจะมีความเกรงกลัวและอยู่ใ

นอำนาจไม่ขัดขืนคำสั่ ง แ ล ะ
บังคับได้พระกวนอิมได้ฟังพระตรัสดังนั้นแล้ว
ก็รับสิ่งของทั้งห้าอย่างนั้นจากพระหัตถ์
แล้วถวายบังคมลาคลานออกมาจากโรงธรรมศาลา
จึงเรียกฮุยไง้สานุศิษย์ ให้
จัดแจงสิ่งของที่ควรจะเอาไปใช้ได้ตามทาง
ฮุยไง้จัดแจงเสร็จถือกระบองเหล็ก
สำหรับมือ พระกวนอิมจึงเอาของวิเศษห้าอย่างมอบใ

ห้ฮุยไง้ใส่ถุงย่ามสะพ า ย ไ ป
พระกวนอิมกับฮุยไง้ก็ลงจากเขาเดินมา
ครั้นถึงเชิงเขากิมเต๊งใต้เซียนทั้งห้าก็ออก
มารับนิมนต์พระกวนอิ่มเข้านั่งพักแล้วยกน้ำชามาถวาย

พระกวนอิมจึงเล่าควา ม
ที่จะไปยังประเทศทิศบูรพาในเขตแขวงเมืองจีนให้พว

กเซียนทั้งหลายฟังทุก ป ร ะ ก
า ร กิ ม เ ต็ ง ไ ต้ เ ซี ย น จึ ง ถ า ม ว่
า สักเมื่อไรยู้ที่จะมาเชิญ พร ะไ ตร ปิฎ กจึ งจ
ะม าที่ นี่พ ระ กวนอิมจึงบอกว่า
ประมาณอีกสองสามปีจึงจะ มาถึ งพร
ะกวนอิมสนทนา
แก่กิมเต็งใต้เซียนแล้วก็จะลามากิมเต้งไต้เซียนจึงตา

มออกมาส่ง แล้วก็นมัสการ
ลากลับไปยังที่อยู่ของตนพระกวนอิมกับศิษย์ออกจากนั้น

ไปสังเกตหมายระยะทา ง ต
ร ง ไ ป ยั ง ทิ ศ บู ร พ า
เมื่อพระกวนอิมไปนั้นบางทีเดินบางทีเหาะตามกำลังที่

จะไปได้ในเมื่อเวลานั้ น ได้
แลเห็นแม่น้ำหนึ่งกว้างใหญ่ เรียกว่าแม่น้ำ
(ลิ้วซัวฮ้อ) พระกวนอิมแลเห็นดังนั้น
จึงเหาะลอยบนอากาศแล้วพูดแก่ฮุยไง้ว่าแม่น้ำนี้จะทำ

การลำบากแก่ผู้ที่จะม า เ ชิ ญ
พระไตรปิฎก โดยเหตุที่กว้างใหญ่และไม่มีเรือแพพาห

นะที่จะข้ามได้ในขณะนั้ น ไ
ด้ ยิ น เ สี ย ง ดั ง อ ยู่ ใ ต้ น้ ำ สั ก ป ร
ะ เดี๋ยวก็เกิดเป็นคลื่นลมพัด กล้ าขึ้ น แล
ไปเห็นสัตว์โผล่ขึ้นมาจากน้ำหน้าตาน่ากลัวรูปร่างน่าเ

กลียด พิจารณาดูเหมือน
จะเป็นปิศาจยักษ์ มีมือถือกระบองตรงเข้ามาจะจับพร

ะกวนอิมกินเป็นอาหาร ฮุยไง้
เห็นดังนั้นก็เข้าขวางหน้าร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า

อ้ายปิศาจมึงจะไปข้าง ไห
น ฝ่ า ย ยั ก ษ์ ถื อ ก ร ะ บ อ ง ก็ มิ ไ ด้
พูดจาตรงเข้ามาเอากระ บอ งตี ฮุย ไง
ฮุยไงแกว่ง
กระบองเหล็กเข้ารบรับกันอยู่ต่างคนต่างมีแรงมีฤทธิ์เ

ข้มแข็ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน
ไปมารบกันประมาณได้สักยี่สิบเพลงก็หาแพ้ชนะกันไม่
ปิศาจยักษ์ค่อยถอยห่าง
ออกมาแล้ว จึงร้องถามว่าตัวเป็นพวกไหน
พาพระที่ไหนมาสามารถล่วงเข้ามาใน
แดนของเราบกเฉียจึงตอบว่าเราคือบุตรที่สองของถัก

ทะลีทีอองชื่อบกเฉียค รู ใ
ห้ ชื่ อ ว่ า ฮุ ย ไ ง้
ทำไมเจ้าไม่รู้จักเราหรือ ตัวเจ้าเป็นชาติปิศาจอะไร

จึงอาจสามารถมากั้นก า ง
ข ว า ง
หน้าแห่งเราฉะนี้ปิศาจได้ฟังฮุยไง้บอกดังนั้นจึงตอบว่า

ถ้ากระนั้นเราจำได้คื อ ท่
า น เ ป็ น ส า นุ ศิ ษ ย์
ของพระน่ำไฮ้กวนอิมหรือมิใช่ฮุยไง้จึงชี้บอกว่า
ที่ยืนอยู่ข้างฝั่งน้ำนั้นแหละคือพระกวนอิ่มแล้วเจ้าไม่มีนั

ยน์
ตาหรือปิศาจยักษ์เมื่อได้ทราบดังนั้นจึงย่อตัวลงคำนับแ

ล้วก็เดินตรงขึ้นมาบน ฝั่ ง
ว า ง
อาวุธลงแล้วจึงกระทำการเคารพนมัสการกราบไหว้
แล้วจึงพูดว่าขอพระองค์จง
ได้โปรดงดโทษข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง
ข้าพเจ้าจะเล่าซึ่งเหตุผลให้ท่านทราบทุกประการ
คือตัวข้าพเจ้านี้มิใช่ปิศาจยักษ์มารอะไร
คือเป็นเซียนสำหรับแหวกพระวิสูตรของ
เง็กเซียงฮ่องเต้เมื่อเวลาที่พระองค์เสด็จมาประทับยั

งตำหนัก ห่งท้อที่ประชุมคราว.
เลี้ยงโต๊ะเทพยดานั้น เวลานั้นข้าพเจ้าเปิดพระวิสูตร

หาทันพิจารณาไม่ ชายพระ
วิสูตรสะบัดไปถูกคนโทแก้ววิเศษตกแตก
เง็กเซียงฮ่องเต้จับข้าพเจ้าทำโทษลง
อาญาสาปข้าพเจ้าให้รูปกายพิกลอย่างรูปปิศาจลงมาป

ระจำอยู่ในที่นี้ถึงเจ็ ด วั
น
แล้วก็มีอาวุธเกี่ยมคือกระบี่วิเศษลอยลงมาแทงชายโค

รงข้าพเจ้าเจ็ดวันครั้ ง
ห นึ่ ง
ข้าพเจ้าได้ความเดือดร้อนเหลือกำลัง
ทรมานความอดอยากเป็นที่สุด เมื่อสองสาม
วันก่อนข้าพเจ้าขึ้นมาจากแมน้ำเที่ยวหาเนื้อมนุษย์กิน
บังเอิญมีคนเดินมาคนหนึ่ง
ข้าพเจ้าจึงจับมาฉีกเนื้อกินเสียแล้ว
มาวันนี้ก็มาพบพระองค์เข้าก็หมายใจจะเอาเป็น
อาหาร ขอพระองค์ได้โปรดงดโทษข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่

งเถิดพระกวนอิมได้ฟัง ดั
ง นั้ น จึงพูดว่าตัวเจ้ามีโทษบนสวรรค์ต้อง ส า
ป ล งม าแ ล้ว
มิหนำซำกระทำปาณาติบาตฆ่าสัตว์ตัดชีวิตดังนี้
จะมิเป็นโทษหนักลงไปอีกหรือ
บัดนี้เรารับคำสั่งของพระเซ็กเกียมองนิฮุดโจ๊ให้หันไป

ทิศบูรพาประเทศจีน แสวงหา
ผู้ซึ่งมีศรัทธาเลื่อมใสในคุณแห่งพระรัตนตรัย
ไปเชิญพระไตรปิฎกมาประดิษฐาน
ในบูรพาประเทศทิศตะวันออก เจ้าคอยอยู่ที่นี่
และจงกลับใจปฏิบัติตามพระพุทธ
ศาสนาซึ่งเป็นสัมมาปฏิปทาเถิด
ถ้าคนนั้นมาที่นี่เจ้าจงตามไปเป็นสานุศิษย์ เรา
จะทำอภินิหารมิให้อาวุธเกี่ยมแทงเจ้าได้
เมื่อเจ้าไปติดตามท่านผู้นั้นไปได้พระไตร
ปิฎกแล้วกลับมา ยกคุณความชอบอันลบล้างโทษจะได้คื

นขึ้นไปยังสวรรค์ตามเ
ดิ ม
เราว่าดังนี้ใจของเจ้าจะเห็นเป็นประกรใดปิศาจยักษ์

ประนมมือแล้วตอบว่าข้า พเจ้าเห็นชอบด้วยแล้วจะขอรับทาน
ปฏิบัติตามที่พระองค์สั่งสอนทุกประการ
แล้วพูดต่อไปว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้กินเนื้อ
คนเสียมากแล้ว เมื่อก่อนมีคนเดินมาทางนี้
ข้าพเจ้าจับตัวมาถามคนผู้นั้นบอกว่า
จะไปเชิญพระไตรปิฎก ข้าพเจ้าก็หักคอกินเนื้อเสีย
แต่ศีรษะขว้างลงไปในแม่น้ำ
อิวซัวฮ้อจมลงไปทังสิน เพราะแม่นำนันละเอียดไม่ว่า

สิงโตตกลงไปแล้วก็จม ยัง
มีประหลาดศีรษะอีกเก้าศีรษะที่คนจะไปอาราธนาพระ

ไตรปิฎก ข้าพเจ้าได้จับกิน
แล้วยังเหลือศีรษะโยนลงไปในน้ำศีรษะคนทั้งเก้าก็มิไ

ด้จม ลอยอยู่บนหลังน้ำ
ข้าพเจ้าเห็นประหลาดได้เขี่ยกลับเอาขึ้นมาแล้วเอาเ

ชือกเล็กร้อยแขวนไว้
เวลาสบาย
ว่างธุระก็เอาออกมาดูเล่น ข้าพเจ้าวิตกคิดเห็นว่าคน

ที่จะมาเชิญพระคัมภีร์
ไตรปิฎก
นั้นจะไม่อาจเดินทางนี้ ถ้ามิได้มาทางนี้แล้วจะมิคลาด

ทางไปเสียหรือพระกวน
อิมพูดว่าทำไมจะไม่ไปทา
งนี้ท่านอย่าวิตกเลย จงเอาศีรษะคนทั้ง
เก้ามาทำเป็นลูกประคำร้อยแขวนคอไว้
เผื่อว่าผู้ที่จะมาอาราธนาพระคัมภีร์ไตร
ปิฎกนั้นจะมีประโยชน์ใช้ได้บ้างดอกกระมังปิศาจยักษ์จึ

งตอบว่า
ถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะท ำ ต า ม ถ้ อ ย ค
ำ ที่ ท่ า น สั่ ง ส อนพระกวนอิมจึงยกหัตถ์ลู
บศี รษ ะยั กษ์ นั้น แล้ วก็
ให้ ศีล ห้า แก่ปิศาจยักษ์ แล้วจึงชี้
ทรายนั้นให้ยักษ์ดูว่าจะตั้งแช่ให้ คือในแม่น้ำ
ลิวซัวฮ้อ ซัวนั้นคือทราย ๆ นั้นเกิด
มาแต่หิน ๆ นั้นเกิดมาแต่เขา จึงตั้งแซ่ให้เป็นแซ่ซัว
นามคือชื่อเรียกหงอเจ็งที่คน
ทั้งหลายเรียกว่าซัวเจ๋งนั้นเอง
ในเวลานั้นซัวหงอเจ๋งได้อยู่ในคำสั่งสอนของพระ
แล้ว
ก็มีความชื่นชมยินดีหาที่เปรียบมิได้พระกวนอิมบอกแก่ห

งอเจ็งว่า
เราจะต้องลาท่านไปก่อ น
ท่านจงอุตสาห์ตั้งใจ
ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งและรักษาศีลห้าไว้ให้มั่นคงจะ

ได้พ้นทุกข์กลับไปเมือ
ง ส ว ร ร ค์
ซัวหงอเจ็งก็ตามส่งพระกวนอิมไปจนพ้นเขตแล้วก็คำนั

บลากลับมายังที่อยู่ขอ
ง ต น
ตามเดิมฝ่ายพระกวนอิมกับฮุยไง้เดินตรงมาทางทิศบูร

พา ครั้นมาถึงภูเขาสูงขว
า ง ห น้ า
เห็นอากาศเป็นลมร้ายหมอกมืดมัวฟุ้งขึ้นมาจะเดินต่อไ

ปก็ไม่เห็นหนทาง
จึงเหาะ
ขึ้นไปสูงหมายใจจะข้ามเขาก็ยังหาทันจะข้ามพ้นไปได้

ไม่
บังเกิดเป็นลมพายุใหญ่
แลไปข้างหน้าเห็นปิศาจยักษ์หน้าตาดุร้ายคล้ายดังสุกร

มีขนและผมรุงรังแยกเ

ขี้ ย ว
ออกดุจคมมีดในมือถือสามง่ามไม่พูดจาว่าอะไร
ตรงขึ้นมาจะแทงพระกวนอิม ฮุยไง้
แลเห็นดังนั้นก็แกว่งกระบองแซงเข้ามาสกัดหน้าร้องต

วาดว่าอ้ายสัตว์เดียรั

จ ฉ า น
มึงอย่าทำล่วงเกินจงดูกระบองเหล็กนี้ก่อนฝ่ายปิศาจสุ

กรจึงร้องว่า
อ้ายพวกเหล่านี้ไม่รู้จั ก ค ว า ม ต า ย
เอ็งจงดูสามง่ามนี้
บ้างเป็นไร ต่างคนโต้ตอบกันแล้วก็เกิดโทโสขึ้นมาด้ว

ยกันไม่รอรั้งตรงเข้า

ป ร ะ จั ญ
บานรบกันเป็นสามารถพระกวนอิมนั้นลอยดูอยู่บนอากา

ศ เห็นทั้งสองรบเคี่ยวขั
บกันไปมาหาเพลี้ยง
พลั้งต่อกันไม่ จึงเสกคาถาเป็นดอกบัวขว้างลงมาสกัด

กลางแยกคนทั้งสองนั้น
ให้
ออกห่างกันฝ่ายปิศาจเห็นประหลาดดังนั้น
ใจก็สะดุ้งหวาดเสียวจึงร้องถามว่าคนที่เหาะ
ลอยอยู่บนอากาศนั้นมาแต่ข้างไหนจึงทำดอกไม้มาล้อเ

ราเล่นดังนี้ฮุยไง้ได้
ยินยักษ์หมูถามดังนั้นจึงบ
อกว่า นัยน์ตาเจ้าเห็นจะไม่มีแ
ก้วตา เพราะ
เป็นสัตว์เดียรัจฉานจึงมิได้รู้ว่าท่านผู้ใด
เราคือสานุศิษย์ใหญ่ของพระน้ำไฮ้ที่ขว้าง
ดอกบัวดอกนั้น คือพระกวนอิมเจ้าจำไม่ได้หรือ
• ฝ่ายปิศาจสุกรจึงพูดว่า ถ้าเป็นน่ำไฮ้กวนอิมจริงดัง

เจ้าว่า
ก็เป็นผู้โปรดสัตว์
ทั้งหลายจริงหรือฮุยไง้ตอบว่าไม่ใช่ก็ใครเล่า

ปิศาจสุกรได้ฟังดังนั้นก็ทิ้งสามง่ามลงกับพื้นดิน
แล้วจึงคำนับฮุยไง้ว่าท่านจงช่วยพาข้าพเจ้าไปคำนับน

มัสการพระกวนอิมด้วย
ขอท่านจงอภัยแก่ข้าพเจ้าครั้งหนึ่งเถิดฮุยไง้จึงชี้ขึ้นไป

บนอากาศว่า
องค์ที่ลอยอยู่นั้นมิใช่ พระกวนอิมห
รือปิศาจสุกรจึงแหงนหน้าขึ้นไป
เห้นพระกวนอิมยืนลอยอยู่ บน เมฆจึงประนม
มือนมัสการแล้วร้องด้วยเสียงอันดังว่า
ขอพระได้โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถิดพระกวนอิมไ

ด้ยินดังนั้นจึงลอยลงม
ายังพื้นปฐพีดลเดินตรง
เข้ามาถามว่า เจ้า
เป็นปิศาจมาจากไหน จึงเป็นรูปลักษณะสุกร
ทำไมจึงอาจสามารถมากั้นทางเราปิศาจสุกรจึงตอบว่

า
ข้าพเจ้ามิใช่ชาติสุกร
เดิมข้าพเจ้าเป็นนายทหาร
ใ หญ่ ที่
ตังเรียกว่าเทียนฮองง่วนโซ่ยได้เป็นผู้รักษาอยู่ในลำน

ำที่ฮ้อเหตุด้วยข้าพเจ้ า เ ม า
สุรามาหยอกนางจันทรเทพธิดา
ครั้นทราบถึงเง็กเซียงฮ่องเต้ท่านก็จับเอาข้าพเจ้า
ไปทำโทษ เมื่ยนข้าพเจ้าสองพันทีแล้วสาปข้าพเจ้าให้

ลงมาในมนุษยโลก
ครั้นเมื่อ
กายข้าพเจ้าจุติลงมาบังเอิญให้หลงทางไป
จึงเข้าสู่ท้องแม่สุกรกายข้าพเจ้าจึงแปล
เป็นรูปลักษณะอยางนี้ ข้าพเจ้ามีความอายจึงกินแม่สุก

รและฝูงหมูทั้งหลายเสี ย

จนสิ้น จึงได้อาศัยภูเขานี้เป็นที่อยู่และคอยจับมนุษย์กิน

เป็นภักษาหารพอแก้หิว
ครั้นมาวันนี้หมายใจจะเอาท่านเป็นภักษาหารโดยเหตุ

ที่มิได้รู้จักพระองค์ ขอพระ
องค์ได้โปรดยกโทษข้าพเจ้าพ้นทุกข์ด้วยเถิดพระกวนอิ

มจึงถามว่า
ภูเขานี้ชื่อว่าภูเขาอะ ไ ร
ปิศาจสุกรจึงบอกว่า นามเรียก
ภูเขาฮกลิ่นชัว ในเขามีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่า
(หุ้นจางต๋อง) ในถ้ำนั้นเดิมมีปิศาจ
หญิงอยู่คนหนึ่ง เรียกนามว่านางจุ้นจางต้องเห็นข้าพเ

จ้ามีฤทธิ์มากจึงยอมเ ป็ น
ภรรยาให้ข้าพเจ้าเป็นสามี ครั้นอยู่มายังไม่ทันถึงปีภร

รยาข้าพเจ้าตาย มรดกใน
ถ้ำนั้นก็ตกอยู่แก่ข้าพเจ้าได้รักษาดูแลทั้งสิ้น
ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ก็นานปีนานเดือนมาแล้ว
ไม่ทราบว่าสักเมื่อไรจะได้กลับคืนขึ้นไปสวรรค์อย่างเ

ดิมเป็นความจนใจก็ต้อ ง อ า ศั ย
อยู่ที่นี้ คอยจับมนุษย์กินพอประทังชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ
เท่านั้น ขอท่านผู้มีบุญญา
อภินิหารโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิดพระกวนอิ่มจึงพูดว่

า
มีคำโบราณท่านกล่าวไ ว้ ว่ า
แม้อยากจะใคร่หาหนทาง
ข้างหน้าให้ตลอดอย่าทำให้หนทางข้างหน้านั้นเสียไป
ตัวเจ้าทำผิดบนสวรรค์แล้ว
ก็ยังไม่กลับใจที่โหดร้ายเสีย
ซ้ำกระทำซึ่งการบาปมีฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นต้น อันเป็น

อกุศลโทษอยู่อย่างนี้จะมิเป็นสองโทษขึ้นหรือปิศาจสุกร

จึงตอบว่าหนทางข้างห น้ า นั้ น
แม้ข้าพเจ้าจะทำตามคำสอนของท่ า น
ก็ยังขัดอยู่ เพราะโลกย่อมถือว่าถ้าขัดขวางข้อบังคับคื

อกฎประกาศพระราชบัญ ญั ติ
ก็ถูกเฆี่ยนถูกจำปรับประหารชีวิต
ถ้าทำตามพระพุทธบัญญัติคำสอนในพระพุทธ
ศาสนา จะต้องอดอยากทนทรมานจึงจะทำไปได้ข้าพเ

จ้าคิดดูจะสู้จับมนุษย์ ที่
อ้วน ๆ มากินไม่ได้ด้วยเนื้อหนังก็อร่อย
พวกพี่น้องวงศ์ญาติของเขาก็ไม่เอาโทษ
เราจะมีโทษอะไร สองโทษสามโทษร้อยโทษหมื่นโทษ

จะมีด้วยอย่างไรพระก ว น อิ ม จึ ง พู ด
ว่ า แม้ผู้ใดจะประพฤติในทางช อบ
หรื อท าง ผิด นั้น เทวดาและ
มนุษย์ก็จะไม่เห็นด้วย ผลของความดีและความชั่วนั้นแ

ละจะบันดาลให้เป็นสุข แ ล ะ
ทุกข์เกิดขึ้นให้ปรากฏ อันผู้ที่ประพฤติชอบทางสัมมาวา

ยามะตามองค์มรรค คงจะ
บันดาลให้ผลเกิดขึ้นเป็นเครื่องเลี้ยงชีพ
แม้ผู้ที่ทำตามคำสอนของพระสัมมาส้ม
พุทธเจ้าก็ไม่เห็นผู้ใดอดอยากลำบากใจ
เพราะอาหารในโลกก็ย่อมมีบริบูรณ์หรือ
พอเป็นยาวะชีวังเพื่อระงับทุกขเวทนาได้
หรือบางทีกระทำให้อิ่มเอิบด้วยปีติ
ปราโมทย์ก็มี เช่นท่านที่ได้ฌานและสมาธิสมาบัติฉะนั้น

ท่านก็ไม่ต้องฆ่าสัตว์ ตั ด
ชีวิตและกินเนื้อมนุษย์ให้ได้ความกระวนกระวายเล่าปิ

ศาจสุกรเมื่อได้ฟังพร ะ ก ว น อิ ม พู ด
แ น ะ น ำ สั่ ง ส อ น โ ด ย ท า
งธรรมเช่นนั้น ดุจดัง
ว่าเวลาตื่นขึ้นจากหลับอันประกอบไปด้วยสติและความ

รู้สึก
จึงยกมือขึ้นนมัสการ
แล้วว่า ข้าพเจ้ามีความเชื่ออยากจะปฏิบัติตามธรรมใ

นทางพระพุทธศาสนา แต่
ขัดอยู่ด้วยโทษที่ข้าพเจ้าทำผิดเท่าฟ้าไม่แลเห็นทางที่จ

ะทำให้พ้นโทษได้พระก ว น อิ ม จึ ง พู ด
ต่ อ ไ ป ว่ า เ ร า รั บ คำ สั่
งของพระพุทธเจ้าให้ไปท าง ทิศ บูร พา
ประเทศจีน แสวงหาผู้มีความเชื่อในคุณแห่งพระรัตนต

รัยให้ข้ามไปเชิญคัมภี ร์ พ ร ะ
พุทธศาสนาคือพระไตรปิฎกมาประดิษฐานในทิศบูรพาป

ระเทศ
เจ้าจงสามิภักดิ์เป็น
สานุศิษย์ติดตามท่านผู้นั้น เมื่อการสำเร็จดังประสงค์แ

ล้ว
จะได้อาศัยคุณความ
ชอบนั้น มาหักล้างลบโทษที่กระทำผิด
เราจะช่วยขอให้ตัวเจ้าพ้นโทษจะไม่ดีกว่า
ประพฤติชั่วร้ายอยู่อย่างนั้นหรือปิศาจสุกรจึงร้องขึ้นเต็

มปากว่า
ข้าพเจ้าจะขอติดตามท่ า น ผู้ นั้ น ไ ป ต
า ม แ ต่ ท่ า น
จะเห็นชอบเถิดพระกวนอิ่มจึงยกพระหัตถ์ลูบศีรษะสุกร

นั้นแล้ว
ก็ให้ยักษ์สมาทานศีลห้า จึง
ตั้งแซ่และชื่อให้ตามที่ตัวเป็นมนุษย์หน้าเป็นสุกรว่าแซ่ตื

อ
ตือนั้นคือสุกร (หรือหมู)
นามนั้นเรียกว่า (หงอเหนง) ครั้นให้แซ่และชื่อแล้วจึ

งให้กินเครื่องกระยาบ ว ซ คื อ
เครื่อง (แจ) ละเว้นซึ่งการทุจริตในกายวาจาใจ
แล้วสั่งว่าเจ้าจงคอยอยู่ที่นี่ ถ้าผู้
จะไปเชิญพระไตรปิฎกคัมภีร์พระพุทธศาสนามาถึงนี้แล้

ว
เจ้าจงเข้าสามิภักดิ์เ ป็ น
ศิษย์ติดตามไป ด้วยตัวเจ้าก็จะพ้นทุกข์ได้ความสุขสืบต่

อไปภายหน้าตือหงอเหน ง เ มื่ อ ไ ด้ รั
บ ศี ล แ ล ะ ไ ด้ ฟั ง พ ร ะ ก
วนอิมชี้แจงให้ฟังทุกปร ะก
าร ดัง นั้น แล้ ว
ก็ยกมือขึ้นนมัสการกำหนดไว้ในใจด้วยความยินดีเชื่อถื

อ
พระกวนอิมก็ออกจากที่
นั้นไป ตือหงอเหนงก็ตามไปส่งจนสิ้นเขตแดนแล้ว
ก็นมัสการลากลับไปยังสำนัก
ที่อยู่เดิมแห่งตนฝ่ายพระกวนอิมกับฮุยไง้พร้อมกันเหาะ

ขึ้นกลางอากาศตรงมาท า ง ทิ ศ บู ร พ า
ในเวลานั้นแลเห็นมังกรตัวหนึ่งแขวนอยู่กลางอากาศมี

เสียงร้องเรียกว่าพระ จ ง ช่ ว ย
ข้าพเจ้าด้วยพระกวนอิมได้เห็นแล้ว
เหาะเข้ามาใกล้ จึงร้องถามว่าเจ้าเป็นมังกรที่ไหนจึ

ง
มาต้องโทษอยู่ที่นี่มังกรจึงบอกว่าข้าพเจ้าเป็นบุตรของ

พระยาเล่งอ๋องชื่อว่า (หยุน)
อยู่ในมหาสมุทร
ทิศปราจีน ข้าพเจ้ามีความน้อยใจบิดาว่าไม่รักบุตรเส

มอกัน
เมื่อข้าพเจ้าคิดผิดฉะ นี้
แล้ว จึงได้เอาไฟจุดปราสาทของบิดา
ครั้นเพลิงไหม้ปราสาทนั้นเสียแล้ว บิดา

ข้าพเจ้าจึงไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้
เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธให้จับข้าพเจ้ามาแขวน
ไว้ในกลางอากาศ พรุ่งนี้ก็จะเอาตัวข้าพเจ้าไปประห

ารชีวิตเสีย ขอท่านได้กรุณา
โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิดพระกวนอิมได้ฟังมังกรบอก

ดังนั้นจึงพูดแก่มังกร ว่าเจ้าจงคอยเราก่อน เราจะ
ขึ้นไปทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ขอโทษให้
ว่าแล้วก็พยักหน้าฮุยไง้ก็เหาะตามขึ้นไปยังประตู
นำทีหมึง ครั้นถึงก็ตรงเข้าไปยังปราสาทเหลงเซียวเ

ด้ย
พระกวนอิมจึงบอกแก่ดู
เตียวเทียนซื่อทั้งสองให้นำเฝ้า
เทียนซื่อจึงนำพระกวนอิมเข้าไปยังที่เฝ้าขอถวายพระ

พรครั้นถึงกำลังเง็กเ ชี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้
ป ร ะ ทั บ อ ยู่ พ ร ะ ก ว น อิ่ ม จึงทูลว่า
อาตมาภาพมาทั้งนี้โดยรับสั่งของสมเด็จพระเซ็กเกียม

องนิฮุดโจ๊ให้ไปยังทิศ บู ร พ า
ประเทศจีน แสวงหาผู้ที่มีศรัทธาเลื่อมใสในคุณแห่งพร

ะรัตนตรัยข้ามไปมัชฌิ ม
ประเทศเชิญพระปริยัติธรรมทั้งสามปิฎกไปประดิษฐาน

ในประเทศทิศตะวันออก
อาตมภาพเหาะมากลางอากาศ
พบบุตรของพระยาเล่งอ๋องต้องโทษแขวนอยู่กลาง
อากาศ อาตมภาพขอถวายพระราชกุศลในมหาบพิตรจ

ะขอบิณฑบาตซึ่งชีวิตมั ง ก ร
ผู้นั้นไว้ เพื่อจะได้ใช้ให้ตามไปเป็นพาหนะแก่ผู้ที่จะมา

เชิญพระพุทธศาสนาไปป ร ะ
ดิษฐานในทิศตะวันออก เพื่อโทษของมังกรตัวนั้นจะได้

บรรเทาเบาบางลงบ้าง และ
ทั้งจะได้กุศลแก่มหาบพิตรด้วย
ควรมิควรขอถวายพระพรเง็กเซียงฮ่องเต้เมื่อได้ทรง

ฟังพระกวนอิมถวายพระ พ ร ข อ โ ท ษ
มั ง ก ร ทรงเห็น
เป็นการกุศลและทั้งเป็นประโยชน์ด้วย จึงรับสั่งแก่
(ทิเจียงกุน) เทพบุตรให้ไปแก้
มัดมังกรมอบให้พระกวนอิมไปตามซึ่งพระกวนอิมขอพร

ะกวนอิมได้ฟังดังนั้นก็ ถ ว า ย พ ร ะ พ
ร ล า เ ง็ ก เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ ต้
พร้อมด้วยทิเจียงกุน
เหาะไปยังที่มัดมังกร ครั้นถึงเจียงกุนก็แก้มัดมังกรออ

กแล้วมอบตัวให้แก่พระ ก ว น
อิม เสร็จแล้วก็นมัสการลากลับไปยังดาวดึงส์ฝ่ายพระ

กวนอิมจึงสั่งมังกรนั้ น ว่ า จ ง อ ยู่ อ า
ศั ย ใ น ล ำ แ ม่ น้ ำ นี้ คอยกว่าคนที่จะมา
เชิญพระไตรปิฎกมาทางนี้จะได้เป็นศิษย์ติดตามไปด้วย

ฝ่ายมังกรครั้นได้รอด ชี วิ ต แ ล้ ว ก็ มี

ค ว า ม ยิ น ดี จึงถวายนมัสการขอบคุณพร
แล้วจึงพูดว่าข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่นี้กว่าท่านผู้นั้นจะมาแ

ล้วก็นมัสการลาพระกว น อิ ม
กลับไปยังที่อาศัยสำนักเดิมนั้นฝ่ายพระกวนอิมครั้นมังก

รลากลับไปแล้ว จึงชวนฮุยไง้เหาะตรงไ ป
ยั ง ทิ ศ บู ร พ า
ประมาณสักสองวัน แลไปข้างหน้าเห็นสีรัศมีพุ้งขึ้นเป็น

สีทองระยับงามประหลา ด
ต่าง ๆ ฮุยไง้จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า
ที่รัศมีพลุ่งขึ้นมานั้นเห็นจะเป็นภูเขาเง้าเห้งซัว
บนยอดเขานั้นมียันต์ปิดอยู่ ยันต์นั้นสมเด็จพระเซ็กเกีย

มองนิฮุดโจ๊ให้พระออนั น
มาปิดไว้พระกวนอิมจึงพูดว่าที่นี้คือเมื่อเกิดความวุ่นวา

ยเดือดร้อนบนวิมานสว ร ร ค์ คือ
ซีเทียนได้เซียต้องประจุอยู่ในเขานั้น
พระกวนอิมกับฮุยไง้พูดกันแล้วจึงลอยลงที่
ภูเขาแล้วจึงเดินมาที่ปิดยันต์นั้น
ดูในแผ่นยันต์มีอักษรหกตัวคือ ง่าย มอ นิ ปั๊ด มิ
ฮอง พระกวนอิมดูแล้วจึงทำโคลงเขียนที่แผ่นมาเป็นโ

คลงสี่บท บทที่หนึ่งว่า คำ
ถางเกี่ยวเก๊าปุ๊ดฮ่องกง แปลว่าโอ้โอ๋วานรไม่รักทาง

ดีอยู่ในบังคับ บทที่สองว่าตึ้งนี้
กวงบ๋องชิ้นเองฮ้อง แปลว่าเมื่อปีเป็นบ้าหลังทำอวดเ

ก่ง บทที่สามว่า จื่อเช่าหงอ
ฮุดอยู่ไขุ่น แปลว่าต้องด้วยพระองค์เจ้าบังคับอยู่
บทที่สี่ว่า ท้อยิดซือซินจ้าย
เหี้ยนกัง แปลว่าไม่รู้ว่าอันใดจะรอดพ้นกลับดีใหม่ในเ

วลาที่พระกวนอิมกับฮุ ย ไ ง้ พู ด กั น
อ ยู่ นั้ น ก็ ไ ด้ ยิ น ถึ ง เ ก า ซี เ ทียน
เกาซีเทียนติด
อยู่ในที่ถิ่นเขาได้ยินดังนั้นจึงร้องถามขึ้นมาด้วยเสียงอั

นดังว่า ผู้ใดอยู่บนยอดเขา
นันนินทาข้าพเจ้าด้วยเหตุประการไดพระกวนอิมได้ยิน

ดังนั้นจึงเดินลงมาที่ ตี น เ ข า
เที่ยวค้นหาก็หาพบเห็นผู้ใ ดไม่ฝ่ายพระภูมิเจ้าที่และ

เ
ทพารักษ์ทั้งหลายก็พร้
อ ม
กั
น
มานมัสการพระกวนอิม
พระกวนอิมจึงถามหมู่เทพยดาว่าเสียงอันใดร้องถามอ

อกมาเมื่อตะกี้ พระภูมิเจ้า
ที่กับเทพารักษ์จึงบอกว่าเสียงซีเทียนไต้เซีย
ซึ่งตกอยู่ในเขานี้พูดแล้วก็นำพระกวนอิม
กับฮุยไง้ไปยังที่ซีเทียนติดอยู่นั้นเดิมเมื่อแรกซีเทียนจะ

ติดอยู่นั้นตัวมือเท้าติ ด อ ยู่ ใ น หิ น
แ ต่ ศี ร ษ ะ โ ผ ล่ อ อ ก ม า ได้
เพียงคอปากพูดได้ตัวกระดิกไม่ได้พระกวนอิมจึงถามว่

าแช่ซึงเจ้าจำเราได้ห รื อ ไ ม่
เกาซีเทียนจึงเหลือบตาดูแล้ว

ยกศีรษะสัปหงกเหมือนคำนับแล้วพูดว่าทำไมข้าพเจ้าจ

ะจำท่านไม่ได้ ท่านคือน่ำไฮ้
ไพ้ท้อซัวคือพระกวนอิม ขอบพระคุณท่านได้อุตสาห์มาเ

ยือนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าติด
อยู่นานปีนานวันมาแล้วไม่มีผู้ใดมาเยือนสักครังหนึ่งเล

ย ท่านจะไปข้างไหนหรือ
จึงมาถึงที่นี่พระกวนอิมจึงตอบว่าเรารับคำสั่งของพระ

จะไปยังทิศบูรพาประเ ท ศ จี น
แสวง
หาผู้ซึ่งมีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาจะได้ไปนำ

พระคัมภีร์ไตรปิฎกมาป ระดิษ
ฐานในฝ่ายทิศบูรพา เพราะฉะนั้น
เราจึงต้องเดินข้ามเขามาทางนี้จึงได้แวะมา
เยื่อนเจ้าเกาซีเทียนจึงว่าท่านยูไลมีความดูถูกข้าพเจ้

าเหลือเกินจับข้าพเจ้า ากรอบติ
ดอยู่
ที่นี่ประมาณกว่าห้าร้อยปีแล้วไม่กระดิกพลิกแพลงไหวติ

งได้เลย ขอท่านได้ช่วย
ข้าพเจ้าด้วยอุบายอันใดก็ตามโดยความกรุณาเมตตาจิ

ตแห่งท่านพอได้พ้นจาก ที่นี้

พระคุณของท่านจะอยู่แก่ข้าพเจ้าชั่วฟ้าและดินพระกวน

อิมได้ฟังซีเทียนพูดอ้ อ น ว อ น ดั ง นั้ น จึงพูดว่าโทษของเจ้าเท่ า ฟ้ าแ ละ ดิน
ถ้าเราช่วยเจ้าออกได้เกรงว่าเจ้าจะไม่ละพยศร้าย
จะทำให้เกิดความวุ่นวายมีเหตุ
ขึ้นอีกเราก็จะพลอยตัวหมองเสียไปด้วยเกาซีเทียนจึง

พูดว่าข้าพเจ้ารู้สึกตั ว ก ลั บ ใ จ ไ ด้ แ ล้ ว แ ม้ ท่ า น ช่ ว ย อ อ ก ไ ด้ แล้ว
ข้าพเจ้าจะอยู่ในถ้อยคำของท่านทุกอย่างทุกประการ
ขอท่านได้กรุณา ทั้งข้าพเจ้า
ก็จะถือในทางชอบธรรมตามพระพุทธศาสนากว่าชีวิตข้

าพเจ้าจะหาไม่พระกวน อิ ม ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี ยิ่ ง นัก
จึงพูดแก่เกาซีเทียนว่า เจ้ามีความ

เห็นชอบคิดกลับใจได้ดังนั้นก็ควรแล้ว
แต่เจ้าต้องรอคอยเราอยู่ที่นี่ก่อนตัวเราจะไป
ยังประเทศจีน หาผู้ซึ่งมีศรัทธาในพระรัตนตรัยไปเชิญ

พระไตรปิฎกในประเทศ ทิศ
ตะวันตก ถ้าคนผู้นั้นมาถึงที่นี่แล้วคงจะช่วยเจ้าให้ออก

จากเขานี้ได้ เจ้าจงตามท่าน
ผู้นั้นไปเป็นสานุศิษย์ดังนี้จะดีหรือไม่เกาซีเทียนได้ฟังพ

ระกวนอิมพูดดังนั้นมีค ว า ม ยิ น
ดี เ ป็ น ที่ สุ ด จึงพูดว่าควรแล้ว
ข้าพเจ้าจะขอตามไปปฏิบัติในพระพุทธศาสนาด้วยพระ

กวนอิมจึงพูดว่าถ้ากร ะนั้นเจ้าก็ตั้งอยู่ในทางสัมมาทิฐิแล้ว เราจะตั้งนาม
เจ้าให้ ซีเทียนจึงตอบว่าข้าพเจ้ามีชื่ออยู่แล้ว
เรียกว่า ซึ่งหงอคงพระกวนอิมได้ฟังดังนั้นก็มีความยิน

ดี จึงพูดต่อไปว่าเมื่อเร า มาตามทางนั้น
มีคนสองคนเข้ารับรักษาศีลเราตั้งนามเรียกชื่อว่าหงอ

เจ๋งคนหนึ่ง หงอเหนงคนหนึ่ง
ก็เป็นอักษรเดียวกันแก่เจ้า
ดีแล้วเจ้าจะได้ร่วมหนทางไปด้วยกัน
ถ้ากระนั้นเราจะ
รีบไปก่อนเกาซีเทียนในเวลานั้นก็เกิดปีติโสมนัสแจ่มแ

จ้งในสันดานเป็นที่ยิ่ ง ผงกศีรษะ
คำนับพระกวนอิมโดยความชื่นชมฝ่ายพระกวนอิมออกจ

ากเขาเง้าเห้งซัวด้วย ฮุยไง้เหาะตรงมายังทิศบูรพาไม่ถึงวัน
ก็มาถึงประเทศจีนถึงเมืองเชียงอาน
พระกวนอิมกับฮุยไง้ก็สำรวมกิริยาเป็นหลวง
จีนมีโรคขี้เรื้อนกุตถังควรที่คนทั้งหลายจะพึงเกลียด
เสร็จแล้วก็เดินตรงเข้ามายัง
เมืองเชียงอาน ครั้นเข้าไปในประตูเมืองได้แล้วเวล

าก็จวนค้ำ รีบเดินมาข้างริมตลาด
ใหญ่แลเห็นศาลเจ้าศาลหนึ่ง
พระกวนอิมกับฮุยไง้ก็พากันเดินตรงเข้าไปในศาลฝ่าย

พระภูมิเจ้าที่ และเจ้าหลักเมืองเจ้ารักษาเมืองกับบริวารทั้งหลาย เห็นพระกวนอิ่มเข้ามาต่างก็ตกใจวุ่นวายพร้อมกันมาคำนับ

แล้วพระภูมิจึงให้บริว า ร ไ ป
บอกกันทุกๆ ศาลให้รู้ทั่วกัน เจ้าต่างศาลทุกศาล
ครั้นได้ทราบแล้วต่างก็พร้อมกัน
มาคำนับพระกวนอิม พระกวนอิมจึงสั่งแก่พระเจ้าทั้งห

ลายว่า อย่าให้บอกเล่าแก่
ผู้ใดให้รู้เหตุว่าเรามาเพราะอาตมภาพรับคำสังของส

มเด็จพระเซ็กเกียมอง นิ ฮุ ด
โ จ๊
มาในเมืองนี้ หาผู้ซึ่งประพฤติทางวิสุทธิมรรค
จะได้ไปในปราจีนทิศเชิญพระคัมภิริ
ไตรปิฎกมาประดิษฐานในทิศบูรพา
เราขออาศัยศาลสักสองสามวันกว่าธุระจะ
สำเร็จแล้วก็จะลากลับไปหมู่เจ้าและเทพาอารักษ์ทั้งห

ลายได้ทราบดังนั้น
ก็มีความยินดีต่างถวาย
นมัสการกลับไปที่อยู่แห่งตนฝ่ายพระกวนอิมกับฮุยไง้
แปลงกายซ่อนเร้นอาศัยในศาลพระภูมิอยู่ต่อมาตอนที่
๒บัดนี้จะกล่าวถึงตำบลเจียบไซ
คือเมืองเชียงอานอันเป็นเมืองหลวงใหญ่ในเวลา
นั้น ต่อมากษัตริย์ทุกพระองค์ก็ตั้งอยู่เป็นเมืองหลวงใน

ตำบลนี้ ตั้งแต่ครั้งวงศ์จิว
วงศ์ฉิน วงศ์ฮัน ต่อ ๆ กันลงมาเป็นที่ชัยภูมิเมืองสง่า

งามมันคง และกว้างขวาง
และท่าทางเข้าออกหาที่เปรียบมิได้
มีแม่น้ำใหญ่แปดแม่น้ำล้อมรอบกำแพงเมืองครั้งนั้นพระ

เจ้าถังไทจงฮ่องเต้
เสวยราชสมบัติทรงตั้งยี่ ห้ อ ว่ า
(เจงกวน) พระ
องค์เสวยราชสมบัติได้สิบสามปีมาแล้ว

ในปีนั้นเป็นปีมะเส็ง ทั่วทุกอาณาเขตชาว
ประเทศราชและสามัญราษฎรพากันอยู่เป็นสุขทุกถ้วนห

น้า น้ำท่าอาหารบริบูรณ์
สวยสาอากรก็เก็บได้เป็นอันมากประเทศราชเมืองให

ญ่น้อยก็นำเครื่องราช บ ร
ร ณ า
การเข้ามาถวายทุกเมืองพระเจ้าแผ่นดินที่เป็นเอกรา

ชทั้งหลายที่นอกเขตแด น จี
น อ อ ก ไ ป ก็ มี ค ว า ม เ ก ร ง
กลัวเดชานุภาพกฤดาภินิหารพากันมาอ่อนน้อมถวายรา

ชสาสน์และเครื่องมงค ล
ราชบรรณาการทุก ๆ ปีอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าถังไทจง

ฮ่องเต้เสด็จออกยังพร ะ
ที่นั่งบัลลังก์มังกร
ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายทหารพลเรือนยืนและนั่งเฝ้

าอยู่ตามตำแหน่งพร้อม ทั้ง
ซ้ายขวาหน้าหลังเป็นลำดับในเวลานั้นงุยเต็งเป็นขุนน

างผู้ใหญ่ ลุกจากที่นั่งมายืนตรงห
น้าพระที่นั่ง ถวาย
คำนับแล้วทูลว่า ข้าพระองค์เห็นว่าบ้านเมืองก็อยู่เย็น

เป็นสุขแล้ว ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
ก็มีความสุขสำราญทุกทั่วหน้าต้องตามแบบโบราณแล้ว
แต่โรงเรียนหนังสือในการ
ศึกษาศิลปศาสตร์ยังหาบริบูรณ์ไม่
ปีปีถึงกำหนดคราวสอบไล่หนังสือแล้ว ขอพระ
องค์ได้โปรดสั่งให้มีท้องตราและประกาศไปให้ทั่วทุกหั

วเมืองบรรดา ซึ่งอยู่ในพระ
ราชอาณาจักรของพระองค์ ให้นักเรียนเข้ามาสอบไล่

หนังสือและศิลป์ศาสตร์ ค
ว า ม
รู้ที่ตนได้เล่าเรียนศึกษาไว้ให้เชี่ยวชาญทั้งฝ่ายทหารแ

ละพลเรือนหรือวิชาโห ร
า ศ า ส ต ร์
และดูชัยภูมิที่ดินถ้าสอบไล่ได้ความรู้สมควรจะมีเกียรติ

ยศจะได้ตั้งแต่งให้รับ ร
า ช ก า ร
ในตำแหน่งหน้าที่ตามคุณวิทยาแห่งตน
ก็จะได้ผู้มีสติปัญญาและฝีมือเข้ารับราชการ
บ้านเมืองเป็นกำลังแผ่นดิน
พระองค์ก็จะมีความเจริญอยู่ในสิริราชสมบัติอัน
ปราศจากความเดือดร้อน ทั่วพระราชอาณาเขตตลอด

ยืดยาวไปในเบื้องหน้า
พ ร ะ เ จ้ า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้
ได้ทรงฟังงุยเต็งขุนนาง ผู้ใ หญ่
กร าบ ทูล ดัง นั้น ก็ท รง เห็ น
ชอบด้วย จึงรับสั่งแก่งุยเต็งว่า
ท่านมีความเห็นดังนั้นชอบแล้ว ตรัสดังนั้นแล้ว
จึงรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ทำประกาศและให้มีท้อ

งตราออกไปทั่วทุกตำบ ล
และหัวเมืองน้อยใหญ่ให้ทราบทั่วกันว่า
ถ้านักเรียนหัวเมืองที่สอบไล่ที่หัวเมืองตน
อยู่ได้ชั้นหนึ่งชั้นสองชั้นสามไม่ตกสติปัญญาดี

ก็ให้เจ้าเมืองกรมการส่งตัวให้มา
ยังเมืองหลวง จะได้สอบไล่ต่อไปขุนนางอาลักษณ์ได้รั

บสั่งแล้วก็ถวายบังคม
ลาไปจัดการแต่งหมายประ
กาศและ
ให้มีท้องตราไปทั่วพระราชอาณาจักรตามรับสั่งของพร

ะเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ใ
นสมัยนั้น ยังมีบ้านหนึ่งเรียกว่า (ฮ่องหนง)
ตำบลไฮ้จิว ตำบลไฮ้จิวนี้อยู่ในเป็นคนก
ำพร้าบิดายัง มีแต่
มณฑลเมืองเชียงอาน มีชายผู้หนึ่งแซ่ตั้นชื่อกองหยี
มารดาชื่อนางเตียวสี ตั้นกองหยีได้เรียนหนังสือมีสติปั

ญญารู้ละเอียดลึกซึ้ง คน
ทั้งหลายชมว่าตั้นกองหยีเป็นผู้รู้หนังสือดีเวลาหนึ่งตั้นก

องหยี เที่ยวเดินเล่นเห็นคนยื
นดูหมายประกาศมุงกัน
อยู่ตั้น
กองหยี่ก็เข้าไปอ่านดูรู้ความตลอดแล้วก็กลับมาบ้านเข้

าไปหามารดา คำนับแล้ว
จึงพูดแก่มารดาว่า บัดนี้มีหมายประกาศปิดประตูเมือง

มีใจความว่า ในเมืองหลวง
จะสอบไล่หนังสือ ลูกอยากจะเข้าไปสอบไล่สักครั้งหนึ่

ง ถ้าสมคะเนนึกก็จะได้มี
เกียรติยศชื่อเสียงปรากฏไปในแผ่นดิน
และงามหน้าแก่บิดามารดามีความเจริญสุข
แก่บุตรภรรยาญาติต่อไปภายหลัง ลูกเห็นความดังนี้

เพราะฉะนั้นลูกจึงมาบอก
ให้มารดาทราบนางเตียวสีเมื่อได้ฟังบุตรบอกเล่าชี้แจ

งดังนั้น
ก็มีความยินดีจึงพูดแก่บุ ต ร ว่ า
ดีแล้วแม่เห็นชอบด้วย แต่เจ้าจะเข้าไปในเมืองหลวง

นั้น เจ้าจงระมัดระวังตัวอย่
า
ให้มีความผิดได้ ถ้าสมประสงค์ได้เกียรติยศ
จงทูลลากลับมาหามารดาก่อน มารดา
จะได้สิ้นความวิตกตั้นกองหยีได้ฟังมารดาให้อนุญาตแล

ะสั่งกำชับดังนั้นแล้ว
จึงเรียกคนใช้มาสั่ง
ให้จัดการหาเสบียงอาหารพร้อมเสร็จแล้วจึงคำนับลา

มารดา มารดาก็ให้พรและ
สั่งสอนบุตรด้วยประการต่างๆตั้นกองหยีก็ออกจากบ้าน

ตรงไปยังเมืองเชียงอ
า น เมื่อเดินทางถึงระยะโร ง เ ตี๊ยม
ก็หยุดพักซื้ออาหารรับประทาน
ค่ำก็พักโรงเตี๊ยมดูหนังสือมิได้เห็นแก่หลับนอน
ครั้นมาถึงเมืองเชียงอานก็เข้าในกำแพงเมือง
เห็นมีหอไล่หนังสือตั้งเรียงรายอยู่
หลายหลังผู้คนเข้าออกแออัดล้วนแต่พวกนักเรียน
ตั้นกองหยีจึงหยุดพักอยู่ข้างนอก
คอยท่าเวลา ครั้นถึงเวลาเข้าสอบไล่ตันกองหยีก็จัดแ

จงเตรียมตัวเข้าไปเมื่
อ เ ว ล า ตั้ น ก อ ง ห ยี เ ข้ า ไ ป
ส อ บ ไ ล่ นั้น แต่งใจความตามกระทู้จค้า วถู
กต้ อง ทั้ง
สามประโยค ครั้นสิ้นเวลาไล่แล้ว
จูค้าวก็นำคำแก้ของนักเรียนทังหลาย เข้าไป
ถวายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงทอดพระเนตรถ้อยคำของ

ตั้นกองหยี พอพระทัยเป็นอันมาก
จึงทรงเซ็นลายพระราชหัตถ์ตั้งให้ตันกองหยีเป็น
ที่จอหงวนครั้นตั้นกองหยีได้รับเกียรติยศเป็นจอหงวนแ

ล้วก็แต่งตัวตามยศอัน

ธ ร ร ม เ นี ย ม
เมืองจีนนั้น ถ้าใครได้เป็นจอหงวนแล้ว
ต้องแห่เป็นฤกษ์รอบเมืองสามวัน เจ้าพนัก
งานจัดกระบวนแห่เสร็จแล้ว ก็เชิญจอหงวนขึ้นเกี้ยวห

ามแห่ไปตามถนนรอบพร

ะ
นคร ครั้นกระบวนแห่มาถึงหน้าบ้านงุยเต็งขุนนางผู้ให

ญ่ จุยเต็งนั้นมีบุตรสาวค

น
หนึ่งอายุ ๑๖ ปี ชื่อนางอุนเกี้ยว
ในเวลานั้นผู้คนเซ็งแซ่มาดูแห่จอหงวนฝ่ายนางอุนเกี่ย

วอยู่บนหอสูงกำลังเสี่
ย ง ท า ย ห า คู่ เมื่อได้ยินเสียงคนและ
เ สี ย ง
พิณพาทย์ฆ้องกลองดังอึกทึกที่หน้าบ้านนางจึงถือแพรถัก

ที่มีสัณฐานเหมือนตะก
ร้ อ
เดินมาเยี่ยมหน้าต่างตึกดูกระบวนแห่
เวลานั้นพอเกี้ยวตั้นกองหยีจอหงวนมาถึง
หน้าต่างตรงนาง ด้วยบุพเพสันนิวาสของคนทั้งสองเค

ยสร้างสมมาเป็นคู่กัน
ก็
บังเอิญลมพัดม่านที่เกี้ยวจอหงวนแหวกเปิดออกไป
จอหงวนแลขึ้นไปเห็นนางอุน
เกี้ยวต่างให้มีจิตปฏิพัทธ์ผูกใจรักใคร่กันทั้งสองฝ่ายแต่

นางพิจารณาดูตันกองห
ยี เห็นลักษณะอันงามทั้งมีกิ
ริ ย า เรียบร้อย การไล
หนังสือคงเชี่ยวชาญจึงได้เป็นที่จอหงวน
นางคิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงเอาลูกตะกร้อ
แพรโยนลงไปให้ถูกกายจอหงวนด้วยธรรมเนียมเมือง

จีน
ถ้าหญิงคนใดพอใจในบุรุ ษ ค น ใ ด ก็ เ
อ า แ พ ร ซึ่ ง ถั ก เ ป็ น
ลูกตะกร้อนั้นโยนไปถูกชายคนใดแล้ว
ก็เป็นรู้กันว่าหญิงผู้นั้นพอใจสมัครแก่ชาย
ผู้นั้นฝ่ายตั้นกองหยีเมื่อถูกขว้างด้วยตะกร้อแพรแล้ว
ก็หยิบลูกตะกร้อนั้นมาถือไว้
แล้วแลดูที่หน้าต่างหอสูงได้ยินเสียงมโหรีพิณพาทย์รับร้

องออกแซ่เสียงอยู่บนห
อ นั้ น
บัดเดี๋ยวใจก็มีหญิงสาว ๆ
ประมาณสิบคนเดินออกมาจากประตูใหญ่ตรงเข้ามา
แต่

หญิงที่มาหน้าสองคนเข้าจับเกี้ยวที่หามตั้นกองหยีไว้
แล้วหญิงที่มาข้างหลังทั้ง
แปดคน จึงคำนับเชิญตั้นกองหยีว่า
นายของข้าพเจ้าซึ่งอยู่บนหอสูงนั้น ให้ข้าพเจ้า
มาคำนับเชิญท่านจอหงวนขึ้นไปพักบนหอสูง
รับประทานน้ำชาแก้เหนื่อยก่อนจอหงวนได้ฟังดังนั้นจึง

ลงจากเกี้ยว
หญิงพวกนั้นจึงพาจอหงว น เ ข้ า ไ ป ใ
น บ้ า น
จอหงวนเดินตามสาวใช้เข้าไปในบ้านถึงหอนั่งรับแขก

ฝ่ายงุยเต็งกับฮูหยินภ
ร ร ย า ออกมาเชิญจอหงวนให้นั่งตามที่แ
ล้ ว ต่างคนต่าง
คำนับกันตามธรรมเนียม พูดจาสนทนาผูกใจเป็นไมตรี

กัน
ครั้นได้เวลาฤกษ์ดีแล้ ว

จึงจัดการวิวาหมงคล ยกนางอุนเกี้ยวให้แก่จอหงวนแ

ล้วก็ไหว้เทพยดาฟ้าดิ น แ ล ะ
ไหว้พ่อตาแม่ยายเสร็จแล้ว จึงจัดการเลี้ยงโต๊ะเป็นก

ารใหญ่สนุกสนานรื่นเริ ง ส ำ ร า ญ
ตามพักพวกวงศาคณาญาติครั้นเสร็จการเลี้ยงโต๊ะแล้ว

ก็ต่างคนต่างคำนับลาพ า กั น ก ลั บ ไ
ป บ้ า น เ รื อ น นาง
อุนเกี้ยวกับจอหงวนก็ได้อยู่ด้วยกันเป็นภรรยาสามีกันต

ามประเพณีครั้นอยู่มา วันหนึ่งเวลา
เช้าพระถังไทจงฮ่อง
เต้เสด็จออก ขุนนางประทับยังพระ
ที่นั่งราชาอาสน์ ขุนนางเฝ้าพร้อมกันตามตำแหน่งยศผู้

ใหญ่น้อยฝ่ายทหารพลเรือน
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ตรัสถามถึงตั้นกองหยีจอหงวน

ใหม่ว่า
จะควรตั้งให้รับราชการ
ตำแหน่งไหนขณะนั้นงุยเต็งกราบทูลว่าข้าพระพุทธเจ้า

ตรวจดูในพระราชอาณาเขตทุกตำบล
ตำแหน่งขุนนางก็บริบูรณ์เต็มหน้าที่

แต่เมืองกังจิวนั้นยังหามีขุนนางผู้จะรักษาเมือง
ไม่ ขอพระองค์ได้โปรดให้ตั้นกองหยีจอหงวนออกไปเ

ป็นผู้รักษาเมืองกังจิ ว ก็อาจ
รับราชการสนองพระเดชพระคุณได้พระเจ้าถังไทจงฮ่

องเต้
ได้ทรงฟังงุยเต็งกราบ ทูลดังนั้นก็
ทรงเห็นชอบด้วย ขณะ
เมืองงุยเต็งกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินอยู่นันตันกองหยีจอ

หงวน
ก็เฝ้าอยู่พร้อมกับขุน
นางทั้งหลายในที่นัน พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงรับสังตั้งให้ต้นกองหยีจอหงวนใหม่
นั้นไปว่าราชการเมืองกังจิวตามคำงุยเต็งทูลแล้วรับสั่

งให้เจ้าพนักงานแต่งต ร า ตั้ ง
มอบให้จอหงวนไปตั้นกองหยีจอหงวนได้ฟังรับสั่งดังนั้น

ก็คุกเขาถวายบังคมรับ ต ร า ตั้ ง เ ป็
น ผู้ รั ก ษ า
เมืองกังจิวพระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จขึ้น
งุยเต็งกับจอหงวนก็กลับมายังบ้านแจ้งความ
ให้บุตรภรรยาฟัง ตั้นกองหยีจอหงวนก็ให้บ่าวไพร่จัดเ

สบียงอาหารกับครอบครั ว
พร้อมแล้ว จอหงวนกับนางอุนเกี้ยวภรรยาก็พากันเข้า

ไปกราบลางุยเต็งกับน า ง ฮู ห ยิ น
ผู้เป็นมารดาของภรรยาฝ่ายงุยเต็งกับฮูหยืนก็ให้ศิลให้

พรแก่บุตรเขยและบุตร ส า ว ค รั น เ
ส ร็ จ ก า ร สั ง เ สี ย
กันแล้วตั้นกองหยีจอหงวนก็พาภรรยามาขึ้นเกี้ยว
บ่าวไพร่หามออกจากบ้านไป
ในเวลานั้นกำลังฤดูร้อนเดือนสามผลไม้กำลังออกช่อใ

บสง่างาม
จอหงวนจึงพูดแก่
ภรรยาว่าจะต้องแวะไปเยื่อนมารดาก่อนเพราะจากกั

นมานานแล้วพูดดังนั้น แ ล้ ว ก็
พาภรรยากับบ่าวไพร่เดินตรงมายังบ้านมารดา
ครั้นถึงแล้วจอหงวนก็พาภรรยาเข้า

ไปกราบไหว้มารดาโดยความเคารพและชื่นชมยินดีผ่า

ยนางเตียวสีแลเห็นบุต ร มี ย ศ เ ป็ น
ขุ น น า ง กลับมาก็มีความยินดียิ่งนั
ก นาง
เตียวสีจึงถามตั้นกองหยีผู้บุตรว่าเจ้าได้ภรรยามาด้วย

หรือจอหงวนจึงแจ้งคว า ม แ ก่ ม า ร
ด า ว่ า ข้าพเจ้านี้ได้พึ่งบารมี
ขอ งม าร ดา เข้ าไ ปส อบ
ไล่ก็ได้ที่จอหงวน มีรับสั่งให้แห่รอบพระนครสามวันตา

มธรรมเนียมจอหงวนให ม่
บังเอิญกระบวนแห่ไปทางหน้าบ้านท่านใจเสียงนางอุน

เกียวผู้นี้กำลังเสี่ยง ท า ย ต ะ ก ร้ อ
แพรอยู่ ได้โยนลงมาถูกข้าพเจ้า
ท่านใจเสียงผู้บิดากับฮูหยินผู้มารดามีความกรุณา
จึงได้ยกนางอุนเกี้ยวให้เป็นภรรยาข้าพเจ้า
ได้ทำวิวาหมงคลตามธรรมเนียมบัดนี้พระเจ้าถังไทจง

ฮ่องเต้
โปรดมีรับสั่งให้ข้าพเจ้ า อ อ ก ไ ป ว่
า ร า ช ก า ร เ มื องกังจิว
ลูกจึงได้แวะเข้ามารับมารดาหมายใจจะเชิญท่านมาร

ดาไปเมืองกังจิวด้วย ท่าน
มารดาจะเห็นควรประการใดนางเตียวสีผู้มารดาได้ฟั

งบุตรบอกดังนั้นก็มีคว า ม ยิ น ดี
จึงสั่งให้คนใช้จัดสิ่งของ
พร้อมเสร็จแล้ว ตันกองหยี่จอหงวนพร้อมด้วยมารดาแ

ละภรรยากับบ่าวไพร่ทั ง ห ล า ย
ก็ออกเดินตรงไปยังเมืองกังจิวครั้นเดินทางมาได้สอง

วัน
ถึงตำบลบ้านฮวยเตียมก็ ห ยุ ด พั ก
เจ้าของเตี๊ยมแซ่
เล้าชื่อเชี้ยวยี่ออกมาเชิญจอหงวนให้หยุดพัก
จอหงวนจึงเชิญมารดากับภรรยาผู้คน
บ่าวไพร่เข้าพักอยู่ในเตี๊ยมเล้าเชี้ยวยี่ก็จัดการรับรอง

ให้สมเกียรติยศ ในขณะนั้นบังเอิญนางเตี ย

ว สี ป่ ว ย
ไม่สบาย จึงบอกแก่จอหงวนผู้บุตรว่า
มารดาให้มีอาการปวดหัวตัวร้อนไม่ปรกติ
ขอลูกจงหยุดพักสักสองสามวัน
ให้มารดาค่อยสบายแล้วจึงค่อยไปจอหงวนได้ฟังมารด

าบอกดังนั้น ก็รออยู่ตามคำมารดา
จึงให้เจ้าของโรงเตี๊ยม
ไปเที่ยวหายามาให้มารดารับประทาน
จอหงวนกับคนทั้งหลายก็ต้องรอพักอยู่ใน
โรงเตี๊ยม ครั้นเวลาเช้าที่หน้าโรงเตี๊ยมมีคนมาร้องข

ายปลา
จอหงวนออกไปดูเห็น
ปลากิมหลียื้อตัวหนึ่งเกล็ดเป็นสีทองคำ
จึงซื้อปลาตัวนั้นต่อนายประมงเป็นราคา
หนึ่งเหรียญ แล้วหิ้วปลาเข้ามาในโรงเตี๊ยม
ครั้นพิเคราะห์ดูเห็นก็ริยาลูกตาปลา
เพ่งดูก็ให้คิดสงสาร คิดแต่ในใจว่าปลาตัวนี้หน้าที่จะเ

ป็นอาหารของมารดาเร า แ ล้ ว
แต่หาควรที่เราจะทำลายชีวิตปลานี้เสียไม่
ปลานี้เป็นคราวเคราะห์ร้ายไม่ควรจะ
เที่ยวมาให้ติดโป๊ะและอวนเลย
พิเคราะห์ดูอาการของปลาเหมือนจะกลัว จนหายใจ
หอบเหงือกปะงาบ ๆ อยู่ เราไม่ควรจะทำลายชีวิตป

ลานี้เสียเลย เพื่อให้เป็นอาหาร
ของมารดาเราจึงกลับคิดว่า ถ้าปล่อยปลาตัวนี้เสียบา

งทีจะได้รับผลอันวิเศ ษ ใ น ท า ง กุ ศ
ล ที่ เ ป็ น
อานิสงส์ของความเมตตากรุณาให้ชีวิตเป็นทาน
เมื่อใคร่ครวญคิดไปก็เห็นชอบจึง
เรียกนายประมงมาแล้วก็มอบปลานั้นให้
แล้วสั่งว่าท่านจงนำปลาตัวนี้ไปปล่อยเสีย
ที่เดิม สั่งแล้วก็หยิบอีแปะมาให้นายประมง
อีกห้าสิบอีแปะเป็นค่าจ้างให้ช่วยนำ
ปลาไปปล่อยให้ตามคำสั่งนายประมงก็รับอีแปะและปล

า
นำไปปล่อยที่แม่น้ำฮ่อ ง กั ง ต า ม เ ดิ
ม ต า ม ค ำ สั่ ง
ของจอหงวนแล้วก็กลับไปบ้านเล่าให้บุตรภรรยาฟังว่า

จอหงวนนี้ดีจริงประกอ บ ไ ป
ด้วยจิตเป็นกุศล คนอย่างนี้ยากนักมิใคร่จะมีฝ่ายจอหง

วนกลับเข้ามาในโรงเตี๊ ย ม แ ล้ ว
ก็เข้าไปในห้องนอนของมารด า คุก
เข่าลงคำนับแล้วก็เล่าว่าเมื่อเช้านี้ข้าพเจ้าซื้อปลากิม

หลีอี้อตัวหนึ่ง นำเข้ามาวางลง
ไว้คิดว่าจะต้มให้มารดารับประทานเห็นปลาตัวนั้นมีน้ำ

ตาอันไหลออกมา ข้าพเจ้า
มีจิตคิดสงสารได้ให้เอาปลานั้นไปปล่อยเสียในน้ำแล้ว

ข้าพเจ้าจึงมาแจ้งควา ม แ ก่
ท่านผู้มารดาให้ได้โมทนาในกุศลเมตตาด้วยนางเตียว

สีเมื่อได้ฟังบุตรบอกค ว า ม ดั ง นั้ น
ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง จึงพูดแก่บุตร
ว่าเจ้ามีความเมตตาปล่อยสัตว์ดังนี้มีความดีมาก
อายุเจ้าจะเจริญยิ่ง มารดาพลอย
มีความยินดีด้วย เดชะผลที่เจ้าปล่อยปลา

ดูอาการของมารดาก็ค่อยทุเลาลงเป็น
ลำดับ แต่ยังอิดโรยด้วยเป็นคนชราอายุมากครั้นพักอยู่

ที่โรงเตี้ยมนั้นได้สา ม วั น แ ล้ ว
จอหงวนคิดวิตกต่อไป ด้วยราชการ
ครั้นจะรอต่อไปอีกก็เกรงจะช้าเกินกว่ากำหนดในท้อง

ตรา จอหงวนจึงเข้าไปหา
มารดาคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้ารับพระอักษรรับสั่งให้

รีบไปว่าราชการเมือง กั ง จิ ว
บัดนี้วันก็จวนจะถึงกำหนดในท้องตราอยู่แล้ว
ข้าพเจ้าเกรงว่าจะผิดในทางราชการ
ไม่ทราบว่ามารดาจะค่อยสบายหรืออย่างไร
ข้าพเจ้าคิดว่าจะรีบไปในวันพรุ่งนี้เช้านางเตียวสีผู้มา

รดาได้ฟังบุตรพูดดังนั้น น จึ ง พู ด ว่ า
ตัวของมารดานี้ก็ไม่ค่อย จ ะ
แข็งแรงเพราะความชรามากอยู่แล้ว
ฤดูนี้เป็นคิมหันต์ ฤดูร้อนกล้ามารดาวิตกว่า
จะไปด้วยเจ้านั้น บางทีจะทำให้โรคกำเริบมากขึ้นได้

ก็จะเกิดความลำบากแก่ เ จ้ า
แม่เห็นว่าถ้าเจ้าหาที่เช่าให้มารดาพักอยู่ไปกว่าจะสิ้น

ฤดูร้อนเจ้าจึงกลับมา รั บ ม า ร ด า
ไปเห็นจะดีกระมัง ส่วนตัวเจ้าจงรีบไปจัดราชการตา

มรับสั่งเถิด จะไม่เสียราชการ
บ้านเมืองจอหงวนได้ฟังมารดาพูดดังนั้นก็เห็นสมควรต

ามคำมารดา จึงออกมาข้างนอก
บอกแก่นางอุนเกี้ยว ครั้นตกลงกันแล้วจอหงวนจึงให้เ

ช่าเรือนหลังหนึ่ง และจัดคน
ใช้สอยให้คอยปฏิบัติรักษาและจัดข้าวปลาเสบียงอาหา

รไว้พร้อมเสร็จแล้วจอ ห ง ว น
จึงเข้าไปเชิญมารดาไปพักอยู่ที่เรือนเช่านั้น
จอหงวนจึงฝากมารดาของตนแก่ชาว
บ้านซึ่งอยู่ใกล้เคียงแก่เรือนเช่าที่มารดาอยู่นั้นแล้ว
รุ่งเช้าจอหงวนจึงให้คนจัดข้าว

ของเสร็จแล้วก็พาภรรยาเข้าไปลามารดา
นางเตียวสีผู้มารดาก็ให้โอวาทสั่งสอน
บุตรต่าง ๆ จอหงวนกับภรรยาก็คำนับลามารดารีบพา

ผู้คนบ่าวไพร่ออกเดิน ท า ง
จะไปยังเมืองกังจิวจอหงวนเมื่อเวลาเดินทางมีความ

ลำบากมาก กลางวันก็รีบเดินกลาง คื น
ก็ ห ยุ ด
พักตามระยะทาง ครั้นเดินมาถึงปากน้ำฮ่องกังก็หยุดพั

กผู้คนบ่าวไพร่แล้ว เห็นที่
ริมฝั่งแม่น้ำมีเรือลำหนึ่งมีคนอยู่ในเรือสองคน
คนหนึ่งชื่อฮองแซ่เล่า คนหนึ่งชื่อ
แพแซลี้ฝ่ายเล่าฮองลี้แพแลเห็นคนยืนอยูริมฝั่งจึงถ่อเรื

อเข้ามาใกล้ แล้วร้องถามว่าท่าน
ทั้งปวงนี้จะข้ามฟากหรือจอหงวนจึงตอบว่าเราจะข้าม

ไปเมืองกังจิว เจ้าของเรือได้ฟังดังนั้น น
จึงเทียบเรือ
เข้ามาริมตลิ่งจะรับ ครั้นเรือเข้าถึงแล้วจอหงวนจึงใ

ห้คนใช้จัดแจงข้าวของ ลงในเรือ
จ้างเสร็จแล้ว จอหงวนกับภรรยาและบ่าวไพร่ก็พร้อม

กันลงเรือจ้าง เจ้าของเรือก็
คำเรือออกจากท่าตรงจะไปเมืองกังจิว
เวลานั้นเป็นคราวเคราะห์ของตันกองหยีร้าย
เวรกรรมที่ทำไว้แต่ชาติก่อนติดตามมาให้ผลเมื่อขณะข

นของพากันลงเรือออกจ า ก ท่ า แ
ล้ ว เล่าฮองนั่งอยู่ข้างท้ายเ รื อ แล
เข้าไปในประทุนเห็นนางอุนเกี้ยวภรรยาจอหงวนรูปร่

างงามน่ารัก มีลักษณะมารยาท
งามพร้อมเล่าฮองเห็นดังนั้นให้มีจิตกระสันในการประ

เวณีก็บังเกิดใจร้ายขึ้ น ทั น ที
ในขณะนั้นจึงคิดอุบายกับลี้แพเสร็จแล้ว
ก็พูดแก่จอหงวนว่าเวลานี้ลมก็ต้านหน้า
น้ำก็เชี่ยวจะต้องหาที่บังลมพักต่อเวลาดึกลมตกจึงจะไ

ปได้ ว่าแล้วก็ค้ำเรือเข้าไ ป
แอบที่บังลมในที่อันเปลี่ยว
ครั้นเวลาดึกสองยามเห็นจอหงวนกับบ่าวไพร่หลับสนิท
หมดแล้ว เล่าฮองกับลี้แพถืออาวุธเข้าไปในประทุนเรื

อจับพวกบ่าวไพร่ของจ อ ห ง ว น
ฆ่าเสียสิ้นแล้ว ก็เอาซากศพสิ้นด้วยกันโยนลงในน้ำ
แล้วช่วยกันทุบตีจอหงวนจน
ตายเอาศพทิ้งลงในน้ำฝ่ายนางอุนเกี้ยวเห็นเขาฆ่าผัว

กับบ่าวไพร่ดังนั้นก็มี ค ว า ม ก ลั
ว ต ก ป ร ะ ห ม่ า เ ห มื อ น
ชีวิตจะออกจากร่าง ครั้นได้สติก็เปิดหน้าต่างท้ายเรือ

จะกระโจนลงน้ำให้ตาย เสียเล่า ฮองเห็นดังนั้น
จึงเข้าจับยุดนางไว้แล้ว จึง พูดว่า เจ้าอย่าตายเสียเลยยอม
เป็นภรรยาเราแล้ว สารพัดสิ่งของทั้งปวงเราจะยกใ

ห้แก่เจ้าทั้งสิ้น แม้เจ้าขืนดื้อดึง
ไปไม่ปลงใจด้วยเรา เราจะเชือดเนื้อเจ้าให้เป็นชิ้น

น้อยชิ้นใหญ่แล้ว จะตัดตัวเจ้า
เป็นสามท่อนทิ้งลงในน้ำให้เจ้าตายตามสามีของเจ้าไ

ปนางอุนเกี้ยวได้ฟังอ้า ย โ จ ร
พู ด ส ำ ทั บ ค า ด คั้ น ดั ง นั้ น
ก็คิดตรึกตรองอยู่ไม่เห็น
อุบายอันใดที่จะเอาตัวรอดให้พ้นจากอำนาจของมันได้

จึงพูดว่า เวลานี้ตัวข้าพเจ้า
มีครรภ์อยู่จะขอผลัดพอให้คลอดบุตรแล้วก็ตามแต่ท่านจ

ะเมตตาชุบเลี้ยงไม่ขั ด ขื น
น้ำใจท่านเล่าฮองได้ฟังดังนั้นก็ให้บังเอิญเคลิบเคลิ้มเ

ชื่อถือว่านางจะปลงใจ ด้ ว ย จ
ริ ง ใ ห้
มีความยินดียิ่งนัก จึงมอบเรือจ้างให้ลี้แพจัดแจงหากิน

ต่อไปตามเคย ส่วนตัวเล่าฮองก็รวบรวมเครื่องยศของจอหงวนใส่แต่งตัวเสร็จแล้วหยิบตราสำหรับเมือง และสิ่งของเครื่องสำหรับขุนนางเสร็จแล้วก็พานางอุนเกี้ยวขึ้บบกเดินตามระยะทางตรงไปยังเมืองกังจิว เมื่อเวลากลางคืนที่เล่าฮองฆ่าพวก

บ่าวไพร่จอหงวน และจอหงวนในวันนั้นซากศพก็กระจัดกระจายลอยไปตามน้ำแต่ส่วนซากศพจอหงวนนั้นบันดาลให้ตกจมอยู่ในที่นั้นไม่เป็นอันตรายเพราะอำนาจบุญของบุตรที่จะได้เป็นเชื้อสายสืบพระพุทธศาสนาต่อไปในภายหน้าฝ่ายพวกบ

ริวารของพระยาเล่งอ๋ อ ง เ ที่ ย ว ต ร ว จ ต ร ะ เ ว น ม า ต า ม ล

ำแม่น้ำ ครั้นมา
ปะซากศพของจอหงวนก็ตกใจจึงรีบกลับไปยังบาดาล
นำความไปแจ้งแก่พระยา
เล่งอ๋องว่าขอพระองค์ได้ทราบ
ในลำแม่น้ำฮ่องกังนั้นไม่ทราบว่าผู้ใดตีนักเรียนคน
หนึ่งตาย แล้วซากศพทิ้งจมน้ำอยู่พระยาเล่งอ๋องได้ฟัง

ดังนั้น จึงสั่งคนใช้ให้ไปนำเอา
ศ พ นั้ น ม า แล้วพระยาเล่ง
อ้องก็ออกมาดูพิจารณาโดยละเอียดแล้วจึงพูดว่า
นักเรียนคนนี้เราจำได้ชัดเจนแล้ว
คือเป็นผู้มีคุณแก่เรา ได้ช่วยชีวิตเราเมื่อครั้งก่อนเรา

แปลงเป็นปลาไปเที่ยว ต ร ว
จ ต า ม
ลำแม่น้ำ ชาวประมงจับเราได้ท่านผู้นี้ได้ซื้อเรามาจา

กนายยประมงแล้วจึงปล่ อ ย เ ร า
มาเราจึงได้รอดชีวิต ท่านผู้นี้มีคุณแก่เรามากนักจำเร

าจะต้องตอบแทนคุณท่า น บ้ า ง
ว่าดังนั้นแล้วจึงเรียกคนใช้ให้รีบขึ้นไปยังศาลพระภูมิเ

จ้าที่ขอรับดวงจิต คือชีวิตและ
วิญญาณของตันกองหยีจอหงวนลงมายังบาดาลฝ่ายพระ

ภูมิเจ้าที่เมื่อทราบดั ง นั้ น
ก็มอบจิตวิญญาณของตั้นกองหุ ยีจอหงวน
มากับคนใช้ของพระยาเล่งอ๋อง
คนใช้ก็นำจิตวิญญาณจอหงวนมาส่งให้แก่พระยา

เล่งอ้อง พระยาเล่งอ๋องจึงถามจิตวิญญาณของตั้นกอง

หยีจอหงวน ตั้นกองหยีจอ
หงวนก็ชี้แจงตั้งแต่ต้นจนปลายตามที่ได้กล่าวมาแล้วใน

เบื้องต้น ให้พระยาเล่งอ๋อง
ทราบทุกประการพระยาเล่งอ๋องจึงพูดว่า
เดิมท่านได้ปล่อยปลากิมหลีอื้อตัวนั้น คือตัวข้าพเจ้า
เอง ท่านได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดชีวิตเป็นมาได้
เวลานี้ข้าพเจ้าก็ต้องสนองพระคุณ
ท่านช่วยท่านบ้างพระยาเล่งอ๋องพูดดังนั้นแล้ว
จึงสั่งให้ยกศพตั้นกองหยีจอหงวนไปไว้ในห้อง
ที่ลับแล้ว เอาแก้ววิเศษใส่ปากซากศพนั้นไว้
ประสงค์จะมิให้ซากศพนั้นเป็นอันตราย
ต่อภายหลังสิ้นเคราะห์แล้ว
จึงจะเอาดวงจิตของท่านใส่ให้ท่านตามเดิม แล้วจึง
จะส่งท่านขึ้นไปยังเมืองมนุษย์คิดแก้แค้นอ้ายคนพาล
แต่เวลานี้วิญญาณของท่าน
ต้องอยู่ในบาดาลนี้ก่อน ข้าพเจ้าขอตั้งให้วิญญาณของท่

านเป็นผู้สำเร็จราชกา ร ด
ว ง
จิตจอหงวนรับคำและขอบคุณพระยาเล่งอ๋อง
วิญญาณจอหงวนก็รับราชการอยู่
ในบาดาลตั้งแต่นั้นมาฝ่ายนางอุ่นเกี้ยว
เมื่อเวลาตามเล่าฮองไปนั้น ก็มีจิตคั่งแค้นเป็นที่สุด
แต่ไม่รู้
ที่จะคิดประการใด จำใจจำเป็นต้องนิ่งทนความแค้นแ

ละความโศกอยู่ในใจดั ง นั้
น แ ล้ ว ม า คิ ด ถึ ง ที่ ต น มี ค ร ร ภ์ กั
บ จอหงวนได้สามเดือนเศษแล้ ว ยังหารู้ว่าบุตรใน
ครรภ์จะเป็นหญิงหรือชายไม่ครั้นจะฆ่าตัวตายเสียก็สง

สารแก่บุตรที่ในครรภ์ แต่คิด
อะหลักอะเหลืออยู่ไม่รู้ที่จะทำประการใดดี
นางเดินพลางคิดพลางตามระยะทางไป
ครั้นมาถึงเมืองกังจิว พวกข้าราชการในเมืองรู้ว่าขุน

นางในเมืองหลวงออกม า
เ ป็ น
ผู้รักษาเมือง ก็พากันออกมาต้อนรับเข้าไปในเมือง
นำมาพักที่จวนสำหรับเป็นที่
อยู่แห่งเจ้าเมืองแต่ก่อน ๆ
มาจอหงวนปลอมก็เข้าพักในที่สำหรับเจ้าเมืองพวกขุน

นางกรมการทั้งหลาย
ก็พากันมาคำนับตามธรร ม เ นี ย ม
เล่าฮองจึงพูด
แก่ขุนนางทั้งหลายว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ก็เพราะจะรับ

ราชการต่างพระเนตรพ ร
ะ
กรรณของสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน

ท่านทั้งหลายจงเป็นธุระช่วยข้าพเจ้าด้วย เพราะ
ข้าพเจ้ายังไม่ทราบการทั่วไปได้
ตัวท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันการจึง
จะเป็นไปได้ พวกขุนนางทั้งหลายก็มิได้ทราบว่า
เล่าฮองเป็นขุนนางปลอมจึงพูด
ตอบว่าท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ไล่ได้ถึงชั้นจอหงวนอาจส

ามารถจะรักษาราชการ
แ ล ะ
ราษฎรดุจบุตรของท่านส่วนหน้าที่ในโรงศาลพวกข้าพเ

จ้าก็เคยกระทำมาแล้ว
ขอท่านได้โปรดแนะนำความเจริญสุขทั่วไปทั้งในเมือง

และนอกเมือง พวกข้าพเจ้า
ทั้งหลายจะขอพึ่งบุญบารมีท่านสืบไป

ครั้นสนทนากันตามธรรมเนียมแล้วก็พากัน
ลาเจ้าเมืองปลอมกลับไปตั้งแต่เล่าฮองมาอยู่เมืองกัง

จิว ก็มิได้มีผู้ใดรู้ว่าเล่
า ฮ อ ง เ ป็ น โ จ ร ไ ม่ ครั้นอยู่มา
วันหนึ่ง เล่าฮองมีกิจธุระออกจากที่อยู่ไปตรวจราชกา

รมิได้อยู่ที่จวนฝ่ายน า
ง อุ น เ กี ย ว นั ง อ ยู่ บ น ห อ เ ย็ น
ตรึกตรองถึงตัวด้วยตกอ
ยู่ใ นที่ ลำ บา กย าก
แค้น แล้วกลับหวนคิดถึงนางเตียวสีผู้มารดาของจอหง

วนซึ่งได้ความลำบากพั
ก อ ยู่
กลางทาง จะร้ายดีประการใดก็ไม่ทราบขณะเมื่อตรึก

ตรองอยู่นั้น บังเอิญให้
ร่างกายของนางเมื่อยเพลียท้องก็ให้เจ็บปวดสาหัส
จนเหลือที่จะทนก็ซบหน้าลงกับ
พื้นแทบจะสิ้นสมปฤดี พอลมกรรมชวาตพัดส่งนางก็คลอ

ดบุตรออกมาเป็นชาย
ในขณะนันนางอุนเกียวได้ยินเหมือนเสียงคนมากระซิบ

บอกที่หูว่า เจ้าจงจำคำของ
เราไว้เราคือดาวนำเด็กแชกุน
พระกวนอิมให้เรานำเอาบุตรมาให้เจ้า บุตรคนนี้นาน
ไปเมื่อหน้าถ้าเติบใหญ่จะมีชื่อเสียงปรากฏในแผ่นดิน
จะมีบุญญาธิการเชี่ยวชาญ
มาก เจ้าจงอุตส่าห์รักษาไว้ให้ดี
เมื่อภายหน้าแม่ลูกจะได้พบกัน ถ้าเล่าฮองมัน

กลับมา เห็นว่าเจ้าคลอดบุตรเป็นชายมันก็จะเอาทาร

กไปฆ่าเสีย เจ้าจงแก้ไขด้วย
ปัญญาของเจ้าให้จงดี แต่สามีของเจ้านั้นเวลานี้ยังอยู่

ในบาดาล พระยานาครับ
เอาไปเลี้ยงไว้มีความสุขสบายยังหาเป็นอันตรายไม่
ต่อไปภายหน้าผัวเมียจะได้
พบกันฝ่ายนางอุนเกี้ยวก็ตกใจลืมตาขึ้นแลดูมิได้เห็นผู้ใ

ด นางมีความอัศจรรย์ใจ
ยิ่ง
นักซะรอยจะเป็นผู้วิเศษจะมาบอกให้นางจำได้ทุกสิ่งทุ

กประการ เห็นว่าสามี
คงจะยังไม่เป็นอันตรายเป็นแท้เหตุนี้คงจะเป็นเทพาอ

ารักษ์มาช่วยบอกให้จึ
ง อุ้ ม
บุตรขึ้นวางตักแล้วไม่รู้ที่จะทำประการใดนั่งเป็นทุกข์อ

ยู่ฝ่ายเล่าฮองเมื่อกลั
บ มา เข้า ไป ใน ห้อ ง
เห็นนางอุนเกียวอุ้มบุตร อยู่
มีความริษยา
และโกรธขึ้งยิ่งนัก จึงพูดแก่นางอุนเกี้ยวว่าเด็กคนนี้เ

อาไว้ไม่ได้ เจ้าจงส่งมาให้
เรา ๆ จะเอาไปโยนน้ำเสียจึงจะได้นางอุนเกี้ยวเมื่

อได้ฟังเล่าฮองว่าดัง
นั้นก็ตกใจ แต่แกล้งทำใจดีตอบเล่า ฮ
องว่า
ท่านอย่าเพ่อทำใจเร็ววู่วามคนทั้งหลายล่วงรู้จะเป็นที่

กินแหนงว่า
เหตุใดท่านจึงได้
อาบุตรที่รักไปทำเสียดังนันเล่า
ผิดวิสัยและธรรมดามนุษย์ทั้งหลาย จะเกิดความ
ารหานินทาขึน รอแต่พอเวลาคำข้าพเจ้าจะนำเอาไป

ทิงนำเสีย

จึงจะไม่มีเหตุการณ์
ต่อไป ท่านจะเห็นเป็นประการใดเล่าฮองได้ฟังนางอุ

นเกี๊ยวชี้แจงดังนั้นก็
เ ห็ น จ ริ ง สำคัญเสียว่านางเป็นใจด้ว ย
ก็มีความยินดี พอคนใช้เข้ามาบอกว่า
มีพวกโจรป่าเข้ามาแย่งชิงสิ่งของ ๆ ราษฎร
ชาวตลาดเล่าฮองได้ฟังดังนั้น
จึงสั่งนางอุนเกี้ยวว่าตัวเราจะรีบไประงับโจจผู้ร้าย
ข้างนอกเมือง เจ้าอยู่ข้างหลังจงเอาทารกนี้ไปโยนน

ำเสียโดยเร็ว
ครั้นสังนางดัง
นันแล้วเล่าฮองก็ออกมาข้างหน้า
จัดแจงผู้คนบ่าวไพร่ยกออกจากบ้านไปฝ่ายนางอุนเกี้ย

วเมื่อเห็นเล่าฮองออก
ไปแล้ว จึงคิดว่าแม้เอาลูกคนนี้ไว้เล่าฮอง
มันกลับมาก็คงไม่รอด จำเป็นจะต้องเอาไปลอยน้ำเสี

ยโดยเร็ว
เมื่อจะเป็นตายประ
การใดก็แล้วแต่กุศลผลกรรม
เดชะบุญเทพยดาฟ้าดินช่วยชักนำให้รอดชีวิตเมื่อภาย
หน้าก็คงจะได้พบกัน ครั้นนางคิดดังนั้นแล้ว
ก็กัดนิ้วมือของตนให้โลหิตไหลออก
แล้วก็เอาโลหิตเขียนหนังสือบอกเหตุการณ์ทุกข์ยากตั้ง

แต่ต้นจนปลายแล้วเขีย
นแซ่
และชื่อบิดามารดาและวงศาคณาญาติทุกประการ
ครั้นเขียนแล้วก็พับซ่อนไว้แล้ว
มามีความวิตกต่อไปภายหน้าว่า
ไปพบปะกันเข้าก็จะไม่รู้จักบุตรจำจะต้องทำสำคัญ
ในกายตัวแห่งบุตรไว้ คิดแล้วนางจึงแข็งใจกัดนิ้วเท้า

ข้างซ้ายของบุตรให้เป็
น ร อ ย
ไว้เป็นสำคัญเสร็จแล้ว ก็เอาเสื้อชั้นในของนางห่อบุต

รพลางร้องไห้พลางแล้
ว ก็ ก ลั ว
อ้ายโจรมันจะกลับมาบุตรจะเป็นอันตราย
นางเหลียวซ้ายแลขวาเห็นเวลาว่างคน
ก็อุ้มบุตรออกไปจากตึกเดินแอบลงไปตามริมฝั่งแม่น้ำ
นางคร่ำครวญอาลัยบุตรอยู่
มิใคร่จะจากบุตรได้ ให้พะวักพะวนดุจจะชีวิตจะขาดจ

ากร่างกายแตกทำลายล
ง
ไปในเวลานั้น เดชะกุศลผลบุญคนทั้งสองที่จะได้พบกัน

ในภายหน้า
บังเอิญให้นาง
เห็นกระดานแผ่นหนึ่งอยู่ในที่นั้นนางจึงวางบุตรลงไว้ล

งไปลากกระดานนั้นมาที่ ริ ม
ตลิ่งแล้ว จึงยกมือขึ้นประนมนมัสการตั้งสัตย์อธิษฐานว่

า ตัวข้าพเจ้าผู้ชื่อว่าอุ
น เ กี้ ย ว
มีความสัตย์สุจริตต่อสามีขอให้เทพยดาที่รักษาแม่น้ำยม

นานทีช่วยบุตรข้าพเจ้
า ให้
พ้นจากอันตราย ด้วยอำนาจเทพยดาฟ้าดินทั้งหลาย
ซึ่งสิงสถิตอยู่ในฝั่งน้ำจงช่วย
อภิบาลบำรุงรักษาบุตรข้าพเจ้าด้วยอธิษฐานแล้วก็วาง

บุตรลงเหนือแผ่นกระด า น
เอาผ้าคาดเอวผูกติดแก่กระดานแล้ว
เอาหนังสือที่เขียนด้วยโลหิตฉบับนั้นวางสอด
ไว้ในผ้าบนอกบุตรเสร็จแล้ว
นางก็แข็งใจเสือกกระดานให้ลอยไปตามกระแสน้ำไห

ล
ยืนแลตามดูจนลับตาแล้ว ก็แข็งใจกลั้นความโศกกลับม

ายังบ้าน
ครั้นเล่าฮองกลับ
มานางก็เล่าความให้ฟังทุกประการ
เล่าฮองก็ค่อยคลายความวิตกฝ่ายทารกเมื่อมารดาวา

งบนกระดานเสือกลอยม า ใ น น้ ำ
ก็ไหลตรงไปถึงหน้าท่า
วัดกิมซัวยี่ ก็เข้าเกยติดอยู่กับริมฝั่งน้ำที่วัดกิมซัวยี่
ในวัดนั้นมีสมภารใหญ่องค์หนึ่ง
นามเรียกว่า (ฮวดเม้งท้ายซื่อ)
คือเป็นอาจารย์ใหญ่ เป็นผู้ถือสิกขาวินัยเคร่งครัด
มากได้บรรลุธรรมถึงมานสมาบัติเบื้องบน
(ในคำกล่าวดูเหมือนจะแจ้งมรรคผล)ฝ่ายพระอาจาร

ย์ฮวดเม้งท้ายซือ
เวลานั้นเข้าที่ระงับอาร ม ณ์ อ ยู่
ได้ยินเสียง
เด็กร้องอยู่ข้างท่าน้ำ มีความประหลาดใจก็ลุกเดินออ

กมาตรงลงไปที่ท่าน้ำ จึง
พิเคราะห์ดูตามเสียงทารกร้อง จึงเห็นที่ริมฝั่งมีเด็กน้

อยนอนอยู่บนแผ่นกระด า น
ก็ให้คิดพิศวงประหลาดใจมาก
จึงรีบเดินลงไปที่ทารก แก้ผ้าที่รัดเด็กออกแล้ว จึง
เห็นหนังสือฉบับหนึ่งอยู่บนอกเด็ก
พระอาจารย์จึงหยิบหนังสือนั้นมาคลี่ออกอ่าน
ดูก็รู้มูลเหตุของเด็กนันทุกประการ
จึงอุ้มเด็กนั้นกลับมายังกฎีโดยความกรุณา
าังชื่อให้เรียกว่า (กังลิว) แปลว่าลอยคลอง
พระอาจารย์จึงเก็บหนังสือฉบับนันซ่อนไ
แล้วจึงสั่งแก่ศิษย์ทั้งหลายให้เลี้ยงเด็ก
เอานมและเนยป้อนและอาบน้ำให้นอน
ตามเวลา ครั้นจำเนียรกาลนานมา
เด็กกังลิ้วนั้นก็เติบใหญ่อายุได้สิบแบดปี พระ
อาจารย์ฮวดเม้งเห็นเด็กกังลิ้วเติบใหญ่ขึ้นแล้ว
ก็ให้ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน พระ
อาจารย์ให้นามว่า (เหี้ยนจึง)
ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นฤดูเดือนห้าอากาศกำลังร้อน
จัด พวกสานุศิษย์ทั้งหลายพากันมานั่งใต้ร่มไม้

ต่างก็สังวัธยายข้อวัตรปฏิบัติใน
เวลานั้น มีเถรโค่งรูปหนึ่งเป็นคนเลอะเทอะพูดจาโฮ

กฮากไม่รู้จักข้อวัตรป ฏิ บั ติ แต่
ทำอวดรู้ถามศาสนาแก่หลวงจีนเหี้ยนจึง
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็ตอบแก้ไขได้ต่างๆ ครั้น
ถึงคราวหลวงจีนเหี้ยนจึงถามบ้างเถรโค่งก็จนในข้อค

วามที่ถาม
จึงได้มีความอาย
แก่เพื่อนศิษย์ทั้งหลาย บันดาลโทสะกล้าเหลือที่จะอดก

ลั้น
จึงต่อว่าหลวงจีน
เหี้ยนจึงด้วยคำหยาบว่า อ้ายเดียรัจฉานไม่รู้สึกตัว

ชื่อแซ่ก็ไม่มี พ่อแม่ก็ไม่รู้จัก
ยังจะทำอวดรู้เป็นผู้วิเศษกว่าคนทั้งหลายหรือหลวงจีน

เหี้ยนจึงได้ฟังคำเถร โค่งด่าว่า
ด้วยถ้อยคำหยาบช้าดัง
นั้นก็มีความอาย
แก่พวกศิษย์วัดด้วยกันอุตสาห์กลั้นน้ำตา
เดินเข้าไปหาพระอาจารย์ ครั้นถึงก็คลาน
เข้าไปกราบไหว้แล้วก็คุกเข่าลงร้องไห้พลางถามพระ

อาจารย์พลางว่า อันธรรมดา
เกิดมาในโลกมี รูปและนามนั้น
ก็ย่อมอาศัยครรภ์แห่งมารดาโดยการอสัทธรรม
แห่งบิดาจึงได้เกิดได้ มีแห่งรูปนามของมนุษย์ชาติ
ขอพระอาจารย์ได้โปรดบอก
นามของบิดาและมารดาแห่งข้าพเจ้าว่า อยู่ที่ใด
ตำบลใด ชื่อไรแซ่ใด ข้าพเจ้า
จะได้รู้จักไว้เพื่อจะได้สนองพระเดชพระคุณท่าน
ถามดังนั้นแล้วก็ก้มหน้าลงร้องไห้ฝ่ายพระอาจารย์ฮวด

เม้งท้ายซือ
ได้ฟังหลวงจีนเหี้ยนจึง ถ า ม ดั ง นั้ น
แ ล ะ ร้ อ ง ไห้
อยู่ ให้มีจิตสังเวชเป็นที่สุดจึงพูดว่าถ้าอยากจะทราบเ

รื่องของบิดามารดา จงตาม
มาในกฎีจึงจะรู้ได้ ว่าแล้วพระอาจารย์ก็ลุกเดินเข้าไ

ปในกุฎีหลวงจีนเหี้ยน จึ ง ก็ เ ดิ น
ตามเข้าไปพระอาจารย์จึงหยิบหนังสือลับ
กับเสื้อชั้นในของมารดาหลวงจีนเหี้ยน
จึงที่ซ่อนไว้นั้นออกมาส่งให้ดูหลวงจีนเหี้ยนจึงรับเสื้อกั

บหนังสือมาดู
ตั้งแต่ต้นจนปลายก็รู้เรื่ อ ง ว่ า บิดา
มารดาชื่อนั้นและถูกโจรทำร้ายได้ความคับแค้นแสนสา

หัส
ครั้นอ่านทราบเรื่องแล้ ว
ก็ร้องไห้จนสลบลงกับที่ฝ่ายพระอาจารย์เห็นดังนั้น
ก็เข้าช่วยบีบนวดเส้นสายแก้ไขหลวงจีนเหี้ยนจึงก็
ฟื้นขึ้น จึงพูดว่าเกิดมาอายุได้สิบแปดปีแล้วก็ยังไม่เห็น

หน้าบิดาและมารดาว่า เ ป็ น
อย่างไร และทั้งมิได้ทดแทนพระคุณเลย
มาวันนี้จึงรู้ชัดได้ ถ้าไม่มีพระอาจารย์
อุปถัมภ์เลี้ยงดู ที่ไหนเลยจะได้มีชีวิตรอดมาถึงเพียงนี้

ครั้นค่อยคลายความโศ ก แ ล้ ว
จึงกราบเรียนพระอาจารย์ว่าข้ า พ เ จ้ า
จ ะ ขอ กร าบ
ลาพระอาจารย์ไปเที่ยวเสาะแสวงหามารดา
ถ้าพบปะกันแล้วจะได้สืบหาย่าและ
ศพบิดาจะได้สนองพระคุณท่านซึ่งเป็นต้นแช่และตระกูล

ถ้าเสร็จธุระแล้วจะกลั บ ม า
นมัสการพระอาจารย์ต่อไปฝ่ายพระอาจารย์ฮวดเม้งท้

ายซือ
ได้ฟังหลวงจีนเหี้ยนจึ ง ล า ดั ง นั้ น
ก็ยอม
อนุญาตให้ไป แล้วกำชับสั่งหลวงจีนเหี้ยนจึงว่าแม้นจะ

ไปหามารดา จงเอาหนังสือ
ที่เขียนด้วยโลหิตกับเสื้อของมารดานั้นไปด้วย
เพราะเป็นสิ่งสำคัญเครื่องหมายและ
ให้ทำกิริยาเหมือนไปเที่ยวเรี่ยไร
เมื่อเดินไปตามหนทางที่จะเข้าเมืองกังจิวนั้นจง
ตรงเข้าไปที่จวน ถ้าถึงศาลที่ชำระความแล้ว
จงทำกิริยาเป็นทีหลวงจีนบ้านนอก
ร้องขอเรี่ยไรคงจะได้พบกับมารดาสมความปรารถนา

第002回 · เล่มที่ ๒

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๒

หลวงจีนเหี้ยนจึง ครั้นได้ฟังพระอาจารย์แนะนำสั่งสอนดังนั้นแล้ว ก็นมัสการ
ลาออกมาข้างนอก จัดแจงเอาของสำคัญของมารดาใส่ย่ามเสร็จแล้ว ก็ออกจาก
วัดเดินตั้งหน้าตรงไปยังเมืองกังจิวเมื่อเดินไปเกือบใกล้จะถึงเมืองเข้าแล้ว ให้บังเอิญเวลานั้นเล่าฮองมีกิจสำคัญ
อย่างหนึ่ง ก็จัดแจงผู้คนบ่าวไพร่ออกจากบ้านจะไปข้างนอกเมือง โดยเทพยดาเข้า
ดลใจที่จะให้แม่ลูกได้พบกันครั้นหลวงจีนเหี้ยนจึงมาถึงเมืองกังจิว ก็เดินเข้าไปยังศาลาว่าการหน้าจวน
แกล้งทำเป็นร้องเรี่ยไรฝ่ายนางอุนเกี้ยว
เมื่อเวลากลางคืนที่ล่วงไปนั้นนางนิมิตรฝันเห็นไปว่าเห็น
พระจันทร์เหมือนข้างแรมไม่เต็มดวงบริบูรณ์
ครันนางพิจารณาดูไปก็กลับเห็น
เต็มดวงสว่างเหมือนอย่างเดิม ครั้นตื่นขึ้นแล้วก็นั่งตรึกตรองคิดถึงความนิมิตฝัน
แล้วหวนคิดถึงนางเตียวสีผู้แม่ผัวว่า
เมื่อจอหงวนจะจากมาก็ยังป่วยอยู่ยังหาหาย
เป็นปรกติไม่ ไม่ทราบว่าจะร้ายดีประการใด
และคิดถึงบุตรชายที่ลอยน้ำไปนั้น
จะเป็นตายประการใดก็ไม่ทราบ
ถ้ามีผู้เก็บได้เลี้ยงไว้ปานนี้ก็ได้สิบเก้าปีแล้ว นาง
นั่งคร่ำครวญคิดถึงสามีและบุตรอยู่ดังนั้น
พอได้ยินเสียงคนมาเรี่ยไรจึงเดินออกมา
ที่หน้าหอ แลเห็นหลวงจีนหนุ่มน้อยเดินร้องเรี่ยไรอยู่
นางจึงถามว่า หลวงจีน
องค์นี้อยู่สำนักที่วัดใดจึงเที่ยวมาเรี่ยไรจนถึงที่นี่ฝ่ายห

ลวงจีนเหี้ยนจึงเห็นมารดามาถามดังนั้น
จึงบอกว่าข้าพเจ้าอยู่วัด (กิมซัวยี่)
เป็นสานุศิษย์ของพระอาจารย์ฮวดเม้งท้ายชื่อนางจึงต
อบว่า ถ้าท่านอยู่วัด เกิมซัวยี่)
แล้วขอนิมนต์หยุดพักก่อน นางจึงเรียก
คนใช้ให้พาหลวงจีนขึ้นมาบนหอนั่ง
แล้วจึงให้คนใช้ยกน้ำชามาถวาย แล้วนางสั่ง
ให้สาวใช้หาเครื่องแจถวายนางสาวใช้ก็จัดเครื่องแจ
มาถวายฝ่ายหลวงจีนเหี้ยนจึงรับประเคนแล้ว
ก็นั่งฉันตามสมณเพศ นางอุนเกี้ยว
นั่งพิเคราะห์ดูหลวงจีนหนุ่มน้อย
มีลักษณะก็ริยามารยาทรูปโฉมคล้ายคลึงเหมือน
ตั้นกองหยีจอหงวนผู้สามี จะนั่งเดินก็ดูไม่ผิดกับจอหงว
น นางเห็นดังนั้นก็ยิ่งนึก
สงสัยอยู่ในใจ ครั้นจะถามก็เกรงความจะแพร่งพราย
นางจึงอุบายลวงสาวใช้ให้ไป
เสียให้พ้นในที่นั้น แล้วนางจึงถามหลวงจีนว่า
ท่านบวชตั้งแต่เล็กมาหรือบวชเมื่อ
ใหญ่บิดามารดาชื่อไรแซ่ใด บิดามารดาอยู่พร้อมกันหรื
อประการใดหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังมารดาถามดังนั้น
จึ งตอบว่าข้าพเจ้าไม่ได้บวชตั้งแต่เล็ก
บวชเมื่ออายุได้สิบแปดปี ข้าพเจ้ามีความทุกข์ร้อนคับแ
ค้นมากนัก เพราะกรรมเวร
ของข้าพเจ้า ด้วยบิดาของข้าพเจ้าต้องรับโจรภัยถึงแ
ก่ความตาย มารดาของข้าพเจ้า
ตกอยู่ในมือโจร พระอาจารย์บอกให้มาในเมืองกังจิว
ว่าจะได้พบท่านผู้มารดา
ข้าพเจ้าจึงได้ทำเป็นมาเรี่ยไรทั้งนี้
ก็เพื่อประสงค์จะได้พบแก่มารดาผู้บังเกิดเกล้า
ข้าพเจ้าเมื่อยังเล็กชื่อกังลิ้วครั้นบวชแล้วท่านอาจารย์
ให้นามว่าเหี้ยนจึงนางได้ฟังหลวงจีนบอกดังนั้นแล้ว
จึงบอกว่าอุนเกี้ยวนั้นคือชื่อของฉันเอง ท่าน
มีอะไรเป็นพยานบ้างหรือไม่เล่าหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ยิ
นนางบอกชื่อดังนั้นก็รู้แน่ว่ามารดา

ลุกจากเก้าอี้คุกเข่า
ลงตรงหน้ามารดา แล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปเป็นอัน
มาก แล้วจึงพูดว่า ถ้ามารดา
ยังมีความสงสัยอยู่ไม่เชื่อ ข้าพเจ้ายังมีสิ่งสำคัญคือหนั
งสือเขียนด้วยโลหิตและเสื้อ
เป็นพยานอยู่จึงหยิบหนังสือและเสื้อออกมาส่งให้มารด
านางอุนเกี้ยวรับเอาเสื้อกับหนังสือมาพิจารณาดู
ก็รู้แน่ว่าเป็นบุตรจริงแล้ว ต่าง
คนต่างก็ร้องไห้รักกันเป็นอันมาก
แล้วนางจึงบอกหลวงจีนผู้บุตรว่า ท่านรีบกลับ
ไปวัดเสียโดยเร็วเถิด ถ้าช้าอยู่อ้ายโจรมันกลับมาจะ
สงสัยอันตรายจะมีหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังมารดาว่า
ดั ง นั้น จึงตอบว่าข้าพเจ้าเกิดมาได้สิบแปดปี
แล้ว พึ่งได้พบมารดาวันเดียวนี้
มารดาจะให้ข้าพเจ้าละมารดาไปเสียนั้น ข้าพเจ้า
มีความอาลัยเป็นที่สุดแล้วไม่สามารถจะทิ้งมารดาไปไ
ด้นางอุนเกี๊ยวจึงปลอบบุตรว่า
ท่านจงเชื่อมารดาเถิดด้วยอ้ายเล่าฮองผู้นี้ใจคอ
มันร้ายกาจหยาบช้านัก ถ้ามันมาพบเราแม่ลูกเข้า
บางทีมันจะฆ่าเสียทั้งสองคน
จงกลับไปเสียก่อนเถิดวันพรุ่งนี้มารดาจะทำเป็นป่วย
เพราะเดิมได้บนไว้ว่า จะถวาย
รองเท้าหลวงจีนสักร้อยคู่ มารดาจะไปแก้บนที่วัด
จึงค่อยพบกันใหม่ อุบายที่
มารดาคิดนี้เห็นพอจะเอาตัวรอดได้
พ่อจงรีบกลับไปเสียก่อนเถิดหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังมา
รดาชี้แจงดังนั้นก็เห็นชอบด้วย จึงคำนับลามารดา
รีบกลับไปยังวัดฝ่ายนางอุนเกียวครันหลวงจีนผู้บุตรกลั
บไปแล้วนางก็แกล้งทำเป็นป่วยไม่มี
ความสบาย ตั้งแต่นางได้พบแก่บุตรแล้วก็มีความดีใจห
าที่เปรียบมิได้ ครันว่าเห็น
เล่าฮองจวนจะกลับมา นางแกล้งทำนอนครางอยู่บนเ
ตียงนอนเล่าฮองกลับมาเห็นนางนอนครางอยู่ดังนั้น
จึงถามว่าเจ้าเจ็บป่วยเป็นประการ

ใดหรือนางจึงตอบว่าเมื่อฉันยังเล็กอยู่นั้นได้อธิษฐานไ
ว้ว่าจะถวายรองเท้าให้หลวงจีน
ร้อยคู่ ก็ยังหาได้ถวายไม่เมื่อประมาณได้สักห้าวันมาแ
ล้ว ฉันฝันเห็นว่ามีหลวงจีน
องค์หนึ่งถือดาบมายืนตรงหน้าร้องทวงรองเท้า
ตั้งแต่วันนั้นมาใจคอก็ไม่สบายเลย
จึงได้ป่วยเจ็บมาดังนี้ เล่าฮองได้ฟังนางบอกดังนั้นจึง
พูดว่าการเล็กน้อยเท่านั้น
ทำไมจึงไม่บอกให้รู้จะได้จัดแจงแก้เสีย
พูดดังนั้นแล้วจึงออกมาหน้าจวนขึ้นนั่งที่
ว่าราชการเรียกคนใช้ซ้ายขวามาสั่งว่า
ให้ไปบอกชาวบ้านในกำแพงเมืองกังจิว
ทุก ๆ บ้านให้ทราบทั่วกันว่าให้จัดทำรองเท้าหลวงจีน
บ้านละคู่ กำหนดห้าวันให้
นำมาส่งให้พร้อมกัน คนใช้ก็ไปสั่งตามคำเจ้าเมืองปล
อมสั่งทุกประการฝ่ายพวกชาวบ้านได้ฟังคนใช้ของ
เ จ้ า เมืองมาสั่ง ก็รีบจัดหาและทำ ครั้นเสร็จ
แล้วก็นำมามอบให้พนักงานทุก ๆ
คนฝ่ายเล่าฮองครั้นเห็นราษฎรนำรองเท้าเข้ามาส่งต
ามคำสั่งครบแล้ว จึงเขาไป
บอกแก่นางอุนเกี่ยวว่ารองเท้าได้จัดหามาพร้อมแล้วฝ่
ายนางอุนเกี้ยวเมื่อเล่าฮองมาบอกดังนั้น
จึงถามว่าในแขวงเมืองนี้วัดไหน
เป็นวัดใหญ่ เล่าฮองบอกว่าวัดกิมชัวยี่นั้นเป็นวัดใหญ่
หลวงจีนดูเคร่งครัดเรียบร้อย
เจ้าจงรีบไปทำการแก้บนที่วัดนั้นเถิดนางอุนเกี้ยวได้ฟั
งเล่าฮองบอกดังนั้น ก็ดีใจด้วยสมความปรารถนา
แกล้งพูด
ว่าฉันได้ยินเขาพูดกันว่าวัดกิมชัวยี่เป็นวัดใหญ่งดงามดี
ควรจะไปแก้บนในวัดนั้นเล่าฮองจึงเรียกอ้องลี้คน
ใ ช้ ทั้ งสองให้จัดเรือลำใหญ่หนึ่งลำ
ครั้นจัดเสร็จแล้ว
คนใช้ทั้งสองก็เข้ามาบอกกับนางว่าเรือจัดไว้เสร็จแล้
วนางอุนเกี่ยวจัดข้าวของและรองเท้าร้อยคู่

กับธูปเทียนสิ่งของต่าง ๆ เสร็จแล้ว
จึงเรียกสาวใช้ที่สนิทให้ขนของลงเรือครั้นขนเสร็จแล้
วนางก็พร้อมด้วยบ่าวไพร่พากัน
ลงเรือออกจากท่าแจวตรงไปยังวัดกิมซัวยี่ฝ่ายหลวงจี
นเหี้ยนจึงเมื่อกลับมาถึงวัดแล้ว
ตรงเข้าไปกราบพระอาจารย์เล่า
ความซึ่งได้ไปพบแก่มารดาให้พระอาจารย์ฟังทุกประก
าร พระอาจารย์ก็มีความยินดีครั้นอยู่มาวันหนึ่งมี
ช า ย ค นใช้ของนางอุนเกี้ยวมาบอกว่า
วันนี้นางฮูหยินจะเอา
ของมาแก้บนขอท่านท้ายซื่อได้ทราบพระอาจารย์ฮวดเ
ม้งท้ายซื่อได้ฟังคนใช้มาบอกดังนั้นจึงเรียกศิษย์ทั้
ง ห ล า ยให้
ไปคอยรับที่หน้าท่าฝ่ายนางอุนเกี้ยวฮูหยิน
ครั้นเรือมาถึงหน้าท่าวัดแล้วจึงให้บ่าวไพร่ขนของ
เข้าไปในวัด แล้วนางก็เดินเข้าไปในวัดเห็นหลวงจีน
ทั้งหลายมายืนคอยรับอยู่ นางก็
กระทำคำนับหลวงจีนทั้งปวงแล้วก็เดินมายังพระอุโบส
ถใหญ่ จึงจุดรูปเทียนบูชา
พระยูไลแล้วก็เดินไปยังศาลาใหญ่ข้างหน้าวัดฝ่ายพระ
อาจารย์ฮวดเม้งพร้อมด้วยหลวงจีนลูกวัดทั้งหลา
ย ก็ ม า นั่งคอยรับอยู่
ในศาลา ครั้นนางขึ้นมาบนศาลาแล้วก็กระทำการนมัส
การ นางจึงให้จัดเครื่องแจ
ถวายแล้วจัดรองเท้าใส่ถาดยกไปตั้งไว้ในศาลา
นางจึงเข้ามาบอกแก่ท่านอาจารย์
ฮวดเม้งท้ายซือว่ารองเท้านี้ดีฉันถวายหลวงจีนทั่วทุกอ
งค์ ท่านอาจารย์จึงให้ศิษย์
ยกไปถวายพระทั่วทุกองค์ครั้นเสร็จธุระแล้วหลวงจีนทั้
งหลายก็ต่างคนต่างกลับไปที่อยู่ฝ่ายหลวงจีนเหี้ย
น จึ ง เห็นหลวงจีนทั้งหลายกลับไปกุฎีหมดแล้วจึงเ
ข้า มา นั่ง
ใกล้มารดา นางอุนเกี้ยวจึงบอกแก่หลวงจีนเหี้ยนจึงผู้
บุตรว่าจงถอดรองเท้าออกมา

ให้มารดาดูสิ่งสำคัญสักหน่อยหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังมา
รดาว่าดังนั้น จึงถอดรองเท้าและถุงเท้าออกให้
มารดาดูฝ่ายนางอุนเกี้ยวพิจารณาดูเห็นปลายเท้าข้าง
ซ้ายนั้นขาดไปนิ้วหนึ่ง เหมือน
สำคัญของนาง ๆ จึงรู้ชัดว่าบุตรของตัวแน่
สองคนแม่ลูกก็ร้องไห้รักกันเป็นอันมาก
ครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว
ก็พากันมานมัสการพระอาจารย์ขอบพระเดชพระคุณ
ของท่านที่ได้อุปถัมภ์เลี้ยงดูมาพระอาจารย์ฮวดเม้งจึง
พูดว่าเวลานี้ แม่กับลูกได้มาพบกันแล้ว
เราวิตกว่าอ้าย
เล่าฮองถ้ามันรู้จะมีเหตุอันตรายนางจงรีบกลับไปเสีย
เถิดนางได้ฟังพระอาจารย์ตักเตือนให้สติดังนั้น
ก็เห็นจริงจึงสั่งหลวงจีนเหี้ยนจึง
ผู้บุตรว่าพ่อจงรีบไปเมืองเชียงอานเสาะหาตายายได้
แล้ว แจ้งเหตุให้รู้จึงเอากำไล
ทำด้วยไม้หอมและหนังสือสำคัญฉบับนี้เข้าไป
เมื่อเดินทางจงไปแวะที่ตำบลบ้าน
ฮ่องจิว ตั้งแต่นี้ไประยะทางประมาณพันห้าร้อยโยชน์เ
ศษ ข้างทิศตะวันตกเฉียง
เหนือมีโรงเตี๋ยมอยู่แห่งหนึ่ง ยี่ห้อเตี๋ยมนั้นชื่อบ้านฮวย
เดิมบิดาพายากับมารดาจะ
มาเมืองกังจิวได้แวะพักที่เตี๋ยมนั้น
บังเอิญให้ย่าป่วยไข้มาไม่ได้บิดาของพ่อจึงให้ย่า
พักอยู่ที่นั่น หวังใจว่าไปถึงเมืองกังจิวแล้วจะได้กลับไ
ปรับย่า ก็บังเอิญพบอ้าย
โจรร้ายเข้าปล้นจึงเป็นเหตุตั้งแต่นั้นมา
ก็มิได้ข่าวว่าจะเป็นตายประการใดถ้าพ่อ
ไปถึงแล้วจึงแวะเข้าสืบถามดูก็คงจะรู้ข่าวดีและร้ายไ
ด้ แล้วจงรีบเข้าไปยังเมือง
หลวงไปหาตากับยาย ตาเป็นขุนนางผู้ใหญ่ที่ใจเสียงจ
งเอาหนังสือส่งให้ตาดูรู้ความ
แล้ว จะได้กราบทูลพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้ทรงทร

าบแล้วจะได้ยกกองทัพมาจับ
ตัวอ้ายโจรเล่าฮอง แก้แค้นให้บิดาและมารดาก็จะพ้น
จากอำนาจของอ้ายโจร
พ่อจงจำคำของมารดาสั่งนะอย่าหลงลืม
มารดาอยู่ช้าไม่ได้อ้ายโจรมันจะสงสัย
นางพร่ำสั่งหลวงจีนเหี้ยนจึงผู้บุตรเสร็จแล้ว
จึงลาพระอาจารย์เดินออกมาจากวัด
รีบกลับมายังบ้านฝ่ายหลวงจีนเหี้ยนจึง
ครั้นมารดากลับไปแล้วหยิบหนังสือฉบับหนึ่ง กับกำไล
ทำด้วยไม้หอมขอนหนึ่งกลับมาที่พักแล้ว
จัดแจงสิ่งของเสร็จแล้วก็เข้าไปลาพระ
อาจารย์ พระอาจารย์ก็ให้ศีลให้พรต่าง ๆ
หลวงจีนเหี้ยนจึงนมัสการรับพรพระ
อาจารย์แล้ว ก็ออกจากวัดเดินตรงไปยังตำบลฮ่องจิว
แต่เดินทางมาได้สองสาม
เวลาสิ้นทางได้ประมาณพันห้าร้อยโยชน์เหมือนคำมาร
ดาบอกไว้ ก็ลุถึงตำบลฮ่อง
บ้วนจิวจึงเที่ยวสืบถามตามชาวบ้านมาข้างทิศตะวันออ
กเฉียงเหนือ จึงได้พบเตี๋ยม
โรงหนึ่งมียี่ห้อว่าบ้วนฮ่วยเตี๋ยมจึงถามเจ้าของเตี๋ยมว่
านางเตียวสีอยู่ที่ไหน เจ้าของ
เตี๋ยมบอกว่า เดิมก็อยู่ในโรงเตี๋ยมของข้าพเจ้า
ครั้นอยู่มาหน่อยไม่มีค่าเช่าจะให้
สามสี่ปีมาแล้ว บัดนี้ตาก็เสียและไม่เห็นอะไรแล้ว
ไปอยู่ข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้
ริมประตูเมืองที่ริมนั้นมีเตาเผากระเบื้อง
เจ้าของเขาทิ้งเสียนมนานแล้ว ยายเตียวสี
ไปอาศัยอยู่ที่เตานั้น เช้า ๆ
เคยออกมานั่งริมถนนขอทานชาวบ้านแถวนี้อยู่เสมอๆ
นิมนต์ท่านไปถามดูเถิดหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังเจ้าของ
โรงเตี๋ยมบอกดังนั้น
ให้เกิดความสังเวชสลดจิ ต
คิดสงสารประหนึ่งว่าจะอดกลั้นน้ำตาไว้มิได้
แต่อุตสาห์แข็งใจรีบลาเจ้าของเตี๋ยม

ไปยังเตาเผากระเบื้อง ตามคำเจ้าของโรงเตี๋ยมบอ
กครั้นมาถึงเตาเผากระเบื้อง
ก็แลเห็นยายแก่คนหนึ่งจักษุบอดนั่งอยู่ที่นั่น ก็
เข้าใจแน่ว่าคงเป็นย่าของตัว
จึงเดินเข้าไปนั่งลงแล้วถามว่าย่าทำไมจึงมาอยู่ที่นี่เล่
าฝ่ายนางเตียวสีเมื่อได้ยินเสียงคนมาร้องเ
รียกว่าย่า จึงถามว่าใครมาเรียกข้าว่าย่า
สำเนียงเสียงเหมือนตั้นกองหยี่ลูกชายข้าหลวงจีนเหี้ย
นจึงได้ฟังย่าพูดดังนั้น
ก็มีความยินดีรู้แน่ว่าย่าข อ ง ต น แ ท้แล้ว จึง
ตอบว่าฉันมิใชตั้นกองหยี ฉันเป็นลูกชายของตั้นกองหยี
นางอุนเกี้ยวนั้นคือมารดา
ของฉันเองนางเตียวสีได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ
เข้าลูบคลำตัวหลวงจีนแล้วจึงถามว่า บิดาทำไม
จึงไมมาด้วยเล่าหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังย่าถามดังนั้นจึ
งตอบว่า บิดานั้นเมื่อเดินทางไปกับมารดา
เจ้าของเรือจ้างเป็นโจรเข้าปล้นทุบตีบิดาถึงแก่ความ
ตายเอาศพบิดาทิ้งน้ำเสีย แต่
มารดานั้นเอาไปจะให้เป็นภรรยา
มารดาผลัดแก่โจรว่ายังมีครรภ์อยู่ ขอให้บุตร
คลอดออกจากครรภ์ก่อน โจรก็ยอมตามคำของมารดา
ครั้นฉันคลอดออกมาได้
วันหนึ่งอ้ายโจรจะให้มารดาฆ่าฉันเสีย
มารดาฉันขัดอาญาอ้ายโจรไม่ได้จึงเอาฉัน
ใส่กระดานลอยไปถึงวัดกิมซัวยี่
ท่านสมภารเลี้ยงฉันไว้จนเติบใหญ่แล้วท่านจึงบอก
ให้ฉันไปตามมารดา หลวงจีนเหี้ยนจึงเล่าความทุกปร
ะการให้ย่าฟัง ตั้งแต่ต้นจน
ตามมาพบย่า ณ บัดนี้นางเตียวสีจึงถามว่า
เหตุใดจึงรู้ว่าย่ามาอยู่ที่เตาเผากระเบื้องนี่เล่าหลวง
จีนเหี้ยนจึง จึงตอบว่า
มารดาบอกให้ฉันแวะมาหาย่ า ที่นี้ บัดนี้หนังสือ
และกำไลทำด้วยไม้หอมเป็นสำคัญก็ให้มาพร้อมแล้ว
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็ส่งให้ถึง

มือท่านย่า ท่านย่ารับของสองสิ่งมาคลำดูก็แน่ใจแล้วจึ
งพูดว่า ลูกของข้าคิดว่า
ได้ดีมียศขึ้นจะลืมมารดาเสีย
เราคิดว่าลูกจะเป็นคนอกตัญญูไม่รู้จักคุณของบิดา
มารดา ไม่ทราบเลยว่าเป็นเหตุถึงแก่ชีวิต
พูดดังนั้นแล้วย่าหลานก็ร้องไห้คร่ำครวญ
ไปต่าง ๆ เป็นอันมากครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว
ท่านย่าจึงพูดว่าเดชะบุญเทพยดาฟ้าดินปกป้อง
รักษา ให้บังเกิดหลานขึ้นจึงไม่สูญแช่ได้มาพบปะกัน
รู้จักกันฝ่ายหลวงจีนเหี้ยนจึง
พิจารณาดูย่าเห็นจักษุทั้งสองข้างเสียจึงถามว่า ทำไม
ตาย่าจึงได้มืดไปเสียทั้งสองข้างดังนี้นางเตียวสีผู้ย่าจึ
งตอบว่า เพราะย่าคิดถึงบิดาเจ้าจึงร้องไ
ห้ทุกวัน ๆ นัยน์ตา
จึงได้มัวหมองจนแลไม่เห็น เพราะเหตุที่คิดถึงบิดามา
รดาของเจ้าหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังย่าบอก
ดังนั้น ก็คุกเข่าลงกับพื้นยกมือขึ้นประนม ตัง
สัตยาธิษฐานว่าขอเดชเทพยดาอารักษ์ซึ่งรักษาฟ้าดินทั้
งหลายจงเล็งเห็นความสัตย์
ปฏิญาณแห่งข้าด้วย บิดามารดาเกิดตัวข้าพเจ้ามาอายุ
ได้สิบแปดปีแล้ว ก็ยังหา
ได้ตอบแทนฉลองพระเดชพระคุณบิดามารดาของข้าพเ
จ้าไม่ บัดนี้ข้าพเจ้ารับคำสั่ง
ของมารดามาตามหาย่าผู้มีพระคุณแก่บิดาข้าพเจ้าก็พบ
แล้ว แต่บังเอิญย่าของ
ข้าพเจ้าจักษุมืดไปเสียแล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอเอาชิวหาของข้าพเจ้าเลีย
ตา
ย่าข้าพเจ้า จงขอให้ตาย่าข้าพเจ้ากลับสว่างขึ้นดังแต่
ก่อนเถิด ครั้นตั้งอธิษฐานแล้ว
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็เลียนัยน์ตาด้วยปลายลิ้นทั้งสองข้าง
สักครู่หนึ่งนัยน์ตานางเตียวสี
ก็สว่างขึ้นอย่างเดิม แลเห็นหลวงจีนผู้หลาน
จึงพูดว่าเป็นหลานของย่าจริงแล้ว ด้วย

ลักษณะรูปร่างไม่ผิดแก่ตั้นกองหยีเลย
พูดพลางก็เข้าลูบคลำหลวงจีนผู้เป็นหลาน
และมีความยินดีเป็นอันมากฝ่ายหลวงจีนเหี้ยนจึง
เห็นย่าตาสว่างดีแล้ว จึงพาย่าออกจากเตาเผากระเบื้อง
แล้ว พาตรงไปยังเตี๋ยมเล่าเซี้ยวยี่
เอาเงินของตนออกใช้หนี้ที่ย่าค้างอยู่แต่ก่อนแล้ว
ก็ออกเงินใหม่เช่าห้องหนึ่งให้ย่าพักอาศัยอยู่ให้เงินเจ้าของเตี๋ยมไว้ซื้ออาหารให้ย่า
รับประทานเสร็จแล้ว จึงบอกแก่ย่าว่า
ย่าจงรอพักอยู่ที่นี่ก่อนฉันจะเข้าไปยังเมือง
หลวงว่าอย่างช้าสักเดือนหนึ่งฉันจะกลับมารับย่าไปนางเตียวสีได้ฟังหลวงจีนผู้หลานว่าดังนั้น
จึงกำชับแก่หลานว่า ถ้าพ่อไปพบ
ตายายแล้ว จงรีบกลับมาโดยเร็วเพราะย่าแก่ชรามากอยู่แล้วหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังย่าสั่งกำชับดังนั้น ก็ลาออกจากโรงเตี๋ยมเดินตรงไปยัง
เมืองหลวง เมื่อเดินมานั้นในใจให้คิดถึงย่าและมารดาเป็นอันมากมิได้ขาดเลยครั้นมาถึงเมือง
เชียงอานแล้วก็เดินเข้าในประตูเมืองทาง ถน นทิ ศต ะวั นอ อก
เที่ยวสืบถามตามชาวบ้าน ถึงท่านใจเสียงผู้เป็นตาชาวบ้านทั้งหลายก็บอกให้ต่อๆ
มา หลวงจีนเหี้ยนจึงก็เดินตรงมาตามชาวบ้านบอก
ถึงบ้านหนึ่งโตใหญ่สังเกตดู
เห็นจะเป็นบ้านไจเสียงผู้เป็นตาแน่แล้ว
ก็เดินตรงมาที่ประตูบ้าน จึงบอกแก่ผู้ที่เฝ้า
ประตูว่าข้าพเจ้านี้เป็นวงศ์ญาติแก่ท่านไจเสียงจะมาหาเพราะมีกิจธุระร้อน ขอท่าน
ได้นำคำที่ข้าพเจ้าบอกนี้ ไปเรียนแก่ท่านไจเสียงให้ทราบคนเฝ้าประตูได้ฟังหลวงจีนบอกดังนั้น
ก็เข้าไปกราบเรียนแก่ท่านไจเสียง ว่า
ข้างนอกมีหลวงจีนหนุ่มน้อยผู้หนึ่งว่าเป็นญาติของท่านจะเข้ามาหา ว่ามีธุระร้อน

จะมาแจ้งความแก่ท่านงุยเต็งได้ยินคนเฝ้าประตูบอกดั
งนั้นก็นึกสงสัยว่าเราก็ไม่มีวงศญาติเป็น
ห ล ว ง จี น
เลย นางฮูหยินภรรยาพูดว่าเมื่อคืนนี้
ฉันฝันว่านางอุนเกี้ยวลูกสาวของเรานั้นกลับ
มาชะรอยจะเป็นตั้นกองหยีจอหงวน
บุตรเขยของเรานั้นจะมีหนังสือฝากมาบอก
ขาวอะไรบ้าง จะฝากหลวงจีนมาบ้างดอกกระมังท่าน
ใจเสียงได้ฟังภรรยาว่าดังนั้น
จึงสั่งนายประตูให้พาหลวงจีนเข้ามาในบ้าน
ขึ้นบนตึกหอนั่งแล้วหลวงจีนเห็นท่านใจเสียงกับภรรยา
ผู้เป็นตายายเหมือนแก่มารดา
ของตัว ก็ให้มีจิตคิดถึงมารดาขึ้นมาทันทีจนน้ำตาไหล
แข็งใจเดินตรงเข้าไปนำ
หนังสือออกส่งให้ท่านใจเสียง
ท่านใจเสียงรับหนังสือมาอ่านดู ทราบความตั้งแต่
ต้นจนปลายทุกประการแล้วก็ร้องไห้นางฮูหยินผู้ภรรยา
เห็นดังนั้น จึงถามว่าเหตุใดท่านดูหนังสื
อ แ ล้ ว ก็ ร้ อ ง ไ ห้ ไจ
เสียงจึงเล่าความตามหนังสือให้ภรรยาฟังทุกประการ
ภรรยาได้ทราบความดังนั้น
ก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นจนสลบไปพวกสาวใช้ทั้งหลายเห็น
ดังนั้น ก็เข้านวดเฟ้นแก้ไขจนนางฟื้นคืน
ไ ด้ ส ติ ม า
ไจเสียงจึงพูดแก่ภรรยาว่าอย่าเศร้าหมองทุกข์ร้อนไป
เลย เราจะไปกราบทูลพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ให้ทรงทราบ จึงค่อยยกทัพขึ้นไปจับตัว
อ้ายคนร้ายแก้แค้นแทนบุตร
เขยและบุตรสาว พูดแล้วก็สั่งคนใช้ให้จัดที่ให้หลวงจีน
ผู้หลาน อยู่สำนักเป็นสุข
สำราญมิให้อนาทรร้อนใจครันเวลารุ่งเช้างุยเต็กก็แต่
งตัวขึ้นเกี้ยว
ให้คนหามเข้าในพระราชวั ง ครั้นถึงก็
ลงจากเกี้ยวเดินเข้าไปในพระราชวังเข้าในท้องพระ

โรง เวลานั้นพระเจ้าถังไทจง
ฮ่องเต้เสด็จออกขุนนางเฝ้าพร้อมกันตามตำแหน่งหน้า
ที่ผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายทหาร
พลเรือน งุยเต็งจึงกราบทูลพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่
า ซึ่งพระองค์โปรดให้ตั้นจอหงวน
ขึ้นไปรักษาราชการเมืองกังจิวนั้น
เมื่อไปตามทางตั้นจอหงวนถูกผู้ร้ายปล้นฆ่าตาย
เสียแล้ว อ้ายผู้ร้ายเก็บเครื่องยศและท้องตราได้นำไ
ปยังต่อกรรมการผู้รัง ไม่ทราบ
เหตุก็เชื่อถืออ้ายผู้ร้าย อ้ายผู้ร้ายก็รักษาว่าการบ้านเ
มืองอยู่จนทุกวันนี้ถึงสิบแปด
ปีมาแล้ว งุยเต็งกราบทูลเหตุผลต้นปลายทุกประการใ
ห้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรง
ทราบทุกประการพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงทราบ
ดังนั้น ก็ทรงพระพิโรธเป็นอันมาก
จึงรับสั่ง
ให้เกณฑ์ทหารม้ารักษาพระองค์เป็นอันมากมอบกระบื่อ
าชญาสิทธิ์ให้แก่งุยเต็งคุม
ทหารหกหมื่น รีบยกขึ้นไปยังเมืองกังจิวกำจัดอ้ายพวก
เหล่าร้ายเสียงุยเต็งถวายบังคมลาออ
กมาจากที่เฝ้า ตรงไปยังที่ประชุมทหาร
จัดพลทหาร
เสร็จแล้วได้เวลาฤกษ์ดีงุยเต็งจึงพาหลวงจีนเหี้ยนจึง
ผู้หลานยกกองทัพออกเดินไป
กลางวันก็เดินกลางคืนก็หยุดพักรอนแรมมาตามระยะท
างเปรียบประดุจนกบินครั้นกองทัพจวน
จะถึงเมืองกังจิว
ฟากข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ งุยเต็ง
แม่ทัพก็ให้ตั้งค่ายลงพักพลทหารแล้วงุยเต็งจึงเอาป้าย
ทองอาชญาสิทธิ์ส่งให้
ม้าใช้ไปบอกนายทหารกองมณฑลที่รักษาเมืองกังจิวให้
รีบมาโดยเร็วในคืนวันนี้ให้
จงได้ทหารม้าใช้รับป้ายอาชญาสิทธิ์แล้ว
ก็คำนับลาขึ้นม้ารีบขับไปยังกองทหาร

มณฑล ตรงเข้าไปแจ้งความแก่นายทหารเอาป้ายอาช
ญาสิทธิ์สงให้แล้วบอกว่า
งุยเต็งแม่ทัพใหญ่ มีบัญชาสั่งให้ท่านผู้กำกับกองทหารม
ณฑลรีบไปหาท่านแม่ทัพ
โดยเร็วในคืนวันนี้นายทหารกองมณฑลได้ฟังก็ตกใจ
หารู้ว่าจะมีเหตุการณ์ประการใดไม่ ก็รีบ
แต่งตัวขึ้นม้ามากับทหารม้าใช้ครั้นถึงก็เข้าไปคำนับท่า
นแม่ทัพใหญ่แล้ว
ก็ถอยมายืนคอยฟังบัญชาอ ยู่ ฝ่ า ย งุ ย เ ต็
งครั้นเห็นนายทหารกองมณฑลม าแ ล้ว
ก็เล่าเหตุซึ่งเป็นมาแล้วแต่หลัง
ให้นายทหารกองมณฑลฟังทุกประการ
แล้วสั่งว่าท่านจงกลับไปที่ประชุมทหารเร่ง
เกณฑ์ทหารกองมณฑล มาสมทบกับกองเราโดยเร็วอย่
าให้เนิ่นช้านายทหารกองมณฑลได้ฟัง
ท่ า น แ ม่ ทั พ บั ญ ช า สั่
งดังนั้นก็คำนับลารีบด่วน
มายังที่ประชุมทหาร เรียกทหารมาแจ้งความให้ฟังแล้
วก็จัดแจงเครื่องสาสตรา
อาวุธพร้อม แล้ว ก็รีบเดินมายังกองทัพใหญ่หยุดพักพล
ทหารรอคำสั่งแม่ทัพฝ่ายงุยเต็ง
ครั้นรู้ว่ากองทหารมณฑลมาพร้อมแล้วก็ยินดี
เรียกทหารออก
จากค่ายเข้าสมทบกันเป็นกองใหญ่ยกลงเรือข้ามฟากใ
นเวลาพลบค่ำ ครั้นถึงฝั่งแล้ว
ก็ยกทหารขึ้นบก รีบเดินกองทัพเข้าประตูเมือง
นายประตูยังหาทันจะเปิดประตู
เมืองไม่ งุยเต็งเร่งทหารให้เข้าล้อมจับผู้ว่าราชการ
เมือง ในขณะนั้นก็ยังหาทันจะ
สว่างไม่ทหารก็ทลายประตูโจมเข้าไปในห้องได้หลาย
คนฝ่ายเล่าฮองกำลังนอนอยู่ในตึก
ได้ยินเสียงประทัดและกลองม้าล่อดังสนั่น
พวกทหารตรูกันเข้าจับตัวเล่าฮองได้ก็มัดไว้แน่นหนาแ
ล้วพาตัวมาให้ท่านแม่ทัพ

งุยเต็งสั่งให้ทหารไปจับตัวพวกบริวารบ่าวไพร่โจรที่เ
ป็นใจแก่เล่าฮองมาได้ประมาณ
พันเศษ สั่งให้เอาไปยังสนามฆ่าเสียทั้งสิ้น
แล้วจึงสั่งให้นายทหารรวมพลทหาร
ออกไปตั้งค่ายพักอยู่นอกเมืองงุยเต็งลงจากม้าขึ้นบนห
อนั่ง ๆ บนเก้าอี้สั่งให้สาวใช้
ไปเชิญนางอุนเกี้ยวให้ออกมาหาครั้นสาวใช้เข้าไปบอ
กนางอุนเกี้ยว
นางอุนเกี้ยวได้ทราบความว่าบิดาให้ทหาร
จับเล่าฮองและพวกโจรไปประหารชีวิตหมดแล้วนางก็
มีความยินดีอยากจะออกมา
หาบิดา แต่มีความอายด้วยตัวมาตกอยู่ในมือโจรเพรา
ะความจำใจ คนทั้งหลายก็
ล่วงรู้จะครหาติเตียนต่าง ๆ
จะอยู่ไปก็จะได้รับแต่ความอดสูดูร้ายไม่มีที่สุด นางคิด
ดังนั้นแล้วก็ไล่สาวใช้ให้ออกไปเสียนางเอาผ้าผูกกับลู
กกรงหน้าต่างตึกผูกคอแขวนอยู่ฝ่าย
สาวใช้เห็นอาการ
ประหลาดก็วิ่งมาบอกแก่หลวงจีนว่า
มารดาของท่านดู
เหมือนจะผูกคอตาย ท่านจงรีบไปดูโดยเร็วเถิดฝ่ายห
ลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังสาวใช้บอกดัง
นั้นก็ตกใจมิทันจะได้บอกเหตุการณ์
แก่งุยเต็งผู้เป็นตาก็รีบเข้ามาโดยเร็วพอถึงห้องมารด
าก็เห็นมารดาผูกคออยู่กับ
ลูกกรงหน้าต่างก็เข้าแก่ผ้าที่ผูกคอมารดาได้
นางยังหาทันสิ้นใจไม่แล้วคุกเข่าลง
คำนับพูดแก่มารดาว่าข้าพเจ้ากับท่านแม่ทัพผู้เป็นตาได้
ยกพลทหารมากำจัดโจร
แก้แค้นได้แล้ว เหตุใดมารดาจึงจะทำลายชีวิตเสียดัง
นี้เล่า ถ้ามารดาตายแล้ว
ข้าพเจ้า ก็ไม่ขออยู่ จะต้องทำลายชีวิตตายตามมารด
าไปขณะเมื่อแม่ลูกพูดกันอยู่นั้น

ท่านงุยเต็งก็เข้ามาในห้องพูดแก่บุตรว่า บิดามา
แก้แค้นอ้ายโจรได้แล้วเหตุใดเจ้าจึงจะมาทำลายชีวิต
เสียเลานางอุนเกี้ยวเมื่อได้ฟังบิด
าถามดังนั้น จึงคำนับบิดาแล้วพูดว่าลูกได้ยิ
นคำ
โบราณท่านกล่าวไว้ว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นหญิงต้องมี
ผัวเดียวจนตลอดชีวิตจึงจะ
มีชื่อเสียงหอมตลอดโลก ความเจ็บแค้นด้วยอ้ายโจรฆ่
าสามีของข้าพเจ้าเสีย จะ
แก้แค้นแทนสามีก็ไม่ได้ แล้วมิหนำซ้ำมาอยู่กับอ้ายโจร
จะมีหน้าอยู่ดูหน้าผู้ใดได้
ซึ่งจำใจอยู่กับอ้ายโจรนั้น ก็เพราะตั้งใจจะรักษาบุตร
ในครรภ์ไว้จึงได้ผ่อนตามเวลา
วันนี้มาเห็นหน้าบุตรกับบิดายกพลทหารมากำจัดอ้ายผู้ร้
ายได้แล้ว บิดาก็ได้แก้แค้น
แทนลูกได้แล้ว ลูกจะมีหน้าอยู่ต่อไปอย่างไรได้
เพราะคนทั้งหลายเขาหาเห็นใน
ดวงจิตของลูกไม่ว่าดีชั่วประการใด
ลูกจะขอตายตามผัวไปดีกว่าจะอยู่เป็นมนุษย์
ต่อไป นางอุนเกี้ยวเมื่อพูดแก่บิดาแล้วก็สะอึกสะอื้นไป
เป็นอันมากงุยเต็งจึงพูดว่า
ซึ่งการเป็นมาแล้วทั้งนี้ ก็เป็นความจำเป็น
มิใช่เจ้าจะเอาใจ
ออกหากจากผัวเจ้าเมื่อไร ซึ่งเป็นทั้งนี้ก็โดยผลกรรม
ที่ทำไว้แต่ชาติปางก่อนติดตาม
สนองให้โทษ แต่ข้อที่เจ้ามีความสุจริตซื่อตรงก็มีหลักฐ
านพยานอยู่ที่เจ้าอุตสาห์คิด
การทุกอย่างจนบุตรของเจ้าได้นำความไปแจ้งแก่บิดา
จึงได้รู้ความก็เพราะความดี
ของเจ้า แสดงให้เห็นได้ว่าเจ้ามิได้ลุ่มหลงปลงรักแก่
อ้ายโจร ย่อมเป็นไปตามความ
จำเป็น เจ้าจงคิดหักใจเสียเถิด
อย่าคิดอดสูใจไปเลยว่าพลางงุยเต็งก็ร้องไห้ นาง
อุนเกี้ยวกับหลวงจีนเหี้ยนจึงก็ร้องไห้งุยเต็งจึงพูดแก่บุ

ตรว่าจงระงับดับความโศกเสีย
บัดนี้อ้ายโจรร้ายเราก็จับตัว
ได้แล้ว เจ้าจงตามเราไปยังสนามที่ฆ่าคน
จะได้ลงโทษอ้ายผู้ร้ายแก้แค้นเสียให้สิ้น
งุยเต็งครั้นพูดดังนั้นแล้วก็พาลูกหลานออกจากห้องเดิน
มานอกประตูจวน ขึ้นเกี้ยว
มีทหารแห่หน้าหลังมายังสนามที่ฆ่าคน
งุยเต็งเห็นคนโทษพร้อมกันแล้วก็มีความ
ยินดี จึงสั่งให้ทหารเอาอ้ายเล่าฮองกับอ้ายลี้แพมัดมือ
มัดเท้าขึงเหยียดออกให้พนัก
งานเมียนคนละร้อยที่ แล้วทำฉลากปิดบนศีรษะจ้ายผู้ร้
าย บอกให้รู้ทั่วกันว่า อ้าย
ร้ายคนนิทีฆ่าตันกองหยี่จอหงวนแล้วให้เอาตัวอ้ายลีแพ
ควำลงบนม้าแล้วให้เอ'
ตะปูตรึงให้ติดกับม้าไม้แล้วให้ม้าไม้ออกไปกลางตลาด
ให้เพชฌมฆาตเอามีดเชือด
เนื้อเป็นชิ้นน้อยชิ้นใหญ่ ทรมานให้สาสมที่ใจมันเป็นพา
ลกระทำแก่ท่านไม่เกรงกลัว
พระราชอาญาแผ่นดินและบาปกรรม
แล้วก็ตัดศีรษะเสียบประจานไว้ที่หนทาง
สามแพร่ง เพื่อให้คนทั้งหลายดู
อย่าให้เอาเยี่ยงอย่างอ้ายคนร้ายต่อไปครั้นกระทำโท
ษลี้แพเสร็จแล้ว
จึงสั่งให้ทหารคุมตัวอ้า ย เ ล่ า ฮ อ ง ไ ป ยั
งแม่นำ
ฮ่องกัง ที่ตำบลเล่าฮองฆ่าจอหงวนนั้นฝ่ายงุยเต็งพร้อ
มด้วยนางอุนเกี้ยว
และหลวงจีนเหี้ยนจึงผู้ห ล า น ก็ ย ก ก องทัพ
ตรงไปยังแม่น้ำฮ่องกัง ครั้นถึงแล้วงุยเต็งจึงให้พักไพ
ร่พลอยู่ริมแม่น้ำ ให้พนักงานจัด
เครื่องเซ่นพลีกรรมเซ่นเสร็จแล้วงุยเต็งกับบุตรสาวแ
ละหลานชาย
ก็จุดธูปเทียนเสร็จแล้ ว งุ ย เ ต็ ง สั่ ง พ นั ก
ง า นให้

เอาตัวอ้ายเล่าฮองมัดเข้ากับเสาแล้ว
ก็ให้ผ่าอกเอาหัวใจตับไตใส่จานตั้งบนโต๊ะ
เซ่นตันกองหยีผู้เป็นที่จอหงวนแล้วให้เอาหนังสือคำบว
งสรวงเซ่นมาอ่าน แล้วให้
เผาไฟนางอุนเกี้ยวกับหลวงจีนเหี้ยนจึงผู้บุตรก็พากันร้
องไห้เศร้าโศกเป็นอันมากฝ่าย
พวกบริวารของพระยานาค
ที่เคยเที่ยวตรวจเหตุการณ์ในท้องทะเล
วันนั้นตรวจมาถึงปากอ่าวฮ่องกัง
เห็นคนเป็นอันมากกำลังเซ่นไหว้อยู่ จึงแอบเข้า
ริมฝั่งตรวจดู เห็นหนังสือที่สำหรับเซ่นลอยน้ำมาจึงเก็
บเอาไว้ แล้วก็กลับลงไปยัง
บาดาลนำหนังสือนั้นขึ้นถวายพระยานาคฝ่ายพระยาเล่
งอ๋องรับหนังสือมาอ่านดูก็รู้ว่า
พวกญาติเขาเซ่นไหว้ตั้นกองหยี
ด้วยตั้นกองหยีก็เป็นเวลาสิ้นเคราะห์แล้วด้วย
จำเราจะต้องช่วยอุปถัมภ์จึงจะควร
ครั้นดำริในใจแล้วดังนั้นจึงใช้ขุนนางตะพาบน้ำ
ให้ไปเชิญตัวตั้นกองหยีมา พาตัวเข้า
ไปคำนับพระยาเล่งอ๋อง พระยาเล่งอ๋องจึงพูดว่า
ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่านเป็น
อันมาก บัดนี้ท่านงุยเต็งผู้เป็นบิดาภรรยาของท่าน
กับนางอุนเกี้ยวภรรยาของท่าน
และบุตรชายของท่านพร้อมกันทั้งสามคน
มาเซ่นไหว้ท่านอยู่ที่ปากน้ำฮ่องกัง
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะส่งท่านให้กลับไปเข้ารูปตามเ
ดิม แต่ข้าพเจ้ามีของเล็กน้อย
จะขอคำนับขอบคุณท่านว่าแล้วพระยาเล่งอ๋องจึงหยิบบู่
อี่จูเม็ดหนึ่ง กับพลอยวิเศษ
อีกสองเม็ดแพรสิบม้วน เข็มขัดมณีสายหนึ่งแล้วบอกว่า
ของเหล่านี้ข้าพเจ้าให้แก่
ท่าน ขอท่านจงรับไว้เอาเป็นเครื่องระลึกแห่งข้าพเจ้
าด้วยเถิด บัดนี้วงศ์ญาติของ
ท่านพากันมาพร้อมอยู่ที่แม่น้ำฮ่องกังแล้ว

เชิญท่านขึ้นไปเถิดจะได้พบกัน ข้าพเจ้า :
จะให้บริวารของข้าพเจ้าพาท่านขึ้นไปส่งวิญญาณตั้นกอ
งหยีครั้นได้ฟังพระยานาคบอก
ดังนั้นก็มีความยินดี กับเห็นของ
วิเศษที่พระยาเล่งอ้องให้โดยความสุจริต
จึงคำนับรับของเหล่านั้น แล้วก็คุกเขาลง
คำนับลาพระยานาคพระยานาคจึงสั่งให้วิญญาณจิตและ
ชากศพตั้นกองหยีจอหงวนขึ้นไ
ปยังปาก
น้ำฮ่องกังพวกบริวารทั้งหลายได้ฟังพระยาเล่งอ๋องสั่ง
ดังนั้นก็พร้อมกันแบกศพตันกอง
หยี่
และรับเอาวิญญาณรีบขึ้นไปยังริมฝั่งแม่น้ำ
แล้วเอาวิญญาณใส่เข้าในชากศพตั้น
กองหยีปล่อยให้ลอยขึ้นมาเหนือหลังน้ำแล้วก็พากันกลับ
ไปยังบาดาลฝ่ายงุยเต็ง
นางอุนเกี้ยว หลวงจีนเหี้ยนจึง
เมื่อเวลาเช่นไหว้ก็ร้องไห้คร่ำครว ญ
รำพันไปต่าง ๆ ตามประสาที่มีความอาลัยและคิดถึงตั้
นกองหยีจอหงวนฝ่ายพวกคนใ
ช้และผู้คนทั้งหลาย ซึ่งพร้อมกันอยู่
ณ ที่นั้น แลไปในน้ำเห็นศพ
ลอยติดอยู่ริมฝั่ง จึงร้องบอกพวกกันให้ดูอยู่อื้ออึงไปทั้ง
นั้นฝ่ายนางอุนเกี้ยวเมื่อขณะนั่
งร้องไห้อยู่นั้น
ได้ยินเสียงคนร้องบอกกันเ ซ็ง แซ่ ก็แ ล
เบดู ครันเห็นชากศพก็จำได้ว่าเป็นศพของตันกองหยี
นางเห็นดังนันแล้วในอกใจ
ให้ตีนตันเต็มไปด้วยความโศก
ลมปะทะขึนมานางก็ล้มลงปราศจากสติสมประติฝ่ายคน
ทั้งหลายก็พากันวิ่งมาดูที่ริมแม่
น้ำเป็นอันมากโดยมิได้ท
ราบเหตุการณ์
ตลอดว่าเป็นประการใดฝ่ายตั้นกองหยีจอหงวน

เมื่อวิญญาณเข้าสู่ร่างกายแล้ว ลมอัสสาสะปัสสาสะ
ก็เดินเข้าออกตามทวารทั้งเก้าวิญญาณก็แล่นตามเส้นป
ระสาทรูป สักประเดี๋ยวก็
ยืดมือและเท้าออกได้ มีความรู้สึกสัมผัสตลอดทั่วอวัยว
ะ ก็พลิกตัวลุกขึ้นนั่งได้
แต่ยังงงงวยอยู่ คนทั้งหลายเห็นดังนั้นอกใจให้สะดุ้งห
วาดไหวไปทุกคนฝ่ายท่านงุย
เ ต็ ง น า ง อุ น เ กี้ ย ว
เมื่อเห็นตั้นกองหยีแน่ถนั ดแ ก่ใ จแ ล้ว
งุยเต็งก็จูง
มือหลวงจีนหลานชายเข้ามานั่งใกล้
นางอุนเกี้ยวก็มานั่งใกล้ล้อมตั้นกองหยีจอ
หงวนอยู่รอบข้างแล้วก็พากันร้องไห้อยู่ในที่นั้นฝ่ายตั้นก
องหยีเมื่อฟื้นแล้วแต่ยังงงงว
ย อ ยู่ ครั้นได้ยินเสียงร้องไห้ก็ลืมตาขึ้นแลดู
เห็นนางอุนเกี้ยวผู้เป็นภรรยากับท่านงุยเต็งผู้เป็นพ่อต
าและหลวงจีนหนุ่มน้อยอีก
คนหนึ่ง เข้านั่งอยู่ริมตัวพากันร้องไห้คร่ำครวญอยู่ก็ให้
มีจิตคิดสงสัย
จึงถามว่าทำไม
ท่านทั้งปวงจึงได้พากันมานั่งร้องไห้อยู่ในที่นี้นางอุนเกี้
ยวเมื่อได้ฟังสามีถามดังนั้นจึ
ง บ อ ก ว่ า ตัวท่านอ้ายโจรมันตีตายแล้ว
โยนทิ้งลงในน้ำ ตัวข้าพเจ้าอ้ายโจรมันจับเอาไปขังไ
ว้ ครั้นคลอดบุตรแล้วเป็นชา
ย
คือหลวงจีนคนนี้ ได้พึ่งบารมีท่านฮวดเม้งท้ายซือเลี้ยง
มาจนโต จึงให้ไปหาพบแก่
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ให้หนังสือลับเข้าไปในเมืองเชีย
งอาน
บิดาข้าพเจ้าทราบเหตุ
การณ์แล้วจึงได้กราบทูลพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้ยกกองทัพมาจับตัวอ้ายโจร ฆ่า
และให้ผ่าอกอ้ายเล่าฮองเอาหัวใจตับปอดเซ่นไหว้ท่า

น เมื่อขณะเช่นไหว้อยู่ก็พอ
แลเห็นศพท่านลอยขึ้นมาข้าพเจ้ากับบิดาก็พากันดีใจ
เหตุไฉนท่านจึงได้กลับคืน
เป็นมาได้ ขอท่านได้ชี้แจงให้ข้าพเจ้าและบิดาฟังสวน
ตั้นกองหยีเมื่อได้ฟังภรรยา
ถามดังนั้น ก็กลับได้สติระลึกรู้สึกตามเหตุผล
ที่เป็นมาแล้วแต่หลัง จึงหันหน้ามาคำนับท่านงุยเต็ง
แล้วก็กอดหลวงจีนผู้บุตรเข้า
ไว้มิอาจกลั้นน้ำตาได้ จึงเล่าความเดิมตั้งแต่มาพักที่บ้
านฮวยเตี๋ยมซึ่งได้ซื้อปลา
กิมหลียื้อไปปล่อยโดยความเมตตา
มิได้รู้ว่าปลาตัวนั้นคือพระยาเล่งอ๋อง ในเมื่อ
โจรตีตายแล้ว จึงได้พบพวกบริวารของพระยาเล่งอ๋อ
ง พาศพไปให้พระยาเล่งอ๋
อ ง
ตั้นกองหยีจอหงวนเล่าความที่ได้กล่าวมาแล้วทุกประก
าร จนถึงเวลาที่พระยาเล่
ง
อ๋องให้บริวารนำศพและวิญญาณมาส่ง
จึงได้ลอยขึ้นมาดังนี้ สิ่งของที่พระยาเล่ง
อ้องให้มาก็ยังอยู่ในเสื้อ อนึ่งตัวข้าพเจ้าก็มิได้นึกว่าจ
ะมีบุตรชายมาดังนี้ไม่ และ
ท่านแม่ทัพก็ได้ยกพลทหารมาปราบปรามคนร้ายแก้แค้น
ได้แล้ว การที่เป็นมาแล้ว
ทั้งนี้ ก็เพราะอาศัยเวรกรรมของข้าพเจ้าที่ได้ทำไว้แ
ต่หนหลัง
เวลานี้ก็เห็นจะหมด
เวรแล้ว จึงได้มาพบบุตรภรรยาพร้อมหน้ากัน
ก็เห็นจะเป็นเพราะกุศลหนหลังช่วย
เราเป็นแน่ พูดแล้วต่างคนมีความยินดีทุกคนแต่บรรดา
ขุนนางนายทัพนายกองทั้งห
ลาย ต่างคนก็มาเยี่ยมท่านจอหงวนถาม
ทุกข์สุขกันตามความนับถือ คนทั้งหลายมีความยินดีในที่
จอหงวนได้กลับคืนเป็น

มาได้ฝ่ายท่านงุยเต็งแม่ทัพใหญ่
จึงให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน บรรดาขุนนางและ
พลทหารทั้งหลายเป็นการรื่นเริงยินดีทั่วกัน
งุยเต็งจึงให้ยกพลทหารกลับเข้าเมือง
หลวง ครั้นเดินทัพมาถึงบ้านบ้วนฮวยเตี๋ยม
งุยเต็งจึงให้หยุดพักอยู่ที่นั้น ตั้นกอง
หยีกับหลวงจีนเหี้ยนจึงก็รีบเดินไปหานางเตียวสีฝ่ายน
างเตียวสี
ในเวลากลางคืนวันเมื่อ จ ะ พ บ แ ก่ บุ ต ร แ
ล ะ นั ดดา ฝันเห็นว่าต้น
พฤกษาต้นหนึ่ง ตายแห้งแล้วกลับออกดอกและใบอีก
ดูงดงามอย่างเดิม ครั้น
นางตื่นขึ้นแล้ว เวลาเช้าออกมานั่งอยู่ที่ประตูโรง
ได้ยินเสียงกามาร้องเป็นสำเนียง
รื่นเริง นางจึงมานึกแต่ในใจว่าเห็นบุตรนัดดาเราคง
จะมาถึงกระมัง
กาจึงได้มาร้อง
เป็นสำเนียงไพเราะอย่างนี้ นางนั่งนึกรำพึงอยู่ดังนั้น
ฝ่ายตั้นกองหยีกับหลวงจีน
บุ ต ร ช า ย ก็พากันมาถึงโรงที่นางเตียวสีอาศัย
อยู่ หล วง จีน เหี้ ยน จึ
งเห็นย่านั่งอยู่ที่ประตูโร ง จึงชี้ให้บิดาดูว่าโน้นแน่ไม่
ใ ช่ย่าหรือฝ่ายตั้นกองหยีเมื่อได้เห็นมารดาของ
ต น แ ล้ วก็ ตรงเข้ามาคุกเข่าลงคำนับมารดา'
แล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญไปต่าง
ๆฝ่ายนางเตียวสีเมื่อได้เห็นบุตรเข้ามาคุกเข่าร้องไห้
อยู่ตรงหน้าก็จำได้แน่ว่าเ
ป็ น
บุตรของตน จึงกอดบุตรเข้าไว้แล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญ
รำพันไปต่าง ๆ
ตามประสา
แม่ลูกที่จากกันไปช้านาน ครั้นค่อยคลายความโศกแล้ว
ตั้นกองหยีก็เล่าเรื่องที่
ทุกข์ยากให้มารดาฟัง ตั้งแต่ต้นจนปลายแล้ว

ตั้นกองหยีก็ชำระเงินให้แก่เจ้าของ
โรงเตี๊ยมเสร็จแล้ว ก็พามารดากับหลวงจีนผู้บุตรมายั
งกองทัพ
นางอุนเกี้ยวก็มา
คำนับนางเตียวสีตามธรรมเนียม
ต่างก็เล่าความทุกข์ให้กันฟังแล้วพากันสรรเสริญ
หลวงจีนเหี้ยนจึงซึ่งมีความอุตสาหะพยายามช่วยบิดาม
ารดาและย่าจนสำเร็จย่
อ ม
เป็นการดีในโลกนี้และโลกหน้าฝ่ายงุยเต็งเห็นว่าได้พ
บปะกันพร้อมแล้ว
จึงสั่งพลทหารให้ยกเดิน ต ร ง ไ ป ยั ง
เมืองหลวง แต่หยุดพักรอนแรมเป็นหลายวันจนถึงเมื่อ
เชียงอาน
งุยเต็งจึงสั่งนาย
หมวดนายกองให้พาพลทหารทั้งหลายไปยังที่พักอยู่ตาม
เดิมแล้ว
งุยเต็งก็พานาง
เตียวสีตั้นกองหยีนางอุนเกี้ยวหลวงจีนเหี้ยนจึงพร้อมกั
นเข้ามายังบ้าน
นางฮูหยิน
รู้ก็ออกมาต้อนรับคำนับกันตามลำดับวงศ์ญาติต่างมีควา
มโสมนัสยินดีต่อกัน
และกันทุกคน นางฮูหยินจึงสั่งให้จัดโต๊ะเลี้ยงดูกันเป็น
ที่รื่นเริงสำราญ
จุยเต็งจึง
ให้นาม การที่ประชุมกันในครั้งนี้ว่า (ต้วนอีหวย)
แปลว่าพรั่งพร้อมกันครั้นเสร็จการเลี้ยงโต๊ะกันแล้วต่า
งคนก็ไปยังที่พักแห่งตน
ครั้นเวลารุ่งเช้า งุย
เต็งจัดแจงแต่งตัวชวนตันกองหยีจอหงวนกับหลวงจีนเ
หี้ยนจึงออกจากบ้าน
เข้าไปในพระราชวังเตรียมคอยเฝ้าอยู่พร้อมด้วยขุนน
างทั้งปวงฝ่ายพระเจ้าถั

ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ ถึงเวลาก็เสด็จออกยังพ
ระ ที่นั่ งกิ มล่ วน เต้ ย งุยเต็ง
ก็เข้าไปคุกเข่าถวายคำนับแล้วก็กราบทูลประพฤติเหตุ

ซึ่งได้ไปจัดการปราบป ร า ม
ผู้รายที่เมืองกังจิว กับได้ตัวจอหงวนกลับมาให้ทรงทร
าบทุกประการ
แล้วจึงกราบทูล
ต่อไปว่าต้นกองหยีจอหงวนนั้นสมควรจะให้รับราชการ

ในตำแหน่งกรมอาลักษณ์ ไ ด้ พ ร ะ เ จ้ า ถั ง
ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ ไ ด้
ทรงฟังงุยเต็งกราบทูลดัง นั้น ก็ทรงเห็นชอบด้วย
จึง
โปรดพระราชทานยศตั้งให้ต้นกองหยีจอหงวนเป็น
(ต้ายหักสือ) ผู้สำเร็จราชการ
ในกรมอาลักษณ์ต้นกองหยีจอหงวนครั้นได้รับพระราชท
านที่ตั้งแล้วก็คุกเข่าลง
ถ ว า ย บั ง ค ม รั บ
ตำแหน่งที่ (ต้ายหั้กสือ) แล้วลุกขึ้นถอยหลังออกไปยืน

เฝ้าตามตำแหน่งพระเจ้ า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง
เ ต้ จึ ง มี รั บ สั่ ง ใ ห้
เจ้าพนักงานปลูกกุฎีให้หล วง จีน เหี้ ยน จึง อยู่
ระงับจิต เป็นบรมสุขยังวัด (อั่งฮกยี่)
เจ้าพนักงานก็ถวายบังคมลาไปจัดการทำกุมี
ถวายหลวงจีนเหี้ยนจึงตามรับสั่ง
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็เสด็จขึ้น ขุนนาง
ข้าราชการก็ออกจากเฝ้ากลับบ้านเรือน
จุยเต็งตั้นกองหยีหลวงจีนเหี้ยนจึงก็กลับ
มายังบ้านฝ่ายวงศ์ญาติทั้งหลายครั้นทราบว่าตั้นกองหยี
ได้มียศและหลวงจีนเหี้
ย น จึ ง ไ ด้
รับพระราชทานกฎีวิหารอยู่ดังนั้น

ก็มีความยินดีให้ศีลให้พรต่างๆ และคำนับขอบ
พระคุณสมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน
แล้วต่างคนต่างกลับไปยังที่อยู่แห่งตนครั้นอยู่มาพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้
เสวยราชสมบัติเป็นบรมสุข ใช้ยี่ห้อ (เจงกวน
ได้สิบสามปีจะกลับกล่าวถึงเมืองเชียงอานที่เมืองเชีย

งอานนอกกำแพงเมืองมีลำแม่น้ำใหญ่ชื่
อแม่น้ำ (เกียฮ้อ) ข้างริมฝั่ง
แม่น้ำนั้นข้างทิศใต้มีโรงกระท่อมเล็กหลังหนึ่งเป็นที่อยู่
ของคนหาปลา
ริมข้างเหนือ
เป็นของคนตัดฟืนมีชายนักเรียนสองคนเป็นเพื่อนมิตรส
หายกัน
ชายทั้งสองคนเดิมเข้าไปไล่
หนังสือตกไม่ได้ ก็เลยคบกันเป็นมิตรสหายอย่างสนิท
เที่ยวหากินตามสบาย ไม่
ชอบอยู่ในบังคับใคร ผู้หนึ่งชื่อ (เตียวเส่า)
ชอบหากินในทางตกเบ็ดตีอวน คน
หนึ่งชื่อ เลี้เตี้ย) ชอบหากินตามป่าตัดฟืนขายครั้นอยู่ม
าวันหนึ่งต่างคนก็ต่าง
ไปหากินตามถนัดของตัว
ฝ่ายเตียวเสาไปหาปลา
มาได้ก็กลับมา ฝ่ายลี้เตี้ยตัดฟืนมาได้ก็มาถึงบ้านพร้อม
กันแล้ว
ก็พากันเข้าไปใน
เมืองเชียงอานไปเที่ยวเร่ขาย
ครั้นขายได้เงินแล้วก็พากันกลับออกนอกกำแพงเมือง
จึงพากันเข้าในโรงเตี๊ยมที่เขาขายสุราแห่งหนึ่ง
ให้เจ้าของสุราจัดกับแกล้มและสุรา
พร้อมแล้ว สองสหายก็ชวนกันเสพสุราพอสบายแล้ว
ก็คิดเงินค่าสุราและสิ่งของ
ให้แก่เจ้าของโรงเตี๊ยมเสร็จแล้ว
ก็ออกจากโรงเตี๊ยมเดินมาจะกลับบ้านคนทั้งสอง

เดินพลางพูดกันไปพลาง ฝ่ายเตียวเสาพูดว่าเราได้พิ

เคราะห์ดูคนเราในทุก วั น นี้
ที่รู้จักการมาหลงโลภฟังคำเขายกยอชื่อเสียงจนไม่รู้สึ

กความไม่เที่ยงที่จะมี ม า ถึ ง ตั ว
ที่หลงเพ้อละเมอเมาเกียรติยศเป็นขุนนาง
ดุจดังว่านอนอยู่ในระหว่างอกเสือ รัก
เจ้านายโปรดปรานถ้าจะเปรียบก็เหมือนเลี้ยงงูพิษหรื
องูอยู่ในมือเสือฉะนั้
น คิดไป
ดูก็สู้เราหากินด้วยตนเองไม่ได้
ความสุขของเราอย่างนี้ไม่ต้องอยู่ในบังคับใคร สบาย
ตามภูมิลำเนาทางป่าและทางน้ำอย่างนี้ดีกว่า
ข้ามไปวันหนึ่งก็เป็นที่เย็นใจได้ฝ่ายลี้เตี้ยได้ยินเตียวเ

สาพูดดังนั้นจึงตอบว่า ที่พูดดังนั้นก็นับว่าได้คติ ไ ด้
แ ต
ข้าพเจ้าเห็นว่าในน้ำสู้ตามภูมิลำเนาเขาไม้ไม่ได้เตีย
วเส่าจึงตอบว่า
ในภูมิลำเนาป่าเขาไม้นั้ น สู้ ใ น ก ร ะ แ ส
ชลไม่ได้ คนทั้งสอง
โต้แย้งกันไปมาหาตกลงกันไม่
ลี้เตี้ยจึงชวนเตียวเส่าว่า เราทั้งสองพูดกันก็หาแพ้
ชนะกันไม่ อย่าเลยเรามาร้องเพลงโต้กันคนละบทพอ

ได้แก้รำคาญดีกว่าเถี ย ง กั น'
แล้วต่างคนก็ต่างหัวเราะกันเตียวเสาจึงพูดว่าเชิญน้อ

งร้องก่อนแล้วเราจะร้ อ ง ต อ บ
ต่อที่หลังครั้นพูดกันดังนั้นแล้วสองคนก็เดินพลางร้องเพ
ลงพลาง
บัดเดี๋ยวก็มาถึง
ต้นทางแยก คนทั้งสองก็ยกมือต่างคำนับจะลากันเตียว

เส่าจึงร้องบอกแก่ลี้เ ตี้ ย ว่ า
เจ้าไปทางป่าเขาจงระวังระไวให้ดี
บางที่พบเสือเข้าเจ้าจะทำประการใด เราวิตก
ว่าวันพรุ่งนี้จะไม่มีเพื่อนที่เคยเดินด้วยกันลี้เตี้ยได้ฟังเ

ตียวเสาพูดดังนั้นก็นึ ก ขั ด ใ จ จึ ง พู ด ว่ า
ทำไมท่านจึงพูดเป็นลางร้า ย
แรงดังนั้น ถ้าพูดดังนี้ตัวของพี่ก็จงระวังให้จงดีเถิดเพ

ราะว่าถึงพี่จะไปในทา ง น้ ำ
บางทีพายุและคลื่นใหญ่จะซัดตัวพี่ให้จมน้ำดอกกระมังพี่

จงระมัดระวังให้ดีเตี ย ว เ ส า จึ ง ต อ บ ว่
า ตัวเราทั้งชาติไม่ต้องวิต กด้ วย คลื่ นล มจ
ะซั ดพั ดพ าใ ห้จ ม
น้ำลี้เตี้ยจึงพูดว่าทำไมจึ งพูด เช่น นี้
เราจะกำหนดได้หรืออันกิจการบนอากา ศย่อม
เป็นวิสัย และธรรมดาที่จะพึงเป็นหามีผู้ใดที่จะกำหนด

แน่รู้เวลาที่จะเป็นได้ ไ ม่ เ ตี ย ว เ ส า จึ ง
พู ด ว่ า ซึ่ ง เ จ้ า พู ด ดั งนั้นก็จริงอยู่
แต่เจ้ายังไม่รู้เหตุ แต่เรารู้เหตุกำหนด
ได้ว่าไม่เป็นไรลี้เตี้ยจึงพูดวา
พี่หากินในท้องสมุทรมีการร้ายมากทำไมจึงพูดว่าไม่เป็

นไรเตียวเสาจึงตอบว่ า เ จ้ า ยั ง ไ ม่ แ จ้
ง บัดนี้ในเมืองเชียงอานที่ ต้น ทา งถ นน ให ญ่ที่
ประตูเมืองข้างทิศตะวันตกมีจีนแสผู้หนึ่งชื่อ
(อวนซิ้วเช้ง) เป็นหมอดูอยู่ทุกวัน
เราเอาปลาไปให้จีนแสตัวหนึ่ง จีนแสก็จับยามให้
ว่าเราจะตีอวนทางทิศไหนดี
จีนแสพิเคราะห์แล้วก็ชี้ทิศให้ไปตีอวนทางทิศนั้น
เราก็ได้กุ้งปลามามาก ๆ ทุกวัน

วันก่อนนี้เราได้เอาปลากิมหลีอื้อไปให้จีนแสตัวหนึ่ง
จีนแสก็จับยามให้ว่า วันนี้จะ
ไปตีอวนจงไปทางแม่น้ำเกียฮ้อ
ที่ปากน้ำจะลงอวนก็ลงข้างทิศตะวันออกแล้วลาก
อวนมาข้างทิศตะวันตก คงจะได้กุ้งปลาเต็มลำเรือถ้า

พรุ่งนี้เราได้ปลาสมป ร ะ ส ง ค์
เราจะได้เอาไปขายในเมืองเราก็จะได้อัฐมาซื้อสุรา
กิน
เราทั้งสองจะร้องเพลง พ ล า ง
กินสุราพลางให้มีความสุขสำราญมิดีหรือคนทั้งสองครั้น
พูดกันดังนั้นแล้ว
ก็ต่างคนต่างลาแยกทางกัน ไ ป เ มื่ อ ข ณ
ะคนทั้งสองพูดจาโต้ตอบชี้แจงกันดั งนั้ น
มีพวกบริวารของพระยาเล่งอ๋อง
เที่ยวตรวจมาตามลำแม่น้ำครั้นได้ยินคนทั้งสองพูดกันดั
งนั้น
ก็แอบคอยฟัง ครั้นรู้
แจ้งในเหตุการณ์ดังนั้นแล้ว ก็รีบกลับไปยังบาดาล
เข้าไปเฝ้าพระยาเล่งอ๋อง ครั้น
ถึงจึงทูลว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบ
วันนี้ข้าพเจ้าไปตรวจตามลำแม่น้ำและมหา
สมุทรพอไปถึงฝั่งแม่น้ำเกียฮ้อพบชายสองคน ๆ
หนึ่งแซ่เตียวชื่อเสา คนหนึ่งแซ่ลี้
ชื่อเตี้ย คนทั้งสองเดินพูดกันอยู่ริมฝั่งน้ำว่าในเมืองเชี

ยงอานที่ริมประตูเมือ ง ท า ง ทิ ศ
ตะวันตกมีจีนแสคนหนึ่งตั้งโต๊ะเป็นหมอดู ๆ
ให้แก่คนชาวเมืองเชียงอานทั้งหลาย
เตียวเสาเคยไปให้จีนแสดูอยู่ทุกวัน
จีนแสให้เตียวเสาว่าวันนี้จะลงอวนก็ให้ไปทาง
แม่น้ำเกียฮ้อที่ปากน้ำ จะลงอวนให้ลงข้างทิศตะวันออ

กลากอวนมาข้างทิศตะวั น

ตก คงจะได้กุ้งปลาเต็มลำเรือ
แม้ว่าจีนแสคนนี้ดูห้อย่างนี้ ถ้าจริงเช่นจีนแสทาย
บริวารน้ำของเราเตียวเสาคงจะจับไปหมด
ขอพระองค์ได้โปรดพวกสัตว์พาหนะของ
พระองค์จะหมดสิ้นไปโดยเร็ว
พระองค์จะได้พาหนะที่ไหนมาใช้สอย ข้าพเจ้าได้
ทราบความมาดังนี้ขอพระองค์ได้ทรงพระดำริให้มากฝ่

ายพระยาเล่งอ้องครั้น ได้ทราบดังนั้น
ก็มีความโกรธยิ่งนัก จึงพูดว่า
จำเราจะ
ไปม่าจีนแสผู้นี้เสียจึงจะได้
ครั้นว่าแล้วก็จัดแจงแต่งกายจะขึ้นไปยังเมืองเชียงอา
น
เวลานั้นกำลังขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยประชุมกันพร้อมอยู่ใน
ที่นั้น
จึงพากันทูลทัดทาน
พระยาเล่งอ๋องว่า ขอพระองค์ได้ทรงระงับพระทัย
เพราะมีคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า
การสิ่งใดที่มีผู้นำมาบอกเล่า
พระองค์ยังมิได้เห็นอย่าเพ่อให้ฟังเอาเป็นจริงก่อน
ถ้าพระองค์จะไปในเวลากำลังโกรธเช่นนี้
ฤทธาอานุภาพของพระองค์ก็มาก หาก
จะเกิดเป็นลมเป็นฝนข้าพเจ้าวิตกว่าจะไหวหวั่นโกลา

หลไปทั้งเมืองเชียงอา น ไพร่
บ้านพลเมืองจะพากันตื่นตกใจ
เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงทราบจะทรงพระพิโรธก็จะมิ
ลงโทษพระองค์ได้หรือ ขอพระองค์จงแปลงกายขึ้นไป

ทดลองดูก่อนว่า จีนแสนั้น
จะทายเหตุการณ์ภายหน้าถูกต้องได้จริงจังหรือไม่
ถ้าจีนแสทายถูกแม่นยำจริงดัง
นั้น เห็นช่องฆ่าได้ก็จะได้ฆ่าเสีย

แม้ว่าเป็นการเคลื่อนคลาดไม่สมจริงก็จะทุกข์
ร้อนอะไรมีฝ่ายพระยาเล่งอ๋องครั้นได้ฟังพวกขุนนางพู

ดทัดทานและชี้แจงดังนั้ น ก็ เห็ น ชอบ
ด้วยค่อยบรรเทาความโกรธลง
จึงร่ายมนต์แปลงกายเป็นชายหนุ่มนักเรียนแล้วก็
ออกจากปราสาท จุ้ยเจียยี่ ขึ้นมายังเมืองเชียงอาน
ครั้นถึงก็เดินตรงมายังประตู
เมืองข้างทิศตะวันตกที่ประตูเมืองเห็นหมู่ชนชายหญิงแ

ออัดกันอยู่จึงเดินเข้ า ไ ป ใ ก ล้
แลเห็นป้ายแขวนที่ประตูหน้าบ้านก็รู้แน่ว่าหมอดูอยู่ที่นี่
จึงเดินเข้าไปใกล้แลเห็น
จีนแสนั่งอยู่ กำลังคนมาหาให้จีนแสดูทายตามเคราะห์

ดีเคราะห์ร้าย นักเรียนแปลง
จึงเบียดคนเข้าไปคำนับแล้วก็นั่งลงฝ่ายจีนแสเห็นนักเ

รียนหนุ่มน้อยดังนั้น ก็ยกน้ำชาให้กินแล้วจึงถา ม ว่
า ท่าน
มามีกิจธุระอย่างใดหรือ นักเรียนแปลงจึงตอบว่าขอท่

านจีนแสได้โปรดดูอาก า ศ
เบื้องบนนั้นว่าจะเป็นประการใด
ขอท่านจีนแสได้พิเคราะห์ให้ข้าพเจ้าทราบบ้างจีนแสอ

วนซิ้วเช้งเมื่อได้ฟัง ถ า ม ดั ง นั้ น
จึงยกมือขึ้นจับยามตรวจดูก็รู้ได้ว่ า ใน
วันพรุ่งนี้จะมีฝน จึงบอกแก่นักเรียนผู้นั้นว่าแม้เมฆตั้งค

ลุ้มฟ้าหมอกล้อมป่าอยู่
ลักษณะอย่างนี้ ทายว่า ณ วันพรุ่งนี้จะมีฝนนักเรียนแป

ลงจึงถามต่อไปว่า พรุ่งนี้ฝนจะตกเวลาใด

ฝนตกมากน้อยเท่าใด
น้ำท่วมลึกกี่ศอกกี่องคุลี ขอท่านจีนแสโปรดพิเคราะห์ท
ายให้แน่
ข้าพเจ้าจะมีรางวัล
คำนับท่านให้ถึงใจจีนแสได้ฟังนักเรียนแปลงถามดังนั้น

จึงนับนิ้วมือพิเคราะห์ ดู โ ด ย ล ะ เ อี ย ด แ
ล้ ว
จึงพูดว่าเวลาพรุ่งนี้เช้าสามโมงเมฆจะตั้ง
สี่โมงเข้าฟ้าจะร้อง ถ้าถึงเวลาเที่ยงฝน
จะตก บ่ายสองโมงฝนจะหยุดประมาณน้ำในเมืองจะท่

วมลึกสามศอกเศษสามอ ง คุ ลี
เม็ดฝนมีสี่สิบแปดเม็ดนักเรียนแปลงได้ฟังดังนั้น
ทำเป็นหัวเราะแล้วพูดแก่จีนแสว่าข้าพเจ้าขออนุญาต
แก่ท่านจีนแส ถ้าท่านจีนแสทายดังนี้
แม้ว่าถูกต้องตามเวลาของท่านทายแล้ว
ข้าพเจ้าจะคำนับรางวัลท่านห้าสิบตำลึงทอง
แม้ไม่ถูกตามเวลาที่ท่านกำหนดไว้นั้น
ข้าพเจ้าจะขอทำลายป้ายที่แขวนเสียด้วยกระบองเหล็

กให้แหลกละเอียด ท่านต้อง
รีบออกจากบ้านนี้ไป ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ไล่ท่าน
ให้ออกไปพ้นเมืองเชียงอานไม่ให้
อยู่ที่นี่เพื่อจะหลอกลวงคนทั้งหลายต่อไปดังนี้
ท่านจะเห็นเป็นประการใดฝ่ายจีนแสอวนซิ้งเซ้งได้ฟัง

นักเรียนพูดคำมั่นคงดั ง นั้ น
จึงตอบแก่นักเรียนผู้นั้น
ว่า ข้าพเจ้ายอมขอรับสัญญาแก่ท่าน
ถ้าฝนไม่ตกไม่หยุด ฟ้าไม่ร้องตามเวลา น้ำ
ไม่เท่าที่ข้าพเจ้ากำหนดตามสัญญาก็ให้ท่านทำตามสัญญ

าเถิดฝ่ายนักเรียนแปล ง ครั้นพูดสัญญาแก่จีนแสเส

ร็ จ แ ล้ว ก็ลาออกไปจากบ้าน
จีนแส ครั้นลับตาแล้วก็ขำแรกพสุธากลับลงไปยังบาดา
ล
ครั้นถึงสถานที่อยู่แล้ ว
ก็คลายมนต์กลับเป็นพระยาเล่งอ๋องไปตามเดิมฝ่ายหมู่

บริวารทั้งหลายก็พากั น เ ข้ า ม า ค ำ นั บ ถ
า ม ว่ า วั น นี้ พ ร ะ อ ง ค์ขึ้นไปยังเมือง
เชียงอาน สืบข่าวจีนแสหมอดูนั้น
ได้ความเป็นประการใดบ้างพระยาเล่งอ๋องจึงบอกว่า

มีจีนแสผู้หนึ่งชื่ออวน ชิ้ ว เ ช้ ง
ดูลักษณะก็ยังอ่อนท่วงที
รางกายก็งามสมควรเป็นผู้รู้อยู่
เราได้ถามจีนแสว่าช่วยดูฤกษ์บนอากาศว่าจะเป็น
อย่างไรบ้าง จีนแสจับยามแล้วทายว่าพรุ่งนี้จะมีฝน
เราจึงซักถามว่าเวลาใดจะมี
ฝนจีนแสว่าเวลาเช้าสามโมงเมฆจะตั้งสี่โมงฟ้าจะร้อ

งเที่ยงฝนจะตก บ่ายสองโมง
ฝนจะหยุดน้ำในเมืองจะลึกสามศอกกับสามองคุลี
มีเม็ดฝนสี่สิบแปดเม็ด เราจึง
พนันว่าถ้าแม้ถูกเราจะให้ทองคำห้าสิบตำลึง
แม้ว่าผิดเราจะทำลายป้ายและขับไล่
จีนแสมิให้อยู่ในเมืองเชียงอาน
จีนแสก็ยอมรับตามเราพูดสัญญาพวกบริวารทั้งหลายจึง
พูดว่า
พระองค์ก็เป็นใหญ่ในมห า ส มุ ท ร มหาสมุทรทั้ง
แปดก็อยู่ในอำนาจของพระองค์ทั้งสิ้นและหมู่เทพยดาทั้

งหลายก็รู้จักแก่พระอ ง ค์
เมขลาและรามสูรอสุรี ก็ย่อมฟังอำนาจของพระองค์จ

ะมีฝนหรือไม่มีฝนพระอ ง ค์ ก็

คงรู้ได้ โดยได้รับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้ก่อน
เหตุใดจีนแสจึงจะทายทักล่วงหน้าหมาย
มั่นเอาอย่างนี้จะมิผิดหรือ ครั้นพวกบริวารทูลแก่พระย

าเล่งอ๋องดังนั้นแล้วก็ พ า กั น
หัวเราะในทันใดนั้นได้ยินเสียงบนอากาศ
ร้องเรียกว่าพระยาเล่งอ้องผู้เป็นใหญ่ในลำ
แม่น้ำมหาสมุทรเกียฮ้อเชิญท่านมารับท้องตราของเง็ก

เซียงฮ่องเต้ ในเมื่อเวลา
กำลังประชุมอยู่พร้อมกันนั้น
ต่างก็แหงนหน้าแลขึ้นไปดูจึงเห็น (กิมอีลักสือ)
ราชทูต
ถือท้องตราของเง็กเซียงฮ่องเต้เหาะลอยอยู่ในอากา

ศพระยาเล่งอ๋องก็แต่ง ตั ว จุ ด รู ป เ ที ย น
แ ล้ ว ยื น ขึ้ น ค ำ นั บ (กิมอีลักสือ)
ก็ลอยลงมา
ใกล้พระยาเล่งอ๋องแล้ว จึงส่งท้องตราให้แก่พระยาเ

ล่งอ๋องแล้วก็เหาะกลั บ ไ ป ยั ง
สวรรค์พระยาเล่งอ๋องครั้นเห็นเทวราชทูตกลับไปแล้ว

ก็คลี่ท้องตราออกอ่าน ดู ใ จ
ความมีว่า ให้พระยาเล่งอ๋องมีหมายเกณฑ์ออกไปให้พ

ระยาเล่งอ๋องทั้งแปดม ห า
สมุทรกระทำให้ฝนตกลงมายังเมืองเซียงอานในวันพรุ่
งนี้
เวลาเช้าสามโมงให้ตั้ง เ ม ฆ
ครั้นถึงเวลาเช้าสี่โมงให้ฟ้าร้อง
ถ้าถึงเวลาเที่ยงให้ฝนตก บ่ายสองโมงจึงให้ฝนหยุด
นำในเมืองเซียงอานให้มีบริบูรณ์ลึกสามศอกสามองคุลี

เศษให้มีสีสิบแบดเม็ด ฝ น พ ร ะ ย า เ ล่ ง อ๋
อ ง ค รั น ไ ด้ ท ร า บ ค
วามในท้องตราดังนั้น สินสติตกตะลึงจึงพูดว่า
จีนแสอวนซิ้วเซ้งนี้ทำนายแม่นยำยิ่งนักมิได้ผิดเลยสักเ

ส้นผมหนึ่ง พระยาเล่งอ๋อง
จึงพูดแก่บริวารทั้งหลายว่า ในมนุษย์โลกนี้ยังมีคนวิเศ

ษถึงอย่างนี้ ล่วงรู้ตลอดได้
ทั้งดินฟ้าอากาศ พระยาเล่งอ๋องพูดดังนั้นแล้ว
ก็ยิ่งมีความวิตกมากขึ้นในขณะนั้นมีขุนนางปลาตนหนึ่ง
จึงทูลว่าพระองค์จงวางพระทัยเถิด ข้าพเจ้า
มีอุบายอยู่อย่างหนึ่งซึ่งจะให้จีนแสที่ทายไว้นั้นให้ผิดจง

ได้พระยาเล่งอ๋องจึงถ า ม ว่ า
อุบายของท่านจะทำประการใดจึงจะให้ผิ ดจ าก คำ
ทำนายของจีนแสได้ขุนนางปลาจึงทูลว่า
ขอพระองค์จงทำให้น้ำฝนผิดประมาณทั้งเวลาก็อย่าให้
ตรงตามกำหนด เกินหรือลดลงให้ผิดคำจีนแสทายแล้ว

พระองค์ก็จะปรับโทษจี น แ ส
ได้ตามความปรารถนา จะต้องวิตกทำไมมีพระยาเล่ง

อ๋องครั้นได้ฟังขุนนาง ป ล า พู ด ดั ง นั้ น
ก็ค่อยคลายความวิตกเห็นช อบ
ไปด้วย มิได้คิดว่าตนจะมีความผิดที่กระทำให้ผิดจากรั

บสั่งของเง็กเซียงฮ่อ ง เ ต้ ไ ม
สมด้วยคำโบราณท่านกล่าวว่าหวังใจจะให้ทุกข์แก่ท่าน

ทุกข์นั้นกลับมาถึงตัว เ ห มื อ น
พระยาเล่งอ๋องผู้นี้ฝ่ายพระยาเล่งอ๋องครั้นรุ่งเช้า
จึงมีหมายไปยังพระพายและรามสูรและเมฆฟ้า
และเล่งอ๋องทั้งแปดทิศให้มาประชุมพร้อมกันบนอากาศ

เมืองเชียงอานให้มีฝน ใ น
เวลาเข้าพรุ่งนี้ ครั้นพวกเทพบุตรพนักงานทำฝนได้ทร

าบหมายดังนั้น ต่างก็มา
เตรียมกันอยู่พร้อมบนอากาศที่ตรงเมืองเชียงอาน
คอยรอคำสั่งพระยาเล่งอ้องผู้
เป็นประธานอยู่ฝ่ายพระยาเล่งอ๋องเมื่อส่งหมายไปแล้
ว
ก็จัดแจงตัวชำแรกแผ่น ดิ น ขึ้ น จ า ก
บาดาลเหาะตรงไปยังเมืองเชียงอาน
ครั้นถึงจึงสั่งว่าเช้าสี่โมงตั้งเมฆ เวลาเที่ยง
ให้ฟ้าร้องบ่ายให้ฝนตกบ่ายสี่โมงให้ฝนหยุด
ให้มีน้ำมากท่วมในเมืองลึกสามศอก
ถ้วน มีเม็ดฝนสี่สิบเอ็ดเม็ดฝ่ายเทพบุตรและเล่งอ๋องทั้

งหลาย ได้ฟังคำสั่งพระยาเล่ ง อ๋ อ ง ผู้ เ ป็ น
ป ร ะ ธ า น แ ล้ ว
ต่างก็เตรียมการของตน ครั้นถึงเวลากำหนดแล้วต่าง

ก็ทำตามสั่งบันดาลเมฆ แ ล ะ
ลมฝนให้มีขึ้นในอากาศ ตามหน้าที่พนักงานแห่งตนครั้น

เสร็จแล้วต่างก็มาคำนั บ
พระยาเล่งอ๋องลากลับไปยังที่อยู่ของตนพระยาเล่งอ๋อ

งครั้นทำฝนให้ตกแล้ว และทำให้เคลื่อนคลาดเว ล
า แ ล ะเศษเม็ด
ฝนให้ลดน้อยลงแล้วก็ยินดีจึงคิดว่าเราทำให้ผิดที่จีนแส

ทำนายไว้ได้แล้ว จำเราจะ
เลยไปปรับโทษจีนแสตามที่เราได้สัญญาไว้
คิดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นนักเรียน
หนุ่มน้อยเหาะลอยลงมาพื้นแผ่นดิน

แล้วก็เดินมายังบ้านจีนแสหมอดู ครั้นถึงก็
เข้าทุบป้ายแตกแล้วก็จับโยนทิ้งเสีย
แล้วเดินเข้าถีบประตูพังลงและกระชากกลอน
ประตูถือเดินเข้าไปข้างใน เห็นจีนแสอวนซิ้วเซ้งนั่งอ

ยู่จึงร้องว่า อ้ายจีนแสทำไม
มึงยังไม่ออกไปให้พ้นบ้านพ้นเมืองอีกเล่า
ยังจะมานั่งไขว่ห้างอยู่ที่นี่ทำไม เอ็งอวดดี
ทำนายว่าฝนจะตก ครั้นฝนตกก็ไม่ถูกต้องตามเวลาที่ท

ายไว้ เศษฝนก็ผิดไม่ถูก
ต้องตามสัญญาเราจะยกชีวิตให้จงรีบออกไปเสียโดยเ

ร็วฝ่ายจีนแสนั่งอยู่บ น เ ก้ า อี้
แลเห็นนักเรียนมาทำกิริยาหยาบช้าดัง นั้น ก็มิได้
หวาดหวั่นอะไร แกล้งนั่งเฉยแล้วก็ทำเป็นหัวเราะเสี

ยพระยาเล่งอ๋องเมื่อไ ด้ เ ห็ น กิ ริ ย า จี น
แ ส ท ำ ดั ง นั้ น ก็ยิ่งบันดาลความโกรธมาก
ขึ้น
ตรงเข้าไปใกล้ยกไม้กลอนประตูขึ้นเงื้อจะตีและร้องว่

าจงไปเสียให้พ้นที่นี่ อย่านั่ง
อยู่ไม่กลัวความตายหรือจีนแสอวนซิ้วเซ้งได้ฟังนักเรีย

นแปลงว่าดังนั้น ก็กระทำเป็นแหงนหน้ามอ ง ดู ฟ้ า
หัวเราะแล้วก็ตอบว่า อันความตายเราไม่กลัวโดยเห

ตุว่าเราไม่มีความผิด อ ะ ไ ร ที่ จ ะ
มีโทษให้ถึงแก่ความตาย เรามีความวิตกถึงแต่ตัวท่าน

จะถึงที่ตายเป็นแน่ ท่านดี
แต่หลอกผู้อื่น จะมาหลอกเราด้วยนั้นไม่ได้
เรารู้อยู่ว่าท่านเป็นพระยาเล่งอ๋องและ

เป็นใหญ่อยู่ในลำแม่น้ำเกียฮ้อมิใช่หรือ
ท่านแกล้งแปลงรูปเป็นนักเรียนมาล่อลวง
เอาความ เราจะบอกให้ท่านรู้สึกตัวท่านขัดคำสั่งเง็ก

เซียงฮ่องเต้เปลี่ยนแปลงเวลา
ให้ผิดจากคำสั่งของพระผู้เป็นเจ้าโลก
วันพรุ่งนี้ท่านจะตายหรือเราจะตายก็จงคอย
ดูเถิดพูดแล้วก็หัวเราะด้วยเสียงอันดังฝ่ายพระยาเล่ง

อ๋องเมื่อได้ฟังจีนแสพูดดังนั้น
ก็ให้ตกตะลึงอกใจให้เต้นสั่นระรัว
ไปทั้งกายเสโทก็ซึมซาบอยู่โซมกาย
กลอนประตูที่ถือก็หลุดจากมือ จึงย่อตัวลง
คำนับจีนแสแล้วพูดอ้อนวอนว่า
ขอท่านจีนแสได้เมตตาข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด
ข้าพเจ้าหมายใจว่าจะทำเล่นๆ
ก็มากลับเป็นความจริงไปดังนี้ ขอท่านจีนแสได้ช่วย
แก้ไขให้ชีวิตข้าพเจ้ารอดด้วยเถิด
ว่าพลางพระยาเล่งอ๋องก็ร้องไห้ฝ่ายอวนซิ้วเซ้งจีนแส

เห็นพระยาเล่งอ๋องร้องไห้คร่ำครวญ
อยู่ดังนั้น ก็มีจิตคิด
สงสารจิงพูดว่า ข้าพเจ้าไม่มีอุบายอันใดที่จะแก้ให้ท่า

นรอดพ้นจากความตายได้
เป็นแต่จะชีทางให้ อันจะพ้นหรือมิพ้นจะเอาจริงเข้าก็

จะยังไม่ได้ แต่ก็ลองดูตาม
บุญตามกรรมเผื่อจะพ้นได้บ้างดอกกระมังพระยาเล่งอ๋

องจึงถามว่า หนทางใดที่จะรอดตายได้บ้างข
อท่านได้ โปรดแนะนำ
ให้ทราบเถิด ข้าพเจ้าจะกระทำตามจีนแสอวนซิ้วเซ้ง

จึงบอกว่า วันพรุ่งนี้เวลาเที่ยงเ ง็ ก เ ซี ย ง อ่
อ ง เ ต้ ค ง มี รั บสั่งให้งุย
เต็งเป็นเพชฌฆาตฆ่าตัวท่าน
แต่งุยเต็งเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ท่านจงรีบไปหาพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้โดยเร็วเถิด
อ้อนวอนขอให้พระองค์ช่วยพระยาเล่งอ๋องได้ฟังจีนแส

ชี้แจงแนะนำดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นอันมาก คุก
เข่าลงคำนับแล้วก็ลาจีนแสรีบไปเมื่อเวลาออกจากบ้า

นจีนแสนั้น ก็พอเป็นเวลา
จวนค่ำพระยาเล่งอ๋องก็ไม่กลับลงไปยังบาดาล
เหาะลอยอยู่ในอากาศ ครั้นเวลา
เที่ยงคืนเห็นสงัดแล้วก็แหวกกลีบเมฆลอยลงมายังพื้นพ

ระสุธาดล เดินตรงเข้าใน
ทวารพระราชวังข้างใน เวลานั้นพระเจ้าถังไทจงฮ่อ

งเต้บรรทมอยู่บนพระแ ท่ น ห ลั บ
สนิท ทรงพระสุบินนิมิตว่า
พระองค์ทรงพระดำเนินออกจากพระราชมนเทียรสถา
น
ไปยังพระราชอุทยานสวนดอกไม้ทอดพระเนตรเห็นมา

นพหนุ่มน้อยคนหนึ่ง เดิน
ตรงเข้ามา ครั้นใกล้พระองค์ก็คุกเข่าลงถวายคำนับแ

ล้วก็ร้องไห้ ทูลว่าขอให้พระ
องค์ช่วยชีวิตไว้ด้วยเถิด แล้วทูลว่าคนนั้นคือเป็นพระย

าเล่งอ๋องผู้ใหญ่อยู่ใ น แ ม่ น้ ำ
เกียฮ้อ เหตุด้วยทำการละเมิดรับสั่งของเง็กเซียงฮ่อ

งเต้คือให้ฝนและลมให้ ผิ ด เ ว ล า

และกำหนด บัดนี้เง็กเซียงฮ่องเต้มีรับสั่งให้งุยเต็งขุน

นางของพระองค์เป็นเพ ช ณ ฆ า ต
วันพรุ่งนี้เวลาเที่ยงก็จะเอาตัวข้าพเจ้าไปยังสนามที่จ

ะประหารชีวิต ข้าพเจ้าก็คงจะ
ถึงแก่ความตาย ขอพระองค์ได้โปรดช่วยข้าพเจ้าสักค

รั้งหนึ่งเถิด ข้าพเจ้าจะมิได้
ลืมพระเดชพระคุณของพระองค์เลยในพระสุบินว่าพระ

เจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ ท ร ง ฟั ง ดั ง นั้ น
จึงตรัสแก่พระยาเล่งอ๋อง
ว่า ถ้างุยเต็งเป็นเพชฌฆาตจริงแล้ว
เราจะช่วยแก้ไขให้พ้นซึ่งความตาย ท่านอย่า
มีความวิตกเลย จงกลับไปเถิดฝ่ายพระยาเล่งอ๋อง
ได้ฟังพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงรับว่าจะช่วยดังนั้น
ก็มี
ความยินดี จึงลุกขึ้นถวายคำนับขอบพระคุณแล้วก็ลากลั

บไปฝ่ายพระเจ้าถังไท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้
เมื่อทรงพระสุบินนิมิตเห็นไปดังนั้ นแ ล้ว ก็ส ะดุ้
งตื่ น '
ฟื้นรู้สึกพระองค์ เสด็จลุกจากพระแท่นที่พระบรรทม
ทรงพระราชดำริรำพึงอยู่แต่
ในพระทัย พอได้อรุณรุ่งสว่างก็เสด็จเข้าที่ทรงทรงเส

วยแล้วก็เสด็จออกประ ทั บ ยั ง
พระที่นั่งกิมลวนเต้ย ขุนนางฝ่ายทหารพลเรือนเฝ้าพร้

อมตามตำแหน่งหน้าที่
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นขุนนางเฝ้า

อยู่พร้อมหน้ากันหมด ยังขาด

แต่งุยเต็งขุนนางผู้ใหญ่ผู้เดียวยังไม่เห็นมา
พระองค์จึงรับสั่งแก่ชีมงกงกุนชื่อว่า
เมื่อคืนนี้เราฝันไปว่ามีชายหนุ่มน้อยคนหนึ่งมาคำนับแล้

วบอกว่าตัวเป็นพระยา
เล่งอ๋อง อยู่แม่น้ำเกียฮ้อ บัดนี้มีความผิดโดยละเมิดเ

ทวโองการ จะให้ประหาร
ชีวิตพระยาเล่งอ๋อง รับสั่งให้งุยเต็งเป็นเพชฌฆาตฆ่า

พระยาเล่งอ๋องในเวลา เ ที่ ย ง
วันนี้ขอให้เราช่วย เราเห็นพระยาเล่งอ๋องมาร้องขอ

ให้เราช่วยชีวิตดังนั้ น เราก็ได้
ออกปากรับว่าจะช่วยดังนี้ ไม่ทราบว่าจะเป็นประการ

ใด เวลานี้ก็ไม่เห็นงุยเต็ ง เ ข้ า ม า
เราฝันดังนี้ท่านจะเห็นเป็นประการใดชีมงกงได้ฟังรับ

สังถามดังนัน จึงทูลว่าพระองค์ทรงพร ะ สุ บิ น นิ
มิ ต ดั ง นี้ ค วรให้
หางุยเต็งเข้ามาเฝ้า แล้วกักตัวงุยเต็งไว้ให้อยู่ในพร

ะราชวังจนสิ้นเวลา ก็คงจะช่วย
ชีวิตพระยาเล่งอ๋องไว้ได้ตามความที่พระองค์ทรงพระ

สุบินนิมิตนั้นพระเจ้า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้
ได้ทรงฟังชีมงกุนชื่อทูลดั งนั้ นก็ ทร งเ ห็น ชอ
บด้ วย จึงมี
รับสั่งให้ขันทีออกไปตามตัวงุยเต็งให้เข้ามาเฝ้าโดยเ

ร็ว ขันทีถวายบังคมรับ รับสั่ง
รีบไปยังบ้านงุยเต็งฝ่ายงุยเต็งเมื่อเวลากลางคืนก่อน

นั้น ยังอยู่บนหอสูงพิจารณา ดู ซึ่ ง ฤ ก ษ์ บ น ใ
น
เวลาดึกเงียบสลัด บัดเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงบนอากาศ
เหมือนเสียงนกการเวกร้อง
งุยเต็งจึงเหลือบขึ้นไปดู ก็เห็นราชทูตเทวบุตรถือท้อง

ตราเหาะมา ครั้นใกล้หอสูง
ที่งุยเต็งนั่งอยู่ ก็เหาะลอยลงมาใกล้ตัวงุยเต็ง
จึงส่งท้องตรานั้นให้งุยเต็งแล้วก็ลา
เหาะกลับไปงุยเต็งคำนับรับท้องตราแล้วก็จุดธูปเทียน

คำนับบูชา คลี่หนังสือออกอ่านใน
ท้องตรามีความว่า พระยาเล่งอ๋องในมหาสมุทรเกียฮ้

อมีความผิดด้วยขัดรับ สั่ ง เ ง็ ก
เซียงฮ่องเต้โทษถึงประหารชีวิต
บัดนี้มีรับสั่งให้งุยเต็งเป็นเพชฌฆาตฆ่าผู้ผิด ไป
ยังอากาศในเวลาเที่ยงพรุ่งนี้
เอาตัวพระยาเล่งอ๋องไปตัดศีรษะเสีย งุยเต็งทราบ
ดังนั้นแล้วก็ตั้งพิธีบูชาจะเข้าที่ระงับจิตไปปรากฏในสว

รรค์เทวโลก เพราะฉะนั้น
จึงมิได้มาในที่เฝ้าฝ่ายพวกขันที
ครั้นมาถึงบ้านงุยเต็งแล้วก็เข้าไปหางุยเต็งบนหอสูง
เห็นงุยเต็ง
กำลังจัดแจงเครื่องบูชา ก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับแล้ว

กราบเรียนว่า บัดนี้พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาตามท่านให้เข้า

ไปเฝ้าโดยเร็ว ไม่ทราบว่าจะ
มีราชการสิ่งใดงุยเต็งได้ทราบดังนั้นก็รีบแต่งตัว
ครั้นเสร็จแล้วก็ชวนขันทีออกจากบ้าน รีบ
เข้าไปยังพระราชวัง ครั้นถึงงุยเต็งก็เข้าไปยังพระที่

นั่ง ถวายบังคมแล้วจึงทูลว่ า
พระราชอาญาไม่พ้นเกล้า โดยมีกิจธุระจึงมิได้เข้ามา

เฝ้า ได้ทรงพระกรุณาโปรด
เกล้า ข้าพเจ้าผู้มีความผิดพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้

ทรงพังงุยเต็งกราบทูล ดั ง นั้ น
ก็ทรงพระสรวล แล้วตรัส
ว่าเราไม่ถือโทษท่านดอก เราเห็นว่าท่านหายไปจึงใ

ห้ไปตามท่านมา ปรารถนา
จะใคร่คิดราชการบ้านเมืองให้มีความสุขแก่อาณาประ

ชาราษฎรต่อไปในเบื้อ ง ห น้ า
เมื่อเวลาที่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้รับสั่งอยู่กับงุยเต็ง

นั้น ก็จวนเวลาที่ขุนนางจะ
ออกจากเฝ้าอยู่แล้ว ขุนนางทั้งหลายเห็นได้เวลาแล้ว

ก็ถวายบังคมลาพากันอ อ ก
จากที่เฝ้าพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
เห็นขุนนางไปหมดแล้วจึงรับสั่งแก่งุยเต็งว่า เชิญ
ท่านเข้าไปข้างในด้วยกัน แล้วเสด็จลงจากพระที่นั่ง
ทรงพระราชดำเนินเข้าใน
พระราชมนเทียรฝ่ายใน งุยเต็งก็เดินตามเสด็จเข้าใ

นห้องพระตำหนัก ถวายบังคม
แล้วก็นั่งยังเก้าอี้เวลาจวนจะเที่ยงอยู่แล้ว
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงรับสั่งแก่พวกขุนนางพนักงา

น
ให้นำกระดานหมากรุกมาตั้งบนโต๊ะ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสแก่งุยเต็งว่าใจ

เสียงมาเดินหมากรุกกับเราดูเล่นสักกระดานหนึ่งพอแ

ก้รำคาญงุยเต็งได้ฟัง รับสั่งดังนั้น
มิได้ทราบในพระราชอุบาย ก็ถวายบังคมขยับเก้าอี้
เข้าไปให้ใกล้โต๊ะ พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็ทรงจับตั

วหมากรุกเดิน จุยเต็งก็จับตัว
หมากรุกเดิน ต่างเดินไปมากันอยู่ดังนั้น
ยังมิได้ทันจะแพ้ชนะแก่กัน เวลานั้นพระ
อาทิตย์ตรงเที่ยงเป็นมัชฌันติกสมัย
งุยเต็งจะจับตัวหมากรุกเดินบังเอิญให้ตัวของ
ตัวอ่อนพับซบหน้าลงกับโต๊ะม่อยหลับไปพระเจ้าถังไทจ

งฮ่องเต้เห็นอาการงุย เต็งเป็นดังนั้
นก็ทรงนิ่งอยู่โดยเข้าพระทัยว่า
งุยเต็งอดนอนจึงนิ่งหวังพระทัยว่า
จะให้งุยเต็งระงับกายสักครู่หนึ่งพอพ้นเวลาเที่ยง
งุยเต็งตกใจตื่นขึ้นก็ลงจากเก้าอี้
คุกเข่าลงถวายบังคมแล้วทูลว่า ขอพระองค์ได้
โปรดโทษข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย
โดยข้าพระองค์มีความประมาทมาหลับในที่เฝ้า
ดังนี้ มีความผิดเป็นอันมากนักพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

ได้ทรงฟัง งุยเต็งกราบทูลดังนั้นก็ ทรงพร
ะสรวล ตรัสแก่
งุยเต็งว่าเราได้อนุญาตแก่ท่านแล้ว
จงลุกขึ้นมาเล่นกันใหม่เถิดแล้วพระองค์มีรับสั่งให้ซินซ

กโป๊นำศีรษะมังกรไปแขวนไว้ที่ตลา
ดแล้วป่าวร้อง
ให้ราษฎรทั้งหลายทราบว่า การที่เป็นนี้มิใช่เป็นเหตุก

ารร้ายแรงหรือให้โทษแก่
บ้านเมืองแต่ประการใดเลย

แล้วพระราชทานบำเหน็จรางวัลแก่งุยเต็งตามสมควร
ขุนนางทั้งสามก็ถวายบังคมลาออกจากพระราชวังกลับ

ไปบ้านเรือนแห่งตนเวลานั้นประมาณบ่ายสักสองโมงเศษ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสด็จกลับไปประทับบนพระแท่นที่พระบรรทมในพระทัยของพระองค์

ให้เศร้าหมองขุ่นมัว พระกาย ให้มีพระอาการอ่อนเปลี้ยไปมิได้เป็นปรกติ
ในคืนวันนั้นเวลาสองยามเศษ
พระองค์ ได้ยินเสียงนอกประตูตำหนักเหมือนเสียงคน

ร้องไห้ ในพระทัยให้สะดุ้ง
หวั่นหวาด ปราศจากความผาสุกไม่สบายพระทัยเลย
บางทีให้เคลิ้มพระสติเห็น
ไปว่าพระยาเล่งอ๋องมือถือหิ้วศีรษะของตัวเองมาทั้งโ

ลหิตแล้วร้องเรียกว่า ถังไข
จงเอาชีวิตมาใช้ให้เรา จงเอาชีวิตมาเดี๋ยวนี้แล้วพูด

ว่าเมื่อเวลาคืนวันวานนี้ ท่าน
รับเต็มปากว่าจะช่วยชีวิตเรา
ทำไมจึงปล่อยให้งุยเต็งไปฆ่าเราเสีย ตัวเรากับท่าน
จะต้องลงไปให้ถึงพระยามัจจุราช
จึงจะรู้ผิดและชอบพระยาเล่งอ๋องพูดดังนั้นแล้ว
ก็เข้ามาจับยึดข้อพระกรพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ไว้แล้

ว ก็กระชากฉุดไปมาหาวาง
พระกรของพระองค์ไม่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จะร้องก็ไม่ออกให้อึดอัดจนพระเสโทโซมพระศิระกาย
ในเวลานั้นจะว่าเคลิ้มหรือจะว่าฝันก็หาแน่ได้ไม่
บัดเดี๋ยวพระองค์ทอดพระเนตร
เห็นทางทิศอาคเนย์ บนอากาศในกลีบเมฆมีนางเทพอั

ปสรองค์หนึ่ง ถือกิ่งสนเหาะ
ตรงมาใกล้พระองค์แล้ว เอากิ่งสนที่ถือมานั้นฟาดศีรษ

ะมังกร มังกรก็วางพระกร
ของพระองค์แล้วเห็นพระยาเล่งอ๋องร้องไห้เดินสะอึก

สะอื้นไปทางทิศปราจีน
เฉียงเหนือ
(มีคำอธิบายว่าที่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เห็นนางเทพ

อัปสรถือกิ่งสนนั้นคือ พ ร ะ ก ว น อิ ม
ที่มาพักอยู่ศาลพระภูมิได้มาช่วยขับปิศาจพระยาเล่งอ้อ

ง)ฝ่ายพระเจ้าถังไทจ ง ฮ่ อ ง เ ต้ ค รั้
น ฟื้ น ไ ด้ พ ร ะ ส ติ ส ม ป ร ะดีแล้ว
ทรงร้องด้วยพระ
สุรเสียงอันดังโดยที่ตกพระทัยกลัวปิศาจมังกรฝ่ายพวก

นางสนมและนางพนักงา น ไ ด้ ยิ น รั บ
สั่ ง ดั ง นั้ น ก็ ต ก ใ จ กั น ทุ กคนในคืน
วันนั้น พากันมีความวิตกไม่ทราบว่าจะมีเหตุผลประกา

รใด พากันตรวจตราหา
เป็นอันที่จะหลับนอนไม่ เห็นพระเจ้าแผ่นดินหวาดสะดุ้

งอยู่จนสว่างฝ่ายขุนน า ง ทั้ ง ห ล า ย
ค รั้ น ถึ ง เ ว ล า เ ฝ้ า
ก็เข้ามาพร้อมกันยังท้อง พร ะโ รง คอ ย
เตรียมเฝ้า ก็มิได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกตามเ

คย คอยเฝ้าอยู่จนเวลาเช้ า
สามโมงจึงเห็นขันทีออกมาจากข้างในบอกแก่ขุนนางทั้

งปวงว่า มีรับสั่งให้ประกาศ
แก่ท่านทั้งหลายว่าวันนี้ไม่สบายพระทัยไม่เสด็จออก
ขอเชิญท่านทั้งหลายกลับ
ไปเถิด ครั้นบอกแล้วขันทีกลับเข้าข้างในฝ่ายขุนนางทั้

งหลายเมื่อได้ทราบกระแสรับสั่ง
แล้วก็ต่างคนกลับบ้าน และมีความ
สงสัยด้วยไม่รู้ว่าทรงพระประชวรหรือเป็นประการใด

แต่เวลาเฝ้าก็พากันเข้ามาคอย
เฝ้าก็มิได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออก
แต่เป็นดังนั้นมาประมาณสักห้าวันแล้วก็
ไม่เห็นเสด็จออก บรรดาขุนนางทั้งปวงอยากจะใคร่ท

ราบและจะใคร่เข้ามาเฝ้าทูล
ถามพระอาการประชวรก็หาได้มีโอกาสที่จะได้เฝ้าแล

ะทูลถามพระอาการได้ไม่อยู่มาวัน
หนึ่งเห็นขันทีพาไทอุ
ยหมอหลวงเข้าไปข้างใน ขุนนางทั้งปวงก็พากัน
วิตกไปต่าง ๆฝ่ายขันทีพาหมอเข้าไปถึงแล้วนางไท้ฮ่อ

งเฮ้าพระราชมารดาจึงรับสั่งให้ไท อุย
ประกอบพระโอสถที่ชื่นพระทัยจะให้พระเจ้าถังไทจงฮ่

องเต้เสวยไทอุยได้รับสั่งแล้วก็จัด
แจงประกอบพระโอ
สถที่ชื่นพระอารมณ์ขึ้น นถ วา
ย ครั้น
พระองค์เสวยพระโอสถแล้วไทอุยก็ถวายบังคมลากลับ

ออกมา บรรดาขุนนางที่ยัง
อยู่ที่พระทวารพระราชวังคอยฟังข่าวเห็นไทอุยออกมา

จึงถามหมอว่าพระเจ้า
แผ่นดินประชวรนั้นโดยพระอาการเป็นพระโรคอะไร
หมอบอกว่าพระองค์ประชวร
นั้นทางวาโยธาตุไม่ปรกติให้เคลิบเคลิ้มพระสติ
มักให้เห็นเป็นปิศาจผีสางมาหลอก
หลอนพระทัยให้หวั่นไหวทั้งธาตุก็พิการไม่มีกำลัง
วิตกว่าพระชนม์จะไม่ยาวยืนเกิน
กว่าเจ็ดวันไปได้บรรดาขุนนางทั้งปวงเมื่อได้ฟังไทอุย

หมอหลวงบอกดังนั้น ต่างมีความวิตกเป็น
อันมาก ครั้นไทอุยบอกพระอาการแก่ขุนนางดังนั้นแล้ว

ก็คำนับลาขุนนางกลับไป
ที่อยู่ขณะนั้นมีขันทีออกมาจากข้างในบอกว่า
นางไท้ฮ่องเฮ้ามีมีรับสั่งให้หาซีมงกง
ซินซกโป๊อวยซีจงทั้งสามคนให้เข้าไปเฝ้าข้างในเดี๋ยว

นี้ซีมงกงซินซกโป๊อวย ซีจงทราบ
ว่ามีรับสั่งให้หาดังนั้น
ขุนนางทั้งสามก็เดินตาม
ขันที่เข้าไปในพระตำหนัก ครั้นถึงขุนนางทั้งสามก็ถวา

ยบังคมแล้วนั่งตามที่ตาม
ลำดับกันพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นขุน

นางทั้งสามเข้ามาเฝ้า ก็มีพระทัย
ยินดี
จึงมีพระราชดำรัสตรัสแก่ขุนนางทั้งสามว่าเมื่อเราอา

ยุได้สิบเก้าปียกกองทัพไป
เที่ยวเมืองฝ่ายใต้ฝ่ายเหนือ
ซอกซอนไปทุกหนแห่งก็ไม่เคยเห็นปีศาจผีสางอะไร
ที่ไหน มาเมื่อสองสามคืนนี้ให้เห็นเป็นคนถือศีรษะมังก

รมาหลอกหลอนและพูดจ า
ทำทีคล้ายปิศาจเราวิตกด้วยไม่เคยเป็นเลยท่านทั้งหล

ายจะคิดประการใดอวย ซี จ ง ไ ด้ ฟั
ง รั บ สั่ ง ดั ง นั้ น จึ ง ก ร า บ ทูลว่า
พระองค์คิดตั้งบ้านเมือง คร อบ คร อง
ราชสมบัติ ได้ฆ่าคนเสียนับไม่ถ้วนก็ยังไม่มีปิศาจที่ไหน

มารบกวน บัดนี้จะมีปิศาจ
ที่ไหนมาเล่าพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงรับสั่งว่า
แม้ว่าท่านจะใคร่ทราบความจริงจงคอยฟัง
ดูที่ประตูตำหนัก ถ้าถึงเวลาที่เราจะเข้านอนก็คงจะไ

ด้ยินเสียงดุจเอาอิฐเ อ า ท ร า ย
มาขว้างปา แล้วก็จะได้ยินเสียงร้องไห้และโห่ร้องกร

ะทำอาการต่าง ๆ ท่านคงจะ
ได้เห็นความจริง ตามที่เราเล่าให้ท่านฟังซินซกโป๊จึง

ทูลว่าขอพระองค์จงวา ง พ ร ะ ทั ย
เ ถิ ด คืนวันนี้ข้าพระองค์กับท่าน
อวยชีจงจะเฝ้าคอยอยู่ที่ประตูพระตำหนักข้างนอก
คอยดูว่าจะเป็นปิศาจผีสางอะไรพระเจ้าถังไทจงฮ่อง

เต้ได้ทรงฟังซินซกโป๊ ทู ล ดั ง นั้ น ก็
ท ร ง พ ร ะ อ นุ ญ า ต โ ป ร ด ใ ห้
ขุนนางทั้งสองอยู่ตามคำที่กราบทูล
ซีมงกงครั้นเห็นเวลาบ่ายแล้วก็ถวายบังคม
ลาออกจากพระราชวังกลับไปบ้านฝ่ายซินซกโป๊กับอวย

ซีจง ก็พักอยู่ข้างพระทวารพ ร ะ ร า
ช วั ง ชั้ น ใ น ค รั้ น เ ว ล า พลบ
ค่ำ ขุนนางทั้งสองก็จัดแจงแต่งตัวถืออาวุธยืนเฝ้าประ

ตูนอกพระตำหนักใกล้ที่ พ ร ะ
บรรทมจนตลอดราตรีรุ่งสว่างก็ไม่เห็นปิศาจผีสางอะไ

ร ในคืนวันนั้นพระเจ้าถั ง ไ ท
จงฮ่องเต้ทรงพระบรรทมหลับสนิทเป็นปรกติ
มิได้ยินเสียงปิศาจและสิ่งใดเงียบ
สงัดไปได้คืนหนึ่งครั้นเวลาเข้าพระเจ้าถังไทจงฮ่องเ

ต้จึงบำเหน็จรางวัลให้ ขุ น น า ง ทั้
ง ส อ ง เ ป็ น อั น
มาก แล้วพระองค์ตรัสว่าตั้งแต่เราไม่สบายมาหลายเ

วลาแล้ว จะนอนก็ไม่ปรกติ
เลยสักคืนหนึ่ง หากเมื่อคืนนี้ได้ท่านทั้งสองมาอยู่จึงได้

นอนหลับสนิทค่อยมีควา ม
สบายขึ้นเป็นอันมาก เชิญท่านทั้งสองกลับไปพักให้สบา

ยเถิด เวลาค่ำจึงค่อยเข้า
มาคอยระวังเราอีกขุนนางทั้งสองได้ฟังรับสั่งดังนั้นแล้

ว ก็ถวายบังคมลาออกจาก พ ร ะ ร
า ช วั ง ตั้ง
แต่นั้นมาขุนนางทั้งสองก็มาคอยเฝ้าระวังอยู่ดังนั้นถึงส

ามสี่วันมา ก็เห็นเงียบสงัด
อยู่ไม่มีเหตุการณ์อะไรเลยพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เห็

นขุนนางทั้งสองเข้ามา เ ฝ้ า ร ะ วั
ง อ ยู่ ดั ง นั้ น ทุ ก คื น ได้รับ
ความลำบากหาเป็นอันจะได้หลับนอนไม่
พระองค์มีความเกรงใจขุนนางทั้งสองเป็น
อันมาก ครั้นมาวันหนึ่งจึงรับสั่งให้ขุนนางทั้งปวงให้เข้

าไปเฝ้า พระองค์จึงตรัสแก่
ขุนนางทั้งหลายว่าตัวเราเมื่อสองสามคืนนี้ก็เป็นสุขปร

กติดี แต่เราเห็นว่าซินซกโป๊
อวยชีจงท่านทั้งสองมีความลำบาก
เราคิดว่าจะให้ช่างเขียนเข้ามาวาดรูปท่านทั้ง
สองไปปิดไว้ที่ประตูและในที่อยู่ของเรา
จะไม่ต้องลำบากแก่ท่านทั้งสองท่านทั้ง
หลายจะเห็นประการใดขุนนางทั้งหลายก็เห็นชอบพร้อ

มกัน ตามกระแสพระราชดำริจึ ง ใ
ห้ ช่ า ง เ ขี ย น
เข้ามาวาดรูปซินซกโป๊กับรูปอวยชีจง
ครั้นช่างทั้งสองเขียนรูปขุนนางทั้งสองแล้ว
จึงให้พนักงานนำไปปิดที่ประตูพระตำหนักข้างใน
ตั้งแต่นั้นมาชนทั้งหลายจึงได้
เขียนรูปซินซกโป๊และรูปอวยชีจงปิดประตูบ้านและศาล

เจ้าสมมุติว่าเป็นรูปศั ก ดิ
สิทธิ์ป้องกันปิศาจได้เป็นธรรมเนียมต่อ ๆ
มาจนทุกวันนี ตังแต่นันมาได้สองสาม
วันก็เงียบสงัดครั้นอยู่มาหลายเวลาก็ได้ยินเสียงก้องดั

งอยู่ที่หลังตำหนัก ห้องเครื่องนอกประตู
ออกไป แต่ได้ยินเสียงดุจกองทัพยกเข้ามาเสียงหวั่นไ

หวอิสทรายสาดเข้ามา ในคืน
วันนันพระโรคพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็กลับกำเริบมา

กยิงขึ้นกว่าเก่า พระองค์จึง
รับสั่งให้หาขุนนางทั้งหลายเข้าไปเฝ้าโดยเร็วพระเจ้

าถังไทจงฮ่องเต้ครั้น พ ร ะ อ ง ค์

เห็นขุนนางเข้ามาเฝ้าอ
ยู่พร้อมกันแล้ว จึง
มีพระราชดำรัสแก่ขุนนางว่าประตูข้างหน้าก็ปกติเงียบ

ดีแล้ว แต่คืนนี้ประตูข้างหลัง
ตำหนัก เราได้ยินเสียงดุจยกกองทัพเข้ามา
และเสียงร้องอึกทึกทั้งขว้างอิฐทราย
เข้ามาและเสียงภู่ร้องออกเซ็งแซ่ตัวเราให้มีใจหวั่นห

วาดโรคจึงกำเริบหนัก ยิ่งขึ้น
กว่าเก่าขีมงกงจึงกราบทูลว่าประตูนอกเงียบสงัดดีแล้

วเพราะให้ซินซกโป๊อว ยซีจงรั
กษา
ประตูข้างหลังยังไม่มีผู้ใดรักษา
ข้าพระองค์ขอให้งุยเต็งรักษาเฝ้าระวังอยู่จึงจะควรพ

ระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ได้ทรงฟังขีมงกงกราบทูล ดังนั้
นทรงเห็นชอบด้วย จึง
รับสั่งให้งุยเต็งไปเฝ้ารักษาประตูหลังงุยเต็งได้ฟังรับ

สังแล้ว ก็ถวายบังคมลามาจัดแจง
แต่งตัวมือถือง้าวและเกี่ยม
ซึ่งสำหรับฆ่ามังกร ออกไปยังประตูหลังพระตำหนัก
เฝ้าอยู่คืนหนึ่งจนสว่างก็ไม่
เห็นมีผีสางอะไร หรือมีเสียงร้องโห่เกรียวกราวก็หา

มิได้ ประตูหน้าหลังก็เงียบสงัด
ไปหมด แต่พระโรคของพระเจ้าแผ่นดินนั้นก็ยิ่งหนักขึ้น

ทุกทีครั้นอยู่มาวันหนึ่ง
นางไท้ฮ่องเฮ้าพระราชมารดา
ของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

เห็นพระราชบุตรทรงพระประชวรมีพระอาการมาก
ไม่ไว้พระทัยแก่ราชการ จึงมี
รับสั่ง ให้ขันทีออกไปเชิญขุนนางเข้าไปเฝ้าในพระรา

ชวังชั้นใน เพื่อพระเจ้าแผ่น
ดินจะได้สั่งราชการบ้านเมืองขุนนางทั้งปวง
เมื่อได้ฟังดังนั้น จึงพากันเข้ามาในพระราชวังข้างใน

ครั้นถึง
พร้อมกันแล้วก็ถวายบังคมพร้อมกัน
ยืนเฝ้าตามตำแหน่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
บรรทมอยู่บนแท่น เห็นขุนนางมาพร้อมกันแล้ว จึง
รับสั่งเรียกซีมงกงให้เข้าไปใกล้แล้วตรัสว่า
ให้จัดแจงราชการบ้านเมืองทุกหน้าที่และ
เป็นผู้สำเร็จราชการทั้งสิ้นครั้นพระองค์ทรงมอบราชก

ารแก่ซีมงกงแล้ว
จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงา น เ อ า น้ำ
พระสุคนธ์มาสรง ครั้นสรงเสร็จแล้วก็ผลัดภูษาทรงให

ม่ แล้วเสด็จประทับบนพระ
แท่น ขณะนั้นงุยเต็งจึงคุกเข่าถวายบังคมคลานเข้ามา

ยกพระหัตถ์พระเจ้าแผ่ น ดิ น
ทูนศีรษะของตัวไว้แล้ว ก็กราบทูลว่าขอพระองค์จงวา

งพระทัยเถิด ข้าพระองค์จะ
ช่วยฉลองพระเดชพระคุณให้พระองค์มีพระชนมายุเจริ

ญนานไปได้พระเจ้าถัง ไ ท จ ง
ฮ่ อ ง เ ต้ ได้ทรงฟังงุยเต็งกราบทูลดั งนั้ น
จึงตรัสว่า โรคของเรา
เหลือมือแพทย์ที่จะรักษาเห็นเป็นปัจฉิมที่สุดแล้ว
ท่านจะทำประการใดจึงจะหาย

ได้ขอให้เราทราบในอุบายและความคิดของท่านงุยเต็

งกราบทูลว่า
ข้าพระองค์มีหนังสือฉบั บ ห นึ่ ง ถ ว า ย
เพื่อพระองค์จะได้เอา
ติดไปในเมื่อพระองค์ลงไปในเมืองล่าง
ถึงที่ฮองโตประตูชั้นต้น มีขุนนางสมุหบัญชี
ใหญ่ แซ่ทุยชื่อปัง พระองค์เอาหนังสือนี้ส่งให้สมุหบัญชี

นั้นเถิด เขาจะได้ช่วยให้
พระองค์กลับมาเมืองมนุษย์ได้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

จึงรับสั่งถามว่า
ทุยปังนั้นคือผู้ใดงุยเต็ง ก ร า บ ทู ล ว่ า
ทุยปังนั้นเป็นขุนนางผู้ใหญ่ขอ ง พร ะเ จ้า เชี
ยง หง วน ฮอ ง เต้
เดิมเป็นที่กำนัล ครั้นภายหลังเลื่อนเป็นที่กรมท่า
เมื่อเป็นมนุษย์เป็นเพื่อนสนิทกัน
กับข้าพระองค์ ครั้นตายแล้วได้ลงไปเป็นที่สมุหบัญชีให

ญ่ในยมโลก พนักงานทำ
บัญชีเกิดและตายของมนุษย์ที่ในศาลฮองโต
เมื่อเวลาข้าพระองค์นอนหลับก็ได้
พบปะกันเสมอ ๆพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงทรงรับหนังสือนั้นมาใส่ไว้ในมือเสื้อแล้วพระองค์ก็
หลับพระเนตรพระวาโยก็อ่อนลงไปทุกที
จนหมดอัสสาสะปัสสาสะประสาทะเชน
บุคคลอันไม่มีชีวิตแล้วฝ่ายพวกนางสนมข้างในและขุนน

างทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในที่นั้นก็พากัน
ร้ อ ง ไ ห้
สงสารพระเจ้าแผ่นดินเป็นอันมาก
ครั้นแล้วก็ให้เจ้าพนักงานยกศพขึ้นบนแท่น
สุวรรณยังตำหนักแปะเฮ้าเต้ย

จัดแจงแต่งเครื่องประดับตามพระเกียรติยศแห่ง
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน แต่ยังหาได้เชิญพระศพเข้าใน

หีบ ซึ่งสำหรับใส่พระศพ
พระเจ้าแผ่นดินไม่ เพราะงุยเต็งให้รอไว้ก่อน
ฝ่ายราชการบ้านเมืองซีมงกงกับ
ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงก็ช่วยกันจัดแจงดูแลว่าราชการบ้า

นเมืองโดยความ
เรียบร้อยไม่มีเหตุร้ายแรงแต่อย่างใดเมื่อขณะพระเจ้

าถังไทจงฮ่องเต้สวรร ค ต นั้
น พระวิญญาณเคลิบเคลิ้มดุจเมื่อ
เวลานอนหลับฝัน วิญญาณนั้นออกจากพระราชวังไปทอ

ดพระเนตรเห็นไปว่า ทหาร
รักษาพระองค์มาเชิญเสด็จให้พระองค์เที่ยวประพาสป่

า พระองค์ก็เสด็จประทับ ยั ง
ราชรถแล้วเสด็จไปได้สักครู่หนึ่ง
ทหารรักษาพระองค์เหล่านั้นก็หายไป พระองค์
เห็นดังนั้นก็ตกพระทัย ลงจากราชรถทรงพระดำเนินไ

ปแต่พระองค์เดียวอยู่ ใ น พ ง
ป่ารก พระองค์ยิ่งตกพระทัยสะดุ้งหวาดจะหาหนทางที่

จะเดินออกไปก็หามีไม่
พอได้ยินเสียงคนร้องมาข้างหลังพระองค์ว่าพระเจ้าถั

งไทจงฮ่องเต้เสด็จมา ถึ ง ที่ นี่
แล้วหรือ พระองค์ได้ยินก็ตกพระทัยจึงเหลียวไปดู
ก็เห็นคนผู้นั้นพนมมือคุกเข่า
คำนับอยู่ข้างริมทางเดินแล้วผู้นั้นจึงทูลว่า
ขอพระองค์ได้โปรดข้าพเจ้ามารับเสด็จ

ข้าไปพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงตรัสถามว่าท่านนี้คือผู้ใด ทุยปังจึงกราบทูลว่า
ข้าพเจ้าเมื่ออยู่ในมนุษย์โลกนั้น
เป็นขุนนางของพระเจ้าเชียงหงวนฮ่องเต้ ข้าพเจ้า
แซ่ทุยชื่อปัง บัดนี้ข้าพเจ้าลงมาอยู่ในเมืองนรกนี้
ได้เป็นสมุหบัญชีใหญ่สำหรับ
ตรวจดูคนเกิดและตาย เมื่อวันก่อนข้าพเจ้าเห็นพระย

าเล่งอ๋องลงมาบอกแก่ ข้ า พ
เ จ้ า
ว่าจะกล่าวโทษพระองค์ต่อพระยาเงียมฟ้ออ๋อง
ข้าพเจ้าจึงคิดว่าพระองค์จะต้อง
ลงมา จึงได้มาคอยรับพระองค์
ซึ่งข้าพเจ้าช้าไปนั้นขอพระองค์ได้โปรดพระราชทาน
อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิดพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ได้ทรงฟังดังนั้น มีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงจับมือทุยปัง
แล้วตรัสว่าขอบใจท่าน อุตสาห์ทนลำบากมาคอยรับเร

า ๆ ขอบใจท่านเป็นอันมาก
แล้วจึงตรัสแก่ทุยปังว่า งุยเต็งซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ขอ

งเรานั้น มีหนังสือฉบับหนึ่ง
ฝากมาถึงท่านจีนแสบังเอิญมาพบท่านดังนี้ก็ดีแล้ว ๆ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรง
ชักหนังสือออกจากมือเสื้อส่งให้ทุยปัง
ทุยปังคำนับรับหนังสือจากพระหัตถ์แล้ว
ทุยปังคลี่ออกอ่านในใจความว่า
ข้าพเจ้างุยเต็งผู้น้อง ขอคำนับแจ้งความมายังท่าน
ทุยปังผู้พี่และที่นับถือของข้าพเจ้าทราบ
ด้วยข้าพเจ้าคิดถึงเมื่อเวลาเคยเที่ยวอยู่กัน
กับท่าน เมื่อยังอยู่ในมนุษยโลก
มาบัดนีไม่ได้ฟังคำสั่งสอนของท่าน เพราะต่างคน
ต่างอยู่ จะได้พบก็แต่เมื่อเวลาฝัน
ข้าพเจ้าพึงได้ทราบว่าท่านได้เลื่อนที่มีเกียรติยศ

ขึ้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง แต่ขัดด้วยอยู่คนละแห่งไม่รู้

ที่จะทำอย่างไรได้ บัดนี้มี
เหตุด้วยเจ้าของข้าพเจ้า สวรรคตลงมายังเมืองล่าง

คงจะได้โต้ตอบด้วยธุร ะ ค
ว า ม
อย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นขอให้ท่านผู้เป็นที่นับถือช่วยธุร

ะในการซึ่งเกิดมีในพร ะ อ
ง ค์
ท่าน ข้าพเจ้าขอฝากพระเจ้าแผ่นดินของข้าพเจ้าไว้ใ

นท่าน และขออุบายของท่าน
ให้ช่วยแก้ไขให้พระองค์ได้กลับมายังมนุษยโลกด้วยสติ

ปัญญาแห่งท่าน พระคุณ
ของท่านจะอยู่แก่ข้าพเจ้าหาที่สุดมิได้ครั้นทุยปังอ่านข้อ

ความตลอดแล้วทุกประก า ร
ก็มีความยินดียิ่งนัก จึงทูลแก่
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่า งุยเต็งนั้นเมื่อวันก่อนได้ถ

อดหัวใจไปฆ่าพระยาเล่ ง อ๋
อ ง
การนั้นข้าพเจ้าได้ทราบก่อนแล้ว
ขอบคุณเขาที่ได้ไปเยี่ยมบุตรนัดดาของข้าพเจ้า
อยู่เสมอๆ บัดนี้ได้ฝากหนังสือมาให้ข้าพเจ้า
ขอพระองค์จงวางพระทัยไว้เป็นธุระ
ข้าพเจ้า จะให้พระองค์ได้กลับไปยังมนุษยโลก
เสวยราชสมบัตินานไปได้อีกพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ได้ทรงฟังดังนั้นมีพระทัยยินดียิ่งนัก สรรเสริญคุณ
ขอบใจทุยปัง แล้วทอดพระเนตรเห็นที่ข้างริมถนน
มีเด็กเชงอีท่งจือสองคน ถือธง

และสัปปทนมาทูลว่า บัดนี้พระยามัจจุราชคือเงียมฟ้ออ๋

องสั่งให้ข้าพเจ้ามาเ ชิ ญ
พระองค์เสด็จไปยังปราสาทซิมล้อเต้ยพระเจ้าถังไทจ

งฮ่องเต้ได้ฟังดังนั้น
พระองค์ตรัสชวนทุยปังและ เ ช ง อี ท่งจือทั้ง
สอง ดำเนินไปบัดเดี๋ยวก็ถึงกำแพงเมืองมีประตูบานใ

หญ่เป็นเหล็กเลื่อนขึ้ น ไ ป
ขั น
รอกไว้ข้างบน ที่ประตูกำแพงเมืองเห็นป้ายแขวนมีอัก

ษรใหญ่ตัวทองเจ็ดตัว อ่าน
ได้ความว่า เฮิงเป้งตี้รู้กุ้ยหมึงกวน)
แปลว่าประตูเมืองผียมโลกท่งจือทั้งสองนำพระองค์เข้

าในกำแพงเมือง
เดินไปตามถนนประมาณสั ก ค รู่
หนึ่ง ทอดพระเนตรเห็นพระเจ้าถังโกโจพระราชบิดา

เดินหน้าหลีปั้นป้าพระ อ นุ
ช า เ ดิ น
ตามหลังสวนทางมา พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็ดีพระทั

ย จะกระทำคำนับ รูปทั้ง
สองก็หายไปครั้นเดินต่อไปอีกก็เห็นหลีเกียนเสง
หลีง่วนกิจ พี่น้องกับอึ้งท้ายสวยคนใช้
เดินสวนทางมา คนทั้งสามเห็นจึงออกขวางหน้าร้องว่

าหลีซีบิ้นมาแล้วหรือ ก็เข้า
ยึดเอามือพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ตกพระทัยจะหลบหลีกก็
หาทันไม่ คนทั้งสามก็เข้ายึดชายเสื้อไว้ทุยปังเห็นดังนั้

น ก็ร้องเรียกยมบาล
ยมบาลหน้าเขียวมีเขี้ยว ม า ต ว า ดให้คน
ทั้งสามนั้นถอยไปกวนเสงกับง่วนกิจอึงท้ายสวย
ได้ยินเสียงยมบาลตวาดดังนั้นก็ตกใจ จึงได้
ปล่อยพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้แล้วก็วิ่งหลบหายไปพระ

เจ้าถังไทจงฮ่องเต้เส ด็
จ ไ ป สั ก ค รู่ ห นึ่ ง
ก็แลเห็นตึกเป็นแถวเรียงร ายดูเ รีย บ
ร้อยสง่างาม พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้หยุดยืนพิจารณา

ดูเห็นข้างในจัดแจงปร ะ
ดั บ
ประดาดูงดงามยิ่งนัก หน้าประตูมีโคมแขวนอยู่คู่หนึ่ง
บัดเดี๋ยวแลเห็นพระยามัจจุ
ราชเงียมพ้ออ้องทั้งสิบลงจากบันไดเดินออกมาคำนับรั

บพระเจ้าถังไทจงฮ่อง เ
ต้ พระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็ทรงรับคำนับพระยาเงียมพ้ออ๋อง

เป็นอันดี
แล้วพระองค์ตรัสแก่
พระยาเงียมพ้ออ้องว่า ขอเชิญท่านทั้งสิบเดินไปก่อนพ

ระยามัจจุราชจึงพูดว่ า
พระองค์เป็นเจ้ามนุษย์ ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นเจ้า
ฝ่า ย
เมืองผี พระองค์ควรทรงพระดำเนินจึงจะถูกต้องด้วย

แบบอย่างพระเจ้าถังไ ท
จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ จึ ง ต รั ส ต อ บ ว่ า
ข้าพเจ้าเป็นผู้ต้องคดีเข าฟ้ อง ร้อ ง ท่าน

ทั้งหลายเป็นตุลาการควรจะเดินหน้าข้าพเจ้าจึงจะชอ

บเงียมฟ้ออ๋องทั้งสิบ
ก็จะให้พระเจ้าถังไทจงฮ่ อ ง เ ต้ เ
ดินไปข้างหน้าก่อน ต่าง
เถียงกันไปมาหลายหน เงียมพ้ออ๋องพูดว่าเชิญท่านผู้อ

ยู่เมืองบนเดินขึ้นหน้ า ไ
ป
ก่อนข้าพเจ้าทั้งสิบหาความรังเกียจมิได้เลยพระเจ้าถั

งไทจงฮ่องเต้
เห็นเงียมฟ้ออ๋องทั้งสิ บ ไ ม่ มี ค ว า ม รั ง
เ กี ยจแล้ว จึงได้ทรง
พระดำเนินไปก่อน ครั้นถึงซิมล้อเต้ยแล้วต่างคำนับกัน

นั่งที่ตามสมควรพระเจ้ า
ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ ป ร ะ ทั บ อ ยู่ สั
ก ค รู่หนึ่ง พระยามัจจุราชที่หนึ่งคือชีน ก๊ว ง
จึงถามพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่า
ข้าพเจ้าขออนุญาตพระองค์ จะขอถามความสัก
ข้อหนึ่งคือพระยาเล่งอ้องแม่น้ำเกียฮ้อนั้นมาร้องว่า
พระองค์ได้รับคำแก่เขาว่า จะ
ช่วยให้พ้นซึ่งโทษนั้น แล้วกลับให้งุยเต็งขุนนางของพร

ะองค์ไปฆ่าเขาถึงแก่ค ว
า ม
ตายนั้นการเป็นจริงอย่างไร
ขอพระองค์ได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทั้งสิบทราบ
ละเอียดเถิดพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ฟังพระยามัจจุ

ราชถามดังนั้นจึงตอบว่ า
การทั้งนี้
ข้าพเจ้ารับได้ว่าจริงแต่ไม่ทราบว่างุยเต็งถอดดวงจิต

ได้ ซึ่งพระเจ้าเง็กเซียงฮ่
อ ง เ ต้
มีรับสั่งให้งุยเต็งเป็นเพชฌฆาตฆ่าพระยาเล่งอ้องนั้นใ

นเวลานั้นข้าพเจ้าก็ไ ด้
เ รี ย ก
งุยเต็งให้เข้ามาอยู่ในพระราชวัง
ข้าพเจ้าได้ชวนงุยเต็งเล่นหมากรุกอยู่ ก็หวังใจว่า
งุยเต็งคงจะมิได้ไปฆ่าพระยาเล่งอ๊องได้
ครั้นประเดี๋ยวหนึ่งเห็นงุยเต็งม่อยหลับไป
สักครู่หนึ่ง แล้วก็ตื่นขึ้นเล่นหมากรุกด้วยข้าพเจ้าอีกต่อ

ไป
ข้าพเจ้าหาได้ทราบว่า
งุยเต็งถอดดวงจิตไปฆ่าพระยาเล่งอ๋องไม่
การที่ข้าพเจ้าได้รับปากไว้ก็ได้ช่วยเต็ม
กำลังอยู่แล้วหาได้ทอดทิ้งธุระของพระยาเล่งอ๋องไม่
ซึ่งโทษของพระยาเล่งอ๋องถึง
แก่กรรมการตายด้วยการจำเป็นอยู่เองอย่างนี้
จะมาเอาโทษแก่ข้าพเจ้าผู้ไม่มีความ
ผิดเป็นแต่จะช่วยก็ช่วยไม่ตลอดเท่านั้นจะถูกหรือ
ขอท่านทั้งสิบจงโปรดวินิจฉัย
ให้เป็นยุติธรรมเถิดฝ่ายพระยามัจจุราชทั้งสิบ
ได้ฟังพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้การชี้แจงดังนั้น ก็
เห็นจริงพร้อมกัน คำนับแล้วจึงตอบว่าพระยาเล่งอ้อง

นี้เมื่อจะปฏิสนธิมาเกิ ด
เ ป็ น
ใหญ่อยู่ในบาดาล ในสารบบเกิดตายของน้ำเต้าแชกุน

นั้นก็ได้กำหนดแน่แล้ว ว่
า
พระยาเล่งอ๋องนี้จะต้องตายด้วยมืองุยเต็งขุนนางในเ

มืองมนุษย์
อันเหตุการณ์ทั้ง
หลายเหล่านี้ข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว
แต่พระยาเล่งอ๋องมาฟ้องร้อง
ให้ชำระ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทราบว่าพระองค์จะลงม

า
คงจะได้สอบถามให้ทรา บ
ซึ่งความจริงและเท็จว่าเป็นประการใด
ข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้ส่งพระยาเล่งอ๋องให้
ไปเกิดในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานแล้ว
ข้าพเจ้าทั้งหลายขอขมาโทษเพราะรีบรัดให้
พระองค์ลงมา ขอพระองค์ได้โปรดอภัยแก่ข้าพเจ้าด้ว

ยเถิดพระยามัจจุราชทั้
ง สิ บ พู ด ดั ง นั้ น แ ล้ ว
จึงเรียกทุยปังสมุหบัญชีใ ห้เ อา สา รบ บบั ญชี
เกิดตายมาตรวจดูว่า พระองค์จะรับความสุขนั้นได้สัก

เท่าใดทุยปังได้ยินพร
ะ ยา มั จ จุ ร า ชทั้ ง สิ บ สั่ ง ดั ง นั้ น
ก็รีบเข้าไปในห้องบัญชี หยิบเอา
สารบบมหากษัตริย์ที่อยู่ในชมพูทวีปมาตรวจดู
ตั้งแต่ต้นลงไปดูมาจนถึงพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ใช้ยี่ห้อว่าเจงกวนกำหนดเสวยราชสม

บัติได้สิบสามปีแล้ว
จึงหยิบ
เอาพู่กันเขียนเติมบนอักษรหนึ่งนั้นอีกสองแต้ม
สิบสามกลับเป็นสามสิบสามมาก
ขึ้นไปอีกยี่สิบปี ครั้นทุยปังเขียนเติมลงแล้วก็เอาสารบ

บนั้นมาสงให้พระยามัจ

จุ ร า ช
เงียมพ้ออ้องดู เงียมพ้ออ๋องจึงตรวจดูมาถึงยี่ห้อเจงก

วนคือพระเจ้าถังไทจง
ฮ่ อ ง เ ต้
จะได้เสวยราชสมบัติสามสิบสามปี
เงียมพ้ออ๋องทั้งสิบตกใจ จึงถามพระเจ้าถัง
ไทจงฮ่องเต้ว่าพระองค์เสวยราชสมบัติมาได้กี่ปีแล้ว
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงตอบ
ว่าข้าพเจ้าครองราชสมบัติมาได้สิบสามปีแล้วเงียมพ้อ

อ้องทั้งสิบได้ฟังดังนั้
น จึงพูดว่าพระองค์จงวางพระ
ทั ย เถิด ด้วยพระ
องค์ยังจะทรงพระชนม์อยู่ในราชสมบัติอีกยี่สิบปีซึ่งพระ

องค์ลงมาครั้งนี้ข้าพเ
จ้ า ไ ด้
ทราบเรื่องตลอดแล้ว พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะส่งพระองค์กลั

บขึ้นไปยังมนุษยโลกพร
ะ เ จ้ า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้
ได้ทรงฟังดังนั้นก็กระทำ คำ นับ ขอ บใ จพ ระ
ยา มัจ จุร าช
ทั้งสิบโดยความยินดีเงียมฟ้ออ้องทั้งสิบจึงสั่งทุยปังจูท้า

ยอุ้ยขุนนางทั้งสองให้
ไ ป ส่ ง พ ร ะ เ จ้ า ถั ง ไ ท จ ง
ฮ่องเต้ขึ้นไปยังมนุษยโลก ขุนนางทั้งสองก็เชิญพระเจ้

าถังไทจงฮ่องเต้ให้เส
ด็ จ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็คำนับลาเงียมพ้ออ๋องโดยเค

ารพ
เงี่ยมฟ้ออ๋องก็คำนับต อ บ
แล้วก็ตามออกมาส่งยังประตูนอกเมื่อพระเจ้าถังไทจง

ฮ่องเต้เสด็จออกมานอ ก ป ร ะ ตู แ ล้ ว
จึงถามเงี่ยมฟ้ออ๋องว่า
บนเมืองข้าพเจ้าฝ่ายข้าราชการสบายดีอยู่หรือเป็นปร

ะการใด
ท่านทราบโปรดให้
ข้าพเจ้าทราบบ้างเงียมฟ้ออ๋อง
จึงบอกว่าบนเมืองของท่านนั้นข้าราชการสบายดีอยู่ด้ว

ยกันหมด
วิตกแต่น้องสาวของพระองค์เห็นอายุจะไม่ยืนไปนานพ

ระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ จึงตรัสแก่เงียมฟ้ออ๋องว่
า ข้ า พ เจ้าจะกลับไปแล้วไม่มี
ของสิ่งใดที่จะนำมาขอบคุณท่านมีแต่ผลแตงโมงามดีจะ

ให้คนนำมาฝากท่านโดย
ความนับถือเงียมฟ้ออ๋องได้ฟังดังนั้นก็คำนับลาพระเจ้า

ถังไทจงฮ่องเต้กลับไป พ ร ะ เ จ้ า ถั ง ไ ท
จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ จึ ง ดำ เ นินไป
จูท้ายอุ้ยถือธงนำหน้าทุย ปัง ตา มห ลัง พระ
องค์เสดิจออกจากกำแพงเมืองนรกแล้วก็เดินตามขุนน

างซึ่งนำหน้า
เมื่อพระองค์

ทรงพระดำเนินอยู่ได้ทอดพระเนตรไปตามหนทางที่พร

ะองค์เคยมา

พระองค์เห็น
มิใช่ทางเก่า จึงถามว่าทางนี้มิผิดไปแล้วหรือทุยปังจึง

ทูลว่าในเมืองนรกนี้ แม้ได้ออกไปแล้วหนทางนี้ ไ
ม มี ก ลั บมาได้
ข้าพเจ้าจึงจะส่งพระองค์ออกไปทางนี้
อีกประการหนึ่งหวังจะพาพระองค์ให้เที่ยว
ทอดพระเนตรขุมนรกแล้ว จึงจะส่งพระองค์ไปยังรูปเ

ดิมพระเจ้าถังไทจงฮ่อ ง เ ต้
ได้ทรงฟังดังนั้นแล้วก็เดิ น
ตามขุนนางทั้งสองไปครั้นถึงภูเขาหนึ่งมีเมฆหมอกป
กค ลุมลงมาถึงพื้นดินพระองค์จึงตรัสถามว่าที่
แห่งนี้เรียกว่าภูเขาอะไรทุยปังจึงทูลว่าในนรกภูเขานี้

เรียกว่าป๊วยอิมซัว

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ไ ด้ เ ห็ น
แล้วก็มีพระทัยหวั่นหวาด จึงตรัสแก่ทุยปังว่าทำไฉนเร

าจึงจะไปได้

ทุยปังทูลว่า
พระองค์จงวางพระทัยเถิดข้าพเจ้าทั้งสองจะนำพระอ

งค์ไปให้จงได้พระเจ้า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ
ต้ ไ ด้ ท ร ง ฟั ง ขุ น น า
งทั้งสองกราบทูลดังนั้น ก็เ สด็ จต าม ไป
แต่พระทัยให้ระรัวและไม่เป็นสมประดีครั้นข้ามพ้นเขา

นั้นมาแล้ว
เดินมาถึงแห่งหนึ่งเข้า เห็นขุมนรกหล
า ย ขุ ม ได้ยิน
แต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญออกแซ่หู
จึงตรัสถามทุ้ยปังว่าแห่งนี้เป็นที่อะไร จึงได้ยิน
เสียงแต่คนร้องคร่ำครวญออกแซ่ไปทุยปังจึงทูลว่า
ที่แห่งนี้เป็นหลังเขาป๊วยอิมซัว
มีขุมนรกสิบแปดขุมพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงถามว่า
เป็นอย่างไรจึงเรียกสิบแปดขุมทุยปังทูลว่าขุมที่หนึ่งเรี

ยกว่าเตี๋ยวกึงเง็ก คือทำโทษเอาศิลาก้อนใหญ่ แ
ข วนติด
กับมือและเท้าแล้วเอาเชือกผูกกลางตัวแขวนขึ้นไว้ใน

ที่สูง
ขุมที่สองเรียกว่าฮิ่วตั ว
เง็กคือขังอยู่ในที่มืดไม่มีแสงสว่าง
ขุมที่สามเรียกว่าฮ้วยกังเง็กคือจับคนที่มีโทษใส่
ในบ่อไฟซึ่งกำลังลุกอยู่มิรู้ดับ
สามขุมนี้คือมนุษย์ทำบาปทำกรรมหลายประการ
ต้องมารับโทษเหล่านี้ ขุมที่สี่เรียกว่าฮองโตเง็กคือมีห

นอนตัวโตเท่าลำตาลเก า ะ กิน
ที่ปากนักโทษเป็นอาหาร ขุมที่ห้าเรียกว่าปัดจีเง็กคือเ

อาเบ็ดเกี่ยวลากเอาลิ้ น อ อ ก
ขุมที่หกเรียกว่าเล็กฝอยเง็กคือทำโทษถลกหนังออกแล้

วเอาน้ำเกลือน้ำแสบร า ด ร ด
สามขุมนี้คนที่อยู่ในเมืองมนุษย์ไม่ซื้อตรงไม่มีความกตัญ

ญและไม่ถือศาสนา และเพราะฉะนันตายแล้ว จึ ง
ต้ อ ง ม าทน
พูดว่าตัวเป็นคนดีปากหวานหน้าพระใจดุจงู
ทรมานอยู่ในขุมทั้งสามนี้ขุมที่เจ็ดเรียกว่าบัวซิเง็กคือเ

อานักโทษใส่ในสีหินแล้ ว ห มุ น สี
จนละเอียด ขุมที่แปดเรียกว่าขัดเต๊าเง็กคือเอาคนโท

ษใสครกหินแล้วก็ตำจน ล ะ เ อี ย ด
ขุมที่เก้าเรียกว่าเซียปังเง็กคือจับนักโทษนอนลงแล้วเ

อาเกวียนเหล็กเข็นขึ้ น ทั บ บ น ตั ว
สามขุมนี้คือคนอยู่บนมนุษยโลกดวงจิตมืดมัวไม่เสมอแต่

งฝีปากพูดให้คนหลง
เสียทรัพย์และความสุขต่าง ๆ
ครั้นตายแล้วต้องลงมาสู่กรรมทรมานทุกข์อยู่ในสาม
ขุมนี้ ขุมที่สิบเรียกว่าห่านจุ๊ยเง็กคือเอานักโทษใส่ในน้

ำเน่าซึ่งมีกลิ่นเหม็น อ ย่ า ง ที่ สุ ด
ขุมที่สิบเอ็ดเรียกว่าทุกขราชเง็กคือเอานักโทษถลกหนั

งทั้งตัวให้แร้งกาปาก เ ห ล็ ก
จิกกิน ขุมที่สิบสองเรียกว่าซูเตี๋ยงเง็กคือเอาคนโทษล

ากไส้ออกมา

สามขุมนี้คือคน
ที่อยู่ในเมืองมนุษย์ทำบาปด้วยการค้าขายฉ้อด้วยปากสั

ดปากทะนานและตาชั่ง
ตาเต็งและดูถูกคนโง่คนจน เพราะฉะนั้นครั้นเมื่อตาย

แล้วจึงต้องมาตกนรกอ ยู่ ใ น
สามขุมนี้ ขุมที่สิบสามนี้เรียกว่าอิ้วฮ้อเง็กคือเอาคนโท

ษใส่ในหม้อน้ำมันต้มจ น
ละเอียด ขุมที่สิบสี่เรียกว่าเฮกอ่ำเง็กคือเอานักโทษขึ้

นบนม้าไม้แล้วเอาเลื่ อ ย ชั ก
กลางตัว ขุมที่สิบห้าเรียกว่าโตซัวเง็กคือเอานักโทษโ

ยนขึ้นเขาดาบ
สามขุมนี้คือ
คนที่อยู่ในมนุษยโลกทำบาปด้วยใช้อำนาจเบียดเบียนค

นชื่อตรงซึ่งตั้งอยู่ใน ท า น ศี ล
ภาวนาให้ได้ความเดือดร้อน ทั้งวาจาก็สอพลอ
และมีใจอันริษยาให้เขาได้ความ
ขุ่นหมองใจเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเมื่อตายแล้วต้องลงม

าเกิดในนรกสามขุมนี้ ขุมที่
สิบหกเรียกว่าฮ่อยตี้เง็กคือเอานักโทษใส่ลงไปในบ่อโ

ลหิตให้กินน้ำเลือด ขุมที่สิบเจ็ด
เรียกว่าออพี่เง็กคือเอานักโทษทรมานใส่ในบ่อน้ำกรด

ให้มีแต่ความเจ็บแสบทุ ก
เวลาไม่มีเวลาหยุด ขุมที่สิบแปดเรียกว่าฉี่นเซียนเง็ก

คือเอานักโทษเกี่ยวขึ้ น ต า เ ต็ ง
สามขุมนี้คนทำบาปในมนุษยโลกนั้นคิดอุบายล่อลวงเอา

ทรัพย์ของผู้อื่นมาเป็ น ข อ ง
ตัวและคิดฆาชีวิตเขา เอาทรัพย์และเลี้ยงสัตว์ฆ่าสัตว์

ขายเพราะทำบาปเหล่า นี้ ค รั้ น
ตายแล้วจึงลงมาตกนรกอยู่ในสามขุมนี้ยากที่จะพ้นได้
และไม่มีเวลาที่จะกลับตัว
ได้เรียกฟ้าเรียกดินก็ไม่ช่วยได้
หน้านิ่วคิ้วย่นอกใจให้ระรัวสั่นหวาดเสียวขุ่นหมอง
อยู่ทุกชั่วลมหายใจเข้าออก เพราะเหตุนี้ผู้ซึ่งอยู่ในมนุ

ษยโลกไม่ควรจะมีความ
ประมาทประพฤติความชั่วกระทำการอกุศล
ควรจะรีบคิดถึงตนที่ได้เกิดมาเป็น
มนุษย์เป็นชาติอันประเสริฐ ควรแสวงหาสรณะที่พึ่งถึง

พระรัตนตรัย

คิดให้เห็น
ความไม่เที่ยงที่จะอยู่ในโลกนี้
ไม่ทราบว่าเวลาใดความแตกความดับจะมีมาถึงตน
เกิดมาแล้วเปรียบเหมือนปล่อยมือจากยอดตาลอันสูง

มีอย่างเดียวแต่ที่จะลิ่วลอย
ลงมากระแทกกับพื้นพสุธาดล ฉันใด
ไม่ต่างแก่ผู้ที่เกิดมามีรูปกายชีวิตแล้ว ก็มี
แต่ความจะแตกความดับคือแก่เจ็บตายวิโยคพลัดพราก

เท่านั้น

ทำชั่วก็จะไปสู่ที่
ชั่วทำดีก็จะไปสู่ที่ดีพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ได้ทรงฟังทุยปังพรรณนาขุมนรกทั้งสิบแปดขุมให้ฟัง
ทุก ๆ. ขุมแล้ว ในพระทัยให้หวาดเสียวสะดุ้งกลัวเป็

นที่สุด

ครั้นแล้วก็เลยมาสัก
ประเดี๋ยว แลเห็นพวกยมบาลถือธงมานังคอยรับอยู่ที่ส

ะพานทุยปังแลเห็นแล้ว จิ ง
ร้องเรียกพวกยมบาลให้เดินนำหน้าข้ามสะพานทองไป

ยมบาลทั้งหลายได้ฟังดั ง นั้ น ต่ า ง ก็ ถื อ ธ
ง นำ เ ดิ น ข้ า ม ส ะ พ
านไปพระเจ้าถังไทจงฮ่อ งเ ต้เ มื่อ เดิ นต าม
ยม บา ลไ ปถึ งกลางสะพาน จึงทอดพระเนตร
แลไปข้างริมนั้นมีอีกสะพานหนึ่งเรียกว่าสะพานเงิน
บนสะพานเห็นคนเดินข้ามไป
มาเห็นยมบาลถือธงนำหน้าคนที่เดินตามเหล่านั้นแต่งก

ายงดงามสามสี่คน เห็นจะ
เป็นคนมีความกตัญญูซื่อตรง เห็นเดินตามพวกถือธงนั้น

ไป

และอีกข้างหนึ่งก็มี

สะพานใต้สะพานเห็นมีลมคลื่นเป็นฟูฝอยล้วนแต่น้ำเลือ

ดเสียงร้องไห้ออกแซ่เ สี ย ง
ไปไม่หยุดพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ตรัสถามทุยปังว่าสะ

พานนี้ชื่ออะไร ทุยปังทูลว่าสะพาน
นี้เรียกว่าในห้อเกี้ยว ถ้าพระองค์กลับไปมนุษยโลกแล้

วอย่าลืม
ขอพระองค์จงแสดง
ให้ทราบทั่วกันคือสะพานนี้ยาวได้หนึ่งโยชน์
กว้างสามเกรียก สูงและลึกร้อยศอก.
ราวที่จับอาศัยนั้นไม่มี ใต้สะพานมีสิ่งของที่ร้ายยกาจต่

าง ๆ
และข้างริมสะพานทั้ง
สองข้างนั้น มียมบาลดุร้ายคอยขยับเขี้ยวคำรามจะคอ

ยประหารอยู่ใต้สะพาน นี้
พวกที่ต้องทรมานโทษทนทุกข์เวทนาอยู่หาที่เปรียบมิได้

ผู้ซึ่งมาตกอยู่ใต้สะพ า น นี้
ก็เพราะเดิมทำบาปกรรมด่าว่าคนผู้ใหญ่ที่มี ศี ลมี
ธร รม
และจิตใจก็มัวหมองหมกมุ่นด้วยเมถุนธรรมไม่มีประมา

ณมาตกอยู่ใต้สะพานนี้
ถูกสุนัขปากเหล็กงูทองแดงแย่งกันกัดเคี้ยวกินเป็นภักษ

าหาร
ทนทุกขเวทนาไม่มี
วันที่จะพ้นได้เวลาทุยปังกราบทูลพระเจ้าถังไทจงฮ่อง

เต้อยู่นั้น
ฝ่ายพวกยมบาลก็คำนับลา
กลับไป พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มีพระทัยหวาดเสียวพ

ระกายสั่นระรัวไปทั้ง พ ร ะ อ ง ค์
ทุยปังจูท้ายอุ้ยจึงนำพระองค์ดำเนินต่อไปพอข้ามพ้นเข

ตสะพานชื่อในห้อเกี๊ย ว และ
พ้นแม่น้ำเลือดนั้นแล้ว บัดเดี๋ยวก็มาถึงแห่งหนึ่งมีกำแพ

งล้อมรอบเรียกว่ากำแ พ ง
อ่วงเซี้ย แปลว่ากำแพงกันพวกผีปิศาจที่ตายโหง
พระองค์ได้ยินเสียงร้องเรียกว่า
หลีซิบิ้นมา หรือหลีซิบิ้นมาแล้วพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

ได้ยินเรียกดังนั้นก็มี ค ว า ม ส ะ ดุ้ ง ห ว า
ด ใ น พ ร ะ ทั ย แล้ว
ทอดพระเนตรไปเห็นพวกหนึ่งศีรษะไม่มีเป็นอันมาก
ปิศาจผีเหล่านั้นก็กรูกันมา
กั้นหน้า พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ไว้
แล้วก็ร้องทวงชีวิต ว่าจงเอาชีวิตของเรามา
ท่านจงเอาชีวิตของเราคืนมา
เมื่อพระองค์ได้ยินปิศาจร้องดังนั้นในพระทัยให้หวาด
เสียวสะดุ้ง กลัวจึงร้องเรียกทุยปังว่าท่านจงช่วยเรา

ด้วยเถิดทุยปังจึงทูลว่า แม้พระองค์มี
เงินหรืออีแปะ ข้าพเจ้าจึงจะช่วยพระอ
งค์ได้ พระเจ้าถังไทจงฮ่อ
งเต้ จึงตรัสแก่ทุยปังว่า
เรามีแต่ตัวเปล่าลงมาจะเอาเงินและ
อีแปะที่ไหนมาเล่าทุยปังจึงทูลว่าพวกปิศาจตายโหงเห

ล่านี้
คือพวกที่พระองค์คุมทหารไปเที่ยว
รบพุ่งฆ่าฟันตายในเมื่อคราวรบกันนั้น
ครั้นวิญญาณของคนเหล่านั้นไม่มีที่จะอาศัย
ด้วยตนมิได้ทำกุศลอันใดไว้ เพราะฉะนันจึงมิได้ไปเกิ

ดในที่ดี
ๆ ต้องมาอยู่ทนทุกข์
เวทนาอยู่อย่างนี้ และมีความอดอยากไม่มีเสบียงและ

โสหุ้ยจะได้เจือจานให้อิ่มได้
ถ้าพระองค์มีเงินหรืออีแปะให้ทานแจกให้แก่สัตว์จำพว

กนี้
ข้าพเจ้าจึงจะช่วยได้พระเจ้าถังไทจ
งฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นจึงตอบว่า
เราลงมาโดยทางข้อความส่วน
หนึ่งหามีเงินและอีแปะติดตัวเรามาไม่
จะเอาที่ไหนมาให้ทานเล่า ทุยบังจึงว่ามีคน
ผู้หนึ่งมีเงินหลายคลังได้ฝากไว้ในเมืองนรกนี้
ขอพระองค์ได้ทำหนังสือขอยืมข้าพเจ้า
จะรับเป็นประกันให้ ถ้าพระองค์กลับไปยังมนุษยโลกแ

ล้ว
จึงค่อยคืนเงินให้แก่ท่าน
ผู้นั้นพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสถามทุยปังว่าคนผู้เ

จ้าของเงินอยู่ที่ไหนทุ ย ปั ง ก ร า บ ทู ล ว่
า ค น เ จ้ า ข อ ง เ งิ น นั้
นอยู่ในอาณาเขตของพระอง ค์ ในหัวเมือง
ห้อล้ำคายฮองรู้แซ่เซียงชื่อเลี้ยงมีเงินสิบสามคลัง
พระองค์จงยืมสักคลังหนึ่งแจก
ให้ทานแล้ว เมื่อพระองค์กลับขึ้นไปจึงใช้ให้เซียงเลี้ย

งเสียพระเจ้าถังไทจง ฮ่ อ ง เ ต้ ไ ด้ ท ร ง
ฟั ง ดั ง นั้ น แ ล้ ว จึ ง ท
ำหนังสือยืมเงินให้ทุยปังล งชื่ อ
รับประกันทุยปังจึงให้ผู้รักษาคลัง
เบิกเงินขนเงินออกมากองไว้นอกคลังแล้ว พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้จึงเอาเงินนั้นให้จูท้ายอุ้ย
แจกให้แก่พวกผีสัตว์นรกเหล่านั้นพอเป็น
เสบียงโสหุ้ยเท่า ๆ กันแล้ว
ทุยปังจึงร้องประกาศแก่พวกผีทั้งหลายว่า พวกเจ้าทั้ง
หลายจงหลีกออกไปให้พ้นข้าพเจ้าจะบอกแก่พระเจ้าถั

งไทจงฮ่องเต้ให้ทำกา ร กุ ศ ล
แผ่อานิสงส์ให้พวกเจ้า ๆ จะได้ไปเกิดที่สุขคติฝ่ายพว

กผีสัตว์นรกทั้งหลายค รั้ น ไ ด้ รั บ ท า น แ
จ ก แ ล้ ว แ ล ะ ไ ด้ ฟั ง ทุ ยปังพูดดังนั้น
ต่างก็คำนับแล้วก็กลับไปที่อยู่ของตนฝ่ายพระเจ้าถังไท

จงฮ่องเต้ครั้นแจกทาน แ ล้ ว
พระองค์ก็ดำเนินไปกับทุย ปัง
และท้ายอุ้ยออกมาพ้นที่นั้นแล้ว เดินมาถึงที่แห่งหนึ่ง

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอด
พระเนตรเห็นมีคนหลายจำพวกและมีประตูอยู่หกประตู

พระองค์จึงตรัสถามทุย ปั ง
ว่าที่แห่งนี้มีทางอยู่หกทางเรียกว่าทางอะไรทุยปังกรา

บทูลว่า ที่แห่งนี้คือแสดงว่าสัต ว์ ทั้ ง ห ล า ย
ซึ่ ง ยั ง ท่ อ ง เ ที่ ย วอยู่ในวัฏ
สงสาร เวียนเกิดและเวียนตายยังหาแน่ลงไม่
ในแห่งนี้ยังมีอีกนามหนึ่งเรียกว่า
(จ๊วนล้วนเต้า) แปลว่าวนเวียนคือหกทางนี้
ผู้ใดตั้งอยู่ในกรรมบทสิบก็ได้ไปเกิด
ในทางเทวดา ผู้ใดซื่อสัตย์กตัญญูก็ได้ไปเกิดในเมืองม

นุษย์
ผู้ใดจิตใจมากไปด้วย
โทสะก็เกิดในทางยักษ์ ผู้ใดตระหนี่เหนียวแน่นในจิตคั

บแคบก็ไปเกิดในทางเป ร ต
อสุรกาย ผู้ใดจิตตั้งไปในอันฆ่าสัตว์และฉ้อโกงและเป็

นมิจฉาทิฐิก็ไปเกิดใน น ร ก
ผู้ดจิตมักพลิกแพลงไม่มั่นคงไม่ซื่อตรงเป็นคนอกตัญญู
ก็ไปเกิดในทางสัตว์เดียรัจ
ฉาน ขอพระองค์จงจำไว้ เมื่อกลับไปยังมนุษยโลกแล้

ว
จงประกาศบอกให้รู้ทั่ ว กั น
คนทั้งหลายจะได้ไม่ประพฤติความชั่วร้าย
ประกอบแต่การดีกุศลผลบุญจะได้แก่

พระองค์เป็นอันมากพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง

ดังนั้น ก็ทรงกำหนดจดจำไว้ในพ ระ ทั ย โ ด ย
ละเอียดทุยปังครั้นกราบทูลให้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

ทรงทราบทุกประการแล้ ว จึงพา
พระองค์ไปทางมนุษย์ ครั้นถึงต้นทางแล้ว
ทุยปังก็คำนับทูลว่า ขอพระองค์จงตรง
ไปทางนี้ ข้าพเจ้าขอลากลับไปแล้ว
ถ้าพระองค์กลับไปถึงแล้วพระองค์จงจำให้ได้
ซึ่งจะทำการมหากุศลนั้นอย่าได้ลืมเสียเลยพระเจ้าถัง

ไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง ดั ง นั้ น
จึงตรัสตอบว่าขอบใจท่านอุตสาห์มา
ตามส่งโดยทางไกล และชี้แจงให้ข้าพเจ้าได้ทราบกา

รดีและชั่วทุกประการถ้ า
ข้าพเจ้ากลับไปถึงแล้วคงจะไม่ลืมถ้อยคำของท่านที่พร่

ำสอนแนะนำให้แก่ข้าพ เ จ้ า
ขอเชิญท่านจงกลับไปเถิด ทุยปังคำนับลาแล้วก็กลับไป

ฝ่ายพระเจ้าถังไทจงฮ่ อ ง เ ต้
ครั้นทุยปังกลับไปแล้วก็ท รงพระดำเนินไปกับท้าย
อุ้ยตามทางมนุษย์นั้น เวลาที่เดินมาตามทางนั้นท้ายอุ้ย

แลไปเห็นม้าตัวหนึ่งยื น อ ยู่

ริมทางที่จะไป มีบังเหียนเครื่องเบาะอานพร้อม
ท้ายอุ้ยจึงจับม้าตัวนั้นยึดไว้ แล้ว
เชิญพระเจ้าแผ่นดินถังให้ขึ้นทรงม้าฝ่ายพระเจ้าถังไท

จงฮ่องเต้เห็นดังนั้น จึงขึ้นทรงม้าแล้วก็ขับไป โ ด
ย เ ร็ ว ดุจลูก
เกาทัณฑ์ ท้ายอุ้ยตามรักษาอยู่ข้างม้าพระที่นั่งติดไปด้ว

ยครันมาถึงแห่งหนึ่งเ ห็ น แ ม่ น ำ ใ ห ญ่
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็ ท อด พร ะเ นต รดู
กระแสน้ำ เห็นปลากิมหลียื้อคู่หนึ่งผุดโผล่ว่ายเวียนเล่

นกันอยู่ พระองค์รอม้าพระ
ที่นั่งทอดพระเนตรปลาจนเพลินเผลอพระทัยไป
ท้ายอุยแลเห็นดังนั้น จึงร้องว่า
พระองค์ทำไมจึงหยุดไม่รีบขับม้า
ถ้ารออยู่ช้าจะเสียเวลาเปล่า พระเจ้าถังไทจง
ฮ่องเต้หลงดูปลาเพลินพระองค์ไม่ใคร่จะขับม้าพระที่นั่

งไปได้ ท้ายอุ้ยจึงร้องด้วย
เสียงอันดังว่า ทำไมจึงยังไม่ไปเล่า
ว่าแล้วก็เข้าตบหลังพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
แล้วก็ผลักพระองค์ลงไปในแม่น้ำวิญญาณของพระเจ้าถั

งไทจงฮ่องเต้ก็ออกพ้น
จากเมืองนรก กลับมายังเมืองมนุษย์
วิญญาณก็กลับปฏิสนธิต่อติดกับรูปเดิมฝ่ายไท้ฮ่องเฮ้ากับ

ฮ่องเฮ้า นางพระสนมทั้งหลายกับ พ ว ก ข้ า ร
า ช ก า ร ขุ น น าง
ผู้ใหญ่น้อย ซึ่งพร้อมกันไว้ทุกข์ตามประเพณีทุก ๆ คน
มาประชุมพร้อมกันที่แปะ
เ้าเต้ยที่ตั้งพระศพไว้นั้น ไท้ฮ่องเฮ้ากับฮ่องเฮ้าและขุ

นนางทั้งหลายปรึกษากั น คิ ด
จะตั้งฮ่องไทจือ พระราชโอรสขึ้นเสวยราชสมบัติ
แต่งุยเต็งขุนนางผู้ใหญ่พูดขัดไว้
ว่า ท่านทั้งหลายจงคอยรออีกสักเวลาหนึ่งเถิด
พระองค์จะกลับคืนมาฝ่ายเค้าเก้งจง
ซึ่งเป็นพระราชวงศ์เจ้าผู้ใหญ่
จึงพูดว่าท่านงุยเต็งพูดดังนี้จะ
มิผิดไปหรือ ซึ่งท่านพูดดังนี้ข้าพเจ้าสงสัยอยู่งุยเต็งจึง

ตอบว่า ข้าพเจ้าได้เคยเรียนท า ง โ ห ร า ศ
า ส ต ร์ มี ทิ พ ย จั กษุจึงได้เห็นและ
รู้ได้ว่า พระองค์คงจะไม่สวรรคตเป็นแน่
กำลังเค้าเก๊งจง พูดอยู่กับงุยเต็งดังนั้น
ก็พอได้ยินเสียงร้องว่า ทำไมจึงบังคับให้เราตายดังนี้

เล่าเวลาที่กำลังประชุ ม พ ร้ อ ม กั น ทุ ก
ๆ คน ได้ยินเสียงในหีบพระศพร้ อง เสี ยง ดัง
ออกมาดังนั้น ก็ตกใจทุก ๆ คนต่างคนต่างไม่อาจเข้า

ใกล้หีบพระศพขุนนางทั้ ง
หลายก็ กรูมาอยู่ที่ซีมงกงกับงุยเต็งทั้งสิ้นที่ใจกล้าคือซิ

นชกโป๊กับอวยชีจงก็พา กั น

ขึ้นบนพระแท่นที่ตั้งหีบใส่พระศพแล้ว
ถวายบังคมคุกเข่าลงข้างหีบพระศพ แล้ว
จึงร้อง กราบทูลว่าขอพระองค์ได้โปรด
พระองค์ล่วงไปไม่วางพระทัยด้วยข้าราชการ
สิ่งหนึ่งสิ่งใดแล้ว พวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่พร้อมกันแล้ว
จงรับสั่งเถิดตามที่พระองค์
ทรงพระวิตก พวกข้าพระพุทธเจ้าจะรับฉลองพระเดช

พระคุณตามรับสั่ง อย่าได้
ทรงหลอนหลอกดังนี้เลยพวกข้าราชการทั้งหลายจะพา

กันตกใจกลัวในทันใดนั้ น งุยเต็งพูดว่าไม่ใช่หลอน
ห ล อ
กอะไรดอกคือพระองค์จ ะ ฟื้ น คื น ม า
เป็นแน่แล้ว พวกพนักงานจงเร่งเอาเครื่องมือมาเปิด

ฝาหีบโดยเร็วครั้นเปิ ด ฝ า หี บ ขึ้ น แ ล้ ว
ก็เห็นพระเจ้าถังไทจงฮ่ อง เต้ ทร งลุ กขึ้ นนั่
งอ ยู่ใ นหี บ ตรัส
ว่า เมื่อตะกี้ใครทำให้เราตาย
นี่ใครมาช่วยแก้ให้เรารอดชีวิตมาเล่าชีมงกงจึงเข้าป

ระคองพระองค์แล้วทูล ว่ า
ขอพระองค์จงเสด็จออกจา กหีบเถิด
พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมาเฝ้าอยู่พร้อมกันในที่นี้แล้วพระ

เจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึ ง ลื ม พ ร ะ เ น ต ร
ต รั ส ว่ า เมื่อตะกี้เรารีบหนีพวกปิ ศา จร้
าย

มาปะแม่น้ำจะจมน้ำตายเสียแล้วขุนนางทั้งหลายจึงทูล

ถามว่า พระองค์พบแม่น้ำอะไรที่ ไหนพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสว่า
เราขี่ม้ารีบมาถึงแห่งหนึ่ งมี แม่ น้ำ ให ญ่ เรา
เห็นปลากิมหลียื้อสองตัวเล่นน้ำอยู่ริมฝั่งเราดูเพลินไป

ท้ายอุ้ยมีความดูถูกผลั ก
เราลงไปในน้ำจมน้ำแทบจะสิ้นชีวิตงุยเต็งได้ฟังพระเ

จ้าถังไทจงฮ่องเต้ตรั สดังนั้นจึงทูลว่า วิญญาณของพระองค์
ยังไม่ปรกติ ขอเชิญพระองค์เสด็จออกจากหีบเถิด
ว่าแล้วก็เข้าพยุงพระเจ้าแผ่น
ดินออกจากหีบ ให้ขึ้นประทับบนพระแท่นแล้ว
ให้ขันทีเรียกไทอุยหมอหลวงเข้า
มาโดยเร็ว ครั้นหมอเข้ามาถึงแล้วก็ประกอบพระโอส

ถถวายพระเจ้าถังไทจง ฮ่องเต้เสวยพระโอสถแล้ว พระทัยก็เป็นปรกติคิดตั้ง
แต่ วัน
สวรรคตมาจนถึงวันที่ฟื้นคืนมารวมเป็นสามวัน
ครั้นพระองค์ฟื้นแล้วพระทัยก็เป็น
ปรกติไม่มีความกระวนกระวาย
ในเวลานั้นจวนจะค่ำอยู่แล้ว' ขุนนางทั้งหลายเห็น
พระองค์เป็นปรกติดีอยู่ จึงพร้อมกันถวายบังคมลาออก

จากพระราชวังในฝ่ายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ก็เสด็จเข้าที่พระบรรทม ตล

อด รา ตรี พร ะทั ยก็ เป็ น
ปรกติ มีความสำราญในพระทัยมิได้มีวี่แววหวาดเสียว

สิ่งใด พอเวลาจวนรุ่งพระ
องค์ก็ตื่นจากพระบรรทมทรงแต่งพระองค์
ครั้นเสร็จแล้วพอสว่างดีพระองค์ก็เสด็จ
ออกขุนนางประทับยังพระที่นั่งบัลลังก์แก้วมังกร
ขุนนางทั้งซ้ายขวาก็ถวายบังคม
พร้อมกันแล้ว ต่างก็นั่งที่ตามลำดับยศ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสแก่ขุนนาง
ทั้งปวงว่าท่านทั้หลายจะมีกิจสิ่งใดก็จงบอกเรามาเถิด

ถ้าไม่มีกิจธุระสิ่งใด ก็ จ ง พ า
กันกลับบ้านของท่านเถิดเมื่อพระองค์ตรัสดังนั้น
ขุนนางฝ่ายขวาคือซีมงกงกับงุยเต็งฝ่ายซ้ายคือซินซก
โป๊ ฮีนคาข้อ อวยจีจงห้านายนี้ลุกมาพร้อมกันจากที่คุก

เข่าลงหน้าที่นั่งถวาย บั ง ค ม
แล้วจึงทูลว่า พระองค์ทรงพระสุบินนิมิตในเหตุซึ่งประ

ชวรเหตุใดจึงได้ช้านั ก ข อ
พระองค์จงโปรดเล่าเรื่องที่พระองค์ทรงพระสุบินนิมิต

ให้ข้าพเจ้าทราบบ้างพ ระ เ จ้ า ถั ง ไ ท
จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ จึ ง ต รั ส เ
ล่าความในเมืองนรกให้ขุ นน าง ทั้ง ปว งฟั งโ
ดย
ละเอียดทุกประการแล้วพระองค์รับสั่งต่อไปว่าเราได้

รับคำสั่งของพระยามัจ จุ ร า ช
ทั้งสิบว่าถ้าเรากลับมาถึงแล้วจะฝากแตงโมไปตอบคุณ

พระยามัจจุราช และเมื่อ
เราออกจากซิมล้อเต้ยแล้วเดินกลับมาตามทางได้เห็น

คนที่ทำบาป และคนไม่ซื่อ
ไม่ตรงอกตัญญู กระทำซึ่งปาณาติบาตฆ่าสัตว์ฉ้อลักคดโ

กงกระทำตาชั่งตาเต็ง แ ล ะ
กามมิจฉาจารพลิกแพลงกับกลอกคิดอุบายให้เขาผู้อื่นไ

ด้ความเดือดร้อนแก่เพื่ อ น
มนุษย์ทั้งหลาย เพราะฉะนั้นจึงต้องตกลงไปอยู่ในนรก

ได้รับโทษใส่ครกตำศีร ษ ะ
เผาไฟถลกหนังต้มน้ำมันบ้างลอกหนังเกี่ยวเบ็ดทำทรม

านให้ได้ความลำบากต่ า ง ๆ
เราเห็นแล้วก็หวาดเสียว ครั้นพ้นแห่งนั้นมาแล้ว
ถึงอีกแห่งหนึ่งเรียกว่ากำแพงเมือง
ผีตายโหง ในกำแพงนั้นผีตายโหงมากนับไม่ถ้วน
เมื่อเราเดินมาถึงพวกผีเหล่านั้น
กรูกันมาล้อมขวางหน้าเราไว้เดินไปหาได้ไม่
ได้พึ่งทุยบังเป็นประกันยืมเงินของ
เชียงเลี้ยงอยู่ตำบลเมืองห้อล้ำเอาเงินนั้น
ออกบริจาคแจกเป็นทานให้แก่พวกผีเหล่า

นั้นแล้วจึงได้เดินมาได้ ทุยปังได้สั่งเราว่าถ้ากลับมายั

งมนุษยโลกแล้ว จงทำมหา
กุศลอุทิศส่งไปให้พวกผีเหล่านั้น
พวกผีเหล่านั้นจะได้พ้นจากเวรกรรมได้ไปเกิดที่
ชอบการเป็นดังนี้ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดฝ่ายขุนนาง

ผู้ใหญ่ผู้น้อยได้ฟังพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ตรัสเล่าดังนั้น
ก็พร้อมกัน
สรรเสริญพระบารมีของพระองค์หาที่เปรียบมิได้
แล้วขุนนางผู้ใหญ่ จึงสั่งให้ทำ
หมายประกาศบอกกันให้รู้ทั่วทั้งไพร่บ้านพลเมืองว่า
จะทำบุญเป็นการฉลองพระ
เจ้าแผ่นดินถังเป็นการกุศลใหญ่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเ

ต้ จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานกรมเมือง
ปล่อยนักโทษในกอง
มหันตโทษประมาณสี่ร้อยคนกว่าโปรดปล่อยให้กลับไปบ้

านเรือนทุก ๆ คนฝ่ายนักโทษทั้งหลายมีความชื่นชมยินดีถวายพรแก่พระเจ้าแผ่น
ดิน แล้วก็พา
กันกลับไปยังถิ่นฐานบ้านเรือนตนครั้นเสร็จการปล่อยนั

กโทษแล้ว พวกขุนนางจึงทำหนังสือปิดตา
มประตูเมือง
ให้ทราบทั่วกันว่า ด้วยพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้กำหนด

จะบริจาคทานให้แก่คน ก ำ พ ร้ า
อนาถากระยาจก และสนมข้างในพระองค์ก็โปรดปล่อ

ยให้ออกไปตามอัธยาศั ย
ของตัวทุกคนประมาณสามพันหกร้อยคน
ครั้นเสร็จการกุศลแล้ว พระเจ้าถังไท
จงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์แต่งหนังสือเ

ป็นคำสั่งสอนปิดไว้ทุก ๆ
ประตูในและนอกพระนคร ไพร่บ้านพลเมืองให้รู้ทั่วกัน

ในหนังสือนั้นมีความว่ า ฟ้ า ดิ น ก ว้ า
ง ใ ห ญ่ พ ร ะ อ า ทิ ต ย์ พ ร ะ
จันทร์สองแสงสว่างอาณา เข ตก ว้า งย าว
เทวดาเทพารักษ์มิได้เข้าแก่คนผิดชั่วร้ายอันมีอุบายคด

โกงต่าง ๆ ผลกรรมที่ตน
กระทำลงไว้แล้วจะให้ผลแก่ตนจงได้ผู้ที่ซื่อตรงสุจริตก

ตัญญูมีเมตตาปรานีและ อ ด ท น ไ ม่ ไ
ห ล ไ ป ต า ม ค ว า ม ป ร า ร ถนา
ได้สร้างสมกุศลผลกรรมส่วนชอบ
คงจะติดตามมอบความสุขในโลกนี้และโลกหน้า
คนพาลสันดานชั่วร้ายร้อยพันคนจะสู้คนสุจริตอันตั้งอยู่ใ

นยุติธรรมแต่คนหนึ่งก็ มิ ไ ด้
คนมีพาหนะ และฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญอย่างไร

ก็สู้บุญกุศลไม่ได้ ผู้ซึ่งมีมารยากระทำ
ให้ผู้อื่นเห็น ว่าตนเป็นคนดีมีเมตตาจิตอุตสาห์ดูคัมภีร์แ

ละตำราหวังให้คนทัง
หลายนิยม แต่ดวงจิตกอปรไปด้วยทุจริตลามกคนผู้นั้นแ

ม้จะเป็นผู้รู้พระคัมภี ร์ ข อ ง
พระอริยเจ้าก็ป่วยการเล่าเรียนเสียเปล่า ๆ
เพราะตนมิได้รับรสพระสัทธรรมสิ้นคำสั่งสอนของพระ

เจ้าถังไทจงฮ่องเต้แต่ เ ท่ า นี้
ครั้นชาวเมืองทั้งหลายได้ดู
ได้อ่านได้ฟัง ก็พากันมีความพอใจ
ที่คนมีความศรัทธาจิตก็ตั้งอยู่ในทางกุศล
ด้วยกันทุก ๆ คน ในเวลานั้นรับสั่งให้อาลักษณ์แต่งหนั

งสือประกาศ หาผู้ที่จะรับ
อาสา นำแตงโมไปให้พระยาเงี่ยมฟ้ออ๋องยังเมืองนร

ก ขุนนางเจ้าพนักงานก็ท ำ
ประกาศไปติดไว้ตามรับสั่งทุกประตูเมือง
แล้วพระองค์รับสั่งแก่อวยชีจงให้เบิก
เงินพระคลัง ข้างที่ นำไปยังเมืองห้อล้ำใช้ให้เชียงเ

ลี้ยง อวยชีจงได้รับสั่งแล้ว ก็
เบิกเงินนำไปยังเมืองห้อล้ำตามรับสั่งเมื่อปิดประกาศ

ที่ประตูเมืองได้สักสา ม วั น
มีชายผู้หนึ่งแซ่เล่าชื่อช้ ว น เป็น
คนอยู่ตำบลเมืองกุนจิ๋ว เล่าช้วนเป็นคนมีทรัพย์บริบูรณ์

มีบุตรด้วยสองคน เมื่อวัน
จะมีเหตุนางลี้จุ๊ยเน้ยภรรยาเล่าช้วนเห็นหลวงจีนมาเ

รี่ยไรการบุญนางมีใจศ รั ท ธ า
ถอดกำไลออกจากข้อมือถวายให้หลวงจีนไป
เล่าช้วนเห็นดังนั้นก็มีความโกรธจึง
พูดคำเสียดสีต่าง ๆ ว่า ภรรยาไม่อยู่ในอำนาจสามือ

ย่างนี้ทำเอาตามใจขอ ง ต น เ อ ง
นับว่าเป็นหญิงอย่างหยาบเลวที่สุดนางลี้จุ๊ยเน้ยได้ยินผั

วพูดเสียดสีหยาบคายดั ง นั้ น
นางให้มีความอัปยศแก่คน
ทั้งหลายยิ่งนักนางมีความโทมนัสเป็นกำลัง
ครั้นเล่าช้วนมีกิจธุระมิได้อยู่บ้าน นาง
จึงให้บุตรทั้งสองนอนหลับแล้ว
นางก็เอาผ้ามาผูกคอของนางเองแขวนที่ริมฝาเรือน
ขาดใจตายฝ่ายเล่าช้วนครั้นเสร็จธุระแล้วกลับมาบ้าน

เห็นนางลี้จุ๊ยเน้ยภรร ย า ผู ก ค อ
ต า ย
เสียแล้วก็ร้องไห้เศร้าโศกไปต่าง ๆ
ครั้นค่อยคลายความโศกลงแล้วจึงเอาศพภรรยา
ไปฝัง เช่นไหว้แล้วก็กลับมาบ้านเห็นบุตรร้องไห้ด้วยว่

าบุตรยังกินนมอยู่ ผู้เลี้ยงเด็ก
ไม่มีนมจะให้เด็กกิน เด็กก็ร้องทั้งกลางวันและกลางคื

นเล่าช้วนเห็นดังนั้นก็ เ สี ย ใ จ เ
ป็ น อั น ม า ก ไม่อยากจะเห็นบุตรเพร าะ
คว าม รำ คา ญ
ใจ ครั้นหมายประกาศปิดประตูเมืองได้สองสามวัน
เล่าช้วนก็ตรึกตรองว่าเราตาย
เสียดีกว่าเพื่อจะได้ลงไปเมืองนรกพบแก่ภรรยาของเ

รา ตกลงในใจดังนั้นก็ละบุ ต ร
และทิ้งเรือนเสียออกจากบ้านตรงไปยังประตูเมืองฉีก

เอาหมายประกาศแล้ว ก็เข้า
มายังพระราชวัง ให้เจ้าพนักงานนำเข้าเฝ้าพระเจ้า

ถังไทจงฮ่องเต้จะขออ า ส า น ำ
แตงโมไปถวาย พระยามัจจุราชเมืองนรกขณะนั้น
กำลังพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ยังประทับตรัสอยู่กับขุนน

างเห็นเล่าช้วน
เข้ามาอาสา จะนำแตงโมไปถวายพระยามัจจุราชดัง

นั้น พระองค์มีความยินดี
พระทัยยิ่งนักจึงรับสั่งให้เล่าช้วนไปยังหอกิมเต็ง
เล่าช้วนก็ถวายบังคมลาไปตาม
รับสั่ง พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งแก่ขุนนางทั้งหลายให้จั

ดเลือกแตงโมผลใหญ่สอ ง
ผลใส่ถาดทองเอาไปยังหอกิมเต็งจัดแจงให้เล่าช้วนเ

อาไปฝ่ายขุนนางทั้งหล า ย ไ ด้ ฟั
ง รั บ สั่ ง ดั ง นั้ น ก็พากันถวายบังคมลาออกม
าจั ดเ สร็ จ
แล้ว จึงพากันมายังหอกิมเต็ง
จึงให้เล่าช้วนคุกเข่าลงแล้วเอาถาดแตงโมวางบน
ศีรษะเล่าช้วนข้อมือก็ให้ผูกอีแปะทองคำของหลวง
ปากให้อมยาพิษ ครั้นยาพิษ
แล่นไปทั่วสรรพางค์กายเล่าช้วนก็นิ่งแน่ไป
วิญญาณก็ออกจากรูปศีรษะก็ทูนถาด
แตงโมนั้นไป ครั้นวิญญาณของเล่าช้วนมายังประตูชื่อกุ้

ยหมึงกวน เล่าช้วนจึงบอก
แก่นายประตูว่า ได้เอาแตงโมลงมาถวายเงียมพ้ออ๋อ

งฝ่ายทหารผีที่เฝ้าปร ะ ตู
เมื่อได้ฟังเล่าช้วนบอกดั ง นั้
น แล้วก็นำเล่าช้วนมายัง
ปราสาทซิมล้อเต้ย ครั้นถึงเล่าช้วนก็เอาแตงโมเข้าไ

ปตั้งข้างใน คุกเข่าลงคำนับแล้ว
ก็ทูลว่า ข้าพเจ้าผู้ได้ถือรับสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่อ

งเต้ให้นำแตงโมมาถวา ย ฉ ล อ ง
พระเดชพระคุณ ขอพระองค์ได้ทราบพระยาเงียมพ้ออ๋

องทั้งสิบจึงพูดว่า
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มี บุ ญ บ า ร มี ม าก
ทั้งมี
ความสัตย์ไม่เสื่อมคลายพูดดังนั้นแล้ว
จึงให้พนักงานรับเอาผลแตงโมไปเก็บไว้
แล้วจึงถามเล่าช้วนว่าเจ้าอยู่ที่ไหนเล่าช้วนว่า
ข้าพเจ้าอยู่ตำบลบ้านกุนจิ๋ว แซ่เล่าชื่อช้วน
เพราะด้วยนางลี้จุ๊ยเน้ย
ภรรยาข้าพเจ้าผูกคอตาย ทิ้งลูกเล็กไว้สองคนข้าพเจ้

ามีความเสียใจจึงได้ทิ้ ง บ้ า น
เรือนและบุตรสองคนเสีย เข้ารับอาสาฉลองพระเดช

พระคุณเจ้าแผ่นดินถัง เอา
แตงโมมาถวายพระองค์ดังนี้พระยามัจจุราชได้ฟังเล่า

ช้วนบอกดังนั้น
จึงสั่งให้ยมบาลไปตรวจดู วิ ญ ญ า ณ
ของนางลี้จ๋ยเน้ย ถ้าอยู่จงรีบพาเอามาโดยเร็วยมบา

ลได้ฟังรับสั่งเงียมฟ้ อ อ๋ อ ง ดั ง
นั้ น ก็รีบไปเที่ยวหาวิญญาณนางลี้ จุ๋ ยเ น้ย
ครั้นพบแล้วก็นำวิญญาณนั้นมาครั้งดวงจิตของนางลี้จุ๋ยเ

น้ยเข้ามาเห็นเล่าช้ว น ผู้
สามีแล้ว ผัวเมียก็ร้องไห้รักกันครั้นคลายความโศกลง

บ้างแล้ว ฝ่ายเมียจึงคำนับ
ตอบขอบคุณพระยายม ซึ่งได้โปรดให้ผัวเมียพบกันฝ่าย

พระยาเงี่ยมพ้ออ๋องจึ งเอาสารบบเกิดตายมาตรวจดู
จนถึงชื่อเล่าช้วน กับ
นางลี้จ๋ยเน้ย เห็นอายุยังไม่ถึงกำหนดตาย
พระยาเงียมพ้ออ๋อง จึงให้ยมบาลคุม
วิญญาณคนทั้งสองส่งกลับขึ้นไปยังมนุษยโลกตามเดิม
ยมบาลจึงทูลแก่พระยา
มัจจุราชว่าร่างกายนางลี้จุ๋ยเน้ยทรุดโทรมเสียแล้ว
พระยามัจจุราชจึงสั่งว่าให้เอารูป
ของนางลี้เง็กเอ็งซึ่งเป็นน้องสาวของพระเจ้าถังไทจ

งฮ่องเต้นั้นแทนเถิดเมื่อยมบาลได้ฟังพระยามัจจุราชสั
งดังนั้น ก็คำนับลาพระยามัจจุราชนำ
วิญญาณเล่าช้วนกับนางลี้จุ๊ยเน้ยทั้งสองรีบมาจะเอาไป

ส่งยังมนุษยโลกโดยเร็ วเมื่อ
ยมบาลนำวิญญาณเล่าช้วน
กับนางงี้จุ๊ยเน้ยออกจากเมืองนรกแล้วมายัง
เมืองเชียงอานครันถึงยมบาลจึงเอาวิญญาณของเล่าช้

วนส่งเข้าไปในหอกิมเต็งให้
เข้ารูปเดิม ครั้นวิญญาณของเล่าช้วนเข้าร่างกายเสร็

จแล้ว ยมบาลก็พาวิญญาณ

ของนางลี้จุ๊ยเน้ยเข้าในพระราชวังมายังสวนดอกไม้ฝ่

ายนางลี้เงกเอ็งเป็นข นิ ษ ฐ า
ภ คิ นี ข อ ง พ ร ะ เ จ้ า ถั ง ไ ท จ ง
ฮ่องเต้ เวลานั้นมาเที่ยว
ในสวนดอกไม้ นางกำลังเที่ยวเดินชมพฤกษาชาติในส

วนเป็นที่สำราญแล้วก็ ม า
ยืนพักอยู่ใต้ร่มไม้ ขณะนั้นยมบาลเห็นนางลี้เง็กเอ็งกำ

ลังยืนอยู่ใต้ต้นไม้ ยมบาล
ก็ตรงเข้าทุบที่ท้องน้อยนางก็ล้มลงขาดใจตาย
ยมบาลก็เอาวิญยาณของนางลี้จุ๊ยเน้ย
ใส่เข้าในรูปนางลี้เง็กเอ็ง ครั้นเสร็จแล้วยมบาลก็กลั

บไปยังเมืองนรกตามเดิ ม ฝ่ า
ย พ ว ก ส า ว ใ ช้ ซึ่ ง ม า ใ น ส ว น
เห็นนางลี้เง็กเอ็งหกล้ มมี
อัน เป็ นดั งนั้ น ต่างก็วิ่ง
เข้าไปบอกแก่นางฮ่องเฮ้ามเหสีว่า
บัดนี้นางลี้เ็กเอ็งกำลังเที่ยวเล่นในสวนยืนอยู่
ดี ๆ ก็ล้มลงขาดใจตายเสียแล้วฝ่ายนางฮ่องเฮ้าได้ฟั

งสาวใช้มาบอกดังนั้นก็ ต ก ใ จ
อ อ ก จ า ก ต ำ ห นั ก ม า ก ร า บ ทู ล
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่า นางลี้เง็กเอ็งไปเที่ยวใน

สวนล้มลงสิ้นชีวิตเสีย แ ล้ ว พ

ระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ท
รงฟังฮ่องเฮ้าทูลดังนั้น จึง ตรัสว่า เหตุการณ์อันนี้
เอาเป็นจริงไม่ผิด เพราะเราเมื่อลาพระยามัจจุราช

จะกลับมาก็ได้ถามเงีย ม พ้อ
อ๋อง
ว่าบนเมืองมนุษย์ข้าราชการจะมีเหตุการณ์ประการใด

บ้าง พระยามัจจุราชก็ได้
บอกแก่เราว่า ข้าราชการทั้งหลายก็สบายดีอยู่ทุกคน
วิตกแต่น้องสาวของเราจะมิ
ได้อยู่ในเมืองมนุษย์นานซึ่งพระยายมราชบอกแก่เรานั้

นก็จริงไม่ผิดเลย เมื่อ
พระองค์ตรัสแก่ฮ่องเฮ้าดังนั้นแล้วก็เสด็จมายังสวนดอ

กไม้ครั้นมาถึงใต้ร่มพ ฤ ก ษ า
ใ ห ญ่ แลเห็นนางลี้เง็กเอ็งมีลมหายใ จ เนื
อง ๆ อยู่ พระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้เห็นดังนั้นแล้ว
จึงตรัสห้ามคนทั้งหลายว่า อย่าร้องไห้อื้ออึงไป
พระองค์ก็เสด็จเข้าใกล้เอาพระกรประคองศีรษะนาง

ลี้เง็กเอ็งขึ้นจึงตรัส เ รี ย ก
น า ง ลี้
เง็กเอ็งว่า เง็กเอ็ง ๆ จงฟื้นขึ้นเถิดฝ่ายดวงจิตนาง

ลี้จุ๋ยเน้ย เมื่อเข้าสิงรูปนางลี้เงก

เอ็งครั้นได้ยินเสียงคนเรียกดัง
นั้นก็พลิกตัว แล้วร้องเรียกเล่าช้วนผู้สามีว่า
จงคอยข้าพเจ้าด้วยเถิดพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ฟัง

นางกงจู๊น้องสาวพูดดัง นั้น
จึงตรัสว่าพีอยู่ทีนีเมื่อน า ง ลี้
จุ้ยเน้ยได้ยินเสียงพูดดังนั้น
จึงลืมตาขึ้นเห็นคนทั้งหลายมานั่งล้อมอยู่
จึงลุกขึ้นนั่งแล้วถามว่า นี่คนอะไรที่ไหนจึงอาจสามาร

ถคุมขังเราอย่างนี้ พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสว่าไม่ใช่คนอื่น
คือพี่ชายพี่สะใภ้ของเจ้าเองนางลี้จุ้ยเน้ยจึงตอบว่า
เอาที่ไหนมาพูดพี่ชายพี่สะใภ้ของข้าไม่มี ตัวข้าพเจ้า
ชื่อลี้จุ๊ยเน้ยต่างหาก สามีของข้าพเจ้าแซ่เล่าชื่อช้วนอ

ยู่ด้วยกันมีบุตรสองคน บ้ า น
ตำบลเมืองกุนจิ๋ว เพราะเมื่อสามเดือนก่อน
ข้าพเจ้ามีจิตศรัทธาเอากำไลมือออก
ทำบุญถวายแก่หลวงจีนไป สามีข้าพเจ้าทราบจึงกล่าว

หยาบช้าแก่ข้าพเจ้าต่ า ง ๆ
ว่าไม่อยู่ในโอวาทของสามีทำโดยพละการตนเอง
แล้วกล่าวคำเสียดสีต่าง ๆ
ข้าพเจ้ามีความโทมนัสน้อยใจ
อายแก่ชาวบ้านทั้งหลายจึงได้สละชีวิตเอาผ้าแพร
ผูกคอตาย ครั้นสามีข้าพเจ้าไปพบแก่ข้าพเจ้าบอกว่าพ

ระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ มี รั บ

สั่ ง
ใช้ให้นำแตงโมไปถวายพระยาเงียมพ้ออ้อง
พระยาเงียมฟ้ออ๋องมีความกรุณาปล่อย
ผัวข้าพเจ้าและตัวข้าพเจ้าให้กลับมายังมนุษยโลกนี้
เวลาข้าพเจ้าเดินตามหลังสามี
ข้าพเจ้ามานั้น ข้าพเจ้าเดินช้าตามไม่ทันบังเอิญหกล้ม

ลง สามีข้าพเจ้าเดินไปทา ง
ไหนไม่ทราบ นี่ท่านทั้งหลายเหล่านี้เหตุใดจึงมาล้อมคุ

มเราอยู่อย่างนี้ไม่รู้ จั ก ผิ ด
และชอบหรือเมื่อพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ฟังนางพูด

ดังนั้น พระองค์เข้าพระทัยไปเสี
ย ว่ า
นางกงจู๊หกล้มลงพระสติเสียฟั่นเฟือนเคลือบเคลิ้มไปจึ

งได้พูดจาเลอะเทอะ จึงรับ
สั่งให้ขันทีไปตามไทอุยหมอหลวง
แล้วรับสั่งให้นางสาวใช้ช่วยกันพยุงนางเข้าไป
ที่พระตำหนักข้างในเมื่อเวลาพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

กำลังประทับตรัสด้วยเ รื่ อ
ง น า ง เ ง็ ก เ อ็ ง กั บ ฮ่ อ ง
เอ้าอยู่นั้น ฝ่ายพวกขันทีซึ่งคอยระวังการข้างหน้ามาก

ราบทูลว่า บัดนี้เล่าข้วนที่
อาสานำแตงโมไปถวายพระยามัจจุราชกลับเป็นขึ้นมา

แล้ว จะคอยเข้าเฝ้าพระองค์
อยู่ที่ประตูชั้นนอกพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้รับสั่งให้ขันที

พาเล่าช้วนเข้ามาเฝ้า
เล่าช้วนถวายบังคม
แล้วก็ถอยออกมายืนอยู่ที่ควรพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ต

รัสถามเล่าช้วนว่า
ซึ่งเจ้านำแตงโมไปถวาย เงียมพ้อ
อ๋องนั้นเป็นประการใดเล่าช้วนกราบทูลว่าข้าพเจ้าได้

ลงไปถึงประตูผีกุ้ยหมืองก
วน คนเฝ้าประตูจึงนำ
ข้าพเจ้าเข้าไปยังปราสาทซิมล้อเต้ย
ครั้นถึงข้าพเจ้านำแตงโมถวายพระยาเงียมฟ้อ
อ้องมีความยินดีนัก จึงสั่งให้เอาแตงโมไปเก็บ
พระยามัจจุราชถามชื่อและแซ่ว่า
เหตุใดจึงลงมาในเมืองนรกข้าพเจ้าจึงบอกเหตุว่าภร

รยาผูกคอตาย จึงได้มานะเข้า
อาสาลงมาถวายแตงโมให้ทราบทุกประการ
เงียมฟ้ออ๋องจึงใช้ให้ยมบาลไปตาม
วิญญาณของภรรยาข้าพเจ้ามาพบกับข้าพเจ้า
แล้วเงียม่ออ๋องค้นสารบบบัญชีเกิด
ตาย แล้วพูดว่าข้าพเจ้าทั้งสองยังไม่ถึงกำหนดตายให้

ยมบาลพาข้าพเจ้าทั้งสอง

ค น
กลับมาส่งยังมนุษยโลก เมื่อเวลาเดินมานั้นข้าพเจ้าเ

ดินมาหน้าภรรยาเดินต า ม
หลังมา ข้าพเจ้าก็มาเข้ารูปเดิมฟื้นขึ้นแล้วไม่ทราบว่า

ภรรยาของข้าพเจ้าไปข้ า
ง ไ ห น
เข้ารูปอะไรก็หาทราบไม่ข้าพเจ้าจึงได้มาเฝ้าพระอง

ค์ การเป็นดังนี้ขอพระอง
ค์ ไ ด้
ทรงทราบพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเล่าช้วนทู

ลดังนั้นก็เฉลียวพระทั ย
แล้วพระองค์
จึงตรัสถามเล่าช้วนต่อไปว่า
พระยาเงียมพ้ออองได้พูดอะไรอีกบ้างหรือเปล่า เล่า
ช้วนกราบทูลว่า ก็ไม่เห็นพูดอะไร
ได้ยินแต่ยมบาลพูดแก่พระยามัจจุราชว่า นาง
ลีจุ้ยเน้ยตายนานแล้วรูปกายก็เปื่อยเน่าทรุดโทรมแล้ว

จะทำอย่างไรพระยาเงี ย
ม พ้ อ อ้ อ ง จึ ง สั่ ง ใ ห้ ย ม บ า ล เ อ
า รูปนางลี้เง็กเอ็งกงจู้แ
ทน ให้ เอ าวิ ญญ าณ
ของนางลี้จุ้ยเน้ยเข้าอาศัยเถิด
ข้าพเจ้าได้ยินพระยามัจจุราชสั่งยมบาลดังนี้ ไม่
ทราบว่านางลี้เง็กเอ็งกงจู้นั้นคนไหนบ้านเรือนอยู่ท่ไห

นก็ไม่ทราบยังหาได้ไป ค้
นหาไม่พระเจ้าถังไทจงฮ่อ
งเต้ได้ทรงฟังเล่าช้วนทูล ดัง นั้น ก็มี พร ะทั
ยยิ นดี ยิ่ง นัก พระองค์
จึงตรัสแก่ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งหลายว่าเมื่อเราจะลาเงียม

ฟ้ออ๋องกลับมานั้นเรา ไ
ด้ถาม
เงียมฟ้ออ๋องว่าบนเมืองมนุษย์เป็นอย่างไรบ้าง
เงียมฟ้ออ๋องบอกว่าข้าราชการพร้อม
เพรียงกันอยู่ดี แต่น้องสาวของเราอายุจะไม่ยืนยาว
เมื่อตะกี้นี้นางกงจู้น้องสาวเรา
ไปเที่ยวในสวนอยู่ดี ๆ ก็ล้มสลบไป
เรารู้เหตุจึงได้ไปที่นางล้มอยู่ เราเข้าประคับ
ประคองแก้ไขได้สติฟื้นขึ้นบอกว่าชื่อนางลี้จุ๋ยน้ยซึ่งเป็น

ภรรยาเล่าช้วน ซึ่งนาง
พูดดังนี้เราก็คิดว่าเห็นว่าเป็นการประหลาดอยู่การสม

ต้นสมปลายเหมือนที่เล่ า
ช้วนมาเล่าให้เราฟังเดี๋ยวนี้
ท่านทั้งหลายจะเห็นประการใดฝ่ายงุยเต็งขุนนางผู้ให

ญ่จึงทูลว่า
ซึ่งการจะเปลี่ยนดวงจิต นั นก็ คงจะมีอ
ยู่บ้าง
ถ้าจะให้สินสงสัยแล้ว ขอเชิญกงจู้มาข้างหน้าให้ดูเล่า

ช้วนก็จะได้รู้เหตุจริ ง ป
ร ะ จั ก ษ์
ได้ ข้าพเจ้าเห็นการดังนี้
ขอพระองค์ได้ทรงทราบพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ตรัสว่าเราได้ให้ไทอุยเขารักษาอยู่จะเป็นประการใด

ยัง
ไม่ทราบ ตรัสดังนั้นแล้วจึงรับสั่งให้สาวใช้ไปบอกให้ก

งจู๊น้องเราออกมาข้าง
ห น้ า
เดี๋ยวนี้นางสาวใช้ได้ฟังรับสั่ง
ก็รีบเข้าไปข้างในตามรับสั่ง
ฝ่ายไทอุยซึ่งประจำรักษา
นางกงจู๊นั้น ก็ประกอบยาให้นางพนักงานนำไปถวายน

างกงจู๊ นางสาวใช้ก็นำมา
ถวายและทูลเตือนให้นางเสวยฝ่ายนางลี้จุ๊ยเน้ยเห็นน

างสาวใช้และพนักงานม
า วุ่ น ว า ย ดั ง นั้ น จึงพูดว่าเราเจ็บ
ไข้อะไรเรามากับสามี สามีของเราหายไปเราจึงมีค

วามวิตกทั้งคิดถึงบุตร ข
อ ง เ ร า
ทั้งสองยังไม่รู้ว่าจะเป็นประการใด
ซึ่งตัวเรามาอยู่ที่นี้ ได้ความคับแค้นเหมือนอยู่
ในกรงขังสัตว์ ตัวเราหาใช่กงจู๊ไม่

ถ้าท่านเอ็นดูเราแล้ว ก็จงปล่อยเราให้ออกไป
เสียเถิดว่าแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปไม่หยุดเลยฝ่าย

นางพนักงานครั้นมาถึง
ตำหนักแล้ว ก็บอกแก่นางกงจู้ว่ามีรับสั่งให้ นาง
กงจู้ออกไปข้างหน้าเดี๋ยวนี้
แล้วก็กันเข้าพยุงให้นางเดินออกมาข้างหน้า ครั้นถึง
แล้วจึงให้นางคำนับพระเจ้าแผ่นดินแล้วยืนเฝ้าอยู่ที่คว

รพระเจ้าถังไทจงฮ่อง
เต้จึงรับสั่งว่า
เจ้าจำสามีของเจ้าได้แน่แล้วหรือ นางลี้จุ๊ย
เน้ยจึงกราบทูลว่า เหตุใดข้าพเจ้าจะจำสามีของข้าพ

เจ้าไม่ได้เล่า
ข้าพเจ้าสองคน
ผัวเมียนี้บิดามารดาได้สู่ขอกันไว้ตั้งแต่เล็ก
ครั้นเติบใหญ่ขึ้นบิดามารดาได้แต่งให้
อยู่กินด้วยกันจนเกิดบุตรสองคน
ชายหนึ่งหญิงหนึ่งทำไมจะจำกันไม่ได้พระเจ้าถังไทจง

ฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้
นแล้ว จึงรับสั่งให้นางสาวใช้พาตัวนาง
กงจู๊ลงไปข้างล่างที่ชาลาฝ่ายนางลี้จุ๋ยเน้ยเมื่อลงมาข้

างล่างก็เห็นเล่าช้วน
นางจำได้แน่ถนัดนางตรงเ
ข้า

จับมือเล่าช้วนยึดไว้แล้ว ถามว่าทำไมตัวทิ้งฉันหนีมาเ

สียก่อน
ไม่คอยฉันบ้างเลย
ฉันสะดุดหกล้มลงแล้ว ครั้นลุกขึ้นได้ก็ไม่เห็นเจ้าไปข้า

งไหนก็ไม่รู้
ฉันถูกคนทั้งหลาย
ล้อมคุมฉันอยู่ ฉันก็ไม่ยอมอยู่ด้วยคนเหล่านั้น
คิดจะหนีคนเหล่านั้นเที่ยวตามหา
เจ้าบังเอิญมาพบกันดังนี้ เจ้าไปข้างไหนมาเล่าช้วนเ

ห็นนางมายึดข้อมือพูด
ดังนั้น ก็ให้นึกสงสัยกะอำกะอากอยู่ จึงนึก
ว่าน้ำเสียงนั้นก็จำได้ไม่ผิดภรรยาของเรา
แต่ร่างกายหาใช่ไม่ ครั้นจะพูดตอบแก่
นางก็กลัวความผิด เพราะนางกงจู๊เป็นน้องสาวของพ

ระเจ้าแผ่นดินก็ยืนตก
ตะลึง
ตรองอยู่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเห็นดัง

นั้น
จึงรับสั่งว่าซึ่งการเป็น ดังนี้
อุปมาเหมือนภูเขาแยกและแผ่นดินทรุด
ยากที่จะได้พบเห็นอย่างนี้ คือเอาดวงจิต
คนที่เป็นใส่ในร่างกายคนที่ตาย
ก็เพื่อประสงค์จะเปลี่ยนร่างกายกันเท่านั้น พระ
องค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงบำเหน็จรางวัลแก่เล่าช้วนตามส

มควร
แล้วให้นางสาวใช้ไป
ขนเครื่องใช้สอยและเครื่องแต่งตัวของนางกงจั๊มาพร

ะราชทานให้แก่เล่าช้ว
น แ ล ะ
ภรรยาทั้งสิ้น แล้วพระองค์ทรงพระอักษรยกนางกงจั๊พ

ระราชทานให้เป็นภรรย า
เล่าช้วน แล้วทรงพระอนุญาตให้พากันไปบ้านเรือนขอ

งตนตามเดิมฝ่ายเล่าช้
ว น กั บ ภ ร ร ย า ค รั้ น ได้ รั บ พ ร
ะ ร า ช ทานบำเหน็จรางวัลแล้วทั้ งส อง คน
ก็คุกเข่าถวายคำนับทูลลาพระเจ้าแผ่นดินออกจากพระ

ราชวังไป
ผัวเมียก็มีความ
รื่นเริงในใจเป็นที่สุด ก็พากันเดินทางไปยังเมืองกังจิ

ว
ครั้นถึงบ้านเดิมจึงเข้ า ไ ป ใ น
ห้องเรือนเห็นบุตรทั้งสองซึ่งชาวบ้านเขาเมตตาเลี้ยง

ไว้ให้ก็ยิ่งมีความชื่น

ช ม โ ส ม นั ส
เป็นอันมากทั้งสองผัวเมียก็อยู่เป็นสุขสืบตระกูลต่อมาฝ่

ายอวยชีจงมีรับสั่งให้
น ำ เ งิ น ใ น ค ลั ง
คลังหนึ่งบรรทุกเกวียน ไ ปยั งเ มือ งห้ อล้ ำ
ครั้นถึงจึงเที่ยวค้นหาบ้านเชียงเลียงผู้เจ้าของเงิน
ครันรู้แน่แล้ว อวยชีงพร้อมด้วย
ขุนนางกรมการก็รีบไปยังบ้านเชียงเลียงผู้เจ้าของทรั

พย์ครั้งนั้นยังมีเฒ่าช
ร า ค น ห นึ่ ง ชื่ อ เ ชี ย ง เ ลี้ ย ง เ
ป็ น ค น ใ จ กุศลมีภรรยาคนหนึ่งก็เป็น
คนชราเหมือนกัน แต่หามีบุตรชายหญิงที่จะสืบแซ่ไม่
ตายายทั้งสองคนนั้นเป็นคน
ชื่อตรงหากินค้าขายโดยทางสุจริต
ในบ้านเฒ่าทั้งสองนั้นขายเป็นหม้อและไหเตา
อังโล่และเครื่องเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ
แม้ขายได้กำไรมากน้อยเท่าใดก็เอาไว้แต่พอค่า
โสหุ้ยกินเท่านั้น นอกจากนั้นก็ให้ทานและทำบุญด้วยหล

วงจีนและซื้อกระดาษเ งิ น
กระดาษทองเผาฝากไว้ในเมืองผีเนือง ๆ
สองเฒ่าตายายทำแต่การกุศลอยู่อย่างนี้
เนื่องนิตย์มิได้ขาดฝ่ายอวยชีกงกับขุนนางกรมการบรร

ทุกเงินตรงมายังบ้านเ ชี ย ง เ ลี้ ย ง
เสียงรถ

และม้าและคนเดินเข็งแซ่เฒ่าเชียงเลี้ยงกับยายเห็นขุ

นนางผู้ใหญ่และม้ารถเ ข้ า ม า
ในบ้านดังนั้น ก็ตกใจดุจหูหนวกตาบอดระรัวสั่นเทาไป

ทั้งกายจะหนีก็หนี่หาทั น ไ ม่
ตายายก็ก้มหน้าคุกเข่าลงกับดินคำนับหมอบนิ่งอยู่อวยชี

จงเห็นดังนั้นก็ลงจาก เ กี้ ย ว เ ดิ น เ ข้ า
ไ ป ใ ก ล้ แลเห็นเฒ่าทั้งสองคุกเข่ า อ ยู่
กับดิน จึงร้องบอกว่าตายายทั้งสองจงลุกขึ้นเถิดข้าพเ

จ้าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็ จ ริ ง แต่
มีพระราชประสงค์มาโดยการดีตายายอย่าได้มีความวิ

ตกกลัวแต่อย่างใดเลย เพราะ
ข้าพเจ้ารับ รับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้นำเงินคลังหนึ่งมาใช้ให้แก่ตายาย
ตายายจงรับไปเก็บไว้ จะได้เลี้ยงชีวิตไปภายหน้า
ข้าพเจ้าจะได้กลับไปกราบทูล
พระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบสองเฒ่าได้ฟังขุนนางผู้ให

ญ่พูดดังนั้น

ตายายก็งกงันอกใจเต้นตึ ก ป า ก ค อ สั่ น
รัวไป แข็งใจตอบว่าข้าพเจ้าเป็นคนจนค้าขายพอเลี้ย

งชีวิตไปวันหนึ่ง
ๆ เท่านั้น
จะเอาเงินเอาทองที่ไหนมาเป็นคลังสองคลังให้เจ้าน

ายยืม
ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้มีท รั พ ย์
สมบัติอะไรท่านทั้งปวงนี้จะมาผิดบ้านผิดตัวเสียแล้ว
ข้าพเจ้าจะรับทรัพย์ซึ่งไม่
แจ่มใสดังนี้ ไม่อาจรับได้ ขอท่านได้ไปค้นดูที่อื่นเถิดอ

วยชีจงได้ฟังตายายพูด ดั ง นั้ น จึงตอบว่า
ตายายยังไม่ทราบเรื่องตล อ ด จึง ยัง
คลางแคลงอยู่ ไว้ธุระข้าพเจ้าจะเล่าให้ตายายฟังคือ

ตายายเป็นคนจนก็จริง แต่ตา
ยายได้ทำบุญแก่หลวงจีนที่ถือบวชเหมือนพระ
และให้ทานแก่คนอนาถาและได้ซื้อ
กระดาษทองกระดาษเงินเผาฝากลงไปยังเมืองนรกเ

งินมีหลายคลังแล้ว เมื่อพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้สวรรคตไปนั้น ได้ลงไปยังเมืองนรก
ครั้นเมื่อเวลาจะกลับขึ้นมาเมือง
มนุษย์ ได้ยืมเงินของตายายหนึ่งคลังทรงบริจาคให้ทา

นแก่พวกปิศาจอสุรกาย
เหล่านัน ผู้เป็นประกันเงินให้แก่พระองค์นั้นคือทุยปังส

มุหบัญชีใหญ่ในเมืองน ร ก นั้ น
เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาทรงฟื้นกลับคืนเป็นขึ้นมาแล้ว
จึงรับสังให้ข้าพเจ้าบรรทุกเงิน
ที่ยืมไปให้ทานนั้นมาคืนให้ตายายตายายจงรับไว้เถิดเ

ฒ่าทั้งสองได้ฟังดังนั้ น จึงยกมือขึ้นเหนือเกล้าแล้
ว พู ด ว่ าของทั้งนี้ข้าพเจ้าทั้ง
สองไม่สามารถจะรับไว้ได้ แม้จะรับซึ่งเงินทองนี้ไว้
ถ้าตายเสียจะดีกว่า แม้ถึง
ข้าพเจ้าได้เผากระดาษเงินทองก็จริงแต่เหมือนอยู่ที่

มืดมัวไม่แจ่มแจ้งกระ จ่ า ง เ ห็ น
จริงสว่างชัดใสได้ พระเจ้าแผ่นดินยืมเงินนั้นก็หามีสิ่ง

ใดเป็นสำคัญควรเชื่อถื อ ไ ด้ ไ ม่
ถ้าขึ้นจะให้ข้าพเจ้าจะทนสู้รับพระราชอาญายอมตายเ

ป็นแท้
ขอท่านได้กรุณาแก่

ข้าพเจ้าทั้งสองผู้ชราเถิดอวยชีจงได้ฟังตายายพูดยืนยั

นมั่นคงอยู่ดังนั้นก็เป็ น ที่ จ น ใ จ
ก็พาเกวียนบรรทุก
เงินกับบ่าวไพร่กลับมายังเมืองหลวง
เข้าเฝ้ากราบทูลตามเหตุผลซึ่งได้ไปพบปะ
เชียงเลี้ยง และที่เชียงเลี้ยงกับภรรยาไม่ยอมรับเงิน

ให้พระเจ้าแผ่นดินทรง ท ร า บ ทุ ก
ประการพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น
จึงรับสั่งว่าสองเฒ่าตายายนี้จัดเอาเป็น
คนซื่อตรงใจบุญแท้ รับดังนั้นแล้ว
จึงรับสั่งให้อวยชีจงนำเงินนั้นไปสร้างวัด และ
ปฏิสังขรณ์วัดวาอาราม ที่ชำรุดหักพังให้กลับคืนดีขึ้นดัง

เก่าและกระทำศาลาที่
อาศัยชาวชนจะได้พึ่งพักเวลาเดินทางเหมือนดังได้ใช้

ให้แก่ตายายทั้งสองนั้ น แ ล้ ว ฝ่ า ย อ ว ย
ชี จ ง เ มื่ อ ไ ด้ ฟั ง รั บ สั่ งดังนั้นแล้ว
จึงนำเงินนั้นไปซื้อที่ดินอั นบ ริสุ ทธิ์ ซึ่ง
เจ้าของมิได้หวงแหนเต็มใจขายให้
เป็นเนื้อที่สี่เหลี่ยมกว้างยาวเท่ากันคือกว้าง
สิบเส้นยาวสิบเส้น ครั้นฤกษ์ดีจึงให้ช่างก่อสร้างเป็นวั

ดขึ้นวัดหนึ่ง
พร้อมทั้งศาลา
และบ่อน้ำและกุฎีวิหารกับถนนหนทางที่แห่งใด
ที่ทรุดโทรมก็ปฏิสังขรณ์ขึ้นดังเก่า
ครั้นทำการเสร็จแล้วบริบูรณ์จึงนำความขึ้นกราบทูลพร

ะเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ พระองค์
ได้ทรงทราบแล้วจึงพระราชทานนามว่าวัดเชียงก๊กยี่
ประสงค์เอานามอักษรเชียง
เพราะหมายความว่าเงินของเชียงเลี้ยงออกสร้างที่ข้

างวัดข้างขวานั้น ให้ปลูกเป็นห้องตึกอันงด ง า
ม ใ ห้ ส ลั ก แผ่นศิลาลงชื่อเชียง
เลี้ยงผัวเมีย แล้วจารึกชื่ออวยชีจงในแผ่นศิลาด้วยว่า

เป็นผู้กำกับสร้างวัดด้ ว ย ค น ห นึ่ ง ค รั้ น
เ ส ร็ จ ก า ร ที่ ท ร ง เ พิ่ มเติมแล้ว
จึงรับสั่งให้อวยชีจงมีการ ฉล อง วัด ให ม่ อวย
ชีจงจึงได้จัดการฉลองวัดตามรับสั่งครั้นสร้างวัดเสร็จ

แล้ว
จึงได้นำความขึ้นกราบ ทู ล ถ ว า ย ส่ ว น
พ ร ะ ร า ช กุ ศ ล การ
ฉลองให้ทราบทุกประการ เมื่อพระองค์ได้ทรงทราบแ

ล้วมีพระทัยโสมนัสยิน ดี เ ป็ น
ที่ยิ่งครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้สั่งให้เ

จ้าพนักงานทำหนังสือป ร ะ ก า ศ
ให้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย มาประชุมพร้อมกันในที่เสด็จออ

กจะทรงปรึกษาในราชก า ร
มหากุศล กับให้ขุนนางฝ่ายธรรมการมีหนังสือบอกกำห

นดวัน
ให้หลวงจีนทั่วทั้ง
มณฑลเมืองเชียงอานให้รู้ทุกอารามหลวง
จะได้จัดคัดเลือกหลวงจีนที่เชี่ยวชาญมี
วิชาความรู้และสติปัญญา และความปฏิบัติเรียบร้อยบริ

สุทธิ์ตั้งให้เป็นเจ้าค ณ ะ ใ ห ญ่
ให้มาประชุมพร้อมกันในระหว่างเดือนหนึ่ง
ครั้นปิดหนังสือประกาศแล้วก็ทราบทั่ว
กันทุก ๆ พระอาราม บรรดาหลวงจีนเจ้าคณะผู้ใหญ่ก็

มาพร้อมกันที่ศาลาธรร ม ใ น
พระราชวังพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงรับสั่งให้ท่วนเปี้ยนขุนนางฝ่ายอาลักษณ์จัดเลือก
หลวงจีนรูปใดที่มีคุณวุฒิเชี่ยวชาญชำนิชำนาญในข้อวัตร

ปฏิบัติ
และการสวดเรียน
ได้ตลอดทุกประการแล้ว จะตั้งให้เป็นเจ้าคณะตามสม

ควรแก่คุณานุรูป ท่วนเปี้ยน
ก็ทำหนังสือขึ้นถวายมีความว่าในเมืองปราจีนทิศนั้นศา

สนาไม่มีเจ้ามีข้า และไม่มีบิดาและบุตร เอาแต่ความ
อบายตามภูมิทุกทาง อาศัยเหตุเหล่านี้เป็นคำสั่งสอน
ที่คนเฉลียวฉลาดแสดงว่า
บาปบุญ ปากก็สวดภาษามคธเอาเป็นอารมณ์ว่าพ้นซึ่งโ

ทษอันที่จริงความเกิด ต า ย
อายุยืนหรือไม่ยืนนั้น ตามมูลเหตุจะเป็นไป
ซึ่งข้ออาณาจักรอำนาจบุญภาคบารมี
นัน ก็อาศัยผู้ทีเป็นเจ้ามนุษย์
ในปัจจุบันนี้ชาวชนทั้งหลายกล่าวว่า อาศัยเหตุ
ทางพุทธนันเป็นอารมณ์ ก็เมื่อเดิมนั้นยังไม่มีศาสนธรร

มของพุทธเจ้า ก็มีแต่เง้าติ
ชามอ้องท่านทั้งหลายนี้ก็มีความซื่อตรง
เจ้าก็ตังอยู่ในยุติธรรม ข้าก็มีความกตัญญู
อายุก็ยืนยาว ตอมาภายหลังมาถึงวงศ์ฮ้านเม่งตี้พึ่งตั้ง

ว่าพุทธศาสนา คือเมือง
มัชฌิมประเทศคัมภีร์คำสั่งสอนก็ไม่พอที่จะเชื่อถือได้พร

ะเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ทรงทอดพระเนตรความในห
นั ง สือนั้นแล้วพระองค์ก็ส่ง
หนังสือนั้นให้ขุนนางทั้งหลายดู
และให้ปรึกษาหารือกันดูใครจะเห็นประการใดขณะนั้น

ขุนนางไจเสียงคนหนึ่ง ชื่อเซียวอู้จึงลุกออกจา
ก ที่ แ ล้ ว ถวายบังคมทูล
ว่า ซึ่งการในทางพุทธศาสนานั้นก็มีความรุ่งเรืองมาห

ลายวงศ์แล้ว พระศาสนธรรม
นี้ย่อมเป็นมูลรากแห่งมหากุศลอันใหญ่สามารถจะนำสัต

ว์ให้ได้ความสุขความ
เจริญในโลกนี้และโลกหน้า
และสามารถจะทำลายเสียซึ่งอกุศลมูล คือโลภะ
โทสะ
โมหะอวิชชา แต่มนุษย์ทั้งปวงหากจะผินหลังให้ทางกุศ

ลพอใจจะเดินอยู่แต่ใน ท า ง
อกุศล เพราะประกอบไปด้วยความโง่คือโมหะมีแต่คว

ามประมาทมัวเมา พุทธนั้น
คือองค์พระสัมมาสัมพุทโธซึ่งเสด็จดับขันธ์นิพพานล่วงลั

บไปแล้ว คงยังแต่พระ
ธรรมคำสอนต่างพระองค์ ต้องอาศัยพระมหากษัตริย์ป

กครองไพร่ฟ้าอาณาจัก ร
เป็นศาสนูปถัมภ์เพราะฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดบังคับ

ด้วยอาณาจักรอย่าให้ห มิ่ น ป ร ะ ม า ท พ
ร ะ
พุทธศาสนาอันเป็นบรมรัตน์ ยากที่จะเกิดจะมีได้ในโล

กในครั้งหนึ่งคราวใดท่ ว น เ ปี้ ย น ไ ด้ ฟั
ง ดั ง นั้ น ก็ลุกขึ้นตอบเชียวอู๊ว่า
ธรรมดาคนทั้งหลายที่รู้จักบุ ญ
และบาปแล้ว จะต้องเคารพบิดามารดาและเคารพเจ้

านายของตนจึงจะชอบฝ่ า ย พ ร ะ พุ ท ธ ศ
า ส น า นั้ น กลับกลายไม่เคารพบิดามา
รด าแ ละ ละ ทิ้ง บ้า นเ มือ ง

เหย้าเรือนเคหาเอาตัวรอดแต่ผู้เดียว
ไม่รักษาความกตัญญูและไม่อยู่ในอำนาจของ
พระเจ้าแผ่นดิน เอาแต่ความสุขโดยลำพังตนฉะนี้
จะมิเป็นข้ออกตัญญูหรือ ก็
ส่วนตัวท่านเชียวอู๊นั้นเล่า มิใช่ว่าจะไม่มีบิดามารดาผู้

ได้ให้บังเกิดมาเมื่อไ ร จะมา
เคารพนับถือคำสั่งสอนอันไม่มีวงศ์ญาติและบิดามารดา

ดังนี้
ความจริงข้อนี้จะมิ
เป็นอกตัญญูหรือเชียวู๊ได้ฟังดังนั้น
จึงทำเป็นประสานมือพนมยกขึ้นเหนือเศียรเกล้าแล้ว
พูดว่าซึ่งท่านแสดงหมิ่นประมาทโดยโมหาคติแห่งท่านดั

งนี้
ก็คือเป็นพวกสัตว์
นรกนั้นเองจะต่างอะไรแก่สัตว์นรกเล่าท่วนเปี้ยนกับเ

ชียวอู๊โต้ตอบกันดังนั้ น ก็ยังไม่ยุติตกลงกันพระเจ้
า ถั ง ไ ทจงฮ่องเต้
ได้ทรงฟังขุนนางทั้งสองโต้ตอบกันดังนั้นจึงเบือนพระพั

กตร์ไปตรัสถามขุนนาง ฝ่ า ย
อาลักษณ์ทั้งสอง คือเตียวเก้างวนเตียวสือฮ่วน
ว่าซึ่งการในพระพุทธศาสนานั้น

ท่านเห็นเป็นอย่างไรขุนนางทั้งสองจึงกราบทูลว่าพระ

พุทธศาสนานั้นเป็นนิย ย า นิ ก ม ร ร ค มี ค
ว า ม วิ สุ ท ธิ์
วิมุติสุขพ้นจากคำสอนของศาสนาในโลกนี้
เป็นหนทางแห่งความระงับทุกข์และ
ระงับก็เลส เป็นธรรมรัตน์อันวิเศษประเสริฐยิง
เมื่อครังวงศ์จิวน้ำซ่องบู๊จัดเป็นตรัย
ศาสนา คือพุทธศาสน์หนึ่งไสยศาสตร์หนึ่งอิสีศาสตร์หนึ่

งเป็นสามศาสนาด้วยกั น
พุทธศาสนาเป็นที่หนึ่งตั้งแต่ครั้งพระมหาต้ายฮุยเสียนซึ

ออาจารย์มีอภินิหารล้ ำ เ ลิ ศ
ลึกซึ้ง มีคำสอนปรากฏปกแผ่ให้หมู่ชนทั้งหลายปฏิบัติรัก

ษาและความปรากฏให้
ได้รับผลเห็นคุณประจักษ์มิใช่จะไม่มีความศักดิ์สิทธิ์เมื่อ

ไรและเมื่อครั้งพระอา จ า ร ย์ เ ง้ า โ จ๊
จุ ติ เ ว ล า นั้ น ก็ เ ห็ น ป รากฏได้
และเมื่อพระธรรมา
จารย์ก็ให้เห็นปรากฏด้วยพระศาสนธรรมอยู่อย่างนี้
ตั้งแต่เดิมมาจนบัดนี้ พระพุทธ

ศาสนา ก็เป็นที่สูงสุดหาที่จะเปรียบมิได้ดังนี้
หาควรที่จะทอดทิ้งเสียไม่และไม่
ควรทำลายให้เสื่อมสูญไป ความจริงย่อมเป็นดังนี้ขอพ

ระองค์ได้ทรงพระดำริ โ ด ย
สุขุม และทรงพิจารณาให้กระจ่างแจ้งด้วยพระปรีชาญ

าณเถิดพระเจ้าถังไทจ ง ฮ่ อ ง เ ต้ ไ ด้ ท
ร ง ฟั ง ขุ น น า ง ทั้ ง ส อ
งทูลดังนั้นมีพระหทัยใสโส มนั ส
ยินดียิ่งนัก จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งสองว่าท่านทั้งสองพูดดั

งนี้ถูกต้องตามกระแสธ ร ร ม
สมควรแก่ศาสนาแล้ว พระองค์รับสั่งเป็นฉินทภาคคำข

าดว่า ถ้าผู้ใดขึ้นพูดคัดค้าน
โต้เถียงขึ้นอีก จะให้ลงโทษจงหนักแล้วพระองค์ตรัสแ

ก่งุยเต็ง เซียวอู๊เตียวเก้างง้วนขุ น น า ง ทั้ ง
ส า ม ใ ห้ นิ ม น ต์ หลวง
จีนมาประชุมให้พร้อมกันยังสภาคารศาลาธรรม
แล้วให้เลือกหลวงจีนที่สมควรเป็น
เจ้าคณะจัดการในพระพุทธศาสนาขุนนางทั้งสามได้ฟัง

รับสั่งแล้ว ก็ลุกจากที่ถวายบังคมลา อ อ ก จ า
ก พ ร ะ ร า ช วั ง
กลับไปที่อยู่ ครั้นรุ่งขึ้นเชิญหลวงจีนมาประชุมพร้อมกัน

แล้ว จึงตรวจเลือกดูในที่
ประชุมว่าหลวงจีนรูปใดจะมีคุณวุฒิสมควรที่จะยกให้เป็

นใหญ่ได้ ครั้นไล่เลียงไต่
ถามเข้าก็ได้หลวงจีนรูปหนึ่งมีมารยาทอันงาม
และมีความรู้เชี่ยวชาญเคร่งครัดข้อ
วัตรปฏิบัติดีมีความบริสุทธิ์ คือกิมเสียนโพธิสัตว์แปลว่า

ท่านผู้ข้องอยู่ในที่จะ ไ ด้
ตรัสรู้ในเบื้องหน้า ได้จุติลงมาในมนุษยโลก
เมื่อยังเป็นทารกอยู่นั้นมีนามว่ากังลิ้ว
ครั้นเติบใหญ่อุปสมบทแล้วพระอาจารย์ให้นามว่า
เหี้ยนจึง หลวงจีนเหี้ยนจึงองค์นี้
ตั้งแต่คลอดออกจากครรภ์มาไม่มีแผ้วพานในการโลกีย์

ตานั้นคืองุยเต็งขุนนา ง ผู้ ใ ห ญ่
บิดานั้นคือตันกองหยี ตันกองหยีเมื่อเป็นที่จอหงวนได้ก

ลับมาเมืองหลวงแล้ว พระ
เจ้าแผ่นดินตั้งให้เป็นที่ต้ายหักสือขุนนางฝ่ายอาลักษณ์
หลวงจีนรูปนี้เธอไม่พอใจ
ในกามโภคีและชื่อเสียงเกียรติยศ
มีสันดานสุภาพมักน้อยสันโดษ ปฏิบัติทางธรรมะ
ระงับจิตไปห่างจากกิเลส เครื่องร้อนมีวิหารธรรมเค

รื่องอยู่แห่งใจความรู้ ใ น ท า ง
ศาสนาก็เชี่ยวชาญมากครั้นขุนนางทั้งสามตรวจสอบไต่

สวนไล่เลียงโดยละเอี ย ด แ ล้ ว จึ ง ไ ด้
น ำ ห ล ว ง จี น
เหี้ยนจึงเข้าเฝ้า ขุนนางทั้งสามกราบทูลว่าขอพระบา

รมีปกเกล้า ซึ่งทรงพระกรุณา
โปรดให้ข้าพพระองค์ทั้งสามไปเลือกหลวงจีนนั้น
บัดนี้ได้มารูปหนึ่งมีความรู้ในพระ
พุทธศาสนาโดยละเอียด ชื่อหลวงจีนตั้นเหี้ยนจึง
ขอพระองค์ได้ทรงทราบพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทร

งฟังขุนนางทั้งสามกรา บ ทู ล ดั ง นั้ น
พระองค์จึงคิด
อยู่สักครู่หนึ่งแล้วจึงตรัสถามว่าหลวงจีนรูปนี้เป็นบุตรข

องตันกองหยี่จอหงวนมี ใช่หรือหลวง
จีนเหียนจึงได้ฟังรับสั่งถามดังนัน
จึงย่อตัวแล้วถวายพระพรว่า าถูกต้องแล้ว
ตามพระกระแสรับสั่ง ข้าพเจ้าเป็นบุตรตั้นกองหยีจอห

งวนพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัส
แก่ขุนนางทั้งสามว่า
าท่านทั้งสามเลือกได้หลว งจีน
รูปนี้ก็สมควรแล้ว จึงตรัสว่าเราจะตั้งให้เป็นพระราช

าคณะผู้บังคับบัญชาว่า กล่าว
สั่งสอนหลวงจีนทั้งปวงในการวัดวาอาราม
คือฝ่ายพุทธศาสนาให้เรียบร้อย พระ
องค์จึงจัดผ้าตรัยและเครื่องบริขารตามยศสมณะศักดิ์ข

องราชาคณะพระราชทาน
หลวงจีนเหี้ยนจึงหลวงจีนเหี้ยนจึงครั้นได้รับยศเป็นรา

ชาคณะแล้วก็ถวายพระพ รลาออกมาจา ก
พระราชวัง กลับมายังวัดใหญ่ชื่อวัดยั้เซ็งยี่ไม่ใกล้ไกล

นักกับพระราชวัง ครั้นมา
ถึงแล้วหลวงจีนเหี้ยนจึงให้หลวงจีนทั้งหลายฝึกซ้อมกัน

ตามหมวดตามหมู่ และผู้คน
ข้าราชการทั้งปวงที่มาช่วยในการนี้ก็ให้ดูการตามหน้า

ที่อันสมควร ครั้นเสร็จการ
พรักพร้อมแล้วหลวงจีนเหี้ยนจึง
จึงหาฤกษ์ได้วันดีที่จะทำการเปิดพิธีฝ่ายหลวงจีนลูกวัด

ทั้งหลายตรวจนับรวมกั น ไ ด้ พั น ส อ ง ร้
อ ย รู ป จัดเป็นสามส่วน
คืออย่างสูงอย่างกลางอย่างต่ำให้รักษาการตามหน้าที่

ครั้นถึงวันกำหนดการม ง ค ล
คือศักราชเจงกวนได้เสวยราชสมบัติสิบสามปีแล้ว
ในปีนั้นเป็นปีมะเส็งเดือนสิบเอ็ด
ขึ้นสามค่ำ วันนั้นเป็นวันมหามงคลพิธีเจ็ด
เจ็ดหนเป็นสี่สิบเก้าวันจึงหยุดการ ครั้น
หลวงจีนเหี้ยนจึงทำการเสร็จแล้วจึงทำหนังสือขึ้นถวา

ยพระเจ้าถังไทจงฮ่อง เ ต้
ครั้นพระองค์ทรงทราบแล้ ว
ถึงวันกำหนดพระองค์ก็เสด็จ
ออกขุนนางครั้นขุนนางพร้อมแล้ว
ก็เสด็จออกจากพระราชวังขึ้นทรงรถพร้อมด้วย

ขุนนางซ้ายขวาหน้าหลัง แห่นำตามเสด็จมายังวัดฮั้วเ

ซ็งยี่ ครั้นพระองค์เสด็จถึง
วัดพวกพิณพาทย์ก็บรรเลงดนตรีรับเสด็จตามธรรมเนีย

มพระเจ้าถังไทจงฮ่อง เต้ลงจากร
าชรถเสด็จพระราช
ดำเนินขึ้นสู่โรงราชพิธี ธรรม
ประทับบนพระเก้าอี้ ขุนนางทั้งปวงก็เฝ้าตามลำดับยศ

ถวายบังคมพร้อมกันแล้ว ก็
นั่งอยู่ตามสมควรฝ่ายหลวงจีนเจ้าคณะผู้ใหญ่จึงให้เคา

ะระฆังสัญญา หลวงจีนทั้งหลายเมื่อได้
ยินระฆังดังนั้นก็ครองจีวรมาประชุมพร้อมกัน
หลวงจีนเหี้ยนจึงนำหน้าหลวงจีน
ทั้งหลายเข้ามาในที่พิธี ยืนเป็นลำดับเรียบร้อย
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็จุดธูปเทียนเครื่อง
นมัสการพร้อม ขุนนางพนักงานเครื่องสักการบูชาก็จัด

ธูปเทียนขึ้นถวายพระเจ้า
แผ่นดิน พระองค์ทรงรับรูปเทียนขึ้นบูชาแล้ว
ทรงตั้งสัตยาธิษฐานตามความ
ประสงค์เสร็จแล้วก็ทรงถวายนมัสการพระพุทธรูปโดย

เคารพฝ่ายขุนนางใหญ่ น้อยต่างคน
ก็ต่างจุดธูปเทียนบูช
านมัสการพระปฏิมากรเสร็จ
แล้ว หลวงจีนเหี้ยนจึงสวดพระพุทธมนต์จบแล้วจึงนำห

ลวงจีนทั้งหลายเข้ามา เฝ้า
แล้วหลวงจีนเหี้ยนจึงก็ถวายหนังสือแสดงข้อความในก

ารพิธีนั้น พระเจ้าแผ่นดิน
ทรงทอดพระเนตรตลอดแล้วก็มีพระทัยใสโสมนัสยิ่งนัก

จึงตรัสแก่หลวงจีนทั้ง หลาย
ว่าท่านผู้เป็นนักบวชทั้งหลายจงอุตสาหะช่วยข้าพเจ้าท

ำการพิธีนี้ให้สำเร็จเ พื่อจะได้
เป็นคุณทั่วกันข้าพเจ้าจะมีความขอบใจท่านเป็นที่ยิ่งหล

วงจีนทั้งหลายได้ฟังพ ระเจ้าแผ่น
ดินรับสั่งดังนั้นต่างก็พ
ร้อมกันถวายพระพร
ว่าอาตมภาพทั้งหลายนี้จะขอสนองพระเดชพระคุณให้ส

มพระราชประสงค์ของ
มหาบพิตรไม่มีความรังเกียจท้อถอยแต่อย่างใดเลยใน

วันนั้นการพิธีเสร็จแล้ ว
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็เ ส
ด็ จกลับเข้าสู่พระราชวังจะก ล่ า ว ถึ ง พ ร ะ
ก ว น อิ ม กั บ ฮุย ไง้ เมื่อกำบังตัวอาศัยอยู่ใน

ศา
ลพ ระ ภูมิ นั้น หล าย
เวลา แต่เที่ยวหาคนศรัทธาเชื่อในคุณพระรัตนตรัย
เพื่อจะได้ไปนำพระคัมภีร์พระ
พุทธศาสนาก็ยังหาได้ไม่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งได้ยินข่าวว่

าพระเจ้าถังไทจงฮ่อง เ ต้ มี
รับสั่งตั้งให้หลวงจีนกังลิ้วเป็นราชาคณะพิธีธรรม
ด้วยหลวงจีนรูปนี้เดิมเราได้ให้นำ
เต้าแซกุนนิมนต์มาจุติในครรภ์นางอุนเกี้ยว
พระกวนอิมรู้แน่ดังนั้นแล้วก็มีความ
ยินดียิ่งนัก จึงแปลงตัวเป็นหลวงจีนอนาถากายตัวล้วน

แต่โรคเรื้อนกุฏรัง ครั้น
แปลงตัวเสร็จแล้วก็เดินมาตามถนนร้องขายผ้ากาสาว

พัสตร์กับไม้เท้าไปตา ม ถ น น
ครั้นเดินมาพบหลวงจีนรูปหนึ่งถามว่า
ไม้เท้ากับผ้าจีวรนี้ท่านจะขายสักเท่าใดพระกวนอิมจึง

แกล้งตอบว่ากาสาวพัส ต ร์ นี้ ร า ค า
ห้ า พั น ต ำ ลึ ง เ งิ น ไม้เท้านี้ราคา
สองพันตำลึงเงิน หลวงจีนรูปนั้นไม่รู้จักก็หัวเราะแล้ว

พูดว่าพระขี้เรื้อนกุฏ รั ง เ อ า จี ว ร
ไม้เท้าอะไรที่ไหนมาขายสองสิ่ง
ราคาถึงเจ็ดพันตำลึงเงิน จะมีความวิเศษประเสริฐ
อย่างไรหนอฝ่ายพระกวนอิมเมื่อได้ฟังหลวงจีนพูดดังนั้

น ก็มิได้โต้ตอบประการใ ด ออกเดิน
ตามถนนเรื่อยมา แต่เดินมาก็หลายชั่วโมง
ครั้นถึงประตูเมืองข้างทิศตะวันออก
ก็บังเอิญพบขุนนางผู้ใหญ่ ชื่อเชียวอู๊
เชียวอู๊เวลานั้นออกจากเฝ้าจะกลับบ้าน
คนนำหน้าของเชียวอู้ร้องให้คนหลีกทาง
คนทั้งหลายเห็นก็พากันหลีกไปมิได้กล้า
ที่จะรออยู่ข้าฝ่ายพระกวนอิ่มเดินมาถึงก็ไม่หลีก
แกล้งยืนขวางอยู่ มือก็ถือผ้าจีวรและไม้
เท้า ใจมิได้หวาดหวั่นเชียวอู๊อยู่บนหลังม้าเห็นดังนั้นจึ

งรั้งบังเหียนม้าให้หยุ ด

และเห็นผ้าจีวรนั้นมี
รัศมีสว่างไสวออกมา จึงบอกให้คนใช้ถามว่า
ของสองสิ่งนั้นจะขายราคาสักเท่าใดพระกวนอิมจึงบอ

กว่า ผ้ากาสาวพัสตร์นี้กับไ ม้ เ ท้ า นี้
จ ะ ข า ย ร า ค า เ จ็ ด พั น ตำลึง
เซียวอู้ถามว่าของสองสิ่งนี้จะมีความวิเศษประการใด

ราคาจึงได้แพงนักพระ ก ว น อิ ม ต
อ บ ว่ า บางที่ก็ดี บางทีก็ไม่ดี
บางที่เอาราคาบางทีก็ไม่เ
อา ร าคาเซียว อู๊จึงถามว่า
ดีไม่ดีนั้นเป็นอย่างไร พระกวนอิมตอบว่าดีนั้นคือผู้ใดไ

ด้
ครองผ้ากาสาวพัสตร์นี้แล้ว
ปราศจากกิเลสและภัยอสรพิษทั้งหลายไม่ทำอะไรได้
และไม่ตกในอบายภูมิสี ไม่ดีนันคนที่มีจิตโกรธโลภหลง

ด้วยกามราคะเป็นทุศีล บุ ค ค ล
ไม่มีความอายเป็นอลัชชีตา ทำลายพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ คนอย่างนี้ยาก
ที่จะได้พบได้ปะผ้ากาสาวพัสตร์
และไม้เท้าอย่างนี้เซียวอู้จึงถามต่อไปว่า
อย่างไรจึงว่า บางทีจะเอาเงิน
บางทีจะไม่เอาเงินพระกวนอิมตอบว่า
แม้บุคคลผู้ใดไม่มีศรัทธาไม่เชื่อในคุณแห่งพระรัตนตรัย
ถ้าขืนจะซื้อของสองสิ่งนี้จะเอาราคาเจ็ดพันตำลึงเงิน

อย่างนี้จะต้องเอาเงิ น และ
แม้ผู้ใดมีจิตศรัทธา เคารพต่อคุณพระรัตนตรัยใจบุญยิน

ดีในทางกุศล ถ้าอยากจะ
ได้ของสองสิ่งนี้ก็จะอนุญาตให้และจะผูกไมตรีให้เป็นที่

ชอบกันโดยธรรม อย่างนี้
แหละจะไม่เอาเงินเลยเชียวอู๊ได้ฟังดังนั้น
ก็ยิ่งเพิ่มความศรัทธากล้าหาญขึ้นมาก
แล้วเชียวอู้คิดอยู่
แต่ในใจโดยความอนุมานคาดหมายประกอบเข้ากับกิริ

ยาอาการและทั้งเห็นป า ฏิ
หาริย์ที่ได้เห็นรัศมีในของทั้งสองสิ่งนั้นด้วย
จึงเข้าใจว่าท่านผู้นี้คงจะเป็นผู้มีอภินิหาร
เป็นมั่นคง จึงลงจากหลังม้าแล้ว
ก็พนมมือนมัสการถามว่า ข้าพเจ้าขออภัยโทษ
เถิดท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าเลย
แล้วเชียวอู้จึงพูดแก่หลวงจีนทั้งสองว่า บัดนี้
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มีพระศรัทธาในพระพุทธศาสน

านันหาที่เปรียบมิได้ บัดนี้
พระองค์ตั้งพระราชพิธีกระทำการมหากุศลทั้งน้ำทั้งบก

ออกพระราชทรัพย์บริจ า ค
เป็นทานทุกแห่งทุกหน ผ้ากาสาวพัสตร์นี้สมควรจะถวา

ยหลวงจีนเหี้ยนจึง จึงจะ
ชอบ ข้าพเจ้าขอนิมนต์ท่านทั้งสองเข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่

นดินด้วยข้าพเจ้าเถิด พ ร ะ ก ว น
อิ่ ม ไ ด้ ฟั ง เ ชี ย ว อู๊ พู ด ดั ง นั้ น
ก็มีความยินดีด้วยสมประสง ค์ที่ คิด ไว้ จึง
ตอบว่าตามแต่ใจท่านเถิดเชียวอู๊ได้ฟังดังนั้น
ก็พาหลวงจีนทั้งสองเข้าไปในพระราชวัง
ครั้นถึงหน้าพระ
ลาน เชียววู้ก็บอกแก่ขันทีตามซึ่งได้พาหลวงจีนสองรูป

มาจะขอเฝ้าพระเจ้าแผ่ น ดิ น ขั น
ที เ มื่ อ ไ ด้ ท ร า บ ดั ง นั้ น
จึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้า
แผ่ นดิ นต าม ที่เ ชีย วอู๊ สั่ง มา
ทุกประการพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เมื่อได้ทรงทราบดั

งนั้น จึงรับสั่งให้ขันทีไปนำ เ ชี ย ว
อู๊ กั บ
หลวงจีนทั้งสองรูปเข้ามาเฝ้า

เชียวอู้เข้ามาถึงถวายบังคมแล้วก็ยืนคอยฟังรับสังอยู่พ

ระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงรับสั่งถามเชียวอู้ว่า มีกิจธุระอย่างไรหรือ
เชียวอู๊
กราบทูลเรื่องผ้ากาสาวพัสตร์กับไม้เท้านั้น
ให้พระเจ้าแผ่นดินทรงทราบพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ไ

ด้ทรงฟังดังนั้น จึงตรัสถามหลวงจีนทั้งสอ
ง ว่ า ของสอง
สิ่งนั้นจะคิดเป็นมูลค่าสักเท่าใดฝ่ายพระกวนอิมกับฮุยไ

ง้ เมื่อตามเชียวอู้กับขัน ที เข้า
ม า ยื น อ ยู่ นั้ น หาได้คำนับ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ไม่ ครั้นได้ยินรับสั่งถามดังนั้น

จึงตอบว่าผ้ากาสาวพัส ต ร์ นั้ น
ห้าพันตำลึง ไม้เท้านั้นสองพันตำลึง
พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า ของสองสิ่งนี้จะ
วิเศษอะไรจึงได้คิดราคามากดังนั้นพระกวนอิมตอบว่า

ผ้าจีวรนี้เป็นของวิเศ ษ เป็ น ฝี
มื อ ข อ ง น า ง เ ท พ อั ก ษ ร เ ป็ นผู้ทำ
มีรัศมีสว่างรุ่งโรจน์ และยังมีคำอธิบายชี้แจงว่าผ้ากา

สาวพัสตร์นี้ เป็นมหรรมรัตนะ
อาจให้ผู้ครองบรรลุภูมิสี่ทางหกตลอดสำเร็จเสร็จสิ้น
แจ้งพระนฤพานพ้นจากกิเลส
อาสาวะรักษากายให้บริสุทธิ์อาศัยอยู่ในจักรวาลเขาสุ

วรรณบรรพต จิตกายบริสุทธิ์
ดุจคนโทเพชร ตั้งแต่สมเด็จพระพุทธเจ้าบัญญัติทำผ้าก

าสาวพัสตร์นี้ร้อยหมื่ น พั น
กัลป์ผู้ใดก็ไม่อาจสามารถจะได้พบเห็นของสิ่งนี้พระเจ้

าถังไทจงฮ่องเต้
และขุนนางทั้งปวงได้ฟัง ห ล ว ง จี น พู ด
ชี้แจงให้ฟังดังนั้น
ก็มีความเชื่อเกิดปีติโสมนัสศรัทธาด้วยกันทุก ๆ คน
จึงพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรง
ถามต่อไปว่า ไม้เท้านั้นจะมีคุณวิเศษประการใดพระก

วนอิมตอบว่า ไม้เท้าทำด้วยทองแดงกั
บ เ ห ล็ ก ป ร ะ ก อ บ กัน บนยอดนั้น
มีเก้าองค์ระย้าและเก้าปล้อง
และประกอบด้วยของวิเศษ แม้ผู้ใดได้ถืออยู่กับมือ
แล้ว ย่อมป้องกันสรรพภัยและอสรพิษก็ไม่ทำร้ายได้

อาจพังประตูนรกได้ และให้
ผู้ที่ถือนั้นมีจิตอันผ่องใส่ไม่มีกังวลเสพในที่ชั่ว
คือกามคุณทั้งห้า และตัณหามานะ
ทิฐิ และบรรลุถึงอมตธรรมนิตยสถานอันเป็นอกุปธรรม

ไม่รู้กำเริบคืนคลายคื อ พ ร ะ
นฤพาน ไม้เท้านี้วิเศษอย่างนี้ขอพระองค์ได้ทรงทราบ

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเ ต้
ได้ทรงฟังหลวงจีนอาคันตุ ก
ะ กล่าวสรรเสริญของวิเศษ
สองอย่างดังนั้นแล้ว รับสั่งให้เซียวอู้รับผ้ากาสาวพัสต

ร์มาคลี่ดูฝ่ายพระเจ้า ถั ง ไ ท
จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ ทอดพระเนตรทรงพิจารณา
โด ยล ะเ อีย ดต ลอ ดทั้ ง
ผืนแล้ว ทรงนึกในพระทัยว่าของสิ่งนี้เป็นของวิเศษโด

ยแท้ พระองค์จึงตรัสกับ
หลวงจีนนั้นว่า บัดนี้ข้าพเจ้าได้ตั้งพิธีธรรม
กระทำการมหากุศลยังวัดฮั้วเซงยี่ ให้
หลวงจีนทั้งหลายสวดมนต์และแสดงธรรมอยู่และในพิธี

นั้นมีหลวงจีนรูปหนึ่ง มี บุ ญ

อภินิหารมีมาก ข้าพเจ้าได้ตั้งเธอเป็นเจ้าคณะในพิธีนี้

บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็น จีวรของ
ท่าน สมควรแก่หลวงจีนเจ้าคณะรูปนั้น
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะขอซื้อผ้ากาสาว-
พัสตร์นี้ กับไม้เท้าสองสิ่งด้วยกัน
เพื่อถวายหลวงจีนเหี้ยนจึง เธอจะได้ครอง
กระทำการพิธีนั้น ท่านจะคิดเอาราคามากน้อยเท่าใด

ก็ตามหลวงจีนทั้งสองจึงพูดว่าแม้นหลวงจีนเหี้ยนจึงนั้น
เธอมีความบริสุทธิ์และมีบุญ
อภินิหารแล้ว อาตมภาพขอถวายพระองค์ตามพระทัยป

ระสงค์ไม่รับพระราชทาน
เห็นหลวงจีนพูดดังนั้นกับเห็นหลวงจีนจะกลับไปจึงรับสั่

งให้เชียวอู้ร้องนิมนต์ ให้
หยุดก่อน พระองค์ลงจากเก้าอี้เสด็จเข้ามาใกล้หลวง

จีนแล้ว จึงย่อพระองค์ลงตรัส
แก่หลวงจีนทั้งสองนั้นว่า เดิมท่านว่าราคาของสองสิ่ง

นั้นถึงเจ็ดพันตำลึง ท่านเห็น
ข้าพเจ้าจะต้องประสงค์ท่านจะไม่เอาเงินดังนี้
ดุจข้าพเจ้าเอาอำนาจข่มขี่เอาของ
ของท่าน การอันนี้ก็หาเช่นนั้นไม่
ข้าพเจ้าจะคิดสมนาคุณท่านตามราคาท่านอย่า
ได้เกรงใจเลยหลวงจีนทั้งสองได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าเดิ

มอาตมภาพได้อธิษฐานไ ว้ แ
ล้ ว มาบัดนี้
พระองค์ก็มีพระทัยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและมีบุญ

บารมีหาที่เปรียบมิได้ และ
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็เป็นผู้มีบุญบารมีแก่กล้าทั้งทรงสติปัญ

ญาเชี่ยวชาญในทางพระ
พุทธศาสนา สมควรที่จะนำของสองสิ่งนี้ถวายให้สำหรั

บตัว เป็นอันอาตมภาพ
ไม่รับพระราชทานเงินราคาของสองสิ่งนั้นแล้วพระเจ้

าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทร ง ฟั ง
ห ล ว ง จี น ทั้ ง ส อ ง ตั้ ง ใ จ ดั ง นั้ น

จึงรับสั่งให้ขุนนาง
จัดเครื่องแจมาจะเลี้ยงตอบแทนคุณ
หลวงจีนทั้งสองไม่รับนิมนต์ย่อตัวลงแล้วก็
เดินกลับออกมาจากพระราชวัง
มาตามทางถนนเข้ามาพักอยู่ในศาลพระภูมิตาม
เดิมพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสด็จออกขุนนางจึงรับสั่ง

ให้งุยเต็งไปยังวัดฮั้ ง เซ
ง ยี่ นิมนต์
หลวงจีนเหี้ยนจึงให้เข้ามาเดี๋ยวนี้งุยเต็ง
ครั้นได้ฟังรับสั่งดังนั้นแล้วก็กราบบังคมลาออกมาจากที่

เฝ้าขึ้นม้ารีบไป
ยังวัดฮั้วเซงยี่ ครั้นถึงจึงลงจากม้าเข้าไปยังที่อยู่ของ

หลวงจีน ผู้หลานบอกว่ามีรับสั่ง
ให้มานิมนต์เข้าไปในพระราชวังเดี๋ยวนี้หลวงจีนเหี้ยน

จึงได้ฟังว่ารับสั่งให้ ห า ดั
ง นั้ น ก็ จั ด แ จ ง ค ร อ ง ผ้ า อ อ ก จ
า ก ที่อยู่ขึ้น
เกียว งุยเต็งก็ขึ้นม้ารีบออกจากวัดตรงมายังพระราช

วังครั้นถึงหลวงจีนลง จ า ก

เกี้ยว
งุยเต็งลงจากม้าเข้าในพระราชวังใน
กำลังเสด็จออกขุนนางพนักงานนิมนต์ให้นั่ง
ที่อันสมควรพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงตรัสแก่หลวงจีน

เหี้ยนจึงว่า
ท่านมีความเหน็ดเหนื่อย
ในการพิธีไม่มีอันใดที่จะทดแทนคุณของท่าน
เมื่อเวลาเช้าเชียวอู๊พาหลวงจีนอาคัน
ตุกะสององค์เข้ามาหาโยม หลวงจีนทั้งสองนั้นมีจิตศรั

ทธานำผ้ากาสาวพัสตร์ แล
ะไม้เท้ามาให้โยม ๆ ขอเอาของสองสิ่งนี้ถวายตอบแท

นคุณท่าน แล้วแต่ท่านจะเอา
ไปใช้สอยตามประสงค์เถิดหลวงจีนเหี้ยนจึงได้ฟังพระ

เจ้าแผ่นดินรับสั่งดัง นั้นก็
รับเอาจีวรกับไม้เท้านั้นมา
พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งว่าท่านโปรดครองจีวรฉลองศรัท

ธาโยมเดี๋ยวนี้ โยมจะได้โมทนา
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็ครองจีวรตามรับสั่งพระเจ้าแผ่นดิน

และขุนนางทั้งหลายได้ เห็
นหลวงจีนเหี้ยนจึงครองผ้า
กาสาว
พัสตร์นั้น มีรัศมีสีแสงระยับเป็นที่เจริญตาเห็นสมควรแ

ก่หลวงจีนเหี้ยนจึงโด ย แ
ท้
ขุนนางทั้งหลายเห็นพร้อมกันดังนั้นต่างก็สรรเสริญว่า
งามหาที่เปรียบมิได้พระเจ้าถังไทจงฮ่องต้จึงรับสั่งให้

ขุนนางจัดกระบวนแห่ใ ห้
แห่ไปส่งยังวัดที่ทำพิธี
ขุนนางทั้งหลายก็ถวายบังคมลามาจัดกระบวนแห่ตามรั

บสั่ง หลวงจีนเหี้ยนจึงก็
ถวายพระพรลาออกจากพระราชวัง
บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็ตามออกมาสง
พวกกระบวนแห่ก็เดินกระบวนราษฎรชายหญิงพากันมา

ดูกระบวนแห่เต็มไปทั้ ง ถ
นนพากันบ่นสรรเสริญว่า
งดงามราวกับพระอรหันต์เสด็จมาการที่แห่หลวงจีนเหี้

ยนจึงครั้งนี้เหมือนเมื่ อแห่ต้ายหักสือครั้งเมื่อเป็นจอหงวน
ซึ่งเป็นโยมของหลวงจีนเหี้ยนจึงครั้งนั้น
ครั้นกระบวนแห่มาถึงวัดแล้วหลวงจีนทั้ง
หลายก็มาพร้อมกันยืนคอยรับอยู่หน้าวัดครั้นกระบวนแห่

มาถึงประตูวัด
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็ลงจา กเกี้ยวเดินเข้าในโรง
พิธีจุดรูปเทียนบูชาพระพุทธรูปแล้ว
ต่างคนต่างก็กลับไปที่อยู่ของตนตั้งแต่วันเปิดพิธีมาก็ได้

เจ็ดวันแล้วอันการพระ ราชกุศลนันก็ทราบทั่วกันไปทุก ๆ
ตำบล ในวันนั้นเป็นวันที่เจ็ดหลวงจีนเหี้ยนจึง
จึงทำหนังสือขึ้นถวายเชิญเสด็จ
พระเจ้าแผ่นดินถัง มายังวัดจะได้ทรงฟังพระสัทธรรม

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้
ทรงทราบหนังสือเชิญดังนั้น จึงรับสั่งให้ฮ่องเฮ้ากับพร

ะสนมตามเสด็จไปยังวั ด
ครั้นพร้อมกันแล้วพระองค์ก็ทรงรถเสด็จไปยังวัดฮั้วเซ

งยื่ลงจากราชรถเสด็จ
ขึ้ น
ประทับที่เก๋งเหล็กริมโรงพิธีฝ่ายพระกวนอิมครั้นรู้ว่าพ

ระเจ้าแผ่นดินเสด็จมา
ยั ง วั ด แ ล้ ว จึงพูดแก่ฮุยไง้ว่า
วันนี้งานพระราชพิธีครบกำหนดเจ็ดวันแล้ว
และเป็นวันประชุมใหญ่พระเจ้าถังไท
จงฮ่องเต้เสด็จไปทรงธรรมยังวัดแล้วเราจะแอบแฝง

ไปดู หนึ่งจะได้เห็นในที่ปร
ะ ชุ ม
พิธีนั้นว่าจะเป็นประการใด สองจะได้เห็นหลวงจีนเหี้

ยนจึงนั้นว่าจะมีบุญญา ธิ
ก า ร
ครองผ้ากาสาวพัสตร์อันวิเศษนั้นได้หรือไม่
สามจะไปฟังดูว่าหลวงจีนเหี้ยนจึงจะ
แสดงพระธรรมคัมภีร์ได พระกวนอิมพูดดังนั้นแล้วก็แป

ลงกายเดินตรงไปยังที่

วั ด
ฮั้งเซงยี่ ครั้นถึงแล้วก็เข้าไปยังข้างโรงพิธีแอบพิเคร

าะห์ดูในพิธีนั้นเห็นง ด
ง า ม
วิจิตรด้วยการตกแต่งดุจดังว่าวิมานสถาน
ได้ยินดนตรีพิณพาทย์ ประโคมขาน
สนั่นก้องน่าปลื้มจิตเป็นที่รื่นเริงบันเทิงใจ
ในการกุศลธรรมยิ่งนักพระกวนอิมก็แอบ
เดินเข้าไปใกล้ธรรมาสน์ แลเห็นหลวงจีนเหี้ยนจึงนั่ง

อยู่บนธรรมาสน์กำลังแ
ส ด ง
ธรรมแยกออกเป็นสามประการ
คือทิฏฐะธัมมิกัตถประโยชน์เป็นประโยชน์ ชั่วเกิด
ถึงตายส่วนหนึ่งเป็นธรรมอันผู้จะได้รับผลตั้งแต่ทำกาล

กิริยาตายไปแล้ว เรียกว่า
สัมปะรายิกัตถประโยชน์แปลว่าประโยชน์เบื้องหน้า
อีกส่วนหนึ่งเป็นปรมัตถ
ประโยชน์แปลว่าประโยชน์ที่พ้นชาตินี้และชาติหน้าคือพ

ระนฤพานพระกวนอิมครั้
น ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น จึ ง เ ข้ า ไ ป ใ ก
ล้ ธ ร รมาสน์เอามือตบธรรมาส น์ แล้ว
พูดว่าที่ท่านแสดงด้วยปรมัตถ์ประโยชน์นั้นยังย่อนักไม่พิ

สดาร ขอให้แสดงโดย
วิตถารกว้างขวางด้วยหนทางแห่งพระอริยธรรมไม่ได้

หรือหลวงจีนเหี้ยนจึง
ได้ยินพระกวนอิมว่าดังนั้น
จึงลงจากธรรมาสน์มาคำนั บแล้ว
กล่าวว่า ข้าพเจ้าขอขมาโทษเพราะข้าพเจ้าไม่ทันเห็

นว่าท่านมา
และไม่ทันจะได้
เคารพเพราะมัวแสดงธรรมอยู่
ข้าพเจ้าและหลวงจีนทั้งหลายเข้าใจในธรรมแต่ส่วน
หยาบ ๆ มิได้รอบรู้ในพระปริยัติธรรมคัมภีร์พระพุทธศ

าสนาให้ลึกซึ้ง
อันพระมหา
ปรมัตถอรรถธรรมโดยพิสดารนั้นประการใดขอท่านได้

โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้
าด้วยเถิดพระกวนอิมได้ฟัง
ดังนั้น จึงตอบว่าคัมภีร์ที่ท่านแสด งนั้นเป็น
คัม ภีร์ ต่ำ โป รด คน
ตายให้พ้นโทษไม่ได้ เป็นแต่สมมุติตามเหตุของโลกเท่

านั้น
ข้าพเจ้ามีซึ่งพระมหา
ปรมัตถ์คือพระไตรปิฎกธรรมอันบริบูรณ์ธรรมอย่างนั้นจึ

งจะโปรดคนตายให้ไปสู่
สุคติได้ เป็นธรรมอันสูงสุดกระทำผู้รู้แจ้งแทงตลอดให้

ถึงอมตธรรมไม่เกิดไม่
ต า ย
ได้ย่อมเป็นบรมสุขขณะเมื่อพระกวนอิมกำลังชี้แจงให้ห

ลวงจีนเหี้ยนจึงฟังอยู่
นั้ น มีพนักงานผู้หนึ่ง
เที่ยวเดินตรวจดูการรอบโรงพิธี
เดินมาเห็นหลวงจีนขี้เรือนองค์นั้นเรียกหลวงจีน
เหี้ยนจึงซึ่งกำลังแสดงธรรมอยู่ให้ลงมาพูดกันดังนั้น
จึงรีบเข้าไปกราบทูลพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบ
บัดนี้มีหลวงจีนรูปหนึ่งมาดูกิริยาอาการ
หยาบคายเข้าไปยังที่ธรรมาสน์ที่หลวงจีนเหี้ยนจึงกำลั

งแสดงธรรมอยู่
ก็เรียกให้

ลงมาจากธรรมาสน์จะเป็นพระอะไรก็ไม่ทราบ
ดูกิริยาจะอวดตนดีว่าเป็นคนรู้
ทาทางเห็นวุ่นวายอยู่มากพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ท

รงฟังดังนั้น
จึงรับสั่งให้เจ้าพนักไป พาตัวหลวงจีน
นั้นเข้ามายังหน้าพระที่นั่งหลวงจีนทั้งสองเข้ามาแล้วก็

มิได้กระทำคำนับพระเจ้า
แผ่นดินยืนสำรวมนิ่งอยู่พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอดพร

ะเนตรเห็นหลวงจีนทั้งสองก็ทรงจำได้ จึงรับสั่ง
ถามว่าท่านทั้งสองนี้ที่ได้เอาผ้ากาสาวพัตร์กับไม้เท้าม

าให้มีใช่หรือ
หลวงจีนทั้ง
สองก็ถวายพระพรว่าอาตมภาพได้ถวายมหาบพิตรจริง

พระเจ้าแผ่นดินตรัสถา ม
ว่าท่านจะมาฟังธรรมหรือ ๆ

จะขบฉันสิ่งใดของข้าพเจ้ามีอยู่พร้อมจะถวาย เหตุ
ใดท่านจึงไปเรียกผู้แสดงธรรมอยู่บนธรรมาสน์เล่า
ท่านเห็นสมควรอย่างไรหรือหลวงจีนทั้งสองตอบว่าท่า

นผู้ที่แสดงธรรมนั้น
รู้แต่คัมภีร์ที่สั่งสอนชั้น ต่ำ ๆ
จะโปรดคนตายให้วิญญาณจิตพ้นโทษนั้นไม่ได้
อาตมภาพมีพระปริยัติธรรม คือ
พระไตรปิฎกธรรม อาจสามารถจะโปรดสัตว์ทั้งหลาย

ให้พ้นโทษไปสู่สุคติได้
และ
จะให้บรรลุธรรมวิเศษทิศเบื้องบนคือมรรคผลและนฤพ

านได้ด้วยเมื่อพระเจ้
าแผ่นดินได้ทรงฟังหลวง
จีนชี้แจง ดังนั้น พระองค์ให้เกิดโสมนัส
ศรัทธาเป็นที่ยิ่ง จึงรับสั่งถามหลวงจีนทั้งสองว่าอันพร

ะปริยัติธรรมซึ่งเป็นที่
รวบรวมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เรียกว่าพระไตรปิฎกคือพระสูตรพระ
ปรมัตถ์พระวินัยนัน ประดิษฐานอยู่ในประเทศใดขอพร

ะผู้เป็นเจ้าได้โปรดชี้
แ จ ง ใ ห้
โยมทราบหลวงจีนจึงตอบว่าอันพระไตรปิฎกนั้นอยู่ทิศป

ราจีนประเทศที่วัดลุ่ย อิ ม ยี ยัง
ที่สมเด็จพระพุทธเจ้าทรงประทับอยู่นั้น
จึงจะมีพระไตรปิญกธรรมพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงต

รัสว่าท่านยังจะทรงจำ อ ร ร ถ ธ ร ร ม นั้
น ไ ด้ ห รื อ ไ ม่ หลวง
จีนจึงตอบว่าจำได้บริบูรณ์ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดั

งนั้นก็มีพระทัยยินดียิ่
ง นั ก
จึงสั่งหลวงจีนเหี้ยนจึงให้พาหลวงจีนนั้นไปที่ธรรมาสน์

จะได้แสดงธรรม
ครั้นถึง
หลวงจีนเหี้ยนจึงก็นิมนต์หลวงจีนขี้เรือนให้ขึ้นยังธรรม

าสน์หลวงจีนแปลงได้ฟั ง ดั ง นั้ น

ก็ทำอิทธิปาฏิหาริย์ลอยขึ้นไปบนอากาศ
หลวงจีนซึ่งเป็นศิษย์คือฮุยไง้ก็ลอยตาม
อาจารย์ขึ้นไปเหยียบเมฆทั้งสององค์
มีรัศมีเหมือนสายรุ้งสว่างลอยอยู่กลางอากาศ
แปรกลับรูปตามเดิมเป็นพระกวนอิมมือถือคนโทหยกวิเ

ศษและกิ่งสนทั้งซ้ายข ว า
ฮุยไง้ศิษย์มือถือกระบองยืนเคียงข้างอาจารย์ลอยอยู่ใ

นอากาศด้วยกันพระเจ้ า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ
ง เ ต้ ท อ ด พ ร ะ เ น ต ร เห็นดังนั้น
ก็ทรงจุดรูปเทียนบูชานมัส กา รฝ่ าย พว กขุ นน
างผู้ใหญ่ผู้น้อยกับหลวงจีนทั้ง หลา ยกับ นาง ซีแล
ะชน มาป ระชุม
กันในครั้งนั้น ต่างก็กราบไหว้นมัสการบูชาแล้วพร้อมกั

นสวดว่า
นะโมกวนซีอิมโพ่
ชาดพระเจ้าแผ่นดินถังให้ช่างเขียนมาวาดรูปพระกวน

อิมไว้จะได้เป็นที่ระลึ ก ตั น แ ซ โ ง่ เ ต่
า จี้ อ ช่ า ง เ ขี ย น ส อ ง ค
นได้ฟังรับสั่งดังนั้นจึ งแ หว

กห น้า ขึ้น บน อา กา ศเ อา
พู่กันวาดรูปผู้วิเศษแล้วก็นำขึ้นถวาย
ครั้นพระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรพอพระทัย
แล้ว รับสั่งให้ขันที่เอาฉากรูปเขียนไปเก็บไว้ในที่อันส

มควรฝ่ายพระกวนอิม ลอยอยู่บนอากาศเปล่งรั
ศ มี เ ป็ น สีทองลอยตามอากาศไปจน
สุดสายตาแล้วก็หายไปในเมฆ
คนทั้งหลายแลตามไปก็ไม่เห็นองค์พระกวนอิม เห็น
แต่กระดาษแผ่นหนึ่งลอยอยู่บนอากาศแล้วก็ตกลงมายัง

หน้าโรงพิธี
ข้าราชการ
ทั้งหลายเห็นแล้วก็เก็บเอามาถวายพระเจ้าแผ่นดินให้

ทอดพระเนตร
พระเจ้าถังไท
จงฮ่องเต้รับมาทรงทอดพระเนตรอักษรในหนังสือนั้นว่

า
ขอคำนับพระเจ้าแผ่นดิ น
ถังให้ทรงทราบ คือที่มัชเฌิมประเทศนั้นมีพระธรรมอัน

วิเศษแต่ระยะทางไกล
กันดารถึงสิบหมื่นแปดพันโยชน์
ใครมีศรัทธาได้ไปอาราธนามาได้แล้วและได้สวด
พระธรรมคาถานั้นเมื่อเวลาใดหมู่ผีและปิศาจที่มีโทษอั

นกรรมให้ผลทรมานอยู่ จึง
จะพ้นโทษได้ ถ้าผู้ใดตั้งใจไปจนได้สมประสงค์แล้วมร

รคผลกุศลนั้นจะสำเร็จ ได้
เป็นแท้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงทราบความในจดห

มายดังนั้นแล้ว
จึงรับสั่งให้หยุด
การพิธีนั้นไว้ก่อน คอยรอให้ผู้ที่จะอาสาไปเชิญพระไต

รปิฎกมาแล้วจึงค่อยตั้ง พิธี
ใหม่ต่อไปอีกเจ้าพนักงานทั้งหลายได้รับสั่งแล้วก็งดกา

รพิธีนั้นไว้ตามรับสั่ง พระเจ้าถังไท

จ ง ฮ่ อ ง เ ต้ จึงตรัสถามว่า
ผู้ใดจะมีศรัทธาอุตสาหะรั บอ าส าไ ปยั ง
มัชฌิมประเทศนมัสการพระพุทธเจ้า
ขออาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกมาให้สม
ประสงค์ของเราได้บ้างเมื่อขณะพระเจ้าถังไทจงฮ่อง

เต้รับสั่งขาดพระโอษฐ์ ล ง ทั น ที
หลวงจีนเหี้ยนจึง
ก็ลุกออกมายืนตรงหน้าพระที่นั่งทูลว่า
อาตมภาพจะขออาสาสนองพระเดชพระคุณ
ไปยังมัชฌิมประเทศเชิญพระคัมภีร์พระไตรปิฎกมาให้ส

มดังพระราชประสงค์ให้
จงได้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้นก็มีพระทั

ยยินดีใสโสมนัสยิ่งนัก พระ
องค์ลุกจากราชบัลลังก์เสด็จมาจับมือหลวงจีนเหี้ยนจึง

แล้วตรัสว่า
แม้ท่านมีความ
อุตสาหกตัญญเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอผูกไมตรีนับท่านว่าเป็

นน้องชายของข้าพเจ้า ดุ จ
ได้ร่วมบิดามารดาเดียวกันเถิด
เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงพาหลวงจีนเหี้ยนจึง
เข้าไปยังพระพุทธรูปจุดรูปเทียนนมัสการกราบสี่หนแล้

ว

จึงทรงลุกขึ้นตรัสเรีย ก
หลวงจีนเหี้ยนจึงว่าพระน้องเราที่รัก
พระเหี้ยนจึงคำนับขอบพระคุณซึ่งทรงนับถือ
ว่าอยู่ในพระบรมวงศ์แล้วจึงทูลว่า
อาตมภาพก็หาบุญบารมีอะไรที่ไหนไม่ซึ่ง
พระองค์ทรงพระเมตตาดังนี้
ก็จะขอฉลองพระเดชพระคุณไปยังมัชฌิมประเทศ
อาราธนาพระไตรปิฎกมาจงได้
ถ้าแม้มิได้ก็จะยอมตายไม่กลับมา แม้มิจริงใจต่อ
พระองค์แล้วขอให้อาตมภาพตกไปในทางอบายภูมิเถิด

ครั้นหลวงจีนเหี้ยนจึง ก ร ะ ท ำ สั ต ย์ ป
ฏิ ญ า ณ ต น ต่อหน้าพระพุทธปฏิมากร
ดัง
นั้นแล้ว พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็มีพระทัยยินดีรับสั่งว่

า

จะหาวันฤกษ์ดีก่อนจึง
ค่อยออกหนังสือเดินทาง พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วก็ลาพ

ระเหี้ยนจึงเสด็จขึ้นท ร ง ร า ช ร ถ
เสด็จกลับเข้าสู่พระราชวัง
พวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายก็พากันกลับสถานบ้าน
เรือนแห่งตนฝ่ายพระเหี้ยนจึงก็ออกจากวัดฮั้วเซงยี่
กลับไปยังวัดอั่งฮกยี่ที่อยู่ของตนตามเดิมฝ่ายหลวงจีนใ

นอารามวัดอั่งฮกยี่ทั้ ง ห ล า ย
เห็นหลวงจีนเหี้ยนจึงกลับ มา ก็
ต่างคนต่างพากันมาเยี่ยมเยือนไต่ถามข่าวคราวทุกข์สุ

ขและการที่จะไปอาราธ น า
พระไตรปิฎก ส่วนหลวงจีนที่เป็นสานุศิษย์ของพระเหี้ย

นจึง
จึงเข้ามาคำนับถาม
ว่า หนทางที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมนั้น
ได้ยินคำคนเขาเล่าลือพูดกันว่า
ทางก็ไกลกันดาร เดินแสนยากลำบากที่สุด
และทั้งประกอบไปด้วยสัตว์ร้ายต่างๆ
ชุกชุมมาก ยากที่จะระวังรักษาชีวิตให้ตลอดไปได้พระ

เหี้ยนจึง
จึงตอบว่า เราปฏิญาณอธิษฐานตัวเรา แ ล้ ว
ถ้าทำใจท้อถอย
ไม่ไปตามที่ตั้งสัตย์อธิษฐานไว้แล้วตัวเราก็จะต้องไปใ

นอบายภูมิทั้งสี่นั้น หามี
เวลาที่จะเกิดไม่ แต่ที่เราจะไปนี้ยังหารู้ว่าจะร้ายหรื

อจะดีไม่
ท่านทั้งหลายจงจำไว้
เราไปก็ยังหามีกำหนดเม่ว่าจะช้าหรือจะเร็วบางที่จะ

สองสามปี หรือบางทีจะหกเจ็ด
ปีก็ยังว่าไม่ถูกท่านจงดูกิ่งสนนั้น
แม้ว่าชี้ไปทางทิศตะวันออก นั่นแหละเราจะ
กลับมาเป็นแน่ แม้ไม่ตรงดังนั้นเราก็ยังจะมิได้กลับมา

พวกศิษย์ทั้งหลายได้ฟั ง ดั ง นั้ น
ต่างคนก็กำหนดจดจำตามคำอาจา ร ย์ สั่ งฝ่
าย พร ะเ จ้า ถั
งไทจงฮ่องเต้ ครั้นรุ่งขึ้นจึงเสด็จออ ก ขุ น น า
ง พ ร ะ อ ง ค์ มีรับสั่งให้

ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ แต่งหนังสือเดินทางตามซึ่งพระอ

งค์ทรงพระดำริฝ่ายขุน น า ง พ นั ก ง า น
อ า ลั ก ษ ณ์ ก็แต่งตามใจความที่จะไ
ปอ าร าธ นา พร ะไ ตร
ปิฎกยังมัชฌิมประเทศทิศตะวันตกครั้นแต่งเสร็จแล้วนำ

ขึ้นถวาย พระเจ้าแผ่นดิน
ทรงรับมาทอดพระเนตรแล้ว พระองค์จึงทรงเซ็นพระ

นาม
ให้ขุนนางเอาใส่ซอง
ผนึกแล้ว ประทับตราเผ่นดินเป็นหนังสือเดินทาง
ขุนนางฝ่ายโหราศาสตร์ถวาย
พระฤกษ์ว่า วันนี้เป็นวันฤกษ์ดีมหามงคลอันจะออกเดิน

ทางไกลฝ่ายพวกขันที่ก็ ก ร า บ ทู ล ว่ า
พระเจ้าน้องยาเธอพระเ หี้ ย น จึง ก็ม าค
อย ฟัง รับ สั่ง
อยู่ข้างนอกแล้ว ขอพระองค์ได้ทรงทราบสมเด็จพระเ

จ้าแผ่นดินพระองค์ได้ ท ร ง ฟั ง ขั น ที ทู
ล ดั ง นั้ น จึงรับสั่งให้ขันทีออก
ไปนิมนต์พระเหี้ยนจึงเข้าไปเฝ้า
พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า วันนี้เป็นวันฤกษ์ดีควร
จะออกเดินทางได้ ต้องเอาหนังสือสำหรับเดินทางฉบั

บนี้ไปสำหรับตัว บางทีจะ
ข้ามด่านและเดินทางไม่ขัดขวางและบาตร ๆ
นี้ข้าพเจ้าถวายให้ไว้สำหรับจะได้
บิณฑบาตเมื่อเวลาขัดสน แล้วรับสั่งให้จัดคนที่ล่ำสันแข็

งแรงสองคนให้ตามไป
สำหรับใช้สอย กับม้าขาวตัวหนึ่งจะได้ขี่ไปในทางกันด

ารฝ่ายพระเหี้ยนจึง รับหนังสือและสิ่งของที่ พ
ร ะ ร า ช ท านเสร็จแล้วก็ถวายพระ
พรลาออกจากพระราชวังฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนา

งผู้ใหญ่ผู้น้อย ก็พร้อมกันตามส่งพระเหี้ย น จึ ง
จนถึงประตูกำแพงเมือง ครั้นถึงประตูเมืองพร้อมกันแ

ล้วพระเหี้ยนจึงก็พักร อ ค อ ย
ฤกษ์อยู่ก่อนฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายพร้อมกันมาคอยส่งอยู่

ที่ประตูเมืองต่างมีผ้ า ห น า ว แ ล ะ
ผ้าร้อนก็เอามาส่งให้พระเหี้ยนจึงสำหรับที่จะได้ใช้ตา

มทาง พระเหี้ยนจึงรับสิ่ง
ข้องแล้วก็ทำความคำนับขอบใจทุก ๆ
คนพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ จึงตรัสแก่พระเหี้ยนจึงว่า

เวลานี้จะไปอาราธนาพ ร ะ ไ ต ร
ปิฎก ข้าพเจ้าจะขอตั้งนามใหม่ให้ท่านให้เรียกว่า
ถังซัมจั้ง แปลว่าพระไตรปิฎก
เมืองถังพระเหี้ยนจึงได้ฟังดังนั้น
จึงย่อตัวลงรับนามตามรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จึงรับสั่งถามถังซัมจั้งว่าท่านไปแล้วสักเมื่อไรจะกลับพ

ระถังซัมจั้งถวายพระพ ร ว่ า
ประมาณสามปีจะกลับ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัส

ว่า หนทางเข้าป่าจะเดินก็นานเดือนนานวันอย่าได้ลืม

บ้านเก่าเมืองเดิมของ เ ร า เ สี ย
เมื่อถึงสำเร็จความปรารถนาแล้วจงรีบกลับมา
ข้าพเจ้าจะคอยท่า ตรัสดังนั้นแล้ว
พระองค์ทรงอวยพรให้ฝ่ายพระถังซัมจั่ง
ครั้นได้มงคลฤกษ์อันอุดมแล้วจึงถวายพระพรลาสมเด็จ
พระเจ้าแผ่นดินถัง กับบรรดาข้าราชการที่มาส่งขึ้นม้า

ขาวที่พระราชทานกับค น ใ ช้
ทั้งสองคน ออกจากประตูกำแพงเมืองเชียงอาน
ตั้งหน้าตรงไปปราจีนทิศ พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้กับคนทั้งหลายที่มาส่งครั้นพระถังซัมจั่ง

เดินไปลับตาแล้ว พระเจ้า
แผ่นดินก็ขึ้นทรงม้าพระที่นั่ง
เสด็จกลับเข้าพระมหาราชวัง ขุนนางทั้งหลายก็ต่าง
คนต่างกลับไปยังสถานบ้านเรือนตอนที่
๓เมื่อพระถังซัมจังออกจากเมืองเชียงอานนั้น
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสวยราช
สมบัติได้สิบสามปีแล้ว คือเป็นปีมะเส็งเดือนสิบเอ็ดขึ้น

สิบค่ำ พระถังซัมจั้งได้
ออกเดินพ้นเขตเมืองเซียงอานครั้นมาได้หลายวัน
ถึงพระอารามใหญ่แห่งหนึ่งนามวัดชื่อว่า (ฮวดอุ้นยี่)
เจ้าวัดและหลวงจีนทั้งหลายรู้ก็ออกมาหน้าวัดคอยรับ
ครั้นพระถังซัมจังมาถึงแล้ว
ก็เชิญเข้าไปข้างในเอาน้ำชามาเลี้ยงดูกัน
ในวัดนั้นมีหลวงจีนประมาณห้าร้อยรูป
เวลาที่พระถังซัมจั้งมาหยุดพักก็จวนจะพลบค่ำ
จึงหยุดนอนอยู่ในวัดนั้นคืนหนึ่ง
ในคืนวันนั้นหลวงจีนทั้งหลายก็มาสนทนาด้วย
ถามข่าวที่มีรับสั่งจะให้ไปมัชฌิม
ประเทศ ต่างองค์ต่างก็ว่าหนทางที่จะไปนั้นแสนกันดา

รข้ามห้วยข้ามเขาเป็น ก า ร
ลำบากมากมายนักและทั้งมีผีปิศาจยักษ์และสัตว์ร้ายต่า

ง
ๆ ซุกซุม ยากที่จะ
ปราบปรามได้พระถังซัมจั้งได้ฟังหลวงจีนทั้งหลายพูดดั

งนั้น ก็นิ่งอยู่แต่ในใจพยักห น้ า ส อ ง
สามหนแล้วเอานิ้วมือจี้เข้าที่อกของตน
หลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้นไม่ทราบว่าจะ
เป็นปัญหาหรืออุบายประการใดพระถังซัมจั้งพูดเป็นใน

ว่า แม้จิตเกิดยักษ์มารก็เ กิ ด
ถ้าจิตระงับยักษ์มารก็ระงับ
ตัวของข้าพเจ้าเมื่อยังอยู่ในโบสถ์วัดฮั้วเซงยี่ต่อหน้าพ

ระพุทธรูปได้ตั้งความ อ ธิ ษ ฐ า น
ปฏิญาณตัวแล้ว ถึงจะเป็นประการใดก็ต้องจำใจไปกว่

าจะถึงมัชฌิมประเทศ ขอ
อาราธนาคัมภีร์พระไตรปิญก์เอาพระธรรมกลับมาให้จ

งได้ พระเจ้าแผ่นดินของเรา
ก็จะทรงพระเจริญอยู่ในสิริราชสมบัติสิ้นกาลนานหลวง

จีนทั้งหลายได้ฟังพระ ถั ง ซั ม จั ง พู่ ด ดั
ง นั้ น ก็พากันสรรเสริญว่ามีความ สัต ย์
หาผู้เสมอมิได้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันกลับไปยังที่อยู่ของ

ตน ๆฝ่ายพระถังซัมจั้งหยุ ด พั ก อ ยู่ ใ น วั
ด นั้ น คื น ห นึ่ ง แ ล้ ว ค
รั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าฉันแล้ว
ก็จัดแจงนุ่งห่มเป็นปริมณฑลแล้วก็เข้าไปในโบสถ์นมัสก

ารพระพุทธรูป แล้วจึงตั้ง
ความอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าตั้นเหี้ยนจึง
ตั้งจิตจะตรงไปยังมัชเฌิมประเทศ นิมนต์
พระปริยัติธรรมคือพระคัมภีร์พระไตรปิฎก
ด้วยข้าพเจ้านี้เป็นปุถุชนเปรียบเหมือน
คนจักษุมืด ไม่รู้ว่าพระพุทธองค์นั้นพระรูปโฉมเป็นประ

การใด ข้าพเจ้าขออธิษฐาน
ว่า ไปตามทางนั้น ถ้าพบพระก็จะนมัสการพระ
ถ้าพบปะพระเจดียสถานก็จะกล้า
กราบพระเจดีย์ ขอคุณพระพุทธเจ้าจงบันดาลให้ข้าพเ

จ้าเห็นพระกายของพระ อ ง ค์
ซึ่งมีรัศมีเป็นทองคำ ขอพระองค์ได้โปรดประทานพระ

ไตรปิฎกธรรมให้แก่ข้า พ เ จ้ า ๆ
จะได้นำพระคัมภีร์กลับมายังเมืองเชียงอาน

สั่งสอนมหาชนให้นับถือเลื่อมใสใน
พระพูทธศาสนา ให้แพร่หลายไปในที่ศบูรพาประเทศสิ้

นคำอธิษฐานแล้วก็ออก จากโบสถ์ม
าลาหลวงจีนทั้งหลา
ยแล้วก็ออกเดินมา
กับคนใช้ ตั้งหน้าตรงไปยังมัชเมิมประเทศเวลานั้นเป็

นต้นฤดูหนาว ครั้นเดินมาได้สองวันถึ งตำ
บลหนึ่งเรียกว่าเมือง (กง
จิ้ว) พวกข้าราชการในเมืองนั้น
ครั้นรู้ว่าพระถังซัมจั้งมาถึงก็พากันออกมาต้อนรับ
นิมนต์ให้เข้าไปในเมือง จัดแจงที่ให้พักอยู่คืนหนึ่ง
ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าก็จัดแจงอาหาร
แจถวายและเลี้ยงคนใช้ทั้งสองเสร็จแล้ว
พระถังซัมจั้งก็ลาข้าราการทั้งหลายขึ้นม้า
พาคนใช้ทั้งสองคนออกจากเมืองไป
กลางวันก็รีบเดินกลางคืนก็หยุดพัก แต่เดิน
ทางมาได้หลายเวลา ครั้นวันหนึ่งมาถึงตำบลหนึ่งเรีย

กว่า (ห้อจิว) ตำบลนี้คือ
ปลายเขตแดนของเมืองถังมีขุนนางกำนันตรวจตรารัก

ษาด่าน ครั้นรู้ข่าวว่าพระถัง
ซัมจั้งมาถึง ก็พาพวกข้าราชการกับหลวงจีนและราษฎ

รในด่านออกมารับพระถั ง
ซัมจั่งให้เข้าไปพักในเมืองจัดเครื่องแจถวายแล้วก็พา

ให้เข้าพักในวัด (ฮกหงวนยี่)
คืนหนึ่ง ในคืนวันนั้น พระถังซัมจั่งได้ยินไก่ขันต้นยามสี

จึงเรียกคนใช้ให้ผูกม้ า
แล้วพระถังซัมจังก็ลาหลวงจีนและคนทังหลายออกจาก

วัดรีบเดินไป เวลานันไก
ขันจวนจะแจ้งแต่อากาศเป็นหมอกมัวไม่ใคร่จะเห็นหน

ทาง อาศัยแสงพระจันทร์
พอเดินได้
- ครั้นเดินมาพ้นเขตเมืองแล้ว

ประมาณทางสักร้อยห้าสิบเส้นเห็นภูเขาหนึ่ง
ข้างริมเขานั้นทางเดินหามีไม่
มีคูโขดรกร้างเป็นความลำบากมาก ก็ค่อย ๆ เดิน
แหวกพงหญ้าลอดลัดดั้นไปโดยความลำบาก
บังเอิญเดินหลงไปไม่รู้ว่าทางไหนที่
จะออกได้ ทั้งสามคนยืนปรึกษากันอยู่แล้วก็เดินต่อไปอี

กพากันตกลงไปในหล่ม
ทั้งสามคน ตกใจเป็นอันมาก
แล้วได้ยินเสียงโฮกฮากเข้ามาใกล้ดุจลมพายุพัด
แล้วได้ยินเสียงว่าฉุดเอามาลากเอามา
พอสิ้นเสียงลงก็มีลมพายุพัดอู้มาแลเห็น
ปิศาจยักษ์ร้ายต่าง ๆ กรูกันออกจากพงรก
เข้ามาจับพระถังซัมจั้งและคนทั้งสอง
ได้แล้วก็ลากเอาไป พระถังซัมจั้งจิตใจก็สั่นระรัวขวัญ

หนีดีฝ่อใจไม่อยู่แก่ตั ว พ ว ก ปิ ศ า จ
ยั ก ษ์ ล า ก ค น ทั้ ง ส า ม ม า เ
กือบจะถึงที่อยู่พระถังซั มจั้ งแ ลไ ปเ ห็น ปิศ าจ
ตัวนายนั่งอยู่บนแท่นศิลาหน้าตาน่ากลัวเป็นที่สุดท่วงทีไ

ว้อำนาจกายดำดุจน้ำรั ก
นัยน์ตาเหมือนสายฟ้า เมื่อแลมาดุจแสงไฟ
เสียงคำรามดุจดังว่าฟ้าลั่นหวั่นไหว
ไปทั้งป่า เขี้ยวออกนอกปากดุจฟันเลื่อยตัวกลมเป็นลา

ยมีหนวดบ้างเล็กน้อย มี
เล็บยาวดุจปลายหอก พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นใจฝ่อกา

ยเย็นไปทั้งกาย คนทั้งสอง
ก็สิ้นสติสมประดีพระยายักษ์เสืออิ้มเจียงกุนท่วนหม้ออ่อ

ง เมื่อเห็นคนทั้งสามจึง ร้องตวาด
ด้วยเสียงอันดังว่า ให้มัดหมูโดยเร็ว
พวกปิศาจก็เอาเชือกมัดคนทั้งสามลากเข้า
มาไว้ข้างใน อิ้มเจียงกุนท่วนหม้ออ้องสั่งบริวารให้แล่

เนื้อมาโดยเร็ว บริวารก็เข้า
จับมนุษย์ให้นอนลงชุลมุนกันอยู่
พอได้ยินเสียงข้างนอกโฮกฮากเข้ามา พวกยักษ์
บริวารวิ่งเข้ามาบอกว่าซัวกุนอ๋องกับเต็กชู้สืออ๋อง
พระยาควายจะเข้ามาหาท่านฝ่ายพระถังซัมจั้งกับคนทั้

งสองเมื่อต้องมัดอยู่ ครั้นได้ยินพวกยักษ์เข้าม

า บ อ ก
นายดังนั้น ก็ยิ่งตกใจเป็นอันมากจึงแลไปดูข้างนอกเห็

นทั้งสองเดินเข้ามา คนที่
เดินเข้ามาหน้านั้น หน้าดำดุจทาหมึกอีกคนหนึ่งที่มาข้า

งหลังรูปร่างโตใหญ่ ท้อง
ยุ้ยหน้าสีหมอกดำคนทั้งสองนั้นเดินเข้ามากิริยาเหมือน

เดียรัจฉาน พระถังซัมจั้ง
กับคนทั้งสองสิ้นสติสมประดีตกใจตะลึงอยู่อิ้มเจียงกุนท่

วนหม้ออ๋อง เห็นสหายทั้งสองมาก็ลง จ
า ก ที่ ไ ป ต้ อ น รั บ ซัวกุนอ้อง
จึงถามอิ้มเจียงกุนว่าท่วนหม้ออ้องในคราวนี้เราเห็นว่

าจะมีที่พอใจอะไรสักอ ย่ า ง ห นึ่ ง
เป็นแน่เต็กขู้สืออ๋องจึงพูดว่าฝีมืออิ้มเจียงกุนท่วนหม้ออ้

องดูแปลกกว่าแต่ก่อน
อิ้มเจียงกุนท่วนหม้ออ๋องตอบซัวกุนอ๋องกับเต็กชู้สืออ้อง

ว่าส่วนท่านทั้งสองนั้น น ผ ล
ประโยชน์อย่างไรบ้าง ซัวกุนเต็กชู้สือจึงตอบว่าก็พอเ

วลาไปมื้อหนึ่งคราวหนึ่ ง เ ท่ า นั้ น
เองแล้วต่างคนก็นั่งสนทนากันซัวกุนอ๋องแลไปเห็นคนทั

งสามต้องมัดอยู่ในนั้น ร้ อ ง ไ ห้ ค
ร ว ญ ค ร า ง อ ยู่
อ๋องจึงถามอิมเจียงกุนท่วนหม้ออ๋องว่า
คนทั้งสามนี้อยู่ที่ไหนจึงได้มาถูกมัดอยู่ที่นีอิ้มเจียงกุนท่ว

นหม้ออ๋องตอบว่า คนเหล่านี้เข้ามาส่งเนื้
อ ข อ ง เ ข า ยั ง ประตู ของ
ข้าพเจ้าเองเต็กชู้สืออ๋องได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า
สมควรจะเลี้ยงแขกหรือไม่ อิ้มเจียงกุน
ท่วนหม้ออ้องตอบว่าควรแล้วซัวกุนอ๋องจึงพูดขึ้นว่า

เรากินแต่สองคนก่อนก็พอ
แล้วอีกคนหนึ่งเอาไว้สำหรับเป็นเสบียงเมื่อเวลาขัดส

นอิ้มเจียงกุนท่วนหม้อ อ๋องได้
ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงสั่งบริวารให้เอามนุษย์สองคนนั้น

ผ่าอกเอาหัวใจ และตับ
ไตกับศีรษะมาเลี้ยงกัน พวกบริวารก็จัดทำตามคำสั่งข

องนาย เอาศีรษะตับไตไส้
พุงกับหัวใจใส่จานตั้งบนโต๊ะเลี้ยงนายทั้งสาม
เหลือจากนั้นปันกันตามพวกบริวาร
ยักษ์ทั้งหลาย เวลาที่พวกปิศาจยักษ์ทั้งหลายกินเนื้อมนุ

ษย์นั้น กิริยาโฮกฮากดุจ
เสือและหมีกัดกินเนื้อกวาง ยื้อแย่งกันไปมาเป็นการรื่

นเริงสำราญใจเวลานั้น นพระถั
งซัมจังต้องมัดอยู่แลเห็น

พวกยักษ์เอาคนทั้งสองไป กิน เป็ นอ าห าร
ดังนันมีใจอันสลดสินสติซบลงกับที่แน่นิ่งไป
ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่พระถังซัมจังได้
ความเดือดร้อนทนทุกข์ทรมานเวลานันพอเป็นเวลาสา

ง ๆ จวนจะแจ้ง พวกปีศาจได้ยินเสียงร้
อ ง ต ว า ด ล ง ม า
จากอากาศดุจฟ้าผ่าภูเขา ปีศาจทังหลายพากันตกใจไ

ม่มีสมประดี ต่างคนต่างก็
โลดโผนโจนหนีไป เข้าซุ่มซ่อนตัวอยู่ตามซอกห้วยชาน

เขา ตามแต่จะซ่อนซุกได้ผ่ า ย ไ
ท เ ป็ ก แ ช กุ น เมือปีศาจหนีไปหมดแล้ว
ก็ลอยลงมาที่พระถังซัมจั งส ล บ
อยู่ แปลงกายเป็นผู้เฒ่าชาวป่า
ถือไม้เท้าเดินมายังที่ ๆ พระถังซัมจั้งสลบอยู่ เอา
มือเสื้อปัดที่กายพระถังซัมจั่งหนหนึ่งเชือกที่มัดพระถังซั

มจั้งไว้ก็หลุดออกได้ แล้ว
อ่านมนต์เป่าลงที่ตรงกายพระถังซัมจั่ง
พระถังซัมจั้งก็ได้สติฟื้นกลับคืนมา เงย

หน้าขึ้นดูไม่เห็นพวกปิศาจยักษ์เห็นแต่ผู้เฒ่าจึงคุกเข่าล

งคำนับแล้วพูดว่าท่าน ต า
ช่วยชีวิตอาตมาไว้สักครั้งหนึ่งเถิดไทเป๊กแซกุนผู้เฒ่าไ

ด้ฟังดังนั้นจึงบอกว่า
ท่านจงลุกขึ้นเถิดพระถังซั ม จั้ ง ก็ ลุ ก
ขึ้นคำนับผู้เฒ่า ไทเป็กแซกุนจึงถามว่าสิ่งของของท่าน

อะไรหายบ้างหรือไม่พ ร ะ ถั ง
ซั ม จั้ ง บ อ ก ว่ า ส า นุ ศิ ษ ย์ ส อ ง
คนที่ตามมาด้วยนั้น พวกปิศาจยักษ์ได้เอา
ไปกินเสียแล้ว ยังแต่ม้ากับถุงย่ามไม่ทราบว่าหายไปข้

างไหนไทเป็กแซกุนผู้เ ฒ่ า จึ ง
เ อ า ไ ม้ เ ท้ า ชี้ ว่ า โ น่ น แ น่ ะ จ
งไปดู พระถังซัมจั่งแลไปก็เห็น
ถุงย่ามและม้ายังอยู่จึงเดินไปจับม้าและแก้ถุงย่ามออก

ดูสิ่งของก็ยังอยู่ทั้ง นั้ น
จึงกลับมาคำนับท่านผู้เฒ่าแล้วจึงถามว่าที่แห่งนี้เป็นที่อ

ะไร และนายยักษ์ทั้งสาม
นั้นเป็นอะไรจึงดุดันนักไทเป๊กแชกุนจึงบอกว่าที่ตำบลนี้

เรียกว่าภูเขา (ซังขี้ซัว)
ล้วนแต่พวกปิศาจ
ยักษ์มารทั้งนั้น ทำไมท่านจึงได้หลงมาที่นี่
เต็กซู้สืออ้องนั้นคือปิศาจควายดำ
ซัวกุนอ๋องนั้นคือปิศาจหมีอิ้มเจียงกุนท่วนหม้ออ๋องนั้นคือ

ปิศาจเสือบริวารนอก
นั้นเป็นปิศาจต่าง ๆ อาศัยอยู่ในป่าตำบลนี้
มันกินเนื้อท่านไม่ได้เพราะบุญบารมี
ของท่านที่ได้สร้างสมอบรมมามากแล้วผู้เฒ่าพูดดังนั้นแ

ล้วจึงบอกพระถังซัมจั ง ว่ า
ท่านจงตามข้าพเจ้ามาเถิด จะชี้หนทางให้ท่านไป
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มี
ความยินดีที่สุด จึงหยิบถุงย่ามพาดบนหลังม้าแล้วจับบัง

เหียนจูงเดินตามผู้เฒ่า
ครั้นออกมาพ้นภูเขาเหล่านั้นมาแล้วก็ถึงทางใหญ่พระถั

งซัมจั้งจึงเอาม้าผูกไว้ที่
ข้างทางแล้ว หันหน้ามาจะคำนับขอบคุณท่านผู้เฒ่า
ก็เห็นเป็นลมหอบเอาท่าน
ผู้เฒ่าลอยขึ้นไปบนอากาศแล้วมีนกการเวกบินมารับ
ท่านผู้เฒ่าก็ขึ้นนั่งบนหลัง
นกการเวกลอยตามลมไปทางทิศตะวันออก
ขณะเมื่อพระถังซัมจั่งยืนดูท่านผู้เฒ่า
อยู่นั้น เห็นกระดาษลอยลงมาจากอากาศตกลงที่ตรงห

น้าจึงหยิบขึ้นมาดูเห็นเป็น
อักษรสี่แถวในหนังสือนั้นว่า
ตัวข้าพเจ้าคือไทเป๊กแซกุนมาช่วยชีวิตท่านให้พ้นจาก
มือมาร ถ้าท่านไปข้างหน้าจะได้ศิษย์ที่มีฤทธิ์ไปกับท่าน

ด้วย ถึงท่านจะได้ความ
ลำบากอย่างไรก็อย่าได้ออกปากว่าได้ความยากเพรา

ะไปเชิญพระคัมภีร์เลย พระ
ถังซัมจั่งอ่านสิ้นข้อความแล้วก็ยกมือขึ้นนมัสการแล้วก็จู

งม้าตั้งหน้าเดินไปแต่ ผู้ เ ดี
ย ว
ทอดอาลัยในชีวิตของตนอุตสาห์จูงม้าขึ้นเขาข้ามเนินไ

ปได้สองวันเปลี่ยวเปล่ า ไ ม่
มี
บ้านคนเลย เสบียงอาหารที่จะฉันก็หมดลงมีความกระ

วนกระวายโดยอดอาหาร
ทั้งทางเดินก็แสนที่ลำบากเป็นคูโขดลุ่มดอนรกเรี้ยวเมื่

อจูงม้าเดินไปนั้น
แลเห็นเสือสองตัวสกัดทา ง อ ยู่ ก็ ต ก ใ
จเป็นอันมาก จึง
หันหน้าจะกลับก็แลเห็นงูตัวใหญ่นอนขดอยู่ข้างซ้ายทาง

ที่จะกลับไป ครั้นจะหลีก
ไปทางข้างขวาก็แลเห็นสัตว์ร้ายต่าง ๆ
พระถังซัมจั้งยืนตะลึงอยู่ผู้เดียวสิ้นความคิด
จึงทอดอาลัยในร่างกายและชีวิตของตน
แล้วแต่จะเป็นไปไม่รู้แห่งที่จะหลีกหนีไป
ทางใดได้ แลดูม้าม้าก็อ่อนเปลี้ยลงหมอบฟุบอยู่กับที่จะ

จูงก็ไม่เดิน พระถังซัมจั้ง
สิ้นความคิดที่จะแก้ไขยืนตะลึงจิตใจลอยอยู่ดังนั้นในทัน

ใดนั้นได้ยินเสียงหวั่ น ไ ห
ว พระถังซัมจั้งแลเห็นสัตว์ร้ า ยทั้งหลายเหล่า
นั้นสะดุ้งพากันโดดหนีไปทั้งสิ้น
เที่ยวซุกซ่อนหายไปหมด พระถังซัมจั่งเห็นดังนั้น
ก็ค่อยมีน่ำใจชื่นขึ้น จึงแลไปข้างหน้าเห็นคนรูปร่างให

ญ่โตแข็งแรงเดินมา มีมือถือ
อาวุธคืองา้วที่บั้นเอวนั้นแขวนหน้าไม้เดินข้ามเขาลงม

าครั้นใกล้พระถังซัมจั่ ง
พระถังซัมจั่งจึงคุกเข่าลงพนมมือแล้วพูดว่า

ไต้อ๋องจงช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ด้วยเถิดฝ่ายผู้ที่เดินมาเ

ห็นดังนั้นจึงวางง้าวล ง แ
ล้ ว เ ข้ า ม า ป ร ะ ค อ ง พ ร ะ ถั ง ซั
ม จั้ งให้ลุกขึ้น
ยืนแล้วจึงพูดว่า ท่านอย่ากลัวเลยข้าพเจ้าเป็นพรานเ

ที่ยวตามเขานี้ เพื่อหาเนื้อ
สัตว์เป็นอาหารเลี้ยงชีวิต ข้าพเจ้าชื่อว่า
(เล่าเป็กกิม ตั้งบ้านเรือนอยู่แถบนี้ ข้าพเจ้า
ได้เที่ยวค้นหาเนื้อสมันและสัตว์ต่าง ๆ
บังเอิญมาพบท่านทำให้ท่านได้รับความ
หวั่นหวาดนั้น ขออภัยโทษเถิดพระถังซัมจั้งจึงตอบว่า
อาตมภาพเป็นพระของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ พระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้รับสั่งให้อาตมภาพไปยังมัชฌิมประ

เทศ เพื่อนมัสการพระพุทธเ
จ้ า
และเพื่อขออาราธนาพระไตรปิฎก
มาประดิษฐานในบูรพาทิศ เพื่อพระราชพิธีธรรม
เป็นการมหากุศล อาตมภาพมาถึงตำบลนี้พบซึ่งสัตว์ร้า

ยต่าง ๆ ชุกชุมฉะนี้จนไม่รู้
ที่จะทำประการใดจะไปต่อก็ไปไม่ได้
บังเอิญท่านเดินสวนทางมาสัตว์ร้ายทั้งหลาย
เหล่านั้นพากันตกใจเร้นซ่อนหนีไปหมด
เปรียบเหมือนท่านช่วยชีวิตอาตมภาพไว้
พระคุณของท่านอยู่แก่ข้าพเจ้าหาที่เปรียบมิได้เล่าเป๊ก

กิมได้ฟังดังนั้นจึงพูด ว่า
ข้าพเจ้าเป็นพรานอยู่ในป่า
ที่ตำบลนี้ เพราะ
ฉะนั้นสัตว์เสือร้ายทั้งหลายเมื่อได้ยินเสียงข้าพเจ้าแล้

ว ก็พากันหลบลี้หนีเอาตัว
ซ่อนเร้นไปทั้งสิ้น ท่านเป็นพระของพระเจ้าถังไทจงฮ่

องเต้พระเจ้าแผ่นดินถัง
ท่าน
กับข้าพเจ้าก็นับว่าเป็นข้าเจ้าเดียวกันในที่ตำบลนี้ยังเ

ป็นเขตแดนของพระเจ้า ถั
งไท
จงฮ่องเต้ ท่านกับข้าพเจ้าก็เป็นคนเมืองเดียวกัน

เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านไปพัก
บ้านข้าพเจ้าสักคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นแล้วข้าพเจ้าจะพาท่านไ

ปส่งพระถังซัมจั้งได้ฟั ง
เ ล่ า เ ป็ ก กิ ม พู ด ดั ง นั้ น
ก็มีความยินดีจึงพูดว่าสุด แต่ ท่า นจ ะ
เห็นควรเล่าเป็กกิมได้ฟังดังนั้นก็ออกเดินนำหน้าพระถั

งซัมจั้งก็จูงม้าเดินต า ม
เ ล่ า เ ป็ ก กิ ม
มาเบื้องหลัง พอข้ามโขดเขามาได้สักครู่หนึ่งก็ได้ยินเ

สียงโฮกฮากออกมาข้าง
ห น้ า
เล่าเป๊กกิมจึงบอกแก่พระถังซัมจั้งว่าที่เสียงโฮกฮากอ

อกมานั้นคือเสียงแมวเ ข
า ขั น ม า
ท่านจงคอยอยู่นี่ข้าพเจ้าจะไปจับตัวมันมาต้มเลี้ยงท่าน

สักเวลาหนึ่งพระถังซั ม
จั้งได้ฟังเล่าเป๊กกิมพูดดังนั้
น อกใจให้สั่นระรัวไปจะก้าว จะ เดินก็ ไม่
ออกเล่าเป็กกิมพูดดังนั้นแล้วก็ถือง้าวเดินรีบตรงไปข้า

งหน้า เห็นเสือด่างตัวหนึ่งเ
ผ่ น
ลงมาจากเขาตรงหน้าเล่าเป๊กกิม
ครั้นเสือเห็นเล่าเป๊กกิมก็ตกใจหันหน้าจะหนี
เล่าเป็กกิมก็ตวาดด้วยเสียงอันดังดุจฟ้าร้องวิ่งทะลวง

ไล่เสือด้วยความรวดเ
ร็ ว เสือ
เห็นจวนตัวดังนั้นก็หันกลับหน้าขยายเล็บ
และแยกเขี้ยวพองขนร้องโฮกโผนเข้า
มาตะครุบเล่าเป๊กกิม เล่าเป็กกิมเอาง้าวยกขึ้นรับเสื

อ เสือก็ตลบรอรับกันไปม
า
ประมาณสักพักใหญ่ เสือพลาดท่าเล่าเป๊กกิมได้ที่เอาง้

าวแทงถูกชายโครงเสือ
เสือก็ล้มลงขาดใจตาย เล่าเป๊กกิมเข้าจับใบหูเสือลา

กออกมาทิ้งไว้ข้างทาง
แ ล้ ว เ ดิ น
กลับมาบอกแก่พระถังซัมจั่งว่าข้าพเจ้าแทงเสือตัวนั้นต

ายแล้ว จะเอาไปบ้านต้ม
เลี้ยงท่านสักสองสามเวลาเชิญท่านเดินตามข้าพเจ้าไ

ปเถิดพระถังซัมจั่งได้
ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ เ ดิ น จู ง ม้ า ไ ป ต า ม
เ ล่ า เ ป๊กกิม เล่าเป็กกิมมือหนึ่งถือ
ง้าวมือหนึ่งลากเสือเดินนำหน้าตรงมายังบ้าน
ครั้นเดินมาสักครู่หนึ่งก็ถึงบ้านเล่า
เป๊กกิมลากเสือเข้าไปไว้ข้างริมโรง
แล้วเรียกคนใช้ให้จัดแจงเอาเสือไปแล่หนังแล้ว
ต้มแกงตามเคย ครั้นสั่งเสร็จแล้วก็ออกไปนิมนต์พระถั

งซัมจั้งเข้ามาในบ้าน
เ ชิ ญ
ให้นั่งที่อันสมควรแล้วก็ยกน้ำชามาถวายแล้วเล่าเป๊กกิ

มจึงเข้าไปบอกแก่มาร
ด า ว่ า
บัดนี้มีพระของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ถือรับสั่งมาให้ไ

ปอาราธนาพระไตรปิฎก
ใ น
มัชเฌิมประเทศพบกับลูกที่กลางป่าบัดนี้ลูกได้นิมนต์มาพั

กอยู่ข้างนอกเวลาพรุ่
ง นี้
เช้าจึงจะส่งท่านไปตามรับสั่งฝ่ายมารดาเล่าเป๊กกิมไ

ด้ฟังบุตรดังนั้นก็มีคว
า ม ยิ น ดี เ ป็ น ที่ สุ ด จึงพูดแก่บุตรว่า
วันพรุ่งนี้ก็ถึงกำหนดวันเซ่นบิดาของเจ้านิมนต์ท่านไว้อี

กสักวันหนึ่ง จะได้ให้ท่าน
สวดมนต์แล้วจะได้ถวายอาหารเป็นการทำบุญจะได้แผ่

กุศลไปถึงบิดาเจ้าเล่
าเป็กกิมเป็นคนทำปาณาติบ
าตก็จริง แต่เป็นคนมีความกตัญญูมาก ครั้น
ได้ยินมารดาว่าดังนั้นก็ไม่อาจจะขัดมารดาได้
จึงจัดแจงแต่งโต๊ะพร้อมด้วยรูปเทียน
และกระดาษเงินกระดาษทองเสร็จแล้ว
ก็พอเวลาจวนคำฝ่ายคนใช้แล่เนื้อเสือเสร็จแล้วต้มบ้า

งแกงบ้าง
ครั้นเสร็จแล้วจึงยกมา หน้าบ้านฝ่า
ยเล่าเป๊กกิมจึงจัดแจงที่ทางและห
านำใช้นำฉันเสร็จแล้ว จึง มา นิมนต์พระ
ถังซัมจังว่า เนื้อเสือกำลังร้อน ๆ
เชิญท่านรับประทานเถิด แก้หิวดีนักพระถังซัมจั้งจึงพูด

แก่เล่าเป็กกิมว่า
ขอบใจท่านมีจิตเอื้อเฟื้อ แก่อาตมภา
พ
อาตมภาพนี้ตั้งแต่ออกจากครรภ์มารดามาจนบัดนี้
ซึ่งเนื้อถึกนั้นไม่เคยฉัน ฉันแต่
ผักและถั่วงาเป็นเครื่องแจ นอกจากเครื่องแจก็ไม่ฉัน

เลยเป็นอันขาด
ทั้งผิดเวลา
ก็ฉันไม่ได้เล่าเป๊กกิมครั้นได้ฟัง
พระถังซัมจั่งพูดดังนั้นก็นิ่งคิดอยู่แต่ในใจแล้วจึงตอบว่า
บ้านข้าพเจ้าขัดสนมานานแล้ว อันเครื่องแจนั้นก็มิได้จั

ดหาไว้
ไม่รู้ว่าจะทำประการ
ใดดีเมื่อขณะเล่าเป็กกิมพูดอยู่แก่พระถังซัมจั่งนั้น
ฝ่ายมารดาเล่าเป็กกิมได้ยินเข้า
จึงร้องบอกออกมาว่าเจ้าอย่าวุ่นวายเลย
มารดาได้จัดหาเตรียมไว้เสร็จแล้ว พรุ่ง
นี้เช้าจึงค่อยถวายให้ท่านฉันเถิดเล่าเป๊กกิมได้ฟังมาร

ดาว่าดังนั้นก็นิ่งอยู่
ครั้นพลบค่ำลงเล่าเป๊กกิมก็ จุดรูปเทียน
ขึ้นบูชา พระถังซัมจั่งครองจีวรเสร็จแล้ว
ก็สวดมนต์ตั้งแต่พลบค่ำจนสว่างได้ห้า
จบก็พอรุ่งแจ้งฝ่ายภรรยาเล่าเป๊กกิม
ครั้นหุงต้มเครื่องแจและอาหารเสร็จแล้วก็ให้คนใช้นำ
มาหน้าบ้าน เล่าเป๊กกิมจึงจัดน้ำใช้น้ำฉันเสร็จแล้ว
ยกสำรับมาวางเรียบร้อยเป็น
อันดีจึงนิมนต์พระถังซัมจั้งฉันฝ่ายพระถังซัมจังครั้นฉันเ

สร็จแล้ว
ก็ยถาสัพพีให้พรตามเพศ ข อ ง ห ล ว ง จี
น ใ น เ ว ล าคืนวันนั้น บุตรสาวของเล่าเป๊กกิมน
อน หลั บฝั นว่
าเ ห็น ปู่ พอรุ่งเช้าจึง
มาบอกแก่เล่าเป๊กกิมว่าเมื่อคืนนี้ฉันฝันเห็นปู่มาบอกว่า

ตายไปนานแล้วไปทนทุก ข -
เวทนาอดอยากอยู่ในเมืองนรกไม่ได้ไปเกิดในที่สุขเล

ย มาวันนี้ได้พึ่งบารมีข
อ ง พ ร ะ
ถังซัมจังตั้งใจสวดพระธรรมอุทิศให้จึงได้พ้นโทษ
พระยามัจจุราชเงี่ยมพ้ออ่องให้
ยมบาลส่งไปเกิดยังเมืองหลวงเป็นลูกเศรษฐี
จึงมาบอกให้รู้จะได้ตอบแทนพระ
คุณท่านเล่าเป๊กกิมได้ฟังบุตรสาวเล่าความฝันให้ฟังดัง

นั้นจึงบอกว่า
เมื่อคืนนี้บิดาก็
ฝันเหมือนกันอย่างที่เจ้าฝันนี้บิดาจะไปบอกให้ย่ารู้จะไ

ด้ดีใจ
แล้วเล่าเป๊กกิมก็มา
เล่าความฝันให้มารดาฟังฝ่ายมารดาเล่าเป็กกิมได้ฟัง

บุตรบอกดังนั้นก็หัวเร
า ะ แล้วพูดว่าเมื่อคืนนี้แม่ก็
ฝันเหมือนกันแก่เจ้า แม่ลูกหลานก็ดีใจพากันรื่นเริงทั่ว

ทั้งบ้าน
แล้วมารดาเล่า
เป๊กกิมจึงเรียกคนแต่บรรดาที่อยู่ในบ้านทั้งชายและหญิ

งเด็กและผู้ใหญ่ให้มา
พร้อมกัน กราบไหว้นมัสการขอบคุณพระถังซัมจั้งครั้นเ

สร็จแล้วเล่าเป๊กกิมจึ
ง จั ด เ ส บี ย ง อ า ห า ร
ที่จะให้พระถังซัมจั้ง ครั้นจัดเสร็จ
แล้วก็เล่าความฝันให้พระถังซัมจั้งฟังทุกประการแล้วเ

ล่าเป๊กกิมจึงพูดว่า
ขอบ
พระคุณท่านหาที่เปรียบมิได้
เพราะท่านตั้งใจสวดพระธรรมให้บิดาข้าพเจ้า บิดา
ข้าพเจ้าจึงได้พ้นโทษไปเกิดในที่ชอบแล้วพระถังซัมจั้ง

ได้ฟังดังนั้น
มีความยินดีเป็นอันมากแล้ ว เ ล่ า เ ป็ ก
กิ ม จึ ง เอาเงินมา
ถวายแก่พระถังซัมจัง เพื่อจะได้ใช้เป็นเสบียงเดินทา

ง
พระถังซัมจังก็หารับไ ม่
พูดแก่เล่าเป็กกิมว่าแม้ท่านมีความเมตตาแก่ข้าพเจ้า
ขอให้ช่วยส่งอาตมภาพไป
ในระยะย่านหนึ่ง อาตมภาพจะมีความขอบคุณท่านเป็น

ที่สุดเล่าเป็กกิมได้ฟั
ง พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง พู ด ดั ง นั้ น
จึงเรียกภรรยาให้จัดห่อข้า วต าก ขน ม
แห้งจะได้เอาไปกินตามทางภรรยาได้ฟังดังนั้น
ก็มาจัดหาสิ่งของตามคำสามีสั่งแล้วเรียกคนใช้สองสา

ม
คนให้หาบของและถืออาวุธตามไปส่งครั้นจัดแจงเสบีย

งอาหารเสร็จแล้ว พระถังซัมจั้งจึงลาคนทั้ ง
ห ล า ย ขึ้ น ม้ าพร้อม
ด้วยเล่าเป๊กกิม และคนใช้ของเล่าเป๊กกิมออกจากบ้า

น
เดินไปได้ครึ่งวัน แลเห็น
ภูเขาหนึ่งสูงใหญ่ยอดจดเมฆก็พากันเดินข้ามเขาไปได้

สักครู่หนึ่งยังไม่พ้นเ ข า เล่า
เป๊กกิมจึงแจ้งความว่า ท่านจงตั้งหน้าไปเถิดข้าพเจ้า

จะขอลากลับแล้วพระถั ง ซั ม จั้ ง ไ ด้ ฟั
ง ดั ง นั้ น จึงชักม้าหยุดลงจากม้าพูดแ

ก่เ ล่า เป็ กกิ มว่ า ขอ
ท่านได้กรุณาช่วยสงเคราะห์อาตมภาพส่งไปอีกสักย่าน

หนึ่งเถิดเล่าเป็กกิมไ ด้ ฟั ง พ ร ะ ถั ง ซั
ม จั๋ ง พู ด ดั ง นั้ น จึ ง ต อ บ ว่า
ท่านไม่ทราบตำบลเขานี้ เรียก
ว่าเขาต่อแดน ครึ่งหนึ่งข้างนี้เป็นเขตของใต้ถัง
ครึ่งหนึ่งข้างโน้น เป็นเขตของ เมือง
(ถัดทาก๊ก) ข้างโน้นสัตว์เนื้อเสือร้ายมิได้อยู่ในอำนา

จของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไปไม่
ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะขอลาท่านกลับ
ขอท่านได้เดินไปแต่ผู้เดียวเถิดพระถังซัมจั้งได้ฟังเล่า

เป็กกิมพูดดังนั้น
ก็มีความเสียใจยิ่งนักไม่ รู้ ที่ จ ะ ท ำ
ประการใด ในเวลาที่กำลังจะจากกัน
จิตใจของพระถังซัมจังก็อ่อนหวิวพอได้ยินเสียงร้องเรี

ยกดังดุจฟ้าผ่าว่า หลวงพ่อมาแล้ว ๆ
พระถังซัมจังได้ยิน
ดังนั้นก็ตกใจกายสั่นดุจลูกนก เล่าเป๊กกิมก็ตกใจ
เที่ยวแลหาก็ไม่เห็นสิ่งใด บัด
เดี๋ยวได้ยินเสียงร้องเรียกอีกดังก้องกังวาน
คนใช้ของเล่าเป๊กกิมจึงพูดขึ้นว่า เสียงนี้
ชะรอยจะเป็นเสียงวานรที่ติดอยู่ในซอกตีนเขานั้นดอก

กระมังเล่าเป็กกิมจึง พูดว่าถ้าดังนั้
น ก็เห็นจะเป็นลิงตัวนั้นแน่ แล้วเปลี่
ยนแปลงกายได้
จึงมีเสียงเรียกได้ดังนี้พระถังซัมจั่งจึงถามว่าลิงอะไร

อยู่ที่ไหน
มีคำอธิบายว่า (ภูเขาลูกนี้เดิมเรียก
ว่าเขาเง้าเห้งซัว ต่อไปภายหลังพระเจ้าถังไทจงฮ่อ

งเต้ยกทัพมาเจงไซปรา บ
ปรามมาถึงตำบลนี้ จึงเปลี่ยนนามเขานี้เรียกว่า
(เหลียงก๊ายซัว) คือเขาต่อแดน)เมื่อเล่าเป็กกิมได้ฟั

งพระถังซัมจั้งถามดัง นั้ น
จึงบอกว่าเมื่อปีก่อนนั้นเ ค ย
ไ ด้ยิน
ผู้เฒ่าเล่าให้ฟังว่า เมื่อแผ่นดินฮั่น
อองมังคิดกบฏชิงราชสมบัติ ในเวลานั้นข้าง
บนฟ้ามีภูเขาตกลงมาทับวานรตัวหนึ่งติดอยู่ในซอกหิน
แต่วานรนั้นก็ไม่วิตกแก่ความ
หนาวและความร้อน ถึงเวลาจะกินข้าวน้ำ
พระภูมิเจ้าที่ก็นำมาให้กินแต่น้ำนั้นเป็น
น้ำทองแดง ถ้าอยากข้าวก็เอาเหล็กแดงมาให้กินได้ค

วามทรมาน
อดอยากมาอย่าง
นี้ช้านานแล้วแต่ไม่ตาย วันนี้มีเสียงร้องเรียกเห็นจะเ

ป็นวานรตัวนั้นเอง ท่านอย่า
ได้วิตกเราพากันลงไปดู จะได้เห็นว่าเป็นประการใด

พระถังซัมจั้งได้ฟังเล่ า เ ป็ ก กิ ม พู ด ดั
ง นั้ น จึงจูงม้าพร้อมกันลงไปยังตี นเ
ขา เดิน

ลงไปประมาณสักสิบเส้นเศษแลไปข้างหน้าเห็นในซอก

เขามีวานรตัวหนึ่งตัว ติ ด อ ยู่
กับหิน โผล่แต่ศีรษะกับมือยื่นออกมานอกเขา
เห็นกวักมือเรียกอยู่วุ่นวาย ได้ยิน
ร้องถามว่าทำไมหลวงพ่อพึ่งจะมาป่านนี้เล่า
มาดีแล้วช่วยข้าพเจ้าให้ออกได้ข้าพเจ้า
จะได้อาสาท่านไปเมืองไซทีพระถังซัมจั้งได้ยินดังนั้นจึ

งเดินเข้าไปใกล้ พิจารณาดูเห็นลักษณะวา น
ร นั้ น
ปากแหลมคางเสี้ยมแก้วตาเหลืองบนศีรษะล้วนแต่หญ้า

ขึ้นปกคลุม
ในช่องหู
ตะไคร่น้ำขึ้นท่วมหู ตามคางตะไคร่น้ำจับย้อยเป็นระย้

า
เห็นแล้วก็ยืนพิจารณา อ ยู่ แ ต่ เ ล่ า เ ป็
ก กิ ม เ ป็ น ค น ใ จ ก ล้ า

ตรงเข้าไปเอามือถอนหญ้ าที่ ขึ้น ปก คลุ มแ ละ
ขูด
ตะไคร่น้ำออกให้ดีแล้ว เล่าเป๊กกิมจึงถามว่า
ท่านมีธุรกิจอย่างใดหรือ วานรตอบ
ว่าไม่มีธุระอะไรดอก ขอเชิญหลวงพ่อเข้ามานี้
ข้าจะขอถามสักหน่อยเถิดพระถังซัมจั้งจึงเดินเข้ามาใ

กล้วานรแล้วพูดว่า ท่านจะถามอะไรแก่เราหรื
อ ว า น ร จึงถามว่าท่านเป็นพระของพระเจ้ า
แ ผ่ น ดิน ถัง หรื อ มีรับสั่งให้ไปเมือง
ไซทีเพื่ออาราธนาพระธรรมคือพระไตรปิฎกหรือมิใช่พ

ระถังซัมจังจึงตอบว่า ตัวอาตมภาพนี้เองเป็นผู้
จ ะ ไ ป อ าราธนาพระธรรมปิฎก
ท่านจะถามทำไม ท่านมีธุระอย่างไรหรือวานรตอบว่า

ข้าพเจ้าเมื่อห้าร้อยปี ก่ อ น นั้ น บ น วิ ม
า น ชั้ น ด า ว ดึ ง ส์ เ กิ ด เหตุวุ่นวาย
เดือดร้อน คือตัวข้าพเจ้าชื่อเกาซีเทียนนี้เอง
เพราะโทษที่ทำผิดนั้นพระยูไลจึงได้
ปรับโทษ บันดาลเป็นภูเขาครอบข้าพเจ้าติดอยู่อย่างนี้

เมื่อคราวก่อนพระกวน
อิมรับคำสั่งของสมเด็จพระยูไลให้ไปยังประเทศจีน
หาผู้ซึ่งมีจิตศรัทธาเพื่อจะได้
ไปอาราธนาพระไตรปิฎกยังมัชฌิมประเทศ
ท่านได้มาถึงที่นี้แล้วข้าพเจ้าได้อ้อน
วอนขอให้ท่านช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเขานี้
ท่านได้กำชับสั่งสอนให้ข้าพเจ้ากลับใจ
ถือพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งว่าภายหลังคงจะมีผู้มาอาราธ

นาพระไตรปิฎกเดินทาง นี้
นั่นแหละข้าพเจ้าจึงจะพ้นทุกข์พ้นโทษได้
และสั่งให้ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ตามไป
ยังมัชฌิมประเทศ สำเร็จการแล้วต่อภายหลังจะได้คว

ามสุข
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ตั้งใจคอยท่านทั้งกลางวันและกลางคืน
บัดนี้ท่านมาถึงแล้วจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
ข้าพเจ้าจะได้ตามไปปฏิบัติท่านกว่าจะสำเร็จการของ

ท่านพระถังซัมจั๋งได้ฟั ง วา น ร เ ล่ า ซึ่
ง มู ล เ ห ตุ และจะขอตามไปด้วยดังนั้น
ก็มี คว าม ยิน ดี
จึงตอบวานรว่าตัวมีจิตศรัทธาอย่างนั้นก็เป็นการดีแล้ว

แต่ที่จะให้ช่วยตัวเจ้ า อ อ ก
จากศิลานั้น เราไม่มีสิ่วขวานและเครื่องมืออันใดที่จะ

ขุดแคะเอาเจ้าออกได้ ทำ
อย่างไรจึงจะช่วยเจ้าได้เล่าวานรจึงพูดว่า
การทั้งนี้ไม่ต้องใช้สิ่วขวานอะไรดอก
แต่ท่านมีจิตกรุณาจะ
ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ขอท่านได้ขึ้นไปบนยอดเขาแกะเอา

พระคาถาอักขระหกตัวม า แ ล้ ว
ข้าพเจ้าก็จะออกได้เอง อักขระหกตัวนั้นเป็นของสมเ

ด็จพระเซ็กเกียมองนิฮุ ด โ จ๊
ท่านปิดไว้ ไม่ให้ข้าพเจ้าออกได้
แม้ท่านแกะเอาอักขระนั้นออกเสียแล้วข้าพเจ้าก็
จะออกได้ไม่ต้องลำบากอะไรพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น

จึงหันหน้ามาพูดแก่เล่ า เ ป๊ ก กิ ม ว่ า ท่
า น กั บ ข้ า พ เ จ้ า
ขึ้นไปดูที่นั่นจะเป็นประการใด
เล่าเป๊กกิมจึงพูดว่าซึ่งวานรพูดนั้นไม่ทราบว่าจะเท็จ
หรือจริงประการใดเกาซีเทียนได้ยินเล่าเป๊กกิมพูดดัง

นั้น
ก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่ า ข อ ง นั้ น มี จ
ริ ง
ไม่ใช่ความเท็จเชิญท่านขึ้นไปดูเถิดเล่าเป็กกิมได้ฟังดั

งนั้น
ก็ชวนพระถังซัมจั้งค่อย ๆ
ปีนขึ้นไปบนเขาจนถึงที่สุ ด
ยอดเขาแล้ว เห็นก้อนศิลาสี่เหลี่ยมตั้งอยู่มีรัศมีสว่างเ

ป็นสีต่าง ๆ ดูงามประหลาด
ตาและมีแผ่นทองคำมีอักขระหกตัวติดอยู่บนยอดศิลาก้อ

นนั้น
พระถังซัมจั้งเห็น
ดังนั้น จึงเดินเข้าไปใกล้แล้วยกมือขึ้นนมัสการ
คุกเข่าลงตรงก้อนศิลานั้น ตั้งสัจจ
อธิษฐานว่าข้าพเจ้าตั้นเหี้ยนจึงได้รับคำสั่งของพระเจ้

าถังไทจงฮ่องเต้ จะไปอาราธนา
พระไตรปิฎกธรรม แม้ว่าวานรนี้เคยเป็นสานุศิษย์อันช

อบธรรมของข้าพเจ้าแล้ ว
ขอให้ข้าพเจ้าแกะอักขระทั้งหกนี้ออกได้โดยสะดวกเถิ

ด
ถ้าลิงตัวนี้เป็นหมู่มา ร
และสัตว์ร้าย ไม่เคยมีอุปนิสัยแก่ข้าพเจ้าแล้วขออย่าใ

ห้ข้าพเจ้าแกะอักขระนั้ น
ออกได้เลยครั้นอธิษฐานแล้ว จึงลุกขึ้นเดินเข้าไปยังก้

อนศิลายกมือจับขยับแต่ เ บ า ๆ แผ่น
อักษรนั้นก็หลุดออกโดยง่าย ขณะนั้นมีลมพัดมามีกลิ่นหอ

มวิเศษยิ่งนัก แผ่นทอง
ที่มีอักษรนั่นก็ลอยขึ้นบนอากาศ
และมีเสียงในอากาศดังปรากฏว่า ซีเทียน วันนี้
สิ้นเคราะห์แล้วเราคือเทพารักษ์
ซึ่งรักษาหน้าที่เป็นผู้คุม จะนำเอาพระคาถานี้ไป
ถวายพระยูไล พอสิ้นเสียงลงแผ่นทองก็ลอยหายไปใน

อากาศพระถังซัมจังกับ เ ล่ า เ ป็ ก กิ ม
ได้ยินเสียงบนอากาศพูด ดั ง นั้ น
ก็นมัสการขึ้นไป
บนอากาศ ครั้นแล้วก็พากันกลับลงมายังที่วานรติดอยู่นั้

น
จึงบอกแก่วานรว่าอาต ม -
ภาพได้ขึ้นไปแกะยันต์อักขระนั้นออกแล้ว
ตัวจงออกมาเถิดซีเทียนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจเป็นที่สุด
จึงบอกพระถังซัมจั้งว่าหลวงพ่อจงถอย
ออกไปให้ห่าง ข้าพเจ้าจะออก
หลวงพ่อกับคนทั้งหลายอย่าตกใจเล่าเป๊กกิมจึงพาพระ

ถังซัมจั้งรีบเดินออกไ ป ห่ า ง ป ร ะ ม า
ณ สั ก ส า ม สิ บ เ ส้ น ครั้น
เห็นว่าห่างแล้วก็หยุดอยู่ได้ยืนเสียงวานรร้องบอกว่าใ

ห้เดินห่างออกไปอีกเถิ ด เล่า
เป๊กกิมจึงพาพระถังซัมจังเดินลงจากเขาไปอีกประมา

ณสามสิบเส้น ก็ได้ยินเสียง
ดุจฟ้าลั่นดูดังแทบภูเขาจะทลายแผ่นดินดุจทรุด
ตางก็ตกใจสักประเดี๋ยวเห็นวานร
มาถึงตรงหน้าพระถังซัมจั่ง แล้วก็คุกเข่าลงคำนับพูดว่

าข้าพเจ้าออกได้แล้ว แล้ว
ก็มาคำนับเล่าเป็กกิมพูดว่าขอบใจท่าน
ได้อุตสาหะตามมาส่งพระอาจารย์และ
ขอบคุณท่านได้ช่วยทิ้งถอนหญ้าและตะไคร่นำให้ข้าพเจ้

าได้พ้นความรำคาญครั้ น พู ด แก่ เ ล่ า
เ ป็ ก กิ ม แ ล้ ว ก็ไปเอาหาบมาจัดแจงใส่ส
ะพ าย แล้ วจ ะไ ปผู กม้ า
ม้าเห็นวานรใกล้เข้ามาม้านั้นก็ยืนตัวสั่นอ่อนเปลี้ยแทบ

จะล้มลง เหตุเพราะซีเทียน
เดิมเคยเลี้ยงม้ามังกรบนสวรรค์ของเง็กเซียงฮ่องเต้

ม้าในเมืองมนุษย์จึงไ ด้ ก ลั ว
อำนาจซีเทียนพระถังซัมจั้งเห็นวานรมีกิริยาเข้าใจใน

ทางนักบวชดังนั้น จึงถามว่า เจ้าจะมา
เป็นสานุศิษย์เราเจ้าแซ่ใด ซีเทียนบอกว่าข้าพเจ้าแซ่

ซึ่ง พระถังซัมจั๋ง เราจะให้
นามเจ้า ๆ จะได้สำคัญเมื่อเราเรียกเจ้า
ซีเทียนจึงบอกว่าชื่อเดิมของข้าพเจ้ามีอยู่
แล้ว ข้าพเจ้าชื่อซึงหงอคงพระถังซัมจั๋งได้ฟังหงอคงบ

อกดังนั้นจึงพูดว่าดีแ ล้ ว
อักษรแซ่อยู่ในนามของ
สมณกิจ เราจะตั้งชื่อให้ใหม่เรียกว่า (ซึงเห้งเจีย)
จะดีหรือไม่ซีเทียนได้ฟังพระอาจารย์ตั้งชื่อให้ใหม่ดังนั้

น ก็มีความยินดี แล้วจึงพูดแก่
พระอาจารย์ว่า ซึ่งโปรดตั้งชื่อให้ข้าพเจ้าใหม่นั้นสมค

วรแล้ว ตั้งแต่นั้นมาคนทั้ง
หลายจึงเรียกเกาซีเทียนว่า
(เห้งเจีย)ฝ่ายเล่าเปั๊กกิมจึงพูดแก่พระถังซัมจั้ง
ว่าบัดนี้ท่านได้สานุศิษย์แล้วเห็นว่าจะ
รักษาท่านไปได้ ข้าพเจ้าจะขอลาท่านทั้งสองกลับไปบ้

าน ขอท่านไปจงสำเร็จ ตาม
ความปรารถนาเถิดพระถังซัมจั้งได้ฟังเล่าเป็กกิมลาดั

งนั้น ก็ย่อตัวลงแล้วพูดว่า ขอบคุณท่านเป็น
อันมาก ได้อุตสาห์มาส่งข้าพเจ้าจนถึงที่นี่
ขอให้ท่านจงมีความสุขสวัสดิ์เถิด เล่า
เปั๊กกิมก็นมัสการลาพาคนใช้กลับไปที่อยู่ตามเดิมฝ่ายซึ

งเห้งเจียเอาหาบขึ้นใ ส่ บ่ า
พระถังซัมจั้งขึ้นม้าแล้วพ ร้ อมกันออกเดินไป
ประมาณได้สองสามชั่วโมง ข้ามพ้นเขาเง้าเห้งซัวไป

ได้หน่อยหนึ่ง แลไปข้างหน้า
เห็นเสือโคร่งตัวหนึ่ง เดินมาตรงหน้ากระดิกหางทำข

นพองร้องเสียงโฮกกระ ท ำ
อิทธิฤทธิ์ เป็นน่ากลัวยิ่งนักพระถังซัมจั้งอยู่บนหลังม้า
เห็นดังนั้นก็ตกใจสิ้นสติตะลึงไป เห้งเจียเดินตาม
ม้ามาข้างหลังแลเห็นดังนั้นก็ดีใจ
จึงพูดว่าพระอาจารย์อย่าวิตก เสือตัวนี้มันจะ
เอาเครื่องนุ่งห่มมาให้ข้าพเจ้า
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็เอาหาบวางลงชักเข็มในหู
ออกมาร่ายมนต์เข็มนั้นก็โตออกเป็นกระบองเหล็ก
เห้งเจียถือกระบองแกว่งกวัด
แล้วหัวเราะว่ากระบองเหล็กนี้ห้าร้อยปีแล้วไม่ได้เอา

ออกใช้ มาวันนี้ต้องเอาออก
มาหาเครื่องนุ่งห่ม จะได้แต่งตัวตามพระอาจารย์ไปพู

ดดังนั้น แล้วก็ถือกระบอง
ออกสกัดหน้าเสือ ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
อ้ายสัตว์เดียรัจฉานมึงจะไปข้าง
ไหน เสือได้ยินเสียงเห้งเจียดังนั้นก็ตกใจ

ย่อตัวหมอบลงไม่กล้าจะกระดุกกระดิก
เห้งเจียกระโดดเข้าใกล้เอากระบองหวดตรงศีรษะ
ศีรษะเสือแตกกระจายละเอียด
ลงกับที่พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้น
ก็พลัดตกจากหลังม้าร้องว่าฟ้าเอ๋ยฟ้า เมื่อวันก่อน
เล่าเปั๊กกิมก็ตีกับเสือหลายชั่วโมงจึงได้ตัว
วันนี้ซึ่งเห้งเจียไม่ต้องต่อสู้เอากระบอง
ตีลงทีเดียวก็ละเอียดไปอย่างนี้ฝ่ายเห้งเจียจึงลากศพ

เสือนั้นมาแล้วบอกแก่ พระอาจารย์ว่า ขอท่านนั่งพัก
คอยท่าสักประเดี๋ยวข้าพเจ้าจะลอกหนังเสือนี้
เอาทำเสื้อและกางเกงแล้วจึงค่อยไป
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็ถอนเอาขนหางของตนออกมาเ

ส้นหนึ่งร่ายพระคาถาเป่าให้
เป็นมีดแล้วก็แล่หนังสือออกตัดเป็นสี่เหลี่ยมสองผืน
ผืนหนึ่งห่มผืนหนึ่งพันบั้นเอว
กระชากเอาเถาวัลย์มาผูกรัดเอว
แล้วบอกแก่พระอาจารย์ว่าไปเถิดเมื่อไปถึงบ้าน
คนจึงขอยืมเข็มเขาเย็บ พูดดังนั้นแล้วจึงร่ายคาถาให้

กระบองเหล็กใหญ่นั้นเ ล็ ก ล ง
เท่าเข็มแล้วเอาซ่อนไว้ในรูหู แล้วก็ยกหาบใส่บ่า
นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้าออกไซอิ๋ว ๑๘๕
เดินต่อไปพระถังซัมจั่งจึงถามว่าเมื่อตะกี้นี้เจ้ามีกระบ

องใหญ่เอามาตีเสือ เดี๋ยวนี้เอา
ไปไว้ที่ไหนจึงไม่เห็นเห้งเจียหัวเราะแล้วบอกว่าพระ

อาจารย์ยังไม่เข้าใจ กระบองอันนี้ข้าพเจ้าได้
ม า
จากทะเลใหญ่ทิศบูรพา เป็นของกายสิทธิ์จมอยู่ในกลา

งทะเล พระยาเล่งอ๋อง
บอกให้จึงได้มา หากจะเรียกให้เล็กก็เล็กจะเรียกให้

ใหญ่ก็ได้ดังประสงค์ เมื่อครั้ง
ก่อนข้าพเจ้าขึ้นไปรบแก่เทวดาบนวิมานดาวดึงส์ก็เอา

ติดสำหรับตัวไปด้วย จะเก็บ
ซ่อนไว้ในหูก็ได้เมื่อต้องการจึงค่อยเอาออกมาใช้พระ

ถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเ จี ย บ อ ก ดั ง
นั้ น ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี เ ป็ น อั น ม าก
จึงถามต่อไป
ว่าเสือใหญ่นั้นเหตุใดเห็นเจ้าเข้าแล้ว
จึงได้หมอบนิ่งไม่กระดุกกระดิกเห้งเจียจึงบอกว่า
ข้าพเจ้าไม่แกล้งจะยกตัวเลยโดยความจริงขอพระอา

จารย์
ได้ทราบ อย่าว่าแต่เสือเลยถึงจะมีมังกรและนาคร้าย

อย่างไรข้าพเจ้าคงจะ ป ร า บ
ปรามได้ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าสามารถจะเปลี่ยนแปลงร่างก

ายได้ทุกสิ่งทุกอย่าง จะทำ
ให้ใหญ่โตกว้างขวางออกไปก็ได้
จะทำให้เล็กเท่าแก่ละอองธุลีก็ได้ อย่าว่าแต่เสือ
ตัวเดียวเลย ให้มากยิ่งกว่านี้ก็ไม่พอมือที่จะต่อสู้แก่ข้า

พเจ้าได้พระถังซัมจั้ง ครั้นได้ฟั
งซึงเห้งเจียเล่าชี้แจงใ
ห้ฟังทุกประการดังนั้นก็ มีใ จอันเ บิก
บานยิงนัก ศิษย์กับอาจารย์เดินพูดกันมาก็พอพระอาทิต

ย์จวนจะมิดดวง เห้งเจีย
จึงพูดว่าตะวันก็จวนจะตกอยู่แล้ว
ข้างแถวพุ่มไม้ใหญ่นันเห็นจะมีบ้านคนอยู่ เรา
พากันเข้าไปดูจะได้อาศัยพักสักคืนหนึ่งพรุ่งนี้เช้าจึงค่อ

ยออกเดินต่อไปพระถัง ซัมจั่งไ
ด้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึง
ชักม้าเดินตรงเข้าไปในบ้าน นั้น ครั้นถึง
พระถังซัมจั่งก็ลงจากม้า เห้งเจียวางหาบลงแล้วก็เดิ

นเข้าไปที่หน้าประตู ร้อง
เรียกว่าเปิดประตูรับข้าพเจ้าด้วยขณะนั้นในบ้านมีคนผู้

เฒ่าอยู่คนหนึ่ง ครั้นได้ยินเสียงคนมาร้อ
งเรียกก็จับไม้
สักเท้าเดินออกมาเปิดประตูให้
ครั้นมองไปเห็นเห้งเจียคอพันหนังสือตัวก็นุ่ง
หนังสือรูปร่างน่ากลัว หน้าตาก็ดุร้ายราวกับรามสูร
ผู้เฒ่าเห็นดังนั้นก็ตกใจตัวอ่อน
เปลี้ยแทบจะล้มลงร้องว่า ปิศาจมาแล้วยักษ์ใหญ่มาแล้

วพระถังซัมจั้งได้ยินดั งนั้นจึง
รีบเดินเข้าไปใกล้ร้องบอ
กว่า ท่านอย่ากลัวเลย นี่
คือสานุศิษย์ของอาตมภาพเอง
มิใช่ผีปีศาจและยักษ์มารอะไรดอกฝ่ายผู้เฒ่าได้ยินเสีย

งพูดดังนั้นจึงเงยหน้า ดู

เห็นพระถังซัมจังรูปร่างลั ก
ษ ณ ะ
งดงามจึงค่อยได้สติหายจากความกลัว
แล้วถามว่าถือเพศเป็นนักบวชทำไมจึงพา
คนอย่างนี้เข้ามาในบ้านข้าพเจ้าเล่าพระถังซัมจั้งจึงต

อบว่า อาตมภาพนี้
คือเป็นพระของพระเจ้าแ ผ่ น ดิ น ใ ต้
ถัง มี
รับสังให้อาตมภาพไปยังมัชฌิมประเทศวัดลุ่ยอิมยี
นมัสการพระขออาราธนาพระ
ไตรปิฎก วันนีมาถึงนีก็พอเป็นเวลาพลบคำจะขออาศัย

นอนสักคืนหนึ่งพอรุ่งแ จ้ ง
จึงจะลาท่านไป ขอท่านผู้เฒ่าได้โปรดสงเคราะห์ด้วย

เถิดฝ่ายผู้เฒ่าได้ฟัง พ ร ะ ถั ง
ซั ม จั ง พู ด ชี้ แ จ ง ดั ง นั้ น จึ ง ต อ บ
ว่า สวนท่านเป็นพระ ของ
พระเจ้าแผ่นดินถัง ก็อีกคนหนึ่งนั้นเป็นคนดุร้ายจะไม่ใ

ช่คนใต้ถังดอกกระมังเ ห้ ง เ จี ย ไ ด้ ยิ น ผู้ เ ฒ่ า ก ล่ า ว ดั ง นั้ น
จึงร้องด้วยเสียงเป็นอัน ดัง ว่า ท่านผู้เฒ่าเห็น
จะไม่มีนัยน์ตา ท่านว่าอาจารย์ข้าพเจ้าเป็นคนใต้ถังส่

วนตัวข้าพเจ้าผู้เป็นส า นุ ศิ ษ ย์
ท่านว่าไม่ใช่คนใต้ถัง ถ้ากระนั้นจะเป็นอะไรเล่าตัวข้

าพเจ้านี้คือซีเทียนไต้ เ ซี ย ติ ด อ ยู่
ในเขาเง้าเห้งขัวนั้น ท่านจำไม่ได้หรือฝ่ายผู้เฒ่าครั้น

ได้ฟังดังนั้นก็นึกขึ้น ม า ไ ด้ จึ ง ถ า ม ว่ า ท่ า น อ ยู่ ที่ เ ข า นั้ น เ ห ตุ ใดจึงออก
มาได้เล่าเห้งเจียได้ฟังผู้เฒ่าถาม
จึงเล่าความแต่หลังให้ผู้เฒ่าฟังทุกประการ แล้วก็
พูดว่าเพราะเหตุฉะนีข้าพเจ้าจึงได้มาเป็นสานุศิษย์พร

ะถังซัมจังเมื่อผู้เฒ่า ได้ฟังเห้งเจียเล่าให้ฟังดังนั้นก็สินความสงสัย จึงคำนับพระถังซัมจั๋งแล้วเชิญให้เข้ามาข้างในแล้วยกน้ำชาออกมาถวายแล้วผู้เฒ่าจึงถามเห้งเจียว่าอายุของท่านได้เท่าใดแล้วเห้งเจียจึงย้อนถามผู้เฒ่าว่

าอายุของท่านได้สักเท่า าใดเล่าผู้เฒ่าจึงตอบเห้งเจียว่าอายุของข้าพเจ้าได้ร้อย สา มสิ บปี แล้ว เห้งเจียจึงพูดว่าอายุของท่านผู้เฒ่านี้เท่าแก่อายุหลานเหลนของข้าพ

เจ้า ตัวข้าพเจ้าตั้งแต่เกิด มานั้นได้เท่าใดก็จำไม่ได้ คิดตั้งแต่ข้าพเจ้าติดอยู่ในเขา

เง้าเห้งชัวนั้นได้ห้า ร้อยปีกว่า

มาแล้วผู้เฒ่าได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น
จึงพูดว่าเห็นจะจริงอย่างท่านพูด ข้าพเจ้าฟัง
ปู่ย่าตาชวดได้เล่าต่อกันมาว่า
ภูเขาลูกนี้อยู่บนอากาศตกลงมาครอบวานรไว้ตัวหนึ่ง
มาบัดนี้ท่านได้รอดพ้นออกมาได้ดังนี้ก็เป็นบุญหาที่เปรีย

บมิได้แล้วฝ่ายคนในบ้า น ไ
ด้ ยิ น ผู้ เ ฒ่ า พู ด ดั ง นั้ น ก็ พ า กั น หั
ว เราะทุก ๆ คน ผู้เฒ่าจึงสั่ง
คนใช้ให้จัดอาหารมาเลี้ยงตามประสาบ้านป่าเห้งเจีย

จึงถามว่าท่านผู้เฒ่านั้ น แ ซ่
อ ะ ไ ร ผู้เฒ่าจึงตอบว่าข้าพเจ้าแซ่ ตั้ น
พระ
ถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นจึงว่าอาตมภาพนี้เมื่อเป็นฆราวาส

ก็แซ่ตั้นเหมือนกัน ผู้เฒ่า ได้
ทราบว่าพระถังซัมจั้งแซ่ตั้นก็ยิ่งเพิ่มพูนความยินดีมากขึ้

นอีกเห้งเจียจึงพูดแก่ ผู้เฒ่า ว่าท่านโปรดให้คนใช้ต้มน้ำ ให้อาจารย์กับข้าพเจ้าอา บ
จะได้ชะล้างเหงื่อไคลให้สะอาดสักหนหนึ่งเถิด
เพราะข้าพเจ้าเมื่อติดอยู่ในเขานั้น
ห้าร้อยปีกว่าก็มิได้ปะน้ำท่าอะไรเลยผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้น

จึงสั่งคนใช้ให้ต้มน้ำ
จะให้พระถังซัมจั้งกับเห้ง
เจียชำระเหงื่อ
ไคล ครั้นคนใช้ต้มน้ำแล้วก็ยกมาถวายพระถังซัมจั้ง
พระถังซัมจั้งจัดแจงสรงน้ำ
เสร็จแล้ว เห้งเจียจึงได้อาบน้ำชำระต่อทีหลัง
ครั้นเสร็จแล้วเห้งเจียก็เข้ามาข้างใน
คำนับผู้เฒ่าแล้วก็พูดว่า ขอท่านตาโปรดสักอย่างหนึ่งเ

ถิด ท่านมีเข็มขอยืมให้
ข้าพเจ้าสักหน่อยผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงเข้าไปข้างในห้อ

งหยิบเอาเข็มกับด้ายอ อก มาส่งให้เห้งเจีย

เห้งเจียรับเข็มกับด้ายแล้ว จึงขอยืมผ้าคนใช้ในบ้านนั้

นผลัดเอาหนังสือออกเ ย็ บ
ท ำ
เป็นผ้าผืนหนึ่งเสร็จแล้วก็นุ่งแต่งตัวแล้วก็เดินออกมายื

นตรงหน้าพระถังซัมจั้ ง
คำนับ
แล้วก็พูดว่าพระอาจารย์จงดูข้าพเจ้าแต่งตัววันนี้กับวัน

ก่อนนั้นจะเป็นอย่างไ ร บ้
า ง พ ร ะ ถั ง ซั ม จั่ ง จึ ง พู ด ว่ า
แต่งตัวอย่างนี้ดูดีสมกับชื่
อว่ าเ ห้ง เจี ย
เห้งเจียได้ฟัง
พระอาจารย์ว่าดังนั้นก็มีความยินดี
จึงออกไปข้างนอกเก็บหาบเข้ามา แล้วไปจูง
ม้าเข้ามาผูกไว้ในบ้านแล้วก็พักนอนอยู่ในบ้านป่านั้นคืน

หนึ่งครั้นรุ่งเช้าผู้เ ฒ่ า เ
จ้ า ข อ ง บ้ า น จึงจัดหาเครื่องแจมาถว
าย พร ะถั งซั มจั้ ง พระถัง
ซัมจั่งฉันแล้วก็ให้พรตามเพศแห่งสมณะฝ่ายหลวงจีนแล้

วก็ลาผู้เฒ่ามาขึ้นม้า
เห้งเจียก็หาบเสบียงพากันออกจากบ้านป่าเดินต่อไป
ครั้นสิ้นแสงตะวันก็หาที่พัก
หลับนอนระงับความเหนื่อยมาตามระยะทาง
เวลานั้นกำลังฤดูหนาวจัดอาจารย์
กับศิษย์ก็พากันเดินมา เมื่อกำลังเดินอยู่นั้น
ได้ยินเสียงอึกทึกมาข้างหน้า ขณะ
นั้นเห็นคนเดินออกมาหกคน ล้วนแต่ถืออาวุธยืนสกัดทา

งอยู่ แล้วร้องถามด้วย
เสียงอันดังว่า พระรูปนั้นจะไปข้างไหน
จงวางสิงของลงไว้ให้เรา ๆ จะยกชีวิตไว้ให้
ถ้าขืนดื้อดึงก็จะฆ่าเสียทั้งสองคนพระถังซัมจั้งได้ยินดัง

นั้น ก็ตกใจพลัดตกจากหลังม้
า สิ้ น ส ติ ส ม ป ร ะ ดี เ ห้ ง เ จี ย แ

ลเห็นพระอาจารย์มีความ
กลั วดั งนั้ น
ก็วางหาบลงวิ่งมาประคอ ง
อาจารย์ แล้วพูดว่าพระอาจารย์จงวางใจเถิดอย่าวิต

กเลย อ้ายพวกเหล่านี้มันจะ
เอาเสบียงเสื้อผ้าอาหารมาให้เรา
จะกลัวมันทำไมมีพระถังซัมจั่งพูดว่าหูเจ้าไม่มีหรือ
ได้ยินหรือไม่เขาบอกให้เราวางสิ่งของไว้ให้เขา
ถ้าไม่ให้เขาโดยดีเราก็จะต้องเสียชีวิต
เจ้าจงไปถามคนทั้งหกดูหรือ ว่าเขาจะ
ต้องประสงค์สิ่งใด จงมาเอาตามปรารถนาเถิดขอแต่

ชีวิตไว้ เราจะได้ตั้งหน้าไปไซที
เห้งเจียได้ฟังพระอา
จารย์พูดดังนั้น จึงพูดว่า พระอาจารย์จงเฝ้าม้าและห

าบ
ไว้ ข้าพเจ้าจะไปถามดูว่ามันจะเป็นประการใด
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วจึงเดินมาทำ
ยกมือขึ้นคำนับแล้วถามว่า ท่านจะต้องประสงค์สิ่งใดห

รือจึงต้องมาสกัดทางข้ า
พ เ จ้ า
อย่างนี้คนทั้งหกจึงตอบว่า พวกเราเป็นไต้อ๋องเจ้าขอ

งภูเขานี้ชื่อเสียงก็โ ด่
ง ดั ง ม า ช้ า
นานแล้ว เจ้าจงรีบเอาสิ่งของเหล่านั้นมาให้เรา
แล้วเราจึงจะปล่อยให้เจ้าเดินทางไปเห้งเจียจึงว่า
ข้าพเจ้ากับอาจารย์เดินทางมาก็หลายเดือนแล้ว
ท่านเป็นเจ้า
ภูเขามาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยินชื่อเสียง

ท่านทั้งหลายนี้เลยคน ทั้
ง ห ก ต อ บ ว่ า แม้ท่านไม่รู้จักเรา
เราจะบอกให้ท่านรู้จัก ตัวเราชื่อว่า (งั้น
ขันชี้) แปลว่าจักษุเห็นอยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า
(ยี้เทียลอ) แปลว่าโสตุได้ยิน
อยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า (ภิชืออ้าย)
แปลว่าจมูกรู้กลิ่นอยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อ
ว่า (จิสองชื้อ) ลิ่นรูรสอยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า
(ซิ้นปุ๊มอิ๋ว) แปลว่าการสัมผัสรู้
อยากได้ อีกคนหนึ่งชื่อว่า (อี่เกี๊ยนออก)
แปลว่าใจรู้กำหนัดอยากได้เห้งเจียได้ฟังโจรทั้งหกบอ

กดังนั้นก็หัวเราะแล้ว จึ
ง พู ด ว่ า อ้ายโจรทั้งหกนี้เดิม
เป็นขนหน้าแข้งของเรา เอ็งจำเราไม่ได้หรือ
ตัวเราไปถือศีลตามทางพระ ตัวเรา
นี้แลคือเป็นนายพวกเจ้า เจ้าอาจสามารถพากันมาสกั

ดทางจะตีชิงเอาสิ่งขอ
ง ข อ ง
เรา เราจะบอกให้เจ้ารู้สึกตัว
แม้เจ้าไปปล้นสิ่งของของเขาทั้งหลายได้มาไว้มาก
น้อยเท่าใด ให้เจ้านำเอามาปันเป็นเจ็ดส่วนให้ได้เท่

ากัน เราจะยกชีวิตให้ ถ้าไม่
ฟังเราว่า เราจะฆ่าเจ้าเสียให้หมดทั้งหกคนพวกโจร

ทั้งหกคนได้ฟังเห้งเจี
ย พู ด ดั ง นั้ น มีความโกรธเป็นอันมาก
ต่างคนถือ
อาวุธเข้ามาพูดว่า อ้ายนี่พูดจองหอง
ไม่มีธรรมเนียม เจ้าเป็นอะไรมาจึงจะมา

พูดบังคับบัญชาเราจะให้แบ่งปันสิ่งของให้แก่เจ้า
พูดแล้วก็พร้อมกันเข้าล้อม
เห้งเจียเอาอาวุธเข้าประหารตีรันฟันแทงเห้งเจียก็ยื

นนิ่งให้พวกโจรทำ
ก็มิได้เป็น
อันตราย พวกโจรมีความประหลาดใจเป็นอันมากฝ่าย

เห้งเจียหัวเราะแล้วพู
ดว่า เราปล่อยให้พวกเจ้าทำแก่เราพอแล้ว
ทีนี้เรา
จะทำแก่พวกเจ้าบ้าง แต่ข้าจะเอาเข็มออกมาลองเจ้

าให้รู้รสพวกโจรทั้งห
กพูดว่าจะเอาเข็มมาทำไม
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึ งชักเข็ม
ออกจากหู
แล้วยกขึ้นแกว่ง เข็มนั้นก็ใหญ่ขึ้นเป็นกระบองเหล็กอัน

หนึ่งถืออยู่แล้วร้องว่า
พวกเจ้าให้เราลองตีดูสักทีหนึ่งจะเป็นประการใดพวก

โจรทั้งหกคนเห็นดังนั้น
น ก็ตกใจพากันกระโดดหนีวิ่
ง ไ ป ทั้งหกคน เห้งเจีย
ก็วิ่งไล่ติดตามไปทันเข้า ก็เอากระบองเหล็กตีคนละที

สองทีตายหมดทั้งหกคน
จึงเปลื้องเอาเสื้อผ้าของโจรและเสบียงอาหารได้แล้

วก็กลับมาบอกพระอาจา
ร ย์ ว่ า
พวกโจรเหล่านั้นข้าพเจ้าตีตายหมดแล้ว
• พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
เจ้าจะได้รับภัยอันใหญ่แล้วแม้เขาเป็นโจร
ผู้ร้าย เราควรจับตัวไปให้ขุนนางเขาชำระตัดสินลงโ

ทษตามกฎหมายบ้านเมือ
ง
ถึงเราจะมีฤทธากล้าหาญอย่างไรก็ควรต้องละไว้ก่อน

นี่ทำไมเจ้าไปตีเขาจน
ตายดังนี้
เจ้าหามีความเมตตาปรานีแก่เขาไม่ผิดประเพณีของผู้

นักบวชไปมากนักเห้งเ
จียพูดว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ตีมันตายมันก็จะ
ตีท่านอาจารย์ตายจึงจะละมัน
ไว้มิได้เลยพระถังซัมจั้งจึงพูดว่า
เราถือทางพระแม้ถึงดังนั้นเราก็ต้องยอมตายจึงจะชอ

บ-
ที่จะทำใจดุร้ายอย่างนี้หาควรไม่ เห้งเจียจึงพูดว่า
ข้าพเจ้าไม่มีปิดบังท่านอาจารย์
ข้าพเจ้าเคยเป็นไต้อ๋องปราบปรามหมู่ปิศาจยักษ์ไม่รู้ว่

าจะนับประมาณว่าเท่า
ใ ด ถ้า
เหมือนที่พระอาจารย์พูดดังนี้ที่ไหนข้าพเจ้าจะทำถึงที่ซี

เทียนไต้เซียได้พระถั
ง ซั ม จั้ ง ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ จี ย พู ด
ดั ง นั้ น จึ ง พูดว่า เพราะเจ้ามีความประมาทดัง
นั้น
จึงต้องติดโทษถึงห้าร้อยปีกว่ามิใช่หรือ
บัดนี้ตัวเจ้าก็เข้าในพระพุทธศาสนาถือศีล
กินเพลแล้ว ยังจะทำใจดุร้ายอยู่ดังนี้
เห็นจะไปไซทีด้วยเราไม่ได้เห้งเจียเมื่อได้ฟังพระอา

จารย์พูดเป็นทีโกรธดั
ง นั้ น ก็มีความน้อยใจเป็นอันมาก
จึงคิดว่าเราทำคุณกลับมาเป็นโทษพระอาจารย์โกรธแ

ละติเตียนต่างๆ
ยิ่งคิดไปใจ
ก็หุนหันมุทะลุดันขึ้นมา จึงพูดว่า

ถ้าพระอาจารย์พูดว่าข้าพเจ้าบวชเรียนไม่ได้
ไปไซทีก็ไม่ได้ท่านไม่ต้องพูดให้มากความไปทำไม
เมื่อท่านไม่พอใจในข้าพเจ้าแล้ว
ข้าพเจ้าก็จะกลับไปเท่านั้น
ท่านไม่ต้องพูดให้มากความไปฝ่ายพระถังซัมจั่ง
เมื่อได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็นั่งก้มหน้านิ่งอยู่มิได้พูดปร

ะการ
ใดต่อไปเห้งเจียเห็นพระอาจารย์นั่งก้มหน้านิ่งอยู่ดังนั้

น
จึงบอกแก่พระอาจารย์ ว่า
ข้าพเจ้าจะกลับไปอยู่ที่ของข้าพเจ้าแล้ว
ว่าเท่านั้นแล้วก็โดดหายไปฝ่ายพระถังซัมจัง
ได้ยินเสียงเห้งเจียร้องบอกดังนั้นจึงเงยหน้าขึ้นดูก็ไม่

เห็นตัว
ได้ยินแต่เสียงหวิวไปข้างทิศตะวันออกเท่านั้น
ครั้นเห้งเจียไปแล้ว พระถังซัมจั่งก็
อยู่แต่ผู้เดียวให้เปล่าเปลี่ยวใจยิ่งนัก
จึงมานึกแต่ในใจว่าอ้ายเห้งเจียมันไม่เชื่อฟัง
คำสั่งสอน ถ้าพูดจาสั่งสอนมันมันกลับโกรธแล้วก็หายไ

ปเสียมิได้เห็นร่องรอ
ย ว่ า
มันไปทางใด เห็นว่าชะตาของเราจะมีสานุศิษย์มิได้
ไหน ๆ เราก็สละชีวิตแล้ว
ก็ตามแต่จะเป็นไปเถิด เราตั้งหน้าตรงไปแต่ผู้เดียวอ

ย่ากังวลอาศัยผู้ใดเป็
น อ า ร ม ณ์
เลย คิดตกลงดังนั้นแล้ว ก็จัดแจงเอาหาบใส่บ่า
มือหนึ่งก็จูงม้าค่อยเดินค่อยไป
พอแลไปข้างหน้าเห็นยายเฒ่ามือถือเสื้อข้างหนึ่งและม

งคลวงหนึ่งเดินตรงเข้ า ม า ใ ก ล้ พ ร
ะ ถั ง ซั ม จั้ ง เ ห็ น ดั ง นั้ น
จึงจูงม้าเดินเข้าแอบข้างท าง
ยายเฒ่าครั้นเดินมาถึง
พระถังซัมจั้งแล้ว จึงร้องถามว่า นี่ท่านมาจากไหน
จึงได้เดินมาคนเดียวอย่างนี้พระถังซัมจังจึงบอกว่าอา

ตมภาพนี้อยู่ประเทศจี
น พระเจ้าแผ่นดินถังมีรับสั่
ง
ให้ไปยังมัชฌิมประเทศ นมัสการพระยูไล
ขออาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกธรรม
ไปไว้ในประเทศจีน จะได้สั่งสอนมหาชนให้เลื่อมใสนั

บถือพระพุทธศาสนายาย เฒ่าได้ฟัง
พระถังซัมจั่งพูดดังนั้น
จึงบอกว่าไซทีที่พระยูไลอ ยู่นั้น อยู่ที่
วัดลุ่ยอิมยี่ ประเทศเมืองไซเต็ก
ตั้งแต่นี้ไประยะทางไกลถึงสิบหมื่นแปดพันโยชน์
ท่านเดินผู้เดียวไปกับม้า ไม่มีสานุศิษย์ไปเป็นเพื่อน
ทำไมจึงจะไปได้พระถังซัมจังจึงบอกว่าเมื่อวันก่อนนั้น

อาตมภาพได้มีสานุศิษย์ คนหนึ่งเป็น
เพื่อน
แต่ใจเขาดุร้ายไม่ฟังคำสั่งสอน
ครั้นสั่งสอนเขาสองสามคำเขาก็โกรธทิ้งอาตมภาพ
ไว้กลับไปเสียแล้วยายเฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
ดิฉันมีเสื้อพื้นเหลืองตัวหนึ่ง กับมงคลวงหนึ่ง

ของบุตรดิฉันได้แต่งกาย แต่สามวันก็สิ้นอายุไปเสียแล้

ว

ดิฉันไปยังวัดที่ฝังศพ
บุตรร้องไห้คิดถึง จึงเอาเสื้อกับมงคลมาไว้เป็นที่ระลึ

ก

แม้ท่านมีศิษย์ดิฉันจะ ถ ว า ย
ให้ท่านเอาไปให้ศิษย์ท่านใช้พระถังซัมจั่งจึงตอบว่าขอ

บใจ

ที่ท่านยายมีน้ำใจด้วย อ า ต ม ภ า พ แ
ต่ ส า นุ ศิ ษ ย์
ของอาตมภาพนั้นเขาหนีไปเสียแล้ว
อาตมภาพไม่อาจรับไว้ได้ยายเฒ่าจึงถามว่าเขาหนีไป

ทางไหน

พระถังซัมจั้งจึงบอกว่ า ไ ด้ ยิ น แ ต่ เ

สี ย ง
เหมือนลมพัดไปข้างทิศบูรพา
ยายเฒ่าจึงพูดว่าถ้าไปทางทิศบูรพาเห็นจะไปไกลนัก
แถบนั้นจะเป็นบ้านดิฉันเอง ดิฉันมีคาถาอยู่บทหนึ่ง
นามเรียกว่าคาถาสะกดหัวใจ
และเรียกว่ารัตนมงคล ท่านจงเล่าจำไว้ให้ขึ้นใจแม่น

ยำแล้วอย่าให้ผู้ใดรู้ ดิฉันจะ
ไปตามสานุศิษย์ของท่านมาให้สำหรับจะได้ตามท่านไป

ถ้าเขากลับมาท่านจงเ อ า
เสื้อตัวนี้และมงคลนี้ให้เขาใส่
ถ้าดื้อดึงไม่ฟังคำท่านจงภาวนาคาถานี้แล้ว เขาก็
ไม่อาจจะดุร้ายได้พระถังซัมจั่งได้ฟังดังนั้นจึงกระทำข

อบคุณยายเฒ่า
ฝ่ายยายเฒ่า เมื่อกำชับ
พระถังซัมจั้งแล้ว ก็บันดาลรัศมีเป็นแสงทองพุ่งไปทาง

ทิศตะวันออกแล้วก็หาย ไปฝ่ายพระ
ถังซัมจั้งเห็นดังนั้น
ก็ทราบได้ว่าพระกวนอิมมา สอนพระคาถาให้ จึง
จุดธูปเทียนนมัสการหันหน้าไปทางทิศบูรพา
แล้วจึงเอาเสื้อกับมงคลใส่ไว้ในถุงย่าม
ก็เล่าพระคาถาที่พระกวนอิมบอกให้จนเจนใจจำได้ดีแ

ล้วก็นั่งอยู่ริมทางฝ่า ยเห้งเจียเมื่
อทิ้งพระอาจารย์ไปนั้น
ก็เหาะด้วยกำลังฤทธิ์ดั้นเมฆไปบัดเดี๋ยว
ก็ถึงทะเลใหญ่ ทางทิศตะวันออกก็โผลงแทรกน้ำลงไป

ยังบาดาลถึงที่อยู่พระ ยา
เล่งอ๋องฝ่ายพระยาเล่งอ้องเห็นจึงมาคำนับถามว่า
ได้ยินว่าท่านพ้นโทษแล้ว ข้าพเจ้า
คิดว่าท่านคงจะไปจัดแจงถ้ำที่เดิมของท่านเรียบร้อยแ

ล้ว
จึงจะได้มาเที่ยวที่นี่
• เห้งเจียได้ฟังพระยาเล่งอ๋องพูดดังนั้น จึงตอบว่า ข้าพเจ้าก็ตั้งใจจะกลับไปที่
เดิม แต่บัดนี้ก็บวชเรียนถือศีลเสียแล้วพระยาเล่งอ๋อง

ถามว่าท่านบวชเพศเป็ น อ ย่ า ง ไ ร
ข้าพเจ้าอยากจะทราบบ้า ง เ ห้ ง เ จีย
บอ กว่ า เพราะข้าพเจ้าได้รับคำ สั่ง ส
อน ข อง พ ร ะกว นอิม ท่าน ชัก
นำให้
รักษาศีล และให้อุตสาห์ตามพระถังซัมจั๋งไปยังประเท

ศไซทีอาราธนาพระคัมภี ร์
ไตรปิฎก เพราะฉะนั้นจึงได้รักษาทางสัมมาทิฐิธรรม
จึงได้นามใหม่เรียกว่า เห้งเจียพระยาเล่งอ๋องได้ฟัง

ดังนั้น

จึงถามว่าซึ่งท่านทิ้งทา ง ไ ม่ ช อ บ ธ ร
ร ม เ สี ย มาถือ
ทางสัมปฏิปทาแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วยท่านเป็น

ที่สุด
แต่ข้าพเจ้าขออภัย
จะขอถามท่านสักหน่อยว่า เหตุใดท่านจึงไม่ตามพระอ

าจารย์ไปไซที่เล่า มาหา
ข้าพเจ้าด้วยจะต้องการสิ่งอะไรหรือเห้งเจียได้ฟังพร

ะยาเล่งอ๋องถามดังนั้ น
ก็หัวเราะแล้วตอบว่า พระถังซัมจั้ง
ไม่รู้จักน้ำใจคน เราจึงได้มาเสีย
เมื่อวันเดินทางไปนั้น บังเอิญไปปะพวกโจรทั้ง
หกมาสกัดทางเราไว้ แล้วว่าจะเอาสิ่งของให้หมด
ข้าพเจ้าขัดใจจึงได้ตีตายเสีย
ทั้งหกคน พระถังซัมจั้งพูดติเตียนข้าพเจ้าต่าง ๆ
ข้าพเจ้ามีความเสียใจจึงได้ทิ้ง
กลับมาเสียหมายจะกลับไปยังที่เดิมของข้าพเจ้า

ครั้นถึงช่องด่านเมืองของท่าน
ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านจึงได้แวะมาเยือนท่านและจะมา

ขอน้ำชาท่านกินสักถ้วย ยหนึ่งพระย
าเล่งอ๋องได้ฟังดังนั้น
จึงให้ยกน้ำชามาให้เห้งเจียกิน
เมื่อขณะเห้งเจียกิน
น้ำชาอยู่นั้น เหลือบไปเห็นฉากแขวนอยู่ข้างฝาผนังจึง

ถามพระยาเล่งอ้องว่า นั่น
เป็นฉากอะไรจึงได้มีคำโคลงเขียนไว้พระยาเล่งอ๋อง

จึงบอกว่า
ฉากนี้มีมาต่อภายหลัง ท่านเกิดจำไม่ได้หรือ เขา
เรียกกันว่า (กี่เกี๊ยวชามจิ้นลี้)
เห้งเจียถามว่ากี้เกี๊ยวชามจิ้นลี้นั้นแปลว่ากระไรพระย

าเล่งอ๋องจึงเล่าให้ฟั ง ว่ า
คือเดิมนั้นมีเทวดานามชื่อ ว่ า (อึ้งเจี๊ยกง) นั่งอยู่
ที่หัวสะพานห้อยเท้าแกว่งเล่น รองเท้าก็ตกลงในน้ำ
เทวดานั้นจึงเรียกเตียวเหลียง
วานให้ลงไปเก็บขึ้นมาให้ แล้วเทวดาก็แกล้งทำให้ตก

ลงไปอีก
แต่ทำให้ตกดังนั้น
ถึงสามครั้ง เตียวเหลียงก็อุตสาห์ลงไปเก็บทั้งสามครั้

ง
เตียวเหลียงก็ไม่มีใจ โ ก ร ธ
เคืองอะไรเลย เทวดาเห็นเตียวเหลียงมีใจเย็นแน่น

อนหนักแน่นดังนั้น จึงสอน
ตำหรับวิทยาการให้ไว้สำหรับรักษาบ้านเมือง
ต่อมาภายหลังเตี่ยวเหลียงได้เป็น
ขุนนางผู้ใหญ่ในแผ่นดินไซฮั่น
ครั้นเวลาบ้านเมืองเรียบร้อยแล้ว เตียวเหลียงก็

หลีกตัวออกจากราชการเข้าป่ารักษาใจถือเพศอย่างเ

ซียน
ภายหลังก็ได้สำเร็จเป็ น
เซียนสมความปรารถนาของเตียวเหลียง
ถ้าท่านเห้งเจียไม่ตามปฏิบัติรักษาพระ
ถังซัมจั้ง และไม่เชื่อฟังคำสอน
ต่อไปภายหน้าท่านคงเป็นปิศาจยักษ์ จะสำเร็จ
ในทางมรรคผลนั้นอย่าพึงนึกเลยเห้งเจียได้ฟังพระยา

เล่งอ๋องพูดดังนั้น ก็นิ่งคิดอยู่แต่ในใจยังมิ ไ
ด้พูดประการใดพระยาเล่งอ๋องจึงพู ด
ต่อ ไปว่า ท่านไต้เซียจงตรองดูให้ดี
อย่าถือเอาแต่ความ
สบายพอใจของตน จะทำให้ผิดทางที่ท่านทำมาเห้งเจี

ยจึงว่า
ท่านอย่าพูดมากไปเลย ข้าพเจ้าจะกลับไปปฏิบัติรักษา

พระ

อาจารย์อีก พูดแล้วจึงลาพระยาเล่งอ๋องรีบออกจากป

ราสาทแล้ว แทรกน้ำขึ้นมา
จากบาดาล แผลงฤทธิ์เหาะกลับมา
เมื่อกำลังเหาะมานั้น พอพบพระกวนอิมใน
กลางอากาศ เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงยกมือขึ้นนมัสการ
พระกวนอิมจึงถามเห้งเจีย
ว่าทำไมเจ้าจึงไม่ไปตามพระถังซัมจั่ง
เจ้ามาที่นี่มีธุระอย่างไรหรือเห้งเจียได้ฟังพระกวนอิม

ถามดังนั้นจึงตอบว่า ตั้งแต่ได้พึ่งบารมีของท่
า น ชั ก
นำเข้าในทางสัมมาปฏิบัติแล้ว
ต่อมาก็เหมือนดังคำท่านพูด มีพระถังซัมจั้งมา
ช่วยเอาอักขระนั้นออก จึงได้พ้นจากทุกข์ทรมานได้
แล้วข้าพเจ้าก็ได้ตามพระถัง
ซัมจั้งไป แล้วเห้งเจียก็เล่าความซึ่งบาดหมางแก่อาจ

ารย์
ให้แก่พระกวนอิมฟัง

ทุกประการ เพราะท่านว่าข้าพเจ้าดุร้าย
ข้าพเจ้าจึงได้หลบหนีท่านไปเสีย บัดนี้
ข้าพเจ้าจะกลับไปตามรักษาท่านอาจารย์อยู่ตามเดิมต่

อไปอีกพระกวนอิมได้พั ง ดั ง นั น จึ ง พู
ด แก่ เ ห้ ง เ จี ย ว่ า
จงรีบกลับไปโดยเร็วอย่าใ
ห้เ สีย
เวลาได้เห้งเจียได้ฟังพระกวนอิมสั่งดังนั้น
ก็นมัสการลาแล้วรีบเหาะไปบัดเดี๋ยวก็มา
ถึงเห็นพระอาจารย์นั่งกอดเข่าอยู่ริมทาง
เห้งเจียจึงเดินเข้ามาหาพระอาจารย์คำนับ
แล้วถามว่า พระอาจารย์ทำไมมานั่งอยู่ที่นี่พระถังซัมจั้

งเห็นเห้งเจียกลับมาก็ ดี ใ จ จึ ง พู ด ว่
า ตัวทิ้งเราไปข้างไหนก็ไ ม่ รู้ ทำ
ให้เราไปไม่ได้ก็ต้องนั่งคอยอยู่ที่นี่เห้งเจียจึงบอกว่า
ข้าพเจ้าอยากน้ำจึงได้ลงไปหาพระยาเล่งอ้องหาน้ำช

ากิน

พระถังซัมจั่งพูดว่า ตัวเป็นคนอยู่ในศีลในธรรมทำไมจึ

งพูดเป็นคำเท็จเช่นนั้ น เ ล่ า
ตัวเจ้าหายไปจากที่นี้ไม่ถึงสองชั่วโมงว่าได้ไปถึงบาด

าล
หาพระยาเล่งอ๋องได้กิ น
น้ำชาอย่างนี้ จะมิเป็นคำเท็จหรือเห้งเจียจึงบอกว่า
ข้าพเจ้าไม่ปิดบังพระอาจารย์บอกโดยความจริง
ด้วยข้าพเจ้า
ได้เรียนทางสำเร็จ หกคะเมนหรือตีลังกาทีหนึ่งไปไก

ลได้ถึงหมื่นแปดพันโย ช น์ เพราะ
ฉะนั้นทางไปบาดาลไม่เป็นการยากอะไรตีลังกาไปที่เ

ดียวก็ถึง ขอพระอาจารย์อย่า
มีความสงสัยเลยพระถังซัมจั้งจึงตอบว่า
ถ้าเจ้าพูดจริงทำอิทธิฤทธิ์ไปได้เจ้าไม่ต้องลำบาก
แต่เรา
ไม่มีฤทธิ์เหมือนเจ้ามิต้องลำบากอยู่ที่นี่หรือเห้งเจียพูด

ว่า แม้พระอาจารย์จะอด ข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตข้
า ว มาถวาย
พระถังซัมจังว่าไม่ต้องไปบิณฑบาตดอกในถุงย่ามนั้นยัง

มีข้าวตากขนมแห้งก็ยั ง มี อ ยู่
จงเอามาให้เราแล้วจงเอาบาตรไปตักน้ำมาให้เราจ

ะฉันเดี๋ยวนี้เห้งเจีย ได้ฟังดังนั้นจึ
งยกเอาหาบมาแล้วแ
ก้ถุงย่ามออก เอาขนมแห้งและข้าว
ตากออกมาประเคนให้อาจารย์แล้วจะหยิบเอาบาตรอ

อกจากย่ามแลเห็นในย่ า ม
นันมีแสงสว่างวับแวมอยู่ เห้งเจียเห็นของประหลาดดั

งนั้นจึงหยิบขึ้นมาดูก็ ช อ บ ใ จ
จึงถามว่าเสือกับหมวกนี้เอามาจากเมืองเชียงอานหรื

อ พระถังซัมจังก็นิงเฉย สั ก
ครู่หนึ่งจึงพูดว่าของเราบวชตั้งแต่เป็นเด็ก
หมวกนั้นใส่แล้ว หนังสือและพระ
ธรรมจะอ่านได้โดยเร็ว ไม่ต้องสอนก็รู้ได้
เสื้อนั้นใส่เข้าแล้วไม่รู้จักธรรมเนียมไหว้
กราบก็รู้จักธรรมเนียมทั้งสิ้นเห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ

จึงพูดว่า พระอาจารย์ให้ข้าพเจ้า ใ ส่ เ ถิ
ด พระถังซัม

จั่งว่าตามใจอยากได้ก็ใส่เถิด
เห้งเจียก็เอาหมวกใส่ศีรษะเอาเสื้อใส่เข้าแล้วก็ดีใจ
ยิ่งนักพระถังซัมจั้งเห็นเห้งเจียสวมเสื้อคลุมหมวกแล้ว

ก็ฉันสิ่งของจึงนั่งนึก ภ า ว น า
พระคาถาที่พระกวนอิมสอนให้นั้นสองสามจบ
เห้งเจียก็ว่าปวดหัวเต็มทีแทบ
ศีรษะจะแตกแล้ว พระถังซัมจั่งไม่หยุดภาวนาอีกสองส

ามรอบ เห้งเจียก็ประคอง
ศีรษะหมุนลงกับพื้นดินแล้วเอามือแกะกระชากหมวกมง

คลนั้นก็ไม่หลุด พระถัง
ซัมจั้งเห็นดังนั้นกลัวหมวกมงคลจะขาด
จึงหยุดภาวนา เห้งเจียหายปวดศีรษะ
ทันทีจึงเอามือคลำดู สังเกตดูก็คล้ายแก่ด้ายที่ตีเกลียว

รัดแน่นอยู่ จึงเอามือจับ
กระชากก็ไม่หลุดไม่ขาด เพราะพระถังซัมจั่งภาวนาก

ระทำให้บันดาลมงคลติ ด อ ยู่
ไม่หลุดเห้งเจียมีความโกรธเป็นอันมาก
จึงเอากระบองออกจากหูแล้วงัดมงคลก็ไม่ออก
พระถังซัมจั้งกลัวจะงัดมงคลขาด
จึงภาวนาอีกสองสามรอบ ศีรษะเห้งเจียก็ปวด
มงคลก็ยิ่งรัดจนตาปลิ้นตัวก็อ่อนล้มลงกับที่พระถังซัมจั้ง

เห็นดังนั้นก็มีความเว ท น า จึ ง ห ยุ ด
ภ า ว น า เ สี ย ศีรษะเห้งเจียก็
หายปวดเห้งเจียมีความสงสัยจึงถามพระถังซัมจั้งว่า
ท่านแกล้งภาวนาพระคาถา
ดอกกระมังข้าพเจ้าจึงได้ปวดศีรษะนักพระถังซัมจั่งได้

ฟังเห้งเจียถามจึงตอบ ว่า
อาตมภาพภาวนามงคลคาถาต่างหาก
เราจะภาวนาถึงเห้งเจียทำไมเห้งเจียว่าไหนพระอา

จารย์ลองภาวนาดูอีกสั ก ห น
หนึ่งหรือ ศีรษะข้าพเจ้าเป็นประการใดพระถังซัมจั้งก็

ภาวนาอีกสองสามรอบ เห้งเจียก็ปวดศีรษะหมุ
น ค ว่ ำ ล งกับที่
จึงร้องบอกพระอาจารย์ว่าอย่าภาวนาเลยจงหยุดเถิด

ข้าพเจ้าเหลือทนแล้ว พระ
ถังซัมจั้งจึงถามว่าตั้งแต่นี้จะเชื่อฟังคำเราสั่งสอนหรือ

ไม่ เห้งเจียร้องบอกว่าจะ เ ชื่ อ
คำสั่งสอนไม่ขัดขืนทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว
แต่ในใจให้คิดแค้นเป็นกำลังจึงควักเอา
กระบองออกจากหู กวัดแกว่งกระบองก็ใหญ่ออกเป็นก

ระบองเหล็ก ทำท่าขยับ
จะเข้าทำร้ายพระถังซัมจั่ง พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้น
จึงภาวนาอีกสองสามรอบ
เห้งเจียก็ปวดศีรษะเป็นกำลังล้มคว่ำลงกับที่พื้นดิน
ปล่อยกระบองทันทีร้องเรียก
พระอาจารย์ว่าหยุดเถิดอย่าภาวนาเลยข้าพเจ้ากลัวแ

ล้วพระถังซัมจั้งได้ฟั ง ดั ง นั้ น
จึงถามว่าทำไมจึงมีใจประมาท เ ร า อ ย่
าง นี้ เห้งเจีย
บอกว่าข้าพเจ้าไม่ประมาทท่านต่อไปแล้ว
แล้วเห้งเจียจึงถามพระอาจารย์ว่า มีผู้
ใดมาบอกคาถาบทนี้ให้แก่ท่านพระถังซัมจั้งบอกว่ามียา

ยเฒ่าเดินมาทางนี้สอน คาถาให้
เรา เห้งเจียได้ฟังดัง
นั้นก็โกรธยิ่งนักจึงพูดว่า ยายเฒ่านี้ข้าพเจ้ารู้ได้แน่แล้

ว คือพระกวนอิ่มนั้นเอง
ทำไมจึงคิดให้ฆ่าข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า
ข้าพเจ้าจะไปน่ำไฮ้จะตีพระกวนอิมให้รู้ฝีมือ
เสียบ้างพระถังซัมจังจึงพูดว่าพระกวนอิมเธอสอนคาถ

านี้ให้เรา เธอก็ย่อมรู้คาถาบท
นี้แล้ว ถ้าเจ้าไปคิดตีเธอ ๆ
ก็จะภาวนาพระคาถานี้ขึ้น ตัวเจ้าจะมิถึงแก่ความ
ตายหรือ เห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดถูกต้องดังนั้น
ก็ไม่อาจที่จะคิดร้ายพระ
กวนอิมอีกต่อไปแล้วตรึกตรองดูเห็นความจริงตามคำข

องอาจารย์ จึงคุกเข่าลง
สารภาพนมัสการพระอาจารย์แล้วพูดว่าขอพระอาจาร

ย์ได้โปรดเถิดท่านจะสั่ ง
สอนข้าพเจ้าอย่างไรข้าพเจ้ามิได้คิดจะกลับกลายอีกต่

อไป แล้วขอปฏิบัติรักษา
ท่านไปกว่าจะถึงเมืองไซที
และจะขอยอมตายไม่คิดสองใจเหมือนแต่ก่อนแล้วพระ

ถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเ จี ย มี ใ จ อ่
อ น ล ง แ ล้ ว จึ ง พู ด ว่ า
ถ้าดังนั้นท่านจงจัดแจง
เถิดเราจะไป เห้งเจียก็ลุกขึ้นแล้วไปเอาเบาะอานม

าผูกม้าเสร็จแล้ว จึงนิมนต์
พระอาจารย์ให้ขึ้นม้าแล้วก็ยกหาบใส่บ่าพร้อมกับอาจา

รย์ออกเดินหมายทิศปร า จี น
ตรงไปครั้นมาได้สองสามวันกำลังเป็นฤดูหนาวลมพัดก

ล้าอากาศเยือกเย็นตา ม เ นิ น
เขาน้ำค้างตกลงมาดาดทั่วไปทั้งนั้น
ครั้นจะตัดเดินไปตามบนเขาทางก็เป็นคูเป็น
โขดเป็นลำดับแสนที่จะกันดาร
พระถังซัมจั้งอยู่บนหลังม้ามีความวิตกเป็นอันมาก
ในกำลังที่เดินไปนั้น ได้ยินเหมือนเสียงคลื่นซัดน้ำออก

ฉาดฉาน พระถังซัมจั่ง
ได้ยินดังนั้นจึงถามเห้งเจียว่าที่ใกล้ๆ
นี้เห็นจะมีแม่น้ำจึงได้ยินเสียงคลื่นซัดดังนี้เห้งเจียได้ฟั

งพระอาจารย์ถามดังนั้น น จึ ง บ อ
ก ว่ า ที่แห่งนี้ข้าพเจ้าจำได้เ รี ย ก ว่ า
เข า
(จัวปั่วซัว) มีบึงหนึ่งกว้างใหญ่นามเรียกว่า
(เองเส้าบึง) ซึ่งได้ยินเสียงเหมือน
คลื่นนั้นเห็นจะเป็นบึงนี้เอง เมื่อกำลังพูดกันอยู่นั้นเดิน

ใกล้บึงเข้ามาพระถังซั ม จั้ ง เ
ดิ น เ ข้ า ไ ป ริ ม ฝั่ ง บึ ง
พิจารณาดูในลำบึงสักครู่ หนึ่ งก็
ได้ ยิน เสี ยง ใต้
น้ำแลเป็นละลอกฟูขึ้นเป็นฝอย
เห็นมังกรร้ายโผล่ขึ้นมาตัวหนึ่งโบกหางเล่นคลื่นอยู่
กลางน้ำ บัดเดี๋ยวก็รี่เข้ามาริมฝั่งเลื้อยขึ้นมาใกล้ตรง

เข้ามาจะทำร้ายพระถั ง ซั ม จั้
ง เ ห้ ง เ จี ย เ ห็ น ดั ง นั้ น ก็ ต ก ใ จ
วางหาบวิ่งเข้าอุ้มพระถัง ซัม จั้ง ลง จา กห ลัง
ม้า หนี
มังกรไล่มาไม่ทันก็หันหน้ากลับคาบเอาม้าขยอกกลืนเข้

าไปทั้งตัวแล้วก็กลับล ง น้ ำ จ ม
ลงไปไม่เห็นตัว เห้งเจียอุ้มพระถังซัมจั้งไปวางไว้ที่โ

ขดสูงแล้ว ก็กลับมาจะเอาหาบ
และม้า ครั้นมาถึงก็เห็นแต่หาบแต่ม้าหาเห็นไม่
จึงยกหาบมาวางที่พระอาจารย์
แล้วจึงบอกว่ามังกรนั้นหายไปข้างไหนแล้วหาเห็นตัวไ

ม่ แต่ม้าของเรานั้นจะตก ใ จ'
วิ่งหนีไปข้างไหนหารู้ไม่ ข้าพเจ้าจะไปตามค้นหาดูก่อ

น พูดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้ น
กลางอากาศเอามือป้องหน้าพิจารณาดูรอบทั้งสี่ทิศโดย

ละเอียด ก็มิได้เห็นร่องรอย
ที่ไหนจึงกลับลงมาบอกแก่พระอาจารย์ว่า
ม้าของเรานั้นจะสูญเสียแล้วชะรอย
มังกรจะกินเสียแล้ว ข้าพเจ้าเหาะขึ้นไปดูบนกลางอา

กาศเที่ยวแลรอบก็มิได้ เห็น
เลยพระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้ง
เจียพูดบอกดังนั้นจึงพูดว่า มัง กร นั้น
ปากมันจะกว้างสัก
เท่าใด จึงอาจกลืนม้าเข้าไปได้ทั้งตัวทีเดียวหรือเรา

คิดเห็นว่าม้าของเราจ ะ ต ก
ใ จ
เที่ยวหนีซุกซ่อนตามป่าหรือซอกเขาเป็นแน่
ท่านจงกลับไปเที่ยวค้นดูให้ดีเถิด
บางที่จะพบบ้างดอกกระมังเห้งเจียบอกแก่พระอาจาร

ย์ว่า ท่านยังไม่ทราบเหตุของ ข้า พ เ จ้ า ข้าพเจ้านี้ได้
จักษุอันวิเศษ ถ้ากลางวันดังนี้แล้วข้าพเจ้าแลไปเห็นไ

ด้ถึงพันโยชน์ ถึงจะมีตัวสัตว์
อะไรเล็กน้อยเท่าละอองธุลีก็อาจเห็นได้
ทำไมม้าตัวใหญ่ ๆ อย่างนี้ข้าพเจ้าจะไม่
เห็นเล่า ขอพระอาจารย์อย่าได้สงสัยเลยพระถังซัมจั้

งจึงถามว่าถ้าดังนั้น
เราจะได้ม้าที่ไหนขี่ต่อไ ป เ ล่ า ห น
ทางก็ไกลแสน
กันดาร ทำอย่างไรจะได้ไป พูดดังนั้นแล้วน้ำตาก็ไหล

หยดลงผอยๆเห้งเจียเห็ น ดั
ง นั้ น ก็ มี ค ว า ม ส ง ส า ร พ ร ะ อ า
จารย์ยิ่งนัก จึงพูดแก่พระอาจารย์ว่า
ขอพระอาจารย์อย่าโทมนัสไปเลย

จงนั่งคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะไปตามม้า
ของเรามาให้จงได้พระถังซัมจั่งจึงพูดว่าอย่าไปเลย
ถ้าเห้งเจียทิ้งเราไว้ไปเที่ยวหาม้าแล้ว มังกร
มันก็จะแอบเข้ามาข้างนี้กินเราเสียทั้งม้าทั้งคนก็จะไป

รวมอยู่ในท้องมังกรหม ด
เจ้าคิดอย่างนี้จะดีหรือเห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดดั

งนั้น ก็ยิ่งแค้นใจขึ้นมาเป็น อั
น ม า ก จึงร้องขึ้น
ด้วยกำลังโทสะดุจเสียงฟ้าผ่า
ว่าถ้าอย่างนี้จะทำอย่างไรต่อไปเล่า ม้าก็อยากได้
จะไปก็ไม่ให้ไปตามถ้าอย่างนั้นจะมิต้องนั่งเฝ้าหาบอยู่

ที่นี่จนแก่ ไม่ต้องไปไซทีแล้ว
เมื่อเห้งเจียกำลังพูดเถียงอยู่ดังนั้นยังหาตกลงว่าจะท

ำอย่างไรไม่ ก็พอได้ยินเสียง
บนอากาศพูดว่าท่านถังซัมจังกับเห้งเจีย
อย่าโทมนัสวุ่นวายไปเลยข้าพเจ้านี้คือ
หมู่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย
ซึ่งพระกวนอิมใช้ให้มาคอยคุ้มครองป้องกันรักษา
ผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกพระถังซัมจั่งได้ยินดังนั้

นก็มีความยินดียิ่งนัก
ในทันใดนั้นเห้งเจียจึงร้อ
ง ถ า ม ต อบ
ขึ้นไปว่า ท่านที่พูดอยู่นั้นคือท่านพระองค์ไดโปรดบอกน

ามมาให้ข้าพเจ้าทราบ จ ะ
ได้จดจำไว้เทพยดาจึงตอบว่าข้าพเจ้าคือหลักเต็งหลัก

กะเหงาฮึกเวี้ยดที่หู แ ก่ แ

ค่ ล้ ำ ไ ด้
ผลัดกันมาคอยระวังรักษาท่าน
และคอยฟังเหตุการณ์ต่าง ๆเห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูด

ว่า ถ้าดังนั้นก็เชิญท่านหลั
ก เ ต็ ง แ ล ะ ห มู่ เ ท พ า รั ก ษ์ ทั้ ง
หลายมาอยู่รักษาเฝ้าพระอาจารย์ข้าพเจ้าไว้อย่าให้มี

เหตุการณ์ขึ้นได้ ข้าพเจ้าจะ
ได้ไปตามมังกรเอาม้าคืนมาให้ได้หมู่เทพยดาเทพารัก

ษ์ทั้งหลาย เมื่อได้ฟังเห้งเจียพูดดั
ง นั้ น จึ ง พู ด ว่ า ท่ า น อ ย่ า
มีความวิตกเลย ซึ่งพระอาจารย์ของท่านนั้นข้าพเจ้าจ

ะรับรักษามิให้มีเหตุก า ร
ณ์
ขึ้นได้เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็วางใจจึงนิมนต์พระอาจาร

ย์ให้ขึ้นนั่งอยู่บนโขด เ ข
า ค อ ย ท่ า
แล้วเห้งเจียก็ลาพระอาจารย์เหาะขึ้นบนอากาศรีบมา

ครั้นถึงก็คอยอยู่กลาง บึ
ง แล้ว
ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า
เฮ้ยอ้ายสัตว์เดียรัจฉานอยู่ใต้น้ำ
เอ็งจงเร่งเอาม้ามา
ให้กูโดยเร็วถ้าช้าไปกูจะทำลายบึงให้ราบเป็นธุลีฝ่าย

มังกรเมื่อกินม้าแล้ว
ก็จมกบดานอยู่ใต้น้ำรักษา อ า ร ม ณ์ อยู่
พอได้ยินเสียง

คนมาร้องเรียกอยู่ปากบิงกล่าวถ้อยคาโอหังต่าง ๆ
ก็สะกดใจไว้ไม่อยู่ โทสะบันดาล
เกิดขึ้นไม่สามารถจะอดกลั้นไว้ได้ก็ผุดทะลึ่งโผนขึ้นมา

อยู่บนหลังน้ำ ร้องถามมาว่า
ใครหวาอาจสามารถมาร้องเรียกให้เราหนวกหู
เอ็งไม่กลัวชีวิตจะเป็นอันตรายหรือเห้งเจียเห็นดังนั้น

ก็ร้องตวาดด้วยเสียงอั
น ดั ง ว่ า มึงอย่าหนีไปจงรีบเอาม้ามาให้
เราเสียโดยเร็ว พูดดังนั้นแล้วก็ควงกระบองตรงมาจ

ะตีมังกร มังกรก็อ้าปากแยก
เขี้ยวขยายเล็บกระโดดเข้าต่อสู้เห้งเจียกับมังกรต่อสู้

กันไปมาประมาณสองชั่
ว โ ม ง มังกรทานกำลังเห้งเจีย ไม่
ได้ก็กระโดดกลับลงในน้ำหนีจมลงไปกบดานอยู่ใต้น้ำไ

ม่ขึ้นมาต่อสู้ เห้งเจียด่าว่า
สักเท่าใดๆ มังกรก็ทำไม่ได้ยินเสียนิ่งกบดานเฉยอยู่แ

ต่ใต้น้ำ เห้งเจียก็สิ้นปัญญา
ไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใดก็กลับมาหาพระอาจารย์พระ

ถังซัมจังจึงว่า
เมื่อวันก่อนนั้นเจ้าตีเสื อ ต า ย ไ ด้ พู
ด อ ว ด แก่เราว่า ถึงมังกร
และเสือก็คงจะกำจัดได้ทั้งสิ้น
วันนี้ทำไมจึงไม่ปราบมังกรให้ได้เล่าเห้งเจียได้ฟังพร

ะอาจารย์พูดนั้น
ก็มีมานะนึกโกรธขึ้นมาจึ ง พู ด แ ก่ พ ร ะ อ าจารย์
ว่า ท่านอย่าพูดให้มากไปเลยข้าพเจ้าจะกลับไปลองฝี

มือกับมังกรให้ถึงแพ้ช
น ะ จ ง
ได้ เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็รีบเหาะกลับมาที่ริมบึงแล้ว

ก็ร่ายพระคาถาบันดาล
ใ ห้
น้ำในบึงใสเห็นกระทั่งพื้นดินด้วยอำนาจพระคาถา
ใต้บึงก็เกิดเป็นคลื่นหามีความ
สุขไม่มังกรจึงเผยอศีรษะชะเง้อขึ้นดูเห็นเห้งเจียอยู่ริ

มบึง ก็มีความโกรธแค้นเป็น

อันมาก ขยับเขี้ยวคำรามทะลึ่งโลดขึ้นมาร้องถามเห้ง

เจียว่า อ้ายปิศาจที่ไหนมา
พูดจาดูถูกเราอย่างนี้เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า
มึงไม่ต้องมาขู่กูถ้าเอ็งไม่อยากจะตายเอ็งจงเร่ง
คืนม้ามาให้แกกู กูจะยกชีวิตให้สักครั้งหนึ่ง
ถ้าขัดขืนแล้วเอ็งจงมาลองฝีมือกัน'
กับกูให้ถึงแพ้และชนะมังกรตอบว่าม้านั้นถูกกลืนเข้าใน

ท้องเสียแล้ว
กูไม่มีม้าจะใช้ให้มึง เมื่อมึงจะ
ทำประการใดก็ให้เร่งมาทำแก่กูเถิดเห้งเจียจึงว่ามึง

ไม่คืนม้าให้แก่กูได้
กูก็จะฆ่ามึงแทนม้าว่าแล้ว เห้งเจีย
ก็กระโดด
เข้าตีมังกร มังกรก็ต่อสู้โดยสามารถ
ต่างกล้าหาญถ้อยทีผลัดเปลี่ยนกันไปมาฝ่ายมังกรกำลัง

อ่อนลงทุกที
เห็นว่าจะสู้เห้งเจียไม่ ไ ด้ ก็ ร่ า ย ม
น ต์ แ ป ล ง ตัวเป็นงู
น้ำมุดซ่อนตัวอยู่ในปล้องหญ้าริมขอบบึงเห้งเจียเห็นมัง

กรหายไปดังนั้น
จับกระบองเหล็กแหวกหญ้ า ค้ น ห า ก็
ไ ม่ เห็น
ร่องรอย ยืนนิ่งคิดขึ้นได้ จึงภาวนาคาถาเรียกพระภูมิ

เจ้าที่
และเจ้าเขาเจ้าป่าให้
มาโดยเร็วฝ่ายพระภูมิเจ้าที่และเจ้าป่าเจ้าเขาทั้งหล

าย เมื่อเห้งเจียอ่านคาถ
า เ รี ย ก ดั ง นั้ น
ก็พากันรีบมาโดยเร็วครั้นถึงก็คุกเข่าคำนับเห้งเจีย
แล้วถามว่าท่านจะประสงค์สิ่งใดเห้งเจียจึงถามว่า
ทำไมท่านทั้งหลายจึงไม่มาเยือนเราบ้าง
เมื่อเราติดอยู่ใน
เขาเง้าเห้งซัว ก็ไม่เห็นมาเยี่ยมเยือนเราเลย
เจ้าพวกนี้มีความผิดมาก จะต้องตี
ด้วยกระบองจึงจะสมแก่ความผิดเทพารักษ์ทั้งหลายกับ

พระภูมิเจ้าที่
จึงพูดอ้อนวอนว่า ขอท่านไต้เซียได้โปรด
ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด เดิมท่านติดอยู่ในเขาเมื่อไ

รก็ไม่ทราบ
ขอท่านจงกรุณา
ยกโทษข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิดเห้งเจียจึงพูดว่า
ถ้ากระนั้นเราไม่ตีจะยกโทษให้เรามีประสงค์จะถามว่

า ในบึง
นี้มีมังกรร้ายตัวหนึ่ง บัดนี้มันกินม้าของพระอาจารย์เร

าเสียแล้ว
เราจะทำประการ
ใดจะรู้ว่ามันหลบหนีซ่อนเร้นอยู่ที่ไหนเทพารักษ์ทั้งหลา

ยได้ฟังเห้งเจียถามว่
า ดั ง นั้ น จึงตอบว่า แต่เดิมมาข้าพเจ้า
ทั้งหลาย ไม่เคยเห็นพระอาจารย์องค์ใดมาทางนี้เลย

พระอาจารย์ของไต้เซี
ย นั้ น
มาเมื่อเวลาใดเล่า จึงได้เกิดเหตุขึ้นดังนี้เห้งเจียจึง

บอกว่า
ท่านทั้งหลายยังไม่ทรา บ เ ห ตุ เ ดิ ม
เพราะพระกวนอิมสั่งเร า
ให้ติดตามไปเป็นสานุศิษย์พระถังซัมจั้ง
เพื่อไปอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกธรรม
ที่ประเทศเมืองไซทีเพราะฉะนั้นจึงต้องเดินทางมาทา

งนี้
เรากับอาจารย์มาถึงบึง
นี้ มังกรร้ายมันจับเอาม้าของพระอาจารย์เราไปกินเ

สียเทพารักษ์ทั้งหลาย
ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ จี ย เ ล่ า ใ ห้ ฟั
ง ดั ง นั้ น จึงพูดว่าบึงนี้ตั้งแต่เดิมม
าก็
ไม่มีของร้ายอะไรอยู่ และลำบึงนี้ก็กว้างยาว
น้ำก็ใสและเห็นตลอดถึงก้นบึง พวก
ปักษากานกบินข้ามบึงก็แลเห็นเงาอยู่ในน้ำ
นกทั้งหลายซึ่งบินข้ามบึง เมื่อแลเห็น
เงาอยู่ในน้ำก็นึกว่าพวกเดียวกันอยู่ที่นั่น
ก็ราปีกรอดูน้ำ บางตัวก็พลัดตกลงในน้ำ
เพราะฉะนั้นจึงมีนามเรียกว่าบึง (เสร้ากั้ง)
เมื่อปีที่ล่วงมาแล้วนั้น พระกวนอิมเหาะ

ข้ามมาทางนี้ จะไปหาคนอาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎก

จึงได้เอามังกรตัวหนึ่ง มาไว้
ในบึงนี้ บัดนี้ก็มาทำความชั่วอย่างนี้อีก
เห็นว่ามันจะถึงชีวิตอันตรายเป็นแน่แล้ว
จึงได้ทำการดังนี้เห้งเจียพูดว่า
เมื่อกี้นี้มันแปลงตัวมุดลงไปในกอหญ้าแล้วหายไป
เราค้นหา
ก็ไม่เห็นพระภูมิเจ้าที่จึงบอกว่า
ในลำบึงนี้รูเรี้ยวตั้งหมื่นตั้งพันเห็นจะมุดเข้าแอบตาม
รูซ่อนตัวอยู่กระมัง ถ้าดังนั้นท่านไต้เซียอย่าวิตก
ท่านคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ก่อน
ข้าพเจ้าจะไปเชิญพระกวนอิมมาจับตัวมันให้จงได้เห้ง

เจียได้ฟังดังนั้น
จึงชวนเทพารักษ์ทั้งหลาย มาหาพระอาจารย์เล่ามูลเหตุให้
ฟังทุกประการพระถังซัมจังจึงพูดว่า
ท่านทั้งหลายจะไปพาพระกวนอิมนั้นสักกี่เวลาจึงจะ
ได้กลับมา อาตมาอยู่ที่นี่ถ้าเกิดอันตรายขึ้นประการใด

จะเหลียวหาใครเล่า พูด
ปรึกษา กันยังไม่ทันจะขาดคำลง
ก็ได้ยินเสียงบนอากาศพูดว่า ท่านเห้งเจียและ
เทพารักษ์ ทั้งหลายไม่ต้องวุ่นวายไว้ธุระข้าพเจ้าจะไ

ปนิมนต์พระกวนอิมมาเ อ ง (ที่
พูดนั้นคือ เทพยดาเอี๊ยดที้)พระถังซัมจั้งเห้งเจียเทพา

รักษ์ทั้งหลาย
ได้ยินดังนั้นก็มีความยิน ดี ต่างคน
สนทนานั่งคอยอยู่ฝ่ายเทพยดาเอี๊ยดที้ร้องบอกดังนั้นแล้

ว
ก็ขึ้นยืนบนเมฆเหาะตร ง ไ ป ยั ง เ ข า

น่ำไฮ้โพ้ท่อซัว ครั้นถึงก็เข้าไปนมัสการแล้วจึงเล่าคว

ามตามเหตุผลให้พระกว น อิ ม
ฟังทุกประการ พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นจึงพร้อมด้วยเอี๊

ยดที้
ปาฏิหาริยรีบเหาะ
ตรงมายังบึง ครั้นถึงพระกวนอิมจึงรออยู่บนอากาศ
แลไปเห็นเห้งเจียกำลังยืน
อยู่ข้าง ริมบึง ด่าแช่งเสียงอึกทึกอยู่
พระกวนอิมจึงให้เอี๊ยดที้ลงไปเรียกเห้งเจีย
บอกว่าพระกวนอิมให้ไปหาเดี๋ยวนี้เห้งเจียได้ทราบดัง

นั้น
ก็รีบเหาะขึ้นไปหาเห็น พ ร ะ ก ว น อิ
ม ล อ ย อ ยู่ ใ น ก ล า ง
อากาศจึงตรงเข้าไปพูดว่า ทำไมท่านจึงคิดมาแกล้งข้

าพเจ้าอย่างนี้
เดิมพระพุทธ
เจ้าทั้งเจ็ดพระองค์ ก็เป็นครูบาอาจารย์สั่งสอนสืบมา

อันความเมตตากรุณาจิ ต
นั้นเป็นที่หนึ่ง เหตุใดท่านจึงสอนคาถาให้ท่านอาจารย์

ถังซัมจั้งดังนี้
ท่านเห็นควร
แล้วหรือพระกวนอิมได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงตอบว่าเราเที่ยวหาคนจะให้ไปอาราธนา
พระคัมภีร์ไตรปิฎกจึงได้พบเจ้า
เราได้ช่วยเจ้าให้รอดพ้นจากที่คับแค้นแล้วเจ้าหามีคว

ามเคารพต่อคุณของเรา ซึ่งมีแก่เจ้า ไม่ เจ้ายังมีหน้ากลับมาพูด
ต่อว่าอย่างนี้อีกเล่าเห้งเจียจึงพูดว่า
ท่านปล่อยข้าพเจ้าออกแล้วสั่งให้ข้าพเจ้ารักษาคุ้มครอ

งพระ
ถังซัมจั๋งไปไซทีก็ดีแล้ว เหตุไฉนท่านจึงเอาหมวกมงค

ลมาให้พระถังซัมจั๋งห ลอกให้
ข้าพเจ้าใส่ และสอนคาถาภาวนาให้ข้าพเจ้าปวดศีรษ

ะแทบจะพังอย่างนี้ไม่ ใช่คิด
ฆ่าข้าพเจ้าดอกหรือพระกวนอิมหัวเราะแล้วจึงพูดว่า
ตัวเป็นวานรไม่อยู่ในคำสั่งสอนและไม่มีความ
อดทน มีแต่ความมุทะลุดุดันดื้อดึง

ถ้าไม่มีเครื่องบังคับกดขี่ไว้เช่นนั้น ตัวก็จะทำ
บ้าหลังไม่รู้จักฟ้าต่ำดินสูงว่าผิดชอบหนักเบาประการใ

ดเหมือนเมื่อครั้งก่อน นั้ น ก็
ได้เกิดความวุ่นวายใหญ่เพราะไม่มีใครบังคับเจ้าได้
เพราะฉะนั้นจึงต้องมีหมวกหัว
ผีอย่างนี้จึงจะบังคับเจ้าได้
เจ้าจะได้ตั้งอยู่ในทางสัมมาปฏิปทาตลอดไปได้เห้งเจี

ยจึงตอบว่า
หมวกอย่างนี้เรียกว่าหั ว ผี คุ้ ม ตั ว ข้
า พ เ จ้ า ไ ด้ก็ตามที่เถิด ก็
เหตุใดจึงเอามังกรร้ายมาทิ้งไว้ที่ในบึงนี้
จนเกิดเป็นปิศาจขึ้น มากินม้าของพระ
อาจารย์ข้าพเจ้าเสีย ถ้าพิเคราะห์ดูก็เหมือนท่านคบค้

าแก่คนร้ายเหมือนกันพ ร ะ ก ว น อิ ม

ว่ามังกรตัวนี้ เราได้ไปขอเง็กเซียงฮ่องเต้ให้อยู่ที่นี่
เพื่อคอยท่าผู้ที่
จะไปไซทีอาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกมาทางนี้จะได้รั

บเป็นพาหนะอันประเสริฐ
เจ้ามาคิดเสียดายม้าในมนุษย์นั้นหาชอบไม่
ด้วยระยะทางที่จะไปนั้น แสนกันดาร
ทำไมจึงจะไปถึงได้ ถ้าได้ม้ามังกรขี่ไปจึงจะถึงได้โด

ยเร็วเห้งเจียได้ฟังพระกวนอิมพูดชี้แจงดังนั้น ก็ดีใจจึงพูดว่าถ้าดังนั้นก็เป็นบุญของ
ข้าพเจ้าจริง แต่มังกรนั้นมันดำน้ำหายไปเสียแล้วจะท

ำประการใดดี จึงจะได้ตัว

มันมาเล่าพระกวนอิมได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้น
จึงสั่งให้เอี๊ยดที้ไปที่ริมบึงร้องเรียกเง็กเล้ง
ซัมไทจื้อให้ขึ้นมาหา บอกว่าเราคอยท่าอยู่ที่นี่เอี๊ยดที้ไ

ด้ฟังพระกวนอิมสั่งดัง นั้ น
ก็ลงไปข้างริมบึงร้องเรียก ด้ วยเสียงอันดังว่า
เง็กเล้งซัมไทจื้อเร่งขึ้นมาโดยเร็วฝ่ายมังกร
เมื่อได้ยินออกชื่อพระกวนอิมดังนั้น
ก็แหวกน้ำขึ้นมาแปลงกายเป็น
รูปมนุษย์ แล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ
มาคำนับพระกวนอิมแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าได้
พึ่งบารมีของท่านจึงรอดชีวิต
ข้าพเจ้าตั้งใจคอยท่าอยู่ที่นี้นานแล้ว ยังไม่เห็นผู้ที่
จะไปอาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกมาทางนี้เลย
และไม่ได้ข่าวคราวนานนักหนาแล้วพระกวนอิมจึงชี้ให้

ดูเห้งเจียว่า นั่นมิใช่สานุศิษย์ใหญ่ขอ ง ผู้
จ ะ ไ ป อ า ร า ธ น า
พระไตรปิฎกหรือมังกรได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า
วานนี้ข้าพเจ้าอดอยากมีความหิวเป็นกำลังจึงได้
ขึ้นมาจับม้าของท่านผู้นี้กินเสีย
ท่านผู้นี้มีกำลังและฝีมือเป็นอันมาก ข้าพเจ้าสู้

ไม่ได้จึงหนีซ่อนอยู่ในปล้องหญ้า
ข้าพเจ้าไม่เห็นผู้อาราธนาสักคนหนึ่งเลยเห้งเจียจึงพู

ดว่าทำไมตัวจึงไม่ถาม เ ร า เ ล่ า
มังกรว่าเราได้ถามแล้วว่า อ ยู่ ที่ ไ ห น
มาที่นี่ด้วยเหตุอะไรท่านก็ไม่ตอบให้เรารู้
ตั้งใจทวงแต่จะเอาม้าให้จงได้ ไม่ได้บอก
อะไรแต่สักคำหนึ่งเลยพระกวนอิมพูดว่า
เห้งเจียนั้นเป็นคนมักจะอวดดีและเจ้าโทโสถ้าออกชื่อ

คน
อาราธนาพระคัมภีร์แล้ว ก็จะไม่ต้องลำบากเลยตั้งแต่

นี้ต่อไปแม้ผู้ใดจะยอม ส า มิ ภั ก ดิ์
ไปด้วยก็ให้ออกนามผู้จะไปอาราธนาพระคัมภีร์
อย่าทำเอาโดยอำนาจของตัวการ
ข้างหน้าจึงจะไม่ลำบากต่อไปเห้งเจียได้ฟังคำสั่งของ

พระกวนอิมดังนั้น ก็คำนับมีความยินดีพระก
ว น อิ ม จึ ง
เอาไม้เซียนฮุดปักบนศีรษะมังกรร่ายพระคาถาเรียกใ

ห้มังกรแปลงเป็นม้า มังกรก็
แปรกายเป็นม้าขาวยืนนิ่งอยู่
พระกวนอิมจึงสั่งม้ามังกรว่า ตัวเจ้าจงตั้งใจไปให้ดี
เมื่อสำเร็จการแล้วจะพ้นซึ่งเวรกรรม
คงจะได้แจ้งมรรคผลในภายหน้ามังกรก็รับคำสั่งพระก

วนอิม
พระกวนอิมจึงเรียกเห้ ง เ จี ย ม า สั่
ง ให้ พ า ม้ า มั ง ก ร
ไปให้พระถังซัมจั้ง อาตมาจะลากลับไปน้ำไฮ้เห้งเจีย

ได้ฟังพระกวนอิมพูดดั ง นั้ น
จึงคุกเข่าลงคำนับแล้วพูด ว่ าหนทางเมือง
ไซทีที่จะไปนั้น ระยะทางแสนจะกันดารและมีสัตว์ร้าย

ปิศาจยักษ์ก็ชุกชุมจะรั ก ษ า
คุ้มครองพระถังซัมจั๋งซึ่งเป็นปุถุชนอย่างนี้สักเมื่อไรจึง

จะถึงได้ ชีวิตข้าพเจ้าจะไม่
ตลอด จะสำเร็จมรรคผลอะไรได้ข้าพเจ้าจะไม่ไปละ

พระกวนอิมจึงพูดแนะน ำ สั่ ง ส อ น เ

ห้ ง เ จี ย ว่ า เ กิ ด ม า เ ป็ น
รูปกายชีวิตอินทรีย์อย่า ง
นี้แล้ว ต้องจำเป็นอุตสาหะรักษาความดีให้ตลอดตั้งคว

ามเพียรมีมานะอย่าทำ ใ จ
หอหู่ท้อถอย ทำไมเจ้าจึงคิดท้อถอยเช่นนี้เล่า
วิสัยธรรมดาของผู้ปฏิบัติจะต้อง
มีความอดทนเอาความระงับและความสัตย์เชื่อในคุณแ

ห่งพระรัตนตรัยเป็นที่ ตั้ ง
มาตรว่าเห้งเจียจะถึงแก่ความตายหรือคับแค้น
อาตมภาพก็จะร้องให้ฟ้าและดินช่วย
คงจะประสิทธิ์ให้ดังประสงค์
แล้วเรียกเห้งเจียให้กระเกิบเข้ามาให้ใกล้ พระกวน
อิมจึงเอากิ่งสนมาเด็ดออกสามใบวางลงที่ท้ายทอยเห้

งเจีย แล้วก็ร่ายพระคาถาเป้ า
ลงที่ใบสน ใบสนก็กลับเป็นขนคุ้มชีวิตสามเส้น
ครั้นเสร็จแล้วจึงสั่งว่าแม้ถึงที่อับจน
ไม่มีที่อาศัยแล้ว จงผันแปรไปตามการก็จะช่วยให้พ้นค

วามทุกข์ยากได้ฝ่ายเห้ ง เ จี ย
ครั้นพระกวนอิมให้สิ่งของอันวิเศ ษ แ ล ะ สั่
ง สอ นทุ กป ระ ก
าร ก็มี
ความยินดีเป็นอันมาก คำนับลาแล้วก็จูงม้ามังกรกลับม

าหาพระถังซัมจั้งฝ่าย พ ร ะ ก ว น อิ ม
ก็ เ ห า ะ ก ลั บ ไ ป ยั ง น้ ำ ไ
ฮ้ที่อยู่ตามเดิมฝ่ายเห้ง เจี ยจู งม้ าม าถึ งพ ระ
อา จา รย์ แล้ วก็คำนับ พระถังซัมจั่งเห็นม้าก็ดี
ใจจึ ง
ถามเห้งเจียว่า ม้านี้ทำไมดูกลับแข็งแรงยิ่งกว่าเก่าท่

านไปค้นหาได้มาแต่ที่ ไ ห น ดู
อ้วนพี่มีกำลังมากเห้งเจียบอกว่าเมื่อกี้นี้กิมเท้าเอี๊ยดที่

เทพยดา ไปเชิญพระกวนอิมท่าน จึ ง ไ ด้
ม า
จับม้ามังกรที่ในบึงนั้นท่านให้มังกรแปลงกายเป็นม้าให้

ข้าพเจ้าพามาให้พระอ า จ า ร ย์
แล้วเห้งเจียก็เล่าความตั้งแต่หลังให้พระถังซัมจังฟังทุ

กประการพระถังซัมจั้ง ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง
เ จี ย บ อ ก เ ล่ า ดั ง นั้ น
จึงจุดธูปเทียนขึ้นนั่งนมัส
กา รผิ นห น้า

ไปทางทิศน่ำไฮ้ ครั้นแล้วเห้งเจียจึงบอกให้เทพยดาทั้

งหลายกลับไปที่อยู่ แล้วก็
นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้า
เห้งเจียเอาหาบใส่บ่าพากันออกเดินตรงไปยังมัชฌิม
ประเทศ ครั้นมาถึงฝั่งบึงจะข้ามฟ่ากแลไปเห็นเฒ่าชร

าคนหนึ่งค้ำแพลอยมาก็ ดี ใ จ
เห้งเจียจึงกวักมือร้องเรียกว่า
ท่านตาโปรดอนุเคราะห์ช่วยส่งข้าพเจ้าข้ามฟาก
ด้วยเถิดผู้เฒ่าได้ยินดังนั้นก็ค้ำแพเทียบเข้ามาริมฝั่ง
เห้งเจียจึงจูงม้าเอาหาบลงแล้ว
พระถังซัมจั้งก็ลงแพ ผู้เฒ่าก็ค้ำแพข้ามไปครั้นถึงฝั่งแล้

ว พระถังซัมจั้งจึงขึ้นบ น ฝั่ ง
เห้งเจียก็จูงม้ายกหาบขึ้นวางบนบก

แล้วจะเอาเงินให้ผู้เฒ่าเป็นค่าเหนื่อย แต่ผู้
เฒ่าก็หารับเงินไม่ ค้ำแพออกจากตลิ่งลอยตามน้ำไป
พระถังซัมจั้งจึงร้องว่าขอบใจ
ท่านตาขอให้ท่านเจริญสุข ๆ
เถิดเห้งเจียจึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า
ท่านจำไม่ได้หรือคือเจ้าในลำบึงนี้เอง พระ
ถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้นก็นิ่งอยู่
เห้งเจียเอาหาบขึ้นบ่า พระถังซัมจั้งขึ้นม้า
แล้วอาจารย์กับศิษย์ก็ออกเดินตามระยะทางมา
ครั้นเวลาจวนค่ำพระถังซัมจั้งแล
ไปข้างหน้าเห็นข้างทางนั้นมีศาลเจ้าศาลหนึ่ง
จึงหยุดม้าแล้วลงจากม้าเดินเข้าไป
ที่ศาล เห็นหนังสือแขวนไว้ตัวใหญ่ ๆ สามตัวคือ
เลี้เสียสื้อ) พระถังซัมจังก็เดิน
เข้าในศาล มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเดินออกมารับคำนับแล้วเชิ

ญพระถังซัมจั้งให้นั่ง อาสน์
อันควรแล้ว พระถังซัมจั่งจึงถามผู้เฒ่าว่าที่แห่งนี้ทำไม

จึงเรียกว่าลี้เสียสื้อ ผู้เฒ่าตอบว่
าที่ตำบลนี้เรียกว่า
กับปิ๊ดก๊กเป็นเขตแดนเมื

องไซฮวนที่ศาลนี้คน
ทั้งหลายเขาบูชาเจ้าแม่ประสบเป็นที่นับถือกันทั้งเมือง

แล้วผู้เฒ่าจึงถามพระถัง
ซัมจั๋งว่านี่ท่านอาจารย์อยู่ที่เมืองไหนจึงได้มาถึงตำบล

นี้พระถังซัมจั๋งจึงตอบว่า
อาตมาอยู่เมืองได้ถังทิศบูรพ
าพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
มีรับสั่งให้ไปยังประเทศไซทีนมัสการพระขออาราธนา

พระไตรปิฎกธรรม บัดนี้เดิน
ทางมาก็จวนค่ำขอท่านจงได้กรุณาให้อาตมภาพอาศัยน

อนสักคืนหนึ่ง พอได้อรุณ
ก็จะลาไปผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นก็จัดหาน้ำชาออกมาเลี้ยง
แล้วผู้เฒ่าก็เดินออกไปที่ประตู
ศาลเจ้า แลเห็นม้าผูกข้างริมนั้นดูงามดี
แต่ทำไมจึงไม่มีเบาะและบังเหียนจึงกลับ
เข้ามาในศาลเจ้า ถามว่าเหตุใดเครื่องสำหรับม้าจึง

หามีไม่เห้งเจียได้ฟัง ผู้เม่าถาม
ดังนั้นก็เล่าความตั้งแต่หลัง
ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูด ว่า
ดีแล้ว ข้าพเจ้ามีเครื่องม้าสำรับมาให้ผู้เม่า
ฟังทุกประการหนึ่งแต่หามีม้าไม่ เก็บ
ไว้เปล่า ๆ ข้าพเจ้าจะให้ท่านเอาไปใช้ไม่คิดเอารา

คาเลยพระถังซัมจังจึง พูดว่าขอ
บคุณท่านตาได้เอ็นดูแก่
ข้าพเจ้า ต่างสนทนากันได้
เวลาแล้วต่างก็ลากันไปพักกายครั้นรุ่งสว่างผู้เฒ่าก็จัด

แจงเอาเครื่องแจมาถว า ย
พระถังซัมจั้งฉันแล้วก็ยถาสัพพีให้พรไปตามเพศและลัท

ธิหลวงจีนผู้เฒ่าเอาเ ค รื่ อ ง ม้ า
ม า ใ ห้ เ ห้ ง เ จี ย เห้งเจียก็มีความยินดีจึง
เอ าเ ครื่ อง ม้า ออ กไ ป
จัดแจงแต่งม้าเสร็จแล้วก็มานิมนต์พระถังซัมจั้ง
พระถังซัมจั้งก็ลาผู้เม่าออกจาก
ศาลเจ้าขึ้นม้า เห้งเจียก็คำนับลาผู้เฒ่าเอาหาบขึ้นใส่

บ่า ผู้เฒ่าก็เดินตามออกมา
ส่งยังทาง แล้วผู้เฒ่าเอาธูปหอมอย่างดีอันหนึ่งและไม้

เรียวถักด้วยเอ็นเสือ อันหนึ่ง
ถวายให้พระถังซัมจั้ง พระถังซัมจั่งมีความยินดีรับสิ่งข

องผู้เฒ่าแล้วจึงพูดว่า ขอบ
คุณท่านตาได้เอ็นดูให้ของแก่อาตมภาพ
อาตมภาพขอลาท่านไปก่อนแล้วผู้เม่ารับ
คำนับแล้วก็กลับไปพระถังซัมจั้งออกเดินได้สามสี่ก้าว
จึงหันหน้ากลับมาดูผู้เฒ่าก็ไม่เห็นผู้เฒ่า
ทั้งศาลเจ้าก็หายไปและเตียนโล่งเป็นป่าหมด
ขณะนั้นได้ยินเสียงบนอากาศร้องลง
มาว่าท่านถังซัมจั้งข้าพเจ้าขออภัยเถิดข้าพเจ้าคือเจ้า

สิงอยู่ที่เขาน่ำไฮ้ รับคำสั่ง
ของพระกวนอิมใช้เอาเครื่องม้ามาให้ท่าน
ขอท่านจงตั้งใจไปอย่าท้อถอยเลยพระถังซัมจั้งได้ยินดั

งนั้นก็ลงจากม้าคำนับ พูดว่า
ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ปุถุชน
หารู้หาทราบความไม่ ขอท่านจงได้ให้อภัยแก่ข้าพเจ้า

เถิดเห้งเจียเห็นดังนั้น นก็หัวเราะเสียงดังกั๊ก ๆ
พระถังซัมจังถามว่าท่าน หัวเราะด้วย
เหตุอะไร จึงได้ออกงอไปดังนั้น
จงคำนับขอบคุณท่านเสียเถิดเห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าหา

คำนับไม่ ควรจะเอากระบองตีสักที
จึงจะดีเพราะมา
หลอกกันเล่นอย่างนี้ ข้าพเจ้าเกรงใจพระกวนอิมจึงนิ่

งให้กลับไปโดยปรกติถ้า
ข้าพเจ้าคำนับจะกล้ากลับมารับคำนับข้าพเจ้าหรือ
- พระถังซัมจั่งห้ามว่าอย่าพูดให้มากไปเลย

จงจัดแจงไปเถิดเห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์ว่าดังนั้น
ก็ยกหาบขึ้นบ่าออกเดินไปตามทาง มา
ประมาณได้สักสองเดือนโดยความสวัสดีปราศจากภัยอั

นตรายทั้งปวง แต่ตาม
ระยะทางนั้นมีสัตว์ร้ายต่าง ๆ
ซุกซุมแต่หาได้ทำอันตรายสิ่งใดไม่ ขณะนั้นเป็นฤดู
เดือนสามพฤกษากำลังผลัดเปลี่ยนใบใหม่อาจารย์กับศิ

ษย์เดินชมมาเป็นที่เจ ริ ญ ต า
วันหนึ่งเดินมาจวนค่ำพระถังซัมจั้งรอม้าแลไปในหุบเข

าเห็นมีตึกหอสูงเป็นล ำ ดั บ ดู
งดงามยิ่งนัก จึงถามเห้งเจียว่านั่นจะเป็นปราสาทรา

ชวังกระมัง เห้งเจียแลไปเห็น
ดูแล้วก็พูดว่ามิใช่ปราสาทราชวังอะไรดอก
ข้าพเจ้าสังเกตดูเห็นจะเป็นวัด เวลานี้
ก็จวนเย็นจะค่ำอยู่แล้ว เราควรจะพักอาศัยนอนสักคืน

หนึ่งพระถังซัมจังได้ฟั ง เ ห้ ง
เ จี ย พู ด ดั ง นั้ น ก็ เ ห็ น ช อ บ ด้ ว ย
จึงชักม้าเดินตรงเข้าไป ถึง
ประตูวัด พิจารณาดูเห็นเป็นพระอารามใหญ่
พระถังซัมจั้งลงจากม้าแล้วก็เดินเข้า
ไปในวัดเห็นหลวงจีนเดินออกมาสามสี่องค์
พระถังซัมจังจึงยืนหยุดอยู่ข้างทางแล้ว
ครั้นหลวงจีนเข้ามาใกล้พระถังซัมจั่งจึงคำนับแล้วพูดว่

า ข้าพเจ้ามาแต่เมืองถั ง เ ว
ล า
นี้ก็ค่ำแล้ว ข้าพเจ้าขออาศัยพักค้างในวัดสักคืนหนึ่งเถิ

ด หลวงจีนเหล่านั้นได้ฟั ง
ดังนั้นก็เชิญพระถังซัมจังเข้าไปในวัด
พระถังซัมจั๋งร้องบอกเห้งเจียให้จูงม้าเข้ามา
ข้างในหลวงจีนเหล่านั้นเห็นเห้งเจียประหลาดกว่าคน

ทั้งหลายจึงถามว่า คนที่จูงม้า
มานั้นเป็นคนอะไรข้าพเจ้าไม่เคยเห็นเลยพระถังซัมจั

งจึงบอกว่า ท่านพูดแต่เบา ๆ

ด้วยเขาเป็นคนใจน้อย ถ้าได้ยินพวก
ท่านพูดไม่ชอบใจก็จะโกรธมุทะลุขึ้น
คนนั้นหรือคือเป็นสานุศิษย์ของข้าพเจ้าเองหลวงจีนทั้ง

หลายได้ฟังดังนั้นจึงพู ด ว่ า
ทำไมท่านจึงได้หาสานุศิษย์ อย่างนี้รูป
ร่างไม่น่าดูเลยพระถังซัมจั่งตอบว่าถึงรูปร่างไม่ดีก็จริ

ง แต่ต้องการก็ใช้ได้ หลวงจีนทั้งหลาย
ได้ฟังดังนั้นก็ยังหาได้ตอบประการใดไม่
จึงพาพระถังซัมจั้งเดินเข้ามาถึงในโบสถ์พระถังซัมจั้ง

แลขึ้นไปเห็นกระดานป้ า ย ห
น้ า ป ร ะ ตู จ า รึ ก อั ก ษ ร ใ ห ญ่ สี่ ตั
วว่า (กวน
อิมเซียนยี่) เห็นแล้วก็เดินตามหลวงจีนเข้าไปข้างใน

ครั้นถึงหน้าพระประธา น ก็คุก
เข่าลงกราบพระพุทธรูป หลวงจีนทั้งหลายก็ตีกลองเป็

นสัญญาณนมัสการพระ เห้ง
เจียเห็นดังนั้นก็วิ่งเข้าฉวยไม้ไปเคาะระฆัง
ครั้นพระถังซัมจั้งนมัสการพระแล้ว
หลวงจีนก็หยุดตีกลอง แต่เห้งเจียหาหยุดตีระฆังไม่
หลวงจีนทั้งหลายจึงร้องว่า
อาจารย์ไหว้พระแล้วจงหยุดตีระฆังเถิดเห้งเจียหัวเร

าะแล้วพูดว่า ท่านไม่เข้าใจบวชเป็นพ
ระได้วันหนึ่งก็เคาะระฆังที
หนึ่ง จึงจะถูกตามแบบอย่าง ว่าดังนั้นแล้วก็ตีระฆังหา

หยุดไม่หลวงจีนทั้งหล า ย ที่
อ ยู่ ใ น วั ด ไ ด้ ยิ น เ สี ย ง ร ะ ฆั ง ตี
ไ มหยุดวุ่นวายดังนั้น ต่างคนก็
ตกใจวิ่งมาดูแล้วพูดว่าอ้ายคนป่าอยู่ที่ไหนจึงมาตีระฆัง

อย่างนี้เห้งเจียได้ยิ น เ สี
ย ง ห ล ว ง จี น ร้ อ ง พู ด ม า ดั ง นั้ น
จึงปล่อยไม้ตีระฆังเสีย กระโดด
ออกมาพูดว่าไม่ใช่ใครมาตีดอก
คือเราเป็นตาของพวกท่านทั้งหลายมาตีระฆังเองหลว

งจีนทั้งหลายเห็นเห้ง เ จี
ย รู ป ร่ า ง น่ า ก ลั ว ดั ง นั้ น ต่ า ง ค
น ต กใจวิ่งหลบถลา
หกล้มบ้าง ก็ร้องว่ารามสูรหรือยักษ์มาแล้วเห้งเจียได้

ฟังดังนั้นจึงร้องว่า
รามสูรนั้นเป็นหลานของเร า เ อ ง
พวกท่านทั้งหลาย
จงลุกขึ้นเถิดอย่าวิ่งหนีไปให้ได้ความลำบากยากเหนื่อ

ยเลย ข้าพเจ้าอยู่ประเทศ
จีนไต้ถังมาด้วยท่านอาจารย์ถังซัมจั้งอย่าตกใจไปเลย

ไม่ทำอันตรายดอกหลวง
จี น ทั้ ง ห ล า ย ได้ ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ เ ห
ลี ยวไปเห็นพระถังซัมจังจึง
ค่อ ยมี สติ ลุก ขึ้น
มาเคารพกันตามกิจแห่งหลวงจีน
พระถังซัมจั้งจึงได้ออกจากโบสถ์มายังกุฏิใหญ่
หลวงจีนทั้งหลายจึงเชิญพระถังซัมจั้งให้นั่งที่อันสมควร

แล้วก็ยกน้ำชามาเลี้ย ง ข
ณ ะ นั้ น เ ห็ น เ ด็ ก พ ยุ ง ห ล ว ง จี น
ผู้ เ ฒ่าออกมา พระถังซัมจังจึงย่อตัวลงค
ำนั บ
อาจารย์เจ้าวัดก็คำนับตอบ แล้วพูดว่าข้าพเจ้ามีความ

ยินดีด้วยได้ยินเขาพูด กั
น ว่ า
พระไต้ถังมาถึงนี่ จึงได้ออกมาคำนับและอยากจะใคร่

พบท่านว่า มาจากเมืองถึง
นี้ระยะทางใกล้ไกลสักเท่าใดพระถังซัมจั้งจึงตอบว่า
ข้าพเจ้ามาจากเมืองเชียงอานสิ้นเขตนั้นห้าพันโยชน์
กว่า จากเขาเหลียงกัยซัวต่อแดนนั้นมา
ข้ามเมืองไซฮวนปิ๊ดก๊ก จนมาถึงที่นี่ประ
มาณสักหกพันโยชน์กว่าอาจารย์ผู้เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูด

ว่า ระยะทางก็ไกลท่านยังอุ
ต สา ห์ ม า ถึ ง นี่ อัน
ตัวข้าพเจ้าทั้งชาติก็มิได้ออกไปข้างไหนเลยเปรียบเห

มือนนั่งอยู่ในบ่อ แลเห็นแต่ฟ้า
เท่านั้นเองพระถังซัมจั๋งจึงถามว่าพระอาจารย์อายุเท่

าใดแล้ว หลวงจีนผู้เฒ่าจึงตอบว่
า
อายุข้าพเจ้าได้สองร้อยเจ็ดสิบปีแล้วเห้งเจียนั่งอยู่ข้า

งริมนั้น ครั้นได้ยินเจ้าวัดบอกดั
งนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่
า ท่าน
ยังเป็นคราวแก่หลานเหลนโหลนของเราอยู่
พระถังซัมจังได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็
ทำขึงตาไม่ให้เห้งเจียพูด เห้งเจียเห็นพระอาจารย์ท

ำนัยน์ตาดังนั้นก็นิ่งอ ยู่
มิได้พูด
ต่อไปในขณะนั้นพอเด็กศิษย์ยกถาดที่ชาซึ่งทำด้วยหยกแ

ละถ้วยชาสัมฤทธิ์สามถ้
ว ย
มาวางบนโต๊ะ แล้วมีเด็กอีกคนหนึ่งยกกาปั้นทองขาวม

ารินน้ำชาสามถ้วย พระผู้
เฒ่าจึงเชิญพระถังซัมจั้งให้ฉันพระถังซัมจั้งแลเห็นดังนั้

นจึงชมว่า
ของใช้ของท่านแต่ล้วนมี ร า ค า ทั้ ง
นั้ น หลวง
จีนผู้เฒ่าจึงพูดว่าสิ่งของเล็กน้อยอย่างนี้ท่านชมเสียสา

ยตาเปล่า ๆ ไม่ประหลาด
อะไรนักหนาท่านมาจากเมืองหลวงมีสิ่งของอะไรประ

หลาดบ้างขอให้ข้าพเจ้
า ผู้
บ้านนอกชมบ้างพอเป็นขวัญตาพระถังซัมจั้งจึงตอบว่าข้

าพเจ้ามาจากเมืองหลว
ง ก็ จ ริ ง แต่มิได้เอาของอะไรมา
เพราะหนทางแสนที่กันดารลุ่มดอนโขดเขาทั้งเหลือที่จ

ะไกลมากนักเห้งเจียค
รั้ นได้ฟังพระอาจารย์พูดดั
งนั นก็ ร้องบอกแก่พระถังซัมจั่งว่ า ของเรา
มีของวิเศษคือผ้ากาสาวพัสตร์เอาออกมาอวดกับเขาบ้

างไม่ได้หรือหลวงจีนทั้
งหลายได้ยินเห้งเจียว่าดั
งนั้ น ก็พากันหัวเราะเป็นทีเย้ ย เห้งเจียเห็น"
หลวงจีนทั้งปวงพากันหัวเราะจึงถามว่าท่านหัวเราะอ

ะไรกันหลวงจีนรูปหนึ่
ง บ อ ก แ ก่ เ ห้ ง เ จี ย ว่ า
ได้ยินท่านพูดว่าผ้ากาสา วพั สต
ร์วิ เศ ษข อง
ท่านมี หลวงจีนทั้งหลายเขาจึงพากันหัวเราะ
อันผ้ากาสาวิเศษนั้นของข้าพเจ้าทั้ง
ปวงนี้ก็มีคนละสามสี่สิบผืน แต่ของท่านอาจารย์ใหญ่นั้น

ไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดร้อ
ย ผื น
ซึ่งเก็บไว้เราจะให้คนยกมาให้ท่านดู
พูดดังนั้นแล้วก็เรียกคนรักษามาสั่งว่า ให้ไป
เอาผ้ากาสาที่เก็บไว้ในตู้ทั้งสิบสองตู้มาที่นี่
คนใช้ก็ไปเปิดตู้ขนเอาผ้าออกมาห้อย
จนเต็มราวที่หน้ากุฏิใหญ่ หลวงจีนผู้เป็นสมภารรองจึง

เชิญให้พระถังซัมจั้งดู
พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง เ ห็ น ดั ง นั้ น จึ ง
ช ม ว่ า ผ้ากาสาเหล่านี้งามดีทุก ๆ ผืน

ล้วนแต่แพร
จินเจา ที่ประดับประดาต่างสีดูระยับระย้างามหาที่เป

รียบมิได้เห้งเจียแลเ
ห็นดังนั้นก็เกิดมานะขึ้น
จึงพูดว่าดีแล้ว ๆ เราจะเอาของเราออกให้
ดูบ้าง พระถังซัมจั่งเห็นอาการเห้งเจียดังนั้น
จึงกระหยิบตาว่าจะเอาจีวรออกประ
กวดแก่เขาทำไม เราสองคนมาจากทางไกล
โบราณท่านว่า อันเพชรนิลจินดาของ
งามของดีไม่ต้องจะให้คนเห็น ถ้าจิตไม่ดีแล้วจิตนั้นจะ

เกิดความโลภขึ้นมีควา
ม
อยากได้ ก็จะคิดกลอุบายกระทำร้ายแก่เราต่าง
ๆเห้งเจียจึงพูดว่า พระอาจารย์จงวางใจเถิด
ไว้เป็นธุระข้าพเจ้าเอง ว่าแล้วจึง
ไปเอาถุงย่ามนั้นมาแก้ออก ยกเอาห่อผ้านั้นออกมาแล้

วก็แก้ห่อผ้านั้นออก เอา
ผ้ากาสาวพัสตร์คลี่ขึงออกให้หลวงจีนทั้งหลายดู
หลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้น ต่าง
พิจารณาดูผ้ากาสาวพัสตร์เห็นเป็นรัศมีสว่างไปทั้งกุฎีดู

ประหลาดอัศจรรย์งาม
หาที่เปรียบมิได้ เป็นบุญตาของพวกเราจึงได้มาเห็นข

องวิเศษอย่างนี้ฝ่ายส
มภารผู้เฒ่า เมื่อได้เห็นดังนั้นก็บัง
เกิดจิตโลกขึ้นในทันใดนั้น
จึงลุกจาก
ที่นั่งมายืนตรงหน้าพระถังซัมจั่งคำนับแล้วคุกเข่าลงพน

มมือร้องไห้พูดว่า
ข้าพเจ้า
ไม่มีนิสัยแต่ชาติก่อนจึงมิได้พบของวิเศษอย่างนี้มาบัดนี้

ได้เห็นของวิเศษอัน
ประหลาด ขอโอกาสให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิดพระถั

งซัมจั๋งจึงประคองตัว
หลวงจีนผู้เฒ่าขึ้นแล้วถามว่าท่าน อาจารย์จะมีกิจ
ธุระพูดอะไรหรือหลวงจีนผู้เฒ่าจึงพูดว่า
อันผ้ากาสาวพัสตร์ของท่านเอาออกให้ข้าพเจ้าดู
เวลา
ก็จวนจะค่ำอยู่แล้ว นัยน์ตาข้าพเจ้าก็มืดนักจะดูก็ไม่เห็

นทั่วทั้งผืน
ข้าพเจ้ามีความ
เสียใจนักถ้าแม้ท่านมีจิตกรุณาแก่ข้าพเจ้าแล้วขอให้ข้า

พเจ้ายืมไปในห้องดูสั
ก คื น
หนึ่งเถิด พรุ่งนี้จะส่งคืนไม่ทราบว่าท่านจะกรุณาหรือไ

ม่พระถังซัมจั้งได้ยิน
ดั งนั้ นใน ใจให้หวาดเสี
ยวแล้วกลับ คิดแค้นเห้งเจีย จึงหัน
หน้ามาพูดว่า เหตุนี้เป็นเพราะเจ้าเองจึงได้เกิดควา

มอย่างนี้ขึ้นเห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแ
ล้วตอบพระ อาจารย์ว่าพระอาจารย์วิ ตก

อะ ไร จง
ให้เอาไปเถิดถ้าเป็นเหตุประการใดแล้ว
ข้าพเจ้าจะรับประกันเอง เห้งเจียพูดดังนั้น
แล้วก็หยิบผ้ากาสาวพัสตร์นั้นส่งให้หลวงจีนผู้เฒ่าไป
หลวงจีนผู้เฒ่ามีความยินดี
เป็นที่สุด รับเอาผ้ามาแล้วจึงสั่งให้หลวงจีนทั้งปวงจัด

กุฎีให้พระถังซัมจั้งอ
ยู่ ข้ า ง น อ ก
ครั้นสั่งเสร็จแล้วก็ถือผ้ากาสาวพัสตร์เดินเข้าไปยังห้อ

งข้างในฝ่ายหลวงจีนลู ก วั ด ก็ พ า พ
ร ะ ถั ง ซั ม จั่ ง ไ ป ยั ง ศ า ล
าที่พักจัดแจงห้องและของ เค รื่ อ ง
ใช้สอยให้พระถังซัมจั้งแล้วก็ลากลับไปฝ่ายเห้งเจียครั้

นหลวงจีนทั้งหลายพากั น ก ลั บ ไ ป แ
ล้ ว ก็ เ อ า ม้ า ม า ผู ก ท อ ด หญ้า
ฟางไว้เสร็จแล้ว ยกหาบมาวางไว้ในห้อง
จัดแจงที่นอนให้อาจารย์แล้วก็ปิดประตู
ลั่นกลอนอาจารย์กับศิษย์เหนื่อยมาก็นอนหลับไปฝ่ายหล

วงจีนผู้เฒ่าได้จีวรวิ
เ ศ ษ ไ ป แ ล้ ว
ก็เข้าห้องจุดตะเกียงค ลี่ ผ้ า ก า สา
วพั สต ร์
ออกดูโดยละเอียด จึงคิดว่าของสิ่งนี้เป็นของวิเศษยาก

ที่ผู้ใดจะหาได้
ถึงเราอยาก
ได้ก็เห็นจะไม่สมประสงค์ ทำอย่างไรดีหนอจึงจะได้ผ้

านี้เป็นของเรา
ยิ่งนึกไปก็ไม่
เห็นท่าทางที่จะคิดฉ้อโกงเอาได้
ลงจนใจก็ลงสิ้นแต้มร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ ฝ่าย
หลวงจีนทั้งหลายได้ยินเสียงร้องไห้ดังนั้นก็พากันเข้าไ

ปดู
เห็นท่านเจ้าวัดร้องให้ อ ยู่
ดังนั้นจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงได้ร้องไห้ดังนี้
อาจารย์ผู้เฒ่าจึงบอกว่าตัวข้าไม่มี
นิสัยที่จะดูผ้ากาสาวพัสตร์อันนี้
ของพระถังซัมจังแล้วศิษย์ทั้งหลายจึงพูดแนะนำว่า
ผ้ากาสาวพัสตร์อยู่กับมือแล้วมีใช่หรือ ทำไม
จึงต้องร้องไห้ดังนั้นอาจารย์ผู้เฒ่าจึงพูดว่า
ถึงดูได้ก็จริงแต่มิได้ไว้ชมเหตุฉะนี้ข้าจึงเสียใจนัก
อายุ
ข้านี้ก็ได้สองร้อยเจ็ดสิบแล้ว
ได้เก็บเอาผ้าเหล่านั้นไว้เป็นหลายร้อยก็ไม่เห็นมีประ
โยชน์อะไร ผ้ากาสาวพัสตร์ผืนนี้หากจะได้ครองวันหนึ่

งแล้วก็ตายก็ยังเป็นที่ พ อ ใ จ
อยู่หลวงจีนศิษย์ทั้งหลายจึงพูดว่า
แม้ท่านปรารถนาจะใคร่ครองดูก็จะไม่ยากอะไร
จงชักชวนให้หลวงจีนถังซัมจั้งรอหยุดพักอยู่อีกสักวันสอ

งวันก็ได้
ท่านอาจารย์คง
จะได้ครองจีวรตามประสงค์ จะมาทุกข์ร้อนอะไรให้ป่

วยการเสียเปล่า ๆหลวงจีนผู้เฒ่าว่าถึงอ
ยู่ สั ก ปี ห นึ่ ง ถ้าเขาจะไปก็ต้องคืนให้เ ข
า จ ะ เ อา ขอ งเ ขา ไว้
อย่างไรได้ขณะนันยังมีเถรโค่งรูปหนึ่งชือกวังตีจึงพูดว่

า
ถ้าอยากจะได้ผ้ากาสา ว พั ส ต ร์
ไว้เป็นของเราให้ยืดยาวนันจะยากอะไร
ไม่เห็นจะต้องวิตกเลยอาจารย์ผู้เฒ่าได้ยินดังนั้นก็ดีใจ

เป็นอันมาก
จึงถามว่าหลานเห็นอย่า ง ไ ร ห รื อ
เถรโค่งตอบว่า พระถังซัมจั่งเป็นคนเดินทางมาเหน็ด

เหนื่อยมาก
บัดนี้ก็หลับสนิท
แล้วพวกเราหลายคนด้วยกัน พร้อมมือช่วยกันงัดกลอน

เปิดประตูเข้าไปจับคน ทั้ ง
สองฆ่าเสีย แล้วม้ากับของในหาบ

และผ้ากาสาวพัสตร์ก็จะตกอยู่ในมือเรา อย่าง
นี้จะไม่ยืดยาวหรืออาจารย์ผู้เฒ่าได้ยินดังนั้น
ก็มีความยินดีเป็นที่สุด เอาผ้าเช็ดน้ำตาแล้วพูดว่า
ดีแล้วคิดอุบายอย่างนี้ จึงสั่งให้กวังตี้จัดแจงเตรียมอา

วุธยังมีเณรโค่งอีกอง ค์ ห นึ่ ง ชื่ อ ก
วั ง บู๊ เห็นกวังตี้จัดแจงอาวุธวุ่นว
าย จึงมาพูดแก่
อาจารย์ว่า ซึ่งคิดจะฆ่าเขานั้นต้องดูให้แนบเนียน
คนที่เป็นอาจารย์นั้นไม่สู้กระไร
วิตกแต่อ้ายคนหน้าขนที่เป็นสานุศิษย์
ดูเหมือนพวกเราทั้งร้อยคนก็จะสู้มันไม่ได้
อุบายอย่างนี้เห็นจะไม่สู้ดี ถ้าไม่สำเร็จซ้ำจะเกิดภัยแ

ก่พวกเรา
ข้าพเจ้ามีอุบายอยู่
อย่างหนึ่งไม่ต้องถึงใช้อาวุธก็ได้อาจารย์ผู้เฒ่าจึงถาม

ว่า
อุบายของเจ้านั้นอย่าง ไรขอให้ชี้
แจงให้เราฟังกวั้งบู๊จึงบอกว่า
ความเห็นของข้าพเจ้านั้น ให้พวกเราเก็บไม้แห้งที่เป็

นเชื้อไฟ
ให้มาก เอามาสุมไฟเผากุฎีที่คนทั้งสองนอนอยู่ทั้งคนทั้

งม้าก็จะเป็นจุณไปหมด ถึง
พวกชาวบ้านเขาเห็นเขาก็คงเข้าใจว่าผู้ที่มาอาศัยทำ

ไฟให้ติดขึ้นไหม้กุฎีแ ละไหม้
ตัวเอง ความก็จะไม่อื้อฉาวเงียบสูญไป

ผ้ากาสาวพัสตร์ก็จะตกอยู่แก่เราจะไปไหน
เสีย ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้จะเห็นดีด้วยหรือไม่
อาจารย์เจ้าวัดได้ยินดังนั้นก็ตบมือ
หัวเราะก๊าก ๆ แล้วชมว่าความคิดของเจ้าดีแท้
เอออย่างนั้นซิกาสาวพัสตร์จะได้
เป็นของเราได้ยืดยาว ว่าแล้วก็สั่งสานุศิษย์ที่ร่วมใจใ

ห้รู้ทั่วทุกคนฝ่ายสานุ ศิษย์ทั้งหลา
ย ต่างคนต่างก็เตรียมตัวค อย ท่า
อยู่ ได้เวลาก็จะเอาไฟ
เผากุฎีตามที่คิดกันไว้ฝ่ายเห้งเจียจิตใจเป็นกายสิทธิ์
ผิดกว่าธรรมดามนุษย์และสัตว์ทั้งหลายทั่วโลก
ถึงจะนอนหูก็ไวรู้สึกได้ง่าย
ทั้งเป็นธรรมดาของวานรทั้งหลายหูไวเป็นที่สุด
ทั้งพระ
ถังซัมจั้งก็นับเนื่องเข้าในพระโพธิสัตว์และเป็นผู้ประก

อบด้วยบุญญาภิสังขารม า ก
ย่อมมีธรรมรักษาอยู่เสมอเวลานั้นเห้งเจียกำลังนอน
ได้ยินเสียงกระซิบกระซาบอยู่ข้างนอกก็มีความ

สงสัยเป็นอันมาก ผุดลุกขึ้นจะเปิดประตูออกไปดู
ก็กลัวอาจารย์จะตกใจ จึงสำรวม
จิตร่ายพระเวทแปลงกายเป็นแมลงผึ้งบินลอดออกมาท

างช่องหน้าต่าง ก็แลเห็น
หลวงจีนทั้งหลายกำลังพากันขนเอาไม้แห้งและฟางฝอ

ยมากองรองกุฎี สังเกตดูคง
จะเอาไฟเผาคลอกเรากับอาจารย์เป็นแน่
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะแต่ในใจนึก
ว่าไม่ผิดคำพระอาจารย์ที่พูดไว้เลย
หลวงจีนเหล่านี้มันคิดอุบายจะเผาเรา เพราะ
มันอยากได้ผ้ากาสาวพัสตร์ของอาจารย์เท่านั้น
มันจึงได้คิดร้ายอย่างนี้ ถ้าเราจะ
ตีก็จะตายเสียทั้งสิ้นแต่วิตกว่าพระอาจารย์จะว่าเราดุ

ร้าย
อย่าเลยเราจะต้องเอา ก ล
ซ้อนกลเห็นจะดี คิดดังนันแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นไปยัง

ประตูสวรรค์นำที่หมึง ครัน
ถึงจึงเดินเข้าไปในหมู่เทวดาที่ประตูสวรรค์อยู่นัน
เทวดาทังหลายเหล่านั้นพากัน
ตกใจร้องบอกกันวุ่นวายว่า ให้รีบหนีโดยเร็วเถิด
ครั้งก่อนก็ได้มาทำวุ่นวายให้พวก
เราเดือดร้อนทีหนึ่งแล้ว บัดนี้ก็มาอีกแล้ว
พวกเทวดาเหล่านั้นพากันตื่นวิ่งหนี
กระจายไปเห้งเจียเห็นดังนั้นจึงโบกมือห้าม
แล้วร้องว่าท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย ข้าพเจ้า
จะมาหาท่านกวั้งหมุดทีอ้องดอก
หาได้มาคิดทำร้ายแก่ท่านทั้งปวงไม่ กำลัง
เห้งเจียพูดยังไม่ทันจะขาดคำลงก็พอกวังหมุดทีอ้องก็เ

ดินออกมา เห้งเจียแลเห็น

กวั้งหมุดทีอ๊องก็คำนับแล้วพูดว่า
บัดนี้พระถังซัมจั่งเดินทางมาพักนอนที่ในวัด
หลวงจีนใจร้ายจะเอาไฟคลอกเผาเสียให้ตาย
การก็จวนเต็มทีแล้ว ข้าพเจ้ามาทั้งนี้
ปรารถนาจะยืมลูกบังไฟไปช่วยพระถังซัมจังสักครั้งหนึ่

ง

ถ้าการสำเร็จแล้วจะเ อ า
กลับมาคืนส่งให้โดยเร็วกวั้งหมุดทีอ๋องได้ฟังเห้งเจียว่

าดังนั้นจึงกลับถามว่า
ถ้าคนร้ายจะเอาไฟคลอก
ชอบแต่จะเอาน้ำแก้ จึงจะต้องด้วยแบบแผน
ทำไมท่านจะเอาลูกบังไฟไปทำไมเล่าเห้งเจียจึงชี้แจ

งว่า
ท่านหาทราบในความคิด ข อ ง ข้ า พ
เ จ้ า ไ ม่ คือถ้าเอาน้ำช่วย
ไฟก็จะไม่ติดขึ้นได้ พวกคนร้ายก็จะไม่สมความคิด
ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้พวก
คนร้ายเขาสมความคิดของเขา
ข้าพเจ้าจึงมายืมลูกบังไฟไปช่วยแต่พระถังซัมจั้ง
องค์เดียวเท่านั้น นอกนั้นตามแต่เขาจะเผากันให้ไหม้

อย่างไร ก็ตามแต่ยถากรรม
ของเขาเถิดขอท่านได้รีบให้ข้าพเจ้าโดยเร็วเถิด
ถ้าช้าอยู่ก็จะเสียการกวั่งหมุดทีอ้องได้ฟังดังนั้นก็หัวเร

าะ
แล้วนึกว่าวานรตัวนี้มี ค ว า ม คิ ด จ
ะ เ อ า แ ต่
ตัวรอดไม่เอาธุระของใคร คิดดังนั้นแล้ว
กวั้งหมุดทีอ๋องก็หยิบลูกบังไฟ ส่งให้แล้ว
กำชับว่า ถ้าเสร็จธุระแล้วจงรีบเอามาส่งเห้งเจียรับ

ลูกบังไฟแล้วมีความยิ น ดี ค ำ นั บ ล
า ก วั้ ง ห มุ ด ที อ๋ อ ง รีบออกจากประตู
สวรรค์เหาะกลับมาลงยังวัด ครั้นถึงเห้งเจียจึงเอาลู

กบังไฟ คลี่ออกคลุมกุฎีที่พระ
ถังซัมจั้งนอนกับทั้งม้าและหาบเสบียงอาหารเสร็จแล้ว

เห้งเจียก็ออกไปที่หลั ง กุ ฎี
ใหญ่ที่อาจารย์ผู้เฒ่าใจร้ายอยู่นั้น
นั่งแอบคอยระวังผ้ากาสาวพัสตร์ และคอยดู
หลวงจีนใจร้ายจะลงมือทำการเมื่อไร
ก็จะประสมเข้าทำด้วยฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายเมื่อเห็นไ

ด้เวลาสมควรแล้ว จึงเอาไฟมาจุดฟางที่ใต้
ถุ น
กุฎีพระถังซัมจังกับเห้งเจียนอนอยู่นัน
ให้ลุกขึ้นไฟโพลงโดยรวดเร็ว เห้งเจียเห็น
ดังนั้น ก็ร่ายพระคาถาเรียกลมเป่าประสมซำช่วย
ไฟก็ยิ่งลุกพลุ่งโพลงเลยไปติด
กฎีและที่ใกล้เคียงต่อ ๆ ไปอีกเป็นอันมาก
ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายเมื่อเห็นดังนั้นก็
พากันตกใจ ต่างวุ่นวายไปทังวัด
ช่วยกันหามตู้และหีบขนของเครื่องใช้ร้องเรียก
กัน เสียงอึกทึกไปทั้งวัด ในเวลานั้นไฟก็ยิงลุกออกแด

งไปในท้องอากาศก็สว่
า ง ไ ป
จนถึง ถ้ำปิศาจยักษ์ในที่ใกล้นั้นมีปิศาจตนหนึ่ง
อยู่ทางทิศอาคเนย์มีภูเขาหนึ่งเรียกว่า เขาเฮ็ก
ฮองซัวมีถ้ำ ๆ หนึ่งเรียกว่าเอ๊กฮองต้องเวลาเมื่อไฟ

ไหม้วัดนั้น แสงไฟส่องไปถึงถ้ำ
เฮ๊กฮองต้องปีศาจยักษ์นอนอยู่ในถ้ำ
พลิกกลับตัวหันหน้าออกมาทางปากถ้ำ
ได้ยินเสียงลมพายุหวั่นไหว
แลไปดูเห็นแสงไฟสว่างสองมาถึงหน้าถ้ำก็ตกใจลุกขึ้น
เดินออกมาดู เห็นไฟไหม้สว่างอยู่ข้างทิศอุดรก็นึกว่าเ

ห็นไฟจะไหม้ที่วัดกวน อิ ม
เซียนยี่แน่แล้ว จำเราจะต้องไปช่วยดับไฟจึงจะชอบคิ

ดแล้วก็รีบเหาะมายังวั ด ครั้น
ถึงก็พิจารณาดูเห็นกุฏิใหญ่นั้นไฟหาไหม้ไม่
และข้างหลังกุฏิใหญ่มีคนนั่งภาวนา
เรียกลมอยู่ เมื่อปิศาจยักษ์เห็นดังนั้นจึงร่ายมนต์กำบัง

ตัวลอยลงแอบเข้าไปใน กุ ฎี
ใหญ่เห็นมีห่อผ้าแพรวางอยู่บนโต๊ะมีรัศมีสว่างออกมาเ

ป็นสีแสงต่าง ๆ ก็นึก
อัศจรรย์ใจยิ่งนัก จึงเดินเข้าไปใกล้หยิบห่อผ้าแกะออ

กดู ก็เห็นผ้ากาสาวพัสตร์
วิเศษงามยากที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบได้
มีความยินดียิ่งนักเดิมคิดจะมาช่วยดับไฟ
ครั้นมาเห็นผ้ากาสาวพัสตร์เข้า
จิตก็กลับไม่คิดที่จะช่วยดับไฟจึงหยิบเอาผ้ากาสาว-
พัสตร์นั้นได้แล้ว ก็ออกจากห้องกุฎีเหาะกลับไปยังถ้ำที่

อยู่ของตนตามเดิมครั้ น ไ ฟ โ ท ร ม
ล ง แ ล้ ว ฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายใน
วัด นั้น ต่า งค นต่ าง ร้อ งไ ห้ด้ วย ค
วาม
เสียดายข้าวของที่ไหม้ไฟหมดด้วยกันทุก ๆ
คนเป็นที่น่าสังเวชยิ่งนัก สมด้วยคำ
โบราณท่านกล่าวไว้ว่า (ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นกลับมา

ถึงตัวเห็นทันตา)ฝ่าย เ ห้ ง เ จี ย เ
ห็ น ไ ฟ โ ซ ม ล ง แ ล้ ว
จึงเปิดลูกบังไฟนันออกจ
าก กุฎี ที่พ ระ ถัง ซัม จัง
อยู่
ก็รีบเหาะไปยังสวรรค์เอาลูกบังไฟไปส่งกวั้งหมุดทีอ๋อ

ง แล้วก็รีบเหาะกลับลงม า ก็
พอสว่าง จึงคิดเห็นว่าพระอาจารย์ถังซัมจั้งยังไม่ตื่น
จึงแปลงกายเป็นแมลงผึ้งบิน
ลอดเข้าไปในช่องหน้าต่าง ครั้นเข้าไปแล้วก็กลายเป็

นรูปเดิมเดินเข้ามาปลุ ก พ ร ะ
อาจารย์ฝ่ายพระถังซัมจั่งเมื่อรู้สึกแล้วลุกขึ้นครองผ้าเ

ปิดประตูเดินออกมาแล ไ ป ทั้ ง สี่ ทิ
ศ
ไม่เห็นห้องหอและกุฎีศาลา
เห็นแต่กำแพงพังทลายไฟไหม้เป็นเถ้าถ่านไปหมดสิ้น
ครั้นเห็นดังนั้นแล้วก็มีความตกใจจึงถามเห้งเจียว่า
นี่เป็นด้วยเหตุผลประการใดเห้งเจียจึงแกล้งตอบว่า
พระอาจารย์เห็นจะนอนฝันไปดอกกระมัง เมื่อคืนนี้
ข้าพเจ้าหนีไฟแทบจะไม่พ้นเสียแล้วพระถังซัมจั้งยิ่งมีค

วามฉงน จึงถามว่าทำไมอาตมภา พ จึ
ง ไ ม่ รู้ เ ล่ า เห้งเจียจึง
พูดว่าข้าพเจ้าคอยแต่ระวังรักษาแต่กุฎีที่เราอยู่
จะปลุกพระอาจาย์ก็กลัวจะตกใจ

第003回 · เล่มที่ ๓

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๓

พระถังซัมจั้งพูดว่าทำไมจึงไม่ช่วยรักษาที่อื่นบ้างเล่า
เห้งเจียว่าข้าพเจ้าจะบอก
ให้พระอาจารย์ทราบ ที่เกิดขึ้นทั้งนี้นั้นก็เหมือนดังคำที่
พระอาจารย์ว่าเมื่อวานนี้
เพราะพวกหลวงจีนเหล่านี้คิดอยากจะได้ผ้ากาสาวพัส
ตร์ของเรา จึงได้คิดจะเอาไฟ
เผาเราให้ตายเสีย ถ้าเราตายเสียแล้ว
ผ้าจะได้ตกอยู่แก่เขา นี่หากว่าข้าพเจ้ารู้สึก
เสียก่อนแล้ว จึงมิได้เป็นอันตราย
หาไม่ป่านนี้ก็จะเหลือแต่กระดูก ข้าพเจ้าคิดว่า
พวกนี้หามีหิริโอตัปปะไม่ข้าพเจ้าจึงไม่ช่วย
เลยซ้ำเรียกลมมาให้พัดส่งใหญ่ไฟจึง
ได้ลุกลามมากมายไปดังนี้ เพื่อให้สมน้ำหน้าและพอใจ
ของพวกคนพาลที่มุ่งร้าย
หมายจะทำแก่เราพระถังซัมจั้งพูดว่า
ธรรมดาไฟจะต้องเอาน้ำดับจึงจะชอบ
นี่ท่านกลับเอาลม
มาประสมดังนี้จะควรหรือเห้งเจียว่า
คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า (ตัวเป็นคนอย่าคิดร้ายแก่เ
สือ เสือก็อย่า
คิดร้ายแก่คน) ถ้าเขาไม่ใช้ไฟเราก็ไม่เรียกลมเห้งเ
จียพูดแล้วก็หัวเราะพระถังซัมจั่งจึงพูดว่า
ถ้าดังนั้นผ้ากาสาวพัสตร์จะมิไหม้ไฟเสียแล้วหรือ
เห้งเจีย
ว่าเห็นจะไม่เป็นไร ด้วยผ้ากาสาวพัสตร์อยู่ที่กุฎีใหญ่ไ
ฟมิได้ไหม้ไปถึงได้ จำเราจะ
ไปทวงเอาผ้ากาสาวพัสตร์ของเราเถิด
พระถังซัมจั่งจึงจูงม้าเดินมายังกุฎีใหญ่
เห้งเจียยกหาบใส่บ่าเดินตามมาเวลานั้นหลวงจีนทั้งห

ลายกำลังนั่งคร่ำครวญทุกข์ร้อนอยู่ พอแลเห็นพระถัง
ซัมจังกับศิษย์เดินตามกันมาต่างคนก็ตกใจสำคัญว่าปิศา
จคนทั้งสองที่ไฟไหม้ตายมา
ทวงชีวิต ต่างคนก็คุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่าขอท่านได้
โปรดเถิด คนที่คิดร้ายต่อ
ท่านนั้น หาใช่พวกข้าพเจ้าไม่
ท่านอย่ามาทวงเอาชีวิตแก่ข้าพเจ้าเลยเห้งเจียได้ฟัง
ดังนั้นจึงตวาดว่า พวกเดียรัจฉานไม่รู้จักคนพวกเจ้า
จ ะต้องถึงแก่
ความตาย นี่ใครมาทวงชีวิตแก่พวกเจ้าเล่า
จงรีบไปเอาผ้ากาสาวพัสตร์นั้นมาให้
โดยเร็วเราจะได้ไปขณะนั้นหลวงจีนทั้งหลายพากันตะ
ลึงไปหมดไม่รู้ที่ว่าจะตอบประการใด
หลวงจีนสองรูปเป็นคนใจกล้าจึงถามว่าเมื่อคืนนี้ท่านพั
กนอนอยู่ในกุฎีไฟไหม้ตาย
แล้วยังมาทวงจะเอาผ้ากาสาวพัสตร์ดังคนเป็นฉะนี้ผีห
รือคนเรามีความสงสัยอยู่เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเร
า ะแล้วพูดว่าไฟที่ไหนไม่เห็นไหม้ตัวเราจงพากันไปดู
ที่กุฎีนั้นซี ไฟไหม้หรือไม่ไหม้จะได้รู้แน่
- พวกหลวงจีนเหล่านั้นก็พากันออกไปดูที่กุฎี
ก็เห็นกุฎีนั้นยังดีอยู่มิได้ไหม้เกรียม
หรือไหม้อะไรสักนิดหนึ่งครั้นเห็นดังนั้นแล้ว
ต่างคนก็ครั่นคร้ามเกรงกลัวแล้วมาคิด
เห็นว่า พระถังซัมจังกับเห้งเจียนี้เห็นจะเป็นผู้วิเศษส
ำเร็จแล้ว จึงมือภินิหารโดย
เป็นผู้รักษาธรรมอันบริสุทธิ์จึงหาเป็นอันตรายไม่
คิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงพากัน
เข้ามาในกุฎีใหญ่จะบอกความแก่ท่านผู้เฒ่าขณะนั้นอาจ
ารย์ผู้เฒ่ากำลังคร่ำครวญเป็นทุกข์อยู่ด้วยผ้ากาสาวพั
ส ตร์ไม่เห็น
ทั้งไฟก็ไหม้วัดวาอารามหมดสิ้น
พอได้ยินหลวงจีนลูกวัดมาพูดดังนั้น ก็ไม่รู้ที่จะ
คิดประการใด ในจิตใจให้หมกมุ่นเพราะกระทำการไ
ม่ตลอด จึงลุกเดินเข้าไปข้างใน

เอาศีรษะกระแทกเข้ากับฝาผนัง
จนศีรษะแตกถึงแก่ความตายจึงมีคำกลางกล่าว
ว่า (หลวงตาเฒ่าคิดมิดีกอปรไปด้วยความโลภ
คิดเอาไฟเผาท่านท่านก็ไม่เป็น
อันตราย ตัวกลัวต้องมาถึงแก่ความตายก็เพราะโลภเ
จตนา) ดังนี้แหละฝ่ายหลวงจีนทั้งหลายเห็นพระอา
จ า รย์ผู้เฒ่าฆ่าตัวตายดังนั้น ต่างคนต่างก็
ร้องไห้ กลับออกมาบอกพระถังซัมจั้งและเห้งเจียว่า
พระอาจารย์ผู้เฒ่าเอาศีรษะ
โดนฝาตายเสียแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายค้นหาผ้ากาสาว
พัสตร์ก็ไม่พบไม่เห็นแล้วแต่
ท่านจะมีความกรุณาแก่พวกข้าพเจ้าเถิดเห้งเจียได้ฟัง
ดังนั้นก็มีความโกรธเป็นกำลัง
ตวาดด้วยเสียงเป็นอันดังดุจฟ้าผ่า
ว่า พวกเจ้าเหล่านี้เอาไปซ่อนเสียเป็นมั่นคง
ว่าแล้วก็เรียกหลวงจีนมาทุกคน เห้งเจีย
ค้นหาโดยละเอียดก็ไม่พบเห็น
แล้วจึงเดินไปเที่ยวค้นทุกหีบทุกตู้ก็มิได้เห็น พระ
ถังซัมจังมีความโทมนัสและแค้นเห้งเจียเป็นที่สุดเห้งเ
จียเห็นพระอาจารย์โกรธจึงพูดว่า
พระอาจารย์อย่าวิตกเลยข้าพเจ้าคงจะ
สืบเสาะหาเอามาให้จงได้ เห้งเจียกระโดดมาฉวยไ
ม้กระบอกเหล็กออกจากหูไล่ตี
หลวงจีนเหล่านั้นพระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นจึงร้องห้ามเห้
งเจียว่า อย่าทำวุ่นวายจงไปตรวจถามดู
จะตกหล่นอยู่ที่ไหนบ้างดอกกระมัง
ด้วยเกิดฟืนไฟไหม้ลนอย่างนี้เห้งเจียได้ฟังพระอาจาร
ย์ร้องห้ามดังนั้นก็หยุดอยู่ หลวงจีนทั้งหลายจึงคำนับ
แล้วพูดว่าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้รู้เห็นด้วยเลย
เหตุการณ์ทั้งนี้เพราะตาผีเฒ่าอยยากได้
ผ้ากาสาวพัสตร์ของท่าน จึงได้คิดอุบายหวังจะฆ่าท่าน
ข้าพเจ้าทั้งหลายก็หาได้
ทราบไม่ ข้าพเจ้าทั้งหลายมัวสาละวนดับไฟและขนขอ
งอยู่ ผ้ากาสาวพัสตร์นั้นจะ

ตกไปอยู่แห่งใดก็หาทราบไม่เห้งเจียได้ฟังหลวงจีนพูด
ดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธมากขึ้น
จึงเดินเข้าไปในกุฎีใหญ่
ที่ห้องสมภารตายอยู่นั้น ค้นดูทั่วก็มิได้พบเห็นผ้ากาสาว
พัสตร์ จึงใช้ให้หลวงจีน
เหล่านั้นขุดดินใต้กุฎีขึ้นหาดูจนทั่วไปก็มิได้พบเห็น
ซึ่งจะเข้าใจว่าไฟไหม้เสียแล้ว
ก็หาชอบไม่จึงถามหลวงจีนทั้งหลายเหล่านั้นว่า
ที่ในบริเวณใกล้เคียงเหล่านี้มียักษ์
และปิศาจอสุรกายปรากฏอยู่บ้างหรือไม่
จึงสมภารรองผู้หนึ่งบอกว่า ทางข้างทิศ
อาคเนย์นี้มีภูเขาหนึ่งเรียกว่าเฮ็กฮองซัว
มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่าเฮ็กฮองต้อง มีปิศาจ
ยักษ์อยู่ตนหนึ่งชอบอัธยาศรัยแก่สมภารที่ตายเคยไปมา
หาสู่กันอยู่เสมอ ๆเห้งเจียถามว่าอยู่ใกล้หรือไกล
สมภารรองบอกว่าไม่สู้ไกลนักประมาณห้าสิบ
เส้น เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดแก่พระอาจ
ารย์ว่า จงวางใจเสียเถิดไม่
ต้องสงสัยเลย คือปิศาจยักษ์นี้เองมันดอดมาขโมยเอา
ไปเป็นแน่แล้ว ข้าพเจ้าจะ
ไปค้นหาดูพูดดังนั้นแล้วจึงเรียกหลวงจีนทั้งหลายเหล่า
นั้นมาพร้อมกันแล้วจึงสั่งว่า
ท่านทั้งหลายจงระวังรักษาพระอาจารย์ของเราไว้ให้
ดี และจงระวังดูม้าของเราไว้ด้วย
แม้มีเหตุการณ์อันตรายแต่อย่างใดแล้ว
เราจะตีด้วยกระบองเหล็กนี้ให้หัวและตัว
เจ้าแหลกละเอียดไปทั้งนั้น เห้งเจียพูดสั่งหลวงจีนเห
ล่านั้นแล้ว จึงแกว่งกระบอก
เหล็กตีซ้ายป่ายขวาด้วยกำลังอิทธิฤทธิ์
กำแพงและอิฐปูนเหล่านั้นพังทลายลงไป
หมด หลวงจีนทั้งหลายได้เห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความกลัวจน
ตัวงอรีบลงคุกเข่าคำนับแล้ว
ก็พูดว่าข้าพเจ้าทั้งหลายจะระวังรักษาพระอาจารย์ตา
มท่านสั่ง มิให้เป็นอันตรายได้เห้งเจียครั้นได้ฟังห

ล ว ง จีนทั้งหลายรับปฏิญาณดังนั้นแล้วก็มีความยินดีจึง
จัดแจงแต่งตัวมั่นคง แล้วก็รีบเหาะไปยังเขาเฮ๊กฮอง
ซัวเมื่อเห้งเจียเหาะไปนั้นพวกหลวงจีนทั้งหลาย
ใ น วั ด แลขึ้นไปบนอากาศ เห็น
เห้งเจียมีฤทธาศักดานุภาพยิ่งนักต่างคนต่างก็มีความมก
ลัวเกรงทุก ๆ คนแล้วพูดว่า
เหาะเหินเดินอากาศได้ดังนี้ทั้งไฟก็มิได้ทำอันตรายได้
ตาเฒ่าเจ้าวัดไม่รู้จักฟ้าต่ำ
ดินสูงคิดความร้ายทำลายเขา
โทษนั้นกลัวมาถึงตัวต้องมรณาเพราะความโลภ
เจตนาที่เห็นผิดเป็นชอบพระถังซัมจังจึงพูดว่านี่แน่ท่าน
ทั้งหลาย เห้งเจียไปตามหาผ้ากาสาวพัสตร์ถ้า
ได้มาสมประสงค์ก็จะดีไป ถ้าไม่ได้ผ้ากาสาวพัสตร์มา
ชีวิตของท่านทั้งหลายไม่
ทราบว่าจะเป็นประการใด ด้วยเห้งเจียเป็นคนดุร้าย
เมื่อพระถังซัมจังพูดดังนั้น
หลวงจีนทั้งหลายมีความวิตกเป็นอันมาก ต่างคน
ต่างคุกเข่าลงคำนับเทพยดาเทพาอารักษ์รุกขพิมานร้อ
งขอพรว่า ขอให้เห้งเจียได้
ผ้ากาสาวพัสตร์สมประสงค์เถิด
ต่างวิตกนั่งคอยฟังข่าวเห้งเจียอยู่พร้อมกันฝ่ายเห้งเจี
ยรีบเหาะตรงไปยังเขาเฮ๊กฮองซัว
ครั้นถึงก็รออยู่บนอากาศ พิจารณา
ดูโดยละเอียดเห็นภูเขาสูงเป็นสง่างาม
เวลานั้นกำลังเป็นฤดูเดือนสาม ต้นไม้กำลัง
ผลิดอกออกช่อเป็นที่น่าชม เห้งเจียพิจารณาดูภูเขารอ
บทั่วแล้วแลไปข้างเนินเขา
เห็นมีคนนั่งพูดกันอยู่สามคน
จึงลงมาข้างริมเนินกำบังตัวแอบเข้าไปดูเห็นยักษ์
นั่งอยู่สองข้าง ๆ ละคน อีกคนหนึ่งมีสีกายดำนั่งอยู่ข้า
งบนที่นั่งยู่ข้างขวาเป็น
เต้าหยิน ที่นั่งยยู่ข้างซ้ายนั้นเป็นชีผ้าขาว
ทั้งสามคนนั่งสนทนากัน ด้วยเรื่องฝึกฝน

การบวชเรียนและวิทยาวิชาต่าง ๆ
อ้ายคนตัวดำนั้นหัวเราะแล้วพูดว่า วันมะรืนนี้
เป็นแซยิดของข้าพเจ้า ๆ ขอเชิญท่านทั้งสองได้เอ็นดู
ข้าพเจ้ามาประชุมในการ
สามัคคีด้วยคนที่เป็นชีผ้าขาวนั้นตอบว่า ทุก ๆ
ปีข้าพเจ้าก็ต้องมาช่วยไต้อ๋อง ถึงปีนี้ก็ต้อง
มาช่วยอวยพรกันตามเคยเหมือนทุกปีมาเจ้าตัวดำจึงพู
ดว่า เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าได้ของวิเศษสิ่งหนึ่งนาม
เรียกว่าผ้ากาสาว
พัสตร์ ของสิ่งนี้เป็นของดีงามประหลาดตา
วันพรุ่งนี้จะประชุมเลี้ยงฉลองผ้ากาสาว
พัสตร์จะตั้งนามประชุมนั้นว่า (กาสาประชุม)
ท่านทั้งสองจะเห็นเป็นอย่างไรคนที่เป็นเต้าหยินหัวเร
าะแล้วตอบว่า ถ้าดังนั้นวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมา
คำนับ
ท่านก่อนเห้งเจียแอบฟังแต่ต้นจนปลายทราบความทุกป
ระการแล้ว ก็อุตสาห์สะกดใจ
ไว้จนทราบเรื่องตลอดแล้ว ก็กระโดดเข้ามาร้องตวา
ดด้วยเสียอันดังว่า อ้ายขโมย
มึงลักเอาผ้ากาสาวพัสตร์ของกูมา
เอ็งจงรีบเอามาคืนให้เราโดยเร็ว หาไม่มึงจะ
เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต ว่าแล้วก็ถือกระบองเงื้อจะตี
ปิศาจยักษ์ทั้งสามเห็นดังนั้น
ก็ตกใจ อ้ายตัวดำบันดาลให้กายหายเป็นลมหนีไป
เต้าหยินโจนหนีเหาะขึ้นไป
แผ่งกลีบเมฆไป ยังแต่ชีผ้าขาวนั่งตกตะลึงอยู่หาได้หนี
ไปไม่ เห้งเจียตีด้วยกระบอง
ล้มลงขาดใจตายซากศพนั้นก็กลับกลายเป็นรูปงูขาวตัว
หนึ่ง เห้งเจียเอากระบอง
เขี่ยขึ้นดูตัวก็ขาดเป็นสองท่อน
แล้วเหลียวหาอ้ายตัวดำกับเต้าหยินยังแลเห็นหลัง
อยู่ ก็รีบเหาะไล่ตามข้ามเขาไป
เห็นหว่างเขาเป็นชะโงกง้ำออกมามีถ้ำใหญ่ปิดปาก
ถ้ำแน่นหนาข้างบนปากถ้ำมีศิลาจารึกอักษรว่าเฮ๊กฮอง

ซัว ถ้ำเฮ๊กฮองต้องเห้งเจีย
เห็นดังนั้นจึงแกว่งกระบองร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายตายโหงจงรีบเอาผ้า
กาสาวพัสตร์ของพระอาจารย์กูมาโดยเร็ว
ถ้าขัดขืนช้าไปกูจะทำลายถ้ำเสียให้ราบ
เป็นหน้ากลองฝ่ายพวกบริวารยักษ์
ได้ยินดังนั้นจึงเข้าไปบอกแก่ไต้อ๋องว่าการที่จะประชุม
กาสานั้นเห็นจะไม่สำเร็จ บัดนี้ข้างนอกที่ปากถ้ำนั้นมีอ้าย
ปากแหลมหน้าเหมือน
รามสูรมาร้องทวงผ้ากาสาวพัสตร์ถ้าไม่ออกไปมันว่า
จะทำลายถ้ำเสียเดี๋ยวนี้
ขอท่านได้ทราบนายปิศาจยักษ์ได้ฟังบริวารยักษ์บอกดัง
นั้น มีความโกรธยิ่งนัก จึงเรียกบริวาร
ให้เอาเกราะกับทวนมาให้แล้วก็แต่งตัวสวมเกราะมือ
ถือทวน รีบเดินออกมาที่ประตู
ถ้ำ เห้งเจียยืนคอยอยู่ ครั้นเห็นปิศาจดำตลอดตัวใส่ห
มวกดำ คล้ายรูปม้าสวม
เกราะทองแดงเสื้อชั้นนอกทับเกราะแพรดอกดำ
มือถือทวนเป็นอาวุธสอดรองเท้า
หนังดำ แลดูทั้งกายปิศาจดำดุจดินหม้อและถ่านไฟเห้ง
เจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะนึก
ในใจว่า อ้ายนี่เห็นกำเนิดมันจะเป็นพวกเผาถ่าน
คิดดังนั้นแล้วก็นิ่งคอยดูอยู่ฝ่ายปิศาจยักษ์เดินออกมาถึง
ประตูถ้ำแล้ว จึงร้องถามด้วยเสียงเป็นอันดังว่า
ใครอยู่ที่วัดไหนหวา จึงมาถามหาผ้ากาสาวพัสตร์ทำไ
ม เอ็งอยู่ที่ไหนผ้ากาสาวพัสตร์
นั้นหายแต่เมื่อไร จึงได้เซอะซะมาทวงถามถึงที่นี่เอ็ง
เชื่อดีอย่างไรหรือเห้งเจียได้ฟังจึงตอบว่าผ้า
กาสานั้น เก็บไว้ในกุฎีใหญ่ที่วัดกวนอิมเซียนยี่เมื่อ คืน นี้
เกิดไฟไหม้วัดขึ้นตัวมึงแอบเข้าไปในกุฎีลักเอามาและ
นัดพวกพ้องมาจะทำกาสา
ประชุม ยังจะมีหน้ามาโต้ตอบได้อีกหรือ เร็ว ๆ

จงรีบเอามาให้กูเสียโดยดี หาไม่
ชีวิตมึงจะไม่รอดพ้นจากฝีมือกูฝ่ายอสุรยักษ์ปิศาจได้ฟัง
ดังนันจึงหัวเราะแล้วตอบวา
อ้ายคนเสเพลเจ้าอุบาย
มากเมื่อคืนนี้ไฟไหม้วัดนั้นเพราะด้วยเอ็งเอาไฟมาทิง
เองแล้ว เราเห็นเองนังอยู่
หลังกุฏีใหญ่เรียกลมช่วยไฟให้ลุกขึ้นแรง
จนไฟไหม้ไปทั้งวัดอันที่จริงข้าเอาผ้ากาสา
มาเสียนั้น ก็โดยคิดกลัวว่าไฟจะไหม้เสีย
เจ้าจะทำอะไรเราหรือ ตัวเจ้าชื่อไรแซ่ใด
มีฝีมืออย่างไรจึงอาจสามารถทำปากกล้ามาพูดจาจอง
หองที่นี่เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงตอบวา
เอ็งจำปูไม่ได้หรือ ปู่เป็นสานุศิษย์ของพระเจ้า
น้องยาเธอพระถังซัมจั้ง นามของเรานี้คือ
ซึงเห้งเจีย ถ้าเอ็งอยากจะรู้ฝีมือเราว่า
จะกล้าแข็งแรงฤทธิ์สักเท่าใดเราจะเล่าให้เจ้าฟัง
หากเจ้าจะตั้งสติไม่อยู่ขวัญจะหนี
ไปจากตัวปิศาจยักษ์จึงพูดว่าไหนเจ้าลองเล่าให้เราฟั
งดูทีหรือ เราจะได้รู้ว่าเจ้าจะมีฤทธิ์
เดชสักเท่าใดเห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะว่า
อ้ายเหลนของกูเอ็งจงเงี่ยหูลงคอยฟัง ทวดจะ
เล่าให้เอ็งฟังตั้งแต่แรกเมื่อเกิดทวดมีฤทธิ์เดชประกอ
บด้วยอากาศจึงเติบใหญ่ได้ ไปเรียน
วิชาต่อครูสอนให้ทวดรู้วิทยาและยาวิเศษไม่แก่ไม่ตาย
ทวดได้สำเร็จเป็นไต้เซียน
สารพัดคาบจะเปลี่ยนแปลงกายได้ทุกประการ
หมื่นกิจแสนการดวงจิตก็ไม่กอปร
ไปด้วยตัณหาราคะ อายัตนะหกประการบริสุทธิ์ภาคมั่น
คง ได้ลงไปปราบพระยา
เล่งอ๊องได้กระบองวิเศษแล้วกลับมาเป็นเจ้าอยู่ที่ถ้าจุ๊
ยเลียมต้องเง็กเซียงฮ่องเต้ตั้ง
ให้เป็นที่ซีเทียนไต้เซีย อยู่บนสวรรค์มียศเป็นขุนนางผู้
ใหญ่ เราทำวุ่นวายบนวิมาน
ก็ไม่มีผู้ใดจะต่อต้านได้ เหตุเพราะท้ายเสียงเล่ากุนกั

บยี่หนึ่งจินกุนจับเราได้เอาไป
บนสวรรค์ ท้ายเสียงเล่ากุนเอาไฟเผาเราด้วยเบ้าก็
ไม่ตาย ทวดจึงถือกระบองกาย
สิทธิ์ตีขนาบเข้าไปถึงสามสิบสามชั้นวิมานไม่มีผู้ใดจะสู้
ได้ สมเด็จพระเซ็กเกีย
มองนิฮุดโจ้จิงได้บันดาลเขาเง้าเห้งซัวครอบทวดไว้ไ
ด้ห้าร้อยปี ทวดจึงได้มาพบ
พระถังซัมจั่ง บัดนี้เราตั้งอยู่ในส้มมาทิฐิมรรค
จะไปวัดลุ่ยอิมยื่นมัสการพระผู้
ประเสริฐ ผู้กระทำที่สุดของโลกและข้ามโลกได้แล้วทั้
งรอบจักรวาลฟ้าดินต่อ ๆ มว
ถึงเดี๋ยวนี้ ก็รู้จักชื่อเราทั้งสิ้น
เหลนจงฟังคำทวดที่เล่าให้ฟังนี้เถิดฝ่ายปิศาจยักษ์เมื่อ
ได้ฟังเห้งเจียเล่าให้ฟังดังนั้น
หัวเราะแล้วพูดว่า เออฉะนั้น
เรานึกได้แล้วคือมูลเหตุนั้น เง็กเซียงอ่องเต้ตั้งให้เจ้
าเป็นที่เป๊กเบ๊อุนอ้ายคนเลี้ยงม้า
มิใช่หรือเห้งเจียได้ฟังปิศาจยักษ์กล่าวออกชื่ออักษรสา
มตัวว่าเป๊กเบ๊อุนอันอักษรสามตัวนี้
ถ้าได้ยินได้เห็นเวลาใดก็เกิดโทโสดุจไฟเข้าลนหัวใจ
ดวงตาเห้งเจียลุกดุจดาวโรหินี
แกว่งกระบองกายสิทธิ์ชื่อกิมตอปัง ตรงเข้าตีปิศาจ
ปิศาจก็ขยับทวนเข้ารับ ต่าง
รบกันไปมาประมาณยี่สิบเพลงพอตะวันจวนเที่ยง
ปิศาจยักษ์เอาทวนกดกระบอง
เห้งเจียไว้แล้ว ร้องพูดแก่เห้งเจียว่า
เวลานี้ก็จวนจะเที่ยงอยู่แล้ว จงพักให้เรากิน
อาหาร แล้วจึงค่อยมาต่อสู้กันใหม่
พูดแล้วก็ชักทวนถอยกลับเข้าถ้ำ สั่งบริวารให้
ปิดประตูแน่นแล้วให้จัดเครื่องเลี้ยงและเขียนหนังสือไ
ปเชิญ พวกพ้องมิตรสหาย
ทุก ๆ แห่งมาเลี้ยงโต๊ะจะได้คิดการต่อสู้แก่ข้าศึกต่อไ
ป บริวารได้หนังสือแล้วก็แยก
ย้ายกันไปฝ่ายเห้งเจียครั้นปิศาจกลับเข้าถ้ำแล้วคิดจะ

ทำลายถ้ำเข้าไปก็เหนื่อยเหลือกำลัง
จึงเหาะกลับมายังวัดอิมเชี้ยนยี่เข้าไปคำนับพระอาจา
รย์ แล้วเล่าความว่าปิศาจมี
กายดำมันลักผ้ากาสาวพัสตร์ไปจะทำการเลี้ยงโต๊ะ
ในการแซยิดของมัน และได้ต่อสู้
กันจนกลับมาให้พระอาจารย์กับหลวงจีนทั้งปวงฟังทุกป
ระการ หลวงจีนทั้งหลาย
จึงจัดแจงเครื่องแจถวายเพลพระถังซัมจั้งฉันแล้ว
เห้งเจียจึงรับประทานต่อภายหลัง
ครั้นเสพอาหารอิ่มเสร็จแล้ว
เห้งเจียก็คำนับลาพระอาจารย์เหาะกลับไปยังเขาเฮ๊
ก
ฮองชัว เมื่อขณะเหาะกลับมาแลลงไปเห็นบริวารปิศา
จยักษ์เดินมามือถือหีบไม้
สาลี่หีบหนึ่ง เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ลอยลงยังที่พื้นดินตรง
เข้าสะกัดหน้าเอาไม้กระบอง
ตีปิศาจยักษ์ตายคาที่เห็นกายปิศาจอ่อนน่วมดุจฟองน้ำ
เห้งเจียจึงลากศพทิ้งข้าง
ทางแล้วเอาหีบนั้นมาเปิดดู ก็เห็นเป็นหนังสือเชิญกินโ
ต๊ะในใจความว่าข้าพเจ้า
เฮกหันพระยาหมีดำ ขอคำนับมายังท่านกิมตือเล่าเสีย
งอาจารย์ได้ทราบ ด้วยบัดนี้
ข้าพเจ้าจะทำการเลี้ยงโต๊ะและทำการกาสาประชุมข
อเชิญท่านมานั่งเล่นพอเป็น
ก็ริยาที่รื่นเริงในกำหนดวันพรุ่งนี้เป็นวันประชุมขอจงม
าในเวลากำหนดเถิด เห้งเจีย
อ่านดูรู้ความดังนันแล้วจึงหัวเราะว่า
เหตุนี่เองจึงทำให้อ้ายอาจารย์เฒ่าที่ตายคบค้า
กับอ้ายพวกปิศาจยักษ์มารเหล่านี้เป็นเพื่อนฝูง
อายุมันจึงได้ยืนถึงสองร้อยเจ็ดสิบปี
เห็นอ้ายพวกปิศาจเหล่านี้จะให้ว่านยาอะไรกิน
จึงได้มีอายุยืนนานฉะนั้น จำเรา
จะแปลงกายเป็นอาจารย์เฒ่าผู้นั้น
เข้าไปในถ้ำก็คงจะได้เห็นผ้ากาสาวพัสตร์ เพราะ

เราเคยเห็นและจำตัวอ้ายนั่งข้างขวาได้
คือเต้าหยินที่เหาะหนีเราไปครั้งก่อน คิด
ดังนั้นแล้วจึงสำรวมกิริยาร่ายพระเวทคาถาแปลงกาย
ให้เหมือนรูปอาจารย์เต้าหยินครั้นแปลง
กายแล้วก็เดินเข้ามายังถ้ำ
เรียกให้เปิดประตูรับ พวกยักษ์บริวาร
ได้ยินก็ออกมาเปิดประตูถ้ำ แลเห็นท่านอาจารย์กิมตี้ม
าจึงกลับเข้าไปบอกนายว่า
บัดนี้ท่านอาจารย์กิมตี้มาแล้วเฮกหันได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่
า เราใช้คนไปเชิญเหตุใดจึงมาเร็วนัก
ชะรอยจะเป็น
เห้งเจียไปอ้อนวอนเชิญให้มาขอผ้ากาสาวพัสตร์คืนดอ
กกระมัง จำเราจะเอาผ้า
กาสาวพัสตร์ซ่อนไว้เสียก่อน อย่าให้เห็นคิดดังนั้นแล้ว
ก็เอาผ้ากาสาวพัสตร์นั้นเก็บ
ซ่อนเสียฝ่ายเห้งเจียเดินเข้าไปในประตูถ้ำ
เดินพลางชมพลางเห็นผลไม้ดกออกดอก
ช่ออรชรดุจสวนบนสวรรค์ ครั้นเดินเข้าไปถึงประตูชั้น
ที่สองเห็นทั้งสองข้างมีเหลี่ยน
หนังสือคู่หนึ่ง ข้างขวามีคำว่าระงับสุขสำราญไม่มีควา
มโลภ ข้างซ้ายมีคำว่าอยู่
ที่ลับความสนุกดุจเทวสถาน เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงคิดอ
ยูแต่ในใจว่า หนังสือที่เขียน
ไว้นั้นเป็นข้อนำความสำเร็จที่จะให้พ้นจากโลก
พวกยักษ์เหล่านี้ก็รู้จักทางมรรคผล
ของความดีเห้งเจียคิดดังนั้นแล้วก็เดินเข้าไปถึงประตู
ชั้นที่สามแลดูรอบในนั้นเห็นประตู
หน้าต่างสลักเสลาเป็นช่อเป็นชั้นลวดลายต่าง
ๆงดงามเจริญตาเป็นที่เจริญใจยิ่งนัก
ก็เดินตรงเข้าไปจนถึงตัวเฮกหันฝ่ายเฮกหันครั้นเห็นเ
ห้งเจียเดินเข้ามา
ก็สวมเสื้อแต่งตัวออกมา รับเชิญแล้ว
จึงพูดว่าข้าพเจ้าจะทำการเล็กน้อยในวันพรุ่งนี้
ท่านอาจารย์มีธุระหรือจึงมาก่อน

กำหนดในจดหมายเห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าจะใคร่ชมผ้า
กาสาวพัสตร์
จึงได้รีบมาก่อนกำหนด เพราะ
ได้ทราบในจดหมายซึ่งท่านให้คนถือไปให้
กำลังสนทนากันอยู่นั้น พวกบริวารที่
ไปเที่ยวสอดแนมกลับเข้ามาบอกว่า
ไต้อ๋องจงทราบเถิดว่าคนที่ถือหนังสือเทียบไป
เชิญพระอาจารย์กิมตี้นั้นไปได้ครึ่งทางพบเห้งเจียเข้า
เห้งเจียตีตายเสียแล้ว แปลง
กายปลอมเป็นอาจารย์กิมตี้เข้ามาในถ้ำ
จะคิดอุบายเอาผ้ากาสาวพัสตร์คืนเป็นแน่
ข้าพเจ้าได้แอบดูได้เห็นประจักษ์แก่สายตาแล้วเฮกหัน
ครั้นได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธจึงเอาท
วนแทงเห้งเจีย เห้งเจียแลเห็น
ดังนั้นหลบถอยหลังแปรกลับเป็นรูปเดิม
ชักกระบองเข้ารบรับกันในถ้ำและถ้อยที
หนีไล่ถอยออกมาจนนอกประตูถ้ำ
และขึ้นรบกันบนยอดเขาต่างมีฤทธิ์เข้มแข็งรบกัน
ได้หลายร้อยเพลง จนเวลาจวนค่ำก็ยังหาแพ้และชนะ
กันไม่เฮกหันเอาทวนรับกระบองไว้แล้
วร้องพูดว่า เห้งเจียหยุดก่อนเราจะพูดให้
ท่านฟัง
ด้วยเวลานี้ก็จวนจะค่ำอยู่แล้วเราหยุดรบกันเสียก่อนพ
รุ่งนี้เช้าเราจึงค่อยมารบกัน
ให้ถึงแพ้และชนะ พูดดังนั้นแล้วก็บันดาลตัวให้เป็นสาย
เหมือนลมหายไปต่อหน้าหังเจียเห็นดัง
นั้นก็ไม่สามารถ
ที่จะทำประการใดได้ก็เหาะกลับมายังวัดเ
ข้าไ2
คำนับพระอาจารย์พระถังซัมจั้งเห็นเห้งเจียกลับมาจึง
ถามว่า ไปพบผ้ากาสาวพัสตร์นั้นเป็น
ประการใดได้หรือไม่ได้เห้งเจียจึงเล่าความตั้งแต่ต้น
จนปลายให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ
พระถังซัมจั้งให้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นจึง

ย้อ นถ าม ว่า ฝีมื อปิ ศา จกั บตั วเ จ้า ใครจะ
เป็นอย่างไรกันเห้งเจียจึงตอบพระอาจารย์ว่า
ก็พอจะสู้กันได้ไม่สู้กระไรนัก พระถังซัมจั้งจึง
ว่าถ้าดังนั้นทำประการใดจึงจะได้ผ้ากาสาวพัสตร์คืนเ
ล่าเห้งเจียตอบว่าพรุ่งนี้คงจะเอาคืน
ใ ห้ จ ง ไ ด้ ค่ำวันนี้จะขอหยุดพักพอให้มีแรง
เสียสักคืนก่อนพระถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จิตใจให้วิตกด้วยผ้ากาสาวพัสตร์ยิ่งนัก
ในคืนวันนั้นพระถังซัมจั้งหาเป็นอันที่จะหลับนอนไม่
นั่งอยู่ที่ตรงหน้าต่างตรึกตรอง
หามีความสบายไม่ฝ่ายเห้งเจียเมื่อพักนอนครั้นดึกสาม
ยามเห้งเจียก็ผุดลุกขึ้น
เรียกหลวงจีนทั้ง
หลายมาพร้อมกัน สั่งให้ระวังรักษาพระอาจารย์ให้ดีเ
ราจะมีธุระไปสักหน่อยฝ่ายพระถังซัม
จั ง นั่ ง ต รึ ก ต ร อ ง เ
ป็นทุกข์อยู่หาหลับไม่ ครั้นได้ยินเห้งเจียสั่งหล วง
จีนดังนั้น ก็ลงจากเตียงร้องถามออกมาว่าเห้งเจียจะ
ไปข้างไหนเวลาค่ำมืดดังนี้แล้วเห้งเ
จี ย บ อ ก ว่ า ข้ า พ เ จ้ าคิดว่าการสิ่งนี้
จะต้องไปหาพระกวนอิมเพร าะ ที่วั ดนี้
ชาวชนทั้งหลายมาสักการะบูชาสร้างขึ้นถวายเป็นวัดข
องพระกวนอิม เพราะอักษร
เขียนชื่อวัดก็เป็นชื่อพระกวนอิม
พระกวนอิมให้สัตว์เดียรัจฉานปิศาจยักษ์อยู่ใกล้
วัดดังนี้ ข้าพเจ้าจะไปเชิญท่านและเล่าการให้ท่านฟัง
จะได้นิมนต์ท่านมา เห็นคง
จะได้ผ้ากาสาวพัสตร์คืนโดยง่าย
ข้าพเจ้าคิดเห็นอย่างนี้จึงจะไปเชิญท่านมาพระถังซัมจั่
งจึงถามว่าท่านไปเมื่อไรท่านจะกลับ
ม า ด้ ว ย พ ร ะ ก ว น อิ
มก็อยู่ไกลเห้งเจียบอก ว่า ข้า พเ จ้า คะ เน เว
ลา กิน ข้า วเ ช้าแล้วก็คงจะกลับมาถึง ถ้าอ ย่าง
ช้าก็

เพียงเที่ยง เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็คำนับลาพระอาจารย์เหาะตรงไปยังเขาน่ำไฮ้
บัดเดี๋ยวก็มาถึง เห้งเจียลอยพิจารณาอยู่บนอากาศเห็นชัยภูมิเขามีน้ำไหลรินเป็น
พู่ฝอยใสสะอาด มีต้นผลไม้ต่าง ๆ
ผลิดอกช่อหลายพรรณ ทั้งภูเขาโขดดูและเพิง
พักซับซ้อนเป็นลำดับต่าง ๆ มีไม้ต้นไม้ลำต่าง ๆ
ดุจคนแกล้งมาปลูกไว้ผู่งทีฆชาติ
ปักษาก็มาร่อนร้องและลงจับจิกกินผลไม้ที่มีผล
เร่าร้องสนั่นเสียงเซ็งแซ่ เห้งเจียดู
ก็ให้เกิดความเพลิดเพลินเจริญใจ
จึงนึกแต่ในใจว่าในสถานที่นี้ ควรเป็นที่อยู่ของ
ผู้วิเศษที่มีสติปัญญาความระงับจะเป็นที่อาศัย
ครั้นแล้วก็ลอยลงยังพื้นดินเดิน
เข้าไปยังป่าไผ่ ครั้นถึงประตูเก๋งใหญ่เห้งเจียก็เดินเข้าไปข้างในแลเห็นพระกวน
อิมนั่งอยู่บนบัลลังก์บัว เห้งเจียก็คุกเข่าลงคำนับนมัสการโดยเคารพพระกวนอิม
เห็นเห้งเจีย จึงถามว่า เจ้ามีกิจธุระอะไรหรือจึงได้มาจนถึงนี่เห้งเจียนมัสการแล้วตอบ
ว่า ข้าพเจ้ากับพระอาจารย์มีความร้อนใจเป็นอันมาก
เมื่อเดินทางไปไซทีพบวัดเข้าวัดหนึ่งมีนามว่าวัดกวนอิมเซียนยี่ ชนทั้งหลายมีความ
เลื่อมใสมาสักการะบูชาด้วยธูปเทียนดอกไม้อยู่เนืองนิตย์มิได้ขาด บัดนี้มีสัตว์หมี
ปิศาจยักษ์ตนหนึ่งอยู่ใกล้วัด
มันลักเอาผ้ากาสาวพัสตร์ของพระอาจารย์ข้าพเจ้าไป
ข้าพเจ้าไปทวงถามหลายครั้งแล้วมันหาคืนให้ไม่
บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาขอทวงเอาที่
ท่านเพราะท่านเป็นเจ้าของวัดยอมอนุญาตให้ปิศาจยักษ์อยู่ใกล้เคียงวัดกวนอิ่ม
เซียนยี่ ขอให้ท่านเป็นธุระจัดแจงเอามาให้พระกวนอิมได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น

จึงว่าเดียรัจฉานไม่รู้จักผิ ด แ ละชอบพูดจา
ไม่มีแบบแผนเลย อ้ายปิศาจหมีมันลักเอาไปควรเอ็งจ
ะไปทวงเอาแก่มันจึงจะถูก
เหตุใดจะมาทวงเอาที่อาตมาเล่า
ซึ่งเหตุการณ์เกิดความเดือดร้อนขึ้นดังนี้ ที่แท้ก็
เพราะเจ้าใจใหญ่นำเอาของวิเศษออกประกวดอวดแ
ก่เขา ให้คนร้ายคนพาลเห็น
แล้วยังมิหนำซ้ำตัวเจ้าได้กระทำผิดเมื่อไฟติดขึ้นแล้ว
เจ้ายังเรียกลมให้ประสมพัด
จนไฟไหม้วัดวาอารามหมดสิ้นดังนี้
ยังมีหน้าเอาความร้ายมาใส่เราอีกหรือ เราว่า
ดังนี้เจ้าเข้าใจหรือไม่ว่าใครผิดแน่เห้งเจียเห็นพระก
วนอิมมีความโกรธดังนั้น
ก็ลนลานกราบลงแล้วพูดว่ า ขอท่าน
ได้ยกโทษให้ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด
อันที่จริงนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า อ้ายปิศาจมันไม่
ยอมคืนผ้ากาสาวพัสตร์ให้แก่ข้าพเจ้าเป็นแน่
พระถังซัมจั้งจะภาวนาบีบศีรษะ
ข้าพเจ้าเหลือที่จะทนได้ เพราะฉะนั้นซึ่งข้าพเจ้ามาทั้
งนี้ หมายจะพึ่งพระบารมีท่าน
ขอได้โปรดกรุณาแก่ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิดพระกวนอิ
มจึงพูดว่า
เอาเถอะข้าก็จะช่วยเพร า ะ เ ห็ น แ ก่ พ ร
ะ ถั ง ซัมจั้ง พูดดัง
นั้นแล้วก็ออกจากที่อยู่ปาฏิหาริย์เหาะลอยขึ้นบนอากาศ
ตั้งหน้าตรงไปยังเขาเฮ๊ก
ฮองซัว เห้งเจียก็เหาะตามไปข้างหลัง
ครั้นใกล้จะถึงพระกวนอิมเห้งเจียลอยลงเดิน
ไปตามทาง ขณะนั้นมีเต้าหยินคนหนึ่งถือถาดเดินมาใน
ถาดมียาวิเศษอายุวัฒนะ
สองเม็ด เดินมาปะหน้าเห้งเจีย
เห้งเจียยกไม้กระบองฟาดลงทีหนึ่ง เต้าหยินล้ม
ดิ้นขาดใจตาย พระกวนอิมเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงพูดว่าอ้
ายสัตว์วานรนี้ชั่วช้านักทำไม

จึงได้ทำดังนี้เล่า เพราะว่าคนนี้เขามิได้ขโมยผ้ากาส
าวพัสตร์ของตัวไป เหตุใดจึง
ไปตีเขาให้ถึงแก่ความตาย• เห้งเจียพูดว่าท่านยังไม่
ทราบ เต๊าหยินนี้คือพวกพ้องบริว
า ร ข อ ง อ้ า ย ยั ก ษ์ ห มี ด ำ
ถ้าละไว้ไม่คิดตัดกำลังปล่อยให้มากขึ้น
พรุ่งนี้อ้ายเหล่านี้ก็จะมาประชุมกัน อ้าย
เต๊าหยินคนนี้มันเที่ยวหาของมาช่วย
พูดดังนั้นแล้วก็จับศพเต้าหยินยกขึ้นมาดูก็
เห็นเป็นชะมดตัวหนึ่ง เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล
ไปที่ในถาดเห็นมียาวิเศษอยู่
สองก้อน ที่ก้นถาดมีอักษรจารึกอยู่สี่ตัวคือ
ลินฮือจื๊อเจ่ เห้งเจียเห็นดังนั้นแล้วก็
พูดว่า บังเอิญสบเหมาะ จึงหันหน้ามาคำนับพระกวนอิ
มแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าคิด
อุบายได้อย่างหนึ่ง จะใช้ช้อนกลแต่ไม่ทราบว่าท่านจะ
ยอมหรือไม่พระกวนอิ่มจึงถามว่า
อุบายของท่านประการใดจงชี้แจงให้เราฟัง
เมื่อเห็น
สมควรจะทำก็จะได้ทำเห้งเจียจึงว่า หนังสือในถาด
ลินฮือจื๊อเจ่นั้น คือชื่อของเต้าหยินที่ตายนั้นเอง
ขอให้ท่านแปลงกายให้เหมือนเต้าหยิน
ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นยาหนึ่งเม็ดวางอยู่ใน
ถาดท่านจงยกเข้าไปช่วยการแซยิดของปิศาจหมี
ถ้าอ้ายยักษ์กินยานั้นเข้าไปในท้อง
ข้าพเจ้าก็จะทำถนัด แม้มันไม่ยอมให้ผ้ากาสาวพัสตร์
ข้าพเจ้าจะรวบรัดเอาไส้มัน
ออกมาให้หมดท่านจะเห็นชอบด้วยหรือไม่พระกวนอิมไ
ด้ฟังเห้งเจียชี้แจงดังนั้นจึงหัวเร
า ะ แ ล้ ว พู ด ว่ า ได้ ก า ร แ ล้ ว พระ
กวนอิ่มจึงสำรวมจิตนึกน้อมกระทำภาวนาแปลงกายเป็
นเต้าหยินกระทำกิริยา
อาการให้เหมือนดุจคนเดียวนั้นเห้งเจียเห็นพระกวนอิ
มแปลงรูปเป็นลีนฮือจื๊อเจ่

จึงชมว่าช่างเหมือนจริงๆ แล้ว
บอกว่าข้าพเจ้าจะแปลงบ้าง พูดแล้วก็สำรวมจิตร่ายพ
ระคาถา ตัวเห้งเจียก็กลาย
เป็นยาเม็ดกลมกลิ้งอยู่ในถาด
พระกวนอิมก็ถือถาดเดินมายังถ้ำ ครั้นถึงก็พิจารณา
ดูท่าทางที่ปากถ้ำและต้นผลไม้ร่มรื่นเป็นน่าอยู่
อาจให้เกิดความผาสุกสบายใจได้
ควรเป็นที่อาศัยปฏิบัติอาจให้เกิดมรรคผลได้อยู่
จำเราจะต้องแก้ไขช่วยชีวิตปิศาจ
ไว้บ้างจะได้ไม่ถึงแก่ความตาย
และไม่ขาดเมตตาจิตแห่งเราเมื่อพระกวนอิมคิดดังนั้น
แล้ว ก็เดินเข้าไปยังประตูถ้ำ
เห็นหมู่ปิศาจยักษ์
นอย ๆ พูดกันว่า ท่านฤาษีลินฮือจือเจ่มาแล้ว
บ้างก็รีบเข้าไปบอกเฮกหันไต้อ๋อ
ว่า บัดนี้ท่านลีนฮือจือเจ่มาแล้เฮกหันได้ฟังดังนั้นก็เดิน
ออกมารับ
เชิญท่านลีนฮือจื้อเจ่เข้าไปนั่งที่อันสม
ควร
แล้ว ยักษ์หมีจึงพูดว่าขอบใจท่านได้เอ็นดูแก่ข้าพเจ้าเ
อาของมาช่วย พระเดช
พระคุณของท่านอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมากพระกวนอิมจึ
งพูดว่า ข้าพเจ้าได้ยาวิเศษหนึ่
งเม็ดมาคำนับท่านพูดแ
ล้วก็ยกถาด
ยานั้นมาสงให้แก่เฮกหัน แล้วก็อวยพรว่าขออายุท่านจ
งเจริญยืนนานชั่วฟ้าและ
ดินเถิดปิศาจยักษ์ได้ฟังดังนั้น
ก็มีความยินดีเป็นอันมาก มิได้มีความรังเกียจกิจแหนง
เลย จึงหยิบยาใส่ปากกลืนลงไปในท้องในทันใดนั้นเห้
งเจียเมื่อเข้าไปอยู่ในท้องเฮก
หันได้แล้ว ก็กลับกลายจากเม็ดยาเป็นรูปเดิม
เอามือจับไส้เฮกหันหมุนบิดไปมา

จนเฮกหันได้ความทุกขเวทนาเจ็บปวดถึงสาหัส
ร้องให้ลีนฮือจื๊อเจ่ช่วยว่าข้าพเจ้าจะถึงแก่ชีวิตอันตรา
ยแน่แล้ว ขอท่านได้กรุณา
แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด ร้องพลางดิ้นพลางอยู่กลางพื้นน้ำ
ฝ่ายพระกวนอิมเห็นดังนั้น
ก็คลายมนต์กลับเป็นรูปเดิ ม ร้องตวาดว่า เจ้าจง
รีบเอาผ้ากาสาวพัสตร์ออกมาให้เรา
เราจึงจะยกโทษให้เฮกหันครั้นเห็นลีนฮือจื๊อเจ่
กลับเป็นพระกวนอิมไปดังนั้น ก็รู้ว่าตนต้องอุบาย
ของห้งเจียแล้ว ทั้งเจ็บทั้งกลัวเหลือกำลังสิ้นทิฐิมานะ
ลง จึงร้องสั่งบริวารให้ไปเอ
า
ผ้ากาสาวพัสตร์มาโดยเร็วปิศาจน้อยได้ฟังนายสั่งดังนั้
น ก็ไปเอาผ้ากาสาวพัสตร์ออ
ก ม า ถ ว า ย พ ร ะ ก ว น อิ ม
พระกวนอิมก็รับผ้านั้นไว้แล้วก็บอกเห้งเจียออกมา
เห้งเจียก็บันดาลเป็นลมอากาศ
ออกมาจากท้องเฮกหัน เดินมาหยิบผ้ากาสาวพัสตร์ถือ
ไว้ฝ่ายพระกวนอิ๋มเห็นปิศาจยั
ก ษ์ ยังฟุบหน้าอยู่คิดวิตกไปว่า ถ้าปิศาจยักษ์ยัง
จะมีโทสะอยู่ก็จะทำการจลาจลต่อไป
อย่าเลยจะต้องเอามงคลครอบศีรีษะไว้เสีย
เถิด คิดดังนันแล้ว ก็เอามงคลที่พระให้ไว้สวมศีรษะเ
ฮกหันลงทันทีฝ่ายเฮกหันเมื่อม
ง ค ล ต้ อ ง ศี ร ษ ะ ก็ ท ะ ลึ่ ง ลุ ก ขึ้ น
ฉวยทวนจะแทงพระกวนอิม
พระกวนอิมกับเห้งเจียกระทำปาฏิหาริย์ขึ้นลอยอยู่บนอ
ากาศแล้วพระกวนอิมก็ร่าย
พระมนต์ออกชื่อเฮกหันยักษ์หมีผู้เดียว
เฮกหันก็ปวดเศียรเวียนเกล้าราวกับศีรษะ
จะแตกลงกลิ้งอยู่กับพื้นดิน
ทวนก็หลุดจากมือร้องขอโทษอ้อนวอนไปต่าง
ๆพระกวนอิมจึงกล่าวว่า อ้ายสัตว์เดียรัจฉานเจ้าจะย
อมกลัวเราหรือไม่เฮกหันจึงว่

า ข้ า พ เ จ้ า ย อ ม ก ลั ว ท่ า น แ ล้ว
ขอรับประทานชีวิตไว้สัก ครั้ งห นึ่ง เถิ ด
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็อยากจะใคร่ตีด้วยกระบองสักทีหนึ่
ง แต่พระกวนอิมว่าอย่าทำ
ให้ถึงตายเลย อาตมาจะเอาไปไว้ใช้เห้งเจียถามว่า
จะเอาไปไว้ใช้ที่ไหน
พระกวนอิมบอกว่าที่หลัง เ ข า น่ ำไฮ้นั้น
ยังไม่มีคนเฝ้า จะพาไปไว้ให้เฝ้าที่ตำบลนั้น
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า นี่แหละ
จริงแท้ว่ามีความกรุณาไม่บกพร่องฝ่ายปิศาจเฮกหันครั้
นฟื้นขึ้นแล้ว
ก็พนมมือร้องว่าข้าพเจ้า จ ะ ข อ รั ก ษ า ธ ร
ร ม
สัมมาปฏิบัติตลอดชีวิต พระกวนอิมได้ฟังดังนั้นจึงลอยล
งมายังพื้นดิน แล้วจึงเดิน
มาลูบศีรษะเฮกหันสอนให้ถือศีลแล้วบอกว่าท่านจงถือท
วนตามเราไปฝ่ายปิศาจหมีตั้
ง แ ต่ นั้ น จิ ต ใ จ ก็ ป ร า ศ จ า ก ค
วามชั่วร้ายเป็นปรกติถื อท วน คอ ยต าม
พระกวนอิมไปเขาน่ำไฮ้ พระกวนอิมจึงสั่งเห้งเจียว่า
ท่านจงเอาผ้ากาสาวพัสตร์ไ
ป
ให้พระถังซัมจั้ง และตัวเจ้าจงอุตสาหะคุมรักษาเธอไ
ปให้ดี ถ้าที่หลังอย่าเอาผ้า
กาสาวพัสตร์นั้นออกอวดแก่ผู้ใดอีกต่อไปเห้งเจียได้ฟัง
พระกวนอิมสั่งดังนั้น
ก็คำนับลาลอยลงยังพื้นดิน เ อ า ไ ฟ เผาถ้ำนั้น
เสียสิ้นแล้วก็เหาะกลับไปยังวัดกวนอิมเซียนยี่
พระกวนอิมก็พาเฮกหันไปยังเขาน่ำไฮ้
ที่อยู่ของพระกวนอิมฝ่ายเห้งเจียเมื่อเหาะกลับมาถึงวั
ดกวนอิมเซียนยี่
ก็ลอยลงยังพื้นดินเดินเข้ า ม า .
คำนับพระอาจารย์ แล้วก็เล่าความตั้งแต่ต้นจนปลาย
ตามที่พระกวนอิมได้มาช่วย

ให้พระอาจารย์ฟังทุกประการ
พระถังซัมจังได้ฟังเห้งเจียเล่าและได้ผ้ากาสาวพัสตร์
คืนมาดังนั้น ก็มีความยินดีจึงตั้งจิตน้อมนมัสการไปยังเ
ขาน้ำไฮ้ พวกหลวงจีนทั้ง
หลายก็พากันมีความยินดีทุกคน
แล้วจัดแจงทำเครื่องแจที่โอชารสถวายพระถัง
ซัมจั่งกับเห้งเจียให้ฉันเสร็จแล้ว
เห้งเจียจึงผูกม้านิมนต์พระอาจารย์ขึ้นม้า เห้งเจียก็
ยกหาบขึ้นบ่า พร้อมกับออกเดินหลวงจีนทั้งหลายก็ตาม
มาส่งจนพ้นเขตวัด ต่าง
คนคำนับซึ่งกันและกันแล้วก็กลับไปเห้งเจียเดินนำหน้า
พระอาจารย์ไปในเวลานั้น
เป็นเวลากำลังฤดูเดือน สี่ ต้นไม้
ออกผลอุดมตามแนวทางออกดารดาษ
บ้างผลิดอกออกช่ออรชรระรื่นหอมไปทั้งป่า
ครั้นเดินมาได้หกเจ็ดวันทางก็เปลียวเข้าทุกที่วันหนึ่งเ
ดินมาก็จวนจะค่ำ
มองหาที่พักนอน พระถังซัมจังแลไปแต่ไกลเห็นมี
หมู่บ้าน จึงบอกแก่เห้งเจียว่า
ที่ข้างหน้านั้นมีภูเขาและหมู่บ้านคนอยู่ จำเราจะ
เข้าไปอาศัยพักสักคืนหนึ่ง เห้งเจียแลไปก็เห็นบ้านมีรั้
งไม้ไผ่ล้อม บ้านเรือนสลับ
สลอนเรียงรายกันอยู่เป็นอันมาก
เมื่อเห็นนั้นเวลาก็โพล้เพล้จวนค่ำเห้งเจียว่าที่แห่งนี้มี
หมู่บ้านคนควรจะต้องพักอา
ศั ย พระถังซัมจั้งก็ชักม้ารีบ
เดินบัดเดี๋ยวก็มาถึงปากช่องทางแลไปเห็นเด็กหนุ่มน้อ
ยคนหนึ่งถือร่มเดินออกมา
สวมเสื้อกั๊กนุ่งกางเกงขาวเท้าสอดเกือกหญ้าท่วงที่เห
มือนจะมีธุระไปข้างไหนเห้
งเจียเห็นดังนั้นจึงเดินไปส
กัดหน้ายืดข้อมือไว้แล้ว ถา มว่ า พ่อหนุ่มน้อยจะ
ไปข้างไหน ฉันจะขอถามสักหน่อยเถิดว่า
ที่หมู่บ้านนี้เขาเรียกว่าบ้านอะไร อยู่

ในเขตแขวงเมืองใดหนุ่มน้อยนั้นมีสีหน้าเหมือนมีทุกข์ไ
ม่ใคร่จะพูด
แต่จำใจขัดไม่ได้จึงบอก ว่า บ้าน
นี้ไม่มีคนพูดเท่านั้นก็สะบัดมือจะไปเห้งเจียหัวเราะแล้
วพูดว่า
พ่อหนุ่มน้อยอย่าวุ่นไป เ ล ย เ ร า เ ห็ น เ จ้
า มี ทุ ก ข์ อ ยู่เป็นแน่
เราจะช่วยแก้ทุกขร้อนให้เจ้าอย่าดิ้นรนไปเลยหนุ่มน้อ
ยได้ฟังดังนั้นมีความโกรธ
แ ต่ ไ ม่ พู ด ว่ า อ ะ ไ ร
จะกระโดดหนีก็เห็นจะไม่
พ้น แล้วกลับคิดโกรธนายของตัวเป็นที่สุด
เพราะใช้ให้มาจึงได้มาพบ อ้ายหัวขูด
จับรั้งไว้ตามชอบใจเห้งเจียจึงอ้อนวอนถามว่า
การขัดข้องในใจอย่างไรจงบอกเราให้ทราบแล้ว
เราก็จะปล่อยท่านไปดอก หนุ่มน้อยก็ไม่พูดจาสิ่งใด
เห็นว่าหนีไม่พ้นแน่แล้ว ก็
เกิดโทสะมากขึ้นจึงเอาร่มที่ถือตีเห้งเจีย
เห้งเจียปัดร่มกระเด็นไปแล้วก็ยังไม่วาง
ข้อมือฝ่ายพระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นจึงร้องห้ามเห้งเจียว่
า คอยคนอื่นมาจึงค่อยถา
ม
ไม่ได้หรือ จำเพาะถามคนนี้ทำไมเล่า
เห้งเจียจึงว่าจะถามคนอื่นนั้นไม่ได้ความ
จะต้องถามคนนี้จึงจะได้ทราบเหตุผลหนุ่มน้อยเห็นเห้ง
เจียไม่ปล่อยข้อมือแน่แล้ว
จึงบอกว่า ที่นี้คืออาณาเขตเมือง
(โอซือจังก๊ก) ตำบลนี้เรียกว่าบ้าน (เกาเล้าจึง)
ท่านจงปล่อยให้ข้าพเจ้าไปเถิดเห้งเจียว่าเราดูกิริยา
เจ้ามิใช่คนเดินทาง
จงบอกแก่เราโดยตรงจะไ ป ข้ า ง ไหน
มีกิจธุระอะไรให้ทราบแล้วเราจะปล่อยให้ไปหนุ่มน้อย
นั้นไม่รู้แห่งที่จะทำประกา
ร ใ ด เ ป็ น ที่ จ น ใ จ ยิ่ ง นั ก

ก็บอกความตามจริงว่า
เจ้าของบ้านข้าพเจ้า ชื่อเกาท้ายกง
ข้าพเจ้าชื่อเก้าใช้ ท่านท้ายกงมีบุตรสาวคน
หนึ่งอายุได้ยี่สิบปี ยังหามีผัวไม่
เมื่อแต่ก่อนสามปีมาแล้วมีปิศาจยักษ์ตนหนึ่งมา
ข่มขืนนางนั้นเอาเป็นภรรยา
ท่านท้ายกงไม่ชอบใจด้วยได้บุตรเขยเป็นปิศาจยักษ์
จะเสาะหาหมอดีมาขับไล่ปิศาจยักษ์ให้ไปเสีย
บัดนี้ปิศาจยักษ์จับเอานางไปขังไว้
ในห้องเรือนข้างหลังบ้าน ประมาณสักครึ่งปีผู้ใดมิได้เ
ห็นหน้านางไม่รู้ว่าจะเป็
น
หรือตายประการใด ท่านท้ายกงมีความทุกข์ร้อนยิ่งนัก
จึงเอาเงินให้ข้าพเจ้า
ส อ ง
สามตำลึงให้ไปหาหมอมาขับไล่ปิศาจ
ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้ามิได้หยุดเดินเลยเมื่อครั้งก่อนข้าพ
เจ้าได้ไปหาหมอทั้งหลว
ง จี น แ ล ะ ค ฤ ห ั ส ถ์ ม า ตั้ ง พิ ธี ท ำ
ก า รขับไล่
ก็ไม่อาจจะปราบปรามปิศาจลงได้
ท้ายกงโกรธข้าพเจ้าว่าไม่เอาธุระช่วยแก้ทุกข์ร้อน
จึงด่าว่าด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่าง ๆ
บัดนี้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปตามเชิญหาหมอที่ดี ๆ
อันมีเวทมนตร์เชี่ยวชาญให้จงได้
บังเอิญมาพบท่านกั้นกางเราไว้อย่างนี้จะมิเสีย
เวลาของข้าพเจ้าไปหรือ ข้าพเจ้าได้รับซึ่งความหยา
บคายของท้ายกงเหลือที่
จ ะ
พรรณนา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะได้รีบไปอย่างเดี
ยว
ขอท่านได้กรุณาโปรด
ปล่อยข้าพเจ้าไปเถิดเห้งเจียครั้นได้ฟังหนุ่มน้อยเล่าใ
ห้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้ว

พูดว่าบังเอิญเป็นเคราะห์
ของเจ้าดีเอง แล้วจึงพูดแก่เกาใช้ว่าเจ้าอย่าไปหาห
มอให้เสียเงินเลย
เราจะช่วย
เจ้าไม่เห็นแก่สินจ้างสินบนของเจ้าดอก
อันความจริงเรามีฝีมือเข้าใจการที่จะปราบ
ปรามยักษ์ผีปิศาจได้โดยแท้
เจ้าจงกลับไปบอกให้นายเจ้ารู้ว่าบัดนี้มีพระมาแต่เมือ
ง
- ไต้ถังกับสานุศิษย์คนหนึ่ง
จะไปยังไซทีนมัสการพระยูไลแล้ว ขออาราธนาพระ
คัมภีร์พระไตรปิฎกไปไว้สั่งสอนมหาชนในเมืองถัง
และเข้าใจในการขับไล่ผีปิศาจ
โดยเชี่ยวชาญ จะขอรับรักษาคนไข้ให้หายโรคที่ปิศาจ
สิง
เจ้าจงเร่งไปบอกแก่นา ย
ของเจ้าดังคำข้าสั่งนี้เถิด เจ้าอย่าวิตกทุกข์ร้อนไปเล
ยเกาใช้พูดว่าท่านอย่า
ทำพูดเล่นคล่อง ๆ
เพราะข้าพเจ้าก็ได้เคย รับ คว าม โก รธ
ของท้ายกงมามากแล้ว ถ้าฝีมือท่านไม่พอที่จะปราบปิศ
าจนั้นได้แล้ว
ก็จะทำให้
ข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อนอีกเห้งเจียจึงพูดว่าเจ้า
อย่าวิตกเลยเรามิให้ผิ
ดถึงตัวเจ้า จงพาเราไปที่บ้านเถิดจะได้
แก้ไขให้เห็นจริงในทันตาที่เดียวเกาใช้ได้ฟังดังนั้นไม่
รู้แห่งที่จะทำประการใ
ด จำใจจำพาพระถังซัมจั้งกั บ เ ห้งเจีย
เดินกลับมายังประตูบ้าน ครั้นถึงเกาใช้ก็ตรงขึ้นบนตึก
พอพบกับเกาท้ายกง
เกา
ท้ายกงจึงด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานใช้ให้ไปหาหมอยัง
จะกลับมาทำไมเล่า

เกาใช้
ทิ้งสองุค่านปนรู้ำรา นสะาร้าง ๆ ีรัาน้าวเมืองไห้
งปดนี้จะไ
เมืองไซทีอาราธนาพระไตรปิฎก
เธอพูดว่าเข้าใจในการกำหราบปิศาจและยักษ์ร้าย
ต่าง ๆ ได้ บัดนี้ข้าพเจ้าพามาคอยอยู่นอกประตูบ้านแ
ล้วท้ายกงได้ฟังดังนั้น
จึงพูดว่าพระเดินทางอวดว่า มีเว ทมนตร์เชี่ยวชาญวิตกแต่
จะไม่ดีจริง ว่าดังนั้นแล้วพร้อมด้วยเกาใช้เดินออกมา
หน้าประตู
แล้วร้องว่าเชิญ
ท่านทั้งสองเข้ามาข้างในเถิดพระถังซัมจังเห็นเจ้าขอ
งบ้านมาเชิญดังนั้น
ก็ขึ้นไปบนตึกกับเห้งเจีย ครั้นถึง
เกาท้ายกงเชิญให้นั่งที่อันสมควรแล้ว
ยกน้ำชามาถวายพระถังซัมจังฉันเห้งเจียก็
นั่งนิ่งอยู่ข้างริมนั้นท้ายกงแลไปเห็นรูปร่างเห้งเจียลัก
ษณะดุร้ายน่ากลัวดังนั้
นก็ตกใจ
จึงเรียกเกาใช้มาถามว่าทำไมเจ้าจึงพาอ้ายยักษ์มาอี
กเล่า
อ้ายคนที่อยู่ในห้องขอ ง
เราก็น่ากลัวอยู่แล้วจะคิดแก้ไขก็ยังหาได้ไม่
ยังมิหนำซ้ำไปพาเอามาใหม่อีกเล่า
เจ้าแกล้งจะให้มาฆ่าข้าหรือเห้งเจียเห็นเจ้าของบ้าน
พูดดังนั้น
อดอยู่ไม่ได้จึงพูดว่า ท่านผู้เฒ่ามีอายุมาก
เสียเปล่า ๆ ไม่รู้จักอะไรเลย
ถ้าจะคิดเลือกเอารูปลักษณะดีทั้งนั้น ท่านจะเอารูป
ไปต้มแกงกินหรือ เหมือนอย่างข้าพเจ้ามีรูปร่างนาเก
ลียดน่ากลัวก็จริง
แต่จะช่วย
ท่านเป็นธุระจับปิศาจเอาบุตรสาวกลับคืนให้ท่านได้

อย่างนี้จะดีหรือไม่ดี ทำไม
ท่านจึงเอาแต่รูปร่างเป็นประมาณเล่าท้ายกงได้ฟังเห้

งเจียพูดดังนันก็เห็นจ ริ ง
จึงเชิญเห้งเจียขึ้นมานังข้ า ง บน แล้ว
ท้ายกงจึงพูดว่า เกาใช้มาบอกแก่ข้าพเจ้าว่าท่านทั้งส
องอยู่เมืองถัง
เดินทางมา
จะไปไซที่หรือพระถังซัมจั้งจึงตอบว่า
จริงดังท่านถาม ด้วยอาตมภาพจะไปมัชเมิมประเทศ
นมัสการพระยูไล แล้วจะเชิญพระไตรปิฎกไปยังเมือง

ไต้ถังบัดนี้อาตมภาพม า ถึ ง ต ำ บ ล นี้
จวนจะพลบค่ำอยู่แล้วขอพักอา ศัย สำ นัก ท่า น
สักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็จะลาไปเกาท้ายกงจึงพูดว่า
ท่านจะมาพักอาศัยนอนเราก็ไม่ว่าแต่ทำไมท่านจึงอวด
ว่ามีฝีมือ และเชี่ยวชาญอาจสามารถจะจับยักษ์และปิศ

าจได้ด้วยเล่าเห้งเจี ย จึ ง ต อ บ ว่ า
ซึ่งท่านให้พักอาศัยนอนนั้น ก็เป็นพระเดชพระคุณอยู่แล้
ว
แต่ข้อที่จะให้จับปิศาจนั้นต้องดูท่าทางปิศาจก่อน
ควรจับก็ต้องจับควรฆ่าก็จะต้อง
ฆ่า ข้าพเจ้าขอถามท่านว่า ในตำบลนี้มีปิศาจสักกี่คนท้

ายกงตอบว่ามันไม่มีกี่ ตั ว ด อ ก
มีอยู่ตัวเดียวก็เป็นบุตรเ ขยเสียแล้ว ทำวุ่นวาย
ให้ชาวบ้านได้ความเดือดร้อนรำคาญไปทั้งนั้นเห้งเจีย
จึงว่า
ขอท่านจงเล่าให้ข้าพเจ้ า ท ร า บ ว่ า
ปิศาจมันทำอิทธิฤทธิ์นั้น คือ
มันทำอย่างไรโปรดให้ข้าพเจ้าทราบตลอดเรื่องด้วยเ

ถิดท้ายกงจึงเล่าว่า เดิมเราอยู่กินกับภรรยาม า ช้

า น า นหามีบุตรชายไม่ แต่มีบุตร
หญิงสามคน คนที่หนึ่งชื่อเฮียงลั้น คนที่สองชื่อเง็กลั้น
คนที่สามชื่อจุ๊ยลั้น สอง
คนได้สามีอยู่ในตำบลบ้านนี้เองแต่นางจุ๋ยลั้นคนเล็ก
เราหมายว่าจะหาบุตรเขยที่ดี
ให้มาอยู่กับบ้านของเราเราจะได้พึ่งเมื่อเวลาแก่เฒ่า

ครั้นอยู่มาได้ประมาณ ส า ม ปี
มาแล้ว ยังมีชายคนหนึ่งมาหาข้าพเจ้า
บอกว่าบ้านเรือนของเขาตั้งอยู่ที่เขาฮกลินชัว
แซ่ตือประสงค์นางจุ๋ยลั้นจะขอเลี้ยงเป็นภรรยา
ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นคนดี จึงได้ยก
บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาคนแซ่ตือ
ข้าพเจ้าก็มีความรักใคร่อย่างธรรมดาบุตร
เขย ครั้นอยู่มาไม่นานนัก เจ้าแซ่ตือบุตรเขยของข้าพ
เจ้า
ก็กลับกลายผิดคน
ธรรมดาไป คือปากคางก็ยาวออกมาดูน่าสงสัยนักเห้ง

เจียถามว่าท่านดูลักษ ณ ะ กิ ริ ย า จ ะ เ ป็ น
อ ย่ า ง ไ ร บ้ า ง ท้ า ย กงจึงบอกว่า
แต่แรกนั้นรูปร่างดำท้องโ ต
ที่ท้องมีขนเหมือนแปลงหมู
ปากคางยื่นออกมา ใบหูใหญ่ดุจหูสัตว์
บนท้ายทอยมีผมขนรุงรังคล้ายกับหมูป่า
เมื่อแรกมาอยู่ก็กินแจมาภายหลังกลับกินเหล้า
และกินเนื้อสัตว์ไม่ว่าเนื้ออะไรกิน
ทั้งสิ้นกินก็จุเหลือประมาณ ตั้งแต่นั้นมาในบ้านข้าพเจ้า

ก็มีแต่ความขัดสนลงทุ ก ที พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง
พู ด ว่ า เ พ ร า ะ เ ข า ได้ที่อยู่เป็นสุขจึงกิน
ให ญ่ ท้ายกงพูดว่าการกินนั้น
เป็นการเล็กน้อยไม่สู้กระไรนัก
แต่บัดนี้มันแผลงฤทธิ์จะไปจะมาทำให้เป็นลมพายุ

พัดเป็นหินกรวดทรายสาดหวาดไหวไปทั้งนั้น
ชาวบ้านใกล้เรือนเคียงพากันไม่เป็น
สุข แล้วเอาบุตรสาวข้าพเจ้าขังอยู่ในห้องหลังบ้านมา
ครึ่งปีแล้ว
ไม่เห็นหน้าเห็น
ตาไม่ทราบว่าจะเป็นประการใด
ข้าพเจ้าทราบว่ามันเป็นปิศาจยักษ์แท้แล้ว จึงได้
ใช้ให้เกาใช้ไปหาหมอที่มีเวทมนตร์คาถาอันเชี่ยวชาญ

จะได้ขับไล่ให้ไปเสีย เห้งเจียจึงพูดว่า ท่านตาอย่าวิตก
วางใจข้าพเจ้าเถิดคืนวัน นี้ข้าพเจ้าจะรับเป็น
ธุระจับปิศาจ จะขับไล่ให้ไปเสียพ้นบ้านท่านจะเป็นอย่

างไรเกาท้ายกงจึงพูด ว่าท่านจะช่วยสงเคราะห์แล้ว
ขอท่านจงกำจัดให้สิ้นรา กเง่า
จึงจะได้เห้งเจียพูดว่าการอย่างนั้นไม่เป็นไร
คืนวันนี้คงจะได้เห็นกันดอก ท้ายกงได้ฟัง
ดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุด
จึงสั่งคนใช้ให้ยกเครื่องแจมาถวายพระถังซัมจังกับ
เห้งเจียก็พอเวลาประมาณยามเศษ
เห้งเจียจึงบอกแก่เกาท้ายกงว่าขอท่านไปเชิญ
คนที่มีอายุมาสักสามสี่คน จะได้นั่งเป็นเพื่อนพระอาจา

รย์ตัวข้าพเจ้าจะไปจับปิศาจ
มาให้คนเหล่านั้นดู จะได้สิ้นความร้อนใจของท่านท้าย

กงได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็ให้เกาใช้
ไปเชิญผู้เฒ่ามาสี่
คนครั้นผู้เฒ่าเหล่านั้น
มาแล้ว เห้งเจียก็ถือไม้กระบองบอกท้ายกงให้นำทาง
ไป

ท้ายกงก็พาเห้งเจียเดิ น
ไปที่เรือนหลังบ้านครั้นถึงเห็นบานประตูปิดแน่นอยู่เห้ง

เจียจึงเดินมาคลำประ ตู ผ ลั ก ดู เ ห็ น ใ ส่
กุ ญ แ จ
แน่นเปิดไม่ได้ เห้งเจียจึงเอากระบองกระทุ้งกุญแจ
ๆ ก็หักหลุดลงทันที เห้งเจีย
ผลักประตูเปิดเข้าไปในห้องดูดุจในถ้ำ
เห้งเจียจึงบอกแก่ท้ายกงว่า จงเรียกบุตร
สาวดูทีหรือจะเป็นประการใด
ท้ายกงจึงอุตสาห์แข็งใจร้องเรียกว่า จุ๋ยลั้นลูกของ
พ่อเอ๋ยอยู่หรือเปล่านางจุ๋ยลั้นได้ยินเสียงบิดาก็ขานรับ
เสียงเบา ๆ
ว่าฉันอยู่นี่ค้ะ เห้งเจียเขม้นมอง
เข้าไปในห้องเห็นนางจุ๋ยลั้นผมหัวรุงรัง
หน้านางออกโทรมซีดเหมือนคนไข้ ขณะ
นางจุ๋ยลั้นเดินออกมาแลเห็นท้ายกงผู้บิดาก็เข้ายึดไว้แ

ล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้ น ไ ป
เป็นอันมาก เห้งเจียจึงห้ามว่าอย่าร้องไห้ไปเลยจะเ
สียเวลาไป
แล้วจึงถามนางว่า
เดี๋ยวนี้ปิศาจมันไปข้างไหน
นางบอกว่ามันจะไปจะมาก็เป็นพายุไม่มีร่องรอยจะรู้ไ
ด้
เพราะมันรู้ว่าบิดาข้าพเจ้าเที่ยวหาหมอจะมาขับไล่มัน
ๆ
คอยระวังอยู่เสมอ ๆ เช้า
ก็ไปค่ำก็มาดังนี้เห้งเจียจึงว่าถ้าดังนั้นท่านท้ายกงจงพ

าบุตรไปเสียหน้าบ้าน ตัวข้าพเจ้าจะรอ
คอยอยู่ในห้องนี้ ท้ายกงมีความยินดีหาที่เปรียบมิได้
ก็รีบพาบุตรออกจากห้อง
มาที่เรือนใหญ่โดยเร็วฝ่ายเห้งเจียเห็นท้ายกงพาบุตร

ไปแล้ว
ก็ร่ายมนต์แปลงกายให้ เ ห มื อ น รู ป น า ง
จุ๋ยลั้นไม่ผิดเพี้ยน แล้วก็นั่งคอยอยู่บนเตียงในห้องพอป

ระมาณสักครู่หนึ่ง ก็บังเกิด
ลมพายุพัดมืดมัวไปทั้งท้องฟ้า
บัดเดี๋ยวก็แลเห็นปิศาจยักษ์เหาะมาบนอากาศ
รูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวคางดำขนสั้นปากยางหูใหญ่
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะอยู่
ในใจ จึงคิดว่าเราจะนอนอยู่บนเตียงนี้
จะได้ล่อลวงเอาความเท็จความจริงให้จงได้
ถ้ามันจะมานอนเราจะทำเป็นเจ็บครางไม่หยุดจะดูหรื

อว่ามันจะทำเป็นประก า ร ใ ด
คิดดังนั้นแล้วก็เอนตัวลงนอนคอยดูอยู่ฝ่ายปิศาจเข้ามา

ในห้องหาได้พูดจาว่าก ร ะ ไ ร ไ ม่
ตรงเข้าคร่อมนางทำกิริยา
เหมือนจะทำการสังวาสพอชะเง้อยื่นปากเข้ามาจะจูบ

เห้งเจียก็เอากำหมัดตุ้ ย ถู ก
ปากก็ตกลงไปข้างเตียงดังโครมใหญ่
ปิศาจผุดลุกขึ้นจับข้างเตียงแล้วจึงถามว่า
วันนี้ทำไมเจ้าขัดเคืองพี่ด้วยเหตุไรหรือ ๆ
ว่าพี่มาช้าไปเป็นประการใดเห้งเจียบีบเสียงทำเหมือ

นเสียงนางตอบว่า ไม่ได้ขัดเคืองอะไรพี่ด อ ก
วันนี้ตัว
ข้าพเจ้าไม่สบายเธอจงถอดเสื้อมานอนด้วยกันเถิดปิศ

าจหมูได้ฟังนางปลอมพู ด ดั ง นั้ น ก็ ดี ใ จ
ลุกเดินไปถอดเสื้อแขวนไว้ เห้งเจีย
ก็ลุกขึ้นนั่งบนเตียงฝ่ายปิศาจถอดเสื้อแล้วก็กลับมาขึ้นบ
นเตียง

นางแปลงจึงคร่ำครวญร้ อ ง ไ ห้ ว่ า
เหลือกำลังแล้ว ปิศาจถามว่าเหลือกำลังอย่างไร
ตั้งแต่เรามาอยู่ในบ้านนี้กินข้าว
กินน้ำเท่านั้น และได้ช่วยทำการงานทำไร้ไถนาปลูกผั

กปลูกต้นไม้ต่างๆ จนบัดนี้
ผลไม้ก็มีบริบูรณ์อุดมทั้งสิ้นในสี่ฤดูอย่างนี้แล้วเจ้ายังไม่
พอใจหรือ
จึงได้คร่ำครวญ
ร้องทุกข์ว่าเหลือกำลังอยู่ดังนี้นางแปลงว่ามิใช่การดัง
นั้น
ด้วยบัดนี้บิดามารดาข้า พ เ จ้ า จะกั้นปิดมิให้ไป
มาหากัน ท่านพูดว่าข้าพเจ้ากับท่านเป็นภรรยาสามีกัน

ดูไม่สมควรกันเลย แล้ว
บนว่าได้ลูกเขยมาคนหนึ่งหน้าตาก็หน้าเกลียดทั้งไม่รู้จั

กขนบธรรมเนียมอะไรเ ล ย
บ้านเกิดเมืองนอนอยู่ที่ไหนแซ่ชื่ออะไรก็ไม่รู้จะทำให้เ

ชื้อวงศ์ตระกูลมีความ อั บ อ า ย
แก่ชาวบ้าน บิดามารดาจึงได้ตัดพ้อต่อว่าด่าตีข้าพเจ้า

เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้า จึ ง เ ศ ร้ า
หมองไม่มีความสบายยักษ์หมูได้ฟังนางปลอมพูดดังนั้น
จึงพูดว่าอันตัวข้านี้รูปร่างไม่งามก็จริง แม้
จะใคร่ให้งามก็จะไม่สู้ยากอะไรนัก
เมื่อแรกมาขอก็ได้พูดตกลงกันแล้ว บิดาเจ้า
พอใจแล้ว จึงได้รับไว้เป็นบุตรเขย
นี้ทำไมจึงจะมายกเอาเหตุนี้ขึ้นมาพูดอีกเล่า
เราได้บอกแล้วว่าบ้านนั้นอยู่ที่ภูเขาฮกลินซัว
ถ้ำหุ่นจันต้อง ข้าตั้งแซ่ตามลักษณะ
เรียกว่าแซ่ตือ ตำแหน่งที่เป็นขุนนางนั้น
เรียกว่าตือกังเจีย ถ้าบิดาจะถามจงเอา

แซ่และชื่อนี้บอกให้ฟังเถิดนางแปลงบอกว่า
ได้ยินบิดาว่าจะไปเชิญหมอมาจับตัวท่านปิศาจยักษ์หมูไ
ด้ฟังดังนั้น
ก็หัวเราะแล้วพูดว่า การที่จะไปหาหมอนั้นเราหา
วิตกไม่ ถึงบิดาจะเชิญเทพยดาเทพาอารักษ์และเจ้าอ
ะไร ๆ
ไหนที่ศักดิ์สิทธิ์มาเร า
ก็ไม่กลัวเจ้าและเทวดาก็จะไม่อาจสามารถทำอะไรแ

ก่เราได้เห้งเจียจึงต อ บ ว่ า
บัดนี้บิดาได้เชิญหมอมาคน หนึ่งชื่อซีเทียนไต้เซีย
เมื่อครั้ง
ห้าร้อยปีมานั้นได้กระทำวุ่นวายจลาจลบนดาวดึงส์มีฝีมื
อยิ่งนัก
บัดนี้เขาเชิญมา
แล้วจะมาจับตัวท่านปิศาจยักษ์หมูได้ฟังดังนั้นสะดุ้งจิตดุ

จศีรษะจะแตกออกไป จึงพูดว่าถ้าดังนั้น
เราจะต้องหนีไปเห็นจะอยู่มิได้แล้ว
ข้ากับเจ้าจะต้องจากกันเป็นแท้แล้วนางแปลงจึงถามว่
า
ทำไมจึงจะต้องหนี้เจ้ า ก ลั ว เ ข า นั ก ที่ เ
ดี ย ว ห รื อ ปิ ศ า จ ยักษ์ตอบว่า
ตัวเจ้าไม่รู้ที่เขาทำจลา จล บน ดา วดึ งส์ นั้น
คือตัวเป๊กเบ๊อุน
มีฝีมือเข้มแข็งนัก เหลือกำลังข้าจะสู้ความรู้เขาไม่ได้

พูดดังนั้นแล้วก็ลุกมา ห ยิ บ
เสื้อสวมเปิดประตูจะออกไปนอกบ้านเห้งเจียเห็นดังนั้
น
จึงกระโดดมาจับข้อมือ ปิ ศ า จ ยั ก ษ์ ห มู ไ
ว้ แ ล้ ว ก็ ก ลั บ เ ป็ นรูปเดิม
แล้วร้องว่าอ้ายหมูหูยาวมึงจะหนีไปไหน
จงหันหน้ามาดูว่านี่ใครปิศาจยักษ์หมูได้ยินเสียงดังนันก็

ตกใจ
จึงหันหน้ากลับมาดูเห็ น รู ป เ ห้ ง เ จี ย ดุ จ
รามสูรก็สิ้นสติ มือและเท้าอ่อนไปหมด
ก็ร้องด้วยเสียงอันดัง แล้วกระชากเสื้อ
สะบัดขาดหลุดจากมือเห้งเจียแล้วก็เผ่นหนีไป
เห้งเจียก็วิ่งติดตามจะจับตัว ปิศาจ
ยักษ์หมูก็บันดาลเป็นไฟมีแสงสว่างแล้วก็หนีไปยังเขาที่
อยู่
เห้งเจียก็เหาะติดตาม
ไปร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าเอ็งจะหนีไปข้างไหน
บนฟ้าหรือใต้ดิน เราก็คงจะตาม
ไปจับตัวเจ้ามาให้จงได้ แม้ที่สุดเจ้าจะไปในนรกเรา

ก็คงจะตามไปจงได้ ร้องพลาง
เหาะตามพลางมาจนใกล้เขาฮกลินซัวฝ่ายปิศาจยักษ์ห

มูรีบหนีมา ครั้นถึงเขาที่อยู่ก็เข้า ใ น ถ้ ำ
ฉวยได้คราดเหล็กเก้าซี่
กลับออกมาจะต่อสู้แก่เห้งเจีย เห้งเจียเห็นดังนัน
ก็ตวาดด้วยเสียงอันดังว่า อ้าย
สัตว์ยัษ์หมู มึงรู้จักไหมว่าภูมีชื่อเสียงและฝีมือให้เร่งบ
อก
จะไว้ชีวิตไม่ฆ่าพันปิ ศ า จ ยั ก ษ์ ห มู จึ ง ต
อ บ ว่ า เดิมเราเกิดมามีจิตโฉดเข ลา เกี ยจ
คร้ าน ไม่ รู้แ ล้ว ไม่
ได้ศึกษาเล่าเรียนที่สุดความบวชเรียนอย่างไรเราไม่
รู้
จิตมืดมัวหมกมุ่นแต่ในก า ม คุ ณ
ครั้นวันหนึ่งเราปะฤาษีเอาคัมภีร์มาเทศน์ให้ฟังสอนให้

กลับใจไปในทางที่ชอบ ซึ้
สวรรค์นรกให้เราเข้าใจ บอกตามหัวใจแพทย์ให้รู้
เราฟังดูก็ชอบใจ จึงได้เรียน
ต่อมาทั้งกลางวันและกลางคืนมิได้ขาด

จนสำเร็จแก่กล้าเหาะได้ด้วยฌานจึงได้ขึ้น
ไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้เสมอ ๆ มิได้ขาด
อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันประชุมเทพบุตรเลี้ยง
โต๊ะ ครั้นเทพยดาพร้อมกันแล้วเง็กเซียงฮ่องเต้
จึงทรงตั้งให้เราเป็นเทียนพ่อง
แม่ทัพใหญ่ มีหน้าที่ได้รักษาวิมานทั่วไป
กับได้กำกับในลำแม่น้ำทีฮ้อ บังคับบัญชา
ได้สิทธิ์ขาดเมื่อเหตุจะมี อ๋องโป้เนี่ยเนี้ยได้จัดการเลี้

ยงโต๊ะชมพู่ เทพยดาทุกวิมานเป็น
คราวใหญ่ เมื่อเวลาประชุมนั้นเราเมาสุราหลงเข้าไ

ปในตำหนักเห็นนางฟ้า มี รู ป โ ฉ ม
อันงามยิ่งนัก ความกำหนัดได้เกิดขึ้นในใจเราจนดวง

จิตเคลิ้มไปไม่รู้สึกผิ ด แ ล ะ ช อ บ
จึงจับนางฟ้ากอดรัดจะใคร่ร่วมประเวณี
ในทันใดนั้นมีเทพบุตรพวกสอดแนมเห็น
เข้า จึงนำเหตุการณ์ทูลเง็กเซียงฮ่องเต้
เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธสั่งให้จับตัวเรา
เง็กเซียงฮ่องเต้ ปรับโทษเราเป็นมหันตโทษ
แต่ในขณะนั้นท่านไทเป๊กกิมแซช่วย
ทูลเบี่ยงบ่ายขอโทษ เง็กเซียงฮ่องเต้
จึงได้โปรดยกโทษประหารชีวิต แต่ให้ลงโทษ
เมี่ยนสองพันที จนเนื้อหนังเราแตกโลหิตไหลแล้วสาป

ไล่ไปให้พ้นวิมาน เราจึงได้
ลงมาจากสวรรค์อาศัยอยู่ที่เขาฮกลินซัว
เพราะมีโทษดังนั้นจึงได้จุติไปเข้าในท้อง
สุกร จึงได้มีนามว่าตือกังเจีย
เรื่องราวของเราเป็นดังนี้เจ้าจงรู้เถิดเห้งเจียได้ฟัง

ปิศาจหมูชี้แจงดังนั้น จึ ง พู ด ว่ า
ข้าพเจ้ารู้แล้วเหตุเดิมนั้นเจ้าเป็น

เทียนพ่องง่วนโซ่ยแม่ทัพผู้บัญชาการในลำแม่น้ำทีฮ้อบน

สวรรค์ จุติลงมาเป็นปิศาจ
ยักษ์หมูเที่ยวกวนชาวบ้านให้ได้ความเดือดร้อนอย่างนั้

นซิเจ้าจึงได้รู้จักชื่ อ เ ร า ปิ ศ า จ สุ ก ร มี
ค ว า ม ขั ด ใ จ จึ ง ร้ อ ง ตอบไปว่า
เมื่อครั้งก่อนตัวเจ้าทำ กา รรุ่ นว าย บน
สวรรค์ชื่ออ้ายเป็กเบ้อุ้นคนนี้
ทำให้พวกเราที่อยู่บนฟ้าได้ความเดือดร้อน ทำไมเรา
จะไม่รู้จักชื่อเสียงแห่งท่านเล่า
บัดนี้จะมาทำการอวดอิทธิฤทธิ์ที่นี่อีก ไม่รู้จัก
ฝีมือเราจงลองกินคราดเหล็กสักทีหนึ่งจะได้รู้ว่าดีหรือ

ไม่ดีเห้งเจียได้ฟังดั ง นั้ น เ กิ ด โ ท ส ะ พ
ลุ่ ง ขึ้ น ม า แกว่งกระบองโถมเข้าตีตือ กัง
เจี ยเ อา
คราดรับรบกันไปมาต่างมีกำลังเข้มแข็งหาลดละแก่กัน
ไม่
รบกันในคืนวันนั้นตั้งแ ต่
สองยามจนตะวันขึ้น ตือกังเจียทานกำลังเห้งเจียไม่ไ
ด้
จึงบันดาลเป็นลมหนีกลั บ
เข้าถ้ำปิดประตูไม่ออกมาต่อสู้อีกหายเงียบไปเห้งเจีย

เห็นที่ประตูถ้ำนั้นมีแ ผ่ น ศิ ล า ตั้ ง ว า ง บ
น ป่ า ก ถ้ ำ มีอักษรสามตัว อ่านว่า
หุ่นจันต้องแปลว่าถ้ำประชุมเมฆ เห้งเจียเห็นดังนั้น
จึงแลดูพระอาทิตย์เห็นขึ้นสูง
แล้วก็วิตกถึงพระอาจารย์ว่าจะคอยท่า
ก็รีบเหาะกลับมายังบ้านเกาท้ายกงครั้นถึงก็ลอยลงยัง

พื้นดินเดินเข้าไปในบ้ า น
นมัสการพระอาจารย์และคำ นับ

ท่านผู้เฒ่าทั้งหลายแล้ว จึงเล่าเรื่องที่จับยักษ์ปิศาจหมู

และได้ต่อสู้กันให้ฟัง ทุ ก
ประการแล้วจึงเรียกเกาท้ายกงมาพูดว่าปิศาจนั้นมิใช่

คนในมนุษย์โลกนี้ และมิใช่
เป็นปิศาจยักษ์อะไร มูลเหตุเดิมนั้นเป็นขุนนางบนสวร
รค์
เป็นที่เทียนพ่องง่วนโ ซ่ ย
ของเง็กเซียงฮ่องเต้ บัดนี้จุติลงมาเป็นสุกรป่า
เพราะฉะนั้นปากคางจึงยาวดุจหมู
อันความจริงจิตกายสิทธิ์บริบูรณ์อยู่
หากว่าเขากินข้าวกินน้ำเปลืองไปมาก เป็น
แต่เลี้ยงชีวิตเท่านั้นเอง ไม่ได้ทำความอะไรให้เดือด

ร้อนแก่บุตรสาวของท่า น ต า
ข้าพเจ้าเห็นว่าบุตรเขยคนนี้ก็ไม่ต้องอับอายอะไรแก่ใ
คร
ควรท่านจะเลี้ยงไว้จะ ขั บ
ไล่เสียทำไมฝ่ายเกาท้ายกงได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึง

ตอบว่า เขามิได้ทำร้ายแก่บุตร ส า ว
ข้าพเจ้าก็จริงอยู่ แต่ชื่อเสียงนั้นไม่งามเพราะชาวบ้า

นที่ใกล้ไกลเหล่านั้นเ ข า พู ด กั น ว่ า
บ้านข้าพเจ้าได้บุตรเขยเป็นปิศาจยักษ์ไว้ในบ้าน
เขาพูดกันอย่างนี้ใจข้าพเจ้าไม่
สบายเลยพระถังซัมจั๋งจึงพูดแก่เห้งเจียว่า
เจ้าช่วยเขาก็จงช่วยให้ตลอด ให้เขาเห็นเท็จ
และจริงทำไมจึงจะมาทำครึ่ง ๆ กลาง ๆ
อย่างนั้นเล่าเห้งเจียพูดว่า
ถ้าดังนั้นข้าพเจ้าไปคราวนี้จะจับตัวมาให้ท่านทั้งหลาย
ดู พูด
ดังนั้นแล้วก็บอกว่าข้าพเจ้าจะไปละ

คนทั้งหลายแลไปก็มิได้เห็นร่างกายเห้งเจีย
พากันแลดูตากันตกตะลึงอยู่ทั้งนั้น
ฝ่ายเห้งเจียรีบมาถึงเขาฮกลินซัวก็ลอยลงยัง
เนินเขาเดินเข้ามายังประตูถ้ำ เห็นถ้ำยังปิดอยู่
เห้งเจียจึงเอากระบองเหล็กกระทุ้ง
ประตูถ้ำทลายลงไปหมด แล้วเดินเข้าไปร้องท้าทายอี

กทึกฝ่ายตือกังเจียกำ ลั ง นอนหลับกรน
เสียงครืดคราดอยู่ในถ้ำ
พอได้ยินเสียงอึกทึก
ที่ปากถ้ำและด่าว่าท้าทาย อดโทโสอยู่มิได้ก็ลุกขึ้นจับค

ราดสำรวมบริกรรมภาว น า
ให้ร่างกายเกิดกำลังแล้วก็กระโดดออกมาร้องว่า
เฮ้ยเป๊กเบ็อนเราทำอะไรให้แก่ท่าน
ท่านจึงได้มารื้อประตูถ้ำของเราเสียดังนี้
ท่านไม่ได้เรียนกฎหมายโลกหรือ ท่านว่า
ผู้ใดพังประตูบ้านเขาโทษถึงตายเห้งเจียหัวเราะแล้ว

พูดว่า อ้ายลูกสัตว์สี่เท้าไม่รู้ จั ก อะไร
กูตีประตูพังไปโทษ
ถึงตาย ใครจะมาชำระกูให้แก่มึงเล่า
ส่วนที่มึงไปชิงลูกสาวเขามาเป็นเมียไม่มี
เถ้าแก่และขันหมากอย่างนี้แลโทษมึงจะถึงตายตือกังเ

จียได้ฟังดังนั้นจึงร้อ ง ว่ า
อย่าพูดมากไปเลยเอ็งจงดูค ราดของเรานี้ก่อน
เถิดว่าคมหรือไม่ ถ้าเห็นว่าคมก็อย่าทำฮึกหาญไปเลย

จะมาถึงที่ตายเสียเปล่ า ๆ
ดอกเห้งเจียพูดว่าคราดของเอ็งนั้นวิเศษอะไรนักหนา

เราเห็นดีอย่างเดียว แต่จะ
คราดกุมฝอยในสวนเกาท้ายกงพ่อตาเอ็งเท่านั้นตือกัง

เจียจึงบอกว่าเจ้าจำไ ม่ ไ ด้ ห รื อ ค ร า ด
อั น นี้ มิ ใ ช่ ข อ ง ม นุ ษ ยโลกนี้เราจะแสดง
เหตุเดิมให้ท่านเข้าใจ คือประกอบไล่ด้วยอากาศน้ำก

ายสิทธิ์ทำเป็นเหล็กอั น วิ เ ศ ษ
ท้ายเสียงเล่ากุนเอาเหล็กนั้นทำเป็นลูกสะดึงและระฆั
ง
ยังเหลืออยู่อีกจึงได้ ท ำ เ ป็ น
คราดอันหนึ่งเก้าซี่ประกอบด้วยฟ้าดินและฤดูทั้งสาม
ทั้งอายพระอาทิตย์พระจันทร์
เพราะฉะนั้นนามคราดนี้จึงได้เรียกว่าเชียงโป๊ซึมกีมป่
า
คือ คราดวิเศษอย่างดีที่หนึ่ ง
ได้นำไปถวายเง็กเชียงฮ่องเต้ไว้สำหรับคุมทหารเหล

งเชียวเต้ย เมื่อเรารับเป็นที่พ่อง
ง่วนโซ่ย พระองค์ประธานให้เราไว้สำหรับตัว
จะเปลี่ยนแปลงกายก็ได้โดยใจ
ประสงค์จะเหาะเหินไปมามีคาบเรียกเป็นไปได้ทุกสิ่ง

ทุกประการ เมื่อเวลาคราว
ประชุมบนสวรรค์เราเอาติดตัวไปด้วย
เพราะมีความห้าวหาญจึงได้เสียการตกลง
มาในที่ดังนี้ จิตเราเป็นมิจฉาทิฐิกินมนุษย์เสียเป็นอันม

ากลงทะเลมังกรก็เกรง ก ลั ว
ขึ้นบกเขาหมู่เสือก็ขยาดอำนาจฤทธิ์แห่งเรา
เราคิดเวทนาว่าหัวของเจ้าเป็นเหล็ก
หรือทองแดง เราบอกให้รู้สึกก่อนโดยความเอ็นดู
เจ้ารู้ดังนี้แล้วขวัญจะไม่อยู่กับ
ตัว เจ้าจงรีบกลับไปเสียเถิดเห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพู

ดว่า อ้ายสัตว์สี่เท้าเอ็งอย่ า อ อ ก ฝี ป า ก ไ

ป เ ล ย เราจะยื่น
ศีรษะให้เจ้าลองสับดูสักทีก็จะได้รู้ว่า
ขวัญเราจะหายหรือไม่ พูดแล้วเห้งเจียก็ก้ม
ศีรษะร้องบอกให้ตือกังเจียฟัน
ตือกังเจียเห็นดังนั้นก็ยกคราดสับลงไปด้วยเต็ม
กำลังถูกศีรษะเห้งเจียเป็นประกายออกมาดุจไฟพะเนี

ยงเมื่อเวลาคนจุด แต่เห้งเจีย
ก็ยืนเฉยอยู่ ไม่แสดงความหวั่นไหวหวาดเสียวเจ็บป่ว

ยอะไร ตือกังเจียเห็นดังนั้น
มือและเท้าก็อ่อนไป ให้คิดครั่นคร้ามอยู่ในใจจึงแกล้ง

ทำเป็นพูดว่า หัวเจ้าแข็งจริง
เจ้านี่เรารู้จักจำได้แล้ว เมื่อก่อนขึ้นไปทำอิทธิฤทธิ์วุ่น

วายบนสวรรค์บ้านเดิม เ จ้ า อ ยู่
ที่ถ้ำจุ๊ยเลียมต้องได้สูญหายไปนานแล้ว
บัดนี้ทำไมจึงได้มาถึงที่นี่อีกเล่า ซะรอย
พ่อตาเราจะไปจ้างมาดอกกระมังจึงได้วุ่นวายเช่นนี้อี

กเห้งเจียจึงพูดว่าพ่อ ต า ข อ ง เ จ้ า ก็ มิ ไ
ด้ ไ ป ห า เรามาเพราะเรากลับใจรั กษ าศี ล
และภาวนาตั้งอยู่ในสัมมาทิฐิมรรคตามรักษาพระอาจา

รย์ถังซัมจั้งเพื่อจะไ ป
ประเทศไซที นมัสการพระยูไล
ขออาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกไปประดิษฐานใน
ประเทศทิศตะวันออกเราเดินทางมาพอค่ำลงจึงได้ขอ

พักอาศัยนอนที่บ้านเก า
ท้ายกง เกาท้ายกงเล่าความให้เราฟังและเชิญเราใ

ห้ช่วยจับตัวอ้ายกินรำ ตื อ กั ง เ จี ย

ได้ฟังเห้งเจียเล่าถึงพระที่จะไป ไซ ทีใ ห้ฟั งทุ
กป ระ กา ร ก็ดีใจ จึงโยน
คราดเหล็กที่ถืออยู่นั้นเสียแล้วำนับเห้งเจียพูดว่า
ขอท่านได้กรุณาข้าพเจ้าด้วยเถิด
พระที่จะไปไซทีนั้นบัดนี้อยู่ที่ไหน
ขอท่านได้นำข้าพเจ้าไปให้พบปะสักหน่อยเถิดเห้งเจีย

จึงถามตือกังเจียว่า เจ้าอยากจะใคร่พบปะกับพ ร
ะ นั้ น ด้วยเหตุประการใดตือกังเจียจึงตอบว่า
เดิมพระกวนอิมมาสั่งสอนให้ข้าพเจ้ารักษาศีล
ข้าพเจ้า
ก็ได้รับโอวาทคำสั่งสอนของท่านแล้วท่านซ้ำสั่งว่า
ให้คอยอยู่ที่เขานี้ เมื่อมีพระ
เมืองไต้ถังจะมาอาราธนาพระไตรปิฎกเดินมาทางนี้
ก็ให้ข้าพเจ้าตามไปเป็นสานุ
ศิษย์ ตั้งแต่นั้นมา ข้าพเจ้าก็ตั้งใจคอยอยู่สองสามปีมา

นี่แล้ว ก็มิได้ข่าวคราวอะไร
ที่ไหนเลย ท่านเป็นศิษย์ของพระแล้วทำไมจึงไม่บอกบ้

างเล่า ถือว่ามีฤทธิ์มากก็
มาทำข่มเหงเราดังนี้ ข้าพเจ้ามิได้รู้สึกว่าท่านเป็นปร

ะการใด ก็จำเป็นต้องสู้รบกัน
แม้ถึงท่านทำแก่ข้าพเจ้าดังนี้
เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบความตลอดดังนี้แล้ว ก็มิได้มี
ใจถือโกรธแห่งท่าน ขอท่านกรุณาได้
อนุกลช่วยพาไปให้ได้พบแก่พระด้วยเถิดเห้งเจียพูดว่า

เจ้าอย่าใช้อุบายล่อล ว ง เ ร า ยั ง ไ ม่ ว
า ง ใ จ เ จ้ า ถ้าเจ้ามีน้ำใจจะติด
ตาม ไปเมืองไซทีด้วยกันจริงแล้ว
จงให้สัตย์ปฏิญาณตนเสียก่อน เราจึงจะพาไป
ให้พบแก่พระอาจารย์ของเราตือกังเจียได้ฟังเห้งเจีย

ว่าดังนั้น จึงคุกเข่าลงกับพื้นดินแ ล้ ว เ ง ย ห น้
า ขึ้ น บ น อ า ก าศ
กล่าวคำปฏิญาณว่า นโมพุทธถ้าข้าพเจ้าไม่มีใจจริงดัง

ปากว่า ขอให้ต้องโทษฟ้า
จงทำลายตัวข้าพเจ้าให้ป่นเป็นร้อยท่อนเถิดเห้งเจียเ

ห็นตือกังเจียให้สัตย์ ป ฏิ ญ า ณ ดั ง นั้ น
ก็มีคามยินดีจึงเรียกให้ตือกั งเ จีย
ลุกขึ้นแล้วก็พูดว่า เราเห็นจริงและเชื่อในความสัตย์ข

องเจ้าแล้ว จึงช่วยกันเก็บกิ่ง
ไม้ใบหญ้าแห้งมาใส่ถ้ำแล้วเอาไฟจุดเผาถ้ำเสีย
ครั้นเสร็จแล้วตือกังเจียจึงพูดแก่
เห้งเจียว่า วันนี้ในใจคอของข้าพเจ้าปลอดโปร่งไม่มี

ความขัดข้องอะไรแล้ว ขอท่าน
จงช่วยพาข้าพเจ้าไปเถิดเห้งเจียได้ฟังตือกังเจียพูดดั

งนัน จึงจับคราดเหล็กของตื อ กั ง เ จี ย ม า
ถื อ ไ ว้ แ ล้ ว
มือหนึ่งก็จับหูตือกังเจียโดดขึ้นบนอากาศเหาะกลับมายั

งบ้านเกาท้ายกง ครันถึง
ก็พาตือกังเจียเดินเข้าไปในบ้านเวลานั้นพระถังซัมจั๋ง

กำลังนั่งอยู่กับผู้เฒ่ า เ ก า ท้ า ย ก ง
เกาท้ายกงแลไปเห็น
เห้งเจียจับหมูปิศาจมาได้ ต่างคนต่างก็มีความยินดีเป็

นที่สุดจึงพากันเดินออ ก ม า
รับ ตือกังเจียเห็นพ่อตากับพระเดินออกมารับจึงตรงเ

ข้ามาคุกเข่าลงคำนับก ร า บ
พระถังซัมจั้งแล้วพูดว่า ขอพระอาจารย์ได้โปรดถ้าเมื่

อแรกทราบว่าพระอาจา ร ย์
มาอยู่ ในบ้านพ่อตาดังนี้แล้ว
ข้าพเจ้าก็จะมีความยินดีมิได้รบพุ่งกันเลย ข้าพเจ้าตั้ง
ใจมานมัสการขอท่านจงได้กรุณาข้าด้วยเถิดพระถังซัม

จังจึงถามว่าทำกันอย่ า ง ไ ร จึ ง พ า กั น
ม า ไ ด้ เห้งเจียจึงว่าแก่ตือกังเ จีย
ว่า เจ้าจงเล่าให้พระอาจารย์ฟังเถิดตือกังเจียได้ฟัง

เห้งเจียว่าดังนั้น จึงแจ้งความตามเหตุผลตั้ ง แ
ต่ ต้ น ไ ด้ พบพระ
กวนอิมจนตลอดมาถึงบัดนี้ทุกประการ
พระถังซัมจั้งได้ฟังก็ทราบความตามเรื่อง
ที่เป็นมา มีความยินดียิ่งนักจึงพูดแก่เกาท้ายกงว่า
ให้ตั้งโต๊ะเครื่องบูชาขึ้นแล้ว
พระถังซัมจังกับเกาท้ายกงก็คุกเข่าลคำนับระลึกคุณขอ

งพระกวนอิม ครั้นเสร็จ
แล้วต่างคนนั่งสนทนากันฝ่ายตือกังเจียนมัสการพระถัง

ซัมจั้ง ขอยอมตัวเป็นศิษย์จะได้ ป ฏิ บั ติ รั ก
ษ า
พระอาจารย์ไปในทางกันดาร
และคำนับเห้งเจียขอเป็นน้องพระถังซัมจั่งจึงพูดว่าเว

ลานี้ ตือกังเจียปฏิญาณตนเป็ น ผู้ ง อ ยู่ ใ น
ท า ง ส้ ม ม า
ปฏิปทาแล้ว เพราะฉะนั้นอาตมภาพจะตั้งฉายาให้ใหม่

จะเห็นดีด้วยหรือไม่ตื อ กั ง เ จี ย จึ ง ต
อ บ ว่ า ขอพระอาจารย์ได้ทราบ

ตั้งแต่ข้าพเจ้าได้พบพระ กว น อิม
พระกวนอิมตั้งฉายาให้เรียกข้าพเจ้าว่า
(ตือหงอเหนง) แล้วพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นจึงหัวเร

าะแล้วพูดว่าดีแล้วเป็ น ส า ว ก เ ดี ย ว
กั น กั บ เ ห้ ง เ จี ย ตื อ กั ง
เจียจึงพูดว่าข้าพเจ้าได้รั บป ฏิบั ติ
ถือศีลแปดรับประทานแจมานานแล้ว
บัดนี้มาปะพระอาจารย์ข้าพเจ้าจะขอลาออกจากกินแจ

พระอาจารย์จะเห็นชอบ
ด้วยหรือไม่พระถังซัมจั้งจึงห้ามว่า
เดิมได้กินแจแล้วจะมากลับใจอย่างนั้นหาควรไม่ ไว้
อาตมาจะให้ชื่อตามกิริยาที่ถือนั้นจะได้เรียกตามเวลา

การ คือให้ชื่อว่าตือโป๊ยก่ า ย
แปลว่าถือศีลแปดตือกังเจียได้ฟังพระอาจารย์ตั้งนามใ

ห้ดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง จึ ง ค ำ นั บ
รับชื่อนั้นโดยความเคารพฝ่ายเกาท้ายกุงเห็นยักษ์หมูผู้

นุตรเขย เข้าปฏิบัติในทางสัมมา ป ฏิ ป ท า
ดั ง นั น ก็
มีความยินดี1จึงสังให้คนใช้จัดโต๊ะเครื่องแจมาเลียงพ

ระถังซัมจังกับสานุศิษ ย์ แ ล ะ
ผู้เฒ่าที่มาอยู่ในเวลานั้นตือโป๊ยก่ายจึงบอกแก่เกาท้าย

กงว่า บิดาจงให้ภรรยาข้าพเจ้ า อ อ ก ม า
ค ำ นั บ
พระอาจารย์กับท่านผู้เฒ่าเหล่านี้
จะได้รู้เห็นว่าเป็นภรรยาข้าพเจ้าเห้งเจียได้ยินดังนัน

จึงตวาดว่า ตัวได้สละใจปฏิบติทางธ ร ร ม แ

ล้ ว ไ ม่ ค ว ร จ ะยก
เอาเรื่องภรรยามากล่าวต่อไปอีกตั้งแต่นี้อย่าพูดเรื่อง

ภรรยาต่อไป เราพากันรับ
ประทานแจแล้วจะลาท่านทั้งหลายออกเดินไปกับด้วยพ

ระอาจารย์เกาท้ายกงจึ ง นิ ม น ต์ พ ร ะ
ถั ง ซั ม จั ง ขึ้ น นั่ ง ฉั น อ งค์เดียว
เห้งเจียกับโป๊ยก่ายเข้าโต๊ ะ
เดียวกัน ส่วนผู้เฒ่าทั้งหลายรวมกันโต๊ะหนึ่งครั้นจัดเส

ร็จแล้วก็ลงมือรับประ ท า น
เกาท้ายกงจึงเข้าไปเอาเงินและทองมาใส่เต็มถาดห

นึ่ง แล้วยกออกมาถวายฉลอง
คุณพระถังซัมจัง พระถังซัมจังจึงพูดว่าอาตมาเดินทาง

ไปก็บิณฑบาตของฉันเลี ย ง ชี ข
ไปคราวหนึ่ง ๆ ชิงเงินทองอย่างนิหาควรแก่อาตมภา

พไม่เห้งเจียจึงลุกมา ห ยิ บ เ งิ น ท อ ง
ใ น ถ า ด ม า ก ำ มื อ ห นึ่ ง
แล้วเรียกเกาใช้มาบอกว่ านี่
รางวัลให้เจ้า เพราะเจ้าได้ชักนำมาจึงได้ตือโป๊ยก่า

ยมาเป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ ง เรา
ขอบใจเจ้ามาก ๆ จงรับเงินทองนี้ไปไว้ใช้สอยตามป

รารถนาเถิด เกาใช้ก็คำนับรับ
เอาเงินนั้นไว้ฝ่ายเกาท้ายกงเอากาสาผืนหนึ่ง
ถวายพระถังซัมจั้งกับรองเท้าสองคู่ให้เห้งเจีย
หนึ่งคู่ ตือโป๊ยก่ายหนึ่งคู่สำหรับเดินป่าโป๊ยก่ายจึงพูดว่

าข้าพเจ้าขอฝากคำลาแ ก่ ว ง ศ์ ญ า ติ ทั้

ง ห ล า ย บัดนี้ข้าพเจ้าจะ
ตามพระอาจารย์ไป แล้วบอกแก่เกาท้ายกงว่าภรรยา

ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าขอฝาก
บิดาไว้ด้วย จงระวังรักษาให้แก่ข้าพเจ้าด้วยบางที่ถ้า

ข้าพเจ้าไปอาราธนาพร ะ ไ ต ร
ปิฎกไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าจะกลับมาเป็นบุตรเขยท่านอีก

ต่อไปเห้งเจียได้ยินโ ป๊ ย ก่ า ย พู ด ดั
ง นั้ น จึงตวาดว่าอ้ายคนพูดอะไร เล อะ เท
อะ ดัง นั้น ตือ โป๊ ยก่ า
ยพูดว่าพี่ยังไม่ทราบ บางทีข้าพเจ้าไปข้างโน้น น า
น วั น อยู่ข้างนี้
แม่ยายก็จะยกภรรยาข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาผู้อื่นเสียพ

ระถังซัมจั้งได้ยินพูด กั น ดั ง นั้ น จึ ง พู
ด ว่ า อย่าเอาความอันมิใชกิจขอ งเ รา ผู้ถื อ
บวชมาพูดให้เสียเวลาเลย จงจัดแจงเก็บของใส่หาบ

จะได้ไป โป๊ยก่ายก็จัดแจง
เตรียมตัวเสร็จ พระถังซัมจังจึงลาเกาท้ายกงและคน

ทั้งหลายแล้วออกมาขึ้ น ม้ า
เห้งเจียก็คำนับลาเกาท้ายกงถือกระบองเหล็กเดินข้า

งหน้าพระอาจารย์ โป๊ยก่าย
ก็ยกหาบใส่บ่าแล้วก็ออกเดินตามไปเกาท้ายกงกับคนทั้

งหลายก็เดินตามออกมา ส่ ง
ครั้นพระถังซัมจังกับสา นุ ศิ ษย์
ทั้งสองพ้นไปแล้ว ก็ต่างคนต่างคำนับลากันไปที่อยู่ของ

ตนฝ่ายพระถังซัมจังกั บ ศิ ษ ย์ เ ดิ น ต

า ม กั น ม า ต า ม ร ะ ย ะ ท า
งแนวป่าชมพลางเดินพลา ง
หมายทิศปราจีน เดินมาได้ประมาณสักเดือนหนึ่งก็มีคว

ามสบายดีอยู่มิได้มีเห ตุ
การณ์สิ่งใดข้ามพ้นเขต โอซือจั้งก๊ก)
ครั้นเดินมาก็แลเห็นภูเขาหนึ่งสูงยอดเทียมเมฆ
พระถังซัมจั้งจึงบอกว่าข้างหน้ามีภูเขาสูงจงระวังระไ

วโป๊ยก่ายได้ฟังพระอา จ า ร ย์ พู ด ดั
ง นั น จึ ง ต อ บ ว่ า ขอท่านอย่าวิตกซึ่งเหตุก
าร ณ์
อันใดเลย ภูเขานี้มีนามเรียกว่า (ภู่โท่ซัว)
ในเขานี้มีพระสำเร็จฌานองค์หนึ่งนาม
เรียกว่า (โอเซ้าเสี้ยนซือ) รักษาปฏิบัติอยู่ที่นี่
ข้าพเจ้าเคยมาหาท่าน พระถังซัมจั่ง
ได้ฟังโป๊ยก่ายบอกดังนั้นก็นิ่งอยู่
ครั้นขึ้นมาบนเนินเขาพระถังซัมจั้งลไปข้างหน้า
เห็นบนต้นไม้หอม มีรังใหญ่รังหนึ่งทำด้วยหญ้าและกิ่งไ

ม้ บนยอดไม้นั้นมีนก
ต่างๆ จับอยู่ ร้องส่งเสียงคูขันเป็นที่น่าฟังยิ่งนัก
โป๊ยก่ายจึงชี้บอกว่า ที่ต้นไม้นั้น
แลเป็นที่อยู่ของพระโอเซ้า พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นเ

ร่งขับม้าตรงเข้าไปที่ ต้ น ไ ม้ นั้ น ฝ่ า
ย พ ร ะ อ า จ า ร ย์ โ อ เ ข้ า
แลเห็นคนทั้งสามเข้ามาดั งนั้ นพิ เค รา ะห์ ดูก็
รู้ว่ าพ วก
เมืองถังมา จึงโดดลงจากต้นไม้เข้ามายืนตรงหน้าม้า

พระถังซัมจั่งแล้วพูดว่ า
ข้าพเจ้าขออภัยท่านเถิดที่ข้าพเจ้าได้มารับท่านช้าไปพ

ระถังซัมจั่งได้ฟังดัง นั้ น
ก็ลงจากม้าคุกเข่าคำนับพระ อ
าจารย์โอเซ้าจึงจับมือ
พระถังซัมจั่งแล้วพูดว่า ขอท่านจงลุกขึ้นเถิดฝ่ายโป๊ยก่

ายเดินเข้ามาคำนับพร ะ อ า จ า ร ย์
โ อ เ ซ้ า พระอาจารย์โอเซ้า เห็นตือ
กังเจียจึงถามว่า ตัวอยู่เขาฮกลินซัวมีนิสัยด้วยหรือ
จึงได้เข้าร่วมทางไปด้วยท่าน
ผู้สำเร็จอย่างนี้โป๊ยก่ายจึงตอบว่าข้าพเจ้าได้พึ่งพระก

วนอิมชี้แจงชักชวนแนะ น ำ ใ น ท า ง
ม ร ร ค ผ ล
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานจะตามพระอ

าจารย์ไปพระอาจารย์โ อ เ ซ้ า พู ด
ว่ า ดี แ ล้ ว ๆ จึงชี้มือมาตรงเห้งเจียถ าม
ว่า ผู้นี้ คือ ใค รเ ห้ง เจี ยไ ด้ ยิน
พระอาจารย์โอเข้าถามดังนั้ น
ก็หัวเราะแล้วตอบว่าทำไมท่านจำ
ข้าพเจ้าไม่ได้ จำได้แต่โป๊ยก่ายเท่านั้นหรือพระอาจา

รย์โอเซ้าพูดว่า อาตมานี้ยังไม่เคยรู้จัก ท่
า น พระถังซัมจั้งบอกว่า
คนนั้นคือสานุศิษย์ใหญ่ของข้าพเจ้าเอง
นามเดินเรียกว่าหงอคงพระอาจารย์โอเซ้าได้ฟังดังนั้

นจึงหัวเราะแล้วพูดว่ า
อาตมาไม่ทันปราศรัย
ขออภัยเสียเถิดพระถังซัมจั้งจึงถามว่าไซทีนั้นยังใกล้ห

รือไกล ขอพระอาจารย์ได้โปรด ชี้ แ จ ง
ให้ทราบด้วย พระอาจารย์โอเซ้าตอบว่าไกลนัก ๆ
แต่จงอุตสาห์ไปเถิดจะมีเวลาถึง

ดอกแต่หนทางนั้นที่จะไปนั้นกันดาร
มีสัตว์ร้ายเป็นต้นว่าเสือและสิงโตชุกชุม
ยักษ์มารและปิศาจมีมาก อาตมาจะถวายพระคาถาเค

รื่องคุ้มตัว ถ้าพบยักษ์มาร
อันร้ายกาจจงบริกรรมภาวนาแล้วก็จะคุ้มตัวได้สารพัด

ให้พ้นจากภัยอันตรายต่ า ง ๆ
พระคาถานี้มีห้าสิบสี่วรรคคิดเป็นอักษรสามร้อยเจ็ดสิบ

ตัวอักษรพระถังซัมจั้ง ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้
น ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี จึ ง พู ด ว่ า
ขอพระอาจารย์ได้โปรดสอ น
ให้ข้าพเจ้าเถิดท่านอาจารย์โอเซ้าได้ฟังพระถังซัมจั้ง

ว่าดังนั้น จึงสาธยายพระคาถานั้นใ ห้
พระถังซัมจั้งฟัง มีอรรถดังจะกล่าวต่อไปนี้คือ
มาฮาปัญญะปาลามิโต ซิมเกงกวนจู่จ้ายโพซาด
เห่งซิมปัญญะปาลามิ
โต สี้เจี๊ยวกีเง้าอุ้นกายกงโต้อิ๊ด
เชียดเค้าเว็ดเซี้ยลี่เจจื๊อ เซกปุ๊อี่คง คงปุ๊ดอี่เซก
เซกเจกซีคง คงเจกซี่เซกซีวเสี่ยง เห่งเซก
เอียดหกยู่สี เชียลี่จื๊อ สีจูฮวดคงเสียง
ปุ๊ดเซง บุ๊ดเบี้ยด ปุ๊ดเก้า ปุ๊ดเจ๋ง ปุ๊ดก๊าม
สีโก่คงตัง ไม่เซก เทียเฮียวมี่ชอกฮวด
โบ่งั้นก่าย หนายจี โบ่อีเซกก่าย โบ่โบ่เม้งเอียด
โบ่โบ่เม้งจิ้น หนายจีโบ่ เล้าซี้
เอียดเล้าซีจิ้น โบ่เก้าเจกเบี้ยด
เต๊าโบ่ตี้เอียดโบ่หงาย โบ่ซ้อเตกโก โพธิสัตว์ท้าอี
ปัญญะปาลามิโต โก่ซิมโม่ กว้ายหงายโบ่
กว้ายหวายโก่ โบ่อิ้ว ตังโผ่ อ้วนลี
เตียน เต๊ามั่ง เสียงกู้เก้งเนียดพื้น ซัมซิจฮุด
อีปัญญะ ปาลามิโต โก่เต็กออ
เหมาโตลาซัมเมียว ซัมโพนิโก่ตี ปัญญะปาลามิโต

สีต้ายสินจู่ สีต้ายเม้งจู่
โบ่เสียงจู โบ่เต็งเต๊งจู่ เน่งตื้ออิ๊ด เชียดเก้า
จินชิดปุ๊ดฮือโก่ส้อยปัญญะปาลามิโต
จู่เจ่ก ส้วยจู๊เอี้ยเอี๊ยดที้ปาลาที้ปาลา
เอี๊ยดที้ซอปาฮอ (จบคาถา)ฝ่ายพระถังซัมจั้ง
เมื่อได้ฟังพระอรรถคาถาดังนั้นก็จำทรงไว้ได้
โดยเหตุบุญญา
ภิสังขการสร้างสมอบรมพระโพธิสมภารมามากแล้ว
ย่อมมีพระปัญญาอันสุขุม
สามารถจะจำทรง ขณะเมื่อประภิกษุโอเช้าว่าคาถาใ

ห้ฟังเที่ยวเดียวก็จำไ ด้ จน
ตลอดจบพระคาถานั้นทุกวันนี้
ได้รู้ออกแพร่หลายตามชาวชนทั้งหลายได้ สั่งสอน
กันต่อ ๆ มาเป็นคำข้อปฏิบัติในทางสัมมาทิฐิอย่างประ

เสริฐฝ่ายพระโอเช้าค รั้ น ส อ น ใ
ห้ พ ร ะ ถั ง ซั ม จั๋ ง จ ำ พ ร ะ ค
าถาได้แล้ว ก็หันหน้าจะกลับ
ขึ้นบนรังที่อยู่ของตนตามเดิม พระถังซัมจั๋งเห็นดังนั้นก็

เดินเข้ามายึดพระโอเ ช้ า ไ ว้
จะใคร่ถามหนทางอันจะไปไซทีพระอาจารย์โอเช้าเห็

นดังนั้นก็หัวเราะแล้ว พู ด ว่ า ซึ่ ง
ห น ท า ง จ ะ เ ดิ น ไ ป นั้ น ไ ม่ สู้ จะ
ยากอะไรนัก ในระยะทางนั้นห้วยเขาก็มากไม่คณนานั

บได้ มีสิงสัตว์ที่ดุร้ายยักษ์
ผีปิศาจชุกชุม ถึงกระนั้นจงวางใจเถิดอย่ามีความหวา

ดเสียวสะดุ้งกลัวอะไร เ ล ย
ถ้าไปถึงเขาม่อยี้งัมข้างริมนั้นจงระวังระไว
เพราะมีป่ามืดมีปิศาจเสือปลามักสกัด

ทางทำร้าย และในเขตนั้นมียักษ์มารออกดารดาษมีสัต

ว์สิงโตและเสือเหล่านี้ อ า จ
เปลี่ยนแปลงกายาได้ต่าง ๆ
เมื่อพระโอเซ้าบอกหนทางให้เสร็จแล้วจึงกล่าวคำเป็

น
ปริศนาว่า หมู่ป่าหาบคอนคงจะพบน้ำร้ายเมื่อครั้งแรก

มาพบลิงหินนานปีจงถา ม
ดูซึ่งหนทางจะไปไซทีนั้น เขารู้จักทางเป็นแน่เห้งเจีย

ได้ฟังดังนั้นจึงหัวเร า ะ แ ล้ ว พู
ด ว่ า พวกเราไปเถิดไม่ต้องถาม แล้ ว จง
ถามข้าพเจ้าดีกว่าพระถังซัมจั้งได้ฟังพระโอเซ้าพูดดัง

นั้น ก็คิดไม่ออกว่าอะไรยืน นิ่ ง อ ยู่
ฝ่ า ย พ ร ะ อ า จ า ร ย์ โ อ เ
ซ้าพูดเป็นปริศนาแล้ว ก็บันดาลเป็นแสงสว่างเห มือ
นสี ทอง
ลอยขึ้นไปนั่งบนรังตามเดิม พระถังซัมจั้งก็ยกมือขึ้นคำ

นับขอบคุณโดยเคารพเห้ ง เ จี ย เ
ห็ น ดั ง นั้ น ก็ มี ค ว า ม โ ก ร ธ
พระโอเซ้าเป็นอันมากจึง เอ าก ระ บอ งข ว้า
งขึ้ นไ ป
แลเห็นเป็นรัศมีและดอกบัวมีสีต่าง ๆ
และเมฆหมอกออกกลุ้มไปล้อมรังพระโอเซ้า
อยู่กระบองของเห้งเจียก็ไม่ทำอันตรายพระโอเซ้าได้

พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้ น จึ ง ร้ อ ง
ห้ า ม เ ห้ ง เ จี ย ว่ า
ทำไมจึงคิดทำลายรังผู้ส ำเ ร็จ
ดังนี้เล่าเห้งเจียจึงพูดว่าเมื่อตะกี้นี้พระโอเซ้าพูดหยา

บช้าเปรียบข้าพเจ้าทั้ ง ส อ ง พระ
อาจารย์ไม่ได้ยินหรือพระถังซัมจังพูดว่าเธอพูดชี้แจงห

นทางให้ต่างหาก
มิได้พูดหยาบช้าอะไรเล ย เ ห้ ง เ จี ย ต
อบว่า พระอาจารย์หาเข้าใจไม่
เธอพูดว่าหมู่ป่าหาบคอนนั้น คือพูด
ถึงโป๊ยก่าย ลิงหินนานปีนั้นคือพูดถึงตัวข้าพเจ้า
พระอาจารย์หาคิดเห็นได้ไม่ โป๊ย
ก่ายได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึงห้ามว่าพี่เห้งเจียอย่าโก

รธขึ้งเลย พระองค์นี้ท่านรู้ได้
ทั้งอดีตอนาคต ซึ่งท่านพูดว่าแรกจะพบน้ำร้ายนั้นคือได้

แก่อะไรยังคิดหาออกไ ม่
จงคอยดูไปก่อนก็จะเห็นเท็จและจริงเห้งเจียได้ฟังโป๊

ยก่ายห้ามดังนั้น
ก็ร่ายมนต์เรียกกระบองก ลั บ ล ง ม า ถื อ ไว้
แล้วก็นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นม้าพากันลงมาจากเขาห

มายทิศปราจีนเดินไป ครั้น
เดินมาถึงตำบลหนึ่งเวลาจวนค่ำ
พระถังซัมจั้งแลไปข้างหน้าริมตีนเขาเห็นมีหมู่บ้าน
จึงบอกแก่ศิษย์ทั้งสองว่าเวลาก็โพล้เพล้จวนจะค่ำแล้ว

เราควรจะหาที่อาศัยพั ก ที่
ตำบลบ้านนี้สักคืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งแล้วจึงค่อยเดินต่อไป

ฝ่ายโป๊ยก่ายได้ยินพร ะ อ า จ า
ร ย์ พู ด ดั ง นั้ น จึงพูดว่าพวกเรารีบไปให้ถึ
งบ้ าน จะ
ได้พักเหนื่อยสักคราวหนึ่ง

และจะได้ขออาหารตามชาวบ้านกินให้อิ่มสักมื้อหนึ่งด้ว

ย
วันนี้หิวมากนัก ถ้าอยู่บ้านเหมือนอย่างแต่ก่อนเราก็จะ

ให้แม่หน้านวลจัดแต่ง โ ต๊ ะ
มากิน กูจะจ้ำเสียให้ท้องแทบครากจึงจะสมแก่ที่หิวเห้

งเจียเดินอยู่ข้างหน้า ไ ด้ ยิ น โ
ป๊ ย ก่ า ย พู ด บ่ น ดั ง นั้ น
จึงร้องว่าอ้ายผีเรือนคน นี้
เดินมาจากบ้านไม่กี่วันก็คิดถึงบ้าน
อดอยากสักนิดหน่อยก็ไม่ได้เดินบ่นออดแอด
ถึงแต่แม่ทูลหัวไปทีเดียว มึงหิวเต็มทีหรือจงเดินมาให้

ใกล้ๆ กูจะได้ขัดให้สักตูมหนึ่ ง พ
ร ะ ถั ง ซั ม จั ง ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ
จียพูดแก่โป๊ยก่ายดังนั้น
จึงเรียกโป๊ยก่ายเข้ามาใก ล้
แล้วจึงพูดว่า เจ้ามีจิตกังวลหน่วงหนักอยู่กับบ้าน
มากไปด้วยความห่วงและอาลัย
อย่างนี้ จะปฏิบัติทางสัมมาสมาธิเห็นจะไม่ได้
เจ้าจงกลับไปบ้านของเจ้าตาม
เดิมเถิด จะอยู่บ่นว่าไปทำไมโป๊ยก่ายได้ฟังพระอาจา

รย์พูดดังนั้น
ก็ตกใจวางหาบลงจากบ่าแ ล้ ว ก็คุกเข่า
ลงต่อหน้าพระอาจารย์คำนับแล้วจึงพูดว่า
ข้าพเจ้าหาได้บ่นว่าอะไรไม่ เมื่อตะกี้นี้
ข้าพเจ้าได้พูดว่า ถ้าไปถึงบ้านคนอยู่จะได้หาอาหารกิ

นแก้หิว ที่เห้งเจียได้ยินข้าพเ จ้ า
พูดดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้าเป็นอ้ายผีเรือน
ข้าพเจ้าก็หาได้บ่นว่ากระไรไม่ ข้าพเจ้าได้

สมาทานรักษาศีลปฏิบัติตามคำสอนของท่านแล้ว
ข้าพเจ้าก็จะตั้งหน้าปฏิบัติไป
ไม่ท้อถอย ขอพระอาจารย์ได้มีความกรุณาแก่ข้าพเจ้า

ๆ จะติดตามท่านไปกว่าจ ะ
สำเร็จการของพระอาจารย์ แม้จะถึงอันตรายชีวิตจะ

ขาดดับลงก็จะมิได้กลั บ ใ จ แ
ล ะ
คืนคลายความสัตย์ปฏิญาณ ถ้าที่หลังข้าพเจ้าบ่นว่าด้วย

การอย่างนี้อีก พระ
อาจารย์จงลงโทษข้าพเจ้าให้จงหนักเถิดพระถังซัมจั้ง

ได้ฟังโป๊ยก่ายให้ทัณฑ์ บ น ดั ง
นั้ น จึ ง พู ด ว่ า ถ้ า เ จ้ า มี ค ว า ม จ
ริงใจดังนั้น
เจ้าจงลุกขึ้นเถิดโป๊ยก่ายได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้น
จึงลุกขึ้นคำนับแล้วเอาหาบใส่บ่าเดิน
ตามไป พระถังซัมจั้งจึงขับม้ารีบเดินเข้าไปยังหมู่บ้าน

ถึงประตูรั้ว แลเข้าไปในบ้าน
เห็นมีผู้เตม่าคนหนึ่งนั่งภาาวนาอยู่
พระถังซัมจั้งจึงเดินเข้าไปใกล้แล้วถามว่า ท่าน
ตาขออนุญาตเถิด อาตมาจะขอถามความสักหน่อยฝ่าย

ตาเฒ่ากำลังนั่งภาวนา อ ยู่ ไ ด้
ยิ น เ สี ย ง ค น เ รี ย ก จึ ง ลื ม ต า
ลุกจากเก้าอี้เดินออก
มายังประตูบ้าน แลไปเห็นพระถังซัมจั้ง
ตาเฒ่าจึงยกมือขึ้นนมัสการแล้วพูดว่าขอ
อภัยท่านเถิด ข้าพเจ้าไม่ทันออกมารับท่านก่อน
นี่ท่านอยู่ประเทศไหนจึงได้มา
ถึงตำบลบ้านนี้พระถังซัมจั้งได้ฟังผู้เฒ่าถาม

จึงตอบว่าอาตมภาพอยู่เมืองไต้ถัง มีรับสั่งพระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ทรงพระนามว่า (หลีซิบิ้น)
ให้อาตมาไปยังเมืองไซทีอาราธนา
พระคัมภีร์ไตรปิฎกมาไว้ จะได้ทำการมหากุศล
บัดนี้อาตมภาพเดินทางมาถึงตำบล
นี้ก็จวนค่ำ ขอท่านตาได้เมตตาจิตให้อาตมภาพอาศัยพั

กสักคืนหนึ่ง พอเวลารุ่ง
เช้าอาตมาก็จะลาท่านตาไปตาเฒ่าเมื่อได้ฟังพระถังซั

มจั๋งบอกเล่าดังนั้น
ก็สั่นศีรษะแล้วพูดว่า ทิศไซทีนั้น
กันดารนักยากที่จะไปได้ยากที่สุด
ถ้าท่านมีจิตเลื่อมใสจะไปอาราธนาคัมภีร์พระ
ไตรปิฎกแล้ว ก็จงกลับไปยังทิศบูรพาเถิด
เสาะหาพระคัมภีร์ก็คงจะมี อันจะไป
ประเทศไซทีนั้นไปไม่ได้เป็นแน่พระถังซัมจั้งได้ฟังผู้เฒ่

าพูดดังนั้นก็นิ่งตรึกต ร อ ง อ
ยู่ แ ล้ ว จึ ง ถ า ม ผู้ เ ฒ่ า ว่ า ทิศ
ปราจีนประเทศไซทีนั้นเป็นอย่างไรหรือท่านจึงว่าไปไ

ม่ได้ ตาเฒ่าก็ตอบยืนคำอยู่ว่ า
กลับไปทิศบูรพาเถิดคงจะมีพระคัมภีร์พระไตรปิฎกฝ่าย

เห้งจียยืนอยู่ข้างริม นั้ น
ได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นก็อด พู ด
ไ ม่ได้ จึงเดินเข้า
ไปใกล้ตาเฒ่าแล้วถามว่า ท่านตา
ๆอายุก็มากอยู่แล้ว ทำไมไม่แจ้งเหตุดีและร้าย
ให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง พวกข้าพเจ้าเพราะมาทางไกล

เวลาก็จวนค่ำ จะขออาศัยสัก
คืนหนึ่งท่านตาเอาเหตุการณ์อะไรมาพูดกลบเกลื่อนอย่

างนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่งอนง้อ
อาศัยที่บ้านท่าน พวกเราพากันไปอาศัยนอนตามใต้ต้น

ไม้ก็ได้ ทนนั่งเอาสักคืน
หนึ่งก็ได้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันหันหน้าจะกลับออกจากบ้

านฝ่ายตาเฒ่าเมื่อได้ ยิ น เ
ห้ ง เ จี ย พู ด ดั ง นั้ น ก็ ต ก ใ จ
จึงเดินออกมายืดพระถังซัม จั้ง
ไว้แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ทำไมไม่เห็นพูดว่ากระไร
แต่อ้ายหน้าผีสานุศิษย์ของท่าน
พูดไม่เพาะหูเลยเห้งเจียได้ฟังผู้เม่าพูดดังนั้น
จึงพูดว่าท่านตาอย่าดูถูกข้าพเจ้าถึงตัวข้าพเจ้า
ไม่งามไม่สวยรูปร่างต่ำเล็กก็จริง
แต่ฤทธาอานุภาพเข้มแข็งมากตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียพูด

ดังนั้นจึงพูดว่าอ้อดัง นั้ น ห รื
อ ถ้าท่านมีวิชาเชี่ยวชาญ
เข้มแข็งดังนั้น ก็เห็นพอจะรอดตัวเห้งเจียจึงบอกว่า
ข้าพเจ้าไม่ปิดบังอะไรแก่ท่านตา ขอท่านตาพิจารณาดู
เอาเถิดฝ่ายตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียพูดอวดอ้างดังนั้น
จึงพิจารณาดูเห้งเจียแล้วถามว่า
ตำแหน่งบ้านท่านอยู่ที่ไหน ก็เหตุใดท่านจึงเข้ามารับรั

กษาศีลอย่างนี้ ท่านจงเล่า
มูลเหตุให้ข้าพเจ้าทราบบ้างเห้งเจียจึงตอบตาเฒ่าว่า

เดิมข้าพเจ้าเกิดข้าง ทิ ศ บู
ร พ า เมืองเง่าล่ายก๊กเขา
ฮวยก๊วยซัว ถ้ำจุ๊ยเลียมต้องแต่เดิมได้ไปเรียนวิชาคว

ามรู้และได้รับที่ตั้งเ ป็ น ซี เ
ที ย น ไ ด้ เ ซี ย อ ยู่ ใ น ด า ว ดึ ง ส์

สวรรค์ ต่อมาภายหลังไม่มีความพอใจ
ข้าพเจ้าจึงได้ทำการวุ่นวายบนวิมานครั้ง
หนึ่ง ต่อมาก็ได้สติคิดได้จึงกลับใจเข้ารักษาศีลเป็นสา

นุศิษย์ตามปฏิบัติรักษ า พ ร ะ
อาจารย์จะไปประเทศไซทีเพื่อจะได้นมัสการพระยูไล

ถึงมาตรว่าตามทางที่จ ะ ไ
ป
นั้นจะมีเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ ประการใด ๆ ก็ดี
ข้าพเจ้าก็คงกำจัดให้จงได้ทั้ง
สิ้น ท่านอย่าวิตกเลยฝ่ายตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียเล่าให้

ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้ ว พู ด
ว่ า ถ้าท่านมีวิชา
ความรู้ดังนั้นก็คงจะไปไซทีได้โดยแท้
แล้วตาเฒ่าถามว่าท่านมาด้วยกันกี่คน ขอ
เชิญเข้าไปพักในบ้านข้าพเจ้าเถิด
จะได้พักให้มีกำลังรุ่งเช้าจะได้ไปพระถังซัมจั้งได้ฟังผู้

เฒ่าเห็นมีจิตเลื่อมใส ศ รั ท
ธ า อ นุ ญ า ต ดั ง นั้ น ก็ มี ค ว า ม ยิ น
ดี
จึงพูดว่าขอบใจท่านผู้เฒ่าเป็นที่ยิ่ง
แต่พวกข้าพเจ้ามาด้วยกันสามคนตาเฒ่าถามว่าท่านมา

ด้วยกันสามคน
อีกคนหนึ่งอยู่ที่ไหนเล่ า เห้งเจียได้ยิน
ผู้เตม่าถามดังนั้นจึงเอามือชี้ไปว่าที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้นั้นอี

กคนหนึ่งตาเฒ่าหันหน้ า ไ ป
ม อ ง ดู เ ห็ น โ ป๊ ย ก่ า ย รู ป ร่ า ง ดุ
ร้ ายหน้าตาน่าเกลียดน่ากลั วค อ
เหนียงดุจปิศาจยักษ์ก็ตกใจกลัวขนหัวพองตั้งกายตั้งสติ

ไม่อยู่มือและเท้าอ่อน เ พ ลี
ย
ล้มลงทั้งยืนแล้วลุกขึ้นด้วยความกลัวจะกลับเข้าประตูบ้

านปากก็เรียกคนในบ้า น
ให้มาช่วยปิดประตูบ้านโดยเร็วว่าผีปิศาจยักษ์มาแล้ว
ร้องพลางตะเกียกตะกาย
ลุกคลานจะหนีไปเห้งเจียเห็นตาเฒ่ามีความกลัวดังนั้น

ก็เดินเข้าไปใกล้ประค อ
ง ต า เ ฒ่ า ไ ว้ แ ล้ ว
บอกว่าท่านอย่ากลัวเลย มิใช่ผีปิศาจอะไรคนนั้นคือสา

นุศิษย์ของพระอาจารย์
แห่งข้าพเจ้าเองฝ่ายตาเฒ่าตกใจกำลังสั่นระรัวพูดกับ

เห้งเจียว่า
พ่อเจ้าเอ๋ยข้าไม่เคยพบ เ ห็ น
คนอะไรรูปร่างอย่างนี้เมื่อกำลังผู้เฒ่าพูดกับเห้งเจียอ

ยู่นั้น โป๊ยก่ายก็เดินเข้ามาใก
ล้ จึ ง พู ด แก่ ผู้ เ ต ม่ า
ว่า ท่านตามาเกลียดชังและกลัวรูปร่างข้าพเจ้านั้นหา

มีประโยชน์ไม่ ตัวข้าพเจ้า
รูปร่างไม่ดีก็จริง แต่ใช้ได้ทำให้ประโยชน์สำเร็จได้ม

ากเมื่อผู้เม่าได้ฟังโ ป๊ ย ก่
า ย พู ด ดั ง นั น ต รึ ก ต ร อ ง ดู ก็ ค่ อ
ย มี สติบรรเทาความกลัวลงมาก
จึงหันหน้ามาถามพระถังซัมจังว่า
คนนี้ศิษย์ของท่านและหรือ พระถังซัมจังหัวเราะ
แล้วตอบว่าเป็นศิษย์ของอาตมาจริงท่านอย่าได้กลัวเล

ยขณะเมื่อพระถังซัมจั ง กั
บ ต า เ ม่ า พู ด กั น อ ยู่ นั้ น
มีหนุ่มน้อยสองคนพยุงยายเ ฒ่า
เดินมากับเด็กน้อยทั้งหญิงและชายสามสี่คน
เดินตามหลังยายเฒ่ามายังประตูบ้าน
ครั้นมาถึงยายเฒ่าชราผู้นั้นจึงถามว่าท่านตาทำอะไรกั

นหรือจึงได้มายืนอยู่ที่ นี่ โ
ป๊ ย ก่ า ย เ มื่ อ เ ห็ น ย า ย เ ฒ่ า พา
เ ด็ กมาและถามดังนั้นโป๊ยก่า ยก็ เดิ นเ ข้า มา
ใก ล้
เอาใบหูยื่นออกกวัดไปกวัดมาแล้วอ้าปากยื่นออกมาแก

ว่งไปแกว่งมาให้ยายเ ฒ่ า
กับเด็กเห็น เมื่อยายเฒ่ากับเด็กเหล่านั้นแลเห็นโป๊ยก่

ายทำกิริยาอย่างนั้น ทั้งแล
เห็นรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวต่างก็ตกใจสิ้นสติขวัญไม่อ

ยู่กับตัวก็วิ่งหกล้มก้ ม ค ล
า น ไ ป
พระถังขัมจั้งเห็นดังนั้นจึงร้องบอกว่าท่านทั้งหลายอย่า

กลัวเลยมิใช่ผีปิศาจอ ะ ไ
ร ด อ ก
คือศิษย์ของอาตมาเองไม่ทำร้ายแก่ผู้ใดเลยฝ่ายยายผู้

เฒ่ากับคนทั้งหลายเมื่ อ ไ
ด้ ฟั ง พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง บ อ ก ดั ง นั้ น
จึ ง ค่อยได้สติ
หายกลัว ต่างคนต่างนิมนต์พระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสอง

เข้ามาในบ้านจัดที่ให้ พั ก

ตามสมควรพระถังซัมจั้งเมื่อเข้าพักแล้ว
มารำพึงถึงสานุศิษย์ทั้งสองคนขึ้นมาแล้วก็ถอน
ใจใหญ่ ให้อัดอั้นตันใจด้วยศิษย์ทั้งสองรูปร่างพิรุธหยา

บคาย เพราะฉะนั้นไปถึง
ไหนจึงได้เกิดความวุ่นวายตื่นแตกที่นั้นกระทำให้ชาวบ้

านได้ความเดือดร้อนทุ ก
ค รั้ ง
ทุกคราว ครั้นจะไล่เสียก็ไม่มีใครจะไปเป็นเพื่อนในท

างกันดาร
เป็นที่จนใจไม่รู้ที่
จะทำประการใดฝ่ายโป๊ยก่ายเมื่อได้เห็นพระอาจารย์

หน้าตาเศร้าหมองไม่ส บ
า ย ดั ง นั้ น ก็ รู้ ใ น ที ว่ า
พระอาจารย์คิดวิตกด้วยเราเป็นแน่
จึงเข้ามาใกล้แล้วคำนับพูดกับพระอาจารย์ว่า
ตั้งแต่ข้าพเจ้าตามพระอาจารย์มาข้าพเจ้ามีความสำร

วมระวังกิริยาหยาบคา ย
เ สี ย
มาก ๆ แล้ว เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ที่บ้านพ่อตานั้น
ข้าพเจ้าเอาปากยื่นออกมาทีหนึ่ง
เอาใบหูกวักหนหนึ่ง คนทั้งหลายเห็นก็ตกใจกลัววิ่งโด

นกันบ้างล้มลงเหยียบกั น
ตายบ้าง ขวัญหนีดีฝ่อเลยเจ็บไข้ตายบ้าง
ประมาณสักสามสิบสี่สิบคนก็ไม่เห็น
พ่อตาของข้าพเจ้าว่ากระไร มาครั้งนี้พระอาจารย์วิต

กด้วยข้าพเจ้าทั้งสอง ห
รื อ จึง

ได้นั่งถอนใจใหญ่อยู่ดังนี้เห้งเจียเมื่อได้ฟังโป๊ยก่ายพูด

แก่พระอาจารย์ดังนั้น ก็
หัวเราะแล้วพูดว่า อ้าย
กินรำเจ้าจงเอาหูกับคางของเจ้าเก็บซ่อนเสียให้เรีย

บร้อยช่างไม่รู้จักอาย บ้
างเลย
ยังแค่นจะเอาใบหูปากคางมาพูดอวดเอาอะไรอีกเล่า

พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้ง
เจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าลักษณะบังเกิดม
าดังนั้นจะเอา
ไปเก็บไว้ที่ไหนเห็นจะไม่ได้เห้งเจียตอบว่าไม่เห็นยา

กอะไรนักหนา
ถ้าเอาปากก้มลงกับอกเ อาใบหูมัดแอบ
ไขว้ติดกับท้ายทอยอย่าให้กระดุกกระดิกได้
ถ้าทำดังนี้ให้เรียบร้อยก็จะพอดูได้
คนทั้งหลายเห็นจะไม่น่ากลัวโป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียพูด

แนะนำดังนั้นก็กระทำต
ามเห้งเจีย จึงจับเอาใบหู
ของตัวผูกเหน็บไขว้แอบที่ท้ายทอยเอาปากเหน็บลงกับ

อกดูเรียบร้อยแล้วจึง ถา
ม
เห้งเจียว่า อย่างนี้ดีหรือยัง
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็อดหัวเราะไม่ได้
จึงบอกแก่โป๊ยก่าย
ว่าพอดูได้แล้ว แล้วโป๊ยก่ายก็เดินมายืนอยู่ตรงหน้าพร

ะอาจารย์
เห้งเจียจึงออก

ไปยกหาบเข้ามาเก็บแล้วออกไปจูงม้าเข้ามาผูกข้างใ

นรั้วบ้านแล้ว
ก็กลับเข้ามาที่
พระอาจารย์ฝ่ายตาเฒ่าจึงยกน้ำร้อนออกมาถวายพระ

ถังซัมจั้งและเลี้ยงเห้
ง เจียกับโป๊ยก่าย
กินเสร็จแล้วก็มานั่งอยู่ที่พระถังซัมจั้งต่างสนทนากันพร

ะถังซัมจั้งจึงถามผู้เ ฒ่
า ว่า ข้า พ เจ้า ข อ อภัย ท่า น เถิ
ด ท่า น ตานั้นแซ่ไร ตาเฒ่า
บอกว่าข้าพเจ้าแซ่อ้วง พระถังซัมจั้งถามอีกว่าท่านผู้เ

ฒ่ามีบุตรนัดดาหรือเป
ล่ า
ตาเฒ่าบอกว่ามีบุตรชายสองคนหลานมีสามคน
พระถังซัมจังจึงถามว่าท่านตา
มีอายุสักเท่าใดแล้วตาเฒ่าบอกว่าปีนี้อายุของข้าพเจ้า

ได้หกสิบแปดปีแล้ว
พระถัง
ซัมจังจึงถามว่า ท่านตาพูดว่าทิศปราจีนประเทศนั้นแส

นยากที่จะไปเชิญพระไ
ต ร
ปิฎกมาได้มีการกันดารอย่างไรหรือ
จงเล่าให้ข้าพเจ้าฟังนึกว่าเอ็นดูแก่ข้าพเจ้าเถิดตาเฒ่

าได้ฟังถามดังนั้นจึงบ
อ ก ว่า พระไตรปิฎกธรรมนั้นไม่ยากดอก ที่ยาก
ลำบากนั้นก็เพราะด้วยหนทางที่จะไปนั้นก็แสนกันดารเ

ป็นที่สุด ตามระยะทางมี
สัตว์อันร้ายกาจซุกซุม ตั้งแต่บ้านข้าพเจ้าตรงไปข้ามทิ

ศปราจีนนั้นประมาณทา
ง
สามสิบโยชน์ มีภูเขาอันใหญ่สูงขวางทางอยู่เรียกว่าโ

ป๊ยแปะลี้อึ้งฮองเนี้ย
ที่ ใ น เ ข า
นั้น ล้วนแต่ปิศาจยักษ์ร้ายซุกซุม
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่ายากอยู่ที่จะไปได้เมื่อ
ตะกี้นี้สานุศิษย์ของท่านอาจารย์
พูดว่ามีฝีมือและรู้วิชาเชี่ยวชาญเข้มแข็งห้าวหาญ
อาจสามารถจะปราบปรามปิศาจยักษ์ร้ายนั้นได้ถ้าสมดั

งสานุศิษย์ท่านพูดจริง
อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าคงจะไปถึงได้ดังประสงค์
ขอท่านอาจารย์จงทราบเถิดขณะนั้นเด็กคนใช้ยกเครื่อ

งกระยาหาร
มาจัดแจงตั้งบนโต๊ะเส ร็ จ แ ล้ ว ตาเฒ่า
ก็เชิญเห้งเจียกับโป๊ยก่ายให้กินอาหารฝ่ายโป๊ยก่ายได้

ฟังตาเฒ่าเชิญดังนั้นก็
ดี ใ จ กำลังหิวไม่รอรั้งตรงเข้านั่ งโต๊ะ
ก่อนเห้งเจีย ฉวยชามข้าวพุ้ยกินสิ้นไปชามหนึ่ง
เห้งเจียเดินมายังไม่ทันจะถึงโต๊ะ
โป๊ยก่ายกินข้าวสิ้นไปสามสี่ชามแล้ว
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงด่าว่าอ้ายเปรตอสุรกาย
ช่างตะกละตะกลามนี่กระไรยังไม่ทันอะไรแดกสิ้นไปเ

ป็นหลายชามแล้วฝ่ายต
า เ ฒ่ า เ ห็ น กิ ริ ย า โ ป๊ ย ก่ า ย หิ
ว โ ห ย กินได้มากดังนั้น จึงร้องเรียกคนใช้ให้เอา

ข้าวมาเติมอีก คนใช้ได้ฟังดังนั้นก็เอาของมาเติมอีกฝ่

ายโป๊ยก่ายก้มหน้ากิน
มิได้เหลียวแลดูใครพุ้ยข า ว ต ะ พั
ดเข้าไปสิ้นข้าวกว่า
สิบชาม ตาเฒ่าเห็นโป๊ยก่ายกินจุดังนั้น
จึงเรียกคนใช้ให้หุงข้าวมาเติมอีกเห้งเจียได้ยินผู้เฒ่า

ร้องสั่งคนใช้ดังนั้น
จึงบอกแก่ผู้เฒ่าว่าไม่ต้อ ง เ ติ ม ด อ ก ของ
นั้นบริบูรณ์อยู่แล้ว โป๊ยก่ายจึงพูดว่าพอไม่พอพี่พูดทำไม

เขาเอามาเติมอีกเราก็
กินอีกร่ำไปมิดีหรือ โป๊ยก่ายพูดพลางพุ้ยพลางหาหยุดมื

อไม่
หมดทั้งสิ้นไม่ว่าสิ่ง
ใดเกลี้ยง ๆทุก ๆ ชาม ลูกเด็กเล็กน้อยทั้งบ้านพากัน

อดไม่ได้กินทั้งบ้าน
แต่โป๊ยก่าย
กินได้ครึ่งท้องเท่านั้น ครั้นของหมดแล้วจึงออกจากที่กิ

นโต๊ะ
เดินมากินน้ำเช็ดปาก
เช็ดมือเสร็จแล้วต่างก็พากันไปพักนอนครั้นเวลารุ่งเช้

าสว่างแล้ว
เห้งเจียโป๊ยก่ายก็เก็บ ข้ า ว ข อ ง ล ง ใ ส่
ห า บ เตรียมเสร็จ
แล้ว พระถังซัมจั้งก็ลาู้เฒ่าจะออกเดิน
เห้งเจียโป๊ยก่ายก็มาคำนับลาผู้เฒ่าพร้อม
กันออกจากบ้านผู้เฒ่าพระถังซัมจั้งก็ขึ้นม้าออกเดินหมา

ยทิศปราจีนตรงไป
ครั้นเดินมาพ้นบ้านผู้เ ฒ่ า
ประมาณสักครึ่งวันเห็นภูเขาหนึ่งสูงยอดเทียมเมฆ
ตั้งขวางหน้าพิจารณาดูเป็นคูโขด
ล้วนเพิงผาแสนลำบากยากที่จะเดินข้ามไปได้
อาจารย์กับศิษย์ทั้งสามคนก็อุตสาหะ
ขึ้นเขาเดินเลาะเลียบลัดแล้วไปตามซอกศิลาจนถึงชา

ยเขา
จึงแลดูไปข้างหน้า
ขณะนั้นได้ยินเสียงลมพัดมาดุจพายุใหญ่พัดปะทะหน้าม้า

หนหนึ่ง
พระถังซัมจั่ง
เห็นการประหลาดดังนั้น ก็ตกใจสะดุ้งหวาดจึงบอกแก่

เห้งเจียว่า
ลมพัดมาวิปริต
ผิดสังเกตอย่างนี้เจ้าจงระวังให้ดี
จะมีเหตุแก่พวกเราเป็นแน่.
เห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์พูดดังนั้นจึงตอบว่า
ขอพระอาจารย์อย่าได้วิตกจง
วางใจเถิด ลมมันไม่ทำไมเราดอก
ข้าพเจ้าจะจับลมมาถามดูก็คงจะรู้ร้ายดีโป๊ยก่ายได้ฟัง

เห้งเจียพูดดังนั้นจึง
หัวเราะแล้วถามเห้งเจีย
ว่า พี่จะจับลมมา
ถามได้หรือเห้งเจียจึงตอบว่าน้องยังไม่รู้ความ
พี่ได้เรียนวิชาจับตัวลมได้พูดดังนั้นแล้ว
เห้งเจียก็เอามือคว้าจับลมมากำมือหนึ่ง
แล้วเอากำมือมาอุดที่รูหูของตัวไว้ครู่หนึ่ง
แล้วร่ายคาถาสองอึดใจก็รู้ได้ว่าลมอันนี้เป็นลมร้าย

ชะรอยจะมีปิศาจเสือร้ายเป็น
แน่ เห้งเจียพูดยังไม่ทันจะขาดคำพอแลขึ้นไปบนเนินเ

ขา

เห็นเสือโคร่งตัวหนึ่ง
สะบัดหางเผ่นกระโดดกระโจนเข้ามาหน้าคนทั้งสาม
พระถังซัมจั้งเห็นเสือทำ
กิริยาดุร้ายดังนั้นก็ตกใจ พลัดตกจากหลังม้าลุกขึ้นยืนอ

ยู่ริมทางโป๊ยก่ายเห็น เสือทำสิงหนา
ทอย่างนั้น ฉวยได้คราดเหล็กกระโดด
มา สกัดหน้า
เสือไว้แล้ว ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉ

านมึงจะไปข้างไหน แล้วยก
คราดขึ้นสับลงตรงศีรษะเสือ เสือก็ยกมือขึ้นจับคราดเ

หล็กไว้ได้

แต่เสือทานกำลัง
โป๊ยก่ายไม่ได้เซขวางตัวไปโป๊ยก่ายเอาคราดเหล็กสั

บลงทีหนึ่งถูกเสือขนก ระจุย เสือ
เห็นเสียท่าก็กระโดดหลบเข้าข้างทาง
แล้วคลายมนต์รูปกลับเป็นคนแต่ศีรษะเป็น
เสือ แล้วร้องว่าดีแล้วคงจะได้เห็นฝีมือกันตัวเราไม่ใ

ช่พวกอื่นดอก

เราเป็นพวกของ
อึ้งฮองไต้อ๋องตัวเราเป็นที่เซียนฮองทหารเอกไต้อ๋อง

มีคำสั่งให้เราเที่ยวต ร ว จ ห า จั บ
มนุษย์ทำการเลี้ยงโต๊ะ พวกเจ้าอยู่ที่ไหนจึงอาจสามา

รถเดินมาทางนี้
ชีวิตพวกเจ้า
จะถึงแก่ความตายแน่แล้วโป๊ยก่ายได้ฟังเสือพูดดังนั้นก็

มีความโกรธยิ่งนัก จึงร้องด่าว่าอ้ายเสือสา ง แ
ม่ น า ง
โกงมึงไม่รู้จักคน ชาติเดียรัจฉานแท้ไม่มีแก้วตากูจะบ

อกให้ว่า
พวกเรานี้หาใช่คน
จรเหมือนคนทั้งหลายไม่ คือมีรับสั่งของพระเจ้าถังไท

จงฮ่องเต้
ซึ่งครองเมืองอยู่
ทิศบูรพา ให้พระอาจารย์ของเราไปประเทศไซทีนมัส

การพระยูไลย
ขออาราธนา
คัมภีร์พระไตรปิฎกธรรมไปประดิษฐานไว้ทิศบูรพา
ชนทั้งปวงจะได้ปฏิบัติทางศีล
สมาธิปัญญาเป็นประโยชน์ต่อไปภายหน้า
เราทั้งสามจึงได้มาตามรับสั่ง เจ้ารู้แล้ว
จงหลีกไปเสียให้พ้น อย่ามาทำให้พระอาจารย์ของเร

าตกใจเจ้าจะมีโทษมาก
ครั้งนี้เราจะยกชีวิตไว้ให้สักครั้งหนึ่ง
ถ้ายังจะขืนดื้อดึงอวดดีกีดขวางอยู่ เราก็จะ
ฆ่าเสียให้ตายฝ่ายปิศาจเสือเมื่อได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้

น
ก็มีความโกรธจึงขึ้นบ น ช ะ โ ง ก ผ า
มองดูโป๋ยก่าย เห็นโป๋ยก่ายมัวแต่ดูอยู่ข้างล่าง
เห็นได้ที่ก็กระโจนตีลงมา โป๋ยก่าย
เหลือบเห็นก็ยกคราดเหล็กขึ้นรับไว้ได้
ปิศาจเสือเห็นเสียท่าก็กระโดดหนีเข้าซอก
ผาหายไปโป๋ยก่ายมีความโกรธเป็นอันมากก็ไล่รุกติดต

ามมา
ปิศาจเสือก็วิ่งหนีหน้ า ไ ป
ครั้นถึงพุ่มไม้รกชัฏแห่งหนึ่งก็วิ่งเข้าไปซุ่มอยู่จับมีดสั้นส

องเล่มซึ่งซ่อนไว้นั้น หันกลับ
ออกมาสู้รบกับโป๋ยก่ายโดยสามารถ
ต่างมีกำลังว่องไวด้วยกันทั้งสองข้าง ยังหา
แพ้ชนะกันไม่ฝ่ายเห้งเจียซึ่งอยู่รักษาพระอาจารย์
เห็นโป๋ยก่ายหายไปช้านานนัก จึงพูดแก่
พระอาจารย์ว่า ขอท่านจงคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี่สักประเ

ดี๋ยวข้าพเจ้าจะตามไป ช่ ว ย โ ป๋ ย
ก่ายจับปีศาจเสือให้จงได้พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียบ

อกดังนั้นจึงตอบว่า เจ้าจงไปตามโป๋ยก่ายให้ รี บ
กลับมา เราจะได้พากันไปเห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์

อนุญาตดังนั้นแล้ว ก็ชักกระบองเหล็กออกจาก หู
รีบติดตามโป๋ยก่ายไปโดยเร็วฝ่ายพระถังซัมจั๋งเมื่อนั่ง

อยู่แต่ผู้เดียว
อกใจให้หวาดเสียวสะดุ้งไ ป ทั้ ง ก า ย

หาสงบระงับใจอยู่ได้ไม่ นั่งเป็นทุกข์คอยท่าเห้งเจียโ

ป๊ยก่ายอยู่ริมทางเห้ง เ จี ย วิ่ ง ม า ถึ ง เ
ห็ น โ ป๊ ย ก่ า ย ก ำ ลั ง ร
บกับคนศีรษะเสืออยู่ดัง นั้น เห้ งเ จีย จึง ร้อ ง
ตวาดด้วยเสียงอันดัง แล้วโดดเข้าช่วยรบหายั้งมือไม่

โป๊ยก่ายเห็นเห้งเจีย ม า ช่ ว ย
รบดังนั้น ก็ตีรุกขนาบเอาโดยแรง
ปิศาจเสือทานกำลังเห้งเจียโป๊ยก่ายมิได้ ก็ล่า
ถอยวิ่งหนีลงจากเขา เห้งเจียกับโป๊ยก่ายก็ช่วยกันระ

ดมรุกรบติดตามมาฝ่าย ปิ ศ า จ เ สื อ เ มื่ อ
ถู ก ร บ รุ ม ถึ ง ส อ ง แ รงดังนั้น
ก็สิ้นกำลังอ่อนลงทุกทีเ เห็นว่า
จะเอาชัยชนะไม่ได้เป็นแน่
จึงสำรวมจิตร่ายพระเวทคาถาแปลงกายเป็นเสือโคร่

ง
อย่างเดิมแล้วกระโดดหลบเข้าแอบก้อนศิลา
ถอดรูปเสือออกคลุมก้อนศิลาไว้แล้ว
ก็บันดาลตัวเป็นขี้เมฆแทรกหนีลอยตามลมไปยังปากช่อ

ง
ต้นทางที่พระถังซัมจั้ ง
นั่งพักอยู่นั้น ขณะเมื่อปิศาจเสือมาถึงพระถังซัมจังก็ยัง

นั่งหลับตาภาวนาอยู่ ก็ตรง
เข้าอุ้มเอาพระถังซัมจั่งเหาะกลับรีบลัดหนีมา
ครั้นถึงถ้ำที่อยู่ก็จูงพระถังซัมจั้งมา

ให้ใต้อ่องแล้วบอกว่าข้าพเจ้าเที่ยวตรวจตามภูเขา
พบหลวงจีนรูปนี้อยู่ ณ เมือง
ไต้ถังจะไปประเทศไซทีนมัสการพระยูไลเดินข้ามเขา

มาทางนี้ข้าพเจ้าจับม า ไ ด้ จึ ง
พามาให้ไต้อ๋องเพื่อเป็นภักษาหารฝ่ายปิศาจหนูซึ่งตั้งตั

วเป็นอึ้งฮองไต้อ้อง เมื่อได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึ ง
ถ า ม เ ซี ยน
ฮองว่าได้ยินข่าวเล่าลือกันว่าหลวงจีนถังซัมจั่งมีสานุศิ

ษย์นามเรียกว่าเห้งเจี ย มี
ฤทธาศักดานุภาพมากเหาะเหินเดินอากาศ
และเปลี่ยนแปลงกายได้ทุกสิ่งทุก
ประการ ทำไมเจ้าจึงจับตัวอาจารย์เขามาได้ปิศาจเ

สือเซียนฮองจึงบอกว่า หลวงจีนถังซัมจังเธอมีส
า นุ ศิ ษ ย์สองคน ๆ หนึ่ง
ถือคราดเหล็กเป็นอาวุธคนหนึ่งถือกระบองเหล็กเป็นอ

าวุธได้ต่อสู้กับข้าพเ จ้ า
ข้าพเจ้าทานกำลังเขาทั้งสองไม่ได้
จึงคิดอุบายแปลงรูปถอดครอบก้อนศิลาทิ้งไว้
แล้วข้าพเจ้าจึงได้บันดาลเป็นลมกลับย้อนไปจับตัวหลว

งจีนถังซัมจั้งได้พามา ใ ห้
ท่านเดี๋ยวนี้อึ้งฮองไต้อ่องได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
ถ้าดังนั้นอย่าเพ่อกินก่อนเราวิตกด้วยอ้าย

ศิษย์ทั้งสองคนคงจะมาตามพระอาจารย์ของมัน
ก็จะเกิดวุ่นวายรบพุ่งกันขึ้น อย่า
กระนั้นเลย เจ้าทั้งหลายจงเอาหลวงจีนนี้ไปผูกไว้หลั

งถ้ำก่อน
ถ้าอ้ายศิษย์ทั้ง
หลายมันไม่มาจริงแล้ว เราจึงค่อยเลี้ยงโต๊ะกันให้สนุ

กสักเวลาหนึ่ง อึ้งฮองไต้
อ้องพูดดังนั้นแล้วจึงเรียกปิศาจทหารให้เอาตัวหลวงจี

นไปมัดไว้ที่เสาศิลาห ลังถ้ำฝ่ายพระ
ถังซัมจั่งเมื่อต้องมัดอยู่หลังถ้ำนั้น
ได้ความทุกข์เวทนาแสนสาหัส
มือทั้งสองก็เป็นเหน็บชา กายก็กระดิกไม่ได้
ให้ทุรนทุรายหาความสุขมิได้ ตังต
ดอย ศิษย์ทังสองก็ไม่เห็นมา
จึงคิดว่าตัวเราเห็นจะสินชีวิตเสียครังนีเป็นแน่แล้
ตาก็แลดูต้นทางใจก็คิดถึงเห้งเจียกับโป๊ยก่ายฝ่ายเห้ง

เจียโป๊ยก่ายเห็นปิศา จเสือโดดหนีก็
ไล่ติดตามต่อมา พอเลี้ยวข้างเขา
เห็นเสือหมอบอยู่ เห้งเจียก็ยกกระบองขึ้นตีลงไปเต็ม

กำลัง
โป๊ยก่ายสับด้วยคราด
ลงทีหนึ่งเต็มแรง แล้วยกคราดขึ้นดูแลเห็นเป็นคราบห

นังเสือคลุมอยู่บนก้อน ศิลา
หาใช่ตัวเสือไม่ เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจพูดว่าเราถู

กอุบายของมันแล้ว โป๊ยก่าย
ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึงถามว่าอุบายอะไรที่ไหน
เห้งเจียจึงบอกว่าถูกกลมัน มัน
ถอดรูปหลอกไว้ตัวมันหนีไปแล้ว
เราต้องกลับไปดูพระอาจารย์ของเรา เห้งเจีย
โป๊ยก่ายปรึกษากันแล้วก็รีบกลับมายังที่พระอาจารย์พัก

อยู่นั้น
ครั้นถึงก็หาเห็นพระ
อาจารย์ไม่ตกใจร้องบอกโป๊ยก่ายเสียงดุจฟ้าลั่นว่าปิศ

าจจับเอาพระอาจารย์ข อ ง
เราไปแน่แล้ว อ้ายพวกผีปิศาจเหล่านี้ชะรอยจะอยู่ภูเ

ขาเหล่านี้เป็นแน่ พวกเรา
ต้องรีบไปเที่ยวค้นหาโดยเร็ว
ว่าแล้วเห้งเจียโป๊ยก่ายก็รีบเที่ยวซอกซอนค้นหาตาม
ดูไปทุก ๆ แห่งก็หาพบพระอาจารย์ไม่
เห้งเจียจึงสั่งโป๊ยก่ายว่า น้องจงอยู่เฝ้าสิ่ง
ของกับม้าอยู่ที่นี่เถิด พี่จะไปตามหาพระอาจารย์แต่ผู้เ

ดียวก่อน
ครั้นว่าจะไปเสีย
ทั้งสองคนก็เป็นห่วงด้วยข้าวของและม้าลา
แต่ต้องระวังตัวให้ดีเจ้าอย่ามีความ
ประมาท ว่าดังนั้นแล้วเห้งเจียก็เดินต่อไป
เห็นมีชะโงกเขายื่นออกมาเป็นชะวาก
กว้างมีปากถ้ำใหญ่ เห้งเจียหยุดยืนพิจารณาดู
เห็นประตูถ้ำข้างบนมีอักษรตัวใหญ่
หกตัวจารึกไว้ว่า (อึงฮองเนี้ยอิ้งฮองต้อง)

แปลว่าภูเขาลมเหลือง ถ้ำลมเหลือง
เห้งเจียเห็นดังนั้น จึงคิดว่าอ้ายพวกปิศาจคงพาเอาพ

ระอาจารย์มาไว้ที่นี่เ ป็ น แ น่
คิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงร้องท้าด้วยเสียงเป็นอันดังว่า
อ้ายพวกปิศาจมึงจงเร่งเอา
พระอาจารย์ของกูส่งมาให้กูโดยเร็ว
ถ้าไม่ส่งออกมากูจะรื้อที่อยู่ของมึงเสียทั้งสิ้นฝ่ายพวกบ

ริวารยักษผีที่เฝ้าประ ตู เมื่อได้ยินเสียงเห้งเจียร้
อ ง ท้ าทายดังนั้น ก็
รีบเข้าไปบอกแก่ได้อ๋องว่าบัดนี้ที่นอกประตูมีอ้ายรามสู

รหน้าขนมือถือกระบอง เ ห ล็ ก
มาร้องทวงพระอาจารย์ของมัน
มันว่าถ้าไม่ส่งอาจารย์ของมันให้แก่มันโดยเร็ว
มันจะทำลายถ้ำเสียอึ้งฮองไต้อ๋องเมื่อได้ฟังบริวารบอ

กดังนั้นก็ตกใจ จึงเรียกเสือยักษ์เซียนฮ อ ง
มาพูดว่าตัวเราสังให้เจ้าไปค้นหาเนือถึก
ทำไมเจ้าจึงไปจับเอาหลวงจีนถังซัมจังม'
บัดน์เกิดเหตุขินแล้วคือสานศิษย์มันมาตามทวงเอาพระ

อาจารย์ของมัน ถ้าไม่ส่
พระอาจารย์ของมันให้แก่มัน มันจะทำลายถ้ำที่อยู่ของ

เราให้ย่อยยับเสียทั้ง สิ้ น
เจ้าจะคิดประการใดปิศาจเซียนฮองได้ฟังอึ้งฮองไต้อ๋

องว่าดังนั้นจึงพูดว่า ไต้อ๋องจงวางใจเถิด
ข้าพเจ้าจะออกไปจับตัวอ้ายเห้งเจียกับโป๊ยก่ายมาให้

จงได้
พูดดังนั้นแล้วก็จัดแจง
แต่งตัวมือถือมีดทั้งสองมือเรียกพวกบริวารออกจากถ้ำ

ร้องตวาดด้วยเสียงอัน ดังว่า
เฮ้ยอ้ายหน้าลิงมึงอยู่ที่ไหน
จึงอาจสามารถมาร้องท้าทายถึงที่นี่ มึงไม่กลัวความ
ตายหรือประการใดเห้งเจียครั้นเห็นปิศาจเสือออกมา

พูดถ้อยคำโอหังดังนั้น จึงตอบไปว่าอ้
ายสัตว์
เดียรัจฉานมึงทำอุบายลอกหนังทิ้งไว้
หนีกลับมาลักเอาพระอาจารย์ของกูมาซ่อน
ไว้ ถ้ามึงยังรักชีวิตอยู่จงรีบส่งพระอาจารย์มาให้กูเสี

ยเร็ว
ๆ ถ้าช้าไปมึงจะต้อง
เป็นอันตรายด้วยกระบองของกูว่าแล้วเห้งเจียก็ทะลว

งโดดเข้าไปใกล้ตีด้วย
กระบองเหล็กใหญ่ ปิศาจเสือก็ยกมีดขึ้นรับไว้ได้
ต่างมีกำลังด้วยกันทั้งสองฝ่าย
รับกันอยู่ยังหาแพ้ชนะกันไม่ฝ่ายเห้งเจียเห็นปิศาจเสือ

อ่อนกำลังลงบ้างแล้ว ก็แข็งข้อเข้ารบบุกบั่นก ระ

ชั้ น
ชิด มิให้ปิศาจรอรั้งตั้งตัวได้ปิศาจก็อ่อนกำลังจะต้านท

านฝีมือเห้งเจียอยู่มิ ไ ด้ จึง
กระโดดถอยหนีไปทางอื่นหาได้กลับเข้าถ้ำของตัวไม่เ

พราะเมื่อจะออกมารบ ได้อวด
ฝีมือของตัวต่อไต้อ๋องไว้ ครั้นแพ้ก็ไม่กล้ากลับเข้าถ้ำห

นีเตลิดเลยไป เห้งเจียไล่
ประชิดติดพันมา ขณะนั้นบังเอิญโป๊ยก่ายนั่งเฝ้าม้าอยู่ใ

ต้พุ่มไม้ได้ยินเสียงไ ล่ กั น
มาก็ออกมาดู เห็นเห้งเจียกำลังไล่ปิศาจเสือมาโป๊ยก่

ายก็ออกสกัดหน้ายกคร า ด
สับศีรษะปิศาจลงไปโดยเต็มกำลังปิศาจเสือก็ล้มลงขา

ดใจตายอยู่กับที่ โลหิตไหล
นองไปทั้งกาย พอเห้งเจียไล่ติดมาเห็นโป๊ยก่ายตีปิศา

จตายก็ดีใจยิ่งนัก โป๊ยก่าย
เห็นเห้งเจียมาจึงถามว่า พระอาจารย์อยู่ที่ไหนพี่พบแ

ล้วหรือยัง เห้งเจียบอกว่า
อ้ายปิศาจมันจับเอาพระอาจารย์ของเราไปไว้ที่สวนห

ลังถ้ำ มันจะเลี้ยงโต๊ะกัน แต่
ยังหาทันจะเลี้ยงกันไม่อ้ายเสือเซียนฮองตัวนี้กำลังสู้อ

ยู่กับพี่มันทานกำลังพี่ ไ ม่ ไ ด้
มันจึงหนีมาทางนี้เจ้าจึงได้ตีมันตาย
เจ้าจงดูเฝ้าข้าวของและม้าไว้ก่อน เราจะกลับ
ไปที่ถ้ำรบกับอ้ายตัวไต้อ๋อง ถ้าจับตัวอ้ายไต้อ๋องใหญ่ไ

ด้สมคะเนแล้ว นั่นแหละ เรา
จึงจะแก้พระอาจารย์ของเราออกมาได้โป๊ยก่ายได้ฟัง

เห้งเจียพูดดังนั้น จึงสั่งว่าถ้าพี่รบกับมันอี ก จ ง
ท ำ แ พ้ ห นี มาทางนี้
ให้จงได้ ถ้ามันแพ้ก็ให้ต้อนมาทางนี้
ข้าจะได้สกัดจับมันสับกระบาลเสียให้จบ
ทุก ๆ คนเห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็หัวเราะ
แล้วจึงสั่งโป๊ยก่ายว่าเจ้าจงรักษา
สิ่งของและม้าไว้ให้ดีเถิด เห้งเจียสั่งโป๊ยก่ายแล้วมือ

หนึ่งจับกระบองมือหนึ่ ง ฉุ ด ล า ก
ซากศพปิศาจเสือ ตรงมาถึงปากถ้ำจึงจับเอาซากศพปิ

ศาจเสือนั้นโยนเข้าไป ที่ ป ร ะ ตู
ถ้ำ แล้วร้องด้วยเสียงอันดังว่า
เฮ้ยอ้ายพวกปิศาจเร่งเข้าไปบอกนายมึงว่า อ้าย
เซียนฮองนั้นกูตีตายเสียแล้ว
ให้นายมึงออกมาคำนับกูโดยดี หาไม่จะทำลายถ้ำ

เสียให้ราบเป็นหน้ากลองฝ่ายบริวารปิศาจยักษ์ทั้งหลา

ยได้ยินเห้งเจียร้องบ อ ก ดั ง นั้ น
ทั้งได้เห็นศพปิศาจ
เสือเซียนฮองด้วยก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก
ต่างก็วิ่งแข่งกันจะเข้าไปบอกแก่ไต้อ๋อง
โดยเร็วฝ่ายปิศาจในถ้ำอึ้งฮองต้อง
ในเมื่อเวลาเซียนฮองออกไปต่อสู้กับเห้งเจียอยู่นั้น
ก็ยังหาได้รู้ว่าแพ้ชนะเป็นอย่างไรไม่
กำลังนั่งนิ่งไตร่ตรองอยู่แต่ในใจ บัดเดี๋ยวใจ
พวกเฝ้าประตูวิ่งเข้ามาบอกว่าบัดนี้เซียนฮองถูกอ้ายห

น้าขนมันตีตายกำลังลา ก เ อ า
ศพมาทิ้งที่หน้าประตูถ้ำขอไต้อ๋องได้ทราบ
อึ้งฮองไต้อ๋องได้ยินบริวารมาบอกดังนั้น
ก็ยิ่งมีความแค้นขึ้นมาจึงพูดว่า
มันทำไมจึงไม่รู้การอย่างนี้เรายังหาได้กินเนื้อ
อาจารย์ของมันไม่ มันกลับมาตีเซียนฮองของเราตาย

อย่างนี้ จะไม่มีความโกรธ
อย่างไรได้ จำเราจะต้องออกไปดูอ้ายคนอะไรลือชื่อ

ว่าเห้งเจีย จะจับตัวมาแก้แค้น
ให้เซียนฮองของเราให้จงได้ พูดแล้วก็รีบแต่งตัวใส่เ

กราะแล้วมือถืออาวุธส า ม ง่ า ม
พาพวกบริวารน้อยตามหลังออกมายังหน้าประตูถ้ำฝ่าย

เห้งเจียยืนรออยู่หน้า ป ร ะ ตู ถ้ ำ
ครั้นแลเห็นอึ้งฮองไต้อ้องออกมาดู กิ ริย า
เข้มแข็งอึ้งฮองไต้อ๋อง ครั้นออกมาเห็นเห้งเจียยืนอยู่

จึงร้องตวาดด้วยเสียง อั น ดั ง ว่ า
เฮ้ยอ้ายคนไหนที่ชื่อซึงเห้งเจีย
ซึงเห้งเจียได้ยินดังนั้นมือหนึ่งถือหนังปิศาจมือหนึ่ง
คุมกระบองเหล็กจึงตอบว่า แช่ซึ่งตาของเจ้ายืนอยู่นี่
เจ้าจงรีบส่งพระอาจารย์ออก
มาโดยเร็วจะได้รอดพ้นจากความตายอึ้งฮองไต้อ๋องพิ

จารณาดูเห้งเจียโดยล ะ เ อี ย ด เ ห็ น รู ป
ลั ก ษ ณ ะ เ ห้ ง เ จี ย ไ ม่น่าดูต่ำ
เตียหยาบคายสูงประมาณสามศอกเศษ
อึ้งฮองหัวเราะแล้วพูดว่า น่าเวทนารูป
ร่างอะไรอย่างนี้จะเป็นคนเก่งกาจอะไรพิเคราะห์ดูดุ

จหัวกระโหลกผีจะสู้รบ อ ะ ไ ร
กับใครได้เห้งเจียได้ฟังอึ้งฮองพูดดังนั้น
จึงพูดว่าอ้ายทารกเอ็งไม่มีนัยน์ตาทำไมเจ้าจึง
ไม่รู้จักตาหรือ ตานี้แม้ว่าตัวต่ำเตี้ยก็จริงแต่มีความปร

ะหลาดมาก แม้ตีหัวทีหนึ่ง
ตัวข้าก็จะยืดสูงขึ้นไปอีกก็ได้ จึงยื่นศีรษะให้
อึ้งฮองไต้อ๋องเอาด้ามสามง่ามตีลง
ที่ศีรษะเห้งเจียทีหนึ่ง เห้งเจียไหวตัวทะลึ่งสูงขึ้นอีกห

กศอก อึ้งฮองไต้อ๋องเห็นดัง
นั้นก็ตกใจแล้วยกสามง่ามขึ้นแข็งใจร้องตวาดว่าอ้ายซึ

งเห้งเจียเอาวิชากลอ ะ ไ ร ม า
หลอกเราเล่นดังนี้ เจ้าจงมาลองฝีมือกันดูให้รู้ว่าใคร

จะแพ้ชนะ ว่าแล้วอิ้งฮองเอา
สามง่ามแทงเห้งเจีย เห้งเจียเอากระบองรับรบกันไ

ปมา ต่างมีกำลังเข้มแข็งด้ ว ย
กัน รบกันประมาณสามสิบเพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่
แต่เห้งเจียคิดจะรีบเอาชัยชนะ
จึงถอนขนในตัวออกกำมือหนึ่งใส่ในปากเคี้ยว
แล้วร่ายเวทคาถาพ่นออกไป ร้อง
เรียกให้แปลงขนเหล่านั้นแปลงกายดุจรูปเดียวกับเห้ง

เจียทุก ๆ รูปทุก ๆ ขน ก็กรู
กันเข้าล้อมอิ้งฮองไต้อ๋องอยู่ท่ามกลางอิ้งฮองไต้อ๋องเ

ห็นดังนั้น อกใจให้หวั่นหวาดไปทั้ง ก า ย ก็ สั่ น
ร ะ รั ว จึ ง คิ ด ว่าตัว
เราวันนี้จะถึงที่ตาย แล้วหวนคิดขึ้นได้จึงเอาปากก้มล

งกับพื้นธรณีแล้วร่ายค า ถ า
ม้วนลม บัดเดี๋ยวใจก็บันดาลเกิดเป็นลมพายุพัดหอบเอ

าขนเห้งเจียที่เป็นรูป นั้ น ก็
ปลิวไปตามลมทั้งสิ้นเห้งเจียแลไปเห็นดังนั้นก็ตกใจ
จึงร่ายคาถาเรียกขนคืนยังเดิมแล้ว ยังแต่เห้ง

เจียผู้เดียวมือถือกระบองเหล็กตรงมาจะทำร้ายอึ้งฮอ

ง อึ้งฮองเห็นดังนั้น ก็เป่า
ด้วยลมทิพย์ถูกสองแก้วตาเห้งเจีย
เห้งเจียเหลือที่จะทนความเจ็บแสบนั้นได้ก็
กระโดดกลับถอยหนี กลับออกมากลับไปหาโป๊ยก่าย
อึ้งฮองเห็นดังนั้นก็เรียกลม
กลับคืนมาแล้วพาพวกบริวารกลับเข้าถ้ำฝ่ายโป๊ยก่ายแ

อบอยู่ในซอกเขาเฝ้าม้ า แ ล ะ สิ่ ง ข อ ง
อ ยู่ แ ล เ ห็ น เ ห้ ง เ จี ย ถูกลมพายุ
อันใหญ่มืดฟ้ามัวฝนก็รู้ได้แน่ว่าอึ้งฮองไต้อ๋องทำลมพายุ

พัดต่อสู้กับเห้งเจีย นั่งคอย
เงี่ยหูฟัง บัดเดี๋ยวใจลมพายุก็หยุดได้ยินเสียงกระหืดก

ระหอบมา โป๊ยก่ายแลเห็น
เห้งเจียจึงถามว่าพี่เมื่อกี้อึ้งฮองมันทำลมพายุใหญ่พี่ไป

อยู่ในที่ไหนจึงมานี่เ ห้ ง เ จี ย บ อ ก ว่ า
เ ห ลื อ ก ำ ลั ง ตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวข้าพ
เจ้ ายั งไ ม่เ คย พบ เห็ นล มอ ะไ ร
อย่างนี้ อ้ายปิศาจคนนี้มันถือสามง่ามมาต่อสู้กับพี่ ๆ
ร่ายมนต์เป็นรูปวานรเข้าล้อม
มันๆ เรียกลมพายุพัดวานรนั้นปลิวไปตามลมหมด
ลมนั้นพัดแรงเหลือที่จะตั้งมั่น
อยู่ได้ เพราะฉะนั้นพี่จึงได้หนีออกนอกสายลมนั้นกลับม

า พี่ก็เคยเรียกลมเรียก ฝ น
แต่ไม่เหมือนลมของอ้ายปิศาจอึ้งฮองนี้
ดูมันเรี่ยวแรงเหลือเกินโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า

ถ้ากระนั้นเราจะคิดปร ะ ก า ร ใ ด ต่ อ
ไ ป จึงจะช่วย
พระอาจารย์ของเราออกมาได้เห้งเจียบอกว่าซึ่งการ

จะแก้พระอาจารย์ออกม า นั้ น จ ำ จ ะ ต้
อ ง คิ ด ห า อุ บ า ย ใ ห ม่
ไม่ทราบว่าตำบลนี้จะมีหมอยารักษาตาหรือไม่
จะได้ให้หมอรักษาตา เพราะใน
แก้วตาเจ็บปวดเหลือเกินโป๊ยก่ายถามว่านัยน์ตานั้นเจ็

บเป็นอย่างไร จึงต้องหาหมอรักษาเห้ง เ จี ย
โ ก ร ธ
ด่าว่าอ้ายเดียรัจฉาน อึ้งฮองมันพ่นด้วยลมทิพย์หลบไม่

ทันจึงถูกลมทิพย์ ในแก้ว
ตาจึงได้ปวดเหลือที่จะทนโป๊ยก่ายว่าอยู่ในกลางป่าแล

ะเขาเช่นนี้ เวลาก็จวนจะค่ำอยู่แล้ว จ ะ ไ ป
อ า ศั ย
อยู่ที่ไหนจะได้หาหมอยาตาได้เห้งเจียพูดว่าซึ่งจะหาที่

อาศัยนั้นไม่สู้ยากนัก พี่คิดดูว่าอ้ายปิศาจมันยัง
ห า
อาจกินเนื้ออาจารย์เราได้ไม่

จำเราจะพากันออกแนวทางหาบ้านคนจะได้อาศัยสัก
คืนหนึ่ง พรุ่งนี้จึงค่อยคิดหาอุบายต่อไปพูดดังนั้นแล้วคน

ทั้งสองก็พากันเดินตัด ท า ง
ออกจากเขา บัดเดี๋ยวก็ออกพ้นซอกเขาลงเดินตามแน

วทาง ประเดี๋ยวใจก็ได้ยิน
เสียงสุนัขเห่าคนทั้งสองก็ยืนพิจารณาดูก็แลเห็นที่ริมชา

ยเขามีเรือนหลังหนึ่ง ต า ม
ไฟอยู่วับแวมเห้งเจียโป๊ยก่ายเห็นดังนั้น
ก็ดีใจจึงบุกหญ้าพงตัดตรงเข้าไปจนถึงประตูบ้าน
เห้งเจียจึงเข้าไปเคาะประตูร้องเรียกว่า
เปิดประตูรับด้วย เรียกอยู่สองสามคำบัด
เดี๋ยวก็มีตาเฒ่าเดินออกมาถามว่าคนที่ไหนมาร้องเรีย

กมีกิจธุระอะไรหรือเห้ ง เ จี ย ต อ บ ว่
า ข้ า พ เ จ้ า ทั้ ง ส อ ง นี้ อ ยู่เมืองได้ถัง
มีรับสั่งให้อาจารย์ข้าพเจ้ าไ ป
เมืองไซทีประเทศ นมัสการพระพุทธเจ้า
ขออาราธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎกธรรม
เพื่อจะได้ทำมหากุศลอันใหญ่ บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งสองตาม

พระอาจารย์เดินข้ามเ ข า
ฮึ้งฮองมา ฮึ้งฮองไต้อ๋องออกสกัดทางจับเอาพระอาจ

ารย์ของข้าพเจ้าหนีเข้ า ถ้ ำ แ ล้ ว
บัดนี้เวลาจวนค่ำแล้ว ขออาศัยนอนพักสักคืนหนึ่ง

พรุ่งนี้เช้าข้าพเจ้าจะลาไปขอ
ท่านได้กรุณาเถิดตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น
จึงบอกว่าขอเชิญท่านทั้งสองคนเข้ามาเถิด
เห้งเจียโป๊ยก่ายก็จูงม้ายกหาบเข้ามาข้างในแล้ว
ต่างมาเคารพตาเฒา ตาเฒ่าก็
เชิญให้นั่งที่อันสมควร แล้วยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยงพูด

จาสนทนากัน บัดเดี๋ยว
คนใช้ก็ยกอาหารเครื่องแจออกมาตั้งบนโต๊ะ
แล้วตาเฒ่าก็เชิญเห้งเจียโป๊ยก่าย
กินข้าว ครั้นคนทั้งสองเสพอาหารเสร็จแล้ว
ตาเฒ่าก็จัดที่ให้นอนพักเห้งเจียจึงถามตาเฒ่าว่า
ขอท่านได้โปรดในที่ตำบลนี้มีหมอรักษาตาอยู่บ้าง
หรือไม่ตาเฒ่าได้ฟังถามดังนั้น
จึงถามว่าผู้ใดเจ็บตาหรือท่านจึงถามหาหมอยาตาเห้ง

เจียบอกว่าข้าพเจ้าไม่ ปิดบังอะไร
แก่ท่านตา ข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาไม่ เคย
เจ็บตาเลย แต่วันนี้สู้รบกับอึ้งฮองไต้อ๋องอยู่ที่หน้าถ้ำมั

นพ่นด้วยลมพิษถูกตา
ข้าพเจ้าเจ็บปวดเหลือที่จะทนได้ตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจีย

บอกดังนั้น จึงพูดว่าท่านผู้นี้เล่าให้ข้าพ
เจ้าฟังดังนี้ ข้าพเจ้า
มีความวิตกมาก เพราะอึ้งฮองไต้อ๋องพ่นพิษเป็นลมมีฤ

ทธิ์อันแรงร้ายมากนัก อัน

ลมนี้มิใช่ลมสี่ฤดูในสี่ทิศโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าเ

ป็นลมในขมับหรือลมใน แก้วหูหรือ
ลมในหัว
สมองดอกกระมังจึงได้ร้ายแรงดังนี้ตาเฒ่าตอบว่าไม่ใ

ช่มิใช่นามลมอย่างนี้เกิดแก่เวทม
นตร์คาถาเห้งเจียถ
ามว่าทำอย่างไรจึงจะรู้ชัดชื่
งลมอันนี้ได้ ตาเฒ่าบอกว่า ลมอันนี้บังเกิด
ขึ้นแล้วมืดฟ้ามัวฝน แม้เทวดาเทพารักษ์กระทบถูกเข้า

ก็ให้เศร้าหมอง ถูกหินศิลา
ก็แตกหักไปสิ้น แม้ถูกมนุษย์และสัตว์ใด ๆ
ก็จะต้องถึงความตายมิได้รอดพ้นไปเลย
เว้นแต่เซียนทั้งหลายจึงจะไม่ตายเห้งเจียว่าพวกข้าพ

เจ้ามิใช่เทพยดาก็จริง
แต่เป็นเชื้อภูมิของเทพยดาเซียน
อันชีวิตนั้นยากที่จะทำลายได้แต่ถูกในแก้วตาปวดแสบเ

หลือทนูตาเฒ่าจึงพูดว่าถ้ากระนั้น
ก็ยังแก้ไขได้ แต่ในตำบลบ้านนี้ไม่มีผู้ใ
ดจะขายยา
ข้าพเจ้ามียาวิเศษอยู่ขนานหนึ่งเป็นยาของท่านผู้วิเศษ

บอกให้ สามารถจะแก้รักษา
ลมทั้งหลายนั้นได้เห้งเจียได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นก็มีควา

มดีใจเป็นที่สุด จึงพูดแก่ตาเฒ่าว่า ถ้า
กระนั้นขอท่านได้สงเคราะห์ให้ยาข้าพเจ้าลองดูบางที่

จะหายได้บ้างกระมัง ตาเฒ่า
จึงหยิบยามาส่งให้เห้งเจียแต้มดู
แล้วสั่งว่าแม้แต้มยาเข้านัยน์ตาแล้ว จงระงับ
จิตนอนให้สบายพอรุ่งแจ้งนัยน์ตาก็จะหายปวดเห้งเจีย

ทำตามคำสั่งแล้วก็เอา ยาใส่ตาแ
ล้วก็หลับตาไม่ลืมดูอะ
ไรดุจคนตาบอดโป๊ยก่ายเห็นเห้งเจียใส่ยา
ตาดังนั้นแล้วจึงจัดแจงปูลาดที่นอนร้อง
เรียกพี่
เห้งเจียจงมานอนเถิด เห้งเจียค่อย ๆ
คลำเก้กังมา โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หัวเราะ
แล้วพูดว่าท่านตาให้ยาใส่แล้วทำไมท่านตาไม่ให้ไม้เท้

าด้วยเล่าเห้งเจียได้ ฟังโป๊ยก่า
ยพูดดังนั้น จึงด่าว่าอ้ายสัตว์กินรำมึ งดู
ถูกกูเช่นคนตาบอด
ขอทานหรือ โป๊ยก่ายก็หัวเราะก๊ากใหญ่แล้วก็ขึ้นเตียง

นอนฝ่ายเห้งเจียในคืน วันนั้น
ก็นั่งสำรวมจิตให้ระงับอยู่ในที่สุขถึงสาม ยาม
จึงปล่อย
ใจนอน ครั้นจวนรุ่งเห้งเจียผุดลุกขึ้นเกาคางเกาหูลืม

ตาสว่างแจ่มใสยิ่งกว่า เดิมได้
ร้อยเท่าพันเท่า จึงพูดว่ายาของท่านตานั้นดีจริงหาที่เ

ปรียบมิได้ พูดฉะนั้นแล้วก็
เหลียวซ้ายแลขวามิได้เห็นบ้านเรือน
สูญหายไปหมดสิ้นเห็นแต่ต้นไม้ใหญ่ เห้งเจีย
กับโป๊ยก่ายนอนอยู่บนหญ้า โป๊ยก่ายเห็นประหลาดดังนั้

นจึงพูดแก่เห้งเจียว่า พี่เห็น
เป็นอย่างไร เห้งเจียก็มองไปมิได้เห็นบ้านเรือนอะไ

รเลย โป๊ยก่ายตรึกนึกขึ้นได้ ก็
ตกใจว่าบ้านเรือนหายไปหมดดังนี้
ก็หาบของและม้านั้นอยู่ที่ไหน เห้งเจียชี้มือว่า
ที่ต้นไม้นั้นม้ากับหาบของเราไม่ใช่หรือ
โป๊ยก่ายพูดว่าบ้านนี้เรานอนอาศัยอยู่เหตุ
ใดยกไปจึงไม่ให้เรารู้เล่า
หรือเห็นว่าเราเป็นคนแปลกเดินมาอาศัย
ผู้ใหญ่บ้านจะ
จับผิด เพราะฉะนั้นจึงได้ยกไปไม่ทันสว่างพวกเรานอ

นหลับไม่รู้ตัวดุจคนตา ย เหตุใด
เมื่อเขารื้อบ้านจึงไม่ดังตึงตังบ้างเลยเห้งเจียได้ฟังโ

ป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็หัว เราะแล้ว
พูดว่าเจ้าอย่าพูดเลอะเ
ทอะไปเลย
จงไปดูบนกิ่งไม้นั้น กระดาษหนังสืออะไรอยู่ที่นั่นโป๊ยก่

ายเหลียวไปเห็น ก็วิ่งเข้าไปดูแล้วเอามื
อแกะลงมาพิจารณาดู เห็นมีอักษร
สี่แถวเป็นคำอรรถว่า (จึงกือพีสี่จอกหยินก็อผู้สวดแกล้

ำเตี๋ยมฮ่วยลุ้ เบี้ยวยอกอิ้ว
กุนอิ่งนี้เกี่ย จิ้นชิมหั้งกว่ายบอกเตาตู้
แปลเป็นภาษาไทยได้ความว่า ตำบลนี้
ไม่ใช่ถิ่นมนุษย์อยู่ เป็นของเทวดาเทพารักษ์บันดาลให้

ยาวิเศษให้ท่านแก้ตาเ จ็ บ
จงตั้งใจกำจัดปิศาจให้ราบคาบอย่าหันเหเห้งเจียรู้ใจ

ความแล้ว จึงพูดว่าพวกเจ้าและเ ท พ
ยดาเทพารักษ์เหล่านี้ ตั้งแต่
คราวได้ม้ามังกรมาจนบัดนี้มิได้ใช้สอยอะไร
บัดนี้มาทำหลอกเล่นดังนี้ โป๊ยก่าย
ว่าทำไมเทวดาจะมายอมให้พี่ใช้สอยเล่าเห้งเจียว่าน้

องยังไม่รู้เรื่องพวกเ ท พ า รั ก ษ์
เหล่านี้ คือได้รับคำสั่งของพระโพธิสัตว์คอยคุ้มครองรั

กษาพวกเราและพระอาจ า ร ย์
ตั้งแต่ที่เขาปั้วจั๊วซัวได้บอกนามชื่อกับเรา
ตั้งแต่ครั้งนั้นมาก็มิได้ใช้สอยอะไรโป๊ยก่ายจึงพูดว่า
ท่านเหล่านี้คอยคุ้มครองรักษาพระอาจารย์เพราะฉะนั้

นจึง

มิให้เราเห็น มาบันดาลบ้านเรือนและให้ยาตาใส่หาย

ได้พี่จะโกรธเคืองทำไ ม เรา
รีบพากันไปช่วยพระอาจารย์ของเราเถิดเห้งเจียพูดว่

า ตำบลนี้ระยะทางไปถ้ำ อี้ ง ฮ อ
ง ต่ อ ง ไ ม่ สู้ ไ ก ล กี่ ม า ก น้ อ ย
เจ้าจง
อยู่ที่นี่คอยระวังม้าและหาบสิ่งของแอบอาศัยอยู่พุ่มไม้นี้

พี่จะเข้าไปในถ้ำฟังข่ า ว ดู
พระอาจารย์จะมีข่าวประการใด
แล้วจึงค่อยคิดสู้รบกันต่อไปโป๊ยก่ายพูดว่า
พี่จงไปสืบข่าวฟังดูให้แน่ว่าจะเป็นตายประการใด
ถ้าพระ
อาจารย์ตายเสียแล้วเราจะได้ต่างคนต่างไปทำธุระก

ารงานบ้าง ถ้าอาจารย์ยังไม่
ตายเราจะได้คุ้มครองรักษาพระอาจารย์ไปกว่าจะสำ

เร็จการกลับมาเห้งเจี ย จึ ง พู ด
ว่ า เ จ้ า อ ย่ า พู ด ใ ห้ วุ่ น ไ ป ข้
าจะไปสืบดูก่อนว่าแล้วก็เ หา ะไ ปยั งถ้ ำ
อี้งฮองต้องครั้นถึงเห้งเจียก็หยุดยืนพิจารณาดู
เห็นประตูถ้ำปิดแน่นเสียงก็เงียบอยู่
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงร่ายพระคาถาแปลงกายเป็นยุงข

าลายบินลอดเข้าไปในถ้ ำ

ร่อนพิจารณาดูทั่วไปเห็นพวกปิศาจน้อยยังนอนหลับอยู่ทั้

งนั้น แต่อึ้งฮองผู้เดียว
ตื่นอยู่ร้องสั่งให้ปิศาจน้อยคอยระวังประตูถ้ำให้กวดขัน

วิตกว่า วานนี้เห้งเจียต้อง
ลมจะไม่ตาย วันนี้คงจะมาแก้แค้นเราเป็นแน่
เห้งเจียหยุดฟังอึ้งฮองต้องสั่ง
บริวารดังนั้นแล้วก็บินเลยเข้าไป
เห็นประตูชั้นในปิดแน่นจึงบินลอดเข้าไป ข้าง
หลังนั้นมีสวนมีเสาปักอยู่เห็นพระอาจารย์ต้องมัดอยู่กับ

เสา กำลังคร่ำครวญทุกข์
ร้อนบ่น ถึงเห้งเจียโป๊ยก่ายอยู่ เห้งเจียเห็นดังนั้น
จึงโผนจับที่ศีรษะพระอาจารย์
หลวงจีนถังซัมจั้งได้ยินเสียงเรียกก็จำได้ว่าเห้งเจีย
จึงถามว่าอยู่ที่ไหนเราไม่เห็นตัว
เห้งเจีย บอกว่าข้าพเจ้าจับอยู่บนศีรษะพระอาจารย์อ

ย่าวิตกโทมนัสไปเลย วันนี้
ข้าพเจ้าจะคิดทำลายถ้ำกำจัดปิศาจอึ้งฮองเสียให้จงไ

ด้ พระอาจารย์จึงจะพ้นทุ ก ข์ ไ ด้
วันนี้ พระอาจารย์จงตั้งสติอารมณ์ให้ดีเถิด
ว่าเท่านั้นแล้วก็โผบินกลับออกมายังที่
อึ้งฮองต้องกำลังจัดสั่งให้พวกบริวารตระเตรียมการร

ะวังรักษา บัดเดี๋ยวเห็นปิศาจ

วิ่งเข้ามาบอกว่า ข้าพเจ้าไปตรวจดูตามแนวป่า
พบอ้ายปากยาวหูใหญ่นั่งแอบอยู่
ในพุ่มรกนี่หากว่าข้าพเจ้าหลบมาเสียเร็ว
ถ้าหาไม่มันคงจะจับได้ แต่ไม่เห็นอ้าย
หน้าขนเมื่อวานนี้ มันจะไปข้างไหนหาทราบไม่
ขอไต้อ๋องได้ทราบอึ้งฮองไต้อ๋องได้ฟังพลตระเวนมาบ

อกดังนั้นจึงพูดว่า
อ้ายเห้งเจียชะรอยถูกลม
ร้ายตายเสียแล้ว แม้ว่าไม่ตายก็คงจะไปหาผู้วิเศษมา

ช่วยเป็นแน่พวกบริวาร จึงถา
มว่า ถ้าเห้งเจียยังไม่ตายจะไปหาผู้วิ เศ
ษมาช่วย ดังนั้นไต้อ๋อง
จะคิดต่อสู้ด้วยประการใดเล่าอึ้งฮองไต้อ๋องจึงพูดว่า
เราวิตกอยู่แต่เล่งเกี๊ยดโพธิสัตว์องค์เดียวนั่นแหละจึง
กำจัดเราได้ นอกจากนั้นเราไม่วิตกเลยเวลาที่อึ้งฮอ

งไต้อ๋องพูดดังนั้นเห้ งเจียยุ
งจับอยู่บนขื่อได้ฟังอึ้งฮองพู
ดทุกประการ
ก็มีความยินดีจึงรีบโผบินออกจากถ้ำแล้วแปลงกายกลับ

เป็นรูปเดิมตรงมายังที่
โป๊ยก่ายซ่อนอยู่นั้น เรียกโป๊ยก่ายว่ามาแล้ว
โป๊ยก่ายเห็นเห้งเจียมาก็ดีใจ ถาม
ว่าพี่ไปสืบข่าวพระอาจารย์นั้นได้ความอย่างใดบ้าง
เมื่อตะกี้นี้อ้ายปิศาจพลตระเวน
เดินตรวจมาทางนี้ ข้าพเจ้าไล่จับไม่ทันมันวิ่งหนีไปได้

เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่า ย เล่ า ค
ว า ม ให้ ฟั ง ดั ง นั้ น
จึงหัวเราะแล้วพูดว่าจริ งข อง เจ้ า
แล้ว เห้งเจียก็เล่าความซึ่งลอบเข้าไปในถ้ำให้โป๊ยก่

ายฟังทุกประการเห้งเ จี ย พู ด
ว่ า มั น วิ ต ก ก ลั ว แ ต่ เ ล่ ง เ กี๊ ย
ดโพธิสัตว์เท่านั้น แต่เล่งเกี๊ยดโพธิสัตว์จะ
อยู่ที่ไหนเล่า เมื่อสองคนกำลังปรึกษากันอยู่นั้นแลไปเ

ห็นตาแก่เดินมาข้างทา ง ค น
หนึ่ง โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงพูดแก่เห้งเจียว่า
ที่คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า อยาก
จะใคร่รู้หนทางป่าเขาก็ให้ถามคนเดินทาง
บัดนี้มีตาเฒ่าเดินมาควรจะถามดูหาก
จะได้รู้ได้บ้างดอกกระมังเห้งเจียจึงเอาไม้กระบองซ่

อนเสียแล้ว จึงมีคำถามท่านตาเฒ่าว่
า ข้าพเจ้า
เป็นศิษย์ของหลวงจีนถังซัมจั่ง
จะไปอาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกธรรม บัดนี้มา
ถึงที่นี่พระอาจารย์ของข้าพเจ้าหายไปข้าพเจ้าขอถาม

ท่านตาว่าพระโพธิสัตว์ เ ล่ ง
เกี๊ยดนั้นอยู่ที่ไหน ขอได้โปรดบอกให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเ

ถิดตาเฒ่าได้ฟังถามดั ง นั้ น จึ
ง ชี้ มื อ บ อ ก ว่ า พระโพธิสัตว์เล่งเกี๊ยดนั้

นอ ยู่ทิ ศอ าค เน ย์
ระยะทางใกล้ไกลประมาณสองพันโยชน์
ที่ตำบลนั้นมีภูเขาชื่อว่าสุเมรุน้อย ใน
ภูเขานั้นมีพระอุโบสถใหญ่ พระโพธิสัตว์เล่งเกี๊ยดบัดนี้

ท่านกำลังแสดงธรรมอยู่ แม้ว่า
ท่านจะอาราธนาพระคัมภีร์ก็เชิญไปเถิดเห้งเจียตอบว่

า ข้าพเจ้าไม่ใช่จะไปอา ร า
ธ น า พ ร ะ คั ม ภี ร์ ข อ ง ท่ า น ด อ
กข้าพเจ้า
มีธุระแต่ไม่รู้จักหนทางที่จะไปหาท่าน
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถามท่านเพื่อจะ
ขอความกรุณาช่วยแนะนำ ตาเฒ่าจึงชี้มือตรงทิศนี้ตาม

ทางนี้แหละจะพบโพธิสั ต ว์
เห้งเจียหันหน้ามาตาเฒ่าก็หายไปไม่เห็นรูปกาย
แลไปเห็นแต่กระดาษตกอยู่ข้างทาง
เห้งเจียเดินมาหยิบขึ้นดูเห็นมีอักษรสี่แถว
มีคำอรรถภาษาจีนว่า (เสี้ยงฮกซีเทียน
ได้เซี้ย เล่านั้งหนัยสีลี้ตึ้งแก ซูมีซัวอิ้วปวยเล่งกุน
เล่งเกี๊ยดตวงนี้ชี่วฮุดเปีย) เห้งเจีย
คลี่อ่านดูก็รู้ในใจความทั้งสิ้น
โป๊ยก่ายถามว่าทำไมเราจึงปะแต่พวกผีปิศาจที่
บันดาลเป็นสายเป็นลมหายไปนั่นเป็นคนอะไร
เห้งเจียบอกว่าไม่ใช่อื่นคือลี้ตึ้งแก
เห้งเจียจึงส่งกระดาษหนังสือนันให้แก่โป๊ยก่ายดู
โป๊ยก่ายคลีออกอ่านจึงถามว่าลี
ตึ้งแกนั้นคือผู้ใด เห้งเจียบอกว่าคือไทเป๊กกิมแชนั้นเอ

ง โป๊ยก่ายได้ฟังว่าไทเ ป๊ ก กิ
ม แ ช
มีความยินดีพูดว่าผู้มีคุณเมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าไม่ได้พึ่งท่า

นผู้นี้ทูลขอโทษเง็กเซี ย ง
ฮ่องเต้แล้ว ตัวข้าพเจ้าป่านนี้จะเป็นละอองธุลีผงคลีไ

ปแล้วเห้งเจียจึงสั่งว่ า น้ อ
ง อ ย่ า อ อ ก น อ ก ท า ง
จงซ่อนตัวอยู่ในพุ่มรก นี้ก่ อน และจง
ระวังม้ากับหาบของเราไว้ให้ดี
พี่จะไปนิมนต์เล่งเกี๊ยดโพธิสัตว์มาจึงค่อยแก้ไขเอา
อาจารย์ออกโป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียสั่งดังนั้นจึงบอกว่า

พี่ตั้งใจไปหาพระโพธิ สั ต ว์
เ ถิ ด อย่า
วิตกถึงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามีวิชาซ่อนตัวได้ดุจเต่าหั

บ ไม่มีผู้ใดเห็นตัวเลยเ ห้ ง
เ จี ย ค รั้ น สั่ ง โ ป๊ ย ก่ า ย เ ส ร็ จ แ
ล้ว ก็สำรวมจิตเหาะขึ้นกลา งอ าก าศ ลอ ยไ
ปยั ง
ทิศอาคเนย์ บัดเดี๋ยวก็มาถึงเห็นภูเขาหนึ่งสูงเทียมเม

ฆมีรัศมีสีต่าง ๆ สองแสง
ระยับตา ที่ท่ามกลางระหว่างเขามีพระวิหารใหญ่ได้ยิ

นเสียงระฆังวังเวงแล ะ รู ป

เ ที ย น
หอมระรื่นไปทั้งสิ้น เห้งเจียเห็นดังนั้นก็มีความยินดี
จึงร่ายพระคาถาลอยลงยัง
พื้นแล้วก็เดินตรงมายังหน้าประตูวิหาร
ครั้นถึงแลไปบนลานพระวิหารเห็นชีผ้าขาว
คนหนึ่งนั่งบริกรรมเจริญพระพุทธคุณอยู่
เห้งเจียค่อยๆ เดินใกล้เข้าไปแล้ว ยกมือ
คำนับแล้วพูดว่าขอท่านได้โปรดว่าที่นี้ใช่ที่พระโพธิสัตว์

เล่งเกี๊ยดหรือมิใช่ชี ผ้ า ข
า ว ต อ บ ว่ า นี่ แ ห ล ะ ถู ก แ ล้ ว
ท่านจะมีกิจธุระอย่างไร หรื อเ ห้ง เจี ยบ
อก ว่า ขอ ท่า นไ ด้ โปรดกราบเรียนแก่พระโ
พธิสั ตว์ด้ วยว่ าข้า พเจ้
าเ ป็ น
สานุศิษย์ของพระถังซัมจั่งอยู่ ณ เมืองได้ถังทิศบูรพา
มีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้หลวงจีนถังซัมจั่ง ไปนมัสการพระพุทธเจ้า
ขออาราธนาคัมภีร์พระไตรปิฎกยัง
ประเทศไซที บัดนี้มีกิจธุระร้อนข้าพเจ้าอยากจะพบท่า

นชีผ้าขาวว่า
ท่านสั่งข้าพเจ้ามากควา ม นั ก ข้ า พ เ จ้ า
จ ำ มิได้ เห้งเจียว่าถ้ากระนั้น
ท่านจงกราบเรียนอย่างนี้ก็ได้ว่าบัดนี้ศิษย์หลวงจีนถังซั

มจั้งชื่อซึงหงอคงจะม า เ ฝ้
า
ชีผ้าขาวรับคำแล้วเข้าไปกราบเรียนว่าขอพระผู้เป็นเ

จ้าได้ทราบบัดนี้สานุศิ ษ ย์ ห
ล ว ง
จีนถังซัมจั้งชื่อซึงหงอคง มีธุระจะเข้ามาเฝ้า
ขอพระผู้เป็นเจ้าได้ทราบฝ่ายพระโพธิสัตว์เล่งเกี๊ยดท

ราบว่าหงอคงจะมาหาจึ ง
อ อ ก ไ ป ยั ง ป ร ะ ตู วิ ห า ร รั บ
เข้ามา เห้งเจียเห็นพระโพธิสัตว์ออกมา
จึงคุกเขาลงคำนับแล้ว ก็เดินตามเข้าไป
เห้งเจียเดินพลางพิจารณาดูพลาง
เห็นตามฝาและห้องหอประดับประดาล้วนแต่
เพชรนิลจินดาแก้วระย้ามีสีต่าง ๆ ดุจวิมานสวรรค์
ครั้นถึงที่ข้างในพระโพธิสัตว์
เชิญให้นั่งแล้วให้เอาน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง
เห้งเจียพูดว่า น้ำร้อนน้ำชานั้นขอท่าน
อย่าได้วุ่นวายเลย บัดนี้พระอาจารย์ของข้าพเจ้าเดิน

ทางมาถึงตำบลเขาอึ้ง ฮ อ
ง
ซัวต้อง อึ้งฮองไต้อ๋องจับเอาพระอาจารย์ของข้าพเจ้

าไปไว้ในถ้ำ อาจารย์ข้าพเจ้า
ได้ความเดือดร้อนอยู่สองสามเวลาแล้ว
ถ้าช้าไปก็คงจะเป็นอันตรายถึงชีวิตเป็นแน่
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาเชิญพระโพธิสัตว์ไปให้ช่วย

ปราบปรามปิศาจร้ายจะ ไ
ด้ แ ก้
พระอาจารย์ออกให้พ้นจากที่ยากด้วยพระเล่งเกี๊ยดได้

ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
อาตมาได้รับคำสั่งของพระ พุ ท ธ เ จ้ า
อยู่ที่เขานี้
คอยกำจัดหมู่ปิศาจและสัตว์ร้ายในเขาอึ้งฮองซัวครั้งก่

อนได้จับตัวมันมาสั่งส อ น
ใ ห้
"ตั้งอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติ บัดนี้มันมีจิตกำเริบประทุษร้

ายอย่างนี้ ก็เป็นหน้าที่ของ
อาตมาภาพจะต้องไปกำจัดเสียไว้นานไปจะเกิดจลาจ

ลขึ้นมากมายไป พระพุทธ
เจ้าได้ให้ของวิเศษไว้สองอย่าง
คือยาบังลมเม็ดหนึ่ง ไม้กระบองมังกรทองคำอัน
หนึ่ง สำหรับกำจัดปิศาจร้ายพวกนี้พระโพธิสัตว์พูดดังนั้

นแล้ว จึงจับไม้กระบอง
ถือเดินออกมาจากวิหารพร้อมด้วยเห้งเจีย
เหาะตรงมายังเขาอึ้งฮองซัว ครั้นถึง
พระโพธิสัตว์สั่งเห้งเจียว่า
ท่านจงลงไปล่อมันให้ออกมานอกถ้ำ อาตมาจะคอยอยู่
บนกลีบเมฆ ถ้ามันออกมาแล้วอาตมาจะเอาของวิเศษ

จับตัวมันให้ได้เห้งเจี ย ค
รั้ น ไ ด้ ฟั ง พ ร ะ โ พ ธิ สั ต ว์ สั่ ง ดั ง
นั้ น แล้ว ก็ลงมายังประตูถ้ำ เอากระบอง
เหล็กกระทุ้งประตูถ้ำหักพังทลายลงไปทั้งสิ้น

มือก็ตีปากก็ด่าว่าด้วยคำหยาบช้า
ต่าง ๆพวกปิศาจเฝ้าประตูถ้ำเมื่อได้เห็นเห้งเจียทำดั

งนั้นก็ตกใจ
พากันวิ่งเข้าไปบอก
อึ้งฮองไต้อ๋องว่า บัดนี้อ้ายหน้าขนมาพังประตูถ้ำเสียแ

ล้ว ขอไต้อ๋องได้ทราบเถิด
อึ้งฮองไต้อ๋องได้ฟังดังนั้น
มี ความโกรธยิ่งนักจึงพูดว่า
อ้ายนี่จองหองเหลือเกิน
ไม่มีความยำเกรงเลย หมิ่นประมาทเรามากนักเราจ

ะออกไปทำลมร้ายพัดให้
ต า ย
เสียจะได้สิ้นชาติ ว่าดังนั้นแล้วก็จับสามง่ามเป็นอาวุธ

รีบออกมานอกประตูถ้ำ
พอ
แลเห็นเห้งเจีย อึ้งฮองก็เอาสามง่ามแทงเห้งเจีย
เห้งเจียยกกระบองขึ้นรับไว้ รบ
กันไปมาประมาณสองเพลง อึ้งฮองจะใคร่ทำลมร้ายใ

ห้บังเกิดขึ้น พอจะร่ายมนต์
พระเล่งเกี๊ยดเห็นดังนั้น จึงร่ายพระคาถาขว้างไม้กร

ะบองลงไป สั่งให้เป็นมังกร
ทองแปดเล็บเข้าจับอึ้งฮอง อึ้งฮองหนีไม่พ้นมังกรก็รัด

อึ้งฮองไว้ อึ้งฮองสิ้นกำลังก็
แปลงกายเป็นรูปเดิม คือเป็นหนูขนเหลือง
เห้งเจียกระโจนมาจะตีให้ตาย พระ
โพธิสัตว์ร้องขอไว้ว่าอย่าทำให้มันตายเลย
ด้วยเดิมมันได้รักษาศีลภาวนามานาน
แล้ว เพราะด้วยมันลักกินน้ำมันที่ตามไว้ในถ้วยแก้วที่ห

น้าพระพุทธรูปนั้นมืดไ ป
มันกลัวเทพยดาเทพารักษ์ที่รักษาพระอารามจะจับตัวมั

น ๆ จึงได้หนีมาอาศัยอยู่ที่
เขานี้ ไว้อาตมาจะเอาตัวไปหาพระพุทธเจ้าเห้งเจีย

ได้ฟังดังนั้นจึงนมัสก า
รขอบพระคุณพระโพธิสัตว์
พระโพธิสัตว์ก็กลับ
ไปยังสำนักตามเดิมผ่ายโป๊ยก่ายนั่งอยู่ในพุ่มไม้คอยท่า

อยู่ บัดเดี๋ยวก็แลเห็นเห้งเ
จียมา โป๊ยก่าย
จึงถามว่า พี่ไปหาพระโพธิสัตว์ได้ความประการใดบ้า

งหรือเปล่าเห้งเจียเล่
าเหตุการณ์ตามที่ได้ไปเชิญ
พระโพธิสัตว์มาปราบปิศาจหนู ให้โป๊ยก่าย
ฟังทุกประการ บัดนี้เราควรจะรีบไปแก้พระอาจารย์ข

องเราออกมาเถิดโป๊ยก่า ย ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ จี ย เ ล่ า ใ ห้ ฟั ง ดั ง นั้น ก็มีความยินดีหาที่เปรียบ มิไ ด้ เห้งเจีย โป๊ยก่ายก็พากันมาที่ในถ้ำเดินเข้าข้างในโป๊ยก่ายเอา

คราดเหล็กสับตะบมเข้า ไ ป ไ ม่
เลือกว่า ปิศาจเล็กใหญ่ตายวินาศไปทั้งสิ้น
เห้งเจียก็เอากระบองเหล็กตีขนาบไป
ไม่ว่าห้องหอและประตูหน้าต่างล้มพังไปทั้งสิ้น
แล้วก็พากันตรงเข้าไปหลังถ้ำแก้
พระอาจารย์ออกจากเสา เห้งเจียจึงเล่าความทั้งปว

งให้พระอาจารย์ฟังตั้ง แ ต่ ต้ น ม า พ ร ะ ถั ง ซั ม จั๋ ง เ มื่ อ ไ ด้ ฟั ง เห้งเจียเล่าดังนั้น
จึงยกมือขึ้นนมัสการขอบคุณพ ระ
โพธิสัตว์ ครั้นแล้วพระอาจารย์กับศิษย์ก็พากันมาในถ้ำ

นั่งพักกินน้ำร้อนน้ำช า สั ก
ประเดี๋ยวพอหายเหนื่อย แล้วก็พากันออกจากถ้ำ
ตั้งหน้าตรงไปยังมัชเมิมประเทศเมื่อหลวงจีนถังซัมจั้ง

ออกพ้นภัยปิศาจอึ้งฮอ ง ไ ต้ อ๋ อ ง แ ล้ ว พร้อมด้วยเห้งเจีย โป๊ยก่ายออกเดินมาวันหนึ่ง ก็ข้ามพ้นอึ้งฮองเนี้ย
ลงเดินกับพื้นดินตัดตรงหมาย
ทิศปราจีน ในฤดูนั้นเป็นฤดูวสันต์จักจั่นเรไรร้องออกเ

พรียกไปทั้งป่า
อาจารย์กับ
ศิษย์เดินพลางชมพลางตามทางมาในเวลานั้นตะวันยอ

แสงจวนจะค่ำ
ได้ยินเสียง
คลื่นละลอกซัดดังสนั่น หลวงจีนถังซัมจั้งแลไปข้างหน้า

เห็นแม่น้ำขวางหน้ากว้
า ง
ใหญ่แลไม่เห็นฝั่ง คลื่นซัดขึ้นสูงดุจภูเขาแลดูเวิ้งว้างน่

ากลัว
จึงร้องเรียกเห้งเจีย
โป๊ยก่ายเข้ามาใกล้แล้ว ถามว่าข้างหน้านั้นมีแม่น้ำขว

างหน้าแลไม่เห็นฝั่งท
ำ ไ ม ไ ม่
แลเห็นเรือไปมาเลยเราจะข้ามไปทางใดได้เล่าเห้ง

เจียได้ฟังพระอาจารย์
ถ า ม ดั ง นั้ น จึงเหาะขึ้นไปบนอากาศเอามือ
บั งต าดู
แล้วก็ลงมาบอกแก่พระอาจารย์ว่า
อันแม่น้ำนี้กว้างขวางนักยากที่จะข้ามไปได้
หลวงจีนถังซัมจั้งถามว่า กว้างประมาณสักเท่าใด
เห้งเจียบอกว่ากว้างประมาณ

แปดร้อยโยชน์เศษ โป๊ยก่ายถามว่าทำไมพี่ประมาณรู้ว่

าแปดร้อยโยชน์เล่า
ข้าพเจ้า
มีความสงสัยอยู่เห้งเจียตอบว่าน้องยังไม่รู้
สองจักษุพี่นี้ดุจดวงพระอาทิตย์ที่ส่องโลกอยู่เวลา
กลางวันพี่แลไปเห็นได้พันโยชน์
มีความดีร้ายพี่ย่อมรู้ได้ทั้งสิ้น แต่ลำแม่น้ำนี้
ด้านใต้ด้านเหนือไม่รู้ว่าใกล้ไกลสักเท่าใด
แต่พอคะเนได้ว่าตรงที่จะข้ามไปนี้กว้าง
ประมาณแปดร้อยโยชน์หลวงจีนถังซัมจังได้ฟังเห้งเจีย

พูดดังนั้น
ก็มีจิตหวาดเสียวเศร้าห ม อ ง จึงชัก
ม้าหันถอยหลังหันหน้าไปแลเห็นเสาศิลาปักอยู่มีอักษรจ

ารึกไว้สามอักษร
อาจารย์
กับศิษย์เดินเข้าไปใกล้ อ่านดูว่า (หลิวซัวหอ)
คือกระแสชลทราย และข้างบน
นั้นมีหนังสือตัวเล็กสี่แถวว่า โป๊ยแปะหลิวซัวก่าน
แปลว่าแปดร้อยโยชน์กระแสชล
แถวที่สองว่า (ซัมเชยเนกจุ๊ยซิม)
แปลว่าลึกนั้นสามพันเส้น แถวที่สามว่า (หง่อ
หม้อเพียวปุ๊ดกี้) แปลว่าขนห่านก็ไม่ลอยได้
แถวที่สี่ว่า (สูฮวยเตี้ยเต้ยตึ้ม) แปลว่า
ถึงใบไม้เล็กน้อยหรือขนแห่งจามจุรีถ้าตกลงแล้วก็ไม่อ

าจลอยอยู่หลังน้ำได้อ
า จ า ร ย์ กั บ ศิ ษ ย์ กำ ลั ง ดู ห นั ง

สื อ นั้ น อ ยู่ พอได้ยินเสียงดังในลำแม่น้ำ
คลื่นละลอก
นนสูงขึ้นดุจภูเขา เสียงหวั่นไหวไปทั้งลำแม่น้ำบัดเดี๋ย

วใจแลไปที่กลางน้ำ
เห็น
โผล่ขึ้นมารูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวบนศีรษะมีผมสีแดงรุ

งรัง
จักษุทั้งสองข้างสว่าง
โชติดุจดาวประจำเมือง เสียงดุจฟ้าลั่นตัวสวมเสื้อขน

ห่านลาย
นุ่งผ้าถักด้วยหวาย
ที่คอแขวนกะโหลกหัวผีเก้ากะโหลก
มือถือไม้พลองวิเศษดูเข้มแข็ง ปิศาจนั้นแล
เห็นหลวงจีนถังซัมจั้งก็เดินรี่ตรงเข้ามาที่ตลิ่ง
คิดจะทำร้ายหลวงจีนถังซัมจั้งเห้งเจียเห็นดังนั้น
ก็เข้าอุ้มเอาพระอาจารย์ลงจากหลังม้วหลีกออกไปให้

ห่าง
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็วางหาบลงกับพื้น
ฉวยคราดเหล็กตรงมาสกัดหน้าปิศาจไว้ แล้ว
ยกคราดขึ้นสับลงที่ศีรษะปิศาจ ปิศาจเอาพลองขึ้นรับ
ต่างคนต่างเข้มแข็งรบกัน
ประมาณยี่สิบเพลงก็ยังหาแพ้และชนะกันไม่เห้งเจียกำ

ลังเฝ้ารักษาพระอาจา ร ย์ อ ยู่

เห็นโป๊ยก่ายต่อสู้ปิศาจดั งนั้น อดไม่
ได้จึงบอกพระอาจารย์ว่า พระอาจารย์จงอยู่ที่นี่ข้าพเ

จ้าจะไปช่วยโป๊ยก่ายตี จั บ อ้ า ย
ปิศาจนั้นให้จงได้ พูดแล้วก็จับกระบองเหล็กกระโดดวิ่

งเข้าไปครั้นถึงก็ยกก ร ะ บ อ ง
ตีลงที่ศีรษะปิศาจ ปิศาจเห็นดังนั้นจึงเอาไม้รับแล้วกร

ะโดดถอยออกมาลงน้ำห นี ไ ป
มิได้ผุดขึ้นมาอีก โป๊ยก่ายโกรธเห้งเจียว่าพี่มาทำไมก็

ไม่รู้
ปิศาจนั้นฝีมือมันอ่อน
อีกสามสี่เพลงก็จะจับตัวได้ นี่มันเห็นพี่ดุร้ายนักมันกลัว

มันจึงหนีลงไปเสียจะท ำ
อย่างไรจึงจะจับตัวได้เล่าเห้งเจียพูดว่า
พี่เห็นน้องรบกับปิศาจพี่ก็คันมืออดอยู่ไม่ได้ลองฝีมือให้มั

นรู้มัน
กลัวมันก็หนีลงน้ำไป พูดแล้วก็พากันไปหาพระอาจารย์

หลวงจีนถังซัมจั้งถาม ว่า
จับตัวปิศาจได้หรือเปล่า เห้งเจียบอกว่ามันไม่ต่อสู้
หนีลงน้ำไปไม่ขึ้นมา หลวงจีนถังซัมจั่งจึงพูดว่าปิศาจนี้

มันอยู่ในลำน้ำนี้
มันคง
จะรู้เหตุการณ์ได้ทุกประการเห้งเจียจึงพูดว่า
เห็นจะจริงของพระอาจารย์แต่มันอยู่ในน้ำจะทำประก

ารใด
โป๊ยก่ายจึงพูดว่า เมื่อเดิมข้าพเจ้าเป็นผู้บังคับการใน

แม่น้ำทีฮ้อบนสวรรค์ ข้าพเจ้า
เข้าใจได้แต่วิตกว่าในน้ำมีบริวารมากข้าพเจ้าคนเดีย

วจะต่อสู้ไม่ไหว
เห้งเจียจึงพูด
ว่าถ้ากระนั้นน้องจงลงไปรบล่อให้มันขึ้นมาบนบกก่อน
แล้วพี่จะคอยจับตัวมันให้
จงได้ โป๊ยก่ายว่าถ้ากระนั้นเห็นจะได้การ
โป๊ยก่ายพูดแล้วก็ผลัดผ้าผูกรัดให้แน่น
มันคงดีแล้ว มือถือคราดเหล็กโดดลงไปในน้ำร่ายพระ

เวทคาถาเบิกน้ำให้เป็ น ช่ อ ง
แล้ว ก็ลงไปยังที่ปิศาจอาศัยอยู่ฝ่ายปิศาจรบแพ้ไปนั่งพั

กบัดเดี๋ยวใจ
ก็แลเห็นคนแหวกน้ำลงมา จึงผุดลุกขึ้น
เห็นอ้ายคนที่คู่รบกันลงมา จึงฉวยได้พลองร้องตวาดว่

า
อ้ายคนนี้มึงลงมาที่นี่ ท ำ ไ ม
มึงจงดูให้ดีกูจะตีหัวมึงว่าแล้วก็ยกกระบองขึ้นตรงมาจ

ะตีศีรษะโป๊ยก่าย โป๊ยก่าย
เอาคราดรับปัดป้องกันไปมา แล้วโป๊ยก่ายจึงถามว่า
นี่เอ็งเป็นปิศาจยักษ์อะไร
ที่ไหนจึงสามารถมาอยู่กั้นกลางหนทางอย่างนี้ปีศาจยัก

ษ์ตอบว่า
เจ้าจำเราไม่ได้หรือ เรามิใช่ปิศาจราชทูตยักษ์มารอ

ะไร
ที่ไหน และมิใช่ไม่มีชื่อเสียงเมื่อไรมี
เจ้าอยากจะรู้มูลเหตุเราจะเล่าให้เจ้าฟัง เมื่อ
เริ่มเกิดนั้น มีภาคเชี่ยวชาญหาใช่น้อยไม่
ครั้นมาภายหลังได้เรียนวิชา สำเร็จทาง
โลกิยฌานสำรวมจิต ต่อมาพระอาจารย์แนะนำทางมร

รคผล
นานวันฌานนั้นก็
แก่กล้าขึ้นทุกที จึงจุติไป่เกิดอยู่ในชั้นดาวดึงส์
พระผู้เป็นจอมโลกาคือเง็กเซียงฮ่องเต้
ทรงตรัสต่อพระโอษฐให้เป็นที่ราชองครักษ์ไต้เจียงกุน

พระเป็นเจ้าจะเสด็จแ ห่ ง ห น
ตำบลใดเราต้องตามเสด็จทุกครั้ง
สำหรับคอยแหวกวิสูตรราชรถมาวันหนึ่งแม่อ๋อง
โป๊เลี้ยงโต๊ะชมพู่ พร้อมด้วยเทพบุตรเทพธิดา
บังเอิญเคราะห์ร้าย ข้าพเจ้าทำ
คนโทแก้วเจียระไนแตก เทวดาทั้งหลายพากันตกใจ
เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงพระพิโรธ
รับสั่งให้ประหารชีวิตข้าพเจ้าเดชะบุญท่านชิดเคียดเซี

ยนกราบทูล
ขอโทษข้าพเจ้า
ไว้จึงได้รอดชีวิตแต่ให้ลงอาญาเมี่ยนแปดสิบที
สาปให้ลงมาใต้หล้าอาศัยแม่น้ำ
หลิวซัวฮ้อ ทรมานอดอยากเหลือที่จะพรรณนา
หิวก็เที่ยวหาเนื้อมนุษย์กิน อิ่ม
แล้วก็จมอยู่ในน้ำ เที่ยวท่องไปมาอยู่อย่างนี้
กินมนุษย์ก็มากมายหลายคนอยู่แล้ว
เก็บกระโหลกหัวผีไว้แขวนคอดูเล่น
ทำไมเจ้าจึงอาจสามารถมาอวดดีในถิ่นที่แห่ง
เรา วันนี้ท้องเรามันร้องคอยเจ้าอยู่แล้ว
เจ้าอย่าพูดเลอะเทอะไปเลยโป๊ยก่ายได้ฟังปิศาจเล่า

ให้ฟังดังนั้น
จึงพูดว่าเจ้าอย่าอวดดีไ ป เ ล ย ถ้าเจ้าดีจริง
แล้วเหตุใดเจ้าจึงหนีเราลงมาดำน้ำอยู่เล่าตัวเราก็ก

ำเนิดมาจากน้ำเหมือน กั น

เจ้าจงแลดูคราดของเรา โป๊ยก่ายว่าดังนั้นแล้ว
ก็ยกคราดขึ้นสับลงไปตรงศีรษะ
ปิศาจ ปิศาจก็ยกพลองขึ้นป้องกันรับรองไว้ต่างรบกันโ

ดยความสามารถมิได้ย่ อ
หย่อน โป๊ยก่ายรบรอล่อขึ้นมาทางบก
เห้งเจียยืนอยู่ริมฝั่งเห็นโป๊ยก่ายรบแก่ปิศาจ
อยู่กลางน้ำ ล่อเข้ามาจนริมฝั่ง
ปิศาจก็ไล่แต่ไม่อาจเข้าริมฝั่งรั้งรออยู่ เห้งเจียเห็น
ดังนั้นก็อดไม่ได้ จับกระบองเหล็กจะใคร่ตีปิศาจสักทีห

นึ่ง
ปิศาจเห็นดังนั้นก็ไม่ต่ อ สู้
กลับดำน้ำหนีไปเสียมิได้ผุดขึ้นมาอีก
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงบ่นว่าพี่เห้งเจียทำใจ
ดุจลิงไม่คอยรอรั้ง ให้ข้าพเจ้าล่อมันขึ้นมาถึงบนบกก่อ

นแล้วจึงค่อยล้อมจับมั น
พี่มาทำใจร้อนมันกลัวมันก็หนีลงน้ำไปเสียแล้วไม่ขึ้นมา

ทีนี้จะทำอย่างไรต่อไ ป เ ล่ า
จึงจะจับมันได้เห้งเจียจึงว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมึงอย่

าบ่นไปเลย
พากันไปหาอาจารย์ก่อน
แล้วจึงค่อยคิดอ่านกันใหม่ ครั้นมาถึงจึงเล่าเหตุการณ์

ที่รบกันกับปิศาจให้พร ะ
อาจารย์ฟังทุกประการหลวงจีนถังซัมจั้ง
จึงพูดว่าถ้าดังนั้นเราจะทำประการใดดี
โป๊ยก่ายว่าถ้าได้
ตัวปิศาจนี้มาแล้ว สารพัดการก็คงจะสำเร็จได้ทุกประ

การเห้งเจียจึงพูดว่า พ ร ะ อ า จ า ร ย์ อ
ย่ า มี ค ว า ม วิ ต ก เ ล ย
เวลาจวนค่ำอยู่แล้ว ไว้รอ
พรุ่งนี้ฉันเช้าแล้วจึงค่อยคิดอ่านกันใหม่
ในคืนนั้นศิษย์กับอาจารย์นอนพักอยู่ใต้
ต้นไม้ใหญ่ รุ่งเช้าเห้งเจียจึงเอาบาตรเหาะไปทางทิ

ศอุดร
บิณฑบาตบัดเดี๋ยวใจก็
ได้กระยาหารเหาะกลับมาเอาอาหารถวายพระอาจา

รย์
พระอาจารย์จึงถามว่า
เห้งเจียไปบิณฑบาตทำไมจึงไม่ถามเหตุการณ์ในลำแม่

น้ำนี้เล่า
บางทีเขาจะรู้ได้
บ้างกระมังเห้งเจียบอกว่า
ข้าพเจ้าเหาะไปไกลทางถึงเจ็ดพันโยชน์
บ้านเหล่านั้นอยู่ไกล

นักที่ไหนจะรู้เหตุการณ์ในลำแม่น้ำนี้ได้เล่าโป๊ยก่ายฟัง

เห้งเจียพูดแปลกหูดัง นั้ น
จึงถามว่าพี่ไปมาก็บัดเดี๋ ย ว
ใ จ ทำไมว่า
ไกลถึงเจ็ดพันโยชน์ พี่พูดดังนี้ใครเขาจะเชื่อได้เห้งเ

จียพูดว่า
อันความข้อนี้น้องยังหา เ ข้ า ใ จ ไ ม่ เ พ
ร า ะ วิ ช า ของพี่หกเหาะไปที
หนึ่งเป็นระยะทางได้ถึงหมื่นแปดพันโยชน์
ทำไมกับทางเจ็ดพันโยชน์เล่า ขยับตัว
หน่อยเดียวก็จะไปมาถึงได้โดยเร็วโป๊ยก่ายพูดว่า
พี่มีฤทธาศักดานุภาพเหาะเหินเดินอากาศได้โดยสะดว

ก จะ
ให้พระอาจารย์ขึ้นบ่าแบกเหาะข้ามไปไม่ต้องรบพุ่งจะ

มิดีหรือเห้งเจียจึงพู ด ว่ า
น้องก็มีฤทธาอานุภาพเหมือ น
กันทำไมจึงไม่อุ้มพระอาจารย์
ข้ามฟากไปเล่า น้องอย่าเข้าใจว่าเป็นการง่าย
ด้วยพระอาจารย์ร่างกายจิตใจเป็น
ปุถุชนมีความหนักยิ่งกว่าเขาพระสุเมรุ
ส่วนพี่ร่างกายเป็นกายสิทธิ์มีฤทธิ์เปลี่ยน
แปลงได้ทุกอย่างทุกประการ แต่ที่พระอาจารย์นั้นแสน

ยาก
ดังคำโบราณท่านว่า
ภูเขาใหญ่จะใคร่ให้ย้ายไปพ้นที่
ก็เบาดุจเมล็ดพันธุ์ผักกาด อันจะยกปุถุชนให้
ข้ามพ้นขันธมานั้น ยากที่จะให้พ้นได้
มาตรว่าเราทั้งสองมีฤทธาอานุภาพอัน
เชี่ยวชาญก็คุ้มได้แต่ชีวิตของเรา
อันจะคุ้มชีวิตร่างกายของพระอาจารย์ด้วยนั้น
ยากที่จะคุ้มให้พ้นสมุทรทุกข์ได้ และหากว่าโดยง่าย
เราทั้งสองเหาะไปอาราธนา
พระไตรปิฎกธรรมมาก่อนจะไม่ได้หรือก็ขัดอยู่อีกเล่า
ด้วยไปถึงโน่นพระพุทธเจ้า
จะไม่ให้ก็จะเป็นการยากที่สุด
เราจะว่าง่ายอย่างไรได้เล่า พูดดังนั้นแล้วเห้งเจีย
ก็จัดเครื่องแจถวายพระอาจารย์เหลือจากนั้นเห้งเจีย

กับโป๊ยก่ายก็รับประท า น ค รั้ น เ ส ร็ จ แ
ล้ ว พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง จึ ง ถามเห้งเจียว่า
เห้งเจียจะคิดประการใดต่อ ไป
เห้งเจียว่าไม่ต้องอย่างไร จะต้องให้โป๊ยก่ายลงไปล่

ออีกสักครั้งหนึ่ง จึงสั่งโป๊ยก่าย
ว่าวันนี้น้องต้องลงไปรบล่ออีกสักครั้งหนึ่ง
ทีนี้ไม่ทำใจเร็วจะคอยให้มันขึ้นมาบน
บกให้ถนัดแล้ว จึงจะล้อมจับมันโป๊ยก่ายขัดไม่ได้
เกาหัวเกาหูแล้วก็ผลัดผ้าจับ
คราดสำหรับมือแล้ว ก็ร่ายพระเวทแหวกน้ำลงไปยังที่

ปิศาจอยู่

ปิศาจแลเห็นโป๊ะ
ก่ายก็กระโดดออกมาสกัดหน้า พูดว่าเฮ้ยอ้ายนี้อย่าเพ่

อเข้ามา แล้วตวาดด้วยเสียง
อันดังว่ามึงจงดูพลองของกูก่อนโป๊ยก่ายว่าพลองของเ

อ็งดุจไม้เท้าที่ถือไว้ ทุกข์ให้แก่คนต
าย ยังมีหน้าเอาออก
มาให้ปู่ตาดูจะวิเศษอย่างไรปิศาจว่าเจ้ายังไม่รู้เรื่อง

พงศาวดารของพลองนี้ ไม้พลองวิเศษอันนี้มิใช่ ข
อ ง ใ น
มนุษยโลกนี้เมื่อไร ไม้นี้เป็นของผู้สำเร็จกระทำประก

อบด้วยของวิเศษและปร ะ ดั บ
ล้วนแต่เพชรนิลจินดามีราคามาก
เป็นของไว้สำหรับปราบปิศาจและยักษ์ร้าย
และโดยเราเป็นองครักษ์สำหรับพระองค์
ไว้สำหรับคุ้มกันบนปราสาทเล่งเซียวโป๊เต้
เรียกว่าไต้เจียงกุนเง็กเซียงอ่องเต้ประทานให้เราส

ำหรับตัว อยากให้ยาวก็ได้ให้สั้น
ก็ได้ จะให้เล็กให้ใหญ่ก็ได้ทั้งสิ้น
เพราะฉะนั้นจึงได้เรียกว่าพลองวิเศษ มิใช่ของ

ในมนุษยโลกนี้ ตั้งแต่เราถูกถอดก็ถือติดมือมาจนทุกวัน

นี้
ไม่เหมือนอาวุธของเจ้า
เป็นคราดที่สำหรับเขาคราดหญ้าคราดฟางอย่างนั้น
ก็เอามาถืออวดกับเขาช่างไม่มี
อายเลยจริง ๆโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วพูด

ว่า
เจ้าอย่าประมาทว่าครา ด ห ญ้ า ค ร า ด
ฟาง ถ้าเอ็งถูกสักทีหนึ่งแล้วเลือดก็จะไหลออกมาสด
ๆ ทั้งเก้าแผล พูดเถียงกัน
ไปมา ปิศาจยักษ์ยกพลองขึ้นตีโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายก็ยกคราดขึ้นรับรบกันเป็นสามารถ
โป๊ยก่ายสู้พลางถอยพลางทำอุบายรบล่อทอดคราดลาก

หนี
ปิศาจก็ไล่กระชันชิด
ติดพัน โป๊ยก่ายร้องว่าเฮ้ยอ้ายปิศาจมึงดีแล้วจงขึ้นมา

รบกันบนบกให้ถึงแพ้แล ะ
ชนะจึงจะเห็นจริงว่าเจ้ามีฝีมือปิศาจยักษ์ว่าเจ้าหลอก

เราจะให้ขึ้นบนบก เจ้าจะได้ช่วยกันกับอ้า ย ห
น้ า ข น รุ ม
กันรบเรากระนั้นหรือ ถ้าเจ้าถือว่ามีฤทธิ์ก็จงลงมารบ

กันในน้ำเถิดเมื่อปิศา จ หั น ๆ รี ๆ
พูดโต้ตอบแก่โป๊ยก่ายอยู่ริมฝั่งน้ำ
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็
บังเกิดใจร้อน จึงคิดในใจว่าจำเราจะแปลงเป็นนกต

ะกรุมหาปลา คิดดังนั้นแล้ว
ก็ร่ายพระเวทแปลงกายเป็นนกตะกรุมบินขึ้นบนอากาศ

แล้วโผลงที่ปิศาจจะเข้ า
โฉบเอาปิศาจ ฝ่ายปิศาจกำลังโต้ตอบอยู่แก่โป๊ยก่าย
ได้ยินเสียงลมหวิวมาแลขึ้นก็คิดว่าเห็นจะเป็นอ้ายหน้า

ขนแปลงกายมาจึงโดดล ง น้ ำ
ไปเห็นนกตะกรุมลงมา
ดำหนีไปมิได้ขึ้นมาสู้รบฝ่ายเห้งเจียกับโป๊ยก่ายต่างพูด

กันว่า อ้ายปิศาจร้ายนี้มันก็มี ก ำ ลั ง แ ล ะ
ฝี มื อ จ ะ
รบเอาชัยชนะมันก็ไม่ได้จะล่อให้ขึ้นบกมันก็ไม่ขึ้นดูเป็น

การยากที่สุดเสียแล้ว
เห้งเจียกับโป๊ยก่ายก็พากันกลับมาหาพระอาจารย์เล่า

ความที่ได้สู้รบกับปิศ า จ ให้
พระอาจารย์ฟังทุกประการพระถังซัมจั้งเมื่อได้ฟังเห้ง

เจียกับโป๊ยก่ายเล่าใ ห้ ฟั ง ดั ง นั้ น
ก็ไม่มีความสบายจึง
พูดว่าการที่มาติดขัดเสียเช่นนี้แล้ว
ฉันใดเราจะได้ข้ามแม่น้ำนี้ไปได้เล่าเห้งเจียจึงพูดว่า

อย่าเลยข้าพเจ้าจะไป น้ ำ ไ ฮ้ ห า พ ร ะ
โ พ ธิ สั ต ว์ ก ว น อิ ม นิ ม นต์ท่าน
มาช่วยแก้ไขจึงจะได้ โป๊ยก่ายจงอยู่ระวังรักษาพระอ

าจารย์อย่าให้มีเหตุอั น ต ร า ย ไ ด้ โ ป๊ ย
ก่ า ย จึ ง พู ด ว่ า พี่ จ ง ไ ปเถิดดีแล้ว
แต่ถ้าไปถึงแล้วพี่ช่วยกร าบ เรี ยน ขอ บพ ระ
คุณของท่านด้วย โดยท่านได้อนุเคราะห์แนะนำสั่งสอน

ข้าพเจ้าหลวงจีนถังซั ม จั้ ง จึ ง สั่ ง ว่ า
เห้งเจียจงไปเร็วมาเร็วเ ป็น กา รรี บร้
อน อย่ าไ ด้น อน
ใจเลยเห้งเจียคำนับพระอาจารย์แล้ว
แล้วก็สำรวมจิตเหาะขึ้นเวหาหมายตรงไปยัง
ทิศอาคเนย์เข้าน่ำไฮ้ มาประมาณครึ่งชั่วโมงก็ถึงน่ำไ

ฮ้
ลงยังพื้นพสุธาเดินเข้ า ไ ป
ยังสำนักครั้นถึงประตูนอกเห้งเจียบอกแก่เด็กที่เฝ้าปร

ะตู ให้กราบเรียนพระโพธิสั ต ว์ เ ว ล า นั้
น พ ร ะ โ พ ธิ สั ต ว์ อ ยู่ที่ริมสระบัวกับด้วยพว
กศิ ษย์ ทั้ง หล าย ครั้นทราบว่า
เห้งเจียมาพระโพธิสัตว์ก็กลับเข้ามายังสำนัก
ให้เปิดประตูรับเห้งเจียเข้าไป เห้งเจีย
นมัสการแล้วก็ยืนคอยฟังพระโพธิสัตว์อยู่
ส่วนพระโพธิสัตว์จึงถามว่าท่านมีกิจ
ธุระอย่างใดหรือ เห้งเจียกราบเรียนว่า
วันก่อนนั้นมาถึงตำบลเกาเล้า จึงได้สานุ
ศิษย์คนหนึ่งชื่อหงอเหนง แล้วเดินมาพึ่งข้ามพ้นอึ้งฮอง

เนี้ย บัดนี้มาถึงลำแม่น้ำ
หลิวซัวฮ้อ แม่น้ำนั้นกว้างใหญ่น้ำก็ลึกเรือแพจะใช้พาห

นะข้ามก็ไม่มี และในแม่น้ำ
นั้นมีปิศาจยักษ์ร้ายจะคอยทำร้ายพระอาจารย์
หงอเหนงได้ต่อสู้ถึงสามครั้งแล้ว
ก็เอาชัยชนะมิได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอพึ่งพร

ะบารมีท่านได้โปรดสง เ ค ร า ะ ห์

ด้วย โดยข้าพเจ้าสิ้นความคิดแล้วพระโพธิสัตว์ได้ฟังดั

งนั้นจึงพูดว่า อันสัญชาติวานรแล้วย่อมอ ว ด เ
ก่ ง ว่ า ต น มี
ฝีมือ พอใจแต่จะรบสู้เหตุใดท่านไม่บอกเล่าว่าจะไปอ

าราธนาพระคัมภีร์ไตร ปิ ฎ ก
ธรรมเล่า เห้งเจียว่าข้าพเจ้าหมายจะจับตัวปิศาจให้

ได้ จะได้บังคับให้พาพระ
อาจารย์ข้ามน้ำส่ง ก็หาทันจะบอกออกชื่อว่าจะไปอาร

าธนาพระคัมภีร์ไตรปิฎ ก ไ ม่ พ ร ะ โ พ ธิ
สั ต ว์ พู ด ว่ า มั น มิ ใ ช่ ยั
กษ์มารอะไรที่ไหน มันคือองครักษ์ไต้เจียงกุษ
ขุนนางข้างที่ของเง็กเซียงฮ่องเต้ต้องโทษบนสวรรค์จึ

งสาปให้ลงมาอยู่ในลำ แ ม่ น้ ำ
หลิวซัวฮ้อนี้ เมื่อครั้งก่อนอาตมาได้ชักนำสั่งสอนให้อยู่

ปฏิบัติรักษาธรรม และได้
สั่งว่าแม้มีผู้มาทางนี้ก็ให้ติดตามสามิภักดิ์เป็นศิษย์ไป

กว่าจะสำเร็จการธุระภาย
หลังจึงจะเอาคุณลบล้างโทษ
แม้เมื่อแรกมาบอกว่าจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกแล้ว
เธอก็คงจะเข้าสามิภักดิ์ ไม่ให้ต้องลำบากอย่างนี้
พระโพธิสัตว์พูดดังนั้นแล้ว จึง
เรียกฮุยไง้สานุศิษย์ใหญ่มาแล้ว
จึงหยิบลูกน้ำเต้าในมือเสื้อออกมาส่งให้ฮุยไง้
แล้วสั่งว่า จงไปด้วยเห้งเจยยังแม่น้ำหลิวซัวฮ้อ
ยืนบนหลังน้ำร้องเรียกว่าหงอเจ๋ง
บัดนี้มีผู้จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกมาแล้ว
ให้รีบขึ้นมาสามิภักดิ์ติดตามไปด้วยเถิด
แล้วส่งน้ำเต้าให้หงอเจ้งร้อยหัวกะโหลกผีเป็นวงรอบ

แล้วเอาน้ำเต้าไว้ตรง ก ล า ง ว ง
ทำเป็นกิริยาเรือจะได้ส่งพระถังซัมจังข้ามฟากฮุยไง้ไ

ด้ฟังพระโพธิสัตว์สั่ง ทุ ก ป ร ะ ก า ร แ ล้
ว ค ำ นั บ ล า พ ร ะ โ พ ธิ สั
ตว์พาเห้งเจียออก
จากสำนัก เหาะกลับมายังแม่น้ำหลิวซัวฮ้อ
ครั้นถึงฮุยไง้หยุดกลางแม่น้ำ แล้ว
ร้องเรียกว่าหงอเจ็ง หงอเจ๋งบัดนี้ผู้อาราธนาพระไต

รปิฎกธรรมมาคอยท่าอยู่ นี่ แ ล้ ว
ทำไมจึงไมรีบขึ้นมาสามิภักดิ์เป็นศิษย์ไปเล่า
ฮุยไง้เรียกดังนั้นแล้ว ก็เลยมาหา
พระถังซัมจั้งต่างคำนับกัน โป๊ยก่ายแลเห็นฮุยไง้มาก็ดี

ใจ จึงมาคำนับ โป๊ยก่าย
คำนับแล้วคำนับอีก เห้งเจียเห็นดังนั้น
จึงพูดว่าน้องอย่ากระทำให้ชักช้าไป ให้
ท่านเรียกปิศาจขึ้นมาเสียก่อนเถิดจึงค่อยขอบพระคุณท่

านหลวงจีนถังซัมจั่งจึ ง ถ า ม ว่ า
ใครจะเรียกปิศาจเล่าเห้งเจียบ อ ก ว่า พร
ะโ พธิ สัต ว์
สั่งฮุยไง้มาให้เป็นผู้เรียกหลวงจีนถังซัมจั่ง
ได้ทราบว่าพระโพธิสัตว์มีความกรุณาเมตตาจิตอย่างนั้

น
ก็มีความยินดีจึงยกมือขึ้นนมัสการไปยังทิศที่พระโพธิสัต

ว์อยู่แล้วคำนับขอบใจ
ฮุยไง้ซึ่งได้มีใจมาช่วยฝ่ายปิศาจอยู่ใต้น้ำ
เมื่อได้ยินเสียงมาเรียกชื่อของตัว
และพูดว่ามีผู้มาอาราธนา
พระไตรปิฎกธรรม มาคอยอยู่ข้างฝั่งดังนั้น
ก็นึกขึ้นได้คือพระโพธิสัตว์สั่งไว้ คิด
ดังนั้นก็แทรกน้ำโผล่ขึ้นมาเหลียวซ้ายแลขวา
พอแลมาปะฮุยไง้เข้าก็จำได้ คำนับ
แล้วก็ถามว่าพระโพธิสัตว์อยู่ที่ไหน ฮุยไง้บอกว่า
พระโพธิสัตว์มิได้มา สั่งให้ข้าพเจ้า
มาสั่งท่านว่า จงรีบติดตามสามิภักดิ์หลวงจีนถังซัมจั้งไ

ปประเทศไซที และเอา
กะโหลกหัวผีเก้าหัวที่ห้อยคอนั้นร้อยรอบเป็นวงแล้ว
เอาน้ำเต้าวางกลางวง แล้ว
ยกวางลงบนหลังน้ำเป็นต่างเรือ
จะได้ส่งพระอาจารย์ข้ามฟากไปหงอเจ๋งจึงถามว่าบัด

นี้ผู้จะไปอาราธนาพระ ไตรปิฎกนั้น
อยู่ที่ไหนฮุยไง้จึงชี้มือ
ว่าที่ยืนอยู่บนฝั่งน้ำนั้นมิใช่หรือหงอเจ้งแลไปเห็นพระถั

งซัมจังยืนอยู่ จึงวางไม้พลองเสียวิ่งมา กร
าบนมัสการ
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้ามีตาเนื้อแต่ไม่มีแก้วตาปัญญาจำอา

จารย์ไม่ได้ ขอพระอาจารย์
อย่าได้ถือโทษาข้าพเจ้าเลยหลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า

ตัวมีจิตศรัทธาจริงใจ จะยอมอยู่ใ
นคำสั่งสอนของ
อาตมาได้หรือหงอเจ๋งพูดว่าข้าพเจ้าได้พึ่งพระโพธิสัต

ว์สั่งสอนและได้รับคำ สั่งสอนของท่

า น
และท่านได้ตั้งฉายาให้นามเรียกว่า (ซัวหงอเจ็ง)
เมื่อได้รับอย่างนี้แล้ว ทำไมจะ
ไม่อยู่ในคำสั่งสอนของท่านเล่าหลวงจีนถังซัมจั่งจึงพูด

ว่าถ้าดังนั้นก็ดีแล้ว จึงเรียกเห้งเจียให้เอามีด
โ ก น ม า
โกนผมให้หงอเจ๋ง แล้วหงอเจ๋งจึงนมัสการหลวงจีนถั

งซัมจั้งเป็นอาจารย์ คำนับ
เห้งเจียโป๊ยก่ายเป็นพี่ พระถังซัมจั้งเห็นกิริยาหงอเจ้

งมัธยัสถ์ จึงให้เรียกนามว่า
(ซัวฮั่นเสียงแลซัวเจ๋งก็เรียก)ฝ่ายฮุยไง้เห็นซัวเจ๋งมี

ความเคารพเรียบร้อยแ ล้ ว จึงพูดว่า
หงอเจ๋งได้สมาทาน
องค์ศีลแล้ว จงอย่ามีความเกียจคร้าน
รีบทำเรือจะได้ส่งท่านถังซัมจั้งข้ามฟากหงอเจ้งได้ฟัง

ฮุยไง้บอกดังนั้น ก็ถอดหัวกระโหลกผีทั้งเก้ า
อ อ ก จ า ก ค อแล้ว เอา
เชือกหวายร้อยวงกระโหลกทั้งเก้านั้นวางลงที่หลังน้ำ

แล้วเอาน้ำเต้าวางอยู่ ท่ า ม ก ล า ง
แล้วจึงนิมนต์พระอาจารย์ถังซัมจั้งลงเหยียบน้ำเต้าตัว

ลอยดุจอยู่บนเรือไม่พ ลิ ก
แพลงดุจยืนอยู่บนแผ่นดิน ข้างซ้ายมีโป๊ยก่ายข้างขวามี

ซัวเจ็งประคับประคอง
ข้างหลังมีเห้งเจียจูงม้าข้างบนมีฮุยไง้คุมรักษา
วันเมื่อหลวงจีนถังซัมจั้งเหยียบน้ำ
เต้าข้ามฟากไปนั้น ก็โดยอานุภาพอภินิหารของพระกว

นอิมน้ำเต้าก็ลอยละลิ่ ว ไ ป
คลื่นละลอกก็มิได้ชัดสงัดสงบเงียบถึงฟากฝั่งได้โดยสะ

ดวกดังประสงค์ อาจารย์กับ
ศิษย์ก็พากันขึ้นบก ฮุยไง้ก็ลงเก็บเอาน้ำเต้าขึ้นมา
หัวกะโหลกผีเหล่านั้นก็อันตรธาน
สูยหายไป ฮุยไง้ก็ลากลับไปยังน่ำไฮ้
หลวงจีนถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ยกมือนมัสการ
อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งหน้าตรงไปยังทิศปราจีนตรงไปตา

มแนวป่าต้นผลไม้มีดอก อ อ ก

ช่อดกอุดม เดินพลางชมพลางเวลานั้นก็จวนจะเย็น
หลวงจีนถังซัมจั๋งจึงถาม
เห้งเจียว่าเวลานี้ก็จวนจะค่ำแล้ว
เราจะหาที่พักอาศัยแห่งใดดีเล่า เห้งเจียว่าพระ
อาจารย์จะถามทำไมแก่ที่อาศัย
เราเป็นสมณเพศแล้ว ตามแต่จะเป็นไปจะกำหนด
ว่ากินนอนแห่งนั้นแห่งนี้หามิได้
โป๊ยก่ายพูดว่าพี่เดินตัวเปล่าจะรู้ว่าหนักเบาอย่างไร
บางวันความทุกข์ความหนักก็อยู่แก่โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายต้องหาบทุกวันไป ใครเหมือน
พี่เดินตามเป็นสานุศิษย์จัดให้ข้าพเจ้าเป็นหัวแรง
ข้าพเจ้าทราบว่าพี่เห้งเจียมีจิต
โอ่โถงไม่ชอบหาบหาม แต่ม้านั้นรูปร่างก็ใหญ่โตมีกำลั

งรับรองให้พระอาจารย์
แต่องค์เดียวก็ไม่สู้หนักสักเท่าใด
ถ้าเอาสิ่งของในหาบนี้แบ่งให้บรรทุกสักสองสาม
สิ่งเห็นจะดีเห้งเจียได้ยินโป๊ยก่ายบนว่าดังนั้นจึงพูดว่า

นี่เจ้าเห็นว่าม้ามันเป็นม้าจริง
ๆ หรือ
เธอเป็นบุตรที่สามของพระยาเล่งอ้อง
เพราะทำผิดมีโทษบนสวรรค์เง็กเซียงฮ่องเต้
สั่งให้ประหารชีวิต พระโพธิสัตว์กวนอิมขอไว้จึงได้รอ

ดชีวิต จึงให้แปลงเป็นม้าไว้
สำหรับขี่ไปประเทศไซทีเอาคุณลบล้างโทษ
โป๊ยก่ายอย่าไปเกี่ยวข้องถึงเธอเลยซัวเง๋ได้ฟังเห้งเ

จียพูดดังนั้น จึงถามว่านี่มังกรแปลงเป็ น
ม้ า จ ริ ง ห รื อ เห้งเจีย
ตอบว่าจริงดังนั้นโป๊ยก่ายถามว่า
ข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดกันว่ามังกรนั้นมีฤทธาอานุภาพทำ

เมฆฝน
และทำอำนาจแผลงฤทธิ์ให้น้ำในท้องมหาสมุทรหวั่นไห

วไปทุกประการก็มี นี่ทำไม
จึงเดินหงอย ๆ ไม่แข็งแรงเห้งเจียพูดว่า
พี่จะบอกให้มังกรออกฤทธิ์ให้ดู
ว่าแล้วเห้งเจียก็จับไม้กระบอง
ขึ้นแกว่งกวัดมีรัศมีออกต่าง ๆ
ม้ามังกรก็ตกใจคิดว่าเห้งเจียจะตีเอาก็ออกแรงเผ่น
ห้อไปเร็วดุจสายฟ้าแลบ พระอาจารย์นั่งอยู่บนหลังจับ

บังเหียนรั้งยอก็ไม่หยุ ด วิ่ง
ไปชั่วแล่นข้ามพ้นพื้นเขาตลอดไปทางใหญ่จึงหยุด
หลวงจีนถังซัมจั่นั่งอยู่บนหลัง
ออกหอบแลไปข้างหลังเห็นศิษย์ทั้งสามวิ่งตามมาทัน
หลวงจีนถังซัมจั่ง เงยหน้า
แลไปข้างหน้า เห็นมีหมู่ไม้สนร่มรื่นสง่างามมีบ้านเรือ

นอยู่หลายหลังจึงบอกแ ก่
ศิษย์ว่า ข้างหน้านั้นมีหมู่บ้านจำเราจะไปขออาศัยพักสั

กคืนหนึ่งเห้งเจียแลไ ป ก็ เ ห็ น เ
ป็ น เ ม ฆ ต่ า ง ๆ สีปกคลุมก็รู้ได้ว่าเป็น
สำ นัก ขอ งผู้ สำ เร็ จ
บันดาลขึ้น เห้งเจียก็นิ่งอยู่แต่ในใจจึงพูดแก่พระอาจา

รย์ว่าที่ตรงนี้ดีควรจ ะ พั ก ไ ด้
หลวงจีนถังซัมจั้งก็ลงจากม้าพากันเดินเข้าไปยังประตู

นอก พิจารณาดูบนห้องหอ
ล้วนสลักเสลาศิลาเป็นรูปต่าง ๆ
และปิดทองประดับซับซ้อนเป็นลวดลายระบายสี
ต่าง ๆโป๊ยก่ายพูดว่า ชะรอยว่าจะเป็นบ้านของคนที่มั่

งมีใหญ่โตจึงได้ทำอย่ า ง นี้
เห้งเจียจะใคร่เข้าไปหลวงจีนถังซัมจังห้ามว่าอย่าเข้

าไปเลย พวกเราเป็นคนถือศีล
กินเพลต้องมีความเกรงใจเจ้าของบ้านจะติฉินได้
คอยให้มีคนเดินออกมา เราจึง
ค่อยพูดขออาศัยสักคืนหนึ่ง พูดกันดังนั้นแล้วก็นั่งคอยอยู่

ที่ข้างแท่นริมประตูสั ก ค รู่
หนึ่ง เห้งเจียใจร้อนเห็นไม่มีคนเดินออกมาก็ลุกขึ้นเดิ

นเข้าไปข้างในประตูเ ห ลี ย ว
ซ้ายแลขวาก็เห็นหอตึกหลังหนึ่งสามห้อง
จึงเดินเข้าไปใกล้ก้าวขึ้นบนตึกพิจารณา
ดูเห็นห้องหอกลางมีฉากหนังสือจีนสี่ตัวแต่มีเครื่องโต๊ะ

ตั้งเป็นลำดับ และที่บนเสา
มีเหรียญสลักเป็นตัวหนังสือทองแขวนสองข้างฝ่าผนัง
มีฉากเขียนสี่ฤดูแขวนทั้ง
สองข้าง ยิ่งพิจารณาดูก็ยิ่งงดงามนัยน์ตาบัดเดี๋ยวได้ยิ

นเสียงฝีเท้าคนเดินข้ า ง ใ น
ออกมา เป็นผู้หญิงอายุกลางคนถามว่า
ผู้ใดเข้ามาในบ้านข้าพเจ้าหญิงหม้าย
ทำไมเล่าเห้งเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจ
จึงตอบว่าข้าพเจ้าคือคนอยู่ ณ ประเทศตะวันออก
คือเมืองจีนพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มีรับสั่ง
ให้หลวงจีนถังซัมจังไปยังประเทศไซที
อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม บัดนี้ข้าพเจ้าศิษย์กับอาจ

ารย์สี่คนมาถึงที่นี่ ก็จวน
เวลาค่ำจะขออาศัยพักสักคืนหนึ่ง ขอท่านได้กรุณา

พรุ่งนี้เช้าก็จะลาท่านไปหญิงหม้ายได้ยินเห้งเจียเล่าบ

อกชี้แจงให้ฟังดังนั้น
ก็มีความศรัทธาจึงถามว่า
บัดนี้ท่านทั้งสามนั้นอยู่ที่ไหนเล่าขอเชิญท่านเข้ามาข้าง

ในนี้เถิด เห้งเจียจึงได้ร้อง
นิมนต์ด้วยเสียงอันดังว่า เชิญพระอาจารย์เข้ามาในนี้

เถิดหลวงจีนถังซัมจั้ง ได้ยินเ
ห้งเจียร้องนิมนต์ดังนั้น
ก็พร้อมด้วยโป๊ยก่ายซัวเ จ๋ง
ยกหาบจูงม้าเข้าไปข้างใน ครั้นถึงหลวงจีนถังซัมจั่งจึ

งเดินขึ้นไปบนหอนั่ง หญิง
หม้ายก็ออกมาเชิญเข้าไปข้างใน
●โป๊ยก่ายตามหลังอาจารย์เข้าไป
ตาเขม้นดูหญิงหม้ายคนนั้นเห็นสวยงามดุจ
หญิงพึ่งแรกรุ่น หลวงจีนถังซัมจั้งครั้นขึ้นมาบนหอนั่งหญิ

งหม้ายก็เชิญให้นั่งที่ อัน
สมควร สักประเดี๋ยวมีเด็กสาวน้อยยกถาดน้ำชาออกม

าวางบนโต๊ะ หญิงเจ้าของ
บ้านจึงนิมนต์ให้หลวงจีนถังซัมจั้งฉันน้ำชาและสานุศิษย์

ทั้งสามก็นั่งเก้าอี้รั บ
ประทานน้ำชาหลวงจีนถังซัมจั้งถามว่า
ท่านสีกาโยมนั้นแซ่อะไร ชื่อในตำบลนี้มีนามอย่างไรห

ญิงเจ้าของบ้านบอกว่า ต ำ บ ล
นี้ คื อ ทิ ศ ป ร า จี น
ประเทศนี้เป็นประเทศทิศต ะวั น
ออกนามเรียกว่าตั้งอิ้น ข้าพเจ้าแซ่โก๊สามีข้าพเจ้าแซ่

ป๊อดบิดามารดาล่วงไป แ ล้ ว
ข้าพเจ้าสามีภริยาปกครองรักษาทรัพย์สมบัติไร่นาก็มีม

าก ข้าพเจ้าไม่มีบุตรผู้ช า ย
มีแต่บุตรผู้หญิงสามคนสามีข้าพเจ้าถึงแก่กรรมตัวข้าพเ

จ้าเป็นหม้าย เลี้ยงบุตร
อยู่จนทุกวันนี้ ทรัพย์สินก็บริบูรณ์มั่งคั่ง
วงศาคณาญาติหามีไม่ ข้าพเจ้าต้องเป็น
ธุระรักษาไป บุตรสาวทั้งสามคนคิดจะใคร่ให้ออกเรือ

นไปมีสามีดูก็ยากนัก บัดนี้
ท่านมาถึงนี่ก็ดีแล้วรวมทั้งลูกศิษย์อาจารย์ก็เป็นสี่คน
ข้าพเจ้าแม่ลูกรวมสี่คน ใจ
ข้าพเจ้าอยากจะใคร่ขอให้ท่านเป็นสามีเห็นจะดีหรือไ

ม่ ใจท่านจะเห็นเป็นประก า ร
ใ ด
ข้าพเจ้าก็ยังไม่ทราบในใจท่านหลวงจีนถังซัมจั้ง
ได้ฟังนางพูดดังนั้นก็มิได้พูดโต้ตอบว่ากระไรดุจคนใบ้หู
หนวกหลับตาระงับจิตนั่งนิ่งอยู่หญิงนั้นเห็นหลวงจีนทำกิ

ริยาอย่างนั้น จึงพูดต่อไปอีกว่าอันมรด
ก ที่ มี นั้ น คือ
นาฟางกว่าสามร้อยไร่ นาป่าก็กว่าสามร้อยไร่เรือกส

วนก็กว่าสามร้อยขนัด ผลไม้
มีสารพัดโคกระบือตั้งฝูงใหญ่หมูแพะแกะเป็ดไก่นับไม่ถ้

วน เครื่องภาชนะใช้สอย
แพรผ้าสีต่าง ๆ ข้าวปลาตั้งยุ้งฉาง
เครื่องเพชรนิลนิจดาแก้วแหวนเงินทองมีมาก
หลายหากว่าจะใช้สอยกินอยู่นุ่งห่มสักสามชั่วคนก็ไม่หม

ด ส่วนท่านอาจารย์กับ
ศิษย์สามคน แม้ว่าจะเห็นแก่ข้าพเจ้าแม่ลูกปลงใจอยู่ด้

วยข้าพเจ้าก็จะมีความ เ จ ริ ญ
สุขสถาวร หากจะดีกว่าที่จะไปไซทีให้ลำบากเปล่า
ๆหลวงจีนถังซัมจั้งนั่งนิ่งไม่โต้ตอบว่ากระไร
หญิงนั้นก็พูดต่อไปว่า ข้าพเจ้าปีกุน
ปีนี้ได้สี่สิบห้าแล้ว บุตรสาวคนใหญ่อายุได้ยี่สิบ
ชื่อว่านางจินจิน บุตรคนที่สอง
อายุได้สิบเก้าปีชื่ออ่ายอ่าย บุตรคนสุดท้องนั้นอายุได้สิ

บหกปีแล้วชื่อนางหลิน ห ลิ น
บุตรทั้งสามนี้ก็ยังไม่มีสามีตัวข้าพเจ้านี้หากว่าไม่สวยไม่

งาม ก็แต่บุตรทั้งสามนั้น
รูปร่างสวยงามผิวพรรณผุดผอง
การเย็บทอปักชำนาญทำได้ทุกอย่างเพราะไม่มี
บุตรชายตั้งแต่ยังเยาว์สามีข้าพเจ้าให้เรียนหนังสือจะ

แต่งเป็นกลอนเป็นโคล ง เ ป็ น
ฉันท์ก็ทำได้ ถึงอยู่ประเทศบ้านนอกอย่างนี้ก็จริง
แต่ความรู้วิชาและการก็ริยา
มารยาทก็พอคล้ายคลึงแก่ชาวพระนคร
ท่านทั้งสี่แม้ว่าสมัครรักใคร่กับด้วยข้าพเจ้า
แม่ลูกแล้ว ก็จะมีความสุขกายสุขใจอยากนุ่งก็มีนุ่งอยา

กกินก็มีกินเป็นที่ถาว ร วั ฒ น า
การที่สุด จะมาคิดเห็นดีอะไรแก่หม้อบาตรเหล็กนุ่งห่ม

ผ้าย้อมกรักอย่างนั้นจ ะ วิ เ
ศ ษ
ด้วยข้ออะไรมีหลวงจีนถังซัมจั้งได้ฟังหญิงหม้ายพูดพรร

ณนาดังนั้น สีหน้าสลดให้ตกใจ
หวาดเสียวสะดุ้ง ดุจทารกได้ยินเสียงฟ้าร้องไห้งม
ๆ เซอะ ๆ หวั่นไหวกายสั่น
ระรัวนั่งนิ่งสะกดใจสำรวมอยู่มิได้พูดจาว่ากระไรโป๊ย

ก่ายนั่งอยู่บนเก้าอี้
ได้ฟังหญิงหม้ายพูดอวดควา ม มั่ ง มี
รูปศรีสวยงาม ๆ
ดังนั้น จิตใจให้คันเหลือจะทนได้
นั่งไม่เป็นสุขเหลียวซ้ายแลขวามือเท้าให้ไหวติง
ไปทั้งกายอดอยู่ไม่ได้ ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินมาสะกิด

พระอาจารย์ว่า นางหญิง
หม้ายทำซึ่งความดีมาผูกสมัครจะใคร่ทำไมตรี
ทำไมอาจารย์จึงนิ่งทำเฉยไม่พอใจ
อย่างนั้นเล่าหลวงจีนถังซัมจั้ง

ได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นจึงหันหน้ามาตวาดด้วยเสียงอัน

ดัง
ว่า อ้ายสัตว์เดียรัจฉานทำสูรู้ไม่รู้จักอะไร
อาตมาเป็นสมณะรักษาเพศบรรพชิต
ประพฤติพรตพรหมจรรย์ จะเอาความมังมีมาทำให้จิต

เศร้าหมองควรอยู่หรือ จะ
เอารูปรสกลิ่นเสียงมามัดผูกเราได้หรือเขาพูดว่ากระ

ไรก็ช่างเขาเป็นไรไย เ ร
า มิ พู ด ไ ป
ช่างเขาเถิดฝ่ายนางหญิงหม้ายได้ยินพระถังซัมจั้งพูดดั

งนั้น จึงหัวเราะแล้วพูดว่าคิ
ด ดู ก็
น่าสงสารคนที่บวชนั้นจะมีความดีอะไรที่ไหนหลวงจีนถั

งซัมจังจึงถามว่า
ก็ท่านสีกาโยมอยู่กับบ้า น นั้ น จ ะ มี ค ว า
มดีอะไรเล่า
หญิงหม้ายตอบว่าขอนิมนต์ท่านนั่งฟังไว้ข้าพเจ้าจะชี้แจ

งให้ท่านฟังก็ทำไมจึง จ ะ
ทราบได้จำจะต้องทำคำโคลงเป็นคำหนึ่งที่ท่านกล่าวไ

ว้ว่า (ซุนจ๊ายฮองเสงเตี๊ยดชิ
ม
ล้อ) แปลว่าฤดูเดือนสามเดือนสี่เดือนห้าสวมแพรโล่
คำที่สองว่า (ที้อ้วนกิมแซเสียง
เล็กฮ้อ) แปลว่าฤดูเดือนหกเดือนเจ็ดเดือนแปดใส่แพ

รบางกินน้ำแช่ใบยาเย็ น
คำที่
สามว่า (ซิวอิ๊วชินโซเฮียงจุดจิ๋ว)
แปลว่าฤดูเดือนเก้าเดือนสิบเดือนสิบเอ็ด ใส่เสื้อ
แพรจินเจาดอกกินเหล้าข้าวเหนียวหอมโอชารส
คำที่สี่ว่า (ตังไล้น่วนก๊อกจุ๊ยงั่นท้อ)
แปลว่าฤดูเดือนสิบสองเดือนอ้ายเดือนยี่เข้านอนในหอ

อุ่นเมาเพลิน คำที่ห้าว่า (สีซี้
ซิวเอ่งปัน ๆ อิ๊ว! แปลว่าสี่ฤดูประสงค์ของมีพร้อม
คำที่หกว่า โป๊ยเจี๊ยดเตียนซู
เกี๊ยเกี๊ยโต) แปลว่าแปดหน้าของบริโภคมีรสมีทุกสิ่ง
คำที่เจ็ดว่า (ชิมกิ้มโพหลิน
ฮวยเจ็กแม้ แปลว่าเครื่องใส่แพรสีมีต่าง ๆ
กลางคืนมีไฟตามตั้งสีสว่างไสว คำที่
แปดว่า (เขี่ยงยู่เห้งเกียดเหลยมิท้อ)
แปลว่าดียิ่งกว่าที่คนไปไหว้พระพุทธมิท้อ
นางหญิงหม้ายอ่านคำโคลงชี้แจงให้หลวงจีนถังซัมจั๋งฟั

งดังนั้นแล้ว หลวงจีนถัง
ซัมจังจึงพูดว่าท่านสีกาโยมพูดดังนั้นก็ดีแต่อยู่กับบ้าน
เป็นฆราวาสรับซึ่งความ
สวยงามบริโภคกามคุณสุขกายสุขตา
จะนุ่งห่มก็บริบูรณ์จะกินก็เครื่องคาวหวาน
โอชารสอิ่มเอิบ บุตรสาวก็พรักพร้อมบริบูรณ์ดังนั้นเอา

เป็นจริง แต่ท่านหาได้ทราบ
ในความดีของสมณกิจผู้ระงับบาปไม่
แม้ว่าพูดกันทำไมจะรู้ได้ ต้องเอาโคลงเป็น
พยานจึงจะรู้กันได้ ดังเราจะนำมากล่าวให้ท่านฟังบ้า

ง คำที่หนึ่งว่า (ชุดเกียหลิบจี่
ปุ่นเพียเชี้ยง) แปลว่าเข้าอุปสมบทบวชนั้นตั้งความเพี

ยรไม่เหมือนอย่างโลก คำ
ที่สองว่า (ซีเก่าช่งเจ๊ยอินอัยต๋อง)
แปลว่าสละความรักใคร่และเหย้าเรือนเคหา
คำที่สามว่า (วั่วม้วยปุ๊ดแซเอ่ยเก้าจี่)
แปลว่าของนอกไม่เอาเป็นอารมณ์ตามปาก
ลิ้น คำที่สี่ว่า (ซิมตังจู้อิ๋วเอี๊ยง)
แปลว่ากายตัวก็มีความสุขด้วยอากาศ คำที่ห้า
(กังฮวนเห้งมั้วเชียวกิมก่วย)
แปลว่าสำเร็จความเพียรเข้าที่ระงับ คำที่หกว่า
(เม่งซิม

กี้แสพั่งกู้เฮียว) แปลว่าจิตสว่างเห็นสันดานเข้าบ้านเ

ดิม คำที่เจ็ดว่า (เส่งเจ้อต้อ
แกทัมฮวยชิด) แปลว่าดีกว่าอยู่กับบ้านกินเลือดเนื้อ
คำที่แปดว่า (เหลาล้าย
จุ๊ยโล๊ะเฉ่าภ่วยลัน แปลว่าความชราก็ตกลงในถุงเน่า

หลวงจีนถังซัมจังพรรณ
น า
ความตามในโคลงนัน ให้นางหญิงหม้ายฟังดังนัน
หญิงนันมีความโกรธยิงนักจึง
พูดว่า สงฆ์ที่เขาทิ้งพูดจาไม่มีสัมมาคารวะข้าพเจ้าไม่

เชื่อว่าท่านมาจากเมื อ
ง ไ ต้ ถั ง
จะไล่ออกไปให้พ้นจากที่นี่ ข้าพเจ้ามีจิตจริงใจเอาเห

ย้าเรือนทรัพย์สมบัติเ งิ
น ท อ ง
มาผูกพันสมัครจะใคร่เป็นที่อาศัยซึ่งกันและกัน
นี่ท่านเอาคำหยาบคายพูดให้
ข้าพเจ้าเจ็บใจ แม้ว่าท่านเป็นผู้รักษาศีลอุปสมบทตั้งมั่

นอยู่ในทางสมณกิจสึกไ ม่

ไ ด้
ก็ศิษย์มีเป็นสามคน จะอนุญาตให้อยู่สักคนหนึ่งก็เป็นไร

นี่ท่านมาตั้งมั่นทำเอ า
แต่ใจของท่านผู้เดียวไม่ผ่อนผัน
เอาแต่ธรรมเนียมของท่านฝ่ายเดียวหลวงจีนถังซัมจั้ง

เห็นนางโกรธดังนั้นก็ ท
ำ เ ป็ น เ ก ร ง ๆ กลัว ๆ จึงร้องเรียกว่า
เห้งเจียจะให้อยู่ที่นี่จะรับหรือไม่
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคย
ธุระการบ้านเรือน ขอพระอาจารย์ให้โป๊ยก่ายอยู่เถิด

โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้น จึ
ง พู ด
ว่าพี่เห้งเจียไม่ควรจะปลูกคนอย่างนั้น
สารพัดการต้องผู้ใหญ่ก่อนจึงถูกต้องตาม
ธรรมเนียม หลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า
ถ้าเห้งเจียโป๊ยก่ายไม่ยอมก็ให้ซัวเจ้งอยู่เถิด
ซัวเจ็งพูดว่าขอพระอาจารย์ได้ทราบ
ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งของพระโพธิสัตว์กวนอิม
ซักนำสั่งสอน และข้าพเจ้าได้รับสมาทานศีลแล้ว
และสั่งให้ข้าพเจ้าติดตามพระ
อาจารย์ไป ที่ไหนจะมาหลงรักความมั่งมีนั้นได้
ถ้าโดยที่สุดตายเสียก็จะดีกว่า
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอตั้งจิตตรงไปให้ถึงประเทศไซ

ที อันการมีจิตประมาทอย่
า ง
นี้ข้าพเจ้ารับอยู่ไม่ได้เป็นอันขาด
หญิงหม้ายเห็นอาจารย์กับศิษย์ทั้งสี่คนนั้นไม่มี
เครยอมอยูเปนเขยทุกคน นางมีความโกรธผุดลุกจาก

เก้าอีเดินเข้าในขันใ
น แ ล้ ว ปิ เ
ประตู ทิงศิษย์กับอาจารย์ไว้ให้อยู่ข้างนอก
นำร้อนนำชาไม่หาให้กินทั้งสินเงียง
สงัดไม่มีผู้คนออกมาโป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจิตใจให้เศร้าห

มอง คิดแค้นพระอาจารย์
พูดว่าพระอาจารย์
ไม่เข้าการเลย เอาการอะไรมากล่าวให้ล้างความดี

ของเราเสีย
แม้เขาจะพูดจาว่า
กระไรก็ตามแต่ใจเขา เราคอยพูดยกยอผ่อนผันพอได้

อิ่มสักมื้อหนึ่ง
พอรุ่งเช้าเรา
ก็จะลาไป อันการนั้นมันก็สุดแต่เราพูดให้เสียการอย่า

งนี้พากันอดอยากเปล่า
ๆซัวเจ๋งได้ฟังโป๊ยก่ายพู ด ดั ง นั้ นจึงพูดว่า
ถ้ากระนั้นพี่โป๊ยก่ายอยู่รับเ ป็
น ลู กเ ขย
ก่อนก็จะสำเร็จการทั้งสิ้นโป๊ยก่ายว่าน้องอย่าพูดปลูกค

นอย่างนั้นไม่ดีเลย
ซึ่งการทั้งปวงต้องให้ผู้ ใ ห ญ่
คิดผู้ใหญ่พูดจึงจะดี เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นจึง

พูดว่า จะต้องคิดอะไรกับ
ใครเมื่อกี้นี้เจ้าบอกแก่พระอาจารย์ให้รับเป็นสามีเขา

ตัวก็ต้องรับเป็นลูกเข
ย
จะต้องคิดอะไรอีกเล่า และบ้านนี้ก็มีทรัพย์สินเงินทอง

มั่งคั่งบริบูรณ์ ทั้งเครื่อง
ภาชนะใช้สอย แม้จะแต่งงานทำขันหมากก็พอใช้
จะเลี้ยงดูข้าวของก็บริบูรณ์ตาม
แต่พวกเราจะรับซึ่งความสุขแล้ว
ตัวสึกออกไปเป็นฆราวาสอยู่นั้น ก็เป็นสุขอย่าง
นี้จะมิดีกว่าพวกเราทั้งสองหรือโป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจีย

พูดดังนั้นจึงตอบว่า
อันความที่พี่พูดก็จริงดัง นั้ น แต่
ข้าพเจ้าสละแล้วจะกลับเป็นฆราวาสอีกดูกระไรอยู่
สละลูกเมียแล้วและจะกลับ
ไปหาเมี่ยอีกเล่าซัวเจ็งถามว่าพี่เคยมีภรรยาแล้วหรือ

เห้งเจียพูดว่าซัวเจ๋ง
ยั ง ไ ม่ รู้ โป๊ยก่ายนี้เดิม
อยู่ที่เมืองโอซือก๊ก ดูเป็นลูกเขยของเกาท้ายกง
เพราะพี่ปราบปรามจับตัวได้เธอ
รับศีล เพราะฉะนั้นจึงได้สละภรรยาตามพระอาจารย์

มาจะไปไซที
เพื่อนมัสการ
พระพุทธเจ้า เธอจากเมียมานานแล้ว
บัดนี้มาพบปะอาหารเช่นที่เคยอย่างนี้ จึง
คิดถึงความหลัง จิตใจก็ประหวัดหวั่นไหว
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วจึงเรียกโป๊ยก่าย
มาบอกว่า เจ้าจงเป็นลูกเขยเขาเถิด
และเจ้าจงรู้จักคุณของเห้งเจียให้มาก ๆ เถิด
จงมาคำนับข้าเสียข้าจึงจะไม่ขัดคอเจ้าโป๊ยก่ายได้ฟัง

เห้งเจียพูดังนั้นจึงพู
ด ว่ า เอาความอะไรมากล่าวเลอะเทอะ
อย่างนี้ แม้ถึงตัวพี่ใจอย่างนั้นก็พอใจเหมือนกัน
จะเอาความชั่วมาใส่ให้แต่ข้าพเจ้า
คนเดียวอย่างไร คำโบราณท่านเปรียบว่าสมณะนั้นรูป

ศรีดุจปิศาจ
แต่ผู้ใดเล่าจะ
ไม่มีความปรารถนา เหตุฉะนี้ผู้ใดใคร ๆ
ก็พูดเอาแต่ที่ดีเอาตัวรอด อ้างความสำเร็จ
จนไม่มีน้ำร้อนน้ำชาจะกิน ทั้งข้าวปลาอาหารก็ไม่มีจะ

กินไต้ไฟก็ไม่มีจะจุด
จนถึง
ความอดอยากก็ไม่สู้กระไรนักมาวิตกด้วยม้าไม่มีหญ้าจ

ะกิน
พรุ่งนี้จะต้องรับให้
พระอาจารย์ขี่เดินทาง จะเอากำลังที่ไหนมาเดินทาง

ได้
จะมิต้องถึงลอกหนังม้า
ดอกกระมัง พูดดังนั้นแล้วจึงพูดว่าพี่น้องจงอยู่ที่นี่ไว้ธุร

ะข้าพเจ้าจะไปปล่อยม้
า ใ ห้
ไปเที่ยวกินหญ้า โป๊ยก่ายก็ลงจากหอไปแก้ม้าจูงเดินไ

ป
เห้งเจียจึงบอกแก่ซัว เ จ๋ ง
ว้า น้องจงอยู่ที่นี่ เป็นเพื่อนพระอาจารย์พี่จะไปดูโป๊ย

ก่ายจะไปข้างไหน
เห้งเจีย
ก็ออกจากหอแปลงเป็นแมลงวันบินแอบตัวโป๊ยก่ายไปมิ

ได้รู้สึกฝ่ายโป๊ยก่าย
จุ ง ม้ า ม า ถึ ง ที่ มี ห ญ้ า
ก็ไม่ปล่อยม้าให้กินหญ้า จูงม้าเลยไปทาง
ประตูหลังบ้านของหญิงนั้น โดยความตั้งใจจะใคร่พบแ

ก่แม่หญิงหม้ายฝ่ายแม่
ห ญิ ง ห ม้ า ย เ ว ล า นั้ น
กำลังพาบุตรสาวทั้งสาม คน ไป ชม ดอ
กไ ม้อ ยูห ลัง
บ้าน พอแลเห็นโป๊ยก่ายมา บุตรสาวทั้งสามคนก็เดินห

ลบเข้าไปในประตู
แม่หญิง
ยืนอยู่ที่ประตูจึงถามว่าท่านจะไปไหน
โป๊ยก่ายตะลีตะลานปล่อยม้าเดินมาพนมมือ.
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าพาม้ามาจะให้กินหญ้าขอท่านแม่ได้

ทราบแม่หญิงหม้ายพูดแ ก่ โ ป๊ ย ก่ า ย ว่ า
ท่านหลวงจีนถังซัมจั้งมั ธ ยั ส ถ์ ล ะเ อีย
ดนั ก
อยู่ที่นี่เป็นบุตรเขยของข้าพเจ้าจะไม่ดีกว่าที่ไปประเท

ศไซทีหรือ
ไม่ต้องหอบหิ้วให้
ลำบากกายลำบากใจโป๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า
อันที่พระอาจารย์นั้นเพราะรับ ๆ สั่งของพระเจ้า
ถังไทจงอ่องเต้ เธอหาอาจอยู่ได้ไม่
เมื่อกี้นี้ก็จะให้ข้าพเจ้าอยู่ด้วยท่านแม่คิดกัน
แล้วแต่ข้าพเจ้ายังเกรงอยู่กลัวท่านแม่จะติดว่าข้าพเจ้

าปากยาวหูยาวเพราะฉ ะ นั้ น
จึงยังเห็นว่าขัดข้องอยู่แม่หญิงหม้ายได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดั

งนั้นจึงพูดว่า
ข้าพเจ้าไม่ติเตียนอะไรด อ ก
เพราะจะใคร่ได้บุตรเขยไว้ในบ้านสักคนหนึ่ง
แต่วิตกว่าบุตรสาวจะมีความเลือก
อย่างไรก็ยังทราบไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไปลองบอกดูก่อน

โป๊ยก่ายพูดว่า
ขอท่านแม่โปรดบอกแก่แม่ น้องด้วยเถิด ว่า อย่าเลือกรูปร่าง
เลย แม้ว่าตัวข้าพเจ้าหยาบคายก็จริงอยู่
แต่มีวิชาหลายประการนัก จะจัดการ
บ้านเรือนนั้นได้หลายอย่างแม่หญิงหม้ายจึงถามโป๊ยก่า

ยว่า
เจ้ามีวิชาการอย่างไร บอกให้ข้าพเจ้ารู้บ้าง
โป๊ยก่ายพูดว่า ถึงตัวข้าพเจ้ารูปร่างหยาบคายก็จริง
แต่ธุระกิจการในบ้านนั้นหมั่น
อุตสาหะ แม้ไร่นาก็ไม่ต้องใช้วัวควายไถคราด
คราดเหล็กของข้าพเจ้ามีอันเดียว
ก็กระทำให้สำเร็จได้ทั้งสิ้น
คราวไม่มีฝนจะทำให้ฝนตกก็ได้ หากไม่มีลมจะทำให้
ลมพัดก็ได้ ถ้าตึกบ้านห้องหอต่ำแคบจะทำให้ใหญ่โตสูง

กว้างก็ได้
สารพัดการก็
สำเร็จได้ทุกสิ่งทุกอย่างแม่หญิงจึงพูดว่า
ถ้ามีความเพียรและมีวิชาความรู้อย่างนั้นก็ดีแล้ว
แต่ต้อง
กลับไปตรึกตรองปรึกษาหารือกับท่านอาจารย์เสียก่อน

ถ้าตกลงเรียบร้อยแล้ว
ข้าพเจ้าจะรับท่านเป็นบุตรเขยโป๊ยก่ายจึงพูดว่า

ไม่ต้องตรึกตรองอะไร แม้พระอาจารย์เล่าก็มิใช่บิดา

มารดา
บังเกิดเกล้า ซึ่งธุระนั้นสุดแต่ใจข้าพเจ้าทั้งสิ้นไม่ต้อง

ไปปรึกษาหารือแก่ผู้ใ ด อี ก ต่ อ
ไปแล้วสุดแล้วแต่ใจข้าพเจ้าผู้เดียวแม่หญิงได้ฟังโป๊ยก่

ายดังนั้น
จึงพูดว่าถ้ากระนั้นก็ดี แ ล้ ว
ข้าพเจ้าจะบอกให้
บุตรเขารู้ตัวเสียก่อน แล้วจึงจะค่อยจัดแจงแต่งงาน
พูดดังนั้นแล้วก็เดินเข้าไป
ข้างในงับประตูหลังบ้าน โป๊ยก่ายก็ไม่พาม้าไปให้กินห

ญ้ากลับจูงม้ามาข้างห น้ า ห อ
โป๊ยก่ายหาได้รู้สึกว่าเห้งเจียตามไปฟังความรู้หมดสิ้น

ทุกประการแล้วไม่เห้ง เ จี ย เ มื่ อ ต า ม
ไ ป ฟั ง ท ร า บ ค ว า ม ต ลอดแล้ว
ก็กลับมาแจ้งความแก่หล วง จีน

ถังซัมจังว่า โป๊ยก่ายจูงม้ากลับมาแล้ว
หลวงจีนถังซัมจั้งจึงถามโป๊ยก่ายว่า เอา
ม้าไปปล่อยให้กินหญ้าแล้วหรือโป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียพู

ดกระทบดังนั้นก็คิดว่า ก า ร ลั บ ข อ ง เ
ร า ค ง มี ผู้ รู้ แ ล้ ว ให้คิด
ละอายแก่ใจยิ่งนักนั่งก้มหน้านิ่งอยู่
สักครู่หนึ่งก็ได้ยินประตูข้างเปิด แลไปก็เห็น
นางหญิงหม้ายพาบุตรสาวเดินออกมามีคนถือโคมนำหน้

าออกมา
หอมกลิ่นระรื่น
ครั้นเดินมาถึงที่หน้าหอนั่งแม่หญิงหม้ายจึงบอกบุตรสาว

ทั้งสามว่า
ให้ไหว้คำนับ
หลวงจีนถังซัมจั้งและเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ้ง
บุตรสาวทั้งสามคนได้ยินมารดาบอก
ดังนั้นก็ยืนรายกันทั้งสามคนคำนับไหว้
พิจารณาลักษณะรูปร่างนางทั้งสามคนนั้น
ดุจดังว่านางฟ้าลงมาดิน ยากที่จะหานางใดในมนุษยโ

ลกนี้มาเปรียบเทียบได้ ฝ่ า ย อ า จ า ร ย์
ส า นุ ศิ ษ ย์ ทั้ ง ส า ม สี่ ค นนั้น

ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเมินห น้า ไป เสี ยท าง
อื่น มิได้รับรอง โต้ตอบประการใด
แต่โป๊ยก่ายเมื่อแลเห็นนางทั้งสามคน มีศิริรูป
โสภาผ่องใสงดงามดังนั้น ในดวงจิตก็ประหวัด
มีความกำหนัดในรูปเกิดขึ้น จิตใจ
ก็ให้งวยงง ร่างกายก็กำเริบหวั่นไหว
จึงเอื้อนโอษฐ์ออกสุนทรวาจาเสียงเบา ๆ ว่า
ลำบากแก่ท่านมารดาต้องพนางฟ้าลงมาดิน
เชิญขอให้แม่น้องผู้รูปงามทั้งสาม
กลับเข้าไปเถิดนางทั้งสามเมื่อได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น

แล้ว
ก็คำนับกลับเข้าไปข้าง ใ น เอา
โคมเต็งลั้งไว้คู่หนึ่งฝ่ายแม่หญิงหม้ายจึงถามว่า
ท่านผู้ใดจะพอใจเป็นบุตรเขยข้าพเจ้าก็ขอเชิญ
เถิดซัวเจ๋งได้ยินนางถามดังนั้นจึงตอบว่า
ได้จัดเรียบร้อยแล้วคือแซ่ตือชื่อโป๊ยก่าย
นั้นแหละจะให้เป็นบุตรเขยโป๊ยก่ายได้ยินซัวเจ๋งพูดดัง

นั้นจึงพูดว่า
พี่น้องอย่าเหมาให้เราดั ง นั้ น จ ะ ต้ อ ง
คิ ด
ไตร่ตรองกันก่อนจึงจะชอบเห้งเจียพูดว่ายังจะไตร่ตร

องอะไรต่อไปอีกเล่า ข้างหลังบ้านได้นัดแนะพู
ด จ า
กันไว้แล้วก็เป็นที่ตกลงกันแน่นอนแล้วน่ะซี

อาจารย์เป็นเจ้าสาวข้าพเจ้าเป็นเจ้าบ่าว
ให้ซัวเจ๋งเป็นเถ้าแก่ ไม่ต้องหาฤกษ์วันคืนอะไรแล้ว
วันนี้ก็เป็นวันธงชัยได้ฤกษ์ดีแล้ว
ควรจะแต่งงานวิวาห์มงคลอยู่กินด้วยแล้ว
โป๊ยก่ายไปไหว้อาจารย์แล้วจะได้ส่งตัว
เข้าไป โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อย่าทำเล่น ๆ
ดังนั้นไม่สำเร็จเอาที่ไหนมา
ยังไม่ทันไรก็จะเอาลงเป็นที่แน่นอนอย่างนี้ไม่ได้เห้งเ

จียจึงพูดว่าทำไมจะไม่ ส ำ เ ร็ จ เ ล่ า
เจ้ากับแม่หญิงได้ยินยอมต ก ล ง กัน แล้ ว
ทำไมจึงว่าไม่สำเร็จ เจ้าจงรีบเร็ว ๆ ไปด้วยนาง
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้ว ก็เข้ามา
จับมือโป๊ยก่ายจูงมาให้นางแม่หญิงหม้ายแล้วพูดว่า
คนนี้คือบุตรเขยท่าน ท่านจง
พาไปจัดแจงแต่งเถิดฝ่ายนางแม่หญิงหม้าย
เห็นเห้งเจียมอบตัวโป๊ยก่ายมาให้แล้ว นางก็รับพา
โป๊ยก่ายไปฝ่ายโป๊ยก่ายเมื่อเห้งเจียมอบตัวให้ตามนา

งแม่หญิงหม้ายไปเวลา นั้ น ร่างกาย
ให้ไหวติงไปทั้งตัวมีความยินดียิ่งนัก
ก็เดินตามนางเข้าไปข้างใน นางหญิงหม้าย
จึงเรียกเด็กคนใช้ให้เอาเครื่องแจน้ำร้อนน้ำชาไปเลี้

ยงเห้งเจียกับซัวเจ๋ง ข้ า ง น อ ก

แล้วเรียกพวกทำเครื่องโต๊ะให้ตระเตรียมจัดแจงทำเ

ครื่องโต๊ะในการวิวาห์ มงคลใน
เวลาพรุ่งนี้ ครั้นนางสั่งการเสร็จแล้วก็พาโป๊ยก่ายเดิ

นไปฝ่ายพระอาจารย์กับศิษย์ทั้งสาม
นั่งอยู่ข้างนอก ครั้นเสร็จธุระแล้วก็พากัน
หลับนอนตามสบายเมื่อโป๊ยก่ายเดินตามแม่หญิงเข้าไป

เห็นหอห้องเป็นชั้นเรียบร้อยเรียงรายนั้น
มากมาย จึงถามว่าท่านมารดาในชั้นนี้เห็นเป็นห้องหอแ

ละมีประตูเป็นชั้นๆ นั้น
จะเป็นห้องสำหรับใส่อะไรไว้หรือนางบอกว่านี่ไว้สำห

รับใส่ของกินและเครื่องใช้ต่างๆ
โป๊ยก่ายจึงชมว่า บ้าน

ผู้ดีแท้ ๆ เดินไปอีกก็เลี้ยวมุมตึกข้างนั้นมีทางเดินไป
จึงมาถึงตึกใหญ่ แม่หญิง
หม้ายพาโป๊ยก่ายเดินตรงขึ้นบนเต้งสูง
ครั้นถึงนางจึงบอกโป๊ยก่ายว่า เมื่อกี้นี้เห้ง
เจียพี่ของเจ้าบอกว่าวันนี้เป็นวันธงชัย
ก็เป็นการด่วนจัดแจงไม่ทัน เจ้าจงไหว้พอ
เป็นกิริยาแล้วจึงได้เข้าร่วมห้องโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นนึ

กดีใจก็ทำตาม จึงจุดธูปเทียนมาปักโต๊ ะ เท
ว ด า แ ล ะ ปู่ ย่ า
ตาตาย แล้วคำนับไหว้ตามธรรมเนียม
ครั้นเสร็จแล้วจึงมาไหว้แม่ยาย แล้วโป๊ย
ก่ายจึงถามว่า ท่านมารดาจะให้บุตรคนไหนเป็นภรรย

าข้าพเจ้าเล่านางจึงต อ บ ว่ า
แม่นี้ยังมีความสงสัยอยู่ ด้วยคนทั้งสามนี้จะมีความเ
สี ยใจ
บ้างดอกกระมัง จะยกคนใหญ่ให้คนกลางคนเล็กจะเสี

ยใจ
จะยกคนกลางให้คน
ใหญ่คนเล็กจะเสียใจ จะยกคนเล็กให้คนใหญ่คนกลาง

จะเสียใจ เพราะฉะนั้นจึง
เป็นความลำบากอยู่ยังไม่แน่ลงไปได้โป๊ยก่ายว่า
ถ้ากระนั้นท่านมารดาโปรดยกให้เสียทั้งสามคนก็แล้วกั

น

ไม่ต้อง
วุ่นวายอะไรเลย นางจึงพูดว่าทำอย่างนั้นจะมิเสียธร

รมเนียมไปหรือ บุตรเขยคน
หนึ่งจะเอาบุตรสาวสามคนนั้นไม่ได้
โป๊ยก่ายว่าท่านพูดดังนั้นก็ทีท่านเป็นขุนนาง
หรือผู้มีทรัพย์ บ้านเรือนใหญ่โต เขามีเมียมาก ๆ
ก็มีอยู่ถมไปจะผิดชอบอะไรไป
ตัวข้าพเจ้าตั้งแต่ยังเล็กเคยไปเรียนวิชาแปลงกายได้

ถึงจะมีภรรยาหลายคนก็ จ ะ
ผ่อนผันให้พอใจได้ทุก ๆ คน นางจึงพูดว่าทำอย่างนั้น

ก็ไม่ดี

แม่มีผ้าแพรขาวผืน
หนึ่ง เจ้าเอาปิดตาปิดหูเสีย
แล้วเสี่ยงทายให้หญิงทั้งสามนั้นมายืนตรงหน้าเจ้า
ถ้าเจ้าจับถูกคนใดแม่จะยกคนนั้นให้เป็นภรรยาโป๊ยก่า

ยได้ฟังแม่ยายพูดดังนั้ น ก็ นึ ก ดี ใ จ
จึงรับเอาผ้าแพรขาวมา แล้วก็คลุม
หัวปิดตาปิดหูเสร็จแล้วก็ร้องบอกว่า
ขอท่านมารดาได้บอกแม่น้องให้มายืนอยู่
ตรงหน้าข้าพเจ้าเถิด นางจึงร้องบอกบุตรสาวทั้งสาม

ว่าเจ้าจงออกมาให้เข า เ สี่ ย ง
ทายเถิด เมื่อเป็นบุญของใครแม่จะได้ยกให้มีผัว
นางทั้งสามได้ฟังมารดาสั่งดังนั้น
ต่างก็พร้อมกันออกมายืนอยู่ โป๊ยก่ายได้กลิ่นหอมมาเข้

านาสิกก็รู้ว่านางทั้ง ส า ม
ออกมายืนอยู่แล้ว จึงเดินตรงเข้าไปใกล้คว้าซ้ายคว้า

ขวาไล่จับก็มิได้ถูกต้ อ ง น า ง
คนใด จนหน้าตาโดนประตูและหน้าต่างฝาผนัง
ตาหูปากคางฟกบวม จับใครก็
ไม่ได้แต่สักคนเดียว จนไปโดนบานประตูหกล้มลงนั่งอ

ยู่กับพื้น แล้วร้องบอกว่า
บุตรสาวของท่านมารดาวิ่งเร็วนักจับไม่ได้จะทำอย่าง

ไรดีนางแม่ยายเห็นดัง นั้ น
จึงมาแก้ผ้าที่ผูกตาออกเสี ย
แล้วพูดว่าไม่ใช่นางน้องทั้ง
สามนั้นวิ่งเร็ว เพราะเขาเป็นผู้ดีจึงหลบหลีกไม่กล้าใ

ห้เจ้าจับตัวได้ เขาจะไม่ยอม
เป็นภรรยาเจ้า โป๊ยก่ายจึงว่า
ถ้านางทั้งสามเขาไม่ยอมเป็นภรรยาข้าพเจ้าแล้ว
ท่านแม่ยอมก็ใช้ได้เหมือนกัน ท่านแม่ยายจึงพูดว่า
ลูกเขยอะไรอย่างนี้จึงจะคิด
เล่นแม่ยายเล่า เห็นไม่สมควรจะคิดเลย
นางจึงพูดว่าบุตรสาวทั้งสามคนนี้มีฝีมือ
ได้ปักเสื้อประดับด้วยพลอยต่าง ๆ สี
งามที่สุดมีอยู่คนละตัว แม้ว่าเจ้าใส่ได้สม
ตัวเสื้อตัวใดแล้ว จะยกคนนั้นให้แก่เจ้าโป๊ยก่ายได้ฟัง

ดังนั้นจึงบอกว่า ถ้ากระนั้นขอท่านแม่เอาเ สื้ อ
อ อ ก ม า ข้ าพเจ้า
จะลองใส่ดู แม่ยายจึงเดินเข้าไปข้างในหยิบเสื้อออก

มาตัวหนึ่ง ส่งให้โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายก็รับเอาเสื้อมาแล้วก็เปลื้องเสื้อเดิมออกเสีย

เอาเสื้อใหม่สวมตัวเข้ า ล อ ง ใ ส่ ดู
พอยกเสื้อสอดมือทั้งสองเข้าไปในแขนเสื้อ
เสื้อกลายเป็นเชือกมัดผูกไว้ทั้งมือและ
เท้า โป๊ยก่ายก็ล้มกลิ้งลงกับพื้น
มีความเจ็บปวดเป็นอันมาก หญิงก็อันตรธาน
สูญหายไปฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั้งกับเห้งเจีย
ซัวเจ๋งนอนอยู่ที่หน้าหอนั่ง พอรุ่งสว่างตื่นขึ้น
เหลียวซ้ายแลขวา ก็มิได้เห็นบ้านเรือนและห้องหอ
นอนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ หลวง
จีนถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ
จึงเรียกเห้งเจียกับซัวเจ็งให้ตื่นขึ้น ซัวเจ๋งจึงถาม
เห้งเจียว่า พวกเราเห็นจะถูกปิศาจอสุรกายหลอกลว

งดอกกระมัง จึงได้เป็นประ
หลาดอัศจรรย์ดังนี้เห้งเจียเห็นดังนั้นก็เข้าใจแน่
จึงหัวเราะแล้วพูดว่า ซึ่งบังเกิด
มีป่าไม้อยู่อย่างนี้ ไม่รู้ว่าอ้ายสัตว์กินรำมันจะไปต้องโ

ทษอยู่ที่ไหนหลวงจีนถั ง ซั ม จั้ ง ถ า ม ว่
า โป๊ยก่ายจะต้องโทษด้วยเห ตุอ ะไ ร
เห้งเจียจึงพูดว่า

เมื่อวานนี้มีห้องหอตึกบ้านและมีหญิงหม้ายหญิงสาวนั้น
ไม่ทราบว่าจะเป็นพระ
โพธิสัตว์พระองค์ใดมาบันดาลแปลงกายพอครึ่งคืนก็อัน

ตรธานไปเสีย ถ้ากระนั้น
ก็เห็นว่าโป๊ยก่ายคงจะต้องทรมานอยู่เป็นแน่แล้วหลวง

จีนถังซัมจั้งได้ฟังเห้ ง เ จี ย พู ด ดั ง นั้ น
ก็ยกมือนมัสการเนืองไป บัดเดี๋ยวแล
ไปข้างริมต้นไม้สน เห็นกระดาษตกลงมายังพื้นดิน
ซัวเจ๋งก็วิ่งไปเก็บมาอ่านดู
ในกระดาษนั้นมีคำโคลงเขียนด้วยอักษรจีนอยู่แปดบท
เป็นคำอรรถว่า (ลี่ซัวเล่า
โป๊ปุ้ดซื้อฮ้อม) แปลว่าเจ้าแม่เล่าโป๊ไม่ใช่รักทางโลก

คำที่สองว่า น้ำไฮ้กวนอิมลง
มาจากเขาแปลว่าพระโพธิสัตว์เสด็จมาจากเขาน้ำไฮ้

คำที่สามว่าบุญชู้เท้า เ ฮี้ ย น
กายสี้แปะ แปลว่าพระโพธิสัตว์ทั้งสองแปลงกายมา
คำที่สี่ว่า ห่วยเซ้งมุ้ยนิ้งต้อ
ลีมตัง แปลว่าพระโพธิสัตว์ทั้งสามแปลงเป็นนางรูปสว

ย
คำที่ห้าว่าเซ้งเจงพ้า ม เ ป๊ า ะ
เสียนกีเตีย แปลว่าจะมาลองใจหลวงจีนถังซัมจั่งว่าจ

ะมั่นคงเพียงไร คำที่หกว่า
โป๊ยก่ายทามเอิ้มเหลียกแสง้วน แปลว่า
โป๊ยก่ายนั้นจิตมากด้วยความกำหนัด คำ
ที่เจ็ดว่า ส่งี้เช้ยซิมซูเก๊ยก่วย แปลว่า
ตั้งแต่นี้ต่อไปภายหลังให้ขมาโทษอย่าได้
คิดต่อไป คำที่แปดว่า หยอดแซต๊ายมั่นโล่โต้ลั้น
แปลว่า แม้มีความเกียจคร้านไป
ข้างหน้าจะมีความลำบากมากเมื่อเวลาลูกศิษย์กับอาจ

ารย์กำลังดูคำโคลงอยู่ นั้ น ไ ด้ ยิ น เ สี ย
ง ร้ อ ง เ รี ย ก ว่ า พระ
อาจารย์ช่วยข้าพเจ้าด้วยสักครั้งหนึ่งเถิด
ต่อไปข้าพเจ้าไม่กล้ากระทำอีกแล้วพระอาจารย์ถังซัม

จั้งจึงถามว่า เสียงที่ร้องเรียกนั้นเสี ย ง โ ป๊
ย ก่ า ย มิ ใ ช่ ห รือ ซัว
เจ๋งบอกว่าใช่ เห้งเจียบอกแก่ซัวเจ๋งว่า
ช่างเขาอย่าเป็นธุระถึงเขาเลยพวกเรา

จัดแจงไปเถิด หลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า
แม้โป๊ยก่ายมีความโฉดเขลาดังนั้นก็จริงอยู่
แต่ต้องเห็นแก่พระโพธิสัตว์ ต้องช่วยแก้สักครั้งหนึ่งก่อ

นซัวเจ็งยกหาบใส่บ่า เห้งเจียจูงม้านำหน้าพร
ะ อ า จ า รย์เดินเข้าไปยังพุ่มไม้ใน
ป่ารกค้นหาโป๊ยก่าย แหวกหญ้าบุกรกเข้าไปบัดเดี๋ยวก็

แลเห็นโป๊ยก่ายถูกมัด อ ยู่
บนต้นไม้ เสียงร้องครางไม่หยุด
เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้ทำแกล้งพูดเยาะว่า โป๊ย
ก่ายลูกเขยป่านนี้ยังไม่มาเคารพนบนอบวงศ์เพื่อนฝูงทั้

งหลาย และทำไมจึงไม่มา
บอกให้พระอาจารย์ยินดีบ้างเล่า
ขึ้นไปนอนอยู่บนที่ตึกสูงตามสบายใจ ได้ดีแล้ว
ก็ไม่ทักไม่ทายกันบ้างเลย จะลืมกันเสียที่เดียวหรือ
โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียพูด
เยาะเย้ยดังนั้น ให้มีความละอายเป็นที่สุดสู้อุตสาห์กัด

ฟันไม่ร้องครางฝ่ายซั ว เ จ็ ง ยื น อ ยู่ ข้
า ง นั้ น เห็นโป๊ยก่ายถูกมัดมีความเ จ็บ

ปว ดค รา งอ ยู่ดั งนั้ น
ก็นึกสงสารจึงขึ้นไปแก้มัดให้โป๊ยก่ายแล้วก็พากันลงมา

จึงมีคำกลางว่ารูปศรี อั น
งามดุจอาวุธอันบุคคลไว้สำหรับฆ่าตัวเอง
ความกำหนัดโลภหลง จะต้องด้วยภัย
อันใหญ่หญิงแรกรุ่นกำดัด ดุจยักษ์และปิศาจรากษสอันร้

ายแรงฉะนั้นโป๊ยก่ายค รั้ น ชั ว เ จ๋ ง แ
ก้ มั ด ใ ห้ ล ง ม า ถึ ง แ ผ่ น
ดินได้แล้วก็จุดธูปนมัสก าร ขม าโ ทษ
เห้งเจียถามว่ารู้ว่าโพธิสัตว์องค์ใดแกล้งแปลงมาหรือ

ไม่โป๊ยก่ายบอกว่า ข้าพเจ้า
ต้องมัดเจ็บปวดมืดมัวหารู้ว่าองค์ใดไม่
เห้งเจียจึงหยิบกระดาษที่เก็บได้นั้นมาส่งให้
โป๊ยก่ายดู โป๊ยก่ายรับกระดาษมาดูก็รู้ชัดว่าพระโพธิสั

ตว์แปลงกายมา ยิ่งมีความ
อดสูแก่ใจหาที่เปรียบมิได้ ซัวเจ๋งหัวเราะแล้วพูดว่านี่

โป๊ยก่ายมีนิสัยอันใหญ่ ไ ด้
ร่วมญาติกันกับพระโพธิสัตว์ทั้งสี่องค์โป๊ยก่ายจึงพูดว่า
ตั้งแต่นี้ไปน้องอย่าได้พูดถึงเรื่องนี้อีกต่อไปต้องตั้งจิตห

าบ
หามตามพระอาจารย์ไปกว่าจะสำเร็จการเถิด
หลวงจีนถังซัมจั๋งได้ฟังโป๊ยก่ายพูด
ดังนั้นจึงพูดว่าถ้าดังนั้นก็สมควรแล้วเห้งเจียเห็นการเ

รียบร้อยแล้วจึงเดินน ำ ห น้ า พ า กั น
อ อ ก เ ดิ น ม า ยั ง ท า ง ใ ห ญ่
หมายระยะทางตรงไปยังทิศปราจีน
ครั้นเดินตามระยะทางตามแนวป่าเช้าค่ำก็
พักนอน วันหนึ่งเดินมาตามทางแลไปข้างหน้าเห็นภูเข

าใหญ่มีต้นไม้ขึ้นเป็น ช่ อ ชั้ น
งาม บนยอดเขามีเมฆห้อมล้อมมีรัศมีต่าง ๆ
อาจารย์กับศิษย์เดินพลางชมพลาง
หลวงจีนถังซัมจั๋งอยู่บนหลังม้าเห็นดังนั้นก็มีความรื่นเริ

ง จึงพูดว่าเราข้ามเขาข้า ม
น้ำมาก็มากแล้ว ยังไม่เห็นเหมือนภูเขานี้
พิเคราะห์ดูชัยภูมิงดงามยิ่งกว่าทุกเขา
เห็นจะใกล้เขตวัดลุ่ยอิมยี่ดอกกระมัง
เราทั้งหลายจงตั้งจิตสำรวมกิริยาให้เรียบร้อย
จะได้เข้าเฝ้าพระพุทธองค์เห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์

พูดดังนั้นก็หัวเราะแล้ ว พู ด ว่ า
จะเร็วดังนั้นทีเดียวหรือ
ซัวเจ๋งจึงถามเห้งเจียว่าวัดลุ่ยอิมยี่นั้นหากพวกเราจะ

ไปนั้น หนทางจะไกลใกล้
ประมาณสักเท่าใด เห้งเจียตอบว่าหนทางนั้นหมื่นแปด

พันโยชน์สิบส่วนเรามา ยั ง
ไม่ได้หนึ่งส่วนโป๊ยก่ายถามว่าหากจะไปนั้นสักกี่ปีจึงจะ

ถึง เห้งเจียตอบว่าถ้าน้อง ทั้ ง ส อ ง ไ
ป
สิบวันจึงจะถึง ถ้าพี่จะไปวันหนึ่งไปมาห้าสิบรอบก็ยังเ

ห็นแสงตะวันไม่ค่ำ ถ้าเปรียบ
พระอาจารย์ไปเมื่อไรจะถึงอย่าเพ่อคิดเลยหลวงจีนถั

งซัมจั่งจึงถามว่า ถ้าเห้งเจียพูดดังนั้นก็เ
มื่ อ ไ ร จึ ง จ ะ ถึ งเล่า เห้งเจีย
ตอบว่าเปรียบพระอาจารย์ไปนั้นตั้งแต่เล็กจนแก่อย่าง

นี้พันหนก็ยังไม่ถึง หากพระ
อาจารย์มีมูลสันดานผ่องใสบริสุทธิ์
ชั่วระลึกหยุดก็ถึงที่เขาเล่งซัวนั้นเองซัวเจ๋งจึงถามว่า

แม้ตำบลนี้มิใช่วัดลุ่ย อิ ม ยี่ พิ จ า ร ณ
า ดู ใ น แ ห่ ง นี้ ก็ จ ะ เ ป็ น ส ถ านที่
ของผู้วิเศษจะอาศัยอยู่ดอกกระมัง
เห้งเจียว่าน้องเห็นความดังนั้นก็จะเป็นได้บ้าง
เห็นเกือบจะถูกต้อง สมควรจะเป็นสำนักของผู้วิเศษจ

ริงไม่กระนั้นก็จะเป็น ส ำ นั ก
เซียน และอิสีดาบสอยู่เป็นแน่ พวกเราค่อย ๆ
เดินพิศดูเล่นจะกล่าวมูลเหตุของภูเขานี้

มีนามเรียกว่าเขาบ้วนซิ่วซัวบนเขานั้นมีสำนักเรียก
ว่า เหงาจึงกวนสำนัก สำนักนีมีเซียนฤาษีองค์หนึ่งนา

มเรียกว่า ตินหงวนจื้อใน
ภูมิทีนัน เกิดของวิเศษอยู่สิงหนึ่งของสิงนีคือตังแต่เริม

ตังโลกยังไม่ปันฟ้าปัน ดิ น ก็
บังเกิดมีของกายสิทธิ์อย่างนี้ คือในใต้หล้านี้ทั้งสี่ทวีปป

มีแต่อุดรทวีปนั้นแรกมี ต่ อ
มามีชมพูทวีปต่อที่หลัง นามของวิเศษนั้นเรียกว่า
เช้าฮ่วนตันคือยาวิเศษและเรียก
ยิ่นเซียมก๊วย คือมีต้นเกิดผลเป็นรูปคล้ายคน
จะเรียกมรรคลีผลก็ได้ สามพันปีจึง
จะออกดอกอีกสามพันปีจึงจะตั้งผล
อีกสามพันปีจึงจะสุก รวมหมื่นปีจึงบริบูรณ์
กำหนดมีเฉพาะสามสิบผล ผลนั้นคล้ายแก่ทารกพึ่งจะอ

อกจากครรภ์มารดา สาม
วันผลนั้นเป็นเบญจสาขาบริบูรณ์
แม้ผู้ใดมีนิสัยได้ดมกลิ่นทีหนึ่งอายุยืนสามร้อย
หกสิบปี แม้ได้กินผลหนึ่งอายุยืนสี่หมื่นเจ็ดพันปี

แต่เมื่อเวลาวันนั้นติ๋นหงวนได้
เซียนฤาษีอาจารย์ใหญ่มีกิจธุระด้วยหงวนซุ้ยเทียนจุนพ

รหมใหญ่ เชิญไปฟังธรรม
บนวิมานหมื่หลอสวรรค์ ติ๋นหงวนไต้เซียนนั้นสั่งสอนสา

นุศิษย์แพร่หลายเหลือ ที่
จะคะเนนับ ในเวลานั้นยังมีอยู่สี่สิบแปดคน ๆ
นี้ได้สำเร็จมรรคของเซียนโดย
เชี่ยวชาญ ในเวลานั้นติ๋นหงวนอาจารย์ใหญ่พาสานุศิษ

ย์สี่สิบแปดคนนั้นไปยั ง ส ว ร ร ค์
เมื่อจะไปนั้นให้ศิษย์สองคนอยู่เฝ้าสำนัก
ชื่อเชงฮองคนหนึ่ง ชื่อเม้งง้วยคนหนึ่ง
เชงฮอง อายุได้พันสามร้อยยี่สิบปี
เม้งง้วยอายุได้พันสองร้อยปี ไต้เซียนติ๋นหงวน
ใกล้จะไปได้สังสอนสานุศิษย์เชงฮองเม่งง้วยไว้ว่า
วันมะรืนนี้คนชอบแก่ข้าพเจ้า
จะมาทางนี้คือเป็นสมณะสงฆ์อยู่ประเทศจีนเมืองไต้ถัง

นามเรียกว่าถังซัมจัง เธอ
รับ คำสั่งของพระเจ้าแผ่นดินถังไทจงฮ่องเต้ให้ไปมัช

โมประเทศ เพื่ออาราธนา
พระไตรปิฎกธรรม เมื่อเธอมาถึงนี่ตัวทั้งสองอย่าได้เ

กียจคร้าน จงเชื้อเชิญให้
หยุดพักแล้วไปเก็บผลยิ่นเซียมบนต้นลงมาถวายให้เธอ

ฉันสองผลเชงฮองเม่งง้ ว ย ทั้ ง ส
อ ง จึ ง พู ด ว่ า คำ โ บ ร า ณ ท่
านกล่าวไว้ว่าความปฏิบัติ ไม่ เห มือ น
กันอย่าได้ร่วมคิด ก็นี่เป็นสมณะจะมาเป็นสมัครพรรคพ

วกได้หรือดิ้นหงวนผู้อ า จ า ร ย์ ไ
ด้ ฟั ง เ ช ง ฮ อ ง เ ม ง ง้ ว ย พู ด
ดังนั้นจึงพูดว่าท่านทั้งส อง ไม่ รู้เ หตุ
ผลด้วยเดิมพระถังซัมจังนั้นเมื่อครั้งพระพุทธองค์ประชุ

มเลี้ยงมหาสังฆทานนั้ น
ตั้งแต่นันมาจนบัดนี่นับได้ห้าร้อยปีแล้ว๖

เมื่อครังเธอเป็นโพธิสัตว์บัดนีเธอกลับ
ชาติมาเป็นสมณะสงฆ์ แม้เธอมาถึงเอาผลยิ่นเซียมถว

ายให้เธอ จงระวังระไวอย่า
ให้สานุศิษย์ของเธอรู้เหตุการณ์เชงฮองเม่งง้วยได้ฟัง

อาจารย์สั่งดังนั้นก็เ ค า ร พ รั บ
ค ำ สั่ ง แล้วไต้เซียนติ๋นหงวน
ก็พาสานุศิษย์สี่สิบแปดคนเหาะขึ้นบนสวรรค์ฝ่ายหลวงจี

นถังซัมจังเดินมากับด้ ว ย ส า นุ
ศิ ษ ย์ ทั้ ง ส า ม ค น พิจารณาดูเพิงผาโขด
เขาคีรีบัดเดี๋ยวก็เห็นมีต้นไม้สนที่พื้นลานดูร่มรื่นเป็นที่ชั

ยภูมิสงัดเงียบสำหรับ ร ะ งั บ
ใจให้มีความสุขเย็นใจดุจผู้ปฏิบัติ
หลวงจีนถังซัมจั้งเห็นดังนั้นจึงลงจากม้า แลไป
เห็นมีแผ่นศิลาจารึกอักษรใหญ่สิบตัว คือ
(บ่วนซิ่วซ้วฮกตี้เหงาจึงกวนต้องเทียน)
แปลว่าเขาบ่วนซิ่วที่ชัยภูมิสำนักเหงาจึงกวนถ้ำฟ้าหลว

งจีนถังซัมจั้งเห็นดัง นั้นจึงบอ
กแก่ศิษย์ว่า ที่นี้เป็นที่สำนักงดงามพว
กเรา
เดินเข้าไปดูเล่น เห้งเจียพูดว่าเห็นจะดีแล้วศิษย์กับอ

าจารย์ก็พากันเดินเข้า ไปยัง
ประตูมองขึ้นไปดูที่สองข้างประตูมีหนังสือเหลียนเขียน

ไว้ข้างละเจ็ดตัว คำหนึ่งว่า
เชียงแซปุ๊ดเหลาสินเซียนรู้ แปลว่า
อายุยืนไม่แก่ที่เทวดา คำสองว่าอื่อเทียนตั้ง
ซิวเต๋งยิ้นแกยืนนานเสมอฟ้าหรือสี่มรรคเห้งเจียเห็นดั

งนั้นก็หัวเราะแล้วจึง พูดว่า
พวกฤาษีเหล่านี้พูดอวดตัวมากนัก
ข้าพเจ้าเบื่อหูเมื่อข้าพเจ้าอยู่บนสวรรค์ที่มหาพรหมท้า

ยเสียงเล่ากุนก็ยังไม่ เคยฟัง
พูดอวดใหญ่โตอย่างนี้ พูดดังนั้นแล้วก็พากันเดินเข้าไป

ข้างในประตูมองเข้าไ ป
เห็นมีหนุ่มน้อยสองคนเดินออกมา
พิเคราะห์ดูรูปร่างงามแปลกประหลาดกว่าคน
ธรรมดาทั้งหลาย หนุ่มน้อยนั้นคือเชงฮองเม่งง้วย
เธอทั้งสองเดินเข้ามาใกล้ยกมือ
ขึ้นคำนับพูดว่า ขอนิมนต์ท่านอาจารย์เข้ามาพักข้างใน

หลวงจีนถังซัมจังได้ฟั ง ดั ง นั้
น ก็มีความยินดีพากันเดินตามหนุ่มน้อ ย ทั้ ง
สอ ง
เข้าไปยังสำนัก ครั้นถึงเชงฮองเม่งง้วยจึงเชิญหลวง

จีนถังซัมจังให้นั่งที่ อั น ส ม ค
ว ร
แล้วยกน้ำร้อนน้ำชามาถวายหลวงจีนถังซัมจั้งแลขึ้นไป

บนที่บูชา เห็นมีอักษรใหญ่สองตัวคื
อ (เทียนตี้) แปลว่า
ฟ้าดิน และมีเครื่องตั้งประดับประดาเป็นขั้น ๆ
หลวงจีนถังซัมจังจึงลุกเดินเข้ามา
จุดรูปบูชา แล้วกลับมานั่งจึงถามเชงฮองเม่งง้วยว่าที่

สำนักนี้เป็นสุขุมระงั บ เ ย็ น
ดุจที่เมืองพระพุทธเจ้าอยู่
ทำไมไม่เห็นบูชาพรหมซัมเชงและเทพยดาดาวทั้งหลา

ย
บูชาแต่อักษรสองตัว ฟ้ากับดินเท่านั้นเองเชงฮองเม่ง

ง้วยได้ฟังหลวงจีนถัง ซั ม จั๋ ง
ถ า ม ดั ง นั้ น หั ว เ ร า ะ แ ล้ ว จึ ง ต
อบว่า ข้าพเจ้า
ไม่ปิดบังท่านอาจารย์ อาจารย์ของข้าพเจ้าท่านบูชาอั

กขระฟ้าดินสองตัวนี้ เป็น
ที่สุดยอดแล้ว พรหมและเทพยดาเทพารักษ์หรือดาวทั้ง

หลายไม่อาจรับการบูช า
ของอาจารย์ข้าพเจ้าได้เพราะอาจารย์ของข้าพเจ้าอ

อกจากที่อันฉลาดเฉลีย ว แ ล้ ว
หลวงจีนถังซัมจั้งจึงถามว่า
อันฉลาดเฉลียวนั้นเป็นใจความอย่างไรเชงฮองเม่งง้

วยตอบว่า พรหมซัมเชงเป็นเพื่อน
ข อ ง พ ร ะ อ า จ า ร ย์ ข้ า พเจ้า
เทวดา
เทพารักษ์เจ้าและดาวทั้งหลายเป็นที่ชอบกับอาจารย์ข

องข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นจึง
ไม่อาจรับเครื่องสักการบูชาของอาจารย์ข้าพเจ้าเห้ง

เจียยืนอยู่ข้างนั้น
ได้ยินเซงฮองเม่งง้วยพูดดั ง นั้ น ก็ หั ว
เราะออกงอ ๆ แล้ว
จึงพูดว่า ข้าพเจ้าเข้าใจกำจัดซึ่งภูตผีปิศาจทั้งหลาย
ฟังดูหนุ่มน้อยเด็กทั้งสองคนนี้
เข้าใจพูดอ้อมค้อม หลวงจีนถังซัมจั้งจึงถามว่า
บัดนี้อาจารย์ของท่านทั้งสองไป
ข้างไหนเชงฮองเม่งง้วยตอบว่า
พระอาจารย์ของข้าพเจ้านั้นท่านพรหมง่วนซุ้ยเทียนอุน
เชิญขึ้นไปบนสวรรค์ ยังวิมานหมี่หลอฟังวิสัชนาธรรม
เห้งเจียได้ฟังเชงฮองเม่งง้วย

บอกดังนั้นก็หัวเราะใหญ่ หลวงจีนถังซัมจั้งเห็นดังนั้น
จึงบอกสานุศิษย์ให้ออกไป
หาเตาจะได้หุงต้ม เห้งเจียโป๊ยก่ายได้ฟังอาจารย์สั่ง

ดังนั้น ก็พากันออกมาที่หอ
กลางไปข้างห้องหออาศัย ที่โรงครัวจัดแจงหุงต้มฝ่าย

เชงฮองเม่งง้วย
จึงถามว่าท่านอาจารย์คื อ เป็ น พ ระ ที่
อยู่เมืองจีน ชื่อถัง
ซัมจังจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกใช่หรือไม่
หลวงจีนถังซัมจั้งบอกว่า อาตมภาพ
นี้แล คือพระถังซัมจั่ง เหตุใดท่านทั้งสองจึงรู้จักชื่ออา

ตมภาพเล่า เชงฮองเม่งง้วย
จึงบอกว่า อาจารย์ของข้าพเจ้า
เมื่อท่านจะไปได้สั่งไว้ว่า ท่านอาจารย์จะมาถึงที่นี่
สั่งให้ข้าพเจ้าทั้งสองนิมนต์ท่านพักก่อน
ขอท่านอาจารย์ได้นั่งคอยข้าพเจ้าจะไป
เก็บผลไม้เล็กน้อยมาถวาย เชงฮองเม่งง้วยก็คำนับล

าเข้าไปในห้อง หยิบไม้ขอทอง

เอาแพรปูรองถาดครั้นแล้วคนทั้งสองก็พากันออกจากห้

อง เดินตรงไปยังสวนดอกไ
ม้
ข้ามพ้นสวนดอกไม้ไปบัดเดี๋ยวก็มาถึงที่ต้น
เยิ่นเซียมก๊วย) เชงฮองก็ปีนขึ้นไปบน
ต้น เอาไม้ตะกร้อทองเกี่ยวผลยิ่นเซียมสองผลขยับสั่น

ผล (ยิ่นเซียมก๊วย) ก็หล่น
ลงมาในตะกร้อ เม่งง้วยเอาถาดรองรับไว้ในถาดแล้

วคนทั้งสองก็พากันเดิ น ก
ลั บ ม า
ยังสำนัก จึงนำถวายหลวงจีนถังซัมจั้ง
แล้วพูดว่าที่สำนักนี้ไม่มีสิ่งใดจะถวายมีแต่
ผลไม้เล็กน้อยอย่างนี้ นิมนต์ท่านฉันพอเป็นยาวชีวิตหล

วงจีนถังซัมจั้งแลไปใ น ถ
า ด จิตใจให้ไหวสั่นถอยหลังอ อกมาสามก้าวแล้ว
พูดว่า ปีนี้ไร่นาข้าวปลาก็บริบูรณ์
ทำไมตำบลนี้แห้งแล้งหรือ จึงเอาเด็กพึ่งคลอด
ได้สามวันมาให้อาตมาฉัน จะควรหรือ

เชงฮองได้ฟังหลวงจีนถังซัมจั้งพูดดังนั้น
และทั้งมีก็ริยาสะดุ้งหวาดไม่รู้จักของวิเศษ
เม่งง้วยเห็นดังนั้น จึงเดินเข้ามาใกล้
บอกว่าท่านอาจารย์ยังไม่ทราบ ผลไม้นี้นามเรียกว่า
ยิ่นเซียมก๊วยผลนั้นเกิดอยู่
บนต้นหลวงจีนถังซัมจั่งจึงพูดว่า
ท่านทั้งสองทำไมจึงพูดไพล่เผลอดังนั้นเล่า ต้นไม้
จะมาเกิดเป็นคนมีหรือ จงเอาไปเสียเถิดอาตมาฉันไ

ม่ได้ เชงฮองเม่งง้วย ฟังหลวง
จีนพูดดังนั้น ก็ไม่รู้ที่จะทำประการใด
จึงยกถาดผลไม้กลับเข้าไปในห้อง เชงฮอง
เม่งง้วยจึงพูดว่า ผลไม้นี้จะไว้ช้าไม่ได้จะเสียกินไม่ไ

ด้ เราทั้งสองแบ่งกันคนล
ะ ผ ล
พูดแล้วก็ต่างคนกินคนละผล เชงฮองเม่งง้วยนั่งกินผล

ไม้อยู่ในห้อง ฝาห้องติดกับ
โรงครัว โป๊ยก่ายกำลังหุงต้มอยู่ในครัวได้ยินเชงฮอง

เม่งง้วย กระซิบพูดกันเมื่อตะกี้

เอาไม้ขอและถาดไปใส่อะไรที่ไหน
และได้ยินว่าพระถังซัมจั้งไม่กล้ากินผลยิ่นเซียม
ก๊วย คนทั้งสองเอากลับไปในห้องแบ่งกันกินเสีย
โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้นน้ำลายไหล
โดยความที่อยากกิน ทำไมเราจะได้สักผลหนึ่งมากินแ

ก้อยาก ตัวเองก็ยังกังวล
หุงต้มอยู่ไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใด
จึงนั่งคอยเห้งเจียมาจะได้ปรึกษากัน บัดเดี๋ยว
เห้งเจียก็จูงม้ามาผูกที่โคนต้นไม้
แล้วก็เดินเลยไปข้างหลังสำนัก โป๊ยก่ายแลเห็น
เห้งเจียเดินไปจึงกวักมือร้องเรียกว่า
พี่เห้งเจียกลับมานี่ก่อน ๆ เห้งเจียหันหน้า
กลับมายังโรงครัว จึงถามว่าอ้ายกินรำมึงเรียกทำไม

โป๊ยก่ายว่าที่สำนักนี้ มี
ข อ ง
วิเศษแกจะรู้อะไรเห้งเจียถามว่าของวิเศษอะไรที่ไห

น โป๊ยก่ายบอกว่าคือผลยิ่
น เ ซี ย ม ก๊ ว ย แ ก
เคยเห็นบ้างหรือ เห้งเจียได้ยินก็ตกใจแต่ที่จริงไม่เค

ยได้เห็น เป็นแต่เคยได้ฟังเขา
เล่าให้ฟังว่าผลยิ่นเซียมก๊วยนี้เขาเรียกว่า
(เช้าฮ่วนตัน) คือยาวิเศษถ้าได้กินแล้ว
อายุยืนนานเดี๋ยวนี้ที่ไหนจะมี
เป็นของหายากนักโป๊ยก่ายบอกว่าในที่สำนักนี้มี
หนุ่มน้อยทั้งสองนั้นเอามาสองผลถวายพระ
อาจารย์ ๆ พูดว่า เด็กทารกพึ่งออกได้สามวันพระอา

จารย์ไม่กล้ากิน เขาทั้งสอง
พูดอ้อนวอนให้กินพระอาจารย์ก็ไม่รับประทานแล้วท่าน

ก็ไม่บอกให้เรารู้ด้วย
หนุ่ม
น้อยสองคนเอาไปซ่อนกินไม่ให้พวกเรารู้
เราทำอย่างไรจะได้กินบ้างสักผลหนึ่ง
ข้าคิดว่าเราไปเที่ยวค้นดู1
ถ้าพบแล้วเก็บเอามากินสักสองสามผลจะเป็นอย่างไร
บ้างก็จะได้รู้กันเห้งเจียพูดว่าถ้าดังนั้นก็ไม่สู้ยากอะไร

นัก เป็นธุระพี่จะไปเที่ยว
ค้ น ดู ถ้าพบแล้ว
พี่เอามากินเล่น พูดแล้วก็เดินออกไป
โป๊ยก่ายยึดไว้ว่าอย่าเพ่อก่อนข้าพเจ้า
ได้ยินมันพูดกันว่า เอาอะไรเป็นไม้ตะกร้อในห้องไปส

อย เห็นจะต้องเอาสิ่งนั้น
ไ ป
เก็บ จึงจะได้ดอกกระมัง พี่จงแอบเข้าไปดูก่อนเห้งเ

จียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดั
ง นั้ น จึ ง พู ด ว่ า พี่ เ ข้ า ใ จ ไ ด้ เ ห้
ง เ จี ย จึงรายมนต์บังตามิ
ให้เห็นตัว แล้วก็เดินเข้าไปในห้อง
เวลานั้นเชงฮองเม่งง้วยมิได้อยู่ในห้อง เห้งเจีย
สอดตามองรอบห้องแลเห็นไม้ขอทองที่บนประตูห้องแข

วนอยู่ ยาวประมาณสองแขน
เศษข้างหนึ่งใหญ่ข้างหนึ่งเล็ก ผ้าแพรสีต่าง ๆ
พันคันขอเห้งเจียแล้วก็คิดว่าเห็นจะ
เป็นไม้อันนี้เอง จึงเดินเข้าไปหยิบเอามาเดินดูไปใน

สวนจนข้ามสวนดอกไม้ไ
ป ถึ ง
สวนต้นไม้ใหญ่ ดูกิ่งก้านออกเขียวรื่นไปทั้งหมู่
ผลและดอกออกช่อดูงดงามยิ่งนัก
เห้งเจียก็เดินมาใกล้ต้นยิ่นเซียมก๊วยยืนอยู่ที่โคนต้น

แลขึ้นไปดูบนต้นเห็นข้างทิศ
อาคเนย์นั้นมีกิ่งมีผลห้อยอยู่พิจารณาดูดังทารกแดง ๆ
ผลนั้นติดอยู่ปลายกิ่งห้อย
แกว่งกวัดตามลม เห้งเจียเห็นดังนั้นก็มีความยินดีหาที่

เปรียบมิได้
ก็ปีนขึ้นบนต้นไม้
นั้นจนถึงยอดเอาไม้ตะกร้าสอยลูกหนึ่งพอบิดผลยิ่นเซีย

มก๊วยก็หล่นตกลงมายัง
พื้นดิน เห้งเจียก็กระโดดตามลงมาค้นหาดูรอบในที่นั้น

ก็ไม่เห็น แหวกหญ้าดูก็ไม่มี
ร่องรอยอะไรเลย เห้งเจียนึกว่าผลไม้นี้มีตีนเห็นจะเ

ดินหนีได้โดยจะหนีไปก็
ไ ม่ พ้ น
ประหลาดจริง ๆ ทำไมจึงหาไม่เห็น
จึงคิดว่าชะรอยพวกพระภูมิเจ้าที่ ๆ รักษาใน
สวนนี้ จะไม่ยอมให้เราลักผลยิ่นเซียมก๊วยจึงเก็บเอา

ไปซ่อนเสีย พูดแล้วก็อ่าน
คาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่ในเขตนั้น
บัดเดี๋ยวพระภูมิก็มาพร้อมกันคำนับแล้วถามว่า
ท่านไต้เซียเรียกพวกข้าพเจ้ามานี้มีกิจธุระจะสั่งเสียอ

ะไรหรือเห้งเจียพูดว่
าท่านทั้งหลายไม่รู้
ข้าพเจ้าหรือรอบจักรวาลคือ อเป็นหัว
ขโมยใหญ่
บนสวรรค์นั้นลักชมพู่ลักสุราของเง็กเซียงฮ่องเต้และลั

กยาวิเศษของท้ายเสีย
งเล่ากุน
ผู้ใดก็ไม่กล้าจะขัดขวางอะไร
บัดนี้ข้าพเจ้าขโมยเก็บผลไม้ผลหนึ่ง ทำไมพวกท่าน
เอาของเราไปซ่อนเสียที่ไหน
ผลไม้ก็เป็นของอยู่กลางอากาศเกิดขึ้น ควรจะแบ่ง
ให้เรากินสักผลหนึ่ง จะเสียหายสักเท่าใด
เราพึ่งสอยลงมาผลหนึ่งเท่านั้นทำไม
จึงเก็บเอาไปซ่อนเสียที่ไหนพระภูมิเจ้าที่ทั้งหลายได้ฟั

งเห้งเจียพูดดังนั้นจึ
งบอกว่า ท่านไต้เซียเห็นผิดเสีย

แล้ว พวกข้าพเจ้าเป็นแต่เจ้าผีซึ่งสิ่งผลไม้วิเศษอย่าง

นี้พวกเทวดาเซียนเขา

อ า จ ทำ

ได้ พวกข้าพเจ้าจะเอาไปที่ไหนได้แต่จะดมกลิ่นก็ไม่ไ

ด้ดมเห้งเจียถามว่าถ้

า พ ว ก ท่ า น ไ ม่ ไ ด้ เ อ า

เราสอยตกลงมาแล้วจะหา ยไ ปข้ าง

ไห นเ ล่า

พระภูมิเจ้าที่บอกว่าได้เซียทราบแต่ของวิเศษไม่ทราบ

ที่พื้นนี้ขัดแก่เบญจธา

ตุ เ ห ล า

เฮ้งอยู่เห้งเจียถามว่าเหตุใดจึงมีขัดข้อง
พระภูมิเจ้าที่จึงตอบว่าผลไม้นี้ถูกธาตุทองก็
หล่นถูกธาตุไม้ก็เหี่ยวถูกน้ำก็แปรสูญ
ถูกธาตุไฟก็เผาละเอียดถูกธาตุดินก็มุดสูญ
ไปเวลาจะเก็บก็ต้องเอาทองทำไม้สอยหล่นแล้ว
ก็ต้องเอาถาดและเอาแพรและ
สำลีรองรับผลไม้ไว้ ผลไม้จึงจะมิได้แปรปรวน
ถ้าผลไม้นี้เหี่ยวแห้งกินอายุก็ไม่
ยืนนาน ท่านไต้เซียไม่ทราบเพราะฉะนั้นสอยตกถูกดิน

จึงได้อันตรธานหายไป
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงเ
อากระบองเหล็กกระทุ้งดินงัดขึ้น ดูก็ ไม่ เห็
นจึงพูดว่า
เห็นจะเป็นจริงดังท่านพูดข้าพเจ้าผิดเอง
ท่านทั้งหลายจงกลับไปเถิดพวกพระภูมิ
เจ้าที่ก็พากันกลับไป เห้งเจียจึงปีนขึ้นบนต้นไม้มือหนึ่ง

จับขอสอยมือหนึ่งเอาผ้
า
ผูกคอทำเป็นถุงรับ สอยลงมาได้สามผลแล้วก็กระโดด

กลับลงมา
ไปยังที่ห้องครัว
แก้ห่อออกมาให้โป๊ยก่ายดู แล้วพูดว่าผลไม้นี้จะต้องแบ่

งให้เท่ากัน
โป๊ยก่ายจง
เรียกกันมาให้พร้อมกันดูเล่นเป็นขวัญตา
โป๊ยก่ายจึงออกไปจากห้องเรียกซัวเจ้งมา
ครั้นพร้อมเห้งเจียจึงขยายห่อออกถามว่า
ผลไม้อย่างนี้น้องเคยเห็นที่ไหนมีบ้างหรือซัวเจ๋งบอกว่

าข้าพเจ้าเคยเห็นแต่ไ
ม่เคยได้กิน ครั้งก่อนเมื่อข้าพเจ้าอ
ยู่บนสวรรค์
เคยเห็นเทพยดาตามป่าหิมพานต์นำมาถวายเง็กเซียง

ฮ่องเต้
เมื่อเวลาแซยิดนั้นก็
ได้เคยเห็นทุกครั้ง ซัวเจ๋งจึงพูดว่าถ้ากระนั้นพี่ให้ฉันสั

กผลหนึ่ง
เห้งเจียว่าน้องไม่
ต้องขอจะต้องแบ่งกันคนละผล
เห้งเจียหยิบผลยิ่นเซียมก๊วยให้โป๊ยก่ายและซัว
เจ๋งคนละผลต่างคนต่างกิน โป๊ยก่ายปากกว้างเอาผล

ไม้ใส่ปากแล้วกลื่นเข้
าไปใน
ท้องแล้วถามคนทั้งสองว่า กลิ่นรสชาติเป็นประการใด

บ้างเห้งเจียว่าตัวกิน
เ ข้ า ไ ป แ ล้ ว จ ะ ม า ถ า ม ใ
ค ร อี ก เ ล่ า ลิ้นตัวไม่มีดอกหรือจึง ไม่ รู้สึ ก
ว่ารสชาติเป็นประการใด โป๊ยก่ายบอกว่ากลื่นเข้าไป

เร็วนักไม่ทันจะรู้ว่า
มี เ ม ล็ ด
หรือไม่มีก็ไม่ทราบ อยากจะให้พี่ไปเอามาอีกสักผลหนึ่

งค่อย ๆ
กินจึงจะได้รู้รสว่า
เป็นประการใด เห้งเจียพูดว่าน้องทำไมจึงไม่รู้จักพอ

ที่พี่น้องเราได้กินคน ล ะ ผ ล ก็
พอเป็นนิสัยปัจจัยอันใหญ่ยิ่งมิใช่การเล็กน้อย
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็มิได้ไปเก็บ
ผลไม้อีกฝ่ายโป๊ยก่ายยังบ่นไม่หยุดปาก
พูดแต่เรื่องกินผลยิ่นเซียมก๊วยบังเอิญเชงฮอง
เม่งง้วยกลับมาในห้องนั่งอยู่ได้ยินเสียงโป๊ยก่ายบ่นว่า

ทำไมหนอจะได้กินผลยิ่[illegible]น
เซียมก๊วยอีกสักผลหนึ่งให้อร่อยลิ้นจึงจะดีเชงฮองได้ยิ[illegible]

[illegible]นดังนั้น
ก็มีความสงสัยจึง
พูดแก่เม่งง้วยว่า อ้ายปากหมูมันพูดอะไรว่า
อยากจะกินยิ่นเซียมก๊วยอีกสักผลหนึ่งเมื่อท่านอาจารย์[illegible]

จะไปนั้นก็ได้สั่งไว้ว่[illegible]า
ให้ระวังสานุศิษย์ของพระถั[illegible]ง
ซั ม จั่งมัน
มักซุกซน นี่เห็นมันจะขโมยเก็บผลยิ่นเซียมก๊วยมากินเ[illegible]

ข้าไปแล้วดอกกระมัง เม่งง้วย
จึงหันหน้าไปดูไม้ขอทองเห็นตกอยู่กับพื้นจึงร้องบอกแก่[illegible]

เชงฮองว่าเห็นจะไม่เ[illegible]ป็ น
การแล้ว ไม้ตะกร้อทำไมจึงพลัดตกลงมาอยู่กับพื้น
เราพากันไปดูที่สวน จะมีเหตุ

การณ์อะไรบ้าง พูดกันแล้วเชงฮองกับเม่งง้วยก็พากัน

ออกจากห้องไปยังสวน ครั้น
ถึงจึงแลขึ้นไปดูบนต้นไม้ตลอดมาเห็นยังเหลืออยู่ยี่สิบส

องผล
เม่งง้วยพูดว่า ผล
ไม้มีอยู่สามสิบผล ท่านอาจารย์เก็บกินสองผล
เราเก็บถวายพระถังซัมจั้งสองผล
ก็ยังเหลืออยู่ยี่สิบหกผลจึงจะถูก
นี่ทำไมจึงยังเหลืออยู่แต่ยี่สิบสองผลเล่า จะมิ
ขาดหายไปเสียสี่ผลหรือ ไม่ต้องสงสัยเลยอ้ายพวกศิษ

ย์พระนั้นเองคงจะขโม ย กิ น
เป็นแน่ จำเราจะไปต่อว่าแก่หลวงจีนผู้อาจารย์จึงจะ

ชอบ
ว่าแล้วก็พากันเดินกลั บ
มายังสำนักหอหน้า ครั้นถึงก็เดินขึ้นบนหอแล้วชี้หน้าหล

วงจีนถังซัมจั้งว่า พวก
อ้ายโล้นหน้าโล้นหลังสกปรกไม่มีดี
เชงฮองเม่งง้วยทั้งด่าทั้งว่าด้วยถ้อยคำอัน
หยาบช้าหลวงจีนถังซัมจั้งเห็นคนทั้งสอง
มาชี้หน้าว่ากล่าวหยาบหยามอย่างนั้น ก็มิ
ได้รู้ว่าเหตุผลต้นปลายเป็นประการใด
จึงถามเชงฮองเม่งง้วยว่าท่านทั้งสองมีความ
ร้อนใจอะไรหรือ เชงฮองพูดว่ายังจะทำหูหนวกไปอีก

หรือ
ขโมยผลไม้ยิ่นเซียมก๊ว ย
ไปกินเสียสี่ผลแล้วจะไม่ให้เราพูดจะได้หรือหลวงจีนถั

งซัมจั๋งจึงถามว่า ผลยิ่นเซียมก๊วยนั้นรูปร่ า ง
เ ป็ น อ ย่ า ง ไรเรายังหา
รู้จักและเข้าใจไม่ เม่งง้วยบอกว่าเมื่อตะกี้นี้เอามาใ

ห้ท่านกินท่านว่าเด็กท า ร ก พึ่ ง
เกิดนั้นมิใช่หรือ หลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า

อนิจจังอนิจจาเมื่อตะกี้ข้าพเจ้ากลัวมิ
อาจเข้าใกล้ เหตุใดจึงจะไปลักกินเข้าไปได้เล่า
ท่านพูดดังนี้จะมิผิดไปหรือเชงฮองจึงพูดว่า
ท่านไม่กินก็พวกสานุศิษย์ของท่านขโมยเอาไปกิน
หลวง
จีนถังซัมจั้งจึงว่า ถ้ากระนั้นเห็นจะจริงท่านจงคอย
อาตมภาพจะเรียกมาถามดู ถ้า.
ได้ขโมยจริงดังท่านว่าก็มีความผิดว่าแล้วหลวงจีนถังซั

มจั้งก็เรียกศิษย์ทั้งส า ม
ซัวเจ๋งได้ยินพระอาจารย์เรียกก็ตกใจ
จึงพูดว่าเห็นจะไม่ชอบกลเสียแล้วคงจะเกิด
ความด้วยเรื่องผลไม้นี้เองเห้งเจียพูดว่า
โทษขโมยของกินมีความผิดมากกว่าฆ่าคนตาย
เขาจะลือว่า
พวกเราขโมยกิน ถึงหนักหนาอย่างไรพวกเราอย่ารับ

โป๊ยก่ายว่าถ้าอย่างนั้ น
เราพร้อมใจกันอย่ารับก็แล้วกัน
พูดปรึกษากันตกลงแล้ว เห้งเจียโป๊ยก่ายกับซัวเจ้ง
ก็พร้อมกันขึ้นไปบนหอนั่งหลวงจีนถังซัมจั้งเห็นศิษย์มาพ

ร้อมกันแล้วจึงถามว่า ใครไปลักผล
ไม้ยิ่นเซียม
ก๊วยของเขากินจงบอกมาตามจริง
โป๊ยก่ายได้ฟังพระอาจารย์ถามดังนั้นจึงตอบว่า
ข้าพเจ้าคนซื่อไมรู้ไม่เห็นเชงฮองแลเห็นเห้งเจียยืนหั

วเราะอยู่
จึงชี้ว่าคนที่ยืนหัวเรา ะนั้นแหละตัว
การ
เห้งเจียตวาดว่า ข้าพเจ้าเกิดมาเป็นคนขี้หัวเราะ
ทำไมเจ้าต้องห้ามข้าด้วยหรือ
หลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า เราทั้งหลายเป็นคนถือศีลอ

ย่าพูดคำกลับกลอก อย่า
กินของที่มืดมัว แม้ว่าได้กินของเขาแล้ว
จงรับเขาโดยดีขอขมาโทษเสียจึงจะพ้น
ความผิด จะไปพูดทำยอกย้อนกันทำไม
เห้งเจียเห็นพระอาจารย์พูดถูกต้องตาม
ธรรมเนียม จึงรับตามจริงว่า
ขอพระอาจารย์ได้ทราบข้าพเจ้ามิได้เกี่ยวข้องเลย
เพราะโป๊ยก่ายบอกให้ข้าพเจ้าเก็บมาแบ่งกันคนละผล

เม่งง้วยว่า
ขโมยมาสี่ผลบอกว่าขโมย มาแต่สาม

ผ ล ค น ถือศีลพูดเท็จอย่างนี้ห รื อ
พิเคราะห์ดูก็เหมือนอ้ายโจรนั้นแล
โป๊ยก่ายพูดว่าสี่ผลได้มาแต่สามผลยังอีกผล
หนึ่งอยู่ที่ไหน โป๊ยก่ายพูดบ่นไม่หยุดเซงฮองเม่งง้วยถ

ามได้ความจริงก็ยิ่งโ ก ร ธ
ด่าว่าด้วยถ้อยคำอันหยาบ ช้ าต่างๆ
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธดังไฟกัลป์
ขยับเขี้ยวเคี้ยวฟันนัยน์ตาพอง คิด
ในใจว่าจำกูจะทำลายเสียอย่าให้มันกินอีกต่อไป
คิดดังนั้นแล้วก็ถอนขนเพชรออก
เส้นหนึ่ง เสกเป็นรูปเห้งเจียปลอมให้ยืนอยู่กับโป๊ยก่า

ยชัวเจ๋ง
บังตัวเหลือมออกไปยัง
หลังสวน ถึงต้นยิ่นเซียมก๊วยปีนขึ้นบนต้นแล้ว
ซักกระบองออกฟาดซ้ายฟาดขวา
กิ่งก้านหักไปทั้งสิ้น แล้วแผลงฤทธิ์โค่นต้นล้มลงกับพื้นพ

สุธา
เห้งเจียเที่ยวค้นหา
ผลยิ่นเซียมก๊วยแต่สักผลเดียวก็มิได้เห็นมีเลย
ด้วยของสิ่งนี้แม่ถูกธาตุทองคำก็
ย่อมฉิบหายไปสิ้นและกระบองเหล็กของเห้งเจียสองข้

างก็หุ้มทองคำ เพราะฉะนั้น
ของกายสิทธิ์นี้จึงฉิบหายละลายไปโดยธรรมดาธาตุที่แ

พ้กัน
เมื่อเห้งเจียค้นหาผล
ไม้มิได้แล้วก็ร้องว่าดีแล้ว ๆ
แล้วกลับมายังหน้าหอเรียกขนเพชรเข้าตัวไปตามเดิม
เข้าไปยืนอยู่มิได้มีผู้ใดรู้เชงฮองเม่งง้วยทั้งสองด่าว่า

อยู่นานแล้ว เชงฮองพูดว่า
คนเหล่านี้มีความโกรธด้วยเราด่าว่า
แต่เขาก็รับแล้วว่าได้ลักมากินจริง หรือใบ
ก้านกิ่งจะปิดบังอยู่เราจะดูไม่เห็น จึงพากันไปที่สวน
แลไปเห็นต้นยิ่นเซียมก๊วย
โค่นล้มลงอยู่กับพื้น รากเง่าหลุดถอนไปหมดคนทั้งสอง

เห็นดังนั้นก็สิ้นสติล้ ม ล ง
กับพื้นพูดจาพล่ำเผลอดุจคนเป็นใบ้บ้าจึงร้องบอกกันว่า

จะทำอย่างไรดี มันทำลาย
ยาวิเศษของพวกเราเสียหมดแล้ว
ท่านอาจารย์เรากลับมาเราจะพูดแก่ท่านว่า
อย่างไรเล่าเม่งง้วยว่าอย่าบ่นว่าอะไรเลย
ซึ่งการนี้อ้ายหน้าขนนี่เองไม่ต้องสงสัยถ้าจะโต้
ตอบก็จะเกิดตีด่ากันขึ้น เราสองคนเขาถึงสี่คนจะสู้เข

าไม่ได้
เราทำเป็นหลอกว่า
พวกเรานับผลไม้ผิดไป เราทำใจดีเอาเครื่องแจเล็ก

น้อยให้กิน เวลาเธอเข้าไปนั่ง
กินเราปิดประตูชั้นนอกชั้นในใส่กุญแจเสียทุกประตูชังไ

ว้ถ้าท่านอาจารย์เราม า ตาม
แต่ท่านจะว่ากระไรเชงฮองได้ฟังเม่งง้วยพูดดังนั้นจึง

พูดว่า
ท่านคิดอย่างนี้ดีแล้วจึ ง พ า กั น ก ลั บ ม า
ยังสำนักขึ้นบนหอนั่ง เข้ามาเคารพหลวงจีนถังซัมจั้ง
แล้วพูดว่าข้าพเจ้าทั้งสอง
ขอขมาโทษท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าเลยหลวงจีนถั

งซัมจั้งเห็นคนทั้งสอง เ ข้ า ม า พู ด ดั ง
นั้ น จึงถามว่าท่านทั้งสองว่า
กระไรหรือ เชงฮองเม่งง้วยพูดว่าผลยิ่นเซียมก๊วยนั้น

มิได้หายดอกข้าพเจ้าก ลั บ ไ ป
ดูก็อยู่ครบบริบูรณ์ดี เพราะใบก้านปิดบังไว้ข้าพเจ้าไม่

ทันเห็นเห้งเจียยืนอยู่ ที่ นั่ น ไ ด้ ยิ น ดั ง
นั้ น จึ ง นึ ก ใ น ใ จ ว่ า
ต้นยิ่นเซียมก๊วยเราโค่น ลง อยู่
กับดินด้วยมือเรา ทำไมอ้ายสองคนนี้จึงมาพูดอย่างนี้ห

รือต้นไม้นั้นจะฟื้นขึ้น ด อ ก
กระมัง หลวงจีนถังซัมจังได้ฟังเม้งง้วยเซงฮองทั้งสอ

งพูดดังนั้นก็ยุติ จึงเรียกสานุ
ศิษย์ให้ยกข้าวมากินแล้วจะได้ออกเดินต่อไปโป๊ยก่ายจึ

งยกข้าวมาประเคนให้พ ร ะ อ า จ า ร ย์
แ ล้ ว เ ห้ ง เ จี ย โ ป๊ ย ก่ ายซัวเจ๋งก็พร้อม
กันนั่งกินแห่งเดียวกัน เซงฮองเม่งง้วยเห็นศิษย์อาจา

รย์กำลังกินก็รีบไปยก น้ ำ ช า
และเครื่องแจมาถวาย แล้วก็ยืนเฝ้าปฏิบัติอยู่สองข้าง

เซงฮองเม่งง้วยเห็นอ า จ า ร ย์
กับศิษย์ นั่งกินเพลินก็ว่งไปปิดประตูทุก ๆ

ประตูแล้วเอากุญแจลั่นเสียทุกประตูโป๊ยก่ายเห็นดังนั้น

หัวเราะแล้วพูดว่า ผิดธรรมเนียมกินข้าวทำไ
ม ต้ อ ง ปิ ด ประตู
เม่งง้วยพูดว่ากินแล้วจึงค่อยเปิด เชงฮองจึงพูดว่า
อ้ายพวกโจรหัวโล้นยังไม่รู้สึก
ตัวลักขโมยผลไม้กินแล้วมิหนำซ้ำทำลายขุดทั้งรากเง่า

ยังจะมีหน้าอ้าปากพูด
อะไรอีกเล่า หลวงจีนถังซัมจั้งได้ฟังเชงฮองเม่งง้วย

พูดดังนั้น ก็ทิ้งชามข้าวจับเอา
ก้อนหินตีเข้าที่หน้าอกไซอิ๋ว
๒๘๓ฝ่ายเชงฮองเม่งง้วย ครั้นลั่นกุญแจทุกประตูแล้วก็

ยืนอยู่นอกประตู ด่าว่า
หยาบช้าจนเวลาบ่าย หลวงจีนถังซัมจั้งคิดแค้นใจเห้ง

เจียจึงพูดว่า มึงไปถึงไหน
มึงก็ทำแต่ความชั่วทุกหนทุกแห่งไปอย่างนี้
อยากลักผลไม้ของเขากินก็ให้เขาด่า
ว่าก็แล้วกัน เหตุไรจึงไปโค่นต้นของเขาลงอย่างนี้
หากว่าถึงฟ้องถึงร้องยังโรง
ศาลจะเอาอะไรมาแก้ตัวโต้ตอบกะเขาเล่าเห้งเจียพู

ดว่าพระอาจารย์อย่าร้ อ น ใ จ
ให้มันไปนอนแล้วเราจึงค่อยลอบหนี ไ ป
ในเวลากลางคืนก็ได้ ซัวเจ๋งจึงถามว่ามันลั่นกุญแจไว้

ทุกประตูแล้ว ทำอย่างไรจึง
จะออกไปได้เล่า เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ไม่ต้องเป็นธุระพี่จะทำโดยวิชาก็คงจะ
ไปได้ดังประสงค์ โป๊ยก่ายถามว่าพี่เห้งเจียมีวิชาจะท

ำแต่ลำพังด้วยตนเอง เปลี่ยน
แปลงเป็นสัตว์ยุงริ้นบินลอดไปตามช่องน้อยก็ไปได้

ข้าพเจ้าทั้งหลายบินไม่ได้จะมิ
ต้องทนทุกข์อยู่ในนี้หรือหลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า
ถ้าทำมิให้ออกพร้อมกันได้ อาตมาจะภาวนาให้
มงคลรัดศีรษะ จะทนเจ็บปวดได้ก็ทนไป
โป๊ยก่ายถามพระอาจารย์ว่า ข้าพเจ้า
ยังไม่ทราบว่า คาถาอะไรที่ภาวนาแล้วจะให้พี่เห้งเจี

ยปวดศีรษะจนทนไม่ได้ เห้งเจียบอ
กว่าน้องยังไม่รู้เรื่องตลอด
อันมงคลที่ใส่อยู่บนหัวพี่ นั้น คือเป็นของ
ที่พระโพธิสัตว์กวนอิม ให้พระอาจารย์ใส่ศีรษะเรา
ถ้าเราดื้อดึงดุร้ายว่าไม่ฟังแล้ว
ให้ภาวนาเราก็ปวดศีรษะจนทนไม่ได้
มงคลนี้เรียกว่า เกิ้มซือยี้จูา สำหรับบังคับเรา
ว่าแล้วเห้งเจียก็พิจารณาดูตามช่องฝา
เห็นแสงเดือนขึ้นแล้ว ก็ชักกระบองออกจาก
หูร่ายพระเวทคาถาสะเดาะกุญแจออกทุกกุญแจเปิดปร

ะตูได้แล้ว ก็เข้าไปนิมนต์
พระอาจารย์ เรียกโป๊ยก่ายชัวเจ้งยกหาบจูงม้าออกเ

ดินมาทางใหญ่หมายใจต ร ง

ไปยังปราจีนทิศ เห้งเจียจึงบอกแก่โป๊ยก่ายและซัวเจ้

งว่า เราจะกลับไปสะกดให้
หนุ่มน้อยสองคนนั้นหลับอยู่ตั้งเดือน
เจ้าจงนำพระอาจารย์เดินไปพลาง พูดดัง
นั้นแล้ว เห้งเจียก็กลับไปยังสำนักนั้น
เวลานั้นหนุ่มน้อยทั้งสองยังกำลังหลับอยู่
เห้งเจียก็เอายาโรยที่หน้าให้ยาเข้าจมูกคนทั้งสอง
ๆ ก็หลับมิได้รู้สึกสมประดีฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั้งกับโป๊ย

ก่ายซัวเจ็งตั้งหน้าเดิ น ไ ป ยั ง รุ่ ง
มิได้หยุดพักจน
ท้องฟ้าขาวใกล้สว่าง หลวงจีนถังซัมจังจึงพูดว่า
ชาติลิงแล้วคงหาสาเหตุให้เกิด
ขึ้นจนเราได้ความยากลำบากอย่างนี้
ส่วนมันกินสบายอร่อยคอมัน ส่วนเราได้
ความเดือดร้อนสาหัส เห้งเจียจึงพูดว่าขอพระอาจาร

ย์อย่าได้มีความโทมนั ส บ่ น
ว่าไปเลย รอพอให้สว่างแล้วจึงค่อยหยุดพักเอากำลัง

เถิด ครั้นสว่างขึ้นแล้วหลว ง
จีนถังซัมจั้งก็ลงจากม้าแวะเข้าข้างทางใต้ร่มต้นไม้สน

โป๊ยก่ายวางหาบลงแล้ ว ก็
ปัดกวาดจัดแจงปูลาดให้พระอาจารย์นอนพัก
โป๊ยก่ายก็นอนอยู่ข้าง ๆ พระอาจารย์
ซัวเจ้งพาม้าไปผูกไว้กับต้นไม้แล้วก็พักนอนฝ่ายเห้งเจี

ยเป็นนิสัยวานรค่อนอยู่ ข้ า ง จ ะ ซุ ก ซ
น ก็ปีนขึ้นไปนอนอยู่บนกิ่ ง ไ ม้
อาจารย์และศิษย์ก็นอนหลับมิได้รู้สึกสมประดีฝ่ายฤาษีติ๋

นหงวนไต้เซียน ครั้นเลิกประชุมแล้วก็พ า ส
า นุ ศิ ษ ย์ ก ลั บ ลงมายังสำนัก
ครันถึงเห็นประตูหอใหญ่ก็เปิดบนทีบูชาธูปเทียนก็ไม่มีทั

งคนก็เงียบสงัด ตินหงวน
ได้เซียนเห็นดังนั้น ก็เดินเลยไปที่ห้องเชงฮองเม่งง้ว

ยเห็นเปิดประตูนอนกร น อ ยู่
เรียกเท่าใดก็ไม่ฟื้น บรรดาสานุศิษย์ก็เข้าช่วยกันคัดบ

านประตูออก จึงแลเห็น
สองคนนอนหลับไม่รู้ตัว พากันเข้าผลักปลุกก็ไม่ตื่น
ติ๋นหงวนไต้เซียนเห็นดังนั้น
ก็หัวเราะ แล้วจึงว่าความปฏิบัติในทางฤาษีสำเร็จมูล

ภาควิญญาณจิตมิได้เคลิ บ
เคลิ้ม ในการง่วงเหงาหาวนอน
แต่คนทั้งสองนี้เหตุใดจึงอ่อนเปลี่ยไปไม่รู้สึกตัว
อย่างนี้เล่า ซะรอยจะมีผู้ใดทำให้หลับไหลไปดอกกระ

มัง พูดดังนั้นแล้วจึงเรียก

สานุศิษย์ให้ตักน้ำเย็นมาคนโทหนึ่งตินหงวนไต้เซียนจึง

ยกคนโทน้ำขึ้นเสกด้วย
พระคาถา แล้วเอาน้ำมนต์พ่นหน้าเซงฮองเม่งง้วยก็ห

ายหาวนอน ในเวลานั้นก็
รู้สึกผวาตื่นลืมตา เห็นอาจารย์ใหญ่กับเซียนที่ทั้งหลาย

เซงฮองเม่งง้วนเห็นดั ง นั้ น
ก็ลุกลงจากเตียงนอนมาคำนับอาจารย์
และเซียนทั้งหลายแล้วจึงพูดว่า ท่าน
อาจารย์สั่งว่า คนรู้จักอะไรที่ไหนที่ประเทศตะวันออก

มา ดูพวกสงฆ์เหล่านี้ล้วน
แต่หัวขโมยสิ้นทั้งนั้นทั้งดุร้ายเหลือเกินด้วยติ้นหงวนไต้

เซียนถามว่าเป็นอย่าง ไรหรือ
เซงฮองเม่งง้วยก็เล่าตั้งแต่ต้นจนจบ
ปลาย ให้อาจารย์ฟังทุกประการแล้วก็ร้องไห้ติ๋นหงวน

ไต้เซียนได้ฟังศิษย์เล่าให้ฟังแล้ว จึงบอกว่าเจ้าทั้งสองอย่าร้องไห้ไปเลย
เจ้าไม่รู้เหตุของเห้งเจีย เห้งเจียคนนี้คือดาวท้ายเป็

กแบ่งภาคจุติลงมามีฤทธิ์อานุภาพมาก เคยทำสงครามบนสวรรค์เมื่อครั้งก่อน
บัดนี้มาทำลายโค่นล้มต้นไม้วิเศษ
ของเราเสียสิ้น เจ้าจำตัวได้หรือไม่
เซงฮองเม่งง้วยบอกว่าจำได้ ติ๋นหงวนไต้เซียน
จึงบอกว่าถ้ากระนั้นเจ้าทั้งสองจงตามเข้าไป
แล้วสั่งพวกสานุศิษย์ทั้งหลายให้
จัดแจงเตรียมเชือกไว้ คอยเมื่อข้าจับตัวมาได้จะได้ล

งโทษฝ่ายพวกสานุศิษย์ ทั้งหลาย
รับคำสั่งของอาจารย์แ

ล้วก็พร้อมกันเหาะขึ้นบ น
อากาศหมายทิศปราจีน จะไปตามจับหลวงจีนถังซัมจั้ง

เหาะมาบัดเดี๋ยวใจปร ะ ม า ณ
ทางได้พันโยชน์ ติ๋นหงวนไต้เซียนแลไปข้างหน้าฝ่ายทิ

ศตะวันตกก็ไม่เห็นหลว ง จี น
ถังซัมจั่ง กลับหันหน้ามาดูข้างทิศตะวันออก
เชงฮองชี้บอกว่าหลวงจีนถังซัมจั่ง
อยู่ใต้ต้นไม้โน่นแน่ ไต้เซียนแลเห็นแล้วก็สำรวมกิริยา

แปลงกายเป็นคนถือศีล เ ดิ น
ทางแล้วก็ลดลงยังพื้นดินเข้ามาใกล้พระถังซัมจั่งที่นั่งพั

กอยู่นั้น จึงยกมือคำนับ
หลวงจีนถังซัมจั้งก็คำนับตอบ
ติ๋นหงวนได้เซียนจึงถามว่าท่านอาจารย์มาจากไหนหล

วงจีนถังซัมจั้งตอบว่า
อาตมภาพมาจากประเทศจีน
ข้ า งทิศตะวันออก ได้
รับคำสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้ไปมัชฌิมประเ

ทศ อาราธนาพระไตรปิฎกธ ร ร ม
ติ้นหงวนไต้เซียนทำเป็นถามว่าท่านเดินมาได้แวะพักที่

ภูเขาสำนักข้าพเจ้าหรื อ เ ป ล่ า
ห ล ว ง จี น ถั ง ซั ม จั้ ง จึ ง ถ า ม
ว่าสำนักของท่านอยู่ท่ไหน ข้า พเ จ้า ยัง ไม่ ทร
าบ เรื่ อง.
ติ้นหงวนไต้เซียนบอกว่าที่เขาบ้วนซีวซัวเหงาจึงกวนส

ำนักนั้นแหละ เป็นที่อยู่แห่ง
ข้าพเจ้าเห้งเจียนังอยู่ข้างนันได้ฟังดังนั้นก็ชิงบอกว่า
ข้าพเจ้าเดินมาตามทางใหญ่
มิได้แวะที่ตำบลนั้น ติ๋นหงวนไต้เซียนได้ฟังเห้งเจียบอ

กว่ามิได้แวะดังนั้น จึงชี้
หน้าเห้งเจียว่าอ้ายสัตว์วานร
พวกมึงไม่แวะก็คือใครเล่าแวะเข้าไปอาศัยแล้วมิหนำ
ขโมยกินแล้วก็ทำลายหักโค่นต้นเสียด้วย
แล้วแอบหนีมาในเวลากลางคืน ยังจะมี
สำนวนเถียงเลี่ยงหลีกไปข้างไหนอีกเล่า
เจ้าอย่าหนีไปจงทำให้ต้นยิ่นเซียมก๊วย
ของเราคืนเป็นขึ้นจึงจะไปได้เห้งเจียได้ฟังคำติ่นหงว

นไต้เซียนพูดดังนั้น
ก็โกรธดุจไฟกัลป์ชักกระบ อ ง ดี ติ้ น
หงวนไต้เซียน ติ้นหงวนไต้เซียน หลบทัน
ก็เหาะขึ้นไปบนอากาศกลับเป็นรูปเดิมฝ่ายเห้งเจียไล่

ตามมาไม่รู้ผดถูก ติ๋นหงวนไต้เซียนเห็นได้
ที จึ ง เ อ า ถุ ง วิเศษร่าย
มนต์ขว้างไป ถุงก็ขยายออกกว้างแล้วรวบรัดเอาหลว

งจีนถังซัมจั้งเห้งเจี ย โ ป๊ ย ก่ า ย
ซัวเจ๋งเข้าไว้ในถุงได้ทั้งสี่คน
ทั้งม้าและข้าวของก็เข้าอยู่ในถุงด้วยทั้งสิ้น ติ้นหงวน
ไต้เซียนก็เรียกถุงกลับมายังสำนัก
ครั้นถึงก็ขึ้นบนหน้าหอเรียกศิษย์ทั้งหลายมา
พร้อมกันสั่งให้เอาถุงไปเทให้คอยระวังจับตัวทั้งสี่คน
มัดผูกไว้ที่โคนต้นไม้ต้นละคน
จูงม้าเข้าไปผูกข้างในข้าวของหาบก็ยกมาเก็บข้างใน

ติ๋นหงวนได้เซียนบอกใ ห้ เ อ า เชือกหนังมาเฆี่ยนทั้งสี่คนแก้แค้นต้นไม้ยิ่นเซียมก๊วย
พวกศิษย์จึงเอาเชือกมาจะ
เมี่ยน แล้วถามอาจารย์ว่าจะให้เมี่ยนคนไหนก่อนติ๋นห

งวนไต้เซียนจึงสั่งให้ เ ฆี่ ย น ห ล ว ง จี น ถั ง ซั ม จั้ ง ก่ อ น
เพราะเป็นอาจารย์ไม่สั่ง
สอนศิษย์ให้เรียบร้อย เห้งเจียได้ฟังว่าจะเมี่ยนอาจา

รย์จึงร้องบอกว่า ท่านไต้เซียน

เมี่ยนอาจารย์ข้าพเจ้าก่อนนั่นผิดไป
ขโมยผลไม้กินและหักโค่นต้นไม้ลงมานั้น
ข้าพเจ้าทำทั้งสิ้น จะต้องเมี่ยนข้าพเจ้าก่อนจึงจะถูกเ

พราะข้าพเจ้าเป็นต้นเ ห ตุ ดิ๋ น
ห ง ว น ไ ด้ เ ซี ย น ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ
จียพูดดังนั้นก็หัวเราะพู ดว่ า อ้ายลิงนี้มันมีคำพลิก
แพลง ถ้ากระนั้นจงเฆี่ยนมันเสียก่อน
พวกศิษย์ถามว่าจะเฆี่ยนมันสักเท่าใด ได้
เซียนว่าให้เฆี่ยนตามกำหนดผลไม้สามสิบที
เซียนน้อยจึงยกไม้เรียวหนังจะหวดลง
เห้งเจียแขม่วท้องร่ายคาถาแปลงขนแปลงเป็นเหล็กส

องแท่งรับที่ขา แล้วนิ่งให้
เซียนน้อยเมี่ยนกว่าจะครบสามสิบทีเวลานั้นก็จวนเย็น

ได้เซียนจึงสั่งให้เฆี่ ย น
หลวงจีนถังซัมจัง ข้อที่ไม่สั่งสอนสานุศิษย์ให้อยู่ในยุติธ

รรมจึงได้เกิดวุ่นวาย เซียนน้อยก็ถือไม้เรียวหนังจะมาเมี่ยนหลวงจีนถังซัมจั้ง เห้งเจียจึงร้องบอกว่าท่านไต้เซียนจะเมี่ยนอาจารย์ข้าพเจ้านั้นไม่ถูกผลไม้นั้นข้าพเจ้ากินเอง อาจารย์ข้าพเจ้าไม่รู้เห็นด้วยท่านจะให้เมี่ยนอาจารย์ข้าพเจ้า

นั้นหาเป็นยุติธรรมถูกต้องไม่เหตุการณ์เหล่านี้พวกข้าพเจ้าพี่น้องทำเองแม้จะเมี่ยนอาจารย์ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์จะต้องขอรับโทษแทนอาจารย์ขอท่านจงเมี่ยนข้าพเจ้าแทนอาจารย์เถิดติ๋นหงวนไต้เ

ซียนจึงพูดว่าอ้ายลิงตัวนี้มันซุกซนก็จริง แต่มันมีความกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ของมัน ถ้ากระนั้นก็ให้เฆี่ยนมันอีกสามสิ

บที เซียนน้อยก็มาเมี่ยนเห้งเจียอีกสามสิบที เห้งเจียก็ยืนนิ่งให้เมี่ยน ๆ สักเท่าใดก็ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดอะไรติ๋นหงวนไต้เซี

ยนจึงสั่งให้เอาเชือก หนังแช่น้ำไว้พรุ่งนี้จึงจะเมี่ยนให้ม่ พวกศิษย์
ทั้งหลายก็กลับไปยังห้องหลับนอนฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั่ง

มีความเสียใจโทมนัสคิด แค้นสานุศิษย์ทั้งสามไปก่อเหตุพาให้ต้องโทษทรมานอยู่อย่างนี้จะคิดทำประการใดเห้

งเจียได้ฟังพระอาจารย์บ่นว่าดังนั้นจึงพูดว่าขอพระอาจารย์อย่าได้ทุกข์โทมนัส
เสียใจไปเลย เราคิดตรึกตรองหนีคงจะได้
พูดแล้วเห้งเจียก็ร่ายมนต์ให้ตัวเล็กลอด
ออกมาจากเชือกได้ แล้วเดินมาที่พระอาจารย์บอกว่า

ไปเถิด จึงแก้มัดที่อาจารย์

และโป๊ยก่ายซัวเจ๋งช่วยกันเก็บสิ่งของและม้าพากันออ

กจากสำนักแล้ว เห้งเจียบอก
โป๊ยก่ายให้เอาไม้สนถากสี่ท่อน
โป๊ยก่ายทำแล้วเห้งเจียจึงเอาไม้สนสี่ท่อนนั้นไปไว้
ที่มัดวางแห่งละท่อน ๆ แล้วเสกคาถาให้เห็นเป็นรูปอ

าจารย์และเห้งเจียโป๊ ย ก่
า ย
ซัวเจ๋ง เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็รีบออกเดินมิได้พักจ

นสว่าง หลวงจีนถังซัมจั๋งอยู่
บนหลังม้าง่วงนอนสัปปะหงก เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงพูด

ว่าพระอาจารย์เหนื่อย อ่ อ น
ไม่เป็นปรกติ จงหยุดพักสักประเดี๋ยวก่อนจึงค่อยไป
พูดดังนั้นแล้วอาจารย์กับ
สานุศิษย์ก็พากันเข้านั่งพักอาศัยอยู่ข้างทางฝ่ายติ๋นหงว

นไต้เซียนครั้นรุ่งแจ้ ง แล้
ว ก็ อ อ ก ม า ห น้ า ห อ อ
เรียกศิษย์สั่งว่าวันนี้เ อา
ไม้เรียวเมี่ยนหลวงจีนกับศิษย์
พวกศิษย์ได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้น จึงเอาไม้เรียวมา
แล้วบอกพระถังซัมจังว่าเราจะเมี่ยน
ไม้รูปพระถังซัมจั้งก็พูดว่าจะเฆี่ยนหรือ เซียน
น้อยก็หวดพักหนึ่งสามสิบทีแล้วตรงมาที่โป๊ยก่ายซัวเจ๋ง

บอกว่าจะเฆี่ยน ไม้รูป
แปลงว่าจะเฆี่ยนหรือเซียนน้อยก็เอาไม้เรียวหวดสาม

สิบที แล้วตรงมาที่เห้งเจีย
จะเมี่ยนเห้งเจียว่าวานนี้ก็เมี่ยนเราแล้วทำไมวันนี้จะ

เมี่ยนเราอีกเล่า รูปคนที่ท่าน
เฆี่ยน เป็นรูปไม้เราทำปลอมไว้ทั้งนั้น

ว่าแล้วเห้งเจียก็คลายมนต์หนีไป รูปคน
เหล่านั้นก็กลายเป็นไม้ไปหมดทั้งสี่ท่อนเซียนน้อยเห็นดั

งนั้นก็โยนไม้เรียวเสี ย
วิ่งไปบอกแก่อาจาย์ว่าเมื่ อ
ต ะ กี้นี้ท่านให้
เฆี่ยนนั้นเป็นไม้สนทั้งสี่ท่อนมิใช่คนดอก
ติ๋นหงวนไต้เซียนได้ฟังศิษย์พูดดังนั้นก็
หัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลิงตัวนี้มันดีจริงทำกลรูปไม้ไว้

แทนแล้วตัวมันก็หนีไป เรา
จะไปตามจับมาให้จงได้ พูดแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศต

ามไปข้างทิศตะวันตกเ ข
ม้ น
มองไปข้างหน้าก็พอแลเห็นหลวงจีนถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้ง

สามคนกำลังเดินไป

ติ๋นหงวนไต้เซียนเห็นดังนั้น
ก็รีบเหาะเข้ามาใกล้แล้วก็ลงยังพื้นพสุธาร้องเรียกว่า
เห้งเจียเจ้าจะหนีไปข้างไหนเจ้าจงใช้ยิ่นเซียมก๊วยใ

ห้เราเสียก่อนโป๊ยก่า ย
ได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่ามาพบกั
นเข้าอีกแล้ว เห้งเจียจึงพูดแก่พระ
อาจารย์ว่า ท่านจงประพฤติทางอันชอบธรรม
ข้าพเจ้าจะต่อสู้แก่เขาเองเพื่อจะได้
พ้นความอันตรายหลวงจีนถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็ให้กลัว

จนตัวสั่นพูดไม่ออก
เห้งเจียโป๊ยก่าย ซัว
เจ๋งทั้งสามคน ออกช่วยกันระดมตีติ้นหงวนไต้เซียน
ติ๋นหงวนไต้เซียนถือไม้แซ่
ยุงปัดปัดป้องไปมาประมาณครึ่งชั่วโมง
ติ๋นหงวนไต้เซียนจึงร่ายมนต์ปล่อยถุงให้
กว้างออกล้อมจับอาจารย์กับศิษย์ทั้งสามคนรวบเข้าอยู่

ในถุงทั้งม้าและข้าวข อ ง
ติ๋นหงวนไต้เซียนเรียกถุงมาแล้วก็รีบเหาะกลับมายังส

ำนัก ขึ้นบนหอหน้าร่ายมนต์
แก้ปากถุงเอาหลวงจีนถังซัมจังออกผูกมัดไว้ที่โคนต้นไ

ม้ข้างริมหอหน้า โป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งผูกไว้คนละข้าง เอาเห้งเจียมัดมือมัดเท้าทิ้งไ

ว้ริมบันได ติ๋นหงวนไต้เซียน
สั่งศิษย์ให้เอาผ้าขาวมาสิบพับ
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงพูดแก่โป๊ยก่ายว่าตาติ้นหงวน
ไต้เซียนนี้เห็นจะคิดเอาผ้าขาวมาห่อเราเป็นแน่
พวกศิษย์ของติ้นหงวนไต้เซียนก็
ขนเอาผ้าขาวมากองไว้ตามสั่งไต้เซียนจึงบอกให้เอา

ผ้าขาวพันหลวงจีนถังซั
ม จั้ ง แ ล ะ
โป๊ยก่าย ซัวเจ้งให้รอบตัวเหลือไว้แต่ศีรษะ
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงพูดว่า ติ๋นหงวน
ไต้เซียนวันนี้ทำตราสังใหญ่แล้วครั้นพวกศิษย์เอาผ้าขา

วพันเสร็จแล้ว ติ๋นหงวนไต้
เซียนบอกให้เอาน้ำรักมาทาให้ตลอดตัวไว้แต่ศีรษะไต้

เซียนสั่งให้เอากระทะ
ใหญ่มา
ตั้งเตาขึ้นแล้วเอาน้ำมันมาใส่ลงในกระทะ
ก่อไฟให้ติดต้มน้ำมันให้ร้อนเดือด ครั้น
น้ำมันเดือดแล้วเซียนน้อยจึงบอกแก่อาจารย์ว่า
น้ำมันเดือดแล้ว ติ้นหงวนไต้เซียน
สั่งให้เอาเห้งเจียใส่กระทะเห้งเจียได้ยินดังนั้นก็ยินดี

อยู่ในใจว่าตัวเราตั้ง
แต่มาก็ยังมิได้อาบน้ำเลย
เนื้อตัวมีแต่เหงื่อไคลมาก วันนี้ติ๋นหงวนไต้เซียนมีแก่ใ

จจะเอาเราอาบน้ำ
เรามีความ

ขอบใจมาก ๆ เห้งเจียยังวิตกอยู่ว่า
ติ๋นหงวนไต้เซียนจะทำวิชาใช้น้ำมันเสกด้วย
เวทมนตร์คาถา คิดแล้วก็ขยับตัวใกล้บันไดเหลือบไปเ

ห็นสิงโตหินตั้งอยู่บน
แ ท่ น
ตัวหนึ่งเห้งเจียก็ร่ายคาถากัดปลายลิ้น
เสกพ่นโลหิตเข้าไปที่ตัวสิงโตหินร้องเรียก
ให้สิงโตหินแปลงเป็นรูปเห้งเจียแทนตัวเห้งเจียก็เหา

ะขึ้นไปอยู่บนอากาศ
พวกศิษย์
ของไต้เซียนก็พากันมาสี่คนยกเห้งเจียปลอมก็ไม่ขึ้น
เติมเข้าช่วยกันอีกสี่คนยกก็
ไม่ขึ้น รวมสิบสองคนแล้วก็ยกไม่ขึ้น พวกเซียนพูดว่า
อ้ายลิงนี้มันกบดานแล้ว
จึงยกไม่ขึ้น ติ๋นหงวนไต้เซียนเห็นดังนั้นจึงสั่งให้เข้าช่

วยกันอีกยี่สิบคน ยกหามขึ้น
ทุ่มลงไปในกระทะน้ำมันดังเสียงตูม
น้ำมันกำลังเดือดก็กระเด็นขึ้นกระจายถูกหน้า
พวกเซียนทังหลายเหล่านัน แสบร้อนทุก ๆ คนไป

แล้วแลเข้าไปเห็นที่ก้นเตาไฟ
ก็ยิงลุกขึ้นออกฮือโหมกระทะก็ทะลุก้นน้ำมันก็ไหลแห้งไ

ปหมด เซียนทั้งหลายเดิม
ไม่รู้ว่าเป็นสิงโตหินหมายว่าเห้งเจีย
ครั้นโยนลงไปในกระทะก็กลายเป็นสิงโตศิลา
ไปแล้วทะลุก้นกระทะลงไปอยู่ในเตาไฟติ๋นหงวนไต้เซี

ยนเห็นดังนั้น
ก็ยิ่งมีความโกรธจึงพูดว่ า
อ้ายลิงนี้ไม่มีดีหนีได้
ก็ให้หนีไปยังมิหนำทำลายเตาไฟเสียด้วย
ฤทธิ์เดชของมันมากราวกับจับลม จะ
ต้องตั้งเตาใหม่ จับหลวงจีนถังซัมจั้งใส่ต้มแก้แค้นแทน

ต้นยิ่นเซียมก๊วยที่ตา
ย นั้ น เห้ ง เจี ย อยู่ บ น เมฆ ได้ ยิ
น ติ้ น หง วนไต้เซียนพูดดังนั้นก็ล งม ายั งพื้
นดิ นขึ้ นไ ปยั ง
หอหน้าพนมมือคำนับติ้นหงวนไต้เซียนแล้วพูดว่า
ขอท่านติ้นหงวนไต้เซียนอย่าจับ
อาจารย์ข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ากลับมาแล้ว

ขอให้ข้าพเจ้าลงกระทะเถิด ติ้นหงวน
ไต้เซียนเห็นเห้งเจียมาพูดดังนั้นก็ด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรั

จฉานทำไมมึงจึงได้แผ
ล ง ฤ ท ธิ์
ทำลายเตาของกูให้เสียไปอย่างนี้เห้งเจียหัวเราะแล้

วพูดว่า
ท่านถามแล้วก็ต้องบอกด้ ว ย เ ว ล า นั้
น ข้ า พ เ จ้ า จ วนจะ
ผายลม ครั้นว่าจะผายลมในน้ำนั้นวิตกเกรงจะโสโคร

กแก่น้ำมันของท่านไป
เพราะ
ว่าบางทีจะได้เอาไว้ผัดผักฝักถั่วกินบ้างก็จะไม่บริสุทธิ์

บัดนี้ข้าพเจ้าไปอุจจา
ร ะ เ ค รื่ อ ง

ปฏิกูลออกแล้วจึงกลับมาจะขอลงกระทะ
ขอท่านอย่าได้จับอาจารย์ข้าพเจ้าใส่ลง
กระทะเลย ติ่นหงวนไต้เซียนครั้นได้ฟังเห้งเจียพูดดัง

นั้นแล้วก็หัวเราะ
ผุดลุกจาก
เก้าอี้มาจับยึดเห้งเจียไว้ติ้นหงวนไต้เซียนจับเห้งเจีย

ยึดไว้กับมือแล้วจึงพู
ด ว่ า ข้าพเจ้ารู้มูลเหตุเดิมของ
เจ้าทั้งสิ้นว่า จะหนีไปข้างไหนก็ไม่รอดพ้นมือเราเจ้า

จงไปกับข้ายังทิศไซที
เ ฝ้ า พ ร ะ
พุทธเจ้าของเจ้าพระองค์ใดทำปาฏิหาริย์อย่างใดให้ต้

นยิ่นเซียมก๊วยของเรา
ฟื้ น ขึ้ น

เป็นตามเดิมแม้ไม่ดังน้นเจ้าอย่าพึงไปนึกว่ามีฤทธิ์อานุ

ภาพประการใดจะหนีไป นั้ น
ยากนัก เห้งเจียได้ยินไต้เซียนพูดดังนั้นหัวเราะแล้วพู

ดว่า
เดิมท่านไต้เซียนทำไม
จึงไม่พูดอย่างนั้น ถ้าพูดเช่นนี้แล้วจะต้องวุ่นวายอะไร

มีติ๋นหงวนไต้เซียนว่า
ข้ า พ เจ้ า ไ ม่ ต้ อ ง วุ่ น ว า ย จ
ะ ย อ ม อ นุ ญาตให้ เห้งเจียว่าขอท่าน
ได้แก้มัดปล่อยอาจารย์ข้าพเจ้าออกข้าพเจ้าจะทำให้ต้

นยินเซียมก๊วยของท่าน
เ ป็ น
อยู่ตามเดิม ไต้เซียนพูดว่า แม้เจ้ากระทำให้ต้นยิ่นเซี

ยมก๊วยของข้าพื้นขึ้นแ
ล้ ว
ข้าพเจ้าจะไหว้แปดทิศผูกมิตรเป็นสหายแก่ตัวเจ้าจนวั

นตาย
เห้งเจียว่าท่านอย่าเ ร่ ง
รัดจงปล่อยพวกข้าพเจ้าออกแล้วต้นยิ่นเซียมก๊วยของท่

านนั้น
ข้าพเจ้าจะจัดแจงเอง
ติ๋นหงวนไต้เซียนได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า
คนเหล่านี้ก็จะไม่หนีไปข้างไหนพ้น จึงสั่งให้
แก้มัดปล่อยคนทั้งสามออกเสียทันทีหลวงจีนถังซัมจั้งจึง

ถามว่า
เห้งเจียจะไปหายาที่ไ ห น ม า แ ก้ ใ ห้
ต้ น ยิ่ น เ ซี ย ม ก๊วย

กลับคืนเป็นมาดังเก่าได้ เห้งเจียตอบพระอาจารย์ว่า

จะไปเที่ยวหาตามเกาะ ใ น ท ะ เ ล
ใหญ่ตามละเมาะเกาะแก่งทั้งหลายบางทีจะปะพบผู้สำ

เร็จภาคและว่านยาวิเ ศ ษ บ้ า ง
ได้มาแล้วจะได้รักษาต้นไม้ให้เป็นขึ้น
ใช้ให้แก่ท่านติ๋นหงวนไต้เซียนเธอ บัดนี้
ข้าพเจ้าจะข้ามทะเลไปทางทิศตะวันออก
พระถังซัมจั้งถามว่าจะไปสักกี่เวลาจึง
จะได้กลับมา เห้งเจียว่าข้าพเจ้าไปสามวันจะกลับมา

เห้งเจียพูดดังนั้นแล้ ว ก็ ค ำ นั บ
ลาอาจารย์ออกจากสำนัก เหาะขึ้นกลางอากาศหมาย

ทิศบูรพา
เหาะไปบัดเดี๋ยว
นี้ก็ถึงละเมาะเกาะหนึ่ง นามเรียกว่า (แป๊ะอู้น)
หน้าถ้ำมีต้นสนออกสาขาร่มรื่น
แลเห็นที่ใต้ต้นพฤกษามีผู้เฒ่านั่งเล่นหมากรุกกันอยู่สาม

ค่น
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็
ลดลงเดินเข้าไป ก็แลเห็นซัมแชคือดาวทั้งสาม
ดาวซิวแชนั้นนั่งดูดาวฮกแชและ
ดาวลกแชนันนั่งเดินหมากรุกกันอยู่
เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้ร้องเรียกว่าท่านน้องทั้ง
สามข้าพเจ้าคำนับ ซัมแชทังสามแลเห็นเห้งเจียกิดีใจ

ปล่อยหมากรุกทำคำนับ ตอบ
แล้วถามว่าท่านไปข้างไหนมาเห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้า

จะมาหาพวกท่านด้วยมี กิ จ ธุ ร ะ
ซิวแชถามว่าท่านเห้งเจีย
ได้ยินว่าท่านติดตามรักษาพระถังซัมจั้ง

จะไปอาราธนาพระไตรปิฎก เหตุใดจึง
วางธุระมาเสียได้ เห้งเจียบอกว่าความจริงข้าพเจ้า

ไม่ปิดบังอะไรท่าน ข้าพเจ้าได้
ติดตามพระถังซัมจั้งไปประเทศไซทีจริง
บัดนี้มามีเหตุขัดข้องขึ้นกลางทาง เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้ามาทั้งนี้เพื่อจะขอพึ่งท่านทั้งหลายให้ช่วย

สงเคราะห์ด้วยแต่ยังไ ม่
ทราบว่าจะได้หรือไม่ฮกแชจึงถามว่ามีความขัดข้องที่แ

ห่งใด
จงบอกให้ข้าพเจ้าทราบ ถ้าช่วยได้
จะ
ช่วย เห้งเจียจึงบอกว่าที่เขาบ้วนซิ่วชัวสำนักเหงาจึง

กวนซัมแชเซียนจึงพูดว่ า ส ำ นั ก
เหงาจึงกวนนั้นเป็นที่ของติ่นหงวนไต้เซียนอยู่
นี่เห็นเห้งเจียจะเอาผลยิ่นเซียมก๊วย
กินดอกกระมังเห้งเจียหัวเราะแล้วบอกว่า
ได้ลักกินผลหนึ่งจะดีร้ายอย่างไรหรือ ซัมแชเซียน
บอกว่า ตัวเป็นลิงไม่รู้จักของวิเศษ
ผลไม้นี้เขาเรียกว่า (บ้วนซีวเช้าฮ่วนตัน) คือ
ยาอายุยืน พวกข้าพเจ้าไม่เท่าเซียนจำพวกนี้ทางปฏิบั

ติของเธอง่ายกว่าพวก ข้ า พ เ จ้ า
อายุเธอเสมอฟ้า พวกข้าพเจ้าปฏิบัติรักษาไม่รู้ว่ามาก

น้อยเท่าใด
ความเพียรเท่าใด
เห้งเจียทำไมจะถามร้ายดีอย่างไรใต้หล้านี้พันธุ์เผือก

ไม้กายสิทธิเป็นสุดวิเ ศ ษ เ ห้ ง เ จี ย
พู ด ว่ า ต้ น ไ ม้ นี้ วิ เ ศ ษ จ ริ ง ๆ
ข้าพเจ้าทำลายโค่นล้มลง มา ทั้ง รา กเ ง่า เสี ย

หมดแล้วซัมแชเซียนทั้งสามได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ
ถามว่าทำไมจึงได้ทำให้ล้มลง
ดังนั้นเล่าเห้งเจียจึงเล่าตามเหตุที่ได้ลักผลไม้ยิ่นเซีย

มก๊วยกินให้ฟังทุกประ ก า ร แล้วว่า
บัดนี้ติ๋นหงวนไต้เซียนกักขังไว้มิให้ไป
เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเที่ยวหายาเพื่อจะรักษา
ต้นยิ่นเซียมก๊วยให้คืนเป็นอย่างเดิม
ท่านทั้งสามมียาอะไรที่จะแก้ได้บ้าง ขอให้
ข้าพเจ้าไปรักษาต้นไม้นั้นให้คืนเป็นดังเก่า
จะได้ให้พระอาจารย์ออกพ้นจากที่ยากได้ซัมแซทั้งสาม

ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้ น
ก็นั่งนึกอยู่ในใจแล้วพูดว่ า
แม้ว่าท่าน
เห้งเจียตีสัตว์ทั้งหลายตาย
จะต้องการประสงค์ยาของข้าพเจ้าไปแก้ก็คงจะคืน
เป็นได้ อันต้นยิ่นเซียมก๊วยของเทวดาจะแก้ไม่ได้
เห็นสิ้นปัญญา ข้าพเจ้าไม่มียา
จะแก้ เห้งเจียเห็นว่าไม่มียาจะแก้
ในใจก็ไม่สบายไม่มีความรื่นเริงหน้านิ่วคิ้วย่น
ฮกแชพูดว่าที่นี่ไม่มีที่อื่นจะมีบ้างดอกกระมังท่านจะด่วน

เสียใจทำไมเห้งเจียพู ด ว่ า ข้ า พ เ จ้
า จ ะ ไ ป ห า ที่ อื่ น เ ห็ น จ ะดี
แต่ขัดด้วยท่านอาจารย์ถังซั มจั้ ง
ยังตกอยู่ในบังคับแน่นหนานัก ไม่สิ้นห่วงที่จะให้มีโอกา

สไปเที่ยวหามาให้ทันใ น
กำหนดสามวัน แม้สามวันไม่กลับไปท่านก็จะภาวนาพร

ะคาถาให้มงคลรัดศีรษ ะ
เจ็บปวดเหลือที่จะทนได้ซิวแซได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึ

งพูดว่า
ถ้ากระนั้นท่านเห้งเจีย อ ย่ า วิ ต ก เ ล
ย ติ๋น
หงวนไต้เซียนเป็นใหญ่ก็จริงแต่คุ้นเคยชอบพอแก่ข้าพเ

จ้าทั้งสามคนนี้ ข้าพเจ้าทั้ง
สามจะไปพูดจา ขอร้องให้ผ่อนผันทั้งจะให้ท่านอาจาร

ย์รู้ข่าวอย่าให้ท่านภ า ว น า
ข้าพเจ้าไปถึงแล้วอย่าว่าแต่สามวันเลยห้าหกวันก็ได้
แต่จะต้องคอยท่าเห้งเจียอยู่
ก่อนกว่าจะกลับข้าพเจ้าทั้งสามจึงจะกลับมาที่อยู่เห้งเ

จียได้ฟังซัมแชพูดดังนั้น น จึ ง พู ด ว่ า
ขอบใจท่านน้องทั้งสามมา ก ๆ ขอเชิญ
ท่านไปให้ข่าวด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะไปเที่ยวค้นหายาม

าให้จงได้
พูดดังนั้นแล้ว
เห้งเจียก็คำนับซัมแชออกจากตำบลถ้ำแป๊ะอู้นเหาะไป

ฝ่ายซัมแชเห็นเห้งเจี ย เ ห า ะ ไ ป แ
ล้ ว ซัมแชก็พากันเหาะไปยั ง สำ นัก
เห งา จึง กว น
ที่สำนักเหงาจึงกวนในเวลานั้นกำลังพร้อมกันอยู่
ได้ยินเสียงบนอากาศเหมือนนก
การเวกอยู่บนเวหา สานุศิษย์ในสำนักแลขึ้นไปเห็นก็รี

บเข้าไป่บอกแก่ติ๋นหง ว น ไ ต้
เซียนว่า บัดนี้ท่านซัมแชทั้งสามลงมาจากเวหา
เวลานั้นติ้นหงวนไต้เซียนกำลัง
นั่งอยู่กับหลวงจีนถังซัมจั้งได้ยินเซียนน้อยมาบอกดังนั้น

ก็ลุกจากเก้าอี้เดินออ ก ม า
ยังหน้าหอร้องเชิญซัมแชโป๊ยก่ายเห็นซิวแชก็ตรงเข้าม

าจับข้อมือหัวเราะแล้ ว พู ด ว่ า
อีตาหัวเนื้อนาน
แล้วมิได้พบปะกันเลย ทำไมจึงไม่สวมหมวก ดูคล้าย
ๆ คนที่เป็นขี้ข้าเขาอย่างนี้ซิวแซได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้

นก็โกรธจึงพูดว่า อ้ายคนนี้พูดหยาบช้าอะไ ร
อ ย่ า ง นี้
มิได้มีอัชฌาสัยรู้จักต่ำสูงอะไรเลย
พูดหมิ่นประมาทเช่นนี้เขาเป็นขี้ข้าของเจ้าหรือ
โป๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า พวกท่านไม่ใช่ขี้ข้าก็เป็นค

นดีคนอายุยืนคนมีบุญมี ว า ส น า
เป็นคนมีทรัพย์มีสินมากหลวงจีนถังซัมจังเห็นโป๊ยก่ายพู

ดเลอะเทอะดังนั้นก็ตว า ด ใ ห้ ถ อ ย ไ
ป โป๊ยก่าย
ก็จัดเสื้อใส่คำนับซัมแซ ซัมแซก็คำนับดิ้นหงวนไต้เซียน

ตามธรรมเนียมที่คุ้นเ ค ย กั น ติ๋ น ห ง
ว น ไ ต้ เ ซี ย น จึ ง เ ชิ ญ ใ ห้
นั่งที่ตามสมควร แล้วลกแซพูดว่าตั้งแต่จาก
ท่า น
ไต้เซียนไปครั้งนั้นนานแล้วมิได้มาคำนับท่านเลย
บัดนี้เพราะเห้งเจียไต้เซียไปหา
ข้าพเจ้า พูดบอกว่า ได้ทำลายต้นผลไม้ยิ่นเซียมก๊วยข

องท่านล้มลงเสียแล้ว จะไป
ขอยาที่ข้าพเจ้ามารักษาต้นยิ่นเซียมก๊วยให้เป็นขึ้นมาดั

งเก่า
ข้าพเจ้าทั้งสามไม่มี
ยาจะให้บัดนี้เห้งเจียจะไปเที่ยวค้นหายาที่อื่น
แต่เห้งเจียวิตกว่าจะกลับมาในกำหนด
สามวันกลัวจะไม่ทัน เกรงพระอาจารย์จะภาวนาคาถ

าจะเจ็บปวด เพราะฉะนั้น
จึงให้ข้าพเจ้าทั้งสามมาขอพระอาจารย์ผ่อนผันให้เธอ

ด้วยหลวงจีนถังซัมจัง ได้ฟังซัมแช
มาขอร้องดังนั้นจึงพูดว่า
อาตมภาพไม่ภาวนา
ท่านซัมแชอย่าได้วิตกเลย โป๊ยก่ายนั่งอยู่ข้างนั้นก็แอบ

เข้ามาใกล้ท่านฮกแซจ ะ
ใคร่ขอผลไม้กิน สองมือก็คลำตามเสื้อค้นหารอบตัว
หลวงจีนถังซัมจั้งเห็นโป๊ย
ก่ายทำดังนั้น จึงถามว่าท่านทำดังนั้นด้วยมีธุระอย่างไ

รหรือ โป๊ยก่ายบอกว่าไม่มี
ธุระอะไรดอก ซึ่งทำอย่างนี้เรียกว่าเป็นบุญ
หลวงจีนถังซัมจังจึงขับโป๊ยก่ายให้

ถอยไปเสียฝ่ายเห้งเจียเมื่อออกจากซัมแชก็เหาะเที่ย

วไป มาถึงชายเกาะละเมาะ ห นึ่ ง
เห้งเจียก็ลงยังพื้นในดวงจิตมิได้มีความสบายที่จะได้พิ

จารณาชมเชยสิ่งใดเลย ก็
เดินตรงเข้าไปในสำนัก หอมกลิ่นมาตามลมพัดถูกจมูก

เห้งเจีย และได้ยินเสียงนก
การเวกร้องแลไปเห็น (ตังอวยตี๋กุน) เสด็จมา
เห้งเจียก็เดินเข้ามาสกัดหน้าร้องเรียก
ว่า (ตี้กุน) ข้าพเจ้าคำนับท่าน (ตี้กุน)
เห็นเห้งเจียจึงคำนับตอบแล้วพูดว่าข้าพเจ้า
ไม่ทันเห็น เชิญท่านเข้าไปในตำหนักรับประทานน้ำให้

สบายก่อนเห้งเจียกับตี้ กุนจับมือพา
กันเดินเข้าไปในตำ
หนักเชิญเห้งเจียให้นั่ง ที่อันสมควร
แล้วเห้งเจียแลเข้าไปในตำหนัก
เห็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งเดินออกมา รูปร่างลักษณะ
งดงามแต่งตัวเป็นเพศเซียนฤาษีถือบวชเรียกนามว่า
(ตังฮองเซาะ) เทวดา เห้งเจีย
เห็นก็จำได้จึงถามว่า อ้ายหัวขโมยน้อยมาอยู่กับตี้กุนที่

นี่หรือ ไม่มีชมพู่จะกินอีก
แล้ว (ตังฮองเซาะ) คำนับแล้วพูดว่า
อ้ายหัวขโมยใหญ่ทำไมจึงมาถึงนี่เล่า อาจารย์
ข้าพเจ้าไม่มียาวิเศษจะให้ขโมยกินอีกแล้วตี้กุนจึงเรีย

กตังฮองเซาะ และห้ามว่าอย่าพูดวุ่น วาย
ไป จงไปจัดแจงยกน้ำชา
มาเถิด เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้ามาครั้งนี้
มีกิจธุระอย่างหนึ่ง ยังไม่ทราบว่าตี้กุนจะ
สงเคราะห์ข้าพเจ้าได้หรือไม่
ว่าแล้วเห้งเจียก็เล่าความตามที่ได้ทำต้นยิ่นเซียมก๊วย
ล้มนั้น ให้ตี้กุนฟังทุกประการโดยละเอียดตี๋กุนครั้นได้ฟั

งเห้งเจียเล่าบอกดังนั้ น
จึงพูดว่าข้าพเจ้ามียาวิเ ศ
ษ อ ยู่เม็ดหนึ่ง
ครั้นถึงเห้งเจียคำนับแล้วก็ยืนอยู่ข้างนั้น
พระโพธิสัตว์จึงถามว่า เห้งเจียท่านมา
ด้วยเหตุธุระทุกข์ร้อนประการใดหรือเห้งเจียพนมมือแ

ล้วจึงเล่าเรื่องที่ตน ท ำ
ต้นยิ่นเซียมก๊วยล้มโค่นตั้ ง แ
ต่ ต้ นจน
ปลาย บัดนี้จะมาขอยารักษาให้ต้นยิ่นเซียมก๊วยฟื้นขึ้นพ

ระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้ น จึ ง พู ด ว่ า
ทำไมเห้งเจียจึงไม่มาหา อ า ต ม ภ าพ
ก่อ น เที่ยว
ค้นหาที่ไหนให้ช้าการเปล่า ๆ
เห้งเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์พูดดังนั้นก็นึกดีใจ จึงคลาน
เข้าไปใกล้อ้อนวอน พระโพธิสัตว์พูดว่าขวดน้ำมนต์ขอ

งอาตมภาพนี้ อาจรักษา
ต้นไม้ของพวกเทวดาเซียนนั้นได้
เห้งเจียพนมมือแล้วถามว่า ได้เคยรักษามาแล้ว
หรือประการใด พระโพธิสัตว์บอกว่าพรหมท้ายเสียงเ

ล่ากุนได้เคยลองอาตม ภ า พ
ให้ท้ายเสียงเล่ากุนถอนเอาต้นสนไปใส่ในเบ้าหุงยานั้

นจนเกรียมแห้งแล้ว เอามาสง
ให้อาตมภาพ อาตมภาพเอาน้ำมนต์ในขวดนี้
พรมลงไว้คืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ต้นสน
นั้นก็กลับเป็นขึ้นอย่างเดิมใบก้านออกงดงามยิ่งกว่าเก่

าเห้งเจียได้ฟังดังนั้ น ก็ หั ว เ ร า ะ แ
ล้ ว พู ด ว่ า ต้นสนแห้งเกรียมแล้วยัง

กลั บเ ป็น ได้
อันต้นยิ่นเซียมก๊วยนี้เป็นแต่เพียงล้มลงเท่านั้น
ยังไม่สู้กระไรนักคงจะกลับคืนได้พระโพธิสัตว์จึงสั่งหมู่

บริวารทั้งหลายให้ดูเ ฝ้ า ส ำ นั ก
อาตมภาพจะไปธุระ เสร็จ
แล้วจึงจะกลับมาพระโพธิสัตว์สั่งแล้วมือหนึ่งถือขวดน้ำ

มนต์ นกแก้วขาวบินนำหน้า
เห้งเจียเดินตามหลังออกจากดงไผ่ปาฏิหาริย์ตรงไปยั

งภูเขาบ้วนซิ่วซัวฝ่าย ติ น ห ง ว น ไ ต้
เ ซี ย น กั บ ซั ม เ ล่ า เ ซี ย น
กำลังสนทนากันอยู่แลไป เห็ นเ ห้ง เจี ยล ง
มาจากเมฆเดินเข้ามาบอกว่าพระโพธิสัตว์มาแล้วพวก

เซียนทั้งหลายได้ฟังดั ง นั้ น
ต่างก็รีบออกมารับยังหน้าหอพระโพธิสัตว์เดินเข้ามาบ

นหอ ทักถามติ้นหงวนไต้เซี ย น
ติ่นหงวนไต้เซียน
คำนับเชิญเข้าไปนั่งที่อันสมควรแล้วพวกเซียนทั้งหลาย

เหล่านั้น ก็มาคำนับพระ
โพธิสัตว์ทุก ๆ คน เห้งเจียจึงนิมนต์พระถังซัมจั้งให้ม

าพบกับพระโพธิสัตว์เห้ ง เ จี ย
เรียกโป๊ยก่ายซัวเจ๋งมาคำนับพระโพธิสัตว์แล้วเห้งเจี

ยจึงบอกแก่ติ๋นหงวนไต้ เ ซี ย น ว่ า
ท่านไต้เซียนอย่าช้าจงรีบจัดแจง
พระโพธิสัตว์จะรักษาต้นยิ่นเซียมก๊วยให้เป็นขึ้น
อย่างเดิม ติ๋นหงวนไต้เซียนได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงสั่งสานุศิษย์ทั้งหลายให้
ออกไปที่สวน จัดแจงปัดกวาดและตั้งโต๊ะบูชา
พวกศิษย์ทั้งหลายก็ออกไปจัดแจง
กระทำตามสั่งทุกประการ แล้วก็กลับเข้ามาบอกแก่ติ๋น

หงวนไต้เซียน ติ๋นหงวน
ไต้เซียนจึงลุกมานิมนต์พระโพธิสัตว์
พระโพธิสัตว์จึงได้ดำเนินไปยังสวนหมู่เซียน
ทั้งหลายก็เดินตามพระโพธิสัตว์ไปยังสวนด้วยกันทั้งสิ้น

ครั้นพระโพธิสัตว์มาถึ ง
สวนแล้ว จึงพิจารณาดูต้นยิ่นเซียมก๊วยเห็นล้มนอนราบ

อยู่กับพื้นใบก้านก็ร่ว ง โ ร ย

แห้งเหี่ยวไปทั้งสิ้น พระโพธิสัตว์จึงเรียกเห้งเจียเข้า

ไปใกล้แล้วบอกเห้งเจี ย ว่ า ให้
ยื่นมือซ้ายแล้วแบฝ่ามือออกให้พระโพธิสัตว์
พระโพธิสัตว์จึงจับยอดกิ่งสนจุ้ม
น้ำมนต์ในขวด แล้วเขียนยันต์บนฝ่ามือเห้งเจีย
เป็นยันต์รักษาต้นยิ่นเซียมก๊วย
ให้เป็นขึ้นแล้วเอาน้ำมนต์พรมลงไปในฝ่ามือเห้งเจีย
แล้วสั่งเห้งเจียให้เอาฝ่ามือ
ตบพรมที่รากต้นยิ่นเซียมก๊วย
และกำหนดน้ำที่รากนั้นมิให้ไหลออกมากจึงค่อย
ตักพรมทั้งต้นต่อไป และเมื่อมีขึ้นห้ามมิให้เอาของทั้ง

ห้าตัด คือธาตุห้าอย่างได้แก่
ทองหนึ่ง ไม้หนึ่ง น้ำหนึ่ง ไฟหนึ่ง ดินหนึ่ง
เห้งเจียได้ฟังดังนั้น จึงประคองมือ
ซ้ายที่เขียนยันต์เดินมาที่รากต้นยิ่นเซียมก๊วยนั้น
บัดเดี๋ยวใจที่รากมีน้ำเกิดขึ้นไหล
ออกโดยมาก ติ๋นหงวนไต้เซียนจึงให้เอาถ้วยหยกสาม

สิบสี่ถ้วย มาตักน้ำนั้นรด
บนต้นยิ่นเซียมก๊วยจนตลอดทั้งต้นพระโพธิสัตว์จึงเรียก

เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเ จ็ ง
ทั้งสามให้ช่วยกันพยุงยกต้ น ยิ่ น
เซียมก๊วยขึ้นตั้งตรงอย่างเดิมแล้วพระโพธิสัตว์เดินเข้

าไปใกล้ต้นยิ่นเซียมก๊ ว ย เ อ า
ขวดน้ำมนต์รดบนต้นยิ่นเซียมก๊วย ภาวนาด้วยคาถา
บัดเดี๋ยวต้นยิ่นเซียมก๊วยก็
ฟื้นสดขึ้นอย่างเดิม ต้นใบก้านผลก็ออกบริบูรณ์อย่างเดิ

ม ผลยิ่นเซียมก๊วยมียี่สิ บ
สามผล เซงฮองเม่งง้วยจึงพูดว่าประหลาดจริง ๆ
ผลนั้นยังเหลือยี่สิบสองผล ทำไม
จึงมีขึ้นอีกหนึ่งผล เห้งเจียว่านานวันจึงจะเห็นความจ

ริงของข้าพเจ้า เดิมข้าพเจ้า
เก็บมาสามผล อีกผลหนึ่งหล่นถึงแผ่นดินแล้วมุดหายไป

ใต้ดินโป๊ยก่ายยังมีคว า ม
สงสัยว่าข้าพเจ้าซ่อนไว้หนึ่งผล_ฝ่ายติ๋นหงวนไต้เซียน

เมื่อได้เห็นต้นยิ่นเซี ย ม ก๊ ว ย
ก ลั บ คื น เป็ น ม า ได้ ดั ง นั้ น ก็มี
ความยินดีรื่นเริงเป็นอันมาก
จึงบอกให้สานุศิษย์เอาไม้ขอทองคำขึ้นสอยลงมาสิบ
ผลแล้ว นิมนต์พระโพธิสัตว์กลับมายังสำนัก
และซัมแชเล่าเซียนกับด้วยบริวาร
ทั้งหลายก็ตามพระโพธิสัตว์กลับมายังสำนักครั้นถึงติ้นห

งวนไต้เซียน จึงนิมนต์พระ

โพธิสัตว์ขึ้นนั่งที่อันสมควรแล้ว
และซัมแซก็เข้านั่งยังที่ประชุมพร้อมกันแล้ว พระ
โพธิสัตว์นั่งอยู่กลาง สองข้างซัมแซเล่าเซียนนั่ง
ติ๋นหงวนไต้เซียนจึงให้ศิษย์ยกผล
ยิ่นเซียมก๊วยมาถวายพระโพธิสัตว์หนึ่งผล
หลวงจีนถังซัมจั้งหนึ่งผล ซัมเล่าแซ
คนละหนึ่งผล เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งคนละหนึ่งผล
ติ๋นหงวนไต้เซียนหนึ่งผล สานุ
ศิษย์หนึ่งผล เมื่อติ้นหงวนไต้เซียนเลี้ยงผลยิ่นเซียมก๊ว

ยเสร็จแล้ว พระโพธิสัตว์จึง
ลาติ๋นหงวนได้เซียนกลับไปยังน้ำไฮ้
ซัมแซก็ลากลับไปยังสำนักเดิมฝ่ายติ้นหงวนไต้เซียนส่ง

พระโพธิสัตว์ไปแล้ว ก็จัดเครื่องแจเลี้ยงเห้
งเจียผูกไมตรี
เป็นมิตรสหายกัน ตั้งแต่นั้นหลวงจีนถังซัมจั่งกับตินหงว

นไต้เซียน กับสานุศิษย์ทั้ง

สองฝ่าย ก็ผูกรักเป็นสามัคคีกันทุก ๆ คน
เวลานั้นก็จวนจะค่ำ ต่างคนไปหยุดพัก
หลับนอนครั้นเวลารุ่งแจ้งหลวงจีนถังซัมจั้งจะออกเดิน

ติ๋นหงวนไต้เซียนมีใจ จงรักภักดี
ยังหน่วงขอให้พักอยู่ห้าหกเวลา
พระถังซัมจังก็พักอยู่ห้าหกเวลา จึงได้ลาติ้น
หงวนไต้เซียนออกเดินต่อไปฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั้ง
ตั้งแต่ได้กินผลยิ่นเซียมก๊วยแล้ว ร่างกายดุจเปลี่ยน
แปลงใหม่ มีกำลังพลังยิ่งขึ้นกว่าเก่า
เวลาที่กำลังเดินมานั้น และไปข้างหน้าเห็น
ภูเขาใหญ่ยอดสูงเทียมเมฆ หลวงจีนถังซัมจังจึงเรียก

ศิษย์ทั้งสามแล้วกำชับ ว่าจงระวังระไวให้ดี บางทีที่เขานี้จะมีสัตว์ร้ายของร้าย
เห้งเจียตอบว่าพระอาจารย์อย่า
มีความวิตกข้าพเจ้าเคยเป็นพระยาวานร
แม้จะมีสัตว์ร้ายเช่นแก่เสือก็ไม่ต้องวิตก
กลัว ขอพระอาจารย์จงวางอารมณ์เถิด
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้ว มือถือกระบองเหล็ก
ออกเดินนำหน้าตัดทางขึ้นบนเขาหลวงจีนถังซัมจั้งจึงบ

อกเห้งเจียว่า อาตมภาพเดินมาก็ออกหิว
แ ล้ ว เห้งเจีย
จงไปเที่ยวบิณฑบาตอาหารมาให้อาตมภาพฉันเถิด
เห้งเจียจึงว่าท่านอาจารย์ไม่
ทราบหรือในป่าในดงไม่มีบ้านเรือนผู้คนอย่างนี้จะไปบิ

ณฑบาตอาหารแก่ผู้ใดเ ล่ า
หลวงจีนถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจิตใจก็เศร้าห

มองไม่สบาย จึงพูดแก่เห้งเจีย
ว่าเดิมเจ้าติดอยู่ในเขาพูดได้แต่ปาก
มือและเท้าก็กระดิกไม่ไหว เราได้ช่วย
สงเคราะห์ให้เจ้าหลุดพ้นจากความทรมาน
เจ้าติดตามเรามาเป็นสานุศิษย์ไม่มีความ
เพียรมีแต่ความเกียจคร้านอย่างนี้เห้งเจียจึงตอบว่าข้

าพเจ้าก็มีความจงรักภั ก ดี ต่
อ ท่ า น ห า ได้ มี ค ว า ม เ กี ย จ ค ร้
านไม่
หลวงจีนถังซัมจั้งจึงว่า ถ้าเจ้าไม่เกียจคร้านแล้ว
เหตุใดเราให้ไปบิณฑบาตท่านจึง
มิไปเล่า ท้องเราหิวอย่างนี้จะเดินไปที่ไหนได้เล่า
เห้งเจียจึงพูดว่าพระอาจารย์อย่า
โกรธขึ้งเลย ข้าพเจ้าทราบได้ว่าท่านถือว่ามีคาถา
แม้ข้าพเจ้าขัดขืนท่านก็จะภาวนา
ให้ข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อน
แม้ท่านมีความหิวโหยแล้ว ขอให้ลงจากม้าพัก
ก่อนข้าพเจ้าจะไปเที่ยวหาบ้านคน
บิณฑบาตจังหันมาถวายเห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้น

บนอากาศ แลไปดูทั้งสี่ทิศก็มิได้
เ ห็ น มี บ้ า น เ รื อ น
ผู้คน มีแต่ป่าดงพงไพร เห้งเจียแลไปข้างทิศอาคเนย์

เห็นมีภูเขาหนึ่ง มีผลไม้ชมพู่
สุกแดงไปทั้งเขา เห้งเจียเห็นดังนั้นแล้วก็ลดลงยังพื้น

พสุธา มาบอกแก่พระอาจารย์
ว่า ข้าพเจ้าเหาะขึ้นไปดูรอบทุกทิศ
ไม่เห็นมีบ้านเรือนผู้คน เห็นข้างทิศอาคเนย์มี
ภูเขาหนึ่งมีผลชมพู่สุก ข้าพเจ้าจะไปเก็บมาถวายให้ท่

านฉันแก้หิวก่อน หลวงจีน
ถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
ก็มีความยินดีจึงพูดแก่เห้งเจียว่า เราถือเพศเป็น
สมณะถ้าได้ฉันผลชมพู่ก็ดีกว่าของอื่น
เห้งเจียได้ฟังพระอาจารย์ว่าดังนั้น ก็ฉวย
บาตรเหาะขึ้นบนเวลาตรงไปยังทิศอาคเนย์
ครั้นถึงก็ลงยังพื้นภูเขาตรงมาที่ต้นชมพู่
ก็เลือกเก็บตามชอบใจฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั๋งนั่งคอยเห้

งเจียอยู่ที่ภูเขานั้น
(มีคำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า า
แม้มีภูเขาสูงใหญ่ก็จะมีสัตว์ที่ดุร้าย
หรือปิศาจอันสำคัญ) ก็จริงเหมือนดังคำ
โบราณที่ท่านกล่าวไว้ คือในภูเขานั้นมีปิศาจยักษ์ตนหนึ่

ง ในเวลานั้นมันเหาะขึ้ น
กลางอากาศแอบเมฆมองดูทั้งสี่ทิศ
บังเอิญแลลงมาเห็นหลวงจีนถังซัมจั่งนั่งอยู่
ใต้ต้นไม้ก็มีความยินดียิ่งนัก
จึงออกปากบังเอิญเราได้ยินชาวชนเล่าลือกันว่า มี
พระสงฆ์อยู่ข้างทิศตะวันออก
จะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม เธอองค์นั้นคือ
กิมเสียนโพธิสัตว์กลับชาติบวชเรียนมาได้สิบชาติแล้ว
มีความบริสุทธิ์ถ้าผู้ใดกินเนื้อ
เธอก้อนหนึ่งจะมีอายุยืนยาวนาน
บัดนี้มาถึงเขตเขาแดนของเรา เราจะเข้าไปจับ
ตัวก็เกรงสานุศิษย์ทั้งสามนั่งเ้าอยู่
เมื่อปิศาจเห็นดังนั้นแล้ว จึงตรึกตรองคิดกล
อุบายว่า จำเราจะแปลงกายล่อลวงดูก่อนว่าจะเป็นป

ระการใดคิดดังนั้นแล้ ว ก็
ล ง
ยังซอกเขา แปลงกายเป็นรูปหญิงสาว
มือหนึ่งถือชามข้าวมือหนึ่งถือจานของหวาน
เดินตรงมายังทิศตะวันออกฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั้งนั่งคอ

ยเห้งเจียที่นั่น
แลไปเห็นหญิงคนหนึ่งเดิน ม า
หลวงจีนถังซัมจังจึงเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ๋งถามว่า
เห้งเจียพูดว่าตำบลนี้เป็นที่เปลี่ยว
ไม่มีบ้านเรือนผู้คน ทำไมจึงมีผู้หญิงเดินมาแต่ข้างไหน

เล่า โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้า
จะถามดูก่อน พูดดังนั้นแล้วจึงทำกิริยาเรียบร้อยเดินม

าข้างหน้าหญิงนั้น พิเคราะห์
ดูรูปร่างงดงามโป๊ยก่ายมีความกำหนัดในรูปหญิงนั้น
จึงมีสุนทรวาจาถามว่า แม่
น้องหญิงท่านจะไปข้างไหน ที่มือนั้นท่านถือสิ่งของอะไ

รปิศาจแปลงได้ฟังถาม ดั
ง นั้ น จึ ง ต อ บ ว่ า
ข้าพเจ้าเอาข้าวหอมกับขอ งห วา
นจ ะ

มาแก้บนถวายพระสงฆ์ ไม่ได้ไปไหนจะมาที่นี่เอง
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็กลับ
มาบอกอาจารย์ว่า เกิดเป็นคนมีบุญแล้วก็มีมาเอง
ท่านอาจารย์ใช้ให้พี่เห้งเจีย
ไปเที่ยวบิณฑบาต เธอว่าจะไปเก็บชมพู่ก็เธอเป็นชาติ

ลิง บางที่ไปปะชมพู่จะเก็บ
กินให้อิ่มเสียก่อนแล้วจึงจะกลับมา
อาจารย์ดูหญิงนั้นจะมาถวายสังฆทานหลวง
จีนถังซัมจั๋งจึงพูดว่า พวกเรามานี่ก็ยังหาพบผู้คนที่มีศรั

ทธาถวายข้าวสงฆ์ไม่ โป๊ย
ก่ายบอกว่าโน่นแล้วมิใช่หรือหลวงจีนถังซัมจั๋งแลไปเห็

นหญิงนั้นมานั่งอยู่
จึงมีสุนทรวาจาถามว่า สีกาโยม
บ้านชองอยู่ที่ไหน จะแก้บนด้วยเหตุอย่างไร
จึงได้มีจิตเอาข้าวมาถวายสังฆทาน
ถึงที่นี่ ปิศาจปลอมบอกว่า ขอท่านอาจารย์ได้ทราบว่า

ตำบลภูเขานี้ (จั่วฮ่วยทู้เปด)
บนยอดเขานั้นเรียกว่า (แปะเฮ้าเนี้ย)
ข้างทิศตะวันตกนั้นคือบ้านข้าพเจ้าตั้งอยู่ที่นั่น
บิดามารดาข้าพเจ้าอยู่ในศีลในธรรมไม่ทำบาปหยาบช้

า สามี ข้าพเจ้าเป็นคนใจบุญ
คิดทำแต่ที่เป็นการกุศลวันนี้ข้าพเจ้ามีนิสัยอันใหญ่จึงได้

มาพบท่านอาจารย์ ข้าพเจ้า
ขอนำเครื่องกระยาหารถวายต่อท่านหลวงจีนถังซัมจั้ง

ได้ฟังหญิงแปลงพูดดัง นั้
น ก็ไตร่ตรองในใจยังไม่ทรา บ ว่าจะไซอิ๋ว ๒๙๗

ทำอย่างไรควรแก่การนั้น โป๊ยก่ายออกอยากเต็มกลั้น

จึงเดินมาฉวยชามข้าว
กั บ
ขนมยกมา แล้วก็ลงมือกินบังเอิญแลไปก็เห็นเห้งเจียก

ลับมา เห้งเจียเหลือบไป
เห็นรูปร่างแปลงก็อาจสามารถรู้ได้ว่าปิศาจ
จึงวางบาตรลงทันทีชักกระบองตรงเข้า
ตีที่ศีรษะปิศาจ หลวงจีนถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ
ร้องห้ามว่าอย่าเพ่อก่อน
นี่เหตุใดจึงมาตีเขาทำไม เห้งเจียว่าหญิงคนนี้มันเป็น

ปิศาจพระอาจารย์ยังไ
ม่ ท ร า บ
มันมิใช่คนดีมันจะมาล่อลวงให้หลงกลแล้วก็จะกินเนื้อพ

ระอาจารย์เสียพระถัง
ซั ม จั้ ง
ว่าอ้ายลิงเขามีศรัทธาจะเอาข้าวมาถวายทำไมเจ้าห

าเหตุไปตีเขาอย่างนี้
ค ว ร แ ล้ ว ห รื อ เ ห็ ง เ จี ย ไ ด้ ฟั ง
พ ร ะ อ าจารย์พูดดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า
อาจารย์ที่ไหนจะรู้
ได้ซึ่งเล่ห์กลของปิศาจนั้น ข้าพเจ้าอยู่ที่ถ้ำจุ๊ยเลียมต้อ

งแม้ว่าจะคิดกินเนื้อค
น แ ล้ ว
ก็ได้ โดยแท้มันจะเปลี่ยนแปลงประการใดข้าพเจ้าก็รู้

ได้ทังสิน ถ้าข้าพเจ้ามาช้า
สักหน่อยท่านอาจารย์ก็จะต้องเดือดร้อนด้วยปิศาจร้าย

แม้มาตรว่าเห้งเจียพู
ด ดั ง
นั้นแล้ว หลวงจีนถังซัมจั้งก็มิได้เห็นจริงด้วย
เห้งเจียจึงได้พูดต่อไปว่า ข้าพเจ้า
ทราบเหตุแล้วว่าท่านอาจารย์เห็นรูปหญิงนั้นงามจึงมีค

วามรักใคร่ถ้าท่านมีจิ
ต ก ร ะ สั น
อย่างนั้นแล้ว ก็จงปลูกบ้านเรือนอยู่ในที่ตำบลนี้จะได้ท

ำการวิวาหมงคลด้วยกั
น
กับหญิงนี้ พวกข้าพเจ้าจะได้กลับไปยังถิ่นฐานตามเดิม

จะไม่ดีหรือ จะต้องไป
อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมให้ลำบากป่วยการทำไมเ

ล่าหลวงจีนถังซัมจั้งเ
ป็ น ผู้ มั ธ ยั ส ถ์ มั ก น้ อ ย
เมื่อได้ฟังเห้งเจียพูดแด กดั นป
ระ ชด
ดังนั้น ก็ให้มีใจโกรธเห้งเจียและมีความอายเป็นอันม

ากจนหน้าแดง เห้งเจียยก
กระบองตีปิศาจล้มกลิ้งลงกับพื้น
แต่ปิศาจนั้นมีอิทธิฤทธิ์ ก็ถอดรูปทิ้งซากศพไว้
บันดาลเป็นลมหนีไปในอากาศฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั้งเห็

นดังนั้น
อกใจก็ซ่านเสียวระรัวสั่ น ไ ป ทั้ ง ก า
ย จึงร้อง
ด่าเห้งเจียว่า อ้ายชาติวานรทำไมมึงจึงมิได้มีเมตตา

จิตเลย
เขาไม่มีโทษผิดอะไร
เหตุใดจึงตีเขาให้ถึงแก่ความตายอย่างนี้
เห้งเจียตอบว่าพระอาจารย์จงดู ในชาม
จานเหล่านั้นเป็นของอะไรหลวงจีนถังซัมจังจึงลุกเดิน

เข้าไปใกล้
พิจารณาดูในชาม
นั้นก็ล้วนแต่หนอน ในจานก็ล้วนแต่กบและเขียดอึ่งกิ้งกื

อทั้งสิ้น เมื่อเห็นดังนั้นจึง
ค่อยมีความเชื่อเห้งเจีย แต่กระนั้นก็ไม่ห้ามโกรธของ

โป๊ยก่ายได้
โป๊ยก่ายบอกแก่
อาจารย์ว่า หญิงคนนั้นเขาเป็นชาวนา
ทำไมว่าเขาเป็นปิศาจ แท้ที่จริงพี่เห้งเจียตี
เขาตายแล้ว กลัวพระอาจารย์จะภาวนา
จึงแกล้งทำกบบังตาแปลงเป็นรูปต่าง ๆ
อย่างนี้ หลวงจีนถังซัมจังได้ฟังโป๊ยก่ายพูดชี้แจงดังนั้น

ก็พาชื่อกลับเห็นจริงด้
ว ย
โป๊ยก่าย จึงภาวนาคาถาเห้งเจียก็หมุนลงกับพื้น
ร้องว่าอาจารย์อย่าภาวนาเลย
ข้าพเจ้าจะขอพูดให้อาจารย์ฟัง
หลวงจีนถังซัมจั้งว่าจะพูดอะไร เป็นผู้ถือศีลแล้ว
ทุกเวลาจะต้องตั้งอยู่ในธรรมอันชอบนี่เจ้าตีเขาจนตา

ยอย่างนี้ควรหรือแม้จ
ะ ต า ม
ไปอาราธนาพระธรรมมาจะต้องการอะไร
เจ้าจงเร่งกลับไปเสียเถิดจะไปต่อไป
ด้วยกันมิได้แล้วเห้งเจียเห็นพระอาจารย์มีความโกรธ

เคืองดังนั้นจึงถามว่า
อาจารย์จะให้
ข้าพเจ้ากลับไปข้างไหน หลวงจีนถังซัมจั่งพูดว่า
ข้าไม่เอาเจ้าไปเป็นศิษย์อีกแล้ว
เห้งเจียว่าแม้ท่านไม่ให้ข้าพเจ้าไปด้วยข้าพเจ้าวิตกก

ลัวว่าท่านจะไปไม่ตลอ
ด ถึ ง ไ ซ ที
หลวงจีนถังซัมจังว่าชีวิตเราอยู่กับดินฟ้า
มิใช่เจ้าจะช่วยให้พ้นจากความตายนั้น
ได้เมื่อไรเจ้าจงรีบกลับไปเถิด
เห้งเจียว่าข้าพเจ้ากลับไปก็ได้ แต่ทว่าข้าพเจ้ายัง
หาได้สนองพระคุณท่านไม่ หลวงจีนถังซัมจังว่าข้ากับเ

จ้ามีคุณอะไรต่อกัน
เห้งเจีย
ได้ฟังอาจารย์พูดดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าตั้งแต่ทำวุ่นวายบน
สวรรค์ จนพระเจ้าลงโทษเอาภูเขาครอบตัวต้องทรม

านอยู่ในนั้น
พระโพธิสัตว์
กวนอิมสั่งสอนให้รับศีลแล้ว
พระอาจารย์จึงได้มาช่วยให้พ้นทุกข์ แม้ข้าพเจ้ามิไป
ไซทีด้วยท่าน คนทั้งหลายเขารู้เหตุว่าข้าพเจ้ามิได้รู้จั

กคุณของท่านเขาทั้งหล า ย
จะแช่งด่าว่ากล่าวความชั่วของข้าพเจ้า
จะติดอยู่ชั่วฟ้าและดิน ขอพระอาจารย์ได้
เมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิดหลวงจีนถังซัมจั้งเป็นผู้มีเมตตา

จิต
ครั้ได้ฟังเห้งเจียพูดอ้ อ น ว อ น ดั ง นั้
น ก็มี
ความสงสารจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นเราจะยกโทษให้สักค

รั้งหนึ่ง
ถ้าภายหน้าหลังทำ
เชนนี้อีก จะภาวนาให้ถึงความเจ็บปวดสาหัส
เห้งเจียคำนับแล้วลุกขึ้นไปเอา
ชมพู่ที่เก็บมานั้น ถวายพระอาจารย์ให้ฉันพอแก้หิวแล้ว

ก็ออกเดินข้ามเขามาฝ่า า ย ปิ ศ า จ นั้
น ห นี ร อ ด ชี วิ ต ม า ไ ด้ แ ล้ว
แอบอยู่บนอากาศมีความโก รธ เห้ งเ จีย นัก
กัดฟันคันเขี้ยวบ่นว่าเราได้ยินมาหลายปีแล้ว
เขาเล่าลือกันว่า หลวงจีนถังซัมจั้ง
มีสานุศิษย์มีฤทธาอานุภาพมาก
มาวันนี้เราเห็นจริงเหมือนคำคนที่เล่าลือกัน
หลวงจีนถังซัมจังเธอดูไม่ออกจวนจะกินของที่เราถวา

ยอยู่แล้ว
บัดเดี๋ยวเราก็จะ
จับตัวได้ บังเอิญเห้งเจียมาทันเข้า
ทำให้เราเสียความคิดแล้วกลับมาตีเราด้วย
กระบองเหล็ก ที่ไหนเราจะยอมให้มันข้ามเขาไปได้
เราจำคิดหลอกมันดูอีกสัก

ครั้งหนึ่ง คิดดังนั้นแล้วก็ลงยังพื้นพสุธาแปลงกายเป็นย

ายเฒ่าคนหนึ่ง

อายุ
ประมาณแปดสิบเศษ ถือไม้เท้าเดินสกัดหน้ามา
ร้องไห้พลางเดินพลางโป๊ยก่ายแลเห็นดังนั้น
จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่าไม่เป็นการแล้วพี่เห้งเจียตี
หญิงคนนั้นตาย ที่ยายเฒ่าเดินมานั้น
เห็นจะเป็นแม่มาตามลูกสาวแกดอกกระมัง
เห้งเจียว่าเจ้าโป๊ยก่ายเจ้าอย่าพูดมากไป
หญิงแก่นี้อายุถึงแปดสิบเก้าสิบแล้ว หญิง
ที่ตายอายุสิบแปดสิบเก้า ยายคนนี้จะมีบุตรเมื่ออายุหก

สิบแล้วยังไรได้

ซะรอย
ปิศาจมันแกล้งแปลงมาจะล่อลวงเราให้หลงกล
จำข้าจะไปดูมันให้แน่นอนก่อน ว่า
แล้วเห้งเจียก็เดินสกัดหน้ายายเฒ่านั้น
แล้วพิจารณาดูแก่หง่อมหน้านิ่วคิ้วย่นเดิน
เซซังมา เห้งเจียก็รู้ได้ว่าปิศาจแปลง
ก็มิได้รั้งรอยกกระบองขึ้นตีศีรษะปิศาจ ๆ
เห็นยกไม้กระบองตีก็ถอดรูปทิ้งซากศพไว้
บันดาลเป็นลมหายไปหลวงจีนถังซัมจั้งเห็นก็ตกใจ
ลงมาจากม้ามาดูซากศพเห็นนอนตายกลิ้งอยู่

กับพื้นก็สิ้นสติไม่รู้ที่ว่าจะพูดประการใด
จึงภาวนาคาถายี่สิบจบ มงคลก็รัดศีรษะ
เห้งเจียล้มกลิ้งลงกับพื้น
เจ็บปวดสาหัสแทบจะขาดใจ จึงร้องว่าพระอาจารย์อ

ย่า
ภาวนาเลย จะว่ากระไรก็ให้ว่าเถิด
หลวงจีนถังซัมจั้งว่าจะพูดอะไรอีกต่อไปเล่า
สั่งสอนอย่างไรก็ไม่เชื่อฟังแล้ว
ขืนทำแต่ดุร้ายฆ่าตีเขาให้ถึงแก่ความตาย นี่เหตุ
อะไรจึงได้เป็นเช่นนี้เห้งเจียว่ามันเป็นปิศาจจะไว้มัน

ได้หรือ
จำเป็นจะต้องตัดรอนมัน เ สี ย หาไม่
มันก็จะทำร้ายเรา หลวงจีนถังซัมจังพูดว่าอ้ายลิงมึงอ

ย่ามาพูดให้เลอะเทอะ ไ ป เ ล ย
อะไรจะมีปิศาจมากมายอย่างนั้นที่เดียวนำใจมึงดุร้าย

อย่างนีแล้วจะอยู่ต่อไ ป ไ ม่ ไ ด้
จงรีบกลับไปเสียโดยเร็วเถิด
เราไม่ให้เจ้าตามเราต่อไปแล้ว เห้งเจียพูดว่าพระ
อาจารย์จะให้ข้าพเจ้ากลับไปก็ไม่ยากอะไรดอก
แต่ยังมีข้อขัดข้องอยู่ประการหนึ่งหลวงจีนถังซัมจั๋งจึงถ

ามว่า
ขัดข้องด้วยเหตุประกา ร ใ ด จ ง ชี้ แ
จ ง ใ ห้ เ ร า ฟั ง เห้ง
เจียพูดว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังพระอาจารย์
ตั้งแต่ห้าร้อยปีก่อนนั้น เคยตั้งตัวเป็นใหญ่
อยู่ในเขาฮวยก๊วยซัวถ้ำจุ๊ยเลียมต๋อง
ตั้งแต่ตามพระอาจารย์มาเป็นสานุศิษย์ ต้อง
มงคลบังคับรัดอยู่บนศีรษะ จะให้กลับไปหาเพื่อนฝูงอย่

างไรได้
แม้ว่าพระอาจารย์

ไม่ต้องประสงค์ข้าพเจ้าแท้แล้ว
ขอท่านได้ภาวนาคาถา ถอดมงคลนั้นออกเสียก่อน
ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปไม่ขัดขวางดื้อดึงซึ่งข้าพเจ้าอุ

ตสาห์พยายามตามท่านม า ก็ ไ ม่
สำเร็จประโยชน์แล้ว ก็จะกลับลาท่านไปยังที่เดิม
หลวงจีนถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจีย
พูดดังนั้นก็ตกใจ ด้วยเวลานั้นพระโพธิสัตว์สอนแต่พระ

คาถารัด

พระคาถาถอน
ท่านยังหาได้สอนไม่ จึงพูดว่าเราจะเอาอะไรที่ไหนไ

ปถอนให้ได้เล่า เห้งเจียจึงพูด
ว่าแม้ไม่มีคาถาถอนท่านต้องเอาข้าพเจ้าไปด้วย
จะขับไล่ข้าพเจ้าเสียนั้นหาควรไม่หลวงจีนถังซัมจังไม่

รู้ที่จะทำประการใด จึงพูดว่าถ้ากระนั้นเราจ
ะ ย ก โ ท ษ ให้
อีกสักครั้งหนึ่ง เจ้าจงลุกขึ้นเถิดตั้งแต่นี้ไปอย่าได้ทำดุ

ร้ายเช่นนี้อีกต่อไป เห้งเจีย
คำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่กล้าทำอีกต่อไป
พูดแล้วก็ไปจับม้ามาให้พระอาจารย์ขี่
เห้งเจียก็ออกเดินนำหน้าตัดทางไปฝ่ายปิศาจถูกเห้งเ

จียตีสองครั้ง ก็หาเป็นอันตรายไม่นึกส ร ร
เ ส ริ ญ เ ห้ ง เ จี ยว่า
อ้ายลิงตัวนี้มันดีแท้ มันรู้จักดูเรา ๆ
ทำล่อลวงมันสองครั้งแล้วมันก็สามารถรู้ได้
พวกเหล่านี้มันเดินเร็ว ถ้าลงพ้นจากเขานี้ไปสี่สิบโยช

น์
ก็จะพ้นอาณาเขตของเร า
คิดดังนั้นแล้วก็แปลงกายเป็นรูปตาเฒ่าชรามือถือลูกปร

ะคำ
ปากภาวนาบริกรรม
พระพุทธคุณ หลวงจีนถังซัมจั่งอยู่บนหลังม้า
แลเห็นคนแก่เดินมาจึงพูดสรรเสริญว่า
ทิศปราจีนประเทศนี้มีคนใจบุญมาก
มีการธุระเดินทางยังอุตสาห์ภาวนาเจริญ
พระพุทธคุณโป๊ยก่ายจึงพูดว่าพระอาจารย์อย่าเพ่อสรร

เสริญ
ภัยจะมีมาถึงตัว หลวงจีน
ถังซัมจั้งถามว่า ภัยจะมีมาแต่ข้างไหนอีกเล่า
โป๊ยก่ายบอกว่าตีลูกสาวเขาตาย
แล้วมิหนำยังตีเมียเขาตายอีกเล่า
อีตาเฒ่าคนนี้น่ากลัวจะเป็นผัวและเป็นพ่อของ
หญิงสองคนที่เห้งเจียตีตาย
ชะรอยจะมาตามลูกเมียของเขาเห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่า

ยพูดดังนั้น
จึงพูดว่าอ้ายชาติหมูมึง อ ย่ า พู ด ใ ห้
เ ล อ ะ เ ท อ ะไป
ข้าจะไปดูให้รู้แน่ก่อนว่าจะเป็นประการใด
เห้งเจียเอาไม้กระบองซ่อนเสียแล้ว ก็
เดินตัดหน้าตาเฒ่ามาร้องถามว่าท่านตาจะไปข้างไหน

ทำไมจึงต้องเดินภาวน า ไ ป
ด้วยเล่า ตัวเราเป็นชาติเสือสมิง
เจ้าทำอุบายล่อลวงต่าง ๆ จะมาล่อลวงเราด้วย
หรือจะล่อลวงได้ก็แต่ผู้อื่น
จะมาหลอกลวงเราด้วยนั้นไม่ได้ กูรู้จักมึงคืออ้าย
ปิศาจผีร้ายฝ่ายปิศาจแปลงได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
อ้าปากไม่ออกเห้งเจียก็ชักกระบอง
แล้วคิดว่า เราตีมันสองครั้งแล้วมีแต่โทษไม่มีคุณในครั้

งนี้จำเราจะตีมันให้สิ้ น ชี วิ ต
อย่าให้เป็นได้อีกต่อไปแม้พระอาจารย์จะโกรธเคืองเ

ราก็จะมีที่อ้าง เราก็จะพูดได้
เต็มปาก คิดดังนั้นก็ร่ายพระคาถาเรียกเจ้าเขาและเ

ทวดาและพระภูมิเจ้าที่ ใ น ตำ บ ล
นั้น บัดเดี๋ยวก็มาพร้อมกัน เห้งเจียจึงร้องสั่งว่าท่านทั้

งหลายจงเป็นธุระแก่ข้ า พ เ จ้ า
ด้วยปิศาจตนนี้มันสิงสู่อยู่ที่นี่
มันมาทำการล่อลวงพระอาจารย์สองครั้งแล้ว ครั้ง
นี้ข้าพเจ้าจะตีมันให้สิ้นชาติเสียขอท่านทั้งหลายคอยระ

วังสกัดไว้อย่าให้มันห นี ไ ป ไ ด้ เ จ้ า
เ ข า แ ล ะ เ ท ว ว ด า แ ล ะ
พระภูมิเจ้าที่ได้ฟังเ ห้ง เจี
ยสั่ งดั งนั้ น ก็พากันคอยระวังอยู่
เห้งเจียเมื่อสั่งเสร็จแล้วก็ถือกระบองเหล็กเดินตรงเ

ข้าไปตีถูกตาเฒ่าแปลง ปีศาจ
นั้นล้มลงกับพื้นก็สิ้นชีวิต หลวงจีนถังซัมจั้งอยู่บนหลังม้า

เห็นดังนั้น ก็ตกประหม่า
ร่างกายสั่นระรัวไปทั้งกาย โป๊ยก่ายเห็นดังนั้น
หัวเราะแล้วพูดว่าเดินหนทางได้
ครึ่งวันเท่านั้นตีคนตายเสียถึงสามคนพี่เห้งเจียนี้ฝมือแ

กดีมาก ๆหลวงจีนถังซัมจั้งจะภ า ว น า
พ ร ะ ค า ถ า เห้งเจียวิ่งมาร้องว่า
พร ะอ าจ าร ย์อ ย่า
เพ่อภาวนาก่อน ท่านจงมาดูรูปร่างปิศาจว่ามันเป็นปร

ะการใดมีแต่กระดูกกอ ง อ ยู่
เท่านั้น หลวงจีนถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ
จึงเดินเข้าไปใกล้พิจารณาดู ก็เห็น
แต่กระดูกเป็นกองอยู่ จึงถามเห้งเจียว่า
คนพึ่งตายใหม่ๆ ทำไมจึงมีแต่กระดูกอยู่
อย่างนี้เล่าเห้งเจียบอกว่าปิศาจนั้น
มันบังเกิดกายสิทธิ์มันมีฤทธิ์แปลงกายได้อาศัยอยู่
ในตำบลนี้ คอยเที่ยวหลอกลวงชนทั้งหลายให้หลงเชื่อ

มันต้องกระบองกายสิท ธิ์
จึงตาย ร่างกายจึงได้แปรกลับเป็นรูปเดิม
มันเป็นไม้อกไก่นามเรียกภาษาจีนว่า
(แป๊ะกุ๊ดฮูหยิน) เพราะฉะนั้นมันบังเกิดเป็นปิศาจฉะนี้

หลวงจีนถังซัมจั้งได้ฟั ง แ ล ะ เ ห็ น ศ
พ ดั ง นั้ น ก็ เ ชื่ อ โป๊ยก่ายยืนอยู่ข้างนั้นสอ
พล อ
พูด พระอาจารย์อย่าเพ่อเชื่อก่อนที่คนตายก็แลเห็นแจ้

งอยู่กับตาอย่างนี้ พี่เห้งเจีย
แกกลัวท่านภาวนา แกจึงเล่นกลทำให้ตาคนเห็นเป็นรู

ปกระดูกเช่นนี้หลวงจี น ถั ง ซั ม จั้ ง เ
ป็ น ค น หู เ บ า และทั้งไม่ชอบเห้งเจียว่
าเ ป็น คน ดุร้ าย อยู่ แล้ ว
ก็พาซื่อเห็นจริงด้วยโป๊ยก่าย
มีความโกรธเห้งเจียจึงภาวนาพระคาถา
เห้งเจียร้อง
ว่าขอพระอาจารย์ได้หยุดก่อน
ข้าพเจ้าจะพูดให้ท่านฟังหลวงจีนถังซัมจังว่าอ้ายหัวลิง

ยังจะมาพูดว่ากระไรต่ อ ไ ป อี ก เ ล่
า วิสัยคนทำ
ความดีดุจหญ้าเมื่อฤดูเดือนสามถึงไม่เห็นสูงแต่มากวัน

เข้าก็ย่อมสูงยาวขึ้นค น
ทำการชั่วร้ายเปรียบเหมือนเอามีดลับกับหิน
ถึงไม่เห็นคอดนานไปก็เห็นเป็นรอย
นี่เจ้าตีคนตายในวันเดียวถึงสามคนฉะนี้
เห็นว่าสันดานเจ้าดุร้ายเหลือเกินมิได้
คิดจะทิ้งพยศอันชั่วเลย เราจะผ่อนผันอย่างไรได้
เจ้าจงไปเสียให้พ้นเราโดยเร็ว
ข้าไม่เลี้ยงเจ้าอีกแล้วเห้งเจียพูดว่าอาจารย์โกรธเคื

องข้าพเจ้าจะมิผิดไปห รื อ
ก็เมื่อเห็นแก่ตาว่ามัน
เป็นปิศาจร้าย คิดล่อลวงจะฆ่าพระอาจารย์ข้าพเจ้าป้

องกันท่านไว้กำจัดปิศ า จ
เสียได้ฉะนี้ ท่านมาหลงเชื่อฟังอ้ายหัวหมูมันสอพลอพูด

ยุยง กลับมาให้โทษโกรธ
ข้าพเจ้าอย่างนี้จะควรหรือ และท่านกลับมาขับไล่ข้าพ

เจ้า ข้าพเจ้าจะไปก็เป็นคน
ไม่มีความอายครั้นข้าพเจ้าจะไปก็วิตกถึงพระอาจารย์

ที่จะไม่มีคนใช้ไปข้าง หน้าอีกหลว
งจีนถังซัมจั้งได้ฟังเห้
งเจียพูดดังนั้นก็โกรธจึงพู ดว่า
อ้ายชาติลิงไม่มีอามา
อวดว่าตัวเป็นคนดีไม่มีผิด โป๊ยก่ายซัวเจ๋งนั้นไม่ใช่คน

หรือ เห้งเจียพูดอ้อนวอน
ชี้แจงอย่างไรพระถังซัมจั้งก็ไม่เชื่อฟังก็มีความโทมนัส

เสียใจเป็นอันมาก จึงถอน
ใจใหญ่พูดว่าแสนเข็ญ ๆ เมื่อพระอาจารย์ออกจากเมื

องหลวง มาถึงเล่าเป๊กกิม
เล่าเป๊กกิมก็ส่งมาถึงเหลียงก่ายซัว
ท่านช่วยข้าพเจ้าออกจากเขาข้าพเจ้าก็คำนับ
ท่านว่าเป็นอาจารย์ ข้าพเจ้าตามมาข้ามเขาเข้าถ้ำป

ราบปิศาจจับผีร้าย จับโป๊ยก่าย
ได้ชัวเจ๋งอย่างนี้มีความทุกข์ยากลำบากมากับท่านสุดที่

จะพรรณนา มาวันนี้พระ
อาจารย์จะมาหลงเชื่ออ้ายคนสอพลอยุยงโกรธข้าพเจ้

าไล่ข้าพเจ้าเสียมิให้ ไ ป ต า ม
ตั้งแต่นี้ก็จะขาดกัน แต่ยังขัดข้องด้วยพระคาถานั้นอยู่ห

ลวงจีนถังซัมจั้งได้พั ง เห้ ง เจี ย พู
ด ดั ง นั้ น จึ ง พู ด ว่ า เจ้ า จ ง
กลับไปเถิดคาถานั้นข้า
ไม่ภาวนาต่อไปแล้ว เห้งเจียจึงตอบว่าอย่างนี้ก็ยากอ

ยู่ที่จะเชื่อได้ ไปข้างหน้า
บางที่ไปปะปิศาจหรือยักษ์ร้ายโป๊ยก่ายสู้ไม่ได้ก็จะคิดถึ

งข้าพเจ้า ท่านก็จะภาวนา
พระคาถาขึ้น ข้าพเจ้าก็จะมีความเจ็บปวดจะทนที่ไหน

ได้เล่าหลวงจีนถังซัม จั่ ง ได้ ฟั ง เ
ห้ ง เจี ย พู ด ดั ง นั้ น ก็ ยิ่ ง มี ค
วามแค้น จึงลงจากหลังม้า
เรียกซัวเจ๋งให้เอาถุงมาจึงเอากระดาษภู่กันออกเขีย

นหนังสือสัญญาแล้วสงใ ห้
เห้งเจียพูดว่าถือหนังสือนี้ไว้เป็นพยาน
ตั้งแต่นี้ไปเราไม่ต้องการใช้เจ้าต่อไป หรือ
เจ้าไม่เชื่อเราจะปฏิญาณตัวให้
เห้งเจียรับหนังสือแล้วพูดว่าท่านไม่ต้องปฏิญาณ
ดอกข้าพเจ้าจะลาพระอาจารย์ไปแล้ว
ข้าพเจ้าสามิภักดิ์ตามท่านมาก็ไม่สำเร็จมรรค
ผลอันใด มาได้ครึ่งทางก็จากกันไป
ขอพระอาจารย์นั่งลงข้าพเจ้าจะกราบลาหลวงจีนถังซั

มจั้งหันหน้าไปเสียไม่ รั บ ล า
แล้วพูดว่าข้าเป็นสมณะตั้ง อยู่ในกิจ
แห่งธรรม ไม่เหมือนเจ้าเป็นชาติคนพาลเราไม่รับไห

ว้ เห้งเจียเห็นดังนั้นจึง ร่ า ย
พระคาถาแล้วถอนขนเพชรออกสามเส้นเสกขึ้นเป็นรูป

เห้งเจียอีกสามรูป เข้าล้อม
หน้าล้อมหลังไหว้อาจารย์ หลวงจีนถังซัมจั้งหลบไม่พ้น

จึงรับไหว้เห้งเจีย ครั้น
เห้งเจียไหว้แล้วก็ลุกขึ้นเรียกขนเพชรกลับเข้าตัวตาม

เดิม แล้วจึงมาสั่งซัวเจ๋งว่า
น้องเป็นคนดีแม้ไปข้างหน้า จงระวังอย่าไว้ใจอ้ายโป๊

ยก่ายชาติชั่วมักจะพูด ส อ พ ล อ
ส่อเสียด เมื่อเดินตามทางไปนั้นจงระวังระไว
บางทีจะปะปิศาจและยักษ์ร้าย ถ้า
ดังนั้นเจ้าจงออกชื่อพี่ว่าเป็นสานุศิษย์ใหญ่
พวกปิศาจเหล่านั้นรู้สึกเคยเข็ดหลาบ
ฤทธาอานุภาพของพี่จะครั่นคร้ามไม่อาจจะทำร้ายพระ

อาจารย์หลวงจีนถังซัม จั่ ง พู ด ว่
า ข้าเป็นสมณะสุจริตไม่เหมือ น เ จ้ า ค
น ชั่ว ร้า ยอ ย่า งนั้ น
เจ้าอย่าวุ่นวายว่ากล่าวสังสอนเลย
จงรีบไปให้พ้นโดยเร็วเถิด เห้งเจียเห็นว่า
อาจารย์สิ้นความอาลัยแท้แล้วมิรู้ที่จะทำประการใด
ก็จำจะต้องกลับไป เห้งเจียก็
เหาะขึ้นกลางอากาศหกคะเมนทีหนึ่งเหาะตรงมายังเ

ขาฮวยก๊วยซัว เมื่อเวลา
เหาะมานั้น เอกาแต่ผู้เดียว
ในดวงจิตให้มีความอาลัยสะท้อนถอนใจใหญ่ บัดเดี๋ยว
ใจก็มาถึงฝั่งทะเลมหาสมุทรทิศตะวันออก
เห้งเจียก็ลอยอยู่บนอากาศ คิดถึงพระ
อาจารย์มีความโทมนัสยิ่งนักก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นคร่ำค

รวญไปต่าง ๆ หยุดสักประ
เดี๋ยวแล้วก็เหาะเลยไป จึงคิดอยู่แต่ในใจว่าหนทางนี้

ห้าร้อยกว่าปีแล้วเรา มิได้
มาทางนี้คิดดังนั้นแล้ว ก็เหาะลงมาถึงเขาฮวยก๊วยซัว

เห้งเจียก็ลดลงยังเนินเขา
เหลียวซ้ายแลขวาก็เห็นเงียบสงัดอยู่
ต้นไม้ดอกไม้แห้งเหี่ยวร่วงโรยราไปหมดสิ้น
และที่ตั้งแต่งด้วยศิลาเคยนั่งเล่นเย็นเช้าก็หักพังเสียห

ายไปทั้งสิ้น เห้งเจียเห็นดัง
นั้นก็ยิ่งมีความโทมนัสมากขึ้น
ในเมื่อเห้งเจียคร่ำครวญอยู่นั้น ได้ยินเสียงในซอก
เขาพุ่มรก เห็นลิงน้อย ๆ วิ่งออกมาเจ็ดแปดตัว
พากันเข้าล้อมหน้าล้อมหลัง
คำนับแล้วพูดว่า วันนี้ท่านไต้เซียกลับมาแล้วเห้งเจียถ

ามว่าพวกเจ้าไปข้างไ ห น ห ม
ด จึ ง ไ ด้ เ งี ย บ สั ง ด อ ย่ า ง นี้
ข้ามาถึงนานแล้ว
ก็มิได้เห็นพวกเจ้านี่เป็นด้วยเหตุอย่างไร
พวกวานรน้อย ๆ ได้ฟังเห้งเจียต่างคน
ต่างเล่าบอกว่า ตั้งแต่ไต้เซียไปแล้ว
อยู่ภายหลังมีพวกพรานมาทำแก่ข้าพเจ้าให้
ได้รับความทุกข์สุดที่จะรำพัน
มันเอาอาวุธศรและหน้าไม้มายิ่ง และเอาสุนัขมา
ล้อมไล่ตีจับเป็นเอาบ้างจับตายเอาบ้าง
เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึงหนีซ่อนเร้นอยู่
ตามซอกห้วยชานเขาและพุ่มรกและในถ้ำจึงได้รอดพ้น

นี่ข้าพเจ้าได้ยินเสีย ง ไ ต้ เ
ซี ย
กลับมาพวกข้าพเจ้าจึงออกมาหา
เห้งเจียได้ทราบดังนั้น ก็ยิ่งมีความโทมนัสเสียใจ
ยิ่งนัก จึงถามว่าพวกพรานเหล่านั้น
มันจับพวกเจ้าไปทำประการใดวานรน้อย ๆ
เหล่านั้นจึงบอกว่า มันจับตายได้ก็เอาไปต้มแกงกิน
มันจับเป็น
ได้ก็เอาไปหัดเล่นงิ้วเล่นละครแล้วเอาไปกลางตลาด

ทำเล่นเต้นรำต่าง ๆ มันพากัน
ตีกลองและม้าล่อเฮฮาหัวเราะกันเป็นการสนุกสนานข

องมันอย่างนี้เห้งเจีย ไ ด้ ฟั ง
พ ว ก ว า น ร เ ล่ า ใ ห้ ฟั ง ดั ง นั้ น
มีความแค้นดุจไฟลุกอยู่ในท รว งอ ก
จึงถามว่าเดี๋ยวนี้ในถ้ำใครเป็นหัวหน้า
ลิงน้อยจึงตอบว่ามีนายเบ็ลิ้วเจียงกุน
แม่ทัพที่สามเป็นหัวหน้า เห้งเจียว่าพวกเรารีบไปบอก

ให้ออกมาหาเราโดยเร็ว ลิง
น้อย
ก็พากันวิ่งเข้าไปบอกเบ็ลิ้วแม่ทัพที่สามได้ฟังลิงน้อยมา

บอกดังนั้น ก็มีความยินดี จึงพาพวกวานร
ออกมาคำนับรับไต้เซียเข้าไปในถ้ำ
เห้งเจียขึ้นนั่งอยู่บนที่ท่ามกลางบริวารวานร
ใหญ่น้อยแล้ว พวกวานรทั้งหลายก็พากันคำนับแล้วจึงถ

ามว่า พวกข้าพเจ้าได้ยินว่า
ท่านรอดชีวิตออกแล้วตามพระถังซัมจั้งไปประเทศไซที

เพื่ออาราธนาพระธรรม ทำไม
ไต้เซียจึงกลับมาได้เล่าเห้งเจียได้ฟังพวกวานรถามดั

งนั้นจึงตอบว่า พวกเจ้าทั้งหลายยังหารู้
เ ห ตุ ผ ล
ต้นปลายไม่ ถังซัมจังนั้ไม่รู้จักคนดีและคนชั่ว
เราเห็นแก่เธอตามไปช่วยรักษา
ด้วยตามระยะทางที่ไปนั้นมีแต่ภูตผีปิศาจยักษ์มารร้ายก

าจมาก เราได้ปราบปราม
ภูตผีปิศาจร้ายให้ราบคาบไปได้ทั้งสิ้น
เพราะความจงรักภักดีได้ความลำบากทรมาน
กาย ได้ตีปิศาจตายเธอกลับพูดว่าเป็นคนดุร้ายเหี้ยมโ

หด ทำหนังสือสัญญาว่า
ไม่ใช้เราอีกต่อไปขับไล่ให้เรากลับเสีย

เราจึงได้กลับมาดังนี้พวกวานรทั้งหลายได้ฟังไต้เซียเ

ล่า ก็พากันตบมือหัวร่อว่า ดี
แ ล้ ว ไ ต้ เ ซี ย ก ลั บ
มาอยู่ จะได้ปกครองรักษาพวกข้าพเจ้า
พวกข้าพเจ้าจะได้มีความสุข ท่านจะตาม
ไปทำไมให้ป่วยการไม่เป็นผลประโยชน์อะไร
พวกวานรพูดแล้วจึงบอกกันให้เอา
น้ำเหล้ามะพร้าวมาให้ไต้เซียกินแก้ทุกข์
เห้งเจียห้ามว่าอย่าเพ่อกินก่อน ข้าจะ
ถามพวกเจ้าว่า พวกพรานนั้นกี่วันมันจึงจะมาหนหนึ่ง
เบ๊ลิ้วบอกว่ามันมาทุกวัน
เป็นนิตย์ วันนี้ท่านคอยดูก็จะได้เห็นเห้งเจียได้ฟังพวก

วานรบอกดังนั้น จึงสั่งลิงน้อยให้ช่วยกั
น เ ก็ บ หิ น แ ล ะ ก ร วด
ไปกองไว้บนเนินเขาให้มาก
แล้วพวกเจ้าจงแอบหนีอยู่ในถ้ำ ไว้ธุระข้าจะทำวิชา
แก้มือฝ่ายลิงน้อยทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็ไปเที่ยวเก็บหิ

นและกรวดมากองไว้ตา ม
คำสั่ง แล้วก็พากันหลบหนีเข้าซ่อนอยู่เสียในถ้ำ
เห้งเจียจึงขึ้นบนยอดเขาคอยดู
บัดเดี๋ยวก็แลเห็นข้างทิศอาคเนย์ทั้งคนทั้งม้าประมาณสั

กพันเศษ ถืออาวุธหน้าไม้
ธนูและแหลนหลาวหอกดาบต่าง ๆ
และสุนัขสำหรับไล่ก็มีมาหลายสุนัข พวกคน
ก็ตีกลองและม้าล่อโหร้องกันขึ้นมา
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธเป็นอันมาก
จึงร่ายพระคาถาคาบม้วนลมบังเกิดเป็นลมพายุใหญ่
พัดหอบเอาหินกรวดเหล่า
นั้นสาดลงไปยังพวกพรานเหล่านั้นเจ็บป่วยล้มตายไปทั้

งสิ้น ซาก ศพล้มกลิ้งอยู่
กับที่โลหิตไหลนองไปเห้งเจียเห็นดังนั้นก็ตบมือหัวเรา

ะพักใหญ่ แล้วพูดว่าเราตามพระอ
า จ า ร ย์ ไ ป
ท่านก็สั่งสอนทุกวัน ๆ ว่าพันวันทำความดี
ความดีไม่ใครจะพอ วันเดียวทำความ
ชั่วร้าย ความชั่วร้ายมากเหลือนั้น
อันคำนี้ก็เป็นความจริงได้ ฆ่าปิศาจสองสาม
หนท่านว่าดุร้าย เรากลับมาบ้านวันนี้
เราทำเวรฆ่าชีวิตเขาโดยมาก พูดเช่นนี้แล้ว
จึงสั่งพวกวานรให้ถอดเสื้อกางเกงของคนตายนั้นมาใ

ส่ ถลกหนังม้ามาทำลายธนู
หน้าไม้ เก็บเอาเครื่องศาสตราอาวุธนั้นมาฝึกหัดซ้อม

ฝีมือกัน เก็บเอาธงสีต่าง ๆ
นั้นมาประจบเย็บติดกันเข้าเป็นธงห้าสี
แล้วเขียนอักษรลงสิบสี่ตัวว่า (ตังซิวฮวย
ก้วยซัวหกจิ้นจุ๊ยเลียมต๋องซีเทียนไต้เชีย)

แปลว่าซ่อมแปลงเขาฮวยก๊วยซัวปฏิสัง
บรณ์ถ้ำจุ๊ยเลียมต้องขึ้นเห้งเจียเป็นซีเทียนไต้เซียมายั

งเดิม แล้วเห้งเจียสั่งให้ชัก
ธงขึ้นตั้งมั่วสุมสะสมเสบียงอาหารและเกลี้ยกล่อมพวก

ยักษ์มารปิศาจที่มีฝีมือ อ
เห้งเจียย่อมเป็นผู้มีสันดานพอใจเป็นคนโต
ทั้งฤทธาอานุภาพเวทมนต์ก็ประสิทธิ์
ขลังแข็งแรง เห้งเจียไปขอน้ำทิพย์ของพระยานาคมา

ทั้งสิ่มหาสมุทร มาล้างบนเขา
ให้สะอาดแล้ว ก็ปลูกต้นไม้พันธุ์ต่าง ๆ
ให้เป็นที่ร่มรื่นสำราญฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั้งเชื่อฟังโป๊ย

ก่ายสอเสียดขับไล่เห้ ง
เ จี ย ก ลั บ ไ ป แ ล้ ว ก็ ขึ้ น ม้ า
ออกเดิน ซัวเจ๋งยกหาบใส่บ่าเดินตามกันไปเดินข้ามเ

ขาแป๊ะเฮ้าซัว แลไปข้างหน้า
เห็นมีดงไม้ใหญ่; ร้องสังโป๊ยก่ายซัวเจ๋งว่าหนทางดง

ป่ารกเปลียวจงระวังร
ะ ไ ว ใ ห้
มาก ๆ โป๊ยก่ายถือคราดเหล็กออกเดินนำหน้าตัดทาง

เข้าดง ในเวลากำลังเดิน
นั้นหลวงจีนถังซัมจั๋งยอหยุดม้าบอกแก่โป๊ยก่ายว่าอาตม

ภาพมีความหิวอ่อนนัก
ท่านจงไปหาข้าวมาให้กินแก้หิวเสียก่อนแล้วจึงค่อยไป

โป๊ยก่ายว่าถ้ากระนั้น
อาจารย์
ลงหยุดพักที่นี่ก่อน ข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตหลวงจีนถังซั

มจั้งก็ลงจากม้า ซัวเจ็ง
วางหาบลงหยิบบาตรส่งให้โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายรับบาตรเดินลัดออกจากดงตรงไปข้าง
ทิศตะวันตก ประมาณร้อยเส้นเที่ยวค้นหาบ้านคนก็ไม่เ

ห็นมี พบแต่สัตว์เสือร้าย
โป๊ยก่ายเดินลำบากเข้าก็คิดถึงเห้งเจียถ้าอยู่เป็นผู้บิณ

ฑบาต มาวันนี้เขาไม่อยู่ตก
เป็นหน้าที่ของตัวเราก็ตรึกนึกถึงเห้งเจีย
นี่ก็จริงเหมือนคำที่เขาพูดกันว่า (มีบ้าน
จึงจะรู้ราคาข้าวและฟืน เลี้ยงลูกจึงจะรู้คุณของบิดาม

ารดา)
นี่เราจะไปหาที่ไหนได้
โป๊ยก่ายคร่ำครวญดังนั้น ก็บังเกิดง่วงเหงาหาวนอนโ

ป๊ยก่ายทนหาวนอนไม่ไ

ห ว

ก็เดินแวะเข้าไปที่พุ่มรกก็มุดเข้าไปนอนหลับเสียพักให

ญ่จนไม่รู้สึกตัวฝ่ายห

ล ว ง จี น ถั ง ซั ม จั ง นั่ ง ค อ ย โ ป๊

ย ก่ า ย อ ยู่ ในกลางดงจิตใจให้หวาดเสี ยว

ไม่ มี

ความผาสุกสบายเลย นัยน์ตาก็ให้เขม่นไม่หยุด

จึงเรียกซัวเจ๋ง มาพูดว่า โป๊ยก่าย

ไปบิณฑบาตตะวันก็พ้นเพลแล้วยังไม่เห็นกลับมาที่เนินด

งนี้ไม่ควรจะพักเราจง

ไ ป

หาที่พักจึงจะดี ซัวเจ๋งพูดว่าอย่าเพ่อไปก่อนรอข้าพเจ้

าไปตามโป๊ยก่ายก่อน จึง
ค่อยพร้อมกันไป หลวงจีนถังซัมจั้งก็เห็นชอบด้วย
ซัวเจ๋งก็ถือกระบองเดินออกมา
จากดงเที่ยวตามโป๊ยก่ายตามเนินป่า
ฝ่ายหลวงจีนถังซัมจั่งนั่งอยู่ในดงแต่ผู้เดียว
ในจิตใจให้ง่วงเหงา จึงขืนอุตสาหะสะกดใจไว้แล้วก็

ผุดลุกขึ้นค่อย ๆ
เดินชมพิศดู
ตามต้นผลไม้พอให้แก้รำคาญ อันที่ในดงนั้นมีทางมากแ

ยกไปหลายทาง หลวงจีน
ถังซัมจั้งเวลานั้นจิตใจไม่ปรกติเดินหลงทางไปไม่รู้ที่ว่

าจะกลับก็เดินหลงออก

ด ง ไ ป
ทางทิศอาคเนย์ แลไปข้างหน้าเห็นมีรัศมีทองฟุ้งขึ้นมา

เวลานั้นแสงตะวันสอง
มากกระทบยอดพระเจดีย์จึงได้มีรัศมีผุดผ่องขึ้นพระถัง

ขัมจั้งและไปก็เห็นอง
ค์ พ ร ะ
เจดีย์ จึงคิดว่าเมื่อเราจะออกจากเมืองหลวงก็ได้อธิ

ษฐานว่าแม้ปะพระพุทธ
รู ป จ ะ
นมัสการ พบพระสถูปเจดีย์ก็จะกราบไหว้ทำไมเมื่อเดิ

นมาจึงไม่เห็น ที่ข้างพระ
เจดีย์นั้นคงจะมีวัดวาอารามพระเจ้าพระสงฆ์อยู่
จำเราจะแวะเข้าไปดู แต่ที่ของและ
ม้าอยู่กลางดงนั้นเห็นจะไม่เป็นอันตราย
เพราะในดงนั้นน้อยนักที่คนจะไปมา แม้
คอยโป๊ยก่ายซัวเจ้งมาพร้อมกันก็ดีแต่ยังช้าจำเราจะเ

ข้าไปในวัดก่อน
คิดดังนั้น
แล้วก็เดินตัดตรงเข้าไปที่องค์พระเจดีย์
ครั้นถึงประตูใหญ่พระถังซัมจั้งแลเข้าไป
ในพระเจดีย์ก็เห็นมู่ลี่แขวนห้อยอยู่
จึงเดินเข้าไปข้างในเปิดมู่ลี่เข้าไปชั้นในเห็นมี
แท่นศิลา ข้างบนแท่นนั้นมีคนนอนแต่หน้าเขียวแยกเขี้ย

วออกจากปาก
กำลังนอน
หลับอยู่บนแท่นพระถังซัมจั้งเห็นก็รู้ว่ายักษ์ปิศาจ

ในอกใจก็รัวสั่นไปทั้งกายหัน
หน้าวิ่งกลับออกมาข้างนอกทันทีฝ่ายปิศาจยักษ์ตกใจตื่น

ขึ้น
ร้องถามพวกปิศาจน้อย ๆ ว่าข้างนอกนั้นคนอะไร
ที่ไหนมา ปิศาจน้อยมองตามไปก็เห็นพระสงฆ์
จึงบอกว่าพระสงฆ์ที่ไหนมาก็ไม่
ทราบ ปิศาจยักษ์ได้ยินดังนั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า
นี่เหมือนแมลงวันมาจับบน
หัวงู มันเอาภักษาหารมาให้เรา
พวกเรารีบตามจับตัวมาให้ได้ พวกปิศาจน้อยๆ
วิ่งตามไปจับตัวหลวงจีนมาได้แล้ว
ก็พากันฉุดคร่าเอาตัวมาหลวงจีนถังซัมจั้งยกมือคำนับ
ปิศาจยักษ์จึงถามว่านี่ตัวเป็นสงฆ์อยู่ประเทศ
ไหนจะไปข้างไหนจึงมาทางนี้
จงบอกมาให้แจ้งโดยเร็ว พระถังซัมจั้งบอกว่า
อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถัง รับรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่อ

งเต้จะไปอาราธนาพระ ไ ต ร ปิ ฎ ก
ธรรมประเทศไซที บัดนี้อาตมภาพมาถึงนี่จะใคร่นมัสก

ารพระเจดีย์
บังเอิญทำให้
ท่านตกใจขอท่านได้ยกโทษให้แก่อาตมภาพที่ได้ผิดนี้
ถ้าอาตมภาพไปธุระสำเร็จแล้ว
กลับไปถึงเมืองอาตมภาพจะจดชื่อท่านไว้เป็นที่ระลึกปิ

ศาจยักษ์ได้ฟังหลวงจี
นถังซัมจั้งพูดดังนั้น
ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ตัวอยู่เมืองบน
เป็นมนุษย์โดยความจริงเราอยากกินเนื้อ
บัดนี้เนื้อนั้นจะต้องอยู่ในปากเราจะปล่อย
ไปไม่ได้ จะหนีไปไหนก็คงหนีไปไม่พ้นพูดดังนั้นแล้ว
จึงสั่งบริวารให้เอาตัวพระ
ถังซัมจั้งไปมัดไว้กับเสาที่ในถ้ำอย่าให้หนีไปได้ปิศาจยั

กษ์ก็ถือมีดเดินมาใกล้

ถามพระถังซัมจั้งว่าตัวมากี่คนจึงมาถึงนี่
เพราะว่าคนเดียวคงจะมาไม่ได้เป็นแน่พระถังซัมจั้งก็

บอกตามจริงว่า
อาตมภาพมามีสานุศิษย์ส อ ง ค น น า
ม เ รี ยกว่า
โป๊ยก่ายซัวเจ็งคนทั้งสองพากันไปเที่ยวบิณฑบาตและห

าบกับม้ายังทิ้งอยู่กล
า ง ด ง
ปิศาจว่าถ้ากระนั้นยิ่งดีมากอาจารย์สานุศิษย์กับม้ารวม

เป็นสี่ด้วยกันก็พอกิน
ไ ด้
สักเวลาหนึ่งพูดดังนั้นแล้วจึงสั่งบริวารว่า
พวกเจ้าจงปิดประตูคอยท่า เราจะไป

จับตัวพวกศิษย์มาพร้อมกับอาจารย์จึงค่อยต้มเลี้ยงกันสั

กเวลาหนึ่งฝ่ายซัวเจ๋ ง อ อ ก จ า ก
ด ง เ ที่ ย ว ต า ม ห า โ ป๊ ย ก่ า ย
เดินมาประมาณทางไกลร้ อย
เส้นเศษ เที่ยวค้นหาก็ไม่เห็นโป๊ยก่าย
ทั้งบ้านช่องผู้คนก็ไม่มี จึงขึ้นยืนบนเนิน
สูงแลไปดู ก็ได้ยินเสียงในพุ่มไม้รกมีเสียงคนพูด
ซัวเจ๋งจึงรีบเดินเข้ามาใกล้ เอา
ไม้กระบองแหวกหญ้ารกดู ก็เห็นโป๊ยก่ายนอนหลับสนิท

ไม่รู้สึกตัว
ปากก็ละเมอ
พูดเลอะเทอะไม่ได้ศัพท์ ซัวเจ๋งเข้าไปจับใบหูดึงขึ้น
เรียกว่าอ้ายหมูป่าอาจารย์ใช้
ให้ไปบิณฑบาต ทำไมจึงมานอนซุกซ่อนหลับอยู่อย่างนี้โ

ป๊ยก่ายตกใจตาลีตาลา น ลุ ก ขึ้ น ถ า
ม ว่ า เ ว ล า นี้ กี่ โ ม ง แ ล้ ว
ซัวเจ๋งบอกว่าท่านให้
ไปบิณฑบาตข้าว ๆ ก็ไม่ได้แล้วจะไปหาที่ไหน
จงกลับไปหาท่านก่อน โป๊ยก่ายก็
กระหืดกระหอบมากับซัวเจ็ง
ตัดทางเดินตรงมาในดงที่หยุดนั้น ครั้นถึงที่พักแล
ไปก็ไม่เห็นพระอาจารย์ ซัวเจ๋งไม่เห็นอาจารย์ก็โกร

ธโป๊ยก่าย

จึงพูดว่าเพราะ
อ้ายชาติหมูนี่และไปซุ่มหลับเสียจึงกระทำให้ข้าการ
ปิศาจและยักษ์ร้ายมันคงจะ
จับเอาอาจารย์ไปเสียแล้วโป๊ยก่ายหัวเราะว่าในดงนี้

เป็นที่ชัยภูมิดี

ปิศาจผียักษ์ที่ไหนจะมี นี่เห็นพระ
อาจารย์จะเที่ยวเดินชมป่าเล่นเพื่อแก้รำคาญดอกกระ

มัง
เราทั้งสองเดินตามไปดู
ก่อนเถิดพูดกันแล้วโป๊ยก่ายจูงม้าซัวเจ็งเอาหาบใส่บ่า

ก็พากันเดินออกจากดง ตรง
มายังทิศอาคเนย์เดินไปมองหาไปก็ไม่เห็น
บัดเดี๋ยวแลไปก็เห็นมีรัศมีออกสว่างไสว
โป๊ยก่ายแลเห็นดังนั้นจึงพูดว่า
ที่ตรงนั้นมีพระเจดีย์คงจะมีวัดวาอารามเป็นแน่
'พระอาจารย์เห็นจะไปฉันข้าวในวัดนั้นตอกกระมัง
เราพากันเข้าไปดูเพื่อจะพบท่าน
ซัวเจ้งว่าเรายังไม่แน่ใจว่าจะร้ายหรือดี
เราจงดูข้างนอกก่อน คนทั้งสองก็พากัน
เดินเข้ามายังประตูใหญ่ ครั้นถึงเห็นบนประตูใหญ่มีอัก

ษรจารึกไว้หกตัวว่า ถ้ำ
(อั๋วจื้อปองง้วยต้อง) ซัวเจ๋งจึงพูดว่า
ที่นี่ไม่ใช่วัดวาอารามเป็นที่ปิศาจ ยักษ์ร้าย
อยู่ อาจารย์ของเราเห็นจะอยู่ในที่นี้เป็นแน่
โป๊ยก่ายว่าพี่จะไปถามดู มือถือคราด
เหล็กเดินมายังประตูแล้วตะโกนเรียกว่าใครอยู่ในนั้น

ช่วยเปิดประตูรับด้วย พวกปิศาจ
น้อยได้ยินเสียงคนเรียก
จึงวิ่งมาเปิดประตู แลไปก็เห็นสองคนรูป
ร่างประหลาดก็รีบกลับเข้าไปบอกไต้อ๋องว่า
อ้ายสองคนมาแล้ว ปิศาจยักษ์ถาม
ว่าสองคนไหน ปิศาจน้อยบอกว่าอยู่ข้างนอก
คนหนึ่งปากยาวหูใหญ่คนหนึ่ง
หน้าสีหมอกหัวผมรุงรัง มันร้องเรียกให้เปิดประตูรับ
ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังดังนั้นก็มี
ความยินดีพูดว่า อ้ายสองคนนี้คือโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งมัน

มาตามอาจารย์ของมัน

หน้าตามันดุร้ายอยู่ เราจะทำหละหลวมแก่มันนั้นเห็นจ

ะไม่ได้

คิดเห็นดังนั้นแล้ว
จึงเรียกเอาเครื่องแต่งตัวมาแต่ง
มือถืออาวุธมีดง้าวเดินออกมายังประตูโป๊ยก่ายซัวเจ็ง

เห็นปิศาจหน้าตาดุร้า ย
และท่าทางเหี้ยมห้าวหาญ แ
ข็ ง แรง
สีหน้าเขียวมีเขี้ยวหนวดสีชมพูผมแดงดังชาด
สวมเกราะทองแดงมือถือมีดดาบ
ชื่อนั้นเรียกว่า ออึ่งเพ้าไต้อ๋อง)
เมื่ออึ่งเพ้าไต้อ๋องออกมาถึงประตูแล้วจึงมีคำถาม
ว่า พวกเจ้ามาแต่ไหนจึงบังอาจมาทำฮึกฮักดังนี้
จงเร่งบอกมาโดยเร็วโป๊ยก่ายได้ยินถามดังนั้น
จึงตอบว่าอ้ายทารกมึงจำไม่ได้หรือ คือพระเจ้าถัง
ไทจงฮ่องเต้ มีรับสั่งให้พระอาจารย์เราไปอาราธนา

พระธรรมยังมัชฌิมประ เ ท ศ
อาจารย์เราเป็นน้องพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ถ้าอยู่ในถ้ำนี้ขอให้ส่งมาโดยเร็ว มิ
ฉะนั้นเราจะเอาคราดเหล็กตีกระหนาบเข้าไป
อึ่งเพ้าไต้อ๋องได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
แล้วพูดว่าจริงมีสงฆ์รูปหนึ่งอยู่ในถ้ำเรา
เราไม่มีความรังเกียจทุกเวลาก็จงรักภักดี
เราทำโต๊ะเนื้อคนเลี้ยงทุกเช้าเย็น
พวกเจ้าอยากกินก็เข้ามาจะให้กินสักก้อนหนึ่ง
จะได้รู้รสชาติว่ามันอร่อยอย่างไรโป๊ยก่ายคิดว่าจริงจ

ะใคร่เข้าไป ซัวเจ๋งวิ่งมายึดไว้ถาม ว่ า
พี่ กิ น เ นื้ อ ค น เ มื่ อไร โป๊ย
ก่ายจึงนึกขึ้นได้มีความโกรธยิ่งนัก
จับคราดตรงเข้าสับลงที่ศีรษะปิศาจอึ่งเพ้า ปิศาจ
อึ่งเพ้าหลบทันก็เข้าต่อสู้กันเป็นสามารถ
คนทั้งสองต่างแผลงอิทธิฤทธิ์เหาะขึ้นรบ
กันบนอากาศ ซัวเจ็งเห็นดังนั้นก็วางหาบปล่อยม้า
ชักไม้พลองเหล็กเหาะขึ้นไป
ตามช่วยโป๊ยก่ายรบระดม ต่อสู้กันเป็นสามารถยังหาแ

พ้ชนะกันไม่ โป๊ยก่าย ซัว
เจ็งต่อสู้แก่ปิศาจอึ่งเพ้า ได้สามสิบเพลง
โดยเหตุบุญบารมีของพระถังซัมจั้ง ที่จะ
ยังไม่ถึงแก่ชีวิตอันตราย จึงบันดาลมิให้โป๊ยก่ายซัวเจ๋

งแพ้แก่อึ่งเพ้าปิศาจ เทพยดา
คอยรักษาโป๊ยก่ายซัวเจ็งอยู่ ฝ่ายหลวงจีนถังซัมจัง
ต้องมัดอยู่ในถ้ำนั้นกำลังร้อง
ไห้โศกเศร้าอยู่ แลไปเห็นหญิงคนหนึ่งเดินออกมายืนอ

ยู่ข้างพระถังซัมจั้งถ า ม ว่ า
เธอนี้อยู่ที่ไหน เหตุใดจึงได้มาต้องมัดอยู่อย่างนี้พระถั

งซัมจั้งได้ยินถามดังนั้น น
จึงพิเคราะห์ดูหญิงนั้นอายุ ป
ร ะ มาณสามสิบปีเศษ
จึงตอบว่าอาตมภาพก็ถึงที่ตายแล้ว
มาถึงที่ของสีกาแล้วจะกินเนื้อก็กินเสียเถิด
จะถามอะไรไปทำไมให้เนิ่นช้าไปเล่า
หญิงนั้นจึงบอกแก่พระถังซัมจังว่า ข้าพเจ้า
มิใช่ผีปิศาจดอกบ้านข้าพเจ้าจากที่นี่ไปสามร้อยโยชน์ที่

ตำบลนั้นมีเมืองหนึ่งเ รี ย ก ว่ า
(โป๊เชียงก๊ก) ข้าพเจ้านี้คือพระราชบุตรีที่สามชื่อข้าพ

เจ้าเรียกว่า (แป๊ะฮ่องเชียว)
เหตุเมื่อหน้าก่อนสิบสามปี เดือนสิบขึ้นสิบห้าค่ำออกมา

ยังสวนดอกไม้ชมเดือน
และดอกไม้ อ้ายปิศาจตนนี้มันทำลมพายุมืดฟ้ามัวฝน
แล้วพัดหอบเอาข้าพเจ้า
มาเป็นผัวเมียแก่มันสิบสามปีแล้ว
มีบุตรชายบุตรหญิงสองคนก็ไม่มีข่าวคราวไป
ถึงเมืองได้ พระราชบิดามารดาก็มิได้เห็นหน้าสิบสาม

ปีแล้ว
ก็ตัวของท่านเหตุใด
มันจึงจับมาได้หลวงจีนถังซัมจั่งตอบว่า
อาตมภาพนี้ถือรับสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จะไปประเทศไซที อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
บังเอิญหลงเข้ามาในที่นี่ปิศาจจึง
ได้จับอาตมภาพได้ ยังจะคอยจับสานุศิษย์ทั้งสองมาพร้

อมกันแล้ว จิงจะได้ต้มกิน
เสียด้วยกันทั้งสามคน ฝ่ายกังจ้ได้ฟังพระถังซัมจั้งพูดดั

งนั้น
หัวเราะแล้วพูดว่า แม้
ว่าท่านจริงใจจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกแน่แล้ว
ข้าพเจ้าจะช่วยท่านได้ ที่เมือง
โป๊เชียงก๊กนั้น ตรงหนทางที่ท่านจะไปท่านสงเคราะห์

ข้าพเจ้านำหนังสือข่า ว นี้ ไ ป
ให้พระราชบิดาข้าพเจ้าทราบได้
ข้าพเจ้าจะขอปิศาจให้ปล่อยท่านไปพระถังซัมจั้งได้ฟัง

กํ๋งจั๊พูดดังนั้นจึงพูดว่ า
แม้กํ๋งจู๊ช่วยอาตมภาพได้ อาตมภาพ
จะรับนำหนังสือนั้นไปให้กํ๋งจู้ได้ฟังพระถังซัมจั้งรับอาส

าดังนั้น จึงกลับเข้าไปหยิบ
กระดาษมาเขียนหนังสือเสร็จแล้วก็เข้าผนึกเดินออกม

าแก้มัดพระถังซัมจั่ง ส่ง
หนังสือฉบับนั้นให้พระถังซัมจั่ง
พระถังซัมจั้งรับหนังสือนั้นมาแล้วพูดว่า อาตมภาพ
ขอบคุณกังจู๊ได้ช่วยให้รอดพ้นจากความตาย
เมื่ออาตมภาพไปถึงเมืองจะนำเข้า
ไปถวาย แต่อาตมภาพยังวิตกว่า
กํ๋งจู๊พลัดพรากมาหลายปีแล้วบางทีพระราชบิดา
จะจำไม่ได้ กํ๋งจู๊อย่าสงสัยว่าอาตมภาพจะพูดกลับกลอ

กกังจู้ว่าข้อนั้นอย่าวิ ต ก เ ล ย
เพราะพระราชบิดานั้นมีบุตรี ส า ม ค น
ข้าพเจ้าเป็น
คนสุดท้อง แม้หนังสือไปถึงแล้วพระราชบิดาก็จำได้
พระถังซัมจั่งรับหนังสือใสมือ
เสื้อแล้วก็ลานางกังจู๊เดินออกไปหน้าถ้ำ
กังจู้จึงห้ามว่าท่านอย่าออกไปทาง หน้าถ้ำ
ที่หน้าถ้ำปิศาจกับศิษย์ของท่านกำลังรบต่อสู้กันอยู่
ท่านจงออกไปทางหลังถ้ำไป
แอบซุ่มตัวอยู่ตามพุ่มรกก่อน ไว้ให้ข้าพเจ้าเกลี้ยกล่อม

ขอร้องเขาก่อนแล้ว จึงให้
สานุศิษย์ไปตามจะได้ไปพร้อมกัน
พระถังซัมจั้งได้ฟังก๋งจี๊พูดแนะนำดังนั้นก็เห็น
ชอบด้วยจึงลานางออกไปทางหลังถ้ำ
ก๋งจู้เห็นพระถังซัมจั่งพ้นไปแล้วจึงกลับ
เดินออกไปยังหน้าถ้ำคิดอุบายได้ประการหนึ่ง
ในเวลานั้นก๋งจี้ออกมายืนยังหน้าถ้ำ
ได้ยินเสียงอีกทึกอยู่กลางอากาศ
แลเห็นโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งกำลังรบกับอึ่งเพ้า ก๋ง
จู้เรียกว่าอึ่งเพ้าไต้อ๋องลงมาก่อนอึ่งเพ้าไต้อ๋องได้ยิน

เสียงเรียกดังนั้นก็ผล ะโป๊ยก่าย
ซัวเจ็งลดลงยังปากถ้ำเดิน
มาถามกังจู๊ว่ามีธุระอะไรหรือ
กุงจู๊จึงบอกว่าข้าพเจ้ากำลังหลับอยู่ในห้องฝันไป
วาเจ้ากิมกะมา อึ่งเพ้าว่าเจ้ากิมกะพูดว่ากระไรหรือ

กุ๋งจู๊บอกว่าเมื่อข้าพ เจ้ายังเยาว์
อยู่ปักเสาไว้อธิษฐานว่า แม้ข้าพเจ้าเติบใหญ่ไปข้างห

น้า มีสามีชื่อเสียงปรากฏ
ฤทธาอานุภาพยิ่งกว่าคน ข้าพเจ้าจะทำสังฆทานและกุ

ศลต่าง ๆ บัดนี้มาร่วมรัก
กับไต้อ๋องเป็นสามีภริยากัน ข้าพเจ้าก็หานึกได้ไม่เจ้า

กิมกะมาทวงตาม ซึ่งข้าพเจ้า
ได้อธิษฐานไว้นั้นแล้ว ตวาดข้าพเจ้าก็ตกใจตื่นจะมาบ

อกแก่ไต้อ๋อง เดินออกมา
จากห้องก็มาพบพระสงฆ์ต้องผูกมัดอยู่กับเสา
ขอไต้อ๋องได้กรุณาแก้พระสงฆ์ปล่อย
ไปเถิด เปรียบเหมือนไต้อ๋องช่วยแก้ความอธิษฐานขอ

งข้าพเจ้านั้น แต่ยังไม่ทราบ
ว่าไต้อ๋องจะเห็นควรหรือไม่อึ่งเพ้าได้อ๋องได้ฟังนางก๋

งจู๊พูดดังนั้น จึงพูดว่าก๋งจู๊ทำไมจะต้อ ง
ส ง สั ย ให้ ม า ก
ความไปเล่า ข้าพเจ้าจะใคร่กินเนื้อแม้ว่ากังจู้ได้อธิษ

ฐานไว้ พระสงฆ์ที่จับได้นั้น
ตามแต่จะปล่อยไปเถิด แต่ให้ไปทางหลังถ้ำก็แล้วกัน
ก๋งจู้เห็นอึ่งเพ้ายกให้ดังนั้น
ก็มีความดีใจจึงเดินเข้าไปในถ้ำ
อึ่งเพ้าก็เดินออกมาทางหน้าถ้ำตะโกนร้องเรียก
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งบอกว่า เจ้าทั้งสองจงลงมานี่ก่อน
แต่มิใช่ข้าจะยอมแพ้ฝีมือเจ้าดอก
เพราะข้าเห็นแก่ภรรยาของข้า
บัดนี้อาจารย์ของเจ้าข้าพเจ้าปล่อยออกไปข้างหลัง

ถ้ำแล้ว จงรีบไปหาจะได้พากันไป
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งได้ฟังอึ่งเพ้าร้องดังนั้นก็ตกใจ
ลดลงยังพื้นรีบไปยกหาบจูงม้าตัดข้ามไปทางหลังถ้ำร้อ

งเรียกว่าพระอาจารย์ อยู่ที่ไหน
ฝ่ายพระถังซัมจั้งซ่อนอยู่ในรก
ครั้นได้ยินเสียงร้องเรียกก็จำได้ จึงขานว่าอาตมา
อยู่นี่ซัวเจ็งก็แหวกหญ้าเข้าไปรับอาจารย์ออกมาให้ขึ้น

ม้าแล้วรีบเดินไป โป๊ยก่าย
นำทางซัวเจ๋งหาบตามมาข้างหลังตัดเนินออกจากดงเ

ข้าทางใหญ่รีบไป โป๊ยก่าย

ซัวเจ๋งทั้งเดินทั้งทะเลาะกันไปตามทางไม่หยุด
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ห้ามคนทั้ง
สองมิให้ทะเลาะกันเมื่อออกจากอึ่งเพ้าแล้ว
เช้าก็ออกเดินค่ำก็หยุดพักเดินมาได้ประมาณสามร้อย
โยชน์ แลไปข้างหน้าก็เห็นกำแพงเมือง
คือเมืองเชียงโป้ก๊ก พิศดูชัยภูมิงดงาม เดิน
ไปดูไม่รู้สิ้นซึ่งสิ่งอันประหลาดต่างๆ
ครั้นเดินเข้าไปในเมืองแล้วถึงศาลาพักแห่งหนึ่ง
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเข้าพักอาศัยอยู่ในศาลา
หลวงจีนก็หยิบเอาหนังสือที่กิ๋งจี๊
ฝากมานั้น เดินเข้าไปถึงประตูเมืองชั้นในบอกแก่ผู้เฝ้

าประตูว่าบัดนี้มีพระส ง ฆ์ อ ยู่
เมืองไต้ถังจะขอเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน
ขอท่านได้ช่วยนำความกราบทูลให้ทรง
ทราบฝ่ายขุนนางกรมวังผู้เฝ้าประตูได้ฟังพระถังซัมจั้ง

บอกดังนั้น ก็รีบนำความเข้า
ไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า
บัดนี้มีพระสงฆ์มาจากเมืองไต้ถังจะขอเข้ามาเฝ้าฝ่าย

เจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊ก ได้ฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น
จึงรีบสั่งให้นิมนต์พระถัง
ซัมจั้งเข้าไปเฝ้า ขุนนางก็ออกไปนิมนต์พระถังซัมจั่งเ

ข้าไปเฝ้า พระถังซัมจังทำ
กิริยาคำนับแล้วก็นั่งที่อันสมควร
ในเวลานั้นขุนนางเฝ้าอยู่พร้อมกัน พากันสรรเสริญ
พระถังซัมจั้งว่าพระสงฆ์มาจากเมืองบนมีกิริยาเรียบร้

อยงามดีเจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊ก
จึงตรัสถามพระถังซัมจั่งว่า

ท่านมีธุระอย่างไรหรือจึ งไ ด้ม าถึ ง
เมืองข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งตอบว่าอาตมภาพเป็นสมณ

ะอยู่เมืองไต้ถัง มีรับสังพระ
เจ้าแผ่นดินให้อาตมภาพไปเมืองไซทีอาราธนาพระไต

รปิฎกธรรมมีหนังสือเดิ น ท า ง
ตามธรรมเนียม จะต้องเอามาเปลี่ยน
เพราะฉะนั้นอาตมภาพจึงต้องเข้ามาเฝ้าพระ
องค์ขอความกรุณาได้โปรดจึงเจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊กตรั

สว่า แม้มีหนังสือเดินทางขอ ง พ
ร ะ เ จ้ า แ ผ่ น ดิ น ถั ง ม า

ท่านจงเอาให้ดูก่อน พระถังซัมจั้งก็ถวายหนังสือเจ้าเ

มืองเชียงโป๊ก๊กรับแล้ ว ค ลี่ อ
อ ก
อ่านดูใจความมีว่า ในมหาชมพูทวีปนี้เมืองไต้ถังเมือง

ใหญ่มีหนังสือเดินทาง ฉ บั บ
หนึ่ง ด้วยพระองค์ได้เสวยราชสมบติปกครองอาณาปร

ะชาชนโดยยุติธรรม ไพร่บ้าน
พลเมืองมีความสุขความเจริญ
เพราะผิดด้วยไฮ้เล่งอ๋องครั้นเมื่อพระองค์สวรรคต
แล้ววิญญาณจิตของพระองค์ลงไปยังเมืองนรก

ได้เที่ยวทอดพระเนตรตามขุมนรก
ได้เห็นซึ่งสัตว์นรกที่มีกรรมเวรทรมานอยู่ทุกข์ต่างๆ
พระยามัจจุราชได้สั่งให้ยมบาล
พาพระองค์กลับมาส่งยังเมืองมนุษย์
เพราะฉะนั้นพระองค์จึงมีพระราชศรัทธาเลื่อม
ใสในพระพุทธศาสนา ตั้งพิธีทำมหากุศลเหตุนี้พระโพธิ

สัตว์กวนอิมเสด็จปาฏิ หาริย์
มาชี้นำว่า พระไตรปิฎกธรรมในประเทศไซที
ถ้าได้มาแล้วตั้งพิธีจึงจะช่วยบรรเทา
กองกรรมของสัตว์นรกให้ปลดเปลื้องเบาบางออกไปไ

ด้ เพราะฉะนั้นจึงให้พระ สงฆ์
เหี้ยนจึงตั้งความเพียรอุตสาหะมากว่าจะถึงแม้ว่าพระ

ถังซัมจังไปถึงเมืองใ ด ใ น ป
ร ะ
เทศตะวันตกแม้ว่าท่านเจ้าเมืองใดตั้งอยู่ในทศพิธราช

ธรรมแล้ว ได้ทราบหนังสือ
ฉบับนี้ขอให้ท่านประทับตราส่งต่อ
ๆไปในฉบับนั้นมีลายพระราชหัตถ์เซ็นว่า พระเจ้า
เจงกวนเสวยราชได้สิบสามปีและประทับตราเก้าดวง

เมื่อพระเจ้าแผ่นดินเ ซี ย ง
โ ป๊ ก๊ ก ท อ ด พ ร ะ เ น ต ร จ บ แ ล้ ว
จึ งประทับตราของพระองค์
ลงในหนังสือฉบับนั้นเป็นสำคัญ
แล้วจึงส่งให้พระถังซัมจั้งไป พระถังซัมจั้งรับ
หนังสือแล้วจึงถวายพระพรว่า
ข้อหนึ่งอาตมภาพขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง ข้อสอง
อาตมภาพนำข่าวพระราชบุตรีของพระองค์มาถวายเจ้

าเมืองเชียงโป๊ก๊กตรั สถา
มว่าข่าวอะไร พระถังซัมจั้งตอบว่าพระ
ราชบุตรีที่
สามของพระองค์ บัดนี้ต้องทนทุกข์อยู่ที่ปิศาจอึ่งเพ้าจับ

ไว้ที่เขาอั๊วจื๊อขัวถ้ ำปองง้
วย
ต๋อง อาตมภาพเดินทางมาทางนั้นจึงได้พบก๋งจู๊ได้ฝาก

หนังสือมาให้พระองค์
เจ้าเมืองได้ฟังดังนั้น ก็ทรงพระกันแสงตรัสว่า
สิบสามปีแล้วมิได้เห็นหน้าและข่าว
คราวกังจู๊เลย ทำไมท่านจึงรู้ว่าปิศาจยักษ์จับไป

พระถังซัมจังจึงหยิบเอาหนังสือ
ออกจากมือเสื้อถวายให้ทรงทอดพระเนตร
เห็นที่สลักหลังซองข้างนอกว่าเจริญสุข
ก็จำได้ว่าเป็นลายมือของลูก
พระหัตถ์ให้อ่อนเปลี้ยไปจนไม่สามารถจะเปิดผนึก
หนังสือออกอ่านได้ จึงรับสั่งให้ขุนนางมาเปิดออกอ่าน

ดูมีใจความว่า ข้าพเจ้าหญิง
กตัญญู คือแป๊ฮวยเชี้ยวถวายบังคมมายังพระราชบิดาท

ราบ และฝ่ายในใหญ่น้อย
ทั้งหลายและฝ่ายหน้าขุนนางทั้งหลายได้ทราบว่า
ข้าพเจ้าเป็นหญิงเกิดมา พระคุณ
ของบิดามารดาดุจดังว่าฟ้าและดิน
ข้าพเจ้าก็ยังหาได้ตอบแทนไม่ บังเอิญเมื่อก่อน
สิบสามปี เดือนสิบขึ้นสิบห้าค่ำ
พระราชบิดามีรับสั่งทั้งฝ่ายในฝ่ายหน้าเลี้ยงโต๊ะ
ด้วยความรื่นเริง และชมพระจันทร์ในวันเพ็ญ
ในขณะนั้นก็บังเกิดมืดมนอนธกาล
พายุใหญ่ มีปิศาจร้ายลงมาอุ้มหอบข้าพเจ้าเหาะขึ้นบน

อากาศพาไปยังถ้ำ ได้ความ
คับแค้นแสนสาหัสสุดที่จะแก้ไข
ปิศาจจึงได้ข่มขื่นรวมประเวณีมาได้สิบสามปีมีบุตร
ด้วยปิศาจสองคนหญิงหนึ่งชายหนึ่ง
เหตุนี้จำใจต้องจำเป็นให้เสียชาติมนุษย์ ซึ่ง
เป็นการอัปยศอย่างนี้ไม่ควรจะกล่าวให้พระองค์ทรงฟั

งแต่มีความวิตกว่าลูก ต า
ย ไ ป
เมื่อภายหลังพระบิดาจะมิได้ทราบเรื่องว่าเป็นประกา

รใด ข้าพเจ้าคิดถึงพระบิด

า
มารดาและวงศาคณาญาติก็ไม่รู้ที่จะทำประการใด
บังเอิญพบพระถังซัมจั้ง ณ
เมืองไต้ถังเดินมาทางนี้ปิศาจจับมัดไว้
ข้าพเจ้าคิดอุบายแก้ไขปล่อยได้ จึงได้ฝาก
หนังสือบอกขาวมา เมื่อพระบิดามารดาจะได้ทรงทรา

บแล้ว คือหาทหารที่มีฤทธิ์
มาปราบปรามปิศาจที่เขา (อั๊วจื๊อขัวถ้ำปองง้วยต๋อง)
จับตัวอึ่งเพ้าให้ได้ช่วยข้าพเจ้า
ให้ได้กลับบ้านคืนเมือง ได้เห็นหน้าพระบิดาและมารด

าเพื่อได้ฉลองพระเดช
พระคุณต่อไปครั้นอาลักษณ์อ่านจบสิ้นข้อความแล้ว
พระราชบิดาก็ทรงพระกันแสง บรรดา
ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย ก็พากันโศกเศร้าถึงเจ้านายที่

ต้องตกยากไปอยู่กับปิ ศ
า จ
ต่างคนมีความสงสารทุก ๆ คน
ทั้งฝ่ายในและฝ่ายหน้า จึงมีรับสั่งถามขุนนางใหญ่
น้อยทั้งปวงว่า ผู้ใดยังสามารถอาจอาสายกพลโยธาไ

ปต่อสู้จับตัวปิศาจนั้น ม
า ไ ด้
บ้างให้ข้าพเจ้าแก้แค้นก๋งจู้ผู้บุตรกลับมาได้
แต่พระองค์ตรัสถามดังนี้ถึงสามครั้งก็
หามีผู้ใดจะออกปากรับอาสาไม่
พระองค์ก็ทรงพระโทมนัสทรงพระกันแสงมากขึ้นฝ่ายขุ

นนางข้าราชการผู้ใหญ่
ผู้ น้ อ ย เมื่อพระเจ้าแผ่นดินทรงพระกัน แ ส
ง ทุ ก ข์

โทมนัสถึงพระราชธิดาดังนั้นจึงพร้อมกันกราบทูลว่าธร

รมดามนุษย์เช่นพวกข้า
พ เ จ้ า
ทั้งหลาย ได้ฝึกหัดเพลงศาสตราอาวุธและตำรับพิชัยส

งครามก็สำหรับจะได้ต่
อ สู้
เอาชัยชนะแก่มนุษย์ด้วยกัน อันปิศาจยักษ์เช่นอึ่งเพ้านี้

มีฤทธาอานุภาพเหาะเหิ
น
เดินอากาศได้และทั้งนิมิตบิดเบือนกายเป็นลมและเป็น

ไฟได้ จำเป็นจะต้องคิดหา
ผู้วิเศษเช่นพระถังซัมจัง โดยเหตุว่าหนทางที่จะมาจา

กทิศตะวันออกจากเมือ
ง ไ ต้ ถั ง
ถ้ามิใช่ผู้มีอภินิหารบุญญาบารมีมากแล้ว
ก็จะไม่สามารถจะมาได้ถึงเพียงนี้ เพราะ
ฉะนั้นพระถังซัมจั้งคงจะมีศิษย์หาที่ดีมีฤทธิ์ปราบปิศาจไ

ด้บ้าง มีคำสุภาษิตพูดไว้
ว่า มาทางใดต้องเอาทางนั้นแก้
ขอพระองค์ได้นิมนต์พระถังซัมจั้งให้ช่วยปราบ

ปิศาจให้ ก็คงจะช่วยนางก๋งจู๊ให้คืนมาได้
ขอพระองค์จงได้ทรงพระดำริเถิด หาก
จะสำเร็จได้เป็นแน่พระเจ้าแผ่นดินเซียงโป๊ก๊ก
ได้ทรงฟังขุนนางกราบทูลดังนั้น จึงเบือนพระพักตร์
มาตรัสแก่พระถังซัมจั้งว่า ถ้ากระนั้นนิมนต์ท่านช่วยโย

มกำจัดปิศาจยักษ์ แก้ก๋งจี๊
บุตรโยมให้กลับมาเมืองแล้ว
ท่านไม่ต้องไปไซทีให้ลำบากเรากับท่านผูกสมัครรัก
กันเหมือนญาติ อยู่รับความสุขสำราญมิดีหรือ
พระถังซัมจั้งได้ฟังเจ้าแผ่นดินตรัส
ดังนั้นจึงพูดว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ
อาตมภาพเป็นสมณะประกอบกิจวัตรสวด
มนต์ไหว้พระเท่านั้น การที่จะปราบปิศาจยักษ์ร้ายหารู้

ไม่เจ้าเมืองจึงถามว่
า ท่านไม่มีฤทธิ์อานุภาพทำ
ไ ม ท่ า นจึงอาจสามารถมาประเ ท ศ
ไซทีได้ พระถังซัมจั้งตอบโดยความจริงว่า
อาตมภาพมีศิษย์สองคน คอยรักษา

อาตมภาพจึงได้มาถึงนี่ พระเจ้าแผ่นดินเชียงโป๊ก๊ก
จึงรับสั่งให้หาโป๊ยก่ายกับซัว
เจ้งเข้ามาในที่เฝ้าพระถังซัมจั่งจึงถวายพระพรว่า
สานุศิษย์สองคนนั้น รูปร่างหยาบ
ช้ารุงรัง อาตมภาพวิตกว่าให้เข้ามาในพระราชวังแล้

ว คนทั้งหลายจะพากันหว
า ด
เสียว ทั้งพระองค์ก็จะตกพระทัยพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่

า เมื่อได้บอกให้ทราบแล้
ว ดังนี้ก็ไม่ต้องวิตกอะไ
ร ด อ ก
จึงโปรดรับสั่งให้ขุนนางถือป้ายทองคำออกไปรับโป๊ยก่

ายซัวเจ้งยังศาลา โป๊ยก่าย
ซัวเจ้งได้ทราบดังนั้น ก็เก็บข้าวของและม้าฝากมอบไ

ว้แก่คนที่รักษาศาลาแ
ล้ ว
โป๊ยก่ายซัวเจ้งก็ต่างถืออาวุธสำหรับมือตามขุนนางเข้

าไปในพระราชวัง
ครั้นถึงหน้า
พระที่นั่งโป๊ยก่ายซัวเจ็งก็คำนับแล้วก็ยืนสองข้างฝ่ายพ

ระเจ้าแผ่นดิน
ทอดพระเนตรเห็นคนทั้งส อ ง มี ลั ก
ษ ณ ะ น่ ากลัวดังนั้น ใน
พระทัยก็ให้หวาดเสียวทรงนิ่งไปเป็นครู่
จึงตรัสถามว่าท่านทั้งสองท่านผู้ใดเข้าใจใน
การปราบปิศาจยักษ์มารได้ โป๊ยก่ายได้ยินถามดังนั้นจึ

งตอบว่าข้าพเจ้าเข้าใ
จ เ ค ย
ปราบได้ พระเจ้าแผ่นดินถามว่าท่านทำประการใดใน

วิธีปราบปิศาจจึงปราบ
ไ ด้ โป๊ย
ก่ายตอบว่าข้าพเจ้าอยู่บนสวรรค์
เป็นที่ขุนนางที่พ่องง้วนเส้ย เพราะมีโทษทำผิด
"จึงต้องลงมาตามโทษอยู่ในทางสัมมาปฏิบัติ
ตั้งแต่เมืองไต้ถังมาถึงนี่ข้าพเจ้านี่แหละ
ปราบปิศาจที่หนึ่งเจ้าแผ่นดินเชียงโป๊กก๊กจึงตรัสว่า
ถ้ากระนั้นก็เป็นทหารบนฟ้าลงมาดินคงจะ
เปลี่ยนแปลงกายได้ โป๊ยก่ายทูลว่าการเปลี่ยนแปลงก็

ทำได้แต่ไม่อาจเปลี่ย

น แ ป ล ง

เจ้าแผ่นดินเซียงโป๊ก๊กว่าขอเชิญท่านแปลงให้ดูสักหน่อ

ยเถิด

โป๊ยก่ายว่าจะโปรดให้

แปลงเป็นอะไรขอให้ทราบก่อน

จะได้ทำตามต้องการ เจ้าแผ่นดินเซียงโป๊ก๊กว่าขอ

ให้แปลงตัวให้สูงอันที่จริงโป๊ยก่ายแปลงตัวได้ถึงสามสิ

บหกอย่าง

เมื่อได้ฟังเจ้าแผ่นดิน บ อ ก ดั ง

นั้น โป๊ยก่ายร่ายพระคาถาร้องเสียงดังว่าสูงตัวนั้นก็สู

งแปดเก้าวา
รูปร่างดุจปิศาจ
ขุนนางทั้งหลายเมื่อได้เห็นดังนั้น
ก็พากันตกใจตัวสั่นไปทุกคนมีขุนนางฝ่ายทหารผู้หนึ่ง
ถามว่าท่านแปลงได้เท่านี้และหรือ หรือจะสูงเพียง
ใดได้อีก โป๊ยก่ายว่าดูตามสายลม
ถ้าลมตะวันออกยังปรกติไม่เป็นไร ถ้าลมตะวัน
ตกก็ยังไม่เป็นไร แม้ว่าลมทิศอาคเนย์มาก็หอบทั้งท้อง

ฟ้าได้
พระเจ้าแผ่นดินได้ยิน
โป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็ร้องห้ามว่าท่านอย่าแปลงเลย
โป๊ยก่ายจึงร่ายพระคาถาลดตัว
ให้เล็กลงตามเดิมพระเจ้าแผ่นดินเชียงโป๊ก๊กเห็นดังนั้

นก็มีความยินดีเป็นที่
สุ ด จึงเรียกขันทีให้เอา
สุรามารินรางวัลให้โป๊ยก่ายถ้วยหนึ่ง
โป๊ยก่ายรับแล้วก็ดื่มหมดถ้วย เจ้าแผ่นดิน
เชียงโป๊ก๊กพูดว่านี่ข้าพเจ้ารางวัล
ต่อเมื่อช่วยก๋งจู้มาได้แล้วจะรางวัลเงินทองให้ยิ่ง
กว่านี้โป๊ยก่ายพอดื่มสุราแล้วก็เหาะลอยไปในอากาศ
เจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็สรร
เสริญว่าท่านเหาะเหินได้ โป๊ยก่ายเหาะไปแล้วซัวเจ๋

งดื่มสุราแล้วก็เหาะล
อ ย ขึ้ น ก ล า ง
อากาศตามไป พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็ตกใจร้องห้

ามว่าท่านถังซัมจั้งอย่
า เ พิ่ ง

เหาะไปก่อนนิมนต์นั่งสนทนากับข้าพเจ้าก่อน
พระถังซัมจั้งว่าอาตมภาพนี้เหาะได้แค่
ยอดหญ้า จะย่างก้าวก็ไม่ได้จะเหาะไปข้างไหนได้
ในเวลานั้นพระถังซัมจังกับ
พระเจ้าแผ่นดินเชียงโป๊ก๊กนั่งสนทนากันอยู่ในพระราช

วังฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ๊
งเหาะไปบัดเดี๋ยวก็ถึ
งปากถ้ำจึงลดลงยังพื้นแล้วก็เดินเข้า ไป
ยังประตูถ้ำเอาคราดเหล็กสับขุดประตูถ้ำล้มลงทั้งสิ้น
พวกปิศาจที่เฝ้าประตูเห็นดัง
นั้นก็พากันวิ่งเข้าไปในถ้ำ บอกว่าไต้อ๋องได้ทราบเถิด

บัดนี้อ้ายปากยาวหูให ญ่ กั บ
อ้ายสีหมอกมันมาขุดรื้อประตูทลายลงหมดแล้วอึ่งเพ้าไ

ด้ฟังดังนั้นก็ตกใจเอา
เ ก ร า ะ ส ว ม ตั ว เ ส ร็ จ
แ ล้ ว มื อ ถื อ มี ด ดาบรีบเดินออก
มายังปากถ้ำ ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าข้าปล่อยอา

จารย์เจ้าไปแล้ว
เหตุใดจึง
กลับมาทำสามารถดังนี้ โป๊ยก่ายตอบว่าอ้ายปิศาจเอ็ง

ไม่มีความดีทำอิทธิฤท ธิ์ อ า นุ
ภาพลอบลักบุตรหญิงที่สามของเจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊กมา

ข่มขืนเป็นเมียมาถึงสิ บ ส า ม
ปีแล้ว บัดนี้กูรับอาสามาจะจับตัวมึง
มึงรักตัวกลัวตายจงเร่งส่งนางโดยเร็วเถิด
กูจะไว้ชีวิตอึ่งเพ้าได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็ยิ่งมีความโ

กรธเป็นกำลัง
ยกมีดขึ้นฟันโป๊ยก่าย
ไซอิ๊ว ๓๑๔
หลบทันทีก็ยกคราดเหล็กขึ้นรับรองต่อสู้กัน
ซัวเจ็งเห็นดังนั้นก็จับไม้พลองเหล็กวิ่ง
ตามมาระดมตีอึ่งเพ้า รบกันครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน
อึ่งเพ้าโป๊ยก่ายซัวเจ๋งตลบ
ตะแลงต่อสู้กันที่บนเนินเขา
โดยสามารถได้สิบแปดเพลงโป๊ยก่ายกำลังล้าลงท่า
จะเอาชัยชนะไม่ได้ รบคราวนี้ส้อึ่งเพ้าไม่ได้
เพราะคราวก่อนมีเทวดาช่วยเป็นกำลัง
คราวี้เทพยดาติดตามรักษาพระถังขัมจั้งอยู่เมืองเชียง

โป๊ก๊ก
เพราะฉะนั้นโป๊ย
ก่ายซัวเจ๋งจึงสู้อึ่งเพ้าไม่ได้
โป๊ยก่ายเห็นกำลังตัวอ่อนลงจึงร้องให้ซัวเจ้งสู้ไปก่อน
ไว้พี่พักประเดี๋ยวพูดดังนั้นแล้วก็ผละทิ้งให้ซัวเจ๋งรบวิ่ง

มุดแอบเข้ารกนอนเสีย ไ ม่ อ อ ก
มารบฝ่ายอึ่งเพ้าปิศาจ เห็นโป๊ยก่ายหนีแล้ว
ก็ออกกำลังรบซัวเจ้ง ซัวเจ๋งกำลังน้อย
อ่อนพลาดท่าอึ่งเพ้ากระโจนเข้าจับตัวได้เอาเข้ามาใ

นถ้ำ
แล้วเอาเชือกมาขึงพืด ถ่ า ง
ไว้ทั้งเท้าและมือ อึ่งเพ้าปิศาจยักษ์เมื่อจับซัวเจ้งมามั

ดขึงไว้แล้ว
จิตใจก็ยังไม่หมาย
จะทำอันตรายแก่ซัวเจ๋ง จึงนั่งตรึกตรองนึกในใจว่า
อันพระถังซัมจั้งเป็นสมณะประ
พฤติชอบย่อมรู้ผิดถูกดีชั่วบุญบาป
เราปล่อยให้เธอรอดชีวิตไป และจะกลับให้โป๊ย
ก่ายซัวเจ็งกลับมาทำร้ายเราดังนี้ก็ผิดไป
หากจะไม่เป็นไปได้ ซึ่งโป๊ยก่ายซัวเจ็งมา
รบครั้งนี้ ชะรอยเมียของเราเองจะเขียนหนังสือลับฝ

ากพระถังซัมจั้งไปถวา ย พ ร ะ ร า ช
บิดา พระราชบิดาเธอทราบความจึงใช้ให้โป๊ยก่ายซัว

เจ้งกลับมาทำร้ายเรา อึ่งเพ้า
คิดดังนั้นแล้ว ก็ให้แค้นก๋งจู๊จะใคร่ฆ่านางเสียฝ่ายนาง

กังจู๊ก็หารู้ตัวไม่ ครั้นหวีผมแต่งตัวแล้วก็เดิ
น อ อ ก ม า จ า กห้อง อึ่งเพ้า
เห็นจึงชี้หน้าว่าอีชาติหญิงร้ายจิตคล้ายสุนัขไม่มีความดี

ตั้งแต่ได้เจ้ามาเราก็ มิ ไ ด้
กล่าวคำหยาบช้าให้เคืองหู ถนอมน้ำใจเจ้าทุกสิ่งทุกอ

ย่าง
แม้ที่สุดจะตกแต่งร่าง ก า ย
ก็ได้อุตสาห์หาให้ได้ดังความปรารถนาจะกินจะนอนก็มิ

ได้ร้อนรน
แต่เจ้ามิได้มีความ
กตัญญูรู้คุณแห่งเราเจ้าคิดถึงบิดามารดาก็ตามใจเจ้า
แต่มิได้คิดถึงที่ได้เป็นผัวเมีย
ที่ได้ร่วมรักกันมากังจู๊ครั้นได้ฟังอึ่งเพ้าพูดดังนั้น
มีความตกใจสะดุ้งทั้งตัว จึงคุกเข่าลงตอหน้า
อึ่งเพ้าแล้วพูดว่าไต้อ๋องทำไมวันนี้มากล่าวความอันไม่

มียางรักและอาลัยเช่น นี้ เ ล่ า
อึ่งเพ้าว่าไม่รู้ว่าเราแตกร้าวหรือเจ้าคิดให้แตกร้าว
เราจับได้ถังซัมจั้งจะใคร่กินเนื้อ
ทำไมเจ้าแก้มัดปล่อยไป และแอบฝากหนังสือลับไปด้ว

ยให้บิดาเจ้ารู้เรื่อง ถ้ามิ
ดังนั้นทำไมอ้ายสองคนจะได้กลับมาทำร้ายแก่เราอย่า

งนี้เล่า
และทั้งมันได้ทวงให้
ส่งเจ้ากลับเมืองก๋งจู้ได้ฟังอึ่งเพ้าพูดดังนั้น
จึงพูดว่าท่านไต้อ๋องเห็นจะโกรธข้าพเจ้าผิดดอก
กระมัง ข้าพเจ้าก็หาได้ฝากอะไรไปไม่
อึ่งเพ้าว่ายังจะทำปากกล้าไปอีกเดี๋ยวนี้เรา
จับได้คนหนึ่งเป็นพยาน ก๋งจู้ถามว่าใครที่ไหน
อึ่งเพ้าว่าอ้ายซัวเจ็งสานุศิษย์ของ
พระถังซัมจั้งเป็นพยานนะสิ แรกมันมาถึงแล้วมันหนีรอ

ดไปได้ใครเลยจะใคร่ม า ห า
ที่ตายอีก นี่คงจะมีคนใช้ให้มาจึงได้มาอีกฉะนี้
กง๋จู๊ได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ถ้าได้
อ๋องมีความสงสัย ขอไต้อ๋องจงยับยั้งซึ่งความโกรธก่อ

น
ไต้อ๋องกับข้าพเจ้าไป ต่ อ.
หน้าซัวเจ๋งถามดู แม้ว่าข้าพเจ้ามีหนังสือฝากไปจริงต

ามแต่ท่านจะฆ่าฟันเถิ ด แม้ว่า
ไม่จริงไต้อ๋องก็อย่าเพิ่งทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าก่อนเล

ยอึ่งเพ้าได้ฟังดังนั้น ก็ ไ ม่ ว่ า ก ร
ะ ไ ร ตรงมาจับมวยผมลากไป
ครั้นมาถึงที่ที่ซัวเจ๋ง
ต้องมัดอยู่นั้น อึ่งเพ้าจึงผลักนางคว่ำลงกับพื้น
มือถือมีดดาบร้องถามโดยความ
โกรธว่า อ้ายซัวเจ๋งมึงจงบอกโดยความจริง
ซึ่งเจ้าสองคนบังอาจสามารถมาพัง
ประตูถ้ำของเราให้เสียไปทั้งนี้
เพราะอีหญิงคนนี้ฝากหนังสือไปให้พระราชบิดามัน
รู้ข่าว จึงให้มึงทั้งสองมาทำร้ายภูมิใช่หรือซัวเจ้งเวล

านั้นต้องมัดอยู่ เห็นอึ่งเพ้ามีกิริยาดุร้า ย
จ ะ ใ ค ร่ ฆ่ า น า ง กั๋งจู๊ และถาม
ถึงหนังสือดังนั้น ซัวเจ็งแสร้งทำหน้าชื่นแล้วตอบว่า
อ้ายมารร้ายมึงอย่าทำให้ผิด
ธรรมเนียมไป ใครมีหนังสือลับอะไรที่ไหน
เหตุนี้เพราะด้วยมึงจับอาจารย์กูขังไว้
ในถ้ำ ท่านเลยเห็นรูปร่างนาง
ครั้นท่านเข้าไปขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เจ้าเมือง
เชียงโป๊ก๊กได้เอารูปวาดของนางออกมาให้ดู
เพื่อจะสืบหาข่าวคราวว่าได้พบปะบ้าง
หรือ อาจารย์ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ
จึงบอกว่าได้พบเห็นอยู่ในถ้ำนี้ เพราะฉะนั้น
เจ้าแผ่นดินเชียงโป๊ก๊กจึงให้เรามาทวงนางกังจู๊
เป็นความจริงอย่างนี้ จะมีหนังสือ

ใครฝากไปที่ไหนเจ้าจะฆ่าก็จงเร่งฆ่าเราเสียดีกว่า
จะฆ่าทำไมแก่ผู้หญิงคนซื่อตรงอึ่งเพ้าได้ฟังซัวเจ๋งพูดจ

าองอาจกล่าวกล้าดังนั้น น
ก็ทิ้งมีดเข้าประคองนางใ ห้
ลุกขึ้น ปัดเป่าผงดินแล้วพูดว่า
ขอเจ้าอย่าได้ถือโทษโกรธเราเลย เพราะเป็นเวลา
โกรธปราศจากสติหาทันจะได้ตรึกตรองไม่
ว่าดังนั้นแล้ว ก็พยุงกงจู้ขึ้นนั่งบนที่สูง
คำนับขอขมาโทษที่ได้กระทำผิดล่วงเกินหยาบช้านั้น
นางก็อนุญาตให้ แล้วจึงบอก
แก่สามีว่าไต้อ๋องจงแก้มัดซัวเจ้งออก
เอากุญแจใส่ดีกว่า อึ่งเพ้าก็ทำตาม ซัวเจ๋ง
ก็มีความดีใจ เราทำความดีแก่ท่าน
ท่านก็ทำความดีตอบแทนแก่เรา อึ่งเพ้าจึงให้
จัดโต๊ะและสุราเสร็จแล้ว อึ่งเพ้ากับก๋งจู้ก็นั่งโต๊ะเสพ

สุราเป็นที่สบายใจ แล้วอึ่งเพ้า

คิดขึ้นมาได้จึงให้ปิศาจคนใช้นำเอาเสื้อกางเกงเครื่อ

งนุ่งห่มสำรับใหม่มานุ่ ง ห่ ม ครั้น
แต่งตัวเสร็จแล้วเอามีดดาบซ่อนไว้ในเสื้อ
จึงเอามือลูบหลังนางก๋งจู้แล้วสังว่า เจ้า
จงคอยระวังบุตรทั้งสองและระวังอย่าให้อ้ายซัวเจ็งห

นีไปได้ บัดนี้ถังซัมจั่งคงจะยัง
อยู่ในพระราชวัง และเราจะไปเยี่ยมญาติด้วยนางก๋ง

จี๊ถามว่าไต้อ๋องจะไป เยี่ยมญาติ
ที่ไหน ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้ยิน
ไต้อ้องพูด
ถึงญาติเลย อึ่งเพ้าจึงบอกว่าบิดาของเจ้าก็เป็นพ่อตา

ของเรา เราเป็นบุตรเขยของ
ท่านทำไมไม่ไปเยี่อนเล่า กิ๋งจุ๊ห้ามว่าไต้อ๋องอย่าไปเ

ลย
เพราะเดิมพระราชบิดา ก็
มิได้รู้จักรูปร่างว่าเป็นประการใด
ไต้อ้องมีรูปและลักษณะอย่างนี้ จะเข้าไปในพระ
ราชวัง ถ้าพระราชบิดาทอดพระเนตรเห็นก็จะมีจิตหว

าดเสียวสะดุ้งกลัวยิ่ง นั ก ห รื อ
จะพาให้เกิดการไม่ดีขึ้นดอกกระมัง
ถ้าจะไม่ไปเสียเลยจะดีกว่าดอกกระมัง ขอไต้
อ่องจงดำริดูให้จงดีก่อน อึ่งเพ้าพูดว่าถ้ากระนั้นเราจ

ะจำแลงตัวให้สะสวยคน ทั้ ง
ทั้งหลายได้เห็นก็จะชมว่างาม
ว่าแล้วอึ่งเพ้าก็ร่ายพระเวทบิดเบือนกายกลายเป็น
มานพหนุ่มน้อยนักเรียนรูปร่างสะสวยกงจู๊เห็นปิศาจแป

ลงกายสะสวยแล้วอย่าง นั้ น
ก็มีความยินดียิ่งนัก แล้วจึงพูด
ว่า แม้ถึงแปลงกายสะสวยแล้วอย่างนี้
ไต้อ๋องจะเข้าเฝ้าพระราชบิดาก็คงจะไม่เสีย
เกียรติยศ พระราชบิดาก็คงจะทรงกรุณาบรรดาขุนนา

งใหญ่น้อยทั้งหลายก็ค ง จ ะ มี
ความรักใคร่นับถือเป็นแน่ พระราชบิดากับขุนนางทั้งห

ลายก็คงจะรับรองเลี้ย ง ดู เ ป็ น
อันดี แต่เมื่อเวลาจะนั่งโต๊ะรับประทานอาหาร
บางทีจะเมาสุรามากเข้าก็เผลอตัว
รูปและกิริยาดุร้ายจะแปรออกให้เขาเห็นก็จะพาให้เสี

ยการอึ่งเพ้าจึงตอบว่ า

เราคิดรอบคอบไปอย่างนั้น น
ก็ ช อบแล้ว แต่เป็นธุระส่วนตัว
ของพี่คงจะระวังรักษากิริยาไว้ให้ดีมิให้เสียการไปได้

พูดดังนั้นแล้ว ก็เหาะขึ้นบน
อากาศตรงไปยังเมืองเชียงโป๊กกประเดี๋ยวก็มาถึงเมื

อง อึ่งเพ้าก็ลงยังพื้นเดิ น เข้าไป
ในประตูวัง ครั้นถึงจึงบอกแก่ขุนนางว่า
บัดนี้พระราชบุตรเขยที่สามจะขอเข้าไป
เฝ้าพระราชบิดา ขอท่านได้เข้าไปกราบทูลให้ทรงทร

าบ ฝ่ายขุนนางพนักงานเฝ้า
ทวารครั้นได้ฟังดังนั้น จึงนำความเข้าไปกราบทูลว่าบั

ดนี้มีพระราชบุตรเขยที่สาม
จะเข้ามาเฝ้าขอพระองค์ได้ทรงทราบ
ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเชียงโป๊ก๊กได้ทรงฟังขุนนาง
กราบทูลดังนั้น ก็นึกสงสัยจึงตรัสถามขุนนางทั้งหลายว่

าบุตรเขยของเรามีแต่สอง
คนเท่านั้น จะมีบูตรเขยที่สามมาแต่ไหนเล่าพวกขุนนา

งทั้งหลายจึงกราบทูลว่า
บุตรเขยที่สามนั้น เห็นจะเป็นปิศาจยักษ์
ดอกกระมัง ครั้นพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนางกรา

บทูลดังนั้น จึงตรัสว่าถ้ากระ
นั้นก็ให้พาตัวเข้ามาเถิด พระถังซัมจั้งจึงถวายพระพร

ว่าอันกายสิทธิ์ถึงจะเป็นปิศาจ
มันย่อมเหาะเหินเดินอากาศได้
แม้จะเรียกมันก็มาได้ จะไม่เรียกมันก็มาได้บัดนี้
มาถึงแล้ว ขอพระองค์จงเรียกตัวให้เข้ามาเถิด
จะได้เห็นรูปร่างเนื้อตัวว่าเป็น
ประการใด เจ้าเมืองเชียงโป๊กก๊ก
เมื่อได้ฟังพระถังซัมจั่งพูดดังนั้น จึงรับสั่งแก่ขุนนาง
ให้ออกไปพาตัวอึ่งเพ้าเข้ามา

อึ่งเพ้าครั้นเข้ามาถึงหน้าที่นั่งแล้วก็ทำกิริยาคำนับ
แล้วก็ยืนอยู่ส่วนหนึ่งฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางทั้งห

ลาย เห็นอึ่งเพ้ารูปร่างสะ ส ว ย
ดั ง นั้ น ก็หา
รู้ว่าปิศาจแปลงกายไม่ พากันเห็นเป็นคนดีไปทั้งนั้น
ส่วนพระเจ้าแผ่นดินพระองค์
จึงตรัสถามว่า ถิ่นฐานบ้านเรือนของเจ้าอยู่แห่งหนตำ

บลใด และเมื่อเวลาไรได้กับ
บุตรเรา มาวันนี้จึงได้มาเยี่ยมญาติปิศาจแปลงถวายค

ำนับแล้วทูลว่าข้าพเจ้า า อ ยู่ ท า ง ทิ ศ ต ะ วั น อ อ ก ต ร ง ไ ป จ า ก เมืองนี้ ตำบลนั้นเขาเรียกว่า (เขาอั๋วจื๊อซัวปองว้วยต๋อง) จากนี้ไปสามร้อยโยชน์ พระเจ้าแผ่นดินทรงชักต่อไปว่า ทางไกลถึงสามร้อยโยชน์ เหตุใดก๋งจู้จึงได้ไปถึง พบปะเป็นผัวเมียแก่เจ้าอึ่งเพ้าแก้ไขโดยความเท็จว่า

เดิมข้าพเจ้าฝึกหัดยิง ธ นู ห น้ า ไ ม้ เที่ยวยิงโคถึก มฤดีเลี้ยงชีพ เมื่อก่อนสิบสามปีเดือนสี่ขึ้นสิบห้าค่ำ ข้าพเจ้าขึ้นไปบนเนินเขา จะ ใคร่ไปยิงเนื้อบังเอิญพบเสือเฒ่าตัวหนึ่งแบกหญิงสาวค

นหนึ่งข้ามเนินลงมา ข้าพเจ้า โก่งหน้าไม้ยิงไปถูกเสือเฒ่านั้นล้มลงยังพื้น

พวกข้าพเจ้าก็ตรูกันเข้าจับเสือมัดแล้ว
พาไปบ้าน และหญิงนั้นก็อุ้มเอาไปบ้านด้วย
ค่อยพิทักษ์รักษาเอายาชะโลมและ
ให้กินข้าวน้ำจนหายเป็นปรกติดีแล้ว
นางก็มิได้บอกว่าเป็นพระราชบุตรี แม้ว่าบอก
แก่ข้าพเจ้าแต่แรกว่าเป็นก๋งจู๊ที่สามแล้ว
ที่ไหนจะอาจสามารถร่วมรักกันได้ ข้าพเจ้า
ก็คงจะนำนางมาถวาย เอาความชอบเป็นขุนนางมีเกี

ยรติยศ เพราะก๋งจู๊บอกว่า
ตนเป็นพลเรือนข้าพเจ้าจึงได้ยึดไว้เป็นภรรยามาก็หล

ายปีแล้ว และเมื่อเวลาวันที่
ข้าพเจ้าแต่งงานจะเอาเสือเฒ่าตัวนั้นออกต้มแกง
เพื่อจะเชิญวงศ์ญาติมากินเลี้ยง
เป็นที่รื่นเริงกัน นางก๋งจู๊เห็นดังนั้นจึงพูดอ้อนวอนข้าพ

เจ้า ขอให้ปล่อยเสือเฒ่านั้น น
ไปมิให้ฆ่า ข้าพเจ้าก็ปล่อยไปมิได้ทำอันตรายแก่เสือ
เสือเฒ่าเห็นแก้มัดแล้วก็ไป
จำศีลอยู่ในถ้ำหลายปี สำเร็จในทางฌานเปลี่ยนแปลง

กายได้ต่างๆ เที่ยวทำให้ชาว
ชนหลงเชื่อ และทำอันตรายแก่มนุษย์ทั้งหลายอยู่เนือง

ๆ ข้าพเจ้าได้ยินว่าเมื่ อ ปี
ก่อนมีพระสงฆ์ชื่อถังซัมจังมาจากเมืองไต้ถัง
เพราะมีรับสั่งให้ไปมัชโิมประเทศ

อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ข้าพเจ้าได้พบปะและได้

ยินอย่างนี้มาหลายครั้ ง จึง
คิดว่าอ้ายเสือเฒ่าแปลงกายได้
มันได้ม่าพระถังซัมจังเสียแล้วได้หนังสือเดินทาง
เพราะฉะนั้นมันจึงเที่ยวหลอกเขาตลอดมา
แปลงเป็นรูปพระถังซัมจั้งอย่างนี้ บัดนี้
มาหลอกพระองค์ในพระราชวังใน
ทำไมพระองค์จึงเชื่อถือยกย่องให้นั่งอยู่บนนั้น
เล่า นี่แหละคือเสือเฒ่าที่แบกก๋งจู้ไปเมื่อสิบสามปีก่อน

นั้นมิใช่พระถังซัมจั้ง ที่ จ ะ ไ
ป
อาราธนาพระธรรมดอกเจ้าเมืองเชียงโป้ก๊กได้ฟังฮูเ

บ๊บุตรเขยพูดดังนั้น
ก็ตกพระทัยตะลึงไปเป็นครู่
จึงได้พระสติถามว่าทำไมฮูเบ้จึงจำได้ว่าเสือเฒ่าตัวนี

พาก๋งจี๊ไป ปีศาจแปลงได้ฟัง
ถามดังนันจึงทูลว่าข้าพเจ้าอยู่ยังป่าเขากิริยาของเสือ

เฒ่านี้จะผันแปรประกา ร ใ ด
ข้าพเจ้าทราบได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจำได้

พระเจ้าแผ่นดินจึงตรั ส ว่ า
ฮูเบ๊จำได้ข้าพเจ้ายังไม่ เ ค
ยเห็นรูปร่างเป็นอย่างไร ฮูเบ๊
ปิศาจจึงทูลว่าถ้าพระองค์จะใคร่เห็นรูปเดิมของเสือนั้

นขอน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่ ง ข้
า พ เ จ้ า
ไซอิ๋ว ๓๑๘
จะทำให้พระองค์เห็น จะได้ทรงทราบว่าจะจริงหรือไ

ม่จริงพระเจ้าแผ่นดิน จึ ง
รั บ สั่ ง ใ ห้ ขั น ที เ อ า น้ำ ม า ถ้ ว ย
ห นึ่ งให้แก่ฮูเบ๊ฮูเบ๊ก็เสกด้ วย คา ถา

แล้วอมน้ำพ่นไปยังหน้าพระถังซัมจั่ง
สั่งให้แปรร่างกายเป็นเสือเฒ่า รูปร่างพระ
ถังซัมจั้งก็กลายเป็นเสือเฒ่านั่งขยับเขี้ยวคำรามร้องโ

ฮกฮากอยู่ เจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊ก
กับขุนนางใหญ่น้อยทั้งหลายเห็นจริงดังนั้นก็พากันตกใจ

หลบหนีซุกซ่อนกลัวเสื อ
ไปทุกคน ยังแต่ขุนนางฝ่ายทหารที่ใจกล้าก็พากันถืออา

วุธเข้าล้อมตีเอาเสือ แต่
าในครั้งนี้หากชีวิตของพระ
ถัง ซัมจังยังไม่ถึงที่อันตรา ย แม้พวกทหารตีแทงฟัน
สักร้อยครั้ง ก็มิได้กระทบถูกต้องถึงเนื้อหนังและรู้สึกเจ็

บถึงพระถังซัมจั๋ง โดย
เทพยดาป้องกันรักษาอยู่ หากเป็นผลกรรมก่อนซึ่งได้ก

ระทำไว้ก็ให้เป็นไปตา ม
ยถา
กรรมฉะนัน ถ้าไม่มีบุญญาบารมีเทพยดามิได้พิทักษ์รักษ

าแล้ว เนื้อหนังพระถัง
ซัมจั่งก็จะแหลกละเอียดไปเช่นแก่เต้าฮูยี
พวกขุนนางนายทหารทั้งหลายคอยระวัง
ล้อมเสือจนเวลาบ่าย จึงจับเสือใส่กรงเหล็กได้แล้วจึ

งรับสั่งแก่ขุนนางให้จั ด
โ ต๊ ะ
เลี้ยงตอบคุณฮูเบ้ที่ได้มาช่วย
เวลานั้นก็จวนเย็นบรรดาขุนนางก็ออกจากเฝ้าเจ้า
พนักงานจัดเครื่องโต๊ะพร้อมแล้ว
ก็เชิญฏูเบ้ไปนั่งโต๊ะ อึ่งเพ้าก็เข้านั่งกินตามสบาย
ทั้งสองข้างซ้ายขวามีนางบำเรอรุ่นสาวรูปร่างสะอาด

สวยทุก ๆ คน มายืนคอยเฝ้า
ฮูเบ้ปิศาจสิบแปดคน บ้างก็รินสุราและขับร้องดีดสีตีเป่

าบำเรอต่าง ๆ อึ่งเพ้านั่งกิน
คนเดียวจนเวลาครึ่งคืน เสพสุรามากจนมึนเมาก็สะก

ดใจไว้มิอยู่ ผุดลุกขึ้นหัวเราะ
เสียงดังสนั่นก้อง รูปเดิมก็ปรากฏออกมาใหญ่โตสูงกว่

าแปดศอกเอื้อมมือไปจั
บ ห ญิ ง
ที่ดีดพิณลากมาอ้าปากออกกัดเอาศีรษะเคี้ยวกินต่างแก

ล้มสุราฝ่ายพวกหญิงบำ
เ ร อ อี ก สิ บ เ จ็ ด ค น เ ห็ น ดั ง นั้ น
ต่างตกใจตัวสั่นสิ้นสติทุก
ๆ คน
ต่างพากันลุกวิ่งหนีเที่ยวซุกซ่อน
และมิได้อาจร้องไห้อื้ออึงไปได้ ด้วยเป็นเวลามืดค่ำ พระเจ้าแผ่นดินเข้าสู่ที่พระบรรทมแล้วฝ่ายปิศาจอื่

งเพ้านั่งอยู่ที่โต๊ะแต่
ผู้ เ ดี ย ว ก็ ริ น สุ ร า อ อ ก ดื่ ม ล า ก
เ อ า ศ พ คนตายมากัด
กินแกล้มเหล้า โลหิตไหลออกเปื้อนสองข้างริมฝีปากเ

ลอะเทอะ ฝ่ายม้ามังกรของ
พระถังซัมจั้ง ซึ่งผูกอยู่ที่ศาลาโรงพักนั้น
ได้ยินคนพูดเล่าลือกันว่าพระถังซัมจั่งเป็น
เสือเฒ่า ให้แค้นใจดังใครเอามีดมาแทงเข้าที่ยอดอก

นึกในใจว่าอาจารย์ขอ
ง เ ร า
คนดี ๆ ทำไมมันจึงพูดว่าเป็นเสือเฒ่า
ถ้าจริงดังนั้นเป็นปิศาจมันจะทำเอาจึงได้
แปรเป็นเช่นนั้นไป ซึ่งมันทำดังนี้
คือมันจะคิดฆ่าพระอาจารย์ของเรา ทำอย่างไร
"หนอจึงจะแก้ไขได้ พี่เห้งเจียหรือก็กลับไปเสียนานแ

ล้ว โป๊ยก่าย ซัวเจ๋งก็ไม่ได้
ข่าวคราว ถ้าวันนี้เรามิได้ช่วยพระอาจารย์

การที่เราอุตสาห์กระทำมาเป็นพาหนะ
ก็ไม่มีประโยชน์อะไรล้มละลายไปหมดสิ้น
เวลานี้ก็สองยามแล้ว ม้ามังกรไม่
สามารถจะอดใจอยู่ได้ก็สลัดกระชากเชือกบังเหียนขา

ดเผ่นขึ้นกลางอากาศแ
ป ร รู ป
เป็นมังกรลอยอยู่บนเมฆ พิจารณาดูก็เห็นในพระราชวั

งใน ที่ตำหนัก งิ้นอานเต้ย)
เห็นจุดประทีปสว่างอึ่งเพ้าปิศาจนั่งอยู่ท่ามกลางเสพสุ

รากินเนื้อคนตายสบาย
ใ จ
มังกรพิศดูโดยละเอียดแล้วจึงหัวเราะพูดว่า
จำเราจะแปลงตัวเข้าไปล่อลวงบางที.
จะสมคิดจับตัวปิศาจไว้ จะได้แก้พระอาจารย์ออกได้
คิดดังนั้นแล้ว ก็แปลงกาย
เป็นหญิงคนหนึ่งรูปร่างสะอาดงามดุจผู้หญิงชาววังใน
ค่อยย่องก้าวเดินขึ้นบน
ตำหนักเข้าไปข้างในแล้ว จึงมีวาจาโอนอ่อนพูดว่า
ท่านฮูเบ็ท่านอย่าทำร้ายข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะรินสุราให้ท่านกิน
ฮูเบ้ปิศาจพูดว่าเจ้าจงรินเถิด นางมังกรแปลงก็หยิบ
เอาป้านสุรามารินใส่ถ้วย สุราก็พูนสูงพ้นปากถ้วยขึ้นม

าสององคุลีโดยเหตุมัง
ก ร
เสกพระเวทไว้มิให้น้ำสุราล้นไหลออกไปได้
แล้วยกไปส่งให้อึ่งเพ้าปิศาจ ปิศาจ
ชมว่าเจ้ารินสุราดี เจ้ายังจะรินให้สูงกว่านี้ได้หรือไม่

นางแปลงบอกว่าได้ จึงหยิบ
ถ้วยมาวาง ยกป่านขึ้นรินน้ำสุราลงในถ้วย
น้ำสุราพูนสูงมียอดดุจเจดีย์ ปีศาจ
อึ่งเพ้ารับถ้วยสุรามาดื่มหมดถ้วยแล้ว
ก็คว้าเอาศพคนตายมากัดกินอีก จึงถาม
หญิงแปลงว่าเจ้าร้องเพลงได้หรือไม่
นางแปลงบอกว่าร้องได้บ้างเล็กน้อยแล้วก็
ร้องให้ปีศาจฟัง ปิศาจถามว่าเจ้ารำเป็นหรือไม่
นางแปลงบอกว่ารำได้บ้าง แต่รำ
มือเปล่าไม่งาม สู้มีสิ่งใดถือแล้วรำจึงจะงาม
ปิศาจก็ชักเกี่ยมที่เหน็บซ่อนไว้ใน
ตัวออกส่งให้ นางแปลงรับเอาเกี่ยมมาแล้ว
ยกเกี่ยมขึ้นคำนับสามหน ก็ย่างเท้า
ออกท่ารำฟันซ้ายฟันขวาท่าทางคล่องแคล่ว
อึ่งเพ้าแลดูไม่กะพริบตา นางเห็น
ได้ทีก็รำแอบเจ้าไปใกล้ ยกเกี่ยมขึ้นฟันลงไปที่ศีรษะปิ

ศาจ อึ่งเพ้าหลบทันกระโดด
ถอยหลัง ฉวยเหล็กค้ำกันสาด
หนักประมาณแปดสิบชั่งมารับรอต่อสู้แก่นางแปลง
หลบไล่กันออกมาในท้องฟ้ามืดต่อสู้กันไปมาประมาณแป

ดเก้าเพลงกำลังมังกร
ก็
อ่อนลง จึงขยับท่าห่างออกไปขว้างด้วยอาวุธเกี่ยม
อึ่งเพ้าจึงเอามือรับจับเกี่ยมไว้ได้
มือหนึ่งเอาเหล็กค้ำกันสาดขว้างไป
ถูกสะโพกมังกรเจ็บปวดสาหัส มังกรก็โดด
ลงน้ำไป ปิศาจไล่ตามมาก็มิได้เห็นจึงกลับมายังตำหนั

ก งิ้นอานเต้ย)
ตามเดิมกิน
สุราเมาแล้วก็นอนหลับไป่ฝ่ายมังกรหนีหลบอยู่ในน้ำ
ประมาณครึ่งชั่วโมงเห็นเงียบเสียงจึงได้โผลขึ้นมา
เหาะขึ้นบนอากาศกลับไปยังที่พักศาลาเดิม
กลายเป็นม้าไปยังเก่าเข้านอนอยู่ในโรง
แต่ที่สะโพกรอยถูกเหล็กกันสาดนั้นฟกบวมมีความเจ็บป

วดมากฝ่ายโป๊ยก่ายเมื่
อ ป ล่ อ ย ใ ห้ ซั ว เ จ๋ ง ร บ แ ก่
อึ่ ง เ พ้ า อ ยู่นั้น ตัวก็เข้าซุกรกมุดหัวนอน
เสียตื่นหนึ่ง ครั้นถึงครึ่งคืนก็ตกใจตื่นขึ้นแหงนดูบนท้อง

ฟ้าเห็นดาวขึ้นเต็มท้อ
ง ฟ้ า
จึงคิดแต่ในใจว่าซัวเจ๋งเห็นปิศาจจะจับไปแล้ว
เราจะต้องกลับไปยังเมืองก่อน คิด
ดังนั้นแล้วเหาะกลับมาบัดเดี๋ยวก็ถึงศาลาโรงพัก
ลงยังพื้นเดินเข้าไปมองดูไม่เห็น
อาจารย์ ในเวลานั้นเงียบสงัดไม่มีคน
มองไปก็เห็นม้านอนอยู่ในโรงก็ตกใจจึงถาม
ไซอิว ๓๒๐
ว่าทำไมจึงนอนหายใจมีอาการดุจคนเกือบจะสิ้นชีวิต
เหตุอะไรที่สะโพกจึงได้บวม
เล่า เห็นจะมีคนมาทำร้ายอาจารย์จับม้าทุบตีจึงได้เป็

นอย่างนี้ม้ามังกรได้ยิ
น เ สี ย ง โ ป๊ ย ก่ า ย บ่ น ดั ง นี้
ก็ จ ำ ไ ด้ จึงร้องด้วยเสียงอันดังว่
าอ้ าย หมู ป่า
ไปไหน โป๊ยก่ายได้ยินเสียงคนก็ปลาดใจแทบจะล้มลง

ยั้งตัวได้จะใคร่ออกวิ่
ง ม้า
ก็หันปากกัดชายเสื้อไว้แล้วพูดว่าอย่ากลัว
โป๊ยก่ายตัวสั่นถามว่าทำไมวันนี้น้อง
จึงพูดภาษาคนได้ จะมีเหตุร้ายอย่างไรดอกกระมังม้า

จึงพูดว่า
พี่ไม่รู้หรืออาจารย์นั้น มี เ ห ตุ ร้ า
ย แ ร ง เ กิ ด ขึ้ น แ ล้ว โป๊ยก่ายบอกว่า
ไม่รู้เลย ม้าพูดว่าไม่รู้จริงฉันจะเล่าให้พี่ฟัง
ม้าจึงเล่าตั้งแต่ต้นจนปลายให้โป๊ย
ก่ายฟังทุกประการ โป๊ยก่ายมีเหตุขึ้นอย่างนี้เราจะคิด

แก้ไขอย่างไรดี
ม้ากลับถาม
โป๊ยก่ายว่าพี่จะคิดอย่างไรเล่าโป๊ยก่ายว่าเราขยับขย

ายกลับไปยังทะเลเถิด
ข้าวของเหล่านี้พี่จะหา
บ ไ ป ยั ง
บ้านพ่อตา กลับไปเป็นลูกเขยเขาเสียดีกว่า
ม้ามังกรได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็กัด
เอากางเกงดึงไว้ไม่ยอมปล่อย
แล้วก็ร้องไห้อ้อนวอนว่าขอพี่อย่าได้คิดเช่นนั้นเลย

โป๊ยก่ายถามว่าไม่ให้คิดอย่างนั้นจะให้คิดอย่างไรเล่า

ซัวเจ๋งปิศาจก็จับขังไว้เสียแล้ว ข้ารบสู้มันไม่ได้จะไม่ไปจะให้ทำอย่างไรอีกม้ามังกรก็

ร้องไห้อ้อนวอนว่า พี่อย่าคิดอย่างนั้นเลย แม้ว่าพี่คิดจะช่วยพระอาจารย์แล้ว พี่จงรีบไปหาคนหนึ่งก็คงจะช่วยได้เป็นแ

น่
โป๊ยก่ายว่าเจ้าจะให้ไ ป
หาใครที่ไหน ม้าจึงพูดว่าพี่จงรีบเหาะไปยังเขาฮวยก๊

วยซัวเชิญพี่เห้งเจียม า เธอมี
ฤทธิ์อานุภาพมากคงจะปราบปิศาจได้
ก็จะช่วยพระอาจารย์ให้พ้นภัยได้ ทั้งจะ
ได้แก้แค้นที่เราแพ้มันด้วยโป๊ยก่ายจึงพูดว่าหมายว่าจะ

ให้ไปเชิญใครที่ไหนเล่ า
มิรู้ก็จะให้ไปเชิญพี่เห้ง เ
จี ย
เห็นแกจะไม่มาเป็นแน่เพราะแกสิไม่ชอบแก่เราอยู่แล้

ว
เมื่อก่อนอยู่ที่ภูเขาแ ป ะ เ ฮ้ า ชั ว
เธอตีปิศาจแปะกุดฮุหยินตาย
ท่านอาจารย์โกรธเคืองจึงไล่แกกลับไป
เธอมาโกรธเรา
เราก็ไม่รู้ว่าโดยเหตุอะไรที่ไหน
เธอคงจะไม่มาเห็นจะป่วยการเปล่า บางที่เราพูด
ไม่ถูกใจก็จะจับตัวเราไว้ทรมาน
เราจะทำอย่างไรเล่าจึงจะรอดชีวิตได้ ม้ามังกร
พูดว่าพี่เห้งเจียนั้นคงจะไม่ทุบตีท่านเป็นแน่
เธอเป็นพระยาลิงมีความกตัญญูมาก
พี่ไปถึงแล้วก็อย่าได้บอกว่าอาจารย์ต้องทุกข์ภัย
ให้พูดว่าพระอาจารย์คิดถึงให้มา
หาต้องหลอกเธออย่างนั้น ครั้นเมื่อเธอมาถึงแล้วเรา

จึงให้รู้เรื่องเมื่อเธ อ ม า ถึ ง ไ ด้
เห็นแกตาแล้ว ก็คงจะต้องคิดปราบปรามปิศาจ
คงจะช่วยอาจารย์ออกได้โป๊ยก่ายครันได้ฟังม้าพูดดังนั

น จึงพูดว่าดีแล้ว
เจ้ามีกะใจดังนี้ เราก็คงจะไป
ตามเจ้าว่า แม้เราไม่ไปคนทังหลายจะติฉันนินทาว่าเ

ราไม่มีความกตัญญูต่อ อาจารย์
โป๊ยก่ายพูดดังนั้นแล้ว ก็เหาะไปยังเขาฮวยก๊วยซัว
ในคราวนี้พระถังซัมจั้งยังไม่ถึง
ที่ตาย โป๊ยก่ายจึงกางใบหูทั้งสองข้างดุจกางใบ
ก็แล่นฉิวตามลมไป บัดเดี๋ยวก็
มาถึงตังเกียทะเลใหญ่ เหาะข้ามพ้นทะเลแล้วก็ลดลง

ยังพื้นเดินไป
ตัดตรงเข้า
ป่าหาทางจะเดินไปยังเขาฮวยก๊วยซัวมาประเดี๋ยวก็ไ

ด้ยินเสียงพูด
โป๊ยก่ายเงี่ยหู
ฟังแน่แล้วแลไปก็เห็นเห้งเจียในเวลานั้นแห้งเจียออก

มานั่งที่เนินเขาอยู่บ น แ ท่ น หิ น
พวกลิงบริวารแวดล้อม
ยืนคำนับเป็นลำดับกัน โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงคิดว่าเห้ง

เจียมีเกียรติยศมาก เวลานี้
เราอย่าเพิ่งให้เห็นก่อน จำจะแอบอยู่ตามพุ่มไม้ที่รกก่

อน
ดูได้ช่องแล้วจึงเข้าไ ป ห า ฝ่ า ย
เ ห้ ง เ จี ย นั่ ง อ ยู่ บ น แ ท่ นหิน
แลไปก็เห็นโป๊ยก่ายเข้าแ อบ รก ซ่อ นตั วอ ยู่
เห้งเจีย
จึงบอกแก่บริวารว่า พวกเจ้าจงรีบไปจับตัวอ้ายคนป่า

ที่แอบซ่อนตัวอยู่ในพุ่ ม ร ก

นั้นมา พวกวานรทั้งหลายก็ตรูกันวิ่งไปจับตัวโป๊ยก่ายม

าแล้วผลักให้นั่งลงกับ พื้ น
เห้งเจียถามว่าอ้ายคนป่ามึงอยู่ที่ไหนไปไหนมา
จึงมาซุ่มอยู่ที่นี่ โป๊ยก่ายก้มหน้า
พูดว่า ไม่อาจรับคำถามและมิใช่คนป่า
เป็นคนรู้จักชอบกัน เห้งเจียพูดว่าที่ตำบล
ของเรานี้ ที่ไหนคนจะไปมาถึงได้
โป๊ยก่ายก้มหัวซุกปากไม่ให้เห็น แล้วพูดว่าท่าน
กับเราเป็นพี่น้องกันมาหลายปีแล้ว
มาวันนี้ทำไมจำไม่ได้แล้วหรือ กลับพูดว่าคน
ป่าอะไรที่ไหน เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ไหนเจ้าจงเงยหน้าขึ้นดูที่หรือ โป๊ยก่าย
แหงนหน้ายื่นปากพูดว่าดูก็ดูซี จำเราได้หรือไม่
ถ้าจำไม่ได้ก็จำเอาแต่ที่ปากเถิดเห้งเจียเห็นดังนั้นก็อ

ดหัวเราะไม่ได้ จึงเรียกว่าตือโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายได้ยิน
ร้องเรียกคำหนึ่ง ก็กระโดดยืนขึ้นบอกว่านี่แหละนี่
นี่แหละคือตือโป๊ยก่ายแน่แล้ว
เห้งเจียถามว่าทำไมไม่ตามพระอาจารย์ไปกลับมานี้มี

ธุระอะไรหรือหรือเจ้า ทำให้
พระอาจารย์ขัดเคืองอย่างไร
พระอาจารย์ขับไล่เจ้าเสียดอกกระมัง โป๊ยก่ายบอก
ว่าไม่ได้ทำให้อาจารย์ขัดเคืองอะไรดอก
เห้งเจียว่าไม่ได้ทำให้ขัดเคืองทำไมจึงมา
ที่นี่ข้าสงสัยอยู่ โป๊ยก่ายว่าเพราะด้วยพระอาจารย์คิด

ถึงจึงใช้ให้ข้าพเจ้าม าเชิญ
พี่ไป เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์นั้นได้ทำหนังสือสัญญา

ให้ไว้แก่เราแล้ว บัดนี้จะ
มาคิดถึงเราทำไมไม่น่าเชื่อเลยโป๋ยก่ายว่า
พระอาจารย์ท่านคิดถึงจริง ๆ
เพราะว่าเมื่อวันก่อนพระอาจารย์
อยู่บนหลังม้ากำลังเดินไป อาจารย์ก็เรียกสานุศิษย์
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยิน ซัวเจ้งก็
ไม่ได้ยินทำหูหนวกเสีย เพราะฉะนั้นพระอาจารย์จึงไ

ด้คิดถึงพี่
ว่าพวกข้าพเจ้าทั้ง
สองไม่เป็นการโง่เขลามืนตึงนัก
พูดว่าพี่เป็นผู้ว่องไวฉลาดเฉลียว เวลาใดเรียก
ก็ได้ยินทุกครั้ง เพราะฉะนั้นจึงได้รีบเร่งให้ข้าพเจ้าม

าเชิญพี่ไป ขอพี่จงได้ไปเถิด
เห้งเจียครั้นได้ฟังดังนั้น จึงลงมาจากแท่นหิน
เดินมาจับมือโป๊ยก่ายพูดว่า น้อง
มาลำบากโดยทางไกล จงอยู่เล่นก่อนแล้วจึงค่อยไป
โป๊ยก่ายว่าหนทางนั้นเหลือ
ไกล วิตกแต่อาจารย์จะคอยท่า
เราสองคนขอให้รีบไปเถิด

第004回 · เล่มที่ ๔

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๔

เห้งเจียพูดว่าน้องมาถึงวันนี้
จงไปชมชัยภูมิเขานี้เล่นก่อนเถิด โป๊ยก่ายก็ไม่
อาจขัด แต่ใจนั้นร้อนเหมือนไฟ
โดยวิตกถึงพระอาจารย์ แต่จนใจจำใจเดินตาม
เห้งเจียไปเหมือนคนไม่มีวิญญาณ
ฉะนั้นเห้งเจียจับมือโป๊ยก่ายจูงขึ้นบนบอดเขา
ภูเขานี้ตั้งแต่เห้งเจียกลับมาก็จัดแจงซ่อมแซมดูงดงาม
ขึ้นมาก เป็นที่หนึ่งแห่งภูเขา
ในใต้หล้านี้ เห้งเจียพาโป๊ยก่ายเที่ยวดูแล้วก็พากลับเ
ดินลงจากยอดเขา เห็นพวก
บริวารวานรพากันเอาผลไม้ต่าง ๆ
มาให้เห้งเจียเป็นข้าวเช้าเวลาเช้า เห้งเจียพูด
ว่าน้องของเราท้องใหญ่ ผลไม้เล็กน้อยที่ไหนจะพอ
เห้งเจียจึงว่า เชิญน้องกินแก้
หิวเถิด เวลานั้นตะวันก็ขึ้นสูง
โป๊ยก่ายจึงเร่งห้งเจียว่า พระอาจารย์จะคอยท่า
พี่จงรีบไปเถิด เห้งเจียว่าน้องจะเข้าไปชมในถ้ำก่อน
เถิด โป๊ยก่ายไม่ยอมไป เห้ง
เจียพูดว่าถ้ากระนั้นข้าไม่กล้าจะหน่วงเจ้าไว้
แม้เจ้าจะไปก็เชิญเถิดโป๊ยก่ายถามว่าพี่ไม่ไปกับข้าดอ
กหรือ เห้งเจียถามว่าเจ้าจะให้ข้าไปไหน เรา
อยู่ที่นี่ไม่มีผู้ใดมาบังคับเราได้กินนอนก็เป็นสุขแล้ว
จะวิ่งไปหาความทุกข์ยาก
อะไรที่ไหนอีกเล่า พระอาจารย์ถังซัมจั้งก็ไล่เราแล้ว
จะคิดถึงเราทำไมมีเราไม่
เห็นด้วยเลย โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็เสียใจ
เป็นที่สุด ไม่อาจที่จะพูด
อะไรอีกต่อไป จึงคำนับลาออกเดินไป
เห้งเจียเห็นโป๊ยก่ายเดินลงไปจากเขาแล้ว

จึงเรียกวานรบริวารมาสั่งว่า
เจ้าจงตามโป๊ยก่ายไปแอบฟังดูว่า โป๊ยก่ายจะพูดจา
ว่าบ่นประการใด พวกวานรได้ฟังคำสั่งดังนั้น
ก็พากันตามไปฝ่ายโป๊ยก่ายเมื่อเดินลงมาจากเขาหันห
น้ากลับชี้มือพูดว่า อ้ายเห้งเจียอ้าย
ชาติลิงไพร มึงไม่ตามพระอาจารย์ผู้มีคุณไป
มึงจะอยู่เป็นปิศาจยักษ์หาความสุข
กูมีกะใจมาเชิญมึง มึงไม่ไปก็ช่างเถิด
เดินพลางด่าพลางไม่หยุดปาก พวกวานร
ที่เดินตามไปฟังได้ยินดังนั้นก็กลับมาบอกเห้งเจียตามที่
โป๊ยก่ายบนด่าว่าทุก
ประการ เห้งเจียได้ฟังดังนัน
ก็บันดาลโทโสร้องสังว่าพวกเจ้าจงตามไปจับตัวมา
ให้ได้ พวกลิงทังหลายก็กรูกันไปล้อมจับเอาตัวโป๊ยก่า
ยมัดมือไพล่หลังพามายังถ้ำฝ่ายเห้งเจียอยู่ในถ้ำ
เห็นพวกวานรจับตัวโป๊ยก่ายมาได้ จึงด่าว่าอ้ายชาติ
หมูกินรำมึงจะไปก็ไยมิไป ทำไมมึงจึงต้องด่าว่ากูด้วย
เล่า โป๊ยก่ายคุกเข่าลงกับ
พื้น พูดว่าข้าพเจ้าอาจด่าพี่ได้ที่ไหน
แม้ด่าพี่จริงดังนั้นก็ให้พี่ตัดคอข้าพเจ้าเสียเถิด
เห้งเจียว่าเจ้าจะหลอกข้าได้อยู่หรือ
หูข้างซ้ายของข้าได้ยินตลอดชั้นฟ้า เทวดาจะ
พูดร้ายดีอย่างไรข้าก็ได้ยิน
หูข้างขวาของข้าได้ยินตลอดยังพระยาเงียมพ้ออ้อง
(ยมราช) เจ้าด่าข้า ข้าจะไม่รู้ที่เดียวหรือ
เห้งเจียจึงเรียกวานรให้เลือกไม่พลอง
อันใหญ่ ๆ มาจับอ้ายโป๊ยก่ายให้นอนหงายขึ้น
ตีด้วยพลองที่ท้องยี่สิบทีแล้ว คว่ำ
ลงจะเมี่ยนหลังอีกยี่สิบทีแล้วข้าจะเอากระบองเหล็กตี
ส่งไปอีก โป๊ยก่ายได้ยิน
เห้งเจียสั่งดังนั้น จึงคำนับพูดว่าขอพี่ได้เห็นแก่พระอา
จารย์เถิด ขอให้ยกโทษข้าพเจ้า
ไว้ก่อนเถิดด้วยข้าพเจ้าได้ผิดแล้ว
เห้งเจียจึงว่าเราจะเห็นอะไรแก่พระอาจารย์

พระอาจารย์ก็ได้ขับไล่เราเสียแล้ว
โป๊ยก่ายว่าพี่ไม่เห็นแก่พระอาจารย์ก็จงเห็นแก่
พระโพธิสัตว์เถิด เห้งเจียได้ยินออกชื่อพระโพธิสัตว์ใ
จก็อ่อนลงทันที จึงพูดว่าถ้า
กระนั้นเราไม่เมี่ยนเจ้า เจ้าจงบอกไปตามจริง
พระอาจารย์ต้องภัยได้ทุกข์อย่างไร
หรือ เจ้าจึงมาล่อหลอกเราอย่างนี้
โป๊ยก่ายยังยืนคำอยู่ว่าพระอาจารย์มิได้ต้อง
ภัยได้ทุกข์ที่ไหนดอก เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็
ไม่เชื่อ จึงพูดว่าเจ้ามาหลอก
เราได้ เมี่ยนเสียจึงจะดีตั้งแต่เรากลับมา
พระอาจารย์เดินไปก็ได้มีภัยทุก ๆ ตำบล
เกิดเหตุร้ายแรงทุกย่างก้าว
เจ้าจงรีบบอกมาโดยเร็วเราจึงจะยกโทษให้หาไม่จะ
ต้อง
ตีเสียให้แทบตาย โป๊ยก่ายจึงพูดว่า
ข้าพเจ้าปดพี่จริง ๆ ไม่ทราบว่าพี่จะมีหูทิพย์
ตาทิพย์ศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้เลย
ขอพี่จงยกโทษอย่าเมี่ยนตีข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะ
บอกตามจริงทุกประการแล้วเห้งเจียจึงบอกว่าลุกขึ้นเ
ถิด พวกวานรทั้งหลายก็พากันถอยห่างออกไป โป๊ย
ก่ายผุดลุกขึ้นก้าซ้ายก้าวขวาทำท่าจะหนี
เห้งเจียว่าเองจะก้าวไปข้างไหน โป๊ยก่าย
ว่าไม่ไปไหน เดินผิดทางไปเห็นทางว่างก็เดินไปกระ
นั้น เห้งเจียว่าต่อให้เจ้าไป
ก่อนสามวัน เราจะตามไปจับตัวมาให้ทันมิให้หนีไปพ้น
ได้ เจ้าจงเข้ามาบอกความ
จริงโดยเร็วเถิด โป๊ยก่ายก็เข้าไปยืนใกล้แล้ว
ก็เล่าบอกตั้งแต่ต้นจนปลายตามที่
เป็นมาทุกประการ เห้งเจียครั้นได้ฟังโป๊ยก่ายพูดเล่า
บอกดังนั้นมีความโกรธจึงพูด
ว่า เมื่อเราจะกลับมาเราก็ได้สังไว้ทุกประการว่าแม้
ไปพบปะปิศาจภูตผิและยักษ์มาร
ในที่ใด ๆ จงบอกชื่อเราว่าเป็นสานุศิษย์ของพระอาจ

ารย์ปิศาจทั้งหลายเหล่านั้น
ก็จะไม่กล้าทำร้ายแก่พระอาจารย์
นี่เป็นเพราะพวกเจ้าอวดดีจึงได้เกิดเหตุร้ายแรง
ขึ้นอย่างนี้โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียว่ากล่าวก็เป็นการจริ
งใจทุกอย่าง จึงคิดว่าอย่าเลยจะพูด
ให้เสียดแทงหัวใจเห้งเจียจึงจะได้
คิดแล้วจึงพูดว่าข้าพเจ้าก็ได้ออกชื่อพี่ แต่ปิศาจ
มันกลับหมิ่นประมาทดูถูกไม่มีความยำเกรง
เห้งเจียถามว่ามันไม่เกรงกลัวนั้นมัน
พูดหยาบช้าหมิ่นประมาทอย่างไรโป๊ยก่ายเห็นได้ที่จึงป
ดทับถมว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่าปิศาจมึงอย่าจองหอง
อย่า
มาคิดร้ายแก่พระอาจารย์ ยังมีพี่กูเป็นสานุศิษย์ใหญ่ชื่อ
ว่า หงอคง เธอมีฤทธา
อานุภาพมากเหาะเหินเดินอากาศได้เคยปราบปรามภู
ตผีปิศาจยักษ์มารมามากแล้ว
ถ้าเธอมาเวลาใดมึงก็จะถึงความพินาศจนไม่มีที่จะฝัง
ศพ เมื่อข้าพเจ้าออกชื่อพี่
ดังนี้ปิศาจมันกลับบังอาจพูดว่า
ไหนอ้ายคนไหนที่ชื่อว่าอ้าย ซึงหงอคง ขอให้มัน
มาเอาโลหิตเส้นคมอาวุธดูสักหน่อยเถิด
ต้องการอยากพบแก่มันรัก ถ้ามันมา
แล้วเราจะจับมันลอกหนังเสีย
และชักเอาเส้นเอ็นออกกัดกระดูกให้แหลกเหลวลาก
หัวใจออกมากินเสีย เราจะปล่อยให้มันมาต่อสู้แก่เรา
ทำไมหรือบางทีก็จะต้มน้ำ
มันเสียเห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายบอกดังนั้นเหมือนใครเอ
าไฟมาจุดเข้าที่หัวใจลุกขึ้นโลดเต้น
เกาหูเกาคางออกวุ่นวายตามกิริยาของลิง
แล้วจึงถามว่าอ้ายปิศาจอะไรจึงสามารถ
มาด่าว่าท้าทายเราได้ถึงเพียงนี้
โป๊ยก่ายจึงว่าพีจงหยุดยังอย่าเพิงโกรธวุ่นวายก่อน
ที่มันพูดมันดูถูกพี่นั้นคืออ้ายปิศาจอึ่งเพ้า
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจำมาเล่าให้พี่ฟังเห้งเจียจึงพู

ดว่าเราจะไปปราบปิศาจแม้เรามิไป
มันจะหมิ่นประมาทเราได้ว่า
ไม่สู้มัน โป๊ยก่ายว่าขอพี่ได้ไปแก้แค้นหรือพี่จะไม่ไปก็ต
ามแต่ใจของพี่เถิด เห้งเจีย
กระโดดลงจากแท่นเข้าห้องผลัดเครื่องนุ่งห่มออกแล้ว
เอาเครื่องผ้าผูกคอและผ้านุ่ง
ด้วยหนังเสือ ครั้นแต่งตัวเสร็จแล้วก็เดินออกมามือถือ
กระบองเหล็ก พวกบริวาร
วานรก็กรูกันมาถามว่าไต้เซียจะไปไหนเห้งเจียพูดว่า
เดิมเราตามพระอาจารย์ไปทั่วจักรวาลก็รู้ว่าเรา เป็น สานุศิษย์ของ
พระถังซัมจั่ง เวลานั้นเธอว่าเราเป็นคนผิดไล่เราให้
เรากลับมา เรากลับมายังที่เดิม
ของเรา ๆ ก็มีความสุขสำราญแล้วบัดนี้เราจะไปตาม
รักษาพระอาจารย์ไปอาราธนา
พระธรรม กว่าจะสำเร็จแล้วเราจึงจะกลับมาหาพวก
เจ้า จะได้ความบรมสุขด้วย
กันไปภายหน้า พวกบริวารได้ฟังเห้งเจียชี้แจงดังนั้นต่
างก็คำนับทุก ๆ ลิงเห้งเจียจับมือโป๊ยก่ายไว้แล้ว ก็ เห าะขึ้นบนเวหา ลอยละลิ่วปลิวมาเร็วยิ่งกว่า
ลมพัด บัดเดี๋ยวก็ถึงตังเกียงทะเลใหญ่เหาะข้ามฟากม
าครั้นถึงฝั่งตะวันตกเห้งเจีย
บอกแก่โป๊ยก่ายว่า น้องจงค่อยๆ
ไปพี่จะลงอาบน้ำสักประเดี๋ยวจะตามไป ตั้งแต่
พี่กลับมามันติดกลิ่นอายปิศาจจะเหม็นสาบพระอาจารย์
ไม่ชอบ ท่านชอบแต่คน
สะอาดโป๊ยก่ายเวลานั้นก็รู้สึกได้ว่า
เห้งเจียเป็นผู้ใจกตัญญูจริงมิได้คิดนอกใจแก่
พระอาจารย์ โป๊ยก่ายรอคอยอยู่บนอากาศ
เห้งเจียลงไปอาบน้ำประเดี๋ยวก็เหาะ
กลับขึ้นพร้อมกันเหาะตรงมายังปราจีนทิศ
แลไปข้างหน้าก็เห็นพระเจดีย์มีรัศมี
ออกโชติช่วง โป๊ยก่ายชี้มือบอกว่านั่นแหละที่อยู่ของปิศ

าจอึ่งเพ้าแล้วซัวเจ้งยังอยู่
ในนั้น เห้งเจียว่าไว้ธุระพี่จะลงไปดูก่อน
จะได้คิดต่อสู้แก่ปิศาจต่อไป โป๊ยก่ายว่า
เวลานี้ปิศาจมิได้อยู่ในถ้ำ เห้งเจียว่าพี่เข้าใจได้แล้ว
พูดกันดังนั้นแล้วก็ลอยลงไป
ยังประตูถ้ำ เห้งเจียก็เดินเข้าไปในประตูถ้ำเที่ยวมอ
งดูก็เห็นปิศาจเด็กสองคนกำลัง
วิ่งเล่นกันอยู่ เห้งเจียก็วิ่งเข้าจับเอาจุกผมลากมาทั้ง
สองคน เด็กก็ร้องอึกทึกขึ้น
พวกปิศาจบริวารเหล่านั้นก็เข้าไปบอกแก่นางก๋งจู๊ว่า
บัดนี้ลูกของก๋งจู๊ทั้งสองคน
นั้นมีคนมาจับไปข้างนอกแล้วนางก๋งจู๊ได้ฟังดังนั้น
ก็รีบออกมาข้างนอก แลเห็นเห้งเจียจับเอาบุตรไป
จึง
ร้องไปว่า ท่านทำไมมาจับบุตรของเราไปข้างไหน
พ่อของมันดุร้ายนัก ท่านอย่า
ทำดังนั้นจะวุ่นวายขึ้นเห้งเจียพูดว่า
กกงจู๊จำเราไม่ได้หรือ เราคือสานุศิษย์ใหญ่ของ
พระถังซัมจั๋ง คือ ซึงหงอคง บัดนี้น้องของเรา คือ
ซัวเจ้ง ยังอยู่ในถ้ำนี้ นางกังจู้
ไปปล่อยออกมาแล้ว เด็กทั้งสองนี้เราจึงจะคืนให้
นางก๋งจู๊ได้ฟังดังนั้น ก็วิ่งกลับ
เข้าไปในถ้ำ ตวาดพวกปิศาจที่คุมซัวเจ็งให้ถอยออกไ
ป แล้วนางเข้าแก้มัดซัวเจ็ง
ออกซัวเจ๋งว่าอย่าปล่อยข้าพเจ้า
ปิศาจมันจะทำอันตรายแก่ท่าน นางก๋งจู๊พูดว่า
ท่านมีคุณได้ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะแก้ให้ท่านไปพ้นจ
ากอันตรายบังเอิญบัดนี้ที่
หน้าถ้ำ มีพี่ของท่านชื่อเห้งเจียมาบอกให้เราปล่อยท่า
นออกไป ซัวเจ๋งครั้นได้ทราบ
ดังนั้น และได้ยินอักษรสองคำว่าเห้งเจียดุจดังว่าน้ำทิ
พย์มายาใจ มีความรื่นเริง
หาที่เปรียบมิได้ก็รีบออกมายังประตูถ้ำ
แลเห็นเห้งเจียคำนับแล้วพูดว่า วันนี้พี่อยู่

บนฟ้ามาหรือ ขอให้ช่วยข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิดเห้งเ
จียหัวเราะแล้วพูดว่า
เมื่อก่อนนั้นหากว่าอาจา ร ย์ ภ า ว นาคาถา
ช่วยกัน
แก้ไขบ้างก็จะดี กลับทำพูดส่อเสียดจะรับรักษาพระอา
จารย์ไปทางไซทีให้ตลอด
ทำไมไม่ไปกลับมาคุดคู้อยู่ที่นี้เล่า ซัวเจ๋งจึงพูดว่า
พี่เป็นคนกุนจื๊อ การที่แล้วไป
ไม่ควรกลับเอามากล่าว ซัวเจ้งก็พบแก่โป๊ยก่าย
จึงเล่าถึงการเมื่อวานนี้ให้ฟัง
เห้งเจียว่าอย่าพูดให้ช้าการ
เจ้าสองคนจงรีบเอาเด็กนี้ไปยังเมืองเชียงโป๊ก๊กก่อน
ล่อปิศาจอึ่งเพ้า ที่นี่ไว้ธุระพี่จะคอยมันมา
ซัวเจ๋งว่าจะล่อมันอย่างไร เห้งเจียว่า
น้องทั้งสองจงเอาเด็กไปยังปราสาทในพระราชวัง
เอาเด็กนี้ฟาดลงกับพื้น ถ้าใคร
ถามก็จงบอกว่าเด็กนี้เป็นลูกของปิศาจอึ่งเพ้าจับมาได้
ถ้าปิศาจเห็นและรู้ดังนั้นก็
คงกลับมายังถ้ำ พี่ไม่ต่อสู้แกมันในเมือง
โดยเห็นว่าราษฎรจะตกใจแตกตื่นวุ่น
วายกัน โป๊ยก่ายซัวเจ้งได้ฟังเห้งเจียชี้แจงดังนั้นก็คำ
นับลาอุ้มเด็กเหาะกลับตรง
เข้าไปในเมืองเชียงโป๊ก๊กเห้งเจียเห็นคนทั้งสองไปแ
ล้ว ก็เดินเข้าไปยังประตูใน
ก๋งจู๊จึงเดินมาถามว่า
ท่านเป็นคนอยู่ในศีลในธรรม
ทำไมไม่ถือธรรมเนียมท่านว่าให้ปล่อยน้องท่าน
น้องท่านจะปล่อยลูกเรากลับ นี่น้องท่านเราก็ปล่อยไป
แล้ว ทำไมท่านจึงไม่คืนลูก
ของเรามาให้เราเล่า เหงเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
แล้วพูดว่า ก๋งจี้อย่าเพ่อโกรธก่อน
บุตรท่านข้าพเจ้าให้เป๋ยก่ายซัวเจ้งพาไปเฝ้าพระเจ้า
ตาแล้ว กุงจู้ว่าท่านทำอย่าง
นันมิผิดหรือ คืออึงเ้านันไม่เหมือนคนทังหลาย

อึงเท้าที่ไหนจะยอมให้ท่านทำ
อย่างนั้น เห้งเจียหัวเราะแล้วถามว่า
กงจู๊มีจิตห่วงผัวหรือ ทำไมจึงไม่คิดถึงบิดา
มารดาเล่า ถ้าเช่นนั้นจะมิเป็นคนอกตัญญูตาไปหรือ
กังรู้ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
ก็นึกขึ้นมาได้มีความละอายแก่เห้งเจีย
มีสีหน้าอันแดงจึงบอกแก่เห้งเจียว่า
ท่านทราบมิใช่จะไม่คิดถึงบิดามารดาเมื่อไรมี
เพราะปิศาจมันพามาขังไว้ที่นี่จะ
ไปไหนก็ไม่ได้ เป็นที่ยากสุดที่จะรำพัน
ไม่มีใครจะนำข่าวคราวไปได้ จะใคร่ตาย
เสียแต่หากคิดถึงบิดามารดาจะไม่ทราบเหตุการณ์
ก็จะเข้าใจว่าข้าพเจ้าหนีตาม
ผู้ชายไป จึงได้รักษาชีวิตไว้คอยหาช่องอยู่ฉะนี้
พูดดังนั้นแล้วร้องไห้เห้งเจียพูดว่า
กงจื๊อย่าโทมนัสเลย ข้าพเจ้าทราบว่าก็งจั๊มีหนังสือไป
ฉบับหนึ่ง
และได้ช่วยพระอาจารย์ของข้าพเจ้าให้รอดชีวิตในหนั
งสือนั้นมีใจความว่า คิดถึง
บิดามารดา ไว้ธุระข้าจะจับปีศาจได้แล้วจะได้พากงจู๊
กลับเมือง กงจู๊ว่าท่านอย่า
มาหาที่ตายเลย เมื่อวานนี้น้องของท่านทั้งสองรูปร่าง
ดูแข็งแรงยังสู้มันไม่ได้ ตัว
ของท่านผอมดุจคนรื้อไข้จะมีฝีมืออย่างไรจึงจะจับมันไ
ด้ เห้งเจียพูดว่าอันฝีมือนั้น
กังจู๊ยังไม่เคยเห็น ข้าพเจ้ากำจัดปิศาจดอก
กงจู๊ถามว่าท่านทำอย่างไร จึงจะปราบ
มันได้ เห้งเจียว่าจงหาที่ซ่อนตัวไว้ข้าพเจ้าคอยมันกลั
บมา จะได้ตีมันให้ล้มลงแล้ว
ข้าพเจ้าจะพากงจั๊กลับไปเมือง
กังจู๊ได้ฟังเห้งเจียแนะนำดังนั้นก็กลับเข้าไปในถ้ำ
ที่แอบซ่อนตัวอยู่ เห้งเจียก็แปลงกายเป็นเหมือนกงจู๊นั่
งคอยท่าอึ่งเพ้าอยู่ในถ้ำฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
อุ้มลูกปิศาจสองคนเหาะมายังพระราชวังใน

ครั้นถึงหน้า
พระที่นั่ง โป๊ยก่ายซัวเจ็งก็เอาเด็กนั้นฟาดลงกับพื้น
ร่างกายเด็กทั้งสองก็อ่อนน่วม
ไปทั้งตัว เวลานั้นกำลังขุนนางข้าราชการอยู่พร้อมกัน
เมื่อได้เห็นดังนั้นก็พากัน
ตกใจว่าไม่ดีแล้ว บนฟ้าฟาดคนลงมาสองคน
โป๊ยก่ายร้องประกาศด้วยเสียงอัน
ดังว่า อ้ายเด็กสองคนนั้นคือลูกของปิศาจอึ่งเพ้า
ข้าพเจ้าโป๊ยก่ายกับซัวเจ็งไป
จับมันมาได้เองฝ่ายปิศาจกำลังเมานอนอยู่ในตำหนักงี้
นอันเต้ย เวลานั้นกำลังนอนฝัน ได้
ยินเสียงคนออกชื่ออึ่งเพ้า ก็ตกใจพลิกตัวตื่นเงยหน้าม
องดู เห็นโป๊ยก่ายกับซัวเจ็ง
ยืนอยู่บนเมฆสองคน ทำอึกทึกแช่เสียง
อึ่งเพ้าจึงดำริแต่ในใจว่าเมื่อวานนี้โป๊ยก่าย
ก็หนีแล้ว ซัวเจ็งก็จับได้ขังไว้ในถ้ำ
ทำไมมันจึงมาได้ และลูกของเราก็อยู่ในถ้ำ
ทำไมจึงมาตกอยู่ในมือมันได้ อย่ากระนั้นเลย
เราจะกลับไปดูที่ถ้ำก่อนจะมีเหตุ
ร้ายดีประการใด แล้วเราจึงค่อยกลับมาโต้ตอบแก่มัน
ก็ไม่ช้าอะไร คิดดังนั้นแล้ว
ก็มิได้เข้าไปลาเจ้าเมืองรีบเหาะตรงไปยังถ้ำ
ในเวลานั้นก็รู้ทั่วกันว่าฮูเบ้นั้นคือ
ปิศาจยักษ์ เจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊กจึงรับสั่งให้คอยระวัง
เสือเฒ่านั้นฝ่ายอึ่งเพ้ามาถึงถ้จึงเดินเข้าไ
ป ใ น ป ร ะ ตู เห้งเจียแปลงนั่งคอยท่าปิศาจ
พอ
แลเห็นเดินเข้ามาเห้งเจียเอานิ้วหยิกนัยน์ตาแล้วร้อง
ไห้สะอึกสะอื้นน้ำตาก็ไหลลง
อาบกาย แล้วเอามือทุบอกและทอดกายลงดินร้องไห้เ
สียงโฮ ๆ เมื่อปิศาจยึ่งเพ้า
เห็นดังนั้น ก็อดกลั้นอยู่มิได้วิ่งมาใกล้ลูบไล้ไต่ถามว่าเ
ป็นอย่างไรที่ไหนหรือ จึง
ได้เศร้าโศกเดือดร้อนรำคาญอย่างนี้เห้งเจียจึงมารย

าบอกว่าไต้อ๋องมีคำเขาพูดว่า
ชายไม่มีเมียทรัพย์ไม่มีเจ้าของ
หญิงไม่มีผัวตัวก็ลอยเปล่าเหมือนเมื่อวานนี้ท่านไปเยือ
นญาติทำไมไม่กลับมา เมื่อ
เ้าวันนี้โป๊ยก่ายมันมาแย่งเอาซัวเจ๋งไปแล้วมิหนำซ้ำจั
บเอาลูกทั้งสองไปด้วย ข้าพ
เจ้าขอร้องเท่าไรมันก็ไม่ฟัง
มันว่าจะพาไปในพระราชวังเยี่ยมพระเจ้าตา
ครึ่งวัน.
แล้วก็มิได้เห็นลูก ไม่รู้ว่าจะตายเป็นประการใดก็ไม่เ
ห็นไต้อ๋อง กลับมาข้าพเจ้า
จะทำอย่างไรได้ เพราะฉะนั้นให้มีความเจ็บแค้นในใ
จ จะกลั้นน้ำตาไว้มิได้อึ่งเพ้าได้ฟังก๋งจู๊เ
ล่าให้ฟังดังนั้น
ก็โกรธพูดว่าลูกของเราจริง แล้ว เห้งเจียแปลง
พูดว่าโป๊ยก่ายมันแย่งเอาไปเสียแล้ว
ปิศาจก็โกรธดุจไฟกัลป์ กระโดดโลดเต้น
ขยับเขี้ยวเคี้ยวฟันว่า มันเอาลูกกูไปฆ่าเสียแล้ว
เราจะต้องไปจับอ้ายสองคนนี้
มาฆ่าเสียบ้างจะได้แก้แค้นให้แก่ลูกเรา
อึ่งเพ้าพูดแก่ก๋งจู๊แปลงว่าเจ้าอย่าโทมนัส
ร้องไห้ไปเลยในจิตใจของเจ้านั้น
เป็นอย่างไรบ้างหรือเปล่า เห้งเจียแปลงบอกว่า
ไม่เป็นอะไรดอก เพราะข้าพเจ้าคิดถึงลูกร้องไห้หนัก
เข้า ในท้องก็ให้จุกขึ้นมา ปิศาจ
ปิศาจพูดว่าเจ้าไม่ต้องรีบรัดใจ
อันการจุกเสียดนั้นมีของวิเศษเอาคลึงเข้าที่เสียด
นั้นก็จะหาย เอานิ้วดีดทีหนึ่งก็ถอนหัวใจของเราออกม
าเห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ
ปิศาจก็พาเห้งเจียไปในที่ลับ แล้วสำรอกของวิเศษ
สิ่งหนึ่งออกมาประมาณเท่าฟองไก่
เห้งเจียเห็นก็ดีใจ พูดว่าของนี้ประกอบมากี่บี
จึงสำเร็จเป็นของวิเศษ ข้าพเจ้ามีนิสัยอันใหญ่จึงได้ม
าเห็นซึ่งของนี้ เห้งเจียจึง

หยิบเอามาลองคลึงดูที่หน้าอกแล้วก็ลองเอานิ้วดีดดู
ปิศาจก็ปัดมือจะเอาคืน เห้ง
เจียก็เอาใส่เข้าในปากกลื่นลงไปในท้องปิศาจกำหมัด
จะทุบ เห้งเจียก็เอามือหนึ่ง
ยกขึ้นรับไว้ เกาคางทีหนึ่ง
ก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมแล้วจึงพูดว่า อ้ายปิศาจ
ยักษ์มึงอย่าทำให้ล่วงเกิน เอ็งจงดูว่ากูนี้คือใครจำได้
หรือไม่ปิศาจอึ่งเพ้าเห็นดังนั้นก็ตกใจ
พูดว่ากังจู้ทำไมเจ้าจึงได้แปรรูปร่างเป็นเช่นนี้
ไปเล่า เห้งเจียว่าเรารู้ว่าเจ้าเป็นปิศาจ
มึงว่าใครเป็นเมียของมึง ปู่ย่าตายายมึง
จำไม่ได้หรือ ปิศาจก็ตรึกนึกขึ้นมาว่า
ข้าจำได้แต่ว่าจำชื่อไม่ได้ เจ้าคือใครที่ไหน
และอยู่ที่ไหนมีธุระอะไรมาถึงบ้านเรา
ล่อลวงเอาของวิเศษของเราไป อันความจริง
คือเป็นคนร้าย เห้งเจียว่าทำไมเจ้าจำข้าไม่ได้หรือ
เราคือเป็นสานุศิษย์ใหญ่ของ
พระถังซัมจั๋ง นามเรียกว่า ซึ่งหงอคงเห้งเจีย
เมื่อห้าร้อยปีก่อนนันเราเป็นปู่ย่า
ตาชวดของเอ็ง ปิศาจพูดว่าอย่าพูดปดเราเลย
เราจับถังซัมจั๋ได้มีสานุศิษย์สอง
คนเท่านั้น นามเรียกว่าโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
ไม่เคยได้ยินแซ่ซึง ไม่รู้ว่าเจ้าอยู่ที่ไหน
เป็นอ้ายปิศาจผีมาล่อลวงเอาของวิเศษของเราอย่าง
นี้เห้งเจียพูดว่าเรามิได้มาพร้อมกับคนทั้
งสองนั้น เพราะเราตีปิศาจตาย อาจารย์
โกรธว่าเราดุร้ายไล่เราให้กลับไปเสีย
จึงมิได้ร่วมทางมาด้วยกัน ทำไมเจ้าจึงไม่รู้
จักปู่ย่าตาชวดของเอ็งเล่า อึ่งเพ้าตอบว่าเจ้ามิใช่คน
ดี อาจารย์เจ้าไล่กลับแล้วยัง
จะแบกหน้ามาดูคนทั้งหลาย เจ้าไม่มีความอายแก่เขา
ทั้งหลายเลย เห้งเจียด่าว่า
อ้ายชาติข้ามึงไม่รู้หรือว่าวันหนึ่งก็เป็นครู
สิ้นชีวิตนบน้อมนั้นเป็นพ่อ มึงคิดร้าย

ทำแก่พระอาจารย์กู ทำไมเราจะไม่มาช่วยเล่า
จึงจะได้ทำตามสบายใจของมึง
และมึงด่าลับหลังกูทำไม ปิศาจตอบว่าข้าได้ด่าเจ้าที่ไ
หนเห้งเจียว่าโป๊ยก่ายบอกแก่เราว่าเ
จ้ า ด่ า เ ร า ปิศาจว่าอ้ายตือโป๊ยก่าย
อ้ายปาก
แหลมมันหัดฝีปากแม่สื่อ ทำไมจึงพอใจเชื่อมัน
เห้งเจียว่าเจ้าอย่าพูดให้มากไปเลย
โหยกเหยกเสียเวลา เจ้ามีความเกียจคร้าน
แขกมาทางไกลไม่มีอะไรจะเลี้ยงแขก
เจ้าจงยื่นหัวออกมาให้เราตีสักทีหนึ่งเป็นชาแก้อยากน้
ำร้อน อึ่งเพ้าหัวเราะแล้วพูด
ว่าเห้งเจียเจ้าเข้าใจผิดไป แม้ว่าเจ้าอยากจะตี
ไม่ต้องถึงตัวเรา พวกบริวารของเรา
อเนกอนันตัง ตามใจเจ้าจะเลือกตีเอาเราวิตกกลัวว่
าเจ้าจะออกประตูไม่ได้ ว่าแล้ว
อึ่งเพ้าก็เรียกปิศาจน้อยทั้งหลายให้ล้อมกันประตูไว้ทุก
ประตูโดยความแน่นหนาเห้งเจียเห็นดั
ง นั้ น ก็ หั ว เ ร า ะ ด้ วยเสียงอันดัง
มือก็ถือกระบองเหล็กร้อ งแ ปล งก็
แปลงสามหัวหกมือจับกระบองสามอันก็ตรงเข้ามายังพ
วกปิศาจตีขนาบตาย
ราบไปทั้งสิ้น เหลือแต่อ้ายปิศาจอึ่งเพ้าหนีลอดออกมา
นอกประตูถ้ำได้แล้วร้อง
ด่าว่าอ้ายชาติลิงไพร มึงอวดดีมาบุกรูกยังที่เขาว่าแล้
วก็กระโจนฟันเห้งเจียด้วยดาบ
เห้งเจียเอากระบองเหล็กรับ
ต่างต่อสู้กันไปมาประมาณหกสิบเพลง เห้งเจียคิดแต่
ในใจว่าปิศาจนี้มันมีมีดดาบ
รบแข็งแรงอาจรับกระบองได้ ฝีมือมันก็เข้มแข็ง จำ
เราจะล่อให้มันไล่ตามแล้วจึงหวนกลับมา
มันเสียท่ามีดนั้นก็จะเอาได้ คิดดังนั้น
แล้วเห้งเจียก็ยกกระบองขยับล่อทำท่าหนีออกห่าง
ปิศาจมือถือมีดดาบไล่รุกตาม

มา เห้งเจียเห็นได้ที่ก็หวนกลับสวนมา
ปิศาจรับไม่ทัน เห้งเจียเอากระบองตีปัด
มีดดาบกระเด็นไป แล้วตีถูกปิศาจทีหนึ่ง
ปิศาจก็สูญหายไปในทันทีนั้น เห้งเจีย
ก็ยืนคิดอยู่ว่า ปิศาจเห็นจะหนีไปแล้ว
เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศแลหาจนรอบ
ทั้งแปดทิศก็มิได้เห็น จึงคิดขึ้นได้ว่า
ปิศาจมันได้พูดว่าจำเราได้ ชะรอยจะเป็น
ดาวลงมาจากสวรรค์จำเราจะขึ้นไปค้นดูจะเป็นปิศาจ
เจ้าอะไร คิดดังนั้นแล้วก็
เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์น่ำทีหมึง
เดินเข้าไปในปราสาทธงเม่งเต้ยพบซีไต้เทียน
ซือทักว่าเห้งเจียท่านไปข้างไหนมา
เห้งเจียคำนับบอกว่าข้าพเจ้าตามถังซัมจั้งไปไซที
บัดนี้มาถึงเมืองเชียงโป๊ก๊ก
มีปิศาจยักษ์ลักเอาลูกสาวเจ้าเมืองเชียงโป๊ก๊กไปและ
ทำร้ายแก่พระถังซัมจั้ง ข้าพเจ้าได้ต่อสู้มันได้หนีสูญหา
ยไป ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า
มันจะเป็นดาวบนสวรรค์ลงไป
จึงได้ตามมาตรวจว่าจะเป็นเจ้าภูมิอารักษ์ตนใด
ซีไต้เซียนซือได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น
ก็นำความเข้าไปกราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ เง็ก
เซียงฮ่องเต้ตรัสสั่งให้ตรวจดูซีไต้เซียนซือก็ไปเที่ยวต
รวจทุกๆ ภูมิห้องชั้นฟ้าดาวดึงส์
ก็ไม่มีเทพยดาองค์ใดหายไป อยู่พร้อมกันทุกภูมิที่
แล้วก็ตรวจรอบนอกตามภูมิดาว
ทั้งหลายตรวจไปก็เห็นในภูมิยี่สิบแปดดาวนั้นยังเหลือแ
ต่ยี่สิบเจ็ดดวงหายไปแต่ดาว
กุยแช ซีใต้เซียนซือก็นำความมากราบทูลเง็กเซียงฮ่อ
งเต้ เง็กเซียงฮ่องเต้จึงตรัส
ถามว่าหายไปสักกี่วันแล้ว ซีไต้เซียนซือทูลว่าหายไปไ
ด้สิบสามวันแล้วเง็กเซียงอ่องเต้ตรัส
ว่า อันสิบสามวันในดาวดึงส์นี้เป็นสิบสามปีในมนุษย
โล ก

จึรับสั่งให้หมู่ดาวลงไปตามกุยแช หมู่ดาวทั้งหลาย
ก็ถวายบังคมลาออกจาก
ปราสาทวิมานเล่งเซียวเต้ย ไปยังประตูน่ำทีหมึงก็พา
กันเหาะลงยังเขาอั้วจื้อชัว
ครั้นถึงหมู่ดาวก็พักอยู่กลางอากาศ
เดิมเมื่อปิศาจหนีเห้งเจียนั้น หมู่ดาวบนสวรรค์
ก็เกรงฤทธิ์เห้งเจีย จึงพากันมาหลบอยู่ที่ริมเขานั้นจึง
ไม่เห็น ครั้นปิศาจกุยแชได้ยิน
หมู่ดาวภาวนาเรียกจึงได้ออกมาให้เห็น
หมู่ดาวก็พาตัวปิศาจไปยังสวรรค์เห้งเจียเมื่อเห็นปิศา
จมา ก็เข้ามาสกัดหน้าจะใคร่ตี
หมู่ดาวทั้งหลายจึงห้าม
ว่าอย่าให้ทำเลย จงขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้เถิดเ
ห้งเจียก็พร้อมกับหมู่ดาวตาม
ขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ ครั้นถึงหมูดาวก็นำเข้าถว
าย กุยแชก็เอาป้ายทองคำถวาย
แล้วก็ถวายบังคมรับผิดสารภาพตามโทษที่กระทำเง็กเ
ซียงฮ่องเต้ จึงตรัสถามกุยแชว่า
บนสวรรค์นี้เป็นบรมสุขสำราญ เหตุใด
ท่านจึงได้หนีลงไปอยู่ในมนุษย์โลกทำไม
กุยแชจึงกราบทูลว่า ซึ่งโทษของข้าพเจ้า
กระทำผิดก็ถึงประหารชีวิตแล้วแต่ขอพระองค์ได้โปรด
เหตุทั้งนี้เป็นด้วยนาง
กงจินุตรีเจ้าเมืองเซียงโป๊ก๊ก คือ นางฟ้า
(เง็กนึ้ง) อยู่ในตำแหน่งพีเฮียง มีจิต
ปฏิพัทธ์ผูกรักแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิตกว่าจะเป็นคว
ามมัวหมองในวิมานสถานทิพย์
จึงให้จุติลงไป เอากำเนิดเป็นนางก็งจู้ที่สาม
ของพระเจ้าแผ่นดินเมืองเซียงโป๊ก๊ก
ข้าพเจ้ามีความผูกพันจึงได้แปลงกายเป็นปิศาจลงไปยั
งมนุษย์โลกจองเอาภูเขาอัว
จือชัว เป็นสถานที่อาศัย จึงได้พานางมาอยู่ด้วยกันที่ใ
นถ้ำนั้นประมาณสิบสามชี
บัดนี้เห้งเจียมาถึงก็เป็นความสำเร็จตามประสงค์แล้ว

ข้าพเจ้าก็ยอมรับโทษซึ่งได้
กระทำผิดล่วงละเมิดโดยพลการ
ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเง็กเซียงฮ่องเต้ครั้นได้ทรง
ฟังกุยแชกราบทูลดังนั้น
พระองค์จึงเก็บป้ายทองคำ
นั้นไว้ ถอดกุยแชออกจากหมู่ดาวส่งไปให้อยู่กับท้ายเสี
ยงเล่ากุนในชั้นดุสิต ช่วย
ในการสุมไฟเอาคุณถ่ายซึ่งโทษ
เห้งเจียเห็นเง็กเซียงฮ่องเต้ปรับโทษกุยแชแล้วก็มี
ความยินดี ถวายบังคมลาและคำนับลาหมู่เทพบุตรแล้ว
ก็ออกมายังประตูน้ำทีหมึง
เหาะมายังเขาอั๊วจื้อซัวถ้ำปองง้วยต้อง
ครั้นถึงก็เข้าในถ้ำค้นหานางก๋งจู๊ แล้วก็เล่า
ความตามที่เป็นมาให้นางก๋งจู๊ฟังทุกประการ
ในทันใดนั้นโป๊ยก่ายซัวเจ็งก็มาถึง
เห้งเจียจึงพานางก๋งจู๊ออกจากถ้ำกลับมาเมืองเซียงโ
ป๊กก บัดเดี๋ยวก็ถึงพระราชวัง
โดยอำนาจอิทธิฤทธิ์ของเห้งเจีย
นางกังจู๊ก็เดินตรงเข้าปราสาทกิมหลวนเต้ยคำนับ
พระราชบิดา บรรดาพวกข้าราชการฝ่ายหน้าและฝ่าย
ใน ก็พากันแวดล้อมเยี่ยม
เยื่อนกังจี้ ก๋งจู๊จึงกราบทูลพระราชบิดาว่า
เห้งเจียได้ปราบปรามปิศาจด้วยกำลัง
อิทธิฤทธิ์อันเข้มแข็ง จึงได้รอดชีวิตมาเห็นพระพักตร์พ
ระราชบิดาและหมู่พระญาติเจ้าแผ่
นดินเซียงโป๊กกเมื่อ
ได้เห็นพระราชธิดากลับม าไ ด้แ ล้ว
ก็มีพระทัยยินดี
เบิกบานยิ่งนัก จึงตรัสถามว่าอันปิศาจคือดาวกุยแชแป
ลงกายมา นางก๋งจู๊คือนางฟ้า
เง็กนึ้งนั้น อยู่ในตำหนักพีเฮียงบนสวรรค์จุติลงมาโดย
มีนิสัยต่อกัน จึงได้เป็น
ภรรยาสามีกันฉะนั้นหรือ เห้งเจียก็ทูลว่าเป็นดังนั้น
และบัดนี้เง็กเซียงฮ่องเต้ได้

ปรับโทษกุยแชถอดเสียจากหมู่ดาวให้ไปอยู่กับท้ายเสีย
งเล่ากุนเป็นพนักงานสุมไฟ
พระเจ้าแผ่นดินเชียงโป๊ก๊กเมื่อได้ทรงฟังเห้งเจียดังนั้
น ก็มีความขอบคุณเห้งเจียยิ่งนัก
จึงรับสั่งให้เห้งเจียไปดูพระอาจารย์
ขุนนางทั้งหลายก็ช่วยกันหามกรงเหล็กที่ใส่เสือ
เฒ่านั้นออกมาแล้วให้ถอดซีกรงนั้นออก คนอื่นๆ
เห็นพระถังซัมจั้งเป็นเสือเฒ่า แต่
เห้งเจียผู้เดียวเห็นพระอาจารย์ว่าถูกเวทมนตร์ของปี
ศาจ แต่ปากแข้งขาไหวติงไม่
ได้ เห้งเจียเห็นดังนั้นหัวเราะแล้วจึงพูดว่า
พระอาจารย์ทำไมไม่แก้ไขเล่า ท่านเห็น
ว่าเราเป็นคนดุร้ายไล่ให้เรากลับไปเสีย
เหตุใดท่านจึงเป็นรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว
ดังนี้เล่าโป๊ยก่ายจึงพูดแก่เห้งเจียว่าพี่จะช่วยก็จงช่วย
ท่านเถิด จะทำพูดล้อเล่นเช่นนี้
หาควรไม่ เห้งเจียว่าสารพัดที่เจ้าจะพูดสอเสียดยุยง
เธอจึงได้เข้าใจว่าเจ้าเป็นคนดี
ข้าเป็นคนไม่ดีเจ้าคนดีทำไมจึงไม่ช่วยเธอเล่า
ยังมีหน้ามาว่าเราอีกเล่า เดิมมาเรา
ได้บอกว่าจะไปแก้แค้นปิศาจที่ด่าเรา
เราก็ได้แก้แค้นสมประสงค์แล้ว เราจะกลับ
ไปยังถ้ำของเราตามเดิมซัวเจ๋งได้ยินเห้งเจียพูดว่าจ
ะกลับไป จึงคุกเข่าลงคำนับแล้ว
พูดว่า พี่ไม่เห็น
แก่หน้าพระอาจารย์ก็จงเห็นแก่พระพุทธเจ้าเถิด
แม้ว่าพวกข้าพเจ้าช่วยได้แล้ว ก็
จะไม่ต้องไปหาพี่ทางไกลเลย เห้งเจียได้ฟังซัวเจ๋งพู
ดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพยุงซัว
เจ้งให้ลุกขึ้นพูดว่า เหตุใดพีจึงจะไม่ช่วยเล่าเจ้าจงเ
อานำมาโดยเร็วเถิด ซัวเจ๋งจึง
ไปตักน้ำมาให้เห้งเจีย เห้งเจียรับน้ำมาวางบนมือแล้
วร่ายพระเวทคาถา เสกน้ำพ่น
พระอาจารย์ก็คลายซึ่งเวทมนตร์นั้น

พระถังซัมจังก็แปรกลับตามรูปเดิม พระถัง
ซัมจั้งก็มาจับมือเห้งเจียถามว่า เห้งเจียมาจากไหน
ซัวเจ๋งจึงเล่าความตามซึ่งโป๊ย
ก่ายได้ไปเชิญเห้งเจียมา และทั้งได้ช่วยกุงจู้ให้กลับเ
มืองได้แล้ว และได้คลายเวท
มนตร์ของปิศาจที่ทำแก่พระอาจารย์ให้แก้พระอาจารย์
ด้วยพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นแล้
ว ก็มีความยินดีและขอบคุณเห้งเจียเป็นอันมาก
จึงพูดว่าสานุศิษย์ได้พึ่งเจ้าผู้เดียว
ถ้าไปถึงไซทีสำเร็จแล้วได้กลับไปยังเมืองได้ถัง
แล้วจะนำความชอบของเห้งเจียขึ้นถวายพระเจ้าถังไ
ทจงฮ่องเต้ให้ทรงทราบว่า
เป็นที่หนึ่งในความชอบ เห้งเจียว่าการอันนี้พระอาจา
รย์ไม่ต้องพูด ข้าพเจ้าก็คงรู้
พระคุณของพระอาจารย์อยู่เองฝ่ายเจ้าเมืองเชียงโป๊
ก๊ก จึงสั่งให้จัดโต๊ะเครื่องแจเ
ลี้ยงทั้งอาจารย์และศิษย์
และนำเงินทองสิ่งของดีต่าง ๆ
มาถวายพระถังซัมจังเป็นรางวัล พระถังซัมจั้งกับ
ศิษย์ก็มิได้รับ กลับถวายคืนไว้เป็นพระราชทรัพย์ไปตา
มเดิม ครั้นเสร็จธุระแล้ว
พระถังซัมจั้งกับศิษย์สามคนก็คำนับลาพระเจ้าแผ่นดินเ
ชียงโป๊ก๊ก พระเจ้าแผ่น
ดินเชียงโป๊ก๊กกับขุนนางก็พากันตามส่งจนกระทั่งประตู
เมืองฝ่ายพระถังซัมจั้งได้เห้งเ
จียกลับมาแล้ว ศิษย์กับอาจารย์ก็ตั้งใจตรง ไป ยัง
ประเทศไซที ออกจากเมืองเชียงโป๊ก๊ก
เวลากลางวันก็ออกเดินเวลากลางคืนก็หยุด
พักนอน เวลานั้นเป็นฤดูเดือนสามต้นไม้กำลังผลัดเปลี่
ยนใบจะอกช่อดอกดูสง่างาม
พากันเดินพลางชมพลางแลไปข้างหน้าเห็นภูเขาใหญ่ข
วางอยู่พระถังซัมจั้งเตือนศิษย์
ให้ระวัง เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์ทำไมจึงพูดเหมือ

นชาวบ้านอย่างนั้น
พระอาจารย์
ได้พระคาถาชิมเกงของพระโอเข้าให้คุ้มตัวในคาถาว่า (ชิมโป๊ก้วยหงายฮองโป๊ขงโ พ้)
แปลว่า จิตไม่มีความสงสัย ความสะดุ้งหวาดเสียวก็ไม่มี เพราะฉะนั้นจะต้องกวาดสิ่งโสโครกในจิตนั้นให้สิ้น และล้างซึ่งผลละอองเปื้อนในหูนั้นให้หมด ท่านอย่ามีความเศร้าหมอง อันการร้ายดีทั้งหลายอยู่แก่ตัวข้าพเจ้าเองพระถังซัมจั้งยอม้าแล้วจึงพูดว่า อาตมาภาพตั้งแต่รับ
รับสั่งพระเจ้าถังไทจง
ฮ่องเต้ออกจากเมืองหลวงแล้ว
ก็ตั้งใจจะไปไซทีนมัสการพระพุทธเจ้าอุตสาห์ข้ามเขา และห้วยธารมา ไม่รู้ว่าเวลาใดจึงจะได้สุขกายสุขใจบ้าง
เห้งเจียได้ฟังพระถัง
ซัมจั้งพูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
พระอาจารย์จะใคร่ได้สุขกายสุขใจนั้นก็ไม่สู้
ยากอะไรนัก แม้ว่าสำเร็จการตามความประสงค์แล้วสารพัดจะมีความสุขย่อมมี
ความบริบูรณ์พร้อมอยู่เอง วันทั้งหลายก็ว่างเปล่าในเวลานั้นก็มีสุขโดยลำพัง ถ้า
ดังนั้นแล้วจะไม่เรียกว่าความสุขหรือพระถังซัมจั่งครั้นได้ฟังเห้งเจียอธิบายให้ฟังดังนั้นในดวงจิตก็ปล่อยอุปาทาน
ความยึดถือเสียได้ขณะหนึ่ง
สิ้นความเศร้าหมองในใจทั้งหลายแล้ว ก็ชักม้าให้เดิน
ขึ้นเขาอันหนทางนั้นแสนที่จะลำบากในเวลากำลังเดินอยู่นั้น แลเห็นคนตัดฟืนยืน
อยู่บนเนินสูง ร้องเรียกว่าท่านผู้นั้นจงหยุดก่อน
ข้าพเจ้าจะบอกข่าวให้ ในเขานี้
มีปิศาจยักษ์ร้ายมันคอยจับมนุษย์กินเป็นอาหาร

ใครเดินไปมาทางนี้ ย่อมไม่พ้น
ฝีมือมันไปได้พระถังซัมจั้งได้ฟังคนตัดฟืนบอกดังนั้น
มีความตกใจสะดุ้งกลัวจึงถามสานุศิษย์
ว่า ใครได้ยินหรือเปล่าว่าคนตัดฟืนร้องบอกว่ากระไร
เห้งเจียว่าข้าพเจ้าจะถาม
ดู
ว่าแล้วก็เดินไปที่คนตัดฟืน คำนับแล้วถามว่า
เมื่อกี้นี้ท่านบอกว่ากระไรฟังไม่ถนัด
คนตัดฟืนคำนับตอบแล้ว ก็ถามว่าพวกท่านมีธุระอย่างไ
รหรือ จึงได้มาถึงตำบลนี้
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังอะไรแก่ท่าน
พวกข้าพเจ้านี้ คือ มาจากเมืองได้
ถัง จะไปเมืองไซที่ อาราธนาพระไตรปิฎกธรรมบังเ
อิญมาถึงนี่
ได้ยินท่านร้องบอกว่า
มีปิศาจยักษ์ร้ายอะไรอยู่ที่ไหนข้าพเจ้าฟังไม่ถนัด
จึงมาขอถามท่านให้แน่นอนแก่
ใจว่า ปิศาจนั้นมีมากี่ปีแล้ว
และมารนั้นมันเกิดเมื่อไร ขอท่านได้โปรดบอกแก่
ข้าพเจ้าโดยความจริงเถิด ข้าพเจ้าจะได้ให้พระภูมิเ
จ้าที่
และเจ้าป่าเจ้าเขาขับไ ล่
มันไปเสียให้พ้นคนตัดฟืนได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่
า ท่านพวกเดินทางแม้จะเรี
ย น รู้ เ ว ท
มนตร์ที่ขับไล่ซึ่งผีปิศาจก็ยังไม่เคยพบเห็น
ซึ่งมารยักษ์ร้ายอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะ
บอกให้ท่านทราบ ทางจะข้ามเขานี้มีระยะหกร้อยโยช
น์ เขานี้เรียกว่าเขา
(ซือเพ่ง
เต๊งซัว) มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งเรียกว่า (เน่ยฮวยต้อง)
ในถ้ำนั้นมีปิศาจยักษ์สองตนมัน
วาดรูปถังซัมจั่งไว้ มันจะใคร่กินเนื้อพระถังซัมจั้ง
แม้ท่านเป็นพวกอื่นมาก็ไม่เป็นไร

ถ้าพวกของพระถังซัมจั้งแล้ว
อย่าพึงนึกว่าจะรอดไปเลยเห้งเจียว่าข้าพเจ้านี้แหละ
เป็นผู้มาด้วยพระถังซัมจั่ง
คนตัดฟืนพูดว่า ปิศาจ
นั้นมันจะคอยกินเนื้อถังซัมจั้ง
และมันมีของวิเศษห้าอย่าง มีฤทธาอานุภาพมาก
แม้ท่านรักษาถังซัมจั้งไป จงระวังระไวให้มากอย่าได้
มีความประมาทเลย
เห้งเจีย
พูดว่า แม้ท่านบอกดังนี้แล้วข้าพเจ้าจะคอยระวัง
พูดแล้วเห้งเจียก็ลาคนตัดฟืน
นันกลับมา ครันถึงจึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า
ไม่มีการร้ายแรงอะไรดอกแต่คนตัด
ฟืนนั้นเป็นคนขลาด แม้จะมีเหตุการณ์สิ่งใด
ขอท่านอาจารย์จงวางใจแก่ข้าพเจ้าเถิด
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ค่อยวางใจไม่สู้เป็นทุกข์
เวลาออกเดินนั้นแลไปก็ไม่เห็น
คนตัดฟื้น เห้งเจียก็แลดูด้วยตาสว่างของเห้งเจียเหลี
อบไปดู
เห็นเป็นเจ้าเชากง
เห้งเจียก็เหาะขึ้นไปไล่ตามตวาดด่าสองสามคำว่า
ทำไมมาบอกแล้วจึงไม่บอกให้
จะแจ้งว่า ปิศาจนั้นมันจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรเชากง
ได้ยินดังนั้นก็ตกใจยกมือขึ้น
คำนับแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าขออนุญาตเถิด
อันความจริงนั้น ปิศาจสองตนนี้มีฤทธาอานุภาพมาก
เพราะข้าพเจ้าเห็นท่านมี
ความรู้ฉลาดก็จริง แต่ไม่มีความเฉลียว
พอจะรักษาพระถังซัมจั้งไปได้ แม้ว่า
ท่านข้ามไปจงระวังให้มาก ถ้าพลั้งพลาดก็จะมีความล
ำบากมากเห้งเจียได้ฟังดัง
นั้น ก็ตวาดไล่เจ้าเชากงไป
แล้วก็ตรึงตรองแต่ในใจ ว่า แม้

เราจะนำเนื้อความอันนี้เล่าบอกให้พระอาจารย์ฟังตา
มจริง เธอก็จะตกใจกลัว
เราจะต้องไม่บอกจึงจะดี ถ้าปิศาจมันจับพระอาจารย์
ไป
เราก็จะมีความลำบาก
มาก จำเราจะให้โป๊ยก่ายเป็นธุระออกหน้าก่อน
รบแก่ปิศาจสักพักหนึ่งบางทีจะ
ชนะปิศาจอันความชอบนั้นจะได้เป็นของโป๊ยก่าย
ถ้าจะสู้ปิศาจไม่ได้ ปิศาจมัน
จับไปได้เราจึงไปแก้ออกมา
ก็จะรู้สึกในความชอบของเรา แต่วิตกด้วยโป๊ยก่าย
จะรังเกียจไม่ยอมไป และทั้งพระอาจารย์ก็จงรักภักดี
แก่โป๊ยก่ายด้วย
จำเราจะ
พูดให้เข้าที่บังคับจึงจะได้ เห้งเจียคิดดังนั้นแล้ว
ก็เอามือขยี้นัยน์ตาให้น้ำตาออก
แล้วจึงกลับมาหาพระอาจารย์โป๊ยก่ายเห็นกิริยาเห้งเ
จียเศร้าโศกดังนั้น
จึงเรียกซัวเจ็งให้วางหา บ ล ง พู ด ว่ า
เราสองคนจงหาทางไปเถิด พระถังซัมจั๋งได้ยินดังนั้น
จึงด่าว่าอ้ายชาติหมูป่า
กำลังเดินทำไมจึงได้พูดเลอะเทอะดังนี้
โป๊ยก่ายว่าพระอาจารย์ท่านไม่ดูพี่เห้งเจีย
บ้างเล่า เธอร้องไห้กลับมานั้นไม่เห็นหรือ
เธอมีฤทธาอานุภาพมาก เหาะเห็น
เดินอากาศได้เธอยังมีความหวาดสะดุ้งเสียวร้องไห้ก
ลับมา
คงจะไปพบปะหรือรู้
เรื่องปิศาจร้ายมาแล้ว ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นคนอ่อนแอ
จะต่อสู้แก่ปี๊ศาจอย่างไรไ
ด้
พระถังซัมจั๋งว่าเจ้าอย่าพูดวุ่นวายไป
ไว้ข้ากับเห้งเจียดูเหตุผลนั้นจะเป็นประการใดกระทำ
ให้

จึงถามเห้งเจียว่าเหตุผลนั้นเป็นอย่างไรหรือจึงได้มีกิ
ริยาเศร้าโศก
อาตมภาพพลอยมีความหวาดหวันไปด้วย
เห้งเจียบอกว่าเมื่อตะกี้นี้ เธอบอกว่า
ปิศาจดุร้ายนัก ทั้งทางที่จะไปก็ลำบาก
จะข้ามไปนั้นไม่ได้ขอพระอาจารย์กลับเถิดหลวงจีนถัง
ซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียพูดดั
งนั้น ก็ตกใจแล้วพูดว่าเห้งเจียนี่เรามาได้
ส่วนครึ่งแล้วยังอีกส่วนหนึ่งเท่านั้น
ทำไมจึงพูดถอยหลังอย่างนี้เล่า เห้งเจียว่า
มิใช่ข้าพเจ้าจะไม่มีแก่ใจเมื่อไรเล่า
เพราะเหตุว่าปิศาจยักษ์มีกำลังมาก ถ้าคนเดียว
จะสู้ไม่ได้จึงได้มีคความวิตก
หลวงจีนถังซัมจังว่าคนเดียวนั้นก็ลำบากจริง แต่พวก
เรายังมีโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง ตามแต่จะจัดแจงที่จะต้องกา
รใช้อย่างไร
จะได้พร้อมใจ
ช่วยกันป้องกันรักษาเราให้พ้นเขาไป
อย่างนี้จะไม่สำเร็จมรรคผลหรือ เห้งเจียได้
ฟังพระถังซัมจั่งพูดดังนั้น จึงเช็ดน้ำตาแล้วพูดว่า
แม้พระอาจารย์จะใคร่ข้ามเขา
นี้ให้ได้ จะต้องให้โป๊ยก่ายทำสองประการ
จึงจะข้ามเขานี้ไปได้ ถ้าไม่ทำตาม
สองประการนี้ แต่องคุลีเดียวก็ข้ามไม่พ้นไปได้เลยโป๊
ยก่ายว่าพี่เห้งเจียไปไม่
ได้ก็กลับเถิด อย่าเกี่ยวข้าพเจ้าเข้าไปเ
ลย ข้าพเจ้า
ขอถามว่าจะให้ข้าพเจ้าทำอะไร
เห้งเจียว่าข้อหนึ่งจะให้คอยรักษาอาจารย์ ข้อสอง
จะให้ไปตรวจตามบนเขาโป๊ยก่ายถามว่ารักษาอาจาร
ย์นั้นจะให้ทำอย่างไรแล
ะไปตรวจบนเขานั้นจะให้ท
ำ
อย่างไร จงแสดงชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบ

ข้าพเจ้าจะได้ทำตามให้ถูกต้องแก่การนั้นๆ
เห้งเจียบอกว่า อันรักษาอาจารย์นั้นคือ
พระอาจารย์จะไปไหน จะต้องติดตาม
ไปป้องกันรักษาอย่าให้อาจารย์อาทรร้อนใจได้
ถ้าอาจารย์จะใคร่ฉันจังหันก็ให้ไป
บิณฑบาตมาให้ ถ้าทิ้งให้อาจารย์โหยหิวจะต้องปรับคว่
ำลงเมี่ยน
โป๊ยก่ายว่า ที่
ข้อนี้ก็แสนยาก เห้งเจียพูดว่า
ข้อสองไปตรวจดูบนภูเขานั้น โป๊ยก่ายว่าทำอย่างไร
เห้งเจียบอกว่าจะต้องขึ้นบนเขาเที่ยวตรวจดู
ที่ไหนมีผีปิศาจยักษ์ร้ายมากน้อยเท่าใด
ชื่อเขาอะไรถ้ำอะไร พวกเราจะควรไปได้หรือไม่
โป๊ยก่ายพูดว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้า
จะขอขึ้นไปตรวจบนเขา พูดดังนั้นแล้วก็แต่งตัวเอาผ้า
คาดพุงแน่นหนาแล้ว
มือ
จับคราดเหล็กดูท่าแข็งแรง ก็ออกเดินขึ้นบนเขา
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็อดไม่ได้จึง
หัวเราะขึ้นพระถังซัมจั้งเห็นเห้งเจียหัวเราะดังนั้น
จึงว่าอ้ายชาติลิงไม่มีดีตั้งใจแต่จะ
อิจฉากันไม่มีเมตตาต่อกัน เจ้าออกความคิดอย่างสัตว์
ดังนี้จะให้โป๊ยก่ายไปต
ร ว จ
อะไรที่ไหน เจ้าอยู่ที่นี่คอยหัวเราะเยาะเล่นอย่างนั้น
หรือ เห้งเจียพูดว่า
ข้าพเจ้า
ไม่ได้หัวเราะเยาะเธอ ท่านจงคอยดูโป๊ยก่าย
ไปตรวจบนเขานั้นคงจะไม่ไปเป็นแน่
จะไปแอบหลับเสียที่ไหนสักครู่หนึ่งแล้ว
ก็จะกลับมาปดเราเป็นแน่ ถังซัมจั้งถาม
ว่า ทำไมจึงจะรู้ว่าจะเป็นเช่นนันได้เล่า
เห้งเจียว่าซึ่งข้าพเจ้าให้เธอไปก็เพราะทราบ
นิสัยได้แท้ พระอาจารย์ไม่เชื่อข้าพเจ้าจะตามไปดูจึง

จะเห็นจริง
เห้งเจียก็แปลง
เป็นแมลงหวี่ บินตามโป๊ยก่ายไปจับที่ใบหู
ฝ่ายโป๊ยก่ายเดินไปก็ไม่รู้สึกว่าเห้งเจีย
แปลงเป็นแมลงหวี่มาจับอยู่ที่หู
เดินไปได้เจ็ดแปดโยชน์ก็ยืนหยุดเอาคราดเหล็กทิ้ง
ลงกับพื้น จึงหันหน้ากลับเอามือชี้ตรงที่พระถังซัมจั้งแล้
วออกอุทานว่า
อีตาเฒ่า
อ่อนถังซัมจั้ง อ้ายคนโลดโผนเป็กเบ๊อุ่น
อ้ายคนหน้าหมอกซัวเจ็ง มันทั้งสามคน
อยู่เล่นสบาย บังคับให้กูมาได้ความลำบากตรวจทางเ
ขา
เพราะอยากได้มรรคผล
เราก็รู้แล้วว่าคงจะมีปิศาจยักษ์ร้าย
มันจึงให้เรามาหาที่เดือดร้อน เราก็ไม่ต้องไป
ให้ป่วยการ ว่าดังนั้นแล้วใจก็ถอยไม่กล้าจะไป
จำเราจะไปหาที่แอบนอนเสียสัก
ตื่นหนึ่ง แล้วจึงกลับไปพูดโต้ตอบก็ได้ว่าได้ไปตรวจแล้
ว
จะรู้ที่ไหนว่าเราไปห รื อ
ไม่ไปจริง คิดดังนั้นแล้วก็เที่ยวหาที่นอน
เห็นซอกเขามีเถาวัลย์ขึ้นซุ้มเชิง มีที่ร่ม
พอจะอาศัยได้ โป๊ยก่ายก็มุดเข้าไปเอาคราดวางลงแ
ล้วก็เอนหลังนอนลง
บิดตัว
พลิกไปพลิกมา พูดว่าอ้ายเป๊กเบ๊อุนสู้เราไม่ได้ฝ่ายเห้

งเจียแปลงเป็นแมลงหวี่ จั บ อ ยู่ ที่ ใ บ หู โ ป๊
ย ก่ า ย ได้ฟังโป๊ยก่ายพูดร้ายดี
ทุกประการ อดใจไม่ได้โผผินออกจากโป๊ยก่ายแปลงเ
ป็นตัวต่อ
แล้วก็บินกลับมา
ต่อยเอาปากโป๊ยก่ายทีหนึ่ง แล้วก็บินขึ้นร่อนอยู่

โป๊ยก่ายถูกเจ็บก็ตกใจผุดลุกขึ้น
บ่นด่าออกวุ่นวายพูดว่าอ้ายผีเปรตที่ไหนเอาอะไรมาแ
ทงปากเราอย่างนี้
จะไม่
เจ็บปวดหรือโป๊ยก่ายจึงเอามือคลำที่ปากมีโลหิตซึมไห
ลออกมา
พูดว่าเราก็ไม่
ได้ไปทำอะไรที่ไหน ทำไมปากจึงมีโลหิตแดงดังนี้
พูดดังนั้นแล้วก็เหลียวซ้ายแล
ขวาเห็นเงียบอยู่ จึงแหงนหน้าขึ้นไปดูเห็นตัวต่อกำลัง
บินรอน
จึงด่าว่าอ้ายเป็ก
เบ็อนแล้ว มึงไม่เห็นกูเป็นคนเลย
มึงต่อยเอาปากกูให้ได้ความเจ็บปวด ทำไมไม่
ไปหาโพรงไม้จะได้ไปหาหนอนกิน
มาต่อยเอาปากกูทำไม กูจะเอาปากซ่อนเสีย
แล้วก็จะนอนให้สบาย พูดดังนั้นแล้วก็ล้มตัวลงนอนอีกเ

ห้งเจียก็บินมาโผลงต่ อ ย เ อ า ใ บ หู อี ก ที
ห นึ่ ง โป๊ยก่ายกุ๊ดลุกขึ้นร้องด่า ว่า อ้า ย
ตายโหง แล้วคิดว่าที่นี่เห็นจะเป็นรังของต่อมัน
มันจะคิดว่าเราจะแย่งรังของมัน
มันจึงได้ต่อยเอาเรา เรามานอนอยู่ที่นี่จะกีดขวางมัน

พูดเช่นนั้นแล้วก็ฉวยค ร า ด
ออกจากพุ่มไม้เดินไปประมาณสักพักหนึ่ง
เห้งเจียก็หัวเราะงอแปลงเป็นแมลงหวี
บินตามไปจับใบหูโป๊ยก่ายไปด้วยฝ่ายโป๊ยก่ายก็เดินขึ้น
บนเนินเขา
มาปะก้อนศิลาใหญ่สี่เห ลี่ ย ม เ ข้ า ก้ อ น ห
นึ่ ง
โป๊ยก่ายก็วางคราดตรงเข้าใกล้ก้อนศิลาร้องว่าขอรับ

เห้งเจียแลเห็นดังนั้น ก็ หั ว เ ร า ะ

อยู่ในใจคอยดูโป๊ยก่ายจะทำประการใดโป๊ยก่ายนึกเอ

ากก้อนศิลาเป็นพระถังซั ม จั้ ง แ ล ะ เ ห้ ง เ
จี ย ซั ว เ จ้ ง เพื่อจะหัดพูด
โต้ตอบ คิดว่าแม้เราจะกลับไปหาพระอาจารย์
พระอาจารย์จะถามว่าไปพบปิศาจ
หรือเปล่า เราจะตอบว่าพบ ถ้าจะถามต่อไปว่าปิศาจ
นั้นชื่อไร
เราจะตอบว่าที่โน่น
เธอทั้งสามจะด่าเราว่าอ้ายชาติหมูเราจะตอบว่า
นามชื่อเขานั้นเรียกว่าเขาเจี้ยเท้าซัว
ถ้าจะถามว่าถ้ำอะไร เราจะตอบว่าถ้ำเจี้ยเท้าต้อง
ถ้าจะถามว่าประตูอะไร เราจะ
ตอบเชี้ยเทียหมึง ถ้าจะถามว่าในถ้ำนั้นเข้าไปไกลสัก
เท่าใด
เราจะตอบว่าเข้าไป
สามชั้นประตู ถ้าถามว่าตะปูตอกสักกี่อัน
เราจะตอบว่ามิได้จำเห็นสร้างทำพร้อม
แล้ว เราจะหลอกให้เห้งเจียไป
โป๊ยก่ายคิดจะพูดโต้ตอบดังนั้นเห็นว่าดีแล้ว ก็ฉวย
คราดแบกเดินกลับมาฝ่ายเห้งเจียฟังก็รู้ได้ทุกประการ
แล้ว
จึงผละออกจากใบหูโป๊ย ก่ า ย ชิงบินมา
ก่อนโป๊ยก่าย ครั้งถึงก็แปลงกลับเป็นรูปเดิมเข้ามาคำ

นับพระอาจารย์แล้ว จึงเล่า
เรื่องโป๊ยก่ายคิดการจะมาโกหกทุกประการให้พระอา

จารย์ทราบก่อนแล้ว บัด
เดี๋ยวใจโป๊ยก่ายก็เดินกลับมาถึงยืนชะงักกลัวว่าที่คิดจ

ะปดพูดโต้ตอบนั้นจะลื ม เ สี ย
ก็ยืนก้มหน้ายืนบ่นท่องพึมพำอยู่เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงตว

าดด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายชาติหมุมึงยืนบนภาวน า
อะไรอยู่ โป๊ยก่ายตกใจหูชันขึ้นพูดว่าข้าพเจ้าไปดูสุดท
างแล้ว
พระถังซัมจังถาม
ว่าไปพบปิศาจหรือเปล่า โป๊ยก่ายตอบว่ามีปิศาจ
พระถังซัมจั้งถามว่าปิศาจนั้น
ทำประการใดบ้าง จึงได้กลับมา
โป๊ยก่ายตอบว่าปิศาจมันเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นตา
เป็นปู่ของมัน มันจัดแจงเครื่องโอชารสมาเลี้ยงข้าพเ
จ้าแล้ว
ก็จัดแจงมีธงมีกลอง
ม้าล่อมาส่งข้าพเจ้ากลับมา เห้งเจียพูดว่าข้านึกดูเห็น

จะนอนในพุ่มเถาวัลย์นั้ น ฝั น
เห็นดอกกระมังโป๊ยก่ายได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้นก็ตกใจ

พูดว่าท่านอาจารย์ข้า พ เ จ้ า น อ น ท ำ ไ ม
ท่านจะรู้ได้เล่า เห้งเจียกระโดดมาจับมือโป๊ยก่าย
ถามว่าเขาอะไรถ้ำอะไรประตู
อะไร โป๊ยก่ายตอบว่าเขาเจี้ยเท้าซัว
ถ้ำเจี้ยเท้าต้อง ประตูเซียเที้ยหมึง เห้งเจีย
ว่าเจ้าพูดยังไม่หมดความเราจะพูดแทนให้เจ้า
โป๊ยก่ายว่าพี่ไม่ได้ไปทำไมจะพูด
แทนข้าพเจ้าได้เล่าเห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
เธอถามว่าในถ้ำนั้นไกลสักใดในนั้นมีประตูสามชั้น
บนประตูนั้นมีตะปูมากน้อยเท่าใด
ตอบว่าข้าพเจ้ามิได้จำ เจ้าพูดดังนี้มิใช่หรือ
โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็ตกใจคุกเข่าลงกับพื้น

เห้งเจียว่ามึงเอาก้อ น ศิ ล า ใ ห ญ่
ทำต่างเราและพระอาจารย์และซัวเจ๋งมิใช่หรือ
แล้วเจ้าพูดว่าจะหลอกเราว่าที่ถ้ำ
นั้นสร้างทำพรักพร้อมแล้วจะให้เราไปมิใช่หรือโป๊ยก่า

ยตาลีตาลานคำนับแล้ว พู ด ว่ า
ข้าพเจ้าไปตรวจพี่ตามไปแอบฟังหรือ
เห้งเจียตอบว่าข้าเข้าใจได้ว่าสันดานของ
เจ้าอ้ายชาติหมูกินรำ ให้ไปตรวจทางบนเขาเพื่อจะไ
ด้รู้ร้ายดี
เข้าแอบนอนเสียข้า
จึงแปลงเป็นต่อต่อยจึงมิได้นอนหลับได้
หาไม่เจ้าก็จะนอนหลับเสียตื่นหนึ่งแล้ว
ก็จะกลับมาพูดโกหกอย่างนี้
จะไม่เสียการใหญ่ไปดอกหรือ เจ้าจงนอนลงข้าจะ
ตีด้วยกระบองสั่งสอนให้จำไว้มิให้ปดดังนี้ต่อไป
โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียว่าจะตี ก็
ร้องไห้ดุจว่าศพจะลงจากเรือนเสียงโฮ ๆ
แล้วพูดว่ากระบองนั้นหนักนัก แม้จะตี
เสียสักห้าที่เห็นข้าพเจ้าจะตายเสียเป็นแน่
เห้งเจียว่าเจ้ากลัวตายแล้ว เหตุใดจึง
ได้เรียนโกหกดังนี้ทำไม โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้าพึ่งจะ
โกหกครั้งหนึ่ง
ถ้าภายหลัง
ข้าพเจ้าทำอีกจึงค่อยตี เห้งเจียว่าถ้าหนเดียวก็ตีสาม
ที
พอให้เข็ดหลาบจึงจะได้
โป๊ยก่ายตอบว่าท่านพี่อย่าว่าแต่สามทีเลย
แม้แต่ครึ่งทีก็ทนไม่ได้ โป๊ยก่ายไม่รู้ที่
จะทำประการใด จึงเข้ายึดพระอาจารย์ขอให้ช่วยขอ

โทษให้พระถังซัมจั้งเ ห็ น ดั ง นั้ น จึ ง พู ด ว่
า หงอคงเขาบอกแก่เราว่าเ จ้า พูด พลิ กแ พล
ง
โกหกเราก็ยังหาเชื่อไม่ มาบัดนี้ก็สมดังคำเขาพูดล่วง

หน้าโทษของเจ้าควรจะ ตี ไ ด้
อยู่แล้ว แต่จะข้ามเขาไปยังขาดคนที่ใช้สอยอยู่
เพราะฉะนั้นขอให้เห้งเจียยกโทษ

ให้โป๊ยก่ายสักครั้งหนึ่งก่อนรอข้ามเขาแล้วจึงค่อยตีเถิ

ดเห้งเจียพูดว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะ
ยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง
แต่เจ้าจงรีบไปตรวจ
บนเขาโดยเร็ว แม้ครั้งนี้มาพูดปดอีกเราจะไม่ยกโทษ

ให้เป็นอันขาด โป๊ยก่าย
ได้ยินดังนั้นก็ผุดลุกขึ้นคำนับแล้ว
ฉวยคราดได้ก็ออกเดินขึ้นทางไป โป๊ยก่ายเมื่อ
เดินไปในใจคิดสงสัย ทุกย่างก้าวคือให้คิดว่าเห้งเจีย

จะแปลงตัวตามมาอีก นึกพลาง
เดินพลางมาบัดเดี๋ยวและเห็นเสือมาข้างหน้าแผ่นวิ่งข้

ามเนินเขาไป โป๊ยก่าย
สำคัญว่าเห้งเจียแปลงกายตามมา
มิได้มีความกลัวถือคราดยืนดูแล้วพูดว่าพี่เห้ง
เจียจะแอบมาฟังหรือ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดโกหกเลยพูดแ

ล้วก็เดินมาอีกพักหนึ่ง มี
ลมพัดโยกเอาต้นไม้ตายแห้งนั้นโค่นล้มลงที่ตรงหน้าโป๊
ยก่าย
โป๊ยก่ายตกใจ
กระทืบดินทุบอกพูดว่า ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ไม่กล้าจะโกห
ก
ทำไมพี่จึงต้องแปลงเป็น
ต้นไม้มาตีคนอย่างนี้เล่า พูดดังนั้นแล้วก็เดินไปอีกพักห
นึ่ง
แลเห็นนกเขาตัวหนึ่ง
จับกิ่งไม้มองหน้าร้องขันว่าตรวจตรา ๆ
สองสามคำแล้วก็บินไป โป๊ยก่ายพูดว่า
ข้าพเจ้าได้บอกแล้วไม่เชื่อว่าไม่โกหกอีกแล้ว
จะแปลงมาตามฟังอะไรที่ไหน แต่

ที่จริงเห้งเจียหาไปแปลงตามมาไม่
เป็นแต่โป๊ยก่ายหวาดหวั่นไปเองจะกล่าวถึงภูเขาเพ่ง

เต็งซัวถ้ำเน่ยฮวยต้อ ง ในถ้ำนั้นมีปิศาจยักษ์สอง
ต น ตน
หนึ่งนามชื่อว่า (กิมกั๊กไต้อ้อง) ตนหนึ่งนามชื่อว่า
งิ้นกั๊กไต้อ้อง) ในเวลานั้นกิมกั๊ก
ถามมงิ้นกั๊กว่า พวกเรานี้ไม่ได้ไปเที่ยวตรวจบนเขานั้

นมาได้สักกี่วันแล้ว งิ้นกั๊กตอบว่า
ได้สิบวันแล้ว กิมกั๊กจึงพูดว่าวันนี้น้องจงคุมพวกไปตรว
จดู
คือเราได้ยินข่าวเล่า
ลือกันว่าถังซัมจั้งน้องชายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จะไ

ปไซทีอาราธนาพระไตร ปิ ฎ ก
ธรรม มีศิษย์มาด้วยสามคนรวมสี่คนด้วยกัน
และมีม้าด้วยหนึ่งม้า บางที่เราไป
ตรวจพบพวกนี้ คือถังซัมจั้ง เห้งเจีย โป๊ยก่าย
ซัวเจ๋ง น้องจงจับเอามาให้พี่ งิ้น
กั๊กไต้อ้องได้ฟังพี่สั่งดังนั้น
จึงพูดว่าเราก็จะต้องประสงค์กินเนื้อพวกนี้ ปะแล้วจะ
ปล่อยไปอย่างไรได้กิมกั๊กพูดว่า
น้องยังไม่รู้เหตุในปี้เราออกจากสวรรค์
ก็ได้ยินเล่าลือกันว่า ๆ
มีพระโพธิสัตว์กิมเสี้ยนสิบชาติแล้ว
ความปฏิบัติไม่เกี่ยวข้องในกามคุณประพฤติ
พรหมจรรย์มาสิบชาติแล้ว บัดนี้ก็กลับชาติมาเป็นถังซัม
จั้ง
แม้ว่าผู้ใดกินเนื้อเธอ
ก้อนหนึ่ง อายุยืนยาววัฒนะ งิ้นกักพูดว่า
อายุได้ยืนยาวดังนั้นสารพัด การเรา
จะไม่ต้องฝึกฝนให้ป่วยการ คอยแต่กินเนื้อเธอก็แล้วกั
น

เป็นธุระของข้าพเจ้าจ ะ
ไปคอยตรวจดู ถ้าพบจะจับตัวมาให้จงได้
กิมกักไต้อ้องพูดว่าน้องอย่าทำใจเร็ว
บางทีพี่จะต้องดูให้แน่ก่อน เพราะว่าบางทีจะไม่ใช่ถัง
ซัมจั๋ง
จะเสียเวลาจับ ข้าพเจ้า
ได้รูปวาดถังซัมจั๋งกับสานุศิษย์ทั้งสามไว้
น้องจงเอาไปดูสอบให้ถูกต้อง งึ้นกั๊กไต้
อ๋องจึงรับเอารูปวาดในฉากนั้นมา
และถามชื่อและแซ่ได้ความชัดเจนแล้ว จึง
เกณฑ์พวกปิศาจสามสิบชื่อพร้อมกันแล้ว
งึ้นกั๊กก็พาพวกบริวารออกจากถ้ำ ตรง
ไปบนภูเขาแล้ว งึ้นกั๊กก็พาพวกบริวารออกจากถ้ำ
ตรงไปบนภูเขาแล้ว ให้พวก
บริวารเที่ยวแยกย้ายรายกันตรวจตราดูทุกช่องทาง
ฝ่ายโป๊ยก่ายกำลังเดินมา
บังเอิญปะทะหน้าแก่พวกปิศาจ
ปิศาจเห็นโป๊ยก่ายก็กรูกันเข้าสกัดหน้าหลังล้อม
ไว้แล้วถามว่านี่คือใครที่ไหนมา
โป๊ยก่ายแลไปเห็นพวกปิศาจก็ตกใจคิดว่า แม้
เราบอกไปตามจริงว่าพวกสงฆ์จะไปไซทีอาราธนาพร

ะไตรปิฎกธรรมมันก็จะ จั บ เ ร า
ไปเป็นแน่ โป๊ยก่ายจึงบอกว่าข้าพเจ้าคนเดินทาง
พวกปิศาจจึงวิ่งมาบอกว่าไต้
อ๋องคนนั้นเป็นคนเดินทาง ในเวลานั้นมีปิศาจน้อยตนห
นึ่งพูดว่า
ข้าพเจ้าพิเคราะห์
ดูคนนั้นก็ริยาจะเป็นเพศพระสงฆ์และคล้าย ๆ
แก่ที่รูปวาดในฉากงึ้นกั๊กไต้อ้องได้ฟังดังนั้น
จึงเรียกเอาฉากมาดู โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ
คิดในใจว่านี่มันไปเอารูปวาดมาตั้งแต่ครั้งใด
จึงวาดรูปเราไว้ได้ ปิศาจจึงเอาฉาก
ผูกปลายหอกคลี่ออกงึ้นกั๊กไต้อ๋องจึงเอามือชี้ว่า

ที่ขี่ม้าขาวนี้คือถังซัมจั้ง หน้าตา
อย่างนี้คือเห้งเจีย โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้นตกใจให้หวั่นห
วาด
ปากก็บ่นว่า ขอพระ
ภูมิเจ้าที่เทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลาย
ขออย่าให้มันจับไปได้ให้สูญหายไปข้าพเจ้า
จะถวายหัวหมูยี่สิบหัว ปิศาจจึงชี้ต่อไปว่าหน้าหมอกดำ

นี้คือซัวเจ็ง อ้ายปากยาว
หูใหญ่นี้คือโป๊ยก่ายโป๊ยก่ายได้ยินออกชื่อถึงตัว
จึงอ้าปากก้มหัวซุกอยู่กับหน้าอก งึ้นกั๊กจึงว่า
เจ้าจงยื่นปากออกมาดูทีหรือ โป๊ยก่ายบอกว่าที่ท้องเป็

นโรคยื่นไม่ออก งึ้นกักตวาด
ด้วยเสียงอันดัง บอกพวกบริวารให้เอาไม้ขอเหล็กเป็

ดเกี่ยวออกมา โป๊ยก่าย
ตกใจก็ยื่นปากออกมางึ้นกั๊กก็จำได้
ฉวยอาวุธเตรียมกระโดดเข้ามาฟันโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายก็เอาคราดรับต่อสู้กันไปมาประมาณยี่สิบเพลง

ไม่แพ้ไม่ชนะกัน งึ้นกั๊กจึง
ร้องเรียกพวกบริวารให้พร้อมกันระดมเข้าล้อมไว้
พวกปิศาจก็ระดมกันเข้าต่อตี
โป๊ยก่ายเห็นปิศาจตรูกันเข้ามาวุ่นวายรอรับไม่อยู่ก็ออ
กวิ่งหนี
พวกปิศาจก็ไล่กระ
ชั้นเข้ามาใกล้ ทางบนเขาก็ไม่เรียบร้อย
โป๊ยก่ายวิ่งไปเตะเถาวัลย์เข้าก็หกล้ม
พวกปิศาจก็ตรูกันเข้าจับโป๊ยก่ายได้
บ้างก็จับหูจับผมช่วยกันลากเอามาถ้ำงึ้นกั๊กบอกแก่กิมก็
กว่า
ข้าพเจ้าจับได้อ้ายคนห นึ่ ง แ ล้ ว
กิมกั๊กได้อ้องจึงพิจารณา

ดู จึงพูดว่าน้องจับผิดตัวเสียแล้ว
อ้ายคนนี้ไม่ต้องการอะไร โป๊ยก่ายชิงพูดว่า
จะต้องการอะไรก็ไม่ได้ไม่สมประสงค์จงปล่อยไปเถิด

งึ้นกั๊กว่าไม่ควรจะปล่ อ ย
แม้ไม่ต้องประสงค์ก็จริงอยู่
แต่โป๊ยก่ายเป็นพวกเดียวแก่ถังซัมจั้ง ขอเอาไปแช่น้ำ
สองคืนให้อิ่มก่อน โป๊ยก่ายได้ยินปิศาจพูดดังนั้น
ร้องว่าตายจริง ๆ มาโดนอ้าย
พวกปิศาจขี้เมาเข้าแล้ว ฝ่ายพวกปิศาจบริวารก็พากัน

เข้าลากเอาโป๊ยก่ายไ ป โ ย น
ในบ่อแล้วก็คอยระวังอยู่มิให้หนี้ได้ฝ่ายพระถังซัมจั่งคอ

ยท่าโป๊ยก่ายอยู่ที่เนิ น เ ข า
ก็บังเอิญบันดาลให้สะดุ้งห ว าด
เสียวนัยน์ตาให้เขม่นไม่หยุด
ตัวก็ให้เสียวซ่านไม่สบาย จึงเรียกเห้งเจียบอกว่า
ตัวเราไม่สบาย และโป๊ยก่ายก็หายไปไม่เห็นมา
เห้งเจียว่านิมนต์อาจารย์ขึ้นม้า
ออกเดินเถิด ตามดูพักหนึ่งจะเป็นประการใด
พระถังซัมจั่งจึงขึ้นม้าก็ขับเดินขึ้น
บนเนินเขาตรวจดูไปตามทางเดินฝ่ายกิมกั๊กปิศาจ
จึงเรียกงึ้นกั๊กปิศาจว่า น้องจับโป๊ยก่ายได้คงจะมีถังซั
มจั้ง
เป็นแน่จงรีบไปตรวจดูอีกเถิด
อย่าให้ข้ามเขาไปพ้นได้ งึ้นกักปิศาจจึงเรียก
- บริวารห้าสิบคนเตรียมเครื่องศาตราอาวุธพร้อมแล้
ว
งึ้นกั๊กก็พาบริวารออก จ า ก ถ้ ำ
ขึ้นเขาเที่ยวรายกันตรวจดูฝ่ายพวกปิศาจเมื่อเดินมา
แลไปข้างหน้าเห็นเป็นเมฆฟุ้งขึ้นมีสีต่าง ๆ ห้อม
ล้อมอยู่ข้างบน งึ้นกักเห็นดังนั้นจึงพูดว่า
ถังซัมจังมาโน่นแล้ว พวกปิศาจบริวาร

ถามว่าถังซัมจังมาอยู่ที่ไหน งื่นกักพูดว่าคนมีบุญจึงมีเม

ฆห้อมล้อมอยู่บนศีรษะ
อย่างนั้น ถังซัมจังนั้นเธอเป็นกิมเสี้ยนโพธิสัตว์กลับชา

ติมาบวชสิบชาติบริสุท ธิ์
เพราะฉะนั้นจึงมีเมฆห้อมล้อม
พวกปิศาจบริวารไม่เห็นที่ไหน งื้นกั๊กจึงเอามือชี้ว่า
โน้นมิใช่หรือฝ่ายพระถังซัมจั้งกำลังเดินก็ให้สะท้านหน
าวใจ
ปิศาจชี้ไปอีก ถังซัมจังก็
สะท้านหนาวดังนี้สามหน ในใจก็ให้ครั่นคร้ามไม่ปรกติ

จึงถามเห้งเจียว่า เป็น
อย่างไรจิตใจเราจึงให้หนาวและครั่นคร้ามไปดังนี้เล่
า
เห้งเจียตอบว่าพระอา จ า ร ย์
ขี่ม้าขึ้นเขาสูง จึงให้ครั่นคร้ามจิต
พระอาจารย์อย่าได้วิตกกลัวไปเลย ไว้ธุระ
ข้าพเจ้าจะอวดฝีมือรำให้ท่านดูแก้หวั่นหวาดใจ
เห้งเจียจับกระบองออกท่าตีซ้าย
ป่ายขวาถอยหน้าถอยหลัง รำออกกลมเกลียวแคล่วคล่

องว่องไวท่าทางแข็งแ ร ง
ออกหน้าม้านำทางไปฝ่ายปิศาจงื้นกักได้เห็นเห้งเจียท

ำสง่าท่าทางดังนั้น จิตก็นึกออกขยาดฝีมือเห้ ง
เจียอยู่ ให้ตกตะลึงนิ่งไปเป็นครู่จึงได้สติ
สรรเสริญเห้งเจียว่า เราได้ยินชื่อเห้งเจีย
มาสองสามปีแล้ว วันนี้ได้เห็นแก่ตาเราเอง
ที่คำพูดเล่าลือนั้นไม่ผิด พวกปิศาจ
บริวารจึงถามว่าไต้อ้องสรรเสริญใครที่ไหน
งื้นกั๊กจึงชี้มือว่านั่นไม่ใช่หรือ ที่นั่งอยู่
บนหลังม้าขาวนั้นแหละถังซัมจั่ง

เห้งเจียนั้นมีฤทธานุภาพกว้างใหญ่เห็นจะกินถัง
ซัมจั้งไม่ได้ พวกปิศาจบริวารถามว่า
ถ้ากินถังซัมจั้งไม่ได้โป๊ยก่ายจะมิต้องปล่อย
หรืองิ้นกั๊กไต้อ๋องจึงพูดว่าที่จับมานั้นก็ไม่ผิดอะไร
จะส่งคืนไปทำหมิ่นก็ไม่ควร
ถังซัมจังนั้นก็จะต้องกิน แต่จะต้องทำอุบายจึงจะได้
จะจับโดยร้ายนั้นไม่ได้ เรามี
ฤทธิ์เปลี่ยนแปลงได้ จึงจะจับเธอได้พูดดังนั้นแล้ว
จึงไล่พวกปิศาจบริวารให้แยก
ย้ายกันไป งิ้นกั๊กก็เดินลงมาจากยอดเขาแต่ผู้เดียว
เข้าแอบข้างหนทางเดินแล้ว
แปลงตนเป็นผู้เฒ่าถือพรตทำเป็นขาหักพิการ
กำลังโลหิตไหลออกซึมอาบไปทั้งขา
นอนแอบอยู่ในพุ่มรกปากก็ร้องว่าจงช่วยชีวิตข้าพเจ้าไ

ว้ด้วยเถิดพระถังซัมจั้งกำลังเดินมาก็
ได้ยินเสียงคนร้องให้ช่วยชีวิต
จึงพูดว่าในห้วยเขา
ป่ารกเปลี่ยวอย่างนี้ มีคนที่ไหนมาร้องให้ช่วยอย่างนี้
จึงคิดว่าหรือจะถูกสัตว์
ดุร้ายกัดเอาดอกกระมัง พระถังซัมจั้งก็ยอม้าหยุดอยู่แ

ล้วร้องถามว่าท่านผู้ใดต้อง
ภัยร้ายอะไรจงออกมานี่เถิดปิศาจงิ้นกั๊กได้ฟังดังนั้นก็ค่
อย
ๆ คลานออกมาจากรก มายังหน้าม้าพระถัง
ซัมจั่งกระทำคำนับ พระถังซัมจั้งแลไปเห็นรูปเป็นคนมี
อายุ
และมีก็ริยาถือบวช
พระถังซัมจั่งก็ลงจากหลังม้า เข้าพยุงปิศาจ
ปิศาจก็ทำเป็นร้องว่าโอยเจ็บนัก
พระถังซัมจั้งก็วางมือและไปดูที่ขานั้น
เห็นโลหิตไหลออกเลอะเทอะ พระถังซัม
จั่งถามว่านี่ท่านจีนแสอยู่ไหนมาขาจึงได้เจ็บอย่างนี้

ปิศาจตอบว่าข้าพเจ้าอยู่ข้าง
เงื้อมเขาทิศตะวันตกนั้นมีที่เงียบสงัดเป็นสำนัก
ข้าพเจ้าอยู่ในสำนักนั้นถือบวช
เหตุเมื่อวานนี้ไปที่บ้านทายกทำการไหว้ดาวสะเดาะเ

คราะห์ ครั้นกลับมาปะเสือโคร่ ง
ตัวหนึ่งมาคาบสานุศิษย์ของข้าพเจ้าไป
ข้าพเจ้าจึงหลีกหนีมาก็สะดุดโขดหินล้มลง
ขานั้นกระทบกับหินก็เคล็ด ข้าพเจ้าได้ความเจ็บปวดส

าหัสจึงเดินกลับบ้านไ ม่ ไ ด้
วันนี้เป็นบุญจึงได้มาพบท่านอาจาย์ขอท่านได้กรุณาโปร

ดส่งข้าพเจ้าไปถึงสำนั ก แ ล้ ว
ข้าพเจ้าจะขอบพระเดชพระคุณท่านเป็นที่ยิ่งพระถังซัม

จั่งได้ฟังปีศาจพูดอ่อ น ห ว า น ดั ง นั้ น
ก็สำคัญคิดว่าเป็นความจริง จึง
พูดว่า ท่านจีนแสก็เป็นผู้ถือบวช
อาตมาที่ไหนจะไม่ช่วยเล่า แต่ท่านเดินไม่ได้
จะให้ทำอย่างไร ปีศาจแปลงมารยาพูดว่า
แต่ยืนยังไม่ได้ทำไมจึงจะเดินได้เล่า
พระถังขัมจั่งพูดว่า ถ้ากระนั้นอาตมาจะเดินไป
ม้านั้นจะให้ท่านขี่ไป ปิศาจพูดว่า
ขอท่านอาจารย์ได้เมตตาเถิด ขาข้าพเจ้านั้นก็หักเสีย

แล้วจะขี่ม้ามิได้ พระถังซัม
จั่งพูดว่า ถ้ากระนั้นก็ให้ซัวเจ๋งรองให้ขี่ไป
จึงบอกซัวเจ็งให้วางหาบของลงบน
หลังม้าก่อน ช่วยพาจีนแสไปสักพักหนึ่ง
ปิศาจหันหน้ามาทำเช็ดน้ำตาแล้วบอก
ว่าท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าพึ่งถูกเสือทำให้หวาดหวิวใจ

ซัวเจ็งหน้าสีหมอกดำ เข้า

ใกล้ข้าพเจ้าก็ยิ่งมีใจสะดุ้งเสียวไม่กล้าขี่พระถังซัมจั้ง

หันหน้ามาเรียกเห้งเจี ย ใ ห้ ขี่ ไ ป
เห้งเจียเข้ารับว่า ไว้ธุระข้าจะเอา
ไปเอง ปิศาจก็ยอมขี่เห้งเจีย
เห้งเจียก็ตามใจเอาหลังมารอให้ปิศาจขี่แล้วหัวเราะ
ว่าอ้ายมารสัตว์เดียรัจฉาน
ทำไมมันอาจสามารถมาหลอกเรา
เราจำได้ว่ามึงเป็น
ปิศาจในเขานี้ มึงจะใคร่กินเนื้ออาจารย์กูหรือ
อาจารย์ของเราเอ็งกินไม่ได้ง่าย ๆ
ไม่เหมือนคนทั้งหลาย มึงอยากกินเนื้อเธอก็จงแบ่งให้

เรากินครึ่งหนึ่ง ปิศาจได้ยิน
เห้งเจียพูดดังนั้น จึงบอกแก่พระถังซัมจังว่า
ข้าพเจ้าคนสุจริตและถือบวชวันนี้
ต้องภัยเสือร้าย ข้าพเจ้ามิใช้ปิศาจยักษ์มารดอก
เห้งเจียว่ากลัวสัตว์ร้ายทำไมไม่
สวดคัมภีร์ปั๊กเต้าเกงเล่า พระถังซัมจั้งได้ยินเห้งเจีย

พูดดังนั้น จึงด่าว่าอ้ายชาติ
ลิงไม่รู้จักอะไร ช่วยชีวิตคน ๆ
หนึ่งได้บุญมากยิ่งกว่าสร้างกุศลเจ็ดวัน เจ้าให้เธอ
ขี่ก็ให้ขี่ไปถามปั๊กเต๋าเกงทำอะไร
เห้งเจียจึงเข้าพยุงปิศาจขึ้นเกาะหลังแล้วก็เดิน
ไปพักหนึ่ง พระถังซัมจั้งก็ข้ามเขาลงไป
เห้งเจียเดินข้างหลัง แลไปไม่เห็นพระ
อาจารย์กับซัวเจ๋ง เห้งเจียจะใคร่คิดฆ่าปิศาจฝ่ายปิศ

าจก์รู้ได้ว่าเห้งเจีย จ ะ คิ ด ร้ า ย
ก็ร่ายเวทเรียกเขาสุเมรุให้เลื่อ นล อย มา
ทับศีรษะเห้งเจีย เห้งเจียตกใจหลบเขานั้นก็ทับเห้งเ

จียอยู่ขาซ้าย เห้งเจียหัวเราะ

แล้วพูดว่า ท่านบันดาลอ่านเวทอันใด
เรียกเขาหนักมาทับเราอย่างนี้ เราก็มิได้
วิตกหวาดเสียวสะดุ้งกลัวเลย พูดดังนั้นแล้วก็วิ่งตามอ

าจารย์ปีศาจเห็นภูเขา ทั บ เห้ ง เจี ย ไม่
อ ยู่ ก็ร่ายเวทเรียกภูเขา (ง่อมีซัว) ลอยมาตกลง
ทับเห้งเจีย เห้งเจียหลบทัน
เขานั้นตกลงติดอยู่ขาขวา เห้งเจียก็รีบตามอาจารย์
ดุจตัวเปล่า ปิศาจเมื่อได้เห็นดังนั้นจิตใจให้ระย่อท้อถ

อย สะดุ้งกลัวประหม่าจน-
เหงื่อเปียกทั้งตัว คิดว่าเห้งเจียมีวิชาแบกเขาได้
ปิศาจจึงสำรวมจิตร่ายพระเวทเรียก
ภูเขาท้ายซัวลอยลงมาบนอากาศทับอีก
เห้งเจียถูกเขาท้ายซัวทับลงบนหัวและ
เอาอำนาจฤทธิ์กายสิทธิ์ทับซ้อนลงเห้งเจียก็ติดอยู่กับที่

นั้น จะดิ้นรนอย่างไรก็ไม่
ไหวแล้ว ปิศาจก็ผละออกรีบตามถังซัมจั้งเหาะขึ้นแทร

กเมฆเอามือยื่นลงมาจั บ ถั ง
ซัมจั้งบนหลังม้า ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็ตกใจชักไม้พลองเ

ข้าตีสกัด ปิศาจงี้นกักถือ
เกี่ยมตรงเข้ามาประจันหน้ารบกับซัวเจ้งเข้ารบรุกบุก

บั้นโดยความสามารถ ซัวเจ้ง
ทานกำลังปิศาจมิได้ก็ล่าถอยจะหนี
ปิศาจก็บันดาลให้มือใหญ่รวบจับซัวเจ๋งไว้ได้
ลากมาหนีบไว้ใต้รักแร้ข้างซ้าย
เอามือขวารวบจับถังซัมจั่งไว้ได้แล้ว ก็บันดาล
เป็นลมใหญ่เหาะกลับมายังถ้ำ
ครั้นถึงจึงร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่าพี่ไต้อ๋อง
ข้าพเจ้าจับถังซัมจั้งมาได้แล้ว

กิมกั๊กปิศาจแลไปเห็นแล้วจึงพูดว่าน้องจับผิดตัว
เสียแล้ว งี้นกั๊กว่าพี่ให้จับถังซัมจังข้าพเจ้าก็จับมา
กิมกั๊กว่าเห้งเจียซึ่งมีฤทธิ์นั้น
จับมาได้ จึงจะกินเนื้อถังซัมจังได้งี้นกักหัวเราะแล้วพู

ดว่าซึ่งตัวเห้งเจียนั้ น ข้าพเจ้าเรียกภูเขาใหญ่สา
ม เ ข ามา
ทับไว้แล้ว สักองคุลีก็ไม่เคลื่อนไปได้บัดนี้เราไม่ต้องล

งมือใช้ให้ปิศาจบริวา ร ข อ ง
ตนเอาของวิเศษสองสิ่ง ไปเรียกมันใส่น้ำเต้าเอาตัว

มาไม่ต้องวุ่นวายอะไร เ ล ย กิ ม กั๊ ก ถ า ม
ว่ า ของวิเศษสองสิ่งคืออะไร
งี้นกั๊กบอกว่าของที่เรีย ก (เอี๊ยกจีเง็ก)
คือ ขวดน้ำมนต์หยกกับลูกน้ำเต้าทอง
กิมกั๊กจึงหยิบขวดวิเศษสงให้แล้วเรียก
ปิศาจทั้งสองคือ เจงเส่ยผีตนหนึ่ง เล่งหลีตนหนึ่ง
สั่งว่าเจ้าทั้งสองจงเอาของวิเศษ
นี้ไปบนยอดเขาคว่ำปากน้ำเต้าลงแล้วร้องเรียกชื่อเห้

งเจียคำหนึ่ง ถ้ามันขานรับ
มันก็เข้าอยู่ในน้ำเต้านั้นแล้ว
เจ้าจงเอาแผ่นยันต์ปิดปากน้ำเต้าแล้วเอามาให้ข้า
มันอยู่ในนั้นครึ่งชั่วโมง กายมันก็จะแปรเป็นน้ำหนองไ

ป ปิศาจทั้งสองรับเอาขอ ง
วิเศษสองสิ่งมาแล้วคำนับลาออกจากถ้ำตรงไป
กิมกั๊กงี้นกั๊กสั่งให้ปิศาจมัดถังซัม
จั่งซัวเจ๋งแขวนไว้ที่ริมประตูระเบียงเสร็จแล้วทั้งสอง

คนฝ่ายเห้งเจียถูกปิศ า จ เ รี ย ก เ ข า ม า
ทั บ ไ ว้ ทุกข์ร้อนคิดถึงอาจารย์ร้ อง คร่ ำค
รว ญ

ด้วยเสียงอันดังบ่นว่า เมื่ออาจารย์มาถึงแดนต่อแดนเ

ขาเหลียงกัยซัว ได้ช่วย
ข้าพเจ้าออกพ้นซึ่งความทุกข์
แนะนำให้ข้าพเจ้าบวชเรียน ข้าพเจ้าก็ปลงใจด้วย
ท่าน ไม่รู้เลยว่ามาถึงแห่งนี้จะถูกปิศาจมารร้ายมาสกั

ดกั้นกางอย่างนี้ และมิหนำ
ถูกมันเอาเขามาทับไว้ท่านตายก็ควรแล้วสงสารแต่โป๊

ยก่ายซัวเจ๋งกับมังกร ที่
แปลงเป็นม้านั้นจะพากันบรรลัยไปทั้งสิ้น
ดุจไม้ใหญ่ต้องพายุพัดล้มพลอยทับเอา
เล็ก ๆ ล้มไปด้วย คนอยากได้ชื่อเสียงล้างเอาคนอื่น

ละลายไปด้วย เห้งเจียคร่ำ
ครวญโศกศัลย์น้ำตาไหลอาบไปทั้งกาย
เวลาเมื่อเห้งเจียร้องไห้คร่ำครวญอยู่นั้น
ก็ร้อนถึงเทพยดาเขาเอี้ยดที้จึงมีคำถามพระภูมิเจ้าที่แ

ละเจ้าเขาว่า ภูเขานี้ของผู้ใด
พระภูมิเจ้าที่บอกว่าของพวกข้าพเจ้ารักษาเอง
เทพยดาถามว่า ที่ถูกเขาทับอยู่
นั้นคือใคร พระภูมิเจ้าที่ตอบว่าไม่ทราบว่าผู้ใด
เจ้าเอียดที่พูดว่า ท่านทั้งหลาย
ยังไม่รู้ว่าใคร นันแหละคือเมื่อห้าร้อยปีก่อนทำให้ชันวิ

มานครันคร้ามวุ่นวาย คือ
ชื่อซีเทียนไต้เซียซึงหงอคง
บัดนี้เข้าทางชอบแล้วมาตามพระถังซัมจังเป็นสานุศิษย์

เธอ
ทำไมท่านทั้งหลายมาช่วยปิศาจเอาเขาทับเธอเล่า
หากเธอหลุดออกมาได้

จะยอมท่านทั้งหลายหรือ พระภูมิเจ้าที่ได้ฟังดังนั้นก็ตก

ใจกลัวจึงคิดกับเจ้าเอี๊ยดที้ว่า
ข้าพเจ้าจะถอนเขาออก พูดฉะนั้นแล้วก็อ่านคาถาถอน

เอาเขานั้นออกไปเสีย
เห้งเจียก็กระโดดขึ้นมาชักกระบองออกจากหูเรียกพร

ะภูมิเจ้าที่เจ้าเขาว่าให้นอนลง
เราจะตีคนละสองทีให้เราแก้รำคาญ
เจ้าเขาเจ้าที่ก็ตกใจกลัวคำนับแล้วขอโทษตัว
เห้งเจียจึงพูดว่าพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขากลัวแต่ปิศาจไม่

มีความกลัวแล้วเรา ดีแล้วจะ
ได้เห็นกันเป็นไรมี พระภูมิเจ้าที่จึงพูดว่าปิศาจทั้งสอง

นั้นฤทธาอานุภาพเชี่ยวชาญ
มันร่ายเวทเรียกพวกข้าพเจ้าวันละคนมารักษาการณ์ทุ

กวันไป เห้งเจียได้ฟังว่า
รักษาการณ์ จิตใจให้หวั่นหวาดแหงนขึ้นบนฟ้าร้องว่าฟ้

าๆ เขียวให้เกิดจึงให้มี
พวกนี้มาด้วยเล่า พูดดังนั้นแล้วแลไปบนเขาเห็นมีรัศมี

ระยับย้อยลงมา เห้งเจีย
จึงถามเจ้าเขาและเจ้าที่ว่าพวกท่านอยู่ในถ้ำนั้นเคยเ

ห็นหรือว่าในถ้ำนั้นมีรัศมีดังนี้เจ้าที่
ตอบว่าที่มีรัศมีนั้น
คือขวดหยกวิเศษของปิศาจ ข้าพเจ้าคิดดูเห็นจะ
เป็นปิศาจเอาของวิเศษมาสำแดงดอกกระมัง
เห้งเจียว่าถ้าดังนั้นเป็นอันดี เราจะ
ขอถามท่านว่าปิศาจทั้งสองนั้นมีที่ชอบที่รักแก่ใครบ้างห

รือเปล่าพระภูมิเจ้าที่ บ อ ก ว่ า
ที่ชอบที่รักก็คือพวกฤาษีถือพรตฝึกฝนในทางประกอบยา

สำเร็จ นามพระดาบส
นั้นชื่อว่าช่วนจินเต้าหยินเห้งเจียครั้นได้ฟังดังนั้นแล้ว
จึงบอกแก่เจ้าเขาและเจ้าที่ให้กลับไปยังสถาน
แห่งตนเถิด ข้าพเจ้าจะคิดจับมันให้จงได้
แล้วเห้งเจียก็แปลงกายเป็นตาเฒ่า
เต้าหยินคนหนึ่งยืนคอยอยู่บัดเดียวปิศาจทั้งสองก็เดินม

าถึง เห้งเจียก็จับกระบอง
เงื้อ ปิศาจทั้งสองเห็นดังนั้นก็ตกใจ
หกล้มลงแล้วคลานลุกขึ้นมองเห็นเห้งเจีย
จึงพูดว่าทำไมจึงเงื้อไม้จะตีเราดังนี้
เห้งเจียตอบว่า เรามาการธุระ ปิศาจถามว่า
ท่านอยู่ที่ไหนมา เห้งเจียตอบว่าข้ามาจาก
(เขาพวงล่ายซัว) ปิศาจถามว่าที่เขา
พ่วงล่ายซัวเป็นที่เทวดาอยู่มิใช่หรือ
เห้งเจียว่านี่มิใช่เทวดาหรือ ปิศาจทั้งสองได้
ฟังดังนั้นก็หายโกรธพูดว่า ขอโทษข้าพเจ้าทั้งสองนี้เถิ

ด บางทีจะพูดผิดพลั้งไป
บ้างท่านอย่าถือข้าพเจ้าเลย
เพราะพวกข้าพเจ้ามีแต่ตาเนื้อไม่มีตาทิพย์จึงไม่รู้ดู
คนดีและคนชั่ว เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าไม่ถือท่านดอก

เวลานี้ข้าพเจ้ามาถึง เ ข า นี้
ด้วยความตั้งใจจะโปรดคนผู้หนึ่ง
ให้สำเร็จมรรคผลจะมีคนใดติดตามเราไปบ้าง
เห้งเจียถามว่าท่านทั้งสองอยู่ที่ไหนไปไหนมา
ปิศาจตอบว่า นายข้าพเจ้าใช้ให้
มาจับซึงเห้งเจีย ซึงเห้งเจียถามว่าที่ตามพระถังซัมจั้

งมานั้นหรือ ปิศาจตอบว่า
นันแหละ ๆ ท่านจำได้หรือ เห้งเจียตอบว่าเรารู้จักแ

ล้วคือลูกลิงมันไม่รู้จั ก ธ ร ร ม เ นี ย ม
ปิ ศ า จ ว า ท่ า น ไ ม่
เรามีความเคืองใจมันอยู่ เราจะช่วยท่านทั้งสองไปจั

บมันให้ได้
ต้องช่วยดอกนายข้าพเจ้าเรียกภูเขาทั้งสามมาทับไว้
แล้วให้ข้าพเจ้าเอาของวิเศษ
มาใส่มัน เห้งเจียถามว่าของวิเศษนั้นรูปร่างอย่างไร

ขอดูสักหน่อยจะได้หรื อ ไ ม่ ไ ด้ ปิ ศ า
จ เ จ ง เ ส ย พู ด ว่ า
คือขวดหยกและน้ำเต้าท อง สอ งสิ่ งนี้
ถ้าเอาปากลงเอา
ก้นขึ้นเรียกชื่อคำหนึ่งแม้ว่าขานรับตัวของผู้ขานนั้นก็เข้

าไปอยู่น้ำเต้านั้น แล้วเอา
ยันต์ของท้ายเสียงเล่ากุนปิดปากสักครึ่งชั่วโมง
กายของผู้ที่เข้าไปอยู่น้ำเต้านั้นก็
ละลายเป็นน้ำหนองไปหมด เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ตกใ

จ แล้วแกล้งทำเป็นหัวเร า ะ
พูดว่าไหนขอดูสักหน่อยหรือของวิเศษจะเป็นประการใ

ด ปีศาจไม่รู้สึกว่าเห้ง เ จี ย ก็
ส่งของสองสิ่งให้เห้งเจียดู เห้งเจียก็รับมาพิจารณาดู

มีความยินดีพูดว่าเป็น ดี แ น่
แล้วคิดว่า ถ้าเราจะชิงเอาเสียเดี๋ยวนี้ก็จะได้
แต่จะเสียชื่อ เขาจะเหมาว่าเราวิ่ง
ราวกลางวันดูแล้วก็ส่งคืนให้
แล้วพูดว่าท่านทั้งสองยังไม่เคยเห็นของวิเศษของเรา

ปิศาจถามว่าท่านอาจารย์มีของวิเศษอย่างไร
ขอให้ข้าพเจ้าดูสักหน่อยเถิด เห้ง
เจียเอามือล้วงไปข้างหลัง
ถอนเอาขนหางมาเส้นหนึ่ง ร้องเรียกให้แปลงก็แปลง
เป็นลูกน้ำเต้าทองคำโตประมาณสองกำมา
เอาออกมาจากเอวส่งให้ปิศาจ ปิศาจ
ดูแล้วพูดว่า ของท่านอาจารย์มีรูปลักษณะใหญ่ดังนี้พิศดู

งดงามยิ่งนัก แต่ต้องการ
ใช้ไม่ได้ เห้งเจียถามว่าเหตุใดจึงใช้ไม่ได้
ปิศาจว่าของนี้เรียกคนไปประจุได้พัน
คนทั้งสองสิ่ง เห้งเจียว่าของที่ใส่คนนั้นไม่ประหลาดอ

ะไร น้ำเต้าของเรานี้ ใส่ได้
ทั้งท้องฟ้าเรียกให้เข้าในนี้ได้หมด
ปิศาจถามว่าจริงดังนั้นหรือ เห้งเจียว่าดังนั้นซี
ปิศาจว่าแม้จริงดังนั้น ขอท่านอาจารย์ลองทำให้ข้าพเ

จ้าดูสักที่เถิดเห้งเจี ย ว่ า แม้ว่า
ฟ้าทำให้เราขัดใจ เดือนหนึ่งเราเรียกเข้าเจ็ดแปดห

นถ้าไม่ทำให้ขัดใจครึ่ ง ปี ก็ ไ ม่ เ รี ย ก
ใสครั้งหนึ่งปิศาจเล่งหลีพูดแก่เจงเสยว่า
เอาของเราแลกแก่ท่านเถิด เจงเสยพูดว่า ของ
เธอใส่ได้ทั้งฟ้าจะยอมแลกแก่เราที่ไหน
เล่งหลีพูดว่า เราเอาขวดนั้นเติมให้เห็น
เธอจะให้ดอกกระมัง เห้งเจียมีความยินดีอยู่ในใจแล้

วจึงพูดว่า ของเราใส่ได้ทั้งฟ้า
ท่านจะเอาของท่านเปลี่ยนจะควรหรือ ปิศาจพูดว่า
แม้ใส่ทั้งฟ้าได้ก็จะเปลี่ยน
ถ้าไม่เปลี่ยนให้ข้าพเจ้าท่านจะได้เด็กทารก
เห้งเจียพูดว่าดีแล้ว ข้าพเจ้าจะเรียก
ใส่ให้ดูพูดแล้วก็ก้มหน้าลงร่ายพระคาถา

เรียกเทวดาเจ้าที่เที่ยวตระเวนตามท้อง
ฟ้าและเจ้าเอี๊ยดที้มาพร้อมกันในทันใดนั้นเห้งเจียสั่งว่

าให้ขึ้นไปทูลเง็กเซีย ง ฮ่ อ ง แ ต้ ว่ า
บัดนี้เราตามรักษาพระถังซัมจังจะไปอาราธนาพระไต

รปิฎกธรรมยังมัชเฌิมป ร ะ เ ท ศ
เราอยากจะได้ของวิเศษของปิศาจ
ขอพระองค์ได้โปรดให้ข้าพเจ้ายืมท้องห้าสัก
ครึ่งชั่วโมงเรียกใส่ในน้ำเต้านี้
แม้ว่าขัดขืนไม่ยอมให้ เราจะขึ้นไปเล่งเซียวเต้ยฝ่าย

เจ้าทั้งหลายได้ฟังเห้ ง เ จี ย สั่ ง ดั้ ง
นั้ น ก็พากันเหาะขึ้นไปยังสวรร ค์ เข้าไป
กราบทูลเง็กเซียงอ่องแต้ให้ทรงทราบทุกประการ
เง็กเซียงฮ่องเต้จึงตรัสว่าอ้ายลิง
มันพูดจาไม่มีความยำเกรง
น้ำใจโตอาจสามารถมายืมท้องฟ้าไปเรียกใส่น้ำเต้า
มันจะเรียกใส่อย่างไรได้ เวลาที่เง็กเซียงฮ่องเต้ตรั

สดังนั้น มีน่อจาท้ายจี้ออกมา
กราบทูลว่าว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ
ท้องฟ้าเรียกใส่ได้ เง็กเซียงฮ่องเต้ตรัส
ถามว่าทำอย่างไรจึงใส่ได้ น่อจาทูลว่า
ขอพระองค์มีรับสั่งออกไปทางประตูสวรรค์
ทิศอุดรขอยืมธงดำวิเศษของท่านพรหมจินบู๊นั้น
เอามายังประตูน่ำทีหมึง ถือออก
โบกหอบเดือนตะวันและและดาวทั้งหลายให้มืดท้องฟ้า

และไม่เห็นหน้ากัน สัก
ประเดี๋ยวพอหลอกปิศาจอย่างนี้ก็ครอบเอาท้องฟ้าได้
ก็จะช่วยเห้งเจียให้สำเร็จได้
เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังน่อจากราบทูลดังนั้น
พระองค์ทรงพระสรวลเห็นชอบด้วย

จึงตรัสสั่งให้ทำตามน่อจากราบทูลนั้นฝ่ายเจ้าทั้งหลาย

เมื่อได้ฟังเง็กเซียงฮ่องเต้รับสั่
งดังนั้นแล้วก็ถวายบังคม
ลากลับลงมายังมนุษยโลก เข้าใกล้เห้งเจียกระซิบบอ

กให้รู้ทุกประการ เห้งเจียจึง
บอกแก่ปิศาจทั้งสองว่า เจ้าจงคอยดูเถิดข้าพเจ้าจะท

ำให้เห็นแก่ตา ปิศาจทั้ง
สองพูดว่าท่านจะเรียกก็จงเรียกเถิด
เห้งเจียจึงเอาน้ำเต้าขว้างขึ้นไปกลางอากาศฝ่ายน่อ

จายืนอยู่บนประตูนำที่หมึงเห็นดั
งนั้น ก็เอาธงคลี่ออกกวัดแกว่งไปมา
ท้องฟ้าก็มืดคลุ้มไปทังหมด
และไม่เห็นดวงดาวและพระอาทิตย์พระจันทร์ มอง
ดูหน้ากันก็ไม่เห็นหน้า ปิศาจทั้งสองเห็นดังนั้นก็ตกใจ
จึงพูดว่า เมื่อพูดกันนั้นดู
เหมือนตะวันกำลังเที่ยงทำไมดูมืดค่ำไปดังนี้
เห้งเจียว่าเราเรียกท้องฟ้ามาใส่ใน
น้ำเต้าแล้วทำไมจะไม่มืดเล่า
ปิศาจถามว่าท่านอาจารย์นั่งพูดอยู่ที่ไหน เห้งเจีย
พูดหลอกว่าอย่าก้าวไป ที่นี่ฟากฝั่งทะเลใหญ่
แม้พลัดตกลงไปเจ็ดแปดวันก็ยัง
ไม่ถึงพื้นล่าง ปิศาจทั้งสองได้ยินดังนั้นก็เชื่อตกใจกลัว

บอกว่าท่านอาจารย์จง
ปล่อยฟ้าไปเถิดข้าพเจ้าเข้าใจในวิชาของท่านแล้ว
อย่าให้ข้าพเจ้าตกทะเลไปเลย
เห้งเจียเห็นปิศาจทั้งสองมีใจเชื่อถือแน่แล้ว
จึงร่ายพระคาถาส่งจิตไปถึงน่อจาให้รู้
น่อจาจึงเอาธงม้วนเสีย ท้องฟ้าก็สว่างมาอย่างเดิม
ปิศาจทั้งสองจึงสรรเสริญว่า

ดีแท้ ๆ ของวิเศษอย่างนี้เราจะไม่ขอแลกอย่างไรได้

จึงหยิบน้ำเต้าและขวด ห ย ก
ส่งให้แก่เห้งเจีย เห้งเจียเอาน้ำเต้าเก๊ปลอมส่งให้แ

ก่ปิศาจ แลกกันแล้วก็เหาะไป
ยังประตูน้ำที่หมึงขอบคุณน่อจาแล้วเห้งเจียก็กลับลงมา

หยุดอยู่กลางอากาศแล ะ ดู
ปิศาจทั้งสองฝ่ายปิศาจทั้งสองครั้งเปลี่ยนน้ำเต้านั้นมา

แล้ว ต่างก็แย่งกันดูกลับหน้ า ม า ก็
มิได้เห็นเห้งเจีย เล่งหลีปิศาจพูดว่าเทวดาองค์นี้เห็น

จะพูดหลอกลวงเราดอก ก ร ะ มั ง
ว่าจะโปรดพวกเราให้สำเร็จมรรคผลเป็นเทวดา
ทำไมไปจึงไม่ลาเราเล่า เจงเส่ย
ปีศาจพูดว่าแม้เธอไปแล้วเราเอานำเต้านั้นมาลองดู
จึงหยิบน้ำเต้านั้นโยนขึ้นไป
นำเต้านั้นก็กลับตกลงมา เล่งหลีถามว่าทำไมจึงไม่ใส่

ฟ้าเล่า ถ้าใสไม่ได้เห็นจะ
เป็นเห้งเจียเอาของปลอมมาเปลี่ยนของจริงไปดอกก

ระมังเจงเสยปิศาจพูด ว่ า น้ อ ง อ
ย่ า พู ด เ ล อ ะ เ ท อ ะ ไ ป
เห้งเจียนั้นภูเขาใหญ่ สา มเ ขา ทับ
ไว้แล้ว ทำไมจึงจะออกมาเอาของเราไปได้
พี่จะภาวนาลองดูอีกที่จะเป็นประการ
ใดว่าแล้วก็เอาน้ำเต้านั้นขว้างขึ้นบนอากาศแล้วภาวน

าว่า ถ้าไม่สงเคราะห์เรา ๆ
จะขึ้นไปทำจลาจลยังปราสาทเล่งเซียวเต้ย
ภาวนายังไม่ทันจะแล้วน้ำเต้าก็ตกลงมา

ดิน ปิศาจทั้งสองพูดว่าเห็นจะใส่ไม่ได้แล้วเป็นของปล

อมแท้ทีเดียว เมื่อปิศาจทั้ง
สองกำลังบ่นอยู่นั้น เห้งเจียอยู่บนอากาศฟังดูก็รู้แจ้งทุ

กประการจึงเรียกขนนั้ น คื น
เข้าที่ตามเดิม น้ำเต้าก็สูญหายไปปิศาจทั้งสองต่างถา

มกันว่าน้ำเต้าไปข้าง ไ ห น
เล่งหลีว่าพี่เอาไปโยนลองมิใช่หรือทำไมจึงหายไปได้

จึงพากันลงที่ดินเที่ย ว ค้ น ห า
ตามหญ้าที่รกก็มิได้เห็น ปิศาจทั้งสองยิ่งตกใจกลัวพูดป

รึกษากันว่าเราจะทำอ ย่ า ง ไ ร
ดีของวิเศษของเราก็ไม่เห็นทำอย่างไรจึงจะกลับไปไ

ด้เราจะต้องถูกไต้อ๋อ ง ตี ต า ย
เป็นแน่ เล่งหลีพูดว่าถ้ากระนั้นเราพากันหนีไปเสียเห็

นจะดีกว่าเจงเสยพูดว่ า เ ร า อ ย่
า ห นี เ ล ย ก ลั บ ไ ป ดี ก ว่ า
เราเห็นว่าอยู่ทุกวันนี้
งั้นก็กไต้อ๋อง
เห็นแก่หน้าน้องอันความผิดนั้นให้น้องรับคนเดียวบางที่

ไต้อ๋องจะยกชีวิตให้แ ม้
ไม่ฟังก็ตามแต่จะทำเถิดอย่างนั้นจะดีกว่าเราอย่าทำส

องใจเลย ปิศาจทั้งสองปรึกษา
กันตกลงแล้วก็เดินกลับมายังถ้ำ
เห้งเจียอยู่บนอากาศเห็นปิศาจเดินกลับไป ก็แปลง
เป็นแมลงวันบินตามปิศาจมาฝ่ายปิศาจทั้งสองเดินมาค

รั้นถึงประตูถ้ำก็เดิน เ ข้ า ไ ป ข้ า
ง ใ น เวลานั้นไต้อ้อง
ทั้งสองกำลังนั่งเสพย์สุราอยู่
ปิศาจน้อยเข้ามาถึงคำนับแล้วก็คุกเข่าลงกับพื้นก้ม
หน้าอยู่มิได้พูดว่ากระไรไต้อ๋องทั้งสองเห็นดังนั้นจึงถา

มว่าเจ้าทั้งสองไปจับ เ ห้ ง เ จี ย
ไ ด้ ม า แ ล้ ว ห รื อ
ปิศาจน้อยคำนับแล้วก็ก้มหน้านิ่งอยู่มิได้อาจบอกว่ากระ

ไร ถามดังนั้นถึงสามครั้ง
ปิศาจน้อยจึงพนมมือพูดว่าอันโทษข้าพเจ้าทั้งสองนี้ถึงร้

อยพันหมื่นตาย ขอไต้อ๋อง
ได้กรุณาข้าพเจ้ารับของวิเศษนั้นเดินไปได้ครึ่งเขา
พบเทวดามาจากเขา (พ่วงล่ายซัว)
เธอมีน้ำเต้าทองวิเศษ เรียกใส่ทั้งท้องฟ้าได้ข้าพเจ้า

เห็นเป็นของวิเศษมีใจ โ ล ภ เ จ
ต น า
จะใคร่ได้ เห็นว่าของเธอใส่ได้
ทั้งท้องฟ้าของเราใส่ได้แต่คนจึงได้ขอเปลี่ยนแก่เธอ
ทั้งเล่งหลีก็เอาขวดของวิเศษให้ไปด้วย
ครั้นข้าพเจ้าเอาออกลองดูก็สูญหายไปทั้ง
น้ำเต้าเทวดาก็เห็น ขอไต้อ๋องได้ทราบโทษข้าพเจ้าทั้

งสองถึงแก่ชีวิตขอได้ ก รุ ณ า กิ ม
กั ก ไ ต้ อ้ อ ง ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น
ดุจใครเอาไฟมาแยงเข้าที่ ทร วง อก ร้อ งเ สีย
งดั งดุ จ
ฟ้าผ่าว่า กูรู้แล้ว ๆ คืออ้ายซึ่งหงอคงเห้งเจียมันเอา

ของเก็มาเปลี่ยนเอาข อ ง กู ไ ป
อ้ายลิงนี้มันมีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวงนัก

มันรู้จักกันทุกแห่งทุกหน เข้าไหนก็
ปล่อยมันออกนั่นจึงได้หลอกเอาของวิเศษของเราได้
งึ้นกั๊กไต้อ๋องพูดว่า อันเหตุ
ที่อ้ายลิงนั้นจงสงบไว้ก่อน มันหนีไปได้ก็ชั่งมัน
ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาจับมันได้แล้ว
ก็ไม่อยู่เป็นปิศาจในถ้ำนี้ต่อไป
กิมกั๊กไต้อ๋องถามว่าจะทำอุบายอย่างใดจึงจะจับ
มันได้ งึ้นกั๊กไต้อ๋องจึงพูดวา
เรามีของวิเศษห้าอย่าง สองอย่างมันเอาไปแล้ว
ยังมีอยู่แต่สามอย่างคือ อาวุธเกี่ยว พัดไฟอยู่ที่นี่
เชือกวิเศษอยู่ที่เขาเอี่ยมเล่งซัว
ถ้ำเอี้ยมเล่งต้องมารดาเก็บไว้
เราใช้ให้คนไปเชิญมารดามากินเนื้อถังซัมจั้ง และ
สั่งให้มารดาเอาเชือกนั้นมาด้วย
จะได้คิดจับเห้งเจียให้จงได้ กิมกั๊กถามว่าจะให้
ผู้ใดไปดี งึ้นกั๊กไต้อ๋องตอบว่าไม่ต้องใช้อ้ายระยำำสอ

งคนนี้อีก จึงตวาดไล่ให้เล่ง
หลีกับเจงเสยออกไปเสียให้พ้น
แล้วจึงเรียกปิศาจน้อยปาชัวเฮ้าคนหนึ่ง กี้ฮั้ยเล้ง
คนหนึ่งเข้ามาจึงสั่งว่าให้ไปเชิญมารดามากินเนื้อถังซั

มจั้ง และบอกให้มารดาเอา
เชือกวิเศษมาด้วย จะได้จับตัวเห้งเจียสองปิศาจรับค

ำสั่งแล้วก็คำนับลาออ ก จ า ก ถ
ำ รี บ ต ร ง ไ ป ก็หารู้ว่าเห้งเจียอยู่ใ น
ที่นั้นไม่ เห้งเจียได้ฟังรู้ความทุกประการแล้ว
จึงบินโผออกจากถ้ำตามปิศาจทัง
สองนั้นไปจับอยู่บนศีรษะปิศาจนั้น
มาได้ประมาณสักสามสี่โยชน์ เห้งเจียจะใคร่
ตีปิศาจทั้งสองให้ตาย จึงมาตรึกตรองว่าจะฆ่าใยก็ไม่

ยากอะไร แต่ยังวิตกว่าบ้าน

มารดาของปิศาจอยู่ที่ไหน จำจะถามมันสักคำหนึ่งเห็น

จะดี คิดดังนั้นแล้วก็โผออก
จากตัวปิศาจ แปลงเป็นปิศาจน้อยตนหนึ่งวิ่งตามร้องเ

รียกว่า ที่เดินข้างหน้านั้น
หยุดคอยก่อน กี้ฮัยเล้งหันหน้ามาถามว่าตัวอยู่ที่ไหนวิ่ง

มาตามเราทำไมมีธุระ
อะไรหรือเห้งเจียตอบว่านายเดียวกัน
ยังไม่รู้จักกันหรือ กี้ฮัยเล้งบอกว่าเราไม่เคยเห็น
เห้งเจียบอกว่าข้าพเจ้าอยู่ข้างนอกมิได้เข้ามาจึงไม่รู้

จักกัน ปิศาจถามว่าบัดนี้จะ
ไปข้างไหน เห้งเจียบอกว่า ไต้อ๋องพูดว่าใช้พี่มาสอง

คนให้ไปเชิญมารดามากิ น
เนื้อถังซัมจั้ง และให้มารดาเอาเชือกวิเศษไปจับเห้ง

เจียด้วย วิตกว่าพี่จะเดินช้าไป
จะเสียการ จึงให้ข้าพเจ้าตามมาเตือนพี่ทั้งสองให้รีบ

ไปโดยเร็ว ปิศาจทั้งสองเมื่อ
ได้ฟังดังนั้น ก็สำคัญว่าจริงไม่มีความสงสัย
จึงพร้อมกันรีบเดินไป เห้งเจียจึงถามว่า
ยังไกลอยู่หรือ กี้ฮัยเล้งจึงเอามือชี้บอกว่า
ที่ดงไม้ใหญ่นั้นแหละ เห้งเจียเงยหน้า
ขึ้นมองดูก็เห็นมีดงไม้ใหญ่ข้างหน้านั้น
เห็นไม่สู้ไกลแล้ว จึงชักกระบองออก
จากหูตีปิศาจทั้งสองนั้นล้มลงกับพื้น
ตัวน่วมดุจแป้งขนม เห้งเจียก็ลากเอาศพ
ทิ้งแอบไว้ข้างทางแล้ว ก็ถอนเอาขนหางออกขนหนึ่ง
เป่าแปลงเป็นปาซัวเฮ้า ตัว
เห้งเจียก็แปลงเป็นกี้ฮัยเล้ง

รีบเดินมาครั้นถึงปากช่องดงไม้ใหญ่ ก็เดินตรงเข้าไป
เห็นมีประตูบานหนึ่งเปิดบานหนึ่งปิด
มีหญิงปิศาจเฝ้าประตูอยู่คนหนึ่งเห็นเห้งเจีย
เดินเข้ามาจึงถามว่านี่ท่านจะไปข้างไหนเห้งเจียตอบ

ว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาเพ่ง เ ต็ ง
ซั ว ถ้ ำ เ น่ ย ฮ ว ย ต๋ อ ง บัดนี้ได้อ๋องให้
ข้าพเจ้ามาเชิญท่านแม่ไป หญิงปิศาจได้ฟังดังนั้นจึงบอ

กว่าเชิญเข้าไปข้างใน เ ถิ ด
เห้งเจียก็เดินเข้าไปถึงประตูชั้นสามแลไปก็เห็นนางปิ

ศาจเฒ่านั่งอยู่บนที่สู ง เห้ง
เจียหวนคิดขึ้นมาก็โทมนัสใจร้องไห้มีคำถามว่า
(เหตุใดเห้งเจียจึงร้องไห้)
ตอบว่าเธอคิดขึ้นมาว่าเราเกิดมามีฤทธา
อานุภาพไม่เคยเคารพใครนอกจากพระพุทธเจ้ากับพร

ะโพธิสัตว์กวนอิมและพ ร ะ
อาจารย์ วันนี้จะต้องมาเคารพต่อปิศาจหญิง
ครั้นจะไม่คำนับการที่คิดไว้ก็จะเสีย
ไป คิดไปก็เป็นความยากแก่ใจ
เพราะเห็นแก่อาจารย์ที่ต้องภัยจึงจะต้องทนความ
อดสูห้งเจียคิดแล้วก็เข้าไปยังหน้าปิศาจหญิงเฒ่า
เคารพแล้วคุกเข่าลงกับพื้น ปิศาจ
หญิงเฒ่าพยักหน้าแล้วบอกว่าให้ลุกขึ้นเถิด
แล้วถามว่าลูกอยู่ที่ไหนไปไหนมาเห้งเจียตอบว่ามาจา

กถ้ำเน่ยฮวยต้อง
ไต้อ๋องทั้งสองใช้ให้มา เ ชิ ญ ท่ า น แ ม่ ไ ป
กินเนื้อถังซัมจั้ง และสั่งให้ท่านแม่เอาเชือกวิเศษนั้นไ

ปด้วย จะได้คิดจับเห้งเจีย
หญิงเฒ่าปิศาจจึงพูดว่า ลูกของเรามีกตัญญู

มีของกินก็อุตสาห์มาเชิญแม่ พูด
ดังนั้นแล้ว ก็สั่งปิศาจคนใช้ให้เอาเกี้ยวหามออกมาจัด

แจง พวกปิศาจคนใช้ก็
จัดแจงหามเกี้ยวออกไปตามสั่งเสร็จสรรพแล้วก็ลับมา

บอกว่าเสร็จแล้วฝ่ายปิ ศ า จ
ห ญิ ง เ ฒ่ า จั ด แ จ ง แ ต่ ง ก า ย เ ส
ร็จแล้ว ก็ออกมาจากถ้ำเข้านั่งใน เกี้ ยว
ปิศาจหญิงสองคนก็เข้าหามเดินมา
เมื่อเดินมาได้ประมาณสามสี่โยชน์ คนหาม
ก็ลงพักหยุดหายเหนื่อยนั่งอยู่
เห้งเจียจึงชักกระบองออกมาฟาดคนหามตายทั้ง
สองคน ปิศาจหญิงเฒ่าอยู่ในเกี๊ยว
ชะเง้อหัวออกมามองดู เห้งเจียเอากระบอง
กระทุ้งถูกศีรษะแตกตายอยู่บที่ เห้งเจียก็จับออกมาดู
ที่สุดเป็นตัวเสือปลาเก้า
หาง เห้งเจียจึงเอาเชือกวิเศษพันกับพุงมีความดีใจที่

สุด ออกปากว่า แม้อ้ายไต้
อ๋องจะมีฝีมือเข้มแข็งอย่างไร
ของวิเศษเราก็เอามาได้สามสิ่งแล้ว พูดดัง
นั้นแล้วก็ถอนขนหางออกสี่เส้น
แปลงเป็นปิศาจกี้ฮั้ยเล้งปาซัวเฮ้า อีกสองขนก็
แปลงเป็นหญิงหามเกี้ยว ตัวเห้งเจียเองแปลงเป็นปิศ

าจหญิงเฒ่า ขึ้นนั่งบนเกี้ยว
ให้ขนแปลงนั้นหามมา บัดเดี๋ยวก็ถึงหน้าถ้ำเน่ยฮวยต่อ

ง ขนแปลงเป็นปาซัวเฮ้า
กี้ฮั้ยเล้งทั้งสอง ก็เดินนำหน้ามาถึงก็ร้องเรียกให้เปิด

ประตูรับ พวกปิศาจเฝ้า
ประตูก็เปิดประตู แล้วถามว่าท่านไต้อ๋องใช้ไปเชิญท่า

นแม่มาแล้วหรือ ปิศาจ
แปลงว่าท่านที่นั่งอยู่ในเกี้ยวนั้นไม่ใช่หรือ
พวกเฝ้าประตูก็วิ่งเข้าไปบอกแก่ไต้อ๋อง
ทั้งสองว่า ท่านแม่มาแล้วอยู่ข้างนอกปิศาจไต้อ๋องทั้งส

องได้ฟังดังนั้น
ก็สั่งให้พวกปิศาจทั้งหลา ย จั ด แ จ ง อ อ ก
ไ ปรับ
ออกมาพร้อมกันที่นอกประตู เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ดีใจล

งจากเกี้ยวเดินเข้าไป ข้ า ง
ใ น
ขึ้นนั่งบนที่สูงอยู่แต่ผู้เดียว
ปิศาจใหญ่น้อยทั้งหลายก็พร้อมกันมาคำนับ ได้อ๋อง
ทั้งสองก็เข้ามาคำนับ ก็คุกเข่าลงกับพื้นบอกว่าข้าพเจ้

าทั้งสองเคารพ เห้งเจีย
แปลงบอกว่าลูกของแม่จงลุกขึ้นเถิดฝ่ายโป๊ยก่ายที่ต้อง

แขวนอยู่บนขื่อนั้น
แลไปเห็นเข้าก็หัวเราะขึ้ น
ซัวเจ้งถามโป๊ยก่ายบอกว่า
ว่าถูกมัดแขวนอยู่อย่างนี้ยังจะมีแก่ใจสนุกหัวเราะได้อี

กหรืออ
น้องเอ๋ยพี่หัวเราะนั้น คือพี่ได้เห็นแล้วรู้แล้วว่า
มันไปเชิญมารดามันมาจะใคร่กิน
เนื้อเรา แต่มิใช่มารดาของมันดอก
เป็นแต่คนพูดแทน ซัวเจ้งถามว่าใครพูด
แทนที่ไหน โป๊ยก่ายตอบว่า เป๊กเบ๊อุน
ซัวเจ๋งว่าทำไมพี่จึงรู้ได้ โป๊ยก่ายว่าน้อง
ไม่ดูหางพันอยู่ที่บั้นเองนั้น หางตุงอยู่ข้างหลังพี่กับน้อง

แขวนอยู่สูงจึงได้เห็น ถ นั ด
ซัวเจ้งห้ามว่าพี่อย่าพูดไปไว้ดูเขาจะทำประการใดกัน

เห้งเจียนังอยู่บนท่าม ก ล า
ง ถามว่าลูกทั้งสองให้คนไป เชิญแม่มามีกิจธุระ
อะไรหรือ ปิศาจทั้งสองตอบว่า
ข้าพเจ้าทั้งสองนานแล้วมิได้ไปเยือนมารดา บัดนี้
ข้าพเจ้าจับได้ถังซัมจั้งก็ไม่อาจกินก่อนมารดา
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงให้ไปเชิญ
มารดามาจะได้ทำเนื้อถังซัมจังต้มแกงให้มารดากินสัก

เวลาหนึ่ง อายุของมารดา
จะได้ยืนยาว เห้งเจียพูดว่าอันเนื้อถังซัมจั่งกินยาก
ได้ยินว่าได้โป๊ยก่ายมาด้วย
มารดาอยากกินแต่ใบหูโป๊ยก่าย
ลูกจงตัดใบหูโป๊ยก่ายทำกับกินกับเหล้าเถิด โป๊ย
กายได้ยินดังนั้นก็ตกใจ พูดว่าปะอ้ายห่านี้เข้าแล้ว
มันคิดจะตัดใบหูเรากินแกล้ม
เหล้าเสียแล้ว ประเดี๋ยวกูจะร้องขึ้นให้ปิศาจมันรู้
ในเวลาที่โป๊ยก่ายบ่นวุ่นวายอยู่
นั้น แลไปเห็นปิศาจพลตระเวนวิ่งเข้ามาบอกว่าขอไต้

อ๋องได้ทราบเห้งเจียตี ท่ า น
แม่ตายแล้ว บัดนี้แปลงกายเข้ามาที่นี่
ปิศาจทั้งสองได้แจ้งดังนั้นก็ซักเกี่ยมวิเศษ
กระโดดขึ้นฟันเห้งเจีย เห้งเจียไหวกายเป็นแสงสว่า

งแดงไปทั้งถ้ำแล้วก็รี บ ห นี
อ อ ก
จากถ้ำกิมกั๊กไต้อ๋องเห็นดังนั้นก็ตกใจ
บอกว่าน้องจงแก้มัดถังซัมจั้งโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
คืนให้มันเสียเถิดจะได้สิ้นความจลาจล
งิ้นก๊กไต้อ๋องพูดว่าพี่พูดอะไรอย่างนั้น
เราได้รับความลำบากมาไม่รู้ว่าเท่าไรแล้วจึงจับมาไ

ด้ จะปล่อยเสียโดยง่ายนั้ น
อย่างไรได้ พี่จงนั่งให้สบายอย่าวิตก
ข้าพเจ้าได้ยินว่าเห้งเจียมีฤทธาอานุภาพ
เข้มแข็ง เราพึ่งได้มาพบก็ยังหาได้ดูฝีมือกันไม่
ไว้ธุระข้าพเจ้าจะลองฝีมือดูก่อน
แม้วาเธอไม่ชนะเรา เราก็จะกินถังซัมจั้ง
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งโดยง่าย แม้ว่าเราสู้ไม่ได้
เราจึงค่อยปล่อยไปไม่ช้าอะไร
งึ้นกักไต้อ้องพูดดังนั้นแล้ว ก็แต่งตัวถืออาวุธเกี่ยว
เดินออกมาที่หน้าถ้ำ ร้องเรียกว่าอ้ายซึงเห้งเจีย
มึงจงใช้ของวิเศษและมารดาเรา
ให้เรา เราจะปล่อยอาจารย์มึงไปไซที
เห้งเจียอยู่บนเมฆได้ยินดังนั้น ร้องด่าลง"
มาว่าอ้ายมารร้ายมึงจงรีบส่งอาจารย์และน้องของกูอ

อกมาอย่าให้ทันปู่ลงมื อ ไ
ด้ ปิ ศ า จ งึ้ น กั ก ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น
ถือเกี่ยมเหาะขึ้นไปบนอาก าศ
เห้งเจียถือกระบอง
ตรงเข้าสู้กันกลางเวหาประมาณสักสามสิบเพลง
ยังไม่แพ้ชนะกัน เห้งเจียนึกใน
ใจว่าอ้ายนี่มีอาวุธเกี่ยมเข้มแข็งอาจทานรบกระบองเ

ราอยู่ได้ โดยจะคิดต่อสู้ทาง
อาวุธก็เสียกำลังจำจะเอาน้ำเต้าและขวดหยกวิเศษนี้

เรียกจับมันเห็นจะดีก ว่ า
คิดดังนั้นแล้วหากเรียกมันไม่ขานเรามิเสียทีหรือสู้เอา

เชือกวิเศษไม่ได้
เห้งเจียเอา
เชือกวิเศษขว้างไปมัดปิศาจ ปิศาจเห็นดังนั้นก็อ่านคา

ถาเชือกที่เห้งเจียขว้ า ง
ไ ป
นั้นกลับมามัดเอาเห้งเจียเข้าไว้ซึ่งเป็นทั้งนี้เพราะปิศ

าจได้คาถาไว้สองบท ๆ
หนึ่งสำหรับมัดข้าศึก บทหนึ่ง
กลับมามัดผู้ที่ขว้างเชือกนั้นเอง
เพราะฉะนั้นเห้งเจียจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรก็ไม่ได้
ปิศาจก็เข้าจับเชือกลากลงมายังพื้นเอาเกี่ยมฟันศีรษะ

เห้งเจียเจ็ดแปดที ศีรษะ
เห้งเจียก็มิได้เป็นอันตรายปิศาจก็จูงเห้งเจียเข้าไปใ

นถ้ำ ร้องบอกกิมก็กว่าข้าพ
เ จ้ า
จับมาได้แล้ว กิมกักแลไปเห็นก็มีความยินดีเป็นที่สุด
พูดว่านี่แหละอ้ายเห้งเจีย
จึงให้เอามัดใส่คาไว้ที่โคนเสาใหญ่
แล้วแก้เอาน้ำเต้ากับขวดหยกวิเศษออกมาจาก
ตัว ปิศาจทั้งสองก็พากันไปนั่งข้างในเสพสุราเป็นที่สบ

ายใจทั้งสองคนฝ่ายเห้ ง
เ จี ย ต้ อ ง มั ด อ ยู่ กั บ โ ค น เ ส า นั้
น ก็ ดิ้นรนกลิ้งเกลือกไป โป๊ยก่ายเห็นดังนั้น
ก็หัวเราะก๊าก ๆ ถามว่าเห็นจะกินใบหูเราไม่ได้แล้ว

หรือเห้งเจียด่าว่าอ้า ย ช
า ติ
หมูมึงอย่าทำพูดมากไปประเดี๋ยวเราจะออกได้
แก้ไขเอาพวกเราออกให้จงได้ พูด
ดังนั้นแล้วเหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นใคร
ก็ชักกระบองเหล็กออกจากหูงัดคาออก
จากคอได้แล้ว ถอนเอาขนหางแปลงเป็นรูปปลอมเข้า

ติดคาอยู่กับที่นั้น ตัวเห้ง
เจียก็แปลงเป็นปิศาจน้อยเข้าไปยืนเฝ้าปิศาจอยู่ที่ริมตั

ว เห้งเจียจะใคร่ลักเอา
ข อ ง
วิเศษนั้น จึงเดินเข้าไปใกล้ปิศาจ บอกว่าไต้อ๋อง
ข้าพเจ้าเห็นเห้งเจียกลิ้งเกลือก
ดิ้นรนดังนั้น เชือกนั้นจะขาดไป แม้ได้เชือกใหญ่ ๆ
มาเปลี่ยนเอาเชือกนั้นออก
เห็นจะดี กิมกั๊กไต้อ๋องพูดว่าจริงอยู่ว่าแล้วก็แก้เชือกที่

คาดพุงออกจากเอวส่งใ ห้
เห้งเจีย เห้งเจียรับเอามาก็แก้เอาเชือกวิเศษออกเ

อาเชือกใหญ่มัด
เห้งเจียแปลง
ไว้ตามเดิมแล้วเอาเชือกวิเศษซ่อนไว้ในตัว
ถอนขนหางออกเส้นหนึ่ง แปลงเป็น
เชือกวิเศษอีกเส้นหนึ่งมาส่งให้แก่ปิศาจไต้อ๋องทั้งสอง

ปิศาจก็มิได้พิจารณาเ ชื
อ ก
ว่าปลอมหรือจริงไม่ เห้งเจียครั้นได้เชือกวิเศษมาแล้

ว ก็รีบออกไปนอกถ้ำกลา
ย
เป็นรูปเดิมแล้วก็ร้องเรียกพวกปิศาจด้วยเสียงอันดังว่

า พวกปิศาจน้อยจึงถามว่
า
ตัวอยู่ที่ไหนมาจึงมาเรียกอึกทึกอย่างนี้
เห้งเจียบอกว่า พวกเจ้าจงเร่งไปบอกให้
อ้ายพวกมารใหญ่มันรู้ว่าคือเจียเห้งซึงมาแล้ว
ปิศาจน้อยได้ฟังดังนั้น ก็นำความ

เข้าไปแจ้งแก่ปิศาจไต้อ๋อง กิมกั๊กไต้อ้องได้ฟังปิศาจน้

อยบอกดังนั้นก็ตกใจ พูด
ว่าเราจับซึ่งเห้งเจียมัดไว้ได้แล้ว
นี่เหตุใดจึงมีเห้งเจียซึงมาอีกเล่า งึ้นกั๊กไต้อ๋อง
พูดว่าวิตกกลัวมันทำไมน้ำเต้าวิเศษของเรายังมี
ข้าพเจ้าจะออกไปเรียกมันให้เข้า
อยู่ในน้ำเต้าก็ได้ พูดดังนั้นแล้ว
ก็หยิบเอาน้ำเต้าออกไปยังประตูถ้ำ ร้องถามว่า
เจ้าคือใครที่ไหนมาเห้งเจียตอบว่าเรานี้แหละคือน้อง

ของเห้งเจีย
ข้ารู้ว่าเจ้าจับเอาเห้ ง เ จี ย พี่ ข อ ง ข้ า
มาไว้ บัดนี้ข้าจะมาเป็นธุระด้วยพี่ข้า
งึ้นกักพูดว่าเจ้ามารบแก่เราหรือ เราจะไม่
รบแก่เจ้า จะเรียกเจ้าสักคำหนึ่งเจ้าอาจขานได้หรือ

เห้งเจียตอบว่าเราจะ
ก ลั ว
อะไรแก่เจ้านักหนาจนถึงแก่จะไม่กล้าขานรับ
ต่อให้เรียกสิบคำข้าจะขานสักหมื่น
คำก็ได้ปิศาจงึ้นกั๊กได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็เหาะขึ้นบน

เวหา
เอาน้ำเต้าคว่ำลงแล้ว ก็
เรียกว่าเจียเห้งซึงก็ไม่กล้าขานรับ
ปิศาจก็เรียกอีกคำหนึ่งว่าเจียเห้งซึง เห้งเจีย
มาคิดว่าเราชื่อเห้งเจีย มันมาเรียกเจียเห้งซึงผิดคว

ามจริงคงจะจับเราไม่
ไ ด้ คิด
ดังนั้นแล้วขานรับออกมาคำหนึ่ง
เห้งเจียก็เข้าไปอยู่ในน้ำเต้าวิเศษของปิศาจ
ปิศาจก็เอายันต์ปิดปากน้ำเต้าไว้

อันความจริงนั้นถ้าใครขานแล้วก็เข้าไปอยู่ในน้ำ
เต้าจะเป็นเก๊หรือไม่เก็นั้นไม่เป็นข้อสำคัญฝ่ายเห้งเจี

ยเข้าไปติดอยู่ในน้ำเ
ต้ า แ ล้ ว ดูมืดดำไปหมดมิได้เห็นแสงสว่างเลย
เป็นที่คับแค้นแสนลำบากสุดที่จะทนได้
เมื่อเราพบปิศาจทั้งสองบอกว่าน้ำเต้ากับ
ขวดหยกนั้นเรียกเข้าอยู่ข้างในแล้วบัดเดี๋ยวใจก็แปรเ

ป็นน้ำหนอง
สวนตัวเราไม่
อาจให้เป็นเช่นนั้นได้ จึงคิดขึ้นได้ว่าเมื่อก่อนห้าร้อยปี

พรหมท้ายเสียงเล่ากุน
จั บ
เราใส่ในเบ้า (โป๊ยก่าย) หลอมเรา
แต่หัวใจเราเป็นทองแดงกายสิทธิ์ตัวเป็น
เหล็กตาไฟแก้วตาเป็นทองกายสิทธิ์
ของวิเศษเหล่านี้ก็ไม่ทำอันตรายเราได้ปิศาจงิ้นกั๊กเมื่

อเรียกเห้งเจียซึงเข้
า ใ น น้ ำ เ ต้ า แ ล้ ว
ก็พาไปยังถ้ำร้องบอกกิม กั๊ก
ว่า ข้าพเจ้าจับเห้งเจียซึงได้แล้ว ขังอยู่ในน้ำเต้านี้
กิมกั๊กไต้อองได้ฟังดังนั้นก็มี
ความยินดี จึงพูดแก่งิ้นกักว่าเอาไว้สันดูถ้ามันไม่มีเสีย

งแล้วจึงค่อยเปิดยันต์
อ อ ก ดุ เ ห้ ง เ จี ย อ ยู่ ใ น น้ ำ เ ต้ า
ไ ด้ ยิ น ปิศาจมันพูดกันดังนั้นจึง คิด ว่า
อันตัวของเรานี้
ทำไมจึงจะสั่นไม่มีเสียงได้ ถ้ากายนั้นไม่แปรก็มีเสียง

อย่าเลยเราจะหลอกมัน

ถ้า
มันสั่นไม่ได้ยินเสียงมันก็จะเปิดยันต์ออกเราจะได้คิดห

นีไป คิดแล้วก็นึกว่าทำ
อย่างนั้นเห็นจะไม่เป็นคนเก่งได้ไว้คอยมันสั่นเรา
จึงทำกระแอมไอจามหลอกมัน
ให้เปิดเราออกก็จะไปได้ เห้งเจียคิดดังนั้นแล้วก็เตรี

ยมตัวคอยอยู่
มิได้รู้ว่าปิศาจ
ทั้งสองมันมัวกินสุราเสียมิได้มาสั่นน้ำเต้า
เห้งเจียจะใคร่หลอกปิศาจให้มาสั่นน้ำ
เต้าจึงร้องว่าฟ้าเอ้ยรูปนั้นแปรแล้ว
ปิศาจก็มิได้มาสั่นเห้งเจียก็ร้องอีกว่าแม่เอ๋ย
แปรเข้าไปถึงบั้นเอวแล้วปิศาจกิมกั๊กได้ยินดังนั้นจึงพูด

ว่า
ถ้าแปรเข้าไปถึงบั้นเอ ว ก็ ค ง จ ะ แ ป ร เ
ข้ า ไ ป ข า ด
ครึ่งตัวจงเปิดดูที่เห้งเจียได้ยินดังนั้นจึงจึงถอนขนหาง

แปลงเป็นรูปครึ่งตัวอ
ยู่ ใ น นั้ น
ตัวเห้งเจียก็แปลงเป็นแมลงหวี่คอยจะบินออกเมื่อเปิด

ปิศาจกิมกักจึงยกเอาน้ ำ
เต้ามาเปิดยันต์ออกดู เห้งเจียก็บินออกไปแปลงเป็นปิ

ศาจกี้ฮัยเล้งยืนอยู่ข้
า ง นั้ น
กิมกักไต้อ๋องก็ยกน้ำเต้าขึ้นมองดูแลเข้าไปก็เห็นมีรูปค

รึ่งตัวอยู่ในนั้น

มิได้รู้สึกว่า
รูปแปลงหรือจริง ก็ร้องบอกว่าเร็ว ๆ
ปิดเสียมันแปลงยังไม่หมดตัว งิ้นกั๊กไต้อ้อง
ก็เอายันต์ปิดเข้าตามเดิม กิมกั๊กไต้อ้องจึงหยิบเอาป้า

นสุรามารินกินอีกสองส า ม ถ้ ว ย
แล้วส่งให้งิ้นกั๊กพูดว่าเจ้ามีความลำบากมากควรที่จะริ

นสุราให้เจ้ากิน
งิ้นกั๊กเห็น
พี่มีกะใจดังนั้นก็รับมากินอีกสองสามถ้วย
หยิบน้ำเต้าสงให้กี้ฮั้ยเล้งโดยไม่รู้สึกว่า
เห้งเจียแปลงเป็นปิศาจทั้งสองก็สงสุราไปมากินกันอยู่

จนเมาเห้งเจียเห็นปิศ า จ มิ ไ ด้ ส ง สั ย จึ
ง เ อ า น้ ำ เ ต้ า นั้ น ซ่ อนไว้ในเสื้อ
ถอนขนหางแปลง
เป็นน้ำเต้ายืนถืออยู่ ปิศาจเสพย์สุรามึนเมาแล้วก็กลับ

รับเอาน้ำเต้าคืนมา
ก็กลับ
เข้านั่งท่กินสุราไปอีกพักหนึ่ง
เห้งเจียได้ของวิเศษแล้วก็ถอยออกมามีความดีใจฝ่าย

เห้งเจียได้ของวิเศษม า แ ล้ ว ก็ ห นี อ อ ก
ม า น อ ก ถ้ ำ ก ล า ย เ ป็นรูปเดิมร้องด่า
ท้าทายอยู่หน้าถ้ำด้วยเสียงอันดังว่า
เฮ้ยอ้ายพวกปิศาจมึงจงรีบไปบอกนายมึงว่า
กูมาแล้ว ปิศาจน้อยถามว่าท่านอยู่ที่ไหนมาเห้งเจียว่า

กูคือเห้งเจียซึง

พวกปิศาจ
น้อยได้ฟังดังนั้นก็รีบนำความเข้าไปแจ้งแก่ไต้อ๋องทั้งส

อง
กิมกั๊กไต้อ๋องได้ฟังดั ง
นั้นจิตใจให้สะดุ้งหวาดจึงพูดแกงิ้นก็กผู้น้องว่า
เห็นจะไม่เป็นการเราไปโดนรังมัน
แล้วหมายว่าสองคน มันมีพี่น้องมากมันค่อยทยอยกันมา

อย่างนี้ เห็นจะไม่
สำเร็จการงิ้นกั๊กไต้อ้องพูดว่าพี่จงวางใจเถิด
น้ำเต้าวิเศษของเราใส่ได้ถึงพันคน นี่เราพึ่ง
จับเห้งเจียซึ่งคนเดียว พี่จะวิตกอะไรแก่เห้งเจียซึ่ง
ข้าพเจ้าจะออกไปจับมันอีก
คนหนึ่งให้ดู งิ้นกั๊กจึงหยิบเอาน้ำเต้าปลอมออกไปยังห

น้าถ้ำ
โดยยังเข้าใจอยู่ว่า
น้ำเต้านั้นเป็นของจริง ครั้นออกมาร้องถามว่าอ้ายคน

ไหน
สามารถมาท้าทายอีกทึ ก
อยู่ที่นี่หวามึงจงมานี่กูไม่ต่อสู้แก่มึง
จะเรียกมึงคำหนึ่งมึงยังอาจจะขานรับหรือ
เห้งเจียพูดว่าเจ้าเรียกข้า ข้าก็อาจขานรับ
ข้าจะเรียกเจ้าบ้างเจ้าอาจขานรับหรือ
งิ้นกั๊กไต้อ้องพูดว่าข้าเรียกเจ้า
เจ้าเข้าอยู่ในน้ำเต้าเจ้าจะได้อะไรที่ไหนมาใส่ข้า
เห้ง
เจียตอบว่าข้าก็มีน้ำเต้าเหมือนกัน
เจ้าอย่าสำคัญว่ามีแต่ของเจ้าผู้เดียวเลย งิ้นกั๊ก
ว่าถ้ามีจริงจงเอาออกมาให้ดูสักที่จะได้หรือไม่
หรือเจ้าพูดอวดเล่นดอกกระมังเห้ง
เจียได้ฟังปิศาจพูดท้าทายดังนั้น

ก็หยิบเอาน้ำเต้าวิเศษออกจากมือเสื้อ ยกขึ้นซู
แล้วว่าอ้ายมารร้ายเอ็งจงดูน้ำเต้าเถิด
งึ้นก๊กแลไปเห็นน้ำเต้าก็สะดุ้งหวาดตำใจ
พูดว่าทำไมจึงเหมือนของเราราวกับอันเดียวกัน
จึงร้องถามว่าน้ำเต้าลูกนี้เจ้าได้ที่
ไหนมา เห้งเจียไม่รู้ว่าจะบอกอย่างไรด้วยไม่ทราบว่

ากำเนิดเดิมมาอย่างไ ร จึง
กลับย้อนถามว่าก็น้ำเต้าของเอ็งได้มาจากไหนเล่าฝ่า

ยปิศาจพาซื่อหารู้ว่าเ ห้ ง เ จี ย จ ะ เ อ า
ค ำ ข อ ง ตั ว ไ ม่ ก็ตอบตามความจริงว่าอั
น
น้ำเต้าของเรานี้ เมื่อเริ่มฟ้าเริ่มดิน
มีท่านพรหมท้ายเสียงเล่ากุนแปลงเป็นนาง
หนึ่งฮวย ประกอบทำหินปะฟ้าครั้นปะมาถึงทิศตะวันออ

กที่เขากุลหลุนชัวข้าง ริ ม
เขานั้นมีของวิเศษของเทวดาท้ายเสียงเล่ากุนเอาขอ

งนั้นมาประกอบทำเป็น น้ ำ เ ต้ า
ทอง เพราะฉะนั้นจึงมีมาจนทุกวันนี้
เห้งเจียได้ฟังปิศาจบอกดังนั้นจึงตอบว่าของ
เราก็มีกำเนิดเหมือนของเจ้านั่นแหละ
แต่ของเราเป็นตัวผู้ของเจ้าเป็นตัวเมียฤทธิ์
น้อยกว่ากันปิศาจได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
ไม่ต้องการด้วยตัวผู้และตัวเมียใช้ได้แล้วก็เป็นดี
เหมือนกัน เห้งเจียพูดว่า เจ้าพูดดังนั้นก็จริงของเจ้า

แล้ว

เรายอมให้เจ้าเรียกก่ อ น
เราจะเรียกต่อภายหลังปิศาจงิ้นกั๊กได้ฟังเห้งเจียยอม

ดังนั้นก็ดีใจ
โดยเหตุที่ไม่รู้
สึกว่าของตนเป็นของปลอม จึงถือน้ำเต้าเหาะขึ้นไปบ

นอากาศ
เอาน้ำเต้าคว่ำลง
แล้วก็เรียกว่าเห้งเจียซึ่งโวย
เห้งเจียได้ยินเรียกก็รับขานว่าโวย ๆ เจ็ดแปดครั้ง
ก็
มิได้เห็นว่าเป็นประการใด งิ้นกั๊กปิศาจเห็นดังนั้น
ก็ลดลงยังพื้นกระทืบเท้าทุบอก
ร้องว่า เทวดาเอ๋ยเทวดาใครจะรู้เลยว่ามันจะแปรปร

วนไปอย่างนี้-
น้ำเต้าของเรา
เป็นตัวเมียไปเห็นตัวผู้เข้าก็ใช้ไม่ได้เสียแล้วเห้งเจีย

หัวเราะแล้วพูดว่า ของเจ้าจงเก็บไปเถิดคร า ว
นี้ ถึ ง ที่ ข้าจะเรียกบ้าง
เห้งเจียก็เหาะขึ้นไปกลางอากาศ
เอาปากน้ำเต้าคว่ำลงตรงปิศาจแล้วก็ร้องเรียกว่า
อ้ายงิ้นกักปิศาจโวย งิ้นกั๊กก็รับขานว่าโวย
ในทันใดนั้น งิ้นกั๊กก็เข้าไปอยู่ในน้ำ
เต้าเห้งเจียก็ลดลงยังพื้น เดินตรงเข้าไปที่ปากถ้ำ
ทางเดินไม่ค่อยจะเรียบร้อย
เห้งเจียหิ้วน้ำเต้ามาได้ยินเสียงในน้ำเต้าร้องไม่หยุด

เดินมาประเดี๋ยวก็มาถึ ง ป ร ะ ตู
ถ้ำยกน้ำเต้าขึ้นสั่นพักหนึ่ง จึงภาวนาว่า

(จิวเหยียดบุนอ๋อง ขงจื๊อ เชี้ยหยิน ถัว
ฮวยหนึง เซียนแซก๊กก๊ก จื๊อเซียนแซ)
พวกปิศาจเห็นดังนั้น กวิ่งเจ้าไปบอกกิมก๊ก
ว่าไต้อ๋องบัดนี้เกิดเหตุแล้ว เห้งเจียซึงจับงึ้นก๊กไต้อ๋อง

ใส่ในน้ำเต้ามายืนภาว น า
' อยู่หน้าถ้ำนั้นกิมก๊กไต้อ๋องได้ฟังพวกปิศาจบอกดังนั้น

ก็ตกตะลึงล้มลงกับพื้น ร้องไห้ด้วย
เสียงอันดังพูดว่า น้องเอ๋ยพี่กับเจ้าลงมาจากสวรรค์
จุติยังมนุษยโลกเป็นเจ้าเขาคิดว่าจะได้รับความสุขด้ว

ยกัน
ไม่รู้ว่าอ้ายพวกถือบว ช เ ห ล่ า นี้
มันจะมาฆ่าเจ้าให้
ถึงแก่ความตาย พวกปิศาจเห็นนายเศร้าโศกโทมนัสร้

องไห้ก็พากันร้องไห้ทั้ ง ถ้ ำ
โป๊ยก่ายต้องมัดโยงแขวนอยู่บนขื่อ
เห็นดังนั้นอดอยู่มิได้ ก็ร้องพูดออกมาว่า
เฮ้ยอ้ายปิศาจน้องของเอ็งบัดนี้ก็ตายแล้ว
เอ็งจะร้องไห้ไปทำไมให้ป่วยการ เจ้า•
จงรีบจัดแจงทำเครื่องแจให้สะอาด
เชิญพวกข้าจะสวดพระธรรมให้น้องเจ้าไปสวรรค์กิมก๊

กได้ฟังดังนั้น
ก็ยิ่งแสนแค้นจะใคร่เอาโ ป๊ ย ก่ า ย ม า ฆ่ า
กิ นเสียก่อน แลไป
เห็นพวกปิศาจวิ่งเข้ามาบอกว่า
บัดนี้เห้งเจียซึงมาร้องด่าท้าทายอยู่ที่หน้าถ้ำอีกแล้ว
กิมกักก็ตกใจจึงให้พวกปิศาจตรวจของวิเศษดูว่ายังอยู่

กี่สิ่ง
ปิศาจน้อยบอกว่ายัง
อยู่สามสิ่ง คือเกี่ยม พัดไฟ ขวดน้ำมนต์
กิมกักพูดว่ามันกลับเอาคนของเราใส่
เข้าไปในน้ำเต้าจงเอาพัดไฟและเกี่ยมนั้นมา
พวกบริวารจึงหยิบของสองสิ่งนั้นมา
ใส่ให้ไต้อ่อง กิมกั๊กจึงเอาพัดเหน็บไว้กับคอเสื้อมือก็ถื

อเกี่ยมเดินออกมายังห น้ า ถ้ ำ
ร้องด่าว่าอ้ายชาติลิงมึงฆ่ามารดากับน้องกู
ภูมีความแค้นมึงยิ่งนักเห้งเจียจึงด่าว่า
อ้ายชาติปิศาจมึงยังจะมาหาที่ตายอีกหรือมึงจงรีบเร็ว

ๆ ส่ง
อาจารย์กูออกมา กูจะยกชีวิตมึงไว้
กิมกักมิได้พูดโต้ตอบว่ากระไร ถือเกี่ยมตรง
เข้ามาฟันเอาเห้งเจีย เห้งเจียยกกระบองขึ้นรับ
ต่างออกกำลังรบกันได้ประมาณ
ยี่สิบเพลง ยังไม่แพ้ชนะแก่กัน
ปิศาจเอาเกี่ยมชี้ให้พวกบริวารเข้าช่วยระดมตี
พวกปีศาจก็กรูเข้าล้อมจับเห้งเจีย
เห้งเจียอยู่ท่ามกลาง เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงถอน
ขนออกกำมือหนึ่ง ร้องให้ขนแปลงเป็นเห้งเจียมากดัง

เม็ดฝนตรงเข้าตีแยกปิ ศ า จ
นั้นออกกระจายไป พวกปิศาจก็พากันวิ่งหลบหนีและร้อ

งว่าสู้เขาไม่ได้แล้ว เห้งเจีย
เต็มไปทั้งนั้นอย่างนี้ กิมกักก็ถือเกี่ยมตรงเข้ามา
มือหนึ่งฉวยพัดออกหันหน้าไป

ทิศอาคเนย์ร้องขึ้นคำหนึ่ง เอาพัดไฟโบกไปที่หนึ่ง
พื้นดินก็ลุกเป็นไฟขึ้นโดยแรง
เป็นเปลวปลิวขึ้นบนอากาศเห้งเจียเห็นไฟลุกขึ้นดังนั้น

ก็ถอนขนในตัวอกขนหนึ่ ง ร่ า ย คา ถา เป่
า ไ ป เ ป็ น รู ป
เห้งเจียยืนอยู่ ตัวเห้งเจียก็เหาะหนีไฟไป
ครั้นออกจากที่ลับไฟนั้นแล้ว ก็เหาะไป
ยังหน้าถ้ำเน่ยฮวยต้อง คิดจะเข้าไปแก้อาจารย์ออก
ก็ตรงเข้าไปในถ้ำเอากระบอง
ตีปีศาจตายไปทั้งสิ้นและเข้าไปในถ้ำนั้นมีแสงแดงสว่า

งไปทั้งถ้ำ
เดิมคิดว่าไฟดู
ไปก็มีใช่ไฟเป็นแสงรัศมี เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้มอง

ดูเห็นขวดน้ำมนต์มีแส ง ส ว่ า ง
เห้งเจียก็ลักเอาขวดนั้นมาหาทันจะช่วยอาจารย์ไม่
ก็รีบหนีออกมาจากถ้ำ บังเอิญ
มาพบกิมกักเข้ามากิมกักเห็นเห้งเจียก็ตรงเข้าเอาเกี่

ยมฟันเห้งเจีย เห้งเจียก็เหาะ
หนีหายไปในอากาศ กิมกั๊กเห็นเห้งเจียหนีหายไปแล้ว

ก็เดินเข้าไปในถ้ำ และไป
เห็นพวกปิศาจบริวารล้มตายไปทั้งสิ้น
เงียบสงัดไม่ได้ยินเสียง กิมกักเห็นดังนั้นก็
ยิ่งแสนโสมนัสเสียใจ คิดขึ้นมาแล้วก็ร้องไห้
นั่งพักที่โต๊ะเลยหลับไปฝ่ายเห้งเจียลักได้ขวดน้ำมนต์วิ

เศษมาแล้ว
ก็รัดผูกเข้ากับบันเอว เ ห า ะ ย้ อ น
กลับมายังถ้ำเน่ยฮวยต้อง ครั้นถึงเห้งเจียก็แอบย่องดู

ในถ้ำเห็นเงียบสงัดอยู่ เห้งเจีย
ก็ค่อย ๆ เดินเข้าไป แลเห็นปิศาจนั่งหลับอยู่กับโต๊ะ
พัดไฟกับเกี่ยมวางอยู่บนโต๊ะ
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็เดินเบา ๆ เข้าไปข้างโต๊ะ
เอื้อมหยิบเอาพัดนั้นมาก็วิ่งหนีออก
ไป กิมกั๊กตกใจลืมตาเห็นเห้งเจีย
จึงฉวยเอาเกี่ยมกระโดดไล่เห้งเจียออกมายัง
หน้าถ้ำ เห้งเจียวิ่งออกมาจากถ้ำแล้ว
เอาพัดไฟเหน็บไว้กับบั้นเองแล้ว สองมือ
ถือกระบองตรงเข้ามาประจันหน้ารบกับปิศาจกิมกักออ

กกำลังรับเห้งเจียได้ สี่ สิ บ เ พ ล ง
ทานกำลังเห้งเจียไม่ไหวก็ล่าถอยเหาะหนีไปทิศตะวัน

ตกตรงไปยังถ้ำเอี้ยมเ ล่ ง ต้ อ ง
เห้งเจียเห็นปิศาจหนีไปแล้ว ลงเดินเข้าไปในถ้ำ
แก้มัดอาจารย์โป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
อาจารย์กับสานุศิษย์ก็มีความดีใจ
จัดหาอาหารกินในถ้ำนั้น แล้วก็พักนอนในถ้ำ
คืนหนึ่งฝ่ายปิศาจกิมกั๊กหนีไปหาน้ำชายรวบรวมปิศาจทั้

งชายและหญิงเข้าสมทบ กั น
พร้อมกัน อาชิดไต๋อ๋องยกมาเห้งเจียกำลังนั่งอยู่ได้ยิน

เสียงลมพัดฉิวมาก็วิ่ง อ อ ก

มานอกประตูแลไป เห็นกิมกักพาพรรคพวกมา
เห้งเจียก็กลับเข้าไปบอกว่าบัดนี้
ปิศาจไปพาพวกมาเป็นอันมาก จึงสั่งให้ซัวเจ๋งคอยระ

วังพระอาจารย์เรียกโ ป๊ ย ก่ า ย
ให้คอยช่วยรบ เห้งเจียเก็บเอาของวิเศษเหล่านั้นซ่อ

นเข้าไปแล้ว มือจับกระบอง
พร้อมด้วยโป๊ยก่ายเดินออกมา
แลไปเห็นอาชิดนายใหญ่ยืนอยู่ข้างหน้าดูรูปร่าง
ลักษณะหน้าขาวดุจเพชร หนวดยาวคิ้วตั้งแข็ง
ใบหูดุจมีดมือถืออาวุธทวนร้องด่า
ด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายชาติลิงไม่มีดี
มึงอาจสามารถประมาทคน มึงจงยื่น
คอออกมายอมตายเสียโดยดีจะได้แก้แค้นแทนวงศ์ญาติ

ของเรา
เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็เกิดโทโสจึงร้องด่าว่าเอ็งจะต้องตายไม่ดีทั้งโคตรมึ

งยังไม่รู้จักฝีมือกูซึ่ ง เ ป็ น ปู่ ข อ ง เ อ็ ง
มึงอย่าวิ่งหนีจงมารับกระบองดูสักทีหนึ่ง
ปิศาจอาชิดเอาทวนแทงเห้งเจีย เห้งเจีย
ยกกระบองขึ้นรับปัดไว้ ต่างออกกำลังเข้มแข็งรบกันโ

ดยสามารถได้สามสิบเพ ล ง
ปิศาจกำลังน้อยทานกำลังเห้งเจียไม่ได้ก็ถอยหนีเห้งเ

จียไล่กระชั้นมา กิมกั๊กยก

เกี่ยมเข้าสกัดหน้ารบกันอีกสามสิบเพลง
อาชิดไต้อ๋องก็หวนมาช่วยรบ โป๊ยก่าย
แลเห็นจึงจับคราดเหล็กกระโดดเข้าสกัดรบแก่อาชิดไ

ต้อ๋อง

รบกันได้พักใหญ่ยังหา
แพ้ชนะกันไม่ อาชิดไต้อ๋องจึงร้องให้ปิศาจบริวารเข้า

ระดมช่วย พวกปิศาจก็พา
กันเข้าช่วยรบ ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็จับพลองเหล็กตรงเ

ข้ามาสกัดหน้า ตีพวกพล
ปิศาจกระจายไปทั้งสิ้น อาชิดไต้อ๋องเห็นเสียทีก็หันโด

ดหนีไป

โป๊ยก่ายไล่กระชั้น
ตามมาเอาคราดสับลงทีหนึ่งตายคาที่
เอาคราดคราดมาดูศพ เป็นเสือปลาตัวหนึ่ง
กิมกั๊กเห็นฆ่าน้าชายตายแล้ว ผละออกจากเห้งเจีย
ถือเกี่ยมมารบกับโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายก็เข้าต่อสู้กับกิมกัก
ซัวเจ็งเห็นดังนั้นก็จับพลองเข้าช่วยโป๊ยก่าย ปิศาจ
ทานกำลังสองนายไม่ไหว ก็ผละออกเหาะหนีไป
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็ไล่ตามไป เห้งเจีย
เห็นดังนั้นก็ชิงเหาะสกัดหน้า
เอาขวดวิเศษออกหันปากขวดไปตรงปิศาจกิมกั๊ก
ร้องเรียกคำหนึ่งว่า กิมกักไต้อ๋อง
กิมกักไต่อ๋องหมายว่าพวกบริวารตามมาเรียก
จึงขานรับ กิมกั๊กไต้อ้องก็แล่นเข้าไปอยู่ในขวดวิเศษ
เห้งเจียก็เอายันต์ปิดปากขวดไว้
แลไปเห็นเกี่ยมวิเศษของปิศาจตกอยู่กับพื้น
เห้งเจียก็เก็บเอามา เห้งเจียกำจัด

ปิศาจร้ายตายแล้วก็พากันกลับมายังถ้ำเข้าไปคำนับพร

ะอาจารย์แล้วเห้งเจีย จึ ง
พูดแก่พระถังซัมจังว่า บัดนี้ก็ราบคาบแล้ว
ขอนิมนต์พระอาจารย์ขึ้นม้าออกเดิน
เถิดถังซัมจั้งมีความยินดี พร้อมอาจารย์กับศิษย์ก็ออกเ

ดินหมายตรงไปยัง
ปราจีนทิศ ในเมื่อกำลังเดินไปนั้น
แลไปเห็นตาเฒ่าผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างทาง เดิน
ออกมายึดเอาพระถังซัมจั้งแล้วถามว่า
พระสงฆ์จะไปข้างไหน จงคืนของวิเศษ
นั้นมาให้ข้าพเจ้า เห้งเจียพิศดูไปมาก็รู้ว่า
ท่านพรหมท้ายเสียงเล่ากุน จึงคำนับ
แล้วถามว่า นี่ท่านจะไปข้างไหนท้ายเสียงเล่ากุนได้ยิ

นเห้งเจียถามดังนั้น ก็เหาะขึ้นไปนั่งบนบัลลัง ก์ แ
ก้ ว ล อ ย
อยู่กลางอากาศร้องเรียกว่าซึ่งเห้งเจีย
จงคืนของวิเศษมาให้ข้าพเจ้า เห้งเจียก็
เหาะตามขึ้นไปถามว่าของวิเศษนั้นคืออะไรที่ไหน
ท้ายเสียงเล่ากุนบอกว่าน้ำเต้า
นั้นของเราใส่ยา ขวดนั้นของเราใส่น้ำ
เกี่ยมนั้นของเราปราบมารร้าย พัดนั้นของ
เราใช้พัดไฟ เชือกนั้นของเราไว้คาดเอว
สองปิศาจนั้นคนหนึ่งสำหรับรักษาเบ้าทอง
ชื่อ (กิมท่งจื้อ) คนหนึ่งรักษาเบ้าเงิน ชื่อ
(งิ้นท่งจื๊อ) เธอทั้งสองลักเอาของวิเศษหนี
ลงมาเกิดในมนุษยโลกนี้ เที่ยวค้นหาก็ไม่พบ
บัดนี้เห้งเจียจับได้มีซึ่งความชอบ
เห้งเจียได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่านี่คือท่านปล่อยสานุศิษย์ล

งมาให้ทำร้ายโทษษนี้อ ยู่ แ ก่
ท่าน เพราะสั่งสอนไม่เรียบร้อย
ท้ายเสียงเล่ากุนตอบว่าข้อนั้นเราไม่เกี่ยวข้องด้วย
เหตุด้วยอาจารย์สานุศิษย์พวกถังซัมจัง
มิใชพวกมารปิศาจทำให้ลำบาก ถ้ามิ
ฉะนั้นก็จะไม่สำเร็จมรรคผล เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็มีใ

จผ่องใส่โสมนัส จึงพูดว่าแม้
ของวิเศษแห่งท่านก็จงมาเอาไปเถิด
เห้งเจียก็นำของมาส่งให้ท้ายเสียงเล่ากุน ท้าย
เสียงเล่ากุนรับเอามาแล้วจึงเปิดยันต์ที่ปากขวดน้ำเต้

า
คว่ำเทออกมาสองสายน้ อ ย
เล่ากุนเอามือชี้เข้าทีหนึ่ง ก็กลายกลับคืนอย่างเดิมเป็

นกิมท่งจื้อ งิ้นท่งจื้อ ยืนเฝ้า
ซ้ายขวา ท้ายเสียงเล่ากุนบันดาลเป็นแสงสว่างเหาะ

กลับไปยังทิพยสถานวิม า น ฟ้ า ฝ่ า ย เ ห้ ง
เ จี ย เ อ า ข อ ง วิ เ ศ
ษคืนให้ท่ายเสียงเล่ากุ นไ ปแ ล้ว ก็เ หา ะก ลับ
ลง มา ยัง พื้น ดิน
เล่าความให้ถังซัมจั่งฟังทุกประการ
ถังซัมจั้งได้ทราบดังนั้นก็มีความยินดี ตั้งหน้า
หมายมุ่งไปยังทิศปราจีน ครั้นเดินไปได้หลายเวลาถัง

ซัมจั้งแลไปข้างหน้าเ ห็ น มี

ภูเขาใหญ่ขวางอยู่ พระถังซัมจั้งจึงเรียกสานุศิษย์มาถ

ามว่า นั้นภูเขาอะไรขวางหน้ า
อยู่ จะมีอะไรบ้างดอกกระมัง
พวกเราจงระวังระไวเกลือกว่าจะมีผีปิศาจยักษ์อยู่
บ้างเห้งเจียพูดว่า ท่านอาจารย์อย่าวิตกคิดวุ่นวายไป

จงตั้งใจให้แน่วแน่ลง เ ป็ น
หนึ่ง สารพัดเหตุการณ์ก็จะไม่มีอยู่เอง
พระถังซัมจั้งถามว่า หนทางที่จะไปไซที
ทำไมจึงมีความลำบากอย่างนี้
อาตมาจำได้ตั้งแต่ออกจากเมืองมาคิดได้สี่ห้าปี
แล้วก็ยังไม่ถึง เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่

า
ไม่ช้าไม่เร็ว ยังมิได้จาก
ประตูเลย ท่านอาจารย์อย่าได้เอามารำพึงเป็นอารม

ณ์เลย จงวางอารมณ์ตั้งหน้า
ไปเถิด แม้มีความเพียรแล้ว
ความประสงค์อย่างใดก็คงสำเร็จดังความปรารถนา
ทั้งสิ้น พูดกันพลางศิษย์กับอาจารย์ก็พากันเดินมา
เวลาก็จวนจะใกล้ค่ำ แลไป
เห็นที่ริมปากช่องเขามีตึกห้องหอเรียงระดับกันเป็นแถ

ว
ๆ พิศดูเห็นเป็นอารามวั ด
ใหญ่ พระถังซัมจั่งก็ลงจากม้าพากันเดินเข้าไป
ครั้นมาถึงประตูใหญ่ แลขึ้นไป
เห็นมีอักษรใหญ่ห้าตัวบอกนามวัดว่า
(กือเซ็กซูโบ้ลิ้มยี่) คือวัดหลวงสร้างเห้งเจียถามว่าใ

ครจะเข้าไปขออาศัยนอ น ถังซัมจั้งว่า
อาตมาจะเข้าไปเอง
ว่าแล้วก็จัดครองจีวรนุ่งห่มเรียบร้อยเป็นปริมณฑลแล้ว

ก็เดินเข้าไปในประตูชั้ น ที่
หนึ่ง มองเข้าไปก็เห็นมีรูปเจ้ากิมกังบูชาอยู่
เดินเข้าไปในประตูชั้นที่สอง เห็นมี
รูปเจ้าท้าวจัตตุโลก หลังรูปเข้าไปในประตูชั้นที่สาม
แลไปเห็นมีไม้สนต้นใหญ่สี่
ต้นมีต้นหนึ่งมีพุ่มออกสาขาปกคลุมร่มรื่น
แลไปข้างนั้นมีพระอุโบสถใหญ่ พระ
ถังซัมจั้งสำรวมกิริยาแล้ว ก็เดินเข้าไปนมัสการพระพุ

ทธรูป แล้วก็เดินไปทางข้าง
หลังพระอุโบสถ และไปเห็นอุบาสกคนหนึ่งเดินออกมา

พระถังซัมจังจึงพูดว่า
อาตมภาพมาจากเมืองไต้ถังจะไปไซที
บัดนี้มาถึงตำบลนี้ก็จวนค่ำแล้ว จะขอพัก
อาศัยสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็จะลาไปอุบาสกผู้นั้นตอบว่า
ข้าพเจ้ามิใช่เจ้าของวัด เป็นแต่คนกวาดล้าง เจ้าวัด
ท่านยังมีอยู่ข้างใน ข้าพเจ้าจะเรียนถามท่านก่อนถ้าท่

านยอมให้อาศัย ข้าพเจ้า
จะมานิมนต์เข้าไป อุบาสกนั้นรีบกลับเข้าไปบอกว่า
ขอท่านได้ทราบข้างนอกมี
แขกมาหา ท่านเจ้าอาวาสก็เดินออกมา
แลไปเห็นพระถังซัมจั่ง ก็เกิดโทโสพูดดุ

อุบาสกว่า คนเช่นนี้เมี่ยนเสียจึงจะดี
ตัวไม่รู้หรือเราเป็นพระสงฆ์ราชาคณะมี
เกียรติยศ ถ้ามีขุนนางมีวาสนายศศักดิ์ควรเราจะออก

มารับ นี่เป็นแต่พระสงฆ์
อาคันตุกะจรมา ทำไมจึงต้องให้เราออกมาเชื้อเชิญเ

ล่า ทั้งพิเคราะห์ดูกิริยาก็
เป็นพระสงฆ์เดินหน เวลานี้ก็จวนจะค่ำเธอจะใคร่มา

ขออาศัยพัก ในกุฎีนี้จะให้
เธอเข้าอาศัยได้หรือบอกเธอให้ออกไปตามแต่จะโลด

เต้นที่ข้างนอกระเบีย ง นั้ น เ ถิ ด ตั ว ม า
บ อ ก ท ำ ไ ม พูดดังนั้นแล้วก็หันหน้า เดิ
นก ลับ เข้ าไ ปข้ าง ใน เมื่ อพ ระ ถั
งซัมจั้งได้ฟังพระสมภารพูด ดูถูก อย่า งนั้น
ก็ให้ เกิ ด ค ว า ม โทมนัสจนน้ำตาไหลอาบหน้า
จึงบ่นว่าอนิจจังอนิจจา เหมือนคำบุราณว่า
ออกจากบ้านแล้วก็มีแต่ความต่ำช้า
อาตมานี้อุปสมบทมาตั้งแต่ยังเล็ก ๆ
ก็ยังหาได้ประพฤติ
ผิดธรรมวินัยไม่ และมิได้รู้ว่าชาติปางก่อนทำผิดแก่ฟ้า

และดินไว้อย่างไรหรือ จึง
บันดาลให้เรามาปะพบซึ่งผู้ไม่ชอบธรรมเช่นนี้
สมภารมิให้เราพักก็ตามทีเถิด เหตุไร
จะถือตัว และบอกให้เราไปโลดเต้นข้างระเบียงนั้นเ

ล่าอันตามธรรมเนียมจ ะ ต้ อ ง มี
ความเคารพเป็นต้น จำเราจะต้องตามเข้าไปถามดูสั

กคำหนึ่ง พระถังซัมจั้งคิด
แล้วก็เดินเข้าไปหน้ากุฎี แลไปเห็นสมภารกำลังนั่งสีห

น้ากำลังโกรธอยู่ พระถัง
ซัมจั่งยืนอยู่กลางประตูกฎีใหญ่
ยกมือขึ้นเคารพพูดด้วยคำสุภาพว่า ข้าพเจ้าขอ
เคารพท่านอาจารย์สมภารแลไปไม่อยากจะโต้ตอบ
เห็นเคารพก็ไม่รู้ที่จะทำอย่างไรต้องเคารพ
ตอบและถามว่า นี่ท่านมาแต่ข้างไหนจะไปข้างไหนหรื

อ พระถังซัมจั้งจึงบอกว่ า
อาตมานี้พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้มีรับสั่งให้ไปไซที
อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
บัดนี้ข้ามมาถึงตำบลเวลาก็จวนจะพลบค่ำ
อาตมภาพจะขออาศัยพักในอาราม
ของท่านสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็จะลาไป
ขอท่านอาจารย์ได้กรุณาด้วย ท่านสมภาร
ได้ฟังดังนั้น พูดว่าท่านจะไปไซทีอาราธนาพระธรรม
ทำไมจึงไม่ไปตรงทางทิศ
ตะวันตก มีแห่งหนึ่งประมาณห้าสิบเส้น
ที่นั้นมีห้องเตี๋ยมค้าขายข้าวแกงบริบูรณ์
ทั้งที่ห้องพักก็ดี อาตมาให้พักไม่ได้
เพราะเป็นพวกสงฆ์เดินทาง คำโบราณท่าน
ย่อมว่าเสือร้ายเข้ามาถึงต้องปิดประตูบ้าน
แม้ว่ามิได้กัดคน แต่เมื่อก่อนได้ทำให้
เสียชื่อพระถังซัมจั่งได้ฟังสมภารพูดดังนั้น
จึงย้อนถามว่าท่านอาจารย์ว่าครั้งก่อน

ได้เสียชื่อนั้น คือเหตุผลเป็นประการใดพระสมภารตอ

บว่า เมื่อคราวก่อนมีพวกพร ะ ส ง ฆ์ เ ดิ น
ท า ง ม า นั่ ง พั ก ที่ ห น้า
ประตูใหญ่ อาตมาเห็นเธอขัดสนเสื้อฟ้าขาดพะรุงพะรั

ง จึงนิมนต์เข้ามาพักข้า ง ใ น
ยกข้าวแจมาเลี้ยงและเอาจีวรมาถวายให้องค์ละผืน
ให้พักอยู่สองสามวัน ก็มิได้
ทราบว่าจิตเธอโลภด้วยความกินนอน
เธอก็มิได้คิดที่จะไปก็พักอยู่ได้เจ็ดแปดปี
ครั้นเห็นอยู่สบายแล้ว ก็กระทำทุราจารไม่ชอบธรรมต่

าง ๆพระถังซัมจั่งถามว่า
เธอประพฤติไม่ชอบธรรมนั้ น เธอทำประการใด
สมภาร
บอกว่าท่านจงคอยฟังเวลาสนุก
ก็เอาอิฐและกระเบื้องมาขว้างปาเล่น เวลาไม่
สนุกก็เที่ยวเจาะไชตามฝาพนังและกำแพง
เวลาหนาวก็หักไม้ประตูมาติดไฟผิง
เวลาร้อนก็เปิดประตูทิ้งไว้เกะกะ
ผ้าธงท่งฮอนก็เอาฉีดมัดทำเกือก และลักธูปลัก
เทียนลักหม้อลักไหสารพัดไม่อาจกำหนดได้
พระถังซัมจั่งได้ฟังสมภารเล่าให้ฟัง
ดังนั้น จึงมาคิดแต่ในใจว่า
คิดสงสารแต่ตัวเรามิใช่จะเป็นเช่นเขาอย่างนั้นเมื่อไ

ร
คิดดังนั้นแล้วก็เดินกลับออกมามีหน้าอันเต็มไปด้วยน้ำต

า เห้งเจียเห็นพระอาจา ร ย์
เดินกลับออกมามีสีหน้าเศร้าโศกดังนั้น
จึงถามว่าพระสงฆ์ในวัดตีด่าว่ากระไร
พระอาจารย์หรือ จึงมีความเศร้าโศกดังนี้พระถังซัมจั้

งบอกเห้งเจียว่าเขาไ ม่ พ อ ใ จ
เห้งเจียว่าท่านไปไม่สำเร็จ ข้าพเจ้า
จะไปเอาจึงจะสำเร็จ ว่าแล้วเห้งเจียก็ถือไม้กระบอ

งเหล็กเดินตรงเข้าไป ยั ง โ บ ส ถ์ ใ ห ญ่
แลไปเห็นอุบาสกนั้นกำลังจุดธูปบูชาพระอยู่
เห้งเจียร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง
อุบาสกคนนั้นตกใจก็ล้มลงแล้วลุกขึ้นแลไบ่ดู
เห็นหน้าตาเห้งเจียดังนั้นก็ให้หวาด
หวั่น กระโดดวิ่งหนีออกไปทางหลังพระอุโบสถเข้าไป

ในกุฎีใหญ่บอกว่า ข้างนอก
นั้นมีพวกพระสงฆ์มาอีกแล้ว สมภารได้ฟังอุบาสกพูด
จึงว่าเมี่ยนเสียเห็นจะดี
บอกว่าให้เขาไปข้างนอกระเบียงนั้น
ยังจะเข้ามาบอกทำไมอีกเล่า ถ้าขืนมาบอก
อีกจะเฆี่ยนยี่สิบที อุบาสกบอกว่าคนนี้ไม่เหมือนพระสง

ฆ์คนก่อน หน้าตาล้วน
แต่ขนทั้งสิ้น ดูดุจรามสูร มือถือกระบองดูสีหน้าทีความ

โกรธจะใคร่หาคนดี
สมภารได้ฟังอุบาสกพูดชี้แจงดังนั้น

จึงเปิดประตูออกมาดู ก็พอเห้งเจียเข้ามาถึง
สมภารเห็นรูปร่างดุร้ายดังนั้นตกใจกลัวก็เปิดประตูเสี

ยทันที เห้งเจียเดินตรง
เข้าไปเอากระบองกระทุ้งประตูบานหักไปบานหนึ่ง
แล้วบอกว่าให้รีบจัดแจงห้อง
ให้สะอาดพันห้อง เราจะได้พักนอน
สมภารแอบอยู่ในห้องพูดแก่อุบาสกว่า ดูรูป
ร่างดุร้ายแรกมาก็พูดหักโค่นเอาอย่างนี้
ในวัดของเรานี้มีห้องแค่สามร้อยห้อง
มันจะเอาพันห้องเราจะเอาที่ไหนมาให้มันพออุบาสกพู

ดว่า ข้าพเจ้ากลัวแทบจะขาด ใ จ
ท่านอาจารย์จงช่วยพูดแก้ไขเถิด
สมภารก็รัวสั่นไปทั้งตัว อุตสาห์ขืนใจพูดด้วยเสียงอันดั

งว่า ท่านที่มาขออาศัยพัก
นั้น วัดข้าพเจ้าอยู่ในป่าดอนขอเชิญท่านไปหาที่พักที่อื่น

เถิดเห้งเจียได้ฟังพร ะ ส ม ภ า ร พู ด ดั
ง นั้ น ก็เอากระบองแปลงเท่าอ่า งใ หญ่
ยืนอยู่
หน้ากุฏีพูดว่า สมภารไม่พอใจก็ขนของออกไปให้หมด
สมภารพูดว่าในวัดนี้สี่
ห้าร้อยชื่อจะให้ข้าพเจ้าขนไปไว้ทีไหน
เห้งเจียว่าถ้าไม่มีจะขนไปให้ ออกมานี่สัก
คนหนึ่ง จะตีด้วยกระบองเป็นตัวอย่าง
สมภารบอกให้อุบาสกออกไปให้เธอตี
เป็นตัวอย่างสักทีหนึ่งก่อน อุบาสกพูดว่า
กระบองใหญ่เท่าอ่าง จะให้ออกไปรับ

ตีจะทนได้หรือ เห้งเจียพูดว่า
แม้ทนไม่ได้ข้าจะหาของอื่นตีให้ดูเป็นตัวอย่างจะได้รู้สึ

ก
เห้งเจียแลไปเห็นสิงโตศิลาตัวหนึ่งตั้งอยู่
จึงเอากระบองตีลงทีหนึ่ง สิงโตก็แตก
ละเอียดไปทั้งสิ้น สมภารอยู่ในห้องแอบมองตามช่องฝ

าเห็นดังนั้น ก็ตกตะลึงมือ
และเท้าก็อ่อนเปลี้ยไปทั้งตัว
จึงร้องออกมาว่ากระบองนั้นหนักนัก อาตมภาพจะ
ยอมพอใจแล้ว เห้งเจียพูดว่าเราจะไม่ตีแต่เราจะถา

มว่า พระสงฆ์ในวัดนี้มีสักเ ท่ า ใ ด
ส่มภารบอกว่ารวมทั้งสิ้นที่ได้รับฉายาแล้วห้าร้อยรูป
เห้งเจียว่าสมภารจงรีบไป
บอกห้าร้อยสงฆ์นั้น ให้ครองผ้าให้เรียบร้อยพร้อมกัน
ออกไปรับพระถังซัมจั้งเข้า
มา สมภารว่าแม้ท่านไม่ตีแน่แล้ว
ข้าพเจ้าจะออกไปรับเข้ามา เห้งเจียว่าจงรีบ
ไปจัดแจงเถิด สมภารจึงสั่งอุบาสกให้ตีระฆังและกลอ

งสัญญา อุบาสกก็ไม้กล้า
ออกไปทางประตูจึงมุดลงช่องใต้ถุนออกไป
เดินมาที่โบสถ์ขึ้นตีกลองและระฆัง
สัญญาประชุมสงฆ์สามแม่สามลูกฝ่ายพระสงฆ์ในอาราม

ได้ยินระฆังและกลองสั ญ ญ า ก็ พ ร้ อ
ม กั น ไ ป ที่ โ บ ส ถ์

อุบาสกจึงบอกว่า ท่านเจ้าคณะสั่งให้ครองผ้าพร้อมกัน

ออกไปหน้าวัดรับพระถั ง
ซัมจั้งมาจากเมืองไต้ถัง พระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงคร

องผ้าเรียบร้อยพร้อมกั น แ ล้ ว
ออกมายืนคอยอยู่หน้ากุฎีใหม่
สมภารก็นำหน้าออกมายังประตูใหญ่ ครั้นถึง
พระถังซัมจั้งก็พร้อมกันคุกเข่าลงคำนับแล้ว
พูดว่าขอเชิญท่านอาจารย์เข้าไปพัก
ในกุฎีใหญ่เถิดพระถังซัมจั้งเห็นพระสงฆ์
มาคำนับพร้อมกันดังนั้นก็ไม่อาจนิ่งได้จึงพูดว่า
นิมนต์ท่านทั้งหลายลุกขึ้นมาเถิด
พระสงฆ์ทั้งหลายต่างลุกขึ้น ต่างก็ช่วยกันจูง
ม้ายกหาบเข้าไปข้างใน พระถังซัมจังโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง

ก็เก็บเข้าไปข้างในมา ยั ง กุ ฎี ใ ห ญ่
พระถังซัมจั้งเข้านั่งกลาง พระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงน้

ำร้อนน้ำชามาถวายเสร็ จ แ ล้ ว
พระถังซัมจั้งมีความขอบใจสมภารและลูกวัดทั้งหลาย
พระถังซัมจังจึงบอกแก่
พระสมภารว่า ขอท่านจงไปพักผ่อนระงับกายเถิด
สมภารบอกว่าไม่เป็นไรดอก
พระถังซัมจั้งถามว่าจะให้อาตมภาพนอนที่ไหน
สมภารพูดว่าท่านอาจารย์อย่า
วิตกเลย ข้าพเจ้าจะจัดแจงให้เรียบร้อย
ว่าแล้วก็สั่งอุบาสกหาหญ้าให้ม้ากินและ
ให้ออกไปจัดแจงให้เรียบร้อย
อุบาสกได้ฟังแล้วก็ออกไปจัดแจงทุกประการ เสร็จ

แล้วจึงกลับเข้ามานิมนต์พระถังซัมจั้งออกไปพักพระถัง

ซัมจังกับเห้งเจียโป๊ย
ก่ายซัวเจ๋งเดินออกไปยังหอธรรม
ครั้นถึงพระถังซัมจั่งพิเคราะห์ดูเห็นในนั้นมีตาม
ตะเกียงไฟสว่างไสว มีเตียงอยู่สี่เตียง
พระถังซัมจั่งให้อุบาสกจูงม้ามาผูกที่ริมนั้น
และให้เอาหญ้ามามาไว้พร้อมแล้ว
จึงอนุญาตให้อุบาสกไปพักหลับนอน อุบาสก
ก็คำนับลาไปฝ่ายพระถังซัมจั้งก็เข้านั่งอยู่กลางหอ
พระสงฆ์ทั้งหลายก็มาเฝ้าอยู่ พระถัง
ซัมจั่งจึงย่อตัวบอกว่า ขอนิมนต์ท่านทั้งหลายกลับไปพัก

เถิด พระสงฆ์เหล่านั้นก็
คำนับลากลับไป พระถังซัมจั่งเห็นพระสงฆ์ไปหมดแล้ว

ก็เดินไปข้างนอกจึง
แหงนหน้าขึ้นดูบนฟ้าเห็นดาวเดือนสว่างไปทั้งฟ้า
จึงเรียกเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็ง
ออกมาดูในเวลานั้นท้องฟ้าก็ใสสะอาดไม่มีเมฆหมอกแ

ลดูรอบฟ้าก็โชติช่วง
พระถังซัมจั้งจึงบอกแก่สานุศิษย์ทั้งสามว่า
เดินมาเมื่อยขบก็จงไปหลับนอนก่อนเถิด
อาตมภาพจะสวดมนต์สักพักหนึ่ง
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าอาจารย์บวชตั้งแต่
เล็กมาจนบัดนี้จำไม่ได้หรือจึงต้องสวดอีกและรับ
รับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จะ
ไปอาราธนาพระธรรม พระพุทธเจ้าก็ยังมิได้เห็น
พระธรรมก็ยังไม่ได้เห็น พระ

อาจารย์จะสวดพระคัมภีร์อะไร
พระถังซัมจั้งว่าอาตมภาพตั้งแต่ออกจากเมืองมา
ทางเดินลำบากกันดารไม่มีความสุข
อันพระธรรมนั้นเรียนมาตั้งแต่เล็ก วิตกกลัว
จะลืมเสีย เวลานี้พอมีความสุขได้บ้าง
อาตมภาพจึงจะหัดสวดซ้อมไว้ให้ชัดเจน
เห้งเจียว่าถ้ากระนั้นพวกข้าพเจ้าจะพากันไปนอนก่อน

ทั้งสามคนก็พากันเข้า ไ ป
นอนคนละเตียง ๆ พระถังซัมจังก็เข้ามาปิดประตูแล้ว

จึงมาที่โต๊ะกลาง จุดรูป
เทียนบูชาแล้วก็นั่งสวดบริกรรมไปพระถังซัมจังนังบริก

รรมอยู่ในหอพระธรรมนั น
ดึกประมาณสามยามเศษ ได้ยินเสียงลมพัดอู้ดุจพายุให

ญ่ พัดกรอกเข้ามาใน
ประตูกระทบแสงไฟวับแวม ๆ บางที่ทำให้มืดไปบ้างส

ว่างบ้าง ในเวลานั้นพระถัง
ซัมจั้งให้เคลิ้ม ๆ คล้าย ๆ กับจะหลับต่อตื่น
ก็ฟุบลงกับโต๊ะ นัยน์ตาให้มัวหมอง
แต่จิตใจยังแจ่มใสมีราคือยู่มาก
ได้ยินเสียงข้างนอกร้องเรียกเบา ๆ ว่าท่านอาจารย์
คำหนึ่ง พระถังซัมจังก็เงยหน้าขึ้นแลดู
เห็นมีชายผู้หนึ่งมายืนทีนอกประตูเปียก
นำทัวทังกาย เสียงร้องเรียกไม่หยุดว่าท่านอาจารย์น

ำตาก็ไหลออกซึมซาบทั ง ห น้ า
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ย่อกายถามว่า
ตัวเป็นปิศาจผีก็จงรีบหนีไปอย่าขืนมาที่หอ
พระธรรมนี้ ผู้นั้นพูดว่าท่านอาจารย์
ข้าพเจ้ามิใช่ปิศาจอสุรกายอะไรดอก ขอท่าน
อาจารย์ดูด้วยปัญญาจักษุโดยละเอียดเถิด
พระถังซัมจังพิจารณาดูโดยละเอียด
ก็เห็นบนศีรษะสวมหมวกอย่างมหากษัตริย์
ตัวสวมเสื้อมังกรแดงรัดสายเข็มขัดหยก
สดรองเท้าปักไหมทอง มือถือก้อนหยกสีขาว
หน้าดุจเจ้าตังงักตี้ รูปลักษณะดุจ
หนุ่นเชียงกุน พระถังซัมจั่ง
พิจารณาโดยละเอียดเห็นดังนั้นแล้วก็ตกใจย่อกาย
ถามว่าท่านคือกษัตริย์ที่ไหนมา จะมีกิจธุระอะไรหรือ
จึงได้มาในเวลากลางคืนดังนี้
ผู้นั้นจึงร้องไห้แล้วพูดว่าพระอาจารย์ที่ข้าพเจ้าอยู่นั้น
อยู่พ้นที่นี้ไปประมาณสี่สิบ
โยชน์ ที่นั้นมีกำแพงเมืองใหญ่
คือสมบัติของข้าพเจ้าปลูกสร้างขึ้นเอง นามเมือง
นั้นเรียกว่า (โอเกยก๊ก) เพราะเหตุเมื่อห้าปีก่อน
เกิดมีความแห้งแล้งฝนฟ้าไม่มี หญ้า
ฟางก็ไม่มีแห้งเกรียมไปทั้งสิ้น
ราษฎรได้ความลำบากอดอาหารการกินล้มตายไป
หาประมาณมิได้ ข้าพเจ้ามีความสงสาร
ในเมืองหลวงยุ่งฉางก็ไม่มีข้าวที่จะจับ
จ่ายให้ขุนนางและราษฎรทังหลายกิน
แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่มีจะกินให้อิ่มพอได้
ข้าพเจ้าจึงตั้งพิธีทั้งวันทั้งคืนก็ตั้งจิตจะให้ฝนตก
จุดธูปเทียนสักการะบูชาบวง
สรวงขอฝนสามปีฝนก็ไม่ตก แห้งแล้งจนบ่อและสระเป็

นระแหงไปทั้งสิ้น เวลานั้น

ในบ้านเมืองก็กำลังเข้าคับแค้น บังเอิญมีอาจารย์
(ช่วนจิน) ถือเพศฤาษีอยู่ที่เขา
แจงน้ำซัวเหาะลงมา เธอมีเวทมนต์เชี่ยวชาญประสิท

ธิพลังอาจเรียกลมและ ฝ น ไ ด้
และทำศิลาให้เป็นทองคำก็ได้
ข้าพเจ้าจึงเชื่อถือเชิญเธอให้ตั้งพิธีขอฝนข้าเห็น
คุณประสิทธิ์ ในทันใดนั้น ป้ายที่ตั้งอยู่บนที่บูชานั้นก็สั่นไ

หวบัดเดี๋ยวใจก็มีฝน
ตกลงเป็นอันมาก ข้าพเจ้าขอเพียงน้ำท่วมเพียงสามศ

อก ช่วนจินว่าแห้งแล้งมา
นานแล้วจะไม่ทันชุ่มชื่นจึงตกลงมาอีกเป็นอันมาก
ไร่นาเรือกสวนน้ำก็มีบริบูรณ์
ข้าพเจ้าเห็นช่วนจินจิตเมตตาอย่างนั้น
จึงผูกพันสมัครปฏิญาณตัวเป็นมิตรสหาย
แก่เธอร่วมกินร่วมนอนมิได้มีความรังเกียจกินแหนง
ได้ประมาณสักสองปี เวลา
ฤดูเดือนสี่เดือนห้ากำลังต้นผลไม้ทั้งหลายชิงดอกออกช่

อใบอ่อนพร้อมด้วยขุน
นางข้าราชการซ้ายขวา ฝ่ายหน้าฝ่ายในพระญาติวงศ์

น้อยใหญ่พากันตามเสด็ จ
ไปเที่ยวชมเล่นเป็นที่รื่นเริงสำราญ
ครั้นสิ้นเวลาแล้วก็พากันกลับ ยังแต่ข้าพเจ้า
ฤาษีช่วนจิน จับมือกันค่อย ๆ
เดินเข้าไปยงสวนหลวงชั้นใน ครั้นเดินชมมาใกล้

บ่อแปดเหลี่ยม นามเรียกว่าบ่อ (ลิวลี่จี)
ไม่ทราบว่าเธอขว้างอะไรลงไปในบ่อ ในบ่อ
นั้นมีรัศมีแสงทองพุ่งมาหลอกข้าพเจ้าให้เดินเข้าไปใก

ล้บ่อพิศดูว่าจะเป็นขอ ง วิ เ ศ ษ
สิ่งใด ไม่รู้เลยว่าเธอใจร้ายผลักข้าพเจ้าตกลงไปใน

บ่อ แล้วเอาหินทุ่มลงไปปิด
ปากบ่อ แล้วเอาดินทรายกลบเต็มปากบ่อเอาหน่อกล้ว

ยมาปลูกไว้ข้างบน ข้าพเจ้า
ตายมาได้สามปีแล้ว มิได้ไปเกิดเลยต้องเป็นผีอยู่อย่า

งนั้น ขอท่านได้ทราบเถิดพระ ถั ง
ซั ม จั้ ง ไ ด้ ฟั ง เ รื่ อ ง ดั ง นั้
นก็ให้หวาดเสียวสะดุ้งขนลุก ทั้ง ตัว
จึงถามว่า
ท่านพูดดังนั้น จะไม่มีมูลหลักฐานเค้าเงื่อนดอกกระมัง

เพราะท่านตายมาสามปี
แล้ว เหตุใดขุนนางทั้งหลายและฮองเฮาฝ่ายในจะไม่

ค้นหาท่านหรือ ผู้นั้นตอบว่า
ถ้าพูดตามมนุษยโลกแล้วก็ไม่มีใครเห็น
ตั้งแต่เธอฆ่าข้าพเจ้าแล้วยังอยู่ในสวนนั้น
เธอก็แปลงตัวเป็นรูปร่างให้เหมือนข้าพเจ้าจึงไม่มีผู้ใ

ดรู้ บัดนี้ขึ้นเสวยราชสมบัติ
อยู่เหมือนข้าพเจ้า พระถังซัมจั๋งถามว่าซึ่งการเป็นจริ

งดังนั้นทำไมจึงไม่ไป ฟ้ อ ง
พระยามัจจุราชเงียมฟ้ออ๋องเล่า
ผู้นั้นจึงพูดว่าเธอมีฤทธาอานุภาพกว้างใหญ่
พระภูมิเจ้าที่ก็นับถือเกรงกลัวเธอเคยเสพย์สุรายาเม

าเป็นเพื่อนเกลอแก่เธ อ
พระยามัจจุราชก็เป็นเพื่อนผู่งแก่เธอ
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่มีที่จะฟ้องร้องได้
พระถังซัมจั๋งพูดว่าพระยามัจจุราชฟ้องร้องไม่ได้จะกลั

บมาให้มนุษย์ทำประกา ร ใ ด เ
ล่ า
ผู้นันตอบว่าท่านอาจารย์อันวิญญาณที่เป็นไปตามวิบากข

องผลกรรมนั้นก็ยังไม่
สินสูญ แม้เทพยดาเจ้าที่ทำลมหอบข้าพเจ้าส่งมา
เจ้านั้นก็ได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า
อันภัยเวรจมน้ำสามปีนั้นสิ้นแล้ว
ให้ข้าพเจ้ามาหาท่านอาจารย์บอกว่าสานุศิษย์
ของท่านชื่อซีเทียนไต้เซีย สามารถจะกำจัดปิศาจผียัก

ษ์ร้ายได้ บัดนี้ข้าพเจ้ามา
ขอเคารพเชิญท่านไปยังเมืองของข้าพเจ้าช่วยกำจัดปิ

ศาจร้ายนั้นด้วยเพื่อใ ห้ เ ห็ น

เท็จและจริงแล้วข้าพเจ้าจะสนองพระเดชพระคุณท่าน

ให้ถึงขนาด พระถังซัมจั้ง
ถามว่านี่ท่านจะมาหาอาตมาภาพกับสานุศิษย์ให้กำจัดจั

ดปิศาจนั้นหรือผู้นั้น
ตอบว่าก็อย่างนั้นแหละ พระถังซัมจังพูดว่าสานุศิษย์ขอ

งอาตมภาพนั้นจะให้จับ ผี
ปิศาจยักษ์ร้ายก็สามารถจะทำได้จริงแต่เป็นความยาก

อยู่ผู้นั้นถามว่าเหตุใ ดจึงเป็
นความยาก พระถังซัมจั้งบอกว่าอั นปิ
ศา จนั้ นมั นแ ปล ง
รูปร่างก็เหมือนพระองค์ขุนนางนอกในทั้งเมืองก็พร้อม

กันเห็นว่าเป็นพระองค์
ท่านไปเสียหมดแล้ว หากสานุศิษย์ของอาตมภาพจะมีฝี

มือก็ไม่อาจจะทำสงคร ามได้
บางที่เธอจับได้จะไม่ปรับโทษเอาว่าพวกอาตมภาพเป็

นขบถหรือ จะเป็นเหมือน
เข้าไปหาเสือดอกกระมัง ผู้นั้นตอบว่า
ข้าพเจ้ายังมีคนที่เชื่อได้อยู่ในเมืองเป็นอัน
มาก พระถังซัมจั้งถามว่า คนที่เชื่อได้นั้นคือใคร
ในพระราชวังยังมีพระราชโอรส

คือบุตรของข้าพเจ้าเอง จะแทนที่ครองราชสมบัติได้
พระถังซัมจั้งว่า พระราช
โอรสนั้นปิศาจจะไม่กำจัดเสียแล้วหรือ
ผู้นั้นตอบว่ายังมิได้กำจัดดอก เธอยังอยู่
ในปราสาทกิมหลวนเต้ย ในตำหนักหอเง้าฮ่องเล้า
แต่ปิศาจนั้นห้ามสามปีแล้ว
แม่ลูกมิได้พบกัน พระถังซัมจังถามว่า
เป็นด้วยเหตุอย่างไรจึงได้ห้ามมิให้แม่ลูก
พบปะกันดังนี้ ผู้นั้นบอกว่าคือปิศาจคิดอุบายกลัวแม่ลูกจ

ะพบกัน จะคิดปรึกษา
พูดจาถึงการผิดชอบก็จะเกิดเหตุขึ้น
เพราะฉะนั้นแม่ลูกจึงมิได้เห็นหน้ากัน พระ
ถังซัมจั่งพูดว่า แม้ว่าลูกนั้นอยู่ในพระราชวังทำไมจะไ

ด้พบแก่อาตมภาพเล่า ผู้
นันพูดว่ารุ่งพรุ่งนี เธอพาผู้คนมาประพาสป่าดงคนจะไ

ด้พบแก่ท่าน ท่านจงน้ำ
คำของข้าพเจ้าที่กล่าวมานี้เล่าให้ฟังก็คงจะเชือได้พร

ะถังซัมจั้งถามว่าพระ
ราชโอรสนั้น เธออยู่ในวังอย่างนั้น
เธอจะไม่เรียกปิศาจว่าบิดาวันหนึ่งสองสาม
คำหรือ ผู้นั้นจึงว่าข้าพเจ้าจะให้ของสำคัญไว้แก่ท่านสิ่

งหนึ่งเป็นเครื่องหมา ย พู ด
แล้วก็หยิบเอาเพชรหยกขาวก้อนหนึ่งส่งให้พระถังซัมจั่

งแล้วพูดว่า ของสิ่งนี้ไว้
เป็นที่หมาย พระถังซัมจั่งถามว่าของสิ่งนี้เป็นสำคัญอย่

างไร ผู้นั้นพูดว่าตั้งแต่
ปิศาจช่วนจินแปลงเป็นข้าพเจ้า ก็มิได้ถือหยกก้อนนี้
เธออุบายบอกว่าตั้งแต่ช่วน
จินขอผ่นแล้ว ก็ขอเอาหยกก้อนนี้ไป
เพราะฉะนั้นสามปีมานี้แล้ว ช่วนจินจึง
มิได้ถือหยกก้อนนี้ แม้ว่าบุตรของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว
ก็จะรู้สึกคิดถึงข้าพเจ้า
คงจะคิดแก้แค้นได้พระถังซัมจั้งรับว่าเอาเถิด
จะรับของสิ่งนี้ไว้ปรึกษาหารือแก่สานุศิษย์ก่อน แล้ว
ถามผู้นั้นว่าจะคอยอยู่ที่ไหน ผู้นั้นตอบว่าจะอยู่ช้าไม่ได้

จะขี่เจ้าเทพารักษ์ส่ง
เข้าไปพระราชวังเข้าฝันฮองเฮาบอกให้คิดอ่านพร้อม

ใจแก่บุตร และให้ท่านกับ
สานุศิษย์ให้พร้อมกัน พระถังซัมจั้งครั้นได้ฟังดังนั้นก็รับ

เป็นธุระวิญญาณของ
ผู้นั้นเคารพแล้วก็ลาไป พระถังซัมจังเดินออกไปส่งแล้

วก็เดินกลับเข้ามาสะดุ ด ธ ร
ณี
เข้าก็ตกใจตื่นก็รู้สึกว่านอนฝัน แต่ตะเกียงมืดมัว
ก็ร้องเรียกสานุศิษย์คำหนึ่งโป๊ยก่ายตกใจตื่น
ถามว่าป่านนี้ยังไม่นอนจะทำอะไรหรือ

พระถังซัมจึงบอก
"ว่าอาตมาพึ่งนอน ฝันไปเห็นเป็นการประหลาดที่สุด
เห้งเจียผุดลุกขึ้นพูดว่า อาจารย์
จิตประหวัดผูกพันก็ฝันไป ยังไม่ทันจะขึ้นเขาก็มีจิตกลัว

เสียแล้ว เห็นหนทางมี
หมอกมัวก็คิดถึงบ้านเมืองมากความตรึกตรองก็ฝันไป
เหมือนข้าพเจ้าตั้งใจจะไป
ไซทีอยากจะพบพระพุทธเจ้า ก็ไม่ฝันพระถังซัมจั้งพูดว่

าอาตมาฝันนี้
มิใช่คิดถึงบ้านเมืองอะ ไ ร ที่ ไ ห น ใ น เ
ว ล า หลับ
ตาก็ได้ยินเสียงดุจพายุพัดโกรกเข้ามาในนี้
ได้ยินที่ประตูข้างนอกมีเสียงคน เธอ
บอกว่าเธอเป็นเจ้าเมืองโอเกยก๊ก
จึงเล่าความตามที่ฝันให้เห้งเจียฟังทุกประการ
เห้งเจียได้ฟังแล้วก็หัวเราะพูดว่าเธอให้ฝันพระอาจา

รย์เหตุนั้น คงจะมีปิศาจ เป็น
ธุระของข้าพเจ้าจะช่วยจับปิศาจเองให้เห็นเท็จและจ

ริง พระถังซัมจั้งบอกว่าเธ อ
ได้ให้ของสำคัญไว้สิ่งหนึ่งเป็นพยานในความจริง
จงออกไปดูที่จะเป็นของอะไรแน่เห้งเจียไปเปิดประตู

เดินออกไป
ในเวลานั้นแสงเดือนสว่ า ง แลไปที่พื้นบันได
เห็นก้อนหยกขาววางอยู่กับพื้น

เห้งเจียจึงเก็บเอามาบอกว่าท่านอาจารย์ของนั้น
มีจริง พรุ่งนี้เช้าการจับปิศาจนั้นข้าพเจ้าจะเป็นธุระเ

อง จะต้องทำตามข้าพเจ้า
จึ ง
จะได้ พระถังซัมจั่งถามว่าท่านจะให้ทำตามท่านอย่าง

ไรเห้งเจียบอกว่าไม่ค ว ร
แ ส ด ง ไว้ข้าพเจ้ากับอาจารย์ของอะไรส อ
งสิ่ ง พูดแล้ว
เห้งเจียก็ถอนขนเส้นหนึ่งแปลงเป็นแอบเล็ก ๆ
ลงรักปิดทอง จึงหยิบเอาก้อนหยก
นั้นใส่เข้าในแอบปิดฝาดีแล้ว ส่งให้พระถังซัมจั้งแล้วสั่

งว่า วันพรุ่งนี้เวลาเช้าท่า น
อาจารย์ครองจีวรที่ประทานนั้น
มือถือแอบนี้นั่งอยู่กลางโบสถ์ภาวนาบริกรรมไว้
ข้าพเจ้าจะไปดู วิธีจะเป็นประการใด
แม้ว่าพระโอรสของเธอออกมาจริง ดังนั้น
ข้าพเจ้าจะล่อให้มาหาพระอาจารย์
พระถังซัมจั่งถามว่า บางทีเธอมาถึงนี่จะ
รับรองอย่างไร เห้งเจียว่าแม้ว่าเธอตรงมา
ข้าพเจ้าจะมาบอกก่อนอาจารย์เปิดแอบ
ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นพระสงฆ์น้อย ๆ
เข้าอยู่ในแอบท่านถือแอบอยู่กับมือ ไท้จือ
มาถึงนี่คงจะเข้ามานมัสการ เธอจะไหว้ก็ชั่งอย่าหลีก

หลบหวาดหวั่น เธอคง
จับผิดท่านว่าดูถูก บางทีจะจับจะเฆี่ยนตีอย่างไรก็ตาม

แต่จะทำไม่ต้องกลัวพร ะ ถั
ง ซั ม จั้ ง ถ า ม ว่ า เ ธ อ ไ ท จึ้ อ มี อ
ำ นาจบางที่จะให้ฆ่าเราเสี ยจ ะแ ก้ไ ขอ ย่า
งไ รไ ด้
เห้งเจียว่าไม่ธุระอะไรมีข้าพเจ้าอยู่แล้วกลัวอะไร
ถ้าเธอจะถามท่านจงบอกว่า มี
รับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ไปไซทีอาราธนาพระธร

รมจะนำของวิเศษไปถว า
ย ถ้า
เธอจะถามว่าของวิเศษอะไร
ท่านเอาเหตุกาสาวิเศษเล่าให้ฟังว่าของวิเศษที่สาม
ยังมีอีกที่หนึ่งที่สองเป็นของวิเศษอย่างยิ่ง
ถ้าเธอจะถามต่อไปให้บอกว่าแอบนี้มี
ของวิเศษยู่ข้างใน ใคร่รู้การณ์ข้างหน้าได้ห้าร้อยปีก

ารข้างหลังห้าร้อยปี แล้ว
ท่านเปิดให้ข้าพเจ้าออกข้าพเจ้าจะได้เล่าตามความฝั

นให้เธอฟัง
แม้ว่าเธอเชื่อแล้วก็ดี
บางที่จะไม่เชื่อ จึงเอาก้อนหยกวิเศษนั้นให้เธอดู
เธอคงจะจำได้ว่าเป็นของพระ
ราชบิดาเธอพระถังซัมจั้งพูดว่าความคิดอุบายนี้ดีแล้วแ

ต่ของวิเศษนั้น
สิ่งหนึ่งเรียกว่ากาสา
สิ่งหนึ่งเรียกว่าหยกขาว ที่แปลงนั้นจะเรียกว่าอะไร
เห้งเจียบอกว่าให้เรียกว่า

(ลิบเต๊ห่วย) คือตั้งอาญาสิทธิ์เจ้า
พระถังซัมจั้งก็จำไว้ในใจ พระถังซัมจั้งเห้งเจีย
นั่งคิดอ่านกันอยู่ก็หาได้นอนไม่จนรุ่งสว่างขึ้น
เห้งเจียจัดแจงแล้วมาสั่งโป๊ยก่าย
ซัวเจ้งให้อยู่รักษาอาจารย์
แล้วก็ออกมาเหาะไปทางตะวันตก แลเห็นมีกำแพง
เมืองใหญ่ ก็เหาะใกล้เข้าไปดูโดยละเอียด
ก็เห็นมีหมอกเมฆคลุ้มปกอยู่ข้างบน
เห้งเจียก็รู้ได้ว่าคืออ้ายปิศาจ
บัดเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงปืนยิง แลไปทางประตูทิศ
ตะวันออก เห็นหมู่คนขี่ม้าถืออาวุธต่าง ๆ
เดินออกมาจากประตูเมือง พิเคราะห์
ดูก็เห็นเป็นพวกเที่ยวป่า และไปเห็นคนหนึ่งหนุ่มขี่ม้าสี

เหลืองมือถืออาวุธเกี่ ย ม
ทีเอวแขวนธนูศร ดูรูปลักษณะก็สมเป็นเจ้ากิริยาควรจ

ะเป็นฮ่องเต้
มิใช่คนเลวทราม
เห้งเจียเห็นดังนั้นแล้วก็มีความยินดีว่าไม่ต้องสงสัยเล

ย คนนี้เองคือไท้จื้อเรา
จ ะ
หลอกเธอเล่นสักทีหนึ่ง คิดดังนั้นแล้วก็ลงยังพื้นแปลงเ

ป็นกระต่ายขาวตัวหนึ่ ง
วิ่งผ่านหน้าไท้จื้อมา ไท้จื้อเห็นกระต่ายวิ่งผ่านไปดังนั้

นก็ขับมาไล่ตามเอาศร โ

ก่ ง
ขึ้นยิงไปทางกระต่าย เห้งเจียเห็นศรยิงมาก็หลบจับลู

กศรได้แล้วกวิ่งหนีมา
ไท้
จื้อเห็นกระต่ายถูกศรก็ชิงขับม้าขึ้นหน้าไล่ตามกระต่าย

ไป เห้งเจียเห็นไท้จื๊อไล่
ม า
เร็วก็วิ่งเร็วไล่มาช้าก็วิ่งช้า
ไล่ตามมากระต่ายก็ไม่วิ่งไปไกล วิ่งมาพักหนึ่งก็ถึงวัด
(โป๊ลีมยี่) เห้งเจียวิ่งมาถึงประตูวัด
ก็แปลงเป็นรูปเดิม เอาลูกศรนั้นเหน็บไว้บน
ประตูแล้ว เลยรีบเข้าไปในโบสถ์บอกแก่พระถังซัมจัง

ว่าไท้จื้อมาแล้ว
เห้งเจียจึง
แปลงเป็นพระสงฆ์เล็กเท่าสององคุลีเข้าอยู่ในแอบนั้น

ฝ่ายไทจื๊อครั้นไล่มาถึ ง
ป ร ะ ตู วั ด แ ล ไ ป ก็ ไ ม่ เ ห็ น ก ร ะ
ต่ า ย เห็นแต่ลูกศรติดอยู่บน
ประตูก็นึกประหลาดใจมากที่สุด
เหตุไฉนหนอเรายิงไปถูกกระต่ายวิ่งมาทางนี้
ทำไมกระต่ายจึงหายไปลูกศรมาติดอยู่ที่ประตูฉะนี้
จึงนึกว่าศรนี้นานวันเข้าจะ
เกิดปีศาจเข้าสิงอยู่ จึงเข้าไปชักลูกศรออก
แลดูบนประตูก็เห็นมีตัวอักษรจารึกว่า
วัด (โป๊ลีมยี่) ไท้จื้อเห็นดังนั้น
จึงคิดว่าเราจะเข้าไปดูในวัด จึงลงจากม้าจะเดิน

เข้าไป มองไปข้างหลังเห็นพวกพลทหารวิ่งตามมาก็พ

ากันเดินเข้าไปในประ
ตูฝ่ายพระสงฆ์ในวัดก็รีบพา
กันออกมารับเข้าไปในโบสถ์ใหญ่ ไท้จื๋อ จะ
ใคร่นมัสการ
พระพุทธรูป แลไปเห็นมีพระสงฆ์นั่งอยู่กลาง
ไท้จื๋อโกรธว่าพระสงฆ์องค์นี้เป็นไฉน
เราพาพวกพลทหารเข้ามาในวัดทำไมไม่มีความยำเก

รงยังนั่งอยู่ได้
จึงร้องบอกให้
ทหารรักษาองค์จับตัวลงมาพวกรักษาองค์ก็กรูกันเข้าจั

บพระถังซัมจังลงมา
ไท้จื๋อจึงตวาดด้วยเสีย งอันดังว่า
เป็นพระสงฆ์ป่าดงที่ไหนมาจึงไม่รู้จักขนบธรรมเนียม
พระถังซัมจั้งบอกว่า อาตม-
ภาพนี้คือพระสงฆ์อยู่เมืองไต้ถัง
มีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้ไปไซที อาราธนา
พระไตรปิฎกธรรม จะเอาของวิเศษมาถวาย
ไท้จือถามว่าอันเมืองไต้ถังนั้นจะมี
ของวิเศษอะไร จงแสดงให้เราฟังดูทีหรือ
พระถังซัมจังพูดว่ากาสาวพัสตร์ที่อาตมา
ครองอยู่นี้ของวิเศษที่สามยังมีที่หนึ่งที่สองอีก
ไท้จื๋อถามว่า อันกาสานั้นครองได้
ครึ่งหนึ่ง บนบ่าครึ่งหนึ่งแหวกข้างล่าง
จะมีราคาสักไรจึงได้อวดว่าเป็นของวิเศษ
พระถังซัมจั้งตอบว่า กาสาวพัสตร์นี้ครึ่งหนึ่งก็จริง
แต่มีคำว่า กาสาของพระพุทธ
เจ้าไม่ต้องครอง ข้างในมรรคผลข้างนอกปราศจากกิ

เลสร้อยเข็มพันไหมทำ
ส ำ เ ร็ จ
สัมมาปฏิบัติและประกอบด้วยเพชรนิลจินดา
เทพยดานางฟ้าประกอบเย็บประ
ทานให้อาตมภาพครองกันสิ่งโสโครก
อาตมภาพเห็นไท้จื้อไม่รับก็ควรแล้ว ท่าน
ไม่แก้แค้นแทนบิดาเกิดมาก็เสียทีเกิดเป็นมนุษย์
ไท้จื้อได้ฟังพระถังซัมจั้งพูดดัง
นั้นก็ยิ่งโกรธเป็นอันมาก พูดว่าผืนผ้ากาสานั้น
ตามแต่ปากพูดอวดดีวิเศษ
อย่างไรก็ตาม อันความแค้นบิดาของข้าพเจ้าที่ไหนเอ

ามาพูดเลอะเทอะอย่าง
นี้ จ ง
แสดงความมาให้เราฟัง พระถังซัมจั้งจึงเดินเข้าไปใ

กล้ไท้จื้อย่อตัวพูดว่า
ไท้จื้อ
อันความจริงอาตมภาพก็หาได้รู้เรื่องไม่แต่ในแอบวิเศ

ษนี้นามเรียกว่า
(ลิบเต้ห่วย)
แอบนี้รู้ได้ข้างหน้าห้าร้อยปีข้างหลังห้าร้อยปี
และปัจจุบันนี้ห้าร้อยปี รวมกันเป็น
พ้นห้าร้อยปี ถ้าพระองค์อยากจะรู้ถามดูก็อาจรู้ซึ่งควา

มเท็จและความจริง
ไท้จื้อ

ได้ฟังดังนั้นจึงบบอกว่าเอามาใหข้วพเจ้าพิจารณาดูจะ

เป็นประการใด
พระถังซัมจั้ง
เปิดแอบออก เห้งเจียกระโดดออกมาเหลียวซ้ายแลข

วาออกวุ่น
ไท้จื้อแลเห็นจึงพูด
ว่าคนเล็ก ๆ อย่างนี้จะรู้อะไรได้ซึ่งการนานปี
เห้งเจียได้ยินดังนั้นจึงเอามือเท้า
บั้นเอวแอ่นหน้าทีหนึ่งตัวก็สูงขึ้นสามศอกเลย
พวกทหารทั้งหลายเห็นดังนั้นก็พา
กันตกใจพากันพูดว่าถ้าสูงเร็วดังนี้ไม่กี่วันจะสูงค้ำฟ้า
ไไ้จื๊อเห็นดังนั้นจึงถามว่า
ซึ่งพระสงฆ์นั้นพูดว่ารู้การล่วงหน้าและล่วงไปแล้วและ

ปัจจุบันได้หรือตัวทำเ
ต้ า ดู
หรือว่าจับยามจึงรู้ได้ เห้งเจียตอบว่าไม่ต้องอาศัยอะ

ไรทั้งสิ้น
พึ่งลิ้นข้าพเจ้าเท่านั้น
สารพัดการก็อาจรู้ได้ทั้งสิ้น
ไท้จื้อว่ากระนั้นท่านจงแสดงเหตุผลในบ้านเองของ
ข้าพเจ้าว่าเป็นอย่างไร เห้งเจียพูดว่า
อันเหตุการณ์ที่ในเมืองของท่านข้าพเจ้ารู้
ทั้งสิ้นข้าพเจ้าสามารถจะแสดงให้ท่านรู้ได้ทุกประการ

ตัวท่านคือเป็นพระราช
โอรสของพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก
เมื่อห้าปีก่อนฝนไม่ตกแห้งแล้ง ราษฎรได้
ความเดือดร้อนอดอยาก บิดาของท่านได้ตั้งพิธีบวงสร

วงขอฝนก็ไม่สมความ
ปรารถนาในเวลานั้น บังเอิญมีฤาษีตนหนึ่งนามเรียกอ

าจารย์ (ช่วนจิน)
อาศัยอยู่
บนเขา (เจงน้ำซัว) ลงมา เธอมีวิชาแต้มศิลาเป็นท

องคำได้
และเรียกลมเรียก
ฝนได้ฝนก็ตกตามความประสงค์
บิดาของท่านจึงได้ปฏิญาณผูกรักเป็นมิตรสหาย
แก่ช่วนจินร่วมกินร่วมนอนด้วยกัน
อย่างนี้มีจริงเป็นจริงหรือไม่ ไท้จือพูดว่ามีจริง
เป็นจริงดังท่านว่า ขอท่านจงแสดงต่อไปอีก
เห้งเจียจึงพูดต่อไปว่าแล้วต่อมา
ภายหลังอีกสามปี ช่วนจินก็หายไป
บัดนี้ที่ตั้งตัวเป็นเจ้าอยู่นั้น คือผู้ใดท่านรู้หรือไม่
ไท้จื้อว่าช่วนจินเป็นสหายของพระราชบิดาเรานั้นจริง

แต่เมื่อเวลาฤดูชมดอก ไ ม้
พระราชบิดาพากันสองต่อสองเดินเข้าไปในสวนดอกไ

ม้

ช่วนจินบันดาลเป็นลม
พายุเอาก้อนเพชรจากพระหัตถ์พระราชบิดาไป
บัดนี้ไปอยู่ที่เขาเจงน่ำซัวนั้นแล้ว
เพราะฉะนั้นพระราชบิดาเราก็คิดถึงเธออยู่จึงได้ไปปิ

ดสวนดอกไม้มิให้ใครเ ข้ า อ อ ก
สามปีมาแล้ว ที่นั่งเมืองอยู่บัดนี้มิใช่พระราชบิดาของเ

ราแล้วก็คือใครเล่าเห้ ง เ จี ย ไ ด้ ฟั ง ไ
ท้ จื๊ อ ต รั ส ดั ง นั้ น
ก็ทำเป็นหัวเราะแล้วนิ่งเสี
ยไ ม่ต อบ ว่า กร ะไ ร
ไท้จื๊อก็โกรธตวาดว่า ควรพูดสิไม่พูดเหตุใดจึงหัวเรา

ะดังนี้ควรหรือ
เห้งเจียบอก
ว่าจะพูดออกไปนั้นยังไม่ควรด้วยเนื้อความยังมากมาย

นัก
ด้วยผู้คนซ้ายขวามีอยู่
มาก ไม่ควรจะให้คนเหล่านี้รู้ความลับที่ควรปิด
ไท้จื๊อเห็นเธอพูดมีเค้าเงื่อนหลัก
ฐานอยู่ จึงรับสั่งให้พวกข้าราชการที่ตามมานั้นออกไป

เสียแล้วไท้จื๊อนั่งอยู่
ก ล า ง
ถังซัมจั้งนั่งอยู่ข้างหนึ่ง เห้งเจียจึงเดินเข้ามาใกล้ไท

จื๊อพูดว่าที่สูญหายไป
นั้ น คื อ
พระราชบิดาของท่าน ที่นั่งเมืองอยู่เดี๋ยวนี้คือตัวช่วนจิ

นปลอมไท้จื๊อได้ฟังเห้ ง เ จี ย พู ด ดั ง นั้ น
จึงพูดว่าท่านเอาอะไรมาพู ดเ ลอ ะเ ทอ
ะอ ยา งนี้ เล่ า
ด้วยตั้งแต่ช่วนจินไปแล้วฝนลมก็ตกต้องตามฤดู
ราษฎรก็ได้ความสุขสำราญ แม้
พระบิดาได้ทราบว่าท่านพูดอย่างนี้
จะจับตัวท่านไปตัดหมื่นท่อน แล้วไท้จื๊อขับ
เห้งเจียให้ถอยไป เห้งเจียจึงหันหน้ามาพูดแก่ถังซัมจั้

งว่า
ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าเธอ จ ะ
ไม่เชื่อก็จริงดังนั้น จงเอาก้อนหยกวิเศษนั้นเปลี่ยนเอ

าหนังสือไปไซทีเถิด พระถัง
ซัมจั้งก็เอาแอบส่งให้เห้งเจีย
เห้งเจียรับมาแล้วก็เอามือทุบลงทีหนึ่ง แอบนั้นก็
อันตรธานไป จึงหยิบเอาก้อนหยกขาวนั้นมาถวายไท้จื้

อ
ไท้จื้อรับมาดูแล้วพูด ว่ า
พวกสงฆ์นี้ดีแล้ว เมื่อสามปีก่อนช่วนจินลักเอาไป
บัดนี้แปลงเป็นสมณะเอามา

ถวายจึงเรียกให้คนจับตัวถังซัมจั้ง ถังซัมจั้งก็ตกใจ
แต่เห้งเจียร้องห้ามว่าพระองค์
อย่าเพิ่งวุ่นวายไป การใหญ่ของพระองค์จะเสียไป
ถ้าข้าพเจ้าไม่ทำ (ลิบเต้ห่วย)
ก็ชื่อคงมีจริง ไท้จื๊อโกรธพูดว่า
จงมานี่ข้าจะถามอันชื่อจริงนั้นจะส่งไปศาลชำระหรือเ

ห้งเจียพูดว่า
ข้าพเจ้าคือสานุศิษย์ของ ท่านพระถังซัม จั้ง ข้าพเจ้าชื่อซึงหงอ
คง จะไปกับพระอาจารย์ ณ ประเทศไซที
อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม เมื่อคืนนี้
อาจารย์ของข้าพเจ้านอนหลับฝันเห็นไปว่า
พระราชบิดาของพระองค์มาบอกว่า
ถูกช่วนจินทำอุบายฆ่าอยู่ในสวนดอกไม้ที่ในบ่อแปดเหลี่

ยม (ลิวลี่) นั้น
ช่วนจิน
แปลงรูปร่างให้เหมือนแก่พระองค์บัดนี้ตั้งตัวปลอมเป็น

พระองค์อยู่ในพระราช วัง
ขุนนางทั้งหลายก็หามีผู้ใดจะรู้สึกได้ไม่
ตัวท่านก็ยังทรงพระเยาว์อยู่ หารู้ความ
อะไรไม่ ได้ห้ามท่านมิให้เข้าข้างในเกรงจะรู้ระแคะ

ระคายและได้ปิดประตู ส ว น
สามปีมาแล้ว เมื่อคืนนี้พระราชบิดาท่านมาชี้แจงและข

อให้ช่วยกำจัดปิศาจช่ ว น จิ น
และได้บอกว่าท่านวันนี้จะมาประพาสป่า
เพราะฉะนั้นจึงแปลงตัวเป็นกระต่าย
ล่อให้ท่านไล่มา เพื่อพบแก่พระอาจารย์ของข้าพเจ้า
ท่านจำก้อนหยกวิเศษได้
แล้วทำไมจึงไม่คิดถึงพระราชบิดาที่ได้บังเกิดท่านมาเ

ล่าไท้จื๊อได้ฟังตั้งแต่ ต้ น จ น ป ล า ย ดั ง
นั้ น ก็สลดจิตลงทันทีคิดอยู่ใน ใจ ว่า จะไม่
เชื่อหรือความที่พูดก็ล้วนแต่เป็นความจริงทุกประการ
ถ้าเชื่อทำไมจะได้เห็นพระ
ราชบิดาเล่า คิดไปก็แสนยากเห้งเจียเห็นกิริยาไท้จื๊อ

ยังไม่เชื่อสนิทลงได้ จึงพูดว่า
ไท้จื๊อไม่ต้องสงสัยเลย ถ้าจะให้ได้ความจริงแล้ว
จงรีบไปถามพระราชมารดาดู
ก่อนนั้นและจะได้เห็นจริง คือพระราชมารดาได้ทรงสั

งเกตหรือไม่ว่าพระรา ช ส า มี
ก่อนกับบัดนี้ มีความแปลกประหลาดผิดสังเกตอย่างไร

บ้าง
ก็จะรู้ได้แน่นอน ไท้
จ้อว่าดังนั้นเห็นจะรู้ความได้จริง
จะเข้าไปถามมารดาดูก่อนแล้วจึงจะกลับมา พูด

ดังนั้นแล้วก็ผุดลุกจะไป มือกำก้อนหยกไว้ด้วย
เห้งเจียจึงห้ามไท้จื้อว่าจะไปมา
อย่าให้รู้ความพระองค์จงไปแต่ใครผู้เดียว
จงกลับแต่ผู้เดียว อย่าเข้าทางข้างหน้า
จงเข้าทางประตูหลังพระราชวัง
แม้ว่าปะพระราชมารดาแล้วอย่าพูดเสียงดัง จง
พูดแต่เบา ๆ ด้วยปิศาจช่วนจินนั้น
มีฤทธาอานุภาพกว้างใหญ่ แม้ว่ารู้ถึงมันแล้ว
แมลูกจะไมดำรงอยู่ใต้ ไท้จื้อได้ฟังเห้งเจียแนะนำก็ท

รงจำไว้ในใจ จึงออกมาข้าง
นอกบอกพวกทหารให้คอยอยู่ที่นี่
อย่าไปข้างไหนข้ามีกิจอันหนึ่ง จะกลับมา
พร้อมกันก่อนจึงค่อยไป สั่งแล้วก็ขึ้นทรงม้ารีบขับเข้าไ

ปหาพระราชมารดายังวั ง ใ น บั ด เ ดี่ ย ว
ก็ ถึ ง พ ร ะ น ค ร เข้าประตูเมืองเลยไปยั
งป ระ ตูห ลัง วัง ใน เข้ าไ ปใ นวั ง
เวลานั้น นางฮองเฮาออกมานั่งอยู่ที่หอเย็น
มีนางสาวใช้เฝ้าอยู่ด้วยสองสามคน
นางกำลังคร่ำครวญโศกศัลย์อยู่
โดยเหตุที่ทรงพระสุบินฝันไปถึงเรื่องพระราชสามี
พอไท้จื้อเข้าไปถึงคุกเข่าลงคำนับร้องเรียกว่าพระมา

รดา
ฮองเฮาเงยพระพักตร์แ ล
ไปเห็นไท้จื้อ ออกพระโอษฐ์ว่าลูกแม่ดีแล้วดีแล้ว
สองสามปีแล้วไม่ได้พบเห็น
แม่คิดถึงเป็นที่สุด วันนี้ทำไมจึงมาหาแม่ได้เล่าเขาไม่

เขาไม่ห้ามปรามดอกหรื อ
ไทจื้อเคารพแล้วพูดว่า ลูกมีธุระจะพูดด้วยพระมารดา

ขอจงบอกคนเหล่านี้ให้
ออกไปเสียก่อน ฮองเฮาจึงบอกให้สาวใช้เหล่านั้นออ

กไปเสียแล้ว ไท้จื๊อพูดว่าขอ
พระมารดาได้โปรดยกโทษให้ลูกเถิด ลูกจึงจะพูดได้
ฮองเฮาตรัสว่าแม่ลูกกัน
ทำไมไม่กล้าพูดเล่าเจ้าจงพูดไปเถิด
ไท้จื้อถามว่าพระมารดาอยู่กันอบรมกับพระ
ราชบิดาเมื่อสามปีก่อนกับสามปีหลังนั้นมีความผิดแปลก

พระทัยอย่างไรบ้างฮอ ง เ ฮ า ไ ด้ ฟั ง ไ
ท จื้ อ ทู ล ถ า ม ดั ง นั้ น
ให้หวาดหวิวในพระทับตกต ะลึ กไ ปเ ป็น ครู่
จึงลุกมากอดไท้จื้อไว้กับอกน้ำพระเนตรตกลงพราก
ๆ จึงค่อยกระซิบแต่เบา ๆ
ถามว่านี่ลูกไปเอาเหตุการณ์ที่ไหนมาถามแม่
แม้ว่าเจ้าไม่ถามแม่ ถึงแม่ตายไป
เมืองนรกแล้ว ความเรื่องนี้ก็ไม่แจ่มแจ้งว่ากระเลย
แม่จะเล่าให้พ่อฟัง เมื่อสามปี
ก่อนจะอยู่กันด้วยกันอบอุ่นสุขุมดี
เมื่อสามปีหลังมาจนบัดนี้ ความสัมผัสถูกต้อง
รู้สึกว่าเย็นดุจน้ำแข็งและกระด้างขัดแข็ง ถามเธอ

เธอก็บอกว่าอายุมากกำลังก็
ถอยไป ไท้จื้อเมื่อได้ฟังพระราชมารดาเล่าให้ฟังดังนั้

นก็เคารพจะลาไป ฮองเฮา
จึงยึดไว้ถามว่ามีกิจธุระจะทำไมหรือ
เหตุใดไม่พูดให้หมดความจะด่วนไปข้างไหน
ไท้จื้อทูลว่าลูกไม่อาจอยู่ช้า ด้วยเมื่อเช้านี้มีรับสั่งให้อ

อกไปป่าไล่เนื้อ บังเอิญไป
พบพระถังซัมจั๋ง และสานุศิษย์ชื่อเห้งเจียจะไปไซทีอา

ราธนาพระไตรปิฎกธรร ม
เห้งเจียมีฤทธาอานุภาพอาจปราบภูตผีปิศาจได้
เหตุด้วยพระราชบิดาตายอยู่ที่
ในสวน ที่บ่อโป๊ยก๊กลิวลี่แจ๊ซ่วนจินแปลงเป็นพระราชบิ

ดาชิงราชสมบัติตั้งตัว อ ยู่
บัดนี้ เมื่อคืนนี้ในเวลาสามยามพระราชบิดาไปเข้าฝัน

เชิญเธอทั้งสองมายังเ มื อ ง
จับปิศาจ พระราชบิดาให้หยกขาวแก่พระถังซัมจั้งไว้เ

ป็นสำคัญลูกก็ไม่สามา ร ถ
จะเชื่อได้จึงได้เข้ามาถามพระมารดาก็ได้ทราบเหตุก

ารณ์ดังนี้
จึงแน่ใจว่าปิศาจ
จริงไม่สงสัย จึงส่งหยกขาวให้พระราชมารดาทอดพร

เนตร
ฮองเฮารับหยกมาดูก็
รู้แน่ว่า เป็นของพระราชสามีก็ทรงพระกันแสง
บอกไท้จื้อว่า เมื่อคืนนี้เวลายำรุ่ง
พระบิดาของเจ้ามายืนอยู่ต่อหน้าแม่นี้
เปียกน้ำทั้งพระองค์ บอกว่าเธอสิ้นพระชนม์
แล้ว วิญญาณจิตของเธอไปนิมนต์พระถังซัมจั่งให้ช่วยม

าปราบปรามปิศาจ เธอ
เล่าบอกให้ฟังทุกประการ จำได้บ้างลืมไปเสียบ้าง
เวลานี้กำลังตรึกตรองอยู่ บังเอิญ
เจ้าเข้ามาพูดดังนี้ และทั้งได้เพชรนั้นมาด้วย
แม่จะขอเอาเพชรนั้นไว้ก่อน ลูกจง
ไปเชิญพระถังซัมจั้งเข้ามา จะได้คิดอ่านกำจัดปิศาจนั้

นเสีย
เพื่อได้รู้ความเท็จจริ ง
และจะได้แก้แค้นแทนบิดาด้วยไท้จือได้ฟังพระราชมาร

ดาสังสอนดังนั้น ก็รีบทูลลากลับออกมาขึ้น ม้ า

ตรง
ไปยังวัด (โป๊ลีมยี) ลงจากม้าเข้าไปหาพระถังซัมจั่ง

แต่พระองค์เดียว ครั้นถึงจึง
คำนับเห้งเจีย เห้งเจียจับมือไท้จื๊อถามว่า
พระองค์ไปพบพระราชมารดาได้ความ
ประการใด ไท้จื๊อแจ้งความว่า
ข้าพเจ้าได้ถามพระราชมารดาแล้ว พระองค์ทรง
เล่าความฝันให้ฟังไม่ผิดเพี้ยนตรงกันทุกประการตามที่

ท่านเล่าบอก เห้งเจีย
หัวเราะแล้วพูดว่า การก็นานมาถึงสามปีแล้วก็เงียบส

งบอยู่ไม่มีผู้รู้เหตุ ขอไท้จื๊อ
อย่ารีบร้อนจะเสียการ ไว้ธุระข้าพเจ้าจะคิดกำจัดปิศ

าจนั้นให้จงได้ เวลานี้ก็จวน
ค่ำแล้ว พระองค์จงรีบกลับไปเมืองก่อน
คอยรอเวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปไท้จื๊อพูดว่า
มีรับสั่งให้ข้าพเจ้าออกมาไล่เนื้อ
ในวันนี้ก็ไม่ได้สัตว์สักตัวเดียว
จะกลับเข้าไปก็ยากอยู่ เห้งเจียพูดว่าทำไมจึงไว้ให้จ

วนเวลาอย่างนี้ พูดแล้วเห้งเจีย

ก็เหาะขึ้นบนอากาศ ร่ายพระคาถาเรียกเจ้าที่เจ้าเข

าเจ้าป่ามาพร้อมกันใน ทั น ใ ด นั้ น
เห้งเจียพูดว่า ขอแรงเจ้าเขาเจ้าป่าทั้งหลาย
ให้ช่วยไล่สัตว์ป่ามาให้ไท้จื๊อเธอจะ
ได้กลับเมือง เจ้าทั้งหลายได้ฟังคำสั่งเห้งเจียดังนั้น
ต่างก็พากันไปให้พวกผีไล่
ประเดี๋ยวใจ สัตว์ป่าต่าง ๆ ก็วิ่งมาเป็นอันมาก
เจ้าทั้งหลายก็มาคำนับบอกเห้งเจีย
เห้งเจียก็ร่ายพระคาถาให้สัตว์เหล่านั้นอยู่ที่ข้างทาง
เห้งเจียก็กลับลงมาบอกแก่
ไท้จื๊อให้ไปจับสัตว์ป่าที่ข้างหน้านั้นไท้จื๋อจึงคำนับพระถั

งซัมจั้งและเห้งเจียแ ล้ ว
สั่งให้พวกทหารยกกลับเข้ า เ มือง
ไท้จื๊อขี่ม้าขับพลเดินมาประเดี๋ยวหนึ่ง
แลไปข้างหน้าก็เห็นสัตว์ป่ายืนอยู่มากมาย
หลายตัว พวกพลก็ดีใจพากันเข้าจับได้ต่างคนต่างร้อง

สรรเสริญว่า ไท้จื๊อมีบุญ
มากเทพยดาจึงไล่สัตว์มาให้ดังนี้
พวกเหล่านั้นก็หาได้รู้ว่าความศักดิ์สิทธิ์ของเห้ง
เจียไม่ พวกพลทหารพากันร้องเพลงรื่นเริงมาตามทา

งฝ่ายเห้งเจียพระถังซั ม จั้ ง ค รั้ น ไ ท้ จื๊
อ ก ลั บ ไ ป แ ล้ ว ก็พากันกลับเข้าไปพักยัง

หอ
พระธรรม ประมาณยามเศษเห้งเจียมีธุระในจิตก็หลับ

ไม่ลง จึงผุดลุกขึ้นมาเดิน
มาข้างเตียงพระถังซัมจั้ง เรียกว่าพระอาจารย์ข้าพเ

จ้ามีธุระอย่างหนึ่ง พระถังซัม
จั่งถามว่ามีธุระอะไรหรือเห้งเจียว่าเมื่อกลางวันนี้
พูดอวดแก่ไทจี๊อว่าอันจะจับ
ปิศาจนั้นดุจล้วงของในถุง ข้าพเจ้ามานึกขึ้นได้ว่า
เห็นจะเป็นการยากมากที่สุด
เสียแล้ว พระถังซัมจั่งถามว่ายากด้วยเหตุอย่างไร
เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์ก็รู้
แต่สวดมนต์ไหว้พระเท่านั้น
หาได้รู้การผันแปรอะไรไม่ คำโบราณท่านว่าแม้จับ
โจรก็ต้องรู้ท่วงที ปิศาจนี้มันแปลงทำเป็นพระเจ้าแผ่น

ดินสามปีแล้ว ได้ร่วม
สัมผัสสนมนางใน ขุนนางซ้ายขวาก็เป็นที่รื่นเริงด้วยกั

นทั้งสิ้น แม้ว่าข้าพเจ้าจับ
ได้ปิศาจนั้นก็จะไม่มีข้ออันใดคาดโทษลงได้
พระถังซัมจั้งถามว่าทำไมจึงจะไม่
คาดโทษลงได้ เห้งเจียพูดว่าปิศาจจะพูดว่าข้าพเจ้าไ

ม่มีผิดอะไร มาจับเขาเอาโทษ
อะไรมาชีแจงให้เห็นเท็จและจริง
หากเขาจะพูดอย่างนีเราจะเอาอะไรมาสำแดง
เล่าดูไม่ชอบกล พระถังซัมจังจึงพูดว่าถ้าดังนั้นก็สุดแต่

เห้งเจียจะคิดอ่านให้ ก า ร
สำเร็จได้ก็แล้วกัน เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าได้คิดอุบายไว้อย่างหนึ่ง
เสร็จแล้ว แต่ยังวิตกด้วยพระอาจารย์มีความป้องกัน
พระถังซัมจั้งถามว่าป้องกัน
ด้วยเหตุอะไร เห้งเจียว่าโป๊ยก่ายมีความถือตัวว่า
อาจารย์มีความลำเอียงเข้าแก่
เธอมาก พระถังซัมจั่งพูดว่าอาตมาไม่ลำเอียง
เห้งเจียจะต้องประสงค์อย่างไรหรือ
เห้งเจียจึงพูดว่าจะต้องทำการให้ทันในเวลานี้
คือข้าพเจ้ากับโป๊ยก่ายจะต้อง
เข้าไปในเมืองโอเกยก๊ก และเข้าไปในสวนดอกไม้ที่

บ่อ
(โป๊ก็กลิวลี่แจ๊ว ค้นหา
ซากศพเอามา พรุ่งนี้เราพากันเข้าไปในเมืองทำเป็น

จะขอเปลี่ยนหนังสือเดิ น ท า ง
แม้เห็นปิศาจได้เข้าไปใกล้ถึงแล้ว
ข้าพเจ้าจะตีด้วยกระบอง แม้ว่าปิศาจจะมี
ความโต้ตอบว่ากระไร เราเอาศพนั้นให้เธอดู
และพูดว่า มึงฆ่าพระเจ้าแผ่นดิน
แล้วแปลงตัวปลอมเข้านั่งเมือง

แล้วให้ไท้จื๊อออกมาร้องไห้ดูศพพระราชบิดา
และให้ฮองเฮาออกมาพิจารณาดูพระศพพระราชสามี
และให้ข้าราชการดูพระศพ
เจ้านายของตัว ต้องกระทำอย่างนี้ข้าพเจ้าจึงจะลงมื

อกระทำได้ถนัด เพราะเรามี
สิ่งสำคัญเป็นพยานปรากฏมั่นคงแล้วพระถังซัมจั้งได้ฟัง

เห้งเจียพูดดังนั้น ก็นึกยินดีอยู่ในใจจึงพูดว่า ซึ่
งเห้งเจียคิด
อ่านดงนี้ก็ดีแล้ว วิตกแต่โป๊ยก่ายจะไม่ยอมไป
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้า
พูดว่าอาจารย์คอยป้องกัน ทำไมพระอาจารย์จึงรู้ว่าโ

ป๊ยก่ายจะไม่ยอมไปเล่า
แม้ว่าพระอาจารย์ไม่ลำเอียงแล้วอย่าว่าแต่โป๊ยก่ายค

นเดียวเลย ให้อีกเก้าโป๊ยก่าย
ข้าพเจ้าก็มีปัญญาคิดให้ตามหลังข้าพเจ้าไปได้พระถังซั

มจั้งพูดว่าตามใจเห้ง
เจียเห็นชอบเห็นควรอย่างใดก็จงทำเถิด
เห้งเจียจึงเดินไปริมเตียงโป๊ยก่ายร้อง
เรียกว่าโป๊ยก่ายจงลุกขึ้นเถิด โป๊ยก่ายขี้เซาไม่ลุก

เห้งเจียเปิดมุ้งดึงใบหูให้ลุกขึ้น
โป๊ยก่ายตกใจพูดว่า ป่านนี้แล้วก็ยังไม่นอน
จะมาหยอกอะไรกันอยู่อีก นอนเอา
กำลังไว้พรุ่งนี้จะได้เดิน เห้งเจียพูดว่าไม่ใช่หยอกเล่

น มีธุระสำคัญจะใคร่ให้ โ ป๊ ย
ก่ายไปด้วยกัน โป๊ยก่ายถามว่า มีธุระอะไรที่ไหน
เห้งเจียบอกว่า น้องไม่ได้ยิน
หรือเมื่อกลางวันนี้ไท้จือเธอมาพูดแก่พระอาจารย์ว่า
ปิศาจนันมีของวิเศษวันพรุ่ง
นี้พวกเราจะเข้าไปในเมืองก็คงจะไม่ทันต่อสู้กับปิศาจ

แต่วิตกว่าปีศาจมีของ วิ เ ศ ษ
ก็จะกลับให้ร้ายแก่พวกเรา
จำเป็นพวกเราจะต้องลงมือเสียก่อน ลักเอาของ
วิเศษนั้นมาเสียจะมิดีหรือโป๊ยก่ายว่า
นี่พี่จะหลอกให้ข้าไปเป็นโจรขโมยด้วยหรือ
ถ้าดังนั้นข้าพเจ้าไป
ด้วยไม่ได้ หากว่าไปกับพี่แม้ได้ของวิเศษมาข้าพเจ้าจ

ะเอาเป็นของข้าพเจ้า พี่จะ
ยอมให้ข้าพเจ้าหรือ เห้งเจียบอกว่าพี่จะยอมให้ของวิ

เศษแก่น้อง ตัวพี่จะขอแต่
ชื่อเสียงเท่านั้น โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ดีใจผุดลุกขึ้นหยิ

บเอาเสื้อใส่เสร็จแล้ ว ก็
พร้อมกันค่อย ๆ เปิดประตูออก
เห้งเจียโป๊ยก่ายก็เหาะไปยังเมืองโอเกยก๊กเวลา
นั้นตีกลองยามได้สองยาม โป๊ยก่ายเห้งเจียก็ลงเดินเ

ข้าไปยังกำแพงชั้นในแ ผ่ น ขึ้ น
ไปบนกำแพงแล้วโดดลงไปยังพื้น
ก็พากันเดินเที่ยวค้นหาสวนดอกไม้ เห้งเจีย
เดินมาก่อนเห็นประตูลั่นกุญแจไว้แน่นหนาเห้งเจียบอก

โป๊ยก่ายให้ลงมือ โป๊ยก่าย
เอาคราดสับกระชากประตูก็หักพังล้มลงไปสิ้น
เห้งเจียกระโดดเข้าไปก่อน โป๊ยก่าย
ตกใจยืดเห้งเจียไว้ พูดว่าเราเป็นขโมยทำอึกทึกอย่า

งนี้ เรารู้เขามิจับตัวเราไ ป
ชำระหรือจะไม่ถึงความตายดอกหรือ
เห้งเจียพูดว่าน้องยังไม่รู้ น้องจงพิเคราะห์
ดูในสวนนี้ มีต้นผลไม้ดอกไม้ประหลาดต่างๆ
ดูงดงามหาที่เปรียบมิได้ โป๊ยก่าย
วาไปสนุกทำไมกับของเหล่านั้น
รีบไปธุระของเราให้เสร็จจะได้กลับ เห้งเจียจึง
คิดขึ้นได้ว่า พระอาจารย์ได้ฝันเห็นว่า
ที่ใต้ต้นกล้วยนั้นมีบ่อ แลไปก็เห็นต้น
กล้วยมีอยู่ต้นหนึ่งเห้งเจียบอกโป๊ยก่ายว่า
ของวิเศษนั้นอยู่ใต้ต้นกล้วยนี้ จงรีบ

ลงมือขุดเถิด โป๊ยก่ายก็เอาคราดสับลงกระชากต้นกล้

วยล้มลงแล้วค่อย ๆ เอา
ปากคุ้ยดินขึ้นประมาณลึกสักสามสี่ศอก
ก็แลเห็นมีแผ่นศิลาใหญ่ปิดขวางอยู่ โป๊ย
ก่ายดีใจพูดว่า พี่เห้งเจียเห็นจะมีของวิเศษจริง
จึงมีแผ่นศิลาปิดอยู่อย่างนี้ เห้ง
เจียบอกว่าจงงัดเอาแผ่นศิลานั้นขึ้น
โป๊ยก่ายก็เอาปากคุ้ยงัดแผ่นศิลานั้นขึ้นแล้ว
เห็นมีแสงสว่างฟุ้งขึ้นมาเป็นวาววับ
โป๊ยก่ายดีใจว่าเป็นของวิเศษ ครั้นพิจารณา
ดูก็เป็นบ่อ ด้วยแสงพระจันทร์ส่องลงไปจึงได้มีแสงระ

ยับขึ้นดังนั้น โป๊ยก่ายว่าถ้า
รู้ว่าเป็นดังนี้ เราได้ติดเอาเชือกมาด้วยก็จะดีได้ลงไ

ป เห้งเจียถามว่าจะลงไ ป ห รื อ
โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าจะลงไป
เห้งเจียว่าถ้าจะลงไปก็ผลัดเสื้อกางเกงเสีย พี่จะทำ
ให้ลงไปได้โป๊ยก่ายก็ผลัดเสื้อกางเกง
เห้งเจียก็เอากระบองวิเศษร้องให้ยาว กระ
บองก็ยาวออกแปดเก้าศอกบอกโป๊ยก่ายให้กอดหัวกระ

บอง แล้วเห้งเจียก็ค่อย ๆ
หย่อนลงไปในบ่อ ครั้นถึงหลังน้ำเห้งเจียร้องถามว่า
เห็นของวิเศษหรือยัง โป๊ยก่าย

ว่าของวิเศษไม่เห็น ๆ แต่น้ำเท่านั้น
เห้งเจียว่าของวิเศษนันจมอยู่กันบ่อ จงดำ
ลงไปเอาขึ้นมา โป๊ยก่ายถนัดในการนำ
เมื่อได้ฟังเห้งเจียพูดดังนันก็ปล่อยจาก
กระบองดำมุดลงไป บ่อนั้นลึกลงไปยังบาดาล
โป๊ยก่ายดำลงไปทีหนึ่งก็ลืมตาแล
ดูเห็นมีติกสูง มีหนังสือจดไว้ที่หน้าประตูว่าตำหนัก
(จุ๊ยเจียเกง) โป๊ยก่ายเห็นดัง
นันก็ตกใจ สำคัญว่านีเราออกท้องทะเลใหญ่
ด้วยเดิมโป๊ยก่ายก็มิได้รู้ว่าบ่อนัน
ทะลุไปถึงบาดาล บังเอิญบริวารพวกพระยานาคเที่ยว

ตระเวนตามชายทะเล มา
พบโป๊ยก่ายเข้าก็รีบไปบอกแก่ฮั้ยเล่งอ๋องว่า
ข้าพเจ้าไปพบคนผู้หนึ่งปากยาวหู
ใหญ่แหวกน้ำเดินมาขอไต้อ๋องได้ทราบเล่งอ๋องได้ฟังดั

งนั้นจึงพูดว่า เห็นทีจะเป็นพ่องง่วนโซ่ ย เมื่
อ ว า น นี้ เทพารักษ์
ได้มานำเอาวิญญาณจิตของเจ้าเมืองโอเกยก๊กไปหาถั

งซัมจั้ง บัดนี้จะมาถึงดอก
กระมัง จึงเดินออกมาหน้าตำหนักและเห็นโป๊ยก่าย
จึงเรียกว่าพี่พ่องง่วนโซ่ยเข้า
มาพักข้างในก่อน โป๊ยก่ายแลไปเห็นเล่งอ้องก็ค่อยดีใ

จด้วยคุ้นเคยกันมาแต่ ก่อนจึงคำนับ
แล้วเข้านั่ง เล่งอ๋องถามว่า
โป๊ยก่ายเข้าไปข้างในตัวยังเปียกน้ำอยู่
ข้าพเจ้าได้ยินว่า ท่านรักษาพระถังซัมจั๋งไปประเทศไ

ซทีอาราธนาพระธรรม ทำไม
ท่านจึงลงมาถึงที่นี่ได้ โป๊ยก่ายตอบว่า
อันความจริงก็จริงดังท่านถาม แต่พี่ซึง
หงอคงให้ข้าพเจ้าลงมาเอาของวิเศษอะไรที่ท่านก็ไม่

รู้ เล่งอ๋องพูดว่า ข้าพเจ้าจะ
เอาของวิเศษอะไรที่ไหนมาให้
ไม่เหมือนท่านเล่งอ๋องตามมหาสมุทรใหญ่เธอ
เหาะหินเปลี่ยนแปลงรูปกายได้ จึงจะมีของวิเศษ
ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่แต่ตะวันก็มิได้
เห็นจะเอาของวิเศษที่ไหนมาโป๊ยก่ายพูดว่าท่านเล่งอ่

อง อย่าหลีกเลี่ยงไปเลยแ ม้มีแล้วจ
งเอาออกมาเถิด
เล่งอ้องพูดว่ามีก็มีอยู่สิ่งหนึ่ง
แต่เอาออกไม่ได้ท่านง่วนโซ่ยไปดูเอาเองเถิด โป๊ย
ท่ายว่าดีแล้ว ๆ โป๊ยก่ายเดินตามเล่งอ๋องไปดู
ครั้นถึงที่ห้องหอระเบียง เล่งอ๋อง
ยกมือชี้ว่านี่แหละของวิเศษแล้ว
โป๊ยก่ายแลไปก็เห็นคนนอนอยู่บนเตียง ตัวยาว
หกศอก เล่งอ๋องพูดว่านี่แหละคือของวิเศษ
โป๊ยก่ายเดินเข้าไปใกล้พิจารณาดูก็
เห็นเป็นซากศพคนตาย บนศีรษะสวมหมวกอย่างกษัตริ

ย์ พร้อมเครื่องแต่งตัว
ล้วนแต่เครื่องกษัตริย์ โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้

วพูดวา ของวิเศษอย่างนี้
เมื่อข้าพเจ้าอยู่เป็นปิศาจ
เอามากินเสียกระดูกกองเท่าภูเขา อย่างนี้จะว่าของ
วิเศษอะไรได้ เล่งอ๋องพูดว่า
ท่านง่วนโซ่ยยังไม่ทราบ นี่แหละคือพระเจ้าแผ่นดิน
(โอเกยก๊ก) ตกลงมาในบ่อนี้ถึงแก่ความตาย
ข้าพเจ้าเอาแก้ววิเศษใส่ปากไว้ รูป
กายจึงยังไม่เน่าเปื่อยพองอยู่มาได้จนทุกวันนี้
แม้ว่าท่านเอาขึ้นไปให้หงอคงบางที
จะหายาวิเศษแก้ฟื้นเป็นขึ้นได้แล้ว
สารพัดของวิเศษท่านจะปรารถนาอย่างไรก็คง
ได้ทั้งสิ้นโป๊ยก่ายพูดว่าถ้ากระนั้นท่านเล่งอ๋องกับข้าพเ

จ้าช่วยกันหามออกไปท่ า น จ ะ ใ ห้
เงินข้าพเจ้าหรือ เล่งอ๋องพูดว่าความจริงนั้นเงินของ

ข้าพเจ้าก็ไม่มี ข้าพเจ้าจะเอา
ที่ไหนมาให้ท่านเล่า โป๊ยก่ายพูดว่าท่านใช้คนทำไมไม่

มีเงินเล่า ถ้าไม่มีเงินข้าพเจ้า

ก็ไม่หามละเล่งอ๋องพูดว่าท่านไม่หามก็เชิญออกไปเถิด

โป๊ยก่ายก็เดินกลับออ ก ไ ป เล่งอ๋อง
จึงเรียกบริวารสองคนให้หามศพนั้นออกนอกประตูแล้ว

เอาแก้ววิเศษบังน้ำ โป๊ย
ก่ายหันหน้ามาดูก็ไม่เห็นห้องหอเอามือไปคลำดูก็ถูกซา

กศพก็ตกใจรีบโผล่ขึ้น บ น
หลังน้ำ เกาะอยู่ข้างริมบ่อร้องเรียกว่าพี่เห้งเจีย
ส่งไม้กระบองลงมารับข้าพเจ้าด้วย
เห้งเจียร้องถามลงไปว่า มีของวิเศษหรือเปล่า
โป๊ยก่ายบอกว่าข้างก้นนั้นมี
พระยานาคบอกให้ข้าพเจ้าหามศพคนตายขึ้นมา
ข้าพเจ้าไม่ยอมหาม เห้งเจียบอก
ว่านั่นแหละของวิเศษแล้ว ทำไมจึงไม่หามขึ้นมาเล่า
โป๊ยก่ายบอกว่าเป็นซากศพ
เปรอะเปื้อนข้าพเจ้าจะหามอย่างไร
เห้งเจียว่าถ้าเจ้าไม่หามศพขึ้นมาข้าจะกลับไป
วัดนอนให้สบายใจดีกว่าโป๊ยก่ายตกใจพูดว่า
พี่อย่าเพิ่งไปคอยข้าพเจ้าก่อนจะกลับไปหามขึ้นมา
โป๊ย
ก่ายดำลงไปคลำค้นหาพบแล้วก็พยุงยกขึ้นวางบนหลังแ

บกกลับขึ้นมา โผล่พ้นน้ำ
แล้วจึงร้องเรียกว่าพี่เห้งเจียส่งกระบองลงมารับทีเถิ

ด เห้งเจียก็หย่อนกระบอ ง ล ง ไ ป
โป๊ยก่ายก็อ้าปากกัดกระบอง เห้งเจียก็ค่อย ๆ
ลากขึ้นมา โป๊ยก่ายก็วางซากศพ
นั้นลง เอาเสื้อผ้าผลัดเห้งเจียก็มาพิจารณาดู
เห็นรูปกายก็ยังสดใสดุจคนเป็น
จึงหันหน้ามาพูดแก่โป๊ยก่ายว่า
คนนี้ตายได้สามปีแล้วทำไมจึงไม่ทรุดโทรมเน่าเปื่อย
โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ยังไม่รู้ที่ใต้บ่อนี้มีเลงอ้อง
บอกแก่ข้าพเจ้าว่า เธอได้เอาแก้วมณี
วิเศษใส่ไว้ในปากศพ รูปกายจึงมิได้ทรุดโทรม
เห้งเจียว่าเหมาะแล้ว ๆ ข้อหนึ่ง
เธอยังมิได้แก้แค้น ข้อสองจะให้พวกเราสำเร็จคิด
โป๊ยก่ายจงรีบแบกไปเถิดโป๊ยก่ายถามว่าจะให้แบกไป

ที่ไหน เห้งเจียว่าแบกกลับไปห า อ า
จ า ร ย์ โป๊ยก่าย
บ่นว่าเรากำลังนอนดี ๆ ถูกอ้ายหัวลิงมันหลอกว่ามีขอ

งวิเศษ แล้วมิหนำซ้ำใช้ให้
เราแบกคนตายไปอีก เราไม่แบกไปแล้ว
เห้งเจียว่าถ้าเจ้าไม่แบกไป ก็จงนอนลง
ให้เราตีเสียยี่สิบที่โป๊ยก่ายตกใจพูดว่า
ไม้กระบองใหญ่แม้จะตียี่สิบที ก็จะเหมือน
พระเจ้าแผ่นดินนี้เป็นแน่ เห้งเจียพูดว่าแม้เจ้ากลัวตา

ย ก็จงรีบแบกศพนี้ไปโดย
เร็วเถิดข้าจะได้ไม่ตี โป๊ยก่ายก็เข้าพยุงศพขึ้นบนหลัง

แบกออกจากสวนดอกไม้
เห้งเจียก็ร่ายพระคาถา บันดาลเป็นม้วนลมเป่าหอบเ

อาโป๊ยก่ายข้ามพ้นกำแ พ ง
เมืองออกมา เห้งเจียโป๊ยก่ายก็ลงยังพื้นค่อย ๆ
เดินไป โป๊ยก่ายเดินพลางนึก
แค้นใจว่าอ้ายลิงนี้มันทรกรรมกู
กูกลับไปถึงต่อหน้าพระอาจารย์จะแก้แค้นมันบ้าง
เดินมาประเดี๋ยวก็ถึงวัด เดินเข้ามาที่หอ
เอาศพวางลงที่หน้าประตู แล้วร้องเรียก
ว่าอาจารย์ลงมาดูเถิด พระถังซัมจั่งถามว่าดูอะไร
โป๊ยก่ายพูดว่าไม่ทราบว่าปู่ย่า
ตายายหรือชวดอะไรของพี่เห้งเจีย
ใช้ให้ข้าพเจ้าแบกมานี่แล้วพระถังซัมจั้งก็รีบเปิดประตู

ออกมาดู เห็นรูปพระมหากษัตริย์ ยั ง
ส ด ใ ส อ ยู่ มิ ไ ด้
แปรปรวน ดูดุจยังมีชีวิตอยู่ พระถังซัมจังเห็นดังนี้ก็เกิ

ดความสังเวชพูดว่า ไม่รู้
พระองค์ทำกรรมเวรไว้อย่างไรจึงให้เขาคิดฆ่าได้อย่

างนี้ และทั้งบุตรภรรยาและ
ขุนนางข้าราชการและราษฎรทั้งบ้านทั้งเมืองก็ไม่มีใค

รรู้เหตุผลคิดดูก็น่าส ง ส า ร
พูดดังนั้นแล้วน้ำตาก็ไหลตกลงพรั่งพราย
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
เธอก็มิใช่วงศาคณาญาติของอาจารย์
ทำไมจึงได้ร้องไห้ร้องห่มเอาจริงเอาจัง
อย่างนั้นพระถังซัมจั่งพูดว่าเราบวชเป็นสมณะต้องมีจิต

กรุณาปรานีจึงจะควรโ ป๊ ย ก่ า ย
ทำไมจึงมีจิตคัดง้างอย่างนั้นเล่า
โป๊ยก่ายพูดว่าไม่ใช่คัดง้าง คือเหตุที่พี่เห้งเจีย
ได้พูดแก่ข้าพเจ้าว่า เธอจะแก้ให้ฟื้นขึ้นอย่างเดิม
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น จึง
เรียกเห้งเจียมาพูดว่าแม้ฝีมือประสิทธิ์แก้ให้พระมหาก

ษัตริย์กลับเป็นมาได้
สร้างกุศลสักเจ็ดวันก็สู้ไม่ได้ เห้งเจียพูดว่า
ทำไมพระอาจารย์จึงไปเชื่ออ้ายชาติ
หมูกินรำอย่างนั้นเล่า อันธรรมดาคนตายแล้วได้เจ็ดวั

นก็ดี หรือเดือนหนึ่งก็ดี ใน
มนุษยโลกก็สิ้นกรรมเวรแล้ว ย่อมเคลื่อนไปปฏิสนธิต่อ

เข้าแห่งภพหน้าถือเอา
กำเนิดมีวิญญาณอีก ในภพใดภพหนึ่ง
ก็นี่ตายมาได้ถึงสามปีแล้ว ทำอย่างไร
จึงจะแก้ให้คืนกลับเป็นมาได้เล่าพระถังซัมจั้งได้ฟังเห้

งเจียพูดชี้แจงดังนั้น
จึงพูดว่าถ้าดังนั้นก็เห็นจ ะ แ ก้ ไ ม่ ไ ด้
โป๊ยก่ายยังไม่หายโกรธ พูดว่าอาจารย์ถูกเธอหลอกแ

ล้ว ท่านลองภาวนาคาถาดู
ที่เธอจะแก้ได้หรือไม่ พระถังซัมจั้งก็เชื่อจึงภาวนา
เห้งเจียก็ปวดศีรษะนัยน์ตา
ทะเล้นออกมาเหลือจะทนได้จึงร้องขอพระอาจารย์ว่า

ท่านจงหยุดก่อน ข้าพเจ้า
จะคิดอ่านแก้ไขให้จงได้ พระถังซัมจั้งว่าจะแก้อย่างไ

ร จงบอกให้เรารู้ เห้งเจียตอบว่า
จะต้องไปหาพระยามัจจุราชเงียมกุน
รับวิญญาณมาจึงจะแก้ได้ โป๊ยก่ายวาพระ
อาจารย์อย่าเชื่อ เธอพูดว่าไม่ต้องไปหาเงียมกุนในม

นุษยโลกแก้จึงจะเห็นคุ ณ
พระถังซัมจั้งเชื่อฟังโป๊ยก่ายก็ยิ่งภาวนา
เห้งเจียก็รับว่าจะรักษาในมนุษยโลกนี้แหละ
โป๊ยก่ายว่าพระอาจารย์อย่าหยุดภาวนาไปเถิด
เห้งเจียด่าว่าอ้ายโป๊ยก่าย อ้าย
สัตว์เดียรัจฉาน มึงยุให้อาจารย์ภาวนาให้กูได้ความเ

จ็บโป๊ยก่ายหัวเราะแล้ ว พู ด ว่ า
พี่เห้งเจียแกซิรู้จักแกล้งข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่รู้จักแกล้งแกบ้างหรือ เห้งเจียจึง
พูดว่าอาจารย์จงหยุดเถิดรอให้ข้าพเจ้าไปหายามาแก้

เถิด พระถังซัมจั้งว่าจะไป
หายาทีไหน เห้งเจียบอกว่าจะไปหายาบนสวรรค์
คือจะไปหาท้ายเสียงเล่ากุน
ขอยาวิเศษสักเม็ดหนึ่งเรียกวิญญาณเข้ารูปได้
ก็จะฟื้นขึ้นยังเดิม พระถังซัมจัง
จึงบอกว่า เห้งเจียจงรีบไปหายาเถิดอย่าได้ช้าเลยเ

ห้งเจียว่าเวลานี้ก็ได้ ส า ม ย า
ม ม า แ ล้ ว จะไปมาก็พอสว่างพอดี
คนก็กำลังนอน
เงียบสงัด จะได้ใครร้องไห้ศพสักคนหนึ่งจึงจะดี
โป๊ยก่ายว่าพี่เห้งเจียไม่ต้องพูด
การร้องไห้เป็นธุระของข้าพเจ้าจะร้องเอง
เชิญพี่ไปหายาเถิดอย่าเป็นห่วงเลย
เห้งเจียพูดว่าไหนเจ้าลองร้องไห้ข้าฟังเป็นตัวอย่างดู

ที่หรือจะได้หรือไม่ โป๊ยก่ายก็
อ้าปากร้องไห้ไม่หยุดสะอึกสะอื้นคร่ำครวญดุจคนร้องไ

ห้หน้าศพจริง ๆ โปยก่าย
ร้องจนผู้ฟังเกิดความสมเพชน้ำตาออก
พระถังซัมจังได้ฟังโป๊ยก่ายคร่ำครวญก็
เกิดสังเวชสลดจิตจนน้ำตาไหล
เห้งเจียก็อดหัวเราะไม่ได้แล้วพูดว่า ร้องไห้อย่าง
นี้ดีแล้ว จงร้องไปอย่าหยุด แม้ว่าไม่ร้องจะเฆี่ยนยี่สิบ

ทีโป๊ยก่ายพูดว่าพี่จง ไ ป เ ถิ ด
พนักงานร้องไห้อยู่กับข้าพเจ้าเองเห้งเจียก็เหาะขึ้นไ

ปยังประตูสวรรค์น่ำที ห มึ ง ชั้
น ดุ สิ ต เ ข้ า ไ ป ยั ง วิ ม า น ท้ า ย เ
สียง
เล่ากุน เดินเข้าไปในประตู เวลานั้นท้ายเสียงเล่ากุ

น กำลังปรุงยาอยู่ในห้อ ง ย า
เห็นเห้งเจียเข้ามา ร้องสั่งสานุศิษย์ทั้งหลายว่าจงระ

วังยา อ้ายหัวขโมยยามาแล้ว

เห้งเจียคำนับแล้วก็พูดว่าข้าพเจ้าเดี๋ยวนี้ไม่เหมือนแต่

ก่อนแล้ว ท้ายเสียงเล่ากุน
ถามว่า อ้ายลูกลิงทำไมไม่ไปตามพระถังซัมจั่ง
มาที่นี่มีธุระอะไรหรือ เห้งเจียจึง
เล่าเหตุ ซึ่งพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก็กให้เล่ากุนฟังทุก

ประการ บัดนี้ข้าพเจ้ามาขอ
ความกรุณา ขอยาวิเศษที่เรียกวิญญาณให้คืนได้สักพันเ

ม็ด จะได้เอาไปแก้พระ
เจ้าแผ่นดินโอเกยก๊กให้กลับเป็นมาตามเดิมเล่ากุนพูด

ว่ายาวิเศษจะขอไปพัน เ ม็ ด
นั้ น จ ะ เ อ า ไ ป กิ น เ ล่ น ต่ า ง ข้ า
วหรือ ยานั้น
ไม่มีจงไปเถิด เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
โปรดให้ทานสักร้อยเม็ดก็เอาเถิด ท้าย
เสียงเล่ากุนพูดว่าไม่มีจงไปเถิด
เห้งเจียก็ลุกขึ้นเดินออกไป ท้ายเสียงเล่ากุนหวน
คิดขึ้นมาว่าเห็นจะไม่ได้การ ด้วยอ้ายลิงตัวนี้ฝีมือดีตัว

สำคัญบอกให้ไปก็ไปเอ า ง่ า
ย ๆ

ดังนี้ มันคงจะหวนกลับมาลักเอายาเป็นแน่
คิดเห็นดังนั้นแล้วก็เดินตามออกมา
เรียกว่าเห้งเจียจงกลับมาก่อนเราจะให้ยาไปแต่สักห

นึ่งเม็ดเห้งเจียพูดว่ า ท่ า น
ท้ายเสียงเล่ากุน แม้ว่ารู้ฝีมือ
ข้าพเจ้าก็จงเอายามาให้เสียดี ๆ ท้ายเสียงเล่ากุน
ก็เอาน้ำเต้ามาเทยาออก หยิบยาหนึ่งเม็ดส่งให้เห้งเ

จีย เห้งเจียรับยานั้นมาแล้ ว ก็
คำนับลาท้ายเสียงเล่ากุนออกจากประตูน้ำทีหมึงเหาะ

มายังวัดโป๊ลีมยี่ ก็ยังได้ยิน
เสียงโป๊ยก่ายร้องไห้อยู่ไม่หยุด
เห้งเจียก็เข้ามายังหอธรรมร้องเรียกอาจารย์ พระ
ถังซัมจั๋งถามว่าเห้งเจียมาแล้วหรือได้ยามาหรือไม่เห้

งเจียบอกว่าได้มาแล้ว
จึงร้องบอกโป๊ยก่ายว่าไ ม่ ต้ อ ง ร้องไห้แล้ว
จงหลีก
ไปร้องที่อื่นเถิด แล้วเรียกซัวเจ๋งให้ไปตักน้ำมาซัวเจ้

งก็เอาถ้วยแก้วไปตักน้ ำ ที่ บ่
อ

มาส่งให้เห้งเจีย เห้งเจียก็คายยาออกจากปากวางล

งในปากศพพระเจ้าแผ่น ดิ น
แล้ว
เอาน้ำกรอกลงไป ยาก็ลงไปในท้องบัดเดี๋ยวก็ได้ยินท้

องร้อง แต่ร่างกายยังไหวติง
ไม่ได้ พระถังซัมจังว่าตายมานานแล้วลมกำลังก็สิ้นเสี

ยแล้ว อย่างนี้ถ้าได้ใครต่อ
ลมจึงจะฟื้นได้ โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าจะต่

อให้ พระถังซัมจั้งว่า ตัวกิน
สัตว์เมือกคาวยังอยู่ลมปากไม่สะอาด
ให้เห้งเจียเขาต่อเถิด เพราะเขาบวชเรียน
ตั้งแต่เล็กมา กินแต่ผลไม้ลมก็สะอาดดี
เห้งเจียนั่งก้มลงเอาปากจรดกับปากศพ
พระเจ้าแผ่นดินแล้ว เปิดปากออกเป่าลมเข้าไปในคอ

หอยลมก็แล่นลงไปกระทั่ ง
ท้องน้อย สักประเดี๋ยวมือและเท้าก็กระดิกได้
และร้องเรียกพระอาจารย์คำหนึ่ง
มีผุดลุกขึ้นคุกเข่าอยู่กับพื้นพูดว่าเมื่อคืนวานนี้
ยังจำได้ว่าจิตยังเป็นผีมานมัสการ

ท่าน วันนี้กลับคืนเป็นอย่างมนุษยโลกแล้ว
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็เข้าพยุง
ประคองให้ลุกขึ้น เชิญให้นั่งที่อันสมควรแล้วฝ่ายพระส

งฆ์ในวัดจัดของแจมาถ ว า
ย พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง เ ว ล า เ ช้ า
และไปเห็นพระ
เจ้าแผ่นดินก็พากันตกใจมีความสงสัย
เห้งเจียจึงเดินออกไปบอกว่าท่านทั้งหลาย
อย่ามีความสงสัยเลย นี่คือพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก
เป็นเจ้านายของท่านทั้งหลาย
เมื่อสามปีก่อนปิศาจมันฆ่าตาย
เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าช่วยชีวิตกลับคืนมาได้วันนี้จะ
เข้าไปในเมืองชำระให้รู้เท็จและจริง
แม้มีเครื่องแจขอให้พวกข้าพเจ้ากินสักมื้อหนึ่ง
จะได้เข้าไปในเมือง พวกพระสงฆ์เมื่อได้ฟังเห้งเจีย

ชี้แจงดังนั้น ก็จัดเครื่องแจมา
เลี้ยง เห้งเจียจึงบอกให้เจ้าเมืองถอดเครื่องสำหรับ

กษัตริย์นั้นออกเสีย ขอผ้าขาว
สมภารมาสองผืนผลัดนุ่งห่มเป็นตาปะขาวดาบส
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้ว
พูดว่าท่านแต่งตัวดังนี้ตามพวกข้าพเจ้าเข้าไปในเมือง

พระเจ้าแผ่นดินคุกเข่ า ล

ง คำนับแล้วพูดว่า
ท่านเปรียบประดุจบิดามาร ดา
บังเกิดข้าพเจ้ามาใหม่ ท่านไปไหนข้าพเจ้าจะขอติดต

ามท่านไปกว่าจะหาชีวิ ต
ไม่
เห้งเจียว่าท่านไม่ต้องไป เมื่อไปในเมืองกำจัดปิศาจ

แล้ว ท่านจะได้อยู่รักษาบ้า
น
เมืองและราษฎรต่อไป พวกข้าพเจ้าก็จะขอลาไปไซที

พูดดังนั้นแล้วก็พร้อม กัน
ออกจากวัด ตรงมายังเมืองโอเกยก๊กฝ่ายพระสงฆ์ใน

วัดห้าร้อยรูป
ก็เดินตามออกมาส่งจนสิ้ น เ ข ต อ า ว า
ส เห้งเจีย
จึงพูดแก่พระสงฆ์ทั้งหลายว่าขอท่านทั้งหลายจงกลับยัง

กุฎีวิหารเถิด อย่าติดตาม
มาให้อื้อฉาวเลยจะทำให้เสียการไป
จงรักษาแต่เครื่องของพระมหากษัตริย์ไว้ให้จงดี
เมื่อข้าพเจ้ากำจัดปิศาจแล้ว

ท่านทั้งหลายจึงค่อยนำมาถวายเถิด ข้าพเจ้าจะได้
เสนอความชอบให้แก่ท่านทั้งหลาย
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็พา
กันกลับวัดทั้งสิ้นฝ่ายพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์เดินมาได้

ครึ่งวันก็ถึงเมืองโอเก ย
ก๊ ก ครั้นเดินเข้า
ไปใกล้กำแพงเมือง เห้งเจียจึงเชิญให้อาจารย์ลงจา

กม้าแล้ว
ห้าคนก็พากันเดินเข้า
ไปในเมือง ครั้นถึงประตูพระราชวังเห้งเจียบอกแก่ขุ

นนางกรมวังว่า พวกข้าพเจ้า
อยู่เมืองไต้ถัง พระเจ้าถึงไทจงฮ่องเต้
มีรับสั่งให้ไปประเทศไซที อาราธนาพระไตร
ปิฎกธรรม บัดนี้มาถึงนี่จะขอประทานเปลี่ยนหนังสือเดิ

นทาง ขอท่านเจ้าพนักงาน
ได้นำความขึ้นกราบทูลให้ทรงทราบ
อันกุศลก็จะมีแก่ท่านด้วย พวกขันทีก็นำ
ความขึ้นกราบทูลทรงทราบแล้ว
จึงรับสั่งให้นำเข้าไป่เฝ้า พวกขันทีจึงออกมาพา
พระถังซัมจั้งกับศิษย์เข้าไปเฝ้าครั้นถึงหน้าพระที่นั่ง
เห็นขุนนางข้าราชการซ้ายขวายืนเฝ้าอยู่ตามหน้าที่เป็

น
ลำดับ เห้งเจียจึงนำพระถังซัมจั่งมายืนอยู่ข้างหน้าไม่

สะดุ้งหวาดหวั่น พวกขุนนาง
แลเห็นดังนั้น ต่างก็ตกใจทุก ๆ คนแล้วพูดว่า
พระสงฆ์ป่าดงอะไรที่ไหนมาก็ไม่รู้
เข้าเฝ้าเจ้านายก็ไม่มีความเคารพคารวะอย่างนี้
ขุนนางเหล่านั้นพูดยังไม่ทันขาดคำ
พระยามารก็ถามว่า พระสงฆ์เหล่านี้อยู่ที่ไหน
เห้งเจียทำหน้าชื่นพูดว่าพวกข้าพเจ้า
อยู่เมืองไต้ถังอันเป็นพระมหานครใหญ่
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ รับสั่งให้ไปเมือง
ไซทีอาราธนาพระธรรมบัดนี้มาถึงเมืองนี้จะขอเปลี่ยน

หนังสือเดินทางตามตา ม
ธรรมเนียม พระยามารว่าหนังสืออยู่ที่ไหนจงเอามาดู

เห้งเจียจึงเอาหนังสื
อ ส่ ง ขึ้ น
ไปถวาย พระยามารรับแล้วคลี่ออกอ่าน
ถามว่าเดินออกจากเมืองแต่คนเดียวมา
ตามทางได้ศิษย์อีกสามคน รวมเป็นสี่คนด้วยกัน
ก็อีกคนหนึ่งนั้นทำไมไม่มีใน
หนังสือดูน่าสงสัย คนนั้นคือชื่อแซ่อะไรและอยู่ที่ไหนจับ

มาดูทีหรือเจ้าเมืองไ อ
เ ก ย ก๊ ก ไ ด้ ยิ น ดั ง นั้ น ก็ ต ก ใ จ
จนตัวสั่นสิ้นสติถามเห้งเ จีย ว่า จะ ทำ
อย่างไรดี เห้งเจียจึงมาจับมือพูดว่าท่านอย่ากลัวข้าพ

เจ้าจะรับแทนท่านเอง
เห้ง
เจียจึงเดินขึ้นมาข้างหน้า บอกว่าคนนั้นเป็นใบ้พูดไม่อ

อก หูก็หนวกไม่ได้ยินเสีย
ง
พูด อันการร้ายดีมูลเหตุของคนนั้น
ข้าพเจ้าทราบได้ทั้งสิ้น สามารถจะชี้แจงแทน
ได้ทุกประการ พระยามารพูดว่า
ถ้ากระนั้นจงชี้แจงตามความจริงจะได้ไม่ต้อง
ถือโทษโกรธขึ้ง เห้งเจียจึงพูดว่า
คนนั้นตั้งแต่เล็กมาจนแก่ หูหนวกเป็นใบ้ จิตใจ
ซึมเซอะบ้านเรือนเคหาก็ปนปี้บ้านเกิดเมืองเดิมอยู่ตำ

บลนี้เมื่อห้าปีก่อนก็ท รุ
ด โ ท ร ม
แห้งแล้งไม่มีฝน ชาวชนทั้งหลายได้รับความเดือดร้อน

อดอยาก ครั้งนั้นมีอาจารย์
(ช่วนจิน) มาจากเขาเจงน่ำซัว

มีวิชาเรียกลมเรียกฝนได้ ต่อมาช่วนจินเอาคนนั้น
ผลักลงบ่อแล้ว ชิงเอาราชสมบัติมาจนเท่าบัดนี้ได้สาม

ปีแล้ว
ข้าพเจ้าได้ช่วยเป็น
กำลังแก้ไขตายแล้วให้กลับเป็นขึ้น
จะมาที่ประสาทกิมหลวนเต้ยนี้ เพื่อจะใคร่รู้
เท็จจริงจับปิศาจมารร้ายฆ่าเสียแล้ว
จะได้ยกขึ้นครองราชสมบัติไปตามเดิมเมื่อปิศาจมารร้

ายได้ฟังเห้งเจียชี้แจ
งดังนั้น มีความสะดุ้งตกใจกลัวสีหน้าเผือด
สลดลงทันที ลุกจากที่เดินมาชักเอาเกี่ยมที่ขุนนางนาย

ทหารออกอันหนึ่งได้แล้
ว
ก็เหาะหนีขึ้นไปยังอากาศ ซัวเจ๊งโกรธร้องดุจเสียงฟ้

าลั่น
โป๊ยก่ายก็เคืองเห้งเจี ย
ว่า เพราะพูดเอาเรื่องเหล่านั้นมาให้มันรู้
มันจึงร้อนนใจอยู่มิได้ จึงดั้นเมฆหนีไป
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า พี่น้องทั้งหลายอย่าพูดวุ่นว

ายไป จงให้เชิญไท้จื้อมา
คำนับพระราชบิดาก่อน แล้วให้เชิญฮองเฮาสนมนางใ

นออกมารับพระราชสามี
และให้ขุนนางทั้งหลายมาคำนับเจ้าเดิมของตนแล้วจึง

ค่อยคิดจับปิศาจ
ซัวเจ๋งก็
จัดการตามสั่งทุกประการฝ่ายเห้งเจียก็รีบเหาะขึ้นกล

างอากาศ
แลไปทั่วทั้งแปดทิศ ก็เห็นปิศาจหนีไป
ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
เห้งเจียก็รีบเหาะตามหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเห

นือ
เห้งเจียก็รีบเหาะตามไปครั้งใกล้ก็ตวาดด้วยเสียงอัน

ดังว่า
อ้ายมารร้ายมึงจะหนี
ไปข้างไหนซึ่งเห้งเจียมาแล้วฝ่ายช่วนจินมือถือเกี่ยมหั

นหน้ากลับมาพูดด้วยเสี
ย ง อั น ดั ง ว่ า แม้เราชิงราช
สมบัติก็เป็นของผู้อื่นมิใช่ของเจ้า
เรียกว่ามิใช่การของตัวเลย เหตุไฉนเจ้าจึงจะ
มากั้นกางกีดขวางเราเล่า เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่

า
อ้ายมารร้ายมึงช่างตั บ ใ ห ญ่
ทำไมไม่นั่งเมืองอยู่เล่า จะหนีกูไปข้างไหนมึงจงมาล

องกินกระบองดูสักทีเถิ
ด จะ
ได้รู้รสชาติไว้ว่าจะหวานมันประการใด
ช่วนจินได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็โกรธถือเกี่ยม
ตรงเข้ามาฟังเห้งเจีย เห้งเจียยกกระบองขึ้นรับต่อสู้

กันได้สองสามเพลงปิศ
า จ ท า น
กำลังเห้งเจียไม่ได้ ก็ล่าถอยหนีกลับเข้าในเมืองไปยั

งหน้าพระที่นั่ง
แล้วแปลง
กายเป็นพระถังซัมจังยืนอยู่หน้าบัลลังก์แก้ว
เห้งเจียก็ไล่ติดตามมาจะตีด้วยกระบอง
อ้ายปิศาจแปลงร้องว่าอย่าตี
เห้งเจียชักกระบองจะตีพระถังซัมจั้ง พระถังซัมจังก็

ร้องว่าเห้งเจียอย่าตีอาตมาเองดอก
มีถังซัมจั้งปลอมและถังซัมจั้งจริงสองคนดังนี้
ก็ย่อมเป็นที่ฉงน เห้งเจียไม่รู้ที่จะทำประการใดจึงร้อ

งเรียกโป๊ยก่ายชัวเจ้
ง ม า ถ า ม ว่ า
คนไหนเป็นปิศาจแน่ คนไหนอาจารย์ของเราเจ้ารู้จัก

หรือไม่โป๊ยก่ายพูดว่า
ก็ พี่ ไ ล่ ติ ด ต า ม ม า ข้ า พ เ จ้ า
เ ห มื อ น ค นตามืดเห็นมีสองคนอย่าง นี้ก็
ไม่รู้ว่าคนไหนปิศาจ คนไหนอาจารย์ของเรา
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงร่ายพระคาถา
เรียกเทพารักษ์ก็มาในทันใดนั้น
เห้งเจียจึงถามว่าข้าพเจ้าจับปิศาจ ปิศาจมันกลับ
แปลงเหมือนพระอาจารย์ยากที่จะรู้ได้
แม้ว่าท่านทั้งหลายรู้เห็นจงเชิญอาจารย์
ขึ้นบนแท่นข้าพเจ้าจะได้จับปิศาจฝ่ายปิศาจช่วนจินครั้น

ได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้
น ก็รีบขึ้นแท่นก่อนเห้งเจียย
ก
กระบองจะตีพระถังซัมจั้ง พวกเทพารักษ์ก็เข้ากั้นไว้บ

อกว่าได้เซีย
ปิศาจมันขึ้น

แท่นก่อนแล้ว เห้งเจียไล่ขึ้นไปปิศาจก็กระโดดลงจาก

แท่น
มาจับพระถังซัมจั่ง
ชุลมุนอยู่ในหมู่คน เห้งเจียในใจให้ร้อนรน
โป๊ยก่ายยืนหัวเราะอยู่แล้วพูดว่า พี่
เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าเป็นหมู
พี่ก็เหมือนข้าพเจ้าเหมือนกันอันอาจารย์นั้นยากที่
จะรู้ได้ ทำไมพี่ไม่จำที่ปวดหัวนั้นเล่า
พี่จงเรียกอาจารย์ให้ภาวนาถ้าปิศาจไม่รู้ก็
จะภาวนาบ้างอย่างนี้ก็จะไม่ยากอะไรเลยเห้งเจียได้

ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น
จึงหันหน้ามาพูดแก่พระอาจ า ร ย์ ว่
าขอพระ
อาจารย์จงภาวนาคาถาให้ข้าพเจ้าดูที
พระถังซัมจั้งก็ภาวนาเห้งเจียก็ปวดศีรษะ
ปิศาจเห็นดังนั้นก็ภาวนาบ้างปากบ่นพึมพำเห้งเจียก็ไม่

เป็นไร
โป๊ยก่ายจึงร้องว่า
อ้ายบ่นพึมพำนั้นแหละปีศาจแล้ว
โป๊ยก่ายก็ซักคราดมาสับลงที่ปิศาจ ปิศาจก็
เหาะขึ้นบนเวหาหนีไป โป๊ยก่ายร้องตวาดด้วยเสียงอั

นดังแล้ว

ก็ขึ้นตามไปบนเวหา
ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็จับพลองไล่ตามขึ้นไปซ้ายขวาช่วยกั

นระดมตี
เห้งเจียหัวเราะว่า
เราจะเข้าประจันหน้ามันก็จะหนีไป
จำเราจะขึ้นบนสูงก่อนแล้วกระแทกลงมาจึงจะดี
คิดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้นไปบนสูงกว่าโป๊ยก่ายซัวเจ็งจะ

ใคร่เอากระบองกระแท ก ล ง
ที่ศีรษะปิศาจ แลไปข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือเห็นคน

อยู่ในกลีบเมฆ
ร้องเรียก
ด้วยเสียงอันดังว่าเห้งเจียอย่าเพิงลงมือเห้งเจียแลเ

ห็นพระโพธิสัตว์บุญช้ เห้งเจียก็เก็บกระบองเสี
ย พ น ม มื อคำนับ
ถามว่าพระโพธิสัตว์จะไปข้างไหนมา
พระบุญชู้ตอบว่าอาตมาจะมาช่วยจับปิศาจ
จึงเอากระจกออกจากมือเสื้อ ส่องตรงปิศาจ
ปิศาจก็หนีไปไม่ได้ เห้งเจียแลดูใน
กระจกเห็นรูปร่างดุร้ายจึงถามพระโพธิสัตว์ว่าสิงโตตั

วนี้ของท่านสำหรับขี่ห รื อ
ทำไมจึงหนีมาได้พระโพธิสัตว์บอกว่าไม่ใช่เธอจะหนีเ

อง
พระเป็นเจ้าใช้มาเพื่ อ ล ง โ ท ษ เ จ้ า
แ ผ่ น
ดินโอเกยก๊ก ด้วยเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก
มีจิตศรัทธารักษาศีลกินแจ พระเจ้าให้
อาตมาแนะนำเพื่อให้เธอสำเร็จซึ่งมรรคผล
อาตมาแปลงเป็นพระสงฆ์ปุถุชนมา
บิณฑบาตข้าวแจ ถามเธอสองสามคำที่เธอไม่พอใจ
เธอโกรธก็จับเอาอาตมภาพ
มัดแช่น้ำไว้ที่หน้าตำหนักแพสามวันสามคืน
เพราะฉะนั้นพระเป็นเจ้าจึงได้ใช้ให้
สิงโตตัวนี้มา มาลงโทษเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊กให้สิ้นเว

รสิ้นกรรม
บัดนี้ท่านทั้ง
หลายมาถึงที่นี้ได้สำเร็จความคิดแล้วเห้งเจียถามว่า
อันทรมานเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊กนั้นก็เป็นอันสมควรว่าสิ้

นเวร
กรรมแล้ว แต่ข้อที่ผิดประเวณีแก่ฮองเฮาและสาวสนม

นั้นจะไม่มีโทษส่วนหนึ่ง หรือ
พระโพธิสัตว์ว่า ส่วนนั้นไม่เป็นไร
เพราะเธอเป็นสิงโตมา เห้งเจียว่าถ้าดังนั้น
ขอพระโพธิสัตว์ได้เรียกกลับคืนไปเถิด
พระโพธิสัตว์บุญชู้จึงร้องเรียกว่าอ้ายสัตว์
ยังไม่กลับไปหรือ ปิศาจก็แปลงเป็นรูปเดิม
พระโพธิสัตว์เอาดอกบัววางสะกดไว้
แล้ว ขึ้นบนหลังแล้วก็บันดาลเป็นแสงสว่างเหาะไปยัง

เขาเง่าท้ายซัว ฝ่ายเห้งเจีย
โป๊ยก่ายซัวเจ็งทั้งสาม เห็นพระโพธิสัตว์กลับไปแล้ว
ก็พากันเหาะกลับลงมาเข้า
ในพระราชวังในฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลายก็

พากันออกมารับ เห้งเจียจึงเล่าเรื่องที่
พระโพธิสัตว์มาจับปิศาจให้พระมหากษัตริย์และขุนนาง

ฟังทุกประการแล้ว ต่างก็
ยกมือขึ้นคำนับเนื่องไป มีความรื่นเริงทั่วกันทุก ๆ
คนในเวลาเมื่อกำลังสรรเสริญเห้งเจียอยู่นั้น
เห็นขุนนางขันทีเข้ามาทูลว่าบัดนี้
ข้างนอกประตูมีพระสงฆ์สีรูปจะเข้ามาเฝ้า
จึงทรงพระอนุญาตให้รับเข้ามา ครั้น

พระสงฆ์สี่รูปเข้ามาถึงแล้ว คือเป็นพระสงฆ์ที่วัดโป๊ลีม

ยี่

นำเครื่องทรงของฮ่องเ ต้

มาถวาย เห้งเจียแลเห็นก็มีความยินดีพูดว่าดีแล้วดีแล้

ว

บอกให้พวกขุนนางเอา

เครื่องแต่งให้พระเจ้าแผ่นดิน

แล้วเห้งเจียเชิญให้ขึ้นครองราชสมบัติไปตามเดิม

และให้ไท้จื้อเอาก้อนหยกขาวนั้นมาถวายฝ่ายพระเจ้า

แผ่นดินโอเกยก๊ก ไม่อาจขึ้นนั่งบนพระที่นั่ ง

คุกเข่าลงกลางพื้น

ท้องพระโรงแล้วก็ทรงพระกันแสง

ตรัสว่าข้าพเจ้าตายไปสามปีแล้ว บัดนี้ได้คืน

เป็นมา โดยอำนาจสติปัญญาของท่านช่วยข้าพเจ้าไม่อ

าจขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ ไ ป ไ ด้

ขอเชิญท่านอาจารย์ถังซัมจั้งขึ้นครองราชสมบัติเป็นกษั

ตริย์เถิด

ข้าพเจ้าจะพา
บุตรภรรยาไปอยู่นอกพระนครขอเป็นไพร่
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก
ตรัสดังนั้น จึงพูดแก่เห้งเจียว่า
ท่านจงรับครองราชสมบัติเถิด เห้งเจียหัวเราะ
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านทั้งหลาย
แม้ข้าพเจ้าจะอยากเป็นฮ่องเต้แล้ว
ในใต้หล้าทุก ๆ เมืองก็จะเป็นได้ตลอดไปทั้งสิ้น
ข้าพเจ้ากำเนิดอยู่ในทางสมณะ
กิจประพฤติพรตพรหมจรรย์
อันการครอบครองเคหะสถานบ้านเรือนย่อมเป็นที่
รังเกียจไม่พอใจ แม้ว่าเป็นฮ่องเต้กลางคืนก็ไม่ได้นอ

น

ยิงปืนก็ต้องตื่นได้ยิน แ ต่
ข่าวบ้านเมืองก็ไม่สบาย ราษฎรมีความเดือดร้อนก็ไม่

เป็นสุข

พวกข้าพเจ้าจะรับ
อย่างไรได้ สมบัติของท่านท่านก็คงจงรับเป็นฮ่องเต้ต่

อไปเถิด

ข้าพเจ้าเป็นสมณะ
ปฏิบัติพรตพรหมจรรย์ไปกว่าจะสำเร็จซึ่งมรรคและผล

เชิญท่านขึ้นรักษาบ้าน เ มื อ ง
เถิดพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก
เห็นพระถังซัมจั๋งและศิษย์ไม่รับครองราชสมบัติแล้ว
ก็ขึ้นครองราชสมบัติรับเป็นกษัตริย์ไปตามเดิมจึงพระร

าชทานรางวัลแก่พระสง ฆ์
วัดโป๊ลีมยี่และรับสั่งให้ปล่อยนักโทษและเปิดพระคลังจ่

ายเงินออกให้เป็นทาน
และจัดตำหนักกังก๊กจัดเครื่องแจโต๊ะเลี้ยงพระถังซัมจั๋

งและพวกสานุศิษย์ทั้ง ส า ม
และประชุมขุนนางเป็นที่ร่นเริง
แล้วสั่งให้เปิดพระคลังในนำของวิเศษประจำเมือง
มาถวายพระถังซัมจั๋งและศิษย์ทั้งสาม
แต่พระถังซัมจังและสานุศิษย์ก็มิได้รับคืน
กลับให้ไว้สำหรับบ้านเมือง ขอแต่เปลี่ยนหนังสือเดินท

างเท่านั้นแล้วก็เร่งเ ห้ ง เ จี ย
ให้รีบจัดแจงจะลาไปฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินโอเกยก๊ก
ก็ไม่พอใจจะให้ไปแต่จนใจขัดมิได้ จึงรับสั่งให้
จัดราชรถนิมนต์พระถังซัมจังขึ้นนั่งบนรถแล้วรับสั่งให้ขุ

นนางทั้งหลายตามไปส่ ง
และรับสั่งให้พระญาติพระวงศ์ทั้งหลายออกมาเข็นรถส่

งพระถังซัมจั่ง ส่วนพระ
องค์ก็ตามส่งจนนอกประตูเมือง
พระถังซัมจั้งลงจากรถแล้ว ต่างก็คำนับลากันไป
เจ้าเมืองโอเกยก๊ก น้ำพระเนตรก็ไหลลงโหมพระพัก

ตร์
พระถังซัมจั้งไปลับแล้ ว
พระองค์ก็กลับเข้าพระราชวัง
ปกครองบ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขต่อไปฝ่ายพระถังซัมจั้

งกับสานุศิษย์ทั้งสาม เดินตามทางใหญ่ไป
เวลานั้นกำลังเป็น
เดือนเก้าเดือนสิบพากันเดินมาได้ครึ่งเดือน
แลไปข้างหน้าเห็นภูเขาใหญ่สูงยอด
เทียมเมฆบังตะวันร่วม พระถังซัมจังอยู่บนหลังม้าเห็น

ดังนั้นตกใจให้หวั่นหว า ด
จึงเรียกเห้งเจียร้องสั่งว่าข้างหน้ามีภูเขาสูงขวางอยู่

จงระวังระไวให้ดีเห้ง เ จี ย พู ด ว่ า ตั้ ง
ใ จ เ ดิ น ไ ป เ ถิ ด อย่าคิดให้มากไปเลย
ข้าพเจ้าก็ต้องระวังอยู่เ อง
พระถังซัมจั้งก็ขับม้ารีบเดิน
บัดเดี๋ยวก็มาถึงเนินเขาดูน่ากลัวยิ่งนักเมื่อเวลา
อาจารย์กับศิษย์เดินขึ้นเขาอยู่นั้น
ในใจก็หวั่นหวาดอยู่ด้วยกันทุกคน เห้งเจียแล
ไปที่ซอกเขาเห็นมีสายเมฆแดงฟุ้งขึ้นไปข้างบนอากาศ

แล้วม้วนกลมเป็นก้อนไ ฟ
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงวิ่งมาอุ้มพระถังซัมจั้งลงจ

ากหลังม้า แล้วเรียกโป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งว่าอย่าเพิ่งไปปิศาจร้ายมันจะมา
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งตกใจ ต่างก็ผูกรัดผ้าผ่อน
ถืออาวุธคอยระวังทีอยู่ อันที่ในแสงแดงนั้นคือปิศาจ
สองสามปีมาแล้วได้ยินว่า
เมืองไต้ถังมีพระถังซัมจั๋งจะไปไซทีอาราธนาพระธรร

ม

ถ้าใครได้กินเนื้อพระ ถั ง ซั ม
จังแล้วจะมีอายุยืน เพราะฉะนั้นปิศาจจึงได้ตั้งใจคอย

ดูอยู่ทุกวัน บังเอิญวันนั้น
ปีศาจอยู่บนอากาศ แลลงมาเห็นพระถังซัมจังนังมาบน

หลังม้าหน้าขาว ที่สานุศิษย์
ทังสามนันดูหน้าตาหยาบคายถืออาวุธคุมเชิงอยู่ดังจะค

อยรบสู้แก่ศัตรู หากจะมิ
คนหนึ่งในสามคนนั้น ที่มีแก้วตารู้เห็นเหตุการณ์ได้
จึงได้คอยระวังอยู่อย่างนั้น
ถ้าอย่างนั้นที่ไหนเราจะกินได้ง่าย ๆ เล่า
เช่นนี้เราจะควรทำประการใดดี อย่าเลย
จะต้องคิดอุบายเอาน้ำเย็นเข้าชะโลมจะดีกว่า
ถ้าหลงกลเราแล้วก็จะจับตัวได้โดย
ง่าย จะต้องลงไปลองดูก่อน
คิดแล้วก็ลดลงยังซอกเขา แปลงกายเป็นเด็กน้อย
อายุเจ็ดขวบ เปลือยกายมิได้นุ่งห่ม
เอาเถาวัลย์ผูกมือและเท้าแขวนอยู่บนยอด
ไม้สูงปากก็ร้องเรียกให้ช่วยชีวิตด้วยฝ่ายเห้งเจียแหง

นดูบนอากาศ เห็นแสงแดงสูญหายไปจึ ง บ อ
ก พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้งให้
ขึ้นม้าไปเถิด พระถังซัมจั่งถามว่า
เมื่อตะกี้ตัวพูดว่าปิศาจร้ายทำไมจึงจะไปเล่า
เห้งเจียตอบว่า เมื่อตะกี้ข้าพเจ้าเห็นเมฆแดงฟุ้งขึ้นบ

นอากาศรวมเป็นควันไฟ แ ด ง
จึงรู้แน่ว่าเป็นปิศาจร้าย บัดนี้ก็หายแสงแดงเห็นจะเป็

นปิศาจเดินทาง โป๊ยก่าย
ว่าปิศาจเดินทางมีหรือ เห้งเจียว่าเจ้าที่ไหนจะล่วงรู้

ได้
บางทีมีภูเขามีถ้ำมีพร ะ ย า
ไต้อ๋อง พวกปิศาจจะเลี้ยงกันก็เที่ยวเชิญบรรดามิตรส

หายปิศาจด้วยกันไปปร ะ ชุ ม
เลี้ยงโต๊ะ เพราะตั้งใจจะไปประชุมจึงมิได้กระทำอัน

ตรายแก่เรา ถังซัมจังได้ฟัง

เห้งเจียชี้แจงดังนั้น เชื่อบ้างไม่เชื่อบ้างลังเลอยู่ไม่แ

น่แก่ใจนัก ก็ขับม้าเดินไป
ขณะนั้นได้ยินเสียงเด็กร้องให้ช่วยชีวิต
พระถังซัมจั้งตกใจถามว่าในกลางป่าเขา
อย่างนี้ มีคนอะไรมาร้องเรียกอึกทึกเล่า
เห้งเจียพูดว่าท่านอย่างเป็นธุระจงตั้งใจ
เดินไปเถิดครั้นเดินมาบัดเดี๋ยว
ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกให้ช่วยชีวิตอีก
พระถังซัมจั้งว่านี่เห็น
จะมีคนต้องภัยได้ทุกข์ดอกกระมัง
จึงได้ร้องเรียกดังนี้ พวกเราไปช่วยดูเป็นไร
เห้งเจียพูดว่าวันนี้พระอาจารย์จงเก็บเมตตาจิตเสียบ้

างเถิด ด้วยความดีน้อยความ
ร้ายมากนัก พระถังซัมจังขับม้ารีบเดินไป
เห้งเจียคิดอยู่แต่ในใจว่า ไม่รู้ว่าปิศาจ
ระยำนี้มันเรียกอยู่ที่ไหน
จำเราจะร่ายพระคาถาแยกทางอย่าให้พบกัน คิดแล้ว
เห้งเจียปล่อยให้ไปก่อนสักสิบเก้า
จึงร่ายคาถาย่นทางเอากระบองชี้ตามหลังส่ง
พระถังซัมจั้งข้ามเขาไปแล้ว
จึงร่ายคาถาทิ้งปิศาจให้อยู่บ้างหลัง แล้วเห้งเจียก็
วิ่งตามพระถังซัมจั้งไปฝ่ายปีศาจอยู่บนยอดเขาร้องเรี

ยกสามสี่คำ ก็ไม่มีใครเข้าไป ปิศาจนึกว่าเมื่อ
กี้นี้เราเห็นถังซัมจังมาไม่สู้ไกล
ทำไมเป็นนานก็ไม่เห็นมาถึง เห็นจะแยกทางไป
ดอกกระมัง คิดดังนั้นแล้วก็สลัดเชือกขาดเหาะขึ้นไปสู

งพิจารณาดู เห้งเจียแหงน
หน้าขึ้นดูก็เห็นมีแสงแดงขึ้นอีก
เห้งเจียก็วิ่งมาอุ้มถังซัมจังลงจากม้า และกำชับ
ว่าพี่น้องระวังให้ดีปิศาจมันมาอีกแล้ว
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งตกใจต่างก็ถืออาวุธล้อม
พระถังซัมจั้งอยู่มิได้มีความประมาทฝ่ายปิศาจอยู่บนอา

กาศแลลงมาเห็นดังนั้น ก็สรรเสริญว่า
พวกเหล่านี้มันดี
จริง มันมีคนตาสว่างรู้เห็นได้ทันท่วงที
จำเราจะต้องจับอ้ายคนนี้ก่อน จึงจะจับ
ถังซัมจังได้ มิดังนั้นก็จะเสียการ
คิดแล้วก็ลดลงยังพื้นแปลงกายเป็นเด็กยังเยาว์
เอาเถาวัลย์มัดมือแล้วก็เหาะขึ้นแขวนอยู่กับยอดไม้
ประมาณที่พระถังซัมจังเดิน
ไกลสักเส้นหนึ่งฝ่ายเห้งเจียแหงนหน้าดู
เห็นแสงแดงนั้นหายไป จึงนิมนต์พระถังซัมจังขึ้น
ม้าเดินต่อไป พระถังซัมจั้งถามว่า
เมื่อตะกี้บอกว่าปิศาจมาเดี๋ยวนี้จะให้ขึ้นม้าไป
ไซอิ๊ว ๓๘๖
อย่างไรอยู่ เห้งเจียว่านี่ก็เป็นปิศาจเดินทางเหมือนกั

น
มันจึงไม่กล้าทำร้ายเ ร า
พระถังซัมจั้งโกรธด่าว่าอ้ายสัตว์ลิงมึงหลอกเล่นตามส

บายที่ไม่มีหลอกว่ามี ทำให้
เราหวั่นหวาดบ่อย ๆ อย่างนี้หรือ
ประเดี๋ยวจับขึ้นประเดี๋ยวจับลง จนจะล้มลงถ้า
แข้งขาหักจะได้ไม่ต้องไปอย่างนั้นหรือ
เห้งเจียพูดว่า อันขาแข้งหักยังแก้ได้
ปิศาจมันจับไปได้จะไปค้นหาที่ไหนพระถังซัมจั้งก็ยิ่งโก

รธใหญ่ จะใครภาวนาคาถา ซัวเจ็งอ้อนวอนขอมิให้
ภ าวนา
พระถังซัมจั้งจึงขึ้นม้าเดินไป
ออกเดินไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงเรียก หลวงพ่อช่วย
ชีวิตข้าพเจ้าด้วย พระถังซัมจั้งแลไปเห็นเด็กน้อยแขว

นอยู่บนยอดไม้ผ้านุ่งห่ ม ก็ ไ ม่ มี
พระถังซัมจั้งก็หยุดม้าด่าเห้งเจียว่าอ้ายชาติลิง
ข้าว่าเสียงคนเรียกมันว่าปิศาจ
ยักษ์ร้าย จงดูที่แขวนอยู่บนยอดไม้นั้นคนหรือปิศาจ
เห้งเจียเห็นอาจารย์ขัดเคือง
ก็มิได้โต้ตอบประการใด พระถังซัมจั้งก็เดินเข้าไหใก

ล้เอาแส้ชี้ถามว่า เจ้านี่เป็น
ลูกเต้าใครที่ไหน จึงได้มาแขวนอยู่อย่างนี้
จงบอกแก่เรา เราจะช่วยแก้ให้ปิศาจเห็นพระถังซัมจั้

งเข้ามาถามดังนั้น ก็ทำร้องไห้ว่าท่านอาจา ร
ย์ ที่ เ ข า นี้ ไป
ข้างทิศตะวันตกมีหมู่ต้นสนแห้งและห้วยน้ำเขาที่นั้น
มีหมู่บ้านคือบ้านข้าพเจ้าอยู่
ปู่ข้าพเจ้าแซ่อั้งนามเรียกแป๊ะบ้วนอายุชราก็ล่วงไปแล้

ว สมบัตินั้นก็ยกให้แก่บิ ด า
ข้าพเจ้า บิดาข้าพเจ้าทรุดโทรม
บ้านเรือนก็ทิ้งไม่ดูแล เที่ยวคบหาแต่คนที่มี
ฝีมือเก่งกาจจำหนายเงินทองให้กู้ให้ยืมจะใคร่ได้ผลป

ระโยชน์ ก็บังเอิญถูกคนไม่
ดีหลอกหลอนเอาไป ต้นทุนและกำไรก็ไม่ได้คืน
บิดาข้าพเจ้าก็มีความแค้น จึง
สาบานตัวว่าไม่ให้ใครกู้ยืมต่อไปอีก
พวกคนเหล่านั้นจะคิดอย่างไรก็ไม่ได้ จึงคุม
สมัครพรรคพวกล้วนแต่คนดุร้าย
พากันมาปล้นบ้านบิดาข้าพเจ้าในเวลากลางวัน

เก็บขนเอาทรัพย์สิ่งของไปหมดสิ้นแล้วฆ่าบิดาข้าพเจ้า

เสียด้วย จับมารดาข้าพเจ้าไป
มารดาอุ้มข้าพเจ้ามาด้วย โจรจะฆ่าข้าพเจ้า
มารดาข้าพเจ้าอ้อนวอนขออย่าให้
ฆ่าข้าพเจ้าด้วยมีดฟันเลย โจรจึงจับข้าพเจ้ามัดแขวน

ไว้บนต้นไม้ให้อดตายเ อ ง
แล้วโจรพามารดาข้าพเจ้าไปข้างไหนก็ไม่ทราบ
ข้าพเจ้าต้องแขวนอยู่อย่างนี้สาม
วันมาแล้ว ไม่มีผู้ใดเดินมาทางนี้แต่สักคน
แม้ว่าท่านมีเมตตาจิต ช่วยชีวิตให้
ข้าพเจ้ารอดไปแล้ว ข้าพเจ้าไปถึงบ้านจะขายตัวแทน

คุณท่านไม่ลืมพระคุณท่ า น
จนวันตายพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น
ก็ให้สงสารบอกโป๊ยก่ายให้ขึ้นไปแก้ลงมา โป๊ยก่าย
จะปีนขึ้นไป เห้งเจียยืนอยู่ข้างนั้นอดไม่ได้
ร้องตวาดว่าอ้ายสัตว์เขาทึ้ง กูจำได้
มึงอยู่ที่นี่ไม่ใช่หรือ บ้านมึงถูกโจรปล้นหมดแล้ว
พ่อมึงโจรฆ่าตายแล้ว แม่มึง
โจรจับไปแล้ว จะช่วยมึงลงมาแล้วจะเอามึงไปส่งให้

ใคร มึงจะเอาอะไรมาตอบแ ท น
คุณกู ปิศาจได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็ตกใจกลัว
และเข้าใจแน่ว่าเห้งเจียรู้เท่า จึง
ทำมารยาร้องไห้แล้วพูดว่า หลวงพ่อแม้ว่าบิดามารดา

ข้าพเจ้าตายก็จริงสมบั ติ
หมดก็จริง แต่ที่ทางเรือกสวนยังอยู่ทั้งวงศ์ญาติฝ่ายมา

รดาก็ยังบริบูรณ์พร้อม เ พ รี ย ง
หลวงพ่อช่วยข้าพเจ้าให้รอดตายแล้ว
ท่านไปบ้านข้าพเจ้าจะประชุมญาติทั้งหลาย'
ขายไร่นาเรือกสวนสนองพระเดชพระคุณท่านหาน้อยไ

ม่โป๊ยก่ายพูดแก่เห้งเ จี ย ว่ า
อ้ายเด็กทารกนิดเดียวพี่จะถามไปทำ ไ ม ใ
ห้ม าก คว าม
ช่วยให้ลงมาก็แล้วกัน โป๊ยก่ายก็ปีนขึ้นไปเอามีดโกนตั

ดเชือกที่มือที่เท้าปิศ า จ
แล้วปิศาจก็ก้มหน้าอยู่ตรงหน้าพระถังซัมจังร้องไห้ไม่ห

ยุด พระถังซัมจั่งก็มีความ
เมตตา เรียกเจ้าหนูจงมาขึ้นม้าเราจะพาไปปิศาจว่า

ข้าพเจ้าถูกมัดมือและ เท้าเจ็บไป
หมดทั้งตัว และในแถบนี้ชาวบ้านไม่
เคยขี่ม้า พระถังซัมจั้งว่าถ้าอย่างนั้นโป๊ยก่ายให้เขาขี่

ไป ปิศาจร้องว่าหลวงพ่อ ท่าน
ผู้นี้ข้าพเจ้าไม่กล้าขี่ ขนคอแหลมดุจเข็มข้าพเจ้ากลัวนั

ก พระถังซัมจังว่าดังนั้ น
ซัวเจ๋งให้เขาขี่ไป ปิศาจร้องว่าหลวงพ่อเมื่อวานนี้ปล้

นบ้านข้าพเจ้าหน้าตาค ล้าย ๆ
ท่านผู้นี้ ข้าพเจ้ากลัวไม่กล้าขี่
พระถังซัมจั้งจึงว่าถ้าดังนั้นเห้งเจียจงให้เขาขี่ไปเถิด
เห้งเจียหัวเราะก๊ากใหญ่ ไว้ข้าพเจ้าจะให้ขี่ไปเองปิ

ศาจก็ดีใจ เห้งเจียลองจับขยับ
ยกดูมีน้ำหนักสามชั่งสิบตำลึง
หัวเราะแล้วพูดว่าอ้ายปิศาจนี้มึงจะถึงที่ตายแล้ว
มึงอาจสามารถทำผีหลอกอย่างนี้จะได้อยู่หรือ
ปิศาจเรียกหลวงพ่อว่าข้าพเจ้าเป็น
ลูกคนแท้ มีทุกข์ร้อนเคราะห์ร้ายอย่างนี้เห้งเจียถามว่

ามึงเป็นลูกคนทำไมกร ะดูกจึงเบ
าเล่า ปิศาจว่าข้าพเจ้ายังเป็น
ทารกกระดูกเล็กยังเด็กอยู่ เห้งเจียพูดว่าเอาเถอะก็

จะให้ขี่ไปแม้จะขี้เยี่ ยวจงบอก
ให้กู้ก่อน เห้งเจียก็เดินตรงไปทางทิศตะวันตก
เห้งเจียให้ปิศาจขี่อยู่บนหลัง ก็
นึกแค้นอยู่ในใจจะใคร่หาอุบายฆ่ามันเสีย
ปิศาจก็รู้ซึ่งความคิดของเห้งเจีย จึง
ร่ายพระเวทอ้าปากคาบอากาศทั้งสี่ทิศ
เป้ามนต์บนหลังให้หนักประมาณพันช่างเห้งเจียรู้สึกตัว

ก็หัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลูกของกูมึงทำมนต์อะ
ไรบนหลังกูให้
หนักอย่างนั้นเล่า ปิศาจกลัวเห้งเจียจะทำร้ายก็ถอดรู

ปออกจากหลังเห้งเจีย เหาะ
ขึ้นยืนอยู่บนเวหา ทิ้งรูปแปลงอยู่ที่หลังเห้งเจีย
เห้งเจียก็ยิ่งหนักจึงคิดโทโสคว้า
ลากลงจากหลังเอาฟาดลงกับศิลา
ตัวก็น่วมดุจแห้งขนม แล้วฉีกมือเท้าละเอียด
ไปทั้งสิ้น ทิ้งศพไว้ข้างทางฝ่ายปิศาจอยู่บนอากาศแลล

งมาเห็นดังนั้น อดโทโสไม่ได้จึงพูดว่า
อ้ายสัตว์
ลิงนี้มันถือดีนัก เวลานี้ถ้าเราไม่ตามจับถังซัมจั้งไว้ช้า

มันจะมีปัญญาขึ้นมากจ ะ
ลำบาก ปิศาจจึงร่ายเวททำเป็นลมพายุใหญ่
หอบพัดดินทรายหินกรวดขัดสาด
มาโดยแรง พระถังซัมจั้งอยู่บนหลังม้าก็เหลือจะทนได้

โป๊ยก่ายซัวเจ็งก็ก้มหั ว ปิ ด
ตาเห้งเจียก็รู้ได้ว่าปิศาจมันทำลมพายุ
จึงรีบวิ่งตามพระถังซัมจั้ง เวลานั้นปิศาจ
ก็จับเอาพระถังซัมจังไปแล้ว
บัดเดี๋ยวลมพายุก็หายแสงตะวันก็ออกสว่างท้องฟ้า
เห้งเจียเดินมาเรียกโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายก็ผุดลุกขึ้นพูดว่

ามีพายุใหญ่เหลือเกิน เห้งเจีย
ถามว่าพระอาจารย์อยู่ที่ไหน
โป๊ยก่ายว่าเมื่อเกิดลมพายุนั้นข้าพเจ้าทั้งสองหาที่
หลีกหลบมิได้ พระอาจารย์ก็ฟุบอยู่บนหลังม้า
ประเดี๋ยวนี้ทำไมไม่ได้ยินเสียงเลย
ไม่รู้ว่าจะอยู่หรือจะไปข้างไหน
เห็นลมพายุจะหอบเอาไปเสียแล้วดอกกระมังเห้งเจีย

เมื่อได้ฟังโป๊ยก่ายพู ด ดั ง นั้ น
จึงพูดว่าตั้งแต่นี้ไปก็ตามแ ต่ใครจะไป
ข้างไหนเถิด โป๊ยก่ายว่าถ้ากระนี้แล้วก็รีบหาทางไปดี

กว่า ซัวเจ๋งได้ฟังดังนั้นก็ มี
ความเสียใจเป็นอันมาก จนตกตะลึงไปแล้วพูดว่า
พี่เอาถ้อยคำอะไรมาพูดดังนี้
เล่า พี่ไม่รู้สึกหรือว่าพวกเรามีโทษ
ได้พึ่งพระกวนอิมท่านสั่งสอนชักนำให้เข้าอยู่
ในทางชอบธรรม เปลี่ยนชื่อแปลงนามเคารพต่อพระพุ

ทธศาสนา ก็ได้อธิฐานตั้ง
จิตรักษาพระอาจารย์ถังซัมจั๋งไปไซที

เพื่อแสวงหาความดีลบล้างโทษที่ได้ล่วงไป
แล้ว มาวันนี้พี่เอาคำอันไม่สมควรมากล่าวดังนี้
จะมิเอาโทษมาทำลายล้างคุณ
ความดีที่ได้ทำมาแล้วนั้นเสียหรือ
และความดีที่พวกเราได้อุตสาห์พยายามมาจะ
มิสูญเสียไปเปล่าหรือ เห้งเจียว่าที่น้องพูดดังนี้ก็ถูกต้อ

งจริงหมด แต่เหตุผล
ขัดข้องย่อมมาจากพระอาจารย์ทั้งสิ้น
โดยท่านมิได้เชื่อความดีและมิได้รู้จักดีและ
ชั่วผิดและชอบเมื่อตะกี้เกิดลมพายุใหญ่นั้น
คืออ้ายปิศาจเด็กที่อยู่บนต้นไม้นั้นเอง พี่รู้ว่า
มันคือปิศาจยักษ์ร้าย น้องทั้งสองก็ไม่รู้ได้ว่ามันเป็นปิศ

าจ พระอาจารย์ก็มิได้รู้
เท่าทันมัน เข้าใจเสียว่ามันเป็นมนุษย์
พี่จับมันฟาดลงกับศิลามันจึงถอดรูปหนี
ไปแล้ว จึงได้บันดาลให้เป็นลมพายุใหญ่มาหอบเอาพร

ะอาจารย์ไป เราแค้น
เหลือที่จะแค้นในข้อที่เธอมิได้เชื่อฟังเราเลย ทุก ๆ
ครั้งชอบช่วยแต่ปิศาจร้าย เรา
จึงได้มีจิตเบื่อหน่ายคิดเห็นไปว่าจะหาทางกลับจะดีกว่

า แม้ว่าซัวเจ๋งน้องมีจิ ต คิ ด
ดังนั้น พวกเราควรจะรีบจัดแจงไปค้นหาปิศาจ
เมื่อพบแล้วจะได้ช่วยกันแก้พระ
อาจารย์ โป๊ยก่ายว่าถูกจริง ๆ
ต่างคนก็พร้อมกันรวบรวมข้าวของแล้วก็จูงม้าเดิน
ตัดเข้าดงไป คนทั้งสามเดินมาประมาณร้อยเส้นเศษก็

ไม่ได้ข่าวคราว เห้งเจียยิ่ง
เดือดดาลในใจก็ไหวตัวเผ่นขึ้นบนเพิงผาสูงกระทำสิง

หนาท ตวาดคำหนึ่งร้องว่า
แปลง ร่างกายก็แปลงเป็นสามเศียรหกกรชักกระบอง

ออกแหว่งกวัดแปลงเป็ น
สามอัน ยกขึ้นตีไปข้างตะวันออกแล้วก็กลับมาตีข้างตะ

วันตก หวดซ้ายป่ายขวา
แผลงฤทธิ์ศักดานุภาพ หวั่นไหวไปทั้งเขาดุจทรุดจะทำ

ลายไหวสะเทื้อนไปทั้ง เ ข า
บัดเดี๋ยวใจเจ้าที่และเจ้าเขาเจ้าป่าเจ้าดงก็พากันวิ่ง

มาคุกเข่าลงคำนับอยู่ ต่ อ ห น้ า
เ ห้ ง
เจีย ร้องบอกว่าข้าพเจ้าทั้งหลายมาแล้วเห้งเจียมาแ

ล้ว เห้งเจียจึงถามว่าทำไ ม เ จ้
า
จึงมากหลายดังนี้เจ้าทั้งหลายจึงคำนับแล้วตอบว่า
ที่เขานี้เรียกว่า (ลักแป๊ะลี้จับเท้าพ้อซัว)
รวมหกร้อยโยชน์สิบโยชน์มีเจ้ารักษา
รวมสามสิบเจ้าเขา เมื่อวานนี้ได้ยินว่าไต้เซีย
มาแต่รวมกันยังไม่พร้อมจึงได้ช้าไป
ขอไต้เซียได้ยกโทษพวกข้าพเจ้าด้วย เห้งเจีย'
จึงถามว่าบนเขานี้มีปิศาจผีร้ายสักเท่าใดเจ้ารู้หรือไม่

เจ้าทั้งหลายตอบว่ามี ต น เ ดี
ย ว
แต่มันได้ทำพวกข้าพเจ้าเหลือที่จะทนได้
มันทำจนไม่มีธูปเทียนและผู้เช่นไหว้ ไม่
พอกินไม่พอนุ่งห่ม อ้ายปิศาจตัวเดียวเท่านั้น
มันทำให้ได้ความเดือดร้อนอย่างนี้

เห้งเจียถามว่าที่อยู่ของปิศาจมันอยู่ที่ไหน
เจ้าเขาเหล่านั้นจึงบอกว่า ที่ดงไม้สน
แห้งมีห้วยน้ำไหล ข้างตำบลนั้นมีที่หนึ่งเรียกว่าถ้ำ
(ฮ้วยหุ่นต้อง) ปิศาจนั้นอยู่ใน
ถ้ำอันนี้ แต่มันมีฤทธาอานุภาพมาก
มันจับพวกข้าพเจ้าใช้การอยู่เนืองนิตย์
และเก็บเงินค่าส่วยอะไรไม่รู้ เห้งเจียพูดว่า
พวกท่านเป็นเทพาอารักษ์จะมีเงินทอง
อะไรที่ไหน หมู่เจ้าพูดว่าจริงของท่านเงินทองไม่มีจริ

ง ก็ต้องจับละมั่งกวางท ร า ย
เอาไปให้มันแทนเงิน มิดังนั้นมันก็แกล้งรื้อศาลลอกเสี้

อและกางเกงเสียสิ้น มัน
ทำแก่พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมิให้มีความสุข
ขอได้เซียได้กำจัดปิศาจนี้เสียให้จงได้
ช่วยชีวิตสัตว์ทั้งหลายในตำบลนี้ไว้
ให้พ้นภัยแห่งปิศาจถึงซึ่งความสุขเห้งเจียถามว่าปิศาจ

นั้นมันอยู่ที่ใด มันชื่อใดจงบอกให้รู้ด้วย
พวกเจ้าทั้งหลาย
จึงบอกว่า ปิศาจนั้นมันเป็นลูกงู้หม้ออ้องแม่มันคือล่อซัว

มันบวชเรียนรู้วิชาที่ เ ข า
ฮ้วยเอี๊ยมซัว ได้สามร้อยปีแล้ว
มันเรียนอัคคีมานสำเร็จ รู้หม้ออ๋องให้มันตั้งอยู่
ที่ตำบลเขานี้ ชื่อเดิมมันเรียกว่า (อั้งฮั้ยยี้)
ยี่ห้อเรียกว่า (เซี้ยเองไต้อ๋อง) เห้ง
เจียได้ฟังดังนั้นก็ดีใจบอกให้เจ้าทั้งหลายกลับไปยังถิ่น

ฐานตามเดิม เห้งเจียก็แปลง
กายกลับเป็นรูปเดิมเผ่นลงมาจากยอดเขาพูดว่าพี่น้อง

เราอย่าวิตกเลย อาจารย์เรา
คงจะไม่ถึงที่ตาย อ้ายปิศาจนี้เกี่ยวเป็นญาติของพี่
มันเป็นบุตรของงู้หม้ออ๋อง
แม่มันชื่อนางล่อซัว ชื่อมันเรียกว่า
อั้งฮั้ยยี้คิดมาห้าร้อยปีก่อนนั้น ได้ผูกเป็น
มิตรสหายกันกับบิดาของมัน คืองู้หม้ออ๋อง
ปิศาจนั้นถ้าคิดมามันต้องเรียกเราว่า
เป็นอา มันที่ไหนจะอาจฆ่าอาจารย์
เรามาพากันรีบไปตาม ซัวเจ๋งหัวเราะแล้ว
พูดว่า สามปีไม่ได้ไปมาญาตินั้นก็จะขาดญาติ
นี่พี่กับเขาก็จากกันมาห้าร้อยปี
กว่าแล้ว มิได้ไปมาหากัน และทั้งมิได้พบปะกันเขาจะ

จำพี่ได้หรือ เห้งเจียพูดว่า

แม้ว่าเขาจำเรามิได้ ที่จะฆ่าอาจารย์นั้นก็คงยังฆ่าไม่

ได้พี่น้องทั้งสามพูดกั น ดั ง นั้ น
แล้ว ก็พากันเดินตัดทางไป
เดินมาได้ประมาณสองร้อยเส้น แลไปเห็นดงไม้สนที่
กลางนั้นมีลำห้วยน้ำในห้วยมีน้ำใสไหลเชี่ยวแรง
ที่ปลายลำห้วยนั้นมีสะพานศิลา
ข้ามตลอดไปกระทั่งถ้ำ พี่น้องทั้งสามยืนพิจารณาดูก็รู้ว่

าปิศาจนั้นคงจะอยู่ใน ถ้ ำ นี้
เ ห้ ง เ จี ย จึ ง เ รี ย ก ซั ว เ จ๋ ง
ให้จูงม้ากับหาบไปแอบอ
ยู่ใ นช าย ป่า แล้ ว กำชับว่าจง
ระวังระไว้ให้ดี เห้งเจีย โป๊ยก่ายต่างก็ถืออาวุธเดิน

ไปเที่ยวค้นหาเดินเลี ย บ ต
า ม
ลำห้วยขึ้นไป ครั้นมาถึงสะพานศิลาก็พากันเดินข้ามไป

ตรงเข้าในถ้ำก็รู้ชัดว่ า
ปิศาจอยู่ แลไปเห็นแผ่นศิลาตั้งอยู่จารึกอักษรแบ่ดตัว

คือเขาพ้อขัวห้วยโกช่งกั้น
ถ้ำฮ้วยหุ่นต้อง ข้างหน้าประตูถ้ำนั้นมีบริวารปิศาจอยู่
กำลังโลดโผนถืออาวุธ
ลองฝีมือกัน เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้
ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยเจ้าพวกนั้น
มึงจงรีบไปบอกนายมึงว่า จงรีบส่งพระอาจารย์ของกู

ออกมาโดยเร็ว พวกเจ้าจะ
ได้รอดชีวิตทั้งถ้ำ พวกปิศาจน้อยได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้

นก็วิ่งเข้าไปในถ้ำบอ ก น า
ย ฝ่ า ย ปิ ศ า จ ตั้ ง แ ต่ จั บ ถั ง ซั ม จั้
ง เข้าไปไว้ในถ้ำแล้ว ก็เปลื้องเอาผ้าผ่อนออกหม
ด
ใช้ให้ปิศาจน้อยตักน้ำมารดขัดล้างให้สะอาด
โดยที่คิดจะต้มกิน บังเอิญพอปิศาจ
บริวารมาบอกว่าข้างหน้าถ้ำ
มีอ้ายหน้าขนรามสูรพาอ้ายหูใหญ่ปากยาวมาด้วย
อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่หน้าถ้ำ ไม่รู้ว่ามาทวงอาจารย์อะไร

ของมัน ปิศาจไต้อ๋องได้ฟัง
บริวารบอกดังนั้นก็หัวเราะพูดว่าสองคนนี้
คือเห้งเจียโป๊ยก่ายจะตามมาค้นหา
ถังซัมจั้งพูดดังนั้นแล้ว จึงเรียกบริวารที่แข็งแรงให้จัด

เตรียมเข็นเกวียนเล็ก ห้ า
เ ล่ ม
ออกไปตังที่ประตูถ้ำ พวกปิศาจบริวารก็จัดแจงเข็นเก

วียนออกไปรายตั้งเป็น เ ห
ง า
เฮ้ง คือตั้งเป็นธาตุน้ำไฟลมไม้ดินฝ่ายปิศาจไต้อ๋อง
ถือทวนเป็นอาวุธยาวไม่แต่งตัวใส่อะไรสักสิงหนึ่ง
นุ่งผ้า
ผืนเดียวเดินตรงออกมาหน้าถ้ำร้องตวาดว่าใครที่ไหน

สามารถมาอึกทึกอยู่หน้ า ถ
ำ เ ร า
เห้งเจียโป๋ยก่ายยืนพิเคราะห์ดูปิศาจหน้าขาวนวลดุจผั

ดแป้ง คิ้วดุจวงเดือน ริม
ฝีปากแดงดุจชาด ผมเขียวเกล้าจุก
เห้งเจียจึงมีวาจาตอบว่า พ่อหลานรักของอา
เจ้าจับอาจารย์ของอาไปพ่อจงรีบส่งออกมาอย่างช้า
อย่าให้ถึงความผิดใจกัน
บิดาของเจ้าจะติอาว่าไม่คิดถึงน้ำสาบานที่พูดกันไว้
ปิศาจอังฮั้ยี้ได้ฟังเห้งเจีย

พูดเช่นนั้น ยิ่งบันดาลโทสะดุจไฟ เข้าจุดในทรวงอก
ร้องตวาดว่าอ้ายชาติลิง
เรากับเจ้าเป็นวงศ์ญาติอะไรกัน
ใครเป็นหลานของเจ้าที่ไหน เห้งเจียพูดว่านี่แน่
หนุ่มน้อยเจ้ายังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้

น ข้ากำลังรบกับเทพยดา
ข้าผูกสมัครกับบิดาของเจ้า รวมสาบานกันเจ็ดคน
บิดาเจ้าคืองู้หม้ออ๋อง ข้าคือ
ซีเทียนไต้เซีย ซึงหงอคง คือเรานี่แหละ
ในเวลานั้นเจ้าก็ยังไม่เกิด ปิศาจอังฮัยยี้
ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งบังเกิดโทสะถือทวนตรงเข้ามาแทงเห้

งเจีย เห้งเจียแกว่งกระบอง
เข้าประจันหน้ารบกันทั้งสองก็เหาะขึ้นกลางเวหา
เห้งเจียด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานได้ประมาณ
มึงไม่รู้สูงต่ำ ต่างรบกันโดยกำลังความสามารถอิทธิฤ

ทธิ์แหงตน
ยี่สิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน โป๊ยก่ายยืนอยู่ที่นั่นดูเห็นชัด

ว่าปิศาจอ่อนกำลังลงแ ล้ ว

ไม่มีใจจะรบอยู่แล้ว โป๊ยก่ายเห็นดังนั้น
มือถือคราดเหล็กกระโจนเข้าสับปิศาจ
ปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจล่าถอยหนีกลับลงมายังประตูถ้ำ

เห้งเจียโป๊ยก่ายก็ไล่ ติ
ด
ลงมา ปิศาจมือหนึ่งถือทวนขึ้นยืนบนเกวียน
มือหนึ่งกำมือทุบเข้าที่สันจมูกของ
ตัวเองสองที โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า
อ้ายนี้ไม่มีความอายมันจะทุบ
จมูกมันให้เลือดออกแล้วมันจะเอาทาหน้าให้แดง
มันจะไปฟ้องที่ไหนดอกกระมัง
มิได้รู้ว่ามันจะแผลฤทธิ์ ปิศาจทุบจมูกสองทีแล้วก็ร่ายพ

ระเวทในทันใดในปากลุ ก
เป็นไฟออกมาในรูจมูกควันก็ฟุ้งออกมามืดมัวไปทั้งอาก

าศ เกวียนเล็กนั้นไฟก็ลุก
ขึ้นพร้อมกันแดงไปทั้งท้องฟ้ารอบที่เขตถ้ำนัน
ล้วนแต่ไฟและควันทั้งสิ้นมืดมัวแล
ไม่เห็นอะไรโป๊ยก่ายแลเห็นดังนั้นก็ตกใจ
บอกแก่เห้งเจียว่าเห็นจะไม่เป็นการเสียแล้ว
เราเข้ามาอยู่ในถ้ำดังนี้ อย่าได้คิดว่าจะรอดไปได้เล

ย ข้าพเจ้าจะต้องถูกไฟเ
ผ า
เป็นแน่ และยิ่งมีรสหอมให้มันอร่อยทีเดียว
จงรีบหนีโดยเร็วเถิด พูดแล้วก็ออก
วิ่งมิได้เหลียวหลังดูเห้งเจียโโ๊ยก่ายวิ่งข้ามสะพานมา

เห้งเจียก็แทรกเข้าไป
ใ น ไ ฟ
ค้นหาปิศาจ ไฟก็ยิ่งลุกขึ้นแรงกว่าเก่า
(ถามว่าไฟนี้คือไฟอะไร) ตอบว่าไฟนี้ไม่ใช่
ไฟฟ้า ไม่ใช่ไฟป่า คือไฟปิศาจมันฝึกประกอบจิตสำเร็

จในทางฌานเรียกว่าไฟ
ภาคจิต และเรียกว่าไฟซิมม้วยฮวย
คือไฟที่จิตเที่ยงเป็นดวงเดียว เห้งเจียถูก
ควันไฟฟุ้งมืดมัวไม่เห็นปิศาจแลไม่เห็นประตูถ้ำ
ก็รีบหลีกออกมาพ้นไฟฝ่ายปิศาจเห็นเห้งเจียหนีออกไป

แล้ว เรียกไฟคืนแล้วก็เก็บเ
ค รื่ อ ง ไ ฟ เ ข้ า ถ้ ำ ปิ ด
ประตูถ้ำ นึกว่าเอาชัยชนะได้กรื่นเริงฝ่ายเห้งเจียหนี

ข้ามห้วยมาแล้ว
ก็ลดลงยังพื้นดินเดินมา ก็ได้ยินโป๊ยก่ายนั่ง
คุยอยู่กับซัวเจ้ง เห้งเจียตวาดว่า
อ้ายโป๊ยก่ายมึงชาติหมูเห็นไฟก็หนีเอาตัวรอด
มาแต่ผู้เดียว ทิ้งกู้ไว้อย่างนี้มึงจะเป็นคนได้หรือ
โป๊ยก่ายได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้น
ก็หัวเราะว่า พี่เห้งเจียอันคำโบราณท่านย่อมว่าให้รู้เ

วลาจึงจะเป็นคนเชี่ยว
ชาญได้
อ้ายปิศาจมิใช่ญาติของพี่ พี่ก็ขืนพูดว่ามันเป็นญาติ
มันต่อสู้กับพี่และมันปล่อย
ไฟไม่มีจิตเกรงดังนี้ยังไม่หนีจะคิดสู้รบอะไรได้
เห้งเจียถามว่าเพลงทวนปิศาจรบ
กับพีเจ้าเห็นเป็นอย่างไรบ้าง
โป๊ยก่ายพูดว่ามันสู้ไม่ได้จึงช่วยระดมตี เอาคราด
สับที่หนึ่งก็บังเอิญมันล่าหนีลงมาเสีย
ครั้นมันปล่อยไฟออกมาเผา ข้าพเจ้าก็ต้อง
เลี่ยง เห้งเจียโป๊ยก่ายนั่งสนทนากันอยู่
ซัวเจ๋งนั่งพิงอยู่ข้างต้นสนกลั้นหัวเราะไม่
ได้ เห้งเจียถึงถามว่าน้องหัวเราะอะไร
ซัวเจ๋งว่าที่พี่พูดว่าปิศาจสู้ฝีมือไม่ได้นั้น
เมื่อข้าพเจ้าตรองไปแล้วก็เห็นว่าเป็นความหนุนและย

อกันจัดนักแม้จะเอาชั ย
ชนะก็จะไม่สู้ยากอะไรนักเห้งเจียได้ฟังซัวเจ๋งพูดดังนั้

น ก็หัวเราะแล้วจึงว่าพี่
น้องพูดดังนั้นก็ถูกต้องแล้ว
ถ้าจะเอาความหนุนและความขัดกันนั้น
ก็จะต้องเอาน้ำขัดไฟ ถ้ากระนั้นน้องทั้ง
สองพักคอยอยู่ที่นี่ก่อน พี่จะไปหาพระยาเล่งอ๋อง
ขอแรงให้เอาน้ำมาช่วยดับไฟ
สั่งแล้วเห้งเจียก็เหาะไปยังทะเลทิศตะวันออก
บัดเดี๋ยวก็มาถึง จึงร่ายพระคาถา
แทรกน้ำลงไปยังบาดาล เดินเข้าไปยังปราสาทจุ้ยเจี

ยทำคำนับกันแก่พระยา
เล่ง
อ๋องแล้ว เห้งเจียจึงพูดแก่เง่ากวั้งเล่งอ้องว่า
ข้าพเจ้าจะมาขอให้ท่านช่วยธุระสัก
ครั้งหนึ่ง ด้วยบัดนี้ท่านพระถังซัมจั้งเดินทางมาถึงตำบ

ลเขาพ้อซัว ตำบล
(ห้วยโคกั้น)
ถ้ำฮ้วยหุ่นต้อง มีปิศาจอั้งยี้จับเอาตัวพระถังซัมจั้งไป
ข้าพเจ้าได้เข้าชิงชัยแก่ปิศาจ
ปิศาจพ่นไฟออกมาพวกข้าพเจ้าจะเอาชัยชนะมิได้
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอ
ให้ท่านช่วยทำฝนเพื่อดับไฟสักครั้งหนึ่ง
จะได้ช่วยพระถังซัมจั่งพ้นจากภัยแห่ง

ปิศาจได้ เล่งอ๋องพูดว่า แม้ว่าท่านได้ขอฝนข้าพเจ้าไ

ปอาจทำเองได้
ถ้าได้ท้อง
ตรารับสั่งของเง็กเซียงฮ่องแต้
พร้อมด้วยเมฆขลารามสูรแล้วจึงจะทำได้เห้งเจียพูดว่

า ไม่ต้องมีเมฆขลารามสู
ร แ ล ะ เ ม ฆ ล ม ท ำ ไ ม
ขอท่านทำนำดับไฟ
ให้เท่านั้น พระยาเล่งอ๋องพูดว่าถ้ากระนั้น
ท่านคอยสักประเดี๋ยว ข้าพเจ้าจะ
บอกน้องทั้งสามมาช่วยท่านเป็นกำลัง
เง้ากวั้งเล่งอ้องก็ส่งจิตไปถึงทะเลทิศปราจีน
ทิศอุดร ทิศอาคเนย์ เล่งอ๋องทั้งสามรู้แล้ว
ก็พร้อมกันมากับเง้ากวั้งเล่งอ๋องและ
บริวารนาค บัดเดี๋ยวก็ถึงเขาพ้อซัว
เห้งเจียจึงสั่งว่าท่านทั้งหลายจงหยุดพักอยู่
บนอากาศนี้ก่อน ข้าพเจ้าจะต่อสู้กับปิศาจ
แม้ได้ทีท่านทั้งหลายไม่ต้องจับแม่ว่า
มันปล่อยไฟออก ข้าพเจ้าจะเรียกท่านทั้งหลายจงพ่นน้

ำลงไปดับไฟ
เล่งอ๋องทั้งสี่
ก็รับคำเห้งเจียคอยจะทำการตามคำสั่ง

เห้งเจียก็ลดลงเดินเข้าไปหาโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
บอกให้คนทั้งสองรู้แล้ว ก็เดินเข้าไปในประตูถ้ำยืนเรี

ยกปิศาจพวกเฝ้าประตู
บ อ ก ว่ า
ให้พวกเจ้าเข้าไปบอกนายพวกปิศาจที่เฝ้าประตูก็วิ่งเ

ข้าไปบอกว่าเห้งเจียม
า อี ก แ ล้ ว
อั้งฮั้ยยี้ได้ฟังดังนั้นก็ลุกขึ้นจับทวนให้ปิศาจบริวารเข็นเ

กวียนไฟออกไปอั้งฮั้ย
ยี้ อ อ ก ม า ถึ ง ป ร ะ ตู ถ้ ำ แ ล้ ว
จึงร้องถามเห้งเจียว่าเ จ้า จะ มา ทำ
ไม อีก เห้งเจีย
พูดว่ามึงรีบส่งอาจารย์กูออกมาโดยเร็ว
อั้งฮั้ยยี้พูดว่า อ้ายหัวลิงมึงชั่งไม่รู้ผันแปร
ถังซัมจั้งเป็นอาจารย์ของเจ้าก็จริง
แต่เป็นเครื่องแกล้มเหล้าของเรา เจ้าจะคอย
มุ่งหมายจะใคร่ได้คืนนั้น เห็นจะป่วยการเสียแล้ว
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็โกรธดุจ
ไฟเข้าจ่อจุดในอก ชักกระบองออกจากหูตรงเข้าตีปิศ

าจ อั้งฮั้ยยี้ยกทวนขึ้นรั
บ ร บ
กันได้ประมาณยี่สิบเพลง ปิศาจเห็นจะเอาชัยชนะมิได้

ก็เอาทวนแทงไปทีหนึ่ง ก็
ชักทวนถอยหนีกำหมัดทุบที่สันจมูกสองทีก็พ่นไฟออกเกวี

ยนเหล่านั้นก็เป็นไฟลุ
ก
ขึ้นบิน ที่ตาที่ปากปิศาจล้วนแต่ไฟลุกบินขึ้นเป็นเปลวแด

งทั้งอากาศ
เห้งเจียหัน
หน้ามาร้องว่าเล่งอ๋องอยู่ที่ไหน
เล่งอ๋องพี่น้องพร้อมกับบริวารก็พ่นน้ำเข้าไปที่
ปิศาจจะให้ดับไฟก็มิได้ เพราะน้ำที่พระยานาคพ่นออก

นั้น
จะดับได้แต่ไฟธรรมดา
อันจะดับไฟฤทธิ์ของปิศาจด้วยนั้นมิได้

แม้เอาน้ำรดเข้าไปก็ดูจดังเอาน้ำมันเข้า
ใส่ไฟให้ลุกมากขึ้น เห้งเจียมุดเข้าไปในไฟจะค้นหาปิ

ศาจ
ปีศาจเห็นเห้งเจียเข้ า
มาก็พ่นไฟออกที่หน้าเห้งเจีย
เห้งเจียถูกควันไฟเข้าตาก็ทนไม่ได้ หันหน้ากลับมา
ลืมตาไม่ขึ้น น้ำตาไหลพราก ๆ
เห้งเจียนั้นมิได้กลัวไฟ กลัวแต่ควันที่เข้าตาและ
จมูกปาก หายใจไม่ออก เพราะฉะนั้นเห้งเจียจึงต้อง

ถอยหนีกลับออกมา
เมื่อ
ปิศาจเห็นเห้งเจียไปแล้ว ก็สั่งให้เก็บเครื่องไฟเข้าถ้

ำปิดประตูฝ่ายเห้งเจี
ย ห นี อ อ ก ม า จ า ก ไ ฟ
ไฟก็ติดไหม้ทั้งตัว ก็โจนลงในห้วยหาน้ำดับไฟ
หมายว่าจะให้เย็น มิได้รู้ว่าถูกน้ำเย็นไฟยิ่งจะลุกขึ้นร้

อนแรง
ไฟร้อนเข้าในหัวใจ

วิญญาณก็ถอดออกจากกาย ธาตุลมก็สูญสิ้นดับไปหมด
ร่ายกายก็เย็นไปทั้งตัว
เล่งอ๋องทั้งสี่เห็นดังนั้นก็พากันตกใจรีบมาบอกแก่โป๊ยก่

ายซัวเจ๋ง

โป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
ได้ทราบดังนั้น ก็รีบแก้ม้ายกหาบใส่บ่าออกจากดงไม้ส

นเดินมา

โคลนเลนอะไรก็
มิได้กลัวเปื้อนเปรอะ และหาตามห้วยเห็นน้ำกระเพื่อ

มอยู่

ซัวเจ็งก็กระโจนลงไป
อุ้มเห้งเจียขึ้นมาบนบก เห้งเจียดิ้นรนมืองอไปหมดทั่ว

สารพางค์กายเย็นไปหม ด
ซัวเจ๋งก็ร้องไห้พูดว่า น่าเสียดายพี่ร้อยหมื่นปีไม่แก่ไม่

ตาย
มาวันนี้เหตุใดจึงได้
แปรเป็นอายุสั้นไปอย่างนี้เล่าโป๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูด

ว่า
อย่าร้องไห้ไปเลยอ้าย ลูกลิงมันแก
ล้งทำตายหลอก
ให้พวกเรากลัว เธอเปลี่ยนแปลงได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่

างก็มีเจ็ดสิบสองชีวิต โป๊ย
ก่ายบอกให้ซัวเจ๋งยืดเท้าเธอออก
ซัวเจ๋งจับเท้าเห้งเจียยืดออก โป๊ยก่ายเข้าประ
คองศีรษะแล้ว ยกตั้งให้นั่งขัดสมาธิ
โป๊ยก่ายก็ขยี้สองฝ่ามือให้ร้อนแล้ว ลูบตาม
ทวารช่องหูช่องตาและลูบที่ท้องน้อย
เห้งเจียถูกน้ำเย็นลมหยุดทุกทวารกระแส
เสียงไม่มี ครั้นโป๊ยก่ายทำวิธีนวดเฟ้นดังนั้น
บัดเดี๋ยวลมก็เดินตลอดเป็นปรกติ
จึงออกปากร้องเรียกพระอาจารย์คำหนึ่ง
ซัวเจ๋งพูดว่าพี่เป็นห่วงอาจารย์จนตัว
ตายแล้วก็ยังอยู่ในปาก จงฟื้นขึ้นเถิดพวกข้าพเจ้าอยู่ที่

นี่แล้ว

เห้งเจียลืมตาพูดว่า
ข้าพเจ้าได้พึ่งพี่น้องทั้งหลาย
พูดแล้วก็ผุดลุกขึ้นแหงนหน้าถามว่า พี่น้องเง่ากวั้ง
เล่าอ๋องอยู่ที่ไหน เล่งอ้องตอบว่าพี่น้องข้าพเจ้าคอยอ

ยู่นี่
เห้งเจียพูดว่าขอบใจพี่
น้องทั้งหลายมาช่วยโดยความลำบาก
ก็ไม่สำเร็จการ ขอเชิญท่านกลับเถิด วันอื่น
ข้าพเจ้าจะไปขอบคุณ เล่งอ๋องก็คำนับลาเห้งเจียแล้ว

ก็พาพวกบริวารกลับไป ส ถ า น
ที่แห่งตนซัวเจ๋งเข้าพยุงเห้งเจียเดินเข้าพักในดงไม้ส

น
เห้งเจียนั่งพักประเดี๋ ย ว ก็ได้สติ
มีกำลังขึ้น คิดขึ้นมาน้ำตาก็ไหลนองอาบหน้าออกปากว่

าพระอาจารย์ลำบากเห ลื อ
ที่จะทนได้ ซัวเจ๋งพูดว่าพี่จะร้องไห้ไปทำไม

พวกเราจงคิดอุบายไปเชิญพลที่ไหน
มาช่วยแก้อาจารย์ออก เห้งเจียว่าจะไปหาใครที่ไหน

มาช่วย
ตั้งแต่ทำสงครามมา
เทพยดามนุษย์ที่ไหนก็ไม่อาจต่อสู้พี่ได้
ก็อันปิศาจนี้มันมีฤทธิ์เข้มแข็ง ต่อผู้ใดมี
ฤทธาอานุภาพมากกว่าพีจึงจะต่อสู้มันได้
ถ้าไม่เชิญพระโพธิสัตว์กวนอิมมา ก็จะ
แก้ปิศาจนี้ไม่ได้ แต่ขัดด้วยตัวพี่ยังเจ็บทั่วสารพางค์กา

ย
จะเหาะไปยังมิได้ ทำ
อย่างไรจึงจะเหาะไปได้โป๊ยก่ายพูดว่า
พี่จะสั่งเสียว่ากระไร ข้าพเจ้าจะไปเชิญเอง
เห้งเจียว่าดีแล้ว
แม้ว่าน้องไปถึงท่านแล้วจงทำกิริยาคำนับแล้วคุกเข่าก้

มหน้า
คอยท่านถามจงนำ
ความตำบลนี้เล่าบอกชื่อปิศาจและเหตุการณ์ให้ท่านทร

าบ
และนิมนต์ท่านให้มา
ช่วยแก้อาจารย์ออกด้วย โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้น
ก็เหาะขึ้นบนอากาศไปยังเขาน่ำไฮ้ฝ่ายปิศาจอั้งฮั้ยี้
เวลานั้นอยู่ในถ้ำ ดีใจก็ดีใจกลัวก็กลัวพูดแก่บริวารว่า

เห้งเจีย
ถูกไฟหนีวันนี้แม้ไม่ตายก็มืดมัว
เราวิตกว่าหากจะไปหาใครมาช่วยอีก เราจะ
ต้องออกไปดู มันจะไปหาผู้ใดมา
อังฮั้ยยี้ว่าแล้วก็เดินออกไปนอกถ้ำ เหาะขึ้น
บนอากาศพิจารณาดู บังเอิญโป๊ยก่ายเหาะไปทางทิศน้

ำไฮ้
ปิศาจเห็นแล้วจึงคิด
ว่าเห็นจะไปหาพระกวนอิม ปิศาจก็ลดลงมายังถ้ำ
เรียกปิศาจน้อยให้เอาถุงหนัง
ออกมา จัดแจงเปลี่ยนเชือกหูดเสียใหม่ไม่ได้ใช้นานแ

ล้ว
กลัวเชือกจะไม่แน่นหน า
พวกเจ้าจงจัดเกวียนไว้ คอยข้าจะไปจับโป๊ยก่ายมาใ

ส่ถุงนี้ต้มให้สุก อันที่จริง
ปิศาจอั้งฮัยยี้ถุงวิเศษ พวกปิศาจบริวารจึงเอาถุงออก

มาตระเตรียมไว้สำรอง ปิศาจ
อังฮัยยี้เดินออกไปนอกถ้ำแล้วก็เหาะขึ้นบนเวหาชิงออ

กหน้าโป๊ยก่ายแล้วลงห ยุ ด
นั่งบนยอดเขา แปลงกายให้เหมือนพระกวนอิม
นั่งคอยท่าโป๊ยก่ายโป๊ยก่ายเหาะมาแลไปเห็นพระกวน

อิมนั่งอยู่
โป๊ยก่ายมิได้รู้ว่าปิศาจ แ ป ล ง พอ
แลเห็นก็นึกว่าพระกวนอิม โป๊ยก่ายก็ลดลงนมัสการว่า

พระโพธิสัตว์ข้าพเจ้า คื อ
หงอเหนงคำนับ ปิศาจว่าทำไมไม่ไปตามถังซัมจังมาห

าเราจะมีกิจธุระอะไร ห รื อ
โป๊ยก่ายบอกว่าข้าพเจ้าตามอาจารย์ไปข้ามมาถึงเขา

พ้อซัว
ตำบลห้วยโคกั้นถ้ำ
ฮ้วยหุ่นต้อง ปิศาจอั้งฮั้ยี่จับเอาพระอาจารย์ไปซ่อนไว้

ในถ้ำ
พี่น้องข้าพเจ้าได้
ตามมาสู้รบกับมัน ๆ พ่นไฟออกเผาจึงมิได้เอาชัยชนะ

แก่มันได้
ครั้งที่สองพี่เห้งเจีย
เชิญพระยาเล่งอ๋องเอาน้ำมาดับไฟ
ก็ไม่เอาชัยชนะมันได้จึงให้ข้าพเจ้ามานิมนต์
ท่านไปช่วยแก้อาจารย์ให้พ้นภัยปิศาจพูดว่าที่ถ้ำฮ้วยหุ่น

ต้องปิศาจก็หาได้ทำร้ า ย แ ก่ ผู้ ใ ด ไ ม่
เห็นพวกเจ้าจะไป
ทำถูกต้องอย่างไรดอกกระมัง
โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้ามิได้ทำอะไรแก่เธอ พี่เห้ง
เจียจะไปทำอย่างไรบ้างข้าพเจ้ารู้ไม่ได้
แต่ปิศาจนั้นแปลงเป็นเด็กเจ็ดขวบ ขึ้นไป
แขวนอยู่บนยอดไม้สูงอาจารย์บอกให้ข้าพเจ้ารับไปข้า

พเจ้าว่าให้ขี่พี่เห้งเ จี ย ไ ป พี่
เห้งเจียเอาเธอฟาดลงกับพื้นเธอก็ทำให้เป็นพายุมืดมั

วแล้วก็จับอาจารย์ไป
- ปิศาจพูดว่าเจ้าจงลุกขึ้นตามเราไปที่ถ้านั้นเมื่อเข้า

ไปถึงจงไหว้เขาเสียที ห นึ่ ง
จะได้ขออาจารย์ออก โป๊ยก่ายมิได้รู้สึกว่าปิศาจก็ตาม

หลังปิศาจกลับไปยังถ้ ำ

มาบัดเดี๋ยวก็ถึงประตูถ้ำ ปิศาจพูดแก่โป๊ยก่ายว่าเขาจ

ะมีความสงสัยเพราะเธ อ
กับเราชอบกันเจ้าจงตามเราเข้าไปข้างใน
โป๊ยก่ายก็เดินตามเข้าไปในประตู พวก
ปิศาจบริวารก็ให่ขึ้นพร้อมกันจับโป๊ยก่ายใส่เข้าในถุงห

นัง
แล้วรวบมัดปากถุงลาก
มาแขวนไว้บนอกไก่ปิศาจอั้งฮั้ยยี้ก็แปลงกลับเป็นรูปเดิ

ม
แล้วถามว่าโป๊ยก่ายมึ ง มี ฝี มื อ อ ย่ า ง
ไ ร
จึงได้รักษาถังซัมจั้งไปไซทีและอาจไปนิมนต์พระกวนอิ

มให้มากำจัดกู สองตามึง
ไม่รู้จักกูหรือเราคือเซี้ยเองไต้อ๊อง
วันนี้จะต้มมึงให้สุกจะเอาเนื้อเจ้ารางวัลให้บริวาร
ของเรากินแกล้มเหล้าเล่น โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ด่าว่

าอ้ายสัตว์เดียรัจฉาน มึ ง
ทำไมล่อหลอกกูมาจะกินเนื้อกูตามแต่มึงจะกิน
กูจะทำให้มึงหัวบวมใหญ่ขึ้นให้
เป็นโรคทุก ๆ คนฝ่ายเห้งเจียนั่งอยู่กับซัวเจ๋งมีสายล

มพัดมาเหม็นคาว เห้งเจียก็จามขึ้นทีหนึ่ ง
แล้วพูดว่าไม่ดีแล้ว สายลมนี้ร้ายมากกว่าดีเห็นโป๊ยก่า

ยจะเดินทางผิดไปพบ
ปิศาจเข้าเสียแล้วดอกกระมัง
เห้งเจียจึงพูดแก่ซัวเจ็งว่า น้องจงอยู่ดูแลข้าวของ
ไว้พี่จะไปฟังดูว่าจะมีเหตุร้ายดีประการใด
ซัวเจ๋งว่าพี่ยังเจ็บอยู่ให้ข้าพเจ้าไปฟัง
เองเถิด เห้งเจียพูดว่าน้องไปไม่ได้ไม่เป็นการให้พี่ไ

ปเอง
เห้งเจียก็ทนเจ็บอุตส า ห์
เดินไปตรงมายังหน้าถ้ำ ครั้นถึงจึงเรียกอ้ายพวกปิศา

จที่เฝ้าประตู ก็วิ่งเข้าไปบอก
ว่าเห้งเจียมาอีกแล้วปิศาจอั้งฮั้ยยี้จึงร้องให้จับตัวมันไ

ปิศาจเหล่านั้นก็พากันถืออาวุธวิ่งตรูออกมา
เปิดประตูร้องว่าจับตัวให้ได้
เห้งเจียเวลานั้นกำลังยังอ่อนก็ไม่อาจสู้รบ จึงหลบอยู่
ข้างทางร่ายคาถาแปลงเป็นเป๋าเล็กเป๋าหนึ่ง
พวกปิศาจวิ่งออกมาก็เห็นเป๋าตกอยู่
จึงเก็บเอากลับเข้าไปในถ้ำบอกแก่ปิศาจไต้อ๋องว่า
เห้งเจียกลัวพวกข้าพเจ้าจะจับ
ก็วิ่งหนีทิ้งเป๋าไว้ข้างทางข้าพเจ้าเก็บมาได้
อั้งฮั้ยยี้พูดว่าเป้านิดหนึ่งเท่านี้ราคาไม่
เท่าไรก็ไม่เอาเป็นธุระทิ้งไว้ข้างในประตูเห้งเจียแป

ลงจึงถอนขนออกมาขนหนึ่ง
แปลงเป็นเป้าหนังอย่าง เดียว ตัวของ
เห้งเจียก็แปลงเป็นแมลงวันตัวหนึ่ง
บินขึ้นจับบนธรณีประตูได้ยินเสียงโป๊ยก่าย
บ่นอยู่ในถุงที่แขวนนั้น และได้ยินโป๊ยก่ายด่าว่าปิศาจด้

วยถ้อยคำหยาบช้าว่า
มึงทำแปลงเป็นพระกวนอิมหลอกให้กูมาในถ้ำ
จับกูแขวนจะกินเนื้อกู แม้พี่กูมา
แผ่อำนาจทั่วทั้งเขา กำจัดพวกเองเปิดถุงปล่อยกูออก

มา
ก็จะสับพวกมึงด้วย
คราดนี้จึงจะสาแก่ใจกูเห้งเจียแอบได้ยินก็กลั้นหัวเรา

ะมีได้ จึงคิดว่าโป๊ยก่ายอยู่ใ น ถุ ง นี้
ได้ความทุกข์
ทรมานถึงเพียงนี้ยังไม่คิดลดทิ้งอาวุธ
คิดจะอุบายแก้โป๊ยก่ายออกในขณะนั้น ก็
พอได้ยินเสียงปิศาจไต้อ้องเรียกว่าทหารทั้งหกอยู่ที่ไห

นปิศาจทั้งหกนั้นคือผู้ ที่ แ ข็ ง แ ร ง
ปิศาจไต้อ้องตั้งนามให้เรียกหุ้นลี้บู้ผู้หนึ่ง บู้ลี้หุ้นผู้หนึ่ง
กิมยู่ฮ้วยผู้หนึ่ง ข่วยยู่ฮอง
ผู้หนึ่ง เฮ้งอั่งเฮงผู้หนึ่ง เฮงอั่งเฮ้งผู้หนึ่ง

ทหารทั้งหกได้ยินไต้อ๋องเรียกก็เข้ามาคุก
เข่าลง อั้งฮั้ยยี้ถามว่าพวกเจ้าทั้งหกจำไต้อ๋องบิดาข้า

ได้หรือไม่ทหารทั้งหก บ อ ก ว่ า
จำได้ อังฮั้ยยี้บอกว่าพวกเจ้าจงไปเชิญเธอมาบอกว่า

บัดนี้ข้าจับถังซัมจังไ ด้ แ ล้ ว
จะต้มให้เธอกิน จะได้อายุยืนยาวอยู่ชั่วฟ้าและดิน
ทหารทั้งหกก็คำนับลาไปเห้งเจีย
ได้ยินดังนั้นก็ โผบินตามทหารทั้งหกไปฝ่ายทหารปิศาจ

ทั้งหกออกจากถ้ำก็หมา ย ต ร ง ไ ป ยั ง
ทิ ศ ต ะ วั น ต ก เ ฉี ย ง ใ ต้ เห้ง
เจียก็คิดในใจว่า ปิศาจอั้งฮั้ยยี้จะให้พวกเหล่านี้ไปเชิญ

บิดามันมากินเนื้ออาจ า ร ย์
เรา บิดามันคืองู้หม้ออ๋อง งู้หม้ออ๋องเดิมก็ผูกสมัครเป็

นมิตรสหายกับเรา มา
บัดนี้เราเข้าหาที่ชอบแล้ว ผู้หม้ออ่องยังเป็นมิจฉาทิฐิอ

ยู่ถึงจากกันไปนานก็จ ริ ง แ ต่
ยังจำก็ริยาอาการกันได้อยู่อย่าเลยเราจะแปลงเป็นงู้

หม้ออ๋อง หลอกมันดูสักคราว
หนึ่ง ดูจะเป็นประการใดเห้งเจียบินขึ้นหน้าปิศาจทั้งห

กประมาณสักห้าสิบเส้น
แล้วก็ไหวกายแปลงเป็นรูปู้หม้ออ้อง
แล้วถอนขนออกสี่ห้าเส้นแปลงเป็นคนใช้
ห้าคนอยู่ในเนินเขาทำเป็นกิริยาไล่เนื้อป่า
คอยปิศาจทั้งหกอยู่ในป่านั้นฝ่ายพวกปิศาจทั้งหกตนกำลั

งเดินมาแลไปเห็นงู้หม้ อ อ๋ อ ง นั่ ง อ ยู่
ท่ า ม ก ล า ง เ ฮ ง
อั้งเฮ้ง เฮ้งอั้งเฮง ทั้งสองก็คำนับแล้วคุกเข่าลงกับพื้

นพูดว่าท่านเล่าไต้อ๋อ ง อ ยู่ ใ น ที่ นี้
ปิศาจหุ้นลีบู๊ บู้ลีหุ้น กิมยู่อ้วยข่วยยู่ฮองทั้งหกตนก็มาคำ

นับคุกเข่าลงพร้อมกัน
พูดวาพวกข้าพเจ้านี้เซียเองไต้อ๋องบุตรของท่านให้มา

เชิญเล่าไต้อ๋องไปกิน เ นื้ อ ถั ง
ซัมจังให้อายุยืนยาว เห้งเจียจึงบอกว่าพวกเจ้าจงลุก

ขึ้นเถิด จะกลับไปแต่งตัว
แล้วจึงค่อยไปปิศาจทั้งหลายคำนับแล้วพูดว่า
ขอไต้อ๋องดูพอสมควรไม่ต้องกลับไปก็ได้
ขอเชิญท่านไปเดี๋ยวนี้เถิด เห้งเจียหัวเราะพูดว่าถ้าก

ระนั้นก็ไปเถิดพวกเจ้า า จ ง อ อ ก
นำทางก่อนเราจะตามไปปิศาจทั้งหกก็เตรียมตัวแข็งแ

รง ออกร้องตวาดนำทางไป
เดินมาสักครู่ใหญ่ก็
ถึง ปิศาจกิมยู่ฮ้วย ช่วยยู่ฮองทั้งสองนี้
ก็เดินเข้าไปในถ้ำก่อน บอกว่าไต้อ๋องได้
ทราบบัดนี้เล่าไต้อ๋องมาแล้ว อั้งฮั้ยี้ไต้อ๋องได้ฟังดังนั้น

ก็ดีใจพูดว่าพวกเจ้าเ อ า ใ จ
ใส่ดี ไปมาโดยเร็ว ในทันใดนั้นก็สั่งพวกพนักงาน
จัดกันให้เป็นหมู่เป็นหมวดไป
รับไต้อ๋อง ครั้นจัดเสร็จแล้ว ยั้งฮั้ยี้ก็ออกมายังประตู
เห้งเจียครั้นมาถึงก็ทำ
หน้าชื่นบาน เดินเข้าไปในถ้ำขึ้นนั่งอยู่ท่ามกลางอังฮั้ย

ยี้ก็มาคุกเข่าพูดว่าบิ ด า

ข้าพเจ้าขอทำเคารพ เห้งเจียพูดว่าลูกไม่ต้องไหว้
อังฮั้ยยี้ทำเคารพสี่ทีแล้วก็ลุก
ขึ้นยืนอยู่ เห้งเจียถามว่าลูกของพ่อเจ้าให้คนไปเชิญบิ

ดามาจะมีกิจธุระอย่าง ไรหรือ
อั้งฮั้ยยี้ก็ย่อกายพูดว่า ลูกไม่มีฝีมืออะไรเมื่อวันวานนี้จั

บได้ถังซัมจั้ง ที่มาจากเมือง
ไต้ถัง คือเธอบวชปฏิบัติมาสิบชาติแล้ว
แม้ว่าผู้ใดได้กินเนื้อเธอสักก้อนหนึ่ง อายุ
จะยืนยาวลูกไม่อาจกินเอง จึงเชิญบิดามาเพื่อจะได้กิ

นกับลูกเห้งเจียได้ฟัง ก็ทำตกใจ
ถามว่าไหนถังซัมจั่งอยู่ที่ไห น อั้งฮั้ยยี้ตอบว่า
ถังซัม
จั้งที่จะไปไซทีนั้น เห้งเจียถามว่าถังซัมจั้งที่เป็นอาจา

รย์ของเห้งเจียนั้นหรื อ อั้งฮั้ยยี้

ตอบว่านั่นแหละ เห้งเจียทำเป็นโบกมือสั่นศีรษะแล้วพู

ดว่าอย่าไปทำวุ่นวายแ ก
เขา ๆ ซึ่งเห้งเจียนั้นคือน้องเป็นมิตรสหายของบิดาไ

ด้สาบานผูกรักกันไว้ ลูกยัง
ไม่รู้จักเธอ เธอมีฤทธาอานุภาพกว้างใหญ่นัก
เปลี่ยนแปลงกายได้หลายประการ
นัก เธอเคยได้ขึ้นไปประจญบนสวรรค์
เง็กเซียงฮ่องเต้ให้พลทหารเทพบุตรสิบ
หมื่นไปต่อสู้แก่เธอยังจับเธอหาได้ไม่
ลูกทำไมจึงอาจกินเนื้ออาจารย์ของเธอเล่า
จงรีบปล่อยคืนไปเสียเถิดอย่าได้เกี่ยวข้องแก่ลูกลิงนี้เ

ลย จะเกิดวุ่นวายขึ้น แม้ว่า
เธอสืบรู้ว่ากินเนื้ออาจารย์เธอแล้ว
เธอก็ไม่ต้องรบพุ่งด้วยเจ้า เธอเอากระบอง
วิเศษมางัดเอาภูเขานี้ก็จะพินาศไปทั้งสิ้น
ลูกจะไม่มีที่อาศัยบิดาจะได้อาศัยใคร
เมื่อแก่เล่าอั้งฮั้ยว่าทำไมบิดาจึงพูดดังนั้น
ให้เสียอำนาจของเราไปกระทำให้เขามีความ
กำเริบได้ซึ่งเห้งเจียเคยต่อสู้แก่ลูกสองครั้งแล้วก็ไม่เ

ห็นมีความประหลาดอะไ ร
ครั้งที่หนึ่งลูกได้ปล่อยไฟเผาก็ล่าหนีไปครั้งหนึ่ง
ครั้งที่สองไปหาพระยาเล่งอ้อง
เอาน้ำมาช่วยก็ดับไฟไม่ลง ถูกลูกเอาไฟเผาจนมืดมัว

สิ้นสติก็หนีไป แล้วให้โป๊ย
ก่ายไปเชิญพระกวนอิมมาช่วย
ลูกก็แปลงเป็นพระกวนอิม จับโป๊ยก่ายใส่ถุงวิเศษ
แขวนอยู่นั้น เมื่อเช้านี้ก็ทำอึกทึกลูกให้บริวารน้อยออก

ไปจับตัว เห้งเจียก็วิ่งหนี
ทิ้งเป๋าไว้เป้าหนึ่ง จึงได้ไปเชิญบิดามาพิเคราะห์ดูถัง

ซัมจั่งนั้นควรจะต้มกิ น เห้ ง เจี ย
ได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นหัวเ
ราะแล้วพูดว่า ลูกรู้แต่ไฟภาคเผาเท่านั้
น หา

รู้ว่าเธอมีฤทธิ์เปลี่ยนแปลงได้ถึงเจ็ดสิบสองอย่าง
อั้งฮั้ยยี้พูดว่า ต่อให้เธอเปลี่ยน
แปลงได้อย่างไร ลูกก็คงจะรู้ได้ลูกคิดดูเธอไม่อาจจะ

มาเป็นแน่ เห้งเจียว่าแม้ว่า
ลูกรู้ได้ เธอก็หาแปลงเป็นเสือช้างอย่างนั้นไม่
เธอจะแปลงเป็นแมลงวันแมลงหวี่
ตัวเล็กน้อยต่าง ๆ อย่างนี้
และแปลงเหมือนแก่รูปบิดาอย่างนี้ลูกจะรู้อย่างไรได้
อั้งฮั้ยยี้พูดว่าอย่างนั้นไม่ต้องเป็นทุกข์
ถึงจะใจเหล็กใจทองแดงเป็นอันขาดไม่กล้ามา
เห้งเจียว่าอย่างนั้น ลูกก็มีฝีมือฤทธาอานุภาพกินเนื้อถั

งซัมจั้งได้แล้ว แต่ขัดด้วย
บิดากินไม่ได้เป็นแน่ อั้งฮั้ยยี้จึงถามว่า
เหตุใดจึงจะกินไม่ได้เล่า เห้งเจียพูดว่า
ด้วยบัดนี้บิดาอายุก็มากแล้ว
มารดาเจ้าอ้อนวอนให้บิดาทำการกุศลบ้างบิดาคิดดู
ไม่รู้ว่าจะทำประการใด จึงกินแจเป็นทางกุศลอังฮั้ยยี้

ถามว่าไม่ทราบว่าบิดา จะกินแ
จจนชีวิตหาไม่หรือ

หรือว่ากินมีกำหนด
ปีเดือน เห้งเจียตอบว่าแจนั้นไม่มีกำหนดปีเดือนเรียก

ว่าแจรามสูรทุกเดือนมี สี่ วั น
อั้งฮั้ยยี้ถามว่าสี่วันอะไร เห้งเจียตอบว่า
คือวันซามซินวันนี้ถูกวันซินอิ้วก็ถึงวันที่
ถือแจ และไม่รับแขก ไว้วันพรุ่งนี้เช้าบิดาจะไปดูขัดล้

างต้มขึ้นกินกันจึงจะดี อั้งยั้ยยี้
ปีศาจได้ฟังดังนั้น ก็ตริกตรองอยู่ในใจ
พูดว่าบิดาทุกวัน ๆ เอาเนือเป็นภักษาหา
มาจนบัดนี่อายได้พันปีกว่าแล้ว
ทำไมจึงกลับกินแจอย่างนี ก็สามสีวันเท่านีจะแก่
โทษที่ทำบาปกรรมได้หรือ คำนี้พูดออกมาก็น่าสงสัย
จึงผุดลุกออกไปข้างนอก
เรียกปิศาจทั้งหกมาถามว่าพวกเจ้าไปเชิญบิดาที่ไหนม

า ปิศาจเหล่านั้นบอกว่า พ ว ก
ข้าพเจ้าไปพบที่กลางทาง อังฮั้ยยี้พูดว่า
ข้าถามว่าพวกเจ้าทำไมมาเร็วนัก จะมิได้
ไปถึงที่ถ้ำหรือ พวกปิศาจเหล่านั้นบอกว่า
มิได้ไปถึงพบเข้าที่กลางทางก็พามา

อั้งฮั้ยี้ได้ฟังดังนั้น พูดว่าเห็นจะผิดเสียแล้ว
จะมิใช่บิดาแล้วปิศาจน้อยจึงพูดว่า
บิดาของไต้อ๋องจะจำไม่ได้หรือจึงมาสงสัยดังนี้
อั้งฮั้ยยี้
พูดว่าพิจารณาดูลักษณะกิริยาก็ไม่ผิด
แต่คำพูดแผลงไปไม่ตรงกัน เราวิตกว่าจะ
มิใช่ กระนั้นพวกเจ้าไปเตรียมศาตราอาวุธให้พรักพร้

อม เราจะกลับเข้าไปถามใ ห ม่
ถ้าโต้ตอบไม่ตลอดพวกเจ้าพร้อมกันลงมือ
พวกปิศาจบริวารก็จัดแจงตระเตรียม
ตามคำสั่งของไต้อ๋องไว้พร้อมทุกประการ
อั้งฮัยยี้เดินกลับเข้าไปข้างใน จึงเคารพ
เห้งเจียแล้ว เห้งเจียบอกว่าอยู่บ้านลูกไม่ต้องเคารพ

ทำไมบ่อย ๆ จะมีธุระอะไร
ลูกจงบอกไป อังฮัยยี้คุกเข่าพนมมือพูดว่า
ขอบิดาได้ทราบ ข้อหนึ่งเชิญบิดามา
กินเนื้อถังซัมจั้ง ข้อสองลูกจะขอถามบิดา
เพราะเมื่อวันก่อนลูกไปพบซินแสเตียว
เต้าเหลง เธอเห็นลักษณะลูกได้ส่วนตามตำรา
เธอจึงถามลูกซึ่งปีเดือนวันเวลา
เพราะลูกอายุยังเยาว์จำจะไม่แน่นอนซินแสนั้นจะใคร่

ดูให้ลูก เพราะลูกจะถาม
บิดาถึงความข้อนี้ เพื่อจะได้จดจำจารึกไว้
ที่หลังปะซินแสจะได้ให้เธอดูให้ลูกเห้งเจียได้ฟังดังนั้น

ก็นึกหัวเราะในใจ
นึกในใจว่าอ้ายปิศาจมัน ซ อ ก แ ซ ก หา
ความถาม ซึ่งการบ้านเรือนสั้นยาวดังนี้
เราก็จะตอบได้ อันถามวันเดือนปีอย่าง
นี้ที่ไหนจะตอบได้ เห้งเจียก็ไม่หวั่นหวาดอะไร
นั่งเฉยอยู่ท่ามกลางหัวเราะดีใจ
จึงบอกว่าลูกจงลุกขึ้นเถิด พูดว่าอันบิดานีอายุก็มากชร

าอยู่แล้ว มีธุระการมากก็
หาได้จำไว้ไม่ ไว้พรุ่งนี้กลับไปบ้านถามมารดาเจ้าดูก็

รู้ได้ อังฮัยยีว่าบิดาทุก ๆ วัน
เอาโป๊ยยีของข้าพเจ้าพูดว่าอายุยืนเท่าฟ้าทำไมมาวัน

นี้จึงได้ลืมไป จะมีอย่างนี้หรือ
ถ้าดังนั้นก็เก๊แน่แล้วอั้งฮั้ยยี้ก็ร้องว่า (เอา)
คำเดียวเท่านั้น พวกปิศาจน้อยก็พากัน
ตรูขึ้นล้อมเห้งเจีย ระดมตีฟันแทง
เห้งเจียก็ชักกระบองกายสิทธิ์ออกรบรับ แล้ว
แปลงกายกลับเป็นรูปเดิม พูดแก่อั้งฮั้ยยี้ว่า
มึงทำไมไม่มีธรรมเนียม อ้ายลูก
มาตีพ่ออย่างนี้มีที่ไหน อั้งฮั้ยยี้ได้ฟังดังนั้น
ก็มีความอายไม่รู้ว่าจะพูดโต้ตอบ
ประการใดได้ เห้งเจียก็บันดาลเป็นแสงสว่างหนีออก

จากถ้ำมือถือกระบองหั ว เ ร า
ะ
ก๊กใหญ่ ข้ามห้วยเดินมาซัวเจ๋งเห็นก็เดินออกมารับ
ถามว่าพี่ไปช้าครึ่งวันแล้วมี
ความยินดีหัวเราะ เห็นจะแก้อาจารย์ออกมาได้แล้วห

รือ เห้งเจียว่าถึงจะแก้อา จ า
ร ย์
ออกยังไม่ได้ก็จริง แต่พี่ได้อยู่เหนือลมพักหนึ่งซัวเจ๋งถ

ามว่าอะไรเหนือลม
เห้งเจียจึงเล่าความที่ ไ ด้ เ ป็ น ม า
ให้ซัวเจ้งฟัง ซัว
เจ๊งว่าพี่ได้เหนือลม น้องเกรงว่าชีวิตอาจารย์จะไม่ค

งอยู่ได้ เห้งเจียว่าอันข้อนั้น
ไม่ควรจะต้องทุกข์ พี่จะไปนิมนต์พระโพธิสัตว์มาช่วย
ซัวเจ๋งพูดว่าพี่ยังเจ็บอยู่
มิใช่หรือ เห้งเจียบอกว่าหายแล้ว
พูดดังนั้นแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นบนเวหาไปยังน่ำไฮ้
ตรงมายังที่เขาโละแก่ซัวเข้าไปหาพระกวนอิม
ครั้นถึงก็คุกเข่าลงนมัสการ พระ
โพธิสัตว์ถามว่าเห้งเจียมาทำไม มีกิจธุระสิงใดหรือ
เห้งเจียยกเอาความที่เป็นมา
เล่าให้พระโพธิสัตว์ฟังทุกประการ พระโพธิสัตว์ว่า
ปิศาจมีไฟภาคอย่างนั้นทำไม
จึงไม่รีบมาบอกก่อน เห้งเจียว่าข้าพเจ้าก็อยากจะมา

บอก แต่ไปถูกฤทธิ์ไฟของ
ปิศาจเผาป่นปี้ ได้ความเจ็บป่วยจึงมามิได้
แต่ได้ใช้ให้โป๊ยก่ายมา พระโพธิสัตว์
พูดว่า ไม่เห็นโป๊ยก่ายมา เห้งเจียว่าโป๊ยก่ายยังมิได้

มาจริงเพราะอ้ายปิศา จ มั น
แปลงเป็นพระโพธิสัตว์ หลอกจับจับโป๊ยก่ายใส่ถุงไว้
บัดนี้ยังแขวนอยู่ในถ้ำ จะ
ใคร่ต้มกินพระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้น
ก็โกรธพูดว่าอ้ายปิศาจเขาทิ้ง มันอาจสามารถ
แปลงเป็นรูปอาตมาได้ พูดดังนั้นแล้วจึงเอาขวดมณีข้า

งไปในทะเล เห้งเจียเห็น
ดังนั้นก็ตกใจ พูดว่าพระโพธิสัตว์ใจร้อนยังไม่หมด
เราเล่าเรื่องปิศาจให้ฟังซึ่งร้าย
และดี เธอเอาขวดมณีขว้างไปดังนี้ น่าเสียดายจริง
ๆ ถ้ารู้ดังนี้เรารับเอาก่อนจะ
มิดีหรือ พูดยังไม่ขาดคำก็เห็นในทะเลเป็นคลื่นละลอก

ขึ้นมา มีเต่าตัวหนึ่งที่หลัง
ถูกขวดมณีวิเศษ คลานขึ้นมาที่ตรงหน้าพระโพธิสัตว์
เห้งเจียเห็นดังนั้น ก็นึก
หัวเราะแต่ในใจพูดว่า หมายว่าจะมิได้เห็นขวดมณีแล้

ว จะใคร่ตามเอาขวด

พระโพธิสัตว์ถามว่าเห้งเจียพูดว่ากระไร
เห้งเจียตอบว่ามิได้พูดว่ากระไร จึงพระ
โพธิสัตว์บอกให้เห้งเจียหยิบขวดมณีขึ้นมานี่
เห้งเจียจึงเข้าไปยกขวดก็มิได้ขึ้นเลย
และทั้งมิได้เขยื้อนเท่าเส้นผม
เห้งเจียวางขวดเดินมาคำนับพระโพธิสัตว์ บอกว่า
ขวดนั้นข้าพเจ้ายกไม่ไหว พระโพธิสัตว์ถามว่าขวดเล็

กนิดเดียวทำไมจึงยกไ ม่ ขึ้ น
เห้งเจียไม่รู้หรือ ทุกวันมีแต่ขวดเปล่า
วันนี้ขว้างลงไปในทะเล ตัวจะมีกำลังสัก
เท่าใดจึงจะยกทะเลไหว เพราะฉะนั้นจะเอากำลังม

ายกจึงมิได้เขยื้อนได้
เห้งเจีย
ยกมือขึ้นนมัสการ แล้วพูดว่าข้าพเจ้ามิได้ทราบเลยพร

ะโพธิสัตว์เดินลงไปเอ า มื
อ ข ว า ย ก ขึ้ น เ บ า ๆ
แล้วก็วางลงไว้ในฝ่ามือ ข้า งซ้ าย
เต่าตัวนั้นก็ยกศีรษะคำนับแล้วก็คลานลงน้ำไป
พระโพธิสัตว์จึงนั่งลงบนแท่น

เรียกเห้งเจียมาพูดว่าขวดน้ำนี้
กับน้ำพระยานาคเล่งอ๋องไม่เหมือนกัน น้ำขวดนี้
กับไฟภาคของปิศาจนั้นดับกันได้ดังประสงค์
จะให้เห้งเจียเอาไปก็จะยกไม่ไหว
จะให้นางเล่งนึ้งเอาไปกับเห้งเจีย
เห้งเจียมักจะหลอกหลอนคน หรือบางทีจะเห็น
ว่านางเล่งนึ้งของอาตมาสวยงาม
และขวดวิเศษนี้ถ้าเห้งเจียเอาไปแล้วจะไปตาม
ที่ไหน เห้งเจียจงให้สิ่งของอันใดไว้เป็นสำคัญจึงจะไ

ด้เห้งเจียจึงพูดว่าน่ า ส ง
ส า ร ตั ว ข้ า พ เ จ้ า
พระโพธิสัตว์ทำไมจึงคิด สง สัย ไป
ดัง นี้
ในตัวของข้าพเจ้านี้มีหรือสักสิ่งหนึ่ง
มีผ้าแพรผืนนี้ก็เป็นของพระอาจารย์ใหญ่
กระบองนี้จะไปไหนก็สำหรับตัวที่จะได้ต่อสู้แก่ศัตรู
บนศีรษะหรือก็มีแต่มงคลทอง
ข้าพเจ้าจะขอเอาสิ่งนี้เป็นมัดจำ
ขอท่านได้ภาวนาคาถาถอดออกเถิด พระโพธิ
สัตว์พูดว่าเห้งเจียใจเจ้าจะใคร่ได้แต่ความสบาย
อาตมาจะขอเอาขนรักษาชีวิตที่
ท้ายทอยนั้นหนึ่งเส้นเท่านั้นจะเอาไว้เป็นมัดจำ
ห้งเจียพูดว่าอันขนเส้นนี้ก็ของท่าน
ให้ จะถอนเส้นหนึ่งก็วิตกว่าจะพังตามกันลงมาหมด
จะเอาอะไรมารักษาชีวิตต่อไปพระโพธิสัตว์จึงด่าว่าอ้

ายลูกลิงแต่ขนเส้นหนึ่ ง ยั
ง ถ อ น ไ ม่ ไ ด้ นางเล่งนึ้งก็ยาก
ที่จะปล่อยให้ไปได้ เห้งเจียพูดว่าท่านมีความสงสัยมา

กไปแม้ไม่เห็นแก่สงฆ์ ก็ จ
ง
เห็นแก่พระพุทธศาสนาเถิด ขอท่านได้ไปช่วยแก้ให้อา

จารย์ข้าพเจ้าออกพ้นจ า ก
ปิศาจด้วยเถิด พระโพธิสัตว์มีความยินดีจึงเดินออกมา

จากสำนัก บอกแก่เห้งเจีย
ให้ข้ามทะเลไปก่อน เห้งเจียคำนับแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าไม่อาจทำต่อหน้าท่านจะเป็น
การอวดดีไป เพราะหกคะแมนนั้นดูกิริยาไม่น่าดู
วิตกเกรงจะเป็นความผิด พระ
โพธิสัตว์จึงให้เสียนไช้เล่งนึ้งไปเก็บใบบัวมาใบหนึ่ง
ทิ้งลงในน้ำแล้วบอกให้เห้งเจีย
ขึ้นยืนบนใบบัวจะทนได้หรือไม่
เห้งเจียพูดว่าใบบัวเท่านั้นท่านจะให้ข้าพเจ้าขึ้นยืน
เหยียบ ใบบัวจะทานได้หรือ พระโพธิสัตว์จึงพูดว่าเห้

งเจียจงขึ้นลองดูที เห้งเจีย
ก็ขึ้นเหยียบใบบัวก็ลอยอยู่ดุจเรือสำเภาอย่างใหญ่
เห้งเจียดีใจพูดว่า ใบบัวนี้ทาน
ตัวข้าพเจ้าไหวพระโพธิสัตว์พูดว่าถ้าใบบัวทานตัวท่าน

ได้แล้ว ให้เห้งเจียข้ามไปเถิด
เห้งเจีย
พูดว่าไม่มีถ่อแจวและใบจะข้ามไปอย่างไรได้เล่า
พระโพธิสัตว์บอกว่าไม่ต้องพาย
แจวและถ่อค้ำลมพัดดอก ท่านจงบันดาลให้เป็นลมพัดไ

ปที่หนึ่ง ก็จะข้ามพ้น
มหาสมุทรใหญ่ เห้งเจียกระโดดขึ้นบนบกแล้วหัวเราะ

พูดว่า พระโพธิสัตว์ทำ
อภินิหารจับเราให้ไปมาก็ได้ไม่ต้องป่วยการแรงสักนิด

เดียวฝ่ายพระโพธิสัตว์ ก็
ป า ฏิ ห า ริ ย์ อ อ ก จ า ก เ ข า เ พ้ า
ท่ อ ซัวสั่งให้ฮุยไง้ไปดาวดึ งส์
ขอยืมอาวุธวิเศษบิดาเจ้าที่กังสามสิบหกอันจะต้องการ

ใช้ ฮุยไง้คำนับแล้วก็เหาะ
ไ ป
บัดเดี๋ยวก็เอามีดวิเศษกลับมาถึง
ส่งมีดทีกังให้แก่พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์จับ
ดูแล้วก็โยนขึ้น ร่ายพระคาถาเป่าไปมีดนั้นก็กลายเป็น

กลีบบัวรวมกันประดับเ
ป็ น
แท่น พระโพธิสัตว์ก็ขึ้นนั่งบนแท่นแล้วจึงบันดาลให้ไปยั

งเขา (พ้อซัว) พระโพธิ
สัตว์ก็หยุดลอยอยู่บนอากาศ
จึงร่ายพระคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขาว่าท่านทั้ง

หลายอย่ามีความสะดุ้งตกใจกลัว
วันนี้อาตมาจะมาจับปิศาจร้าย จงมาห้อมล้อม
ช่วยกันกวาดล้างให้พวกผีปิศาจเหล่านี้ราบคาบสิ้นเชิง

จงขับไล่พวกสัตว์ต่าง
ๆ อ อ ก
ไปให้พ้นในสามโยชน์ เจ้าทั้งหลายรับคำสั่งพระโพธิสั

ตว์แล้ว ก็ไปจัดการเตรียม
ไว้เสร็จบัดเดี๋ยวก็กลับมาส่วนพระโพธิสัตว์จึงเอาขวด

มณีวิเศษ
เทออกเสียงดังดุจฟ้าร้ อ ง เ ห้ ง เ จี ย
เ ห็ น
ดังนั้นก็นึกสรรเสริญในใจว่า
อย่างนี้แหละจริงแท้ว่ามีเมตตากรุณามุทิตาอุเบกขา
จริง พระโพธิสัตว์จึงเรียกเห้งเจียให้ยื่นมือออกมา
เห้งเจียก็ยื่นมือซ้ายออกมา
พระโพธิสัตว์ก็หยิบกิ่งสนจุ่มน้ำมนต์แล้วเขียนอักขระลง

กลางใจมือเห้งเจีย คือตัว
(บี้) แปลว่าเคลิบเคลิ้มพระโพธิสัตว์บอกเห้งเจียให้ก

ำมือไว้ ไปชวนปิศาจอังฮัยยี้
ให้ออกรบทำแพ้อย่าเอาชนะล่อให้ออกมาถึงที่อาตมาอ

ยู่ อาตมภาพจะจับมันเอง
เห้งเจียรับคำสั่งแล้วก็เดินมายังประตูถ้ำร้องเรียกอั้ง

ฮั้ยยี้
ปิศาจพวกเฝ้าประตูก็วิ่ง
เข้าไปบอกอั้งฮั้ยยี้ว่าเห้งเจียมาอีกแล้ว
อั้งฮั้ยยี้บอกให้ปิดประตูแล้วพูดว่าอย่าไป
ธุระแก่มันเห้งเจียร้องเรียกอีกแล้วพูดว่า
อ้ายลูกน้อยมึงไล่พ่อออกมาแล้ว ทำไมไม่เบิด
ประตูออกมาสู้กันเล่า ปิศาจน้อยวิ่งเข้าไปบอกอีกว่า
เห้งเจียมาร้องด่าท้ายทาย
อยู่ที่นอกประตู ปิศาจอังฮั้ยยี้ว่าช่างมัน
เห้งเจียเห็นช้าก็โกรธชักไม้กระบองออก
จากหูกระทุ้งประตูพังทลายลงไปทั้งสิ้น

ปิศาจเห็นประตูพังลงไปดังนั้นก็บันดาล
โทสะมือถือทวนเดินออกมา พอแลเห็นเห้งเจียก็ด่าว่า

อ้ายลิงอายุมากแล้วไม่
รู้ จั ก
อะไร มาตีประตูของเราให้ล้มไปดังนี้
จะจับโทษอะไรหรือ เห้งเจียว่าอ้ายลูกของ
พ่อก็มึงไล่ออกมานอกประตู
มึงจะคาดโทษอะไรแก่กูเล่า อั้งฮั้ยี้โกรธเอาทวน
แทงหมายตรงท้องเห้งเจีย เห้งเจียเอากระบองปัดแ

ล้วทำล่าถอยหนีออกมา
ปิศาจยืนหยุดพูดว่า เราจัดล้างถังซัมจั้งไว้แล้ว
เพื่อจะได้ต้มแกล้มเหล้า ทำไม
เอ็งวิ่งหนีไปเล่า เห้งเจียพูดว่าอ้ายลูกของพ่อบนฟ้าม

องดูเอ็งอยู่แล้ว เอ็งจงไล่
ออกมาเถิด ปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธดุจไฟกัลป์
ตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วก็รุก
ไล่ออกมาทันที เห้งเจียต่อสู้ได้สองสามเพลงก็ทำถอย

หนีฝ่ายอั้งฮั้ยยี้ก็หา
รู้ว่าเป็นกลอุบายไม่
ถือทวนไล่ตามออกมาอีก เห้งเจียก็
ทอดกระบอกล่าหนีมา จึงเอามือที่พระโพธิสัตว์เขียนอั

กขระสยายปลายออก
ปิศาจ
อั้งฮั้ยยี้ก็ให้เคลิบเคลิ้ม ตั้งใจไล่เห้งเจียออกมา
บัดเดี๋ยวก็แลเห็นพระโพธิสัตว์ เห้งเจีย
จึงหันหน้าพูดแก่อั้งฮั้ยยี้ว่าข้ากลัวเจ้าแล้ว
เจ้าไล่มาถึงน่ำไฮ้กวนอิมแล้ว เจ้ายังไม่
กลับไปอีกหรือ ปิศาจไม่เชื่อก็ขยิกไล่ต่อมาอีกเห้งเจีย

เห็นจวนก็ตลบเข้าซ่อน
ตัว
อยู่ข้างตัวพระโพธิสัตว์ ปีศาจเข้ามาใกล้เหลือบแลไป

เห็นพระโพธิสัตว์จึงพู
ดว่า

นี่เห็นจะเป็นเห้งเจียนิมนต์มาช่วยดอกกระมัง
พระโพธิสัตว์ก็มิได้พูดจาว่ากระไร
ปิศาจยกทวนแล้วตวาดด้วยเสียงอันดัง
พระโพธิสัตว์ก็มิได้โต้ตอบว่ากระไรปิศาจ
ยกทวนแทงพระโพธิสัตว์ที่หนึ่ง
พระโพธิสัตว์ก็บันดาลเป็นแสงทองเหาะหนีขึ้นอยู่
บนเวหา เห้งเจียฮุยไง้ก็เหาะตามขึ้นไปอยู่กลางเวห

า
ปิศาจหัวเราะว่าอ้ายลิ ง มั น
คิดผิดมันไม่รู้จักเรา มันต่อสู้แก่เราหลายครั้งก็เอาชัย

ชนะเราไม่ได้
มันยังไปหา
พระโพธิสัตว์เป๋าน่องที่ไหนมาถูกทวนเราทีหนึ่งก็สูญหา

ยไปไม่เห็นเงา
ทิ้งแท่นกลีบ
บัวอยู่นี่ ไว้เราขึ้นนั่งจึงจะดี
ปิศาจก็ขึ้นนั่งขัดสมาธิอยู่กลางแท่นพระโพธิสัตว์เห็น
ดังนั้น ก็เอายอดสนชี้ลงร้องว่าถอยคำหนึ่ง
ดอกบัวนั้นก็หายไป ปิศาจก็นั่งอยู่กับมีด

พระโพธิสัตว์ก็ให้ฮุยไง้เอาไม้ท้าวปราบปิศาจลงไปเค

าะไปเคาะมาที่มีดนั้น

ประมาณ

สักร้อยที่มีดก็แทงตามแข้งขาปิศาจโลหิตไหลออกนองไ

ปฝ่ายปีศาจติดอยู่จะไ

ป ท า ง ใ ด ก็ มิ ไ ด้

ต้องทนความเจ็บปวดสุดที่จ ะพ รร

ณน า ก็

เอาทวนโยนทิ้งสองมือจับมีดถอน

พระโพธิสัตว์เห็นดังนั้น ก็เอากิ่งสนชี้ลงไปร่าย

พระคาถามีดนั้นก็ยิ่งมัดแน่นเข้าจะดิ้นรนไปอย่างไรก็ไ

ม่ไหว

ปิศาจรู้สึกตัวกลัว

ตายร้องไห้พูดว่าขอพระเมตตาปรานีแห่งพระโพธิสัตว์

เจ้า
ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มี
แก้วตาไม่รู้จักท่านผู้มีอภินิหารบารมี
แม้ท่านได้โปรดปล่อยข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้า
ไม่อาจทำร้ายต่อไป จะขอปฏิบัติตามทางชอบธรรม
พระโพธิสัตว์ได้ฟังดังปิศาจ
ร้องขอโทษดังนั้น ก็พาเห้งเจียลดลงมายังที่ปิศาจ
พระโพธิสัตว์ถามว่าเจ้าจะยอม
ถือศีลตามอาตมาไปหรือ ปิศาจว่าแม้ท่านยกชีวิตไว้
ข้าพเจ้าจะขอถือทางชอบ
ธรรมตามท่านไปพระโพธิสัตว์ว่าถ้ากระนั้นอาตมาจะโ

กนผมให้และรับศีล
พระ
โพธิสัตว์จึงเอามีดโกนออกจากมือเสื้อเดินเข้ามาใกล้

จับผมทำเป็นสามแหยมน อ ก
นั้นก็โกนเสีย เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะ
พูดว่าอ้ายปิศาจดูแปลกประหลาด
พิเคราะห์ดูมิใช่ชายมิใช่หญิงไม่รู้ว่าจะเหมือนรูปอะไร

ที่ไหน
พระโพธิสัตว์ชำระเสร็จ
แล้วจึงพูดว่าบัดนี้เจ้าได้รับศีลแล้วอาตมาก็ไม่กล้าจะพู

ดดูถูกได้อาตมาจะให้ชื่ อ
คือให้เรียกว่า (เสียนใช้ท่งจื้อ) จะดีหรือไม่
ปิศาจผงกศีรษะยอมแต่จิตก็คิดจะให้
พระโพธิสัตว์ปล่อยเท่านั้น พระโพธิสัตว์เอามือชี้ไปที่แ

ท่นร้องว่าถอนคำหนึ่ง มี
สามสิบหกอันก็ตกลงไปทั้งสิ้น
ปิศาจก็หลุดออกได้พระโพธิสัตว์สั่งให้ฮุยไง้เก็บเอา
มีดไปส่งเสียยังที่เดิม บัดเดี๋ยวก็กลับมาฝ่ายปิศาจอั้งฮั้

ยยี้จิตใจบาปยังไม่หม ด
และเห็นที่แข้งขามีบาดแผ ล
ยั บ เยิน
และบนศีรษะก็มีผมอยู่สามหย่อม
จึงคิดว่าเธอนี้มีฤทธิ์อานุภาพสักเท่าใด อันที่

จริงก็ทำแต่บังคับเราเท่านั้น คิดดังนั้นแล้วจึงวิ่งไป
เก็บเอาทวนตรงมาแทงพระ
โพธิสัตว์ เห้งเจียเห็นดังนั้น ก็ชักกระบองออกจะตี
พระโพธิสัตว์ร้องห้ามว่าอย่า
ทำอาตมาจะบังคับเอง พระโพธิสัตว์จึงล้วงมงคลออก

จากมือเสื้อวงหนึ่งบอ ก แ ก่
เห้งเจียว่า อันมงคลนี้เดิมพระพุทธเจ้าให้มาสามวง
วงหนึ่งเรียกว่ารัตนมงคล ก็
ใส่ให้เห้งเจียแล้ว อีกวงหนึ่งเรียกว่าคุ้มห้ามมงคลใส่

ให้เจ้าเฝ้าเขานั้นแล้ ว วงนี้
เรียกสุวรรณมงคลจะต้องใส่ให้คนนี้โดยเหตุมันเชี่ยวช

าญมาก
พระโพธิสัตว์พูดดัง
นั้นแล้ว ก็เอามงคลโยนขึ้นไป
ร้องว่าแปลงเป็นห้าวง แล้วจับมาหมายตรงอั้งฮั้ยี้
ขว้างไปร้องว่าใส่ มงคลห้าวงนั้นก็สวมใส่หัวหนึ่งวงใ

ส่มือสองวงใส่เท้าสอง ว ง แล้ว
พระโพธิสัตว์ก็ร่ายพระคาถา มงคลทั้งห้านั้นก็รัดเอาปิ

ศาจเจ็บปวดเหลือที่จะ ท น ไ ด้
ก็หมุนล้มลงกับพื้นฝ่ายพระโพธิสัตว์ร่ายพระคาถาสองร

อบสามรอบ
ก็หยุดปิศาจก็หายเจ็บ ป ว ด
จึงลุกขึ้นและดูในตัวที่คอและมือและเท้าทั้งสองข้างใส่

ห่วงทองคำรึงรัดเจ็บป ว ด
เหลือที่จะทน จะถอดออกก็อย่าพึงนึกเลยว่าจะถอดได้

คือห่วงนั้นกระทบเนื้อ ก็ มี
รากขึ้น ยิ่งถอดดึงก็ยิ่งเจ็บเห้งเจียเห็นแล้วก็หัวเราะ

พูดว่า
พระโพธิสัตว์วิตกว่าจะ เ ลี้ ย ง เ จ้ า ไ
ม่ ใ ห ญ่ จึง
ให้เจ้าใส่วงแหวน อั้งฮั้ยยี้ได้ฟังดังนั้นก็ร้อนใจวุ่นวาย

ฉวยทวนไล่แทงเห้งเจี ย
เห้งเจียก็หลบอยู่ที่ข้างพระโพธิสัตว์
ร้องเรียกพระโพธิสัตว์ให้ร่ายพระคาถา พระ
โพธิสัตว์จึงเอายอดสนจุ้มน้ำมนต์พรมไปทีหนึ่ง
ร้องไห้ประนมมือทวนนั้นก็หล่นไป
สองมือก็ประนมเข้าหว่างอก ก็เลยเปิดไม่ออกฝ่ายท่ง

จื้อเปิดมือไม่ออกจะจั บ ท ว น ก็ ไ ม่ ไ
ด้ จึงรู้สึกว่าอำนาจพระบา ร มี ขอ ง

พระโพธิสัตว์นั้นเชี่ยวชาญใหญ่กล้าไม่รู้แห่งที่จะแก้ได้ด้

วยประการใด จึงได้ก้ม
ศีรษะลงเคารพต่อพระโพธิสัตว์
พระโพธิสัตว์จึงร่ายพระคาถาเอาขวดมณีน้ำมนต์
เทกลับคืนไปยังทะเลใหญ่ ไม่เหลือสักหยดหนึ่ง
แล้วพระโพธิสัตว์จึงบอกแก่
เห้งเจียว่า ปิศาจนี้มันก็ยอมแล้ว
แต่จิตของมันยังไม่เรียบได้ อาตมภาพจะต้อง
ทรมานมันให้เดินก้าวหนึ่งไหว้ทีหนึ่ง
กว่าจะถึงเขาพ่อซัวจึงจะถอนอาคมให้มัน
แต่เห้งเจียจงรีบไปแก้อาจารย์ออกเถิด
เห้งเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์ตรัสดังนั้น ก็มี
ความยินดี ฝ่ายปิศาจก็กระทำความเคารพต่อพระโพธิ

สัตว์สามสิบห้าที่ฝ่าย ซัวเจ๋งนั่งอยู่
ในดงไม้สน คอยท่าเห้งเจียหายไปอย่า
งไรจึงไม่เห็นกลับมา
ก็ยกหาบวางลงบนหลังม้าแล้วเดินออกจากดงตั้งตาแล

ไปทางทิศอาคเนย์สัก
ประเดี๋ยวก็แลเห็นเห้งเจียเดินมาดูกิริยารื่นเริง
ซังเจ้งออกต้อนรับถามว่า พี่ไปเชิญ
พระโพธิสัตว์ป่านนี้จึงมาถึง เห้งเจียจึงเล่าเรื่องที่พร

ะโพธิสัตว์ปราบปิศาจใ ห้ ซั ว
เจ้งฟังทุกประการ ซัวเจ้งก็ดีใจ
ทั้งสองคนเก็บหาบจูงม้าเข้าไปยังประตูถ้ำเข้าไป
ในถ้ำ ตีขนาบเข้าไป จนพวกปิศาจบริวารล้มตายหมด

สิ้น
ก็เข้าไปแก้โป๊ยก่ายออ ก
จากถุงแล้ว เลยเข้าไปแก้พระอาจารย์ออก
แล้วเห้งเจียจึงเล่าเรื่องที่พระโพธิสัตว์
มาช่วยจับปิศาจให้พระถังซัมจั้งฟังทุกประการ
พระถังซัมจั้งก็คุกเข่าลงนมัสการเนื่อง
ไปยังนำไฮ แล้วจึงสั่งซัวเจ๋งให้หาข้าวแจ
อาจารย์กับสานุศิษย์กินอาหารเสร็จ
แล้วก็ออกจากถ้ำ หมายปราจีนทิศออกเดินไปตามลำดั

บ
ครันมาได้ประมาณสัก
เดือนเศษ ในเวลากำลังเดินอยู่นั้น
ได้ยินเสียงน้ำดังกระทบหูพระถังซัมจั้งเรียก
สานุศิษย์ถามว่า นั่นเสียงน้ำอะไรดังอยู่ที่ไหน
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า อาจารย์
นี้สงสัยมากเรื่องเดินมาด้วยกันสี่คนไม่มีใครได้ยิน
ท่านได้ยินแต่ผู้เดียว พระอาจารย์
เอาคัมภีร์ชิมเกงไปทิ้งลืมเสียวรรคหนึ่งแล้วพระถังซัม

จั้งพูดว่า
ชิมเกงคัมภีร์นี้ ของท่านอาจารย์โอเซ้าสอนให้เราต่อ

ปาก
ทุกวันนี้เราภาวนาอยู่เสมอเป็นนิตย์
เห้งเจียรู้ว่าเราลืมวรรคไหน เห้งเจียตอบว่า
ลืมวรรคที่ว่าโบ้งั้นฮี้พี้อีซินอี่ คือตาหูจมูกลินกายใจ
อันวิสัยคนบวชเรียนในทาง
สมณกิจ ตาอย่าไปดูรูปสวยงาม
หูอย่าไปฟังเสียงที่เพราะหวาน จมูกอย่าไปสูด
ดมกลินที่หอมหวน ลินอย่าไปเลียลิมรส
กายอย่าไปสัมผัสถูกต้องรูป จิตอย่าไป
น้อมนึกอารมณ์ที่ฟุ้งซ้านอย่างนี้จึงเรียกว่าเปลื้องโจรทั้

งหกได้
ท่านอาจารย์ทุกวัน

นี้ ตั้งใจจะไปอาราธนาพระธรรม
กลัวปิศาจมารร้ายไม่ยอมสละกาย มีความ
อยากในรสกังวลแก่ลิ้นพอใจแก่กลิ่นอันหอม
ไปฟังเสียงสะดุ้งหวาดไปเห็นซึ่งรูปสี
จิตก็ให้ฟั่นเฟือนไปต่าง ๆ โจรทั้งหกก็เข้ากลุ้มรุมในด

วงจิตทำไมจึงจะไปถึง ไ ซ ที
เห็นพระพุทธิเจ้าได้เล่า พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพู

ดดังนั้น
ก็นิ่งนึกอยู่ในใจสัก
ครู่หนึ่ง จึงพูดว่าตั้งแต่อออกจากพระเจ้าแผ่นดินมา
ใจก็รีบร้อนระมัดระวัง ไม่รู้
ว่าเวลาใดจึงจะเต็มบริบูรณ์ทั้งสามได้ไปรับธรรมของ

พระพุทธเจ้ามาได้เห้ง เ จี ย ไ ด้ ฟั ง ดั
ง นั้ น จึ ง พู ด ว่ า อันที่จริงพระอาจารย์มีควา
มคิ
ดถึ งบ้ าน เมื อง
ยากที่จะหยุดได้ แม้ว่าจะใคร่ให้บริบูรณ์จะยากอะไรยั

งมีคำกล่าวว่า แม้ทำให้ถึง
ก็สำเร็จอยู่เอง โป๊ยก่ายพูดว่าพี่แม้จะคิดตามซึ่งมีมาร

ร้ายนั้นจะไปพันปีก็ไม่ ส ำ เ ร็ จ จ
การ ซัวเจ๋งพูดว่าพี่ทั้งสองคิดเห็นเหมือนข้าพเจ้าคิด
ตามประสาคนโง่ ๆ เอาแต่
บ่าลับฝนไปไม่หยุด ไปภายหน้าก็สำเร็จได้อยู่เอง
อาจารย์กับศิษย์เดินพูดกัน แล
ไปข้างหน้าเห็นมีกระแสน้ำดำขึ้นโอบฟ้า
ม้าเดินไม่ได้พระถังซัมจังก็ลงจากม้า ถาม
ศิษย์ว่าน้ำนี้ทำไมจึงดำดังนี้
เห้งเจียพูดว่าเห็นใครจะทิ้งอะไรดอกกระมัง จะมิใช่
ดำเองโดยธรรมดาน้ำ ซัวเจ๋งพูดว่า
หรือใครเอาหมึกลงไปล้างดอกกระมังจึงได้ดำ
อย่างนี้เห้งเจียว่าอย่าพูดเลอะเทอะไป
จะคิดทำอย่างไรให้พระอาจารย์ข้ามไปได้พระถังซัมจั้

งถามว่าลำแม่น้ำนี้ จะกว้างสักเท่าใดจะรู้ได้

ห รื อ ไ ม่ โป๊ยก่ายพูด
ว่าประมาณกว้างสักห้าสิบเส้น
พระถังซัมจังถามว่าให้คิดดูทั้งสามคนนี้ คนใด
จะให้อาตมาขี่ข้ามไปได้บ้าง
เห้งเจียว่าโป๊ยก่ายให้อาจารย์ขี่ข้ามไปได้ โป๊ยก่าย
ว่าไม่ได้ แม้จะให้ขี่เหาะเหินก็ไม่พ้นดินสามศอกโบรา

ณท่านย่อมว่า แบกมนุษย์
คนหนึ่ง ดุจภูเขาพระสุเมรุ แม้ว่าจะขี่ข้าพเจ้าข้ามน้ำ

ไป
จะพาข้าพเจ้าจมน้ำไป
ด้วย อาจารย์กับศิษย์กำลังหารือกันอยู่
และไปก็เห็นคนค้ำเรือล่องลงมา พระ
ถังซัมจั้งเห็นก็ดีใจ เอามือชี้บอกพวกศิษย์ว่ามีเรือจ้าง

ลงมาแล้ว ซัวเจ๋งจึงตะโกน
เรียกว่า ที่ค้ำเรือมานั้นโปรดช่วยข้ามส่งพวกข้าพเจ้า

ด้วย
แม้มิใช่เรือจ้างก็จะใ ห้
ค่าจ้างรางวัลแก่ท่าน คนค้ำเรือเมื่อได้ยินซัวเจ๋งเรีย

กก็ค้ำเรือเข้ามาใกล้ ต ลิ่ ง บอก
ว่าเรือข้าพเจ้าเล็ก ทำไมจะบรรทุกหมดเล่า
พระถังซัมจั้งก็เดินมาใกล้เรือ แต่
เรือนั้นคือท่อนไม้เขาเอามาเฉพาะนั่งได้แต่สองคนเท่

านั้น
พระถังซัมจั้งพูดว่าทำ
อย่างไรจึงจะดีซัวเจ๋งจึงพูดว่าจะต้องเป็นสองเที่ยว
ข้ามไปเที่ยวละสองคนโป๊ยก่ายจะใคร่ข้าม
ไปกับพระอาจารย์ก่อน จึงเข้าพยุงอาจารย์ลงเรือ
เจ้าของเรือก็ค้ำเรือออกจากตลิ่งไป
พอถึงกลางน้ำก็ได้ยินเสียงดังขึ้นมาทีหนึ่ง
ดุจฟ้าลั่นก็เกิดละลอกขึ้น แลไปไม่
เห็นอะไรมืดมัวหมด มีลมพายุใหญ่พัดกล้าน่ากลัว
แลไปเป็นพระถังซัมจั้งกับโป๊ย
ก่ายจมลงไปในน้ำกับทั้งเรือ ซัวเจ้งเห้งเจียเห็นดังนั้

นก็ตกใจ ซัวเจ็งว่าเห็นเรือจะ
คว่ำไปแล้วดอกกระมัง เห้งเจียว่ามิใช่เรือคว่ำแม้เรื

อคว่ำโป๊ยก่ายถนัดในท า ง น้ ำ
คงพาอาจารย์ขึ้นมาได้เมื่อกี้นี้พิเคราะห์ดูเจ้าของเรือ

จะไม่สุจริต ชะรอยจะทำลม
พายุเอาอาจารย์ทิ้งลงไปในน้ำ
ซัวเจ๋งว่าทำไมพี่ไม่พูดไม่บอกเสียแต่แรกกระนั้นพี่
จงดูม้าไว้ ข้าพเจ้าจะลงไปค้นดู
พูดแล้วก็ผลัดผ้าเสือกางเกง มือก็จับพลองวิเศษ
ยกขึ้นตีบนหลังนำที่หนึ่ง ร่ายพระคาถาแล้วก็เดินไป
เวลากำลังลมคลื่นเดินมา
นั้นก็ได้ยินเสียงคนพูด ซัวเจ๋งจึงแอบฟังและไปในที่นั้น

มีศาลเจ้ามีหนังสือแป ด อั ก ษ ร
คือ ตำบล (ชวนเฮียกก๊อก) ลำแม่น้ำ (เฮ๊กจุ๊ยฮ้อ)
ศาล (สินฮู) ได้ยินเสียงปีศาจ
นั่งอยู่กลางพูดว่า มีความลำบากคราวหนึ่ง
บัดนี้จึงได้มาถึงมือ อันพระสงฆ์นี้
สิบชาติมาแล้วบวชเรียนก็บริสุทธ์ดี
แม้ได้กินเนื้อก้อนหนึ่งอายุก็ยืนยาวไม่แก่ เรา
ก็อดมานานวันแล้ว ให้ปิศาจบริวารเปิดเอาออกจากก

รงเหล็กใส่กระทะต้มใ ห้ สุ ก
แล้วไปเชิญ (อะยี่กู่) น้ามากินอายุจะยืนยาว
ซัวเจ๋งแอบได้ยินดังนั้นดุจเอาไฟเข้า
จุดหัวใจ จงยกพลองขึ้นตีซ้ายป่ายขวารุกไล่เข้าไปใน

ประตูมิได้รั้งรอร้องด่ า ว่ า อ้ า ย
พวกปิศาจ มึงจงรีบส่งอาจารย์กูออกมาโดยเร็วพวกปิ

ศาจที่เฝ้าประตูได้ฟัง ดั ง นั้ น ก็ ต ก ใ
จ วิ่ ง เ ข้ า ไ ป บ อ ก ปิศาจไต้อ้องได้ฟังดัง

นั้นก็แต่งตัวใส่เกราะมือถือพลองทองแดงรีบเดินออกม

ายังประตูร้องถามว่า
อ้ายคนไหนอาจสามารถมาตีประตูของกูเองไม่กลัวคว

ามตายหรือ ซัวเจ้งพูดว่า
อ้ายปิศาจมึงทำไมจึงอาจสามารถทำอุบายเป็นลมพายุ

ใหญ่ลักเอาอาจาย์ของ กู
ลงมาไว้ เอ็งจงรีบส่งมาเสียโดยเร็วจะยกโทษให้สัก

ครั้งหนึ่ง ปิศาจได้ฟังก็หัวเราะ
แล้วพูดว่าอ้ายคนนี้มาพูดจาจองหองหารู้จักความตายไ

ม่ อันอาจารย์ของเจ้าเรา
จับมาได้จะใคร่ต้มให้สุก จะได้เชิญพวกพ้องมากินให้อ

ร่อยสักมื้อหนึ่ง เจ้ามาอีก
คนหนึ่งก็ดีแล้ว จงมาเถิดเราจะจับไว้อีกคนหนึ่งจะได้

ต้มเสียทั้งสองคนทีเดี ย ว
กินเสียให้หมดอย่าได้นึกว่าจะได้ไปไซที่เลยซัวเจ๋งได้

ฟังดังนั้นก็ยิ่งบันดาล โ ท ษ ะ
แกว่งกระบองโจมตีปิศาจ ปิศาจก็ยกพลอง
ขึ้นรับต่อสู้รบกันอยู่ใต้น้ำ
ได้สามสิบเพลงกำลังก็เสมอกัน ซัวเจ๋งคิดอยู่ในใจว่า
อ้ายปิศาจนี้มันมีฝีมือเสมอเท่าแก่เราจะเอาชัยชนะมัน

มีได้ ก็จะป่วยการรบแก่มัน
อย่าเลยเรารบล่อขึ้นบนน้ำให้พี่เห้งเจียแกตีมันจึงจะดี

คิดดังนั้นแล้วทำทีตีไ ป แ ล้ ว
ก็ลากพลองหนี ปีศาจกิมได้ไล่ตามพูดว่าเจ้าไปเถิดข้า

ไม่รบกับเจ้า เราจะจัดแจง
เขียนหนังสือไปเชิญพวกพ้องมากินเนื้อถังซัมจั่งดีกว่า
ซัวเจ๋งได้ฟังดังนั้นก็รีบกลับ
ขึ้นพ้นน้ำ มาบอกแก่เห้งเจียตามเรื่องที่ได้พบรบแก่ปิศ

าจให้เห้งเจียฟังทุกป ร ะ ก า ร เ ห้ ง
เ จี ย ถ า ม ว่ า รู้ ว่ า มั น เ ป็

นปิศาจอะไร ซัวเจ๋งว่าคล้ายกับตะพาบ
น้ำ เห้งเจีย
ว่าไม่รู้ว่าน้ำชายของมันคือใครที่ไหน
พูดกระนั้นยังหาทันสิ้นความไม่ ในคุ้งน้ำ
นั้นผุดขึ้นมาแต่ไกลคุกเข่าพูดว่าไต้เซียข้าพเจ้าอยู่ในแ

ม่น้ำนี้ ขอทำความเคารพ
ท่านเห้งเจียถามว่านี่คือปิศาจที่ค้ำเรือจะมาล่อลวงอีก

หรือคนผู้เฒ่านั้นคำนั บแล้วน้ำตา
ก็ไหลพร่างพรายลงพูดว่า
ข้าพเจ้าหาใช่ปิศาจผี
ร้ายไม่ ข้าพเจ้าคือเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในลำแม่น้ำนี้
เหตุว่าเมื่อปีกลายนี้เดือนเจ็ดที่ทะเล
ทิศตะวันตกทำน้ำท่วมมาที่นี้ ปิศาจได้ต่อสู้แก่ข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าอายุมากกำลัง
น้อยสู้ปิศาจมิได้ มันจึงแย่งศาลเจ้าของข้าพเจ้าเข้าอ

าศัยอยู่จนทุกวันนี้ ข้าพเจ้า

ไม่รู้แห่งที่จะทำอย่างไรจึงได้ฟ้องแก่เล่งอ้องทะเลทิศ

ตะวันตก เล่งอ๋องนั้นคือน้า
ชายของมันก็ไม่ชำระให้แก่ข้าพเจ้ามันจึงอยู่ที่ศาลเจ้า

นั้น ข้าพเจ้าจะใคร่ฟ้องแก่
เง็กเซียงอ่องเต้ก็เกรงด้วยข้าพเจ้ามีตำแหน่งเล็กน้อ

ย วันนี้ข้าพเจ้าได้ทราบ ว่าไต้
เซียมาถึงนี้จึงมาบอกให้ท่านทราบ
ขอไต้เซียได้เป็นธุระแก้แค้นให้ข้าพเจ้าด้วยเห้งเจียไ

ด้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า เล่งอ้องทะเลทิศตะวันตกนี้
ต้องโทษ เห้งเจียจึง

บอกแก่เจ้าว่า ขอท่านจงอยู่เป็นเพื่อนซัวเจ๋ง
ข้าพเจ้าจะไปจับตัวไซฮั้ยเลงอ๋องมา
ให้เธอจับปิศาจร้ายตนนี้ เจ้าคงคาว่าขอบพระคุณท่าน

แล้ว เห้งเจียก็เหาะไปยัง
ทิศตะวันตกมหาสมุทรใหญ่ ครั้นถึงกลางทะเลก็ร่ายพร

ะคาถาแทรกน้ำเดินลงไ ป
ยังบาดาล ครั้นถึงกลางทะเลเดินลงไปยังบาดาล
ครั้นถึงแลไปเห็นปิศาจปลากา
ถือหีบเล็กใส่หนังสือถือเดินมาจากท้ายน้ำรีบเดินโดยเ

ร็ว เห้งเจียเดินมาสกัดหน้ า
ตบเอาทีหนึ่งปิศาจก็ล้มลงเห้งเจียเอากระบองกระทุ้ง

หัวทีหนึ่งมันในสมองก็
ทะเล้นออกมา เห้งเจียก็ทะลึ่งขึ้นพ้นน้ำ
จึงเปิดหีบดูเห็นในนั้นมีหนังสือฉบับหนึ่ง
มีจ่าหน้าว่าหลานคือกูเคียดคำนับถึงน้ำทั้งสอง
เง่าเล้าได้ยิ้นเมื่อก่อนได้พึ่งท่าน
บัดนี้ข้าพเจ้าจับได้สองสัตว์
คืออยู่ทิศตะวันออกเป็นพระสงฆ์สองรูป คือในใต้หล้า
นี้หายากหลานไม่อาจกินเองแต่ลำพัง
เพราะคิดถึงท่านน้า ขอเชิญมาเป็นกิริยา
พระอายุจะได้ยืนยาวเป็นที่นเริงขอจงรีบมาให้ทันเวล

าด้วยเทอญเห้งเจียครั้ น ดู รู้ เ ห
ตุ ดั ง นั้ น แ ล้ ว จึงหัวเราะว่าหนังสือนี้มั
นเ ชิญ กัน มา กิน เนื้ อ
พระอาจารย์ คิดดังนั้นแล้วก็พับใส่ในมือเสื้อ
เดินไปเดินมาประเดี๋ยว มีพวกพล
ตระเวนในน้ำมาพบเห้งเจียก็รีบกลับเข้าไปบอกพระย

าเล่งอ่องเง่าสูนก็เดิ น อ อ ก ม า
รับเห้งเจียเชิญเข้าไปนั่งในที่สมควรแล้วกัยกน้ำชามา

เลี้ยง เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้า
ยังไม่กินน้ำชาของท่าน ท่านไปกินน้ำเหล้าของข้าพเจ้

ากก่อน เง่าสูนเล่งอ๋องหัวเรา ะ
แล้วพูดว่าท่านไปถือศีลแล้วน้ำเหล้าและสดคาวก็ไม่ต้อ

งพูดถึง และท่านจะเชิญ
ข้าพเจ้าไปกินเวลาใด เห้งเจียว่าท่านไม่ได้กินแต่ต้อ

งมีโทษผิดด้วยบริวาร พูด
แล้วเห้งเจียก็นำหนังสือออกมาจากมือเสื้อส่งให้เง่าสู

นเล่งอ๋อง เง่าสูนเล่งอ๋องรับ
มาดูก็ตกใจสิ้นสติตะลึงไป แล้วคุกเข่าลงคำนับพูดว่าไ

ต้เซียจงยกโทษข้าพเจ้า า ด้ ว ย
มันคือบุตรที่เก้าของน้องสาวข้าพเจ้าเพราะสามีของน้

องนั้นทำผิดด้วยแปรเว ล า ล ุ ด
น้ำฝนให้น้อยลง ไม่ตรงแก่คำสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้

เง็กเซียงฮ่องเต้มีรับ สั่ ง ใ ห้
เพชฌฆาต งุยเต็งขุนนางผู้ใหญ่เอาไปประหารชีวิตเสี

ย ทิ้งอ้ายหลานคนนี้ไว้

ข้าพเจ้าจึงให้ไปปฏิบัติรักษากายอยู่ในลำน้ำเฮกฮ้อนั้น

ไม่ทราบเลยว่ามันคิดท ำ
การชั่วร้ายอย่างนี้ไว้ ข้าพเจ้าจะให้คนไปจับตัวมาพูด

แล้วจึงเรียกบุตรชายไ ท้ จี้ อ
(มอหงัง) สั่งว่าให้เลือกคัดทหารที่แข็งแรงห้าสิบคนรี

บไปจับตัวอ้ายกูเคียด ม า ช ำ
ร ะ
เห้งเจียก็ลาเล่งอ๋องไปพร้อมด้วยมอหงังไท้จี้อยกพลอ

อกจากไซไฮ้ทะเลแล้ว
มายังแม่น้ำเฮ๊กฮ้อ ครั้นถึงมอหงังจึงให้คนเข้าไปบอก

ปิศาจให้รู้ก่อนว่า ไขไฮ้เล่ง
อ๋อง ไท้จื๊อ มอหงังมาแล้วปิศาจได้ฟังในใจก็นึกสงสัย

ด้วยเราใช้ให้ปลากาเ อ า ห
นั ง สื อ ไ ป เ ชิ ญ เ ล่ า เ ล่ ง อ๋ อ ง
ก็ยังไม่เห็นกลับมาบอก ทำไมท่านน้าเล่งอ๋องไม่มาใช้

ให้ท่านไท้จื๊อมา ปิศาจกำลัง
คิดอยู่ในใจก็พอแลเห็นทหารมาบอกว่า
ไต้อ๋องในลำแม่น้ำนั้นมีพลทหารมาด้วยปิศาจพูดว่าพี่ไท้

จื๊อมากินเลี้ยงทำไมเ อ า ท ห
า ร ม า ด้ ว ย เ ล่ า เห็นจะมีเหตุเป็นแน่

จึงให้ปิศาจบริวารเข้าไปเอาเกราะและพลองทองแด

งออกมาคอยสำรอง แล้วก็เดิน
ออกไปยังนอกประตู แลไปเห็นมีทหารนั่งกองอยู่
ปิศาจก็เดินเข้าไปใกล้ ร้องเรียก
ด้วยเสียงอันดังว่า พี่ไท้จื้อน้องมานี่แล้ว
ไท้จื้อมือถือเหล็กสามเหลี่ยมเดินออกไป
ถามว่าจะเชิญท่านน้ำมาทำไมหรือ ปิศาจพูดว่า
ข้าพเจ้าได้พึ่งคุณของท่านน้า
จึงได้อยู่ในที่ตำบลนี้เป็นสุข
ยังไม่มีอะไรที่จะตอบแทนพระคุณท่าน เมื่อวานนี้
ข้าพเจ้าจับพระสงฆ์ได้รูปหนึ่ง มาจากเมืองไต้ถัง
ข้าพเจ้าได้ยินว่าสิบชาติมาแล้ว
เธอได้บวชมาโดยความสุจริต แม้ผู้ใดได้กินเนื้อเธออ

ายุยืนยาว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงให้ไปเชิญให้ท่านน้ามาไท้จ้อได้ฟังดังนั้นจึงตวาดว่า

เจ้าช่างมีจิตแน่นหนา จ ริ ง

ๆ เจ้ารู้หรือไม่ว่าพระ
สงฆ์นั้นคือใคร ปิศาจพูดว่าเธอคือพระเจ้าแผ่นดินไต้ถั

งรับสั่งให้ไปไซทีอาร า ธ น
า
พระธรรม ไท้จื้อพูดว่าเจ้ารู้จักแต่พระถังซัมจั้ง
เจ้าไม่รู้จักสานุศิษย์ของเธอ ปิศาจ
พูดว่ามีคนหนึ่งข้าพเจ้าจับได้แล้วจะใคร่ต้มพร้อมแก่พร

ะถังซัมจั้ง เมื่อวานนี้มาทวง
อาจารย์อีกคนหนึ่ง ถูกข้าพเจ้าตีก็หนีไป
ไม่ทราบว่าใครจะมีฝมออีก ไท้จือพูด
ว่าเจ้าไม่รู้อะไร ถังซัมจังยังมีทิษย์อีกคนหนึ่ง
เมื่อห้าร้อยปีก่อนทำจลาจลบนสวรรค์
คือซื่อซีเทียนไต้เซีย บัดนี้นามเรียกว่า
(ซึงเห้งเจีย) เจ้าทำไมจึงหาภัยใส่ตัวดังนี้
เธอเดินไปกลางทะเล เจ้าให้คนไปเชิญบิดาไปพบเธ

อเข้าเอาหนังสือไปต่อ ว่ า

แ ก่
บิดาเราดังนี้ เจ้าจงรีบแก้ถังซัมจั่งกับโป๊ยก่ายส่งออก

มาจะได้ขอโทษให้เจ้า ชีวิต
จะได้รอดพ้นจากความตาย แม้ว่าเจ้าขัดขืนก็อย่าพึงนึ

กว่าจะรอดพ้นจากความ ต
า ย ปิ ศ า จ ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ โ ก ร ธ
แ ล้วพูดว่า ตัวเป็นวงศญาติแก่เรากลับ ไป เข้ าแ
ก่ค นอื่ น
ที่จะให้ส่งถังซัมจั้งและโป๊ยก่ายนั้น ไม่มีตำราแล้ว
ไท้จื้อกลัวเขาแล้ว จะมาให้
เราพลอยกลัวเขาด้วยหรือ แม้ว่าเขามีฤทธาอานุภาพ

อย่างไร ก็เชิญมาลองฝีมือ
กันดูสักสองสามเพลง ถ้าชนะเรา
เราจึงจะส่งอาจารย์ให้มันไป แม้ไม่ชนะเรา
เราจะรวมทั้งสามคนมาต้มกินให้อร่อยแก่โคนลิ้น
สิ้นวงศ์ญาติเราไม่ต้องไปเชิญผู้

ใดมา จะปิดประตูกินคนเดียวให้สบายใจเรา
ไท้จื้อร้องด่าว่าอ้ายเดียรัจฉาน มึง
ช่างไม่มีความยำเกรง ไม่ต้องเห้งเจียสู้รบ
มึงลองฝีมือดูกับกูก็แล้วกัน ปิศาจพูด
ว่าถ้าจะเป็นคนเก่งก็ไม่ต้องเว้นว่าใครหมดจะต้องกลั

วกันทำไม จึงเรียกบริวารให้
เอาเกราะและอาวุธมาแต่งถืออยู่
ต่างตีกลองสัญญาณม้าล่อเข้าประจัญบานกัน
ไท้จื้อถือเหล็กสามเหลี่ยมตีลงทีหนึ่ง
ปิศาจหลบไม่ทันถูกบ่าซ้ายก็ล้มคว่ำลงกับพื้น
พวกทหารตรูกันเข้าจับมัดมือไพล่หลัง
เอาเชือกเหล็กสอดร้อยกระดูกสันหลังลาก
ขึ้นมาบนบกต่อหน้าเห้งเจีย ไท้จื้อจึงให้เห้งเจียพิพาก

ษาโทษ เห้งเจียพูดว่ามึง
ทำไมไม่ฟังคำสั่งน้าของเจ้า เธอให้เจ้าอยู่ที่นี่รักษาตั

วโดยชอบธรรม เจ้าทำไมจึง

แย่งชิงศาลของเจ้าคงคา อวดดีทำดุร้าย
หลอกเอาอาจารย์และน้องเราไป ควร
จะตีด้วยกระบองสักทีหนึ่งปิศาจว่าไต้เซีย
ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านมีชื่อเสียงเกียรติยศอานุภาพแ

ข็งแรง
เช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าทำผิดพี่ข้าพเจ้าจึงตีจับมา
ขอไต้เซียได้โปรดยกโทษให้
ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง จะมีความขอบคุณท่านหาที่สุดมิได้

ข้าพเจ้ามัดอาจารย์ท่ า
น
อยู่ในศาล ถ้าท่านปล่อยข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไปแก้อาจารย์มาส่งให้แก่ท่าน ไท้
จ้อพูดว่าไต้เซียปล่อยไม่ได้ เพราะจิตมันกลับกลอก
แม้ปล่อยมันมันจะคิดร้ายทันที
ชัวเจ๋งพูดว่าข้าพเจ้าจำได้
ข้าพเจ้าจะไปพาอาจารย์ขึ้นมาเอง จึงพร้อมด้วยเจ้า
คงคาแทรกน้ำลงไปยังศาล เห็นบานประตูเปิดไม่เห็น

มีปิศาจเล็กน้อยอะไร ก็เข้า
ไปข้างต้น แลไปก็เห็นอาจารย์กับโป๊ยก่ายต้องมัดอยู่
ซัวเจ๋งกับเจ้าคงก็แก้มัด
พระถังซัมจั้งโป๊ยก่ายออกแล้วก็อุ้มเดินขึ้นมาบนบกทั้งส

องคน โป๊ยก่ายแลเห็นปิศาจ
ก็โกรธ ซักคราดมาจะสับปิศาจ
ด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉาน มึงกินกูไม่ได้แล้ว เห้ง
เจียห้ามโป๊ยก่ายว่า พี่ได้ยกโทษตายให้มันแล้ว
เห็นแก่เล่งอ๋องไท้จื้อพ่อลูกทั้งสอง
ไท้จื้อมอหงังจึงมาคำนับเห้งเจียว่าข้าพเจ้าอยู่ช้าไม่ไ

ด้ จะขอเอาปิศาจนี้ไปหาบิ
ด า
แม้ท่านยกโทษตายให้มัน บิดาคงจะไม่ยกโทษเป็นให้มั

น เห้งเจียพูดว่าถ้ากระ
นั้นไท้จื้อจงพาไปหาบิดาเถิด

จงบอกด้วยว่าข้าพเจ้าขอบคุณเป็นอันมาก ไท้จื้อก็ •
คำนับลาและพาปิศาจไปยังทะเลไซยฮั้ย
เจ้าคงคาก็คำนับขอบคุณเห้งเจีย ทีได้
ช่วยเอาศาลคืนให้ พระถังซัมจังถามว่าจะทำอย่างไร

จึงจะข้ามไปได้ เจ้าคงคาบอก
ว่าท่านอย่าวิตกขอนิมนต์ขึ้นมาข้าพเจ้าจะเปิดทางน้ำใ

ห้ท่านข้ามไป พระถังซัมจั้ง
ขึ้นมา เจ้าคงคาจึงทำวิธีกั้นน้ำหยุดข้างบน
บัดเดี๋ยวนี้ก็แห้งบันดาลเป็นหนทางใหญ่
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินข้ามฟากไปถึงฝั่งแล้ว
จึงขอบคุณเจ้าคงคาแล้วก็พา
กันออกเดินต่อไปฝ่ายพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้งสามห

มายตัดตรงทิศตะวันตก
ผ่ า แ ด ด ฝ่ า
ฝนเดินไป ครั้นเดินมาได้หลายเวลากำลังฤดูเดือนสา

มเดือนสี่ ต้นไม้กำลังจะ
ออกดอกออกช่อ หอมระรืนไปตามแนวทาง
ก็พากันเดินชมเล่น ได้ยินเสียงโห่
ร้องดังสนั่นคะเนสักพันคนพระถังซัมจั่งสะดุ้งตกใจประ

หม่าหันหน้ามาถาม
เห้งเจียว่าเสียงอะไรที่ไหนดังสะท้านหวั่นไหวไปดังนั้

น โป๊ยก่ายพูดว่า เสียงดุจ
ภูเขาพังหรือแผ่นดินทรุด ซัวเจ๋งพูดว่า
ฟังดูดุจเสียงฟ้าฟาด พระถังซัมจั้งว่าฟังดู
คล้ายเสียงคนโห่ร้อง เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ท่านทั้งหลายมีความสงสัยก็ยังไม่ถูก
ข้าพเจ้าจะไปดูจึงจะรู้แน่ เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอากา

ศ แลไปทั่วทิศเห็นมีกำแ
พ ง
เมืองตั้งอยู่ ก็เลยเข้าไปดูใกล้ ๆ ก็เห็นมีสีสว่างวับ
ๆ แวม ๆ ขึ้น แต่ไม่เห็นมี
อากาศร้ายอะไร เห้งเจียก็นิงตรึกตรองแต่ในใจ
พูดว่าที่นั่นก็ปรกติดีอยู่ ไม่เห็นมี
เหตุร้ายอะไร ทำไมจึงมีเสียงสนั่นหวั่นไหวไปดังนั้น
เมื่อกำลังพิจารณาดูนั้น ทิ
นอกประตูเมือง มีกองดินและกองทรายอยู่กองหนึ่ง
ที่พื้นว่างเปล่านั้น เห็นพวก
พระสงฆ์มากหลายรูป พากันลากเกวียน
คือพระสงฆ์เหล่านั้น ออกแรงร้องเป็น
สัญญาว่า มหากำลังโพธิสัตว์เพราะฉะนั้นเสียงหวาดห

วิว จึงไปถึงพระถังซัมจั้ง
เห้งเจียก็ลดลงเข้าไปใกล้ พิจารณาดูในเล่มเกวียนบ

รรทุกล้วนแต่กระเบื้อ
ง อิ ฐ ไ ม้
ที่ต้นเนินนั้นสูงตั้งขึ้น และมีทางเล็กแยกตรงทางหนึ่ง
มีประตูใหญ่ทางที่ประตู
นั้นมีกำแพงสูง อันเกวียนนั้นจะเข็นขึ้นอย่างไรได้ดูท้อ

งฟ้าสุขุมดี แต่พิเคราะห์ดู
พระสงฆ์เหล่านั้นค่อนอยู่ข้างจะคับแค้น
เห้งเจียมีความสงสัย พิเคราะห์ดูเห็นจะ
สร้างวัด ชะรอยตำบลนี้ข้าวปลาจะไม่บริบูรณ์
จะหาจ้างคนกุลีไม่ได้ พระสงฆ์
จึงต้องทำเองดังนี้แต่ยังสงสัยไม่แน่แก่ใจ
แลไปก็เห็นในประตูเมืองเดินออกมา เป็น
เต้าหยินหนุ่มน้อยสองคน ฝ่ายพระสงฆ์เหล่านั้น
เมื่อเห็นเต้าหยินเดินมาทุก ๆ
คนมีสีหน้าสะดุ้งหวาดออกแรงทนทุกขเวทนาเข็นเกวีย

นไปเห้งเจียเห็นดังนั้
น ก็นึกดูได้ว่าพระสงฆ์เหล่
า นั้ น มี ความกลัวเต้าหยิน เราเคย
ได้ยินชาวชนพูดกันว่า บางทีจะไปไซทีนั้นมีที่นับถือฤาษี

ไม่นับถือพระสงฆ์แน่
แล้วเห็นจะเป็นที่นี่เอง จำเราจะลงไปถามดูให้รู้ประ

จักษ์จริงแก่ใจ
คิดแล้วก็ไหว
กายแปลงเป็นเต้าหยินปากก็ภาวนาคัมภีร์ฤาษี
เดินมาใกล้ประตูเมือง ยืนคอย
รับเต้าหยินทั้งสองนั้นฝ่ายเต้าหยินทั้งสองเดินออกมา
เห้งเจียก็ย่อตัวพูดว่า ท่านผู้มีอายุทั้งสอง
ข้าพเจ้าเคารพ เต้าหยินทั้งสองก็เคารพตอบแล้วถาม

เห้งเจียว่า
ท่านซินแสจะไป
ข้างไหน เห้งเจียตอบว่า ข้าพเจ้าเที่ยวมาทุกทิศไม่เ

ว้นว่าทางน้ำทางบก
วันนี้มา
ถึงนี่จะหาบ้านที่มีศรัทธาจิต ขอถามท่านทั้งสองว่า
ในกำแพงเมืองนี้ ทางไหน
จะดี ข้าพเจ้าจะได้บิณฑบาตกิน
เต้าหยินทั้งสองได้ฟังดังนั้นหัวเราะแล้วพูดว่า
ท่านซินแสทำไมจึงพูดคำทดถอย

คิดดูว่าท่านมาจากไกลจะไม่เข้าใจการเมืองนี้
ในเมืองนี้อย่าว่าแต่ขุนนางจตุสดมภ์มนตรีใหญ่น้อย
และเศรษฐีมหาเศรษฐี ทั้ง
ผู้ดีเข็ญใจไพร่บ้านพลเมืองทั้งสิ้น
ก็ย่อมนับถือในเพศฤาษีทั้งสิ้น จนที่สุดพระเจ้า
แผ่นดินก็ยังนับถือ เต้าหยินทั้งสองได้ชี้แจงว่า
ในเมืองนี้นามเรียกว่า (เซียตี้ก๊ก)
พระเจ้าแผ่นดินกับข้าพเจ้าเป็นญาติกันสนิท
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าถ้า
กระนั้นพระเจ้าแผ่นดินมิเป็นเต้าหยินหรือ
เต้าหยินทั้งสองตอบว่าไม่ใช่ เหตุว่า
เมื่อยี่สิบปีก่อน ราษฎรมิความเดือดร้อนโดยแห้งแล้งฟ้

าฝนไม่บริบูรณ์ ไม่ว่า
ขุนนางและราษฎร ต่างก็ทำตัวสะอาด
ตั้งโต๊ะจุดธูปเทียนบวงสรวงขอฝน เวลา
นั้นราษฎรเข้าที่คับแค้น บนฟ้าให้เทวดาใหญ่ลงมาสาม

องค์ ช่วยสัตว์ทั้งหลาย
ให้พ้นจากความเดือดร้อนคับแค้นเห้งเจียถามว่านั้นคือ

ฤๅษีอะไร
เต้าหยินอธิบายว่า คืออาจารย์ข้าพเจ้าทั้งสาม
นามเรียกว่า (เฮ้าลัดไต้เซียน) ที่สองนามว่า
(ลกลัดไต้เซียน) ที่สามนามว่า (เอี๊ยว
ลัดไต้เซียน) เห้งเจียถามว่า
ท่านอาจารย์ทั้งสามนั้นมีฤทธาอานุภาพสักเพียงใด
เต้าหยินบอกว่า เธอเรียกลมเรียกฝนได้
แต้มศิลาให้เป็นทองดุจพลิกมือคว่ำหงาย
เพราะฉะนั้นพระเจ้าแผ่นดินและขุนนางจึงได้นับถือ
และเขาทั้งหลายนับถือพวก
ข้าพเจ้าดุจญาติอันสนิท เห้งเจียพูดว่าถ้ากระนั้นฮ่องเ

ต้นี่มีความดีสิบส่วน อัน
ท่านอาจารย์มีฝีมืออย่างนั้น ถึงจะผูกเป็นญาติก็ไม่ต้อง

พึ่งผู้ใด
ข้าพเจ้าไม่ทราบ
ว่าจะมีนิสัยจะไปเคารพท่านได้หรือไม่
เต้าหยินหัวเราะแล้วพูดว่า การดังนั้นจะ
ยากอะไร ข้าพเจ้าทั้งสองนี้เป็นสานุศิษย์ดุจหัวใจของ

เธอถ้าจะพาท่านไปดุจ
แ ร ง
เป่าเถ้า เห้งเจียก็ยิ่งทำนบ ๆ นอบ ๆ
พูดว่าขอพึ่งท่านได้ยกย่องมาก
ๆเต้าหยินบอกเห้งเจียว่าคอยสักประเดี๋ยว
ข้าพเจ้าจะไปตรวจราชการเสียก่อน
แล้วจึงค่อยไป เห้งเจียถามว่าเราบวชเป็นเพศฤาษีแ

ล้วจะมีราชการอะไรที่ ไ ห น
เต้าหยินเอามือชี้ที่กองดินและทรายที่สงฆ์ทั้งหลายนั้น
คือตายเป็นอยู่ในมือข้าพเจ้า
วิตกด้วยสงฆ์ทั้งหลายจะเกียจคร้าน
ข้าพเจ้าจึงต้องไปตรวจดูสักครั้งหนึ่งแล้วจึง
จะมา เห้งเจียพูดว่าอันหมู่สงฆ์นั้น
คือคนบวชเรียนทำไมจึงใช้ให้เธอทำการงาน
ให้เราด้วยเล่า และต้องอยู่ในบังคับเราดังนั้นจะสมค

วรหรือ
เต้าหยินจึงพูดว่า

ท่านยังไม่ทราบเหตุ คือเมื่อปีนี้ในเวลาตั้งพิธีฝน
พวกพระสงฆ์อยู่ข้างหนึ่ง ฝ่าย
ฤาษีอยู่ข้างหนึ่ง ข้างพระสงฆ์สวดมนต์ไหว้พระขอฝน
ข้างฤาษีไหว้ดาวเดือน
เชิญดาวขอฝน เวลานั้นก็ประชุมพร้อมราษฎรและขุนน

างทั้งหลายฝ่ายพระสง ฆ์ ส ว ด ม น ต์
ก็ ไ ม่ เ ป็ น ก า ร คือฝนไม่ตกไม่มีมา
ฝ่ายฤาษีอาจารย์
ข้าพเจ้าก็เรียกลมขอฝ่นได้ดังประสงค์ไพร่บ้านพลเมือ

งก็ได้ความสุขในราชก า ร
ตัดสินว่า พระสงฆ์ไม่ต้องการต่อไป
ก็กำจัดเสียซึ่งหมู่สงฆ์ และเรียกหนังสือคุ้ม
ตัวคืนให้อยู่ในบังคับข้าพเจ้า
เพราะฉะนั้นจึงเข้ารวมกันให้ข้าพเจ้าใช้การต่าง ๆ
เพราะห้องหอยังไม่แล้ว จึงบังคับให้พระสงฆ์ไปลากเ

กวียนกระเบื้องอิฐไปท ำ
ข้าพเจ้ากลัวว่าพระสงฆ์จะเกียจคร้าน
จึงต้องไปทั้งสองคนคอยตรวจตามดู เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้น ก็มายืดเต้าหยินทั้งสองน้ำตาไหลลงพร่าง

พรายแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้า
ไม่มีนิสัยก็ไม่มีนิสัยจริง จะมิได้เห็นหน้าท่านอาจารย์แ

ล้วเต้าหยินถามว่าอย่ า ง ไ ร
จึงจะมิได้เห็นหน้าเล่า เห้งเจียว่าข้าพเจ้าอยู่เมืองบ

นมาเที่ยว
ข้อหนึ่งเห็นแก่ชีวิต
ข้อสองเห็นแก่ญาติจะใคร่มาเยี่ยมเยียนให้รู้ทุกข์สุข
เต้าหยินถามว่าญาติที่ไหน

เห้งเจียว่าข้าพเจ้ามีอาคนหนึ่งไปอุปสมบทเป็นพระสง

ฆ์หลายปีมาแล้วมิได้เ ห็ น
กลับบ้าน ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นญาติจึงได้เที่ยวมาค้นหา
นึกว่าต้องคับแค้นอยู่ที่นี่ก็
จะไม่ได้พ้นแล้วก็จะยังไม่รู้แน่
ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร จึงจะได้ไป่ค้นหาได้ ให้พบ
ปะสักครั้งหนึ่งแล้ว จึงจะพร้อมกับท่านเข้าไปในเมือง

เต้าหยินว่าถ้ากระนั้น เป็นการง่า
ย ข้าพเจ้าทั้งสองจะนั่งค อ ย อ ยู่ที่ นี่
ท่าานซินแส
ช่วยแทนไปตรวจดู มีบัญชีคือคนนั้นห้าร้อยด้วยกันแม้ว่า

ไปตรวจนั้นมีอาญาติ
ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะปล่อยไป

แล้วจึงพร้อมกันกับซินแสเข้าไปในเมืองจะมิดี
หรือ เห้งเจียคำนับขอบคุณหาที่เปรียบมิได้
จึงออกจากเต้าหยินมายังที่กองดินนั้น
เดินออกจากสองประตูมาที่ทางแยกนั้น
พระสงฆ์ทั้งหลายเห็นแล้วต่างก็คุกเข่าลง
คำนับพูดว่า พวกข้าพเจ้าไม่มีเกียจคร้าน
อยู่พร้อมกันทั้งห้าร้อยคนคอยเข็นเกวียน
เห้งเจียโบกมือว่าอย่าคุกเข่าเลยอย่ากลัวข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่ใช่คนตรวจ ข้าพเจ้า
จะมาหาญาติ หมู่สงฆ์ได้ยินว่าจะเยี่ยมญาติก็พากันล้อม

รอบเห้งเจียสงฆ์เหล่า
นั้นก็ออกหน้ามาทุก ๆ คน บ้างก็ทำกระแอมไอ
ที่คนไหนไม่อยากให้เขาจำหน้าก็
ถอยออกไป พูดว่าไม่รู้ว่าใครเป็นญาติของเธอ
เห้งเจียตรวจจำไปพักหนึ่งแล้ว ก็
หัวเราะก๊าก ๆ พระสงฆ์ทั้งหลายจึงถามว่า
ท่านหัวเราะอะไรที่ไหนเห้งเจียบอก
ท่านทั้งหลายไม่ทราบว่าข้าพเจ้าหัวเราะอะไรหรือ
ข้าพเจ้าหัวเราะ
ว่าท่านทั้งหลายไม่มีความเจริญ
ด้วยบิดามารดาของท่านเกิดท่านมา เพราะเหตุ
ด้วยต้องเคราะห์ร้าย เว้นพ่อละแม่ทิ้งลูกทิ้งเมียละสม

บัติมาบวชเป็นสงฆ์ ทำไม
จึงไม่อยู่ในไตรสรณคมน์ไม่สวดมนต์ไหว้พระ
เหตุไรจึงไปรับจ้างแก่พวกเต้าหยิน
ดังนี้เล่า จะไม่เสียก็ริยาสมณะไปหรือ
หมู่สงฆ์พูดว่าท่านเล่าเอี้ยมาพูดความอัปยศ
พวกข้าพเจ้านึกว่าท่านประเทศไกลมาไม่ทราบความคั

บแค้นของข้าพเจ้าทั้ง ห ล า ย
พูดแล้วก็ร้องไห้แล้วพูดว่าที่ในเมืองข้าพเจ้านี้
เจ้าแผ่นดินกลับใจเข้าหาทางเต้าหยิน
มีความยินดีไปด้วยพวกเล่าเอี้ย
ทำความคับแค้นแก่หมู่พระสงฆ์ เห้งเจียถามว่า
คือเหตุอย่างไร พระสงฆ์ตอบว่าเพราะด้วยขอลมขอฝ

นมีพวกเต้าหยินอาจาร ย์ ทั้ ง
สามมานี้ กำจัดพวกข้าพเจ้าทำหลอกหลอนด้วยอุบายต่

าง ๆ
เจ้าแผ่นดินก็หลงเชื่อ
หักล้มทำลายวัดวาอารามขับไล่ไปให้พวกเต้าหยินบังคั

บใช้สอยให้กระทำการ
หยาบช้าต่าง ๆ มีความลำบากเหลือที่จะพรรณนา
แม้ว่าท่านเป็นเต้าหยินเดินหน
จงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินรับรางวัลเถิด
แม้ว่าสงฆ์มาทางไกลก็มิได้เลือกว่า
ใกล้ไกล คงจับส่งไปให้พวกเต้าหยินบังคับใช้การงาน

ทั้งสิ้นเห้งเจียจึงถา ม ว่ า
อันอาจารย์เต้าหยินนั้นจะมี วิ ชาคุณวุฒิอย่างไร
จึงชักนำ
ให้เจ้าแผ่นดินหลงเชื่อได้ แม้ว่าเธอมีความรู้เรียกลม

เรียกฝนได้
คือคัมภีร์ไสยศาสตร์
ที่ไหนจะทำให้พระเจ้าแผ่นดินหลงได้
หมู่พระสงฆ์พูดว่า เธอแต้มศิลาให้เป็นทองคำ
ก็ได้และประกอบยาวิเศษก็ได้
และบัดนี้จะสร้างทำเป็นตำหนักหอสูงบูชาซัมเซง
ขอฟ้าดินสวดมนต์ตามไสยเวท ขอให้เจ้าแผ่นดินอายุยื

นยาวอาศัยเหตุนี้จึง
กระทำให้พระเจ้าแผ่นดิน ทรงเห็นเป็นชอบธรรมไปต

ามเหตุเดิมที่มีดังนี้ เห้งเจีย
ว่าถ้าดังนั้นท่านทั้งหลายจะพากันหลบหนีไปเสียจะไม่ดี

หรือ
หมู่พระสงฆ์ทั้ง

หลายตอบว่า หนี้ไม่รอดเพราะอาจารย์เต้าหยิน
ทูลแก่พระเจ้าแผ่นดินให้วาดรูป
พวกข้าพเจ้าไว้ทั้งสิ้น แล้วให้เที่ยวแขวนไว้ทุกๆ
ประตูเมืองในอาณาเขต เซียตี้กัก)
มีรูปแขวนไว้ทั้งสิ้น ที่ตำบลใดแห่งใดก็มีรูปแขวนทุกตำ

บล

และมีลายพระ
ราชหัตถ์เซ็นว่า ถ้าผู้มียศจับพระสงฆ์ที่หลบหนีได้องค์ห

นึ่ง

ก็จะมีรางวัลเลื่อนยศ
ให้ถ้าเป็นพลเรือนมิใช่ขุนนาง
ก็จะรางวัลให้เงินห้าสิบตำลึงเพราะเหตุนี้จึงหนีไป
ไม่พ้น จึงไม่รู้จะทำประการใดได้
จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้ เห้งเจีย
จึงพูดว่า ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายตายเสียดีกว่าที่จะอยู่

ต่อไปอย่างนี้ หมู่พระสงฆ์
พูดว่า ตายเสียก็มากแล้วพวกข้าพเจ้า
และสงฆ์ที่จับมาจากอื่นรวมกันถึงพันเศษ
มาถูกความลำบากคับแค้น ตายไปหกร้อยกว่าแล้ว
ยังเหลือพวกข้าพเจ้าห้าร้อย
เศษไม่ตายเห้งเจียถามว่าเหตุใดจึงไม่ตาย
หมู่พระสงฆ์พูดว่าไปผูกคอเชือกก็ขาดเอามีด
เชือดเชือดก็ไม่เข้า กระโดดลงน้ำก็ลอยขึ้นมาไม่จม
กินยาพิษยาก็ไม่มีพิษ เห้งเจีย
พูดว่าถ้ากระนั้นก็เป็นบุญของท่านทั้งหลายเทวดาจะให้

อายุยืนยาวอยู่ต่อไป หมู่
พระสงฆ์พูดว่า ยังขาดอีกอักษรหนึ่งคือให้ยืนยาวความ

ทุกข์เท่านั้น พวกข้าพเจ้า
กินข้าววันละสามเวลา ก็ล้วนแต่ข้าวแดงและปลายข้า

ว
เวลาคำก็อาศัยนอนที่
กองศิลากองดินทรายนั้น จวนจะหลับก็มีเทวดาคอยรัก

ษา
เห้งเจียว่ามีความลำบ า ก
ก็เคลิบเคลิ้มเห็นปิศาจผีว่าเป็นเทพยดาอารักษ์ไปดอก

กระมัง หมู่พระสงฆ์พูดว่า
มิใช่ผีปิศาจ คือลักเตงลักกะเจ้าและท้าวมหาชมพูและ

เทพาอารักษ์เจ้าทั้งห ล า ย
ถึงเวลากลางคืนก็มารักษา เธอเข้าฝันพวกข้าพเจ้าทุ

กคน
และได้ชักนำสั่งสอน
ให้พวกข้าพเจ้าว่า อย่าให้คิดฆ่าตัวตายเสียก่อนเลย
จงอุตสาห์ทนทุกข์คอยพระ
ถังซัมจังก่อน ด้วยพระถังซัมจังจะไปไซทีอาราธนาพร

ะธรรม เธอคือจะเป็นพระ
อรหันต์ มีสานุศิษย์ที่มีฤทธาอานุภาพเข้มแข็ง
นามชื่อว่า (ซีเทียนไต้เซีย) น้ำจิต
เธอซื่อตรงมักจะแก้แค้นให้แก่คนที่มีทุกข์ร้อน
คอยเมื่อเธอมาถึงแล้วจะได้แผ่
อำนาจฤทธิ์เดช ล้างผลาญอ้ายพวกเต้าหยินเสียให้สิ้น

ได้
ก็จะกลับนับถือทาง
ชอบธรรมตามพระพุทธศาสนา พวกท่านก็จะได้ความสุ

ข
เห้งเจียได้ฟังพระสงฆ์
พูดดังนัน ก็นึกหัวเราะอยู่ในใจว่าพวกเรามีฝีมือ
พวกเทพารักษ์และเจ้า แอบเอา
ชื่อเรามาบอกก่อนแล้ว เห้งเจียก็ออกจากหมู่สงฆ์นั้นไ

ป
กลับมายังประตูเมือง
เข้าหาเต้าหยินทั้งสองนั้น เต้าหยินทั้งสองถามว่า
พบญาติของท่านหรือไม่เห้งเจียบอกแก่เต้าหยินว่าพระ

สงฆ์ทั้งห้าร้อยรูปนั้น ล้วนแต่ญาติ
ของข้าพเจ้า
ทั้งนั้น เต้าหยินทั้งสองได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า

ทำไมวงศ์ญาติของท่าน จึง

ได้มากดังนั้น เห้งเจียตอบว่า
ร้อยหนึ่งคือเพื่อนข้างขวา ร้อยหนึ่งคือเพื่อนข้างซ้าย
ร้อยหนึ่งเกี่ยวข้างบิดา ร้อยหนึ่งเกี่ยวข้างมารดา
ร้อยหนึ่งมิตรสหายของข้าพเจ้า
แม้ว่าท่านทั้งสองเอาพระห้าร้อยนี้ปล่อยออก
ข้าพเจ้าจะเข้าไปกับท่าน แม้ไม่ปล่อย
ข้าพเจ้าก็ไม่ไปเต้าหยินพูดว่าท่านเห็นจะเป็นโรคลมด

อกกระมัง ประเดี๋ยวเดียวก็พูดเล อ ะ
เทอะไปเช่นนี้ อันพระสงฆ์เหล่านั้นเป็นของพระเจ้าแ

ผ่นดินทรงประทานให้เ อ ง
แม้ว่าจะปล่อยองค์หนึ่งหรือสององค์ก็ต้องให้พระอาจา

รย์ลงเนื้อเห็นด้วยว่า ค ว ร ป ล่ อ ย
และต้องทำรายงานกราบทูลก่อนจึงจะได้ท่านจะมาบอ

กให้ปล่อยไปทั้งหมด
อย่างนั้น จะเป็นไปที่ไหนได้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ตลอดไ

ด้เป็นแน่เห้งเจียถาม ว่าไม่ได้แน่
ละหรือ เต้าหยินตอบว่าปล่อยอย่
างใดทั้งหมดเห้งเจีย
ถามดังนั้นสามครั้ง เต้าหยินก็ตอบยืนคำอยู่ว่าปล่อยอย่

างไรได้ เห้งเจียชักกระบอง
ออกจากหูยกขึ้นแกว่งไปทีหนึ่งหมายตรงศีรษะเต้าหยิน

ตีซ้ายตีขวาก็ล้มลงตา ย
ทั้งสองคน หมู่สงฆ์อยู่ที่กองดินทรายวิ่งมาร้องว่าไม่ดีแ

ล้ว ๆ ตีฆ่าญาติของพระ
เจ้าแผ่นดินตายแล้ว เห้งเจียถามว่าใครเป็นญาติของ

พระเจ้าแผ่นดิน หมู่พระสงฆ์
เหล่านั้นบอกว่าที่ตายนั่นซิ บอกแล้วก็เปลื้องเอาผ้าผ่อ

นออกคลุมศพไว้ แล้วพูด
ว่าท่านอาจารย์ของเธอที่ตายนั้นเป็นใหญ่
ไม่ไหว้เจ้าและขุนนาง เจ้าและขุนนาง
เรียกเธอว่า (กั๊กซือ) นี่ซินแสมาตีศิษย์ของท่านตายดั

งนี้, อาจารย์ของเธอก็จะคาด
โทษว่าพวกข้าพเจ้าฆ่าศิษย์ของท่านตายจะทำอย่างไร

คงจะต้องเข้าไปในเมื อ ง
กับท่านให้รู้เหตุดีร้ายนี้แล้วจึงกลับออกมาเห้งเจียหัวเ

ราะแล้วพูดว่าท่านทั้ง ห ล า ย อ ย่ า
วิ ต ก ข้าพเจ้าจะช่วยท่านทั้ง ห ลา ย
ข้าพเจ้ามิใช่พวกเต้าหยินดอกคือเป็นสานุศิษย์ใหญ่ของ

พระถังซัมจั่งจะมาช่ว ย
ท่านทั้งหลายให้พ้นซึ่งความคับแค้นทุกข์ยากพระสงฆ์ทั้ง

หลายพูดว่าไม่ใช่ ๆ ข้าพเจ้ารู้จักจำได้
ศิษย์พระถังซัมจั้งไม่ใช่รูป
อย่างนี้ เห้งเจียว่าท่านทั้งหลายยังไม่เคยพบปะทำไม

จึงว่าจำได้ สงฆ์ทั้งหลาย
บอกว่าข้าพเจ้าเคยฝันเห็นเนือง ๆ
และทังมีผู้เฒ่าคนหนึ่งเธอชื่อ (ท้ายเป๊กกิมแช)
บอกแก่พวกข้าพเจ้าว่าซึ่งเห้งเจียนันรูปร่างไม่เหมือน

ใครเห้งเจียถามว่าเฒ่ า นั้ น บ อ ก
แ ก่ ท่ า น ว่ า ก ร ะ ไ ร
สงฆ์ทั้งหลายพูดว่าผู้เฒ่า
นั้น บอ กว่ า

เห้งเจียนั้นในแก้วตาเป็นสีทองคำ
ศีรษะกลมหน้ามีขนแก้มตอบพันแหลมจิตใจ
ห้าวหาญ คล้าย ๆ รามสูรมือถืออาวุธกระบองวิเศษ
มีฤทธาอานุภาพเชี่ยวชาญ
ไม่ยำเกรงผู้ใด น้ำใจซื่อตรงพอใจจะช่วยผู้ที่ได้ความ

คับแค้น เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็พูดเสียงดังว่า ท่านทั้งหลายจริงใจว่ามิใช่เห้งเจีย
ข้าพเจ้าเป็นบริวารของเห้งเจีย
จะมาหาเหตุเล่น แล้วเห้งเจียเอามือชี้ไปว่าโน่นไม่ใ

ช่เห้งเจียหรือพระสงฆ์ ทั้งหลาย
ก็พากันหันหน้าแลไปดูตามมือเห้งเจียที่ชี้ให้ดู
เห้งเจียก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิม
พระสงฆ์ทั้งหลายเห็นดังนั้น ต่างคนก็คุกเข่าลงคำนับ
พูดว่าท่านไต้เอี้ย พวก
ข้าพเจ้านัยน์ตาต่ำมิได้ทราบว่าท่านมีฤทธาอานุภาพเป

ลี่ยนแปลงกว้างอย่างนี้ ไ ม่
ขอท่านได้ช่วยแก้แค้นให้พวกข้าพเจ้าด้วยเถิด
และขอท่านเข้าไปในเมืองกำจัด
พวกมิจฉาทิฐิให้ราบคาบเห้งเจียว่าท่านทั้งหลายจงตา

มข้าพเจ้าไป สงฆ์เหล่านั้น
ก็เดินตามเห้งเจียมายังกองดินทรายนั้น
จับเกวียนลากออกประตู แล้วฟาดลง
กับพื้นแตกหักไปสิ้น ทั้งอิฐปูนทรายไม้กระเบื้อง
สิ่งของที่ปลูกสร้างเหล่านั้น ก็
เก็บโยนลงจากที่เนินสูงนั้นทั้งสิ้น
แล้วก็บอกแก่พระสงฆ์เหล่านั้นให้แยกย้ายกัน
ไปเถิดพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาพระเจ้าแผ่นดิน
จะกำจัดพวกเต้าหยินนี้ให้ราบคาบ
พระสงฆ์ทั้งหลายบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายไม่กล้าจะไ

ปไกลกลัวขุนนางจะจับ ไ ด้
ก็จะส่งคืนเข้ามาอีก ก็จะเกิดภัยมากขึ้นกว่าเก่าเห้งเ

จียพูดว่าถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะให้ของคุ้มตัวทุ
ก ๆ คน เห้งเจียจึงถอนขน
ในตัวออกกำมือหนึ่ง แล้วส่งให้พระสงฆ์ทั้งหลายคนละ

ขนเหน็บไว้ในเล็บนิ้ว น า ง
ข้างขวาและให้กำมือไว้ แม้ไปปะเขาจะมาจับตัว
ก็ปล่อยมือออกร้องเรียกว่า ซีเทียน
ไต้เซียคำหนึ่งข้าพเจ้าจะไปช่วยท่านทั้งหลาย
แม้ว่าทางจะไกลสักกี่ร้อยโยชน์ก็คุ้ม
ได้ทั้งสิ้น ในหมู่พระสงฆ์นั้น
ยังมีพระสงฆ์องค์หนึ่งใจกล้ากำมือแล้วร้องเรียกซีเทีย

น
ไต้เซีย ในทันทีนั้นมีรามสูรมาต่อหน้า
รูปร่างดุร้ายมือถือกระบองเหล็กกระทำ
สิงหนาทน่ากลัว ถึงจะมีทหารสักหมื่นก็ไม่อาจสามารถ

จะทำอันตรายได้พระ
สงฆ์ทั้งหลายเห็นดังนั้น ก็พากันทดลองร้องเรียกทุก
ๆ คน ก็ให้เห็นและได้เป็น
จริงปรากฏทุกคนจึงพากันคำนับเห้งเจียแล้วพูดว่า
ท่านมีอภินิหาร เดชาอานุภาพ
ใหญ่หลวงเห็นปรากฏจริง ๆ ประจักษ์แก่ตาข้าพเจ้าทั้

งหลาย เห้งเจียบอกว่าแม้
เรียกดังนั้นแล้ว ต้องภาวนาเรียกกลับคืน
แล้วก็บอกคาถาว่า (ติ) ตัวเดียว ก็
เรียกเป็นขนคืนกลับมาเข้าเล็บไปตามเดิม1
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ
ต่างก็จำทรงไว้ทุก ๆ องค์ เห้งเจียสั่งพระสงฆ์ทั้งหล

ายว่า แม้ท่านจะไปก็อย่าไป
ให้ไกลนัก จงคอยฟังข่าวในเมือง

เพื่อจะมีประกาศให้หาพระสงฆ์ ถ้าดังนั้นท่าน
ทั้งหลายจงเอาขนมาคืนให้ข้าพเจ้า
หมู่พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเห้งเจียสั่งดังนั้นก็
พากันแยกย้ายไปในที่ต่าง ๆฝ่ายพระถังซัมจั้งรอคอยเ

ห้งเจียไม่เห็นมา จึงเรียกโป๊ยก่ายให้จูงม้
า เ ดิ น ไ ป
ทางทิศตะวันตก จวนจะถึงกำแพงเมืองก็พบหมู่พระสง

ฆ์เดินสวนทางมาสิบรูป ก ว่ า
แลไปเห็นเห้งเจียอยู้ริมกำแพงเมือง
พระถังซัมจั้งก็ขับม้าเดินเข้าไปใกล้ เห้งเจีย
เห็นก็รีบมาคำนับอาจารย์ พระถังซัมจั่งถามว่าทำอะไ

รอยู่จึงไม่เห็นกลับไป
เห้งเจียจึงเล่าเรื่องของพระสงฆ์เหล่านั้นให้อาจารย์

ฟังทุกประการ พระถังซัมจั้งได้
ฟังดังนั้นก็ตกใจแล้วจึงถามว่า
อันการเกิดขึ้นดังนี้จะทำประการใดดีพระสงฆ์เหล่านั้น

คุกเข่าลงคำนับแล้วพู ด ว่ า
ท่านอาจารย์อย่าวิตกมีท่า น ไต้เอี้ย
รักษาแล้วสารพัดการก็ไม่เป็นอะไรหมด
ที่ในกำแพงเมืองมีวัดใหญ่ของพระเจ้า
แผ่นดินก่อนมีศรัทธาได้สร้างไว้
เพราะในวัดนั้นมีพระพุทธรูปอยู่จึงมิได้ทำลาย
นามวัดนั้นเรียกว่า (ตี้เอียนยี่)
ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้บวชอยู่ในวัดนั้น ขอเชิญท่าน
อาจารย์ไปพักที่ในวัดนั้นก่อนรอพอรุ่งพรุ่งนี้ท่านเห้งเจี

ยเข้าไปในเมืองจัดแจ ง ก็ จ ะ

สำเร็จทุกประการได้เห้งเจียว่าถ้ากระนั้นเห็นจะดี
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบด้วยจึงลง
จากหลังม้าพากันเข้าไปในเมืองมายังวัดตี้เอียนยี่
พระถังซัมจังมาถึงวัดแล้ว แล
ขึ้นไปบนประตูใหญ่มีกระดานป้ายใหญ่
จารึกอักษรว่าวัดตี้เอียนยี่ พวกพระสงฆ์
เหล่านั้นก็ผลักประตูเข้าไป พระถังซัมจั่งเดินเข้าไปยั

งโบสถ์ครองผ้าแล้วก็เ ดิ น เ
ข้ า
ไปนมัสการพระพุทธรูป แล้วก็เดินเข้าไปยังกฎีใหญ่
ในกุฎีนั้นมีพระสงฆ์ผู้เม่า
อยู่องค์หนึ่งเดินออกมารับแลเห็นเห้งเจียก็คำนับพูดว่า

ท่านเล่าเอี้ยมาแล้ว เห้งเจีย
ถามว่าท่านรู้จักข้าพเจ้าว่าเป็นผู้ใดพระสงฆ์เฒ่าผู้นั้นต

อบว่าข้าพเจ้าจำได้ท่ า น คื
อ ซี เ ที ย น ใ ต้ เ ซี ย ซึงเห้งเจียพวก
ข้าพเจ้าฝันเห็นรูปท่านอยู่เนือง ๆ
และท่านทั้งหลายท้ายเป๊กกิมแชเคยมาให้ฝันอยู่
เสมอ ๆ ว่า ถ้าท่านมาถึงแล้วก็จะได้รอดชีวิตวันนี้จึง

ได้เห็นท่านมา เห้งเจียพูดว่า
ท่านรอพรุ่งนี้จึงจะได้รู้การตลอด
พระสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจงน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง
แล้วก็จัดที่ให้พระถังซัมจั้งพักต่างก็พากันไปหลับนอน
ในเวลานั้นสองยามเศษฝ่ายเห้งเจียมีธุระในใจนอนไ

ม่หลับ ได้ยินเสียงแว่ว ๆ
จึงผุดลุกขึ้นเดินออก
มาจากห้อง เหาะขึ้นบนอากาศพิเคราะห์ดู
เห็นข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้ไฟ
ตะเกียงออกสว่างไสว เห้งเจียก็ลงไปใกล้ ๆ
พิเคราะห์ดูโดยละเอียดเห็นมีที่บูชา
พรหมซัมเซง และเต้าหยินอาจารย์ทั้งสามกำลังทำพิธี

เชิญดาว ข้างหน้าประตูมี
หนังสือเหรียญคำพรแขวนไว้สองข้างประตูคู่หนึ่ง
คำพรนั้นว่าขอลมฝนให้ตกต้อง
ตามฤดูขอฟ้าอภินิหารธรรมได้ประเสริฐมหาสมุทรให้ร

ะงับสุกใส เจ้าแผ่นดินอายุ
เจริญนาน ฝ่ายพระอาจารย์เต้าหยินทั้งสาม
แต่งตัวยืนอยู่ท่ามกลางพวกสานุศิษย์
เต้าหยินล้อมรอบทั้งเล็กใหญ่
ประมาณสักเจ็ดแปดร้อยคน บางคนตีกลองบาง
คนตีระฆัง ต่างมีธุระในการพิธีนั้นทุกคน ๆ
เห้งเจียจึงคิดว่า เราจะลงไปทำให้ป่น
เกรงว่าเรามาคนเดียวจะลำบาก
จำจะกลับไปชวนโป๊ยก่ายกับซัวเจ็งมาเป็นเพื่อน
ด้วยจึงจะทำการได้ถนัดดีคิดเห็นดังนั้นแล้วก็เหาะกลับ

มายังที่อาศัยเดินเข้า ไ ป

ใ น กุ ฎี
เรียกซัวเจ๋ง ซัวเจ๋งตกใจผุดลุกขึ้นถามว่าพี่ป่านนี้ยังไ

ม่นอนอีกหรือเห้งเจีย บ อ
ก ว่ า เ จ้ า จ ง ลุ ก ขึ้ น ไ ป กั บ พี่ ไ ป
ห า ของที่ต้องการ ซัวเจ็งถามว่าครึ่ง
ค่อนคืนป่านนี้แล้ว จะไปหาของต้องการอะไรที่ไหนเห้

งเจียพูดว่าในกำแพงเ มื
อ ง มี
หอใหญ่ตั้งที่บูชาพรหมซัมเซง
เวลานี้พวกอาจารย์เต้าหยินกำลังตั้งพิธีเชิญดาว
มีเครื่องสารพัดขนมนมเนยโอชารสต่าง ๆ
ทั้งผลไม้ก็มีเป็นอันมาก น้องไปกับพี่
กินให้อิ่มแล้วจึงกลับมา โป๊ยก่ายกำลังนอนได้ยินพูดถึง

เรื่องกินอะไรที่ไหนอ ด ไ
ม่
ได้ก็ผุดลุกขึ้นถามว่า พี่ไม่เอาข้าพเจ้าไปด้วยดอกหรือ

เห้งเจียห้ามว่าอย่าพู ด
อึกทึกไปอาจารย์จะรู้เรื่องเข้าเจ้าจงมาตามเราไปเถิ

ดโป๊ยก่ายซัวเจ๋งสวมเ สื้
อ แ ต่ ง
ตัวเสร็จแล้วก็ค่อย ๆ ออกจากประตูเหาะตามเห้งเจี

ยไปฝ่ายโป๊ยก่ายเหาะ ม
า ใ ก ล้ เห็นแสงไฟสว่างไสวจะใคร่ล ง มื
อ เ ห้ ง เจี ยยื ดไ ว้ห้ าม
ว่าอย่าเพิ่งก่อน รอพวกเต้าหยินไปแล้วเราจึงลงไปใ

นทันใดนั้น เห้งเจียร่ายพระ
คาถาเอาธาตุลมเป่าไปบันดาลเป็นลมพายุใหญ่พัดโกร

กเข้าไปในที่บูชานั้นส า
ร พั ด
- เครื่องบูชาทั้งหลายก็หักล้มลงทั้งสิ้น

ประทีปโคมไฟก็ดับมือไปทั้งหมด พวกเต้า
หยินพากันตกใจไปทุกคน เฮ้าลัดไต้เซียนอาจารย์ใหญ่

พูดว่า สานุศิษย์ทั้งหลาย
จงไปก่อนเถิด อันม้วนลมพายุดังนี้พัดมาดับตะเกียงไฟ

ไปดังนั้น ควรจะกลับไป
หลับนอน พรุ่งนี้จึงค่อยมาพร้อมกัน
สวดมนต์สองสามจบเพิ่มเติม พวกสานุศิษย์
เต้าหยินเหล่านั้นก็พากันกลับไปทั้งสิ้นเห้งเจียเห็นพวก

เต้าหยินกลับไปแล้ว
ก็พาโป๊ยก่ายซัวเจ็งลงไ ป ยั ง โ ร ง
พิธีนั้น
โป๊ยก่ายพอมาถึงเห็นขนมลูกไม้ตั้งอยู่บนโต๊ะไม่เลือกว่

าสุกหรือดิบคว้าได้ก็อ้
า ป า ก
รีบกิน เห้งเจียจึงว่าเจ้าทำกิริยาอาการอย่างนี้เหมือ

นแก่ทารก จะนั่งลงให้เรียบ
ร้อยจึงค่อยกินจะไม่ได้หรือโป๊ยก่ายว่าไม่ต้องอายใคร

ขโมยกินให้หมดแล้วจึง
ค่อยนั่ง
ซัวเจ๊งว่าบางทีเขาเชิญมาจะทำอย่างไร
เห้งเจียถามว่าฉากที่แขวนอยู่นั้นคือรูปโพธิ
สัตว์อะไร โป๊ยก่ายบอกว่ารูปซัมเซงจะไม่รู้ที่เดียวหรื

อเห้งเจียถามว่าซัมเซ
งอะไร
โป๊ยก่ายบอกว่าที่รูปอยู่กลางนันคือพรหมง่วนซุ้ยที่กุน
ข้างซ้ายนันคือเล่งโป้เต้ากุน
ข้างขวานันคือท้ายเสียงเลากุน
เห้งเจียว่าเราทั้งสามจงแปลงเป็นซัมเซงทั้งสามนั่ง
กินให้สบายใจ โป๊ยก่ายได้กลิ่นหอมโดนจมูกก็นึกอยาก

กิน จึงกระโดดขึ้นไปบน
โต๊ะสองมือกระชากฉากซัมเซงลงมา
แล้วพูดว่าท่านทั้งสามนั่งนานแล้วขอให้ข้าพเจ้า
นั่งบ้าง โป๊ยก่ายก็แปลงกายเป็นท้ายเสียงเล่ากุน
เห้งเจียก็แปลงเป็นง่วนซุ้ยที่กุน
ซัวเจ็งก็แปลงเป็นเล่งโป๊เต้ากุนเห้งเจียว่าโป๊ยก่ายเ

อารูปฉากทิ้งเกะกะดัง
นี้ บางทีพวกเต้าหยินมาเห็นเ ข้ า
ความจะไม่แตกออกหรือ จงเอาไปซ่อนเสียให้พ้นโป๊ย

ก่ายว่าในที่นี้ก็ไม่มี
ที่ จ ะ ซ่ อ น
ที่ไหน เห้งเจียว่าที่ข้างนี้เห็นจะมีสระอยู่เอาไปทิ้งเสี

ยก็แล้วกัน
โป๊ยก่ายจึงกระโดด
ลงฉวยเอารูปฉากนั้นไปทิ้งเสียในสระน้ำแล้วก็กลับมา

ทั้งสามคนก็ขึ้นนั่งกิน
ต า ม
สบายใจ เห้งเจียกินผลไม้ได้สามสี่ผล
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งทั้งสองกินดุจลมหอบเมฆ
พักเดียวก็หมดเกลี้ยงฝ่ายพวกเต้าหยินน้อย ๆ
พึงจะล้มตัวลงนอนก็ตรึกตรองคิดขึ้นได้ว่า ลืมทิ้ง
ระฆังไว้ในที่นัน จึงผุดลุกขึ้นเดินไปในที่พิธีจะใคร่ไปห

าระฆัง ก็เที่ยวคลำหา
ครั้นได้ระฆังแล้วเดินจะกลับมาได้ยินเสียงหายใจ
เต้าหยินตกใจรีบก้าวเดินออกมา
ไปเหยียบถูกเมล็ดเงาะเข้าก็พลาดล้มลงระฆังก็แตกอ

อกไป โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้น
ก็อดไม่ได้จึงหัวเราะด้วยเสียงอันดัง
เต้าหยินได้ยินดังนั้นก็ยิ่งมีความตกใน
ตาลีตาลานรีบลงมาจากหอใหญ่
ตบประตูร้องเรียกว่าท่านตาท่านตาไม่เป็นการแล้วฝ่า

ยอาจารย์เต้าหยินทั้ง
ส า ม ยั ง ไ ม่ ห ลั บ
จึงเปิดประตูออกมาถามว่า มีเ
หตุ
การณ์อย่างไรหรือเต้าหยินน้อยตัวสั้นอุทธัจพูดไม่ใคร่จ

ะออกจึงบอกว่าข้าพเจ้
า
ขึ้นไปหาระฆังที่ในโรงพิธี ได้ยินเสียงคนหัวเราะจนข้

าพเจ้าตกใจกลัวโดยไม่
รู้ ว่ า
ใครมาอยู่มืด ๆ อย่างนั้น อาจารย์เต้าหยินทั้งสามได้

ฟังดังนั้น
จึงให้เอาตะเกียง
ไฟมา จะออกไปดูว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายดีประการใด
จึงเรียกสานุศิษย์ให้ตื่นขึ้นพร้อม
กันทั้งเด็กและผู้ใหญ่ จุดไฟขึ้นพร้อมกันเดินขึ้นไปยังที่พิ

ธี เพื่อจะดูให้รู้แน่แก่ใ
จ ฝ่ า ย เ ห้ ง เ จี ย นั่ ง อ ยู่ ท่ า
ม ก ล า ง มือขวาจับชัวเจ๋งมือซ้าย
จับ โป๊ ยก่ าย กร ะตุ้
นใ ห้รู้ สึก
ว่าคนมา โป๊ยก่ายชัวเจงก็รู้สึกจึงนั่งนิ่งไม่พูดจาว่ากร

ะไร
คอยแลดูพวกเต้าหยิน
ว่าจะทำประการใด พวกเต้าหยินเอาไฟเที่ยวสองดูข้

างหน้าข้างหลัง
เห้งเจียโป๊ยก่าย
ซัวเจ้งนั่งนิ่งดุจรูปอิฐรูปปูน เฮาลัดอาจารย์พูดว่า
ไม่มีคนพาลที่ไหนมาทำไมผล
ไม้และเครื่องบูชาจึงหมดสิ้นไปดังนี้
ลกลัดอาจารย์พูดว่าดูดุจคนกิน แม้ว่าคนกิน
ก็คงทิ้งเมล็ดทิ้งเปลือก นี่ทำไมจึงหมดไปดังนี้
แล้วก็ไม่เห็นมีคน เอี้ยวลัดอาจารย์
พูดว่า ท่านพี่ทั้งสองอย่าสงสัยคิดดูว่าพวกเราตั้งจิตสว

ดมนต์ จึงร้อนขึ้นไปถึง
พรหมทั้งหลายนี่คือท่านซัมเซงลงมารับของบูชาเป็นแน่

เวลานี้ท่านกำลังอยู่เ
ร า
ขอน้ำมนต์ต้มยากิน และจะได้ถวายพระเจ้าแผ่นดินจะ

ไม่ดีหรือพวกเราจะได้
มี
ความชอบในพระเจ้าแผ่นดินเฮาลัดไต้เซียนอาจารย์ใ

หญ่พูดว่า
คิดดังนั้นเห็นจะถูกต้อง จึงเรียกศิ
ษย์ให้ตี
เครื่องสัญญาประโคม และให้ไปเอาเสื้อผ้าเครื่องจะ

เข้าพิธีและคอยรอเรา
ท ำ
การบวงสรวงเชิญแล้ว จึงค่อยพร้อมกันสวดมนต์
เต้าหยินทั้งหลายรับคำสั่งแล้ว
ก็พากันจัดแจงรอคอยอยู่พร้อมกัน
สวดคัมภีร์เซียนไสยศาสตร์ได้จบหนึ่ง เฮาลัด
ไต้เซียนแต่งตัวแล้วก็ยืนอยู่ท่ามกลาง
ทำการบวงสรวงเคารพเชิญ แล้วก็คุกเข่า
ลงคำนับขอน้ำทิพย์จะได้ถวายพระเจ้าแผ่นดิน
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นในใจให้กระสับ
กระสายกระซิบบอกแก่เห้งเจียว่า
นี่พวกเรากินแล้วยังไม่ไป ถ้าเขาบวงสรวงแล้ว
จะขออะไรเราจะทำอย่างไร เห้งเจียสะกิดมิให้โป๊ย

ก่ายพูด
แล้วจึงออกปากพูดว่า
พวกท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งขออะไรเลย
เรามาจากที่ประชุมเลี้ยงชมพู่แล้วก็เลยมา
มิได้ติดนำมนต์ทิพย์และยาก็มิได้เอามา
วันอื่นจึงจะเอามาให้ พวกเต้าหยินได้ยิน
เสียงพูดดังนั้น ต่างตกประหม่าตัวสั่นไปทุกคน
พูดว่าท่านเอี้ยท่านเอี้ยลงมาจาก
สวรรค์แล้ว ขอท่านอย่าทิ้งซึ่งธรรมพิเศษที่ให้อายุยืนน

านเลย
ลกลัดเต้าหยินเดิน
เข้ามาอ้อนวอนว่า ขอท่านจงไว้น้ำมนต์ทิพย์ให้พวกข้า

พเจ้าอายุยืนนานด้วย ซัว
เจ้งเห็นดังนั้นจึงสะกิดเห้งเจียกระซิบว่าพวกเต้าหยิน

จะรีบรัดขอเอาอย่างนี้ เห้งเจีย
ว่าจะต้องให้เขาฝ่ายพวกเต้าหยินทำการบวงสรวงแล้

ว
เห้งเจียจึงออกปากพูด ว่าไม่ต้อง

ก ร า บ
ไหว้วุ่นวาย เราไม่อยากได้ไหว้แต่วิตกว่าจะเสียการ

พิธี
ครั้นจะให้ก็เป็นที่ง่าย นั ก
พวกเต้าหยินได้ฟังดังนั้น จึงพร้อมกันกราบลงกับพื้น
อ้อนวอนว่าขอท่านได้เห็น
แก่พวกข้าพเจ้าซึ่งได้มีใจเคารพดังนี้
ขอได้โปรดให้พวกข้าพเจ้าได้ตามความ
- ประสงค์แล้ว พวกข้าพเจ้าจะกราบทูลเจ้าแผ่นดินใ

ห้เคารพนับถือในคัมภี ร์ ไ ส ย -
ศาสตร์ทั่วไป เห้งเจียพูดว่า
ถ้ากระนั้นจงเอาของมาใส่เถิดพวกเต้าหยินได้ฟังดัง
นั้น ต่างก็เคารพกราบลงพร้อมกัน
ไต้เซียนทั้งสามให้เอาอ่างใหญ่มาตั้งไว้ บ้าง
ก็เอากระถางใหญ่และขวดดอกไม้มาตั้งไว้เสร็จแล้ว
เห้งเจียจึงพูดว่า พวกเจ้าจง
ออกไปคอยนอกหับบานประตูเสีย
พวกเต้าหยินได้ฟังสั่งต่างก็พากันถอยออกไป
ข้างนอกคุกเข่าคอยท่าอยู่ข้างหน้าลาน

เห้งเจียเห็นพวกเต้าหยินออกไปข้างนอก
หมดแล้ว จึงลุกยืนขึ้นถกผ้าหนังเสือขึ้นแล้ว
ก็เยี่ยวใส่ในขวดดอกไม้เต็มทั้งสอง
ขวด โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็ดีใจ
พูดว่าวันนี้เราจะต้องให้เขาบ้าง จึงยืนขึ้นถก
กางเกงเยี่ยวออกซ่า ๆ ดุจเทน้ำลงกระดาน
เยี่ยวใส่กระถางใหญ่เต็มกระถาง ซัว
เจ็งก็เยี่ยวใส่อ่างไว้เต็มอ่าง
ครั้นเสร็จแล้วก็ลงนั่งเรียบร้อยอย่างเดิม พูดว่าพวก
เจ้าจงเข้ามาเอาน้ำมนต์ทิพย์ไปเถิดฝ่ายพวกเต้าหยิน

เปิดประตูเข้าไป ต่างก็พากันเคารพขอบคุ
ณ ช่ ว ย กั น ย ก น้ำ
รวมไว้ที่เดียวกัน จึงบอกพวกสานุศิษย์ทั้งหลายให้เอา

ถ้วยเล็กมาตักกิน เฮาลัด
ได้เซียนได้ถ้วยมาตักกินพอดื่มเข้าไปอุตสาห์จีบปากจีบ

คอกลึนลกลัดไต้เขียนถ า ม
ว่าพี่กินดีหรือ เฮาลัดว่าว่ารสฝาด ๆ ขื่น ๆ
เอี้ยวลัดไต้เซียนดื่มเข้าไปครึ่งถ้วยว่า
คาว ๆ ดุจเยี่ยวหมู เห้งเจียนั่งอยู่ข้างบนได้ยินดังนั้น

ก็นึกรู้ว่าจะเกิดความ แ ล้ ว
เราลองฝีมือให้มันรู้และไว้ชื่อให้ปรากฏด้วย
คิดดังนั้นแล้วก็ออกปากเรียกว่า เฮ้ย
อ้ายพวกเต้าหยิน มึงทำการทุจริตมากมายเหลือเกินไ

ม่มีความยุติธรรมเลย มึง
คิดว่าท่านพรหมซัมเซงจะลงมาง่าย ๆ ดังนั้นหรือ
เราจะบอกพวกเจ้าให้รู้สึกตาม
ความจริง นี่คือพระถังซัมจั้งรับรับสั่งพระเจ้าถังไทจง

ฮ่องเต้
วันนี้วันดีจึงลงมากิน
เครื่องบวงสรวงขนมนมเนย จะเป็นที่สำราญแก่พวกเ

จ้าที่เคารพนบนอบ ไม่มี
อะไรจะตอบแทนให้สมความดีของพวกเจ้า
จึงถ่ายปัสสาวะลงไว้ในขวดในหม้อ
ต่างน้ำมนต์ ให้พวกเจ้ากินเพื่อสิริมงคลอายุยืนนาน
ฝ่ายพวกเต้าหยินเมื่อได้ฟัง
ดังนั้น ก็พากันกั้นประตู พร้อมกันถือเครื่องศาสตราอา

วุธอิฐและไม้ต่าง ๆ ปาส่ง
เข้าไปแล้วก็ตรูกันถือไม้บุกรุกเข้าไปจะตี
ฝ่ายเห้งเจียคอยต่อสู้รับรองมือหนึ่งหนีบ

โป๊ยก่าย มือหนึ่งหนีบซัวเจ๋ง
ปิดป้องลอดหนีออกมาพ้นประตู ก็เหาะหนีกลับ
มายังวัดตี้เอียนยี่ ครั้นถึงก็ลงเดินเข้าในกุฎีพากันเข้า

ที่นอน
สักประเดี๋ยวก็สว่าง
ในพระราชวังก็ตีกลองสัญญาพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออก

ขุนนาง
ขุนนางเข้าเฝ้า
ประชุมพร้อมกันทั้งซ้ายขวา เวลานั้นพระถังซัมจั้งก็ตื่น

นอนลุกจากที่เรียกสานุ ศิ ษ ย์
ทั้งสาม จะเข้าไปในวังเปลี่ยนหนังสือเดินทางเห้งเจี

ยโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง ก็ตื่นขึ้นล้างหน้าล้างตา
แ ล้ ว ก็ จั ด แ จ ง ตามอาจารย์ไป
อาจารย์กับศิษย์พากันเดินมาครั้นถึงหอเหงาฮ่องเล้าพ

ระถังซัมจังจึงพูดแก่
ขุนนางที่เฝ้าประตูว่า อาตมภาพพระสงฆ์อยู่เมืองไต้ถั

งถือรับสั่งจะไปเมือง ไ ซ ที
อาราธนาพระธรรม บัดนี้มาถึงนี่จะขอเปลี่ยนหนังสือ
ขอท่านได้เข้าไปกราบทูล
ให้ทรงทราบด้วยพวกขุนนาง ก็นำความขึ้นกราบทูลพร

ะเจ้าแผ่นดินให้ทรงทร า บ แ ล้ ว
จึงมีรับสั่งว่าพวกพระสงฆ์เหล่านี้ไม่มีที่ตายจะมาหาที่ต

าย
พวกขุนนางที่คอยจับ
ทำไมอยู่จึงไม่จับมาส่งเล่า ขณะนันมีขุนนางผู้ใหญ่คนห

นึ่งกราบทูลขึ้นว่า เมือง
ไต้ถังในชมพูทวีปนี้เป็นเมืองใหญ่
มาถึงนี้ทางไกลตั้งหมื่นโยชน์ อันพระสงฆ์ที่มา
นี้คงจะมีอภินิหารฤทธาอานุภาพ
จึงสามารถมาประเทศไซทีได้ ขอพระองค์ได้
ทรงพระกรุณาเอาแต่หนังสือดู
ถ้าถูกต้องแล้วก็ควรจะปล่อยไป จึงจะชอบด้วย
ทางทศพิธราชธรรมพระเจ้าแผ่นดินก็ทรงเห็นชอบด้วย

ตามถ้อยคำที่ขุนนางกร า บ
ทูลนั้น จึงรับสั่งให้นำพระถังซัมจั้งเข้าไปเฝ้าพระถังซั

มจั้งกับพวกศิษย์ทั้งส า ม ก็ พ ร้ อ ม กั
น เ ข้ า ม า ใ น ท้ อ ง พ ร ะ โ ร ง
ครั้นถึง
หน้าพระที่นั่งก็ยืนเรียงกันเป็นแถวอยู่
จึงนำหนังสือสำหรับตัวออกถวาย พระเจ้า
แผ่นดินทรงรับมาทอดพระเนตรพิจารณาดู
ในขณะนั้นพวกขันทีเข้ามากราบทูล
ว่าบัดนี้ท่านอาจารย์เต้าหยินจะขอเข้ามาเฝ้า
เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนาง
กราบทูลดังนั้นก็ลงจากพระที่นั่งเสด็จออกมาคอยรับ
ฝ่ายเต้าหยินทั้งสามก็เดิน
เข้ามาถึงพระที่นั่ง ก็ขึ้นนั่ง
ส่วนพระเจ้าแผ่นดินก็ย่อพระองค์รับเชิญ พระถังซัม
จังหันหน้าไปดู เห็นเต้าหยินเดินตรงเข้ามาขึ้นที่นั่งมิไ

ด้เคารพต่อผู้ใด พวกขุนนาง
ซ้ายขวาก็ก้มหน้าไม่กล้าแลดู
เต้าหยินขึ้นนั่งเสมอพระเจ้าแผ่นดินก็มิได้ทำความ
เคารพ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า
ข้าพเจ้ามิได้ให้หา เหตุใดท่านไต้เซียนจึงเข้ามา
ท่านจะมีกิจธุระประการใดหรือ เต้าหยินกราบทูลว่า
ข้าพเจ้ามีกิจอันหนึ่งจึงได้มา
เฝ้าคือพวกพระสงฆ์ทั้งสี่นี้จะมาแต่เมืองใดข้าพเจ้าไม่

ทราบ
พระเจ้าแผ่นดินตรัส
บอกว่าเธออยู่เมืองไต้ถัง มีรับสั่งให้ไปไซทีอาราธนา

พระธรรม เต้าหยินได้ฟังดัง
นั้นก็ตบมือหัวเราะพูดว่า ข้าพเจ้าหมายว่ามันหนีพ้นไป

แล้ว
มิรู้ก็กลับมาอยู่ที่นี่เ อ ง พ ร ะ เ จ้ า
แ ผ่ น ดิ น ต ก พ ร ะ ทั ย ถ ามว่า
พระสงฆ์เหล่านี้ได้ทำให้ ท่า นอ าจ าร ย์เ ดือ ด
ร้อนอย่างไรหรือ เธอมาบอกชื่อแช่แก่ข้าพเจ้าข้าพเจ้

าก็อยากจะใคร่ส่งไปใ ห้ ท่ า น ใ ช้
แต่ท่านขุนนางผู้ใหญ่ท้ายซื่อได้ทูลทัดทานเราเห็นว่าถูก

ต้องและทั้งเห็นว่าเธ อ ม า
จากเมืองไต้ถัง จึงเรียกเข้ามาพิจารณาดูหนังสือนั้น
หากว่าพวกพระสงฆ์เหล่านี้
มีโทษก็แล้วแต่ท่านเถิด เต้าหยินหัวเราะแล้วพูดว่า

พระองค์ยังไม่ทรงทราบคือ
เธอมาเมื่อวันวานนี้ ยังที่ประตูเมืองทิศตะวันออก
ฆ่าสานุศิษย์ของข้าพเจ้าตาย
เสียสองคนแล้ว และยังซ้ำปล่อยพระสงฆ์ห้าร้อยรูปเสี

ยด้วยอีก และทำลายเกวียน
กระเบื้องอิฐปูนไม้เสียไปทั้งสิ้น
ครั้นเมื่อคืนนี้มาทำลายที่บูชาซัมเซงไปหมดสิ้นอีก
และลักกินผลไม้ขนมนมเนยที่พระราชทานสิ้น
พวกข้าพเจ้าสำคัญว่าซัมเซงเสด็จ
ลงมาจึงพากันขอน้ำมนต์น้ำยาทิพย์
เพื่อจะนำมาถวายพระองค์ มิได้รู้ว่าสงฆ์พวกนี้
ถ่ายปัสสาวะไว้ในที่หลอกลวงข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะจับตัวก็พากันหนีไปบัดนี้กลับมา
อยู่ที่นี่ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็ทรงพระ

พิโรธยิ่งนัก จะใคร่ลงโทษ
พระสงฆ์ทั้งสี่นั้น ในทันใดนั้นเห้งเจียจึงพูดขึ้นด้วยเสีย

งอันดังว่า ขอพระองค์จง
ยับยั้งพระทัยก่อน ข้าพเจ้าจะทูลให้ทรงทราบบ้าง
ซึ่งอาจารย์เต้าหยินมาทูลกล่าว
โทษว่าข้าพเจ้าฆ่าศิษย์เสียสองคนนั้นผู้ใดเป็นพยานได้

รู้เห็น แม้ว่าจริงดังนั้นพวก
ข้าพเจ้าจะยอมถ่ายใช้ชีวิตให้เธอทั้งสอง
ข้อที่กล่าวว่าข้าพเจ้าทำลายเกวียนและ
สิ่งของที่ปลูกสร้างเหล่านั้น
และปล่อยพระสงฆ์ที่มีโทษการที่กล่าวนี้ไม่มีพยานยืนยัน
และกล่าวว่าข้าพเจ้าทำลายรูปซัมเซงและสิ่งของเครื่

องบูชาเสียนั้น ทั้งลักกินผล
ไม้และขนมนมเนย ก็พวกข้าพเจ้าจรมาแต่เมืองไต้ถัง

หนทางไกลไม่รู้เบาะแ ส เหตุใด
จะรู้ว่าโรงพิธีอยู่ที่แห่งใดและข้อที่กล่าวว่าข้าพเจ้าถ่า

ยปัสสาวะไว้ ก็ควรจะจับคุม
เอาตัวไว้จึงจะชอบ ซึ่งเอาความเท็จไม่จริงมากล่าว

โทษข้าพเจ้าว่ากลางวั น ฆ่ า ผู้
ฟันคนตายดังนี่และมนุษย์ทั้งหลายที่ปลอมชื่อปลอมแซ่กัน

ก็มีอยู่เป็นเช่นอย่าง
ถมไปจะนับจะประมาณมิได้ ด้วยเหตุอย่างไรจึงพูดว่า

ข้าพเจ้ากระทำการชั่ว ร้ า ย ดั ง นี้
เป็นข้อความเลื่อนลอยหามีหลักฐานอันใดไม่ขอพระอง

ค์ได้ทรงพระราชดำริก่ อ น
โดยทางยุติธรรมฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินทรงฟังเห้งเจียชี้

แจงก็ลังเลพระทัยอยู่ แต่หากมีความเชื่อ
และความนับถือเต้าหยินก็ยังทรงตรึกตรองอยู่
พอเห็นขุนนางเข้ามากราบทูลว่า
พวกกำนันผู้ใหญ่บ้านทั้งหลายมาคอยรับรับสั่งอยู่นอกปร

ะตู พระองค์ทรงทราบ
แล้วจึงโปรดให้นำเข้าไปเฝ้าพวกขุนนางก็ออกไปนำก

ำนันผู้ใหญ่บ้านสี่สิบก ว่าเข้า
ไปเฝ้า ถวายบังคมแล้วก็กราบทูลว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ในปีนี้ตั้งแต่เดือน
ห้าเดือนหกเดือนเจ็ดมาแล้วนี้ไม่มีฝน
วิตกว่าเดือนแปดเดือนเก้าฝนจะแล้ง
เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้ามากราบทูลขอเชิญท่านอาจา

รย์เต้าหยินตั้งพิธีขอ ฝ น
ขอพระบารมีเป็นที่พึ่งได้โปรดเกล้าทรงพระอนุกูลแก่อ

าณาประชาชนทั้งหลาย ให้
ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขสมเด็จพระเจ้าแผ่นดินได้ทร

งฟังดังนั้น จึงตรัสว่าการที่ท่านทั้ง ห ล
า ย ม า ก ร า บ
ทูลนี้ก็ทรงทราบอยู่แล้ว พระองค์จึงตรัสแก่พระถังซัมจั้

งว่า ข้าพเจ้านับถือศาสนา

เต้าหยิน มิได้นับถือพระสงฆ์เพราะเหตุใด
เพราะเหตุที่พระสงฆ์ตั้งพิธีขอฝน ๆ ก็
ไม่ตก ส่วนท่านไต้เซียนลงมาจากฟ้าทำพิธีขอฝน ๆ
ก็ตกลงมาชุ่มชื่น ราษฎรทั้ง
หลายมีความอิ่มเอิบบริบูรณ์ทั่วทุกตำบล
ก็ท่านมาแต่ทางไกลได้ผิดพลั้งต่อท่าน
ได้เซียน ก็ย่อมมีโทษมาก แต่ข้าพเจ้าจะยกให้ท่านยัง

สามารถจะตั้งพิธีขอฝน ให้
ฝนตกได้หรือไม่ แม้ว่าท่านขอฝนได้ข้าพเจ้าจะยกโทษ

นั้นให้มิให้มีโทษ และ
เปลี่ยนหนังสือเดินทางให้แม้ว่าฝนไม่ตกก็จะต้องโทษต

ามกฎหมาย ประจานให้ชาว
เมืองรู้ทั่วกัน เห้งเจียได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น

ก็หัวเราะแล้วพูดว่าข้า พเจ้า
สามารถจะขอฝนให้ตกได้ตามต้องการ
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห้งเจียรับดังนั้น
จึงรับสั่งให้ขุนนางพนักงานจัดเครื่องพิธี
และสั่งให้จัดราชรถ พระองค์จะเสด็จไป
ทอดพระเนตรยังหอเหงาฮ่องเล้าฝ่ายขุนนางพนักงาน

ก็จัดการตามรับสั่งเส ร็จพระ
องค์ก็เสด็จพร้อมด้วยขุนนาง
ข้าราชการ มาประทับยังหอเหงาฮ่องเล้าแล้ว
พระถังซัมจั๋งกับพวกศิษย์ก็พากัน
ตามเสด็จมาอยู่ข้างล่าง ฝ่ายอาจารย์เต้าหยินทังสาม

ขึ้นนั่งอยู่บนหอกับด้ว ย พ ร ะ เ จ้า
แผ่นดิน บัดเดียวมีขุนนางขี่ม้าวิ่งมาบอกว่า
การพิธีสารพัดจัดเสร็จแล้ว ขอเชิญ
ท่านไต้เซียนไปบวงสรวงเฮ้าลัดอาจารย์ใหญ่ได้ฟังดัง

นั้นก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ ย่ อ ตั ว ค
ำ นั บ แ ก่ พ ร ะ เ จ้ า แ ผ่ น ดิ น
แล้ว เดินลงมาจากหอ เห้งเจียวิ่งมากั้นหน้าไว้
ถามว่าจีนแสจะไปข้างไหน เต้า
หยินตอบว่าจะขึ้นทำพิธีขอฝน เห้งเจียว่าเห็นจะผิดที่ท่

านยกย่องกันเอง ทำไมไม่
ให้ข้าพเจ้าผู้มาทางไกลขอก่อนเล่า
นี่คือดุจกำลังมังกรจะเบียนที่ของงูหรือแม้ว่า
ท่านจะขึ้นไปก่อน จะต้องต่อหน้าพระที่นั่ง

พระเจ้าแผ่นดินแสดงความทรงพระ
อนุญาตจึงขึ้น เต้าหยินถามว่าแสดงความอะไร
เห้งเจียว่าท่านกันข้าพเจ้าพร้อม
กันขึ้นทำพิธีขอฝน จะรู้ได้หรือว่าฝนของท่านหรือฝนขอ

งข้าพเจ้า ก็จะไม่รู้ว่าความ
ชอบของผู้ใด เต้าหยินพูดว่า
จงดูป้ายจะร้องเรียกเป็นลำดับ คือที่หนึ่งร้องให้มีลม
ที่สองร้องให้มีเมฆ ที่สามร้องให้มีฟ้าร้อง
ที่สี่ให้มีฝนตก ที่ห้าให้ฝนหยุด เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่
แล้วพูดว่าข้าพเจ้าพวกสงฆ์ยังไม่เคยเห็น เชิญท่าน
เถิด ๆเต้าหยินไต้เซียนจึงเดินไปก่อน
พระถังซัมจั้งกับศิษย์เดินตามหลังไป ครั้นมา
ถึงหน้าประตูพิธี แลเข้าไปเห็นมีแท่นสูงสักสามวาในร

อบนั้นปักธงยี่สิบแปดคั น เป็น
อย่างดาวยี่สิบแปดดวง บนแท่นนั้นมีโต๊ะตั้งไว้โต๊ะหนึ่ง

มีเครื่องบูชากระถางปั ก รู ป
เชิงเทียนหม้อไฟ กลางโต๊ะมีป้ายทองจารึกชื่อเจ้ารา

มสูร ข้างนั้นมีกระถางตั้งห้ า
กระถาง ใสน้ำใสเต็มทุกกระถาง
บนน้ำนั้นทิ้งยอดใบสนลอยอยู่ทุก ๆ กระถาง มี
ป้ายเหล็กวางซ้อนบนกระถางแผ่นหนึ่ง
เขียนยันต์ชื่อรามสูร ข้างนั้นมีไม้หลักห้า
อันเขียนชื่อพระพายทุก ๆ หลัก
หลักหนึ่งมีเต้าหยินยืนอยู่สองคน มือถือลูกตุ้ม
เหล็กคอยเคาะหลักนั้นข้างหลังแท่นมีพวกเต้าหยินหลา

ยคนคอยเขียนหนังสือยั น ต์
ที่หว่างปักกระดาษราวไฟไว้ราวหนึ่งและมีรูปหุ่นคนสอ

งสามรูปเป็นก็ริยาราช ทู ต ข อ ง
พระภูมิเจ้าที่ใช้สอยฝ่ายเต้าหยินมาถึงก็ตรงขึ้นไปบนแ

ท่นยืนอยู่ข้างหนึ่ง ข้างนั้นมีเต้าหยินน้อย
มือถือกระดาษยันต์เหลืองและเกี่ยมอันหนึ่ง
เอามาส่งให้อาจารย์เต้าหยิน ๆ รับเอา
เกี่ยมและยันต์มาถือมือก็จับเกี่ยมยกขึ้นเสกร่ายเวท
เอายันต์แผ่นหนึ่งวางเผาบน
หม้อไฟแล้ว ข้างล่างนั้นพวกเต้าหยินน้อยสองสามคนก็

เอายันต์เผา และกระดาษ

ยันต์ ที่ราวนั้นก็จุดไฟเผา ข้างบนแท่นนั้นเสียงอู้ทีหนึ่ง

และป้ายพระพายก็มีเสี ย ง
ลั่นดังบนเวหามีลมพัดฉิว ๆ มาโป๊ยก่ายเห็นดังนั้น
ปากก็บ่นว่าเห็นจะไม่เป็นการเต้าหยินนี้เธอมีความรู้วิ

เศษ
จริง อาจทำป้ายให้มีเสียงขึ้นได้ ก็มีลมพัดมาดังนี้
เห้งเจียว่าพวกเราจงเงียบ ๆ
อย่าพูดจาแก่เรา ๆ จะมีธุระการไป
พูดดังนั้นแล้วก็ถอนขนเพชรออกหนึ่งขน
รายพระคาถาเป่าแปลงเป็นเห้งเจียปลอมยืนอยู่ที่นั่น
ตัวเห้งเจียก็เหาะขึ้นบนเวหา
ถามว่าผู้ใดเป็นพนักงานลม ฝ่ายพระพายตกใจก็รีบรัด

ปากถุงลมให้หยุดแล้ว
ลงคำนับเห้งเจีย เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้ารักษาพระถัง

ซัมจั้งไปไซทีอาราธนา พ ร
ะ ธ ร ร ม
จะทดลองขอฝนแก่เต้าหยินทำไมพระพายจึงไม่ช่วยเร

า กลับไปช่วยเต้าหยินเล่ า
เรา
จะยกโทษให้ จงเก็บลมเสียให้สิ้น
แม้ว่ามีสักนิดหน่อย พัดให้สิ่งของ ๆ เต้าหยิน
ไหวเราจะตีด้วยกระบองเหล็กกายสิทธิ์ยี่สิบที
พระพายตอบว่า ข้าพเจ้าไม่กล้าแล้ว
ในทันใดนั้นลมก็สงัดเงียบหยุดไปสิ้นฝ่ายเต้าหยินก็เอา

ยันต์ออกเผาอีกแผ่นหนึ่ ง ก็
ต บ กั บ โ ต๊ ะ ที ห นึ่ ง ก็เห็นบนอากาศ
มีสายเมฆออกมัวท้องฟ้า เห้งเจียร้องถามว่าที่ทำเมฆ

นั้นผู้ใด เทพบุตรทำเมฆก็
ตกใจมาคำนับบอกว่า ข้าพเจ้าคือหนึ่งกุน
เห้งเจียจึงเอาความนั้นมาเล่าให้ฟัง
ทุกประการแล้ว หนึงกุนก็เก็บเมฆเสียหมดสิ้น
ท้องฟ้าทั่วโลกไม่มีเมฆฝนเลยฝ่ายเต้าหยินจิตใจให้ร้อ

นรน ก็คลายมวยผมปล่อยลงร่
า ย เ ว ท เ ส ก เ ผ า ยั น ต์ อี ก
แผ่นหนึ่ง เอาป้ายตบลงกับโต๊ะก็แลเห็นข้างทิศอาคเน

ย์ เทพยดาเตงที่กุน ขับ
พวกรามสูรมายังอากาศ พบเห้งเจียก็คำนับ
เห้งเจียก็ชี้แจงเล่าเหตุผลให้ทราบ
ทุกประการ แล้วต่อว่า ๆ ทำไมพวกท่านมาโดยใจดัง

นี้มีรับสั่งอย่างไรหรื อ ที่
กุ น บ อ ก ว่ า เต้าหยินเผายันต์รามสูร
แ ล ะห นัง สือ ขอ ร้อ งขึ้ นไ ปร้ อน ถึ
งเง็กเซียง
ฮ่องเต้ มีรับสั่งให้พวกข้าพเจ้ามาพวกข้าพเจ้าจึงได้ม

าทำการตามรับสั่ง เห้งเจีย
ว่า ถ้ากระนั้นจงหยุดก่อน ไว้รอข้าพเจ้ากระทำการ
จึงลงมือช่วยกันเถิด ฝ่าย
เต้าหยินไม่มีเสียงรามสูรจิตใจให้หวาดหวั่น

ก็รีบจุดธูปจุดเทียนเพิ่มเติมเอายันต์
เผาอีกแผ่นหนึ่งเอาป้ายตบลงกับโต๊ะ
ทันใดนั้นเห็นเล่งอ๋องพระยานาคทั้งสี่สมุทร
ขับบริวารรีบมา เห้งเจียมาสกัดร้องตวาดถามว่า
เง่ากวังเล่งอ๋องจะไปข้างไหน
เง่ากวั้งเล่งอ๋องเห็นเห้งเจียก็เข้ามาคำนับ
เห้งเจียจึงเล่าเหตุการณ์นั้น ๆ ให้ฟังทุก
ประการ แล้วพูดว่าเมื่อวันก่อน
มีความลำบากแก่ท่านไม่สำเร็จ คราวนี้ขอช่วย
เป็นกำลังเล่งอ๋องพูดว่าท่านอย่ามีความวิตก
ข้าพเจ้าจะทำตามท่านสั่งทุกประการ
เห้งเจียว่าขอบใจท่าน เมื่อวันก่อนบุตรของท่านได้มา

ช่วยจับปิศาจ ช่วยอาจารย์
ของข้าพเจ้าให้ข้ามฟากมาได้ เล่งอ้องบอกว่า
ปิศาจนั้นบัดนี้ยังมัดอยู่ในทะเลยัง
ไม่กล้าชะรำเองจะใคร่เชิญไต้เซียไปตัดสินเห้งเจียพู

ดว่า โทษานุโทษนั้นแล้วแต่
ท่านจะเห็นสมควรเถิด เวลานี้ขอท่านได้ช่วยเป็นกำลั

งแก่ข้าพเจ้าเถิด ด้วยเต้าหยิน
ร้องเรียกสี่หนแล้ว ก็ถึงเวรข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าจะไม่เข้าในยันต์เขียนและตบตีซึ่ง
ป้ายนั้น เตงทีกุนพูดว่า ท่านสั่งแล้วก็ต้องทำตามท่านสั่

ง แต่วิตกว่าไม่มีสัญญา
จะไม่เข้าใจกันได้ เห้งเจียพูดว่า
ข้าพเจ้าจะเอากระบองนี้เป็นสัญญา แม้ว่า
ข้าพเจ้าชี้ขึ้นจงให้มีลม พระพายก็รับสัญญาว่าจะให้เกิ

ดลม ถ้าชี้ที่สองจงให้เกิด
เมฆขึ้น หนึงกุนก็รับสัญญาว่า จะทำให้เกิดเมฆขึ้น

ถ้าชี้ที่สามจงให้ฟ้าร้อง
รามสูรก็รับสัญญาจะทำให้ฟ้าร้อง ถ้าชี้ที่สี่จงให้ฝนตก
เล่งอองทั้งสี่ก็รับสัญญา
จะทำให้ฝนตก ถ้าชี้ที่ห้าให้ฟ้าสว่างปรกติ
แล้วกำชับว่า ตามสัญญานี้ขออย่า
ให้เคลื่อนคลาด กำชับแล้วเห้งเจียก็ลงมายังที่เดิม
เรียกขนกลับเข้าตัวแล้วก็ยืน
แอบพระถังซัมจั้งอยู่ แล้วร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า

ท่านจินแสเชิญสี่หนแล้
ว
ก็ไม่มีลมและเมฆและฟ้าร้องและฝนเล่า
จะต้องให้ข้าพเจ้าทำบ้างจึงจะควรฝ่ายเต้าหยินจนใจ

ไม่รู้ที่จะทำประการใ
ด ก็เดินกลับลงมาไปขึ้นหอ '
เหงา
ฮ่องเล้า) เข้าเฝ้าทูลพระเจ้าแผ่นดิน
เห้งเจียก็เดินตามไป พระเจ้าแผ่นดินก็ตรัส
ถามว่า ข้าพเจ้าคอยฟังคอยดูท่านอาจารย์ทำการพิธีบ

วงสรวงสี่หนแล้ว ก็ไม่เห็น
มีลมและฝนการจะเป็นอย่างไรหรือ เต้าหยินทูลว่า
วันนี้เทพยดาพนักงานที่ทำ
ลมและฝนไม่อยู่ เห้งเจียพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า
วันนี้เทพยดาอยู่พร้อมกัน ที่
ฝนไม่ตกนั้นเพราะวิทยาของจินแสไม่ศักดิ์สิทธิ์
เชิญเธอจึงไม่มา เมื่อพระเจ้า
แผ่นดินได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น จึงทรงอนุญาตว่า
ถ้ากระนั้นเห้งเจียจงกระทำให้
เกิดลมและฝนเถิดเราจะคอยดู
เห้งเจียได้อนุญาตแล้ว ก็คำนับเดินกลับมายังพิธี
บอกพระถังซัมจั๋งให้ขึ้นบนโรงพิธี พระถังซัมจั๋งว่า
อาตมภาพไม่เคยขอฝน เห้งเจีย
พูดว่าท่านไม่ต้องบวงสรวงจงทำเป็นนั่งสวดมนต์เท่านั้

น ข้าพเจ้าจะทำเองท่าน
อ ย่ า
ได้วิตกเลย พระถังซัมจั๋งขึ้นบนแล้วนั่งสำรวมจิตสวดพ

ระคัมภีร์ (ซิมเกง) เวลานั้น
มีขุนนางขี่ม้าวิ่งมาถามว่า ท่านสงฆ์หมู่นี้ทำไมไม่ได้ยิน

เสียงป้ายสัญญาเล่า และ
ทำไมไม่เผากระดาษยันต์เล่า เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
จึงพูดด้วยเสียงอันดังว่า ข้าพเจ้า
ไม่ต้องการ พวกข้าพเจ้าไม่ต้องบวงสรวงขอเอาโดย

ทางความระงับ ขุนนางผู้นั้น
ก็กลับไปกราบทูล เห้งเจียได้ฟังพระถังซัมจั้งสวดมนต์

จบแล้ว จึงชักกระบองออก
จากหูแกว่งกวัดไปมาทีหนึ่งแล้ว
เอากระบองชี้ขึ้นบนเวหา ในทันใดนั้นก็บังเกิด
ลมพัดเป็นพายุใหญ่ พัดจนกระเบื้องและดินทรายปลิวว่

อนมืดมนไปทั้งอากาศ แล้ว
เห้งเจียเอากระบองชี้ขึ้นบนอากาศอีกทีหนึ่ง
ในทันใดนั้นเมฆฝนก็ตั้งขึ้นเต็มไปทุก
ทิศเขียวชอุ่ม เห้งเจียเอากระบองชี้ขึ้นไปบนเวหาอีก

ทีหนึ่ง ในทันใดนั้นฟ้าก็ร้อง
ครื้นครั่นลั่นสะท้านไปทั่วโลก
เห้งเจียก็ชี้กระบองขึ้นไปบนเวลาอีกทีหนึ่ง ฝนก็ตกลง
มาทันทีตั้งแต่สามโมงเช้าจนเวลาเที่ยง
ในกำแพงเมืองน้ำท่วมถนนหนทางไปทั้งสิ้น

เจ้าแผ่นดินรับสั่งว่าน้ำก็มากแล้ว
ข้าวปลาจะเสียไปหมด จะกลับเป็นไม่ดีเห้งเจียได้ฟัง

ดังนั้น
จึงเอากระบองชี้ขึ้นบนเ ว ห า ที ห นึ่
ง ฝ น ก็ ห ยุ ด ล ม ก็ หายรามสูร
ก็ไม่มีเสียงเมฆก็ม้วนหอบหายไปหมด
ท้องฟ้าก็ขาวสว่างไสวผ่องใสเหมือนปรกติ
แต่เดิมพระเจ้าแผ่นดินมีพระทัยโสมนัสยินดียิ่งนัก
พวกขุนนางทั้งหลายก็พร้อม
กันสรรเสริญทุก ๆ คน ว่าพระสงฆ์องค์นี้ดีจริง
พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จกลับเข้า
พระราชวัง ทรงเปลี่ยนหนังสือสัญญาประทับตราแผ่นดิ

นให้เต้าหยินทั้งสามก
ร า บ ทู ล ขั ด ข ว า ง ว่ า
ขอพระองค์ได้ทราบฝนตกใ
นค รั้ง นี้ ไม่ใช่
พาหนะของพระสงฆ์พวกนี้ คือพาหนะอำนาจของข้าพเ

จ้าทั้งสิ้น พระเจ้าแผ่นดิน
รับสั่งว่าท่านอาจารย์พูดว่าเล่งอ้องไม่อยู่ขอฝนไม่ได้
ครั้นเธอขึ้นไปขอก็ตกลงมา
ห่าใหญ่ฉะนี้ ทำไมจึงมาพูดลบล้างความชอบของเธอเ

สียเล่า
เฮ้าลัดทูลว่าข้าพเจ้า
ขึ้นทำพิธีบวงสรวงและเผาซึ่งยันต์และหนังสือกราบทูล

ไปยังสวรรค์และเคาะไ
ม้
สัญญา เล่งอ๋องจะไม่มานั้นได้อยู่หรือ
ครั้นข้าพเจ้าลงจากพิธีฝ่ายพระสงฆ์ขึ้นพอ

มาประจวบเข้าจึงได้บังเกิดฝน
เมื่อจะพิเคราะห์ให้ดีแล้วก็เป็นด้วยข้าพเจ้าบวงสรวง
ทั้งสิ้น ทำไมจึงกลับเป็นความชอบของพระสงฆ์ไปฝ่าย

เดียวเล่าพระเจ้าแผ่น
ดินได้ฟังเต้าหยินก็เกิดความสงสัย ไม่แน่นอนในใจลงไปได้ ว่าอย่างไร เห้งเจียจึงกราบทูลว่าขอพระองค์ได้ทราบ
คือเธอทำด้วยเวทมนตร์กล
เล่ห์ทางไสยศาสตร์ไม่เป็นความจริงได้
แม้จะเห็นว่าไม่แน่ว่าเป็นความจริงฝนตกด้วย
อำนาจของผู้ใด บัดนี้เล่งอ๋องนาคทั้งสี่อยู่บนเวหา
ข้าพเจ้ายังไม่บอกให้ไป ถ้า
เต้าหยินเป็นผู้วิเศษจริงจงเรียกเล่งอ๋องออกมาให้เห็

นตัวได้
จึงจะเห็นจริงว่าซึ่งลม
และฝนตกนั้นเป็นเพราะฤทธิ์เดชและความสำเร็จมาจ

ากเธอจริงพระเจ้าแผ่
นดินได้ฟังเห้งเจียกร
าบทูลดังนั้น ก็มีพระทัยยินดียิ่งนัก จึงตรัสว่า
ข้าพเจ้าได้ราชสมบัติยี่สิบสามปีแล้ว
ยังไม่เคยเห็นรูปพระยาเล่งอ๋องว่าจะเป็น
ประการใด ขอท่านทั้งสองจงสำแดงวิทยาความรู้อันป

ระเสริฐให้ข้าพเจ้าเห็
นเป็น
ขวัญตาสักครั้งหนึ่งเถิด ความชอบจะอยู่แก่ท่านผู้เดียว

ถ้าหากว่าเรียกมาไม่ไ ด้
จะเอาโทษให้สาหัสเต้าหยินทูลว่าพวกข้าพเจ้าไม่เข้า

ใจ
ขอให้พวกสงฆ์เรียกมา เ ถิ ด
เห้งเจียแหงน
หน้าขึ้นบนอากาศร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า
ท่านเง่ากวังอยู่ที่ไหนจงพาพวกพี่น้อง
บริวารออกทั้งรูป ให้เห็นปรากฏแก่ตามมนุษยโลก
เล่งอ้องได้ยินดังนั้นก็ออกจาก
กลีบเมฆลอยอยู่บนเวหาทั้งสี่พี่น้อง
พลิกแพลงเลี้ยวลดเร่ร่อนไปมาตรงปราสาท
กิมหลวนเต้ยพระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็นดังนั้น
ก็จุดธุปเทียนบูชาขุนนางทั้งหลายก็
คุกเขาลงคำนับทุกคน แล้วพระองค์จึงตรัสว่ามีความล

ำบากแก่ท่านเล่งอ๋องไ ด้
อุตสาห์ลงมาขอเชิญท่านกลับเถิด
วันอื่นข้าพเจ้าจึงจะตอบแทนพระคุณ เห้งเจีย
พูดว่าท่านเล่งอ้องและเทพบุตรทั้งหลายจงกลับไปยังที่

เถิด
วันอื่นข้าพเจ้าจะขอบ
พระคุณท่าน ฝ่ายพระยาเล่งอ๋องและเทพยดาทั้งหลาย

ได้ฟังดังนั้น
ก็อันตรธาน
สูญหายกลับไปยังสำนักแห่งตนฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเห็น

เห้งเจียมีอำนาจฤทธิ์ เดชศักดิ์สิ
ทธิ์ อาจสามารถเรียก
เชิญเล่งอ๋องและเทวดาได้ จึงหยิบเอาตราจะประทับ

ส่งให้พระถังซัมจั้งไป ฝ่าย
เต้าหยินทั้งสามก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้น
พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็เสด็จลงจาก
บัลลังก์ เข้าประคองอาจารย์เต้าหยินไว้แล้วตรัสว่า
ท่านอาจารย์ทำไมวันนี้จึงมา
ทำกิริยาอย่างนี้จะว่ากระไรหรือ เต้าหยินทูลว่า
พระองค์ได้ทราบคือพวกข้าพเจ้า
มาถึงเมืองนี้ก็ปรารถนาจะรักษาบ้านเมืองของพระอง

ค์ให้ราษฎรมีความสุข มา
วันนี้พวกสงฆ์เอาวิชาความรู้ออกเล่น
แม้พระองค์ปล่อยเธอไปก็จะเสียเกียรติยศ
ของพวกข้าพเจ้า พระองค์เห็นแก่ฝนเวลาเดียวก็มาย

กโทษฆ่าคนตายเสียนั้น จะ
ไม่มีความประมาทพวกข้าพเจ้ามากหรือขอพระองค์อย่

าเพิ่งให้หนังสือไปก่อ น ให้
พวกพี่น้องข้าพเจ้าทดลองดูก่อน
เมื่อพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเต้าหยินกราบทูล
ดังนั้น ก็ให้วุ่นวายในพระทัยไป
จึงยังมิได้พระราชทานหนังสือให้ จึงตรัสถาม
เต้าหยินว่าท่านจะใคร่ทดลองด้วยประการใดหรือเฮ้า

ลัดอาจารย์ทูลว่า ข้าพเจ้าจะลองด้วยนั่งส
ม า ธิ พ ร ะ เ จ้ าแผ่นดินรับสั่งว่า
ฝ่ายพระสงฆ์นั้นเธออยู่ในทางสมาธิเป็นอารมณ์
ทำไมจึงจะเอาสมาธิมาทดลองแก่

เธอเล่า เต้าหยินทูลว่า อันสมาธินี้ไม่เหมือนแก่สมาธิ

ตามเคยนั้น
เรียกว่าอริยเมฆ
เป็นบันไดสมาธิ พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า
อย่างไรเรียกว่าอริยสมาธิขอให้ท่าน
ชี้แจงข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ เต้าหยินทูลว่า
คือเอาไม้ร้อยท่อน เอาห้าสิบท่อนซ้อน
ขึ้นให้สูงประมาณสิบวา ข้างบนนั้นมีที่นั่งได้จะขึ้นไปไม่

ให้เอามือจับและไม่ให้ ใ ช้
บันได จะขึ้นก็เหยียบเมฆขึ้นไปนั่ง
กำหนดสองสามชั่วโมงกายไม่ไหวสั่นพระเจ้าแผ่นดินเ

ห็นว่าเป็นการยาก จึงมีรับสั่งแก่พระสงฆ์ว่
า มี ผู้ ใ ด เ ข้ า ใจจะทำ
ได้บ้างหรือ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ยังนิ่งอยู่
โป๊ยก่ายถามว่าทำไมพี่จึงไม่พูดว่า
กระไรเห้งเจียพูดว่าน้องพี่ไม่ปิดบังอำพรางอะไรแก่น้

อง
แม้ว่าจะขึ้นฟ้าดำดินแ ล ะ
วิดน้ำในทะเลหรือเลื่อนแม่น้ำทุก ๆ อย่าง
ซึ่งความประหหลาดเหล่านั้นพี่ทำได้ทั้งสิ้น
แต่ที่ว่านั่งสมาธินั้นพี่ต้องยอมด้วยสันดานยังมิได้เคย
ที่ไหนจะนั่งได้เล่าพระถังซัมจั้ง
ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น จึงพูดว่าอาตมนั่งสมาธิได้
เห้งเจียดีใจ
พูดว่าดีแล้ว ๆ ถามว่าอาจารย์จะนั่งได้สักเท่าใด
พระถังซัมจั้งตอบว่า อาตมภาพ
ได้พบท่านผู้วิเศษสำเร็จทางสมาธิ
อธิบายซึ่งรากเหง้าประเภทของสมาธิให้ฟัง คือ
สมาธิอย่างสูงสำรวมจิตวางที่ช่องทวารเกิดดับ
นั่งได้ทนสามปีสี่ปีแต่วิตกจะขึ้นไป
ไม่ได้ เห้งเจียว่าอาจารย์อย่าวิตกจงไปรับเถิด
ข้าพเจ้าจะส่งอาจารย์ขึ้นไปเอง
พระถังซัมจั่งจึงเดินมายังหน้าที่นั่งพนมมือพูดว่า
อันสมาธินั้นอาตมภาพนั่งได้จึงพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้

เจ้าพนักงานจัดทำขึ้น โดยเร็ว
ประมาณชั่วโมงหนึ่ง
ก็แล้วสำเร็จตามรับสั่งสองแท่น
ยังที่ปราสาทกิมหลวนเต้ยซ้ายขวา ฝ่ายเฮ้าลัด
อาจารย์ใหญ่ก็ลุกจากที่เดินลงมายังพื้นล่าง
ก็สำแดงขึ้นเหยียบเมฆตรงขึ้นไปนั่ง
ปรกติอยู่บนแท่นข้างทิศตะวันตก
เห้งเจียก็ถอนขนออกหนึ่งขน แปลงเป็นเห้งเจีย
ยืนอยู่กับโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง ตัวเห้งเจียก็บันดาลเป็นเมฆ

ห้าสีเข้าโอบยกเอาพร ะถัง
ซัมจังขึ้นนั่งบนแท่นข้างทิศตะวันออก
เห้งเจียก็รวมเมฆ แปลงเป็นแมลงหวี่บินกลม
ลงมาจับข้างใบหูโป๊ยก่ายบอกว่า
น้องทั้งสองอย่าพูดจาแก่รูปแปลงนั้นโป๊ยก่าย
บอกว่ารู้แล้วฝ่ายลกลัดอาจารย์ที่สอง
นั่งอยู่ข้างล่างเห็นเธอทั้งสอง ขันนั่งสมาธิก็หลาย

ชั่วโมงยังไม่แพ้ชนะกัน จึงนึกว่าเราจะช่วยไต้เซียนสั

กแรงหนึ่ง

จึงถอนเอาผม
ท้ายทอยออกเส้นหนึ่ง เสกเป็นก้อนกลมแล้วดีดขึ้นไปติ

ดบนศีรษะพระถังซัมจั้ ง แ ป ล ง
เป็นตัวหนอนเกาะอยู่ ก็กัดไชศีรษะพระถังซัมจั้งฝ่ายพ

ระถังซัมจั่ง ทีแรกก็รู้สึกค้น ทีหลังก็รู้สึกเจ็บอันตามสัญ

ญานั่งสมาธิ
กายมิให้ไหวถ้าไหวก็เรียกว่าแพ้
เมื่อหนอนกัดศีรษะพระถังซัมจั้งหนักเข้าก็ทนไม่ไหว
จึงคุดงอศีรษะลงโป๊ยก่ายเห็นดังนั้นพูดว่าเห็นจะไม่เป็

นการท่านอาจารย์จะบั ง เ กิ ด
ลมอะไรขึ้นแล้วเห้งเจียพูดว่า
อาจารย์เราพูดคำเดียวไม่เป็นคำสองแม้รับได้ก็ได้น้อ

งทั้งสอง
อย่าวุ่นวาย พี่จะขึ้นไปดูจะเป็นอย่างไรดอกกระมัง
เห้งเจียก็บินโผขึ้นไป ถึงศีรษะ
พระถังซัมจั่งจึงพิจารณาดู เห็นมีเท่าเมล็ดถั่วเขียวให

ญ่
เกาะไซอยู่บนศีรษะพระ
ถังซัมจั้ง เห้งเจียก็เอื้อมมือไปแกะออกแล้วเอามือเก

าถูให้อาจารย์ พระถังซัมจั้งก็
ไม่เจ็บไม่คันนั่งปรกติไปตามเดิม
เห้งเจียจึงนึกว่าศีรษะพระสงฆ์ก็โล้นไม่มีเหาเล็น
อะไรจะอยู่ได้ นี่ทำไมหนอจึงมีหนอนมาเกาะอยู่อย่าง

นี้เห็นจะเป็นพวกเต้า ห ยิ น
คนใดคนหนึ่งคิดทำลายอาจารย์เราเป็นแน่
จำเราจะต้องแกล้งมันบ้าง เห้งเจีย
จึงโผบินข้ามไปยังที่อาจารย์เต้าหยินนั่งอยู่ตรงนั้น
แปลงเป็นตะขาบตัวหนึ่งยาว
เจ็ดองคุลีตรงเข้าเกาะที่รูจมูกเต้าหยิน

เต้าหยินก็นั่งไม่เป็นสุข ขยับตัวทีหนึ่งก็หก
คะเมนลงมาจากแท่นจะถึงแก่ความตายบังเอิญมีคนช่ว

ยก็รอดตายไปได้ พระเจ้า
แผ่นดินเห็นดังนั้นก็ตกพระทัย
จึงรับสั่งให้ขุนนางพาตัวอาจารย์ไปอาบน้ำยังตำหนัก
บุ้นฮวยเห้งเจียจึงบันดาลเป็นเมฆรับพระถังซัมจั้งลงม

านับว่าเป็นการชนะพว ก เต้าหยิน
พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้หนังสือเดินทางแก่พระถังซั

มจั้ง
ลกลัดอาจารย์ที่สองก็
คุกเข่าลงคำนับทูลขัดว่าขอพระองค์ได้ทราบพี่ข้าพเจ้า

เคยเป็นโรคลม ครั้นขึ้นสูง
ถูกลมอากาศจึงได้เป็นเช่นนั้นพวกพระสงฆ์จึงได้ชนะดั

งนี้
ขอพระองค์ได้โปรดให้
ข้าพเจ้าขันพนันทายบังตาลองดูก่อน
พระเจ้าแผ่นดินถามว่า การทายบังตานั้น
อย่างไร เต้าหยินทูลว่า ข้าพเจ้าทายรู้ได้ซึ่งสิ่งของใ

นที่ลับ รู้ได้ว่าเป็นของสิ่งใด
แม้ว่าพวกพระสงฆ์ทายรู้ได้ก็ควรยอมให้เธอไปแม้เธอ

ทายไม่ได้ขอพระองค์ป รั บ
โทษที่ฆ่าคนนั้นเถิดพระเจ้าแผ่นดินก็ลงเนื้อเห็นเชื่อตา

มเต้าหยิน จึงรับสั่งให้ขันทียกตู้ ล่ อ ง
ช า ติ
แดงนั้นออกมายังตำหนักใน เอาของวิเศษใส่เข้าไว้แ

ล้วปิดประตูตู้เสียหาม ออก
มาตั้งไว้ข้างนอกหน้าพระที่นั่ง
แล้วพระองค์จึงรับสั่งว่า พวกท่านทั้งสองฝ่าย จงทาย
ว่าในตู้นั้นมีของสิ่งใด ในทันใดนั้นเห้งเจียแปลงเป็นแ

มลงหวี่ เข้าเกาะตู้พิจารณา
ดูเห็นมีช่องเล็กก็ลอดเข้าไปข้างใน
จึงได้เห็นเสื้อวิเศษตัวหนึ่งกางเกงวิเศษตัวหนึ่ง
จึงจับยกขึ้นฉีกป่นไปหมด จึงกัดปลายลิ้นเอาโลหิตพ่นเ

ข้าไปร้องแปลง เสื้อ
กางเกงก็กลายเป็นระฆังแตกระฆังหนึ่ง
แล้วก็ถ่ายปัสสาวะไว้ด้วย แล้วก็ลอด
ออกมาจับที่ใบหูพระถังซัมจั้งบอกให้ทายของวิเศษว่าร

ะฆังแตกจะเป็นของวิเ ศ ษ อ ะ ไ ร
จงทายอย่างนั้นไม่ต้องวิตกอะไรเลย
พระถังซัมจั้งจึงเดินเข้าไปจะทาย เต้าหยิน
ก็ชิงทายว่าในตู้นั้นมีเสื้อหนึ่งตัวกางเกงหนึ่งตัวเป็นขอ

งวิเศษสองสิ่ง พระถังซัมจั้ง
พูดว่าไม่ใช่ ในตู้นั้นมีระฆังแตกระฆังหนึ่งเท่านั้นพระเ

จ้าแผ่นดินตรัสว่าพระ ส ง ฆ์ นี้ ดู ถู ก
เ ร า ว่ า ไ ม่ มี สิ่ ง ข อ ง วิ เ ศ
ษจึงได้ทายว่า

ระฆังแตกฉะนี้ รับสั่งให้จับตัวไว้
พระถังซัมจั้งจึงทูลว่าขอพระองค์ได้เปิดตู้ดูเสีย
ก่อน แม้ว่ามีของวิเศษจริงขอรับพระราชอาญาตามโท

ษ ถ้ามิใช่ของวิเศษก็เพี ย ง
อย่าลงโทษอาตมภาพเลยจึงพระเจ้าแผ่นดินโปรดให้เ

ปิดตู้ดู ก็แลเห็นมีแต่ระฆัง
แตกอยู่ระฆังหนึ่งเท่านั้น ก็ยิ่งทรงพระพิโรธว่าใครเอ

าระฆังแตกใส่เข้าไว้พ ร ะ
มเหสีทูลว่า ข้าพเจ้าใส่แก่มือข้าพเจ้าเอง
คือเสื้อกางเกงของวิเศษสองสิ่ง เหตุใด
จึงกลายเป็นของอย่างนี้ไปเล่าพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า

เรารู้เหตุแล้ว ให้พระมเหสีเสด็จเข้าจึ
ง รั บ สั่ ง ใ ห้ ย ก ตู้
เข้าไปข้างใน แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปเอาผลชมพู่เ

ซียนผลหนึ่งใส่ไว้ในตู้ นั้ น ปิ ด
ประตูเสียแล้ว สั่งให้หามออกไปข้างนอก
จึงรับสั่งให้ทาย เห้งเจียก็เข้าไปในตู้อีก
เช่นครั้งก่อน พอแลเห็นผลชมพู่
ก็กลายเป็นรูปเดิมกินผลชมพู่จนหมดลูกยังเหลือ
แต่เมล็ดในก็วางไว้ แล้วแปลงเป็นแมลงหวี่กลับออกม

ากระซิบบอกพระถังซัม จั ง ว่ า
พระอาจารย์จงทายว่าเมล็ดในชมพู่เซียน
พระถังซัมจั่งจะออกปากทาย เต้าหยิน
ก็ชิงทายว่า ชมพู่ผลหนึ่ง พระถังซัมจั้งว่าชมพู่ก็จริงแต่

ไม่มีเนื้อมีแต่เมล็ดใ น เ ท่ า นั้ น

第005回 · เล่มที่ ๕

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๕

พระเจ้าแผ่นดินตวาดว่า คราวนี้ข้าพเจ้าใส่เองกับมือ ข้าพเจ้าคือชมพู่เซียน
ผลหนึ่ง ทำไมจึงทายว่ามีแต่เมล็ดในเล่า
พระถังซัมจั้งทูลว่า ถ้าไม่เชื่อขอให้เปิด
ต้อออกดูก็จะเห็นจริงว่าเป็นประการใดจึงรับสังให้ขุนนางเปิดประตูตู้ออกดูก็เหน
เมล็ดในชมพจริงเหมอนคาของพระถังซึมจัง
พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนันก็ตกพระทั
จึงตรัสแก่เต้าหยินอาจารย์ว่า
อย่าขันสู้แก่เธอเลยจงปล่อยให้ไปเถิด ข้าพเจ้าได้
เอาผลชมพู่ เซียนใส่แก่มือของข้าพเจ้าเองทั้งผล
เหตุใดจึงเหลือแต่เมล็ดในดังนี้เล่า
ซะรอยจะมีเทพยดารักษาเธออยู่เป็นแน่ขณะเมื่อพระเจ้าแผ่นดินตรัสอยู่ดังนั้น เฮ้าลัดอาจารย์ใหญ่เมื่อตกลงมาจาก
แท่นก็ออกไปอาบน้ำชำระกายแล้ว
กลับเข้ามายังหน้าที่นั่ง กราบทูลว่าขอพระองค์
ได้ทราบ พระสงฆ์เหล่านี้เข้าใจกลอาจเรียกสิ่งของที่ไม่มีวิญญาณ และให้เปลี่ยน
แปลงได้ จงยกตู้ขึ้นมาข้าพเจ้าจะทำลายตู้นั้นเสียให้เธอทายใหม่ พระเจ้าแผ่นดิน
ถามว่าพระอาจารย์จะทายอะไรอีกหรือ
เต้าหยินทูลว่า กลนั้นเคลื่อนได้แต่สิ่งของ
เท่านั้น สิ่งที่มีวิญญาณจิตเคลื่อนไม่ได้
เอาเด็กน้อยซ่อนเข้าไว้ในตู้แล้ว ปิดประตูเสีย
ยกตู้ลงไปให้เห้งเจียมาทายเห้งเจียเห็นยกตู้ลงมาตั้งไว้อีก ก็บินไปจับที่ตู้ลอดเข้า
ไปในตู้ เห็นมีเด็กน้อยนั่งอยู่ก็รู้สึกจึงแปลงเป็นอาจารย์เต้าหยิน เรียกว่าสานุศิษย์

คำหนึ่งเด็กก็ถามว่าอาจารย์มาทางไหน
เราเห้งเจียบอกว่าแทรกเข้ามาเด็กถามว่า
อาจารย์เข้ามาจะสั่งว่ากระไรหรือ
เห้งเจียว่าเจ้าเข้าอยู่ในตุ้น พวกสงฆ์นั้นแลเห็น
เสียแล้ว หากว่าเขาทายว่ามีเด็กน้อยจะมิเสียที่เขาห
รือ คิดโกนผมเสียพวกเราจะ
ทายว่าสามเณรน้อย เด็กนั้นพูดว่าตามใจอาจารย์เถิด
เห้งเจียก็เรียกกระบองให้
แปลงเป็นมีดโกนจึงโกนผมเด็กนั้นเสียให้หมดทั้งศีรษะ
แล้วแปลงเสื้อกางเกงของ
เด็กนั้นเป็นผ้าเหลืองนุ่งห่มให้เด็ก ๆ
ก็เหมือนแก่รูปพระสงฆ์ แล้วเห้งเจียถอนขน
ออกเส้นหนึ่ง แปลงเป็นระฆังเล็กระฆังหนึ่งสงให้เด็ก
นั้นถือแล้วกำชับสั่งว่า เจ้าจง
คอยฟังถ้าเรียกว่าเด็กน้อยแล้วจงอย่าได้ออกมาเลย
ถ้าเรียกว่าเณรน้อยแล้วจง
เปิดประตูตู้มือถือระฆังเคาะเดินออกมา
ปากก็สวดว่า (อะมิโธพุทธะ) จงจำไว้ข้า
จะไปก่อนแล้วเห้งเจียก็กลับเป็นแมลงหวี่บินลอดออกม
าพูดกระซิบที่หูพระถังซัม
จังว่าจงทายว่าเณรน้อยเฮ้าลัดไต้เซียนจึงเรียกว่า
เด็กน้อยในตู้นั้นจงออกมา เรียกเท่าใด ๆ เด็กนั้นก็
หาออกมาไม่ พระถังซัมจังพนมมือพูดว่า
ในตู้นั้นคือสามเณรน้อย โป๊ยก่ายจึง
ออกแรงเรียกว่า ในตู้นั้นสามเณรน้อยจงออกมา
เด็กน้อยได้ยินเรียกว่าสามเณร
น้อย ก็เปิดประตูตู้ออกมา มือถือระฆังปากก็สวดอะมิโ
ธพุทธะ พวกขุนนางทั้งหลาย
เห็นดังนั้น ต่างก็พร้อมกันสรรเสริญ
เต้าหยินทั้งสามก็ตกตะลึงปากพูดไม่ออกพระเจ้าแผ่นดิ
นตรัสว่า พวกพระสงฆ์นี้มีฤทธาอนุภาพมาก
และมีเทพยดาคอย
ประคับประคองอยู่เสมอ เหตุใดเด็กอยู่ในตู้จึงได้กลา
ยเป็นสามเณรน้อยไปได้ท่าน

อาจารย์จงปล่อยให้เธอไปเถิด
เฮ้าลัดไต้เซียนทูลว่าขอพระองค์ได้ทรงทราบ ไหนๆ
ก็ได้มาพบผู้มีฝีมือด้วยกันแล้ว
แต่เล็กมาข้าพเจ้าก็เคยเล่าเรียนฝึกหัด จะขอลอง
ฝีมือแก่พวกพระสงฆ์อีกสักครั้งหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินจึงรั
บสั่งถามว่า ท่านอาจารย์จะใคร่ลองฝีมืออย่างไร
เต้าหยิน
ทูลว่า พี่น้องข้าพเจ้าทั้งสามคนนี้จะขันตัดศีรษะผ่าท้อง
เอาไส้ออก และกลับทำให้
ดีอย่างเดิมได้ น้ำมันต้มให้เดือดก็ลงไปอาบเล่นได้
พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้น
ก็ตกพระทัยจึงตรัสว่าการทั้งสามอย่างนั้นถึงชีวิตทั้งนั้น
ท่านจะทำไปจะกระไรอยู่
ข้าพเจ้ายังหนักใจมาก เกลือกจะเป็นอันตรายดอกกร
ะมังเฮ้าลัดไต้เซียนทูลว่า
พวกข้าพเจ้ามีความรู้วิชา ส ามารถจะกระทำได้
จึงได้กล้า
กราบทูลพระองค์ดังนี้ ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตก
เลย พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัส
แก่พระถังซัมจั้งว่าอาจารย์ของข้าพเจ้ายังไม่ยอมให้ท่
านไปจะขอลองขันตัดศีรษะ
ผ่าท้องอาบน้ำมันที่เดือดกำลังร้อนอยู่เห้งเจียได้ฟังก็ก
ลับยังรูปเดิมหัวเราะแล้ว ก็ทูลว่าดีแล้ว ๆ
ค้าขายมาถึงประตู
บ้านแล้ว โป๊ยก่ายถามว่าทั้งสามอย่างนั้นถึงแก่ชีวิตทั้ง
นั้นมิใช่หรือ พี่พูดอะไรมา
ถึงประตูบ้านข้าพเจ้าคนโง่ยังไม่เข้าใจ
เห้งเจียพูดว่า น้องยังไม่รู้ความดีของพี่หรือ
คือตัดศีรษะขาดแล้วก็ยังพูดได้ผ่าท้องแบะออกไม่มีรอย
น้ำมันต้มกำลังเดือดร้อนๆ
อาบได้ไม่ร้อน ของง่าย ๆ ไม่ยากอะไรเลย
จะได้ชะล้างเหงื่อไคลด้วย พูดดังนั้น
แล้วจึงเดินเข้าไปทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า
ข้าพเจ้าเคยเรียนรู้ตัดศีรษะได้ไม่ทราบ

ว่าจะดีหรือไม่ดี บัดนี้จะขันพนันลองดู
พระเจ้าแผ่นดินทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า
พระสงฆ์พวกนี้ยังไม่เคย เหตุไฉนจึงอาจลองได้
เฮ้าลัดเต้าหยินจึงทูลว่า เธออยาก
อย่างนั้นจึงจะได้สมแก่ความแค้นของข้าพเจ้า
พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้จัดสนาม
ให้พระสงฆ์ไปตัดศีรษะก่อนเห้งเจียมีความยินดี
พนมมือพูดเสียงดังว่า ขอขมาท่านอาจารย์เต้าหยิน
อย่าถือว่าข้าพเจ้าใจกล้าชิงทำก่อน
พูดดังนั้นแล้วก็หันหน้าเดินออกไปที่สนามฆ่า
พวกเพชฌฆาตก็จับมัดลงแล้วก็ร้องว่าลงดาบ
ก็ตัดศีรษะหล่นลงทันที แล้วผลัก
ล้มลงกับพื้นดุจตัดแตงโมฉะนั้น
ศีรษะกระเด็นไปห่างกาย แต่ที่คอเห้งเจียโลหิต
มิได้ไหลออกได้ยินในท้องร้องเรียกว่าศีรษะจงกลับมา
ลกลัดเต้าหยินก็รีบร่ายเวท
บอกพระภูมิเจ้าที่ให้ยึดศีรษะเห้งเจียไว้ฝ่ายพวกเจ้าพ
ระภูมิเหล่านั้น เพราะพวกเต้าหยินได้เวทเหงาลุ้
ย ไ ว้ จึงต้องช่วย
เต้าหยิน ก็แอบบังตัวเข้าไปจับศีรษะเห้งเจียไว้มิให้ไ
ปติดกับตัว เห้งเจียเรียกอีก
คำหนึ่งว่า หัวจงกลับมาหัวนั้นก็ดุจมีรากไม่เขยื้อนไปไ
ด้ เห้งเจียก็กำหมัดออก
แรงสลัดทีหนึ่งเชือกที่มัดก็ขาดหลุดไปสิ้นร้องตวาดด้วย
เสียงอันดังว่าให้สูงขึ้น ก็
เห็นที่คอมีศีรษะโผล่ขึ้นมาเหมือนอย่างเดิมพวกเพชฌฆ
าตเหล่านั้นก็พากันตกตะลึงตัวแข็งไปทุกคน
ทั้งพวกทหารรักษา
องค์ก็พากันตกใจตัวสั่น มีความอุทธัจหน้าซีดสลดไปทุก
คน แล้วพวกขุนนาง
ข้าราชการและเพชฌฆาต ก็นำความเข้าไปกราบทูลพ
ระเจ้าแผ่นดินว่า เป็นการ
ประหลาดอัศจรรย์ที่สุด ตัดศีรษะขาดแล้วกลับมีศีรษะเ
กิดขึ้นอีกอย่างเดิมได้

กำลังที่พวกขุนนางกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินอยู่นั้นก็เห็น
เห้งเจียเดินเข้ามา ร้องเรียก
อาจารย์พระถังซัมจังดีใจถามว่า
มีความลำบากนักหรือเปล่า เห้งเจียว่าไม่มีความ
ลำบากอะไรหามิได้จะลองเล่นดูเท่านั้น
พวกพี่น้องต่างก็มีความรื่นเริง พระเจ้า
แผ่นดินตรัสว่าพวกพระสงฆ์จงมารับหนังสือ
ข้าพเจ้ายกโทษให้จงไปเถิด เห้งเจีย
ทูลว่า หนังสือก็ต้องรับแต่จะต้องให้อาจารย์เต้าหยิน
ออกไปตัดศีรษะลองดูก่อนเฮ้าลัดได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้
นก็เดินออกไปยังสนามให้พวกเพชฌฆาตจับมัด
แล้วฟันคอศีรษะขาดกระเด็นลงกับแผ่นดินที่คอก็ไม่มีโล
หิตออกได้ยินเสียงร้อง
เรียกว่าศีรษะจงกลับมา เห้งเจียเห็นดังนั้นก็รีบถอนข
นออกเส้นหนึ่งร่ายคาถาเป่า
ไปก็กลายเป็นสุนัขตัวหนึ่ง
วิ่งเข้าไปในสนามคาบเอาศีรษะเต้าหยินนั้นหนีไป วิ่ง
ไปทิ้งที่แม่น้ำหน้าตำหนักแพ เต้าหยินเรียกว่าติด ๆ
อีกสามคำศีรษะนั้นก็ไม่คืน
กลับมาเข้าที่ ที่คอนั้นก็มีแสงแดงผุดขึ้นบัดเดี๋ยวก็ขาดใ
จตายล้มลงกับพื้น พวก
คนเข้าไปดูก็เห็นเป็นเสือสีเหลืองหัวขาดตัวหนึ่ง
พระเจ้าแผนดินได้ทรงทราบดัง
นั้นก็ตกประหม่าสิ้นสติลกลัดอาจารย์ที่สองทูลว่าพี่ข้าพเ
จ้าก็สิ้นชีวิตแล้ว เหตุใดจึงกลายเป็นเสือ
เหตุทั้งนี้คือพวกพระสงฆ์ทำกลวิชาให้เห็นเป็นเสือข้าพ
เจ้าไม่ยอมแพ้จะขอขัน
ทดลอง ผ่าอกควักหัวใจออกให้จงได้
พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังลกลัดเต้าหยินทูลดัง
นั้นก็ได้สติ จึงเรียกพระสงฆ์มาบอกว่าอาจารย์ที่สองจ
ะรับผ่าอกแก่พวกท่าน ๆ
จะรับขันสู้หรือไม่ เห้งเจียทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า
นานแล้วไม่ได้กินของสุกด้วยไฟ
เมื่อวันก่อนเดินมาตามทางพบผู้มีศรัทธาอ้อนวอนให้กิน

ข้าวแจ ก็ได้รับมาหลายครั้ง
ทำให้เจ็บท้องมาหลายเวลาแล้ว
จะใคร่ยืมมีดของพระองค์มาผ่าท้องเอาไส้ออก
ล้างให้สะอาด จะได้ไปไซทีนมัสการพระพุทธเจ้าพระ
เจ้าแผ่นดินได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงรับสั่งให้จับเห้งเจียไปยังสนาม เห้งเจีย
พูดว่าไม่ต้องจับข้าพเจ้าจะไปเอง
แล้วเห้งเจียพูดว่าไม่ต้องมัดผูกทังสินข้าพเจ้า
จะล้างไส้พุงเอง พูดแล้วก็เข้าพิงกับเสาถอดเสื้อผ้าอ
อก แล้วปลิ้นท้องออกพวก
เพชฌฆาตก็เอาเชือกผูกรัดตัวเข้ากับเสาแล้วเอามีดสั้
นแทงพุงเข้ากรีดแหวะออก
เห้งเจียก็เอาสองมือควักไส้พุงตับปอดออกทั้งสิ้น
ลำดับเป็นสิ่ง ๆ ไว้สักครู่หนึ่ง
แล้วก็เอากลับคืนเข้าที่ไว้ตามเดิมพระเจ้าแผ่นดินได้เ
ห็นดังนั้นก็ตกพระทัยหยิบ
หนังสือถืออยู่กับพระหัตถ์ตรัสว่า
พระสงฆ์ผู้วิเศษจงมารับหนังสือไปเถิดช้าไปจะ
เสียการเห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าหนังสือเป็นการเล็
กน้อยขอให้อาจารย์ที่สองออกไป
ทดลองตามสัญญาก่อนบ้างให้เห็นจริง
พระเจ้าแผ่นดินตรัสแก่ลกลัดอาจารย์ที่
สองว่าเหตุการณ์อันนี้มิใช่การของข้าพเจ้าเป็นเพราะ
อาจารย์ขันทดลองแก่เธอเอง
จงเชิญออกไปทดลองให้ปรากฏเถิด
ลกลัดเต้าหยินทูลว่าขอพระองค์จงวางพระทัย
เถิด ข้าพเจ้าไม่ยอมให้แพ้เธอเป็นอันขาด
ทูลแล้วเต้าหยินก็เดินไปยังสนาม พวก
เพชฌฆาตจับตัวมัดเอามีดมาแหวะผ่าท้องออก
เต้าหยินสองมือควักล้วงไส้พุง
ออกแล้ว เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ถอนขนเส้นหนึ่งไปเป็นน
กแร้งตัวหนึ่ง บินโผลงมา
โฉบเอาไส้พุงได้แล้วก็บินหนีไป
ไม่รู้ว่าจะไปกินที่ไหน ในท้องเต้าหยินก็ไม่มีไส้พุง

ตับไตบัดเดี๋ยวก็ขาดใจตายพวกเพชรณฆาตเข้าแก้มัดอ
อกดู เห็นร่างกายกลายเป็น
กวางขาวไป พวกเพชณฆาตและขุนนางเห็นประหลาด
ดังนั้นก็ตกใจจึงนำความขึ้น
กราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน ๆ ได้ทรงทราบดังนั้นก็ยิ่งทร
งพระวิตกมากขึ้น ตรัสถาม
ว่าทำไมจึงกลายเป็นกวางไปได้เอี้ยวลัดอาจารย์ที่สา
มทูลว่า พี่ข้าพเจ้าตายแล้วกลายเป็นกวางนั้น
ซ ะ ร อ ย
พระสงฆ์พวกนี้ทำเล่ห์กลฆ่าพวกข้าพเจ้าต้องขอแก้แค้น
แทนพี่ทั้งสองให้จงได้
พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่าท่านจะมีวิชาอะไรจึงจะไป
ขันทดลองแก่เธอเล่า เต้าหยิน
ทูลว่าข้าพเจ้าขอขันสู้ด้วยอาบน้ำมันเดือดร้อน ๆ
พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้เจ้า
พนักงานทำเตาตั้งกระทะใหญ่เอาน้ำมันใส่ติดไฟให้เดื
อดร้อน แล้วอนุญาตให้ทั้ง
สองฝ่ายไปทดลองกันเห้งเจียทูลว่าข้าพเจ้านี้นานแล้ว
ไม่ได้อาบน้ำล้างตัวเลย มาสองสามวันนี้เนื้อ
หนังให้แสบคัน มีน้ำมันร้อนดังนี้ชอบใจนัก
ครั้นน้ำมันเดือดพล่านแล้วจึงบอกให้
เห้งเจียลงไปอาบ เห้งเจียพนมมือถามว่าจะให้อาบซ้
ายหรืออาบขวา พระเจ้า
แผ่นดินถามว่าอาบซ้ายอย่างไรอาบขวาอย่างไร
เห้งเจียทูลว่าอาบซ้ายไม่ถอดเสื้อ
ผ้าลงไปทั้งตัวกลับขึ้นมาเสื้อผ้าก็มิให้เปียกเปื้อน
แม้ว่าเปียกเปื้อนสักหยดหนึ่งก็
เอาเป็นแพ้ อาบขวานั้นต้องถอดเสื้อผ้าแต่ตัวเปล่าลง
ไปอาบแล้วกลับขึ้น พระ
เจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามเอี๊ยวลัดเต้าหยินว่าท่านอาจาร
ย์จะพอใจให้อาบอย่างไหน
เต้าหยินทูลว่าแม้ให้อาบทั้งเสื้อผ้าเกรงจะมียาแก้ร้อน
จงให้เธออาบขวาเถิดเห้งเจียก็ยืนขึ้นพนมมือ
พูดว่าขออนุญาตให้ข้าพเจ้าเพราะทุกครั้งข้าพเจ้าชิง

ขึ้นก่อน พูดดังนั้นแล้วก็เดินเข้าที่ข้างกระทะถอดเสื้อผ้า
ออกแล้ว ก็กระโดดลงไป
ในกระทะดำผุดมุดว่ายกลิ้งเกลือกไปมาดุจอาบน้ำเย็น
โป๊ยกายเห็นดังนั้นก็กระดิก
ลิ้นพูดแก่ซัวเจ๊งว่าพวกอ้ายหลงผิดไม่รู้ว่าอ้ายลิงนี้
มันมีอิทธิฤทธิ์เดชามหานุภาพ
อย่างนี้เลย พูดสรรเสริญแก่ซัวเจ๋งอยู่ดังนั้นเห้งเจียเ
หลือบไปเห็นคนยืนบ่นอยู่
จึงถามว่านั่นพูดนินทาอะไ ร ข้ า โป๊ยก่าย
หัวเราะแล้วบอกว่าไม่ได้พูดอะไรดอก
เห้งเจียพูดว่ามีวิชาก็ต้องลำบาก ที่ไม่ดีไม่รู้
อะไรมันก็ได้สบาย แล้วนึกว่าจะทำเล่นดูให้พากันตกใ
จไม่สบายจึงจะได้ คิดดังนั้น
แล้วแล้วก็ดำมุดหายอยู่ใต้ก้นกระทะพวกขุนนางพนักงา
นเห็นดังนั้น ก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าแ
ผ่ น ดิ น ว่ า ขอ
พระองค์ได้ทรงทราบ บัดนี้พวกสงฆ์ลงอาบน้ำมันนั้นถูก
น้ำมันเดือดร้อนลวกตาย
เสียแล้ว พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มีพระทัยยิน
ดี จึงรับสั่งให้เก็บกระดูกขึ้น
พวกพนักงานก็เอาสวิงเหล็กลงช้อนมา
สวิงนั้นห่างเห้งเจียแปลงเล็กเท่าเมล็ดพุดซา
ลอดออกนอกสวิง พวกขุนนางจึงมากราบทูลว่าพวกพร
ะสงฆ์นั้นกระดูกน้ำมันกิน
ละเอียดไปหมดแล้ว จะเอากระดูกก็มิได้
พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งว่า ยังอีกสามองค์
ให้จับใส่ลงต้มเสีย พวกทหารรักษาองค์เห็นโป๊ยก่ายห
น้าตาดุร้ายก็ตรงเข้าจับก่อนพระถังซัมจั้งเห็
น ดั ง นั้ น ก็ ต กใจ จึงทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า
ขอพระองค์จงผ่อน
ให้อาตมภาพสักชั่วโมงหนึ่ง ด้วยสานุศิษย์คนนี้
ตั้งแต่สามิภักดิ์มา ก็มีความชอบ
มาก บัดนี้มาทำการข้ามเกินท่านอาจารย์เต้าหยินตาย
อยู่ในกระทะนั้น อาตมภาพ

ก็ไม่คิดอยากจะเป็นอยู่แต่ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณา
โปรดให้ข้าวถ้วยเกลือเม็ดหนึ่ง
พอได้ในการเช่นไหว้ที่กระทะนั้นแล้ว
อาตมภาพกับศิษย์ก็จะยอมตายตามโทษา
นุโทษพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เมืองไต้ถังมีคนดีที่มีควา
มกตัญญูมากจึงรับสั่งให้จัด
ข้าวเกลือมาให้ตามที่เธอขอร้อง
พระถังซัมจั้งบอกให้ซัวเจ็งยกไปตั้งที่ข้างกระทะแล้ว
ก็จุดธูปเทียนรินสุรารินน้ำแล้ว
พระถังซัมจั่งยืนอยู่ข้างกระทะพรรณนาร้องเรียกว่า
เห้งเจียตั้งแต่เข้ามาสามิภักดิ์สมาทานถือฝ่ายพระพุทธ
ศาสนารักษาอาตมภาพจะ
ไปยังไซที มีบุญคุณนั้นลึกล้ำเหลือที่จะคณนา
ก็ปรารถนาจะให้สำเร็จแก่มรรคผล
ไม่รู้เลยว่า จะมาสิ้นชีวิตเสียในเวลานี้
เมื่อเป็นผู้ตั้งจิตอันชอบแล้วแม้ตายไปก็จง
ตั้งใจถึงพระพุทธเจ้า อันวิญญาณศักดิ์สิทธิ์
แม้อยู่ใกล้ไกลจงมารับเถิดโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้น
จึงพูดว่าอาจารย์พรรณนาอย่างนั้นไม่ถูกไว้ข้าพเจ้าจะ
อ้อนวอนเช่นเอง โป๊ยก่ายก็คุกเข่ากับพื้นบอกให้ซัวเจ๋
งรินเหล้าแทน โป๊ยก่ายพูด
ด้วยโทโสว่า อ้ายหาเหตุอ้ายลิงระยำ
อ้ายไม่รู้จักตาย อ้ายเป๊กเบ๊อน สิ้นชาติ
ลิงเท่านี้ หมดรากเง่าเป๊กเบ้อุนแล้วอ้ายฉิบหายตายโ
หงจงมารับเครื่องเซ่นเถิดฝ่ายเห้งเจียกบ
ดานอยู่กันกระทะ ได้ยินโป๊ยก่ายด่าแช่งดัง
นั้น ก็อดไม่ได้ก็
แปลงกลับรูปเดิมผุดขึ้นมายืนกลางกระทะ
ถามว่าอ้ายชาติหมู อ้ายกินรำมึงด่า
ว่าใคร พระถังซัมจั้งเห็นเห้งเจียก็ดีใจ
จึงพูดว่าเห้งเจียอย่าทำให้อาตมภาพตกใจเลย
ขุนนางใหญ่น้อยเห็นดังนั้นก็นำความมากราบทูลพระเจ้
าแผ่นดินว่า ขอพระองค์ได้
ทรงทราบพวกพระสงฆ์นั้นไม่ตายอยู่ก้นกระทะผุดขึ้นมา

แล้ว ครั้นทูลดังนั้นแล้วก็
เกรงจะผิดจึงทูลต่อไปว่า เห็นจะตายแล้วแต่หากจะเ
ป็นปิศาจกลับผุดขึ้นมาเป็นแน่เห้งเจียได้ฟั
ง ดั ง นั้ น ก็ โ ก ร ธ
กระโดดออกจากกระทะชักก ระ บอ งอ อก จา
กหู ตร ง
มาตีขุนนางพนักงานทีหนึ่งก็น่วมอยู่กับพื้น
แล้วพูดว่าเราเป็นลิงเป็นปิศาจที่ไหน
ขุนนางเหล่านั้นก็ตกใจรีบแก้มัดโป๊ยก่ายออกต่างพากัน
คุกเข่าลงคำนับขอโทษ
เจ้าแผ่นดินลงจากพระแท่นจะหนีเห้งเจียเข้ายึดไว้
พูดว่าพระองค์ไม่ต้องหนีจง
รับสั่งให้เต้าหยินอาจารย์ที่สามลงกระทะไปอาบน้ำมัน
พระเจ้าแผ่นดินไม่เป็นสม
ประดี พระกายสั่นระริกระรัวไป
แข็งพระทัยเรียกว่าพระอาจารย์ช่วยข้าพเจ้าด้วย
จงรีบลงกระทะน้ำมันโดยเร็วอย่าให้พระสงฆ์ติข้าพเจ้
าเลยเอี๊ยวลัดอาจารย์ที่สาม
ก็เดินไปยังที่กระทะทำตามอย่างเห้งเจียถอดเสื้อผ้า
ออกแล้วก็กระโดดลงไปในกระทะ
เห้งเจียก็เดินแอบมาที่ข้างกระทะ เอามือจุ่มใน
น้ำมันดูก็ไม่ร้อนดุจน้ำเย็น ฉะนั้น
เห้งเจียคิดขึ้นได้ว่าเห็นจะมีเล่งอ๋องที่ไหนมา
ช่วยเป็นแน่ น้ำนี้จึงได้เย็นไปคิดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้นไ
ปบนอากาศร่ายคาถาเรียกเล่ง
อ๋องสมุทรทิศอุดรมาทันใด ถามว่าทำไมจึงช่วยทำน้ำมั
นในกระทะให้เย็นอาจารย์
เต้าหยินจะเอาชนะเราได้ฉะนี้เล่งอ๋องตกใจคำนับแล้
วพูดว่า ท่านจงทราบเถิด
ข้าพเจ้ามาช่วยเองไม่ได้ ท่าน
ยังไม่ทราบมันคือสัตว์แพะตั้งความเพียรปฏิบัติได้เปลี่ย
นแปลงถอดรูปได้แต่เธอ
ได้ยินเหงาลุ้ยนั้นจริง นอกนั้นเป็นส่วนไสยศาสตร์ไม่จ
ริงที่สองคนก่อนได้เซียได้

ทำลายเสียแล้ว ยังอีกคนหนึ่งนี้มันฝึกเล่งอ๋องทำให้น้ำ
มันเย็นนั้น มันล่อลวงชาว
ชนทั้งหลายให้หลงเชื่อมันทั้งสิ้น
แม้ว่าข้าพเจ้าเก็บมังกรเย็นเสียแล้ว เนื้อหนัง
มันก็จะละเอียดไปหมด จะอวดเก่งแก่ใครได้ต่อไปอีก
เล่า เห้งเจียจึงสั่งพระยาเล่ง
อ๋องว่า จงรีบไปเก็บมังกรเย็นเสียโดยเร็ว
พระยาเล่งอ๋องก็บันดาลลมพายุลงมา
จับมังกรเย็นนั้นกลับไปยังทะเล
เห้งเจียก็ลงมายืนอยู่ริมกระทะน้ำมันคอยพิจารณาดูฝ่า
ยเต้าหยินอยู่ในกระทะกลิ้งเกลือกโลดเ
ต้นไปมา ประเดี๋ยวก็ล้มลงหนังเนื้อ
ก็ลอกออกทั้งสิ้น พวกขุนนางพนักงานเห็นดังนั้น
ก็นำความขึ้นกราบทูลว่า บัดนี้
อาจารย์ที่สามนั้นตายในกระทะน้ำมันแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้น ก็
ตบโต๊ะเสียพระทัยทรงพระกันแสงยิ่งนัก
เห้งเจียเห็นดังนั้น ก็เข้ามาใกล้ร้องขึ้น
ไปด้วยเสียงอันดังว่าพระองค์ทำไมจึงได้เศร้าโศกเสี
ยพระทัยอย่างนี้เล่า อันอาจารย์
ทั้งสามนั้นมันเป็นสัตว์อยู่ป่าเขา
เพราะได้สำเร็จในการเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ
พระองค์ก็ได้เห็นชัดด้วยพระเนตรของพระองค์แล้ว
จะมาเศร้าโศกเสียใจร้องไห้
ไปทำไม อ้ายพวกปิศาจร้ายเหล่านี้มันคิดจะมาฆ่าท่าน
ๆ ยังมิได้รู้สึกเลย หาก
ข้าพเจ้ากำจัดมันเสียก่อน มิฉะนั้นราชสมบัติของพระอ
งค์ ก็จะตกอยู่ในเงื้อมมือ
พวกปิศาจร้ายทั้งสิ้น พระองค์อย่าทรงพระกันแสงไปเ
ลย จงรีบขอหนังสือเดินทาง
ให้ข้าพเจ้าไปโดยเร็วเถิดพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเ
ห้งเจียทูลดังนั้น
และขุนนางซ้ายขวาก็กราบ ทูลพร้อม
กันว่า ซึ่งท่านเห้งเจียกราบทูลดังนี้ย่อมเป็นความจริง

ทุกประการ ขอพระองค์
จงเชื่อฟังถ้อยคำเห้งเจียเถิด
จึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ถ้ากระนั้น เวลานี้ก็จวน
จะค่ำอยู่แล้ว ขอจงรอพักอยู่พอให้ข้าพเจ้าตอบแทนพร
ะคุณท่านบ้าง จึงรับสั่งให้
ขุนนางพาพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ไปพักอยู่ที่วัดตี้เอียม
ยี่ พรุ่งนี้จึงค่อยจัดแจง
เลี้ยงสนองพระเดชพระคุณท่านทั้งสี่สักครั้งหนึ่งครั้นวัน
ที่สองพอได้เวลาพร้อมขุนนางน้อยใหญ่
เข้าเฝ้า จึงรับสั่งให้ร่างหนังสือ
ประกาศนิมนต์พระสงฆ์ที่หลบหนีไปนั้น
ให้กลับมาอยู่ตามวัดวาอารามของตน
ตามเดิม และให้จัดเครื่องโต๊ะถวายพระถังซัมจังกับศิ
ษย์ทั้งสาม ยังวัดตี้เอียมยี่
ครั้นเจ้าพนักงานจัดการตามรับสั่งแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางข้าราชการก็พร็อม
กันไปยังวัดตีเอี่ยมยีถวายเครื่องแจแก่พระถังซัมจัง
นอกนั้นก็เลียงตามธรรมดาฝ่ายพระสงฆ์ที่เห้งเจียปล่อ
ยให้หนีไปนั้น เมื่อได้ทราบประกาศก็มี
ความยินดี
พากันกลับมายังวัดวาอารามตามเดิม
และไปหาเห้งเจียเพื่อจะคืนขนเพชรที่เห้งเจีย
ให้ไปคุ้มตัวนั้น ทั้งจะได้ขอบคุณเห้งเจียด้วย
เวลาเมื่อพระถังซัมจังฉันแล้ว เจ้า
เมืองเซียตี้ก๊ก จึงเปลี่ยนหนังสือเดินทางมอบให้พระถั
งซัมจั้งไป พระถังซัมจั้งรับ
หนังสือแล้วก็คำนับลาพระเจ้าแผ่นดิน
พระเจ้าแผ่นดินพร้อมด้วยขุนนางก็ตามส่ง
พระถังซัมจั้งจนออกนอกประตูเมือง
เมื่อขณะเดินมานั้น ตามหนทางมีหลวงจีน
คุกเข่าเคารพอยู่เต็มไปทั้งสองข้างทาง
ปากก็ร้องว่าพระผู้เป็นเจ้ามาแล้ว พวก
ข้าพเจ้าทั้งหลายเหล่านี้ คือที่ท่านปล่อยให้หนีไปนั้นได้
ทราบว่าท่านกำจัดปิศาจที่

ดุร้ายราบคาบแล้ว พวกข้าพเจ้ามีความยินดีรีบนำขนเ
พชรมาคืนให้แก่ท่านและ
ขอเคารพขอบพระเดชพระคุณของท่านด้วยเห้งเจียได้
ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
แล้วถามว่าพวกท่านมาพร้อ ม กั น แ ล้ วหรือ
หลวงจีน
เหล่านั้นตอบว่า มาพร้อมกันทั้งห้าร้อยไม่ขาดเห้งเจีย
ก็เรียกขนเพชรกลับคืนเข้า
กายแล้วทูลแก่พระเจ้าแผ่นดินเซียตี้ก๊กว่า
หมู่หลวงจีนทั้งหลายเหล่านี้ข้าพเจ้าได้
ปลอยให้หนีไปและสิ่งของทั้งหลายที่อาจารย์ทั้งสามทำ
ไว้ ข้าพเจ้าก็พังทำลายเสีย
ทั้งสิ้นและพวกศิษย์ทั้งหลายของอาจารย์เต้าซือที่ให้ออ
กมาดูการนั้นข้าพเจ้าก็ตีตาย
เสียทั้งสองคน บัดนี้พวกเหล่าร้ายก็สงบแล้ว
เห็นจริงในส่วนธรรมของพระพุทธเจ้า
เป็นทางอันชอบแท้ ต่อไปนี้ท่านจงตั้งอยู่ในพระไตรสร
ณคม อย่ามีความเคลือบ
แคลงสงสัยต่อไปและให้มีเมตตาปรานีแก่สมณะชีพราห
มณ์อาณาประชาราษฎร์
ของพระองคให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุข
อย่ามิความฟุ้งซ่านกลับเป็นมิจฉาทิธิ
เห็นผิดเป็นชอบ บ้านเมืองของพระองค์จะได้รุ่งเรือง
วัฒนาการ เจ้าแผ่นดินเซียติ
ก๊กได้ฟังเห้งเจียให้โอวาทตักเตือนดังนั้น
ก็มีความขอบคุณยิ่งนัก ครั้นเสร็จการ
สนทนากันแล้ว พระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามก็ลาไป
เจ้าเมืองเซียตี้ก๊กก็ยืนรออยู่
จนพระถังซัมจั้งไปลับตาแล้วจึงพาขุนนางกลับเข้าเมือ
งฝ่ายพระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสาม
ออกจากเมืองเซียตี้ก๊กแล้วก็หมายทิศปราจีน
ตรงไป กลางวันก็ออกเดินกลางคืนก็หาที่พักอาศัยหลับ
นอนพักผ่อนมาตามระยะ
ทางมาวันหนึ่งเดินไปในสมัยนั้นเป็นฤดูร้อน

ท้องฟ้าก็แจ่มแจ้งครั้นเวลาจวนค่ำ
พระถังซัมจั้งถามเห้งเจียว่า
คืนวันนี้เราจะอาศัยพักนอนที่ไหน เห้งเจียตอบว่ามี
แสงเดือนสว่างเดินไปอีกสักพักหนึ่ง
จึงค่อยหาที่พักนอนเถิด พูดดังนั้นแล้วก็เดิน
ไปอีกสักครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงคลื่นซัดน้ำดังออกฉาดฉา
น โป๊ยก่ายได้ยินเข้าแล้ว
จึงฟู้ดีว่าสินหนทางแล้ว ซั่วเจ๋งพูดว่ามีลำแม่น้ำขวางห
น้า พระถังซัมจังว่าไม่รู้ว่า
แม่น้ำจะกว้างสักเท่าไดเห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าจะเหา
ะขึ้นไปดูก็จะรู้ได้ว่าเป็นประการใด
ว่าแล้วเห้งเจีย
ก็เหาะขึ้นไปบนกลางอากาศเอามือป้องเพ่งดูก็เห็นสา
ยน้ำขาวไกลลิบ ๆ ดุจทะเล
หลวงไม่รู้ว่ากว้างสักเท่าใด
เห้งเจี๊ยกลับลงมาบอกแก่พระอาจารย์ว่า กว้างแท้ ๆ
ข้าพเจ้าเพ่งดูด้วยตาก็ยังแลไม่เห็นฝั่ง
ตาข้าพเจ้าเห็นได้ไกลถึงพันโยชน์ ข้าพเจ้า
แลสุดตาก็ยังไม่เห็นฝั่งจึงไม่ทราบว่าจะกว้างสักเท่าใ
ด พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นมี
ความวิตกเป็นที่สุดจึงพูดว่า
ถ้ากระนั้นเราจะคิดอ่านประการใดจึงจะข้ามได้ซัวเจ๋
งชี้มือไปข้างริมฝั่งบอกว่าพระอาจา
ร ย์ จ ง ดู ที่ริมฝั่งตั้งอยู่ดูเหมือนรูปคน
ยืนไม่ใช่หรือ เห้งเจียเดินไปดูก็หาใชคนไม่
เป็นเสาศิลาเขาปักไว้ ที่เสาศิลามี
อักษรตัวใหญ่จารึกไว้สามตัว คือลำแม่น้ำ (ทงทีฮ้อ)
ต่อลงมาข้างล่างมีอักษรตัว
เล็กสองแถวสิบตัวคือ (เกียก่วยโป๊ยเซยลี้โก๋ป้นั้งเกี๊ย)
แปลภาษาไทยว่าข้ามไป
แปดพันโยชน์เดิมมาไม่มีคนเดิน
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงนิมนต์อาจารย์มาดู พระถัง
ซัมจั้งเห็นดังนั้นแล้วในใจก็เร่าร้อนเต็มไปด้วยความวิ
ตกไม่มีความสบายโป๊ยก่ายบอกว่าพ

ระอาจารย์จงฟังดู
นั่นจะเป็นเสียงกลองแล ะม้ าฟ้ อตี ที่ไ หน
เห็นจะเป็นบ้านแถวเหล่านี้มีกระมัง
ชะรอยเขาจะทำกงเต๊กพวกเราพากันไปที่นั่น
หาเครื่องแจกินเห็นจะดีแล้วจะได้ถามดูลาดเลาเหตุผ
ลในลำแม่น้ำนี้ดูว่าจะเป็นประ
การใด ถ้ารู้เรื่องแล้วจะได้คิดอ่านข้ามไปพระถังซัมจั่
งอยู่บนหลังม้าก็ได้ยินเสียงกลองแ
ล ะ ม้ า พ้ อ เ ห มื อ น กั น จึ งชักม้าหัน
หน้าไปตรงนั้น แต่หามีทางเดินไม่ต้องพากันบุกรกลุยโ
คลนไป เดินมาประเดี๋ยวก็
แลเห็นหมู่บ้านคนอยู่ ประมาณสี่ห้าร้อยหลังเรือน
มีบ้านหนึ่งอยู่ต้นทางตั้งเสา
ธงสองเสาในบ้านนั้นตามโคมไฟสว่าง
มีกลิ่นธูปเทียนดอกไม้หอมพุ้งมานอกบ้าน
ครั้นถึงบ้านพระถังซัมจั้งก็ลงจากม้า
สำรวมกิริยาแล้วมือถือไม้เท้าเดินเข้าไปที่
ประตูบ้าน แลเห็นประตูเปิดแง้มอยู่บานหนึ่งไม่อาจเข้
าไป จึงยืนรออยู่ที่หน้าประตู
ประเดี๋ยวเห็นผู้เฒ่าเดินมาที่นั่นคนหนึ่ง
ที่คอสวมประคำปากภาวนาว่า พุทโธ ๆ
เดินออกมาเปิดประตูบ้าน พระถังซัมจั้งเห็นแล้วก็ย่อตั
วร้องเรียกว่า ท่านตา
อาตมภาพปรารถนาจะใคร่ถามสักหน่อยฝ่ายผู้เฒ่าครั้น
แลเห็นพระสงฆ์กียกมือขึ้นนมัสการ
แ ล้ ว ถ า ม ว่ า ท่ า น ท ำ ไ มมาล้า
หลังจนป่านนี้เล่า พระถังซัมจั้งไม่เข้าใจจึงถามว่าท่า
นตาว่ากระไรข้าพเจ้าไม่เข้าใจ
ผู้เฒ่าจึงพูดว่า วันนี้บ้านข้าพเจ้าเมื่อเวลาเพลถวายข้
าวสงฆ์และถวายสบงจีวร
กับข้าวสารและเงิน ท่านมาถึงเวลานี้สิ่งของก็หมดเสี
ยแล้ว พระถังซัมจั่งจึงพูดว่า
ท่านตา ข้าพเจ้ามาบัดนี้มิได้ต้องการสิ่งใด
อาตมภาพมาจากเมืองไต้ถังมีรับสั่ง

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ให้อาตมภาพไปประเทศไซที
อาราธนาพระไตรปิฎก ครั้น
มาถึงตำบลนี้เวลาก็พอค่ำได้ยินเสียงกลองและม้าฟ้อจึ
งได้ตรงมาหวังใจจะขอ
อาศัยพักนอนสักคืนหนึ่ง พรรุ่งเช้าก็จะลาไป
ตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็ยกมือสั่นว่า ท่าน
เป็นสมณะอย่ากล่าวเช่นนั้นเลย
อันเมืองไต้ถังมาถึงที่นี่ระยะทางห้าหมื่นสี่พันโยชน์
รูปร่างท่านเล็กน้อยเช่นนี้ทำไมจึงจะมาได้
ข้าพเจ้าสงสัยนัก พระถังซัมจั้งพูดว่า
คำของท่านตาที่ว่าไม่เชื่อก็สมควรอยู่แล้ว
แต่อาตมภาพมีศิษย์สามคนตามรักษา
จึงมาได้จนถึงที่นี่ ตาเฒ่าถามว่าท่านมีศิษย์ทำไมจึงไม่
เห็นมากับท่านเล่าพระถังซัมจั้งจึ
งหันหน้าไปเรียก
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ้ง คนทั้งสามได้ยินอาจารย์
เรียกก็พากันยกหาบจูงม้าเดินมา
ตาเม่าเห็นหน้าตาดุร้ายน่ากลัวทั้งสามคน ก็
ตกใจสิ้นสติล้มลงปากก็ร้องว่าผียักษ์ร้ายมาแล้ว
พระถังซัมจั้งก็เข้าพยุงตาเฒ่าให้
ลุกขึ้นแล้ว บอกว่าท่านตาอย่ากลัวเลยทั้งสามคนนี้เป็น
สานุศิษย์ของอาตมภาพ
เองไม่ใช่ผีใช่ยักษ์อะไรที่ไหนดอก
ตาเฒ่าจึงค่อยได้สติพูดว่า อาจารย์รูปร่างงดงาม
ดีสานุศิษย์ทำไมรูปร่างจึงได้เป็นอย่างนี้
พระถังซัมจั้งพูดว่า รูปร่างไม่น่าดูก็จริง
แต่มีฤทธาอานุภาพอาจจับเสือและมังกรได้
และจับผีปิศาจยักษ์ร้ายก็ได้ ตาเม่า
ได้ฟังดังนั้นก็ไม่ใคร่จะเชื่อ จึงนิมนต์พระถังซัมจั้งขึ้นบ
นเรือน ในบ้านมีหลวงจีน
สองสามรูป กำลังสวดมนต์อยู่ที่หน้าโต๊ะหันหน้าไปเห็น
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ้งทั้งสาม
คนเดินขึ้นมา ต่างก็ตกใจไม่เป็นสมประดีล้มลุกคลุกคล
านลุกขึ้นวิ่งหนีซุกซ่อนตัว

ในบ้านโคมไฟก็ดับหมดเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งเห็นดัง
นั้นก็หัวเราะ จึงร้องไปว่า
พวกเจ้าทำไมไม่มีปัญญาที่จะพิจารณาเลย
ไม่รู้จักต่ำสูงทำให้เขาตกใจทั้งบ้านทิ้ง
สวดมนต์สวดพรเสียวิ่งหนีไปอย่างนั้น
คนในบ้านก็พากันวุ่นวายไปทุก ๆ คน พวก
เจ้าทำอย่างนี้ก็เหมือนหาความผิดให้แก่เราตาเฒ่าได้
ฟังศิษย์พระถังซัมจั้งพูดดังนั้น
ก็เชื่อใจว่าเป็นสานุศิษย์แน่ จึงเคารพ
พระถังซัมจั้งแล้วพูดว่าท่านอย่ามีความวิตกเลย
ซึ่งการทำบุญนั้นก็จวนจะเลิกอยู่
แล้ว พูดแล้วก็เรียกคนในบ้านให้จุดตามโคมไฟคนใช้ไ
ด้ยินดังนั้นก็จุดโคมไฟยกมาตั้ง
เหลือบไปเห็นโป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็ตกใจถอยกลับไป
และร้องว่าผีปิศาจมาแล้ว
เห้งเจียจึงจุดไฟขึ้นนิมนต์พระอาจารย์ขึ้นนั่งข้างบน
โป๊ยก่ายซัวเจ็งเห้งเจียก็นั่ง
เฝ้าอยู่สองข้าง ตาเฒ่าก็มานั่งอยู่ข้างนั้นด้วย
คนในบ้านตาเฒ่าอีกคนหนึ่งเดิน
ออกมาถามว่าเวลาค่ำมืดดังนี้
มีผีปิศาจอะไรที่ไหนมา ตาเฒ่าคนนั้นลุกขึ้นบอก
ว่าพี่เอง มิใช่ผีปิศาจที่ไหนมา ท่านอาจารย์ที่มานี้
เป็นพระสงฆ์มาแต่เมืองไต้ถัง
จะไปไซทีอาราธนาพระธรรมสานุศิษย์ของท่านรูปร่าง
ดุร้ายก็จริง แต่ใจดีมีฤทธิ์
มากตาเฒ่าผู้พี่ได้ฟังน้องชายบอกดังนั้น
ก็ค่อยวางใจไม่กลัวจึงเข้ามานั่งใกล้สนทนา
กับพระถังซัมจั่ง พวกในบ้านแอบมองดู
เห็นเจ้าของบ้านทั้งสองคนนั่งสนทนาโต้
ตอบกันอยู่ดังนั้น ก็ค่อยหายความกลัว
จึงจัดแจงยกน้ำร้อนน้ำชามาถวาย พระ
ถังซัมจั้งรับประเคนแล้ว ก็ย่อกายขอบใจท่านทั้งหลาย
ทุก ๆ คน แล้วพระถังซัมจั้ง
จึงปราศรัยถามว่าท่านตาทั้งสองแซ่อะไรตาเฒ่าทั้งสอ

งบอกว่า ข้าพเจ้าพี่น้องแซ่ตั้นพ
ระถังซัมจังพูดว่าท่านทั้
งสองร่วม
แซ่แก่ข้าพเจ้า ตาเฒ่าทั้งสองถามว่า
ท่านอาจารย์ก็แซ่ตั้นมาหรือ พระถังซัมจั้ง
ก็ตอบว่าอาตมภาพก็แซ่ตั้นเหมือนกัน
พระถังซัมจั่งถามต่อไปว่า ท่านตาทำบุญ
ด้วยเหตุอะไร ผู้เฒ่าทั้งสองตอบว่าข้าพเจ้าทำบุญดังนี้
เรียกว่าทำเพื่อตาย โป๋ยก่าย
ได้ยินก็หัวเราะแล้วพูดว่า ได้ยินแต่เขาทำบุญฝากไป
ที่ทำกุศลเพื่อตายดังนี้ไม่เคย
ได้ยิน ตาเฒ่าถามว่าท่านจะไปไซทีทำไมไม่ไปตามทา
งใหญ่ลัดมาทางนี้ด้วยเหตุ
อะไรเห้งเจียตอบว่าอันที่จริงก็เดินตามทางใหญ่
แต่มาป่ะแม่น้ำขวางหน้า จะข้าม
ไปไม่ได้เพราะได้ยินเสียงกลองและม้าฟ้อจึงได้แวะม
าหาที่อาศัยพักสักคืนหนึ่ง
ตาเฒ่าถามว่าพวกท่านมาถึงริมฝั่งน้ำเห็นอะไรบ้างหรื
อเปล่า เห้งเจียตอบว่า
ข้าพเจ้าเห็นแต่เสาศิลาปักอยู่
นอกนั้นก็ไม่เห็นมีอะไร ตาเฒ่าบอกว่าไปเหนือ
หลังเสาศิลาสักสองสามเส้นมีศาลเจ้าเรียกว่า
(เล่งก็าไต้อ๋องเบี้ยว) คือศาลเจ้า
ศักดิ์สิทธิ์ท่านไม่เห็นหรือ เห้งเจียตอบว่ายังไม่ได้เคย
เห็น แล้วเห้งเจียพูดว่าท่าน
ตาโปรดเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเหตุใดจึงเรียกว่าศาลเจ้า
ศักดิ์สิทธิ์ ตาเฒ่าทั้งสองได้ฟัง
ถามดังนั้น ก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นบอกว่า
ท่านยังไม่ทราบเจ้าไต้อ๋องนี้ว่าเป็นอย่างไร
คือความศักดิ์สิทธิ์ได้ปกป้องรักษาชาวบ้าน
ตำบลนี้ให้มีความสุขฟ้าฝนก็ได้ตก
ต้องตามฤดูกาล ข้าวปลาธัญญาหารก็อิ่มเอิบทั่วถึงกันทุ
กบ้านเห้งเจียจึงว่าศักดิ์สิทธิ์ใ
ห้ความสุขอย่างนั้นก็เป็น

ความดีความเจริญอย่างยิ่ งแ ล้ว
ทำไมท่านตาทั้งสองจึงร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยเหตุอย่า
งไร ตาเฒ่าทั้งสองยกมือ
ขึ้นทุบอกพูดว่า ท่านยังไม่ทราบอันมีคุณนั้นก็จริง
แต่มีความคับแค้นเพราะฆ่าคน
คือเจ้านั้นชอบกินเด็กทั้งเป็นมิใช่เจ้ายุติธรรม
เห้งเจียถามว่าเจ้านั้นชอบกินเนื้อเด็กๆ
หรือ ตาเฒ่าทั้งสองตอบว่าเจ้าชอบกินเนื้อเด็ก ๆ
จริง เห้งเจียถามว่าเห็นจะมา
ถึงเวรบ้านท่านดอกกระมังตาเฒ่าตอบว่าปีนี้ถึงกำหนด
ข้าพเจ้าจะต้องเช่นไหว้ที่ตำ
บ ล นี้ ยั ง เ กี่ ย ว ขึ้ น อ ยู่ ใ น
เมืองเชี้ยตี้ก๊ก บ้านนี้เรียกว่าบ้านตั้นแกจึงเจ้าศักดิ์สิท
ธิ์นี้ปีหนึ่งต้องเช่นหนหนึ่ง
ต้องเอาเด็กชายหนึ่งหญิงหนึ่งและสุกรเป็ดไก่ของต่าง
ๆ แม้ว่ารับเครื่องเช่นนี้แล้
ว
ก็รักษาปกป้องคุ้มครองในตำบลนี้ได้
มีความสุขทั่วกันทุก ๆ บ้าน ถ้าไม่เช่นไหว้
ตามเคยอย่างทุกปี ก็จะลงโทษกระทำร้ายต่าง ๆ
ไม่มีความสุขทั่วกันทั้งตำบล เห้ง
เจียถามว่าในบ้านท่านตามีบุตรสักกี่คนตาเฒ่าจึงเอามื
อทูบอกแล้วพูดว่าท่านอย่าถา
ม เ รื่ อ ง ลู ก เ ล ย ค น นี้ น้ อ ง ช า
ยข้าพเจ้า
ชื่อตั้นเชงข้าพเจ้าชื่อตั้นเท่ง
ปีนี้อายุข้าพเจ้าได้หกสิบสามปีแล้ว น้องชายอายุได้
ห้าสิบแปด ข้าพเจ้ามีบุตรหญิงคนหนึ่งอายุพึ่งได้แปดขว
บนามเรียกว่าเจ๊กชิ้นกิม
น้องชายมีบุตรชายคนหนึ่งอายุได้เจ็ดขวบนามเรียกว่า
ตั้นกวนโป๊ ข้าพเจ้าพี่น้อง
สองคนรวมกันอายุกว่าร้อยแล้ว
จึงได้บุตรไว้ทำพันธุ์สองคนเท่านี้ ก็บังเอิญเวร
เวียนมาถึงข้าพเจ้าเช่นไหว้ก็มิอาจขัดได้จำจะต้องทำ

ตามเคย เพราะฉะนั้นยากที่
จะหักความอาลัยในบุตรได้ จึงได้ทำการกุศลเพื่อไปใ
ห้เหตุนี้จึงเรียกว่าทำเพื่อกุ
ศ ล
พระถังซัมจังได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นอดไม่ได้เกิดความโ
ทมนัสน้ำตาไหลลงพร่างพร
า ย
แล้วพูดว่าดังนี้ก็เหมือนคำโบราณท่านย่อมว่า
ลูกสุกยังไม่หล่นลูกอ่อนชิงหล่นก่อนเห้งเจียหัวเราะแล้
วพูดว่า
ข้าพเจ้าจะถามท่านตาว่ า บ้ า น ท่ า น ต า ข้
า ว ข อ ง เงินทอง
ไร่นาจะมีสักเท่าไร สองเฒ่าตอบว่า
ของข้าพเจ้าที่มีนั้นคือนาลุ่มนาดอนสาม
ร้อยไร่เศษนาป่าก็มีหลายสิบแห่ง
ในบ้านข้าพเจ้านี้กินสิบปีก็ไม่หมด และเครื่อง
นุ่งห่มมีนับไม่ถ้วน และเครื่องใช้สอยต่าง ๆ
ไม่คณานับได้ เห้งเจียจึงพูดว่า ท่านตา
ทั้งสองมีสมบัติอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะเตือนสติให้ท่าน
ตาเฒ่าทั้งสองถามว่า ท่าน
จะเตือนอย่างไร เห้งเจียตอบว่า
ท่านมั่งมีออกเหลือล้น ทำไมจึงยอมสละบุตร
ชายหญิงของตัวเล่า ทิ้งเสียสักห้าสิบตำลึงเงินไปซื้อเ
ด็กชายคนหนึ่ง ทิ้งเสียร้อย
ตำลึงเงินไปซื้อเด็กหญิงคนหนึ่ง
รวมเงินร้อยห้าสิบตำลึงเอาไปแทนตัวบุตรของ
เราจะมิดีหรือ สองเฒ่าได้ฟังดังนั้น
น้ำตาไหลตกลงพราก ๆ พูดว่าท่านยังไม่ทราบ
เหตุ คือเจ้าไต้อ้องเคยไปมาอยู่ที่บ้านข้าพเจ้าอยู่เสม
อ ๆเห้งเจียถามว่า
เจ้านั้นเคยไปมามีกิริย า อ ย่ า ง ไ ร บ้างหรือ
สองแฒ่าตอบว่า
ไม่เห็นตัวแต่ได้ยินเป็นลมพายุใหญ่ก็กำหนดรู้เอาว่ามา
ก็พากันจุดธูปเทียนบูชา

คนใหญ่น้อยใกล้ไกลก็ย่อมรู้กันทั้งสิ้น
และปีเดือนวันเวลาทุกคนก็ย่อมรู้ได้ตลอด
จำเพาะเอาบุตรนัดดาของเราเองท่านจึงจะพอใจท่า
นอย่าพูดว่าสองสามร้อยต
ำ ลึ ง
เลย สักพันตำลึงหมื่นตำลึงก็จะทูนหัวให้
รูปร่างอย่างนี้ปีเดือนเหมือนกันจะไป
หาที่ไหนได้ เห้งเจียว่าดังนั้นก็ตามทีเถิด
แต่ท่านตาให้เด็กทั้งสองนั้น ออกมาให้
ข้าพเจ้าดูรูปร่างก่อนว่าจะเป็นอย่างไร
จึงตาเฒ่าน้องชายเข้าไปข้างใน พาบุตรชาย
นั้นออกมาให้นั่งลงตรงหน้าเห้งเจีย
เด็กนั้นก็หารู้ว่าตัวจะตายไม่ มือก็ถือผลไม้
รื่นเริงกัดกินไปตามประสาทารกเห้งเจียพิศดูเด็กแล้ว
ก็นิ่งไม่พูดว่ากระไร
ในทันใดนั้นห้งเจียก็แปลง ก า ย เ ห มือน
เด็กนั้น ตรงมาจับมือเด็กสัพยอกเล่นกัน
เฒ่าทั้งสองเห็นดังนั้นก็ตกใจพูดว่าท่าน
พึ่งพูดจากันประเดี๋ยวนี้ ทำไมจึงแปลงเหมือนกับบุตรข้
าพเจ้าได้เล่า
เชิญท่านแปลง
กลับอย่างเดิม เห้งเจียเกาคางทีหนึ่งก็กลายเป็นรูปเ
ดิม
ตาเฒ่าคุกเข่าลงคำนับ
แล้วพูดว่า ไม่ทราบว่าท่านมีฤทธาอานุภาพอย่างนี้เลย
เห้งเจียถามว่าอย่างนี้จะ
เหมือนบุตรท่านหรือไม่ เฒ่าทั้งสองพูดว่าเหมือนแท้
ๆ เห้งเจียว่าแม้ว่าร่างกาย
เหมือนอย่างนี้ จะให้แทนบุตรท่านไปเช่นไหว้ได้หรือไ
ม่ สองเฒ่าพูดว่า
ถ้าอย่างนี้
ก็ดีแล้วควรจะเอาไปเช่นแทนได้ เห้งเจียพูดว่า
ข้าพเจ้าจะช่วยชีวิตเด็กนั้นไว้ ให้
พ้นจากความตายจะได้อยู่สืบสายต่อวงศ์ตระกูลของท่า

นต่อไปภายหน้า จะเห็น
ควรหรือไม่ ตาเฒ่าตั้นเชงได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงคุกเข่าลงกับพื้นพูดว่าแม้
ท่านมีความกรุณาอย่างนั้นจริงแล้ว
ข้าพเจ้าจะเคารพคุณท่านเป็นเงินพันตำลึง
ให้พระอาจารย์เป็นเสบียงเดินทาง เห้งเจียพูดว่า
ท่านไม่ให้เงินข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
จะไปให้ที่ไหนตาเฒ่าพูดว่า แม้ว่าเอาท่านไปเซ่นชีวิต
ท่านที่ไหนจะรอดกลับมา
ไ ด้ เห้งเจีย
ถามว่าทำไมจึงจะไม่รอดกลับมาได้ ตาเฒ่าตอบว่า
แม้เอาท่านไปเซ่นเจ้าไต้อ๋อง
ก็จะกินท่านเสีย ที่ไหนท่านจะได้รอดไปได้
เห้งเจียพูดว่าเจ้านั้นจะกล้ากินเราที่
เดียวหรือ ตาเฒ่าตอบว่าไม่กินก็ดีนะสิ
เห้งเจียพูดว่าจะกินหรือไม่กินก็ช่าง
ข้าพเจ้าเถิด แม้ว่าเจ้ากินเราเราก็เป็นคนอายุสัน
แม้ว่าไม่กินเราก็เป็นบุญของเราเอง
ท่านจงเอาข้าพเจ้าไปส่งเถิด
ท่านอย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย ตาเ่าตันเชงเห็นเห้ง
เจียรับรองแน่นอนดังนั้น ก็กราบลงกับพื้นพูดว่า
เงินนั้นข้าพเจ้าจะขอบคุณท่านเองฝ่ายตาเฒ่าตั้นเท่งไ
ม่เคารพไม่กราบไหว้
เข้านั่งแอบบานประตูร้อ ง ไ ห้ ส ะ อึก
สะอื้น เห้งเจียเห็นดังนั้นก็เดินเข้าจับข้อมือตาเฒ่าตั้น
เท่งแล้วถามว่า
ตามีความ
เสียดายบุตรสาวดอกกระมัง ตั้นเท่งเห็นเห้งเจียมาถ
ามดังนั้น
ก็คุกเข่าลงกราบแล้ว
พูดว่าข้าพเจ้ามีความอาลัยถึงบุตรหญิงของท่านได้กรุณ
าด้วย
ท่านช่วยหลานชาย
ให้รอดแล้ว ขอท่านได้กรุณาช่วยบุตรหญิงของข้าพเจ้า

ไว้ด้วย
เพราะข้าพเจ้าไม่มี
บุตรชายมีแต่บุตรหญิงคนเดียวเท่านั้น
ความอาลัยในบุตรเพียงจะสิ้นใจแล้ว ขอ
ท่านได้เมตตาให้บุตรข้าพเจ้ารอดด้วยเถิดเห้งเจียว่า
ท่านตาจงลุกขึ้นเถิดรีบ
ไปหุงข้าวต้มแจให้พร้อม
ให้อ้ายปากยาว
มันกินอิ่มเอิบแล้ว ให้มันแปลงเป็นบุตรหญิงของท่านตา
เอาไปเชนแทนตัว
ข้าพเจ้า
ทั้งสองจะไปแทนให้เด็กทั้งสองรอดจากความตาย
ท่านจะเห็นเป็นอย่างไร โป๊ยก่าย
ได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้นจึงร้องว่าพี่เห้งเจียพี่จะอวดฤท
ธิ์อวดเดชอย่างไรก็ตา
มเถิด
อย่ามาเกี่ยวข้องถึงข้าพเจ้าด้วยทำไม
เห้งเจียพูดว่าน้องอย่าพูดอย่างนั้นจะเสียความ
กตัญญู คำโบราณย่อมว่าท่านมีคุณต้องแทนคุณท่าน
พวกเรามาถึงบ้านท่านได้
พึ่งคุณของท่าน ก็จะต้องแทนคุณท่านจึงจะถูกและนับว่า
เป็นลูกผู้ชายโป๊ยก่ายว่
าก็พี่แปลงได้ส่วนตัวข้าพเจ้
าไม่ เข้าใจแปลงจะให้ทำอย่า งไร เห้งเจีย
ว่าเจ้าแปลงได้ถึงสามสิบหกอย่างทำไมว่าไม่เข้าใจแ
ปลงเล่า
พระถังซัมจั้งจึงเรียก
โป๊ยก่ายมาบอกว่า ซึ่งเห้งเจียพูดดังนั้นควรแล้ว
คำโบราณท่านย่อมว่าช่วยชีวิต
มนุษย์คนหนึ่ง ได้บุญมากกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดองค์
ข้อสองได้แทนคุณผู้มีคุณเป็น
กุศลอย่างยิ่งพี่น้องจงพากันไปเถิด
โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้าแปลงได้แต่เขาไม้ห้วย
ธารและสิงสาราสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งจะแปลงเป็นเด็กหญิง

นั้นแสนยาก
ยังไม่เคยแปลง
เลย เห้งเจียพูดว่าท่านทั้งหลายอย่าเชื่อมัน
ท่านจงไปพาเด็กหญิงนั้นออกมาดูก่อน
ตาเฒ่าต้นเท่งก็รีบไปพาบุตรหญิงออกมาผู้คนชายหญิงใ

นบ้านก็พากันตามออกม า ดู
แล้วกราบไหว้อ้อนวอนว่าขอท่านได้เมตตาช่วยชีวิตเด็
กไว้ด้วยเถิด
เด็กนั้นก็ยืน
อยู่ต่อหน้าคนทั้งหลาย มือก็ถือผลไม้กินอยู่ตามภาษาเด็

กเห้งเจียร้องบอกโป๊ย ก่ า ย ว่ า
จงรีบแปลงให้เหมือนเด็กดุจเดียวกัน จะได้เอา
ไปให้เจ้าไต้อ๋อง โป๊ยก่ายว่าเด็กนั้นรูปร่างงดงาม
ทำไมจะแปลงให้เหมือนได้เล่า
เห้งเจียว่าจงรีบแปลงโดยเร็วอย่าให้ต้องลงมือ
โป๊ยก่ายตกใจก็ร่ายพระคาถาสั่น
ศีรษะสองสามทีร้องว่าแปลงร่างกายก็กลายเป็นเด็กห
ญิงเหมือนเด็กหญิงนั้น
ดุ จ
เดียวกัน พร้อมทังรูปร่างเหมือนทั้งสิ้น
เว้นแต่ท้องโตไปหาเหมือนไม่เห้งเจียเห็นดังนัน
ก็หัวเราะบอกให้โป๊ยก่ายแปลงใหม่โป๊ยก่ายว่าแปลงไ
ม่ได้
ขอพี่ได้ช่วยแปลงให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด
เห้งเจียร่ายคาถาเป่าไปในตัวโป๊ยก่ายก็เหมือน
เด็กดุจเดียวกัน เห้งเจียจึงเรียกสองเ่าบอกว่า
จงรีบจัดแจงเอาไปเซ่น และพา
เด็กทังสองแอบซ่อนเสียในห้องเอาขนมนมเนยป้อนเลี
ยงให้ดี
อย่าให้ร้องอื้ออึงขึ้น
ได้ เจ้าไต้อ๋องมันรู้เหตุจะเสียการ เห้งเจียถามว่า
การที่จะเอาไปเซ่นนั้นจะมัดผูก

ไปหรือจะต้มแก้งให้สุกก่อนจึงจะเอาไปเช่น
โป๊ยก่ายพูดว่าพี่เห้งเจียแก่จะทำพูด
เล่นไป ซึ่งจะทำไปอย่างนั้นข้าพเจ้าเป็นไม่ยอมไปเป็

นแน่ตาเฒ่าทั้งสองพูด ว่ า
ข้าพเจ้าไม่กล้าทำอย่างนั้ น ด อก
จะต้องเอาถาดล่อง
ชาติสองถาดให้ท่านนั่งกลางถาดแล้วให้ห้ามไป
เห้งเจียพูดว่าถ้าดังนั้นเป็นความ
ดีจริง กระนั้นเอาถาดมาจะขอดูให้เห็นว่าเป็นอย่างไ
ร
เฒ่าทั้งสองก็เข้าไปย ก ถ า ด
ออกมาวางไว้ เห้งเจียโป๊ยก่ายก็ขึ้นนั่งบนถาดคนละถ
าด
เรียกคนมาสี่คนให้ลอง
ยกดู สีคนก็ยกเดินไปมาสองสามเที่ยวแล้วยกกลับมาว

างไว้อย่างเดิมเห้งเจี ย บ อ ก โ ป๊ ย ก่ า ย
ว่ า เราไม่ต้องเดินไปนั่งให้ ยก อย่ าง นี้ดู มีเ
กีย รติ ยศ ขึ้น มา ก
โป๊ยก่ายว่ายกไปยกมาจนสว่างข้าพเจ้าก็ไม่ต้องวิตก
เขาจะเอาไปเช่นที่ศาลให้
มันกินจะร้ายมาก เห้งเจียว่าแม้มากินเราก่อน
น้องจงรีบหนีให้พ้น โป๊ยก่ายว่า
ถ้ากินชายก่อนก็ดีนะซิ หากว่ามันจะกินหญิงก่อนจะทำอ
ย่างไรเล่า
สองเฒ่าพูด
ว่า ตามเคยทุก ๆ ปีมาก็กินชายก่อน
มีคนเขาได้แอบดูก็เห็นอย่างนั้น โป๊ยก่าย
ได้ยินดังนั้นก็ดีใจ แล้วพูดว่าถ้าเป็นดังนั้นก็เหมือนเรา
ได้เกิดใหม่
กำลังสนทนากันอยู่
ก็ได้ยินเสียงกลองและม้าล่อตีออกสนั่น
พวกชาวบ้านหลายสิบคน เข้ามาเปิด

ประตูบ้านแล้วร้องให้เอาเด็กชายหญิงออกไป
เฒ่าทั้งสองก็งก ๆ งัน ๆ รีบเอาเด็ก
แปลงทั้งสองคนใส่ถาดให้คนหามออกไปส่งฝ่ายพวกชา
วบ้านแกจึง
ครั้นตั้นเท่ง ตั้นเชง พี่น้องทั้งสองเอาเด็กชายหญิง
ออกมาส่งพวกเหล่านั้นก็รับเอาเด็กนั้นออกไป
และต่างคนต่างถือเครื่องเซ่นสุรา
และหมูเป็ดไก่กับสิ่งของต่าง ๆ
ครั้นพร้อมกันก็โห่สามลาพากันเดินไปยังศาลเจ้า
ครั้นถึงก็พากันเข้าไปในศาล
เอาเด็กชายหญิงทั้งสองขึ้นวางข้างบน ของนอกนั้น
ก็วางเรียงกันเป็นลำดับลงมาที่กลางศาลข้างบน
มีเป็นป้ายอุ้ยเขียนหนังสือตัวทอง
คือศาลเจ้าเล่งก๋าอ๋องฝ่ายพวกบ้านแกจึง
ครั้นตั้งเครื่องเสร็จแล้ว ก็พากันจุดธูปเทียนขึ้น
จึงมีคำ
บวงสรวงว่า ข้าพเจ้าหมู่บ้านแกจึง
ได้พร้อมใจกันทำเครื่องเซ่นมาเซ่น แต่เจ้าของ
ผู้เซ่นนัน คือตั้นเท่งตันเชงพี่น้องทั้งสอง
ได้เอาเด็กชายหญิงเป็นของเซ่นเอก นอก
นันพวกข้าพเจ้าตามเคย ในปีนี้เดือนนี้เวลานี้
ขอเชิญท่านไต้อ๋องได้มารับเครื่อง
เซ่นของพวกข้าพเจ้าเหล่านี้เถิด
และขอไต้อ๋องได้ปกครองพวกข้าพเจ้าให้ได้มีความ
สุขทุก ๆ คน และขอให้ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูทั้งพืชผลต้

นข้าวให้งอกงามบริบูร ณ์
ให้อิ่มเอิบทุก ๆ คนเถิดครั้นเซ่นแล้วต่างคนก็พากันกลั
บไปบ้าน
ฝ่ายโป๊ยก่ายเห็นคนกลั บ กั น ไ ป ห ม ด
แล้ว จึงพูดแก่เห้งเจียว่า เราพากันกลับบ้านเถิด
เห้งเจียถามว่าบ้านตัวอยู่ที่ไหน
โป๊ยก่ายตอบว่าไปที่บ้านเราพักนั้นอย่างไรละ
เห้งเจียด่าว่าอ้ายสัตว์หมูพูดจาออก

เลอะเทอะ ได้ตั้งใจยอมรับเป็นธุระเขาแล้วก็ต้องทำ

ไปให้ตลอดจึงจะถูกต้อ ง โป๊ย
ก่ายพูดว่าพี่เป็นสัตว์กลับมาว่าข้าเป็นสัตว์ ทำหลอก
ๆ เขาเล่นเท่านั้นนี่จะทำเอา
จริงจังด้วยเล่าเห้งเจียว่าเป็นคนจะต้องให้มีจริง
รับปากเขาแล้วจะต้องคอยให้จนปิศาจมัน
มากินจึงจะชอบ มิฉะนั้นปิศาจมันก็จะไปลงโทษเอาเข

าก็จะเกิดไม่มีความสุ ข ใน
ขณะที่เห้งเจียโป๊ยก่ายโต้ตอบกันอยู่ก็ได้ยินลมพายุใหญ่
พัดมา
ก็นึกรู้สึกว่าเห็น
ปิศาจมันจะมาแล้ว โป๊ยก่ายไม่สบายใจพูดว่าเห็นจะไ
ม่ได้การ
อ้ายตัวเปรตเห็น
จะมาแล้ว เห้งเจียห้ามว่าอย่าพูดเสียงดัง
ไว้รอพี่โต้ตอบเอง บัดเดี๋ยวใจปิศาจก็
มาถึงรูปร่างดุจยักษ์ร้ายแยกเขี้ยวเข้ามายืนขวางประ
ตูศาล
ร้องถามว่าปีนี้ใครเป็ น
เจ้าของเซ่นเห้งเจียตอบว่า ตั้นเท่งตั้นเชงเป็นเจ้าข
อง
ปิศาจได้ฟังดังนั้นมีค ว า ม ส ง สั ย นึก
แต่ในใจว่าทุกปีไม่มีอย่างนี้อ้ายเด็กทารกนี้ทำไมจึงมีค
วามกล้าหาญ
ก่อน ๆ มา
นั้นถามคำหนึ่งก็พูดไม่ได้ ถามอีกคำหนึ่งก็สิ้นสติ
เอามือจับดูก็ดุจคนตายแล้ว
วันนี้ทำไมเด็กพูดโต้ตอบไม่สะดุ้งหวาดหวั่น
ปิศาจเห็นดังนั้นก็ไม่อาจเข้าจับจึงถาม
ว่าเด็กชายหญิงชื่อเรียงเสียงไร
เห้งเจียหัวเราะแล้วตอบว่าชายชื่อตันกวนโป๊ หญิง
ชื่อเจ็กชิ้นกิมปิศาจว่าวันนี้ก็ตามเคยมาทุกปีเราจะต้อง

กินเนื้อเจ้าทั้งสอง เห้งเจีย
ว่าตามแต่ท่านจะประสงค์เถิด
ข้าพเจ้าไม่กล้าขัดขวาง ปิศาจได้ยินดังนั้นก็ขยับ
เข้ามาร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง
พูดว่ามึงอย่าทำปากกล้า ทุก ๆ ปีเราเคยกินเด็ก
ชายก่อน ปีนี้เราจะกินเด็กหญิงก่อน
พูดแล้วก็เข้าจับโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายเห็นดัง
นั้นกระโดดถอยหนีแปลงกลับเป็นรูปเดิม
ยกคราดเหล็กสับปิศาจ ปิศาจก็ชักมือ
กลับกระโดดถอยออกนอกศาล โป๊ยก่ายก็ไล่ตามไปเห้

งเจียเห็นดังนั้นก็กลั บ เ ป็ น
รูปเดิม ไล่ติดตามไปช่วยรบปิศาจก็เหาะหนีขึ้นบนอาก
าศ
เห้งเจียโป๊ยก่ายก็ไล่
ตามไป ปิศาจหามีอาวุธไม่อยู่ในกลีบเมฆร้องถามว่าเ

ฮ้ยอ้ายสองคนนี้อยู่แห่ ง ห น
ตำบลใด ชื่อเรียงเสียงใด เหตุใดมึงจึงสามารถมาดู

ถูกกูถึงเพียงนี้เห้งเ จี ย ต อ บ ว่ า อ้ า ย ปิ
ศ า จ ร้ า ย ทำไมมึงจึงไม่รู้จักกู
เราคือสานุศิษย์พระถังซัม จัง
มีรับสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้ไปไซทีอาราธน
าพระธรรม
เพราะมาอาศัย
พักที่บ้านตั้นเท่งตั้นเชงจึงได้รู้ว่าเอ็งเป็นปิศาจยักษ์ร้า
ย
ปลอมตั้งชื่อว่าเป็นเจ้ า ก๊ ำ
อึงไต้อ๋องทุก ๆ ปีมาทวงเครื่องเซ่นกินเด็กทั้งชายแล
ะหญิงเป็น ๆ
ไม่มีจิตเมตตา
เราทราบความมีความกรุณาจึงมาช่วยทุกข์ของทารกพ

วกชาวบ้าน
จึงได้มาหวัง
จะจับตัวอ้ายปิศาจร้าย เอ็งจงเร่งสารภาพรับผิดโดย
ดี
มึงอยู่ที่นี่ตั้งตัวมาห ล า ย ปี
แล้ว กินเด็กชายหญิงมากน้อยเท่าใด
เจ้าจงเร่งคิดคืนมาโดยเร็ว เราจะยกชีวิตไว้
ให้เจ้าปิศาจได้ฟังดังนั้นก็กระโดดหนี
โป๊ยก่ายยกคราดสับก็ไม่ถูก ปิศาจก็รีบหนี
ดำลงในแม่น้ำทงทีฮ้อ เห้งเจียร้องห้ามว่าอย่าไล่มันไ
ปเลย
เห็นมันจะอยู่ในแม่น้ำ
นี้เป็นแน่ไว้คิดอุบายจับมันจะดีกว่า
โป๊ยก่ายก็เชื่อพากันกลับมายังศาล เก็บเครื่อง
เช่นเหล่านั้นกลับมายังบ้านตั้นเท่งตั้นเซง
ในเวลานั้นพระถังซัมจั้งกับซัวเจ็งกำลัง
สนทนากันอยู่กับตั้นเท่งตั้นเซงพี่น้องทั้งสอง
แลไปเห็นเห้งเจียโป๊ยก่ายยกของ
เครื่องเช่นนั้นกลับมา พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นจึงถามว่
า
การเช่นนั้นเป็นประกา ร ใ ด
เห้งเจียก็ชี้แจงเหตุการณ์ที่ได้เป็นนั้นให้ฟังทุกประการ

ฝ่ายตั้นเท่งตั้นเซงพี่ น้ อ ง ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น
ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี ยิ่ ง นั ก
จึงยกที่นอนหมอน
เสื่อออกมาจัดแจงให้อาจารย์กับศิษย์อาศัยนอนฝ่ายปิศ

าจครั้นหนีรอดชีวิตไป ไ ด้ แ ล้ ว
ลงในน้ำไปยังที่สำนักนั่งนิ่งไม่พูดจาว่า
กระไร พวกบริวารน้ำเห็นดังนั้น ก็พากันมาถามว่า
ไต้อ๋องเคยทุกปีไปรับเครื่อง
เช่นแล้ว ถ้ากลับมาก็ย่อมรื่นเริงปีนี้เป็นประการใดกลั

บมาแล้วไต้อ๋องจึงมีค ว า ม
เศร้าหมองดังนี้เล่า ปิศาจไต้อ๋องตอบว่า ทุก ๆ
ปีได้เคยรับเครื่องเซ่นและยังได้นำ
มาฝากพวกเจ้ากินเป็นที่รื่นเริงสนุกสนาน
ปีนี้เราก็มิได้เครื่องเซ่น และสิ่งของต่างๆ
กิมได้เอามา เพราะบังเอ็ญไปพบอ้ายคนร้ายต่อสู้แก่เ

ราเดชบุญรอดชีวิตมาไ ด้ พ ว ก บ ริ ว า ร ไ
ด้ ฟั ง ดั ง นั น จึ ง ถ า ม ว่า
อ้ายคนร้ายนันคือใครที่ไ หน ปิศ าจ บอ กว่ า อ้าย
คนร้ายนั้นคือเป็นสานุศิษย์ของพระถังซัมจั้ง อยู่ ณ
เมืองไต้ถังจะไปยังมัชฌิม
ประเทศ อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
อ้ายคนทั้งสองนั้นมันแปลงเป็นเด็กทั้งชาย
หญิงเข้านั่งอยู่ในศาล มันเห็นเราไปถึงมันกลับเป็นรูป

เดิมชักอาวุธออกจะเข้ า
ทำร้ายเรา บังเอิญเราหนีรอดมาได้
เราเคยได้ยินเขาเล่าลือกันว่า พระถังซัมจั้ง
เธอเป็นผู้บริสุทธิ์บวชมาสิบชาติแล้ว
แม้ว่าผู้ใดได้กินเนื้อเธอก้อนหนึ่ง อายุของผู้
นั้นจะยืนนานไม่นับได้ บังเอิญสานุศิษย์ของเธอมาทำล

ายชื่อเสียงเราเสียได้ เรา
มีความอัปยศอดสูยิ่งนัก เราคิดจะใคร่จับตัวถังซัมจั้งใ
ห้จงได้
แต่กีดด้วยศิษย์
ของเธอมีฤทธิ์เข้มแข็งนักจะจับมิได้โดยง่าย
ในเวลาที่ปีศาจพูดอยู่นั้น ในหมู่บริวาร
ปลาตัวหนึ่งผุดลุกออกมา คือแมปลากระบอกตัวหนึ่งหัว

เราะพูดว่าไต้อ๋องจะใ ค ร่
จับพระถังซัมจั้งนั้นจะยากอะไร
แต่ไม่ทราบว่าถ้าจับตัวเธอได้แล้วจะมีบำเหน็จ

รางวัลประการใดปิศาจได้ฟังบริวารพูดดังนั้นจึงพูดว่า

ถ้าแม้นจับตัวถังซัมจั้ ง ไ ด้ แ น่ ดั ง นั้ น
ข้าพเจ้า
กับนางจะปฏิญาณเป็นพี่น้องกัน
รับซึ่งความสุขสำราญด้วยกันทุกวันไป แม่ปลา
กระบอกได้ฟังดังนั้นก็กระทำความขอบคุณแล้วถามว่าข้

าพเจ้าได้ทราบว่าไต้อ่ อ ง มี
ฤทธาอานุภาพอาจสามารถจะเรียกลมเรียกฝน
และทำคลื่นละลอกให้ไหวไปทั้ง
มหาสมุทรได้ ไม่ทราบว่าไต้อ๋องจะทำให้เป็นหมอกแล

ะน้ำค้างได้หรือไม่ ปิศาจ
ไต้อ๋องตอบว่า หมอกและน้ำค้างนั้นข้าพเจ้าสามารถท

ำได้ดังประสงค์ แม่ปลา
กระบอกได้ฟังนั้นนั้นก็ตบมือหัวเราะว่า
ถ้ากระนั้นก็เป็นการง่ายที่สุดปิศาจจึงให้
นางปลากระบอกชี้แจงความคิดให้ฟัง
คือว่าอุบายของนางปลากระบอกนั้นจะทำ
ประการใดนางปลากระบอกชี้แจงว่า
คือวันนี้เข้ายามสามไต้อ๋องจงบันดาลให้มีลมพัด
หนาวจัด และทำให้หมอกลงคลุ้มมืดในลำแม่น้ำทงทีฮ้อ

น้ำแข็งตลอดทั้งลำแม่ น้ ำ
ข้าพเจ้าจะแปลงไปให้หลายคนเดินไปบนหลังน้ำ
หาบบ้างคอนบ้างทำเดินไปมา
ว่าเป็นทีธุระ ฝ่ายพระถังซัมจั้งเมื่อได้เห็นดังนั้น
โดยที่ตั้งใจคิดจะไปไซทีก็จะลง
เดินมา เราคอยรอให้พอถึงกลางแม่น้ำ
ไต้อ๋องจงทำน้ำนั้นให้คืนเหลวไปอย่าง
เดิมถังซัมจั่งกับศิษย์ก็จะจมน้ำ
เวลานั้นก็จะจับเอาตามสบาย ปิศาจครั้นได้ฟังนาง

ปลาชี้แจงดังนั้น ก็มีความยินดีเห็นว่าคงจะสมคิด
จึงพูดว่าคิดอุบายอย่างนี้ดี
ที่สุดหาที่เปรียบมิได้ ปิศาจพูดสรรเสริญนางปลาฉะนั้น
แล้ว
เวลาก็จวนสามยาม
จึงออกจากที่สำนักแหวกน้ำขึ้นมาหลังน้ำบันดาลให้เป็น

ลมหมอกหนาวกล้ามืดไป
ทั้งลำแม่น้ำฝ่ายพระถังซัมจังกับพวกศิษย์ทั้งสาม
พักอาศัยนอนอยู่ที่บ้านตั้นเท่งตั้นเชง
ในคืนวันนั้นจวนจะแจ้งก็เกิดความหนาวสั่นทุกคนโป๊ยก่

ายถามว่าพี่หนาวหรือเ ป ล่ า
เห้งเจียตวาดว่าเป็นคนอยู่ในทางศีลทานหนาวหน่อยร้

อนหน่อยก็วุ่นวายทำไม
กลัวอะไรกับหนาวอย่างนี้เล่า
พระถังซัมจั้งพูดว่าดูคืนวันนี้หนาวมากสักหน่อย
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันนอนไม่หลับ
ต่างผุดลุกขึ้นหาผ้าห่ม เปิดประตูมองไป
ข้างนอก แลเห็นท้องฟ้ามีหมอกลงออกคลุ้มมืดมัวแลไม่

เห็นอะไรเห้งเจียว่าเ ห็ น
จะเป็นปิศาจร้ายสำแดงฤทธิ์คิดจะทำเราดอกกระมัง
ดูน้ำค้างตกลงมาขาวราว
กับเพชร อาจารย์สานุศิษย์นั่งพิศดูประมาณครู่ใหญ่
ในบ้านตั้นเท่งเปิดประตูเอา
น้ำร้อนออกมาถวายพระถังซัมจั่งให้ล้างหน้าและสานุศิ

ษย์ก็พากันล้างหน้า พวก
คนใช้ก็ยกน้ำชาออกมาถวายพระถังซัมจั้งและยกอั้งโล่

ถ่านไฟมาให้ผิง อาจารย์
กับศิษย์ก็นั่งล้อมผิงไฟแก้หนาว

พระถังซัมจั่งถามตาเฒ่าตั้นเท่งว่าที่ตำบลนี้มี
เป็นฤดูหรือเปล่า ตั้นเท่งตอบว่าอันการอื่นก็ผิดบ้างแต่

ฤดูส่นั้นก็ไม่ผิดแก่เมื อ ง บ น พ ร ะ ถั ง ซั ม
จั้ ง พู ด ว่ า ถ้ า ฤ ดู เ ห มื อนกัน
ทำไมฤดูนี้ก็มิใช่ฤดูหนาว ทำ ไม จึง มีน้ ำค้ าง
และหมอกลงออกขาวมืดมัวไปฉะนี้
และเกิดความหนาวจัดดุจฤดูหนาวจะมิผิด
ฤดูหรือ ตั้นเท่งพูดว่าอันที่จริงฤดูหนาวเดือนสิบสองจึง
จะมี
แต่ที่ตำบลนี้เดือน
สิบก็มีหนาวราย ๆ หมอกน้ำค้างก็มีบ้างแล้ว
พระถังซัมจังได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
ผิดกับเมืองอาตมภาพเมืองบนนั้นต่อเดือนสิบสองจึงจะ

มีหมอกและน้ำค้าง พระ
ถังซัมจั้งพูดอยู่กับตั้นเท่ง
คนใช้ในบ้านออกมานิมนต์ฉันข้าวต้ม พระถังซัมจั้งก็
มานั่งรับประเคน ครั้นฉันแล้วศิษย์ทั้งสามก็ฉันก็พอเวล

าสว่างดี หมอกน้ำค้างก็ตั้นเท่งตั้ น เ ช ง ต า ม
ม า ส่ ง ถึ ง ฝั่ ง น้ำ ได้ยินโป๊ยก่ายพูดดังนั้น
ก็เรียกคนใช้ให้รีบ
ไปแบกหญ้าฟางมาในทันใด โป๊ยก่ายก็เอาหญ้าฟางผูก

ห่อขาม้าแล้วนิมนต์อา จ า ร ย์
ให้ขึ้นขี่ก็ลาออกจากฝั่งข้ามไป
ตั้งแต่นั้นก็เดินเป็นปรกติ อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งหน้า
มุ่งจะข้ามไปยังปราจีนทิศ ไม่มีความวิตกหวาดหวั่นระ

วังอะไรเลย และไม่ได้หยุด
พักเลยรีบเดินไปโดยด่วน จนตะวันจวนจะค่ำก็อาศัยแ

สงพระจันทร์และดาวเดิ น ไ ป

เห็นผิวน้ำแข็งวับแวมเป็นเงาทั่วตลอดไป
รีบเดินไปคืนหนึ่งจนสว่าง หิวก็เอาข้าวตู
มากินแล้ว ก็ตั้งหน้ารีบตรงไปเมื่อกำลังเดินไปนั้น
ได้ยินเสียงลั่นอยู่ใต้น้ำ อาจารย์กับศิษย์พากันตกใจ
เหตุ
ด้วยปิศาจคอยอยู่หลายเวลาแล้ว
พอได้ยินเสียงเท้าม้าเดินข้ามมา ปิศาจก็สำแดง
ฤทธิ์บันดาลให้น้ำเหลวกลับไปอย่างเดิม
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็เหาะขึ้นบนอากาศ
พระถังซัมจั่งกับม้าและโป๊ยก่ายซัวเจ็งก็พากันจมน้ำ
ปิศาจร้ายก็มาจับพระถังซัม
จังเอาลงไปยังสำนัก ครั้นถึงก็เข้านั่งเก้าอี้เรียกว่าน

างน้องอยู่ที่ไหนนางป ล า ก ร ะ บ อ ก
ก็ออกมาคำนับ ปิศาจจึงพูดสรรเสริญว่า
น้องพูดคำหนึ่ง แม้ว่าม้าฝีเท้าดีกู้ไม่ได้
เดิมเราได้สัญญาว่าถ้าจับถังซัมจั่งได้ก็จะปฏิญาณเป็นพี่
น้อง
เวลานี้ก็จับได้แล้ว
พูดดังนั้นแล้วก็เรียกบริวารให้ยกโต๊ะออกมาตั้ง
และเอามีดที่คมดีมาจะผ่าอกเอา
หัวใจพระสงฆ์ออกมาเรากับนางน้องจะได้กินเล่น
เป็นที่สำราญรื่นเริงนางปลากระบอกได้ฟังดังนั้นจึงห้า
มว่า
ไต้อ๋องอย่าเพิ่งกินก่อ น ยั ง วิ ต ก ด้ ว ย
พวกสานุศิษย์ของเธอมาตามก็จะเกิดวุ่นวายกันขึ้น
ขอให้รอสักสองเวลา แม้ว่า
ศิษย์ของเธอไม่มาตามก็แล้วแต่ไต้อ๋องจะกินหรือจะทำ

ประการใดปิศาจเมื่อไ ด้
ฟังนางปลากระบอกทัดทานก็เชื่อฟัง
จึงขังพระถังซัมจั้งไว้ในที่ลับ แล้วเอาแผ่น
ศิลาใหญ่ทับปิดประตูไว้แน่นหนาฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ็ง
ว่ายน้ำเก็บสิ่งของวางบนหลังม้าแล้วก็พากันว่ายน้ำกลั

บ
มาเข้าฝั่งข้างทิศตะวันออก แลไปก็เห็นเห้งเจียอยู่บน

อากาศ เห้งเจียถามว่าพระ
อาจารย์อยู่ที่ไหนจึงไม่เห็น
โป๊ยก่ายตอบว่าพระอาจารย์เปลี่ยนชื่อแล้วเรียกว่าแซ่
ตั้นชื่อก้นเบ้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะไปค้นหาที่ไหนได้แล้ว

ต้องกลับเข้าฝั่งจึงค่ อ ย
คิดต่อไปบัดนี้ก็เข้ามาถึงฝั่งแล้วกลับไปยังบ้านแกจึง
คนในบ้านแกจึงเดินไปพบเข้า
ก็วิ่งกลับมาบอกแก่ตั้นเท่งตั้นเชงทั้งสอง
สองเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็รีบออกมารับและ
เห็นเสื้อผ้าข้าวของเปียกน้ำหมดทั้งสิ้น
สองเฒ่าถามว่าทำไมไม่เห็นท่านอาจารย์
กลับมาเล่า ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนห้ามสักเท่าใดก็ไม่ฟัง

จึงได้มีเหตุเกิดขึ้นดั ง นี้ โป๊ย
ก่ายพูดว่าต่อนี้ไปอย่าเรียกถังซัมจั้งเลยเปลี่ยนชื่อให้เ

รียกว่า ตั้นก้นเบ้าเถิด สอง
เฒ่าได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้คร่ำครวญว่าสงสารแก่ท่านอา

จารย์ ข้าพเจ้าอ้อนวอนจะ
ให้เอาเรือส่งก็ไม่ยอม ขืนจะรีบไปให้ได้จนมาถึงแก่ชี

วิตอันตรายอย่างนี้ เห้งเจีย
พูดว่าท่านตาทั้งสองอย่ามีความโทมนัสเลย
ข้าพเจ้าเชื่อว่าประกันได้ อาจารย์คง
จะไม่ถึงแก่ความตาย ที่อ้ายปิศาจก้ำอึงคงทำกลอุบาย

จับอาจารย์ไปเป็นแน่ ท่านตา
อย่าวิตก ท่านตาจงโปรดเอาจีวรผ้าผ่อนกับหนังสือไป

ตากเสียให้แห้งและหา ห ญ้ า
เลี้ยงม้าไว้ด้วย ไว้ธุระข้าพเจ้าพี่น้องคิดอุบายแก้พระ

อาจารย์กลับคืนให้จงไ ด้
ธรรมเนียมถางหญ้าต้องถอนรากจึงจะสิ้นความร้อนใจ

เพื่อภายหลังและจะช่ว ย
กำจัดอ้ายปิศาจนี้ด้วย ถ้ามิดังนั้นพวกชาวบ้านแกจึงก็จ

ะไม่เป็นสุขตั้นเท่งตั้ น เ ซ ง ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้
น ก็มีความยินดีที่สุด จึงให้คนยกเข้ามาเลี้ยงเห้ง
เจี ย
โป๊ยก่ายซัวเจ็งก็พร้อมกันกินข้าว ครั้นกินเสร็จแล้ว
ต่างก็เตียมอาวุธออกจากบ้าน
ไปยังกลางน้ำค้นหาอาจารย์เห้งเจียถามว่าน้องทั้งสอ

งใครจะเป็นคนเข้าใจ ก็ลงน้ำ
ไปเที่ยวสืบดูสักคนหนึ่งก่อน
แม้ว่าทราบเหตุการณ์แล้วจึงค่อยคิดแก้ไขต่อที่หลัง
โป๊ยก่ายพูดว่าพี่มีฝีมือยิ่งกว่าข้าพเจ้าทั้งสอง
พี่จงลงน้ำไปก่อนจึงจะดี เห้งเจียพูด
ว่าพี่ไม่ปิดบังอะไรแก่น้องทั้งสอง
แม้ว่าอยู่บนบกและในเขาในป่า มีปิศาจยักษ์ร้าย
สักเท่าใด ๆ พี่ก็มิต้องให้น้องออกแรง
แต่ในน้ำนี้พี่หาสู้จะถนัดไม่ พี่ทราบว่าน้อง
ทั้งสองถนัดทางน้ำมาก เพราะฉะนั้นขอให้น้องลงไปก่

อนซัวเจ็งพูดว่า พวกข้าพเจ้าถนัดทางน้ำก็ จ ริ ง
แต่ไม่ทราบว่าใต้น้ำจะร้ายดีประ
การใด สู้เราพร้อมกันลงไปไม่ได้
พี่จงแปลงเป็นก็ริยาต่าง ๆ ขี่หลังข้าพเจ้าลงไป
เที่ยวค้นหาที่สำนักปิศาจว่ามันจะอยู่ที่ใด
พี่จะได้สืบอาจารย์ แม้ได้ทราบแล้วเรา
จะได้คิดอ่านแก้ไขไปตามการ ข้าพเจ้าคิดเห็นดังนี้จะ

ดีหรือไม่ดีเห้งเจียว่ า น้ อ ง คิ ด ดั ง นี้ ช อ
บ แ ล้ ว เห้งเจียจึงถามว่าใครจะใ ห้ใ คร ขี่ไ
ป โป๊ยก่าย
ได้ยินดังนั้นก็นึกยินดีแต่ในใจว่าอ้ายลูกลิงมันแกล้งเรา

หลายครั้งแล้ว ครั้งนี้เราจะ
เล่นแกล้งมันบ้าง คิดดังนั้นแล้วก็หัวเราะพูดว่า
ข้าพเจ้าจะยอมให้พี่ขี่ไปเอง เห้งเจีย
ก็นึกรู้ในวิธีของโป๊ยก่าย จำเราจะข้อนกลให้มันเข็ดมื
อ
คิดดังนั้นแล้ว ก็ขึ้นหลัง
โป๊ยก่ายขี่ไป ซัวเจ๋งเดินก่อนค่อยแหวกน้ำนำหน้า
พร้อมกันทั้งสามแทรกน้ำลง
เดินไป ครั้นไปประมาณสักพันโยชน์
โป๊ยก่ายคิดแกล้งเห้งเจีย เห้งเจียก็นึกรู้จึง
ถอนขนออกเส้นหนึ่งเป่าแปลงรูปปลอมเกาะหลังโป๊ยก่

าย ตัวเห้งเจียนั้นแปลง
เป็นหมัด เกาะแน่นอยู่ที่ใบหูโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายก็หารู้สึกไม่ ครั้นกำลังเดินโป๊ย
ก่ายเห็นได้ที่ก็ทำท่าเซซังจะล้ม
จะใคร่ฟาดเห้งเจียลงกับโคลน ครั้นโป๊ยก่ายล้ม
ฟาดลงรูปนั้นก็สูญหายไป ซัวเจ็งเห็นดังนั้นจึงถามโป๊ย

ก่ายว่า ทำไมพี่ทำดังนั้นเล่า
กำลังเดินทางมาดี ๆ พี่เอาพี่เห้งเจียหกล้มฟาดหายไ

ปไหนไม่เห็น โป๊ยก่ายพูดว่า
อ้ายชาติลิงมันยึดไม่แน่นพลาดลงมันแปรไปข้างไหนไม่

รู้มันเราไปค้นหาอาจา ร ย์ เ ถิ ด
จะไปเป็นธุระถึงมันทำไม ซัวเจ๋งว่าจะไม่ชอบกลดอก

กระมัง ต้องให้กลับมาก่อน
จึงจะได้ แม้เธอไม่ชำนาญในทางน้ำก็จริง
แต่ความฉลาดเฉลียวยิ่งกว่าเรา แม้มิได้
เธอกลับมาข้าก็ไม่ไปด้วยเห้งเจียจับอยู่ที่ใบหูโป๊ยก่าย

ได้ฟังดังนันก็อดอยู่ไ ม่ ไ ด้ จึงร้องบอกว่าซัวเจ็ง
พี่อยู่นี่ ซัวเจ๋งได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าตายละว

ะ ทำไมจึงเล่นแกล้งกันอ ย่ า ง นี้
ก็เมื่อจะทำเธอ ๆ รู้เท่าแล้วเธอจะแกล้งต่อไปอย่าง

ไรก็ไม่รู้ โป๊ยก่ายตกใจคุกเข่า
ลงกับโคลนเอาศีรษะโขกลงกับโคลนแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าขอโทษพีสักครังหนึ่งเถิด
ข้าพเจ้าไม่กล้าเล่นแกล้งอีกต่อไปแล้ว
ขอพี่จงกลับมาแปลงอย่างเดิมเถิดข้าพเจ้า
จะให้ขี่ต่อไปไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว
ไว้ไปหาอาจารย์พบแล้วขึ้นบกข้าพเจ้าจะขอ
ขมาพี่เห้งเจียพูดว่าเจ้าเดินไปเถิด
ข้าจะไม่แกล้งเจ้าดอกอย่าวิตกเลยจงรีบเดินไป
โดยเร็ว โป๊ยก่ายก็ตั้งใจเดิน
ครั้นมาประมาณอีกสักพันโยชน์ แลไปข้างในเห็นมี
ห้องหอใหญ่กว้าง ที่หน้าประตูมีหนังสือยี่ห้อสีตัวคือ
(จุ๊ยง้วนจือเต๋ย) ซัวเจ็งพูด
ว่าที่นี่เห็นจะเป็นที่ปิศาจอยู่เราทั้งสองเข้าไปยังประตู

ท้าให้มันออกรบกับเรา เ ห็ น จ ะ ดี
เห้งเจียถามว่าข้างประตูนั้นมีน้ำหรือเปล่า
ซัวเจ๋งบอกว่าไม่มี เห้งเจียว่าถ้าไม่มี
น้ำเจ้าทั้งสองจงแอบอยู่ซ้ายขวาข้างประตู
ตัวพี่จะเข้าไปค้นหาอาจารย์ พูดดัง
นั้นแล้วเห้งเจียก็ผละออกจากหูโป๊ยก่าย
แปลงเป็นนางกุ้งตัวหนึ่งค่อยคลานเข้าไป
ในประตูพิจารณาดู แลไปข้างบนก็เห็นปิศาจนั่งอยู่ท่าม

กลางสองข้างพวกบริวา ร น้ ำ
ยืนเฝ้าเรียงกันเป็นลำดับลงมา
ได้ยินปิศาจกับนางปลากระบอกกำลังพูดกันเรื่อง
จะกินเนื้อถังซัมจั้ง เห้งเจียเหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็

นอาจารย์ แลไปข้างทิศปราจีน
ก็เห็นยายเฒ่ากุ้งก้ามกรามเดินออกมา
เห้งเจียก็คลานแอบข้างยายเฒ่ากุ้งถามว่า
แม่ ๆ ได้ยินไต้อ๊องจะกินเนื้อถังซัมจั่งอยู่ที่ไหนจึงไม่เ

ห็นเล่ายายเฒ่ากุ้งบอ ก ว่ า
ไต้อ๋องทำน้ำค้างหมอกให้ น้ ำแข็งถังซัมจั้งเดินมาไต้
อ๋อง
บันดาลให้น้ำเหลว ถังซัมจังจมน้ำจึงจับได้
บัดนี้ขังอยู่หลังหอมีศิลาแผ่นใหญ่ปิด
ไว้แน่นหนา เห้งเจียเมื่อได้ทราบความชัดเจนแล้ว
ก็หลีกแอบไปข้างหลังหอ เหลียว
ซ้ายแลขวาหาอาจารย์ แลไปก็เห็นมีห้องหนึ่งทำแน่นห

นาคล้าย ๆ โลงใส่ผี1 ข้าง
บนมีแผ่นศิลาทับซ้อน เห้งเจียเห็นดังนั้นก็คิดว่า
เห็นจะอยู่ในที่นี้เป็นแน่ จึงคลาน
แอบเข้าไปใกล้ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นเห้งเ

จียแอบเเี่ยหูฟังก็ได้ ยิ น เ สี ย ง
คร่ำครวญว่า เมื่อแรกเกิดจากท้องมารดาก็ลอยน้ำก็ไ

ด้รอดชีวิตมาได้ บัดนี้จะไป
นมัสการพระพุทธเจ้า ก็บังเอิญจมลงในน้ำ
ที่ตายอย่างนี้ ไม่รู้ว่าเกิดมาจะผิดวัน
เวลาอย่างไร จึงได้ต้องในที่ทุกข์ภัยอย่างนี้
ไม่รู้ว่าสานุศิษย์จะมาตามหรือเปล่า
และจะได้พระคัมภีร์กลับบ้านหรือ

หรือจะมาสิ้นชีวิตแต่เพียงเท่านี้ก็ไม่รู้พูดรำพัน
ไปแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปไม่หยุดเห้งเจียครั้นได้ฟั

งเสียงจำได้แน่ว่าพระ อ า จ า ร ย์
ก็อดไม่ได้จึงร้องเรียกว่าพระ
อาจารย์อย่าแค้นเคืองถึงภัยแห่งน้ำไปทำไม
ในคัมภีร์ย่อมว่าดินคือแม่ธาตุทั้งหลาย
น้ำคือรากเหง้าของทั้งห้า ไม่มีดินก็เกิดไม่ได้
ไม่มีน้ำก็เติบโตไม่ได้ ข้าพเจ้า
เห้งเจียมาแล้วพระถังซัมจั๋งได้ยินก็ร้องบอกว่า
ท่านจงช่วยเราด้วย เห้งเจียว่า
ท่านอาจารย์จงวางใจเถิดไว้ข้าพเจ้าจะกำจัดปิศาจร้

ายเสียได้แล้วจึงจะกลั บ ม า แ ก้
อาจารย์ออกให้พ้นภัย พระถังซัมจั๋งร้องบอกว่าเห้งเจี

ยรีบลงมือเถิดเห้งเจี ย ก็ หั น ก ลั บ อ อ ก
จ า ก ส ำ นั ก ปิ ศ า จ แ ล้ ว
จึงแปลงกายกลับเป็นรูปเ ดิม ร้อง
เรียกซัวเจ๋งโป๊ยก่าย บอกว่าเหมือนอย่างที่พูด
ปิศาจทำอุบายจับอาจารย์ขังไว้ใน
ที่ลับ เราเข้าไปหาได้พบแล้ว
เจ้าทั้งสองจงรบล่อมันให้ขึ้นพ้นน้ำ พี่จะคอยที่ริมฝั่ง
แม่น้ำ แม้นมันขึ้นมาพี่จะคอยตีจับมันให้จงได้
จะได้แก้เอาอาจารย์ออกจึงจะได้
หรือเจ้าทั้งสองพอจะจับได้ก็ให้จับถ้าจับไม่ได้ก็ให้ล่อขึ้

นมา เห้งเจียพูดดังนั้น แล้ว
ก็ร่ายคาถาแทรกน้ำขึ้นมาคอยอยู่ยังริมฝั่งแม่น้ำฝ่ายโป๊

ยก่ายซัวเจ๋ง ก็มายังประตูสำนักปิศาจ
ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า า
อ้ายปิศาจโว้ยมึงจงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็

ว ฝ่ายพวกบริวารของปิศ า จ
เมื่อได้ยินดังนั้นก็วิ่งเข้าไปบอกนายว่าไต้อ๋องมีคนมาร้

องท้าทางทวงอาจารย์ข อ ง เ ข า
อยู่นอกประตู ปีศาจได้ฟังบริวารบอก
ก็รู้ว่าพวกศิษย์ของถังซัมจั้ง จึงเรียกเอา
เกราะมาสวมใส่ตัวแล้วมือก็ถือลูกตุ้มทองแดง
เดินออกมาร้องถามว่าอ้ายสองคน
นี้มึงอยู่ที่ไหน จึงบังอาจมาร้องท้าทายยังหน้าประตูกูฉ

ะนี้เอ็งไม่กลัวความต า ย
ดอกหรือ โป๊ยก่ายตวาดว่าอ้ายปิศาจที่กูตีผิดไป
หนีมาได้รอดตายแล้ว ยังกลับ
มาทำร้ายอีก เมื่อคืนก่อนมึงไปตีฝีปากกับกูที่ศาลมึงจำ

ไม่ได้หรือตัวกูคือสานุ ศิ ษ ย์
ของพระถังซัมจั้ง จะไปอาราธนาพระธรรม ณ
ประเทศไซที มึงหลอกลวงชาวบ้าน
ตั้งตัวเป็นเจ้าก้ำอึงอะไรที่ไหน
ตั้งคอยกินเด็กชายหญิง กูแปลงเป็นเด็กแทนให้
ลูกหญิงของตั้นเชง มึงตรงมาจะกินกูก่อน
แล้วมึงถูกคราดเหล็กเข้าวิ่งหนีหายไป
มึงยังจะทำเป็นจำไม่ได้หรือปิศาจได้ฟังแล้วพูดว่า
มึงอ้ายลูกศิษย์วัดมาปลอมเป็นเด็กหญิงโทษของมึง
ยังไม่รู้สิ้น กูยังไม่ทันจะกินมึง ๆ
เอาคราดสับกูถูกมือ มือกูยังไม่หายเจ็บ มึงยัง
บังอาจมาจนถึงที่อยู่แห่งกูอีกมึงจะว่ากระไรหรือโป๊ยก่

ายว่ามึงกลัวกูแล้วเห ตุ ใ ด มึ ง
ทำน้ำหมอกให้มืดมัวและให้น้ำแข็งทั้งแม่น้ำจึงจะคิดฆ่า

อาจารย์ของกูเสีย มึงจง
รีบส่งอาจารย์ออกมาเสียโดยเร็ว
สารพัดโทษจะยกให้ไม่ฆ่าฟัน แม้ขัดขืนต่อสู้ก็

จะประหารชีวิตเสียเดี๋ยวนี้
ปิศาจพูดว่าเราจับอาจารย์ของเจ้ามาไว้ก็จริงอยู่แล้ว
แต่เจ้าทั้งสองจงมาลองฝีมือดูสักสองสามเพลงก่อน
แม้ว่าเจ้าชนะเรา เราจึงจะคืน
อาจารย์ให้ถ้าเจ้าแพ้เรา เราจะจับมาทั้งศิษย์ทั้งอาจ

ารย์ จะผ่าอกกินเล่นเป็น
ภักษาหาร โป๊ยก่ายด่าว่าอ้ายลูกกลับกลายมึงพูดดังนี้แ

ล้วมึงจงระวัง กูจะฟันมึง
ด้วยคราด ว่าแล้วโป๊ยก่ายก็ยกคราดขึ้นฟันลงเต็มกำลั

ง ปิศาจยกลูกตุ้มขึ้นรับ
ป้องปัดต่อสู้กันไปมา ซัวเจ๋งก็ชักกระบองตรงเข้าระด

มช่วยโป๊ยก่าย คนทั้งสาม
รบกันโดยความสามารถต่างคิดจะเอาชัยชนะต่างมีกำ

ลังเข้มแข็ง รบกันไปได้
ประมาณสักสามชั่วโมงยังไม่แพ้ไม่ชนะกัน
โป๊ยก่ายเห็นจะเอาชัยชนะปิศาจไม่ได้
แล้วก็ให้หน้าซัวเจ๋งให้ล่าถอย
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งรบพลางหนีพลางล่อปิศาจให้ไล่
ปิศาจก็รุกไล่ขึ้นมาบนหลังน้ำฝ่ายเห้งเจียยืนอยู่ริมฝั่งค

อยเขม้นแลดู เห็นคลื่นละลอกเลื่อนลั่ น ห วั่ น
ไ ห ว ม า
ริมฝั่งโป๊ยก่ายซัวเจ๋งถึงฝั่งก็ขึ้นฝั่ง
ปิศาจก็ไล่ติดตามมา เห้งเจียเห็นได้ทียกกระ
บองตรงมาร้องตวาดว่า อ้ายปิศาจมึงจงดูกระบองกา

ยสิทธิ์ปิศาจหันหน้ารั บ ไ ม่ อ ยู่
ก็โจนลงน้ำดำหนีไป เห้งเจียก็ไม่ไล่ตามจึงกลับขึ้นบน

บกพูดแก่โป๊ยก่ายซัวเ จ๋ ง ว่ า
อ้ายปิศาจนี้มันรู้ว่าขึ้นบกสู้ไม่ได้
แต่น้องทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมาก ซัวเจ๋งพูดว่า
อ้ายปิศาจนี้ขึ้นบกรู้ว่าสู้ไม่ได้ อยู่ใต้น้ำร้ายแรงมาก
ข้าพเจ้ากับพี่โป๊ยก่ายคนละ
ข้างระดมตีก็ยังเอาชัยชนะไม่ได้
จะทำอย่างจึงจะได้อาจารย์ เห้งเจียพูดว่าอย่า
สงสัยจะช้าการไป วิตกอยู่เกรงมันจะคิดทำร้ายอาจา

รย์ น้องทั้งสองจงรีบลงไป
ชวนมันรบ พี่จะคอยสกัดมันเอง
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็พากันรีบแทรกน้ำลงไปอีกตาม
คำเห้งเจียสั่งฝ่ายปีศาจถูกเห้งเจียตีด้วยกระบองรับไ

ม่อยู่ ก็หนีกลับลงไปยังสำนัก พวก
บริวารก็มาถามว่า ไต้อ๋องไล่อ้ายลูกศิษย์วัดไปถึงไหน

ปิศาจบอกว่าอ้ายสองค น
นั้นไม่สู้กระไรนัก ยังมีอีกคนหนึ่งฝีมือเหลือเกิน
เราไล่อ้ายสองคนนี้ขึ้นบก อ้าย
คนนั้นชักกระบองเหล็กมาสกัดตีด้วยกระบอง
เรารับไม่อยู่ไม่รู้ว่ากระบองของมัน
หนักสักเท่าใด ลูกตุ้มทองแดงของเราก็รับไม่อยู่
ต่อสู้ยังไม่ได้สามเพลงเราต้อง
ล่าหนีกลับมานางปลากระบอกถามว่า
ไต้อ๋องจำคนนั้นได้หรือไม่รูปร่างอย่างไรปิศาจตอบว่า
จำได้หน้ามันล้วนแต่ขนดูดุจหน้ารามสูร
ในตาแดงเหมือนไฟมีแววตาเหลืองเหมือน
สีทอง นางปลากระบอกได้ยินดังนั้นก็ตกใจหน้าซีดตัวสั่

น จึงพูดแก่ไต้อ๋องว่า
ข้าพเจ้าจะบอกให้ใต้อ้องรู้สึก
นี่หากไต้อ๋องหนีมาก่อน ถ้าช้าอีกสักสามเพลงชีวิต
ก็จะไม่รอดกลับมา เมื่อคราวก่อนข้าพเจ้าอยู่ยังทะเล

ทิศบูรพาได้ฟังเล่งอ๋อ ง ส ร ร
เสริญว่า เธอมีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวงเมื่อห้าร้อยปีก่

อน ขึ้นไปทำสงครามบน
ชั้นฟ้าเง็กเซียงฮ่องเต้กับเทพบุตรทั้งหลายขยาดคร้าม

ฝีมือเธอทั้งสิ้น นามเรียกว่า
ซีเทียนไต้เซีย มาบัดนี้เธอละพยศร้ายเข้าบวชตามทา

งพระแล้ว ได้ตามพระถัง
ซัมจั้งไปไซทีอาราธนาพระธรรมเปลี่ยนชื่อเรียกว่าซึง

หงอคงและซึงเห้งเจีย ก็ เ รี ย ก
เธอมีเดชาอานุภาพมากนักเปลี่ยนกายได้หลายประกา

ร ไต้อ๋องทำไมไปเกี่ยวข้ อ ง
แก่เธอเล่า ต่อไปนี้อย่าได้สู้รบเธอเป็นอันขาด
พูดยังไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียง
บริวารวิ่งเข้ามาบอกว่า อ้ายสองคนมาอีกแล้วร้องท้า

ชวนรบอยู่ข้างนอกประ ตู ปิศาจ
จึงพูดว่านางน้องพูดเห็นจริง
จึงสั่งพวกบริวารให้ปิดประตูให้แน่น เอาศิลาและ
ดินทับไว้อย่าให้ทลายได้ อ้ายสองคนมันเรียกร้องก็ช่า

งมันฝ่ายพวกบริวารก็ท ำ ต า ม น า ย สั่
ง เอาดินและศิลามาถมปากป ระ ตูขึ้ นจ นสู ง
แล้วต่างก็พากันไปที่อยู่ ฝ่ายโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋ง
ร้องเรียกท้าทายด่าว่าอย่างไรก็
เห็นเงียบอยู่ โป๊ยก่ายขัดใจเอาคราดสับกระชากประ

ตู ก็เห็นแต่ดินและหินศิล า
ทับแน่นอยู่ ซัวเจ๋งพูดว่าอ้ายปิศาจเห็นจะมีความกลัวเ

กรงพวกเรา จึงได้เอาดิน
และศิลาถมประตูเสียดังนี้ เราพากันกลับไปหาพี่เห้งเ

จียจะได้คิดอ่านกันให ม่ โป๊ย
ก่ายซัวเจ๋งก็พากันกลับไปหาเห้งเจีย
ครันถึงจึงเล่าให้เห้งเจียฟังตามที่มันไม่ออก
สู้รบปิดประตูนิ่งอยู่ เห้งเจียได้ฟังแล้วพูดว่าถ้ากระนั้น

ก็สุดปัญญาที่จะคิดต่อ ไ ป
เจ้าทั้งสองจงคออยลาดตระเวนอยู่อย่าให้ปิศาจหนีไป

ได้ ตัวพี่จะไปน่ำไฮ้ถามพร ะ โ พ ธิ
สัตว์จึงจะรู้ความได้ สั่งแล้วเห้งเจียก็กระทำปาฏิหาริ

ย์ไปประมาณครึ่งชั่วโ ม ง ก็มา
ถึงเขาเท้าถ้อซัว เห้งเจียลดลงยังพื้นเดินตรงเข้าไป

ยังสำนักใหญ่ เห็นหมู่เทพบุตร
และเทพารักษ์เดินมาออกมาเชิญเข้าไปนั่งยังหน้าหอ
จึงบอกแก่เห้งเจียว่า เมื่อเวลา
เช้าพระโพธิสัตว์สั่งพวกข้าพเจ้าไว้ว่า
วันนี้ท่านไต้เซียจะมา ให้พวกข้าพเจ้าคอย
รับ พระโพธิสัตว์ท่านเข้าไปในป่าไผ่แต่ผู้เดียวมิให้ใค

รตามส่งให้ได้เซียคอย อ ยู่ ที่ นี่
เมื่อพระโพธิสัตว์กลับมาจึงให้สนทนาเห้งเจียได้ฟังเท

พบุตรบอกดังนั้นก็นั่ง ค อ ย อ ยู่ ที่ ห น้
า ห อ แลไปเห็นเสี้ยนจ๊าย
ทงจื้อเดินขึ้นมาคำนับ พูดว่าข้าพเจ้าพึ่งท่านไต้เซียนมี

จิตโอบอ้อมอารี พึ่งพระ
โพธิสัตว์มีความกรุณา เช้าค่ำเฝ้าอยู่ซ้ายขวากระทำใ

ห้จิตร้ายหายไปสิ้น เห้งเจีย
ก็นึกว่า (อั้งฮั้ยยี้) จึงหัวเราะพูดว่า
เมื่อเวลาก่อนจิตเป็นมารยังพาลหลง บัดนี้เข้า
ในทางตรงสัมมาทิฐิ จึงรู้ว่าเห้งเจียเป็นคนดี
เห้งเจียนั่งคอยพระโพธิสัตว์อยู่นาน
แล้วไม่เห็นมา จิตใจก็ให้ทุรนทุรายจึงพูดว่า
ท่านทั้งหลายช่วยไปกราบเรียนให้ท่าน
ทราบที่เถิด แม้ช้าเวลาวิตกพระอาจารย์จะไม่รอดชีวิ

ตหมู่เทพยดาพูดว่าพวก ข้ า พ เ จ้ า ไ
ป ไ ม่ ไ ด้ เพราะพระโพธิสัตว์สั่งมิ ให้ ตา มไ
ป ท่าน
จะกลับมาเอง เห้งเจียได้ฟังดังนั้นใจร้อนที่ไหนจะนั่ง

คอยอยู่ได้ จึงผุดลุกเดินเข้าไป
ตามหมู่เทวดาไม่กล้าห้าม เห้งเจียเข้าไปยังป่าไผ่
แลไปก็เห็นพระโพธิสัตว์นั่งที่พื้น
ดินใต้ร่มไผ่แต่ผู้เดียวนั่งวัดไม้ไผ่พระองค์ก็ไม่เห็นแต่ง

ตัว เห้งเจียเห็นแล้วก็อดไ ม่ ไ ด้
จึงร้องถามด้วยเสียงอันดังว่า
พระโพธิสัตว์ข้าพเจ้าซึ่งหงอคงมานมัสการด้วยอาจาร

ย์
ข้าพเจ้ามีภัย จะใคร่กราบเรียนถามเหตุการณ์แห่งปิศ

าจที่ลำแม่น้ำทงทีฮ้อนั้ น พระ
โพธิสัตว์จึงบอกว่าพักคอยอยู่ข้างนอนก่อนสักประเดี๋ยว

อาตมาจะออกไป เห้งเจีย
จึงกลับออกมาจากป่าไผ่พูดแก่หมู่เทวดาว่า
วันนี้ทำไมพระโพธิสัตว์จึงมีธุระการ
อะไรนัก ทำไมจึงไม่ขึ้นนั่งบนดอกบัวและไม่แต่งตัว

นั่งในป่าไผ่จักไม้ไผ่ทำไมที่ไหนเทพยดาทั้งหลายพูดว่า

การอย่างนี้พวกข้าพเจ้ า ไ ม่ ท ร า
บ เ ล ย เห็นเมื่อเช้าออก
จากสำนักก็ไม่เห็นแต่งตัว สั่งพวกข้าพเจ้าให้คอยรับไ

ต้เซีย เห็นคงจะมีธุระที่ไต้เซี ย
ดอกกระมัง เห้งเจียสนทนากับเทวดาอยู่ประเดี๋ยวแล

ไปก็เห็นพระโพธิสัตว์ มื อ ถื อ
ตะกร้าเดินออกมาจากป่าไผ่ ร้องเรียกเห้งเจียมาพูด

ว่า จงรีบไปกับอาตมภาพจะ
ได้ช่วยพระถังซัมจั้งให้ออกพ้นภัย
เห้งเจียคุกเข่าลงพูดว่าข้าพเจ้าไม่กล้าเร่งรัด ขอ
ท่านได้ครองผ้าแล้วจึงค่อยไปก็ได้
พระโพธิสัตว์พูดว่าไม่ต้อง ต้องไปให้ทันเวลานี้
ว่าแล้วก็กระทำปาฏิหาริย์เหาะไป
เห้งเจียก็เหาะติดตามมา บัดเดี๋ยวก็มาถึงแม่น้ำ
ทงที่ฮ้อฝ่ายโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งนั่งคอยอยู่ที่ริมฝั่งก็พูดบ่น

กันว่า พี่เห้งเจียใจก็ร้อนทำไ ม
จึงช้าไม่เห็นมา พูดบ่นกันดังนี้สักชั่วหวีผมก็แลเห็นพระ

โพธิสัตว์เหยียบเมฆข้ า ม
แม่น้ำมาถึง โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้นดิน

พระโพธิสัตว์ขยายสาย แ พ ร
รัดเอาออกผูกปากตะกร้า แล้วเหาะขึ้นกลางอากาศร่

ายคาถาเจ็ดรอบแล้วก็ ข ว้ า ง
ตะกร้าขึ้นบนเหนือน้ำ บัดเดี๋ยวก็ลากขึ้นมามีปลาทองกิ

มลียื้อนอนดิ้นอยู่ในต ะ ก ร้ า

พระโพธิสัตว์จึงเรียกเห้งเจียให้ลงไปรับอาจารย์ขึ้นม

า เห้งเจียจึงถามพระโพ ธิ สั ต ว์
ว่า ปิศาจยังจับไม่ได้ทำไมจึงจะไปช่วยอาจารย์ขึ้นมา

ได้เล่า พระโพธิสัตว์ว่าใน
ตะกร้านี้มิใช่ตัวปิศาจหรือ โป๊ยก่ายซัวเจ๋งคำนับแล้วถ

ามว่า ปลาตัวนี้ทำไมจึงมี
ฤทธิ์เดชมากนัก พระโพธิสัตว์ตอบว่า
ปลาทองตัวนี้เดิมอยู่ในสระบัวของอาตมภาพ
เลี้ยงไว้จนโต ได้ลอยขึ้นฟังธรรมทุกวัน ๆ
ปฏิบัติบวชจนสำเร็จจึงแปลงกายได้
ลูกตุ้มทองแดงที่ถือเป็นอาวุธนั้นคือดอกหญ้าหอมมันประ

กอบปลุกเสกจึงได้กลา ย
เป็นอาวุธ มาวันหนึ่งนำทะเลท่วมมากมันจึงกระโดดอ

อกจากสระหนีมาอยู่ที่ นี่ เมื่อ
เช้านีอาตมภาพออกไปจะชมสระดูดอกบัว
จึงได้รู้ว่ามันหนีไปมีได้เห็นมันขึ้นมาไหว้
จึงตรวจดูก็รู้ว่ามันมาเป็นปิศาจอยู่ที่ลำแม่น้ำนี้
เพราะฉะนั้นอาตมภาพตั้งพิธีสาน
ตะกร้ามาจับมันเห้งเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์เล่าให้ฟังดั

งนั้นจึงขอนิมนต์ว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าพัก
สักประเดี๋ยว ข้าพเจ้าจะบอกพวกชาวบ้านแกจึงให้มา

นมัสการพระโพธิสัตว์ ด้วย
เหตุว่าข้อหนึ่งจะไว้เป็นคุณ
ข้อสองจะให้รู้ว่าพระโพธิสัตว์มาจับปิศาจ ข้อสามจะ
ให้หมู่บ้านแกจึงเลื่อมใสศรัทธาในทางธรรม
เพราะฉะนั้นพระโพธิสัตว์จึงให้เห้งเจีย
ไปเที่ยวป่าวร้องชาวบ้านให้บอกกันมา

โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็รีบไปในบ้าน แกจึงร้อง
เรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านทั้งหลายจงรีบมาดูพระโ

พธิสัตว์กวนอิม พวกหมู่บ้าน
แกจึงได้ทราบดังนั้น ไม่ว่าชายและหญิงเด็กผู้ใหญ่
พากันวิ่งมาดูเห็นพระโพธิสัตว์
กวนอิ๋มแล้ว ก็ต่างคนต่างคุกเข่าลงไม่ว่าดินทรายโคล

นเลน ที่เป็นช่างเขียนก็วาด
รูปพระโพธิสัตว์ไว้ เพราะฉะนั้นจึงมีรูปพระโพธิสัตว์ก

วนอิมถือตะกร้ามาจนเ ท่ า ทุ ก
วันนี้ ครั้นพวกชาวบ้านแกจึงมานมัสการแล้ว
พระโพธิสัตว์ก็เสด็จกลับคืนยังสถาน
ที่น่ำไฮ้โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็แทรกน้ำลงไปยังสำนักที่ปิศาจ

อาศัยค้นหาอาจารย์ตร ง ไ ป ยั ง
หลังหอ แลไปก็เห็นมีแผ่นศิลาทับอยู่
จึงงัดเปิดแผ่นศิลาออก โป๊ยก่ายก็ย่อตัว
ลงไปให้อาจารย์ขึ้นนั่งบนหลังแล้วก็รีบออกจากสำนักปิ

ศาจแทรกน้ำขึ้นมายังบ้ า น
แกจึง ตั้นเท่งตั้นเชงพี่น้องทั้งสองคนเห็นพระถังซัมจั้ง

ขึ้นมาได้ ต่างคนก็ดีใจคำนับ
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ห้ามท่านแล้วท่านก็ไม่เ

ชื่อ จึงได้เกิดความทุกข์ยา ก
อย่างนี้ เห้งเจียจึงพูดว่า ท่านทั้งหลายอย่าพูดเลยกา

รที่ล่วงไปแล้ว ป่วยการเสีย
เปล่า ข้าพเจ้าจะขอพึ่งท่านชาวบ้านนี้ให้ช่วยหาเรือสั

กลำหนึ่ง เพื่อจะได้ส่งพวก

ข้าพเจ้าข้ามฟาก ต่อนี้ไปทุก ๆ
ปีก็ไม่ต้องเช่นไหว้ด้วยได้กำจัดอ้ายปิศาจเสียแล้ว
ไม่มีความร้ายอะไรอีกต่อไปตั้นเท่งตั้นเซงได้ฟังดังนั้น

ก็ดีใจ จึงพูดว่าอันเรือแพนาว า นั้
น ท่ า น อ ย่ า วิ ต ก เ ล ย
พวกข้าพเจ้าจะจัดแจงเอง ตันเท่งตันเซงจึงป่าวร้อง

ขอแรงพวกชาวบ้านมาช่ ว ย ท ำ
พวกชาวบ้านก็มีศรัทธาทุก ๆ คน บ้างออกกระดาน
บ้างออกถ่อแจวและสิ่งของที่
จะต้องใช้ในเรือนั้น จัดทำกันที่ริมฝั่งออกชุลมุน
ในขณะนั้นได้ยินเสียงร้องเรียกว่า
ท่านเห้งเจียไต้เซีย ไม่ต้องเสียเปลืองของชาวบ้าน
ไว้ธุระข้าพเจ้าจะส่งพระอาจารย์
กับสานุศิษย์ให้ข้ามฟากไปเอง
หมู่คนกำลังทำได้ฟังดังนันต่างก็ตกใจกันทุก ๆ คน
บัดเดี๋ยวแลไปก็เห็นผุดขึ้นมาจากน้ำเป็นเต่าใหญ่ตัวหนึ่

ง เห้งเจียเห็นดังนั้น จับกระ
บองแกว่งกระโดดเข้าไปใกล้พูดว่า
ข้าดูเจ้าก็เป็นสัตว์เดียรัจฉาน ถ้ามึงทำเหมือน
อย่างปิศาจอย่างนั้นกูจะตีมึงให้ตายเดี๋ยวนี้เต่าจึงพูดว่

า ข้าพเจ้าคิดถึงคุณท่าน จ ะ ม า
ส่ ง พ ว ก ท่ า น ใ ห้ ข้ า ม ฟ า ก ท
ำไมท่านจะ
มาตีข้าพเจ้า เห้งเจียถามว่า
เรามีบุญคุณอะไรแก่เจ้า เต่าตอบว่าท่านไต้เซียยัง
ไม่ทราบเรื่องในใต้น้ำนั้นว่าเป็นอย่างไร
อันที่สำนักจุ๊ยง้วนจือเต๋ยนั้น เป็นที่อยู่ของ
ข้าพเจ้ามาแต่เดิม แรกเริ่มก็ต่อ ๆ
กันมาตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตาชวด จนมาถึงข้าพเจ้า
ได้รักษาดูแล ต่อมาเพราะข้าพเจ้ามีสติปัญญา

ก็รักษาถือบวชอยู่ในที่นั้น จึงเปลี่ยน
สร้างสำนักนั้นขึ้นใหม่ ตั้งยี่ห้อว่าจุ๊ยง้วนจือเต๋ยอักษรสี่

ตัว อ้ายปิศาจนั้น เมื่อก่อน
เก้าปีทำคลื่นละลอกใหญ่ซัดเข้ามาจากทะเลมาถึงที่นี้ก็

ทำอำนาจดุร้ายรบข้าพ เ จ้ า
มันฆ่าพวกบริวารของข้าพเจ้าตายเสียหมดสิ้น
ข้าพเจ้าจึงต้องหนีมันไปเที่ยวซุก
ซ่อนอยู่ จนเท่าทุกวันนี้ มาบัดนี้ท่านได้เซียมาถึงนี่ได้ไ

ปเชิญพระโพธิสัตว์มาจั บ
ปิศาจนั้นไป ที่สำนักนั้นก็คืนกลับมาเป็นของข้าพเจ้าอยู่

รักษาไปตามเดิมบริวา ร ข อ ง
ข้ า พ เ จ้ า ก็ ไ ด้ มี ค ว า ม สุ ข
ข้าพเจ้าคิดถึงพระคุณขอ งท่
าน ดุจ ภูเ ขา ให ญ่ ตามเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้า ก
ล่าว มานี้ ท่านจะไม่มีบุญคุณแก่ข้าพเจ้าหรือประก
าร ใด และทั้งชาวบ้านแก่จึงก็ไม่ต้องเซ่นไหว้อีก
ได้รอดชีวิตเด็กชายหญิงก็เพราะเหตุแห่งท่านแปลว่าเ

ป็นคุณทั้งสองฝ่าย
ถ้าดังนี้แล้วจะไม่คิดคุณ ท่ า น ห รื อ เ ห้ ง
เจียได้ฟังดังนั้นก็นึกมีความ ยิ นดี
จึงเก็บกระบองเสียแล้วถามว่า
เจ้ามีน้ำใจจริงดังนั้นหรือ
เต่านั้นตอบว่าพระเดชพระคุณของไต้เซียดุจฟ้าและดิน

ข้าพเจ้าจะพูดเท็จได้ ห รื อ
เห้งเจียว่า แม้เจ้ามีน้ำใจสุจริตกตัญญูอย่าง นั้น จริ
ง จงสาบานให้แก่เราว่า แม้ว่าเจ้าไม่ส่งพระถังซัมจั้
งข้ ามฟากไป
ขอให้ตัวเจ้าละลายเป็ น น้ ำ เ ลื อ ด

ไปั้งสิ้น เต่านั้นก็รับคำประหงกศีรษะหงายหน้ายกศีรษ

ะขึ้นแลดูฟ้ากล่าวคำส า บ า น
เห้งเจียได้ฟังแล้วหัวเราะเรียกว่าเจ้าจงเข้ามานี่
เต่าก็แอบเข้าใกล้ฝั่งแล้วเกยขึ้นบน
บก คนทั้งหลายก็พากันมาดูเต่าใหญ่
ประมาณกว้างสี่วาเศษแต่หลังขาว เห้งเจีย
นิมนต์พระอาจารย์ให้ขึ้นบนหลังเต่าจะได้ข้ามไปพระถั

งซัมจั่งพูดว่า
แต่น้ำแข็งยังพลาดพลั้งจ ม ไ ป
นี่หลังเต่านี้เกรงจะไม่เป็น
ปรกติได้ เต่าจึงพูดว่า พระอาจารย์อย่ามีความวิตกเ

ลยจงวางใจเถิด อันน้ำแข็ง
นั้นสู้ความมั่นคงแข็งแรงของข้าพเจ้าไม่ได้
เห้งเจียจึงบอกอาจารย์ว่า แม้ว่าสัตว์
รู้จักพูดภาษาคนคงจะไม่กลับกลอกจึงให้ซัวเจ๋งจูงม้าม

าเห้งเจียจูงม้าลงที่ห ลั ง เ ต่ า
ยืนอยู่กลางพวกชาวบ้านแกจึงไม่ว่าชายและหญิงเด็กผู้

ใหญ่ มาพร้อมกันนมัสการส่ง
พระถังซัมจั้งฝ่ายเห้งเจียครั้นให้มาลงยืนดีเป็นปรกติแ

ล้ว จึงนิมนต์พระอาจารย์ล ง ยื
น ที่ ถั ด
ต่อม้ามา ให้ซัวเจ้งยืนข้างขวา โป๊ยก่ายยืนซ้าย
เห้งเจียยืนข้างหน้า เห้งเจียกลัว
ว่าเต่าจะทำร้าย จึงแก้สายรัดเอวหนังเสือออกร้อยรู

จมูกเต่าทำสายบังเหีย น เท้า
หนึ่งก็เหยียบบ่าบนหลังเต่า เท้าหนึ่งก็เหยียบบนศีรษะ

เต่า มือหนึ่งจับสายสะพาย
มือหนึ่งจับกระบอง เห้งเจียจึงบอกให้เต่าค่อย ๆ
เดินไป แม้ว่าทำเอียงทีหนึ่งจะตี
ศีรษะทีหนึ่ง เต่าบอกว่าข้าพเจ้าไม่กล้าทำเอียง
ว่าแล้วเต่าก็กางสี่เท้าพายลิ่วไป
บนหลังน้ำ ชาวบ้านแกจึงอยู้ริมฝั่ง
ก็พากันจุดธูปเทียนบนบ่นให้ไปเป็นสุข ต่างก็
นั่งแลดูกว่าจะไม่เห็นตัวจึงได้พากันกลับบ้านพระถังซัม

จั้งขี่เต่าข้ามไปวันห นึ่ ง ก็ ถึ
ง ฝั่ ง ฟ า ก ข้ า ง ต ะ วั น ต ก
ตัวก็ไม่เปียกน้ำดุจ
เดินบนที่แห้ง ครั้นเต่าถึงริมตลิ่งอาจารย์กับศิษย์ก็พากั

นขึ้นบก พระถังซัมจั้งจึง
ขอบคุณเต่าว่า ได้พึ่งท่าน ท่านได้อุตสาห์ข้ามส่งมาถึง

ฝั่งอาตมภาพก็ไม่มีสิ่ ง ใ ด
จะรางวัลให้ จงรออาตมภาพไปอาราธนาพระไตรปิฎ

กธรรมกลับมาแล้ว จะตอบ
แทนสนองพระคุณของท่าน เต่าพูดว่าไม่ต้องลำบากแก่

ท่านอาจารย์ แต่ข้าพเจ้า
ได้ยินว่าเมืองไซทีมีพระพุทธเจ้า
เป็นพระไม่เกิดไม่ตายต่อไปล่วงรู้กาลทั้งอดีตอนาคต
ปัจจุบันสามกาล แต่ข้าพเจ้ารักษาศีลถือบวชมาได้พันส

ามร้อยปีแล้ว อายุยืนตัว
เบาและพูดภาษามนุษย์ได้ แต่ถอดรูปเปลี่ยนแปลงไม่ไ

ด้ ขอท่านอาจารย์ได้โปรด
แม้ไปถึงพระแล้ว ช่วยถามแทนข้าพเจ้าว่า
อีกสักเมื่อไร จะถอดจากรูปเต่าเป็นรูป

มนุษย์ได้ พระถังซัมจั้งก็รับปากว่าเอาเถอะเราจะช่ว

ยทูลถามให้ เต่ายกศีรษะคำ
นับแล้วก็ดำน้ำกลับไป เห้งเจียพยุงอาจารย์ขึ้นแล้วศิษ

ย์กับอาจารย์ก็พากันอ อ ก เ
ดิ น ใ น ฤ ดู นั้ น เ ป็ น ฤ ดู ห น า ว จั ด
ล มพัดกล้า น้ำค้างหมอกลงกลุ้มทั้งป่ า อาจารย์กับ
ศิษย์กำลังเดินมา แลไปข้างหน้าก็เห็นภูเขาใหญ่ขวาง

อยู่ หนทางก็แคบเดินลำบาก
ไม่เรียบราบ พระถังซัมจั่งชักบังเหียนม้าหยุด
เรียกเห้งเจียมาถามว่า ดูข้างหน้า
นั้นมีภูเขาสูงอาตมาวิตกว่าจะมีสิงสาราสัตว์ร้ายดอกก

ระมัง จงเอาใจใส่ช่วยกัน
ระวังให้จงดี เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์จงวางใจเถิ

ด พวกพี่น้องข้าพเจ้าพร้ อ ม
ใ จ
กันจะตั้งจิตตามทางอันชอบธรรม
จะกลัวเกรงอะไรแก่สิงสาราสัตว์ที่ดุร้ายพระถังซัมจั้ง

ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้ น
ก็ค่อยคลายความวิตกตั้งหน้ า
อุ ตส่าห์บุก
น้ำค้างทนหนาวมิได้คิดที่จะท้อถอย
ครั้นข้ามยอดเขาลงมาถึงเชิงเขา พระถังซัม
จั่งแลไปในซอกเขา เห็นมีตึกสามห้องหอสูงตระหง่าน

ดูงดงามสะอาดตา พระถัง
ซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ดีใจ จึงเรียกเห้งเจียมาพูดว่า
อาตมภาพเดินมาวันนี้ทั้งหนาว
ทั้งหิวอกใจให้ระอาอ่อนไม่มีกำลัง

ในซอกเขานั้นเห็นมีตึกบ้านห้องหอเป็นลำดับคง
จะเป็นบ้านคนอยู่ หรือวัดวาอารามเป็นแน่
เห้งเจียลองไปบิณฑบาตบางที่จะได้
บ้างดอกกระมัง จะได้มาฉันพอแก้หิวแล้วจะได้เดินต่อ

ไป เห้งเจียได้ฟังดังนั้น ก็ แ
ล
ไปดูในที่แห่งนั้น ก็เห็นมีขี้เมฆสีร้ายคลุ้มปกอยู่ข้างบน
สลับซับซ้อนกันเป็นกลุ่มๆ
ดังนั้น จึงหันหน้ามาบอกแก่อาจารย์ว่า
ที่ตรงนั้นไม่ใช่ที่ดี หากจะมีสิ่งร้ายสำคัญ
พระถังซัมจั๋งว่าเห็นมีเป็นตึกรามห้องหอดูงดงาม
เหตุใดเห้งเจียจึงว่าที่ไม่ดีเห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า

พระอาจารย์ที่ไหนจะรู้ ไ ด้
หนทางไซทีนั้น ปิศาจยักษ์
ร้ายมักจะบันดาลให้เห็นเป็นตึกรามห้องหอ
ที่ตรงนั้นดูงดงามแต่อากาศร้ายปกคลุม
อยู่ ไม่ควรเราจะเข้าไปเลยพระถังซัมจั๋งว่าจะเข้าไ

ปได้ก็ชอบแล้ว แต่อาตมภาพหิว
นักจะทำอย่างไรดี เห้งเจียว่าแม้อาจารย์หิวโหย
จงนิมนต์ลงจากหลังม้านั่งพักก่อน
ข้าพเจ้าจะไปบิณฑบาตที่อื่นมา
ฉันแล้วจึงค่อยไปพระถังซัมจั๋งก็เชื่อเห้งเจียลงมา
จากหลังม้าอาศัยนั่งยังพื้นราบ
ซัวเจ๋งจึงแก้เอาบาตรส่งให้เห้งเจีย
เห้งเจียรับบาตร
มาแล้วสั่งซัวเจ็งว่า น้องอย่าไปข้างไหน
จงระวังระไวพระอาจารย์ให้มาก ๆ ให้
อาจารย์นังอยู่ตรงนี คอยกว่าเราจะกลับจึงค่อยไป
ซัวเจ๋งได้ฟังเห้งเจียสั่งดังนั้นก็
คอยระวังรักษาอาจารย์ฝ่ายเห้งเจียสั่งแล้วก็ยังไม่วา

งใจดี จึงหันหน้ามาบอกแก่อา
จ า ร ย์ ว่ า ที่ตรงนี้
ร้ายมากดีน้อย พระอาจารย์อย่าได้ออกจากที่นี้ไปเลย

ข้าพเจ้าวิตกกลัวแต่พ ร ะ
อาจารย์จะไม่ยุติอยู่ได้ ข้าพเจ้าจะช่วยทำยันต์คุ้มไว้ใ

ห้ เห้งเจียพูดดังนั้น ก็จับ
กระบองเขียนลงที่แผ่นดินเป็นยันต์วงรอบวงหนึ่ง
เขียนแล้วจึงนิมนต์อาจารย์เข้า
นั่งในกลางวงยันต์ แล้วสั่งโป๊ยก่ายซัวเจ็งให้นั่งเฝ้าอ

ยู่ซ้ายขวา
แล้วเห้งเจียจึงบอก
แก่อาจารย์ว่า อันวงล้อมนี้มั่นคงยิ่งกว่ากำแพงเหล็กห

ากว่าจะมีผีปิศาจยักษ์ ร้ า ย
และสิงสาราสัตว์ที่ดุร้ายก็ไม่อาจสามารถจะเข้ามาใก

ล้ แต่อาจารย์อย่าได้ออก จ
า ก
วงนี้เป็นอันขาด จงนั่งอยู่แต่ในวงนี้ให้สบายพระถังซัม

จั้งฟังเห้งเจียสั่งดัง นั้ น
ก็นั่งอยู่ในวงยันต์มิได้ไปข า ง
ไ หน เห้งเจียเห็น
เรียบร้อยดีแล้วก็ปาฏิหาริย์ไปบิณฑบาตเหาะตรงไปยัง

ทิศอาคเนย์ แลไปก็เห็นมี
ต้นพฤกษาสูงใหญ่ตระหง่านที่ข้างนั้นมีหมู่บ้าน
เห้งเจียก็ลดลงยังพื้นดินเดินไป
พิจารณาดูภูมิบ้านได้ยินเสียงคนเปิดประตูเดินออกมา
เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งมือถือไม้
เท้าเลยหน้าขึ้นบนฟ้าพูดว่า วันนี้ลมหนาวพัดกล้าพรุ่งนี้

ก็จะหยุด พูดยังไม่ทันจะ
สิ้นคำ เห็นสุนัขตัวหนึ่งวิ่งออกมาเหาเห้งเจีย
ตาเฒ่าเห็นสุนัขเห่าจึงหันไปดู เห็น
เห้งเจียยืนถือบาตรอยู่ เห้งเจียจึงร้องบอกตาเฒ่านั้น

ว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของ
พระถังซัมจั้งมีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ให้ไปไซที

อาราธนาพระธรรม บัดนี้มา
ถึงตำบลนี้ท่านอาจารย์หิวโหยขอท่านได้ทำบุญมากน้อย

ตามจะศรัทธาฝ่ายตาเฒ่า
เมื่อได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงบอกว่าอย่าบิณฑบาตเลย ตัว เดิ นท าง
ผิดเสียแล้ว ทางไปไซทีกับจะมาถึงที่นี่ไกลหลายร้อยโ

ยชน์ทำไมจึงไม่ไปทาง ใ
ห ญ่
เห้งเจียพูดว่าก็จริงเหมือนท่านตาพูด
แต่อาจารย์ข้าพเจ้านั่งคอยอยู่ที่ทางใหญ่
ตาเฒ่าพูดว่าเป็นซีบานาสงฆ์ถือทางพระ
ทำไมจึงพูดจาเลอะเทอะอย่างนี้ ที่ว่า
อาจารย์ตัวนั่งอยู่ที่ทางใหญ่
ตัวมาบิณฑบาตหนทางเดินไกลถึงหกเจ็ดวันจึงจะถึง
ถ้ากระนั้นอาจารย์จะมิอดตายหรือ
เห้งเจียว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านตาข้าพเจ้าจาก
อาจารย์มา น้ำร้อนที่รินใส่ถ้วยยังไม่ทันเย็นก็มาถึงนี่
บัดนี้บิณฑบาตได้แล้วกลับ
ไปก็ทันเวลาเพลตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าคนนี้เห็นจ

ะเป็นผีปิศาจยักษ์
พูดดังนั้นแล้วก็หัน
หน้าจะวิ่งกลับเข้าบ้าน เห้งเจียก็วิ่งมายึดไว้ถามว่าจ

ะไปไหน
มีอาหารก็จงรีบเอา
มาทำบุญเถิด ตาเฒ่าบอกว่าข้าไม่ปลงใจศรัทธา
ในบ้านข้าหกเจ็ดปากกินอยู่ด้วย
กันพึ่งเอาข้าวสารใส่หม้อตั้งยังไม่ทันสุกตัวไปที่อื่นก่อน

แล้วจึงค่อยมา เห้งเจียพูด
ว่าโบราณท่านย่อมว่าไปสามบ้านสู้บ้านเดียวไม่ได้
ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นี่กว้าข้าวจะสุก
ก็ได้ ตาเฒ่าเห็นเห้งเจียพูดรีบรัดข้างจะเอาดังนั้นจึง

ยกไม้เท้าขึ้นจะตี
เห้งเจียก็ไม่
สะดุ้งหวาดอะไรยืนนิ่งอยู่ ตาเฒ่าก็ตีศีรษะเห้งเจียเจ็

ดแปดที
เห้งเจียหัวเราะแล้ว
พูดว่าตามแต่ท่านตาจะตีอย่างไรก็ตีเถิด
แม้ตีข้าพเจ้าที่หนึ่งจะคิดเอาข้าวทะนาน
หนึ่งท่านตาจะต้องคิดตวงมาให้ข้าพเจ้า
ตาเฒ่าได้ยินดังนั้นก็ทิ้งไม้เท้าวิ่งหนีเข้า
ไปในบ้านปิดประตูร้องว่ามีผีมาผีมา
คนทั้งบ้านก็พากันตกใจไปทุกคน ก็พากันปิด
ประตูทุก ๆ ประตูเห้งเจียเห็นปิดประตูก็นึกแต่ในใจว่

า ตาเฒ่าคนนี้พูดว่าพึงช
า ว ข้ า ว ใ ส่ ห ม้ อ จ ะ
จริงเท็จก็ไม่รู้ เพราะฉะนันเราจะต้องเข้าไปดูให้รู้แ

น่ คิดดังนันแล้วก็ร่ายพร
ะ ค า ถ า
บังตัวแอบเข้าไปในครัวไฟเห็นในกระทะควันขึ้นร้อน
ๆ ข้าวก็สุกครึ่งกระทะเห้งเจีย

เอาบาตรลงตักทีหนึ่งเต็มแล้วก็ปาฏิหาริย์กลับไปฝ่ายพ

ระถังซัมจังนั่งอยู่ใน ว
ง ยั น ต์ คอยเห้งเจียอยู่เป็นนานก็ยังไม่เห็นมา
จึง
ขยับตัวบ่นว่าอ้ายลูกลิงมันไปบิณฑบาตที่ไหนก็ไม่รู้ป่านนี้

ยังไม่มา โป๊ยก่ายว่าจะ
รู้ว่าเธอไปข้างไหน เที่ยวเล่นตามสบายใจทิ้งให้เรา

ตากน้ำค้างอยู่ดังนี้
พระถังซัม
จังถามว่าทำไมโป๊ยก่ายจึงถูกจำ
โป๊ยก่ายว่าอาจารย์ยังไม่รู้คนโทษถ้ามีโทษเขาเขียน
วงจำไว้ ไม่ให้ไปข้างไหน เธอว่าวงนี้มั่นคงนั่งลอย
ๆ อยู่ดังนี้ หากมีสิงสาราสัตว์
มาจะเอาอะไรคุ้มได้ ถ้าดังนี้ก็ส่งเนื้อให้มันกินเสียง่า

ยๆ ก็แล้วกัน
พระถังซัมจั้ง
ได้ฟังดังนั้นจึงพูดหารือแก่โป๊ยก่ายว่า
ตัวเห็นอย่างไรก็จงคิดดู โป๊ยก่ายพูดว่าความ
เห็นของข้าพเจ้าเห็นว่านั่งอยู่ที่นี้จะหาที่บังลมกันหนาว

ก็ไม่ได้
สู้เดินไปข้างหน้าไม่
ได้บางทีพี่เห้งเจียบิณฑบาตกลับมาทางนั้นจะปะกัน
นั่งคอยอยู่ที่นี่ก็จะเกิดหนาว
มากขึ้นพระถังซัมจั้งได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็คิดเห็นชอ

บไปด้วย
จึงพากันออกจากวง
นั้นแล้วก็ไปทางทิศตะวันตกเดินไปเดินมา
ประเดี๋ยวก็มาถึงที่ห้องหอนั้น มีประตู

ใหญ่อยู่ข้างหน้าก่อทำประดับมีสีต่าง ๆ
ที่ประตูเปิดบานหนึ่งปิดบานหนึ่ง โป๊ยก่าย
ก็จูงม้าเข้ามายังประตู ซัวเจ๋งก็เอาหาบวางลง
พระถังซัมจั้งก็นั่งพักอยู่ที่ประตู
โป๊ยก่ายพูดกับอาจารย์ว่า ที่บ้านนี้เห็นจะเป็นบ้านขุนน

างผู้ใหญ่ดูไม่เห็นมีค น
เห็น
คนจะอยู่ข้างในผิงไฟดอกกระมัง
พระอาจารย์นั่งอยู่นี่กับซัวเจ็งก่อนข้าพเจ้าจะเข้า
ไปดูข้างใน พระถังซัมจังว่าจะเข้าไปก็ดูให้เรียบร้อย

อย่าไปทำให้เสียธรรม
เ นี ย ม
โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้าเข้าใจตั้งแต่ข้าพเจ้าเข้าในทา

งพระทำนุกธรรมเนียมก็
รู้ ม า ก
ไม่เหมือนอย่างพวกฆราวาส พูดดังนั้นแล้วก็เอาคราด

เหล็กเหน็บหลัง
จัดแจงแต่ง
ตัวแล้วก็เดินเข้าไปในประตูพิจารณาดูไปข้างหน้านั้น
เห็นมีตึกหลังหนึ่งสามห้องมี
มู่ลี่แขวนบังห้อยอยู่ดูเงียบสงัดไม่เห็นมีคน
โป๊ยก่ายก็เดินต่อเข้าไปข้างใน ก็เห็น
มีหอสูงประตูหน้าต่างแง้มเปิดครึ่งหนึ่ง
มองขึ้นไปชั้นบนก็เห็นมีม่านแพรสีต่าง ๆ
กั้นอยู่ ประดับประดางามตาแต่เงียบสงัดไม่ได้ยินเสีย

งผู้คน
โป๊ยก่ายนึกแต่ในใจ
ว่าเห็นจะเป็นคนกลัวหนาวนอนยังไม่ตื่นคิดดังนั้นแล้วก็

ตรงขึ้นไปบนหอ เอามือ
ผลักประตูออกดู โป๊ยก่ายแลเห็นกระดูกคนกองอยู่เป็น

กองใหญ่ก็ตกตะลึงล้มล
ง
น้ำตาก็ร่วงเผาะผ็อย แลเข้าไปในม่านเห็นแสงไฟอัน

แจ่ม
โป๊ยก่ายนึกว่าเห็นจะมี
คนเฝ้าจุดธูปเทียน โป๊ยก่ายเดินเข้าไปในม่านก็เห็นมี

โต๊ะตั้งอยู่ตัวหนึ่ง
บนโต๊ะ
นั้นมีเสื้อแพรปักไหมทอง โป๊ยก่ายหยิบขึ้นดูเห็นงามดี
ก็เอาเสื้อตัวนั้นเดินออกมา
จากหอ ออกมายังประตูชั้นนอกพูดแก่อาจารย์ว่า
ในนั้นไม่มีคน เป็นที่เขาบูชาคน
ตาย ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปบนหอพิจารณาดู
ก็เห็นมีแต่กระดูกคนเป็นกองใหญ่ บน
โต๊ะมีเสื้อปักไหมทองอยู่ตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าเอามา
พวกเราเดินทางหนาวมากอาจารย์
จงเปลื้องจีวรออกเอาเสื้อตัวนี้ใส่ชั้นในอุ่นดีกันหนาวไ

ด้พระถังซัมจั้งว่า
ไม่ควรไม่ควร ในสิกขาห้ามปรามสิ่งของอย่างนี้เราจ
ะถือเอา
ไม่ได้จะเป็นโทษ โป๊ยก่ายจงรีบเอาไปวางไว้เสียตา

มเดิม
พวกเรานั่งคอยเห้งเจี ย
มาแล้วจะได้พากันไป โป๊ยก่ายว่าไม่มีคนเห็นจะกลัวอ

ะไร
ใครจะมาโจทก์ว่าเรา

เป็นขโมยได้ พระถังซัมจั้งพูดว่าตัวไม่เคยฟังหรือทำก

ารอยู่ในห้องลับก็จริง
แต่ยัง
มีเจ้ารู้แจ้ง อย่ามักได้สิ่งของที่ไม่บริสุทธิ์
โป๊ยก่ายถึงได้ฟังพระอาจารย์ห้ามปราม
ดังนั้นก็อย่าพึงนึกว่าจะเชื่อฟัง
จึงตอบอาจารย์ว่าแม้ท่านไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าจะ
เอาไว้ใส่กันหนาว รอพี่เห้งเจียบิณฑบาตกลับมาแล้วจึ

งค่อยคืนก็ได้
ซัวเจ๋งพูดว่า
ถ้าดังนั้นก็ให้ข้าพเจ้าใส่กันหนาวตัวหนึ่ง
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็พากันถอดเครื่องของตัว
ออกแล้ว จึงเอาเสื้อปักนั้นแบ่งกันใส่คนละตัว
ครั้นใส่เสร็จแล้วก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร
กำลังยืนอยู่ดีดีก็หกล้มลง โป๊ยก่ายซัวเจ็งครั้นใส่แล้ว
ก็ตรึงมัดมือและเท้าออกแน่น
จะดิ้นรนอย่างไรก็ไม่หลุดไม่ออก
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบมาถอดเสื้อให้
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็ถอดไม่ออกบัดเดี๋ยวก็จับมืองอติดกับอ

ก
พระถังซัมจั้งจึงบ่นว่ า ค น
ทั้งสองไม่เชื่อฟัง โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็ร้องอึกทึกเสียงดัง

ปิศาจครั้นได้ยินเสียง
ร้ อ ง ก็วิ่งออกมามองดูเห็นทั้งส อ
งต้องมัดอยู่แล้ว จึงเรียก
ปิศาจน้อยให้ออกไปเก็บตึกรามห้องหอเหล่านั้น
และจับถังซัมจั้งกับม้าและโป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งเอาเข้ามาในถ้ำ ครั้นแล้วปิศาจใหญ่ก็ขึ้นนั่งบน

แท่นเห็นปิศาจน้อยจับ

ถั ง ซั ม
จั่งเข้ามาคุกเข่าลงกับพื้น ปิศาจจึงถามว่าตัวเป็นสงฆ์

อยู่ที่ไหนมา
ทำไมจึงสามารถ
เวลากลางวันแสก ๆ ลักขโมยเสื้อของเราดังนี้พระถั

งซัมจังร้องไห้แล้วตอ บ ว่ า
อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถัง มีรับสั่งให้อาตมภาพ
ไปอาราธนาพระธรรมยังเมืองไซที
เพราะอาตมภาพมีความหิวโหย จึงให้สานุศิษย์
ใหญ่ไปบิณฑบาตก็ยังหากลับมาไม่
อาตมภาพก็ไม่เชื่อฟังเธอสั่ง จึงเดินมาถึงที่นี่
แอบลมหนาว ก็บังเอิญเจ้าทั้งสองคนนั้นมีความมักได้
เอาเสื้อออกมาใส่กันหนาว
จึงต้องถึงให้ไต้อ๋องจับมา ขอไต้อ๋องได้กรุณาปล่อยอา

ตมภาพไปอาราธนาพระธ ร ร ม
พระเดชพระคุณของไต้อ๋องจะอยู่แก่ข้าพเจ้าชั่วพระจัน

ทร์พระอาทิตย์ไม่มีเว ล า ลื ม ปิ ศ า จ ไ ด้
ฟั ง พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง พู ด
ดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า เราอยู่ตำบลนี้ได้ยินข่าว
เล่าลือกันเนือง ๆ ว่า ถ้าผู้ใดได้กินเนื้อถังซัมจั่งก้อน

หนึ่ง
ผมขาวกลับดำ ฟันหัก
กลับงอก วันนี้ไม่เชิญก็มาเอง
ยังจะหมายให้เราปล่อยอีกหรือ ที่ว่าสานุศิษย์ใหญ่
นั้นชื่อเรียงเสียงไรไปบิณฑบาตตำบลไหน
โป๊ยก่ายได้ฟังปิศาจถามดังนั้น ก็พูดอวด

แก่ปิศาจว่า พี่ข้าพเจ้าคือเมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น
ได้ขึ้นไปบนสวรรค์ ทำสงครามแก่
เทพบุตรนามเรียกว่าซีเทียนไต้เซีย
หรือซึ่งหงอคงก็เรียก ปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ครั่น
คร้าม จึงคิดในใจว่า เราเคยได้ยินเลื่องลือชื่อเสียง

ว่าเธอมีฤทธากล้าหาญ ม า ก บัดนี้
ไม่ได้นัดบังเอิญมาปะกันเข้า คิดดังนั้นแล้วจึงสั่งพวกปิ

ศาจให้มัดถังซัมจั้งไป ขั ง ไ ว้
ก่อน และจับอ้ายทั้งสองนั้นถอดเสื้อออกเสียก่อน
แล้วมัดเอาไปขังไว้แห่งเดียวกัน
คอยจับอ้ายคนใหญ่มาแล้วจึงค่อยชะล้างกินทีเดียวพวก

ปิศาจได้ฟังนายสั่งดัง นั้ น
ก็พากันไปทำตามสั่งทุกประการฝ่ายเห้งเจียครั้นได้ข้า

วเต็มบาตรแล้ว
ก็เหาะกลับมายังที่อาจ า ร ย์ นั่ ง แ ล้ ว ก็ ล
ด
ลงยังพื้นราบ แลไปก็มิเห็นพระอาจารย์กับโป๊ยก่ายแล

ะซัวเจ็งทั้งม้าก็หายไ ป ด้ ว ย
เห็นแต่วงที่เขียนไว้นั้นยังอยู่
จึงหันมองไปทางที่มีตึกห้องหอก็สูญหายไปหมดสิ้น
เห็นแต่โขดเขาหินผาทั้งนั้น เห้งเจียพูดว่าเห็นจะพากั

นไปโดนที่ร้ายเข้าแล้ ว คิดเห็น
ดังนั้นแล้วก็รีบเดินตามทางรอยเท้าม้านั้นไป

เดินไปพักหนึ่งโดยกำลังระเหระหน
ก็ได้ยินเสียงคนพูดกันที่ในโขดเขา
เห้งเจียแลไปเห็นตาเฒ่าคนหนึ่งมือถือกระบอง
ศีรษะมังกรมีเด็กเดินตามหลังตาเฒ่ามาคนหนึ่ง
ทั้งเดินทั้งร้องเพลงข้ามโขดเขามา
เห้งเจียเห็นดังนั้น ก็วางบาตรลงแล้ววิ่งไปสกัดหน้าป

ราศรัยถาม

ตาเฒ่าแลเห็นก็
คำนับตอบแล้วถามว่าท่านจะไปข้างไหน
เห้งเจียตอบว่า พวกข้าพเจ้าทั้งอาจารย์
และศิษย์มาจากเมืองไต้ถัง มาด้วยกันสี่คนส่วนตัวข้าพ

เจ้ามีกิจไปบิณฑบาต ข้าพ
เจ้าสั่งให้คอยอยู่ที่พื้นราบริมโขดเขาทั้งสามคน
ครั้นข้าพเจ้ากลับมาก็ไม่เห็นทั้งสาม
คนและม้า ไม่ทราบว่าจะพากันไปทางใด
ขอถามท่านตาเดินมาได้ปะบ้างหรือไม่
ตาเฒ่าได้ยินถามดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า
ข้าพเจ้าพึ่งเดินมาเห็นคนทั้งสามเดิน
เข้าไปในปากปิศาจยักษ์เสียแล้วเห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึ

งพูดว่า

ขอท่านตาได้กรุณาโปรด ชี้ที่ทางให้ข้า
พเจ้าด้วยเถิด
คือปิศาจยักษ์ร้ายนั้นอยู่ที่ไหน
ข้าพเจ้าจะได้ไปทวงถาม ตาเฒ่าตอบว่า อันนาม
ภูเขานี้เรียกว่า (กิมเต้าซัว)
ข้างหน้าเขามีสำนักถ้ำหนึ่ง ถ้ำนั้นเรียกว่าถ้ำกิมเต้าต้

อง

มีปิศาจตนหนึ่งนามว่าต๊อกกักจูไต้อ๋องมีอำนาจฤทธิ์เดช

กล้าหาญคนทั้งสามเข้า ไ ป
ก็จะสูญชีวิตเสียแล้ว ท่านจะไปตามเห็นจะกินท่านเสีย

อีกคนกระมัง
เห้งเจียพูด
ว่าขอท่านได้ช่วยชี้ให้เถิด
อันจะเป็นตายประการใดจงยกไว้
ข้าพเจ้าจะนิ่งอยู่ที่ไหน
ได้ เห้งเจียจะใคร่เอาข้าวในบาตรให้ตาเฒ่า
จะได้ถือแต่บาตรเปล่าไป ตาเฒ่าเห็น
ดังนั้นก็วางไม้เท้าลง แปลงรูปกลับเป็นรูปเดิมคือพระ

ภูมิก็คุกเข่าลงกับพื้น ค ำ นั บ
แล้วพูดว่าไต้เซียข้าพเจ้าไม่อาจจะปิดบังท่าน
ข้าพเจ้าคือภูมิเจ้าเขานี้ ข้าพเจ้าคอย
ท่ารับไต้เซียอยู่ที่นี่ บาตรข้าวนั้นข้าพเจ้าจะรับไว้
ไต้เซียจะได้เบาตัวไปแก้อาจารย์
ออกแล้ว จึงค่อยเอาข้าวในบาตรนี้ไปถวายให้พระอา

จารย์ฉันเห้งเจียได้ฟั ง ดั ง นั้ น ก็ ต ว า ด
ว่ า อีตาคนนี้จะหาเหตุให้เมื่ ยน หรื ออ ย่า
งไ ร ก็เมื่อ
รู้ว่าเรามาแล้ว ทำไมจึงไม่มาคอยรับก่อนทำซ่อนหัวซ่

อนหางดังนี้
ภูมิเจ้าที่พูดว่า
ไต้เซียใจร้อนข้าพเจ้ามีความเกรงกลัว
เพราะฉะนั้นจึงแปลงรูปเสีย มาบอกให้ไต้
เียรู้ก่อน เห้งเจียพูดว่าถ้ากระนั้นจงรักษาบาตรไว้
คอยเราจะไปปราบปิศาจแล้ว
จึงจะกลับมา ภูมิเจ้าที่ก็รับบาตรไว้

เห้งเจียจึงผูกรัดแต่งตัวแล้วมือถือกระบองเหล็ก
เดินลัดไปทางหน้าเขา เดินไปเห็นแต่หินโขดเกะกะ
เห้งเจียไปยังประตู แลไปก็
เห็นมีประตูหิน นอกประตูมีพวกปิศาจบริวาร
เต้นรำฝึกหัดซักซ้อมเพลงอาวุธหอก
ดาบแหลมหลาวกำลังชุลมุนกันอยู่
เห้งเจียก็เดินตรงเข้าไปร้องตวาดด้วยเสียงอัน
ดังว่า เฮ้ยอ้ายพวกเหล่านี้จงรีบไปบอกแก่นายมึงว่า
กูเป็นสานุศิษย์ของพระถัง
ซัมจั้ง คือซีเทียนไต้เซียหงอคง
ให้รีบเอาอาจารย์เรามาส่งเสียโดยเร็ว พวกเจ้าจะ
ได้รอดชีวิต พวกปิศาจบริวารได้ยินดังนั้น
ก็รีบวิ่งเข้าไปบอกแก่นายโดยเร็วฝ่ายปิศาจเมื่อได้ยิน

ดังนั้น
ก็มีความยินดีแล้วพูดว่า เ ร า เ อ ง ก็ อ ย า
ก ให้ เ ธ อ มา
ตัวเราตั้งแต่จากวิมานก็ยังไม่เคยได้ลองฝีมือแก่ใครเ

ลย
วันนี้เธอมาก็ดีแล้ว จึงเรียก
ให้เอาทวนทองแดงมา พวกบริวารก็ไปแบกเอาทวนม

าวางไว้ให้แล้วสั่งพว ก บ ริ ว า ร
ให้ยกออกนอกประตูปิศาจเดินนำหน้าถือทวนออกไป
พวกบริวารก็พร้อมกันตาม
หลังออกมา ปิศาจครั้นเห็นเห้งเจียแล้ว
จึงร้องถามว่าอ้ายคนไหนชื่อหงอคงเห้งเจียเดินขยับเ

ข้ามาแล้วตอบว่า อ้ายหลานน้อยตาอยู่นี่
เจ้าจงรีบส่งท่าน
อาจารย์มาโดยเร็ว ทั้งสองฝ่ายจะได้ไม่เจ็บช้ำ

แม้ผิดครึ่งคำไม่ถูกธรรมเนียม จะ
ให้ตายไม่มีที่ฝังศพ ปิศาจร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า

มึงช่างตับใหญ่อ้ายลิง จ ะ มี
ฝีมือสักเพียงใดมึงจึงสามารถมาพูดจาอวดอ้างอย่างนี้

อาจารย์ของเจ้าขโมยเ สื้ อ
ของเราไปใส่ บัดนี้เราจับได้จะใคร่เอาต้มกิน
แม้ว่าเจ้ามีฝีมือจงมาลองดูแก่เรา แม้
ว่าเราแพ้เราจะปล่อยอาจารย์ของเจ้าไป
หากไม่ชนะ พวกของเจ้าก็ต้องสิ้นชีวิต
เห้งเจียได้ฟังปิศาจพูดดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
ชะชะอ้ายปิศาจเขาทิ้ง เอ็งไม่ต้อง
พูดจงมาลองกินกระบองดูสักทีหนึ่งหรือ
จะได้รู้รสชาติว่าเป็นประการใด เห้งเจีย
ยกกระบองตีลงไป ปิศาจยกทวนขึ้นรับ
ต่างมีกำลังเข้มแข็งทั้งสองฝ่าย พลิกแพลง
รบกันไปมาได้สามสิบเพลง ยังไม่แพ้ชนะกัน
ปิศาจเห็นเห้งเจียชำนาญในการกระ
บองคล่องแคล่วรวดเร็วว่องไว จะคิดหักไม่ลง
จึงทำเป็นหัวเราะแล้วพูดสรรเสริญ
ว่า อ้ายลิงนี้ดีจริงอาจทำสงครามบนสวรรค์ได้
ปิศาจจึงเอาด้ามทวนลงบนพื้น แล้ว
ร้องให้บริวารเข้าระดมตี พวกปิศาจทั้งหลายก็พากันกุ

มอาวุธเข้าล้อมเห้งเจี ย เห้ง
เจียก็มิได้หวาดหวั่น เห้งเจียเอากระบองขว้างขึ้นไป

บนอากาศร้องให้แปลงก ร ะ บ อ ง
ก็บังเกิดขึ้นเต็มอากาศตกลงมาดังห่าฝน

ปิศาจน้อยเห็นดังนั้นต่างก็ตกใจขวัญหาย
พากันวิ่งกลับเข้าไปในถ้ำ ปิศาจใหญ่เห็นดังนั้นก็ทำเป็

นหัวเราะแล้วพูดว่า อ้ายลิง
อย่ากำเริบให้เกินไป เอ็งจงคอยดูของเราบ้างว่าจะ

เป็นประการใดจึงล้วง ใ น มื อ เ สื้ อ
เอาของวิเศษสิ่งหนึ่งออกมา
มีสัณฐานเป็นรูปวงกลมขว้างขึ้นไปบนอากาศ ร้อง
ให้คล้องก็คล้องเอากระบองของเห้งเจียไปเสียได้
เห้งเจียไม่มีอาวุธก็รีบหนีไป ฝ่าย
ปิศาจมีชัยชนะดังนั้นก็ยกกลับเข้าถ้ำมีความรื่นเริงโดย

เหตุที่ได้ชัยชนะนั้นฝ่ า ย เ ห้ ง เ จี ย เ ว ล
า นั้ น รบกับต๊อกกั๊กปิศาจทานฤ ทธิ์ ต๊อ กกั
กไ ม่ไ หว ทั้งเสีย
กระบองเหล็กไปด้วย เห้งเจียสิ้นอาวุธก็ล่าหนีแอบข้า

งหลังเขากิมเง่ชัวนั่ง ร้ อ ง ไ ห้
ครำครวญถึงอาจารย์ว่าเพราะเหตุร้อนใจกับท่านปรา

รถนาจะให้สำเร็จมรรค ผ ล จึง
ได้อุตสาหะมิได้คิดแก่ชีวิตมาบัดนี้ก็สิ้นอาวุธเสียแล้ว
จะทำประการใดจึงจะแก้
อาจารย์ออกมาได้เล่า เห้งเจียนั่งคร่ำครวญอยู่แต่ผู้เ

ดียวแล้วนึกขึ้นมาได้ว่ า อ้าย
ปิศาจร้ายนี้ มันพูดว่าจำเราได้เมื่ออยู่บนสวรรค์

ชะรอยจะเป็นดาวร้ายบนสวรรค์
จุติลงมาเป็นแน่ จำเราจะขึ้นไปตรวจดูจึงจะดีคิดดังนั้

นแล้วก็เหาะขึ้นไปยัง ชั้ น
ดาวดึงส์เข้าไปข้างในปราสาทเล่งเซียวเต้ยแลเห็นเ

ทพยดาองค์ใหญ่คือหลิน ก๊ า ต
เซียนกงหนึ่ง เค้าเซียงเอี้ยงหนึ่ง
กูวั่งเจ่หนึ่งและซีไต้เซียนก็อยู่พร้อมกันยังหน้า
ปราสาทแลเห็นเห้งเจียเดินเข้ามา
ก็พร้อมกันมาคำนับรับกัน เห้งเจียยกมือขึ้น
คำนับตอบแล้วหมู่เทพยดาผู้ใหญ่จึงถามเห้งเจียว่า
ท่านไต้เซียมามีกิจธุระสิ่งใดหรือเห้งเจียตอบว่า
ข้าพเจ้ามีธุระสำคัญจึงต้องขึ้นมาขอท่านไต้เซียนโปรด

นำความ
กราบทูลด้วย ซีโต้เซียนซื่อได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึงน

ำเห้งเจียเข้าเฝ้า เห้งเจียตาม
ไต้เซียนเข้าไปแลเห็นเง็กเซียงฮ่องเต้ประทับอยู่บนบั

ลลังก์แก้ว ก็ย่อตัวลงทำความ
เคารพแล้ว จึงทูลว่าขอพระองค์ได้ทราบ
ซึ่งข้าพเจ้าป้องกันรักษาพระถังซัมจั้ง
ไปไซทีหนทางก็กันดารไกลมาก
ความร้ายก็มากกว่าความดี แต่กระนั้นก็ไม่ต้อง
พรรณนามา บัดนี้พวกข้าพเจ้าเดินทางมาพบปิศาจร้าย

ออกสกัด
จับเอาพระถัง

ซัมจั้งไปซ่อนไว้ในถ้ำ ข้าพเจ้าเที่ยวค้นหามาถึงยังปร

ะตูถ้ำ
ปิศาจร้ายออกต่อสู้รบ
กัน มันมีฤทธานุภาพมาก เรียกเอากระบองเหล็กของ

ข้าพเจ้าไปได้และปิศา จ นั้ น
พูดว่าจำข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่าจะเป็นห

มู่ดาวบนสวรรค์จุติลง ไ ป เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมากราบทูลให้พระองค์ทรงทราบขอพ

ระองค์ให้ผู้รักษาการ ณ์
ตรวจดู จะเป็นดาวร้ายดวงใดลงไปแน่
ขอให้ยกพลเทพยดาลงไปกำจัดเสียให้สิ้น
สัตว์บาป ข้าพเจ้าจะมีความขอบพระคุณหาที่เปรียบมิไ

ด้ขณะที่เห้งเจียกราบ ทู ล เง็ ก เ ชี ย ง ฮ่
อ ง เ ต้ อ ยู่ นั้ น มีเทพยดาก๊าตเซียนกงอยู่ที่
นั่น
จึงถามเห้งเจียว่า แต่ก่อน ๆ
นั้นดูแข็งแรงทำไมบัดนี้จึงทำอ่อนน้อมเล่า เห้งเจีย
ตอบว่าบัดนี้สิ้นอาวุธแล้วจะแข็งแรงไปอย่างไรได้เล่า

เง็กเชียงฮ่องเต้ได้ท ร ง ฟั ง เ ห้ ง
เจียกราบทูลร้องทุกข์ดังนั้น จึงรับสั่งให้เทพบุตรทั้งสอ

งคือกัวหั้นซีหนึ่งตีเต๋ า ห นึ่ ง ใ ห้

ออกไปตรวจดูให้รอบในชั้นดาวดึงส์ว่าจะมีดาวดวงใด

จุติลงไปบ้าง เทพบุตรทั้งสอง
ได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็ถวายบังคมลารีบออกไปตรวจรอบทั้

งนอกในชั้นดาวดึงส์ก็ ไ ม่ มี
ขาด ดาวประจำก็อยู่คงที่ทุกๆ ดวง
เทพบุตรทั้งสองก็กลับมาเฝ้ากราบทูลว่า ข้าพเจ้า
ทั้งสองได้ไปตรวจตามรับสั่งโดยละเอียด
ก็ไม่มีดาวดวงใดขาดคงพร้อมอยู่ตาม
หน้าที่ทุก ๆ ดาว ขอพระองค์ได้ทรงทราบ
เง็กเซียงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังกัวหั้นซีตีเต๋า
เทพบุตรกราบทูลดังนั้น จึงตรัสแก่เห้งเจียว่าถ้ากระนั้

นก็ให้เห้งเจียเลือกดู ท ห า ร เ อ ก
ที่มีฝีมือเข้มแข็งคุมพลเทพบุตรลงไป
กำจัดจับปิศาจร้ายเสียให้ได้ฝ่ายซีไต้เซียนชื่อเทพบุตร

เมื่อได้ฟังเง็กเซียงฮ่ อ ง เ ต้ รั บ สั่ ง ดั ง
นั้ น จึ ง อ อ ก ม า จ า ก
ปราสาทเล่งเซียวเต้ยบอกแก่เห้งเจียให้ทราบตามรับ

สั่ง
เห้งเจียจึงพูดขึ้นว่า อันทหาร
เทพบุตรนั้นเดิมข้าพเจ้าขึ้นมารบ
ก็ไม่เห็นเทวดาองค์ใดจะดีกว่าข้าพเจ้า ส่วนปิศาจ
มีฝีมือเข้มแข็งทั้งฤทธิ์เดชก็มากที่ไหนจะเอาชัยชนะได้

เทพบุตรเค้าเซียงเอี้ ย ง พู ด

แก่เห้งเจียว่าอันเวลากาลนั้นผิดกัน
มีรับสั่งมาดังนี้แล้วไม่ควรขัดขืนตามแต่พอใจ
ของท่านจะเลือกเอา ควรท่านผู้ใดจะต่อสู้ได้จะได้ยก

ลงไปช่วยปราบปรามเห้ ง เ จี ย พู ด ว่ า
ถ้าดังนั้นท่านช่วยโปรดกราบ ทู ลเ ง็ก เซี ยง
ฮ่อ งเ ต้ใ ห้ท ร งทราบว่า
ข้าพเจ้าจะขอท่านถักทะลีทีอ๋องและโลเฉียท้ายจื้อเพร

าะเธอมีอาวุธหกอย่าง อ า จ
ปราบปิศาจยักษ์มารได้ ท่านทั้งสองนี้ยกพลลงไปบางที

จะจับปิศาจได้เทียนซื่ อ
เทพบุตรได้ฟังดังนั้น ก็นำความเข้าไปกราบทูลเง็กเซี

ยงฮ่องเต้ เง็กเซียงฮ่องเต้ได้
ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้ถักทะลีทีอ๋องกับโลเฉียท้ายจื้

อคุมพลเทพบุตรลงไปช่ ว ย
เห้งเจีย ถักทะลีทีอ๋องครั้นได้ฟังรับสั่งดังนั้น
ก็คำนับลาออกมาจัดแจงเกณฑ์พล
พร้อมกับเห้งเจีย เห้งเจียจึงบอกแก่เทียนซื่อว่า
ข้าพเจ้ายังมีธุระอีกอย่างหนึ่ง อยาก
จะได้พวกรามสูรไปช่วย ถ้าเวลารบกันจะให้รามสูรค

อยอยู่บนอากาศผ่าลงศี ร ษ ะ
ปิศาจให้ตายอย่างนี้จึงดี เทียนซือได้ฟังดังนั้นก็กลับเข้

าไปกราบทูลเง็กเซียง ฮ่ อ ง เ ต้
เง็กเซียงฮองเต้จึงมีรับสั่งให้บอกรามสูรยกมาสมทบ
ครั้นพร้อมเสร็จแล้วก็พากัน
ยกออกจากประตูน้ำทีหมึง ถักทะลีทีอ๋องก็ขับพลมายังเ

ขากิมเง่ชัวรอทัพอยู่บ น
อากาศเห้งเจียพูดวา ท่านทั้งหลายคิดดูว่าท่านผู้ใดจะ

เข้าไปต่อสู้ก่อน ถักทะลีที่อ๋อง
พูดว่า จะต้องให้โลเฉียบุตรข้าพเจ้าเข้าไปรบก่อน
เพราะเธอมีอาวุธวิเศษสำหรับ
ปราบปิศาจ จะต้องให้เธอออกก่อน
เห้งเจียว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะนำท้ายจื้อไป
ร้องท้าทายให้มันออกรบ โลเฉียก็แต่งตัวเรียบร้อยแล้

วพร้อมกับเห้งเจียเดิ น ม า ห น้ า
ถ้ำ แลไปก็เห็นปิดประตูไว้แน่นหนา
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง
ว่า อ้ายปิศาจร้ายมึงจงรีบเปิดประตูส่งอาจารย์ของกู

ออกมาโดยเร็วฝ่ายพวก ปิ ศ า จ ที่ เ ฝ้ า ป
ร ะ ตู ไ ด้ เ ห็ น ดั ง นั้ น
จึงรีบเข้าไปบอกนายว่า บัดนี้เห้งเจีย
พาเด็กหนุ่มที่ไหนมาท้าชวนรบอยู่หน้าประตูถ้ำขอได้อ๋อ

งได้ทราบ ปิศาจต๊อกกั๊กได้
ทราบดังนั้น ก็จับทวนรีบเดินออกมาดู
แลไปเห็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งยืนอยู่ รูปราง

สง่างามปิศาจก็หัวเราะแล้วพูดว่า
นี่เจ้าเป็นบุตรของถักทะลีทีอ๋องคือโลเฉียหรือ
เหตุใดจึงมายังหน้าประตูถ้ำของเราแล้วยังทำฮึกฮักดั

งนี้ โลเฉียพูดว่าเพราะมึงอ้ า ย
มารร้ายคิดทำลายพระถังซัมจั่ง
มีรับสั่งเง็กเซียงฮ่องเต้ให้เรามาจับตัวเจ้า
เจ้ายังไม่
รู้สึกหรือ ต๊อกกั๊กได้ฟังดังนั้นก็โกรธพูดว่า
นี่เจ้าเห็นจะเป็นเห้งเจียไปเชิญมาหรือ
เราคือเป็นตัวมารของพระถังซัมจั้งเจ้าจงเร่งรู้เถิด
จงคิดดูให้ดีเจ้าเป็นทารกเด็กเล็ก
น้อยจะมีฝีมือสักเพียงไร ต๊อกกั๊กพูดดังนั้นแล้วก็ยกทวน

แทงโลเฉีย โลเฉียก็เอา
เกี่ยมวิเศษขึ้นรับไว้ ต่างต่อสู้กันไปมาโดยสามารถเห้

งเจียเห็นดังนั้น จึงเรียกพวก
รามสูร รามสูรก็ขึ้นบนอากาศคอยได้ท่าก็จะผ่าปิศาจ
เห็นโลเฉียกำลังแผลงฤทธิ์
แปลงเป็นสามเศียรหกกรมือถืออาวุธหกอย่าง
เข้าโจมตีปิศาจอยู่ฝ่ายปิศาจเห็นดังนั้น
ก็แปลงเป็นสามเสียรหกกรมือถือทวนหกเล่มยกขึ้นรับ
โลเฉียก็สำแดงวิธีอาวุธหกอย่าง คือเกี่ยมหนึ่ง
ดาบหนึ่ง เชือกวิเศษหนึ่ง กระบอง
วิเศษหนึ่ง จักรไฟหนึ่ง ตะกร้อวิเศษหนึ่ง
ของหกอย่างนี้อาจปราบปิศาจยักษ์ร้าย
ได้ โลเฉียร้องด้วยเสียงอันดังว่าให้แปลง
ของวิเศษหกอย่างก็แปลงออกตั้งหมื่น
แสนดุจเม็ดฝนตกลงมาจากอากาศฟาดฟันปิศาจยักษ์
ปิศาจต๊อกกั๊กแลเห็นดังนั้น

ก็มิได้มีความสะดุ้งหวาดหวัน
จึงชักห่วงวิเศษออกขว้างไปบนอากาศร้องว่าเก็บ
ของ
วิเศษห่วงนั้นก็เก็บของวิเศษเหล่านั้นเข้ามาได้ทั้งสิ้น
ต๊อกกั๊กก็เรียกห่วงกลับคืน
โลเฉียเห็นดังนั้นก็ตกใจล่าหนีกลับมายังที่
ฝ่ายปิศาจได้ชัยชนะก็กลับไปยังถ้ำฝ่ายเทพบุตรรามสูร

ทั้งสอง เห็นโลเฉียล่าหนีกลับม า ก็ ม า บ อ ก
ว่ า เห็นท่านแผลง
ฤทธิ์แผ่อำนาจอยู่ ข้าพเจ้าทั้งสองไม่อาจขว้างขวานล

งไป บัดนี้ปิศาจมันเอาของ
วิเศษไปหมดแล้ว ท่านจะคิดประการใดต่อไป
เห็นจะต้องกลับไปหาท่านแม่ทัพก่อน
พูดกันดังนั้นแล้วก็พร้อมกันทั้งโลเฉียมาหาถักทะลีทีอ๋อง

บอกว่าปิศาจนั้นมันมี
อิทธิฤทธิ์มากจะเอาชัยชนะมันมิได้เห้งเจียว่า
มันมีอานุภาพร้ายแรงที่ห่วงไม่รู้ว่าห่วงนั้นเป็นของวิเศ

ษอย่างไร มัน
โยนขึ้นก็รวบเอาของของเราไว้ได้ทั้งสิ้น
ถักทะลีทีอ๋องได้ฟังดังนั้น จึงพูดว่าถ้า
กระนั้นจะทำอย่างไรจึงจะปราบได้เห้งเจียว่าตามแต่

ท่านทั้งหลายจะคิดอ่า น เ ห ตุ
สำคัญ ที่ห่วง แม้ว่าสิ่งใดมันเรียกเอาไปไม่ได้แล้ว
ก็คงจะจับตัวมันได้ ถักทะลีที

อ๋องพูดว่า สิ่งที่มันจะเรียกไปไม่ได้ก็มีอยู่แต่ไฟกับน้ำ
ด้วยคำโบราณท่านย่อมว่า
ไฟกับน้ำ ไม่มีวิญญาณเห้งเจียพูดว่า
ท่านคิดดังนั้นเห็นจะถูกต้องท่านคอยอยู่ที่นี่ข้าพเจ้าจะรี

บไปบน
สวรรค์ ไปเชิญพระเพลิงมาช่วยปล่อยไฟให้เผาปิศาจ

ยักษ์ บางทีจะพลอยเผาถุง
นันได้ด้วย ลองดูอีกสักครั้งหนึ่ง
บางทีจะเอาของวิเศษของเรากลับคืนได้ ท่านทั้ง
หลายก็จะได้พากันกลับไปสวรรค์
และจะได้แก้พระอาจารย์ให้พ้นภัยได้ โลเฉียได้
ฟังดังนั้นก็มีความยินดีแล้วพูดว่า
ถ้ากระนั้นท่านไต้เซียจงรีบไปรีบมาเห้งเจียก็เหาะ
ขึ้นมาบนอากาศไปยังประตูสวรรค์น่ำทีหมึง
ครั้นถึงก็เดินตัดไปยังตำหนักแพฮวย
เกง ครั้นถึงหน้าตำหนักพระเพลิง (ฮ้วยเต๊กแชกุน)
แลเห็นเห้งเจียมาก็จัดแจง
แต่งตัวออกมารับคำนับ พระเพลิงจึงพูดว่าเมื่อวานนี้ท่

านกัวหั้นซีมาตรวจถึง
ตำหนักนี้ก็ไม่มีผู้ใดจุติลงไปเห้งเจียพูดว่า
ข้าพเจ้าทราบแล้ว บัดนี้ท่านถักทะลีที่อ้อง
กับบุตรชายโลเฉีย
ยกพลเทพยดาลงไปก็ปราชัยพ่ายแพ้
เสียของวิเศษปิศาจเก็บเอาไปหมดสิ้น เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องมาเชิญท่านให้ลงไปช่วย
เพราะปิศาจมันมีห่วงวิเศษอาจเรียก
ของอื่น ๆ ไปได้ทั้งสิ้น ก็หารู้ว่าจะเป็นของวิเศษอะไ

รไม่ ท่านถักทะลีทีอ๋องเห็น ว่ า
ไฟเป็นของเผาสิ่งอื่น ๆ ได้ แต่ที่เรียกไปนั้นไม่ได้
เพราะฉะนั้นจึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญ
ท่านแชกุนลงไปปล่อยไฟเผาปิศาจยักษ์เสียให้สิ้น
จะได้ช่วยพระอาจารย์ข้าพเจ้า
ออกให้พ้นภัยพระเพลิง ครั้นได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็รี

บจัดพวกบริวารไฟพร้อ ม ด้ ว ย เ ห้ ง เ จี ย
ออกจากประตูน้ำทีหมึง เหาะลงมายังเขากิมเง่ซัวครั้

นถึงก็มาพบแก่ท่านแม่ ทั พ ถั ก
ทะลีที่อ๋อง และโลเฉียรามสูรต่างก็คำนับกันแล้ว
ถักทะลีทีอ๋องบอกแก่เห้งเจียว่า
ให้ไปท้าชวนรบล่อปิศาจออกมา
ข้าพเจ้าจะเข้ารบดูก่อน แม้ได้ทีก็ให้ฮ้วยเต๊กแชกุน
ปล่อยไฟออกเผามัน เห้งเจียก็ไปยังประตูถ้ำร้องท้าด้

วยเสียงอันดัง ปิศาจต๊อกกัก
ได้ยินก็พาพวกบริวารถืออาวุธออกมา
เห็นเห้งเจียก็ด่าว่าอ้ายชาติลิง มึงไปหา
กองทัพที่ไหนมาอีกหรือถักทะลีที่อ้อง
ร้องตวาดว่าอ้ายพวกมารร้าย มึงจำกูไม่ได้หรือต๊อกกั๊

กปิศาจ
ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วพูดว่าท่านถักทะลีทีอ๋องจะแ

ก้แค้นให้บุตรชายหรือ และ
จะใคร่ได้เอาอาวุธวิเศษคืนดอกกระมัง

ถักทะลีทีอ๋องตอบว่า ข้อหนึ่งเราจะแก้
แค้นเอาของวิเศษคืน ข้อสองเราจะจับตัวเจ้าแก้พระ

ถังซัมจั้งออก ว่าแล้วก็ยก
ง้าวขึ้นฟัน ปิศาจต๊อกกั๊กก็ยกทวนขึ้นรับ
รบกันด้วยกำลังอันเข้มแข็ง ต่อสู้กันอยู่
ที่หน้าถ้ำ เห้งเจียจึงร้องให้ฮ้วยเต๊กแซกุนปล่อยไฟพว

กพระเพลิงก็จัดไฟพร้อ มกันฝ่ายถักทะลีที่อ๋องกำลังรบเ
ห็นปิศาจชักถุงออกถักทะลี ที่อ้ อง ถอ ยก ระ โดดห นี
พวกอัคคีอยู่บนยอดภูเขาสูงก็ปล่อยไฟลงมาเผาปิศาจ
ต๊อกกักปิศาจแลเห็นไฟลุก
โหมมาก็มิได้มีความหวั่นหวาดมือก็หยิบเอาถุงขว้างไป

บนอากาศเสียงเปรี้ยง ไฟ
ต่าง ๆ เหล่านั้นถุงก็หอบเอาไปทั้งสิ้น
ปิศาจมีชัยชนะแล้วก็กลับเข้าไปยังถ้ำฝ่ายอ้วยเต๊กแซกุ

นเมื่อปล่อยไฟไปก็หาท ำอะไรแก่ปิศาจได้ไม่ จึงพาพวกพ้อง
บริวารกลับมาพร้อมกันอยู่ที่ยอดเขากิมเง่ซัว
ถักทะลีทีอ็องจึงพูดแก่เห้งเจียว่า บัดนี้
เราก็เสียทีมันรวบเอาไฟไปได้แล้วเราจะทำประการ

ใดดี เห้งเจียพูดว่าจะมาคร่ ำ
ครวญวิตกทำไม เสียไฟไปแล้วก็จะต้องเอาน้ำมาทำล

ายให้จงได้ ท่านทั้งหลายจง
พักคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ก่อน
ข้าพเจ้าจะไปเชิญจุ๊ยเต๊กแซกุนมาทำน้ำท่วม มันจึง
จะเอาชัยชนะได้ สิ่งของที่เราเสียคงจะได้คืน
ว่าแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นบนเวหาตรง
ไปยังประตูสวรรค์ปักทีหมึงทิศอุดร
เข้าไปในตำหนักเจี้ยวห้าวเกงฝ่ายจุ๊ยเต๊กแซกุนเห็นเ

ห้งเจียเดินเข้ามา ก็ออกเชิญเข้ามาข้างในนั่
ง ที่ อั น ส ม ควร
แล้ว จุ๊ยเต๊กแซกุนพูดว่าวันก่อนท่านกัวหั้นซีมาตรวจวิต

กในพวกข้าพเจ้านี้ว่า จ ะ จุ ติ
ลงไปบ้าง ท่านมิได้ไปตรวจในท้องพระมหาสมุทร
จะเป็นปิศาจยักษ์ร้ายอะไรที่ไหน
เห้งเจียพูดว่าอันปิศาจนั้นก็หาใช่อยู่ในท้องพระมหาสมุ

ทรไม่ ข้าพเจ้าได้ไปเชิญฮ้วย
เต๊กแซกุนลงไปช่วยปล่อยไฟเผามัน
มันก็เอาถุงขว้างขึ้นเรียกไฟเข้าถุงไปสิ้น ข้าพ
เจ้าคิดว่าของสิ่งที่ไม่กลัวไฟคงจะแพ้น้ำ
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ามาเชิญท่านลงไปปล่อย
น้ำท่วมปิศาจให้ตาย ช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าออกให้พ้นภั

ยจุ๊ยเต๊กแซกุน ได้ฟังดังนั้นก็รีบรวมบริ ว า ร
น้ำ พ ร้ อ ม เ ส ร็จแล้ว ก็ออกจากตำหนัก
พร้อมด้วยเห้งเจียเหาะไปยังเขากิมเง่ซัว
เห้งเจียถามจุ๊ยเต๊กแซกุนว่าท่านจะเอาอะไร
ใส่น้ำ จุ๊ยเต๊กแซกุนจึงล้วงเอาขวดเล็กออกจากมือเสื้

อขวดหนึ่ง แล้วบอกว่านี่แหละ
ข้าพเจ้าใส่น้ำ เห้งเจียถามว่าขวดเล็ก ๆ
เท่านี้จะใส่น่ำได้สักเท่าใด จุ้ยเต็กแซกุๆ
ตอบว่านำในลำแม่นำอึงฮ้อนันจะใส่ครึงลำแม่นำ
ถ้าเต็มขวดก็หมดทังแม่นำเห้ง
เจียได้ฟังดังนั้นก็ดีใจพูดว่าครึ่งขวดก็ดีแล้วฝ่ายจุ๊ยเต๊ก

แซกุนออกจากสวรรค์ ก็เอาขวดวิเศษตักน้ำใน
ลำแม่น้ำอึงฮ้อครึ่ง
ขวดแล้วก็ตามเห้งเจียมา ครั้นถึงเขากิมเง่ซัวก็เข้าค

ำนับถักทะลีทีอ๋องหมู่ เทพยดา
ก็เล่าการที่รบสู้ให้จุ๊ยเต๊กแซกุนฟังทุกประการ
เห้งเจียพูดว่าอย่าพูดให้ข้าไปขอท่าน
ได้ตามข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะเรียกพวกปิศาจให้เปิด

ประตูท่านไม่ต้องรอให้ มันออก
แม้เห็นมันเปิดประตูจงเทน้ำกรอกเข้าไปในถ้ำให้ท่วม

ทั้งถ้ำ มันตายหมดแล้วข้าพเจ้า
จะได้รับอาจารย์ออกต่อภายหลัง
จุ๊ยเต๊กแซกุนกับเห้งเจียก็พร้อมกันไปที่หน้าถ้ำ
เห้งเจียเรียกว่า อ้ายพวกมารร้ายมึงเร่งเปิดประตูอ

อกมาต๊อกกักได้ยินดัง นั้นก็หยิบถุง
วิเศษกระโดดออกมา เปิดประตู
จุ๊ยเต๊กแซกุนก็เอา

ขวดน้ำวิเศษเทกรอกเข้าไปในถ้ำ
น้ำก็ไหลอู้เข้าไปต๊อกกั๊กเห็นดังนั้น ก็เอาถุงสอง
ตรงสายน้ำ ๆ ก็ไหลย้อนกลับออกไปปากถ้ำ
เห้งเจียจุ๊ยเต๊กแซกุนเห็นดังนั้นก็ตกใจ
กระโดดถอยหนีขึ้นยอดเขา ฝ่ายถักทะลีทีอ๋องกับหมู่เท

วดาก็เหาะขึ้นกลางอา ก า ศ
คอยดูเห็นน้ำไหลเป็นคลื่นละลอกขัดออกฉาดฉาน
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ร้องว่าไม่
เป็นการ น้ำท่วมไร่นาชาวบ้านเสียไปหมด
ปิศาจก็สบายอยู่ไม่ร้อนใจไม่รู้ที่ว่าจะทำ
ประการใดได้ จึงบอกจุ๊ยเต๊กแซกุนให้เรียกน้ำกลับคืน

จุ๊ยเต๊กแซกุนว่าข้าพเ จ้ า ท ำ
ได้แต่ปล่อยจะเรียกคืนกลับทำไม่ได้ (คำบุราณ
ว่านำเทแล้วกลับคืนเข้าไม่ได้) อัน
เขานันแม้จะสูงถ้าน้ำท่วมเขาขึ้นเขานันก็ดำลง
สักประเดียวน้ำก็ไหลลงคลองหมด
แลเห็นที่หน้าถ้ำมีปิศาจกระโดดโลดเต้นตบมือเยาะเย้

ย ถักทะลีที่อ๋องพูดว่าน ำ ก็ ไม่
เข้าไปในถ้ำได้เสียเวลาเปล่า ๆ ไม่เป็นผล
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ละอายแก่ใจ กำ
หมัดวิ่งมาร้องว่าอ้ายมารร้ายมึงอย่าหนีกูกูจะตีมึงให้ต

ายปิศาจบริวารเหล่านั้ น ก็ พ า กั น วิ่
ง ห นี เ ข้ า ถ้ ำ ไปบอกแก่ต๊อกก๊กว่าอ้าย
ลิง มัน ไล่ ตี
มาอีกแล้ว ต๊อกกักได้ยินดังนั้นก็ฉวยทวนวิ่งออกมาตวา

ดเสียงอันดังว่า อ้ายนี่มึง
แพ้หลายครั้งแล้วยังจะเอาชีวิตมาทำลายเสียอีกหรือ
เห้งเจียว่าอ้ายลูกน้อยมึงอย่า
พูดโอหังมึงจงมากินหมัดตาสักทีหนึ่งเถิด
ต๊อกกั๊กได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
อ้ายลิงมันอุตสาห์มาต่อสู้มันมือเปล่ากำหมัดมวยใหญ่เส

มอเมล็ดชมพู่ทำไมมันจึ ง
มาอวดเก่ง พูดดังนั้นแล้วก็ร้องว่าเราจะวางทวนเสีย

เอามือเปล่า ลองเล่นมวยกับ
เจ้าสักพักหนึ่งให้เห็นฝีมือว่าแล้วก็วางทวนมือก็ถกกาง

เกงขึ้นผูกเชือกเอวแน่ น ดี แ ล้ ว
ก็ออกท่าตรงเข้ามายกกำหมัดขึ้นดุจลูกตุ้มเหล็ก
เห้งเจียก็ขยับท่าคอยระวังพอได้
ทีก็เข้าประจัญบานต่างออกกำลังโดยเข้มแข็งด้วยกันทั้

งสองฝ่าย ฝ่ายถักทะลีทีอ๋อง
โลเฉียหมู่เทพยดาอยู่บนยอดเขา
แลเห็นก็ลงมาจะเข้าช่วยเห้งเจียฝ่ายพวกปิศาจต่างก็

ถือทวนหอกดาบอาวุธต่ า ง ๆ
เต้นรำโห่ร้องตีกลองม้า ล่อ
กึกก้องสนั่นหวั่นไหว พากันเข้าล้อมเห้งเจีย
เห้งเจียเห็นไม่ได้ท่าก็ถอนขนออกกำ
มือหนึ่ง ขว้างไปบนอากาศร้องว่าแปลงก็แปลงเป็นลิง

น้อยห้าหกสิบตัว ตรูกันเข้า
ล้อมจับต๊อกก๊กบ้างเข้าจับแข้งจับขากอดบั้นเอวบ้างก็ค

วักลูกตา ปิศาจตกใจจึงควัก
ถุงวิเศษออก เห้งเจียถักทะลีทีอ๋องกับเทวดาทั้งหลาย

เห็นปิศาจชักเอาถุงวิ เ ศ ษ อ อ ก
ก็พากันล่าถอยหนีออกขึ้นภูเขา
ปิศาจขว้างถุงวิเศษไปเสียงเปลี้ยงก็รวบเก็บลิง
แปลงนั้นเข้าถุงทั้งสิ้น ปิศาจมีชัยชนะแล้วก็พาบริวารเ

ข้าถ้ำปิดประตูฝ่ายเห้ ง เ จี ย ถั ก ท
ะ ลี อ๋ อ ง กั บ เ ท ว ด า ทั้ ง ห ล
ายนั่งปรึกษากันว่า อ้ายปิศาจมารร้าย
มันมีฤทธิ์ที่ถุงนั้นยากที่จะกำจัดได้
ฮ้วยเต๊กกับจุ๊ยเต็กพูดว่า ถ้าได้ถุงวิเศษมาแล้ว
จึงจะปราบลงไปได้ เห้งเจียพูดว่า
ทำอย่างไรจึงได้ถุงวิเศษของมันเล่า นอกจาก
จะขโมยเป็นไม่ได้ เทพบุตรทั้งหลายพูดว่า
นอกจากท่านเห้งเจียก็ไม่เห็นใครผู้ใด
จะเอาได้ เมื่อครั้งก่อนลักชมพู่ลักยาไม่มีผู้ใดเสมอ
มาวันนี้จะต้องลักถุงวิเศษ
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าท่านทั้งหลายช่างพูด
ถ้ากระนั้นรอให้ข้าพเจ้าไปแอบดู
ลาดเลาก่อนจึงจะดี เห้งเจียพูดแล้วก็กระโดดลงจาก

เขาเดินมาถึงหน้าถ้ำ ก็แปลง
เป็นแมลงวันหัวเขียวตัวน้อยบินเบา ๆ เข้าไปในถ้ำ
แลไปก็เห็นหมู่ปิศาจนั่งอยู่ทั้ง

สองข้าง ปิศาจต๊อกกั๊กไต้อ๋องนั่งอยู่หัวโต๊ะ
บนโต๊ะก็ตั้งเรี่ยรายล้วนเนื้อสัตว์ต่าง ๆ
เนื้งง เนื้อสัตว์ เนื้อกวาง ปิศาจนั่งกินตามสบาย
เห้งเจียลงยังพื้นแปลงเป็นตัว
เหาน้อย ค่อยคลานเลียบเคียงเข้าข้างโต๊ะสอดนัยน์ต

าด้อมมองหา ก็มิได้เห็นถุง
วิเศษ ค่อย ๆ คลานเลยไปข้างหลังโต๊ะแลขึ้นไป่บนร

าวก็เห็นแขวนอยู่ มังกรไฟ
ม้าไฟและกระบองเหล็กเห้งเจียแลเห็นแล้วก็อดใจไม่

ได้ก็ลืมนึกแปลงรูปเดิ ม ก ร ะ โ ด ด
ขึ้นกระชากกระบองลงมาได้ก็แกว่งกวัดตีขนาบออกมา

ฝ่ายปิศาจตกใจด้วยไม่ ทั น รู้ ตั ว
รอรับไม่อยู่เห้งเจียก็ออกมาจากถ้ำไ ด้ ก็เดิน
ขึ้นบนยอดเขา บอกแก่ถักทะลีทีอ๋องและเทวดาทั้งหลา

ยว่า ข้าพเจ้าเอากระบอง
มาได้แล้ว ถักทะลีทีอ๋องถามว่าเข้าไปในถ้ำเห็นเป็นอ

ย่างไรบ้างเห้งเจียก็ เ ล่ า ใ ห้ ถั ก
ทะลีทีอ๋องฟังทุกประการ ในทันใดนั้นได้ยินเสียงกลอง

และม้าล่อหวั่นไหว แลไป
เห็นพวกปิศาจต๊อกกักคุมพวกบริวารไล่ตามเห้งเจีย

เห้งเจียแลเห็นก็แกว่งกระบอง
ตรงมาสกัดหน้าร้องถามว่าอ้ายมารร้าย
มึงจะไปข้างไหน ปิศาจตอบว่าอ้ายขโมย
มึงชั่งไม่มีความอาย กลางวันแสก ๆ
ก็มาปล้นเอาของกูมา เห้งเจียด่าว่าอ้ายชาติ
ปิศาจมารร้าย มึงทำเล่ห์กลเอาของกูไป
ของสิ่งใดว่าเป็นของมึงที่กูได้เอามา ว่า
แล้วเห้งเจียก็ยกกระบองขึ้นตี
ปิศาจยกทวนขึ้นรับปัดป้อง ต่อสู้กันประมาณสาม
ชั่วโมงไม่แพ้ไม่ชนะกัน ตะวันก็จวนจะค่ำปิศาจล่าถอย

เข้าถ้ำปิดประตู เห้งเจียก็
แบกเอากระบองกลับมาบอกแก่ถักทะลีทีอ๋องและเทพย

ดาว่า ปิศาจถูกฝีมือข้าพเจ้า
รบวันนี้มันระอาอ่อนลงมาก ท่านทั้งหลายอย่าเป็นทุกข์

รอข้าพเจ้าจะเข้าไปดู ใ น
ถ้ำมัน จะค้นหาถุงนั้น แม้ว่าได้ท่วงทีก็จะลักมาการที่จ

ะจับตัวก็คงจะสำเร็จ สิ่ง
ของวิเศษที่มันเอาไปไว้ ก็จะได้กลับคืนมาให้แก่ท่านทั้

งหลายกลับไปสวรรค์โล เ ฉ ี ย จึ ง
ห้ า ม ว่ า เ ว ล า นี้ ก็ จ ว น ค่ ำ
แล้วพรุ่งนี้จึงค่อยไปเถิ ด
เหงเจียพูดว่าท้ายจื้อ
ยังไม่เข้าใจ อันธรรมดาขโมยนั้นกลางวันหาสู้จะถนัด

ไม่ กลางคืนจึงจะทำได้ตาม
สบาย พูดดังนั้นแล้วก็หัวเราะเอากระบองเหน็บซ่อนแ

ล้วก็ลงจากยอดเขาตรง ม า ยั ง
ประตูถ้ำ แปลงเป็นตัวเล็นน้อยกระโดดมุดเข้าไปในป

ระตูถ้ำ ไปเกาะจับอยู่ที่ฝา
ผนังคอยดูลาดเลา แลเห็นตามไฟสว่างไสว
เห้งเจียคอยพิศดูโดยละเอียด เห็น
พวกปิศาจน้อยกำลังเลี้ยงกันอยู่วุ่นวาย
ทั้งเหล้าทั้งเนื้อสัตว์กินเล่นตามสบายใจ
ประมาณครู่ใหญ่ก็เก็บเลิก ต่างก็จัดหาที่นอน
เวลานั้นได้สองยามเศษ เห้งเจียก็
ออกจากที่คลานไปข้างชั้นใน ได้ยินเสียงปิศาจต๊อกกัก

สั่งพวกบริวารให้ผลัด กั น
คอยระวังระไว จะนอนก็ให้อุตสาห์ตื่นลุกขึ้นบ้าง
บางทีเห้งเจียจะแปลงตัวแอบ
เข้ามาขโมยของ พวกเจ้าจงเอาระฆังมาสันนั่งยามเ

ห้งเจียเห็นแล้วก็เลย ก ร ะ โ ด ด
คลานเข้าห้องใน เห็นมีเตียงหินโต๊ะหินมีเครื่องตั้งแต่

งเรียงรายและนางไม้ปิ ศ า จ
เข้าคอยปฏิบัติรักษาต๊อกกักอยู่
เห้งเจียแลไปเห็นต๊อกกักถอดเสื้อถอดเครื่องแต่ง
ตัวออกแล้ว ขึ้นนอนบนเตียงศิลา
ที่แขนสวมห่วงเหล็กดูคล้ายพวงร้อยลูกประคา

ปีศาจก็ไม่ถอดออกจากแขน กลับรูดขึ้นแน่นแล้วก็หลับ
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็แปลง
เป็นตัวไรน้อย กระโดดขึ้นบนเตียงศิลา
มุดแอบอยู่ในผ้าห่มนอน คลานมาใกล้ที่
หวงวิเศษนั้น ขยิกกัดทีหนึ่งฝ่ายปิศาจพลิกตัวด่าว่าอ้าย

พวกเล็ก ๆ มันไม่ปัดกวาดที่นอนทิ้
ง ไ ว้ ใ ห้ ตั ว อ ะ ไ ร
มันติดอยู่กัดกูดังนี้ พูดดังนั้นแล้วก็เอามือรูดห่วงนั้นขึ้นแ

ล้วก็นอนลงอย่างเดิม เห้ง
เจียก็กลับคลานเข้าที่ห่วงกัดอีกที่หนึ่ง
ปิศาจก็นอนนิ่งเฉยไม่ธุระ เห้งเจียเห็นท่า
จะขโมยไม่ได้ก็กลับกระโดดลงจากเตียงแปลงกลับเป็

นตัวเล็นไปอย่างเดิมค ล า น
ออกจากห้องเข้าไปข้างหลัง ก็ได้ยินเสียงมังกรร้องม้

าร้องออกอีกทึก ประตูชั้นใน
ใส่กุญแจไว้แน่นหนามังกรไฟม้าไฟขังอยู่ในนั้น
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็แปลงกลับเป็น
รูปเดิม เดินเข้ามายังหน้าประตู
รายคาถาสะเดาะกุญแจหลุดถอนเปิดออกแล้ว
เห้งเจียก็เข้าไปในห้องที่ไว้สิ่งของวิเศษไฟส่องแสงส

ว่างดุจกลางวัน แลเห็นทั่วไปที่
แขวนที่พิงอยู่ตามฝาเป็นเครื่องอาวุธต่าง ๆ
คือเป็นของโลเฉียและศรไฟธนูไฟเป็น
ของของจุ๊ยเต็กแชกุนและฮ้วยเต๊กแชกุน

เห้งเจียเห็นแล้วแลไปเห็นมีแท่นศิลาบนนั้น
มีถาดตั้งอยู่ถาดหนึ่ง ในนั้นมีขนสักกกำมือหนึ่งเห้งเจีย

เห็นดังนั้นก็ดีใจ หยิบขึ้นเป่า
ทีหนึ่งร้องให้แปลงก็แปลงเป็นวานรน้อยสี่ห้าสิบ
เห้งเจียก็สั่งให้เก็บเอาอาวุธเหล่า
นั้นไป วานรน้อยก็พากันเก็บเอาไปหมดสิ้น
เห้งเจียกระโดดขึ้นหลังมังกรไฟแล้ว
ก็ปล่อยไฟตั้งแต่ในถ้ำตลอดออกมาจนปากถ้ำ
ก็ได้ยินไฟลุกในถ้ำดุจพายุใหญ่ลุก
ไหม้โพลงแดงไปทั้งถ้ำ พวกปิศาจต่างตกใจลุกขึ้นร้อง

ไห้เสียงอีกทึก ต่างเอาตัวรอด
วิ่งหนีไฟ ไม่มีทางออกถูกไฟเผาล้มตายไปประมาณครึ่

งหนึ่ง เห้งเจียก็กลับมาหา
ถักทะลีทีอ๋องเวลานั้นสามยามเศษฝ่ายถักทะลีทีอ๋องกับ

เทวดาทั้งหลายอยู่บนย อ ด เ ข
า แ ล ล ง ไ ป ที่ ห น้ า ถ้ ำ ปิ ศ า จ เห็น
ไฟลุกออกสว่างฟ้าก็พากันจะลงไป
ก็พอแลเห็นเห้งเจียขี่มังกรไฟขับพวกลิงน้อย
กลับมา ครั้นถึงก็ร้องเรียกเสียงดังว่าท่านทั้งหลายจง

มารับเครื่องอาวุธเถิ ด แล้ว
เห้งเจียก็เรียกขนแปลงเหล่านั้นกลับคืนเข้าตัว
โลเฉียท้ายจื๊อก็เก็บเอาเครื่องมือของ
ตัว ฮ้วยเต๊กแชกุนก็เก็บเอาเครื่องไฟและมังกรไฟแล้

ว ต่างก็ได้เครื่องมือกลั บ คื น
ทุ ก
คนมีความรื่นเริง สรรเสริญเห้งเจียว่าท่านมีฝีมือดีมา

ก ข้าพเจ้าทั้งหลายสู้ไม่ ไ ด้ ฝ่
า ย ต๊ อ ก กั๊ ก อ ยู่ ใ น ถ้ ำ ก ำ ลั ง ห
ลับได้ยินเสียงไฟลุกก็ตกใ จ
รีบเปิดประตูห้องสอง
มือจับห่วงวิเศษขึ้นบังซ้ายบังขวาที่ไหนมีไฟลามลุกก็เอ

าห่วงวิเศษส่งไปไฟก็ดั บ ส ง บ
ลงทันทีทั้งสิ้น ต๊อกกั๊กก็รีบไปช่วยพวกบริวาร
ตรวจดูที่ถูกไฟตายเสียครึ่งหนึ่งและ
ค้นดูเครื่องอาวุธวิเศษที่ได้มาก็หายไปทั้งสิ้น
แล้วเดินเลยไปข้างในดูโป๊ยก่ายซัวเจ้ง
ถังซัมจั้งก็ยังอยู่พร้อม ม้าและเข้าของก็อยู่พร้อมต๊อกกั๊

กคิดขึ้นมาก็แค้นใจพูด ว่ า
อันไฟนี้ไม่ใช่ผู้ใดเลยอ้ายเห้งเจียเป็นแน่
เมื่อเวลาข้าลงนอนไม่มีความสุข ชะรอย
อ้ายลิงมันแปลงมาจะขโมยของวิเศษของเรา
มันจะเห็นท่าว่าจะเอาไม่ได้แล้ว มัน
จึงได้ลักเอาของเหล่านั้นไปจึงได้ปล่อยมังกรไฟให้เผ

าอย่างนี้ มันคิดจะใคร่เผาเรา
ให้ตาย แม้อ้ายชาติลิงจะคิดกลอุบายประการใดก็คงป่

วยการเปล่า มันมิได้รู้ว่า

ของวิเศษของเรานั้น ลงน้ำก็ไม่จมเผาไฟก็ไม่ไหม้
แม้ว่ากูจับอ้ายลิงนี้ได้ก็จะสับ
พันให้สาแก่ใจกู พูดคร่ำครวญสักครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงไ

ก่ขันจวนจะแจ้งฝ่ายพว ก เ ท
พ บุ ต ร บ น ย อ ด เ ข า
โลเฉียครั้นได้อาวุธกลับ คืน แล้ วจึ งพู ดแ
ก่เ ห้ง เจี ย
ว่า สว่างแล้วพวกเราพากันลงไปกำจัดปีศาจโดยเร็ว

ในเวลากำลังตกใจอยู่ ฉ ะ นี้
และ
ให้ฮ้วยเต๊กแชกุนเอาไฟปล่อยเผาช่วยเป็นกำลังท่านเ

ห้งเจียจงไปรบกับปิศา จ บ า
ง ที่
ครั้งนี้จะจับตัวได้ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าเห็นกา

รจะสำเร็จได้ พูดดังนั้นแล้ว
ต่างก็จัดแจงแต่งตัวพร้อม เห้งเจียออกหน้าโลเฉียกับ

เทพบุตรและถักทะลีที่ อ๋ อ ง ก็
ยกพลหนุนตามไป ครั้นถึงหน้าถ้ำแลไปเห็นบานประตูถ้

ำทั้งสองบานถูกไฟไหม้ เ ป็ น
เถ้าไปทั้งสิ้น ในประตูนั้นเห็นพวกปิศาจบริวารสองสา

มปิศาจกำลังเก็บกวาด ขี้ เถ้า
อยู่ เห้งเจียร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่าอ้ายปิศาจมึง

จงออกมารบกับกูให้เห็ น ฝี มือ
กันว่าผู้ใดจะดีกว่ากัน จนถึงแพ้ชนะในครั้งนี้ปิศาจบริว

ารได้ยินเสียงตวาดดัง นั้ น
แ ล ไ ป เ ห็ น เ ห้ ง เ จี ย ก็ ทิ้ ง ไ ม้ ก
ว าดวิ่งเข้าไปบอก
ต๊อกกักว่าได้อ๋องอ้ายลิงมาอีกแล้ว
ต๊อกกักได้ยินดังนั้นก็ตกใจ มือจับทวนกระโดด
ลงจากแท่นเดินออกมายังประตูถ้ำแลเห็นเห้งเจียยืนอ

ยู่ จึงร้องด่าว่าอ้ายผู้ร้า ย ป
ล้ น
เผาเรือนเก็บทรัพย์มึงจะมีฝีมือสักเท่าใดก็จงมารบสู้กั

นจนถึงแพ้ชนะอย่าหนี ว่าแล้ว
ก็ยกทวนแทงไปหวังให้ถูกเห้งเจีย
เห้งเจียก็ยกกระบองขึ้นรับปัดป้องไว้รบกันอยู่
ช้านานหลายเพลงฝ่ายโลเฉียถักทะลีทีอ้องและเทพบุต

รทั้งหลาย
ก็ช่วยกันเข้าระดมรบฮั ว ย เ ต๊ ก
แซกุนก็ปล่อยไฟ พวกรามสูรก็ขว้างขวานฟ้าผ่าลงมา
ถักทะลี่ที่อ๋องถือง้าวเข้าช่วย
เห้งเจียรบ โลเฉียเอาอาวุธวิเศษหกอย่างเข้าระดม

รบ หมู่เทพยดาต่างแผลงฤ ท
ธิ์
เข้าระดมพร้อมกันทุก ๆ คน แต่ปิศาจก็มิได้สะดุ้งหวา

ดหวั่น หัวเราะแล้วมือก็ล้วง
เอาห่วงวิเศษออกจากมือเสื้อขว้างไปร้องว่าให้เก็บ
ห่วงวิเศษก็เอาอาวุธเหล่านั้น
และกระบองเหล็กของเห้งเจียไปได้ทั้งสิ้นฝ่ายปิศาจต๊

อกกั๊กเมื่อมีชัยชนะแล้ ว ก็
พ า บ ริ ว า ร ปิ ศ า จ ก ลั บ เ ข้ า ถ้ ำ
สั่ ง บริวารให้เอา
ศิลาก้อนซ้อนทำปิดแทนประตูถ้ำขึ้นใหม่
และจัดทำห้องหับให้เรียบร้อยดีแล้ว จะให้
เอาพระถังซัมจั้งโป๊ยก่ายซัวเจ๋งมาฆ่าบวงสรวงที่ทาง

แล้วจึงเอาเลี้ยงกันเ ป็ น
ที่ รื่ น เ ริ ง
ในพวกเรา ปิศาจทั้งหลายได้ฟังนายสั่งดังนั้นก็ไปจัดก

ารตามนายสั่งฝ่ายหมู่ เ ท
พ ย ด า ครั้นแพ้ฝีมือปิศาจแล้วก็
พากันกลับไปยังยอดเขากิมเ ง่
ซัว ถัก
ทะลีที่อ้องโลเฉียฮ้วยเต๊กแซกุนกับเห้งเจีย
ต่างก็มีความโกรธแค้นเว้นแต่จุ๊ยเต๊ก
แซกุนนั่งนิ่งอยู่ เห้งเจียอุตสาห์สะกดใจแสร้งทำหัวเร

าะแล้วพูดว่า ท่านทั้งหลาย
อย่ามีความวิตกเลย ไว้ธุระข้าพเจ้าจะไปสืบสาวราว

เรื่องของอ้ายปิศาจนี้
ให้ทราบ
เหตุผลได้ความจริงก่อน โลเฉียพูดว่าท่านไต้เซีย
เมื่อครั้งก่อนได้ขึ้นไปทูลเง็กเซียง
ฮ่องเต้ ก็ได้สืบตรวจดูจนชั้นฟ้าแล้วก็ไม่ได้ความ
ก็บัดนี้จะไปสืบที่ไหนอีกเล่า เห้ง
เจียตอบว่าข้าพเจ้าคิดว่าพระพุทธเจ้ามีอภนิหารเป็นสั

พพัญญูรู้ทั่วโลกหาผู้ใ ด เ
ป รี ย บ
เสมอมิได้ ข้าพเจ้าจะทูลถามก็จะได้รู้ว่าปิศาจตนนี้จะ

เป็นสิ่งอะไร และจะใคร่จับ
ปิศาจนั้นแก้แค้นให้ท่านทั้งหลายสิ้นธุระได้กลับไปยังเมื

องสวรรค์ ถักทะลีทีอ่อง
โลเฉียกับหมู่เทพยดาทั้งหลายพูดว่าท่านไต้เซีย
พูดอย่างนี้ชอบแล้วถูกแล้ว ขอเชิญ
ท่านรีบไปเถิด เห้งเจียก็รับว่าข้าพเจ้าจะไป่เดี๋ยวนี้
ว่าแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศตรง
มาบัดเดี๋ยวก็ถึง เห้งเจียลงยังพื้นเดินพิจารณาดูรอบทั้

งซ้ายขวา ได้ยินเสียงคน
เรียกว่าซึงหงอคงไปอยู่ที่ไหนจะไปข้างไหน
เห้งเจียหันหน้ามาดู เห็นนางภิกขุนี

เห้งเจียก็ยกมือขึ้นคำนับแล้วจึงพูดว่า
ข้าพเจ้ามีกิจมาเฝ้าสมเด็จพระพุทธเจ้านางภิกขุนีพูดว่

า ท่านจะหาพระยูไลทำไม
ไม่ขึ้นไปบนสำนักแก้วเล่า
เห้งเจีย
พูดว่าข้าพเจ้าพึ่งมายังไม่เคยไม่เข้าใจว่าควรจะเฝ้า

ได้ในที่ใด นางภิกขุนีบอกว่า
ท่านจงเดินตามข้าพเจ้าไปเถิดจะพาท่านไป
ห้งเจียก็เดินตามนางภิกขุนีมาประเดี๋ยว
ก็ถึงประตูวัดลุ่ยกิมยี่ แลไปข้างในก็เห็นหมู่พวกพรหมอิ

นทร์และเทพบุตรสาวกนั่ ง
เฝ้าอยู่ เห้งเจียก็พักคอยอยู่ข้างนอก
นางภิกขุนีก็เข้าไปกราบทูล พระองค์ทรงทราบ
แล้วก็รับสั่งว่าให้เห้งเจียเข้าไปเฝ้า
เห้งเจียเข้าไปถึงก็ถวายอภิวาทกราบไหว้โดย
เคารพ แล้วนั่งคุกเข่าพนมมือท่าพรหม
สมเด็จพระผู้มีพระภาคจึงมีพระพุทธฎีกา
ตรัสถามเห้งเจียว่า หงอคงตถาคตได้ยินว่ากวนอิมโพ

ธิสัตว์โปรดให้ออกจาก ท
ร ม า น
ทุกข์แล้ว และให้สมาทานถือศีลปฏิบัติธรรม
และให้รักษาพระถังซัมจั้งให้มาถึงนี่
เพื่อจะได้อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
ทำไมมาแต่ผู้เดียวเล่า มีกิจธุระสิ่งใดหรือเห้งเจียยก

มือขึ้นเคารพแล้วทูลว่า
ขอพระองค์ได้โปรด ข้าพระองค์ตั้งแต่สมา
ทานศีลแล้ว ก็ติดตามรักษาพระถังซัมจั้งมา
บัดนี้เดินทางมาถึงภูเขากิมเง่ซัว พบ
ปีศาจมารร้ายเรียกนามว่าจู๊ต้ายอ้องมีฤทธิ์อานุภาพเชี่

ยวชาญทำกลอุบายจับเอ
า
พระถังซัมจั้งกับโป๊ยก่ายซัวเจ้งไว้ในถ้ำ
ข้าพเจ้าได้รบพุ่งต่อสู้แก่ปีศาจหลายครั้ง
และได้พึ่งเง็กเซียงฮองเต้ให้หมู่เทพยดาเทพารักษ์ลง

มาช่วยก็พ่ายแพ้แก่ปีศ า
จ ไ ป
ทั้งสิ้น ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดช่วยปราบปีศ

าจร้าย
เพื่อให้พระถังซัมจั้ง
รอดพ้นจากมือมารจะได้ตั้งความเพียรให้ถึงแก่มรรคผ

ลสมเด็จพระผู้มีพระภา
ค เ จ้ า เมื่อได้ทรงฟังเห้งเจียก ราบทูล
ก็ทรงทราบโดย
พระญาณวิถีจึงมีพระพุทธฎีกาบรรหารตรัสแก่เห้งเจียว่

าอันปีศาจนั้นแม้ว่า พระ
ตถาคตรู้เหตุการณ์ตลอดแล้ว
ก็ไม่ควรจะแพร่งพรายให้เห้งเจียรู้แจ้งได้ ตถาคต
จะให้แต่สิงอันประกอบธรรมไปช่วยจับปีศาจได้อยู่

เห้งเจียทูลถามว่า ข้าแต่พระองค์
ผู้ประเสริฐ พระองค์จะประทานสิ่งใดแก่ข้าพเจ้าให้ไ

ปปราบจับปิศาจร้าย

ขอให้
ข้าพระพุทธเจ้าทราบสมเด็จพระผู้มีพระภาค
จึงสั่งสิบแปดพระอรหันต์เปิดห้องแก้วหยิบยากิมตัน
สิบแปดเม็ด เอาไปถือต่างพระองค์
องค์ละเม็ดไปช่วยเห้งเจีย เห้งเจียทูลถามว่า
ยากิมตันนั้นจะเป็นประการใด พระองค์ตรัสว่า
ครั้นเวลาถึงถ้ำปิศาจแล้ว เห้งเจีย
จงไปท้าล่อให้ปิศาจออกมานอกถ้ำแล้วให้พระอรหันต์
เอายากิมตันขว้างล้อมปิศาจ
มิให้ออกมาได้ เมื่อเวลานั้นเห้งเจียจะทำอย่างไรก็แ

ล้วแต่เห้งเจียเห้งเจี

ยได้ฟังพระองค์ตรัสชี้แจงสั่
งดังนั้นก็มีความยินดีพูดว่ายาวิเศษ ๆ ขอได้
โปรดรีบไปโปรดเถิด สิบแปดพระอรหันต์ก็เข้าไปหยิบ

ยากิมตันองค์ละเม็ดออ

กมา
จากห้องแล้ว นมัสการพระพุทธเจ้าแล้ว
ก็เสด็จปาฏิหาริย์เหาะไปยังเขากิมเงี่ยวั
พร้อมกับด้วยเห้งเจีย เห้งเจียเหาะตามมาข้างหลังค

อยตรวจดู

เห็นพระอรหันต์หาย
ไปสององค์ เห้งเจียจึงพูดว่านี่ท่านไปข้างไหนเสียสอ

งองค์
พระอรหันต์จึงถามว่า
ท่านบ่นอะไร เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าได้เห็นพระอรหั

นต์สิบแปดองค์มาด้วยกั
น
บัดนี้ทำไมจึงเห็นแต่สิบหกองค์เล่า
พูดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นพระอรหันต์มาอีกสอง
องค์ พูดว่าเห้งเจียทำไมทิ้งเราเสียสององค์เล่า
ด้วยอาตมภาพทั้งสองล้าหลังคอย
ฟังคำสังพระพุทธเจ้าอยู่ เห้งเจียพร้อมกับพระอรหันต์

สิบแปดพระองค์เหาะมา
บัด
เดี๋ยวก็ถึงเขากิมเง่ซัว ถักทะลีทีอ๋องแลเห็นก็รีบพาหมู่

เทพบุตรออกมาคำนับรั
บ เ ข้ า
นังทีแล้ว ถักทะลีที่อ้องจึงเล่าความให้พระอรหันต์ฟังทุ

กประการ
พระอรหันต์ตรัส
ว่าไม่ต้องเล่าจะช้าไปเปล่า ๆ
จงรีบไปล่อให้ปิศาจออกมาเถิด เห้งเจียให้ฟังพระ
อรหันต์ดังนั้นก็แผลฤทธิ์กำหมัดกัดฟันกระโดดลงไปยังห

น้าถ้ำร้องด่าว่าท้าทา
ย ด้ ว ย

ถ้อยคำอันหยาบช้าต่าง ๆ เพื่อให้ปิศาจมีใจโกรธจะไ

ด้ออกมาโดยเร็วฝ่ายพ
วกปิศาจที่เฝ้าประตูถ้ำ
เมื่อได้เห็นเห้งเจียมารั้ อง ด่า ท้า ทา ยดั
งนั้ น ก็รีบ
นำความเข้าไปแจ้งแก่ต๊อกกั๊กไต้อ้อง
ต๊อกกั๊กไต้อ่องได้ฟังบริวารบอกดังนั้นก็บันดาล
โทสะเป็นกำลัง ก็จับทวนเป็นอาวุธสำหรับมือถือเดินอ

อกมา
เห็นเห้งเจียยืนอยู่ก็
ร้องด่าว่าอ้ายชาติไพรไม่มีความอาย
มึงแพ้กุหลายครั้งแล้วยังหารู้สึกคิดหนีเอาตัว
รอดไม่ ยังจะกลับมาหาที่ตายหรือ
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่าอ้ายมารร้าย มึง
ไม่รู้จักดี ถ้ามึงจะใคร่ให้ตาของมึงไม่มา
มึงจงยอมสามิภักดิ์ส่งอาจารย์ของเราและ
น้องเราทั้งสองออกมาแล้ว เราจึงจะละเจ้าไม่มารบ

กวนต่อไปปิศาจตอบว่า
คนทั้งสามนั้นเราชำระขั ด ล้ า ง ไว้ดีแล้ว
ไม่ช้าจะทำกับกินเป็น
แกล้มสุรากินเล่นให้อร่อย เจ้าเห็นจะยังไม่รู้ดอกกระ

มัง
จึงยังมาร้องทวงดังนี้ เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นก็สะกดใจไม่อยู่
กำหมัดตรงเข้าไปจะชกปิศาจ ปิศาจก็เอาทวนรับปัด
ป้องแล้วเอาทวนแทงเห้งเจีย

เห้งเจียก็ตลบซ้ายตลบขวาล่อให้ปิศาจไล่ตามมา
ปิศาจมิได้ทราบในกลอุบาย ก็ขยิกไล่เห้งเจียออกมาพ้

นหน้าถ้ำข้างทิศอาคเน ย์ เห้ง
เจียเห็นได้ที่ก็ร้องให้พระอรหันต์สิบแปดองค์เอายากิม

ตันขว้างลงมา
ยาก็บันดาล
เป็นเม็ดทรายตกลงมาดุจห่าฝน
บัดเดี๋ยวทรายท่วมขึ้นสามศอกเศษ ปิศาจยืนงงงวย
มองดูที่เท้าก็เห็นทรายยิ่งมูลมากขึ้นทุกที
ปิศาจก็กระโดดขึ้นยืนบนหน้าทรายยั้ง
ตัวไม่ใคร่อยู่ มองดูบัดเดี๋ยวเห็นทรายท่วมขึ้นมาอีกสอ

งสามศอก
ปิศาจตกใจกัรีบ
ซักห่วงออกขว้างขึ้นไปร้องให้เก็บคำหนึ่ง
ห่วงก็รวบยากิมตันสิบแปดเม็ดมาได้หมด
ปิศาจเก็บยากิมตันมาได้แล้วก็กลับไปยังถ้ำฝ่ายพระอร

หันต์ก็เหลือแต่มือเปล่
า ยื น อ ยู่ บ น เ ม ฆ
เห้งเจียเข้ามาใกล้ถาม ว่า
ทำไมท่านไม่ปล่อยยาลงมาเล่า
พระอรหันต์บอกว่าขว้างลงไปแล้ว ได้ยินเสียงอะไร
ดังเปรี้ยงทีหนึ่ง ยานั้นก็หายไปข้างไหนหมด
เห้งเจียหัวเราะพูดว่าอ้ายปิศาจมัน
เอาไปเสียแล้ว ถักทะลีทีอ้องว่ากำจัดมันยากที่สุด
คราทีนี้จะทำประการใดดีเล่าพระอรหันต์ทั้งเล้งหกเฮ้

าทั้งสองพระองค์พูดแก่ เ ห้ ง เ จี ย ว่ า
ท่านเข้าใจหรือเปล่า
เมื่อออกจากอารามอาตมภาพล้าหลังอยู่นั้นว่าเป็นอย่า

งไร
เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้ า
ไม่เข้าใจเลย พระอรหันต์บอกว่าพระผู้เป็นเจ้าได้สั่ง

ว่าปิศาจต๊อกกั๊กมีฤทธิ์ เ ชี่ ย ว ช า ญ
แม้ว่ามันเรียกเอากิมตันนั้นไปได้
ก็ให้เห้งเจียขึ้นไปชั้นดุสิตวิมานลีหืนที่สำนักท่าน
พรหมท้ายเสียงเล่ากุนอยู่นั้น
สืบดูก็จะรู้เหตุผลแห่งปิศาจนั้น บางทีกะพริบตาเดียว
ก็จะจับตัวได้ เห้งเจียว่าน่าแค้นแท้ ๆ
เมื่อแรกจะโปรดบอกเสียก็จะแล้วกัน ไม่ต้อง
ให้ท่านทั้งหลายมาให้ป่วยการ
ถักทะลีทีอ่องพูดว่าพระพุทธเจ้าได้โปรดชี้แจงดังนั้น
แล้ว ท่านเห้งเจียจงรีบไปสืบดูเถิด
เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนเวหาตรงไปยังชั้นดุสิตเข้า
ไปในวิมานลีหืนเกง ครั้นถึงที่ท้ายเสียงเล่ากุนอยู่
เห้งเจียก็ค่อยเดินเข้าไปแลเห็น
เทพบุตรน้อยสองคนยืนเฝ้าข้างหน้าสำนัก
เห้งเจียก็ไม่บอกว่ากระไรเดินเลยเข้าไป
ข้างใน กำลังเดินเข้าไปก็เห็นท้ายเสียงเล่ากุนเดินอ

อกมา
เห้งเจียก็ลดลงคำนับแ ล้ ว

พูดว่านานแล้วข้าพเจ้ามิได้มาเยื่อนท่าน
ท้ายเสียงเล่ากุนหัวเราะแล้วพูดว่าอ้ายลิง
ทำไมไม่ไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมเจ้ามาที่ข้าจะ

มีธุระอะไรหรือเห้งเจี ย บ อ ก ว่ า ข้ า พ
เ จ้ า ไ ป อ า ร า ธ น า พ ระธรรม
ไม่มีเวลาหยุดหย่อนเพร าะ หน ทา ง
ไกลและกันดาร ทั้งมียักษ์มารปิศาจร้ายและสัตว์ร้ายต่

าง ๆ
จึงต้องมาดังนี้ ท้าย
'เสียงเล่ากุนว่าหนทางไซทีขัดข้องก็ไม่เกี่ยวอะไรแก่

เรา
เห้งเจียว่าท่านอย่าเ พิ่ ง พู ด แ ม้
สืบเหตุผลได้แล้วก็จะมัวหมองถึงตัวท่านด้วยหลบไม่พ้น

ท้ายเสียงเล่ากุนว่าเ ร า อ ยู่
เบื้องบนมีเหตุผลอะไรจึงต้องมาสืบที่เรา
เห้งเจียเดินเข้าไปสองตาเที่ยวสอดมอง
ซ้ายมองขวา เดินเข้าไปอีกสองสามห้องมองไปที่ระเ

บียง
เห็นข้างคอกโคมีเด็กน อ น
อยู่คนหนึ่งโคไม่มี เห้งเจียจึงหันมาบอกแก่ท้ายเสียงเ

ล่ากุนว่าโคของท่านหนี้ ไ ป แ ล้ ว
ท้ายเสียงเล่ากุนตกใจเดินมาดูก็ไม่เห็นโคจึงพูดว่า
อ้ายสัตว์นี้มันหนีไปเมื่อไร ท้าย
เสียงเล่ากุนกำลังบ่นว่าเด็กน้อย
เด็กน้อยตกใจตื่นผุดลุกขึ้นคุกเข่าเคารพพูดว่า
ข้าพเจ้ากำลังนอนไม่ทราบว่าโคมันหนีไปเมื่อไรท้ายเ

สียงเล่ากุนก็ด่าว่าเจ้ า ท ำ ไ ม จึ ง น อ น
จ น ไ ม รู้ สึ ก ตั ว ดั ง นี้
เด็กนั้นพูดว่าข้าพเจ้า
อยู่ห้องยาเก็บได้ยากิมตันเมล็ดหนึ่ง
กินเข้าไปแล้วก็นอนหลับไปไม่รู้สึกตัว ท้าย
เสียงเล่ากุนจึงระลึกได้ว่าเมื่อวันก่อนนั้นได้ประกอบย

าวิเศษไว้หายไปเสียเ ม ล็ ด ห นึ่ ง
มันเก็บเอาไปกิน ยานั้นใครกินเมล็ดหนึ่งก็นอนหลับไป

เจ็ดวัน
โคนั้นไม่มีใครเลี้ยง
ดูมันเพราะฉะนั้นมันจึงได้หนีลงไปเมืองใต้
วันนี้ก็ได้เจ็ดวันแล้วท้ายเสียงเล่ากุนก็
ตรวจของวิเศษว่าจะหายสิ่งใดบ้าง
เห้งเจียว่าไม่เห็นมีสิ่งใด เห็นแต่ห่วงเหล็กอย่าง
เดียวเป็นของมีฤทธิ์มาก ท้ายเสียงเล่ากุนจึงเดินเข้า

ไปดูข้างในจึงรู้ว่ากิ ม ก า ง ต๊ อ ก

หายไป จึงพูดว่ามันลักเอากิมกางต๊อกของวิเศษไป
เห้งเจียพูดว่าของวิเศษสิ่งนี้
ครั้งก่อนได้ตีข้าพเจ้า บัดนี้อ้ายสัตว์เดียรัจฉานโคมันลั

กไปเมืองใต้แผลงอิทธิ ฤ ท ธิ์
มันได้เรียกเอาของวิเศษไปมากแล้วท้ายเสียงเล่ากุน

จึงถามว่าบัดนี้มันอยู่ ต ำ บ ล ไ ห น
เห้งเจียบอกว่าบัดนี้มันตั้งตัว
อยู่ที่ตำบลเขากิมซัวถ้ำกิมเง่ต้อง
มันจับพระถังซัมจั้งไปไว้เอากระบองเหล็กของ
ข้าพเจ้าไปทั้งเครื่องอาวุธของถักทะลีทีอ้อง
โลเฉียเก็บเครื่องไฟของฮ้วยเต๊กแชกุน
และเครื่องกั้นน้ำของจุ๊ยเต๊กแชกุน
และเอายาวิเศษของพระอรหันต์สิบแปดเม็ด ที่
พระพุทธเจ้าให้มานั้นมันก็เรียกเอาไปเก็บทั้งสิ้น
ท่านท้ายเสียงเล่ากุนปล่อยสัตว์
ร้ายลงไปแย่งชิงเข้าของและฆ่าคนดังนี้
โทษของท่านจะมีประการใดท้ายเสียงเล่ากุนพูดว่า
กิมกางต๊อกของเรานั้น เป็นของประกอบขับมารร้าย
เราฝึกทำมาตั้งแต่เด็กจนได้สำเร็จเป็นของวิเศษ
เราต่อให้ของวิเศษอย่างไรไฟหรือ
น้ำก็หาอาจทำลายได้ไม่ ถ้าหากมันลักเอาพัดไปได้ด้ว

ย

ก็ไม่สามารถจะคิดแก้ไ ข
ได้ นี่มันลักเอาไปแต่สิ่งเดียวไม่เป็นไรเห้งเจียได้ฟัง

ท้ายเสียงเล่ากุนพูดดั ง นั้ น
ก็มีความยินดีค่อยมีความเบ าใจลงมาก
ท้ายเสียงเล่ากุนก็จับพัดขึ้นเหยียบเมฆเหาะลงไป
เห้งเจียก็เหาะตามท้ายเสียงเล่า
กุนมาออกจากประตูน้ำที่หมึงมายังเขากิมเง่ชัว
บัดเดี๋ยวก็ถึงพบกับสิบแปดพระ
อรหันต์และหมู่เทพยดาทั้งหลาย
เล่าความให้ท้ายเสียงเล่ากุนฟังทุกประการ ท้าย
เสียงเล่ากุนจึงบอกให้เห้งเจียไปล่อให้ปิศาจมันออกม

า

เราจะได้จับตัวมันกลั บ คื น
ไป เห้งเจียได้ฟังท้ายเสียงเล่ากุนสั่งดังนั้นก็กระโดด

ลงไปยังหน้าถ้ำร้องท้ า ด้ ว ย เ สี ย ง
อันดังว่า เฮ้ยอ้ายปิศาจมึงจงเร่งออกมารับความตาย

ปิศาจต๊อกกักคิดในใจว่ า อ้าย
ลิงหัวขโมยมันจะไปพาใครมาอีกดอกกระมังจึงกลับมา

ร้องท้าทายอยู่ดังนี้ คิดแล้ว
ก็จับทวนถือเดินออกมาจากถ้ำฝ่ายเห้งเจียครั้นเห็นต๊อ

กกั๊กเดินออกมา ก็แกล้งด่าว่าอ้ายสัตว์ร้ า ย มึ

ง จ ะ ต า ย ใ น
วันนี้แล้ว เห้งเจียก็กำหมัดกระโดดเข้าชกถูกที่หูปิศาจ

แล้วก็หันกลับวิ่งหนีไ ป ล่ อ
ให้ไล่ ฝ่ายปิศาจต๊อกกักก็ถือทวนไล่แทงเห้งเจียมา
ได้ยินเสียงเรียกว่าอ้ายโคน้อย
มึงยังไม่กลับที่หรือ ปิศาจเงยหน้าขึ้นไปดูก็เห็นท้ายเสี

ยงเล่ากุนตกใจสะดุ้งห ว า ด
นึกว่าอ้ายลิงนี้มันดีจริงทำไมจึงรู้การดังนี้หนอ
สามารถไปเชิญท่านเจ้าของของเรา
มาได้ ท้ายเสียงเล่ากุนร่ายเวทคาถาเอาพัดโบกลงไ

ปทีหนึ่ง
ปิศาจก็เอาห่วงขว้าง
ขึ้น ท้ายเสียงเล่ากุนก็จับเอาห่วงนั้นไว้ได้
ก็เอาพัดโบกลงไปปิศาจนั้นก็สลดลงทันที
มีอาการให้มือและเท้าอ่อนเปลี้ยก็กลายกลับเป็นโคไป

อย่างเดิมท้ายเสียงเล่ า กุ น ก็ เ อ า กิ ม
ก า ง ต๊ อ ก เ จ า ะ จ มู ก
แล้วเป่าทีหนึ่งก็ทะลุ แก้เชือกคาด
พุงออกร้อยผูก มือหนึ่งก็จับสายตะพาย
แล้วก็ลาเทพบุตรทั้งหลาย ขึ้นนั่งบนหลัง
โคเหาะไปยังวิมานลี่หื่นเกงฝ่ายเห้งเจียกับเทพบุตรทั้

งหลายก็พากันเข้าในถ้ ำ ต่ า ง ก็ เ ก็ บ เ
อ า อ า วุ ธ เ ค รื่ อ ง มื อ
ของตน ๆ เห้งเจียก็ตีพวกปิศาจบริวารตายหมดสิ้น
เทพยดาทั้งหลายได้อาวุธและ
เครื่องมือแล้ว ก็ลากลับไปยังวิมานแห่งตน ๆ
เห้งเจียก็เข้าไปชั้นในแก้อาจารย์และ
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งออก เก็บเข้าของและม้าได้พร้อมแล้ว

อาจารย์กับศิษย์ก็พากั น อ อ ก
จากถ้ำเดินไป กำลังเดินมานั้นได้ยินเสียงคนร้องเรีย

กอยู่ข้างทางว่า ท่านอาจารย์
ฉันจังหันเสียก่อนจึงค่อยไปฝ่ายพระถังซัมจังเดินมาได้

ยินเสียงร้องเรียกก็ต ก ใ จ แ ล ไ ป เ ห็ น
พ ร ะ ภู มิ เ จ้ า ที่ เ จ้ า เ ขา
ยกบาตรเข้ามาพูดว่า บาตรข้าวนี้เป็นบาตรข้าวของท่

านอาจารย์ คือท่านให้เห้งเจีย
ไปบิณฑบาต เพราะท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังคำเห้งเจีย

จึงได้รับความเดือดร้ อ น เ พ ร า ะ
ปิศาจร้าย กระทำให้เธอได้ทุกข์ยากเหลือเกินหาที่เป

รียบมิได้
จนวันนี้จึงได้แก้เอา
ออกมาได้ นิมนต์ท่านฉันเสียก่อนแล้วจึงค่อยไปเถิด
อย่าให้เสียความกตัญญูของ
ท่านเห้งเจียเลย พระถังซัมจั้งพูดว่าซึ่งอาตมภาพทำใ

ห้เห้งเจียได้ความยาก ลำบาก
นั้น แม้ว่ารู้เป็นการเช่นนี้จะออกจากวงไปทำไมให้ได้

ความเดือดร้อนถึงเพีย งนี้ เห้ง
เจียพูดว่าเป็นเหตุเพราะอาจารย์ไม่เชื่อวงนั้น
จึงให้ข้าพเจ้าไปรับทุกข์ทรมานห่วง
ของปิศาจ ทั้งน่าแค้นอ้ายกลับกลอกโป๊ยก่ายมึงแกล้งท

ำเล่นให้พระอาจารย์ไ ปต้อง
ภัยใหญ่และให้เราต้องขึ้นฟ้าลงดินเชิญพลเทพบุตรทั้งไ

ฟทั้งน้ำ
แม้พระพุทธเจ้าให้
ยากิมตันมาก็ยังไม่สามารถจะปราบปิศาจได้
อาศัยพระพุทธเจ้าทรงชี้แจงเหตุผล
ให้ จึงไปเชิญท่านท้ายเสียงเล่ากุนลงมาจับจึงได้
อันปิศาจนั้นคือโคเขียวของท่าน
ท้ายเสียงเล่ากุนหนีลงมาเป็นปิศาจร้ายพระถังซัมจั้งไ

ด้ยินเห้งเจียเล่าควา ม ดั ง นั้ น
ก็มีความรู้สึกได้สติคิดถึง ความดีของ
เห้งเจีย จึงพูดแก่สานุศิษย์ว่าการที่เป็นแล้วก็พ้นมาได้

แล้ว
ต่อไปภายหน้าต้องเชื่อ
คำแนะนำของเห้งเจีย พูดดังนั้นแล้วก็ฉันจังหัน
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งก็แบ่งกัน
รับประทาน เห้งเจียเห็นข้าวยังร้อนๆ
จึงถามว่าข้าวนี้ก็หลายเวลาแล้วทำไมยังร้อน
อยู่เล่า พระภูมิเจ้าที่คุกเข่าลงบอกว่า
ข้าพเจ้าเห็นทานไต้เซียจะสำเร็จการจึงได้
เอาข้าวร้อนมาให้กิน ครั้นกินข้าวอิ่มแล้วก็เก็บข้าวขอ

งเสร็จแล้วก็ลาพระภูมิ เ จ้ า ที่
พระถังซัมจั้งขึ้นม้าออกเดิน
ตัดมรรคาข้ามเขาใหญ่หมายทิศปราจีน เดินมาหลาย
เวลาในฤดูนั้นเป็นเดือนสามเดือนสี่
กำลังเดินมาก็พบลำคลองน้อยน้ำใสสีเขียว
เยือกเย็น พระถังซัมจั้งยอม้าพิจารณาดูเห็นต้นไม้ผลิด

อกออกช่ออรชรงดงามน่ า
พึงชม มีเรือนกระท่อมน้อยๆ อยู่ใต้ร่มไม้สองสามหลัง

เห้งเจียชี้ว่า ที่มีบ้านคนอยู่

เห็นจะเป็นคนรับจ้างส่งข้ามเป็นแน่
โป๊ยก่ายก็วางหาบร้องเรียกว่า เจ้าเรือโว้ยเอา
เรือมารับข้ามฟากทีเถิด เรียกซ้ำสองสามคำก็เห็นคน

คำเรือเกะกะออกมา บัดเดี๋ยว
ก็ค้ำข้ามมาถึงฝั่งตะวันออก ร้องถามว่า
ผู้ที่จะข้ามฟากนั้นอยู่ที่ไหนมา พระถัง
ซัมจั่งขยับม้ามาริมฝั่ง แลไปก็เห็นหญิงเฒ่าค้ำเรือมา
เห้งเจียถามว่าแม่เฒ่าหรือ
เป็นคนส่งเรือจ้าง หญิงนั้นรับว่าข้าพเจ้าเอง
เห้งเจียถามว่า ก็ท่านตาไปไหนเล่า
จึงไม่มา ใช้ให้ท่านยายส่งอย่างนี้
หญิงนั้นหัวเราะยิ้ม ๆ แล้วก็ไม่ตอบว่ากระไร
พระถังซัมจั้งกับศิษย์ก็จูงม้ายกหาบลงเรือ
หญิงนั้นก็ค้ำเรือออกจากท่าข้ามถึงฝั่ง
พระถังซัมจั้งก็ขึ้นบกสั่งให้โป๊ยก่ายแก้เอาเงินให้เจ้าข

องเรือจ้างแล้วเวลานั้ น พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้
ง อยากน้ำเห็นน้ำใสเย็นก็ นึก อย าก กิน
เรียกโป๊ยก่ายให้
เอาบาตรไปตักน้ำสักครึ่งบาตร
โป๊ยก่ายพูดว่าข้าพเจ้าก็อยากกินเหมือนกัน โป๊ย
ก่ายฉวยได้บาตรก็ลงไปตักน้ำขึ้นมาส่งให้อาจารย์
พระถังซัมจั้งรับบาตรมาฉันเข้า
ไปจนอิ่ม แล้วก็ส่งให้โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายก็กินเข้าไปจนอิ่มอีกคนหนึ่ง แล้วก็พยุง
พระถังซัมจั้งขึ้นม้าจึงพากันเดินไปเดินมายังไม่ทันครึ่ง

ชั่วโมง พระถังซัมจั้งบ่นว่า
ปวดท้อง โป๊ยก่ายเดินตามอยู่ข้างหลังก็บ่นว่าเจ็บในใ

นท้อง ซัวเจ็งพูดว่าเห็นจะ
ลูกนำดอกกระมงพูดยังไม่ทันขาดคำ
พระอาจารย์ร้องว่าเจ็บกระซันยิงหนักขินทุกที
โป๊ยก่ายก็ร้องกระชั้นเข้าอาจารย์กับศิษย์เจ็บเหลือที่จ

ะทนได้ ท้องก็โตขึ้นทุกที เอา
มือคลำดูจุดก้อนโลหิตเคลื่อนไปเคลื่อนมา
ในกายตัวพระถังซัมจั้งไม่เป็นปรกติ แล
ไปข้างริมทางก็เห็นมีหมู่บ้าน
เห้งเจียพูดว่าดีแล้วอาจารย์ที่ข้างนั้นมีโรงงานขายสุร

า
เราพากันเข้าไปบิณฑบาตน้ำร้อนให้อาจารย์ฉัน
แล้วถามดูบางที่จะมียาให้เจียดกิน
แก้เจ็บท้อง พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจจึงพากันเข้

าไปครั้นถึงพระถังซัม จั้ ง ก็ ล ง
จากม้า แลไปเห็นที่นอกประตูบ้านมียายเฒ่านั่งอยู่ที่พื้น

ดินกำลังมัดปอ เห้งเจียก็
เดินเข้าไปใกล้ปราศรัยถามว่าท่านยายสบายอยู่หรือ
พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศ

ทิศบูรพา อาจารย์ของข้าพเจ้าเป็นพระเจ้าน้องยาเธ

อ

ของสมเด็จพระเจ้าแผ่ น ดิ น
ไต้ถัง เพราะเมื่อเวลาข้ามคลองมากินน้ำในคลองเข้

าไปมีอาการให้เจ็บใน ท้ อ ง เ ป็ น
กำลังยายเฒ่าได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วถามว่า
นี่ท่านไปกินน้ำในลำคลองนั้นมาหรือ
เห้งเจียรับว่ากินมา ยายเฒ่าว่าเห็นจะเกิดสนุกขึ้นแล้

ว

พวกท่านจงเข้ามาข้าพ เ จ้ า
จะเล่าให้ท่านฟัง เห้งเจียก็ออกไปพยุงพระถังซัมจั่งเ

ข้ามา ซัวเจ๋งก็พยุงโป๊ยก่าย
เข้ามา พระถังซัมจั้งก็ร้องครางหน้านิ่วคิ้วย่นด้วยเจ็บ

ท้องเหลือที่จะทนได้ เห้งเจีย
ร้องขอน้ำร้อนยายเฒ่าจะให้อาจารย์กิน
ยายเฒ่าก็ไม่ให้น้ำร้อนหัวเราะแล้วก็เดิน
ไปหลังบ้านเรียกหญิงกลางคนออกมาสามสี่คนมองพระ

ถังซัมจั้งแล้วก็พากัน หั ว เ ร า ะ

เห้งเจียเห็นดังนั้นก็โกรธขยับเขี้ยวตวาดด้วยเสียงอัน

ดัง พวกหญิงเหล่านั้นก็พากั น
ตกใจ ต่างหกคว่ำคะมำหงายพากันวิ่งหนีเข้าไปหลังบ้

าน เห้งเจียวิ่งมายึดไว้พู ด
ว่าจงไปต้มน้ำร้อนเราจะปล่อย
ฝ่ายยายเฒ่าตัวสั่นงก ๆ งัน ๆ บอกว่านำร้อนนัน
แก้ไม่ได้ ท่านจงปล่อยข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง
เห้งเจียก็ปล่อยยายเฒ่า ยายเฒ่าบอก
ว่าที่เมืองนี้มีนามเรียกว่าไซเหลียงก๊ก
ล้วนแต่หญิงทั้งเมืองไม่มีผู้ชาย เพราะฉะนั้น
เห็นพวกท่านมาก็มีความชื่นชม
อาจารย์ของท่านกินน้ำผิดลำคลองนั้นเรียกว่า
จือป๊อฮ้อ คือคลองนำแม่ลูกนอกจากกำแพงเมือง
มีหอรับลมอากาศ ที่ประผู
สระเรียกสองท้องสระชาวเมืองนี
แม้อายุได้ยี่สิบปีกว่า จึงกล้ากินนำในคลองจื้อ
ป๊อฮ้อ ครั้นกินแล้วท้องเจ็บไปได้สามวันก็ตั้งครรภ์
แล้วก็ไปที่หอกินลมอากาศ แล้ว
ก็มายืนที่ปากสระสองดูเงาแม้ว่ามีเงาคู่ก็มีครรภ์
อาจารย์ท่านได้กินน้ำในคลองนั้น
แล้ว ก็จะมีครรภ์กำหนดว่าจะมีบุตรอันน้ำร้อนที่ไหนจะ

แก้ได้พระถังซัมจั้งได้ ฟั ง ย า ย เ ฒ่ า พู ด
ดั ง นั้ น ก็ ต ก ใ จ ถ า ม เ ห้งเจียว่า
ถ้าดังนั้นจะทำ
ประการใด โป๊ยก่ายก็ค่อยประคองท้องเดินมาถามว่า

หากจะมีลูกพวกเราไม่ มี
ทวารลูกจะออกทางไหน เห้งเจียหัวเราะว่า
เขาย่อมว่าแตงสุกก็หล่นเอง อันท้อง
นั้น ครั้นถึงเวลาก็แยกชายโครงมีทางลูกก็ออกมาเอง

โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจี ย พู ด
ดังนั้นก็ยิ่งมีความเจ็บปวดมากขึ้น
ซัวเจ๋งหัวเราะว่าพี่อ่าดิ้นรนไปท้องลูกจะช้ำซอก
จะเกิดเจ็บปวดมากขึ้น โป๊ยก่ายเสียใจร้องไห้
จับเห้งเจียไว้แล้วพูดว่าพี่จำ พี่ช่วย
ถามยายเฒ่านั้นดูว่าที่ไหนจะมีหมอตำแยรับมาสำรองสั

กสองสามคน ถึงเวลาจะ
ได้ช่วยนวดเคล้น ซัวเจ๋งหัวเราะพูดว่าพี่อย่านวดเคล้

นนักกระเพาะลูกจะแตก ต า ย
พระถังซัมจั้งถามว่าท่านยาย ที่ตำบลนี้มียาแก้บ้างหรือ

ไม่ จะได้ให้สานุศิษย์ไป
เจียดมาจะได้กินแก้ให้ท้องลดเสียยายเฒ่าจึงบอกว่า
ถึงจะกินยาก็ไม่ได้ ที่ตำบลนี้ไปทางทิศอาคเนย์มีภูเขา

หนึ่ง
นามเรียกว่าเขาเก๊ยเอียงซัว มีถ้ำเรียกว่ากัวยี้ต๋อง
ในถ้ำนั้นมีสระน้ำเรียกว่าสระ
โละทัยจั้ว ถ้าได้น้ำในสระนั้นมากินสักอึกหนึ่ง
ท้องลูกนั้นก็ยุบหายไปเป็นปรกติ
เหมือนอย่างเดิม แต่ในปัจจุบันนี้จะเอาน้ำนั้นไม่ได้เสี

ยแล้วเมื่อปีก่อนมีเต้ า ห ยิ น
คนหนึ่ง ตั้งนามว่ายู่อีจินเซียม
มาจองเอาถ้ำนั้นเป็นของตน แปลงนามเรียกว่า
สำนักจิ๋วเซียนอาน และปกครองรักษาสระนั้นไม่ให้ผู้ใ

ดมาตักน้ำได้โดยง่าย หาก
ผู้ใดจะต้องการก็ต้องมีของกำนัล
เป็ดไก่เหล้าและของหวานต่าง ๆ และเงินถ้วยถ้า
มีให้ดังนั้น จึงจะให้น้ำไปก็ท่านอาจารย์มาจากทางไก

ล จะเอาของกำนัลที่ไหน ไ ป
ให้เขาได้เล่า จะต้องคอยรอตามเวลาเมื่อคลอดเถิด

เห้งเจียได้ฟังยายเฒ่ า พู ด ดั ง นั้ น ก็ ดี ใ
จ จึงถามว่าท่านยายระยะทา งตั้ งแ ต่นี้ ไป
ถึงเขาเก๊ยเอียงซัวนั้น หนทางประมาณสักเท่าใด
ยายเฒ่าบอกว่าสามพันโยชน์เศษ
เห้งเจียว่าดีแล้ว ๆ จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า

ท่านอย่าวิตกเลยจงวางใจเถิด ไว้ธุระ
ข้าพเจ้าจะไปเอาน้ำนั้นมาให้ท่านฉันเห้งเจียก็ยืมขวด

ยายเฒ่าใบหนึ่งถือออก จ า ก
บ้านเหาะขึ้นบนอากาศไปยังเขาเก๊ยเอียงซัว
ยายเฒ่าเห็นเห้งเจียเหาะเหินได้ดังนั้น
ก็ยกมือขึ้นเคารพ พูดว่าท่านผู้นี้มีฤทธิ์อานุภาพมากเชี่ย

วชาญแท้ จึงเรียกหญิงใน
บ้านออกมาสองสามคน มาทำความเคารพพระถังซัมจั้

งต่างสรรเสริญว่าเป็น พ ร ะ
อัศจรรย์ ทุกคนก็พากันไปหาข้าวแจมาถวายฝ่ายเห้งเ

จียเหาะมาประเดี๋ยวก็ ถึ ง เ ข า เ ก๊ ย เ
อี ย ง ซั ว จึงลงยังยอดเขาเที่ยวส อด
สองแลไป ก็เห็นข้างหลังเขามีสำนัก
เห้งเจียก็เดินเข้าไปยังประตู แลเข้าไปดูเห็น
มีตาเฒ่าคนหนึ่งนั่งอยู่หน้าลาน
เห้งเจียก็ลงกับพื้นแล้ว ก็เดินเข้าไปใกล้กระทำ
ความคำนับปราศรัยฝ่ายตาเฒ่าก็ทำคำนับตอบแล้วถาม

ว่า ท่านมาจากไหน มาถึงที่นี้มีธุระประสง ค์
สิ่งใดหรือ เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้ามาจากเมืองไต้ถัง

เพราะมีรับสั่งพระเจ้า าถังไทจง
ฮ่องเต้ ให้ไปประเทศไซทีอาราธนาพระไตรปิฎกธรม

อาจารย์ข้าพเจ้ากินน้ ำในลำ
คลอง จื้อป๋อฮ้อเข้าไปก็ให้ปวดท้องเหลือที่จะทนได้
ถามชาวบ้านบอกว่ากินน้ำนั้น
เข้าไปก็มีครรภ์เหลือที่จะแก้ได้
จึงสืบถามชาวบ้านนั้น เขาบอกว่าเขานี้มีสระน้ำ
ทำลายครรภ์ ให้เอาน้ำสระนี้กินจึงจะแก้ได้
เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ามาหาท่านยูอี่
จินเซียม ขอน้ำนั้นไปแก้ไขอาจารย์ข้าพเจ้า
ขอท่านได้ช่วยนำไปชี้สระให้แก่ข้าพเจ้า
ด้วยเถิดตาเฒ่าเต้าหยินได้ฟังเห้งเจียเล่าบอกดังนั้นก็

หัวเราะแล้วพูดว่าที่ต ำบลนี้เดิมเรีย ก
ว่า ก๊วยี้ต้องบัดนี้เรียกว่า (จิ๋วเซียนอาน)
ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของยู่อี่จีนเซียนก็
ท่านมีนามกรชื่อใดเราจะได้บอกให้ท่านทราบ
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์
ใหญ่ของพระถังซัมจั้งมีนามเรียกว่าซึงหงอคง
ตาเฒ่าถามว่าก็ของกำนัลเป็ดหมู
ไก่เหล้าและเครื่องตามเคยมีครบแล้วหรือเห้งเจียตอ

บว่าพวกข้าพเจ้าเดินท างไกลมีแต่

ค ว า ม กั น ด า ร จะเอาหมูเป็ดไก่และ
สุราของกำนัลมาแต่ไหน ตาเต่าได้ฟังดังนันจึงพูดว่าท่

านอาจารย์ทำไมจึงโง่ อ ย่ า ง
นั้นเล่า ท่านอาจารย์ของข้าพเจ้าปกครองรักษาสระน

ำนี ก็หาได้ให้ท่านผู้ใดไป
เปล่า ๆ ไม่ ท่านจงกลับไปหาของมาก่อนเราจึงจะน

ำความเข้าไปบอกให้ ถ้ามิฉะ
นั้นก็จงเชิญท่านกลับไปเสียเถิด
อย่าพึงนึกว่าจะได้เลย เห้งเจียพูดว่ามนุษย์จิต
กว้างใหญ่ดุจฟ้า ท่านโปรดนำชื่อข้าพเจ้าเข้าไปบอกท่

านคงจะมีจิตเมตตาบาง ที
จะให้บ้างดอกกระมัง เต้าหยินก็นำความเข้าไปบอกฝ่

ายยู่อีจินเซียมยังไม่ ทั น ฟั ง เ ห ตุ ก า
ร ณ์ ต ล อ ด ได้ยินออกชื่อซึงหงอคง ก็บันดาล
โทสะมีจิตร้ายเกิดขึ้นก็ดลุกขึ้นเรียกเอาเสื้อมาเปลี่ยน

มือก็ถืออาวุธไม้ตะขอ เ ห ล็ ก

เดินออกมาข้างนอกประตูร้องถามว่าอ้ายซึงหงอคงอยู่

ที่ไหน เห้งเจียแลเห็นก็ยกมือ
ขึ้นคำนับพูดว่าข้าพเจ้าเองคือหงอคงยู่อี่จินเซียนพูดว่า

ตัวคือหงอคงจำเราได้ หรือไม่
เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าเข้ารับปฏิบัติตามทางพระพุทธศ

าสนาแล้วเพื่อนฝูงพี่น้อง ที่รู้
จักกันมาแต่เดิม ก็ห่างเหินมิได้ไปมาหาสู่กันนานแล้วบั

ดนี้มีธุระติดตามอาจารย์
ขึ้นเขาลงห้วยก็ไม่ว่าง ที่รู้จักกันก็ลืมไปบ้าง
บัดนี้ข้ามลำคลอง จื้อป๋อฮ้อ ถาม
ชาวบ้านไซเหลียงบอกชื่อท่านจึงได้ทราบว่าท่านอยู่ที่นี้

ยู่อี่จินเซียมได้ฟังดังนั้นจึง
พูดว่าตัวจงไปตามทางของตัว
ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตามทางของข้าอย่ามาเกี่ยวข้อง
กันเลยเห้งเจียพูดว่าเพราะอาจารย์ของข้าพเจ้ากินน้

ำในลำคลองจื้อป๋อฮ้อเข้าไปก็เจ็บ

ท้องตั้งครรภ์ ข้าพเจ้าจึงได้มาถึงสำนักท่านจะใคร่ขอ

น้ำสักขวดหนึ่ง ช่วยอาจารย์
ข้าพเจ้าให้พ้นจากภัย ผู่อี่จินเซียมได้ฟังดังนั้นนัยน์ตาลุ

ก ถามว่าอาจารย์ของตัว
ชื่อถังซัมจั้งมิใช่หรือ เห้งเจียว่านั่นแหละจินเซียมกัดฟั

น ว่าพวกเจ้าได้พบปะเซี้ ย
เอ็งไต้อ็องบ้างหรือเปล่า เห้งเจียพูดว่าเธออยู่ที่ถ้าฮ้

วยหุ้นต๋องนามเรียกว่ า อั้ ง ฮั้ ย ยี้
ปิศาจนั่นหรือ ท่านกับเธอเป็นอะไรกันดอกกระมัง
ยู่อี่จินเซียมพูดว่าอั้งฮั้ยยี้นั้น
คือหลานของเรา งู้หม้ออ๋องนั้นคือพี่น้องของเรา
ครั้งก่อนเธอได้ให้ข่าวมาให้เราว่า
ถังซัมจังมีสานุศิษย์ใหญ่ชื่อซึงหงอคงถือตัวว่ามีฤทธิ์ฆ่าเ

ธอเสียแล้ว เราจะใคร่แก้
แค้นบัดนี้เจ้าจะมาขอน้ำอะไรเห้งเจียหัวเราะแล้วพูด

ว่า ท่านอาจารย์เห็นจะผิด งู้ ห ม้ อ อ๋

อ ง พี่ ข อ ง ท่ า น นั้ น เดิม
ได้คบเป็นมิตรสหายแก่ข้าพเจ้า
แต่ตัวท่านข้าพเจ้าหาได้รู้จักไม่ บัดนี้หลานของ
ท่านอั้งฮั้ยยี้ก็ได้ดีแล้วเป็นสานุศิษย์พระกวนอิม
นามเรียกว่า (เสียนไช้ท่งจื๊อ) พวก
ข้าพเจ้าก็ยังไม่เท่าเธอ ทำไมท่านอาจารย์จึงมีความ

เคืองแค้นข้าพเจ้าเล่ า ยู่อี่จิน
เซียมตวาดว่า อ้ายลิงยังมาพูดกลับกลอก
หลานของเราอยู่แต่ลำพังตามสบาย
ต้องไปตามหลังเป็นข้าเขาจะดีอะไร
เจ้าอย่าทำล่วงเกินจงมาลองกินขอเหล็กสัก
ทีหนึ่ง จะมีรสชาติอย่างไรบ้าง
ว่าแล้วก็ยกตะขอเหล็กขึ้นจะตีเห้งเจีย เห้งเจียก็
ยกกระบองขึ้นรับหยุดพูดว่าอย่าพูดเรื่องรบพุ่งกันเลย
ขอน้ำให้ข้าพเจ้าไปเถิดยู่อี่จินเซียมด่าว่าอ้ายลิงมึงไม่

รู้จักตาย จงมาลองดูสักสามสี่เพล ง
ถ้าเจ้าชนะ
เรา เราจะยอมให้น้ำไป ถ้าแพ้เรา
เราจะฆ่าเจ้าเสียเพื่อแก้แค้นแทนหลานเรา เห้งเจีย
ขัดใจจึงว่าอ้ายนี้ ไม่รู้จักพระกาฬมึงอยากจะแพ้ชนะก็

จงมาลองดู ว่าแล้วก็แกว่ง
กระบองตรงมาจะตี ยู่อี่จินเซียมยกขอเหล็กรับรบกันไ

ด้ยี่สิบเพลง เห้งเจียแกว่ง
กระบองดุจกังหันตีบุกบั้นมิได้ยั้งมือ
ย่อี่จินเซียมอ่อนกำลังลงรับไม่อยู่ ก็ผละหนี
ขึ้นบนเขา เห้งเจียไล่ตามไปไม่ทันแล้วก็กลับมาที่สำนั

ก เต้าหยินแลเห็นดังนั้น ก็
ปิดประตู เห้งเจียฉวยขวดก็ลงมาถีบประตูหักลงไปที่บ่

อน้ำ แลเห็นตาเฒ่าเต้าหยิน
นอนซ่อนอยู่ข้างบ่อน้ำ เห็นเห้งเจียเข้ามาก็วิ่งหนีไป
เห้งเจียก็เอาถังหย่อนลงจะ
ไปตักน้ำ ยู่อีจินเซียมก็ย้อนแอบเข้ามาเอาตะขอเหล็ก

ตีหลังเห้งเจียที่หนึ่ง ก็ ล้ ม ค ว่ ำ
ลงกับพื้น เห้งเจียลุกขึ้นได้เอากระบองไล่ตียู่อี่จินเซีย

ม ผู่อี่จินเซียมก็วิ่งตล บ ห นี อ ยู่
ข้างบ่อ แล้วพูดว่าเจ้าทำอย่างไรก็ตักน้ำไปไม่ได้
เห้งเจียพูดว่ามึงจะมาตีกู กูจับ
ได้จะทำมึงให้สาหัส ยู่อีจินเซียมก็ไม่อาจจะเข้ามาใก

ล้ คอยระวังมิให้เห้งเจีย ตั ก
น้ำได้ มือขวาเห้งเจียถือกระบองมือซ้ายจับเชือก
หย่อนถังลงไปลากน้ำขึ้นมา ยู่อี่

จินเซียมก็เอาไม้ขอเหล็กมาเกี่ยวเชือกมิให้ลากขึ้น
ต่างดึงกันไปมา เชือกก็หลุดจาก
มือเห้งเจียตกลงไปในบ่อน้ำ
เห้งเจียขัดใจจับไม้กระบองไล่มาตีไม่เลือกว่าหัวหู ยู่
อี่จินเซียมก็วิ่งหนีไป เห้งเจียจะกลับมาเอาน้ำก็ไม่มีถั

งจะตัก และวิตกว่าอ้ายยู่อี่
จินเซียมจะเอาขอมาเกี่ยวอีกคิดขึ้นได้ว่า
จำจะต้องไปเรียกซัวเจ๋งมาช่วยจึงจะได้
คิดดังนั้นแล้วก็เหาะกลับมายังบ้านที่พัก
เห้งเจียลดลงยังพื้นเดินเข้าไปเรียกซัวเจ๋ง
ข้างในบ้านก็ได้ยินพระอาจารย์กับโป๊ยก่ายร้องครางไ

ม่หยุด ซัวเจ๋งได้ยินเสียงเห้ง เ จี ย
เรียกก็ออกมารับ เห้งเจียเข้าไปหาพระอาจารย์แล้ว

เล่าให้ฟังทุกประการ พระถัง
ซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็โทมนัสร้องไห้แล้วพูดว่า
ถ้าดังนั้นจะทำอย่างไรดี เห้งเจียพูด
ว่าข้าพเจ้ากลับมาเพื่อพาซัวเจ๋งไปช่วยกัน
คือข้าพเจ้าจะคอยต้อนตีอ้ายยู่อ่จินเซียม
ไว้ แม้ได้ช่องให้ซัวเจ็งเข้าตักน้ำพระถังซัมจั้งว่าไปทั้

งสองคนแล้ว อาตมภาพกับ
โป๊ยก่ายก็เจ็บจะได้ผู้ใดปฏิบัติรักษาเล่าฝ่ายยายเฒ่าเ

จ้าของบ้านจึงพูดว่า
ท่านผู้เป็นเจ้าขอวางใจเ ถิ ด พ ว ก
ข้าพเจ้าจะ
ขอรับดูแลเอง พวกท่านก็จวนเวลาการที่จะคลอดข้าพ

เจ้ามีความสงสารแก่ท่ า น
จะมีความลำบากมาก พวกข้าพเจ้าเห็นฤทธาอานุภาพ

สานุศิษย์ของท่านเชี่ย ว ช า ญ
เหาะเห็นเดินอากาศได้พวกข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านเป็

นผู้มีอภินิหารบารมีธร ร ม ม า ก
แก่กล้าเป็นอันขาดพวกข้าพเจ้าไม่อาจทำร้ายท่าน
เห้งเจียร้องเอ๊ะพวกท่านเป็น
ผู้หญิงจะคิดฆ่าใครได้ยายเฒ่าหัวเราะแล้วพูดว่า
นี่หากพวกท่านพากันมาที่บ้าน
ข้าพเจ้าก่อน ถ้าหากว่าเลยไปหมู่บ้านที่สองก็จะรอดไ

ปไม่พ้นโป๊ยก่ายกำลัง ค ร า ง อ
ยู่ ไ ด้ ยิ น ดั ง นั้ น ถามว่าจะรอดไม่พ้นจะเป็น
อย่ า ง ไร ยาย
เฒ่าบอกว่าในบ้านข้าพเจ้านี้มีห้าหกคนก็มีอายุมากด้วย

กันทุกคน และความกำหนัด
ในการประเวณีก็หมดสิ้นฤดูแล้วเพราะฉะนั้นจึงไม่คิดค

วามที่จะทำลายท่านได้ หมู่
บ้านที่สองนั้นอายุก็กำลังรุ่นเร่ยวแรงด้วยความกำหนัด

ในการประเวณี ที่ไหนเลย
จะยอมให้ท่านรอดพ้นไปได้ คงจะจับไว้ร่วมประเวณีแ

ก่พวกเขาเป็นแน่ แม้พวก
ท่านไม่ยอมก็จะช่วยกันจับฆ่าเสีย
และตัดเพศในตัวท่านไปที่ไหนเลยชีวิตจะได้รอด1จะ
ไปได้ โป๊ยก่ายพูดว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าคงไม่เป็นไรเ

พราะเนื้อข้าพเจ้าเป็ น ห มู
ตัดเอาไปก็เหม็นคาว ถ้าเห็นดังนั้นจะตัดเอาของข้าพ

เจ้าไปทำไม เห้งเจียหัวเราะ
ว่าอย่าพูดให้มากไปจงฝ่าฝืนกำลังไว้จะได้ออกลูก
เห้งเจียก็ยืมถังเอาเชือกของยาย
เฒ่าส่งให้ซัวเจ๋งพร้อมกันเหาะไปบัดเดี๋ยวก็ถึงเขาเก๊

ยเอี๊ยงซัวลงยังพื้น เห้งเจียจึง
ส่งซัวเจ็งว่าน้องจงซ่อนแอบคอยดู
แม้พี่ล่อมันออกนอกแล้วเวลารบกันซุลมุน ก็
รีบไปที่บ่อตักเอาน้ำไปก่อน เห้งเจียสั่งซัวเจ้งเสร็จแ

ล้วก็ถือกระบองมายังป ระ ตู ถ้ำ
ร้องเรียกให้เปิดประตูตาเฒ่าเต้าหยินก็วิ่งเข้าไปบอก

ฝ่ายยู่อี่จินเซียมได้ฟั ง ก็ โ ก ร ธ ถื อ ข อ เ ห ล็ ก อ อ ก ม า ที่ ป ร ะ ตู ถ้ำ ตวาดว่าอ้ายลิงมึง
จะมาทำไมอีกเล่า เห้งเจียตอบว่าเราจะมาเอาน้ำยู่

อี่จินเซียมพูดว่า อันบ่อนี้เป็น
บ่อของเราได้ปกครองเป็นเจ้าของรักษามาช้านานแม้

ว่าพระยามหากษัตริย์เ จ้ า น า ย
ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยจะต้องการ
ก็ต้องมีเครื่องของกำนัลหมูเป็ดไก่เหล้าคาวหวาน
มาคำนับเราจึงจะได้ไปอันตัวเจ้ากับเราเป็นผู้ไม่ชอบ

กัน จะขึ่นมามือเปล่าจะให้
เจ้าอย่างไรได้ เห้งเจียถามว่าเอ็งจะไม่ยอมให้เรา

แน่ละหรือ ยู่อี่จินเซียมว่า ข้าไม่
ยอมให้เจ้าเป็นแน่แล้ว เห้งเจียแกว่งกระบองกระโจ

นตีจินเซียมยกขอเหล็ก ขึ้นรับ
รบกันไปมาที่หน้าประตูถ้ำ ล่อไล่กันไปข้างชายเขาซัว

เจ็งเห็นได้ทีก็ตรงเข้าไปใน ถ้ำ
เดินมาที่บ่อแลไปเห็นตาเฒ่าเต้าหยินออกมามากั้นถาม

ว่าเจ้าคนนี้มาแต่ไหน เข้ามา
ทำไมที่นี่ จะเข้ามาตักน้ำหรือซัวเจ้งก็วางถังลงชักพล

องออกตีตาเฒ่าทีหนึ่ง ถูกที่แ
ขนขวาหักล้มลงร้องดินร้อง
ฟ้าอึกทึกแล้วก็คลานหนีไปข้างใน
ซัวเจ็งก็เอาถังลงไปในบ่อตักได้น้ำแล้วก็หิ้วออก
พ้นประตูสำนักแล้วก็เหาะไปร้องตะโกนเห้งเจียว่าพี่ป

ล่อยมันเสียเถิด ข้าพเจ้าตัก
น้ำได้แล้ว เห้งเจียได้ยินซัวเจ็งร้องบอกดังนั้น
ก็ยั้งมือพูดว่า จินเซียมจงฟังข้าพูด
เราตั้งใจจะตีเจ้าให้สิ้นชีวิต
เพราะเจ้าทำผิดแต่ยังไม่ถึงที่ตาย
เพพราะข้ารู้อยู่ว่าเจ้า
เป็นพี่น้องของงู้หม้ออ๋อง บัดนี้น้องเราก็เอาน้ำมาได้แ

ล้วเรายกโทษให้เจ้า แม้ว่า
ภายหลังมีผู้ใดมาจะเอาน้ำ เจ้าอย่าได้ขัดขืนอย่างนี้ต่

อไป จินเซียนก็ไม่เชื่อฟัง ต ร
ง
เข้ามายกตะขอเหล็กจะตีเห้งเจีย
เห้งเจียหลบทันกระโดดรุกเข้าใกล้กระชากแย่ง
เอาตะขอเหล็กมาได้ก็หักเสียเป็นสองท่อนแล้ว
รวมเข้าสองท่อนหักเสียอีกเป็นสี่
ท่อนโยนทิ้งลงกับพื้นแล้วพูดว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมึงอ

าจสามารถถึงอย่างนี้หรือ
จินเซียมเห็นดังนั้น มีความอดสูเป็นที่สุดร่างกายสั่นระ

เทิ้มไปทั้งกายเห้งเจีย หัว
เ ร า ะ
แล้วก็เหาะตามซัวเจ๋งมา เห้งเจียซัวเจ้งพากันเหาะ

มาบัดเดี๋ยวก็ถึงบ้านที่ พั ก อ
า ศั ย
เดินเข้าไปในบ้านแลเห็นโป๊ยก่ายนั่งพิงประตูกุมท้องร้

องคราง เห้งเจียถามว่าเมื่อไ
ร
โป๊ยก่ายจะอยู่ไฟ โป๊ยก่ายว่าพี่อย่าหัวเราะเยาะเลย

พี่ไปได้น้ำมาหรือเปล่ า
ซัวเจ๋ง
เดินตามหลังมาบอกว่าได้น้ำมาแล้ว
พระถังซัมจั้งพูดว่าทำให้ศิษย์ทั้งสองได้ความ
ลำบากมากฝ่ายยายเฒ่าในบ้านก็พากันดีใจพูดสรรเสริ

ญ เห้งเจียว่าศิษย์อย่าง นี้ ห
า ย า ก นั ก
ยายเฒ่าก็เอาถ้วยอย่างงามตักเอาน้ำที่เอามานั้นถวา

ยพระถังซัมจั้งให้ฉันแ ล้ ว บ
อ ก
ว่าท่านอาจารย์ค่อย ๆ ฉันเถิด
สักถ้วยหนึ่งท้องนั้นก็จะยุบหายไปเองโป๊ยก่ายว่าข้าพเ

จ้าไม่ต้องเอาถ้วยชาม ใ ส่
ด อ ก จะกินทั้งถังอย่างนั้นก็ไ ด้ ยาย
เฒ่าพูดว่าท่านกินอย่างนั้นจะมิฆ่าตัวเสียหรือ
แม้ว่ากินหมดทั้งถังก็จะไหลออกมา
ทั้งสิ้น โป๊ยก่ายตกใจพูดว่า ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าไม่กล้า

กินมาก ขอครึ่งถ้วยก็พอ
โป๊ยก่ายก็กินเข้าไปครึ่งถ้วย
สักประเดี๋ยวพระถังซัมจั้งทั้งโป๊ยก่ายท้องก็ลั่นครืด
คราดไปพักหนึ่ง โป๊ยก่ายอดทนไม่ได้ทั้งอุจจาระปัสสา

วะก็ไหลออกมาพระถังซั ม
จั้ ง
คิดจะออกไปนอกบ้านหาที่ลับถ่ายอุจจาระ
เห้งเจียห้ามว่าอย่าออกไปเลย วิตก
จะไปต้องลมร้ายโรคจะกำเริบขึ้น
จะทำให้เกิดความเดือดร้อนมากไปยายเฒ่าเจ้าของบ้

านไปเอาถังมาสองถังตั้ ง
ไ ว้ ส ำ ร อ ง บั ด เ ดี๋ ย ว ใ จ พ ร ะ ถั
ง ซัมจั้งกับ
โป๊ยก่ายในท้องก็หายเจ็บ ที่ก่อเป็นก้อนโลหิตก็หายยุบ

ท้องก็เล็กไปเหมือนอย่ า ง

เ ดิ ม
ยายเฒ่าก็ไปต้มข้าวต้มน้ำแล้วก็ยกมาให้กินแก้ระโหย
โป๊ยก่ายพูดว่าท่านยายขอ
น้ำให้ชะล้างก่อน แล้วกินข้าวต้มจึงจะดี
ยายเฒ่าก็ไปต้มน้ำร้อนยกมาตั้งไว้ พระ
ถังซัมจั้งกับโป๊ยก่ายก็มาอาบน้ำชำระกายแล้วก็ฉันข้าว

ต้ม พระถังซัมจั้งฉันได้สอ ง
ชาม โป๊ยก่ายกินได้ถึงสิบสี่สิบห้าชาม
เห้งเจียหัวเราะพูดว่า อ้ายหมูอย่ากินมาก
นักท้องจะครากตาย ยายเฒ่าเห็นโป๊ยก่ายกินได้มากจึ

งสั่งให้จัดแจงหุงข้าว ม า
เ ติ ม อี ก ย า ย เ ฒ่ า บ อ ก แ ก่ พ ร ะ
ถั ง ซัมจั้งว่า น้ำที่เหลือนั้นขอไว้ให้ข้า พเ จ้า เถิ
ด เห้งเจียจึง
อนุญาตว่า ท่านยายจะเอาไว้ทำอะไรก็ตามแต่ใจท่าน

ยายเถิด ยายเฒ่าก็เอาขวด
ใส่แล้วนำไปฝังไว้ในบ้าน บอกว่าน้ำในขวดนี้ข้าพเจ้า

จะเอาไว้ใส่โลง คนทั้งหลาย
ต่างมีความยินดี ครั้นข้าวสุกแล้วก็จัดยกมาถวาย
พระถังซัมจั้งกับศิษย์กินเสร็จ
แล้วก็พักอยู่คืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งฉันแล้วอาจารย์กับศิษย์ต่

างก็ลายายเฒ่าและคนใ น
บ้านใหญ่น้อยทุก ๆ คนแล้วก็ออกจากบ้านเดินไปประม

าณได้สี่สิบโยชน์ แลไปข้าง
หน้าเห็นกำแพงเมือง พระถังซัมจั้งชี้ว่า
นี่ก็ใกล้กำแพงเมืองไซเหลียงก๊กมีแต่ผู้หญิง
ทั้งเมือง พวกเราจงสำรวมอิริยาบถอย่าให้เพลิดเพลิ

นไปด้วยรูปและสี ศิษย์ทั้งสาม
ก็ฟังอาจารย์สั่ง เดินมาประเดี๋ยวก็ถึงต้นถนนทางทิศต

ะวันออก เห็นผู้คนกำลัง
แออัด บ้างสาวบ้างแก่บ้างขายบ้างซื้อ
ล้วนแต่ผู้หญิงทั้งนั้น พอแลเห็นอาจารย์
กับศิษย์ทั้งสี่คนเดินมา คนเหล่านั้นก็พากันรื่นเริงดีใจพู

ดกันว่า พระมนุษย์มาแล้ว
พระมนุษย์มาแล้ว บัดเดี๋ยวก็พากันมาดูแน่นหลามไปทั้ง

ถนน พูดหัวเราะกันออก
แซ่หู พระถังซัมจั้งอยู่บนหลังม้าเดินไปไม่ได้
โป๊ยก่ายร้องว่าข้าเชื้อหมู ข้าเชื้อหมู

เห้งเจียร้องห้ามว่าอย่าพูดเลอะเทอะไป
จงออกกิริยาหยาบ ๆ จึงจะดี โป๊ยก่ายก็
ตั้งใบหูชันขึ้น ขนหัวพองยื่นปากออกร้องเสียงดังคำหนึ่

ง พวกผู้หญิงเหล่านั้นก็
พ า
กันหกล้มคว่ำหงายวิ่งหนีแหวกทางออกกว้าง
แลเห็นสองข้างถนนมีตึกรามห้องหอ
เป็นลำดับเรียงรายดูงดงาม
บ้างขายสุราและยาของกินและสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ
อาจารย์กับศิษย์พากันเดินไปพอถึงที่เลี้ยว
แลไปเห็นขุนนางหญิงคนหนึ่ง ร้องเรียก
ว่าท่านเป็นแขกเมืองมาจากทางไกล
อย่าเพิ่งเข้าไปในเมือง เชิญไปพักที่หอรับแขก
ที่ประตูเมืองนั้นก่อน เอาชื่อเสียงลงบัญชีแล้วข้าพเจ้า

กราบทูลแล้วจึงจะเซ็น
อ นุ ญ า ต
ให้ไปพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ลงจากม้า
แลไปที่ประตูเห็นมีแผ่นป้ายหนังสือใหญ่
สามตัวว่า หอเงงเอี๊ยงเป็นที่สำหรับพักแขกเมือง
พระถังซัมจั้งบอกแก่เห้งเจียว่า
ยายเฒ่านั้นได้บอกว่าที่ประตูเมืองมีหอเงงเอี๊ยงที่รับแ

ขกก็มีจริงดังที่ยายเฒ่ า
บ อ ก
ซัวเจ็งหัวเราะแล้วพูดว่าพี่โป๊ยก่ายไม่ไปส่องท้องดูจะ

มีสองรูปหรือเปล่า ยายเฒ่า
บอกว่าที่นี่มีบ่อส่องท้อง โป๊ยก่ายว่าอย่าพูดเลอะไป
เรากินน้ำทำลายเสียแล้วจะ
ไปส่องดูอะไรอีกเล่า พระถังซัมจั้งบอกว่าจงระงับไว้

บ้าง หญิงขุนนางก็มานิมนต์
ขึ้นบนหอนั่งที่สมควรแล้วจึงให้ยกน้ำชามาถวายอันคนใ

ช้เหล่านั้นล้วนแต่เป็ น
ผู้ ห ญิ ง
ทั้งสิ้น ทั้งมีแต่สาว ๆ ทั้งนั้น
ทั้งรูปร่างก็สะอาดสำอางนุ่งห่มแต่งตัวก็ล้วนแต่แพร
สีต่าง ๆ หญิงขุนนางจึงถามว่าท่านอาจารย์เป็นชาวเ

มืองไหน
พากันมาจะไปข้าง
ไหน เห้งเจียตอบว่าพวกข้าพเจ้าอยู่ทิศตะวันออกเมือ

งไต้ถัง
มีรับสั่งพระเจ้าถังไท
จงฮ่องเต้ ให้ไปเมืองไซทีอาราธนาพระไตรปิฎกธรร

ม ท่านอาจารย์นั้นคือพร
ะ เ จ้ า
น้องยาเธอนามเรียกถังซัมจั้ง
ข้าพเจ้าทั้งสามนี้คือสานุศิษย์ของเธอรวมทั้งม้าข้าพเจ้

า
เป็นห้าด้วยกัน และมีหนังสือเดินทางสำหรับตัวมาด้วย

ขอท่านได้พิจารณาเถิด
ขุ น น า ง ห ญิ ง ไ ด้ ฟั ง แ ล้ ว จึ ง จั
บ ป า กกาเขียนลงสารบบลงจากที่ คุก เข่ าท
ำค วา ม
เคารพพระถังซัมจั้ง ข้าพเจ้าขออนุญาตข้าพเจ้าคือขุน

นางพนักงานหน้าที่รับ
แ ข ก
เมือง ไม่ทราบว่าท่านผู้ใหญ่จะได้ออกไปรับแต่ไกล
ทำความเคารพแล้วก็ลุกขึ้น
เรียกคนพนักงานเลี้ยงมาสั่งให้จัดข้าวกับมาเลี้ยง
พนักงานก็จัดมาพร้อมตามสั่ง
เสร็จ หญิงขุนนางจึงพูดว่า นิมนต์ท่านอาจารย์ฉันจังหั

น ข้าพเจ้าจะนำความเข้
า
ไปกราบทูลเปลี่ยนหนังสือให้ท่านไปไซที
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจจึงนั่งลงฉันฝ่ายหญิงขุนน

างนั้นครั้นถวายแล้วก็
ไปแต่งตัวเข้าในพระราชวั
งในตำหนักเง้าห้อง
เล้าบอกแก่พวกขันที่ว่า ข้าพเจ้าขุนนางรับแขกเมืองมี

กิจธุระจะเข้าเฝ้าพระ
ยงค์ ขันที่
ก็เข้าไปกราบทูลจึงมีรับสั่งให้เข้าไปชั้นใน
ขันทีก็ออกมานำเข้าไป ครั้นถึงก็ถวาย
คำนับตามธรรมเนียม เจ้าผู้หญิงจึงถามว่าเข้ามามีกิจ

ธุระอะไรหรือ
หญิงขุนนาง
กราบทูลว่าข้าพเจ้ารับผู้อยู่เมืองไต้ถัง
นามเรียกพระถังซัมจั้งเป็นน้องของพระเจ้า
แผ่นดินไต้ถังมีสานุศิษย์มาสามคนกับม้าด้วยหนึ่งม้ารวม

เป็นห้าจะขึ้นไปไซที
อาราธนาพระไตรปิฎก จะมาขอเปลี่ยนหนังสือเดินทา

งเจ้าหญิงได้ฟังดังนั้
นก็มีความเลื่อมใสโสมนัสยิ
นดี จึงตรัสแก่ขุนนางทั้งปวง

ว่า
เมื่อคืนนี้เราฝันเห็นไปว่าขวดทองมีลายสีระยับอย่างง

ดงามส่องแสงสว่างไสว
พิเคราะห์ดูก็สมแก่เหตุอันนี้เป็นการดีหาที่เปรียบมิได้
ขุนนางช้วยขวากราบทูลถาม
ว่า พระองค์ทรงเห็นว่าด้วยประการใด
เจ้าหญิงจึงตรัสว่า เมืองไต้ถังคือเป็นผู้ชาย
และพระถังซัมจังพระเจ้าน้องยาเธอ
อันเมืองเรานี้ตั้งแต่มีฟ้ามีดินมีเมืองนี้มา ที่
เป็นเจ้าต่อ ๆ มาก็ไม่เคยเห็นผู้ชายมาถึงเมืองนี้
บัดนี้มีน้องชายพระเจ้าแผ่นดิน
ไต้ถังมาคิดดูจะเป็นเทวดาดลใจให้มา
เราจะยกราชสมบัติให้เธอเป็นเจ้าเมือง เราจะ
ยอมเป็นอัครมเหสีร่วมรักแก่เธอให้เกิดบุตรเกิดนัดดา

ต่อเชื้อต่อวงศ์ต่อๆ
กันไป เรา
คิดอย่างนี้ท่านทั้งหลายจะเห็นเป็นประการใด
พวกขุนนางผู้หญิงได้ฟังดังนั้น ต่าง
ก็สรรเสริญขึ้นพร้อมกันว่าควรแล้ว
ขุนนางพนักงานรับแขกจึงทูลขึ้นว่า ซึ่งพระองค์
ทรงคิดการนั้นก็ดีอยู่แล้ว แต่วิตกว่าพระถังซัมจังเธอมี

สานุศิษย์สามคน
มีลักษณะ
ไม่สมเป็นรูปมนุษย์เจ้าหญิงถามว่า

ก็รูปร่างน้องยาเธอนั้นเป็นอย่างไรบ้าง
ขุนนางรับแขกกราบ
ทูลว่า น้องยาเธอนั้นรูปลักษณะสมควรเป็นเจ้าคนนาย

คนผิวพรรณผ่องใส
คนทั้ง
สามนั้นหน้าตาดุร้ายรูปร่างหยาบคายคล้ายปิศาจยักษ์ม

าร
เจ้าหญิงว่าถ้ากระนั้น
ก็ให้เธอทั้งสามรับหนังสือเดินทางไปไซที
เอาไว้แต่พระถังซัมจั้งองค์เดียวอย่างนี้จะ
ไม่ดีหรือ ขุนนางผู้หญิงทั้งหลายพร้อมกันทูลว่า
พระองค์ทรงคิดอย่างนี้ดีแล้ว พวก
ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยแล้ว แต่ยังขัดอยู่ที่จะจัดวิวาหกา

ร
จะต้องมีเฒ่าแก่จึงจะ เ ป็ น
การถูกต้อง เจ้าหญิงตรัสว่าตามแต่ท่านจะเห็นควรอย่

างไร
ครั้นตรัสเสร็จแล้วจึง
สั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ที่จัตุสดมภ์ไปกับขุนนางรับแขก
แล้วจึงจะให้ราชรถไปรับ ขุนนาง
ทั้งสองก็ออกมาจากพระราชวังไปยังหอรับแขกฝ่ายพร

ะถังซัมจังกับศิษย์พัก
อ ยู่ ที่ ห อ พ อ ฉั น ข้ า ว แ ล้ ว แ ล เ
ห็ น ค น ม า มาก จึงถาม
สานุศิษย์ว่าเขาจะมาทำไมกัน
โป๊ยก่ายว่าเห็นจะเป็นเจ้าหญิงใช้ให้มารับพวกเรา
ดอกกระมัง เห้งเจียว่า เห็นจะไม่ใช่มาเชิญชะรอยจ

ะเป็นเฒ่าแก่พระถังซั ม จั่ ง ถ า ม ว่ า
ถ้าหากว่าจะข่มขืนเราโด ย เ ห ตุนั้ น
เราจะขัดขวางโต้ตอบ
อย่างไร เห้งเจียพูดว่าแม้เป็นดังนั้นจริง
พระอาจารย์ต้องผ่อนผันตามการ ข้าพเจ้า
จะคิดแก้ไขต่อภายหลัง พูดยังไม่ทันขาดคำขุนนางทั้งส

องก็พอมาถึง
เข้ามาแล้วก็
คุกเข่าลงเคารพ พระถังซัมจังย่อตัวลงปราศรัยพูดว่า

อาตมภาพไม่มีบุญวาสน า
อะไรท่านทั้งสองต้องลงคุกเข่าดังนี้
ขุนนางทั้งสองสอดตาดูพระถังซัมจังเห็นลักษณะ
รูปร่างงดงามมีราศีเปล่งปลั่งสมควรจะเป็นสามีของเ

จ้าเรา
เห็นดังนั้นแล้วก็มีควา ม
พอใจพูดว่า ถ้าดังนี้ในเมืองของเราก็จะมีความเจริญ

ขึ้น
ขุนนางทั้งสองก็ลุกขึ้น
พนมมือ ยืนอยู่สองข้างพูดว่า
ข้าพเจ้าทั้งสองเห็นท่านน้องยาเธอก็มีความยินดีที่สุดพ

ระถังซัมจังย่อตัวปรา ศ รั ย ว่ า
อาตมภาพเป็นผู้ถือบวชจะมีอะไรที่ ไ ห น ยิน
ดีเ ล่า
ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองพูดว่าที่เมืองนี้
คือเมืองไซเหลียงก๊ก ล้วนแต่เป็นผู้หญิงทังเมื่อ
ตังแต่เดิมมาก็หามีผู้ชายมาถึงนี่ไม่
มาบัดนีท่านมาถึงนีก็เป็นบุญ จึงได้พบปะแก
ท่าน ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งของเจ้าแห่งข้าพเจ้า
ให้มาขอท่านเป็นสามีของเจ้าข้าพเจ้าพระถังซัมจั้งพูด

ว่า
อาตมภาพมาถึงเมืองนี้ ก็มีสานุศิษย์มาด้วยสามค
น ใจคอ
หยาบช้าไม่ทราบว่าท่านจะประสงค์คนไหน
ขุนนางรับแขกพูดว่า ข้าพเจ้าได้นำ
ความเข้าไปกราบทูลแล้ว เจ้าของข้าพเจ้าก็มีความยิ

นดีที่สุด
ตรัสว่าเมื่อคืนนี้พระ
องค์ทรงพระสุบินไปว่า พระองค์เห็นขวดทรงมีรัศมีเป็

นดอกดวงดูงดงาม และบาน
กระจกทรงมีแสงสองฟุ้งออกสว่างไสว
เพราะฉะนั้นพระองค์ทราบว่าท่านมาถึง
เมืองนี้ ก็เป็นที่นิยมของพระองค์
จะใคร่ผูกสมัครร่วมรักแก่ท่านเป็นสามีภริยา และ
จะยกราชสมบัติให้แก่ท่านครอบครองเป็นเจ้าเมือง
ส่วนเจ้าหญิงจะยอมเป็นพระ
มเหสี จึงให้ขุนนางผู้ใหญ่มาพูดให้ข้าพเจ้าเป็นเฒ่าแก่

ฝ่ายชาย
เพื่อจะได้กระทำ
การวิวาหมงคลพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก้มหน้านิ่งมิได้

โต้ตอบประการใด ขุนนางผู้ใหญ่พูดว่า
แม้ว่าเชื้อผู้ชายพบปะเวลาอย่างนี้แล้ว
ไม่ควรจะให้คลาดเคลื่อน เพราะอย่างนี้
จะไปหาที่ไหน ธรรมดาเขาจะให้ครอบครองบ้านเมือ

งควรท่านจะต้องมีควา ม ยิ น ดี
ยอมรับไมตรีเถิดพวกข้าพเจ้าจะได้ไปกราบทูล
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งงงงวย
ดุจคนบ้าหาสติมิได้ โป๊ยก่ายยืนอยู่ข้างนั้นอดไม่ได้
ก็ร้องว่าท่านจัตุสดมภ์จงกลับ
ไปกราบทูลเถิด ว่าพระอาจารย์ของข้าพเจ้าปฏิบัติบว

ชมาก็สำเร็จแล้ว เป็นอันขาด
ไม่รับซึ่งราชสมบัติบริโภคกามคุณท่านไม่มีความยินดีใน

การบ้านเรือนของฆราว า ส
แล้ว ขอให้รีบไปเปลี่ยนหนังสือเดินทางให้ไปไซที
ข้าพเจ้าจะอยู่รับธุระนี้ท่านจะ
เห็นเป็นประการใดขุนนางจัตุสดมภ์ครั้นได้ฟังโป๊ยก่าย

พูดดังนั้น
อกใจก็ซ่านเสียวรัวสั่นไ ป ทั้ ง ก า ย
มิได้อาจตอบโต้ประการใด จึงขุนนางรับแขกพูดแก่โป๊

ยก่ายว่าตัวท่านเป็นผู้ ช า ย ก็
จริง แต่รูปร่างหยาบคายไม่เป็นที่พอพระทัยของเจ้าน

ายเรา
โป๊ยก่ายว่าท่านยังไม่
เข้าใจของหยาบก็ตามหยาบจะต้องใช้ได้ทั้งสิ้น
เห้งเจียตวาดว่าอย่าพูดให้เลอะ เท
อะไปตามแต่ความพอใจของพระอาจารย์ควรไปก็ไปค

วรอยู่ก็อยู่
พระถังซัมจั่งถาม
เห้งเจียว่าพูดอย่างไรจึงจะดี
เห้งเจียว่าถ้าอย่างใจข้าพเจ้าคิดก็ให้อาจารย์อยู่ที่นี่ดี
พบเนื้อคู่ไกลร้อยโยชน์ดังนี้ก็นับว่าเป็นนิสัยอันใหญ่พระ

ถังซัมจั้งพูดว่า ถ้าอยู่รับราช
สมบัติที่นี่แล้ว ใครเล่าจะไปไซทีการของพระเจ้าแผ่น

ดินได้ถังจะมิล้มละลา ย ห รื อ ขุ น น า ง
จั ตุ ส ดม ภ์ พู ด ว่ า น า ง พ
ระยาให้ข้าพเจ้ามาพูดแก่ ท่า นว่ า ต่อตามความ
ประสงค์ของพระองค์ แล้วจึงจะเปลี่ยนหนังสือเดินทา

งให้ท่านทั้งสามไปไซที อ ย่ า ง

นั้นจะไม่ดีหรือ เห้งเจียว่าท่านคิดดังนั้นเห็นจะสำเร็จ

ได้
พวกข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง จ ะ
ยอมให้อาจารย์อยู่เป็นสามีของเจ้าท่านขอท่านจงเปลื่

ยนหนังสือให้ข้าพเจ้า พี่ น้ อ ง ไ ป
ไซที อาราธนาพระธรรมกลับมาแล้ว
จึงจะแวะขอเสบียงอาหารกลับไปเมืองไต้ถัง
ขุนนางจัตุสดมภ์และขุนนางรับแขกก็คำนับเห้งเจียแล้ว

พูดว่า
มีความขอบใจท่าน
เป็นที่สุด โป๊ยก่ายว่าบัดนี้พวกข้าพเจ้าพี่น้องก็พร้อมใจ

ยอมแล้ว
ท่านจงไปกราบ
ทูลแก่นางพระยาเจ้าของท่าน
ให้จัดเครื่องโต๊ะมาให้พวกข้าพเจ้าพี่น้องรับประทาน
สักเวลาหนึ่งจะได้ลาไปไซที ขุนนางจัตุสดมภ์พูดว่าข้า

พเจ้าจะจัดมาให้ตามท่ า น ต้ อ ง

การ ว่าแล้วก็สังเจ้าพนักงานให้จัดทำเครื่องโต๊ะมาใ

ห้
พวกเจ้าพนักงานก็ไปจั ด ม า
ตั้งพร้อมตามสั่งของขุนนางผู้ใหญ่ ๆ
มีความยินดีกลับไปกราบทูลฝ่ายพระถังซัมจั่งเห็นขุนนา

งทั้งสองกลับไปแล้วก็ ม า จั บ มื อ เ ห้ ง
เ จี ย พู ด ว่ า เ ห้ ง เ จี ย
ทำดังนี้จะมิคิดฆ่าเราเสียหรือ
ทำไมจึงรับเขาว่าจะให้เราอยู่ทำการวิวาหะเป็นผัวเ

มีย
แก่เจ้าหญิง พวกเจ้าจะไปไซทีถ้าดังนั้นอาตมภาพตาย

เสียดีกว่า
เห้งเจียว่าท่าน
อาจารย์จงวางใจเถิดข้าพเจ้ามิใช่จะไม่รู้กิริยาจิตขอ

งท่านเมื่อไรมี เพราะมาพบมนุษย์
อย่างนี้จำเป็นจะต้องเอากลซ้อนกลจึงจะได้
พระถังซัมจั้งถามว่าอย่างไรจึงเรียกว่า

เอากลซ้อนกล เห้งเจียพูดว่าถ้าหากถือมั่นไม่ยอมเธอ

ก็จะไม่เปลี่ยนหนังสือ ใ ห้ ไ ป
บางที่จะกลุ้มรุมมาจับอาจารย์จะเชือดเนื้อเถือหนัง
พวกข้าพเจ้าที่ไหนจะยอมให้ทำ
ก็คงจะต้องเกิดวิวาทรบพุ่งกันขึ้นพวกข้าพเจ้ามีอาวุธไ

ม้มือหนัก
ที่เมืองนี้ก็เพียง เป็น
มนุษย์ มิใชปิศาจยักษ์ร้ายอะไร
ส่วนพระอาจารย์ก็ตั้งแต่เมตตาจิตสัตว์เล็กใหญ่
ก็ไม่ทำให้ถึงแก่ชีวิต แม้ว่าเกิดตีรันรบพุ่งมนุษย์ก็คงจะ

ตายนับไม่ถ้วน ที่ไหนอาจารย์
จะยอมให้ทำได้พระถังซัมจั๋งพูดว่าที่เห้งเจียคิดได้ดังนี้

ก็เป็นความดีที่สุด อยู่แล้ว
แต่วิตกว่าถ้าแต่งการวิวาห์แล้วนางจะให้ร่วมประเวณี

ด้วยเธอดังนั้น อาตมา จะ

ยอมให้เสียพรหมจรรย์ได้หรือ
เมื่อไม่ยอมแล้วการก็จะไม่สำเร็จอยู่เองจะทำ
ประการใดเห้งเจียพูดว่าวันนี้ทำยอมตามเร็ว ๆ
คงจะแต่งตามธรรมเนียมของกษัตริย์มี
ราชรถมารับท่าน ๆ อย่าขัดขืนจงขึ้นราชรถเข้าไปใน

วัง
ขึ้นนั่งที่บัลลังก์แก้ว แ ล้ ว
เรียกเอาตรามาประทับหนังสือมอบให้พวกข้าพเจ้าแล้

ว
ท่านรับสั่งให้จัดราชร ถ จ ะ
ตามส่งพวกข้าพเจ้า และให้จัดโต๊ะเลี้ยงแล้วจึงขึ้นรา

ชรถส่งไป ท่านจงบอกแก่นาง
เจ้าว่าจะส่งสานุศิษย์ออกจากเมืองแล้ว
จึงกลับมาทำการวิวาห์มงคลอยู่กับนาง
พระยา กระทำให้ท:มเจ้าและขุนนางมีความยินดีไม่ขั

ดขวาง
แต่พอส่งออกนอก
เมืองแล้ว พระอาจารย์ลงจากราชรถให้ขัวเจ๋งพยุงขึ้

นม้าออกเดิน ข้าพเจ้าจะร่าย
คาถาทำให้คนทั้งหลายนั้นยืนอยู่ที่เดียว
พวกเราเดินไปสักคืนหนึ่งวันหนึ่งแล้ว
ข้าพเจ้าจะเรียกคาถาถอนปล่อยให้คนเหล่านั้นกลับรู้สึ

กตัวคืนเข้าเมือง ซึ่งทำการ
ตามที่ข้าพเจ้าคิดนี้เป็นประโยชน์สองประการ
คือหนึ่งไม่เป็นอันตรายแก่ชีวิตมนุษย์
สองไม่เสียพรหมจรรย์ของพระอาจารย์
อย่างนี้เรียกกลสนิทคิดหนีออกจากอันตร
ภัย ทั้งสองฝ่ายก็ไม่เป็นอันตราย
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียชี้แจงดังนั้น ดุจบุคคล
อันเสพย์สุราเมาแล้วสร่าง หรือหนึ่งนอนหลับฝันแล้วตื่

น
สรรเสริญเห้งเจียว่า
ขอบคุณสานุศิษย์ มีความลึกซึ้งอย่างนี้ดีที่สุดแล้วฝ่ายขุน

นางทั้งสองกลับเข้าไป เ ฝ้ า
ครั้นถึงจึงถวายคำนับแล้ ว กราบทูลว่า ที่
พระองค์ทรงพระสุบินนั้นเป็นการตรงแก่เหตุการณ์เป็น

มงคลหาที่เปรียบมิได้ นาง
พระยาได้ฟังขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองเข้ามากราบทูลดังนั้น

มีพระทัยใสโสมนัสสาจึ ง
ลงจากพระแท่นที่ประทับทรงพระสรวลยิ้มแย้ม
ตรัสถามว่าท่านทั้งสองออกไปถาม
พระอนุชาพระเจ้าแผ่นดินถังพูดว่ากระไรบ้าง
ขุนนางผู้ใหญ่จึงกราบทูลว่าข้าพเจ้า
ออกไปถึงที่รับแขก ก็กระทำคำนับพระอนุชาพระเจ้าแ

ผ่นดินไต้ถัง พระอนุชา พระ
เจ้าแผ่นดินไต้ถัง ได้ปราศรัยรับรองตามกิริยาแขกเมื

องแล้ว ข้าพเจ้าชักนำพูดถึง
วิวาหการท่านก็ยังไม่ยอมตกลง
สานุศิษย์ใหญ่เอออวยยอมให้อาจารย์เป็นสามีของ
พระองค์ ขอให้เปลี่ยนหนังสือเดินทางให้เธอทั้งสามไ

ปไซทีอาราธนาพระไตร ปิ ฎ ก
เมื่อขากลับจะแวะขอเสบียงอาหารแล้วจะลากลับไปเ

มืองไต้ถังนางพระยาถ า ม ว่ า
พระเจ้าน้องยาเธอได้พูดจาว่ากระไ ร บ้ า
งห รือ เป ล่า นาง
ขุนนางจัตุสดมภ์ทูลว่า พระอนุชาเจ้าแผ่นดินไต้ถังหาไ

ด้พูดจาว่ากระไรไม่ยอ ม
ตามความประสงค์ของพระองค์
แต่สานุศิษย์ทั้งสามของเธอจะขอให้เลี้ยงโต๊ะก่อน
นางกษัตริย์ได้ฟังดังนั้นมีความปลาบปลื้มโสมนัสยินดี
จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัด
โต๊ะและจัดราชรถออกไปรับพระอนุชาพระเจ้าไต้ถังฝ่

ายขุนนางทั้งหลาย ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานทุก ห น้
า ที่ ก็ จั ด ก ารตามสั่งและจัดรถ
พระที่นั่งพร้อม ครั้นได้เวลานางพระยาก็ขึ้นทรงรถ
ขุนนางผู้หญิงก็แห่ห้อมล้อม
ตามเสด็จออกจากพระราชวัง มาถึงที่หอรับแขกขุนนา

งรับแขกเมืองก็บอกแก่ พ ร ะ
ถังซัมจังกับสานุศิษย์ให้ทราบว่าเสด็จมาแล้วพระถังซัม

จั้งก็จัดแจงแต่งตัวคอ ย รั บ
พอราชรถถึงนางกษัตริย์ก็แหวกพระวิสูตรลงจากราชร

ถตรัสถามว่า ไหนพระอนุชา
พระเจ้าแผ่นดินไต้ถัง ขุนนางจัตุสดมภ์ทูลว่าที่ยืนอยู่หน้

าโต๊ะนั่นแหละนางกษัต ริ ย์
ทอดพระเนตรพิเคราะห์ดูพระถังซัมจั้งโดยละเอียด
เห็นว่าสมควรเป็นผู้มีวาสนาที่
จะครอบบ้านครองเมืองได้ และทั้งรูปโฉมก็เป็นที่น่าเ

สน่หา นางให้มีความปฏิพัทธ์
ลุ่มหลงจนลืมพระองค์ตรัสเชิญว่า
ขอเชิญพระเจ้าน้องยาเธอขึ้นประทับบนราชรถ
พระถังซัมจั้งให้มีความอดสูละอายใจ
โดยเหตุที่มีได้คุ้นเคยในการประโลมโลก และ
ปราศจากความยินดีในรูปเสียงกลิ่นรส
จึงไม่มีความกระสันพันผูกพิสมัยในนาง แต่
โป๊ยก่ายเป็นคนหนักอยู่ในกามเป็นนิสัยนอนจมอยู่ในสัน

ดาน เมื่อได้เห็นรูปโฉม

นางพระยาโสภาผ่องใสน่าพึงชมก็ให้เกิดความปฏิพัทธ์

กำหนัดในการสังวาส ที่สุด
ไม่ควรกล่าว จนน้ำลายโป๊ยก่ายไหลลืมสติตะลึงไป
เวลานั้นมือและเท้าโป๊ยก่าย
อ่อนเพลียลง ดุจพระยาสีหราชถูกน้ำค้างเข้าผิงไฟ
บัดเดี๋ยวใจก็เหือดแห้งไปหมดฝ่ายนางพระยาไม่สามา

รถจะอดกลั้นความเสน่ ห า อ ยู่ ไ ด้ ก็ ต ร
ง เ ข้ า จั บ มื อ พ ร ะ
ถังซัมจังพูดว่า ท่านจงขึ้นราชรถเสด็จเข้าไปในพระร

าชวังด้วยข้าพเจ้าเถิ ด พระ
ถังซัมจั้งได้ทรงฟังนางพูดดังนั้น
จิตใจให้หวั่นหวาดสะทกสะท้านพูดไม่ออกตัวสั่น
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงพูดว่า
พระอาจารย์จะเกรงกลัวอะไรหนักหนา ขอท่านจงขึ้น
รถเข้าไปในพระราชวังเถิด จะได้เปลี่ยนหนังสือเดิน

ทางให้พวกข้าพเจ้า พระถังซัมจั้ง
ได้ยินเห้งเจียพูดเตือนให้สติดังนั้น
จึงขึนใจเดินออกมาเคียงกับนางขึ้นราชรถเดียวกัน

เคลื่อนรถเข้าในพระราชวัง เห้งเจียให้ซัวเจ๋งยกหา

บใส่บ่าจูงม้าตามรถไป โป๊ยก่าย
ก็วิ่งไปก่อนเข้าไปที่ตำหนักเหงาฮ่องเล้าบ่นว่าถาวรส

บายดีจริง แต่ไม่ได้การทำไม
ไม่เห็นมีเหล้ายากับแกล้มเล่าขุนนางเจ้าพนักงานผู้หญิ

ง เห็นโป๊ยก่ายมาร้องทว ง กิ น ดั ง นั้ น ก็
ต ก ใ จ ไม่กล้า
จะเข้าไปจึงกลับมายังราชรถกราบทูลว่า
ขอพระองค์ได้ทราบ ที่เหงาฮ่องเล้ามีคน
ปากยาวร้องทวงกินเหล้ากินแกล้มอยู่อึกทึก
นางพระยาได้ทราบดังนั้น จึงทรงถาม
พระถังซัมจั่งว่า คนปากยาวหูใหญ่นั้นเป็นศิษย์คนใหญ่มิ

ใช่หรือ พระถังซัมจั้งตอบ
ว่า เป็นศิษย์ที่สองของอาตมภาพ เธอท้องใหญ่กินจุ
เป็นห่วงแต่การกินกลัวจะ
ไม่พอเพียงเท่านั้น ขอนางเจ้าได้ให้เจ้าพนักงานจัดห

าเลี้ยงเธอก่อน นางกษัตริย์
จึงตรัสถามเจ้าพนักงานว่า ได้จัดหาไว้พร้อมแล้วหรือ

เจ้าพนักงานทูลว่าได้ จัดหา
ไว้บนตำหนักพร้อมแล้วทุกประการทั้งสองอย่าง
นางจึงถามว่าจัดอะไรไว้ทั้งสอง
อย่าง นางขุนนางจึงทูลว่า คืดจัดไว้ทั้งเครื่องแจและ

เครื่องโชนางกษัตริย์ จึงถามพระถั
งซัมจั้งว่า ท่านจะกินแจหรือจะกินโช
พระถังซัมจั้ง
ตอบว่าอาตมภาพก็กินแจสานุศิษย์ทั้งสามก็กินแจทั้งสาม

คน พูดยังไม่ทันขาดคำ
ลงขุนนางจัตุสดมภ์ก็มาเชิญขึ้นตำหนักเลี้ยงโต๊ะ
พูดวาวันนี้วันดีเลี้ยงโต๊ะแล้วจะ
ได้ทำการวิวาหมงคล พรุ่งนี้จะได้ยกพระถังซัมจั้งขึ้นเ

ป็นกษัตริย์ครองราชสม บัติ
เมื่อนางกษัตริย์ได้ฟังขุนนางกราบทูลดังนั้นมีพระทัยใส

โสมนัสสาหาที่เปรียบมิ ไ ด้
จึงจูงมือพระถังซัมจังลงมาจากราชรถขึ้นสู่พระที่นั่ง
ตังก๊อกเดินเข้าไปเห็นที่ข้าง
ตำหนักมีพวกมโหรีพิณพาทย์นั่งคอยท่าอยู่สองข้างโต๊ะมี

หญิงรุ่นกำหนัดผัดหน้า
ทาแป้งแต่งตัวนุ่งแพรห่มสียืนเรียงรายกันอยู่ดุจนางเท

พธิดา ที่กลางตำหนักก็จัด
ไว้สองที่ข้างขวาโต๊ะแจ ข้างซ้ายโต๊ะโช
ลดลงชั้นล่างล้วนแต่เครื่องโชทั้งนั้น นาง
กษัตริย์เห็นจัดเสร็จแล้ว จิงรินสุราใส่ถ้วยมาเชิญให้พ

ระถังซัมจังกิน เห้งเจียพูดว่า
อาจารย์และพวกข้าพเจ้ากินแจทังนัน
จงเชิญอาจารย์นังโต๊ะแจนันเถิด พวกข้าพเจ้า
นั่งชั้นล่างก็ได้นางขุนนางพูดชมว่าดีอย่างนี้และควรแล้

ว อาจารย์กับศิษย์ก็เหมื อ น บิ ด า กั บ
บุตรไม่ควรนั่งเสมอกัน ขุนนางพนักงานก็รีบจัดลดลงอี

กสามที่เสร็จแล้ว นางพระยา
ก็ยกถ้วยสุราเชิญพระถังซัมจั่งกับศิษย์ทั้งสาม
เห้งเจียขยิบตาอาจารย์ให้ยกถ้วย
ตอบคำนับ พระถังซัมจังลุกจากเก้าอี้ยกถ้วยมาเชิญนา

ง นางรับถ้วยสุรามานั่ง โ ต๊ ะ
ที่หนึ่งแล้ว บรรดานางขุนนางใหญ่น้อยก็ทำคำนับแล้วพ

ร้อมกันเข้านั่งตามลำ ดั บ ย ศ
พวกมโหรีพิณพาทย์ก็กระทำเพลงบำเรอขับร้องฝ่ายโป๊

ยก่ายเสพสุราและอาหา ร ม า ก สิ้ น สุ
ร า เ จ็ ด แ ป ด ถ้ ว ย แล้วร้องว่าเอามา
ขวดใหญ่ ๆ จะกินให้สบายใจ
แล้วจะได้ต่างคนต่างไปตามมีธุระอย่ามาหลงกินให้
มากจะเสียการ เรารีบกินจะได้เปลี่ยนหนังสือเดินทา

ง นางกษัตริย์ได้ยินโป๊ย ก่ า ย
พูดดังนั้น จึงสั่งเจ้าพนักงานให้เอาสุราขวดใหญ่มาให้

โป๊ยก่ายกินตามสบาย เจ้า
พนักงานก็เอาสุราปันใหญ่มารินให้โป๊ยก่ายกินอีกถ้วยห

นึ่งพระถังซัมจั่งก็ย่อ ตั ว ลุ ก ขึ้ น เ ดิ
น ม า ที โ ต๊ ะ น า ง พู ด ว่ า
อาตมภาพมีความขอบใจ
เป็นที่สุด ส่วนที่เลี้ยงก็พอแล้วขอเชิญขึ้นพระที่นั่งจะได้

เปลี่ยนหนังสือเดินทา ง ใ ห้
แก่สานุศิษย์ไป นางกษัตริย์ก็ลุกออกจากที่จับมือพระถัง

ซัมจั้งพากันเดินขึ้นบ น ป ร ะ
สาทใหญ่ นางอนุญาตให้พระถังซัมจั่งขึ้นบนพระที่นั่ง
พพระถังซัมจั่งว่าไม่ควรตาม
ท่านเสนาบดีจัตุสดมภ์ว่า วันพรุ่งนี้เป็นวันมหามงคลฤก

ษ์ อาตมภาพจึงจะขึ้นนั่ง
ได้ แต่วันนี้ขอจงเปลี่ยนหนังสือประทับตราส่งให้เธอทั้

งสามไปเสียก่อน นางพระยา
ก็ประทับบนเก้าอี้แล้วเรียกเอาหนังสือเดินทาง
เห้งเจียก็หยิบออกส่งให้ นางพระยา
ทรงรับมาคลี่ดูโดยละเอียดก็เห็นมีดวงตราของพระเจ้

าแผ่นดินไต้ถังประทับ อยู่ข้าง
บน รองลงมีตราเมืองโป๊เชียงก๊ก
รองลงมาตราเมืองโอเกยก๊ก รองลงมาตราเมือง
เซียตี้ก๊ก ทรงพิเคราะห์ดูตลอดแล้วก็ยิ้มสรวล
แล้วตรัสว่าท่านนี้แช่ตั้นหรือพระถังซัมจั้งบอกว่าแช่ตั้นชื่

อเหี้ยนจึง แต่พระเจ้าถังไทจงฮ่อง เต้
โปรดให้เป็น
พระอนุชา จึงพระราชทานให้แซ่ถัง
นางกษัตริย์ทรงถามว่าในหนังสือนี้ทำไมไม่มี
ชื่อสานุศิษย์ทั้งสามเล่า พระถังซัมจั้งตอบว่า
ศิษย์ทั้งสามคนนี้มิใช่คนในเมืองได้
ถัง อาตมภาพได้เมื่อมาตามทาง
เพราะฉะนั้นจึงไม่มีชื่ออยู่ในหนังสือ นางกษัตริย์
ตรัสว่าถ้ากระนั้นท่านกับข้าพเจ้าเติมชื่อเธอทั้งสามลง

ในหนังสือจะมิดีหรือ พระ
ถังซัมจั้งว่าแล้วแต่จะทรงเห็นควร
นางจึงเรียกให้พนักงานนำพู่กันกับน้ำหมึกมาแล้ว
จึงถามชื่อและแซ่คนทั้งสามนั้นแล้วก็เขียนลงท้ายหนังสื

อชื่อซึงหงอคง และหงอเหนง
ซัวหงอเจ็งเขียนชื่อคนทั้งสามเสร็จแล้ว
ก็ประทับตราเข้าผนึกส่งให้เห้งเจีย เห้งเจีย
ก็รับหนังสือพลันส่งให้ซัวเจ๋งเก็บสิ่งของเข้าห่อเสร็จแ

ล้ว จึงรับสั่งให้ขันทีเอาท อ ง ค ำ
มาถาดหนึ่ง รางวัลให้แก่เห้งเจียแล้วตรัสว่า
จงเอาไปเป็นเสบียงใช้สอยตามทาง
เมื่อไปอาราธนาพระไตรปิฎกกลับมาแล้วจะขอบคุณท่า

นให้จงหนักเห้งเจียว่ า พ ว ก ข้ า
พ เ จ้ า เ ป็ น ผู้ บ ว ช
อันเงินทองไม่เอาติดไป ไปตามทางถึงแห่ง
หนตำบลใดก็บิณฑบาตเขากินต่อ ๆ ไป
นางเห็นเห้งเจียไม่รับทอง จึงรับสั่งให้เอา
แพรมาสิบม้วน แล้วรับสั่งว่าจะทำก็ไม่ทันเวลา
จงเอาไปทำเสื้อผ้านุ่งห่มกันหนาว

เถิด เห้งเจียว่าคนถือบวชจะนุ่งห่มแพรสีไม่ควร
ผ้าผ่อนก็ยังมีอยู่ขอพระองค์อย่า
มีความวิตกเลย นางกษัตริย์เห็นเห้งเจียไม่รับแล้ว
จึงรับสั่งให้ขันทีนำข้าวสารมา
สามถัง แล้วพูดแก่เห้งเจียว่า
ของเหล่านั้นไม่รับไปก็ตามทีเถิด จงเอาข้าวสารไป
จะได้หุงกินตามทาง โป๊ยก่ายก็รับข้าวสารใส่ย่ามเสร็

จแล้ว ก็พร้อมกันทั้งสามคน
มาคำนับนางพระยาพระถังซัมจั๋งจึงพูดแก่นางว่า
ขอเชิญพระองค์เสด็จไปกับอาตมภาพเพื่อสงคน
ทั้งสามออกไปจากเมือง อาตมภาพสั่งเสียเธอเสร็จแ

ล้วจะได้กลับมากับพระ อ ง ค์
ครองราชสมบัติเป็นบรมสุขอยู่สิ้นกาลนาน
ส่วนนางกษัตริย์พาซื่อมิได้รู้สึกในกล
อุบาย จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดราชรถเสร็จแล้ว
ก็ขึ้นทรงรถพร้อมด้วยพระถังซัมจั๋ง
นางขุนนางใหญ่น้อยก็ตามเสด็จ
บรรดาพวกชาวเมืองก็ตั้งโต๊ะบูชาตลอดสองข้าง
ทาง ชาวเมืองตั้งใจจะคอยดูราชรถนางพระยาและพ

ระถังซัมจั๋ง ครั้นชาวเมืองได้
เห็นก็พากันสรรเสริญออกแซ่เสียงทั้งสองข้างทาง
ประเดี๋ยวรถพระที่นั่งก็มาถึงประตู

เมืองด้านข้างทิศปราจีน เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ้งเตรี

ยมตัวเสร็จแล้ว ก็เดินมาใกล้
ราชรถร้องด้วยเสียงอันดังว่า
พระองค์ไม่ต้องไปส่งไกลดอก พวกข้าพเจ้าจะขอทูล
ลาที่นี้ นางจึงให้รถหยุด พระถังซัมจังก็ลงจากรถทำค

ำนับพูดว่า ขอพระองค์จง
เสด็จกลับไปเถิด อาตมภาพจะขอถวายพระพรลาไปไ

ซทีอาราธนาพระธรรมฝ่ า ย น า
ง ก ษั ต ริ ย์ เมื่อได้ทรงฟังพระถังซั ม
จั้ง พูด ดัง นั้น ก็ต กต ะลึ งจั บพ ระ ถั
งซัม
จั้งไว้แล้วก็ตรัสว่า พระเจ้าน้องยาเธอ
ข้าพเจ้ายกราชสมบัติให้จะขอท่านไว้เป็น
พระราชสามี พรุ่งนี้ฤกษ์ดีก็จะได้ขึ้นเสวยราชสมบัติแล้

ว เหตุใดจึงได้มาแปรปร ว น
ไปดังนี้เล่า โป๊ยก่ายได้ยินนางตรัสดังนั้น
ก็เดินตรงเข้ามาที่ข้างรถยกหัวขึ้นทำ
หูชันตวาดด้วยเสียงอันดังว่าพวกข้าพเจ้าถือบวช

ใครจะมาร่วมรักกับกระดูกแห้ง
อย่างนั้นได้หรือ จงปล่อยอาจารย์เราไปเถิดเมื่อนาง

ได้เห็นรูปร่างโป๊ยก่า ย น่ า เ ก ลี ย ด
น่ากลัวดังนั้น และทำเสียงดังออกท่าดุร้ายดังนั้นก็ตกพ

ระทัยล้มเข้าไปในรถ ซัว
เจ๋งก็เข้าอุ้มอาจารย์ออกจากหมู่คนแล้วพยุงให้ขึ้นม้า
เห็นผู้หญิงคนหนึ่งร้องตวาด
ว่า พระเจ้าน้องยาเธอจะหนีไปข้างไหนเราจะมาร่ว

มรักแก่ท่านซัวเจ็งร้อ ง ด่ า อี ข
โ ม ย มึ ง ไ ม่ รู้ จั ก ห รื อ
จึงชักไม้กระบองออกตีลงไ
ปที่ ศร ษะ หญิ งนั้ น
หญิงนั้นก็อันตรธานกลายเป็นลมใหญ่มืดมัว
หอบเอาพระถังซัมจั้งไปทางไหนก็ไม่
ทันรู้ เวลานั้นเห้งเจียจะร่ายคาถาทำจังงังให้หมู่หญิง

ชาวเมืองไซเหลียงก๊ก ยืนอยู่
ที่เดียวก็ยังหาทันไม่ พอได้ยินเสียงซัวเจ๋งร้องโวยวา

ยขึ้น เห้งเจียหันไปถามว่า
อะไรกัน ซัวเจ๋งบอกว่ามีหญิงผู้หนึ่งทำเป็นม้วนลมพายุ

หอบเอาพระอาจารย์ไป
แล้ว เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็เหาะขึ้นกลางเวหาแลไปดูทั้งสิบทิศก็เห็นข้างทิศอุดร

มี
ม้วนลมกลุ้ม ๆ ลิ่ว ๆ ไป เห้งเจียเห็นแล้วก็กลับหน้า

มาเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ๊ ง ว่ า
จง
รีบตามเราไปตามอาจารย์โดยเร็ว
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็เก็บของวางบนหลังม้าเสร็จแล้ว
จึงพากันเหาะตามเห้งเจียมาฝ่ายพวกหญิงชาวเมืองไ

ซเหลียงก๊กแลเห็นเหา ะ เ หิ น
เ ดิ น อ า ก า ศ ไ ป ไ ด้ ดั ง นั้ น ต่าง

คนก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้นทำเคารพทุก ๆ คน
แล้วพูดว่ามีอภินิหารบารมีเหาะ
เหินเดินอากาศได้ดังนี้ ซะรอยจะเป็นพระอรหันต์แน่ไ

ม่ต้องสงสัยเลย ท่านน้องพระ
เจ้าแผ่นดินถังนั้นมีบารมีแก่กล้าพวกเรามีแต่นัยน์ตาไม่

มีแก้วตาจึงได้คิดผิดไ ป ดั ง นี้
หมายใจเสียว่าเหมือนมนุษย์ธรรมดา
จึงได้เสียเวลาคิดป่วยการเปล่า ๆ ขอเชิญพระ
แม่เจ้าขึ้นสู่ราชรถกลับเข้าพระนครเถิด
พระราชเทวีเมื่อได้พระสติก็ให้นึกละอายแก่
พระทัยจึงพร้อมด้วยขุนนางใหญ่น้อยบ่ายหน้าราชรถคืน

กลับเข้าสู่พระนครฝ่า ย เห้ง
เจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งเหาะไ
ล่ตามม้วนลมนั้นมาถึงภู เข าสู งอั นห นึ่ง ก็เ ห็น
ม้วนลมนั้นเงียบสงบลง ก็หาได้รู้ว่าปิศาจนั้นจะไปข้าง

ไหนไม่ พี่น้องทั้งสามคนก็
พากันลดลงยังยอดเขา เที่ยวค้นหาแลไปข้างหน้าก็เห็

นแห่งหนึ่งมีศิลาสีเขี ย ว ตั้ ง
อ ยู่
มีแสงระยับสว่างไสวดุจแผ่นกระจกลับแล
พ้นแผ่นศิลาเข้าไปข้างหลังนั้น มีบาน
ประตูศิลาปิดงับอยู่บนขวางประตูมีอักษรใหญ่หกตัว
คือเขาต๊อกติ้ซัวถ้ำปี้แป้ต๋องโป๊ยกายเห็นดังนั้นก็ตรงเข้

ามาจะเอาคราดเหล็กสั บ
เห้งเจียห้ามว่าน้องอย่ า
เ พิ่ ง
ทำก่อน เพราะเราตามม้วนลมมาก็หารู้แน่ไม่
น้องทั้งสองจงพักอยู่ที่นี่สักประเดี๋ยว
พี่จะเข้าไปสืบความดู ให้ได้ความก่อนแม้ว่าได้ความแ

ล้วประการใดเราจึงค่ อ ย คิ
ด
อ่านต่อไป โป๊ยก่ายซัวเจ๋งได้ฟังเห้งเจียก็รอคอยที่นั่น

เห้งเจียก็แปลงเป็นแม ล ง
ผี้ ง
ตัวน้อยบินลอดเข้าไปในประตูถึงชั้นที่สอง
แลไปเห็นหญิงนั่งอยู่บนแท่นผู้หนึ่ง สอง

ข้างมีหญิงรูปร่างสวยกำลังรุ่นสาว
ยืนเรียงรายสองแถว พากันหัวเราะโดยไม่รู้เหตุ
เห้งเจียค่อยๆ บินเข้าไปใกล้จับอยู่บนขื่อคอยแอบฟังเ

หตุการณ์ประเดี๋ยวก็เ ห็ น ห
ญิ ง ไ ซ อิ๊ ว ๔๙๗
ผมยาวคนหนึ่งเดินออกมาจากข้างในสองมือประคองถ

าดออกมา ในถาดนั้นมี
ของกินสองอย่างกำลังร้อน ๆ เดินขึ้นมาที่นางนั่งพูดว่

า ขอแม่นางได้ทราบของกิ น
สองสิ่งนี้ สิ่งหนึ่งแกงเนื้อคนสิ่งหนึ่งเป็นของเครื่องแจ

นางปิศาจได้ฟังดังนั้น ก็ ยิ้ ม
อยู่ในหน้า จึงสั่งว่าพวกเจ้าจงเข้าไปพยุง
ท่านพระถังซัมจังออกมานี่ พวกหญิง
บริวารเหล่านั้นก็พากันเข้าไปพยุงพระถังซัมจั้งออกมา

เห้งเจียเห็นพระอาจา ร ย์
มี
สีหน้าเหลืองสองตาแดงเหมือนร้องไห้
เห้งเจียนึกแต่ในใจว่า อาจารย์เราเห็นจะ
ถูกยาแฝ่ดเสียแล้วฝ่ายนางปิศาจยักษ์เห็นคนพยุงพระถั

งซัมจั้งออกมาก็ลงจาก แ ท่
น จั บ มื อ พ ร ะ
ถังซัมจังไว้แล้วจึงพูดว่า ท่านจงวางใจเถิดอย่าทุกข์โ

ทมนัสเศร้าโศกไปให้ป่ ว ย
ก า ร
เลย อันความบริบูรณ์มั่งมีศรีสุขสู้เมืองไซเหลียงก๊กไม่

ได้ก็จริงและความสำร า ญ
เ งี ย บ
สงัดที่นี่ดีกว่า จะภาวนาสวดมนต์ก็เป็นที่สะอาดใจ
ท่านกับข้าพเจ้าจงเป็นเพื่อน
ยากกันกว่าชีวิตจะหาไม่เถิด พระถังซัมจั้งได้ฟังนางปิ

ศาจยักษ์พูดเกี้ยวพาน ดั ง
นั้ น

ก็มิได้โต้ตอบประการใด นางปิศาจจึงพูดต่อไปว่าท่าน

อย่ามีความเศร้าหมอง เ
ล ย
เมื่อเลี้ยงโต๊ะที่เมืองไชเหลียงก๊กในเวลานั้นข้าพเจ้า

ก็อยู่แต่ไม่เห็นว่ายื่ น ใ ห้
ซึ่ ง ข อ ง กิ น
มาบัดนี้ข้าพเจ้ามีของกินสองอย่างคือ แจและโช
ตามแต่ท่านจะประสงค์เถิดพระถังซัมจังนึกในใจว่าแม้

ว่าเราไม่พูดจาโต้ตอบ อั
น ห ญิ ง ปิ ศ า จ นี้ ห า เ ห มื อ น น า ง
กษัตริย์ไม่ นางยังมีธรรมเนียมมนุษย์
อันปิศาจนี้มันเป็นยักษ์มารร้ายกาจ และ
อีกประการหนึ่งศิษย์ทั้งสามก็ยังไม่รู้เหตุการณ์ว่ามาตก

ทุกข์ได้ยากอยู่ที่นี่ไ ม่
บางทีปิศาจ มันจะคิดหักหาญทำร้ายเราก็จะเสียซึ่งชีวิ

ต คิดดังนั้นแล้วก็อุตสา ห์
ออกวาจาตอบว่าอันของสองอย่างนั้น
เรียกว่าแจเป็นอย่างไรโชเป็นอย่างไร
ข้าพเจ้าอยากทราบ นางปิศาจบอกว่าของแจทำต้มแก

งไม่มีเนื้อสัตว์ ของโซนั้น
ต้มแกงด้วยเนื้อมนุษย์ พระถังซัมจั่งพูดว่าอาตมภาพเค

ยฉันแต่ของแจ นางปิศาจ
ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วเรียกสาวใช้ให้ยกน้ำร้อนน้

ำชามา พวกคนใช้ก็ยกน้ำร้อน
มาตั้งไว้ตามสั่ง นางปิศาจก็หยิบของแจยื่นส่งให้พระถั

งซัมจั้งฉัน พระถังซัมจั้ง
หยิบของโชส่งให้นางปิศาจ ต่างยื่นส่งกันไปมากินตาม

สบายผ่ายเห้งเจียเป็น แ

ม ล ง ผึ้ ง จั บ อ ยู่ บ น ขื่ อ
เห็นพระถังซัมจังกับนางปิศ าจ พูด จา
ปราศรัยกันดังนั้น ก็วิตกกลัวว่าพระอาจารย์จะฟุ้งซ่าน

ลุ่มหลงไป เห้งเจียอดไม่ได้
ก็กลายกลับเป็นรูปเดิม ซักกระบองโลดลงมาร้องว่าอี

มารร้ายมึงอย่าทำเล่ห์
ก ล ห ล อ ก
อาจารย์กูเลย นางปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจ
พ่นสายไฟออกจากปากมืดไปหมดทั้ง
ถ้ำเรียกสาวใช้ให้พาพระถังซัมจั้งไปเก็บไว้ยังเดิม
แล้วนางปิศาจก็จับพลองเหล็ก
กระโดดออกมายังหน้าประตูถ้ำ
ด่าว่าอ้ายลิงมึงถืออย่างไรจึงอาจสามารถแอบเข้า
มาในถ้ำของกู มึงมาต่อสู้แก่กูให้เห็นฝีมือกัน
เห้งเจียเอากระบองเหล็กขึ้นรับค่อย
รบรอถอยมาจากถ้ำ ฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ๋งนั่งคอยอยู่หน้

าถ้ำ แลไปเห็นคนทั้งสอง
กำลังต่อสู้กันออกมา โป๊ยก่ายสองมือจับคราดกระโดด

มาร้องว่าพี่ขยับถอยไ ป
ก่ อ น
ข้าพเจ้าจะสับอีมารด้วยคราดสักทีหนึ่งนางปิศาจเห็นโ

ป๊ยก่ายว่าจะเข้ามาทำ
ร้ า ย จึงแผลงฤทธิ์ให้ไฟออกจา กรูจมูกเป็น
ควันกลุ้มไม่แลเห็นอะไร แล้วบันดาลให้พลองนั้นบินแก

ว่งมาบนอากาศตีกระหน
า บ
ไม่รอรั้ง จนไม่รู้ว่าปิศาจจะมีสักกี่มือ
เห้งเจียโป๊ยก่ายรอรับอยู่คนละข้าง นางปิศาจ
จึงพูดว่าหงอคงทำไมจึงไม่รู้เหตุการณ์
เราจำเจ้าได้เจ้าจำเราไม่ได้หรือที่วัดลุ่ยอิม
ยี่พระยูไลยังกลัวเรา ทำไมกับเจ้าอ้ายชาติสัตว์เดียรั

จฉานสองตนเท่านี้จะไ
ป ถึ ง ไ ห น
เห้งเจียโป๊ยก่ายรบแก่นางปิศาจหลายชั่วโมงก็ไม่แพ้ช

นะกัน ฝ่ายนางปิศาจก็ร่าย
เวทบันดาลเป็นสากตำข้าวบินมา

เห้งเจียไม่ทันรู้ตัวสากตกถูกกลางกระหม่อมทีหนึ่ง
เห้งเจียร้องโอยก็ถลาถอยหนี
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็ลากคราดถอยหนีไปเหมือนกัน
ฝ่ายนางปิศาจมีชัยชนะแล้วกลับเข้าถ้ำ
ฝ่ายเห้งเจียถูกสากเจ็บปวดก็ประคองศีรษะ
หน้านิ่วคิ้วย่นเหลือจะทนได้
ออกปากร้องว่าร้ายแรงโป๊ยก่ายถามว่า
กำลังรบกันอยู่ทำไมทพี่จึงร้องขึ้นและกอดหัววิ่งหนีกลับ

มาดังนี้
เล่า เห้งเจียประคองศีรษะร้องว่าเจ็บเหลือทน
แล้วพูดว่าเมื่อเวลากำลังรบแก่ปิศาจ
มันเห็นเพลงอาวุธจวนจะแพ้เรา
ไม่รู้ว่ามันแผลงฤทธิ์ด้วยประการใด บินมาถูกศีรษะ
เราทีหนึ่งเจ็บปวดเหลือจะทนได้
เพราะฉะนั้นจึงต้องล่าหนี โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจีย
บอกดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
เมื่อเวลามิได้รบพุ่งแก่ใคร พี่พูดอวดว่าศีรษะของ
พี่ปลุกเสก ประกอบด้วยธรรมอันเชี่ยวชาญแก่กล้า
ถ้าจริงดังนั้น ทำไมจึงไม่คุ้ม
ไว้ได้ ให้ถูกเจ็บอย่างนี้ทำไมเล่าเห้งเจียว่า
อันความที่เล่าเรียนวิชาการที่คุ้มภัยก็ได้จริงเหมือนกัน

ซึ่งเป็น
มีดพร้าหรือหอกดาบแหลนหลาวและไฟเผาสารพัดก็ไม่

เป็นอันตรายจริงมาวัน
นี้ น า ง
ปิศาจนี้ไม่รู้ว่ามันเอาสิ่งไร
ทำให้เราได้ความเจ็บปวดเหลือทนดังนี้
โป๊ยก่ายว่าถ้า
ดังนั้นเรากลับไปเมืองไซเหลียงก๊กหายาให้พี่ปิดแก้ปว

ดเห็นจะดี
เห้งเจียพูดว่าไม่มี
บาดแผลและไม่บวมช้ำจะปิดยาอย่างไรได้
โป๊ยก่ายพูดว่าเมื่อข้าพเจ้ามีท้องจนท้อง
ยุบเจ็บปวดก็ยังไม่เจ็บถึงสมองชัวเจ็งพูดว่าพี่โป๊ยก่าย

อย่าพูดเล่นให้เสียเว
ล า ด้วยเวลาก็จวนจะค่ำอยู่แ ล้ ว
พี่เห้งเจียได้ความเจ็บปวด ทั้งพระอาจารย์ก็ไม่รู้ว่าจ

ะเป็นตายประการใด
เราจะ
คิดอย่างไรดี เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์อยู่ในถ้ำคงไ

ม่เป็นไรอย่าวิตก
เราพักที่ชายเขา
สักคืนหนึ่ง พอรุ่งแจ้งจึงค่อยคิดการต่อไป
พูดดังนั้นแล้วทั้งสามคนก็พากันหาที่พัก
เป็นปรกติแล้วก็นอนฝ่ายนางปิศาจ
ครั้นได้ชัยชนะแล้ว กลับเข้าไปในถ้ำก็ทำดีใจรื่นเริงอ่

อนน้อม
ไม่ดุร้าย สั่งให้พวกคนใช้ปิดประตูชั้นนอนให้มั่นคง
สั่งให้นั่งยามอยู่สองคอยระวัง
ผลัดเปลี่ยนกัน และสั่งให้สาวใช้ปัดกวาดเตียงนอนจุด

โคมไฟขึ้นให้สว่างไสว
คืน
วันนี้เรากับท่านพระอนุชาเมืองไต้ถังจะมีความรื่นเริง

กัน
พวกสาวใช้ก็จัดการตาม
นางปิศาจสั่งทุกประการ ครั้นจัดเสร็จแล้ว
ก็พากันเข้าไปข้างในพยุงพระถังซัมจั้ง
มาที่นางฝ่ายนางปิศาจทำกิริยายียวนเล้าโลมจับมือพร

ะถังซัมจั้ง แล้วพูดว่า
ท่านกับ
ข้าพเจ้าจงเป็นสามีภริยากันอย่างมีความรังเกียจแต่อ

ย่างใดเลย
พระถังซัมจังเมื่อ
ได้เห็นปีศาจทำก็ริยาอาการและพูดจาดังนั้นตกประหม่

าหน้าไม่มีสีโลหิตคิดแ
ต่ ใ น
ใจว่า แม้เราจะขัดขึ้นมิตามใจมัน
มันก็จะฆ่าเราเสีย อย่าเลยจำจะต้องต้องผ่อน
ผันไปตามการ คิดแล้วก็เดินตามนางเข้าไปในห้อง
เวลานั้นพระถังซัมจั้งดุจบ้าใบ้
ไม่เป็นสติสมประดี มิได้เงยหน้าแลดูสิ่งใด
ครั้นเข้าในห้องสองต่อสองแล้ว นาง
ปิศาจก็ทำกิริยาลูบคลำจับต้องโดยจิตอันกำหนัดในกาม

ราคะ
แต่พระถังซัมจั้งมิได้
มีความยินดีนั่งนิ่งสำรวมจิตมิได้มีความปฏิพัทธ์เกี่ยวข้อ

งในกามคุณ
นางปิศาจก็
เล้าโลมกอดรัดหวังจะให้ความกำหนัดแห่งพระถังซัมจั้

งกำเริบขึ้น
แต่พระถังซัมจั้ง
ก็นั่งนิ่งอยู่เหมือนบ้าใบ้ไม่แสดงความกำหนัดเสน่หา
ในทางอสัตย์ธรรมสังวาสจน
เวลาล่วงเข้ายามสาม นางปิศาจมีความกำหนัดเร่าร้

อนไปด้วยเพลิงราคะ เข้ากอด
ปล้ำทำประการใด ๆ พระถังซัมจังก็สภาวะนิ่งอยู่มิได้

กำเริบ
นางปิศาจสุดที่จะคิด
เพราะเป็นสตรี เมื่อบุรุษไม่ยินดีแล้ว
ก็ไม่สามารถจะให้สำเร็จความประสงค์ของ
ตนได้ จึงเรียกสาวใช้ให้เอาเชือกมามัดผูกพระถังซัม

จั้ง
ดุจมัดคชสารและราชสีห์

แล้วก็สั่งให้ลากลงไปที่ระเบียง
พวกคนใช้ก็กระทำตาม นางปิศาจจึงให้ดับโคม
ไฟนอนฝ่ายเห้งเจียพักอยู่ที่ข้างเขา
พอตื่นรู้สึกก็เรียกโป๊ยก่ายชัวเจ๋งแล้วพูดว่า เมื่อ
เวลากลางคืนเจ็บปวดศีรษะ เวลานี้ความเจ็บปวดก็ห

ายแล้ว
โป๊ยก่ายหัวเราะแล้ว
พูดว่า แม้ว่าหาดีแล้วก็ให้มันลองดูอีกสักที่หรือจะเป็นอ

ย่างใดอีกบ้าง
เห้งเจียว่า
เลิกเสียเถิดอย่าเอามาพูดอีกเลย
โป๊ยก่ายว่าทิ้งอาจารย์เสียคืนหนึ่งแล้วไม่ทราบว่า
จะเป็นประการใด ซัวเจ๋งพูดว่าสว่างดีแล้วจะรีบไปก

ำจัดปีศาจเสียให้จงได้ จะได้
แก้เอาพระอาจารย์ออกมา เห้งเจียว่าน้องจงคอยพี่อ

ยู่ที่นี่สักประเดี๋ยวพี่
กับโป๊ย

ก่ายจะไปดูลาดเลาก่อน พูดดังนั้นแล้วก็พร้อมด้วยโป๊ย

ก่ายรีบเดินขึ้นไปบนถ้ ำ ครั้น
เห้งเจียขึ้นไปถึงจึงสั่งโป๊ยก่ายให้รอคอยอยู่ที่หน้าถ้ำก่

อน
วิตกว่าเมื่อคืนนี้ปิศา จ มั น
จะทำแก่พระอาจารย์ประการใดก็ยังไม่รู้ได้
พี่จะเข้าไปฟังดูให้รู้แน่ใจก่อน พูดดัง
นั้นแล้วก็แปลงกายเป็นแมลงผึ้งบินเข้าในถ้ำ
ถึงประตูชั้นในแลเห็นคนนั่งยามอยู่
สองคน มือถือเกราะนอนหลับอยู่ข้างประตู
เห้งเจียก็บินเข้าไปยังห้องนางปิศาจที่
นอนอยู่ฝ่ายนางปิศาจเวลากลางคืนอดนอนจึงได้หลับอ

ยู่จนสายยังหาตื่นไม่เ ห้ ง เ จี ย ก็
คอย ๆ บินเข้าไปข้างในได้ยินเสียงพระอาจารย์
แลไปก็เห็นต้องมัดอยู่ดุจเขามัดสุกร
นอนอยู่ข้างบันได เห้งเจียก็บินลงมาใกล้ร้องเรียกพร

ะอาจารย์
พระถังซัมจั้งได้ยิน
เสียงก็จำได้ว่าเห้งเจีย จึงเรียกว่าเห้งเจียจงรีบมา

ช่วยชีวิตเราด้วยเถิด เห้งเจียถาม
ว่าเมื่อคืนนี้รสชาติเป็นอย่างไรบ้าง
พระถังซัมจั้งตอบว่า การประเวณีแล้วก็สู้ตาย
เสียดีกว่า เพราะไม่ยินดีด้วยกับมันมันจึงได้มัดไว้ทรม

านทรกรรมอย่างนี้เวล า นั้ น อ า จ า ร
ย์ กั บ ศิ ษ ย์ ก ำ ลั ง พู ด กั น
อยู่นางปิศารรู้สึกได้ยิน เสี ยง ว่า จะ ไป
อาราธนาพระธรรมก็ตกใจตื่นขึ้น
แม้นางปิศาจทำทรมานพระถังซัมจั้งก็จริง แต่
ใจนั้นยังมีความเสน่หาอาลัยพระถังซัมจังอยู่มากนางปิ

ศาจได้ยินว่าจะไปก็รี บ ล ง ม า
จากเตียงเดินเข้ามาที่มัดพระถังซัมจั้งไว้
แล้วพูดด้วยเสียงอันดังว่า อยู่เป็นผัวเมีย
กันไม่ดีหรือ จะไปอาราธนาพระธรรมทำไมให้ลำบาก

เห้งเจียได้เห็นดังนั้ น ก็ รี บ
บินออกจากอาจารย์มาบอกแก่โป๊ยก่ายว่า
อาจารย์ท่านไม่ยอมตามใจนางปิศาจ
เพราะฉะนั้นมันจึงทรมานมัดท่านไว้
เมื่อกี้พี่กำลังพูดอยู่กับพระอาจารย์มันตกใจ
ตื่นขึ้นพี่จึงต้องรีบหนีมา โป๊ยก่ายถามว่า
อาจารย์ได้พูดอะไรบ้างหรือเห้งเจียบอกว่าพระอาจา

รย์
เธอพูดว่าตายเสียดีกว่ า ที่ จ ะ ใ ห้ พ ร
ห ม จ ร ร ย์ เ ศ ร้ า
หมอง โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็หัวเราะ
ชมว่าดี ๆ พระอาจารย์เราเป็นพระ
แท้ พี่น้องเราจงพร้อมใจกันช่วยเธอให้ออกพ้นทุกข์
โป๊ยก่ายสองมือจับคราดเต็ม
กำลังสับกระชากประตูศิลาก็พังลงกระจายสามสีก้อนฝ่

ายพวกเฝ้าประตูกำลัง น อ น ห ลั บ ก็ ต
ก ใ จ ตื่ น เห็นดังนั้นกวิ่งเข้าไปบอ
กแ ก่น าง
ปิศาจว่า อ้ายรูปชั่วร้ายทั้งสองคนมาอีกแล้ว
นางปิศาจได้ฟังดังนั้น ก็จับอาวุธ
พลองรีบเดินออกมายังประตูถ้ำ
ร้องด่าว่าอ้ายสัตว์ลิงสัตว์หมูมึงอายุมากเสียเปล่าๆ

ไม่รู้จักขนบธรรมเนียม ทำไมจึงบังอาจมาทำลายประ

ตูถ้าของเราเสียดังนี้ ค ว ร ห รื อ โ ป๊ ย
ก า ย ไ ด้ ฟั ง น า ง ปิ ศ า จ
พูดดังนั้นก็ด่าว่าอีมารร้ าย มัว เม าล ะโ มบ เต็
มไ ปด้ วย
กามราคท่วมกระบาลชาติ สามานย์
ไม่มีดีมึงจะขับเขี้ยวอาจารย์กูให้ร่วมรักแก่มึง
ให้พรหมจรรย์เศร้าหมองครั้นไม่ตามใจมึง
มึงก็ทำทรมานทรกรรมต่าง ๆ มึงจะตก
นรกหมกไหม้ใต้เถรเทวทัติมิได้รู้กลับมาเกิดในที่ดีอีกต่

อไปแล้ว
มึงจงรีบส่งอาจารย์
ของกูออกมากูจะยกโทษให้มึงไว้ชีวิตไม่ฆ่าฟัน
แม้ดื้อดึงขัดขวางอยู่ไม่กระทำตาม
กูว่า กูจะพังรื้อทั้งภูเขาให้ทลายลงมิให้มึงตั้งรังอยู่ได้

ต่อไป
นางปิศาจได้ฟังโป๊ยก่า ย
พูดดังนั้น ก็เตรียมตัวร่ายเวทเหมือนครั้งก่อนไฟก็พลุ่ง

ออกจากรูจมูก มือถืออาวุธ
เข้าตีโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายจับคราดยกขึ้นสับปิศาจ
เห้งเจียเอากระบองเหล็กเข้าระดม
ตีปิศาจ นางปิศาจก็แผลงฤทธิ์ออกไม่รู้ว่ากี่มือ
รับซ้ายรับขวาต่อสู้กันประมาณได้
ห้าสิบเพลง โป๊ยก่ายถูกอาวุธที่ปากได้ความเจ็บปวดก็

ถอยหนี
เห้งเจียเห็นดังนั้น
ก็หวาดวิตกกลัวปิศาจ จึงได้ถอยหนีตามโป๊ยก่ายไปฝ่า

ยนางปิศาจมีชัยแล้วก็ กลับเข้าถ้ำ
สั่งพวกบริวารให้เอาศิลาก้อนใหญ่ๆ
ซ้อน
กันปิดปากถ้ำให้มั่นคง ฝ่ายซัวเจ๋งอยู่ที่ชายเขาปล่อยม้

าให้กินหญ้า
ได้ยินเสียงหมู
ร้องอยู่ที่ไหนก็ยังไม่เห็นตัว
ครั้นแลไปก็เห็นโป๊ยก่ายยกปากวิ่งหนีมา ซัวเจ้งถาม
ว่านั่นเป็นอะไร โป๊ยก่ายบอกว่าไม่เป็นการเจ็บปวดเ

หลือทน
เห้งเจียวิ่งถามตาม
มาทันหัวเราะว่าเมื่อวานนี้แซ่งข้าหัวบวมวันนี้ปากเจ้า

บวม
โป๊ยก่ายครางร้องว่า
เหลือทน พี่น้องทั้งสามกำลังคร่ำครวญแลไปเห็นยายเ

ฆ่าผู้หนึ่งมือซ้ายถือต ะ ก ร้ า
ตะกร้าหนึ่งเก็บผักเดินมาทางทิศอาคเนย์
ซัวเจ็งชี้มือว่าพี่ยายเฒ่าที่ไหนเดินมาโน่น
แน่ะ เห้งเจียหันไปดูก็เห็นบนศีรษะมีรัศมีปกคลุมอยู่
เห้งเจียจำได้ว่าพระโพธิสัตว์
จึงร้องเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ้งมานมัสการว่าพระโพธิสัต

ว์มาแล้วฝ่ายพระโพธิสั ต ว์ เ ห า ะ ขึ้ น
บ น อ า ก า ศ กลับเป็นรูปเดิมของพระ
โพ ธิสั ตว์ เห้งเจีย
เหาะตามขึ้นไปนมัสการบอกว่า
พวกข้าพเจ้ามัวต่อสู้แก่ปิศาจไม่ทันจะมารับท่าน

ขอได้โปรดอภัยแก่พวกข้าพเจ้าด้วยเถิด
บัดนี้พวกข้าพเจ้ามาถูกมารร้ายยากที่จะ
ปราบลงได้ พระโพธิสัตว์บอกว่าสัตว์ตนนี้มันมีฤทธิ์ร้าย

แรงนัก
ที่มันต่อยคนให้เจ็บ
ปวดนั้นคือปลายหางของมัน ตัวมันเป็นปิศาจแมลงป่อง

เพราะฉะนั้นมันจึงมีพิ ษ ที่
ปลายหาง เมื่อก่อนอยู่ที่วัดลุ่ยอิมยี่ฟังพระแสดงธรรม
พระยูไลแลเห็นไม่ชอบก็
เอามือปัดมันไป มันหวนกลับต่อยนิ้วหัวแม่มือพระยูไลเ

จ็บปวดเหลือจะทน พระ
ยูไลให้เทพบุตรกิมกังจับมัน มันหนีมาซ่อนอยู่แห่งนี้
ท่านอยากจะให้อาตมาช่วย
อาตมาเข้าใกล้ไม่ได้ แม้ว่าจะช่วยได้ก็รีบไปหาดาวเ

ทพบุตรเบ้ายิดแชกุน อยู่ข้าง

ทิศบูรพาชั้นดาวดึงส์นั้นลงมา
นั่นแหละจึงจะปราบได้โดยง่าย พระโพธิสัตว์บอก
ให้เห้งเจียแล้วก็อันตรธานหายไปเห้งเจียครั้นพระโพ

ธิสัตว์ไปแล้ว ก็กลับลงมาบอกแก่โป๊ยก่ า ย ซั
ว เ จ๋ ง ว่ า พระ
อาจารย์เรามีดาวช่วยไม่เป็นไร
พระโพธิสัตว์ท่านชี้แจงให้พี่ไปบนสวรรค์เชิญดาว
เบ้ายึดแชกุนให้ลงมาปราบปิศาจจึงจะได้
พี่จะรีบไปพูดแล้วก็เหาะไปยังดาวดึงส์
เห้งเจียตรงเข้าไปยังตำหนักก้วงเม้งเกง
เวลานั้นท่านเบ้ายิดแชกุนไม่อยู่ เพราะให้
ไปตรวจชั้นฟ้าเห้งเจียเห็นไม่อยู่จะถอยกลับออกมา
แลไปเห็นพลทหารยืนเป็นแถว
ข้างหลังนั้น ท่านเบ้ายิดแซกุนกลับมา
แล้วเห้งเจียก็กระทำคำนับเบ้ายิดแชกุน
เห็นเห้งเจียก็คำนับตอบแล้ว
ถามว่าท่านไต้เซียจะไปข้างไหน
หรือ เห้งเจียตอบว่า ข้าพเจ้ามาหาจินแสไปช่วยอาจ

ารย์ข้าพเจ้าสักครั้งห นึ่ ง เบ๊า
ยิดแชกุนถามว่าจะให้ช่วยธุระอย่างไรหรือ
บัดนี้อยู่ในที่ตำบลใดเห้งเจียบอกว่า อยู่
ที่เมืองไซเหลียงก๊กตำบลเขาต๊อกตี้ซัวถ้ำปี้แป้ต๋อง
พระโพธิสัตว์กวนอิมท่านเสด็จ
ไซอิ๊ว ๕๐๒

มาบอกให้ว่านางปิศาจนั้นมันเป็นแมลงป่อง
ชี้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่านจึงจะปราบได้
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาขอเชิญท่านไปช่วยอาจารย์

ข้าพเจ้าเบ้ายึดแซกุน พู ด ว่ า
จะเข้าไปกราบทูลเงิกเชียงฮ่องเต้ ก็ จ ะ ช้
าก าร ไป ท่านไต้
เซียมาถึงนีแล้ว ทังพระโพธิสัตว์ก็ได้ชีมาแล้ว
ก็ไม่อาจขัดได้ ถ้ากระนันข้าพเจ้า
จะไปพร้อมกับท่านให้ทันเวลา
เห้งเจียมีความดีใจพร้อมกันกับเบ้ายิดแซกุน ออก
จากประตูสวรรค์ตังทีหมึงเหาะมายังเขาต๊อกติ๊กซัว
ครั้นถึงก็พากันลงยังยอดเขาเดิน
ตรงมาที่หน้าถ้ำ ซัวเจ้งแลไปเห็นก็ร้องเรียกโป๊ยก่าย

ว่า
พี่เห้งเจียไปเชิญเบ๊า ยิ ด
แซกุนมาแล้ว ดป๊ยก่ายแหงนหน้าพูดว่า
อย่าถือข้าพเจ้าเลยเป็นคนป่วยไข้ เบ้า
ยิดแซกุนถามว่า ท่านมีความป่วยเจ็บประการใดหรือ
โป๊ยก่ายบอกว่าเมื่อวานนี้
ไปรบกับนางปิศาจ ในเวลากำลังรบกันอยู่
ไม่รู้ว่ามันเอาอะไรต่อยเอาที่ปากทีหนึ่ง
ได้ความเจ็บปวดยังไม่หายจนบัดนี้ เบ้ายิดแซกุนว่า
ท่านขยับมาข้าพเจ้าจะรักษา
ให้ โป๊ยก่ายก็ขยับมาใกล้ เบ้ายิดแซกุนก็เอามือลูบที่ป

ากโป๊ยก่ายทีหนึ่งแล้ว เป่า
ทีหนึ่งความเจ็บปวดก็หายทันที
โป๊ยก่ายดีใจที่สุดก็คำนับสรรเสริญว่าศักดิ์สิทธิ์แท้ๆเห้ง

เจียเห็นดังนั้นก็หัวเ ร า ะ พู ด ว่ า
ท่านจินแสช่วยลูบให้ข้าพเจ้ า สั ก ที หนึ่
งเ ถิด
เมื่อวานนี้ข้าพเจ้าก็ถูกทีหนึ่งค่อยเบาแต่ยังไม่หายขาด

ยังแสบ ๆ ตึงๆ อยู่วิตกว่า
จะแปรปรวนไปอีก ขอท่านจินแสได้ช่วยแก้ให้ข้าพเจ้า

ด้วย
เบ้ายิดแชกุนก็เอามือ
ลูบที่กลางกระหม่อมเห้งเจียทีหนึ่งเป่าทีหนึ่งด้วยลมปา

กก็หายไม่เจ็บแสบอีกต่ อ ไ ป
โป๊ยก่ายนึกโกรธขึ้นมาพูดว่า พี่ไปกำจัดอีปิศาจนั้นก็ไป

เถิดเบ้ายิดแชกุนว่าท่ า น ทั้ ง ส อ ง จ ง
ไ ป ล่ อ พ อ ใ ห้ มั น อ อ ก ม
าพ้นจากปากถ้ำ ข้าพเจ้า
จะปราบมันเอง เห้งเจียโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้น
ก็พร้อมกันลงมายังถ้ำ ถึงประตูโป๊ย
ก่ายก็เอาคราดสับกระชากประตูหักพังทลายลงทั้งสิ้น
แล้วเข้าไปในถ้ำถึงชั้นสองก็
เอาคราดสับกระชากพังลงทั้งสิ้น
เวลานั้นนางปิศาจจะให้คนแก้มัดพระถังซัมจั้ง
จะใคร่เชิญมาฉันน้ำร้อนน้ำชา
พอได้ยินเสียงพังประตูชั้นสองอีกทึกนางก็ลุกขึ้นจับ
อาวุธเดินออกมาจากที่ ตีโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายยกคราดขึ้นรับ เห้งเจียเอากระบองตี
นางปิศาจ นางปิศาจรุกเข้ามาจะแผลงฤทธิ์
เห้งเจียโป๊ยก่ายรู้ทีก็ถอยหนีออกมา
นอกถ้ำ เห้งเจียจึงร้องว่าท่านเบ้ายิดแชกุนอยู่ที่ไหนแ

ลไปเห็นเบ้ายิดแชกุนยื น อ ยู่
บนเนินเขา แปลงกายเป็นรูปเดิมคือไก่ใหญ่ตัวหนึ่ง
ยื่นศีรษะยาวประมาณแปด
ศอกหันตรงนางปิศาจร้องขึ้นคำหนึ่ง
นางปิศาจก็กลายเป็นรูปเดิม คือแมลงป๋อง

เบ้ายิดแชทุนร้องขันขึ้นอีกทีหนึ่งแมลงป่องนั้นก็ล้มตายอ

ยู่กับเนินเขานั้นโป๊ย ก่ายตรงเข้า
มาเหยียบกลางหลังด่
าว่าอีสัตวเดียรัจฉาน ทำไมมึงจึงไม่แผลง
ฤทธิ์ไปอีกเล่า ปิศาจก็นอนนิ่งไม่ไหวกาย
โป๊ยก่ายก็เอาคราดสับฟันจนละเอียด
ไปทั้งสิ้นฝ่ายเบ้ายิดแชกุนเห็นเสร็จธุระแล้วก็เหาะกลั

บไปยังวิมานสถาน เห้งเจียเห็น
ดังนั้นก็คำนับขอบคุณไป พี่น้องทั้งสามก็พากันเข้าถ้ำพว

กคนใช้ของปิศาจก็พากั น
มาคุกเข่าคำนับพูดว่า ขอท่านได้โปรดพวกข้าพเจ้ามิใ

ช่ปิศาจมารร้าย พวกข้าพเจ้า
เป็นมนุษย์อยู่ในเมืองไซเหลียงก๊กนางปิศาจจับเอามา

ทั้งนั้น ท่านอาจารย์นั้นอยู่
ข้างในห้องเฮียวปั้งกำลังนั่งร้องไห้อยู่
เห้งเจียพิจารณาดูคนเหล่านั้นก็เห็นว่ามิใช่
ปิศาจจริง จึงเดินเลยเข้าไปข้างในค้นหาอาจารย์ฝ่า

ยพระถังซัมจั๋ง เห็นศิษย์มาพร้อมกันทั้ง ส า ม
ค น ก็ มี ค ว า ม ยินดีพูดว่าอาตมภาพ
ผู้เดียวศิษย์ทั้งหลายจึงได้ซึ่งความทุกข์
แล้วถามต่อไปว่าบัดนี้นางปิศาจนั้นเป็นประ
การใด โป๊ยก่ายบอกว่าอันหญิงนัน
เดิมเป็นแมลงป่องตัวเมีย หากพระโพธิสัตว์
กวนอิมมาบอกให้ไปหาเบ๊ายิดแซกุนลงมาปราบจึงได้
นางปิศาจนั้นข้าพเจ้าสับฟัน
ละเอียดแล้ว พระถังซัมจังได้ฟังดังนั้น
มีความขอบคุณพระกวนอิมยิ่งนัก พวก
ศิษย์ทั้งสามก็หาอาหารให้พระอาจารย์ฉันเสร็จแล้วต่า

งก็พากันกินอิ่มแล้วก็ พ า กั น
ออกจากถ้ำ จึงเรียกพวกหญิงที่ปิศาจจับไว้นั้น
ให้ออกมาแล้วก็ชี้ทางให้กลับไป
ทุกคน แล้วเอาหญ้าฟางทำคบจุดไฟเผาถ้ำนั้นไหม้เป็น

จุณไป ก็นิมนต์อาจารย์ขึ้น
ม้าตัดออกทางใหญ่หมายทิศปราจีนเดินพลางชมพลางต

ามแนวป่า แลไปก็เห็นภูเขาสูงก็พ า กั น เ
ดิ น ข้ า ม เ ข้ า ไ ป ทาง
ทิศตะวันตก เป็นเนินลาดเสมอโป๊ยก่ายจะแผลงฤทธิ์ก็

ส่งหาบให้ขัวเจ๋งหาบ โป๊ย
ก่ายก็เอาคราดไล่ม้าให้วิ่ง
เห้งเจียถามว่านั่นจะทำอะไรกัน
โป๊ยก่ายว่าเวลาก็จวน
จะค่ำ ตั้งแต่ขึ้นเขาเดินมาก็เกือบวันหนึ่งแล้ว
ในท้องก็หิวโหยวุ่นวาย ข้าพเจ้าจะ
ใคร่หาบ้านคนจะได้บิณฑบาตข้าวกินสักมื้อหนึ่ง
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ถ้า
กระนั้นพี่จะไล่ม้านั้นให้ไปเร็วๆ
ว่าแล้วเห้งเจียก็ชักกระบองออกเดินมาใกล้ม้าเอา
กระบองแกว่งหมุนทีหนึ่ง ม้าก็วิ่งดุจลูกเกาทัณฑ์
ถามว่าม้าทำไมกลัวเห้งเจียไม่กลัว
โป๊ยก่ายนั้นเป็นอย่างไร มีคำตอบว่าเห้งเจียแต่ก่อนเ

มื่ออยู่บนสวรรค์เคยเ ลี้ ย ง ม้ า
ปราบเสียออกเข็ดฝีมือ อาศัยเหตุนี้มาจนทุกวันนี้ม้าก็ต้

องยอมกลัววานรทุกตัว ไ ป ฝ่ า ย พ ร ะ
ถั ง ซั ม จั๋ ง อ ยู่ บ น ห ลั ง ม้
ายอไม่หยุดไม่รู้แห่งที่จะท ำป ระ กา รใ ด ก็จับบัง
เหียนรั้งกดลงกับอานปล่อยวิ่งไปตามวิสัย
ประมาณทางสักสองร้อยเส้นจึงค่อย ๆ
เดินเมื่อกำลังเดินมาได้ยินเสียงม้าล่อเสียงคนร้องกู่ข้

างทางคะเนเสียงสักสา ม สี สิ บ ค น
แลไปก็เห็นคนเดินออกมา มือถืออาวุธทุก ๆ
คนออกสกัดหน้าพระถังซัมจั้งแล้วถาม
ว่าพระสงฆ์นั้นจะไปข้างไหน พระถังซัมจั้งให้อกสั่นขวั

ญหายนั่งไม่อยู่พลัดตก จ า ก
หลังม้าลงมา ลุกขึ้นยืนข้างทางร้องว่าท่านไต้อ๋องยกชี

วิตให้ข้าพเจ้าเถิดฝ่า ย หั ว ห น้ า โ จ
ร ส อ ง ค น พู ด ว่ า เราไม่ทุบไม่ดีมีสิ่งขอ
งอ ะไ รก็ เอ าม าใ ห้เ รา เสี ย
โดยดีแล้วก็ไม่ต้องทุบตี พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็รู้แน่

ว่าพวกโจร จึงเดินมาพนม
มือพูดว่า อาตมภาพมาจากเมืองไต้ถังฝ่ายทิศบูรพา
มีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้อาตมภาพไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
จากบ้านเมืองมาหลายปีแล้วแม้มี
โสหุ้ยเสบียงอาหารมาก็หมดสิ้นแล้ว
อาตมภาพเป็นสงฆ์ไปถึงไหนก็บิณฑบาต
เขาฉัน พอเลี้ยงชีวิตไปเท่านั้น
ไม่มีเงินทองข้าวของสิ่งใดเลย
ขอท่านได้กรุณาเถิดฝ่ายนายโจรทั้งสองพูดว่า
ข้าพเจ้าตั้งใจคอยดุจเสือมาสกัดทางอยู่ ปรารถนา
จะประสงค์ทรัพย์สมบัติเงินทองจะให้เราผ่อนผันอย่าง

ไรได้ หากว่าเงินทองข้าวของ
ไม่มีจริงแล้ว เสื้อผ้าก็ควรถอดออกมาให้
และทิ้งม้าไว้ที่นี่แล้ว เราจึงจะปล่อยให้
ไปได้ หาไม่ก็ไม่ฟังกัน พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นจึงพูด

ว่า อันเสื้อผ้านั้นขาดๆ เสียๆ
อาตมภาพบิณฑบาตเขามาพอพันกาย
ท่านจะให้ถอดออกจากกายดังนี้ ก็เหมือน
ฆ่าอาตมภาพเสียเหมือนกัน จะเป็นบาปกรรมแก่ท่านต่

อไปหาควรไม่ นายโจรได้
ฟังพระถังซัมจั้งพูดดังนั้นก็โกรธฉวยไม้พลองตรงมาจะ

ตีพระถังซัมจั่ง พระถังซัมจั้ง
ตั้งแต่เกิดมาไม่รู้จักการกลับกลอกเห็นการจวนตัวไม่รู้

ที่จะแก้ไขอย่างไรได้ จึงพูด
ว่าท่านอย่าเพิ่งลงมือ อาตมภาพมีศิษย์มาด้วยข้างหลัง

มีเงินติดตัวมาสองสาม ตำลึง
รอมาถึงอาตมภาพจะเอาให้ท่านนายโจรพูดว่า
สงฆ์นี้พูดกลับกลอกเอาเชือกมัดเสียจึงจะได้พวกบริวา

รก็เอา
เชือกมัดพระถังซัมจังชักโยงขึ้นบนต้นไม้สูงฝ่ายศิษย์ทั้ง

สามวิ่งตามหลังมา โป๊ยก่ายหัวเราะไม่หยุด
แล้วพูดว่าพระอาจารย์
ห้อใหญ่ไปตามสบายใจแล้วไม่รู้ว่าจะไปถึงไหนโป๊ยก่า

ยเหลือบไปเห็นอาจารย์ แขวน
ห้อยอยู่บนต้นไม้สูง จึงร้องบอกเห้งเจียซัวเจ๋ง
ให้ดูว่าอาจารย์คอยอยู่โน่นแล้ว ใจ
คออาจสามารถขึ้นอยู่บนต้นไม้สูงผูกชิงช้าไกวเล่นตาม

สบายใจ เห้งเจียแลไปเห็น
แล้วว่าเจ้าอย่าพูดให้เลอะเทอะ

อาจารย์เราถูกแขวนอยู่แล้วมิใช่หรือเจ้าสองคน
ค่อยๆ เดิน พี่จะรีบไปก่อนหากจะมีเหตุอะไรดอกกระ

มังเห้งเจียก็รีบขึ้นเ นินเขาสูง
แลไปก็เห็นพวกโจรตังอยู่เป็นหมู่
เห้งเจียดีใจพูดว่าดีแล้วลาภจะมาถึงแล้ว พูดดังนั้น
แล้วก็แปลงตัวเป็นสามแนรน้อยอายุประมาณสิบหกขวบ

บนบ่าสะพายห่อผ้าใหญ่
เดินตรงมาที่อาจารย์ร้องเรียกว่าอาจารย์นั้นเป็นเหตุ

อะไร พระถังซัมจั่งได้ยินเสี ยง
ก็จำได้รู้ว่าเห้งเจีย จึงพูดว่าทำไมจึงไม่ช่วยแก้เราเ

ล่าเห้งเจียถามว่านั่น เพราะเ
หตุอะไรจึงได้เป็นดังนี้
พระถังซัมจั้งบอกว่าพวกเห ล่า
นั้นสกัดทางเราไว้มิให้เราไปจะทวงเอาค่าเดินทางสิ่

งของไม่มีจะให้เขาๆจึ ง มั ด แ ข ว
น
ไว้อย่างนี้ คอยว่าเห้งเจียมาจะได้คิดดูมีอะไรจะได้ใ

ห้เขา เพราะเหตุดังนี้เราจะ ท ำ
ประการใดดีเห้งเจียถามวาอาจารย์ได้พูดจารับรอง
ผ่อนผันไว้แก่เขาอย่างไรบ้างเล่า
พระถังซัมจั้งบอกว่าเขาเร่งรัดจะมาตีมาทุบ
อาตมภาพก็ไม่รู้ที่จะแก้ตัวอย่างไร จึง
ได้อ้างว่าข้าวของมีอยู่ที่เห้งเจีย
อย่าเพิ่งทุบตีให้คอยสานุศิษย์ก่อนพวกเหล่านี้จึง
หยุดให้เป็นเวลาที่เข้าคับแค้นจึงได้พูดดังนั้น
เห้งเจียพูดว่าดีแล้วตามอาจารย์พูด
อย่างนี้ก็สมควรถูกต้องแล้วฝ่ายนายโจรและบ่าวไพร่เ

ห็นเห้งเจียพูดโต้ตอบ กั บ อ า จ า
ร ย์ ดั ง นั้ น ก็ พ า กั น ต รู เ ข้ า
ล้อม นายโจรเข้ามาใกล้พูดว่าสามเณรอาจารย์นั้นบอ

กว่า ข้าวของเงินทองอยู่ที่
สามเณร สามเณรจงรีบเอามาให้เราโดยเร็วเราจะ

ยกชีวิตให้ แม้พูดขัดขวางสักครึ่ง
คำไม่พอใจเรา เราจะให้ชีวิตวินาศลงกับพื้นเดี๋ยวนี้
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็วางถุงลง
แล้วพูดว่า ท่านอยุติธรรมทั้งหลายไม่ต้องทวงถามไปท

ำไมกับข้าวของในห่อนี้ มี
ทองคำไม่สู้มากหนักยี่สิบแท่ง
เงินสักสามสี่สิบแท่งเงินที่ละเอียด ๆ ยังไม่ได้คิด จะ
ต้องประสงค์แล้วจงเอาไปทั้งห่อเถิด
ขอแต่อย่าตีอาจารย์ของอาตมภาพเลย คำ
บุราณท่านย่อมว่าเงินทองเป็นของปลายเหตุ
มีกุศลและบุญย่อมเป็นต้นเหตุ เงิน
ทองเป็นของปลายพวกอาตมภาพก็เป็นพระเป็นสงฆ์ก็มี

แต่เที่ยวบิณฑบาต ขอท่าน
ได้แก้ปล่อยอาจารย์ออกมาก่อนแล้ว
อาตมภาพจะนำของเหล่านี้มอบให้ท่านทั้งสิ้นฝ่ายโจรเ

หล่านั้นเมื่อได้ฟังเห้ ง เ จี ย พู ด
ดั ง นั้ น ก็ ดี ใ จ พูดว่าตาสงฆ์แกเหนียวแน่น
สามเณรเล็กนี้ดีไม่ขี้เหนียว
นายโจรทั้งสองจึงบอกให้พวกบริวารโจรเหล่านั้นแก้มั

ด
พระถังซัมจั้งลงมา แล้วก็ขึ้นม้าหนีไป
เห้งเจียเอาแซ่หวดม้าเข้าสองสามทีม้าก็วิ่ง
ไปทางเก่า เห้งเจียร้องว่าไปผิดทางแล้ว
เห้งเจียจะฉวยห่อวิ่งตามไป พวกโจรก็
เข้าล้อมสกัดไว้ถามว่าจะไปข้างไหนข้าวของเอาไว้ก่

อนอย่าให้ถึงลงมือ เห้งเจียว่า
ของนั้นจะต้องปันเป็นสามส่วน
นายโจรพูดว่าเจ้าเณรน้อยนี้กลับกลอกทำกลอุบาย
แต่พอให้อาจารย์หลุดเท่านั้นของในนั้นมีมากน้อยเท่าใ

ด ถ้ามีมากก็จะแบ่งปันใ ห้
ไปซื้อข้าวผลไม้กิน เห้งเจียว่าเอาข้าวของที่ไหนมามี

เล่า พี่ทั้งสองหากเป็นนายโ จ ร
ไปปล้นที่ไหนได้ข้าวของขอให้มาแบ่งให้แก่ข้าพเจ้าบ้า

งซีจึงจะชอบ นายโจรได้ฟัง
ดังนั้นก็โกรธแล้วพูดว่าเจ้าเณรนี้ไม่รู้จักความตายเลย

ข้าวของก็ไม่ยอมให้กลั บ จ ะ
มาขอแบ่งส่วนเอาที่ข้าจงดูไม้ตะพดลายนี้เถิด
นายโจรก็ตีศีรษะเห้งเจียเจ็ดแปดที
เห้งเจียก็มิได้แสดงความเจ็บป่วยหน้าตาปรกติอยู่กลับ

หัวเราะเสียงดังสนั่น พู ด ว่ า
พี่ถ้าตีดังนี้ตีอีกพันทีก็ไม่รู้สึกว่าเจ็บอย่างไร
นายโจรเห็นดังนั้นก็ตกใจพูดว่าเจ้าเณร
น้อยคนนี้หัวมันช่างแข็งจริง

เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าไม่แข็งถึงดังนั้นดอกพูดเล่น
ตามการดังนั้นเอง พวกโจรก็ไม่ฟังถ้อยคำตรูเข้ามาส

ามสี่คนตีเห้งเจีย เห้งเจียร้อง
ห้ามว่าท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งโกรธก่อน
รอข้าพเจ้าจะเอาออกมาให้ พูดแล้วเห้งเจีย
ก็ซักออกจากหูเป็นเข็มปักอันหนึ่งแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าเป็นคนบวชเรียนเงินทองไม่มี
มีแต่เข็มเล่มหนึ่งนี้ให้แก่ท่านเท่านั้นนายโจรก็นึกเสียใ

จว่าปล่อยพระสงฆ์ที่มี ข้าวข
องไปเสียแล้ว จับสามเณรคนจน
ไว้เราไม่เข้าใจเย็บสอยจะเอาเข็มไปทำอะไรได้
เห้งเจียเห็นนายโจรพูดว่าไม่ต้องการ
ก็จับแกว่งทีหนึ่ง ก็ใหญ่ขึ้นเท่ากระบองอันหนึ่งปักลงยัง

พื้นแล้ว ร้องบอกว่าท่าน
ทั้งหลายมาถอนเอาไปได้แล้วข้าพเจ้าจะยกให้
นายโจรทั้งสองก็มาสั่นถอน คิดดู
ก็น่าสงสัย เปรียบประดุจตักแตนจับเสาศิลา
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็กระโดดมาจับถอน
เบา ๆ ก็ขึ้นแล้วเอากระบองชี้พวกโจรว่า

พวกเจ้าไม่รู้จักมาโดนเข้าเสียแล้วนายโจรโกรธเอา

พลองตีศีรษะเห้งเจียอี ก ห้ า
ห ก สิ บ ที เห้งเจียก็หัวเราะพูดว่า
พวกเจ้าตีข้าเมื่อยมือแล้ว ทีนี้จะต้องให้ข้าตีบ้าง
ว่าแล้วเห้งเจียก็ออกท่ากระบอง
หวดไปทีหนึ่ง ถูกนายโจรล้มลงกับพื้นสิ้นใจตาย
นายโจรอีกคนหนึ่งเห็นดังนั้น ก็
ด่าว่าอ้ายโล้นนี้ไม่รู้จักธรรมเนียม
ข้าวของก็ไม่ให้กลับมาฆ่าคนเสียดังนี้ เห้งเจีย
ว่าจงเงียบยับยั้งก่อน คอยเราตีเสียให้ตายทุกคนให้สิ้

นรากเหง้าจึงจะได้ ว่าแล้ว
เห้งเจียก็ยกกระบองหวดไปที่หนึ่งถูกนายโจรล้มลงตา

ยอีกคนหนึ่ง พวกบริวารเหล่า
นั้นก็ตกใจพากันวิ่งหนีไปทั้งสิ้นฝ่ายพระถังซัมจั้งกำลังม้

าวิ่งกลับไป ก็มาพบโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
โป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
ร้องว่าอาจารย์ทำไมเดินมวทางนี้เล่าผิดทางเสียแล้ว

พระถังซัมจังซักม้าหยุ ด แ
ล้ ว
พูดว่า จงรีบไปบอกแก่เห้งเจียว่า
อย่าให้ลงกระบองเลย จงเห็นแก่เพื่อนมนุษย์
เถิดอย่าทำให้ถึงแก่ความตายเลยโป๊ยก่ายว่าอาจารย์

จงหยุดพักก่อน ข้าพเจ้าจะไป
บอกเธอเอง พูดแล้วโป๊ยก่ายก็รีบวิ่งไปใกล้จะถึง
ร้องตะโกนว่าพี่เห้งเจีย พระ
อาจารย์สั่งว่าอย่าตีคนเลย เห้งเจียว่าใครได้ทันตีใค

รที่ไหนเล่า โป๊ยก่ายถามว่าพวก
โจรไปข้างไหนหมดเล่าจึงไม่เห็นสักคนเดียว
เห้งเจียบอกว่าพวกบริวารของมันหนี
ไปหมดแล้ว เหลือแต่นายมันสองคนยังนอนหลับอยู่
โป๊ยก่ายเดินเข้ามาใกล้แลดู
เห็นคนนอนอยู่ น้ำเมือกอะไรไหลออกมาเปรอะหัวดัง

นั้น เห้งเจียบอกว่าพี่เพิ่ง ตี
ตายหัวสมองทะเล้นเยื่อออกมา
โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้นก็ตกใจวิ่งกลับไปบอกพระ
ถังซัมจั้งว่า มันไปทางไหน โป๊ยก่ายบอกว่าพี่เห้งเจีย

ตีนอนตายอยู่สองคน พวก
นั้นมันหนีไปหมดแล้ว แต่จะไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทรา

บ พระถังซัมจั้งได้ฟังดั ง นั้
น
ก็ร้อนใจบ่นว่าน่าแค้นอ้ายลิงแท้ ๆ
ใจคอช่างโหดเหี้ยมจริง ๆ ตีเขาจนถึงแก่ความ
ตาย พูดดังนั้นแล้วก็ชักม้ากลับมาพร้อมด้วยโป๊ยก่ายซัว

เจ็งเดินมา ครั้นถึงที่ ที่
โจรตายนั้นแล้วและเห็นโลหิตออกเลอะพื้นดิน
คนตายก็นอนอยู่กับพื้น พระถังซัมจั่ง
ไม่พอใจจะแลดู จึงสั่งให้โป๊ยก่ายเอาไปฝังเสียอาตม

ภาพจะสวดมนต์สักจบหนึ่ ง
โ ป๊ ย ก่ า ย ว่ า อ า จ า ร ย์ เ ห็ น จ ะ
ผิ ดดอกกระมัง ก็เห้งเจียตีคนตายจะให้ข้ าพ เจ้
าเ ป็น
สัปเหร่อจะได้อยู่หรือ เห้งเจียถูกอาจารย์ว่าใจคอไม่

สู้จะสบาย ครั้นได้ยินโป๊ยก่าย
พูดดังนั้น จึงตวาดโบ๊ยก่ายว่าอ้ายชาติหมูยังไม่รีบเอา

ไปฝังหรือ ประเดี๋ยวจะล่อ
ด้วยกระบองตายตามอ้ายโจรไปอีกศพเดี๋ยวนี้
โป๊ยก่ายตกใจกลัวรีบไปข้างเนินเขา
เอาคราดสับดินลงขุดหลุมแล้ว
แบกเอาศพทั้งสองใส่ลงไปเอาดินกลบแน่นแล้วเอา
ดินมูลขึ้นเสร็จแล้ว พระถังซัมจั้งจึงหยิบดินจุดธูปอธิษฐ

านว่า นายโจรจงฟังอาตม-

ภาพจะขออธิษฐาน เหตุคิดถึงสานุศิษย์ของอาตมภาพเ

พราะพระเจ้าถังไทจงฮ่
อ ง เ ต้
มีรับสั่งให้ไปไซทีอาราธนาพระธรรม
มาถึงที่นี่พบท่านหลายคน อาตมภาพ
อ้อนวอนว่ากล่าวแต่ถ้อยคำที่ดี ท่านก็มิได้เชื่อฟัง
จึงมาปะเห้งเจียมือร้ายใจกล้า
ตีด้วยกระบองถึงแก่ความตาย
อาตมภาพสงสารคิดถึงซากศพนอนอยู่กลางดิน จึง
ให้โป๊ยก่ายเอาไปฝังแล้วแม้ว่าลงไปยังนรกฟ้องแก่พร

ะยามัจจุราชต้องตามเ ห
ตุ ผ ล
เห้งเจียแซ่ซึงอาตมภาพแช่ตั้นข้ามีตัวอยู่อย่าฟ้องอาตม

ภาพเลยโป๊ยก่ายหัวเร า
ะ แ ล้ ว พู ด ว่ า อาจารย์ต้องชี้แจงให้หม
ด จ ด คือเมื่อเวลาเธอตีนั้น
ข้าพเจ้าและซัวเจ๋งไม่ได้อยู่ที่นั่น
พระถังซัมจั้งก็กล่าวตามคำโป๊ยก่ายว่า แม้ว่าฟ้อง
ก็จงฟ้องแต่เห้งเจียคนเดียว ที่โป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งนั้นมิ

ได้เกี่ยวข้อง เห้งเจียได้ฟัง
ดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ท่านเป็นผู้ใหญ่

ช่างไม่มีจิตกตัญญูเลย
เพราะ
ว่าเพื่อด้วยอาจารย์ไปอาราธนาพระธรรม
ได้ความทุกข์ทรมานนั้นเท่าไรแล้ว มา
วันนี้ข้าพเจ้าพลั้งผิดตีโจร้ายตายสองคน
ท่านไปชี้สอนให้มันไปฟ้องข้าพเจ้ายังพระ
ยามัจจุราช ข้าพเจ้าตีมันตายก็จริงแต่ท่านไปอาราธน

าพระธรรม ถ้าข้าพเจ้าไม่เป็น
สานุศิษย์ของท่านตามมาที่ไหนจะได้ตีคนตายเล่า
ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะมีคำสั่งบ้าง
ว่าแล้วก็ถือไม้กระบองมายืนข้างหลุมผี
กระทุ้งสามที่แล้วพูดว่าอ้ายโจรตายโหง
เอ็งจงฟังเราพูดเรายอมให้เอ็งตีเราก่อนเจ็ดที
แล้วก็ตีอีกเจ็ดทีแปดทีเราก็ไม่เจ็บไม่ช้ำ
เจ้าทำให้เราได้ความเดือดร้อนเราจึงได้ตีเจ้าตาย
ต่อให้เจ้าไปฟ้องที่ไหนเราก็ไม่กลัว
เง็กเซียงฮ่องเต้ท่านรู้จักเรา

เทพบุตรทั้งหลายก็เคยชอบกัน ดาวรอบท้องฟ้าก็เป็น
เพื่อนแก่เรา เทพารักษ์และพระภูมิเจ้าที่ก็เกรงใจเร

า เทพยดารักษาจักรวาลก็

ช อ บ
กันสนิท ทุก ๆ เขตภูมิเจ้านายศักดิ์สิทธิ์ทั้งพระยามัจจุ

ราชก็เกรงใจทั้งสิ้นต

า ม แ ต่
เจ้าจะไปฟ้องเราเถิดเราไม่กลัวทั้งสิ้น
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็ตกใจ
จึงพูดว่าอาตมภาพกล่าวคำอธิษฐานดังนั้นก็ปรารถนาจ

ะให้เป็นคนดี ตัวทำไมจึง
ถือเอาเป็นจริงดังนั้นเล่า เห้งเจียพูดว่าอาจารย์ได้พู

ดไปแล้วก็ช่างเถิด

เวลายังวัน

อยู่รีบไปหาที่อาศัยเถิดพระถังซัมจั่งจิตก็ยังไม่หายโกร

ธจึงขึ้นหลังม้า
เห้งเจียยังขุ่นในใจอยู่ อาจารย์
กับศิษย์ต่างดีแต่หน้าในใจก็ต่างติเตียนกัน
เดินมาสักประเดี๋ยวแลไปข้างหน้า เห็น
ที่ข้างทางใหญ่เข้าไปในแนวป่านั้นมีหมู่บ้าน
พระถังซัมจั้งเอาแส้ม้าชี้พูดว่าพวกเรา
เข้าไปพักอยู่ที่หมู่บ้านนั้นเถิด
แล้วก็พากันเดินเข้าไปถึงที่หน้าบ้าน พระถังซัมจั้งก็
ลงจากม้าเห็นตาเฒ่าคนหนึ่งเดินออกมา
พระถังซัมจั่งจึงทักถามตาเฒ่าจึงถามว่า
พระสงฆ์ท่านมาแต่เมืองไหนจะไปข้างไหน
พระถังซัมจั่งตอบว่าอาตมภาพนี้อยู่
เมืองไต้ถัง จะไปไซทีอาราธนาธรรม
มาถึงนี่ก็จวนค่ำจะขออาศัยพักสักคืนหนึ่ง
รุ่งเช้าจะลาไปตาเฒ่าพูดว่าหนทางตั้งแต่เมืองท่านมา

ถึงที่นี่มิใช่ใกล้
ทำไมท่านผู้เดียวจึงได้
มาถึงที่นี่ได้ พระถังซัมจั่งบอกว่าอาตมภาพมีศิษย์มาด้ว

ยสามคนเป็นเพื่อน ตาเฒ่า
ถามว่าก็สานุศิษย์อยู่ที่ไหนเล่า
พระถังซัมจั้งเอามือชี้ว่าที่ยืนอยู่ข้างทางนั่นแหละ
ตาเฒ่าก็แลไปเห็นทั้งสามคนหน้าตาหยาบคายไม่น่าดูทุ

ก ๆ คน ตาเฒ่าหันกลับ
จะเข้าบ้าน พระถังซัมจั่งยืดไว้แล้วพูดว่าท่านตาจงเม

ตตาขอให้อาศัยพักสักคื
น
หนึ่งเถิดตาเฒ่าสั่นศีรษะโบกมือพูดว่าไม่ใช่อย่างคน
จะเป็นยักษ์มารอะไรก็ไม่รู้
หนึ่งคล้ายเงือก คนหนึ่งคล้ายม้าปากยาว
คนหนึ่งหน้าคล้ายกับรามสูร เห้งเจีย
ได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้นก็ร้องด้วยเสียงอันดังว่า
ที่คล้ายเงือกนั้นคือเหลนของข้าพเจ้า
ที่หน้าเหมือนม้านั้นคือโหลนของข้าพเจ้าเอง
ตาเฒ่าเห็นหน้าตาเห้งเจียดังนั้นใจคอ
ไม่สบายจะถอยเข้าบ้าน พระถังซัมจั้งจึงตามเข้าไปใ

นบ้าน
ข้างในบ้านมียายเฒ่า

คนหนึ่งจูงเด็กอายุประมาณสักหกขวบ
เดินมาถามว่าอะไรกันที่ไหน พระถังซัมจั้ง
จึงเล่าให้ยายเฒ่าฟังทุกประการว่า
อันสานุศิษย์ของอาตมภาพนั้น รูปร่างหยาบ
คายก็จริง แต่สมาทานถือตามพระพุทธบัญญัติทั้งสามคน

ไม่เหมือนคนโหดร้าย
ทั้งหลายดอก จะกลัวเธอทำไมตายายเฒ่าทั้งสองได้ฟั

งชี้แจงดังนั้น จึงค่อยหาย
ความกลัวจึงบอกแก่พระถังซัมจั้งให้เชิญเข้ามา
พระถังซัมจั้งจึงเดินออกไปสั่งศิษย์
ทั้งสามว่าจงระมัดระวังกิริยาให้เรียบร้อย
ศิษย์ทั้งสามก็จูงม้าพาหาบเข้าไปยังเรือน
ตาเฒ่า นั่งพักคอยฟังอาจารย์จะใช้สอยฝ่ายยายเฒ่ามี

จิตศรัทธาจึงจัดแจงยก
น้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง
เวลานั้นก็จวนจะ
โพล้เพล้ คนในบ้านก็จัดแจงตามตะเกียงและโคมไฟส

ว่างไสว
พระถังซัมจั้งถาม
ตาเฒ่าว่าท่านแช่อะไร อายุได้เท่าใดแล้ว
ตาเฒ่าตอบว่าข้าพเจ้าแช่เอี๊ยวอายุได้
เจ็ดสิบปีแล้ว พระถังซัมจั่งถามว่ามีบุตรกี่คน
ตาเฒ่าบอกว่ามีคนเดียวที่ยายแก่
จูงมานั้นแหละคือหลาน พระถังซัมจั้งขอพบบุตรชาย
ตาเฒ่าพูดว่าข้าพเจ้าก็แก่
แล้วเลี้ยงลูกคนนี้แสนจะลำบากกับมันวันนี้พ่อมันไม่อยู่
พระถังซัมจั้งถามว่าไปค้า
ขายที่ไหนหรือ ตาเฒ่าสั่นศีรษะพูดว่าคิดแล้วก็น่าสงสา

ร แม้ว่าชอบค้าขายก็เป็
น
บุญของข้าพเจ้า อันกิจการบ้านเรือนไม่เอาเป็นธุระทั้

งสิ้น
ตั้งใจทำแต่การอัปยศ
ไม่มีความดี เที่ยวคบค้าคนพาลตีชิงวิ่งราวสกัดทางขว

างหน้าฆ่าคนสารพัดจะ
เ ป็ น
แต่การอกุศลทั้งสิ้น เมื่อห้าวันหายไปไม่เห็นกลับมาจน

วันนี้พระถังซัมจั้งไม่
ซั ก ถ า ม ต่ อ ไ ป อี ก
นึกแต่ในใจว่าเห็นจะเป็ นอ้ าย โจ
รที่ เห้ งเ จีย ตี
ตายนั้นดอกกระมัง แล้วพระถังซัมจั้งพูดว่าพ่อแม่จิตใจ

เป็นกุศล
เหตุไฉนบุตรจึง
ได้เป็นไปเช่นนั้น เห้งเจียว่าลูกอย่างนี้ไม่ใช่คนดีเลี้ย

งไว้ทำไม
ข้าพเจ้าจะช่วยจับตี
ธุระป้องกันปราบปรามเอง พระถังซัมจั้งจึงว่าเห้งเจี

ยทำแต่พอให้เข็ดหลาบ
เ ก ร ง ก ลั ว
แล้วถอยไปเท่านั้น อย่าทำให้ถึงแก่ล้มตายเลยครั้นพว

กโจรไล่มาใกล้เข้าแล้ ว
เห้งเจียก็ชักกระบองหัน ห
น้ า มาสกัดถามว่า
ท่านทั้งหลายจะพากันไปข้างไหน
พวกโจรด่าว่าอ้ายพวกหัวโล้นมึงจงใช้ชีวิตของ
นายกู ด่าแล้วต่างคนก็เข้าล้อมเห้งเจีย
เห้งเจียก็เอากระบองฟาดซ้ายฟาดขวา พวก
โจรก็ล้มราบลงไปทั้งสิ้น บ้างก็ตายบ้างก็เจ็บบ้างก็ลุก

วิ่งหนีไป
พระถังซัมจั้งอยู่
บนหลังม้า เห็นเห้งเจียตีคนตายหลายคน
ไม่อยากจะเห็นก็รีบขับม้าเดินไป โป๊ย
ก่ายซัวเจ๋งก็วิ่งติดตามไป เห้งเจียจึงถามพวกโจรที่ถู

กเจ็บว่า

คนไหนเป็นบุตรตา
เฒ่า พวกโจรเจ็บครางร้องบอกว่าค่นที่สวมเสื้อสีเหลื

องนั่นแหละบุตรตาเฒ่า เห้งเจีย
ตรงมาฉวยมีดตัดเอาศีรษะหิ้วขึ้นเลือดกำลังสดไหลอยู่

เห้งเจียก็รีบเดินตาม ม า
ทันพระถังซัมจั้ง ยกศีรษะขึ้นบอกพระอาจารย์ว่าศีรษะ

นี้คือศีรษะของบุตรตา เ ฒ่ า
อ้ายคนอกตัญญูข้าพเจ้าตัดเอาศีรษะมาพระถังซัมจั้งเห็

นดังนั้นก็ตกใจสิ้นสติ
พ ลั ด ตุ ก จ า ก ห ลั ง ม้ า
ครั้นได้สติจึงด่าว่า

อ้ายชาติลิงมึงเหมือนฆ่าเราจงรีบเอาไปให้พ้น
โป๊ยก่ายก็เอาศีรษะนั้นไปกลบดินเสีย
ซัวเจ๋งจึงเข้าประคองอาจารย์ขึ้นม้าพระถังซัมจั้งร่าย

พระคาถายี่สิบจบก็จับ รั ด
ศีรษะเห้งเจียเจ็บปวดหมุนคว่ำลงกับพื้น
เห้งเจียร้องว่าพระอาจารย์ผิดพลั้งอย่างไร
ก็จงพูดจากันเถิด อย่าทำแก่ข้าพเจ้าดังนี้
พระถังซัมจังจึงพูดว่า ไม่มีเรื่องอะไร
ไม่ให้เจ้าตามเราไปอีกจงกลับเถิด
เห้งเจียกำลังเจ็บอุตสาห์พูดว่าทำไมพระอาจารย์
จึงไล่ให้ข้าพเจ้ากลับเล่า พระถังซัมจั่งพูดว่าอ้ายคนร้

ายไม่ใช่คนตั้งใจจะไป อ า ร า ธ น า
พระธรรม เมื่อวานนี้ฆ่านายโจรตายเสียสองคน
เราก็ไม่พอใจว่าคนไม่มีเมตตาจิต
จนถึงบ้านตาเฒ่าได้พึ่งเขาให้ข้าวให้น้ำและพักอาศัยน

อน
ทั้งเขายังได้เปิดประ ตู

ให้หนีพ้นภัย แม้ว่าลูกจะชั่วร้ายอย่างไรก็ไม่ควรจะไป

ตัดเอาศีรษะเขามาทำไ ม ห า
ใช่เหตุไม่ เราได้สั่งสอนอยู่เสมอ ๆ
จิตใจก็ไม่มีเมตตาสักเท่าเส้นผม เราจะเอาเจ้า
ไว้ทำไม เจ้าจงรีบไปเสียโดยเร็วอย่าให้ถึงแก่ร่ายค

าถาอีก
เห้งเจียจึงว่าอาจารย์ อ ย่ า
ร่ายคาถาเลยข้าพเจ้าจะไป ว่าแล้วก็เหาะขึ้นบนเวห

าฝ่ายเห้งเจียลอยอยู่ บ น ก ล า ง อ า
ก า ศ คิดจะกลับไปยังถ้ำเดิ มข
อง ตัว ก็นึกอาย
แก่พวกลิงบริวาร แต่ตรึกตรองอยู่นานจะไปจะอยู่ก็แส

นยาก
จึงคิดขึ้นมาได้ว่าอย่ า
กระนั้นเลย เรากลับไปหาอาจารย์ดูอีกสักครั้งหนึ่งเห็

นจะดี
คิดดังนั้นแล้วก็ลดลง
มายังพื้นเดินเข้ามายืนอยู่ตรงหน้าพระถังซัมจั้งแล้วพูด

ว่า
ขอพระอาจารย์ยกโทษ
ให้แก่ข้าพเจ้าเถิด สืบต่อไปภายหน้าข้าพเจ้าจะไม่ทำ

อีกต่อไปพระถังซัมจั้ง ไ ม่ ไ ด้
ตอบว่ากระไร ซักม้าหยุดร่ายคาถา
เห้งเจียเจ็บปวดก็ล้มลงกับพื้น พระถังซัมจั้ง
ถามว่าทำไมยังไม่ไปให้พ้น ยังจะกลับมาพันผูกอาตมา

ทำไม
เห้งเจียร้องว่า อาจารย์
อย่าร่ายคาถาเลย ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ท่านฟัง
ข้าพเจ้าวิตกว่าไม่มีข้าพเจ้าจะไป
ด้วย อาจารย์ไปจะไม่ถึงไซทีพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น

ก็ยิ่งโกรธมากขึ้น ด่าว่าอ้ายชาติลิงโหดร้า ย
ฆ่ า สั ต ว์
ตัดชีวิตไม่มีดี แม้ว่าเราจะไปถึงหรือไม่ถึงก็ไม่เกี่ยวอ

ะไรแก่เจ้าจงรีบไปให้ พ้ น
ขึนอยู่ช้าเราจะร่ายคาถาไม่หยุดเห้งเจียเห็นอาจารย์

ไม่มีความอาลัยแล้วก็ สุ ด ที่ จ ะ
คิดอ่านชี้แจงพูดจาต่อไป จึงเหาะขึ้นบนเวหาก็นึกขึ้นไ

ด้ว่าสงฆ์นี้ช่างไม่คิด ถึ ง คุ ณ
ของเราเลย จำเราจะไปหาพระกวนอิมเล่าให้ท่านฟั

ง
คิดดังนั้นแล้วก็เหาะต ร ง ไ ป
ยังน้ำไฮ้ บัดเดี๋ยวใจก็ถึงน่ำไฮ้
เห้งเจียก็เข้าไปยังสำนัก ครั้นถึงประตูใหญ่มีบัดจา
กับเสี้ยนใช้นำพาไปหาพระโพธิสัตว์
เห้งเจียก็เดินตามเข้าไป เหลือบขึ้นไปเห็น
พระโพธิสัตว์นั่งอยู่บนแท่น เห้งเจียก็ย่อตัวกราบนมัสก

ารลงกับพื้นแล้ว ก็ร้องไห้
สะอึกสะอื้น พระโพธิสัตว์เห็นดังนั้นก็ให้บัดจาพยุงขึ้น
พระโพธิสัตว์จึงถามว่า
เห้งเจียมีความขัดข้องอย่างไรหรือจงบอกมาให้เราแ

จ้ง
อาตมาภาพจะได้แก้ไขใ ห้ เ ห้ ง เ จี ย
ร้ อ ง ไ ห้ พ ล า ง พู ด พลางว่า

ข้าพเจ้าตั้งใจได้รับแต่ค วา มทุ กข์ ยา ก พึ่ง
พระบารมีท่านปลดเปลื้องความทุกข์ร้อนให้
และให้ข้าพเจ้าตามรักษาพระถังซัม
จังไปไซที เพื่ออาราธนาพระธรรม
ข้าพเจ้าก็ตั้งใจหาได้คิดแก่ร่างกายและชีวิต ปลด
เปลื้องมารร้ายให้แก่เธอก็เพราะความปรารถนาจะใ

คร่ได้มรรคผลในเบื้อง ห น้ า ลบ
ล้างความผิดที่ได้กระทำไว้แต่ปางก่อน
พระถังซัมจั้งเป็นคนอกตัญญูไม่รู้จักบุญ
ของข้าพเจ้า มาหลงด้วยจิตอกุศลมิได้ตรึกตรองให้เห็

นดำและขาวมาขับไล่ข้ า พ เ จ้ า
มิให้ติดตามไปดังนี้ พระโพธิสัตว์ถามว่าการดำขาวนั้น

เป็นอย่างไร จงแสดงซึ่ง
เหตุผลให้เราฟังดูจะเป็นประการใด
เห้งเจียจึงยกเหตุที่ฆ่าพวกโจรและบุตรตาเฒ่า
นั้น ให้พระโพธิสัตว์ฟังทุกประการพระโพธิสัตว์จึงพูดว่

า
พระถังซัมจั่งถือมั่นใ น สั น ด า น โ ด ย
ค ว า ม กุ ศ ล ไ ม่ มี ค ว า ม
ประมาท ไม่ทำสัตว์ที่มีชีวิตและวิญญาณให้ตกล่วงไปเห้

งเจียถึงมีฤทธาอานุภา พ
เหาะเหินเดินอากาศได้ก็จริง
อันลูกตาเฒ่าผิดก็จริงแต่ยังเป็นส่วนมนุษย์ หากจะ
ตัดสินโดยความตรง ข้อผิดนั้นจะตกอยู่แก่เห้งเจีย
เห้งเจียก็กราบลงร้องไห้ว่า
แม้ข้าพเจ้ามีความผิดไม่ชอบธรรมก็จะต้องเอาคุณหักโ

ทษ
ไม่ถึงแก่เหตุที่จะไล
ข้าพเจ้า ขอพระบารมีได้กรุณา
ท่านร่ายพระคาถาถอนมงคลบนศีรษะข้าพเจ้าออก
คืนให้ท่าน ปล่อยข้าพเจ้ากลับไปยังถ้ำจุ๊ยเลียมต้องเถิ

ด
พระโพธิสัตว์หัวเราะ
แล้วพูดว่า อันห่วงมงคลนั้นของพระยูไลให้มา
อาตมาไม่มีคาถาอะไรจะถอนได้
เห้งเจียว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะขอกราบลาไป
พระโพธิสัตว์ถามว่าท่านจะไปข้างไหน
เห้งเจียว่าจะไปไซทีหาพระยูไลให้ถอนมงคลนี้ออก
พระโพธิสัตว์พูดว่า เห้งเจีย
จงรอก่อน อาตมภาพจะเล็งญาณดู
สมาโทษให้อย่างไหนจะดีพระโพธิสัตว์จึงนั่งบัลลังก์บัว

เข้าที่แผ่ข่ายญาณสำร ว ม ส า ม ค น เ
ข้ า แ ล้ ว เอา
ปัญญาจักษุเล็งดูรอบ บัดเดี๋ยวก็ออกจากตนพูดว่าเห้งเ

จียบัดเดี๋ยวพระถังซัม จั้ ง
จะได้รับความคับแค้นถึงตัว ไม่ช้าก็จะต้องตามมาหาตั

วเห้งเจียที่นี่ จงคอยอยู่ที่
นี่ก่อนเถิด ไว้อาตมภาพจะบอกแก่พระถังซัมจั้ง
ให้เห้งเจียไปไซทีด้วยจึงจะ
สำเร็จมรรคผลเห้งเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์ดังนั้น
จึงยกมือขึ้นนมัสการยืนคอยอยู่
ข้างหลัง ฝ่ายพระถังซัมจั้งตั้งแต่ไล่เห้งเจียไปแล้ว
ก็ให้โป๊ยก่ายจูงม้าซัวเจ๋งหาบ
ของรีบเดินไป เดินทางมาได้ห้าสิบโยชน์
พระถังซัมจั่งยอม้าหยุดร้องบอกศิษย์ว่า
ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ยามสามออกจากบ้านตาเฒ่า
และทั้งถูกเห้งเจียทำการไม่พอใจให้
ลมเสีย เวลาก็จวนเพลท้องออกหิวและอยากน้ำ
แหละใครจะไปบิณฑบาตมาให้
กินเล่าโป๊ยก่ายพูดว่า นิมนต์ท่านลงจากหลังม้าหยุดพัก

คอยข้าพเจ้าจะไปบิณฑ บ า ต
เองพระถังซัมจั๋งได้ฟังโป๊ยก่ายว่าดังนั้นก็ลงจากม้านั่ง

พักคอยอยู่ โป๊ยก่ายก็
เหาะขึ้นกลางอากาศมองดูรอบทั้งแปดทิศแล้วก็ลงยังพื้

นบอกแก่อาจารย์ว่า ไม่มี
ที่จะบิณฑบาตเพราะบ้านเรือนไม่มีพระถังซัมจั้งพูดว่า
แม้ไม่มีข้าวกินก็หาแต่น้ำ
มากินแก้หายอยากก่อนเถิด โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าจะไป

หาน้ำ ว่าแล้วก็ฉวยบาตร
เหาะไปฝ่ายพระถังซัมจั้งนั่งคอยอยู่ข้างทางหลายชั่วโ

มงก็ไม่เห็นโป๊ยก่ายก ลั บ ม า
พระถังซัมจังเวลานั้นอยากน้ำ น้ำลายแห้ง
ทั้งหิวทั้งอยากน้ำทุรนทุรายไม่มีความสุข
ซัวเจ็งคอยโป๊ยก่ายไม่เห็นมา
ก็เอาหาบวางลงแล้วพูดว่า พระอาจารย์คอยอยู่ก่อน
ข้าพเจ้าจะไปหาน้ำ พระถังซัมจังนั่งร้องไห้พูดไม่ออก

ซัวเจ็งก็เหาะไป ฝ่ายพระ

ถังซัมจั่งนั่งแต่ผู้เดียวในทันใดนั้น
ได้ยินเสียงตึงตึงพระถังซัมจังตกใจแลไปดูเห็น
เห้งเจียคุกเข่าอยู่ข้างทางสองมือยกคนโทน้ำมาถวาย

พูดว่าอาจารย์ไม่มีข้า พ เ จ้ า
จะได้น้ำมาจากไหน น้ำนี้เย็นใสดีนิมนต์อาจารย์ฉันแก้

อยากก่อน แล้วข้าพเจ้า
จะไปบิณฑบาตมาถวาย พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นพูดว่า

แม้ว่าเราจะตายโดยคว า ม
อยากน้ำก็ตามเถิด ซึ่งว่าน้ำของเจ้าเอามาเราไม่ต้อ

งการ จงรีบไปเสียให้พ้น เห้งเจีย

พูดว่าไม่มีข้าพเจ้าไปไซทีจะไปไม่ได้
พระถังซัมจังพูดว่าไปได้ไม่ได้ก็ไม่เกี่ยวข้อง
อะไรแก่เจ้า อ้ายชาติลิงยังไม่ไปให้พ้นมากวนเราทำ

ไม ฝ่ายเห้งเจียก็มีความ
โกรธชี้หน้าตวาดว่าตาขรัวแก่มีใจอาธรรม์ทำหยาบช้า

แก่เรามากแล้ว ก็ยกไม้กระ
บองเหล็กหวดถูกกระดูกสันหลังพระถังซัมจังทีหนึ่งก็ล้ม

คว่ำสลบอยู่กับที่ เห้งเจีย
ก็เอาถุงย่ามที่ใส่ข้าวของไปหมดแล้ว
ก็เหาะไปไม่รู้ว่าจะไปทางไหนฝ่ายโป๊ยก่ายเหาะไปข้

างซอกเขามีเรือนอยู่ห ลังหนึ่งเดิม
เขาสูงบังอยู่แลไม่เห็น
ครั้นเหาะมาข้างหน้าเขาก็แลเห็นบ้านโป๊ยก่ายคิดในใ

จว่าเรารูปร่างอย่างนี้ จะเข้าไป
บิณฑบาตเห็นจะไม่ได้ข้าว จำเราจะแปลงกายเสียเห็

นจะดี คิดดังนั้นแล้วก็ลงยัง
พื้นร่ายคาถาแปลงเป็นรูปพระสงฆ์นิโรธรูปหนึ่งเดินเข้

าไปยังประตูบ้าน ร้องเรียก
ว่าท่านเจ้าทานยังมีข้าวสุกเหลืออยู่บ้างหรือ
คนเดินทางมามีความอดอยากอาตม-
ภาพบิณฑบาตพอให้อาจารย์ฉันสักมื้อหนึ่ง
ในบ้านนั้นผู้ชายออกไปนาเหลือแต่
ผู้หญิงสองคน เห็นพระสงฆ์มาบิณฑบาตมีก็ริยาป่วยไข้ดั

งนั้นก็เอาข้าวสุกออก ม า
ถวายให้เต็มบาตร โป๊ยก่ายก็กลับแล้วแปลงรูปตามเดิ

มเดินมาตามทางเก่าพบ ซั ว
เจ๋ง จึงให้ซัวเจ๋งเอาผ้าห่อข้าวเอาบาตรไปตักน้ำได้

แล้วก็พากันกลับมาหาอ า จ า ร ย์
ครั้นมาถึงเห็นพระอาจารย์นอนฟุบอยู่กับดิน
ม้าก็ยืนกระทืบเท้าอยู่ข้างทาง ถุงย่าม
ข้าวของก็สูญหายไปหมด โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็ทุบอกพูด

ว่าไม่ต้องตรึกตรอง นี่คือ
อ้ายพวกโจรที่เห้งเจียตีมัน ๆ
ยังเหลืออยู่จึงตามมาฆ่าอาจารย์เราดังนี้ มันเอา
ข้าวของไปหมด ซัวเจ้งเอาม้ามาผูกแล้วก็เข้าประคอ

งอาจารย์ร้องไห้ พระถังซัม
จั้งได้สติพลิกตัวฟื้นขึ้นเห็นในปากไอออกร้อน ๆ
และที่หน้าอกยังร้อน โป๊ยก่ายชัว
เจ๋งก็ร้องเรียกพระอาจารย์ พระถังซัมจั่งรู้สึกจึงบอก

โป๊ยก่ายซัวเจ็งว่าอา ต ม ภ า พ
ยังไม่ตายดอก โป๊ยก่ายก็เข้าประคองให้นั่ง
พระถังซัมจั้งจึงบ่นว่าอ้ายชาติลิงมัน
มาทำเราดังนี้ ซัวเจ๋งโป๊ยก่ายถามว่าอ้ายชาติลิงที่ไห

นมาทำแก่พระอาจารย์ พระ
ถังซัมจั้งกินน้ำแล้ว พูดว่าสานุศิษย์ทั้งสองไปแล้ว
เห้งเจียก็มารบกวนจะใคร่ขอ
ร่วมไปไซทีด้วย อาตมภาพไม่รับรองเป็นอันขาด
มันโกรธจึงเอากระบองตีแล้ว
เก็บเอาถุงย่ามข้าวของไปหมด
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธด่าว่า อ้ายลิง
มันสามารถทำแก่อาจารย์ได้ถึงเพียงนี้พูดดังนั้นแล้ว
จึงสั่งให้ซัวเจ๋งอยู่เฝ้าอาจารย์

เราจะไปทวงตามเอาถุงย่ามและข้าวของ
ซัวเจ้งว่าพี่อย่าเพิ่งวุ่นวายเราคิดให้อาจารย์
ไปพักที่บ้านนั้นก่อน จะได้หาน้ำร้อนน้ำชาให้เธอฉันแล้

วจึงค่อยไป โป๊ยก่ายพยุง
อาจารย์ขึ้นม้า แล้วก็พากันเดินมายังบ้านบิณฑบาตนั้น
ครั้นถึงประตูบ้าน ใน
บ้านนั้นยังเหลือแต่ยายเฒ่าคนเดียว
แลเห็นอาจารย์กับศิษย์พากันมา ก็หลบเข้า
ในบ้านบอกว่าไม่มีคนอยู่ เชิญไปที่อื่นเถิดพระถังซัมจั้ง

ได้ยินดังนั้นก็เกาะโป๊ ยก่ายลงจ
ากม้าแล้ว เดินมาข้างประตูปราศรั
ย
พูดว่า ท่านยายได้กรุณาด้วยเถิด
อาตมภาพมีศิษย์สามคนพร้อมใจกันจะไปไซที
บัดนี้ศิษย์คนใหญ่มันคิดร้ายใจพาล
อาตมภาพไล่มันให้กลับไปเสียก็ไม่รู้เลย ว่า
เธอจะมาทำร้ายอาตมภาพ คือได้มาตีเอาทีหนึ่งแล้วก็

ลักเอาถุงย่ามข้าวของ ไป
อาตมภาพจะให้ไปตามเอาของจะพักอยู่กลางทางก็ไม่

สมควร จึงได้มาจะขออาศัย
ที่บ้านท่านยายพอให้ไปทวงของมาได้แล้ว
อาตมภาพก็จะลาไปไม่อยู่ช้ายายเฒ่าพูดว่าเมื่อกี้ก็มีพร

ะสงฆ์มาบิณฑบาตว่าอา จารย์อยู่
เมืองไต้ถังจะไปไซที
นี่ทำไมจึงมีมาอีกเล่า โป๊ยก่ายได้ฟังยายเฒ่าพูดดังนั้น

อดไม่ได้ก็หัวเราะแล้ว พูด
ว่าที่พระสงฆ์มาบิณฑบาตนั้นคือตัวข้าพเจ้าเอง
เพราะรูปกายข้าพเจ้าหยาบคาย
วิตกกลัวจะไม่ให้ข้าว จึงต้องแปลงตัวเป็นพระสงฆ์มา

บิณฑบาต ท่านยายไม่เชื่อ
จงดูที่ห่อผ้าน้องข้าพเจ้า ใช่ข้าวที่ท่านยายทำบุญไปหรื

อไม่ใช่ ยายเฒ่ามาพิเคราะห์
ดูข้าวก็จำได้ว่า ข้าวของตัวที่ทำบุญไป
ยายเฒ่าจึงนิมนต์ให้เข้าพักในบ้านฝ่ายพระถังซัมจั่งกับ

ศิษย์ก็พากันเข้าไปพัก ในบ้านย
ายเฒ่าก็ยกน้ำร้อนน้ำชา
มาถวาย ซัวเจ๋งเอาน้ำร้อนปนกับข้าวสุกให้อาจารย์ฉั

นสองสามคำ พระถังซัมจั้ง
ถามว่าใครจะไปตามเอาข้าวของโป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้า

จะไปเอง พระถังซัมจังว่าโป๊ย
ก่ายไปไม่ได้ เพราะไม่ชอบกันทั้งจะพูดจาก็หยาบคาย

เห้งเจียเป็นคนดุร้าย จะเสีย
การ ให้ซัวเจ๋งไปจึงจะได้ ซัวเจ้งก็รับว่าจะไป
พระถังซัมจั๋งจึงสั่งว่าถ้าไปถึงแล้ว
แม้ว่าเธอยอมคืนถุงย่ามให้มาจงทำเคารพนพนอบขอบ

คุณ หากเธอไม่ให้ก็อย่าสู้
รบโต้ตอบ จงรีบข้ามไปห่าพระโพธิสัตว์กวนอิม
เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้ท่านฟัง
นิมนต์ท่านไปถามเธอชำระให้ซัวเจ๋งรับคำสั่งแล้วก็ร่า

ยคาถารีบเหาะตรงไปยั งทิศบูร
พา หมายเขาฮวยก๊วยซัว
ซัวเจ๋งเหาะมาได้สามวันสามคืนก็มาถึงเขาฮวยก๊วยซั

วก็ลงยังยอดเขาเดินม า ยั ง ถ้ ำ
จุ๊ยเลียมต้อง ซัวเจ็งแอบเข้าไปใกล้พิศดูก็เห็นเห้งเจี

ยนั่งอยู่บนแท่นศิลา สองมือ
กำลังคลี่แผ่นหนังสืออ่านว่าชมพูทวีปเมืองไต้ถัง
ข้าพเจ้าครองราชสมบัติเป็นเจ้า
ปกครองบ้านเมืองตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม
มีเหตุด้วยวิญญาณจิตของข้าพเจ้าลง
ไปยังเมืองนรก ขอบใจท่านพระยามัจจุราชได้ส่งวิญญ

าณกลับคืนมายังมนุษยโ ล ก
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำมหากุศลแผ่อุทิศไปให้แก่พว

กที่ต้องทรมานทุกข์ใน น ร ก
นั้นให้พ้นจากโทษ เวลานั้นมีพระโพธิสัตว์กวนอิมเสด็จ

มาชี้แจงว่า ที่ประเทศไซที
มีพระไตรปิฎกธรรม มีอภินิหารกุศลอาจโปรดพวกที่ตก

อยู่ในอบายภูมิให้พ้นโ ท ษ ไ ด้
ข้าพเจ้าจึงให้พระสงฆ์แซ่ตั้นชื่อเหี้ยนจึง
เป็นพระถังซัมจั้งไปยังประเทศไซทีสืบหา
พระไตรปิฎกธรรมอันวิเศษ จะได้อาราธนามายังเมือ

งไต้ถัง แม้ว่าข้ามไปไซทีทุกๆ
เมือง ขอให้เห็นแก่การกุศลดูตามหนังสือเดินทางฉบับ

นี้ จงปล่อยให้ไปโดยสะดวก
เถิด เมืองไต้ถังพระเจ้าเจงกวนเสวยราชสมบัติได้สิ

บสามปีประทับตราเก้า ด ว ง
ตั้งแต่ออกจากเมืองไป ข้ามทุก ๆ
เมืองมาตามทางได้สานุศิษย์สามคน คนใหญ่
ชื่อซึงหงอคงเห้งเจีย คนที่สองชื่อหงอเหนงแซ่ตือโป๊ย

ก่าย คนที่สามแซ่ซัวชื่อหงอ
เจ็งซัวเจ็งอ่านดังนี้ตั้งแต่ต้นจนปลาย
ซัวเจ๋งแอบได้ยินก็รู้ว่าหนังสือเดินทางของ
อาจารย์ จึงเดินเข้าไปใกล้ร้องเรียกพี่เห้งเจียหนังสื

อเดินทางของอาจารย์พี่ อ่ า น
ท ำ ไ ม เ ห้ ง เ จี ย ก็ เ ง ย ห น้ า แ
ลไปจำซัวเจ๋งไม่ได้ จึงร้องให้จับตัวพวกบริว
าร วา นร ก็เข้าล้อม
จับซัวเจ็งลากมาหาเห้งเจีย เห้งเจียตวาดว่าเจ้าอยู่

ที่ไหน จึงบังอาจมาแอบดูในที่
ของเรา ซัวเจ็งเห็นว่าเห้งเจียแปรปรวนทำไม่รู้จักจึ

งเคารพพูดว่า อันส่วนพี่นั้น
พระอาจารย์ท่านไม่พอใจมีความขุ่นเคืองไล่พี่เสียมิให้

ติดตามไปด้วย เมื่อเวลา
นั้นน้องก็ยังมิได้ขอร้องต่ออาจารย์
ครั้นข้าพเจ้ากับโป๊ยก่ายไปหาข้าวหาน้ำอยู่ข้างนี้
พี่มีกะใจมาหาอาจารย์อีก ท่านก็ถือมานะมั่นไม่ให้ไป
พี่เอากระบองตีอาจารย์
ล้มคว่ำลงกับพื้นแล้ว ก็เอาถุงย่ามข้าวของมาเสีย
บัดนี้ข้าพเจ้าช่วยอาจารย์ฟื้น
แล้วจึงมาตามกราบเท้าพี่แม้ว่าพี่คิดถึงเมื่อครั้งได้ออก

จากเขาได้พ้นทุกข์แล้ ว นั้ น
เอาถุงย่ามกลับไปหาอาจารย์แล้ว
จะได้พร้อมกันไปไซที แม้ว่าพี่ไม่ไปก็ขอแต่ถุง
ย่ามให้ข้าพเจ้าเอาไป พี่อยู่ที่นี่รับซึ่งความสุข
อย่างนี้ก็จะดีทั้งสองฝ่ายเห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ

ก๊ากใหญ่ พูดว่าซัวเจ็งคิดดังนั้น
ไ ม่ ถู ก ใ จ เ ร า เรา
คิดว่าตีพระถังซัมจั้งและเอาถุงย่ามมา
ไม่ใช่จะไม่คิดไปไซที เราก็มิใช่จะอยากอยู่
ที่นี่ เราอ่านหนังสือเดินทางให้คล่องแล้วเราก็จะไปไ

ซทีเอง อาราธนาพระไตรปิฎก
ธรรมส่งไปเมืองไต้ถังให้สำเร็จโดยลำพังของเราเอ

ง ให้แพร่หลายในชมพูทวี ป รู้
ทั่ ว
กันจะได้ยกย่องเราเป็นพระมหาราชครู

ชื่อเสียงเราจะได้ปรากฏต่อๆ ไปจะไม่ดีหรือ
ซัวเจ้งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
พี่เห็นความดังนั้นไม่พอการ เหตุเดิมมาก็หาได้กล่าว
ว่าซึงเห้งเจียไปอาราธนาพระธรรมไม่
พระพุทธเจ้าได้ไว้พระไตรปิฎกแก่พระโพธิ
สัตว์กวนอิม เสด็จมายังเมืองไต้ถังเที่ยวหาผู้ที่จะไปอ

ารา ธนาพระไตรปิฎก และ
พระโพธิสัตว์พูดว่าผู้ที่จะไปอาราธนาพระไตรปีฎกนั้น
คือชื่อกิมเสี้ยนโพธิสัตว์เป็น
สาวกของพระองค์ เพราะเธอขาดฟังธรรม
พระยูไลปรับโทษให้ไปปฏิสนธิยัง
เมืองไต้ถังประเทศจีน บวชในพระพุทธศาสนาโดยทา

งปฏิบัติบำเพ็ญบารมีใ ห้
ใหญ่กว้างเอาคุณถ่ายโทษกว่าจะบริบูรณ์ซึ่งมรรคผล
เพราะฉะนั้นจึงมีมารยักษ์ร้าย
พวกเราได้ปลดเปลื้องทรมานทั้งสามคนเป็นผู้รักษาธร

รม แม้ว่าไม่มีพระถังซัมจั่ ง
ไปด้วยแล้ว พระยูไลองค์ไดจะยอมให้พระไตรปิฎกมา

เล่า คิดดังนั้นจะมิเสียเวล า
เปล่าหรือ เห้งเจียว่าน้องรู้หนึ่งไม่รู้สอง
น้องพูดว่าน้องมีพระถังซัมจั่งคุ้มไป เรา
ก็มีพระถังซัมจังจัดแจงไว้พร้อมแล้ว
รอได้เวลาพรุ่งนี้เช้าเราก็จะไปไซที แม้ว่าไม่
เชื่อเรา เราจะนิมนต์ออกมาให้ดูพูดแล้วก็สั่งบริวารว่

า จงไปนิมนต์พระถังซัมจั่ ง
ม า
พวกวานรก็เข้าไปในประตูพยุงพระถังซัมจังเดินออกม

า มีม้าขาวตัวหนึ่งกับโป๊ ย
ก่ า ย
หาบของ ซัวเจ๋งถือไม้เท้าเดินตามมาซัวเจ๋งแลไปเห็

นดังนั้นก็โกรธพูดว่า
เราไม่ได้เปลี่ยนรูปเปลี่ ย น น า ม อ
ะไร ทำไม่
จึงมีซัวเจ๋งที่ไหนมาอีกคนหนึ่งดังนี้
ซัวเจ๋งก็ชักกระบองตรงมาตีซัวเจ๋งแปลงล้มลง
ตายทันที เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ร้องให้พวกบริวารล้อมจั

บ ซัวเจ๋งก็ตีฝ่าออกจาก ที่
ล้ อ ม
ได้แล้วก็รีบหนีออกจากทางเก่าเหาะขึ้นบนเวหาบ่นว่า

อ้ายลิงมันถือดีดังนี้ เราจะ
เลยไป่ฟ้องพระโพธิสัตว์ให้ท่านทราบเรื่อง
เห้งเจียเห็นซัวเจ๋งไปแล้วก็กลับเข้าถ้ำ
คัดเลือกลิงน้อยที่แปลงได้ ให้แปลงเป็นรูปซัวเจ๋งไว้อ

ย่างเดิม แล้วก็สั่งให้ไปไซทีฝ่า
ย ซั ว เ จ๋ ง อ อ ก จ า ก เ ข า ฮ
วยก๊วยซัวแล้ว ก็เหาะตัดตรงไปเขาโป๊ท่อ ซัว
เหาะมา
วันกับคืนหนึ่งก็ถึง ซัวเจ๋งก็ลงยังพื้นค่อยเดินมาใกล้สำ

นัก แลไปเห็นบัดจาเดิน
ออกมาต้อนรับปราศรัยไต่ถามว่าท่านซัวเจ็งทำไมไม่ไ

ปตามรักษาพระถังซัมจั้ ง
ไ ป ไ ซ ที
มาที่นี่มีธุระอะไรหรือ ซัวเจ็งคำนับแล้วพูดว่า
เหตุมีกิจธุระจะใคร่มาหาพระโพธิ
สัตว์ขอท่านจงได้อนุเคราะห์นำข้าพเจ้าไปเฝ้าด้วยเถิ

ด บัดจาก็รู้ว่าจะมาตาม
เ ห้ ง เ จี ย
จึงเข้าไปกราบเรียนพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์จึงให้บัดจาพาซัวเจ้งเข้ามา ฝ่ายเห้ง
เจียยืนเฝ้าพระโพธิสัตว์อยู่ข้างแท่น
แลไปเห็นซัวเจ้งเดินเข้ามาก็นึกเข้าใจแน่ว่า
เห็นพระอาจารย์จะมีภัยร้ายแล้ว
จึงให้ซัวเจ๋งมาตามพระโพธิสัตว์ดอกกระมัง ซัว
เจ๋งครั้นเข้ามาถึง แลเห็นพระโพธิสัตว์นั่งอยู่บนแท่นก็

ก้มหน้ากราบนมัสการ แล้ว
เงยหน้าจะกราบเรียน แลไปเห็นเห้งเจียยืนอยู่ข้างนั้

นก็ทันจะได้พูดจาอะไร
ไ ม่ ฉวย
พลองกระโดดมาตีเอาเห้งเจีย เห้งเจียก็มิได้ต่อสู้
ซัวเจ๋งว่ามึงมีความผิดต้องโทษ
อกุศลแล้ว มึงยังแอบมาจะหลอกพระโพธิสัตว์หรือ
พระโพธิสัตว์จึงตวาดห้ามว่า
ซัวเจ็งอย่าวุ่นวาย มีธุระอะไรจงบอกมาให้อาตมภาพ

ทราบด้วย ซัวเจ็งกันมัสการ

โดยกำลังโกรธ เล่าความตั้งแต่ต้นจนปลาย
ให้พระโพธิสัตว์ฟังทุกประการแล้ว
ว่าข้าพเจ้าจะมากราบเรียนให้ทราบไม่รู้เลยว่าเหาะ

มาอยู่นี่ก่อนและไม่ทร
า บ ว่ า เ อ า
อะไรมากราบเรียนแก้ตัวแล้วพระโพธิสัตว์ได้ฟังชัวเจ็

งพูดดังนั้น
จึงพูดว่าชัวเจ้งอย่าเอา โ ท ษ ม า ใ ส่
เ ข า เห้งเจีย
มานี่ได้สี่วันแล้ว อาตมภาพก็ยังหาได้ปล่อยให้ไปไหนไ

ม่ เหตุนี้จะเกิดขึ้นจากไ
ห น
ชัวเจ็งพูดว่าที่ถ้ำจุ๊ยเลียมต้องก็มีเห้งเจียคนหนึ่ง
ข้าพเจ้ามิได้เอาเท็จมากล่าว
พระโพธิสัตว์ว่าถ้าจริงดังนั้นชัวเจ๋งจงไปกับเห้งเจียดู

ให้รู้ก่อน
เมื่อไปถึงแล้วก็จะรู้ได้
เห้งเจียได้ฟังพระโพธิสัตว์ดังนั้น
จึงชวนซัวเจ๋งคำนับลาพระโพธิสัตว์พากันออก
จากสำนักก็รีบเหาะตรงไป เมื่อเหาะมาตามทางเห้ง

เจียคิดจะไปให้ถึงก่อ
น แต่ซัว
เจ๋งห้ามไว้โดยซัวเจ๋งมีความสงสัยเห้งเจียว่าจะทำอุ

บายประการใดก็ไม่รู้
เห้งเจีย
ซัวเจ็งพากันเหาะมาไม่ช้าก็ถึงเขาฮวยก๊วยซัว
ลงยังพื้นเดินเข้าไปที่ประตูถ้ำแลไป
เห็นเห้งเจียนั่งอยู่บนแท่นศิลาทำกิริยานั่งลุกนุ่งห่มไม่ผิ

ดเห้งเจีย เห้งเจียเห็นดัง
นั้นก็มีความโกรธยิ่งนัก ก็ผละจากซัวเจ๋งโดดเข้าไปร้

องตวาดด้วยเสียงอันดั
ง ว่ า
เฮ้ยอ้ายนี่มึงเป็นปิศาจร้ายที่ไหนจึงอาจสามารถแปลง

เป็นรูปเราดังนี้ฝ่ายเ
ห้ ง เ จี ย นั้ น ก็ มิ ได้ โ ต้ ต อ บ ป ร
ะ ก า ร ใ ด จับกระบองโดดลงมาจาก แท่ น
ตรง
เข้ารบกับเห้งเจียทั้งสองรบกันไม่รู้ว่าใครจริงใครปล

อม แล้วก็เหาะขึ้นรบกันบ
น
อากาศ ฝ่ายซัวเจ็งก็เหาะตามขึ้นไปแต่ไม่ร้ว่าจะช่วย

ข้างไหนได้
เพราะไม่ทราบว่า
คนไหนปลอมคนไหนจริง จึงกลับลงมายังพื้นตีขนาบเข้

าไปในถ้ำ พวกลิงเหล่า
นั้นก็พากันตกใจกลัว จึงหนีกระจัดกระจายไปทั้งสิ้น
ซัวเจ๋งเข้าไปค้นหาถุงย่ามก็
มิได้พบเห็น จึงเหาะกลับขึ้นไปคิดจะเข้าช่วยรบก็ไม่รู้

ว่าคนไหนจะจริงและปล
อ ม
เห้งเจียร้องส่งซัวเจ๋งว่า เจ้าช่วยไม่ได้ก็ให้รีบกลับไ

ปบอกแก่พระอาจารย์ว่

า ที่นี่มี
เหตุขึ้นดังนี้ พี่จะรบล่อมันไปเขาน้ำไฮ้
ให้พระโพธิสัตว์ชำระให้เห็นเท็จและจริง
เมื่อเห้งเจียร้องสั่งซัวเจ๋งดังนั้น
เห้งเจียปลอมก็ร้องสั่งเหมือนดังนั้นสุ้มเสียงก็ไม่ผิด
กัน ซัวเจ้งก็เหาะกลับไปหาพระอาจารย์ฝ่ายเห้งเจีย

ทั้งสองรบกันพลางถอย
พ ล า ง จ น ม า ถึ ง เ ข า น่ำ ไ ฮ้
พวกเทวดาเทพา
รักษ์ก็ตกใจตื่น จึงพากันเข้าไปกราบเรียนพระโพธิสัต

ว์ว่ามีเห้งเจียทั้งสอ
ง ร บ กั น
มาที่นี่แล้วฝ่ายพระโพธิสัตว์ได้ฟังดังนั้น
ก็พร้อมด้วยฮุยไง้เสี้ยนใช้ท่งจื้อกับนางเล่งหนึง
ลงจากบัลลังก์ เดินออกไปจากสำนักตวาดว่าอ้ายพวก

สัตว์มึงจะไปข้างไหน

เห้งเจีย
ทั้งสองก็ยังมือพูดว่าขอพระโพธิสัตว์ได้ทราบ
อ้ายนี่รูปร่างก็ริยาเหมือนตัวข้าพเจ้า
รบกันตั้งแต่ถ้ำจุ๊ยเลียมต้องจนมาถึงที่นี่ยังไม่แพ้ชนะกัน

ซัวเจ๋งเข้าช่วยไม่ได้
ข้าพเจ้า
ให้กลับไปหาอาจารย์ ข้าพเจ้าจึงรบล่อมาถึงนี่ขอพึ่งพ

ระโพธิสัตว์โปรดเล็งญ
าณ
จักษุพิจารณาดู ให้เห็นเหตุเท็จและจริงชั่วดีด้วยเถิดเ

ห้งเจียปลอมมันก็พูดอ
ย่าง
เห้งเจียจริงเหมือนกันพระโพธิสัตว์กับเทพยดาทั้งหลา

ย พิจารณาดูเป็นนานก็มิ
ได้รู้ว่าข้างไหนเท็จ
จริงข้างไหนจริง พระโพธิสัตว์จึงบอกว่าเจ้าทั้งสองจ

งละมืออยู่ก่อน
เห้งเจียทั้งสอง
ก็ต่างคนต่างถอยออกห่างกัน ทั้งสองข้างต่างพูดว่าข้า

พเจ้าจริงข้างนั้นปลอ
ม พระ
โพธิสัตว์จึงเรียกบัดจากับเสี้ยนใช้ท่งจื้อมากระซิบสั่งว่

า
เจ้าทั้งสองจงไปคุมอยู่ ค น
ละข้างอาตมาจะรายคาถาบีบขมับหัว
แม้ว่าคนไหนจริงก็ปวดศีรษะคนไหนปลอม

ก็ไม่ปวด บัดจากับเสี้ยนใช้ท่งจื้อได้ฟังพระโพธิสั่งดังนั้

นต่างก็แยกกันไปคุมคน ล ะ
คน พระโพธิสัตว์ก็ร่ายคาถาเห้งเจียทั้งสองก็เจ็บปวด

พร้อมกันหมุนคว่ำลงกั
บ พื้ น
เอามือประคองศีรษะร้องว่าเจ็บปวดทนไม่ได้แล้วขอท่

านได้งดเถิดอย่าภาวน า เ ล ย
พระโพธิสัตว์ก็หยุดภาวนาเห้งเจียทั้งสองหายปวดพร้อ

มกันก็เข้ารบกันอีกต่อ
ไ ป
พระโพธิสัตว์ก็สิ้นปัญญาไม่รู้ที่จะคิดประการใดจึงร้องเ

รียกหงอคงคำหนึ่ง
เห้งเจีย
ทั้งสองก็ขานรับ พระโทธิสัตว์บอกว่าเห้งเจียเคยขึ้นไ

ปทำจลาจลบนดาวดึงส์
วิมานสวรรค์ เทวดาอินทร์พรหมก็รู้จักได้ทุกคนจงขึ้นไ

ปไปให้เทวดาอินทร์พร ห ม
พิจารณาเถิดจะได้ชำระตัดสินให้เห้งเจียทั้งสองได้ฟัง

ดังนั้น
ต่างคนก็คำนับลาไปออกจ า ก น้ ำ ไ ฮ้
ร บ กั น พ ล า ง ถ อย
กันพลางต่อสู้กันไป จนขึ้นถึงประตูสวรรค์น่ำหมึง
พวกเทวดาใหญ่น้อยทั้งหลาย
ที่เฝ้าประตูสวรรค์แลเห็นดังนั้นก็พากันถืออาวุธออกสกั

ดกั้นมิให้เข้าไป
แล้วร้อง
ถามว่า จะมาทำอะไรกันที่บนนี้ มิใช่ที่สนามรบพุ่งกัน
เห้งเจียจึงพูดว่าข้าพเจ้า
รักษาพระถังซัมจั้งไปถึงกลางทาง
ข้าพเจ้าตีโจรตายเธอเกลียดข้าพเจ้าไล่ข้าพเจ้า
มีให้ตามเธอไปไซที ไม่รู้ว่าอ้ายปิศาจอะไรแปลงตัวเ

หมือนข้าพเจ้า
ไปตีพระถังซัมจั้ง
สลบแล้วก็ลักเอาถุงย่ามที่ใส่สิ่งของไปเสียและไปชิงเ

อาที่ถ้าอยู่ของข้าพเจ้ า ค ร อ บ
ครองตั้งตัวเป็นใหญ่ ข้าพเจ้าต่อสู้รบกันตั้งแต่ถ้าจุ๊ยเลี

ยมต้องไล่กันมาจนถึงน่ ำ ไ อ้ ขั ว
พระโพธิสัตว์ก็พิจารณาไม่ออกไม่รู้ว่าข้างไหนเป็นเห้ง

เจียปลอม
ข้าพเจ้าจึงได้ขึ้น
มาขอให้หมู่เทพยดาใหญ่น้อยทั้งหลายช่วยกัน
พิเคราะห์ดูว่าใครจะเท็จและจริง
เห้งเจียปลอมก็พูดดังนั้นเหมือนกันฝ่ายหมู่เทพยดาใหญ่

น้อยทั้งหลายก็พากันพิ จ า ร ณ า ดู ก็ มิ
ไ ด้ รู้ ว่ า ใ ค ร เ ท็ จ ใ ค ร จ ริ ง

เห้งเจียทั้งสองร้องว่าท่านทั้งหลายไม่เข้าใจได้ก็หลีก

ทางให้ข้าพเจ้าเข้าไป เฝ้าเง็ก
เชียงฮ่องเต้ พวกเทวดาจะกั้นกางไว้ก็ไม่ฟัง
จึงเปิดปล่อยให้เข้าประตู เห้งเจีย
ทั้งสองรบกันพลางถอยพลางเลยเข้าประตูสวรรค์
รบกันมาจนถึงหน้าปราสาทเหลง
เชียวเต้ย หมู่เทวดาผู้ใหญ่เห็นดังนั้น
ก็เข้าไปกราบทูลว่าบัดนี้มีเห้งเจียทั้งสองรบ
ต่อสู้กันมา เทวดาจะกั้นกางไว้ก็ไม่อยู่
ร้องว่าจะเข้ามาเฝ้าพระองค์ ทูลยังไม่สิ้น
ความก็ได้ยินเสียงอึกทึกเข้ามา
เง็กเชียงฮ่องเต้แลไปเห็น พระองค์ก็เสด็จลงจาก
บัลลังก์ตรัสถามว่า เจ้าทั้งสองมีเหตุอย่างไรจึงได้ล่ว

งขึ้นมาทำวุ่นวายดังนี้ เห้งเจีย
ทูลว่าขอพระเป็นเจ้าได้โปรดข้าพเจ้าได้สมาทานถือต

ามพระพุทธบัญญัติแล้ว ก็ไม่
อาจล่วงเกินหมิ่นประมาท เหตุด้วยปิศาจนี้มันแปลงปล

อมข้าพเจ้ากระทำการทุ จ ริ ต
เห้งเจียก็เล่าความจริงทุกประการให้เง็กเซียงฮ่องเ

ต้ฟัง
ขอพระองค์ได้โปรด เห้งเจีย
ปลอมมันก็เล่าให้เงิกเซียงฮ่องเต้ฟังบ้างดุจเดียวกัน
เง็กเซียงฮ่องเต้ได้ฟังดังนัน จึง
มีรับสั่งให้ถักทะลีทีอ้องเอากระจกวิเศษที่จับปิศาจออก

มาสองดู
แม้ว่าจริงอย่างไร
ก็จะรู้ได้หากว่าเท็จก็สูญหายไปถักทะลีทีอ้องก็เอากระ

จกนั้นมาส่องดู เง็กเซียงฮ่องเต้ก็พร้อม กั
บ เ ท พ ย ด า ทั้ ง
หลายพิเคราะห์ดูในบานกระจก
ก็แลเห็นเห้งเจียทั้งสองยืนอยู่ในกระจก รูปร่าง
กิริยานุ่งห่มไม่ผิดกัน เง็กเซียงฮ่องเต้ก็ไม่สามารถจะ

รู้ได้ว่าใครเท็จใครจ ริ ง จึงขับ
ไล่ให้ออกจากสวรรค์ทั้งสองคน
เห้งเจียทั้งสองต่างก็หัวเราะแล้วพูดว่า เราพากัน
ไปหาอาจารย์จึงจะรู้ได้แน่ พูดกันดังนั้นแล้วก็เข้ารบกั

นต่อไปอีก
ซัวเจ๋งตั้งแต่
กลับมาหาอาจารย์ จึงเล่าให้อาจารย์ฟังทุกประการพ

ระถังซัมจั้งได้ฟังดัง นั้ น จึ ง พู ด ว่ า
เมื่อแรกคิดว่าเห้งเจียตี อ า ต ม ภา พ
ไม่รู้เลย
ว่าปิศาจแปลงเป็นเห้งเจียมาทำร้ายดังนี้
ซัวเจ๋งพูดว่าปิศาจนั้นมันแปลงเป็นอาจารย์
และมากับโป๊ยก่ายคนหนึ่ง และแปลงเป็นข้าพเจ้าด้วย

ข้าพเจ้าเอาพลองตีตา ย
กลายเป็นปิศาจลิง แต่ที่มันแปลงเป็นเห้งเจียนั้น
ยากที่จะรู้ได้ พระถังซัมจังได้
ฟังดังนั้นก็ตกใจ พูดกันไปมาประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงบน

อากาศอึกทึกก้องโกลา ห ล
ลงมา จึงพากันออกมาดู ก็เห็นเห้งเจียสองคนรบกันม

า
โป๊ยก่ายแลเห็นก็อดไม่ ไ ด้
ตะโกนร้องว่าพี่เห้งเจียอย่าล่าถอยมันข้าพเจ้ามาแล้ว

เห้งเจียทั้งสองก็ร้อง เ รี ย ก ว่ า
น้องจงมาช่วยพี่ด้วย ซัวเจ๋งบอกแก่อาจารย์ว่า
ข้าพเจ้ากับพี่โป๊ยก่ายไปกันออก
มาคนละคนแล้วอาจารย์ร่ายคาถาถ้าคนไหนปวดศีรษะ

คนนั้นเป็นจริงได้พระ ถั ง ซั ม จั้ ง พู ด
ว่ า คิ ด ดั ง นี้ ดี ซัวเจ็งก็มาจับเห้งเจียคนห
นึ่ง บอ กโ ป๊ย ก่า ยใ ห้จั บ
เห้งเจียคนหนึ่ง ต่างคนต่างจับกันคนละคน
ลากมายังหน้าบ้านยายเฒ่า พระถัง
ซัมจังก็ร่ายคาถา เห้งเจียทั้งสองก็พร้อมกัน
ร้องปวดศีรษะพร้อมกันทั้งสองคนว่า
ปวดเต็มที่แล้ว อย่าภาวนาเลยหยุดเถิดพระถังซัมจั้งก็

หยุดไม่ภาวนา ก็มิได้รู้ว่า
คนไหนจะจริงคนไหนจะเท็จ เห้งเจียทั้งสองก็เข้ารบ

กันอีกต่อไป เห้งเจียจึงร้อง
เรียกโป๊ยก่าย ซัวเจ้งสั่งว่าน้องทั้งสองจงรักษาอาจา

รย์ไว้พี่จะรบแก่มันไป ห า
พระยาเงียมพ้ออ่องมัจจุราช
ให้พระยาเงียมฟ้ออ๋องมัจจุราชพิจารณาเพื่อเห็นจริง
แล้วจะกลับเห้งเจียมันก็สั่งดังนั้นเหมือนกันแล้วก็เข้าซุ

ลมุนฟัดเหวี่ยงกันไป

มาบัดเดี๋ยวก็ไม่เห็นโป๊ยก่ายถามซัวเจ๋งว่า
เมื่อน้องไปยังถ้ำจุ๊ยเลียมต้อง เห็นโป๊ยก่ายปลอมหาม
ของอยู่ ทำไมจึงไม่ชิงเอามาเสียเล่า
ซัวเจ๋งพูดว่าเมื่อเวลานั้นเห็นซัวเจ้งปลอม
ข้าพเจ้าก็โจมตีซัวเจ้งปลอมนั้นตาย
พวกมันเห็นดังนั้นก็เข้าล้อมจับข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ก็ตีซ้ายป่ายขวา หนีรอดชีวิตมาได้
แล้วภายหลังเห้งเจียทั้งสองกำลังรบกันอยู่กลาง
อากาศ ข้าพเจ้าได้กลับเข้าไปในถ้ำ
เห็นมีชะวากในถ้ำมีน้ำไหล ก็หารู้ว่าประตู
นั้นเข้าทางใดไม่ จึงได้กลับออกมาโป๊ยก่ายพูดว่าไม่เ

ข้าใจ
เมื่อครั้งก่อนพี่ได้ไป เ ชิ ญ เ ห้ ง เ จี
ย พี่ได้เข้าไปในถ้ำนั้น
เห็นพี่เห้งเจียเข้าไปผลัดเครื่องนุ่งห่ม
เธอดำน้ำเข้าไปที่ชะวากน้ำไหลนั้น ชะรอย
จะเป็นประตูในอยู่ตรงนั้นเองพระถังซัมจั้งว่าโป๊ยก่าย

ไปค้นดูในเวลาเมื่อมั น ไ ม่
อยู่ดังนี้ จะได้ถุงย่ามของเราดอกกระมัง
ครั้นได้มาเราจะได้พากันไป แม้เห้งเจีย
จะมาเราก็ไม่ต้องการ โป๊ยก่ายได้ฟังอาจารย์พูดดังนั้

น
ก็พูดว่าข้าพเจ้าจะไป เ อ ง
สูดดังนันแล้วก็เหาะขึนบนอากาศ
หมายตรงไปยังเขาฮวยก๊วยซัว ฝ่ายเห็งเจีย
ทังสองรบล่อกันมาจนถึงประตูเมืองนรก
พวกหมู่ผีทังหลายได้ยินเสียงกึกก้อง
หวั่นไหวก็ตกใจ พากันหนีซุกซ่อนเอาตัวรอด
ที่ใจกล้าก็วิ่งเข้าไปบอกพระยาเงียม
ฟ้ออ๋องว่า ขอไต้อ๋องได้ทราบบัดนี้มีเห้งเจียรบกันกึกก้

องโกลาหล ใกล้ประตูเข้า
มาแล้วเวลานั้นพระยามัจจุราชกำลังประชุมพร้อมกันทั้

งสิบองค์ยังตำหนักชุม ล อ เ ต้ ย
ได้ยินพวกผีมาบอกดังนั้นก็ตกใจ
จึงให้เกณฑ์ทหารมาพร้อมกันยังตำหนักซุมลอ

เต้ยคอยระวังอยู่และให้ไปกราบเรียนพระโพธิสัตว์เต

จองอ๋อง นิมนต์มาพร้อมกัน
ยังตำหนักซุมลอเต้ย ประเดี๋ยวก็เห็นเห้งเจียทั้งสองร

บกันซุลมุน เข้ามาถึงหน้า
ตำหนักชุมลอเต้ย พวกทหารก็ออกมาสกัดกั้นไว้
ถามว่าท่านมีเหตุอย่างไรจึงได้
รบกันวุ่นวายเข้ามาถึงนี่เล่า
เห้งเจียจึงเล่าความตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังแล้ว จึง
พูดว่าบัดนี้ข้าพเจ้าจะมาขอให้ท่านเงียมพ้ออ้องเอาบัญ

ชีสารบบออกมาตรวจดู
เพื่อจะได้รู้ว่าอ้ายเห้งเจียปลอมคนนี้มันเกิดมาแต่ไหน

จะได้จับเอาวิญญาณแล ะ
ขับไล่มันไปเสียให้พ้น อย่าให้มันมาทำวุ่นวายขึ้นอย่าง

นี้อีกต่อไป เห้งเจียปลอม
มันก็พูดอย่างเดียว เงียมพ้ออ๋องได้ฟังดังนั้น
จึงให้สมุห์บัญชีค้นสารบบตรวจดู
จนตลอดก็ไม่เห็นมีเห้งเจียปลอม
เอาสารบบพวกสัตว์มีขนมาตรวจดูก็ไม่เห็นมี
เห้งเจียปลอม เอาสารบบพวกสัตว์มีขนมาตรวจดูร้อย

สามสิบแห่ง ที่แห่งวานรนั้น
เมื่อครั้งเห้งเจียได้สำเร็จภาคลงมาแผ่อำนาจ
เอาสารบบมาลบชื่อวานรเสียหมดแล้ว
ตั้งแต่นั้นมาชื่อลิงก็ไม่มีจนเท่าทุกวันนี้
ครั้นตรวจดูแล้วพระยาเงียมฟ้ออ้องทั้งสิบ
องค์บอกแก่เห้งเจียว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ตรวจดูแล้

วในสารบบทั้งหลายไม่ มี ชื่ อ
แม้ว่าจะให้เห็นจริงก็เชิญท่านกลับขึ้นไปยังมนุษยโลกนั

นเถิดเวลานั้นพระโพธิ สั ต ว์ เ ต จ อ
ง อ๋ อ ง พู ด ว่ า จ ง ยั ง ก่ อ น
อาตมภาพจะให้ (ที่เทีย) ฟังดู
ก็จะรู้ว่าใครจะเท็จและจริงอันทีเทียนนั้น
คือสัตว์คล้ายสิงโต นอนอยู่ข้างหน้าโต๊ะ
เตจองอ๋อง หากนอนกกอยู่กับดินแล้วก็ฟังรู้ได้ตลอดซึ่ง

การร้ายและดี เวลานั้น
พระโพธิสัตว์เตจองอ๋อง จึงมีคำสั่งให้สัตว์ทีเทียนั้นนอ

นฟัง สัตว์นั้นก็นอนราบลง
กับพื้น บัดเดี๋ยวก็เงยศีรษะขึ้นบอกแก่พระโพธิสัตว์เตจ

องอ๋องว่า อันปิศาจเห้งเจีย
ปลอมนี้ก็จริง แต่ไม่ควรจะพูดออกในเวลานี้
และมีกำลังจะช่วยจับก็ไม่ได้ พระ
โพธิสัตว์เตจองอ๋องถามว่าเหตุใดจึงจะช่วยไม่ได้และ

ทำไมจึงไม่ควรจะพูดอ อ ก ที่เทีย
พูดว่าแม้พูดออกในเวลานี้ก็จะเกิดจลาจลวุ่นวายที่ตำห

นักชุมลอเต้ยนี้ก็มิได้ เ ป็ น สุ ข
และกำลังฤทธิ์อานุภาพนั้นก็เสมอกับเห้งเจีย

ในนรกนี้จะมีใครฝีมือสักเท่าใดจึง
จะช่วยจับได้ พระโพธิสัตว์เตจองอ๋อง
ถามว่าถ้าดังนั้นจะทำประการใดดี ทีเทีย
บอกว่าอภินิหารแห่งพระพุทธพระธรรมไม่มีผู้ใดเสมอ
เตจองอ๋องได้ฟังดังนั้นก็นึก
ขึ้นได้จึงบอกแก่เห้งเจียว่าท่านทั้งสองรูปร่างเหมือนกั

น ฤทธาอานุภาพเสมอกัน
แม้จะให้เท็จและจริงแล้วจงรีบไปไซทีหาพระยูไลที่วัด

ลุ่ยอิมยี่เถิดจึงจะได้ รู้ แ น่
เห้งเจียทั้งสองพร้อมกันพูดว่าเห็นจริงแล้ว
ข้าพเจ้าจะขอลาไป เห้งเจียทั้งสองก็
รบกันคับเคี่ยวไปมา แล้วพูดว่าเราทั้งสองจงไปไซทีห

าพระยูไลชำระให้เห็น จ ริ ง

พูดแล้วก็เข้าบุกบั่นรบกันต่อไปฝ่ายพระยาเงียมพ้ออ๋อง

ก็ส่งพระโพธิสัตว์ไปยั งที่เงียมฟ้อ๋องทั้งหลายก็กลับไปยังที่ เห้งเจียทั้งสองรบกันพลางเหาะพลางมาจนถึงเขาเล่งจื้อซัว เสียงอึกทึกกึกก้องโกลาหลหวั่นไหวในพื้นพสุธาเวลานั้นหมู่เทพยดาอินทร์พรหมและหมู่สาวกทั้งหลาย กำลังแวดล้อมเฝ้าพระยูไลเจ้าทรงแสดงธร

รมอยู่ในพระอารามใหญ่
พระยูไลก็เคลื่อนลงจากบัลลังก์แก้ว
ตรัสแก่อินทร์พรหมและเทพบุตรสาวกทั้ง
หลายว่าบรรดาที่มาสดับธรรมเทศนาจงสำรวมจิตอันห

นึ่งคอยดู สองจิตรบกันมา
แล้ว ในหมู่ประชุมก็ตั้งตาคอยแลดู
จึงเห็นเห้งเจียทั้งสองต่อสู้กันมา ร้องฟ้าร้อง
ดินอึกทึกมาถึงหน้าอารามลุยอิมยี่หมู่เทพบุตรกับเจ้ากิม

กังทั้งหลายก็ออกสกัด
กั้นไว้ แล้วถามว่านี่จะรบกันไปข้างไหน
เห้งเจียพูดว่าปิศาจมันแปลงทำเหมือนรูป
ข้าพเจ้า ๆ จะมาหาพระยูไล
ขอให้ท่านพีจารณาดูให้รู้แน่ว่าเท็จและจริงประการใด
หมู่เทพยดาอินทร์พรหมทั้งหลายกันกางไว้ไม่อยู่ก็เลยล่

วงเข้ามาถึงที่หน้าพร ะ ต่าง
คุกเขาลงนมสการแลวจงเล่าแต่ต้นจนปลายให้พระยุไ

ลฟ์ง พูดว่าข้าพเจ้าไปถึ
ชันฟ้าและลงไปยังเมืองนรกก็ไม่มีใครสามารถจะพิจา

รณารู้ได้ จึงได้มาเฝ้าพระ
องค์ว่า ขอพระบารมีได้โปรดทรงพิจารณาให้เห็นเท็จ

และจริง ข้าพเจ้าจะได้กลับ
ไปรักษาพระถังซัมจั่งพามานมัสการพระพุทธองค์
อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
กลับไปเมืองไต้ถัง กระทำให้แพร่หลายแก่มหาชนในป

ระเทศทิศบูรพาพระยูไ ล เ จ้ า เ
มื่ อ ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ จี ย พู ด ดั ง นั้ น
ก็ทรงทราบในพระญาณว่าเท็ จจ ริง
ประการใดแล้ว พระองค์จะทรงแสดงให้แจ้งในทันใด

นั้น บังเอิญแลไปก็เห็นเมฆ
สีเขียวลอยลิ่วมา ครั้นถึงแลเห็นพระโพธิสัตว์กวนอิมล

งมาจากเมฆเข้ามาเคา ร พ
พระยูไลเจ้าแล้ว พระยูไลเจ้าถามว่ากวนอิมรู้บ้างหรื

อว่าเห้งเจียทั้งสองนี้ ใครจริง
ใครเท็จ พระกวนอิมทูลว่าเดิมได้มาที่สำนักข้าพเจ้า
ๆ พิจารณาไม่ออก เพราะ
ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมาขอให้พระองค์โปรดให้เห็นเท็จแ

ละจริงพระยูไลได้ทรง ฟังดัง
นั้น จึงตรัสว่ากวนอิม ถึงจะมีอภินิหารใหญ่กว้าง
ก็จริง
จะถึงรู้ได้แต่การโลก หารู้หมดซึ่งสัตว์เกิดนั้นไม่
และหารู้มูลราคของสัตว์ได้ไม่
พระกวนอิมจึงเคารพขอให้พระองค์โปรดทรงแสดง
พระจึงตรัสว่า อันในโลกนี้มี
ภูมิห้า คือ ฟ้าหนึ่ง ดินหนึ่ง เจ้าหนึ่ง มนุษย์หนึ่ง
ผีเปรตหนึ่ง และมีปูมห้า
เลี่ยนหนึ่ง เกล็ดหนึ่ง ขนหนึ่ง ปีหนึ่ง ปุ่มหนึ่ง
ที่เห้งเจียทั้งสองนั้นไม่เกี่ยวอยู่
ในภูมิห้านี้ มีนามเรียกว่ามูล วานร
ลิงที่หนึ่งนั้นนามเรียกว่าเจี้ยเก๊า แปลงกาย
ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง และรู้ฟ้าดินและเหตุร้ายดี
ลิงที่สองนั้นนามเรียกว่าเบ็เก๊า เข้า
ในทางอากาศฟ้าดินรู้การของมนุษย์ได้หนีตายทำให้อา

ยุยืนได้นานปี ลิงที่สาม
นั้นนามเรียกว่าอวนเก้า จับพระอาทิตย์พระจันทร์รวบ

พันภูเขาเข้าได้เป็นห นึ่ ง เ ล่ น
ฟ้าเล่นดินทดเข้าออกทำได้ดังนึก
ลิงที่สี่นั้นนามเรียกว่ามิเก๊าหูฟังได้ทุกอย่าง เข้าใจ
ตรวจกิจพิจารณาการรู้ข้างหน้าข้างหลังรู้แจ้งซึ่งการทั้

งปวง ลิงทั้งสี่นี้ไม่ร่วมอยู่ ใ น
ภูมิห้าบู่มห้าไม่เข้าหมู่สองจำพวกนี้ตถาคตพิจารณาดู
หงอคงปลอมนั้นคือลิงมิเก๊า
ลิงมิเก้าแม้จะยืนอยู่ในที่เดียว
การไกลพันโยชน์ก็อาจเข้าใจได้
มนุษย์พูดจาว่ากระไร
ก็รู้ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นรูปร่างน้ำเสียงจึงอย่างเดีย

วกันแก่เห้งเจียมิเก้า ได้ยิน
พระตรัสดังนั้น ถูกต้องมูลเหตุของตัวอก
ใจ ก็ให้ไหวหวาด จะรีบ
เหาะหนีเอาตัวรอด พระยูไลตรัสสั่งให้หมู่เทพบุตรล้อ

มไว้ เห้งเจียจะตรงเข้าตี
พระยูไลก็ทรงห้ามว่าเห้งเจียอย่าทำเขาเลย
ตถาคตจะจับให้ลิงมิเก๊าจิตใจให้
สะดุ้งกลัวคิดว่าจะหนีไปไม่พ้น
ก็ไหวกายแปลงเป็นแมลงผึ้งรีบบินหนีไป จึงพระ
ยูไลเอาบาตรขว้างไปครอบไว้
แมลงผึ้งก็เข้าอยู่ในบาตร พระองค์ทรงเรียกบาตร
นั้นกลับคืนมา ทรงตรัสแก่เทพบุตรทั้งหลายว่า
ลิงมิเก้าอยู่ในบาตรตถาคตแล้ว จึง
หมู่เทพยดาทั้งหลายได้พากันมาดู
ก็ได้เห็นลิงมิเก๊านอนคุดอยู่ในบาตร เห้งเจีย
อดไม่ได้เอากระบองกระทุ้งศีรษะทีหนึ่ง
ลิงมิเก๊าก็ถึงแก่ความตาย เพราะฉะนั้น
พืชพันธุ์ลิงมิเก๊าจึงได้สาปสูญตั้งแต่นั้นมา
พระยูไลเห็นดังนั้น ก็ไม่เป็นที่พอ
พระทัยทรงตรัสว่าทำไมเห้งเจียจึงทำดังนี้เล่า
เห้งเจียกราบทูลว่า ขอพระองค์อย่า
ได้ทรงพระกรุณาแก่สัตว์ชั่วร้ายอย่างนี้เลย
มันตีอาจารย์ข้าพเจ้าแล้วและเอาข้าว
ของมาเสียด้วย โทษมันก็ควรถึงแก่ความตายอยู่แล้ว
พระยูไลจึงสั่งให้เห้งเจียรีบ

ไปรักษาพระถังซัมจั้งเถิดเห้งเจียคุกเข่าเคารพทูลว่า

ขอพระองค์ได้ทรงทราบ พ ร
ะ อ า จ า ร ย์ ไ ม่ ย อ ม ใ ห้ ข้ า พ
เจ้าไปร่วม ข้าพเจ้ากลับไปจะเสียเวลาเปล่า
ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาเสกถอน
มงคลบนศีรษะข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าจะได้ทูลลาพระอ

งค์ไปอยู่ยังที่เดิม พระยูไล
ได้ทรงฟังดังนั้นจึงตรัสแก่เห้งเจียว่า
เห้งเจียอย่าคิดวุ่นวายไป ตถาคตจะให้พระ
กวนอิมไปส่งถังซัมจังเธอก็ต้องให้ไปอยู่เอง
เห้งเจียจงอุตสาห์รักษาพระถังซัมจัง
ให้ตลอดเมื่อเวลาสำเร็จแล้วจะได้ขึ้นนั่งบนแท่นบัว
พระโพธิสัตว์นังอยู่ข้างนัน
ได้ยินพระองค์ตรัสแก่เห้งเจียดังนั้น
ก็กระทำเคารพลาพาเห้งเจียออกจากพระอาราม
เหาะขึ้นกลางเวหาแล้วตรงไป
ครั้นถึงบ้านยายเฒ่าที่พระถังซัมจั้งอาศัยอยู่ก็ลงยัง
พื้น ฝ่ายคนในบ้านกับซัวเจ็งแลเห็นก็บอกแก่อาจารย์อ

อกมานิมนต์พระโพธิสัต ว์
พระโพธิสัตว์พูดว่า เมื่อวันก่อนที่ตีถังซัมจั่งนั้น
คือลิงมิเก้าต่อไปหาพระยูไล
บอกให้จึงได้รู้แจ้ง บัดนี้เห้งเจียก็ตีตายแล้ว
ส่วนเห้งเจียนั้นต้องให้ตามรักษาไป
ตามเดิมเมื่อเวลาเดินทางไปพบผีปิศาจยักษ์ร้ายสัตว์ร้

าย เธอจะได้ช่วยป้องกันไ ป
กว่าจะถึงเขาเล่งจื้อซัว จะได้อาราธนาพระธรรมอย่

าให้โกรธขึ้งเคืองแค้ น เ ธ
อ จ ะ เ สี ย
การอันใหญ่ในเบื้องหน้าพระถังซัมจั้งได้ฟังพระกวนอิม

สั่งสอน ก็เคารพรับคำสั่ง
เวลานั้นพระถังซัมจั้ง
กำลังขอบคุณพระโพธิสัตว์ ก็ได้ยินเสียงลมกระพือมาค

นทั้งหลายแลไปเห็นโป๊ ย ก่
า ย
เหาะมาบนอากาศ หลังสะพายถุงย่ามมาถึงก็ลงยังพื้น

โป๊ยก่ายแลไปเห็นพระ
โพธิสัตว์ก็คุกเข่าลงเคารพนมัสการแล้ว
จึงพูดว่าข้าพเจ้าไปถึงเขาฮวยก๊วยซัว ถ้ำ
จุ๊ยเลียมต้องเห็นพระถังซัมจั่งปลอมโป๊ยก่ายปลอม
ข้าพเจ้าตีตายทั้งสองคน แต่
อันที่จริงมันเป็นลิงปิศาจ ข้าพเจ้าเอาถุงย่ามมาตรวจ

ก็ไม่หายอะไรสักสิ่งเ ดี ย
ว ได้
แล้วก็กลับมา แต่ยังไม่ทราบว่าเห้งเจียทั้งสองนั้นจะต

กไปถึงไหน พระโพธิสัตว์
จึงเล่าความให้โป๊ยก่ายฟังทุกประการโป๊ยก่ายก็มีควา

มยินดีหาที่สุดมิได้ อาจารย์
และศิษย์ก็พากันเคารพพระโพธิสัตว์ก็เหาะกลับไป
อาจารย์กับศิษย์ก็ร่วมจิตกัน
ตามเดิมจึงลายายเฒ่าเจ้าของบ้านจัดแจงพร้อมแล้วก็

พากันออกเดินเข้าทาง
ใหญ่หมายทิศปราจีน เมื่อกำลังเดินมาดูวันคืนก็เร่งรีบ

ในฤดูเดือนเก้าเดือนสิ บ
พ า
กันต้องแดดแผดร้อน พระถังซัมจังถามว่าฤดูนี้
ทำไมจึงร้อนมากขึ้นดังนี้ โป๊ยก่าย
พูดว่าได้ยินเขาว่าหนทางทิศปราจีนนี้มีเมืองหนึ่งเรียก

ว่า ก๊ะรีก๊ก เป็นที่ตะวันตก
และเรียกว่าสิ้นทางฟ้า แม้เวลาจวนเย็นเจ้าแผ่นดินใ

ห้คนขึ้นกำแพงเมืองตี ก
ล อ ง
เป่าเขากระบือเพราะดวงตะวันเป็นธาตุไฟ
ตกลงในทะเลเปรียบเหมือนไปจุ่มน้ำ
เสียงเดือดดัง แม้ไม่ตีกลองเป่าเขากระบือกลบเสียง

ไว้เสียงดังสะท้านเด็ก ทารกก็
ตกใจตาย ที่ตำบลนี้มีไออบร้อนดังนี้
เห็นจะถึงเมืองตะวันตกนั้นดอกกระมังเห้งเจียฟังโป๊ย

ก่ายพูดดังนั้นอดไม่ได้ หัวเราะแล้วก็พูดว่าอ้ายหมูอย่าพูด
เลอะเทอะไปไม่มีหลักฐาน อันจะคิดดูว่าเมืองก๊ะรีก๊ก

ใกล้ดังนี้ทีเดียวหรือ
หาก
จะประมาณดูเสมออายุอาจารย์เท่านี้แก่แล้วหนุ่ม ๆ
แล้วแก่อย่างนี้สักสามหนก็
เห็นจะยังไม่ถึง โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ว่าไม่ใช่เมืองตะวันต

กก็เมืองอะไรเล่า ซัวเจ็งพูด
ว่าคิดดูก็จะเป็นอากาศแปรปรวนวิปริตดอกกระมัง
จึงได้กลายเป็นร้อนอย่างนี้ไป
ได้ คนทั้งสามพูดโต้ตอบกันไปมาแลไปเห็นหมู่บ้านมีตึก

มุงกระเบื้องแดงห้องห
อ ก็
ก่ออิฐแดง ประตูหน้าต่างนอกในล้วนทาด้วยสีแดงทั้งสิ้

น พระถังซัมจั้งลงจากม้
า
เรียกเห้งเจียให้เข้าไปที่หมู่บ้านนั้น
ถามข่าวชาวบ้านดูว่าอันไอร้อนนั้นด้วยเหตุ
ประการใด เห้งเจียก็เอากระบองซ่อนในเสือ
แล้วก็เดินเข้าไปยังประตูบ้าน เห็น
ตาเฒ่าเดินออกมาคนหนึ่งเงยหน้าเห็นเห้งเจียก็ตกใจ

เอาไม้สักเท้าชีว่านีเ
จ้ า ม'
แต่ไหน เป็นคนอะไรมายืนอยู่หน้าประตูบ้านเราจะมีธุ

ระอะไรหรือ เห้งเจียคำนับ
แล้วพูดว่าท่านตาอย่าตกใจกลัวข้าพเจ้าเลย
ไม่ใชยักษ์มารอะไรหรอก ข้าพเจ้า
มาจากประเทศจีนเมืองไต้ถัง มีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดิน

ให้ไปอาราธนาพระไตร
ปิ ฎ ก
เมืองไซทีอาจารย์กับศิษย์สี่คนด้วยกันบัดนี้ข้ามมาถึงนี่
กระทบไออากาศร้อนผิด
ปรกติไม่รู้ถึงเหตุผลอันนั้น
อยากจะทราบว่าตำบลนี้เรียกว่าตำบลอะไร จึงได้มา

เพื่อจะถามความให้สิ้นสงสัยและเพื่อให้เข้าใจชัดแน่
ตาเฒ่าได้ฟังดังนั้นค่อยวางใจ
ออกหัวเราะได้ จึงพูดว่าท่านอย่าถือข้าพเจ้าเลยคนแ

ก่หูตาไม่เห็นไม่รู้จัก
ว่ า ต่ ำ สู ง
ที่ท่านว่ามาด้วยกันหลายคนนั้นอยู่ที่ไหน
ขอเชิญมาพักที่ในบ้านข้าพเจ้าก่อนเถิดเห้งเจียจึงเอา

มือกวักร้องเรียกให้เ
ข้ า ม า พระถังซัมจั้งแลเห็นก็พร้ อ มกันเข้า
มากับโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง ครั้นถึงพระถังซัมจังก็ย่อตัวปรา

ศรัยแก่ตาเฒ่า ตาเฒ่าแล
เห็นพระถังซัมจังรูปร่างงดงาม
แต่โป๊ยก่ายซัวเจ๋งนั้นรูปร่างหน้าตาไม่น่าดู ตาเฒ่า

ก็นิมนต์เข้านั่งพักข้างใน สั่งคนใช้ยกน้ำร้อนน้ำชาออก

มาถวาย พระถังซัมจั่งจึง
ถามตาเฒ่าว่าท่านตาตำบลนี้เหตุใดฤดูฝน
ทำไมจึงแปรเป็นฤดูร้อนมากอย่างนี้เล่า
ตาเฒ่าจึงบอกว่าตำบลนี้เรียกว่า
เขาฮ้วยเอี้ยมซัวคือเขตเขาไฟ ร้อนตลอดอยู่
อย่างนี้เป็นนิจทั้งสิบสองเดือน
พระถังซัมจั่งถามว่าเขาฮ้วยเอี้ยมซัวนี้อยู่ข้างไหน
จะขวางทางที่จะไปไซทีนั้นหรือเปล่า
ตาเฒ่าบอกว่าหนทางจะไปไซทีนั้นไปไม่ได้
ตั้งแต่นี้ไปไกลประมาณหกสิบโยชน์
ตรงทิศไซทีนี้ไปมีแปดร้อยโยชน์รอบภูเขานั้น
ล้วนแต่ไฟลุกประจำอยู่อย่างนั้นเสมอ
หญ้าสักเส้นหนึ่งก็ไม่ขึ้นมาได้หากว่าจะข้าม
เขานี้ไป ตัวเป็นทองแดงหรือเหล็กก็จะต้องละลายไห

ม้เป็นจุณไปทั้งสิ้น พระถัง
ซัมจั้งได้ฟังตาเฒ่าบอกดังนั้นตกใจไม่อาจถามต่อไป
ได้ยินเสียงคนร้องขายขนม
อยู่นอกรั้ว แต่ใส่เกวียนเหล็กเข็นมาเห้งเจียก็ถอนเอ

าขนหางออกเส้นหนึ่ง
เสกเป็นเบี้ยทองแดงแล้ ว เ ดิ น อ
อกไปซื้อ
ขนม ชายหนุ่มนั้นหยิบขนมส่งให้เห้งเจีย
เห้งเจียเอาเบี้ยทองแดงส่งให้เจ้าขนม
แล้วรับขนมใส่มือ ขนมนั้นกำลังมีไอร้อน
เห้งเจียรู้สึกดุจถ่านไฟกำลังลุกร้องว่า
ร้อนนัก ๆ และร้อนดังนี้เห็นจะกินไม่ได้
เจ้าของขนมยืนหัวเราะแล้วพูดว่า กลัว
ความร้อนจะมาทำไมที่นี่ ที่นี่ร้อนทั่วไปทุกแห่ง
เห้งเจียจึงพูดว่าตัวเป็นลูกผู้ชาย
ไม่รู้จักเหตุ คำโบราณท่านยอมว่าฤดูไม่หนาวไม่ร้อนข้

าวกล้าก็ไม่เกิด
ตัวพูดว่าร้อน
ตลอดสิบสองเดือนดังนี้ แม้ว่าอยากได้ข้าวทำขนมจะไ

ด้ข้าวมาทำที่ไหนเล่า

บุรุษ
ผู้นั้นจึงพูดว่าตำบลนี้แม้ว่าอยากได้ข้าวก็ต้องเคารพขอ

พัดเทวดาเห้งเจียถาม

ว่าพัดเทวดานั้นเป็นอย่า
งไร บุรุษผู้นั้นตอบว่า อันพัดนั้นเป็นเหล็ก
รูปคล้ายแก่ใบกล้วย แม้ขอมาได้โบกทีหนึ่งไฟก็ดับ
โบกสองทีก็เกิดลม โบกสาม
ทีก็เกิดฝน พวกข้าพเจ้าก็ลงกล้าทันเวลาได้ผลก็เก็บไ

ว้เพราะฉะนันจึงได้ผล

เมล็ด
ข้าวไว้เลี้ยงชีวิตทุกวันนี้ ถ้าไม่มีพัดนั้นหญ้าสักเส้นหนึ่ง

ก็ไม่มี
เห้งเจียได้พังดังนั้น
ก็กลับเข้ามาในบ้าน เอาขนมถวายพระอาจารย์แล้วพู

ดว่าพระอาจารย์จงวาง
ใ จ เ ถิ ด
ฉันขนมนี้แล้วข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังพระถังซัมจั้งรับ

เอาขนมนั้นไว้แล้ว
เห้งเจียจึงหันไปถามตาเ ฒ่ า เ จ้ า ข
องบ้านว่า
ท่านตารู้ว่าเทวดาพัดเหล็กนั้นอยู่ที่ไหน
ตาเฒ่าถามว่าท่านจะถามทำไมหรือ ห้ง
เจียพูดว่าข้าพเจ้าได้ยินคนขายขนมพูดว่า
เทวดานั้นมีพัดอยากจะใคร่ขอมาพัด
ให้เขาไฟนั้นดับ จะได้ข้ามไป
และอยากจะให้ชนทั้งหลายทำไร่ไถนาได้ผลข้าวกล้า
ไว้เลี้ยงชีวิตต่อไป ตาเฒ่าว่าอันความนั้นก็จริงดังท่าน

พูดวิตกแต่ท่านจะไม่มี
ของกำนัลไปหาท่านเทวดาที่ไหนจะให้พัดมาเล่า
พระถังซัมจั้งถามว่า เทวดานั้น
จะต้องประสงค์สิ่งใดหรือ ตาเฒ่าบอกว่าพวกชาวบ้าน

ตำบลนี้สิบปีไปขอครั้ง
ห นึ่ ง
บัดนี้มีหงอคงอยู่ประเทศจีนจะขอยืมพัดดับไฟ
จะได้ข้ามไปให้พ้นเขาฮ้วยเอี้ยม
ซัวแล้วจะเอากลับคืนให้ฝ่ายนางล่อซั่วได้ยินขึ้นชื่อว่า
หงอคงดุจไฟลุกเอาน้ำมันรดเติม ให้เกิดความ
โกรธแค้นขึ้นมาทันที จึงด่าว่าอ้ายสัตว์ลิง
วันนี้มึงมาถึงที่นี่นางจึงให้คนเอาเครื่อง
แต่งตัวมา นางสวมเกราะแล้วมือก็ถืออาวุธเกี่ยมทั้งส

องมือเดินออกมา
ร้องเรียก
ด้วยเสียงอันดังว่า เฮ้ยอ้ายหงอคงมึงอยู่ที่ไหน
เห้งเจียแลเห็นก็ย่อตัวคำนับแล้ว

พูดว่าพี่สะใภ้ข้าพเจ้ามาคอยนานแล้ว
นางล่อชั่วได้ฟังดังนั้นก็ตวาดว่าใครเป็นพี่
สะใภ้มึงที่ไหน ใครให้มึงมาคอยทำไมเห้งเจียตอบว่า

พึงู้ม่ออ๋องผูกไมตรีเ
ป็นพี่ข้าพเจ้าก็พี่เป็นภ
รรยาเธอไม่ใช่พี่
สะใภ้จะให้เรียกอะไรเล่า นางล่อชั่วได้ฟังดังนั้น
จึงพูดว่าอ้ายลิง แม้ว่ามึงคิดเป็น
ฉันท์ญาติ มึงก็ไม่คิดทำให้ลูกเราตกอยู่ในหลุมบ่อดังนั้น

เห้งเจียทำเป็นไม่รู้ ถาม
ว่าลูกของพีคือใครที่ไหน นางล่อชัวพูดว่าลูกเราอังฮัย

ยีถูกเจ้าคิดกลอุบายท

ำ ว ง ศ์
ญาติของเราย่อยยับ เราจะตามตัวแก้แค้นให้ลูกเราก็

ยังไม่พบตัว
วันนีเจ้าเอาชีวิต
มาส่งถึงประตูบ้าน ใครจะละชีวิตเจ้าให้รอดไปได้
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
ก๊าก ๆ พักหนึ่งแล้วพูดว่า พี่ทำไมจึงไม่ตรองดูเหตุกา

รณ์เดิมนั้นมันเป็นประ ก า ร ใ ด
มาหลงแค้นเคืองข้าพเจ้า คือบุตรของพี่จับเอาอาจาร

ย์ของข้าพเจ้าไปจะต้ม แ ก ง
พระโพธิสัตว์มาเอาตัวอั้งฮั้ยยี้ไป

ช่วยอาจารย์ข้าพเจ้าออกได้ บัดนี้อั้งฮั้ยยี้ไปอยู่
กับพระโพธิสัตว์เป็นเสี้ยนใช้ท่อจื้อรักษาตามทางชอบธ

รรม

อายุยืนเสมอดินฟ้า
เป็นประเสริฐยิ่ง ไม่ขอบคุณข้าพเจ้ายังกลับมาแค้นเคื

องฉะนี้เห็นถูกต้องแล้ ว ห รื อ น า ง
ล่ อ ซั่ ว ไ ด้ ฟั ง ดั ง นั้ น
พูดว่ามึงอ้ายชาติลิงฝีปากดี
ลูกของเราถึงไม่ถึงแก่ ชี วิ
ต
แต่ทำอย่างไรจึงจะได้มาหาเราได้เห็นหน้ากันแม่ลูก
เห้งเจียหัวเราะพักใหญ่ แล้ว
พูดว่าพี่อยากจะใคร่พบหรือ จะยากอะไรนักหนา
พี่จงขอยืมพัดให้ข้าพเจ้าพัด
ดับไฟที่เขาฮ้วยเอี้ยมซัวส่งอาจารย์ข้าพเจ้าข้ามพ้นไป

แล้ว
ข้าพเจ้าจะข้ามไปน่ำไ ฮ้
ขอแก่พระโพธิสัตว์เชิญอั้งยั้ยยี้มาหาพี่อย่างนี้แม่ลูกจะไ

ด้ปะกัน
แล้วพี่จึงดูอั้งฮั้ยยี้
จะซุบผอมบุบสลายอย่างไรบ้าง
แม้วาอั้งฮัยยี้บุบสลายอย่างไรแล้ว เมื่อเวลานั้น
พี่จึงค่อยแค้นเคืองข้าพเจ้าจึงจะถูก
หากว่าบริบูรณ์ยิ่งกว่าเก่าพี่ก็ต้องคิดถึงคุณ
ข้าพเจ้าให้จงมากเถิด นางล่อซั่วจึงพูดว่า
อ้ายลิงสอพลอทำกระดิกลิ้น มึงจงยื่น
หัวมาให้เราฟันด้วยเกี่ยมสักสองสามที
แม้ว่าทนได้เราจึงจะให้ยืมพัด แม้ว่าทนไม่ได้
เจ้าก็ต้องไปหาพระยามัจจุราชเถิด
เห้งเจียได้ยินดังนั้นก็พนมมือ เดินมาใกล้นาง
ล่อซัวหัวเราะพูดว่า พี่ไม่ต้องพูดมากข้าพเจ้าจะยื่นศีร

ษะให้ท่าน

ตามแต่พี่จะฟัน
มากน้อยสักเท่าใดก็ตามใจเถิด
แล้วจะต้องให้ข้าพเจ้าขอยืมพัดไปทำธุระบ้างก็
แล้วกัน นางล่อซัวสองมือจับเกี่ยมตรงเข้ามาฟันเห้งเ

จียสักสิบทีเห้งเจียก็ ยื น เ ฉ ย
ทางที่จะกลับไป ตั้งแต่นี่ถึงเขาฮ้วยเอี้ยมซัวประมาณท

างใกล้ไกลสักเท่าใดไ ม่ ท ร า บ
พระโพธิสัตว์เล่งเกี๊ยดได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า

หญิงนั้นนามเรียกว่า ล่อซั่ว
เรียกพัดเหล็กก๋งจู๊อันพัดนั้นเริ่มมีฟ้าดิน

ประกอบอากาศธาตุบังเกิดมีพัดอันนี้
เพราะฉะนั้นจึงดับไฟได้ หากว่าโบกถูกคนทีหนึ่งก็ปลิว

ไปแปดหมื่นสี่พันโยชน์ จึ ง
จะหยุด ที่นี่จะไปตำบลเขาฮ้วยเอี้ยมซัวนั้นทางประมา

ณห้าหมื่นโยชน์ นี่หวก
เห้งเจียมีฤทธาอานุภาพเรียกเมฆหยุดได้
หาไม่ก็ยังจะไปไกลกว่านี้อีก เห้งเจียบ่น
ว่าร้ายแรงเหลือเกิน ไม่ทราบว่าอาจารย์ข้าพเจ้าจะ

ทำอย่างไรจึงจะข้ามเ ข า ไ ป ไ ด้ เ
ล่ ง เ กี๊ ย ด โ พ ธิ สั ต ว์ พู ด ว่ า

เห้งเจียจงวางใจเถิด หากได้มาถึงนี่แล้ว ก็เป็นนิสัย
ของพระถังซัมจั้งและจะให้เห้งเจียสำเร็จความคิดเมื่

อครั้งก่อนพระยูไลเจ้ า ไ ด้ สั่ ง
ไว้และให้ของวิเศษไว้สองสิ่ง
คือไม้เท้ามังกรและยาระงับลม ไม้เท้าก็เอาไป
กำจัดปิศาจอึ้งฮองเสียแล้ว ยังแต่เม็ดยาวิเศษยังมิได้

ใช้
วันนี้จะให้เห้งเจียเอ า ไ ป
คุ้มห้ามซึ่งลมร้ายมิให้ทำอันตรายแก่เห้งเจียได้
เมื่อได้พัดนั้นมาแล้วเห้งเจียก็จะ
สำเร็จซึ่งความคิด เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็นมัสการขอบ

คุณเล่งเกี๊ยดโพธิสัตว์ จึงล้วง
เอาเม็ดยาออกมาจากมือเสื้อ
ส่งให้เห้งเจียแขวนที่คอเสื้อแล้วเอาเข็มเย็บติดแน่น
แล้วเล่งเกี๊ยดโพธิสัตว์จึงนำเห้งเจียออกจากสำนักชี้มื

อสั่งว่าจงไปทางทิศตะ วันตก
เฉียงเหนือนี้ คือที่นางล่อซัวอยู่
เห้งเจียคำนับลาพระโพธิสัตว์แล้ว ก็เหาะมาทาง
ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ บัดเดียวก็ถึงเขาจุ๊ยหุ้นซัว
เห้งเจียก็ลงยังหน้าถ้ำเข้าไป
เอาไม้กระบองเคาะกระทุ้งบานประตูเรียกว่าเปิดปร

ะตู ๆ
เห้งเจียจะมาเอาพัดไป ใช้
หญิงเฝ้าประตูก็วิ่งเข้าไปบอกนางล่อซั่วว่า
เห้งเจียมาอีกแล้ว นางล่อซั่วได้ฟังดัง
นั้นก็ให้นึกครั่นคร้ามพูดว่า อ้ายลิงตัวนี้มันจะมีความดีเ

ป็นแน่
อันพัดวิเศษของ
เราแม้ว่าโบกไปทีหนึ่งถูกคนก็ปลิวไปถึงแปดหมื่นสี่พันโ

ยชน์
ทำไมจึงกลับมาได้
เร็วนักดังนี้ ครั้งนี้เราจะต้องโบกสักสองสามทีอย่าให้

มันกลับมาได้ คิดดังนั้นแล้ว
ก็จัดแจงแต่งตัวผูกรัดแน่นหนามั่นคงแล้วสองมือก็ถือเกี่

ยมเดินออกมา ร้องเรียก
ว่าอ้ายเห้งเจียมึงไม่กลัวเราหรือจึงได้กล้ากลับมาอีก

ฉะนี้เห้งเจียหัวเราะ แล้วพูดว่า
พี่สะใภ้พี่อย่าเหนียวแน่น ไปทำไม
จงขอให้น้องยืม
ไปส่งอาจารย์ข้ามพ้นไป แล้วก็จะกลับเอามาคืนให้
ข้าพเจ้ากับพี่ก็มีความสัตย์ต่อกัน
ซึ่งเป็นสุจริตกุนจื้อแล้วหากยืมสิ่งของใดๆไป
ก็จะต้องเอาคืนกลับสงให้แก่เจ้าของ
นางล่อชั่วด่าว่าอ้ายลิง ซึ่งหงอคง
มึงพูดผิดธรรมเนียม ความเจ็บอายยังไม่แก้
แค้นได้ จะมาเอาของให้ขอยืมมีอย่างที่ไหน
มึงอย่าหนีมึงจงมากินเกี่ยมของแม่
สักทีก่อน เห้งเจียก็ยกกระบองเหล็กขึ้นรับรบกันไปปร

ะมาณหกเจ็ดเพลง นางล่อ
ชั่วก็อ่อนกำลังลง จึงชักพัดวิเศษออกโบกไปสองที
เห้งเจียก็ยืนเฉยอยู่เอากระบอง
เก็บแล้วก็ยืนหัวเราะก๊าก ๆ พูดว่าครั้งนี้ไม่เหมือนครั้

งก่อน
พัดอยู่กับมือตัว ตัว
จะพัดอย่างไรก็พัดไป หากเราไหวติงสักนิดเดียวก็มิใ

ช่คนเก่งนักเลงแท้ นางล่อซั่ว
ก็เอาพัดโบกไปอีกสองที เห้งเจียก็ไม่ไหวติงนางล่อซั่

วเห็นดังนั้นก็ตกใจถอ ย ห นี เ ข้ า
ถ้ำใส่กลอนปิดประตูเงียบไม่ออกมาอีก
เห้งเจียเห็นนางล่อซั่ว หายเงียบอยู่ในถ้ำ
ไม่กล้าออกมาอีกก็แผลงฤทธิ์แกะเม็ดยาที่คอเสื้อมาใส่

ปากอมแล้วก็แปลงกาย
เป็นแมลงหวี่บินตามเข้าไปในถ้ำ
เห็นนางล่อซั่วกำลังหอบร้องว่าอยากน้ำให้เอา
น้ำชามา พวกหญิงคนใช้ก็ยกน้ำชามาปั้นหนึ่ง
รินใส่ชามใหญ่เต็มชาม กากชา
ละเอียดลอยเป็นชิ้นๆ อยู่ เห้งเจียแลเห็นดังนั้น
ก็โผลงปนกับกากชาในน้ำชา หญิง
คนใช้ส่งชามน้ำชาให้นางล่อซั่ว
นางล่อซั่วไม่ทันจะพิจารณากำลังอยากก็ดื่มกลืน
เข้าไปในท้องเห้งเจียตามน้ำชาเข้าไปในท้องได้แล้ว

ก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม ร้องเรียก เสียง
ดังว่าพี่สะใภ้ให้พัดแก่ข้าพเจ้าโดยง่ายเถิด
จะได้ไม่เป็นอันตราย นางล่อซั่วตกใจ
ถามคนใช้ว่า พวกเจ้าปิดประตูนอกหรือเปล่า
พวกคนทั้งหลายบอกว่าปิดแล้ว นาง
ล่อซั่วพูดว่าประตูก็ปิดแล้ว เหตุใดเห้งเจียมันจึงเรียก

ดังนี้
พวกคนใช้บอกว่าได้ยิน
เสียงอยู่ในท้องแม่นางล่อซั่วเรียกว่าเห้งเจียเจ้าทำก

ลอุบายซ่อนอยู่ที่ไหน เห้งเจีย
ว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักทำกลอะไร
เราแผลงฤทธิ์เข้ามานั่งอยู่ในท้องพี่นี้เอง ข้าพเจ้า
เห็นไส้พุงทั้งสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นพี่อยากน้ำก็เข้ามาแ

ก้อยากให้พี่ เห้งเจียก็แกล้ง
ทำหน่วงหนักลงไปทีหนึ่ง นางล่อซั่วก็เจ็บที่ท้องน้อยเห

ลือจะทนได้ ก็ทรุดนั่งลง
กับพื้นร้องว่าเจ็บปวดเหลือที่จะทนแล้วเห้งเจียว่าพี่อย่

าวุ่นวาย ข้าพเจ้าจะแสบหัวใจให้ เห้ง
เจียก็เอามือกระทุ้งขึ้นทีหนึ่ง
นางล่อซั่วก็เจ็บในหัวใจและจะขาดใจ
ล้มคว่ำลงกับพื้นร้องว่าตายแล้ว จึงพูดว่า
อาเห้งเจียขอชีวิตให้พี่เถิด เห้งเจียก็ยั้งมือถามว่าจำ

ข้าพเจ้าได้แล้วหรือ ข้าพเจ้า
เห็นแก่หน้าพี่งู้ม่อออง จะยกชีวิตให้จงรีบเอาพัดมาให้

เราขอยืม นางล่อชั่วบอก
ว่าจงออกมาเอาไปเถิด เห้งเจียว่าจงเอาพัดมาให้เ

ราเห็นก่อนเราจึงจะอ อ ก ไ ป
นางก็เรียกคนใช้ให้เอาพัดมาถือยืนอยู่ข้างหน้าเห้งเจี

ยก็เลื่อนขึ้นที่คอหอย พูดว่า
เรายกชีวิตให้จงอ้าปากให้กว้าง เราจะออกไป
นางก็อ้าปากแล้ว เห้งเจียก็แปลง
เป็นแมงหวี่บินลอดออกมาโผจับที่พัดนางก็ไม่รู้
อ้าปากสองสามที่แล้วร้องเรียกว่า
ทำไม่ไม่ออกเล่าเห้งเจียก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม
มือก็จับเอาพัดแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่มิใช่หรือ
แล้วเห้งเจียพูดว่าขอบใจให้เราขอยืมพัดก็ออกเดิน
พวกเหล่านั้นก็เปิดประตูส่งให้
ไป เห้งเจียออกจากถ้ำแล้วก็เหาะกลับไปหาอาจารย์

บัดเดี๋ยวก็กลับมาถึงต ำ บ ล
บ้านอั้งเจียนจึง ลงยังพื้นเดินเข้าไปในบ้านเคารพอา

จารย์แล้ว จึงเล่าความตั้งแต่
ต้นจนปลายให้อาจารย์ฟังทุกประการ
แล้วก็หยิบพัดส่งให้ตาเฒ่าเจ้าของบ้านดู ถาม
ตาเม่าว่าพัดเล่มนี้ไม่ใช่หรือ
ตาเฒ่าบอกว่าใช่เล่มนี้แหละ พระถังซัมจั้งมีความ
ยินดีอาจารย์กับศิษย์ก็พร้อมกันลาตาเฒ่าออกจากบ้าน
พากันมาได้ประมาณ
สี่สิบโยชน์ไอร้อนขึ้นผ่าว ๆ
ซัวเจ็งร้องว่าฝ่าเท้าออกร้อนโป๊ยก่ายว่าม้าเดินเร็วก

ว่า

ทุกวันเพราะด้วยแผ่นดินร้อนม้าจึงไม่ปรกติ
เห้งเจียพูดว่าอาจารย์ลงจากม้าก่อน
ข้าพเจ้าจะเอาพัดโบกไฟให้หยุดคอยมีลมฝนตกลงแล้ว

และให้แผ่นดินเย็นจึง
ค่อย ๆ ข้ามเขาไป เห้งเจียก็เดินตรงเข้าไปเอาพัด

โบกที่มีไฟไปทีหนึ่งที่ บนเขาไฟก็
ลุกโชติขึ้น พัดอีกทีหนึ่งไฟก็ยิ่งลุกมากขึ้น
พัดอีกทีหนึ่งไฟก็ลุกสูงขึ้นสักพันศอก
ค่อยลุกค่อยแรงบินปลิวมาติดตัวเห้งเจีย
เห้งเจียก็ถอยวิ่งหนีกลับ ไฟก็ติดไหม้ขน
เห้งเจีย เห้งเจียก็รีบวิ่งร้องเรียกอาจารย์ให้ถอยหนี

กลับไปก่อนพระถังซัมจั้ ง โป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งก็พากันวิ่งถอยกลับไปท า ง เ ก่ า
ป ร ะม า ณยี่สิบ
โยชน์ก็พากันหยุดพัก พระถังซัมจั๋งถามเห้งเจียว่าทำไ

มจึงเป็นอย่างนี้ เห้งเจียก็โยน
พัดทิ้งลงกับพื้นพูดว่าไม่แน่นอน
ถูกอีปิศาจมันหลอกให้แล้ว โป๊ยก่ายถามว่าเหตุ
การณ์เป็นอย่างไร เห้งเจียพูดว่าเราเอาพัดโบกไปที

หนึ่งไฟก็ลุกแรงขึ้น สองทีก็ยิ่ง
ลุกแรงขึ้น สามทีก็ลุกลามมีเปลวบินสูงขึ้นเป็นพันศอก
นี่หากวิ่งหนีทันจึงไหม้บ้าง
แต่เล็กน้อย ถ้าหนีไม่ทันก็ต้องตายเป็นแน่
ซัวเจ็งว่าไฟลุกรุนแรงไม่มีทางจะไปไซ
ทีดังนี้จะคิดอย่างไรดี โป๊ยก่ายพูดว่าดูทางไหนไม่มีไฟ

ก็ไปทางนั้นจะต้องเป็ น ทุ ก ข์
อะไร พระถังซัมจั่งถามว่าทางไหนไม่มีไฟ
โป๊ยก่ายบอกว่าทิศตะวันออกทิศอุดร
ทิศอาคเนย์ไม่มีไฟ พระถังซัมจั่งถามว่าทิศไหนมีพระไ

ตรปิฎกธรรม โป๊ยก่ายพูด
ว่าทิศไซทีมีพระธรรม พระถังซัมจั้งพูดว่าเราจะต้องไ

ปทิศตะวันตกที่มีพระธ ร ร ม
จึงจะสำเร็จ ซัวเจ๋งพูดว่ามีธรรมมีไฟไม่มีธรรมไม่มีไ

ฟอย่างนี้ก็ยากที่จะไป จะกลับ
อาจารย์กับศิษย์กำลังตรึกตรองกันอยู่
ก็พอได้ยินเสียงร้องเรียกว่าท่านเห้งเจียไม่
ต้องทุกข์ เชิญมารับประทานข้าวแจก่อนแล้วจึงค่อยคิด

ไป อาจารย์กับศิษย์ก็หัน
ไปแลดูเห็นคนแก่คนหนึ่งแต่งตัวงดงามมือถือไม้ท้าวหัว

มังกรเท้าสอดรองเท้า เหล็ก
บนหลังสะพายปลาตัวหนึ่งมือถือถาดทองแดงหนึ่งถาด
ในถาดใส่ข้าวแจและกับ
เดินเข้ามาทางทิศตะวันตก มาถึงก็ย่อตัวคำนับแล้วพูด

ว่า ข้าพเจ้าคือเจ้าเขา
ฮ้วยเอี้ยมซัวนี้ เห็นท่านรักษาพระถังซัมจั้งมาทางนี้
จึงได้เอาข้าวแจมาถวายสัก
เวลาหนึ่งเห้งเจียพูดว่าอันการกินนั้นทีหลัง
อันไฟลุกอย่างนี้สักเมื่อไรจะดับ จะได้พา
อาจารย์เราพ้นไปได้ เจ้าเขาตอบว่าจะต้องขอยืมพัด

นางล่อซั่วจึงจะดับได้ เห้งเจีย
เดินไปหยิบพัดมาส่งให้เจ้าเขาดู
บอกว่านี่มิใช่หรือที่ไฟลุกพัดเข้าก็ยิ่งลุกใหญ่ไป เจ้า
เขาพิจารณาดูพัดแล้วก็หัวเราะพูดว่าท่านถูกหลอกเสีย

แล้ว เห้งเจียถามว่าทำอย่า ง ไ ร
ก็จะได้ของจริง เจ้าเขาสองมือกอดอกย่อตัวยิ้ม ๆ
แล้วจึงพูดว่า แม้ว่าได้กำลัง
ใหญ่ก็จะสำเร็จการกำลังใหญ่นั้นคืองู้ม่ออ๋อง
เห้งเจียว่าที่นี่งู้ม่ออ๋องเห็นจะทิ้งไฟไว้

สมมุติว่าเขาฮ้วยเอี้ยมซัวดอกกระมัง
เจ้าเขาพูดว่าไม่ใช่ ๆ ท่านไต้เซียหากยอมยก
โทษให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกตามตรง
เห้งเจียว่าท่านมีโทษอะไรที่ไหนจงพูด
เถิดอย่าวิตกเลย เจ้าเขาจึงพูดว่าอันไฟนี้เหตุเดิมนั้น

ท่านไต้เซียทิ้งเอง เห้งเจียได้ยิน
ดังนั้นก็โกรธว่าทำไมจึงพูดเลอะเทอะดังนั้น
เราหรือจะเป็นคนทิ้งไฟเจ้าเขาว่าท่านเห็นจะจำข้าพ

เจ้าไม่ได้เสียแล้ว ที่ตำบลนี้เดิมไม่มีเขาเห
ตุ เ มื่ อ
ห้าร้อยปีก่อนนั้น ท่านทำจลาจลรบแก่เทพบุตรทั้งหลาย

บนสวรรค์ เวลานั้นท่าน
พรหมท้ายเสียงเล่ากุนเอาตัวท่านไปใส่ในเบ้าโป๊ยก่ว

ยหลอม เวลาเปิดฝ่าท่าน
กระโดดขึ้นเหยียบปากเบ้า เตาล้มทลายอิฐเตาก็ตกล

งสองสามก้อน ไฟติดลงมา
จึงเกิดเป็นภูเขาไฟอยู่บัดนี้ ข้าพเจ้าอยู่บนชั้นดุสิตเป็น

ผู้รักษาเตา ท้ายเสียงเล่ากุน
ปรับโทษว่าข้าพเจ้าไม่ดูแล จึงปรับโทษให้ข้าพเจ้าลง

มาเป็นเจ้าเขาฮ้วยเอี้ ย ม ซั ว
เห้งเจียว่าเดิมตัวก็เป็นพวกเต้าสือแล้วมาเปลี่ยนแปล

งเป็นเจ้าเขา เห้งเจียเชื่อบ้าง
ไม่เชื่อบ้างจึงพูดว่า ตัวพูดว่าตัวจะไปหารู้ม่ออ่องทำไ

มหรือเจ้าเขาพูดว่า
งู้ม่ออ้องนั้นคือสามีของ น า ง ล่ อ ชั่
ว งู้ม่ออ่องบัดนี้ก็ทิ้งนาง ไ ม่ ไ ด้
ไปมานานแล้ว บัดนี้ไปอยู่ที่เขาเจ๊กลุ่ยซัวถ้ำม่อหุ้นต๋อง

เดิมมีบ้วนส่วยเห้าอ้อ ง
ครั้นเห้าอ่องตายแล้ว ยังมีบุตรสาวคนหนึ่งชื่อเง็กมิ่นกุ

งจู้ยังไม่มีสามี ทรัพย์สมบัติ
ข้าวของเงินทองมั่งคั่งไม่มีผู้ชายดูแล
นางได้ยินว่างู้ม่ออ๋องมีฤทธาอานุภาพก็ยอม
ยกมรดกให้งูมออ้อง ตัวนางก็ยอมเป็นภรรยา
งู้ม่ออ๋องก็ทิงนางล่อซัวเสียนาน
แล้วมิได้ไปมาหาสู่กัน แม้ไต้เซียไปหางู้ม่ออ๋องเชิญเธ

อมาพูดขอยืมจึงได้พัด ม า
ดับไฟแล้วส่งอาจารย์ข้ามพ้นไป
ทั้งได้ดับไฟร้ายสัตว์ทั้งหลายจะได้รอดชีวิต ทั้ง
ตัวข้าพเจ้าก็จะได้พ้นโทษกลับไปสวรรค์ตามเดิมเห้งเ

จียจึงถามว่า เขาเจ๊กลุ่ยชัวนั้นอยู่ที่
ไหนทางนั้นประมา
ณไกลสักเท่าใด
เจ้าเขาตอบว่าไปตรงทิศอาคเนย์ทางไกลประมาณสา

มพันโยชน์ เห้งเจียได้ฟังดัง
นั้นจึงสั่งให้โป๊ยก่ายซัวเจ๋งอยู่รักษาอาจารย์และสั่งเจ้

าเขาให้อยู่เป็นเพื่อน ด้ว
ย สั่ง
แล้วเห้งเจียก็เหาะไปทางทิศอาคเนย์
เหาะไปประมาณครึ่งชั่วโมง แลไปข้างหน้า
เห็นมีภูเขาสูง เห้งเจียก็เหาะลงที่ยอดภูเขาสูง

พิจารณาดูเขาแล้วก็เดินลงไปหา
ทางพิเคราะห์ดูเงียบสงัดไม่มีวี่แววอะไร
แลไปที่ใต้ต้นสนเห็นมีหญิงสาวสวยมา
ยืนอยู่ที่ใต้ต้นสน มือถือธูปหอมเดินตรงมา
เห้งเจียก็เข้าแอบซ่อนในซอกศิลา
คอยพิจารณาดู หญิงนั้นก็เดินใกล้เข้ามา
เห้งเจียจึงย่อตัวปราศรัยถามว่าแม่นาง
จะไปข้างไหน หญิงนั้นเหลียวไปเห็นเห้งเจียก็ตกใจ
ด้วยหน้าเห้งเจียผิดมนุษย์
ร่างกายนางสั่นรัวไปทั้งตัว แล้วแข็งใจถามว่านี่แกอยู่

ที่ไหน จึงสามารถมาอยู่ที่นี่
ประสงค์จะมาหาใคร

第006回 · เล่มที่ ๖

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๖

ไต่ถามอะไรเราบ้างดอกกระมังเป็นแน่
พี่จะออกไปดู งู้ม่ออ๋องก็ออกจากห้อง
หนังสือเอาเครื่องเกราะสวมใส่ตัวแล้วมือก็ถือพลองเหล็กเดินออกไปร้องเรียกด้วย
เสียงอันดังว่า ใครที่ไหนจึงไม่มีความยำเกรงเราบ้างเลยเห้งเจียแลไปเห็นผิดรูปร่างแต่ก่อน
ด้วยนานนักกว่าห้าร้อยปีมาแล้ว เห้งเจีย
ก็เข้ามาคำนับร้องขอรับด้วยเสียงอันดัง
แล้วพูดว่าพี่เห็นจะจำน้องไม่ได้แล้ว งู้ม่ออ๋องคำนับตอบแล้วถามว่า ซีเทียนไต้เซียมิใช่หรือ
เห้งเจียรับว่าใช่นานแล้วมิได้มา
คำนับ พึ่งมาถึงนี่นี่ ถามหญิงคนหนึ่งจึงได้พบพี่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นกว่าเก่า งู้ม่ออ๋องตวาดว่าเจ้าอย่าพูดดีไป
ข้าได้ยินว่าไปทำจราจลรบพุ่งชิงชัยอยู่บนสวรรค์ถูกพระยูไลจับเอาเขาเง้าเห้งซัวทับไว้
ก็ได้รอดพ้นภัยไปตามรักษาพระถังซัมจั้งไป
ไซทีอาราธนาพระธรรม ไปถึงถ้ำย้วยหุ่นต้องจับเอาอั้งฮั้ยยี้บุตรเราไปฆ่าดังนั้น
ความร้อนอันนี้ก็อยู่กับตัวเจ้าทำไมเจ้ากลับมาหาเราทำไม เห้งเจียเคารพแล้วพูดว่า
พี่อย่าเพิ่งเคืองข้าพเจ้าก่อน
เวลาบุตรของพี่จับเอาอาจารย์ข้าพเจ้าไว้จะใคร่กินเนื้อ
ข้าพเจ้าใกล้เธอไม่ได้ จึงได้ไปพึ่งพระกวนอิมชักนำให้บุตรท่านกลับใจ ไปถือตาม
สัมมาทิฐิได้เป็นเสี้ยนใช้ท่งจื้อ
หากจะคิดดูความงามเจริญของพี่ยิ่งขึ้นทั้งความ
สุขก็บริบูรณ์ อย่างนี้จะมาถือโทษโกรธขึ้งข้าพเจ้าด้วย

เหตุไร ผู้ม่ออ๋องด่าว่าอ้าย
ลิงปากดีทำแก่บุตรเราแล้วมึงจะพูดแก้ให้กลายกลับเป็
นดีไปได้หรือ ยังมิหนำซ้ำ
มาไล่ตีเมียกูจนกระทั่งประตูบ้านนี่เป็นอย่างไร
เห้งเจียหัวเราะพูดว่า เพราะด้วย
ข้าพเจ้าจะกราบเท้าหาพี่ จึงได้กราบเท้าหญิงนั้นถาม
ข่าวคราว ข้าพเจ้าก็หาได้
ทราบว่าพี่สะใภ้ไม่ เพราะด้วยเธอด่าข้าพเจ้า
จึงได้เกิดโทโสกระทำให้พี่สะใภ้ขัดใจ
ข้อนั้นขอพี่ยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าเถิด
งู้ม่ออ๋องพูดว่าถ้าดังนั้นเราเห็นแก่ที่ได้ผูก
สมัครรักใคร่กันมาแต่เดิม เรายกโทษให้จงกลับไปเถิ
ด เห้งเจียพูดว่าซึ่งพียกโทษ
ให้ดังนี้ขอบพระคุณเป็นที่สุด แต่ยังมีธุระอีกอย่างหนึ่งข
อพี่ได้กรุณาช่วยด้วยสัก
ครั้งหนึ่ง งู้ม่ออ๋องว่าอ้ายลิงยกโทษให้แล้วยังไม่รู้สึกยั
งพัวพันแก่เราอีกจะให้ช่วย
อะไรที่ไหนอีกเล่าเห้งเจียเคารพแล้วพูดว่า
อันความจริงข้าพเจ้าไม่กล้าหลอนหลอกพี่ดอก เหตุ
ข้าพเจ้ารักษาพระอาจารย์บัดนี้มาติดเขาฮ้วยเอี้ยมซัว
ไปไม่ได้ ได้ข่าวว่าพี่ล่อซั่ว
มีพัดวิเศษเล่มหนึ่งอาจดับไฟนั้นได้อยากจะใคร่ขอยืมไ
ปทำธุระเสร็จแล้วก็จะนำ
มากราบเท้าคืนให้ ข้าพเจ้าได้ไปถึงแล้วเธอไม่ยอมใ
ห้มา เพราะเหตุนี้จึงต้องมา
กราบเท้าพี่ขอพี่ได้โปรดช่วยไปขอยืมพัดนั้นดับไฟแล้วจ
ะคืนให้ งู้ม่ออ๋องได้ฟังดัง
นั้นในใจดุจไฟลุกขึ้นทันที จึงค่าว่าเจ้าพูดแก้ตัวว่าไม่ผิ
ดก็เจ้าไปหาเมียเรา เมียเรา
ไม่ยอมให้เจ้าจึงมาไล่เมียน้อยของเราดังนี้
คำโบราณท่านย่อมว่าพี่น้องของเพื่อน
ไม่กล้าดูถูก เมียของเพื่อนจนเมียน้อยก็ไม่ควรกำจัด
นี่เจ้ามาทำอย่างนี้ไม่เสีย
ธรรมเนียมดอกหรือ งู้ม่ออ๋องว่าเจ้าจงมากินพลองเสี

ยสักทีก่อน เห้งเจียว่าอัน
ความรบพุ่งต่อตีนันข้าพเจ้าไม่ต้องกลัวอันความจริงขอ
งข้าพเจ้าอยากแต่จะได้พัด
วิเศษเท่านันขอพี่ได้โปรดให้เถิดงู้ม่ออ้องพูดว่าเจ้าจง
ลองดูสักสามเพลงก่อน แม้ว่าชนะเรา
เราจะไปขอยืม
พัดนั้นมาให้ แม้ว่าสู้เราไม่ได้
เราตีตายก็เหมือนเราได้แก้แค้นที่เจ้าทำแก่ลูกเรา
งู้ม้ออ๋องพูดดังนันแล้วก็จับพลองตีลงที่ศีรษะเห้งเจีย
เห้งเจียก็ยกกระบองขึ้นรับ
ทั้งสองก็ออกกำลังต่อสู้กันไปมาได้
ประมาณร้อยเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน โดยเวลา
นั้นยากที่จะถอยจะสู้'พอได้ยินเสียงร้องเรียกบนยอดเ
ขาว่าท่านงู้ม่ออ๋อง นาย
ข้าพเจ้าให้มาเชิญไปให้ทันเวลาเข้าโต๊ะ
งู้ม่ออ๋องได้ยินดังนั้นก็ยกพลองรับกระ
บองเห้งเจียไว้ แล้วพูดว่าอ้ายลิงมึงหยุดก่อนคอยเรา
จะไปกินเลี้ยงสักประเดี๋ยว
แล้วจะกลับมารบแก่เจ้าอีกใหม่
พูดดังนั้นแล้วก็ชักพลองกลับเข้าถ้ำพูดแก่เมียว่า
อ้ายหน้าขนรามสูรนั้นคือผู้ชายชื่อหงอคงถูกเราเอาพล
องตีหนีไปแล้ว มันไม่กล้า
กลับมาอีกจงวางใจเถิดอย่ากลัวมันเลย
เราจะไปบ้านเพื่อนกินโต๊ะแล้วจะกลับมา
รู้ม่ออ้องก็เอาหมวกสวมใส่เสร็จแล้ว
ก็ออกจากประตูขึ้นขี่หลังสัตว์กิมเจง แล้วก็
สังคนใช้ให้ระวังประตูงู้ม่ออ๋องก็เหาะไปยังทิศตะวันอ
อกเฉียงเหนือ เห้งเจียอยู่
บนยอดเขาก็นึกในใจว่า งู้ม่ออ๋องจะมีเพื่อนอยู่ที่ไหนจ
ะไปทางใดเราจะต้องตามไปดู
คิดแล้วเห้งเจียก็แปลงกายเป็นสายลมติดตามไปพร้อม
กัน บัดเดี๋ยวก็ถึงภูเขาหนึ่ง
รู้ม่ออ๋องก็หายไปไม่เห็น เห้งเจียก็กลายกลับเป็นรูปเ
ดิมเข้าไปในเขาเที่ยวค้นหา

อันภูเขานั้นหน้าหนึ่งมีบึงใหญ่น้ำลึก
ข้างบึงมีเสาศิลาข้างบนมีอักขระใหญ่หกตัว
คือเขาล่วนเจี๊ยซัวบึงเพ็งบ่อท้ำ
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็นึกในใจว่า งู้ม่ออ๋องเห็นจะลง
น้ำไปเป็นแน่ ถ้าอยู่ในถ้ำคงจะเป็นนาคหรือเต่าตะพา
บน้ำ จำเราจะลงไปดูให้รู้แน่
คิดดังนั้นแล้วก็ร่ายคาถาแปลงกายเป็นเปี้ยวตัวหนึ่งกร
ะโจนลงในน้ำจมลงไปก้นบึง
แลไปก็เห็นสำนักสูงตระหว่านมีหอเรียงราย
เห้งเจียก็คลานเข้าไปใกล้ประตู
พิจารณาดูเห็นมีพวกมโหรีพิณพาทย์ขับร้องที่บนหอนั้นงู้ม่
ออ๋องนั่งอยู่กลาง สอง
ข้างมีพวกนาคสามสี่นาค ข้างหน้ามีนาคใหญ่นั่งอยู่สอง
ข้างนั่งเรียงรายกันเป็นลำดับ
คือนาคลูกนาคหลานนาคยายนาคเมียนาค
เห้งเจียก็คลานเข้าไปในประตู นาค
ใหญ่เห็นก็ร้องให้จับตัวเปี้ยวนั้นมา
เปี้ยวแปลงก็พูดเป็นภาษามนุษย์ร้องว่าขอ
ชีวิตเถิด นาคใหญ่ถามว่าตัวอยู่ที่ไหนจึงสามารถมาถึง
นี่ เจ้าจงรีบบอกมาโดยเร็ว
จึงจะยกโทษให้หาไม่จะฆ่าเสียเห้งเจียจึงตอบว่าขอท่
านจงได้กรุณาข้าพเจ้าเป็นสัตว์เล็กน้อย
เดินขวางๆ ริๆ
มาไม่รู้จักขนบธรรมเนียม จึงได้ล่วงเกินเข้ามาผิดพลั
งดังนีขอท่านได้โปรดเถิด ในหิ
ประชุมได้ฟังเปี้ยวพูดดังนั้นก็มีความสงสารจึงพร้อมกัน
พูดว่า ขอท่านได้ยกโทษ
ปล่อยเปี้ยวน้อยไปเถิดเพราะมันไม่รู้ผิดและชอบ
นาคใหญ่ได้ฟังท่านทั้งหลายขอ
ดังนั้น ก็สั่งให้ปล่อยเปี้ยวนั้นออกไปนอกประตู
เห้งเจียเห็นเขาปล่อยแล้วก็ค่อย ๆ
คลานออกมาจากประตูแลไปเห็นสัตว์กิมเจงของงู้ม่ออ้
องผูกไว้ข้างนั้น ก็คิดอุบาย
ขึ้นได้ทันที จึงแปลงกายกลับมาอย่างเดิม

เข้าแก้เอาสัตว์กิมเจงนั้นจูงออกมาแล้ว
เห้งเจียก็กระโดดขึ้นหลังจับบังเหียนชักให้ขึ้นพ้นน้ำแล้
ว เห้งเจียก็แปลงกายเป็น
งู้ม่ออ้อง ขับกิมเจงเหาะขึ้นบนอากาศตรงมายังเขาจุ๊
ยหุ้นซัวถ้ำปอเจียวต้อง เห้งเจีย
ขี่กิมเจงเข้าใกล้ประตูถ้ำร้องเรียกให้เปิดประตูรับ
พวกนางสาวใช้ก็เปิดประตูรับ แล
เห็นเห้งเจียแปลงคิดว่างู้มออ๋องนายของตัว
ก็วิ่งเข้าไปบอกนางว่า บัดนี้ไต้อ๋อง
กลับมาแล้วนอกประตูนางล่อซั่วได้ฟังสาวใช้บอกดังนั้น
ก็รีบใส่เสื้อแต่งตัวเดิน
ออกมารับ เห้งเจียก็ลงจากกิมเจงให้คนดูเฝ้าไว้แล้ว
ฝ่ายนางล่อซั่วก็หารู้ไม่
สำคัญว่างู้มออ๋องสามีจึงจับมือพากันเดินเข้าถ้ำ
ครั้นถึงข้างในก็นั่งบนเก้าอี้ให้สาว
ใช้ยกน้ำร้อนน้ำชามารับประทาน
ในถ้ำนั้นทุกคนเห็นนายของตัวมาก็พากันยินดี
ครั้นกินน้ำร้อนน้ำชาสบายแล้ว
ก็พูดจาปราศรัยว่านานแล้วมิได้มานางเป็นสุขสบาย
อยู่ดอกหรือ นางล่อซั่วตอบว่าไต้อ้องมีบุญมากและมีใจ
เอื้อเฟื้อที่มีใหม่ ทิ้งขว้าง
ข้าพเจ้าเสียไม่เหลียวแลแต่วันนี้เหตุไฉนจึงมาได้เห้ง
เจียหัวเราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าที่ไหนจะอาจทิ้ง
ข ว้ า ง เพราะนางเง็กมิ่น
กังจู๊ได้ฝากแก่ข้าพเจ้า และมีธุระกิจการมากเพื่อนฝูง
ไปมาเยี่ยมเยือนไม่มีเวลาว่าง
เพราะฉะนั้นช้าวันจึงมิได้มา ครั้นบัดนี้จัดธุระเสร็จแล้
วจึงมาได้ เห้งเจียถามว่า
ได้ยินว่าหงอคงรักษาพระถังซัมจั้งจะไปไซที
มาใกล้เขาฮ้วยเอี้ยมชัววิตกกลัวจะมา
ขอยืมพัด ไปเราจึงรีบมาด้วยแค้นมันทำให้ลูกเราจาก
ไป ถ้าหากมันมาที่นี่จงให้
คนไปบอกเรา ๆ จะจับตัวมันฟันเสียสักหมื่นท่อนแก้คว
ามเจ็บใจของเราทั้งสอง

นางล่อซั่วได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้บอกว่า
คำโบราณท่านย่อมว่า ชายไม่มีเมียทรัพย์
ไม่มีเจ้าของ หญิงไม่มีผัวกายตัวไม่มีเจ้าของ
ชีวิตข้าพเจ้าเกือบจะวอดวาย ถูก
อ้ายเห้งเจียมันมาทำร้ายเอา เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ท
ำเป็นโกรธด่าว่าอ้ายชาติลิง
มันหนีไปเสียแล้วหรือ นางล่อซั่วบอกว่ามันยังไม่ทันจะ
ข้ามไปวานนี้มาที่นี่เรียก
ข้าพเจ้าว่าพี่สะใภ้มันพูดว่าไต้อ๋องกับมันเมื่อห้าร้อยปีก่
อนนั้นได้ผูกสมัครเป็น
มิตรสหายแก่มันเห้งเจียพูดว่าจริง
นางล่อซั่วว่าข้าพเจ้าจะดาว่ามันก็ไม่โต้ตอบ
ข้าพเจ้าเอา
พัดโบกมันทีหนึ่งไม่รู้ว่ามันปลิวไปถึงไหน
แล้วกลับมาไม่รู้ว่ามันไปได้ยาวิเศษ
ที่ไหนมาคุ้มห้ามลม มาร้องท้าถึงหน้าประตูอีก
ข้าพเจ้าก็เอาพัดโบกอีกมันก็ไม่
หวั่นไหว ข้าพเจ้าเอาเกี่ยมฟันมันจึงได้เกิดรบกัน
ข้าพเจ้าทานกำลังมันมิได้หนี
เข้าถ้าไม่รู้ว่ามันทำอย่างไรจึงเข้ามาอยู่ในท้องข้าพเ
จ้าได้ ทำให้ข้าพเจ้าได้ความเจ็บ
ปวดสาหัส ข้าพเจ้าเรียกมันอา ๆ
สองคำขอร้องเอาพัดส่งให้มันไปมันจึงได้ไปเห้งเจียไ
ด้ฟังดังนั้นแล้ว ก็ทำเป็นโกรธเอามือทุบอกร้อง
ว่ า ก ร ร มๆ น่าเสียดายพัด
ทำไมเจ้าจึงเอาของวิเศษให้มันไปเล่า
จะทำร้อนใจให้เราแล้ว นางล่อซั่วหัวเราะ
แล้วพูดว่าไต้อ๋องอย่าเพิ่งโกรธก่อน
พัดที่ข้าพเจ้าให้ไปนั้น คือพัดปลอมเอาให้มัน
ไป เห้งเจียถามว่าก็พัดจริงนั้นอยู่ที่ไหนเล่า
นางล่อซั่วพูดว่าท่านอย่าวิตกเลย
ข้าพเจ้าเก็บรักษาไว้ดีแล้ว
นางจึงเรียกสาวใช้ให้ยกกับข้าวและสุรามาตั้งบนโต๊ะ
แล้วนางรินสุรายกสองมือส่งให้เห้งเจียพูดว่าไต้อ๋อง

ได้ขันหมากใหญ่เลี้ยงโต๊ะรื่นเริง
ได้ที่ใหม่ขออย่าลืมซึ่งได้ผูกพันกันแต่เก่าก่อนขอได้ดื่มสุ
ราของข้าพเจ้าสักอึกหนึ่งเถิดเห้งเจียไม่อาจ
รับก็หัวเราะ ถือถ้วยอยู่กับมือแล้วพูดว่านางกิ
นก่อนเพราะเรา
ไปจัดแจงนอกบ้านได้ทิ้งห่างมานานแล้ว
ได้พึ่งเจ้าอยู่คุ้มครองบ้านเรือนเคหาจึง
ได้ปรกติ ขออาศัยเวลานี้คำนับคุณของเจ้าจงดื่มก่อน
นางรับแล้วกลับยื่นคืนไป
ว่า คำโบราณย่อมว่า เมียนั้นคือความเสมอเรียบ
ผัวนั้นเป็นบิดาเลี้ยงร่างกาย
ได้อ๋องจะมาขอบคุณข้าพเจ้าทำไมต่างก็ส่งไปมาปราศ
รัยกัน แล้วก็พากันเข้านั่ง
โต๊ะเห้งเจียไม่กล้ากินเนื้อสัตว์
กินแต่ผลไม้นั่งสนทนากันไปมา นางล่อซั่วรู้สึก
เมาก็เกิดความกำหนัด เข้านั่งชิดเห้งเจียแอบอิงกระ
ทำการยียวนยั่วหยอกจับมือ
ลูบคลำพูดจาเล้าโลมเคล้าคลึง
เห้งเจียก็ผ่อนตามใจต่างก็อิงแอบแนบกายกันเห้งเจีย
เห็นท่านางเมาสุรามากแล้ว
จึงแคะได้ไต่ถามว่า เจ้าเอาพัดนั้นเก็บไว้
ที่ไหนจงเก็บไว้ให้ดี วิตกด้วยเห้งเจียมันแปลงเปลี่ยน
ได้หลายประการจะมาหลอก
ลวงเอาไปได้ นางล่อซั่วหัวเราะแล้วสำรอกพัดออกม
าจากปากดูสักเท่าใบมะม่วง
อ่อน หยิบส่งให้เห้งเจียว่านี้มิใช่หรือพัดของวิเศษ
เห้งเจียรับมากับมือแต่ไม่เชื่อ
นึกในใจว่าของเท่านี้จะพัดอย่างไร
ทำอย่างไรจึงจะดับไฟได้กลัวจะเป็นของปลอม
นางล่อซั่วเห็นเห้งเจียพิเคราะห์ดูของนั้นเป็นข้านานน
างก็อดไม่ได้ เอาแก้มมาพิง
ที่หน้าเห้งเจียเรียกว่า พี่ๆ
เอาของนั้นเก็บเสียมากินสุราเถิด จะนั่งคิดตรึกตรอง
ไปทำไมให้เสียเวลาเล่าเห้งเจียพูดว่าของเล็ก ๆ

เท่านี้ทำไมจึงดับไฟได้เป็นแปดร้อยโยชน์นางล่อชั่ว
เมาสุรามากสติก็ฟั่นเฟือนจึงไขวิชาออกให้เห้งเจียฟัง
ว่า ไต้อ๋องข้าพเจ้าห่างท่าน
ได้สองปีเศษ เห็นไต้อ๋องไปอยู่กับนางเงกมิ่นกุงจู๊ทั้งก
ลางวันกลางคืนมิได้ห่างกัน
จึงได้ฟั่นเฟือนของวิเศษอยู่กับบ้าน
จึงได้ลืมไปหมดดังนี้ คือของวิเศษนั้น ต้อง
เอานิ้วหัวแม่มือ ข้างซ้ายจับก้านแล้ว ก็ร่ายอาคมว่า
ไข้ฮือคากิ้มยีเป่าไปก็ยาว
ออกกว่าสองศอก พัดก็เปลี่ยนแปลงไปได้ต่าง ๆ
จะกลัวทำไมกับไฟแปดร้อยโยชน์
โบกทีเดียวก็จะดับไปทั้งหมดเห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็จำอาคมนั้นไว้จึงเอาพัดนั้นอมไว้ในปากแล้ว
เอามือเกา
ที่คางร่างกายกลับเป็นรูปเดิม
ร้องรียกอีนางล่อชั่วมึงจำกูได้หรือไม่ มึงทำกลมา
ยียวนชวนสังวาสโดยความกำหนัดในการเสน่หาไม่มีย
างอายเท่าเส้นผม ใครจะ
ชมเชยมึงได้เล่า นางล่อชั่วแลเห็นเห้งเจียก็เสียใจสิ้
นสติล้มลงกับพื้นมีความอาย
อย่างที่สุด ร้องว่าฆ่าเราแล้ว ๆ
เห้งเจียก็เดินออกจากถ้ำเหาะขึ้นบนเวหา ในเมื่อ
เหาะมานั้น ก็คายของออกจากปากทำวิธีเอาหัวแม่มือ
ซ้ายจับที่ก้านพัดร่ายอาคม
ว่าไข้ฮือคากิ้มฮี เป่าไปพัดก็ยาวออกหกศอก
เห้งเจียพิจารณาดูโดยละเอียดเห็น
ว่าพัดเล่มปลอมกับพัดเล่มนี้ผิดกันมาก
เล่มนี้ดูมีรัศมีเปล่งออกมาต่าง ๆ เห้งเจีย
ได้แต่ทำให้ยาวใหญ่ อันจะทำให้เล็กนั้นหาได้ถามไม่แ
ล้วก็แบกพัดใส่บ่าลดลงยัง
พื้นดินเดินกลับมาทางเก่าฝ่ายู้ม่ออ๋องครั้นกินโต๊ะเสร็จ
แล้ว ก็ลากลับออกมานอกประตูไม่เห็นสัตว์กิ
ม เ จ ง
นาคใหญ่จึงให้ตรวจค้นว่าใครลักเอากิมเจงของไต้อ๋อ

งไปพวกคนใช้คุกเข่าลง
คำนับแล้วพูดว่า เมื่อเวลาเลี้ยงโต๊ะพวกข้าพเจ้าคอย
รับใช้อยู่พร้อมกันไม่มีผู้ใดจะ
ได้ออกมาข้างนอก เห็นแต่เปี้ยวตัวหนึ่งคลานเข้ามา
หรือเปี้ยวตัวนั้นจะเป็นคน
แปลงมาลักสัตว์กิมเจงไปดอกกระมังงู้ม่ออ๋องได้ฟังดัง
นั้นก็นึกขึ้นได้จึงพูดว่า
ท่านทั้งหลายไม่ต้องร้อนใจข้ า พ เจ้า
เข้าใจแล้ว เมื่อกลางวันมีอ้ายลิงหงอคงมันรักษาพระ
ถังซัมจั้งไปไซที บัดนี้มาติด
อยู่ที่เขาฮ้วยเอี้ยมซัว มันมาขอยืมพัดของเราจะเอาดั
บไฟ เราไม่ให้มันจึงได้เกิด
รบพุ่งกันยังหาแพ้ชนะกันไม่ เพื่อนก็ให้คนไปเชิญเรา
ๆ จึงได้พูดผัดแก่มันว่า มา
กินโต๊ะแล้วจะกลับไปรบแก่มันใหม่
อ้ายลิงตัวนี้มันมีสติปัญญาสามารถนักแปลง
กายได้หลายประการ มันจึงตามมาลักกิมเจงไปฉะนี้
คงจะย้อนไปหาภรรยาเรา
เพื่อจะหลอกลวงเอาพัดเป็นแน่พวกนาคได้ฟังดังนั้นพา
กันหวาดเสียวสะดุ้งกลัวตัว
สั่นสะท้านไปทุกคนแล้ว ถามงู้ม่ออ๋องว่าที่ทำวุ่นวายบน
สวรรค์คนนั้นหรือมิใช่ รู้ม่อ
อ๋องว่าคนนั้นแหละ จึงพูดแก่พวกนาคว่า
ข้าพเจ้าจะขอลาไปก่อนว่าแล้วก็ออกจาก
ประตูแทรกน้ำขึ้นมา แล้วเหาะขึ้นบนเวหาตรงไปเขา
จุ๊ยหุ้นชัวถ้ำปอเจียวต่อง ครั้น
ถึงก็เข้าไปในถ้ำ ได้ยินนางล่อชั่วกำลังร้องไห้ตีอกซก
ศีรษะคร่ำครวญอยู่ งู้ม่ออ๋อง
จึงร้องไห้เปิดประตูแลไปเห็นสัตว์กิมเจงผูกอยู่ข้างปร
ะตูงู้ม่ออ๋องร้องถามด้วยเสียง
อันดังว่า อ้ายซึ่งหงอคงมันไปทางไหนพวกสาวใช้เห็น
งู้ม่ออ๋อง ต่างคนก็คุกเข่าลงคำนับว่าท่านไ
ต้ อ๋ อ ง ม า แ ล้ ว นาง
ล่อชั่วเห็นงู้ม่ออ้องมา กกวิ่งเข้ามาเอาศีรษะกระแทก

กับอกงู้ม่ออ๋องร้องไห้ว่า อ้าย
แก่ทำไมมาทำแก่เราดังนี้ ทำไมไม่ระไวระวังกิมเจง
ไว้ ให้อ้างลิงมันลักมาขี่แปลง
ปลอมเป็นท่านมาหลอกลวงเราฉะนี้
ม้ม่ออ้องได้ฟังภรรยาบอกดังนั้ นมีความแค้
หาที่สุดมิได้จึงถามว่ามันไปข้างทิศไหน
นางลอชัวว่าอ้ายลิงมันหลอกข้าพเจ้าได้แล้ว
มันจะไปข้างทิศไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ
งู้ม่ออ้องปลอบภรรยาว่าเจ้าอย่าเสียใจ พี่
จะไปตามจับมันคืนเอาของวิเศษของเรามา
แล้วจะถลกหนังสับฟันมันเสียสักหมื่น
ท่อนลากเอาตับปอดออกมาแก้แค้นให้จงได้
แล้วสั่งให้เอาเครื่องแต่งตัวมาให้ คนใช้
ว่าเครื่องอาวุธของท่านมิได้อยู่ที่นี่
รู้ม่ออ๊องว่าให้เกี่ยมของนางมาให้ยืมก่อน สาวใช้
ก็เข้าไปเอาเกี่ยมสองอันออกมาส่งให้งู้ม่ออ้อง
ม้ม่ออ๋องแต่งตัวแล้ วมือถือเกี่ยม
ออกจากประตูเหาะหมายเขาฮ้วยเกี้ยมซัว
ก็พอมาทันแห้งเจียเข้างู้ม่ออ้องมีความวิตกในใจว่า
อ้ายลิงมันได้วิธีทำพัดให้ใหญ่ได้ แม้เราจะเข้า
ไปทวงถามมัน มันคงไม่ให้เราเป็นแน่
บางที่มันจะเอาพัดโบกเราจะปลิวไปถึง
แปดหมื่นสี่พันโยชน์ ก็จะไม่สมคิดเราได้ยินว่าสานุศิษย์
ที่สองของพระถังซัมจั้งชื่อ
โป๊ยก่าย เราก็ได้พบเห็นรู้จักแล้ว
จำเราจะแปลงเป็นโป๊ยก่ายหลอกมันเอาพัดจึง
จะได้คิดดังนั้นแล้วก็ร่ายคาถาแปลงกายเหมือนโป๊ยก่า
ย รีบเดินลัดตัดหน้า
เห้งเจียมาก่อนย้อนกลับมารับเห้งเจีย
ทำเป็นร้องเรียกพี่เห้งเจียข้าพเจ้ามาแล้ว
อาจารย์เห็นพี่มาช้าจึงให้ข้าพเจ้ามาตามโดยเกรงว่า
งู้ม่ออ้องจะขัดขวางไม่ให้พัก จึง
ให้ข้าพเจ้ารีบมาช่วยเห้งเจียหัวเราะว่าไม่ต้องเปลือ
งใจเป็นทุกข์พี่ได้มาแล้ว

รู้ม่ออ๋องถามว่าทำ
อย่างไรจึงได้มา เห้งเจียว่างู้ม่ออ๋องรบแก่เราร้อยก
ว่าเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน มีผู้มา
เชิญไปกินโต๊ะเธอผละจากเราไปกินเลี้ยงที่เขาล้วนเ
จียซัวบึงเพ็กบ่อท้ำ พี่สะกด
รอยตามไปลักเอากิมเจงขี่กลับมาที่ถ้าบ่อเจียวต้องหล
อกนางล่อชั่วจึงได้พัดมา
งู้ม่ออ้องว่าพี่ต้องแบกพัดลำบากทำไม
สงมาข้าจะแบกไปเอง เห้งเจียมิได้รู้ในกล
อุบาย จึงส่งพัดให้แก่งู้ม่ออ้องไป
งู้ม่ออ๋องรู้วิธีทำให้พัดเล็กลงได้ ก็ร่ายอาคมให้
พัดเล็กลงเท่าใบมะม่วงอ่อน งู้ม่ออ๋องก็แปลงกายกลับ
เป็นรูปเดิม แล้วชี้หน้าว่า
อ้ายลิงมึงจำกูได้หรือไม่ เห้งเจียรู้ว่างู้ม่ออ้องก็มีควา
มเสียใจ คิดว่าเราไม่ดีเอง คิด
แค้นใจตัว แล้วร้องตวาดคำหนึ่งทะลึ่งโลดดุจฟ้าลั่น
ถือกระบองเข้าตีงู้ม่ออ๋อง
รู้ม่ออ๋องก็จับพัดเข้าโบกไปทีหนึ่ง
เห้งเจียก็ไม่หวั่นไหวงู้ม่ออ๋องเห็นดังนั้นเอาพัด
ใส่ปากสองมือถือเกี่ยมแกว่งกวัดเข้ารบกับเห้งเจียกล
างอากาศต่างบุกบั่นคลุกคลี
กันพักหนึ่ง มิได้ลดละแก่กันฝ่ายพระถังซัมจั่ง
นั่งอยู่กลางทางคอยท่าเห้งเจีย
ความร้อนก็มาขึ้นอกใจก็
แห้งเหี่ยวอยากน้ำเป็นกำลัง
จึงถามเจ้าเขาว่าฝีมือกำลังงู้ม่ออ้องเป็นประการใด
เจ้าเขาตอบว่า งู้ม่ออ๋องนั้นมีฤทธาอานุภาพมากนัก
กับเห้งเจียก็พอสู้กันได้
พระถังซัมจั้งว่าหนทางนั้น
เห้งเจียเคยไปมาในสองพันเส้นบัดเดี๋ยวก็กลับมา นี่
เป็นอย่างไรไปวันหนึ่งแล้วก็ยังไม่เห็นกลับ
เห็นจะไปต่อสู้อยู่แก่งู้ม่ออ๋องเป็นแน่
จึงเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ็งมาถามว่า
ใครจะไปรับพี่เจ้าสักคนหนึ่งถ้าไปพบกำลัง

รบกันจะได้เข้าช่วยกัน ถ้าได้พัดแล้วก็ให้กลับจะได้รีบ
ข้ามเขาไป โป๊ยก่ายว่า
ข้าพเจ้าจะไปรับเอง แต่ทางจะไปเขาเจ๊กลุ่ยซัวไม่เ
คยไป เจ้าเขาบอกว่าข้าพเจ้า
รู้จักทาง ให้ซัวเจ๋งอยู่เป็นเพื่อนพระอาจารย์
เรากับท่านไปด้วยกัน พระถังซัมจั้งมี
ความยินดี โป๊ยก่ายก็จัดแจงแต่งกายแข็งแรงแล้ว
เอาคราดขึ้นบ่าพร้อมด้วยเจ้า
เขาเหาะหมายตรงไปยังทิศอาคเนย์เมื่อกำลังเหาะม
านั้น ได้ยินเสียงกึกก้องโกลาหลสะท้า
นหวั่นไหวโป๊ยก่ายก็หยุด
รอดู เจ้าเขาพูดว่าท่านโป๊ยก่ายยังรออะไรอยู่อีกเล่า
จึงไม่รีบเข้าช่วยเห้งเจียรบกับ
งู้ม่ออ๋อง โป๊ยก่ายได้ฟังเจ้าเขาเตือนดังนั้น
ก็ชักคราดออกตรงเข้าไปร้องเรียกว่า
พี่เห้งเจียข้าพเจ้ามาแล้ว เห้งเจียเห็นโป๊ยก่ายมาจึง
ด่าว่าอ้ายกินรำมึงทำให้เรา
เสียการ โป๊ยก่ายถามว่าข้าพเจ้าทำอะไรให้ท่านเสีย
การ เห้งเจียบอกว่าอ้ายงู้ม่อ
อ๋องมันทำอุบาย เราไปหานางล่อซั่วหลอกลวงเอาพัด
มาได้แล้ว มันตามมาทันแปลง
ตัวเหมือนเจ้าหลอกเอาพัดคืนไปได้
เราจึงได้รบกับมันอยู่ที่นี่ โป๊ยก่ายได้ฟังดัง
นั้นก็โกรธ จับคราดเหล็กตรงเข้ามาด่าว่าอ้ายควายกู
จะลอกหนังมึงออก มึงทำไม
จึงบังอาจสามารถแปลงเหมือนกูหลอกพี่กูดังนี้ให้พี่น้อง
ขัดใจกัน โป๊ยก่ายว่ากระนั้น
แล้วก็ถือคราดตรงเข้าสับู้ม่ออ๋องฝ่ายงู้ม่ออ๋องรบแก่เห้
งเจียมาวันหนึ่งแล้ว
กำลังก็อ่อนลงมากเห็นโป๊ยก่ายเหวี่ยง
คราดมาโดยแรง ก็ยกเกี่ยมขึ้นรับทานกำลังโป๊ยก่ายไ
ม่อยู่ก็ถอยหนี เจ้าเขาก็เรียก
พวกทหารมาล้อมหน้าหลังสกัดกั้นงู้ม่ออ้องไว้
ร้องว่างู้ม่ออ๋องจงหยุดก่อน ด้วย

พระถังซัมจั้งจะไปไซทีอาราธนาพระไตรปิฎกเทพาอา
รักษ์เจ้านายที่ศักดิ์สิทธิ์ ทั้ง
อินทร์พรหมทุกช่องชั้นฟ้าก็ช่วยพิทักษ์รักษา
ท่านจงรีบเอาพัดบ่อเจียวนั้นดับไฟ
ข้ามส่งเธอไปเถิด ถ้ามิฉะนันทราบถึงเง็กเซียงฮ่องเ
ต้โทษท่านก็จะถึงทีตาย งู้ม่ออ๋อง
ได้ฟังเทพารักษ์พูดดังนันจึงตอบว่า
ท่านไม่รู้ว่าผิดชอบประการใด ข้อหนึ่งมันชิง
ลูกเราไป ข้อสองมันประมาทเมียน้อยเรา
ข้อสามมันหลอกลวงเมียหลวงเรา มี
ความผิดดังนี้ เราจึงต้องติดตามมาเอาพัดคืน
พูดยังไม่ทันขาดคำลงโป๊ยก่ายก็มา
ร้องด่าว่า อ้ายควายมึงรีบส่งพัดนั้นมาโดยเร็วเราจะ
ยกชีวิตไว้ให้ งู้ม่ออ๋องก็หันกลับ
มารับสู้รบอีก โป๊ยก่ายเห้งเจียก็เข้ารุมรบระดมตี
คนทั้งสามสู้รบกันเป็นตะลุมบอน
ต่างฟาดฟันกันโดยกำลัง งู้ม่ออ๋องสู้พลางถอยพลางรบ
กันอยู่คืนหนึ่งจนรุ่งสว่าง
แลไปข้างหน้านั้นคือ เจ้าเขาเจ๊กลุ่ยซัวถ้ำม่อหุ้นต๋องค
นทั้งสามยิ้งออกกำลังเข้มแข็ง
'พัดเหวี่ยงกันไปมา เจ้าเขาก็ให้พวกผีเข้าระดมช่วย
รบเสียงสะท้านหวั่นไหว นาง
เง็กมิ่นก๋งจู๊ได้ยินดังนั้นก็ตกใจจึงร้องเรียกพวกบริวาร
ใหญ่น้อยให้ถืออาวุธพร้อมกัน
ออกไปช่วยงู้ม่ออ๋อง งู้ม่ออ๋องมีความยินดีด้วยเห็นพวก
บริวารมาพร้อมกันช่วยรบ
โป๊ยก่ายรับไม่หยุดก็ชักคราดถอยหนีเห้งเจียก็ล่าเหาะ
ขึ้นบนเวหา พวกผีทหารเจ้าฝ่ายเห้ง
เ จี ย ก็ ร่ า ย ค า ถ า แ
ปลงเป็นนกเหยี่ยวใหญ่ โผร่อนมาในอากาศโฉบตัว
นกเป็ดน้ำจิกเอาลูกตา งู้ม่ออ๋องก็ห่อปีกแปลงเป็นนกต
ะกรุมกลับมาจะจิกนกเหยี่ยว
เห้งเจียก็แปลงเป็นนกหงส์ดำไล่จิกนกตะกรุม
งู้ม่ออ๋องก็แปลงเป็นนกยางแล้วก็

บินไปทางทิศอาคเนย์ เห้งเจียขยับปีกสลัดขนแปลงเป็
นนกพระยาหงส์ งู้ม่ออ๋อง
เห็นดังนั้นก็หลบลงข้างภูเขาแปลงเป็นสัตว์สี่เท้าคืออีเ
ก้ง ทำกิริยาเดินกินหญ้าอยู่
ที่ชายเขา เห้งเจียเห็นก็โผตามลงมาแปลงเป็นเสือก
ระดิกหางจะใคร่กระโดดเข้าจับ
อีเก้งกิน งู้ม่ออ๋องตกใจก็แปลงเป็นเสือโคร่งกระโดด
มาจะกัดเสือผอม เห้งเจีย
เห็นดังนั้นก็แปลงเป็นสางโถมมาตะครุบเสือโคร่ง
งู้ม่ออ๋องก็กลายเป็นหมีคนแยก
เขี้ยวจะเข้าทำร้ายสาง เห้งเจียก็กลายเป็นช้างจะเ
ข้าจับหมีคน รู้ม่ออ๋องเห็นดังนี้
ก็หัวเราะแล้วก็แปลงกายไปตามเดิม
เป็นกระบือใหญ่ศีรษะเท่าภูเขาตาดุจแสงฟ้า
แลบสองเขาดุจพระเจดีย์ ฟันดุจคมมีดตัวยาวกว่าพันว
า สูงได้แปดร้อยวา ร้อง
บอกแก่เห้งเจียว่าอ้ายสัตว์ลิงมึงจะทำอะไรกู
เห้งเจียก็กลับกลายเป็นรูปเดิมชัก
กระบองออกกระทุ้งกับพื้นทีหนึ่ง
ร้องว่าให้สูงตัวก็สูงขึ้นหมื่นวาศีรษะใหญ่เท่าภูเขา
ท้ายซัว สองนัยน์ตาดุจดวงพระอาทิตย์
ปากดุจบ่อโลหิตฟันดุจบานประตู มือถือ
กระบองเหล็กหมายตีตรงศีรษะงู้ม่ออ๋อง
งู้ม่ออ๋องก็เอาเขาขวิดรบกันสะท้านหวัน
ไหวก้องโกลาหล ทั้งสองแผลงอิทธิฤทธิ์อานุภาพต่อสู้กั
นอยู่กลางภูเขาใหญ่ หมู่
เทวาอารักษ์ที่ท่องเที่ยวอยู่ในอากาศ
และเจ้ากิมเอียดที้หลักเตงหลักกะและหมู่
เจ้าที่รักษาธรรมทั้งหลายก็มาระดมช่วยล้อมรู้ม่ออ๋องไ
ว้ งู้ม่ออ๋องก็ทำเฉยไม่
หวาดหวั่นครั่นคร้าม เห้งเจียมารับหน้ากับหมู่เจ้าทั้งห
ลายก็พร้อมกันระดมตีงู้ม่ออ๋อง
รู้ม่ออ๋องจวนตัวก็หมุนคว้างอยู่กับดิน
แล้วกลับเป็นรูปเดิมหนีเข้าถ้ำปอเจียวต้อง

เห้งเจียก็พาหมู่เจ้าเทพารักษ์ไล่ตามมา
ฝ่ายงู้ม่ออ๋องหนีเข้าถ้ำได้ก็ปิดประตูแน่น
ไม่ออกมาสู้รบต่อไปฝ่ายหมู่เทพารักษ์
ก็พากันเข้าล้อมเข้าจุ๊ยหุ้นชัวไว้แน่นหนาไม่มีทางจะออ
กได้
ครั้นจะตีประตูเข้าไปก็พอได้ยินเสียงโป๊ยก่ายกับเจ้าเ
ขากระหือกระหอบวิ่งตามกัน
มาทั้งหมู่ทหารผีก็ตรูกันมาด้วย
เห้งเจียถามว่าที่ถ้ำม่อหุ้นต๋องนั้นเป็นอย่างไรบ้าง
โป๊ยก่ายหัวเราะพูดว่า เมียของอ้ายงู้ม่ออ๋องข้าพเจ้า
สับด้วยคราดตายแล้ว แก้
เสื้อออกดูก็เห็นเป็นปีศาจเสือปลา ปีศาจน้อยๆ
เหล่านั้นข้าพเจ้าฆ่าตายหมดแล้ว
ถ้ำนั้นข้าพเจ้าเอาไฟเผาไหม้หมดแล้ว
เจ้าเขาว่ามันมีที่อาศัยอยู่อีกแห่งหนึ่ง ที่นี่
เขาใหญ่ชื่อถ้ำปอเจียวต้องมิใช่หรือเห้งเจียบอกว่าใช่
ในนี้คือนางล่อชั่วอยู่ โป๊ย
ก่ายได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่าทำไมไม่เร่งตีเข้าไปตามเอา
พัดเล่าไว้ช้าการจะมีปัญหาต่อไป
โป๊ยก่ายออกท่าโดยเข้มแข็ง
เอาคราดสับกระชากประตูหักพังลงทั้งสิ้น พวกผู้
หญิงก็เฝ้าประตูเห็นดังนั้นก็ตกใจ
พากันวิ่งเข้าไปบอกงู้ม่ออ๋องว่าบัดนี้ใครไม่รู้จัก
มันมาพังประตูลงหมดแล้วงู้ม่ออ๋องเวลานั้นกำลังเล่าค
วามที่เอาพัดคืนมาได้
และได้รับรองต่อสู้กันให้
นางล่อชั่วฟัง ก็พอได้ยินคนเข้ามาบอกก็มีความโกรธเ
ป็นอันมาก งู้ม่ออ๋องคาย
พัดวิเศษออกจากปากส่งให้นางล่อชั่ว
นางล่อชั่วรับเอาพัดมาแล้วก็ร้องไห้ จึงพูด
ว่าจงเอาพัดนี้ให้ซึ่งเห้งเจียไปเถิดมันจะได้ยกทัพกลับ
ไป งู้ม่ออ๋องพูดว่าเป็นของ
เล็กน้อยก็จริง แต่ความแค้นเคืองนั้นลึกซึ้งนัก
เจ้าจงนั่งก่อนพี่จะใคร่ออกต่อสู้แก่

มันอีกสักพักหนึ่ง พูดดังนั้นแล้วก็เอาเกราะสวมใส่ตัวแ
ล้วก็ถืออาวุธเกี่ยมกระโดด
ออกไปจากประตู ก็ปะโป๊ยก่ายกำลังสับพังประตู
งู้ม่ออ้องเอาเกี่ยมแทงโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายเอาคราดรับขยับถอยออกมานอกประตู
เห้งเจียก็มาทันเข้าเอากระบองตี
รู้ม่ออ้องถูกเจ็บปวดก็บันดาลเป็นสายลมพายุ
หนีออกจากถ้ำปอเจียวต้องขึ้นอยู่
บนยอดเขาจุ๊ยหุ้นซัว หมู่เจ้าและเทพารักษ์ก็เข้าช่วยกั
นล้อมู้ม่ออ๋องไว้ พวกผีก็
ระดมตีเข้าไบ่พร้อมกันทั้งซ้ายและขวา
งู้ม่ออ๋องก็แข็งใจรบมิได้คิดแก่ชีวิต ต่อสู้
กันไปมาประมาณห้าสิบเพลง ทานไม่ไหวก็ล่าหนีไปข้า
งทิศอุดรก็มาปะท่านกิม
กางหงส์ ท้ายซัวซึ่งมีฤทธาอานุภาพกว้างใหญ่มาสกัดห
น้าร้องตวาดว่างู้ม่ออ๋อง
จะหนีไปข้างไหนเรารับคำสั่งพระยูไลเจ้ามาล้อมจับตั
วเจ้า กำลังพูดอยู่เห้งเจีย
โป๊ยก่ายและหมู่เทพยดาก็ไล่ตามมา
งู้ม่ออ๋องตกใจกลัวก็กลับหันหนีไปทางทิศ
อาคเนย์ ก็มาประเจ้ากิมกังโบ้เหลียงเส้งจี่สะกัดหน้า
ไว้ ตวาดว่าเรารับคำสั่งพระ
ยูไลมาคอยจับตัวเจ้า งู้ม่ออ๋องก็หันกลับหนีไปทางทิศต
ะวันออก ก็ปะเจ้ากิมกัง
กุนโล้ชัวบุ้นตั๋วลัดสกัดหน้าคอยจับ
รู้ม่ออ้องก็หวาดหวั่นกลับหนีไปทางทิศตะวันตก
ก็ปะเจ้ากิมกังปุ๊ดไหวยังจู๊สกัดหน้าร้องตวาดว่างู้ม่ออ
งจะหนีไปข้างไหน เรา
รับคำสั่งพระยุไลมาคอยจับเจ้าอยู่ที่นี่งู้ม่ออ๋องเห็นทั้งสี่
ทิศมีทหารพระยูไลมาคอยสกัดจับ
อยู่จะเข้าที่อับจนชีวิต
จะไม่รอดแล้ว ก็พอเห็นเห้งเจียพาพวกไล่ติดตามมางู้
ม่ออ๋องทำเมฆลอยขึ้นจะหนี
ไปบนอากาศ บนอากาศมีถักทะลีทีอ้องโลเฉียกับทหาร

เทพบุตรทั้งหลายสกัดไว้
ร้องเรียกว่ามาเร็ว ๆ พวกเราได้รับคำสั่งของเง็กเ
ซียงฮ่องเต้มากำจัดเจ้างู้ม่ออ่อ
ง เ ห็ น ดั ง นั้ น ก็ สั่ น หั ว แ ป ล
งเป็นกระบือขาวใหญ่ตรงเข้ าไ ปจ ะข วิด ถัก
ทะ ลิ
ที่อ๋อง ถักทะลีที่อ๋องก็เอาดาบจะฟันข้างหลังเห้งเจียก็
มาทันโลเฉียร้องเรียกด้วยเสีย
ง
อันดังว่า ท่านเห้งเจียเครื่องมือมีอยู่กับตัวทำไมจึงจับ
ไม่ได้ เมื่อวานนี้พระยูไลมี
ฎีกามาให้เง็กเซียงอ่องเต้ว่าพระถังซัมจังติดขัดที่เขา
ฮ้วยเอี้ยมซัว เห้งเจียคน
เดียว
กำจัดงู้ม่ออ๋องไม่ได้ จึงให้ข้าพเจ้าพ่อลูกมาช่วยเห้งเ
จีย เห้งเจียว่างู้ม่ออ๋องมันมี
ฤทธิ์มากนักจะทำอย่างไรดีจึงจะปราบได้โลเฉียหัวเร
าะแล้วพูดว่าเห้งเจียอย่ามีควา
ม ส ง สั ย เ ร า จ ะ จั บ ปี ศ า จ
งู้ม่ออ๋องให้ดู
พูดดังนั้นแล้วโลเฉียก็แปลงกายเป็นสามเศียรหกกรกร
ะโดดขึ้นบนหลังงู้ม่ออ๋อง เอา
เกี่ยมวิเศษออกมาฟันคองู้ม่ออ๋องลงไปทีหนึ่งคอก็ขาดก
ระเด็นไป ศีรษะงู้ม่ออ่อง
ก็ออกมาอีกศีรษะหนึ่งปากก็พ่นควันดำออกมา
นัยน์ตาก็แดงดุจแสงพระอาทิตย์
โลเฉียเห็นดังนั้นก็เอาเกี่ยมฟันลงไปอีกทีหนึ่ง
คอก็ขาดศีรษะตกลง ศีรษะก็ออก
มาทันทีอีกศีรษะหนึ่งอีก โลเฉียฟันซ้ำสิบทีศีรษะก็ออกม
าทันทีทั้งสิบทีเหมือนกัน
จึงเอาจักรไฟวิเศษแขวนที่เขางู้ม่ออ๋อง
ไฟก็ลุกติดเขางู้ม่ออ๋องดิ้นรนกลิ้งเกลือกร้อง
ด้วยเสียงอันดัง จะใคร่แปลงตัวหนี
ถักทะลีที่อ๋องก็เอากระจกวิเศษสองจับไว้จะ

แปลงก็มิได้ งู้ม่ออ้องก็สิ้นฤทธิ์จึงร้องขอว่าอย่าล้างชีวิ
ตข้าพเจ้าเสียเลย ข้าพเจ้า
ขอยอมตัวปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
โลเฉียว่าแม้รักชีวิตก็รีบเอาพัดมา
โดยเร็วงู้ม่ออ๋องว่าพัดนั้นอยู่ที่เขา
ภรรยาข้าพเจ้ารักษาไว้ โลเฉียเห็นพูดดังนั้นก็เอา
เชือกวิเศษออกร้อยจมูกแล้วก็จูงมา
เห้งเจียเจ้ากิมกังทั้งสี่ และหมู่เทพยดาเทพา
รักษ์ทั้งหลายเจ้าเขาและโป๊ยก่ายทหารผีก็พร้อมกันไป
ที่ถ้ำปอเจียวต๋อง งู้ม่ออ๋องร้อ
บอกภรรยาให้เอาพัดมาถ่ายชีวิต
นางล่อซั่วได้ยินสามีร้องเรียกดังนั้น ก็ถอดเครื่อง
แต่งตัวทองแหวนทิ้งเสียทั้งสิ้น
ผลัดเครื่องนุ่งห่มเป็นชี มือถือพัดออกมาจาก
ประตูคุกเข่าลงกับพื้นแล้วพูดว่า
ขอท่านได้กรุณายกชีวิตผัวเมียไว้ด้วยเถิด ข้าพเจ้า
เอาพัดมาถวายให้อาซึงเห้งเจีย
ขอให้อาสำเร็จกิจนั้นเถิด เห้งเจียก็เข้าไปรับพัด
วิเศษจากนางล่อซั่วมาแล้วก็พร้อมกันกับหมู่เทพยดาอา
รักษ์ เหาะกลับมายังสำนัก
ที่พระถังซัมจั้งคอยอยู่ฝ่ายพระถังซัมจั้งกับซัวเจ๋งนั่งชะ
แง้คอยดูอยู่ช้านานยังไม่เห็นก
ลับมา ก็มีความ
ทุกข์ร้อนไม่สบายใจ แลไปก็เห็นเมฆเป็นรัศมีลอยมาเ
ต็มทั้งฟ้าจวนจะถึง พระถัง
ซัมจั่งว่าตาย ๆ อีก นั่นกองทัพที่ไหนยกมา
ซัวเจ็งแลไปก็จำได้จึงพูดแก่พระอาจารย์
ว่า นั่นคือท้าวกิมกังทั้งสี่กับเจ้าเอี๊ยดที่หลักเตงหลักกะ
เจ้ารักษาธรรมทั้งหลาย
และเทพยดาอารักษ์ทั้งหลาย กับที่จูงงู้ม่ออ๋องมานั้นคือ
โลเฉีย ท้ายจื้อที่ถือกระจกนั้น
คือถักทะลีทีอ๋อง พี่เห้งเจียแบกพัดวิเศษมากับเจ้าเขา
นั่นโป๊ยก่าย พระถังซัมจั้ง
ได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงครองจีวรออกมาคอยรับกับซัวเจ๋ง

ครั้นท่านเหล่านั้นมาถึง
พร้อมกัน พระถังซัมจั้งก็ย่อตัวลงขอบคุณพูดว่า
อาตมภาพบุญน้อยไม่ควรให้ท่าน
ทั้งหลายได้ความลำบากลงมาถึงนี่เจ้ากิมกังทั้งสี่บอกแ
ก่พระถังซัมจั้งว่า
ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่ า น ขอให้สำเร็จ
ซึ่งมรรคและผลเถิด พระยูไลเจ้ามีรับสั่งให้พวกข้าพเ
จ้ามาช่วยท่าน ๆ จงอย่าได้
เกียจคร้าน พระถังซัมจั้งย่อตัวคำนับรับคำ
เห้งเจียก็เอาพัดวิเศษเดินเข้าไปใกล้
เขายกพัดขึ้นโบกโดยเต็มกำลังทีหนึ่ง ไฟนั้นก็ค่อย ๆ
ราบสงบลงไป เห้งเจียดีใจ
ก็โบกซ้ำอีกสองที ก็ได้ยินเสียงลมพัดอู้ฝนก็ตกลงมาเต็
มท้องฟ้า เวลานั้นพระถัง
ซัมจังก็หาความเร่าร้อนจิตใจก็ผ่องใสสบายเป็นความ
สุขเย็น อาจารย์กับศิษย์ก็
พากันคำนับขอบคุณ เจ้ากิมกังกับเทพยดาทั้งหลายก็พา
กันกลับไปยังสถานทิพย์
พิมานแห่งตน ๆ หมู่ลักเตงลักกะก็คอยตามรักษาพยาบ
าลพระถังซัมจั้ง ถักทะลี
ทีอ๋อง โลเฉียก็จูงงู้ม่ออ๋องไปกราบทูลเจ้าเขาก็นำนา
งล่อซั่วมาอยู่ข้างนั้นเห้งเจีย
พู ด ว่ า นา ง ล่ อ ซั่ ว ทำ ไ ม ยั ง ไ
ม่ไปจะมาอยู่ที่นี่ทำไม นางล่อซั่วคุกเข่าลง
พูดว่า เดิมท่านได้พูดว่า ยืมพัดไปดับไฟแล้วก็จะคืนให้
ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้า
ไม่ทันคิดไม่ให้พัดแก่ท่าน จึงได้เกิดจลาจลให้ท่านได้ค
วามลำบาก
ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติ
บวชมาก็พูดภาษามนุษย์ได้แล้ว
แต่ยังมิได้สำเร็จมรรคผล ขอท่านไต้เซียได้คืนพัด
ให้ข้าพเจ้าบวชเรียนต่อไปเจ้าเขาจึงพูดแก่เห้งเจียว่
า อันหญิงนี้เข้าใจในการใช้
พั ด ไ ฟ

ขอท่านคืนพัดให้เสียเถิดจะได้เอาไว้ดับไฟช่วยสัตว์ทั้ง
หลายในตำบลนี้ เป็นสุขต่อ
ไป เห้งเจียพูดว่าเราได้ถามชาวบ้านเหล่านี้บอกว่าโ
บกสามทีไฟก็ดับ
ทำนาได้เข้า
ปีหนึ่งก็ทำอย่างไรจึงดับไฟไม่สิ้นได้นางล่อชั่วพูดว่าแม้
ว่าอยากดับให้สิ้นรากเง่า
ไฟนั้นต้องพัดโบกซ้ำ ๆ สี่สิบเก้า
ทีก็จะดับไฟได้ไม่มีไฟต่อไป เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็เอา
พัดโบกไปสี่สิบเก้าทีฝนก็ตก
ล ง
มาห่าใหญ่ อาจารย์กับศิษย์ก็หลบไปในที่ไม่มีฝน
เหตุว่าที่ใดไม่มีไฟฝนก็ไม่ตก
ไปที่นั้น อาจารย์กับศิษย์ก็พักอยู่คืนหนึ่ง
พอรุ่งแจ้งเห้งเจียเอาพัดคืนให้นางล่อชั่ว
นางล่อชั่วก็เสกให้พัดเล็กลงเอาใส่ปากอมแล้ว
ก็คำนับลาไปหาที่สำนักบวชเรียน
ตามเพศนักบวช ฝ่ายพระถังซัมจั้งก็ตั้งหน้าหมายตรงไ
ปทิศปราจีนเดินข้ามเขา
ฮ้วยเอี้ยมซัวมาได้แล้วก็เป็นที่เย็นใจ
เดินมาได้วันหนึ่งประมาณทางได้แปดร้อยโยชน์
อาจารย์กับศิษย์ก็มีความผาสุกเวลาจวนจะสิ้นฤดูฝนเข้
าฤดูหนาว ครั้นมาอีกหน่อย
หนึ่งแลไปข้างหน้าก็เห็นกำแพงขวางอยู่ข้างหน้า
พระถังซัมจั้งก็ชักม้าหยุดเรียก
เห้งเจียถามว่าข้างหน้านั้นจะเป็นห้องหอตึกรามหรืออ
ย่างไร
ดูรายเรียงเป็นลำดับ
กันอยู่ดังนั้น จะเป็นสถานที่อันใด
เห้งเจียพิจารณาดูแล้วก็บอกแก่อาอาจารย์ว่า
เป็นบ้านเมืองที่มีกษัตริย์ปกครองพระถังซัมจังได้ฟังดัง
นั้น ก็ให้ม้าเดินบัดเดี๋ยวก็ม
า ถึ ง ป ร ะ ตู เ มื อ ง แลไปดูเห็น
ถนนหนทางเรียบร้อยมีผู้คนค้าขายเสื้อผ้าแพรพรรณต่า

ง ๆ เมื่อกำลังเดินมาก็เห็
น
พระสงฆ์สักยี่สิบรูป ที่ต้องจำขื่อคาโซ่ตรวนทุก ๆ
องค์เที่ยวบิณฑบาตดูน่าอุจาด
สักเวชแก่ตา พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ถอนใจใหญ่จึงเ
รียกเห้งเจียมาสั่งว่า
จงไป
ถามดูว่ามีโทษอะไรจึงต้องพันธนาจำจองเช่นนั้น
เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้ร้องถาม
ว่าพระสงฆ์เหล่านี้มีทำอย่างไร
จึงได้จำโซ่ตรวนขื่อคาดังนี้ พระสงฆ์เหล่านั้นคุกเข่า
ลงพูดว่าอาตมภาพทั้งหลายนี้ต้องโทษโดยไม่มีเหตุ
อาตมภาพทั้งหลายอยู่วัดกิม
กวางยี่ เลี้ยวมุมกำแพงนั้นก็ถึงเห้งเจียก็พาพระสงฆ์พ
วกนั้นมาหาพระถังซัมจั้ง
พระถังซัมจั้งจึงถามว่า ท่านทั้งหลายทำไมจึงต้องจำดั
งนี้
ขอท่านได้เล่าให้อาตมา
ฟังบ้าง พระสงฆ์เหล่านั้นพูดว่า
พวกข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านมาแต่ไหนซึ่งข้าพเจ้า
ต้องจำด้วยเหตุประการใด ข้าพเจ้าไม่อาจเล่าให้ท่า
นฟังได้ในเวลานี้ขอให้ท่า
น ไ ป
ที่วัดข้าพเจ้าเถิดจะได้เล่าให้ท่านทราบเรื่องความทร
มานทุกข์ของพวกข้าพเจ้า
พระถังซัมจั้งก็เดินตามพระสงฆ์เหล่านั้นไปถึงประตูวัด
และขึ้นไปดูบนประตูเห็น
มีหนังสือตัวทองเจ็ดตัวคือเซ็กเกี๊ยนฮู่ก๊กกิมกวางยี่
แปลว่าพระราชทานทรงสร้าง
ชื่อวัดทองสว่าง อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเข้าไปพิจารณ
าดู เห็นต้นพฤกษาดอก
ใบร่วงโรยไม่มีใครเก็บ กุฎีวิหารก็ร่วงโรยรกเรี้ยวรุ
งรังไม่มีพระสงฆ์อยู่
พระถังซัม

จั้งเห็นดังนั้นก็เสียใจ จนน้ำตาไหลโดยมีความสังเวช
สลดใจ
พวกพระสงฆ์ที่ต้อง
จำเหล่านั้นก็มาเปิดประตูโบสถ์
เชิญพระถังซัมจั้งเข้าไป พระถังซัมจั้งเข้าไป
นมัสการพระพุทธรูปแล้ว ก็ออกจากโบสถ์เดินเขาไปใ
นกุฎี
แลเห็นที่เสาใส่กุญแจ
เณรอยู่หกเจ็ดรูป พระถังซัมจั้งไม่อยากจะเห็นเดินเล
ยเข้าไปในกุฎีใหญ่หมู่สง
ฆ์
ในวัดก็พากันออกมาเคารพ แล้วถามว่าท่านทั้งหลายรู
ปร่างต่าง ๆ กัน
ท่านมา
จากเมืองไต้ถังหรือมิใช่เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าพว
กสงฆ์นี้ยามดียังไม่เห็นก็
รู้ก่อน ทำไมท่านจึงรู้ได้
พระสงฆ์ทั้งหลายตอบว่าข้าพเจ้าทั้งหลายไม่มีฤกษ์ยาม
อะไรดอก เพราะพวก
ข้าพเจ้าต้องโทษเปล่า ๆ ดังนี้
ไม่ทราบว่าจะทำประการใดทุกวันก็พากันร้องฟ้า
ร้องดินไปดังนั้น หรือจะร้อนถึงเทวดา
จึงบันดาลให้พวกข้าพเจ้าฝันไปทุกคนว่า
พระถังซัมจั้งอยู่เมืองไต้ถังมาถึงจึงจะช่วยชีวิตพวกข้า
พเจ้าทั้งหลายได้บังเอิญ
วันนี้
ท่านมาถึงที่นี่ ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นึกเดาเอาว่าเห็นจะ
เป็นท่านนี่เอง
พระถังซัมจั้ง
ถามว่านี่เมืองอะไร ท่านทั้งหลายต้องรับโทษจองจำอ
ย่างนี้ด้วยเหตุอะไรพระ
สงฆ์เหล่านั้นบอกว่าเมืองนี้
นามเมืองเรียกว่าเจ๋จ๊ายก๊ก เป็นเมืองใหญ่
มี

เมืองขึ้นทั้งสี่ทิศ ๆ อาคเนย์ชื่อเมืองง่วยท่อก๊ก
ทิศอุดรชื่อเมืองโกเชียงก๊ก ทิศ
บูรพาชื่อเมืองไซรเหลียงก๊ก ทิศปราจีนชื่อเมืองปุ๊นป๊ว
กก๊กเมืองทั้งสี่ทุก ๆ
ปีเอา
เครื่องบรรณาการเข้ามาถวายมิได้ขาด
บ้านเมืองปราศจากการศึกสงครามย่อมอย
เย็นเป็นสุข ไม่ต้องไปรบพุ่งชิงชัย
เมืองเหล่านั้นก็มาอ่อนน้อมเอง ยกย่องให้เมืองนี้
เป็นเอกราช พระถังซัมจังถามว่าเป็นดังท่านเล่าดังนั้
น
เห็นขุนนางฝ่ายทหารแ ล ะ
พลเรือนจะเป็นผู้ตั้งอยู่ในยุติธรรม
เจ้าแผ่นดินก็จะถือศีลตั้งอยู่ในยุติธรรมหรือ
บ้านเมืองจึงได้อยู่เย็นเป็นสุขพระสงฆ์เหล่านั้นพูดว่า
เจ้าแผ่นดินก็ไม่อยู่ในทศพิธราชธรรม ขุนนางก็ไม่มี
คนซื่อสัตย์สุจริตมีแต่ทุจริต อยุติธรรมทั้งนั้นที่วัดกิมกวา
งยี่นี้ตั้งแต่เดิมมาพระ
เจดีย์วิเศษมีเมฆอยู่บนยอด ดุจดังว่ามงคลปกล้อมอยู่เ
สมอ
เวลากลางคืนแสงพุ่ง
ออกไปไกล เวลากลางวันมีรัศมีสีต่าง ๆ
ประชาชนทุก ๆ คนก็มีความเลื่อมใสศรัทธา
เพราะฉะนั้นจึงมีคำเรียกว่าเมืองสวรรค์
บังเอิญเมื่อสามปีก่อนเดือนเก้าขึ้นหนึ่ง
ค่ำเวลาเที่ยงคืนก็มีฝนตกลงมาเป็นน้ำโลหิต
พระเจดีย์นั้นก็เปื้อนเปรอะไปทั้งองค์
ตั้งแต่นั้นก็มืดมัวไม่มีรัศมีในสองปีก็ไม่มีหัวเมืองเอาบร

รณาการมาถวายเจ้าเมื อ ง
คิดจะยกทัพไปตี ขุนนางทั้งหลายมีความสงสัยจึงทูลถา
มว่า
พระเจดีย์วิเศษที่ใน
วัดกิมกวางยี่นั้น พระสงฆ์ที่จะลักเอาของนั้นไป

เพราะฉะนั้นบรรดาหัวเมืองที่เคย
จึงมิได้นำเครื่องบรรณาการมาถวายพระเจ้าแผ่นดินไ

ด้ทรงฟังข้าราชการกร า บ ทู ล ดั ง นั้ น มิ ไ
ด้ ท ร ง ต รึ ก ต ร อ ง จึงสั่ง
ให้ขุนนางจับเอาพระสงฆ์ไปเมี่ยนตีทรมานทำโทษต่าง
ๆ
ที่จับพวกข้าพเจ้าไป
ทำโทษนั้นมีสองสามจำพวก จำพวกที่จับไปก่อนนั้นก็คง
จะไม่พ้นความตาย
ยัง
จับพวกข้าพเจ้าไปทำโทษให้จำโซ่ตรวนดังนี้อีก
ขอท่านอาจารย์ได้ทราบ พวก
ข้าพเจ้าที่ไหน จะสามารถลักเอาของวิเศษในพระเจ
ดีย์ไปได้
ขอท่านอาจารย์ได้
แผ่เมตตาจิตช่วย ข้าพเจ้าให้รอดชีวิตด้วยเถิดพระถัง
ซัมจังได้ฟังพูดดังนั้นก็
ถ อ น ใ จ ใ ห ญ่ แ ล้ ว พู ด ว่ า ก า ร นี้
ก็ ย า ก ที่จะแจ่มแจ้งได้
จึงถามเห้งเจียว่าเวลานี่เท่าไรกีโมงแล้ว
เห้งเจียบอกว่าประมาณสักสี่โมงแล้ว
พระถังซัมจั้งว่าอยากจะเข้าไปเฝ้าและจะได้ขอเปลี่ย

นหนังสือเดินทางด้วย แต่ขัด
ที่ยังไม่รู้แน่ในเรื่องพระสงฆ์จะเท็จจริงประการใด
เมื่อเวลาออกจากเมืองมาก็ได้
ตั้งใจว่าถ้าปะศาลเจ้าก็จะจุดธูปบูชา
ถ้าพบวัดก็จะนมัสการพระ ถ้าพบพระเจดีย์
ก็จะกวาดลานพระเจดีย์ วันนี้มาถึงพบสงฆ์ต้องโทษนั้น
ก็เพราะเหตุเกิดที่พร
ะ เ จ ดี ย์
เห้งเจียจงไปจัดทำไม้กวาดให้สักอันหนึ่ง
คอยอาตมาสรงน้ำแล้วจะขึ้นไปกวาด

จะได้พิจารณาดูว่ามีเหตุประการใด
แล้วจึงค่อยเข้าไปเฝ้าทูลขอโทษ พระสงฆ์ที่
ต้องโทษนั้น พระสงฆ์ที่ต้องทรมานทุกข์ได้ยินดังนั้นก็รีบ

ไปในครัวเอามีดมาส่ง ใ ห้
โป๊ยก่ายว่า ท่านช่วยงัดเอาตรวนที่เณรออก
จะได้ใช้ไปทำครัวเครื่องแจมาถวายโป๊ยก่ายหัวเราะ

แล้วพูดว่าเอามีดพร้า ม า ท ำ ไ ม
เรามีคนหนึ่งเข้าใจงัดตรวนที่หนึ่ง
เห้งเจียเข้าไปใกล้เอามือลูบสองสามทีตรวนก็หลุดออ
กทังสิน
สามเณรนั้นก็เข้าไป
ในครัวต้มนำทำกับข้าวแจเสร็จแล้วก็ยกนำร้อนน้ำชาม
าถวาย
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัว
เจ๋งก็กิน ครั้นเสร็จแล้วเวลาก็พลบค่ำสงฆ์เหล่านั้นก็เ

อาไม้กวาดมาวางไว้ สามเณร
องค์หนึ่งถือโคมไฟมารับพระถังซัมจั้งไปสรงน้ำ
เวลานั้นดาวบนอากาศก็แจ่มแจ้ง
ทั้งท้องฟ้า กลองระมังก็ตีย่ำค่ำ
พระถังซัมจั้งสรงน้ำแล้วก็ผลัดผ้านุ่งห่มเอาจีวร
อาศัยครองเข้าแล้ว มือก็ถือไม้กวาดพูดแก่สงฆ์ทั้งหลา
ยเหล่านั้นว่า
ท่านจงไป
พักหลับนอนเถิด อาตมาจะไปกวาดพระเจดีย์
เห้งเจียพูดว่าพระเจดีย์ต้องฝนเลือด
เปรอะเปื้อนมานาน แล้วเห้งเจียก็ถือไม้กวาดนำหน้า
ไป
พากันไปที่โบสถ์ใหญ่จุ ด
ธูปเทียนบูชาแล้ว ตั้งอธิษฐานว่า
ข้าพเจ้าแซ่ตั้นชื่อเหี้ยนจึงได้รับสั่งของพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ ให้ไปประเทศไซทีนมัสการพระพุทธเ

จ้าของอาราธนาพระไต ร ปิ ฎ ก
ธรรม บัดนี้มาถึงเจ่จ๊ายก๊กวัดกิมกวางยี่
เห็นพระเจดีย์เปรอะเปื้อนและพระสงฆ์
ในอารามก็ต้องโทษดังนี้ ข้าพเจ้าขอตั้งศรัทธากวาดพ
ระเจดีย์
ขอพระรัตนตรัย
อันศักดิ์สิทธิ์จงบันดาลให้ข้าพเจ้าเข้าใจรู้แจ้ง
ซึ่งพระสงฆ์ต้องโทษด้วยเหตุประการใด
พระถังซัมจั้งตั้งสัตย์อธิษฐานแล้ว
เห้งเจียก็ไปเปิดประตูพระเจดีย์เข้าไป พระถัง
ซัมจังก็ถือไม้กวาดตั้งแต่ชั้นหนึ่ง
แล้วขึ้นไปกวาดชั้นสองต่อ ๆ ขึ้นไป จนกระทั่ง
ชั้นที่เจ็ดเวลานั้นก็ได้ครึ่งคืน
พระถังซัมจั้งก็เมื่อยอ่อนกำลัง
เห้งเจียว่าอาจารย์เมื่อย
ก็ให้ข้าพเจ้ากวาดแทนให้พระถังซัมจั่งถามว่านี่ประมา
ณสูงกี่ชั้น
เห้งเจียตอบว่าสิบสามชั้ น พระถังซัม
จั่งว่าถ้าดังนั้นก็ต้องกวาดให้แล้วจึงจะสมความอธิฐาน

ก็อุตสาห์กวาดขึ้นไปไ ด้ ถึ ง
ชั้นสิบ ก็ให้เจ็บหลังกวาดต่อไปไม่ได้จึงเรียกเห้งเจีย

ให้ช่วยกวาดต่อไป เห้งเจียก็
จับไม้กวาดกำลังกวาดต่อขึ้นไปชั้นสิบเอ็ด ชั้นสิบสอง
ได้ยินเสียงชั้นสุดท้ายมีคน
พูดกัน เห้งเจียเห็นชอบกลเวลานี้ก็ดึกกว่ายามแล้ว
คนที่ไหนมาพูดกันอยู่บนนี้
ชะรอยจะเป็นปิศาจผีร้ายเป็นแน่
จำเราจะแอบขึ้นไปดูจึงจะรู้แน่ เอาไม้กวาดวาง
แล้วถกกางเกงขึ้นก็คอย ๆ ปีนขึ้นไปบนยอดพระเจดีย์

แลดูชั้นที่สิบสามแลเข้ า ไ ป

กลางพระเจดีย์ ก็เห็นปิศาจสองคนนั่งอยู่
มีถาดถ้วยชามของกินและสุราตั้งอยู่
คนทั้งสองต่างรินสุราส่งให้กันกิน
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็เอาไม้กวาดทิ้งเสีย ชักกระบอง
เหล็กออกจากหูกระโดดไปสกัดประตู
ร้องตวาดว่าอ้ายพวกผียักษ์ร้ายมึงดีแล้ว มึง
สามารถลักของวิเศษในพระเจดีย์ไปคือเหตุนี้เพราะมึ
งเอง
ปิศาจทั้งสองเห็นและ
ได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็ตกใจ
จะเก็บของเหล่านั้นออกหนี เห้งเจียก็เข้ายืนสกัด
กั้นไว้มิให้หนีไปได้ เห้งเจียว่าแม้เราจะตีให้ตายเดี๋ย

วนี้ก็จะไม่มีใครเป็นพ ย า น จึ ง
ถือตะบองเดินรุกเข้าไปใกล้
ปิศาจก็แอบติดผนังจะหนีก็ไม่มีทางจะไปได้ จึงออก
ปากร้องขอชีวิตว่า มิใช่เหตุของข้าพเจ้าทั้งสอง
ของวิเศษหายไปนั้นมีคนเอาไปมีเห้งเจียก็รวบจับคนทั้

งสองลงมาถึงชั้นที่สิบ บอกอาจารย์ว่าข้าพเจ้าจั บ
ข โ ม ย
ที่ลักของวิเศษในพระเจดีย์ได้
พระถังซัมจั้งเวลานั้นกำลังง่วงนอนก็ตกใจตื่นทั้งกลัว
ทั้งดีใจ จึงถามว่าจับได้ที่ไหน
เห้งเจียก็จูงปิศาจมาคุกเข่าลงตรงหน้าพระถังซัมจั้ง
บอกว่ามันกำลังนั่งกินสุรากันอยู่บนชั้นยอดที่สิบสาม
ข้าพเจ้าค่อยย่องเบา ๆ แอบ
ขึ้นไปจับได้ พระอาจารย์จงถามปากคำมัน
มันเป็นปิศาจที่ไหนลักของวิเศษนั้นไป
บัดนี้ของนั้นอยู่ที่ไหนฝ่ายปิศาจกลัวตัวสั่นพูดว่า
ขอท่านได้กรุณายกชีวิตให้ข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้า
จะเอาความจริงแจ้งให้ท่านทราบ
คือข้าพเจ้าทั้งสองนี้อยู่ที่เขาล้วนเจี้ยซัว ที่บึง
เพ็กบ่อทำ พระยานาคบ้วนเซียเล่งอ๋องให้ข้าพเจ้าทั้ง

สองมาลาดตะเวนที่เจดี ย์ นี้
คนนั้นชื่อโบนปอ ข้าพเจ้าชื่อเชียวปอ
โบนปอนั้นเป็นปลาขาว เชียวปอปลาดำ
เหตุด้วยบ้วนเซี้ยนายข้าพเจ้ามีบุตรสาวคนหนึ่ง
มีนามเรียกว่าบ้วนเซี้ยกงจู๊ นาง
กงจั๊นั้นรูปร่างสะสวย เล่งอ๋องหาได้บุตรเขยคนหนึ่งน
ามว่า
เก๊าเท้าฮู่เบ๊มีฤทธา
อานุภาพ เมื่อปีก่อนมากับเล่งอ๋องที่พระเจดีย์นี้
ทำฝนโลหิตตกลงพรมพระเจดีย์
เปื้อนเปรอะไปทั้งสิ้นแล้วก็ลักเอาพระธาตุนั้นไป
นางกงจู๊ไปบนสวรรค์ที่ตำหนัก
เล่งฮือเต้ย ลักเอายาเล่งกีเช้าไปปลูกที่บาดาลบึงขอ
งเธอ
ทุกคืนวันก็จะมีรัศมี
ตาง ๆ สว่างไสวออกมา เล่งอ๋องเธอได้ยินว่าคนชื่อ

เห้งเจียจะไปอาราธนา พ ร ะ ธ ร ร ม
ยังประเทศไซที มีฤทธิ์เชี่ยวชาญเหาะเหินเดินอากาศ

ได้เที่ยวหาแต่คนผิด เพราะ
ฉะนั้นเล่งอ้องจึงให้พวกข้าพเจ้ามาลาดตระเวนที่ตำบ
ลนี้
แม้ว่าปะเห้งเจียมาถึง นี่
จะได้ระวังเตรียมตัวไว้ก่อนเห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเ
ราะ
ด่าว่าอ้ายเดียรัจฉาน มั น คิ ด ดั ง นี้ ไ ม่ มี ธ
ร ร ม เ นี ย ม
ปิศาจทั้งสองพูดว่าเมื่อวานก่อนเล่งอ๋องเชิญม่ออ้องมา
กินเลี้ยง
คบคิดกับงู้ม้อ
อ๋องกระทำการล้วนแต่ไม่ชอบธรรมอยู่เสมอ ๆ
จะพรรณนาไม่หมดเรื่อง ในทันใด

นั้น โป๊ยก่ายกับสามเณรสองสามองค์หิ้วโคมไฟเดินขึ้น
มา
โป๊ยก่ายเรียกว่า
อาจารย์กวาดแล้วทำไมไม่ลงไปนอน
ท่านพูดอะไรกัน เห้งเจียว่าน้องมาดีแล้ว
ของวิเศษในพระเจดีย์หายไปนั้น
คืออ้ายบ้วนเชี้ยเล่งอ้องเอาไป บัดนี้ให้ปิศาจทั้ง
สองนี้มาเที่ยวลาดตระเวนคอยระวังพวกเรา
พี่พึ่งจับมันได้เดี๋ยวนี้เอง โป๊ยก่าย
พูดว่าอ้ายปิศาจอย่างนี้ไว้มันทำไมอีกเล่า
ว่าแล้วชักคราดออกจะตี เห้งเจียห้าม
ว่าน้องยังไม่รู้เรื่องตลอด จับตัวมันไปกราบทูลต่อพระ
เจ้าแผ่นดิน
และไว้ให้มัน
นำไปค้นหาของวิเศษ โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจียชี้แจงดัง
นั้น
ก็เอาคราดเข้าเก็บไว้เ สี ย
แล้วจูงปิศาจนั้นลงมา สามเณรสองสามองค์ก็ดีใจ
หิ้วโคมไฟนำหน้าพระถังซัม
จังลงมา สามเณรองค์หนึ่งก็วิ่งเข้าไปบอกแก่พระสงฆ์
เหล่านั้นว่า
ดีแล้วพวกเรา
จะได้พ้นฟ้าเขียวแล้วคนที่ลักของวิเศษในพระเจดีย์ไป
นั้นคือปิศาจ
บัดนี้ท่าน
เห้งเจียจับมาได้แล้วเห้งเจียก็ให้เอาเชือกเหล็กมาร้

อยกระดูกสันหลัง ใส่กุญแจไว้กับเสา สั่งให้
พระนั่งยามคอยระวังไว้ข้าพเจ้าจะไปนอน
พรุ่งนี้เช้าจะได้ชำระ พระสงฆ์ทั้งหลาย
ก็เอาใจใสพากันระวังอยู่มิได้ไว้ใจ
อาจารย์กับศิษย์ก็ไปนอน ครั้นรุ่งแสงพระอาทิตย์
อุทัยแล้ว พระถังซัมจั้งพูดว่าเห้งเจียไปเฝ้าพระเจ้าแ
ผ่นดินด้วยกัน

จะได้ขอเปลี่ยน
หนังสือเดินทาง พระถังซัมจั้งครองจีวรเสร็จแล้ว
เห้งเจียก็ถือหนังสือเดินตามไป
โป๊ยก่ายถามว่าทำไมจึงไม่เอาอ้ายสองคนนั้นไปด้วยเ
ล่า
เห้งเจียพูดว่าเราทูลใ ห้
ทราบก่อนแล้วก็คงรับสั่งให้มาเอาตัวไปเองครั้นพระถั

งซัมจั้งเดินมาถึงประ ตู เ มื อ ง ชั้ น ใ น ก็ ย่
อ ตั ว ป ร า ศ รั ย ด้ ว ย ขุนนางขันทีว่า
ขอท่านได้โปรดกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า
อาตมภาพมาจากเมืองไต้ถัง มีรับสั่ง
ให้ไปไซทีอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
บัดนี้มาถึงเมืองนี้จะขอเข้าเฝ้า และจะขอ
เปลี่ยนหนังสือเดินทาง พวกขุนนางได้ฟังดังนั้นก็นำคว

ามเข้าไปกราบทูลพระเ จ้ า
แผ่นดินมีรับสั่งให้พาตัวเข้าไปเฝ้า
พวกขุนนางเห็นรูปร่างเห้งเจียก็พากันครั่น
คร้ามหวาดหวั่นแทบทุกคน พระถังซัมจั้งทำความเคาร

พแล้วก็ให้เห้งเจียยืน แ อ บ
อยู่ข้างหนึ่ง มิได้แสดงความหวั่นหวาดพระถังซัมจั้งทูล

แล้วจึงรับสั่งให้ขึ้นม า ที่
ปราสาทกิมล่วนเต้ย พระถังซัมจั้งจึงเอาหนังสือประค

องถวายขึ้นไป แล้วจึงถอย
หลังมานั่งที่อันสมควร พระเจ้าแผ่นดินทรงคลี่หนังสืออ

อกทอดพระเนตรตลอดแล้ ว
ก็ทรงมีความยินดี จึงตรัสว่าเจ้าเมืองไต้ถังช่างเลือก

พระสงฆ์อันประเสริฐมิ ไ ด้ คิ ด

ว่าทางใกล้ไกลและกันดารลำบากอุตสาหะมาดังนี้
พระสงฆ์ของข้าพเจ้ามีแต่ตั้งใจ
คอยจะขโมยทรยศแก่ข้าพเจ้าพระถังซัมจั่งถวายพระพ

รถามว่าพระสงฆ์ของพร ะ อ ง ค์ ท ำ ป ร ะ ก
า ร ใ ด จึ ง ต รั ส ว่ า
อกตัญญูทรยศต่อเจ้า พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่าเมืองข้

าพเจ้าเป็นเมืองใหญ่ก ว่ า เมือง
ที่อยู่ใกล้ชิด ทุกปีทั้งสี่ทิศเคยเอาเครื่องบรรณาการมา

ถวายมิได้ขาด เพราะใน
เมืองมีวัดกิมกวางยี่มีพระเจดีย์วิเศษมีรัศมีสองสว่างไ

สวทุกวันทุกคืน เป็นสง่า
งามหาที่เปรียบมิได้ เหตุพระสงฆ์ในวัดลักเอาของวิเ

ศษนั้นไปเสียทุก ๆ เมืองขึ้นก็
มิได้นำเครื่องราชบรรณาการมาถวายเหมือนเช่นเคย

ข้าพเจ้ามีความแค้นพร ะ ส ง ฆ์
เหล่านี้เป็นที่สุดพระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น
จึงถวายพระพรว่า ที่พระองค์ทรงเข้าพระทัยดังนั้น
เห็นจะไม่ตรงกับความเป็นจริง
ด้วยเวลาวานนี้อาตมภาพเดินเข้ามาในประตูเมือง
ก็เห็นพระสงฆ์ต้องจำโซ่ตรวน
ถามเธอบอกว่าอยู่วัดกิมกวางยี่ ต้องโทษโดยไม่มี
ความผิด ครั้นอาตมภาพไปขออาศัยพักแล้วขึ้นไปกวาด

พระเจดีย์ก็จับได้ปิศา จ ที่
ลักของวิเศษไปนั้นทั้งสองคน
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มิได้ทรงถามว่า
ขโมยนั้นอยู่ที่ไหน พระถังซัมจั่งจึงหูลขึ้นว่า
บัดนี้สานุศิษย์ของอาตมภาพ ยังใส่

นั้นและใที่รัดถิมกวางนี่ จึงพระเจ้าแม่นดินมีรับสั่งให้ห

ารไปคุมตัวปีตาจรั้งส อ ง พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง
ถ ว า ย พ ร ะ พ ร ว่ า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ ถึงมีทหารไปก็จริง
แต่ขอให้ศิษย์ของอาตมภาพไปด้วยจึงจะดี
จึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า สานุศิษย์
นั้นอยู่ไหน พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่าอยู่ข้างนั้น
พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร
เห็นรูปเห้งเจียชอบกลก็ตกพระทัยตรัสว่า
ท่านอาจารย์มีลักษณะงดงามสานุศิษย์
ทำไมรูปร่างจึงเป็นดังนี้เล่า เห้งเจียได้ยินดังนั้น
จึงทูลขึ้นว่า แม้พระองค์จะประสงค์
แต่รูปร่างลักษณะอันงดงามดังนั้นหาชอบไม่
คำโบราณท่านย่อมว่า คนอย่าเลือก
สวยงาม น้ำทะเลจะเอาอะไรตวงไม่ได้
แม้ว่ารักสวยงามทำไมจึงจะจับปิศาจร้าย
ได้เล่าพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห้งเจียทูลดังนั้น
ก็ได้พระสติหายความหวาดหวั่น
สะดุ้งกลัว ทรงมีความยินดีแล้วตรัสว่าท่านพูดเห็นจริง

ข้าพเจ้าจะเลือกเอาค น มี
วิชาการ ถ้ากระนั้นก็ขอให้ได้ของวิเศษเถิด
จึงรับสั่งให้ขุนนางกับทหารรักษาองค์
ไปกับเห้งเจียยังวัดกิมกวางยี่
เอาตัวปิศาจทั้งสองนันมา พวกขุนนางก็จัดการตาม
รับสั่ง จึงให้คนหามเกี้ยวแปดคน
เห้งเจียก็ขึ้นนั่งในเกี๊ยว คนทั้งแปดก็หามไป พวก
ทหารก็ตามแห่ล้อมไป มีคนนำหน้าห้ามผู้คนและไล่มิให้

กีดขวางสี่คน มาบัดเดี๋ยว
ใจก็ถึงวัดกิมกวางยี่ โป๊ยก่ายซัวเจ๋งได้ยินคิดว่าขุนนา

งเจ้านายมาวัดจะจัดแ จ ง อ อ ก

มารับ แลไปเห็นเห้งเจียนั่งอยู่ในเกี้ยว
โป๊ยก่ายหัวเราะพูดว่าพี่ได้สุขกายแล้ว เห้งเจีย
ลงจากเกี้ยวถามวาเราได้สุขกายอย่างไร
โป๊ยก่ายว่าพี่ได้นั่งเกี๊ยวแปดคนหามและ
มีสัปทนกั้นให้ด้วย และมีทหารแห่ห้อมล้อมหน้าหลัง
ก็เป็นที่ขุนนางใหญ่ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดว่าเป็นสุขกายเห้งเจียพูดว่าจงรีบ

ช่วยกันแก้ปิศาจนั้นจง โ ด ย เ ร็ ว
นำพาเข้าไปถวายพระเจ้า
แผ่นดินท่านจะได้พิจารณา โป๊ยก่ายก็แก้คนหนึ่ง
ซัวเจ็งก็แก้คนหนึ่ง เห้งเจียขึ้น
เกี๊ยวพากลับเข้าพระราชวังใน
โป๊ยก่ายซัวเจ็งก็จูงปิศาจคนละคนตามเห้งเจียไป
บัดเดี๋ยวก็ถึงพระราชวังตรงเข้าไปที่หน้าพระลาน
พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จมาพร้อม
ด้วยพระถังซัมจั๋งและขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย
พิจารณาดูปิศาจทั้งสองคน
คนหนึ่งแก้มขาวเกล็ดดำปากแหลมฟันคม
คนหนึ่งหนังเลี่ยนท้องโตปากกว้าง
หนวดยาว แม้มีเท้าก็จริงแต่หากอาศัยแปลงตัวได้
พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร
แล้วจึงตรัสถามว่า มึงเป็นผู้ร้ายอยู่ที่ไหน
มาลักเอาของวิเศษไปเมื่อไร พวก
เจ้ามีมากน้อยเท่าใด ชื่อเสียงอย่างไร
จงให้การไปแต่ตามจริง ปิศาจทั้งสองได้
ฟังรับสังถาม ก็คุกเข่าลงคำนับทูลว่า เมื่อสามปีก่อน
เดือนเก้าขึ้นค่ำหนึ่งบ้วน
เซี้ยเล่งอ้องพระยานาค มีพวกพ้องบริวารมากอยู่ที่เข

าล้วนเจี๊ยซัวในบึงเพ็ ก บ่ อ ท้ ำ
ในเขตแขวงเมืองนี้ จากนี้ไปประมาณร้อยโยชน์
บ้วนเซี้ยเล่งอ้องมีบุตรสาวคนหนึ่ง
รูปร่างงดงาม ยกให้เก้าเท้าเป็นภรรยา

เก้าเท้าคนนี้มีฤทธิ์เดช รู้ว่าที่พระเจดีย์มี
ของวิเศษ จึงพร้อมกันมาที่พระเจดีย์
ทำอำนาจแผลงฤทธิ์ให้ฝนตกเป็นน้ำโลหิต
แล้วก็ลักเอาพระธาตุไปไว้ในบาดาล
บัดนี้ยังอยู่มีรัศมีสว่างไสวหาที่เปรียบมิได้
อันนางบุตรีสาวของบ้วนเชี้ยเล่งอ้องนั้นขึ้นไปลักเอาห

ญ้าเล่งกี่วิเศษ ของแม่นาง
- ไซอิ๋ว ๕๕๘
อ๋องโป๊เนี่ยเนี้ยบนสวรรค์ลงไปไว้ในบาดาล
ข้าพเจ้าทั้งสองไม่ใช่ผู้ร้าย เมื่อคืนนี้
ข้าพเจ้าถูกจับก็ต้องบอกตามจริงดังนี้
ขอพระองค์ได้โปรด พระเจ้าแผ่นดินทรง
ถามว่า ทำไมชื่อของตัวไม่บอกมาเล่า
ปิศาจจึงทูลว่า ข้าพเจ้าชื่อโบนบ่อท้ำ คนโน้น
ชื่อเชียวบ่อท้ำพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น
จึงรับสั่งให้ขุนนางพาตัวปิศาจทั้งสองไปจำไว้แล้ว
ก็โปรดปล่อยพระสงฆ์วัดกิมกวางยี่ให้พ้นโทษไปทุก ๆ
องค์ และรับสั่งให้ขุนนาง
จัดเครื่องโต๊ะมาถวายพระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์ทั้งสาม

ยังที่ตำหนักกีเลนเป็น ที่
ขอบคุณที่จับผู้ร้ายได้ พวกขุนนางก็จัดเครื่องโต๊ะทั้งขอ

งคาวและแจ ตั้งเป็นลำดับตามรับสั่งแล้วครั้
นเสร็จการเลี้ยง พระเจ้าแผ่นดินจึงนิมนต์พ
ระถังซัมจั้งกับศิษย์
ทั้งสามขึ้นยังตำหนักกีเลนประทับแล้ว
จึงทรงถามพระถังซัมจั่งว่าชื่อไรแซ่ใด
พระถังซัมจั้งทูลว่า อาตมภาพเมื่อยังเป็นฆราวาส
แซ่ตั้นชื่อเหี้ยนจึง พระเจ้าแผ่นดินพระราชทานเป็นแซ่
ถัง
พระเจ้าแผ่นดินทรงถามสานุศิษย์ทั้งสา
ม พระถังซัมจั่งทูลนามและแซ่ทุก ๆ คน

ครั้งพระองค์ได้ทรงทราบแล้ว
จึงรับสั่งให้มโหรีมารำร้อง
เลี้ยงโต๊ะคราวนี้ตั้งแต่เวลาสามโมงเช้าจนเวลาห้าโ

มงจึงเลิก พระเจ้าแผ่นดินจึงนิมน ต์ พ ร ะ ถั ง
ซั ม จั้ ง เ ข้ า ไ ปในตำหนักเกี๊ยมเจียงข้า งใ
นฉั นน้ ำร้ อน น้ำ ชา ครั้นอาจารย์กับศิษย์เข้
าไป นั่งพ ร้อม แล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงยกถ้วยน้ำช
ามาถ วายพ ระถัง ซัมจั้ง แ
ล้วตรัสว่า ข้าพเจ้าขอท่านผู้ใดได้ยก พลทหา
รไ ป ป ร า บ จับซึ่งปิศาจร้ายนั้น
พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่า
ต้องให้เห้งเจียไปจึงจะไ ด้
เห้งเจียก็คำนับรับว่าจะไ
ปพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งถา มว่า
ท่านจะเอาพลทหารไปมากน้อยสักเท่าใดโป๊ยก่า
ยได้ฟั งอดไม่ได้จึงพูดขึ้นว่า
จะต้องเอาพลหารไปทำไม เวลากินก็อิ่มหนำแล้ว
ข้าพเจ้าจะไปช่วยพี่เห้งเจียอีก คนหนึ่ง
พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า ท่านทั้งสองไม่เอาพลทหา
รไป
เครื่องมือจะพอใจอย่า ง ไ ร
โป๊ยก่ายหัวเราะแล้วทูลว่ าข้าพเจ้าพี่น้องมีอาวุธติ
ด ตัวสำหรับมือทุกคน
ไม่ต้องการอะไร พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น
จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานนำสุรามาสองแก้วใหญ่
จะได้ส่งท่านทั้งสองไปเห้งเจียจึงให้เอาปิศาจมาเพื่อ

ให้มันนำทางไป แล้วเห้งเจียก็ร่ายคาถ า
พาปิศาจเหาะขึ้นบนอากาศพร้อมด้วยโป๊ยก่าย
หมายทิศตะวันออกเฉียงใต้ เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินแ

ละขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อ ย เ ห็ น เ ห้ ง เ จี ย โ
ป๊ ย ก่ า ย เ ห า ะ เ ห็ น เ ดินอากาศได้

ก็ทราบว่าศิษย์และอาจาร ย์เ ป็น พร ะส งฆ์
อันวิเศษจริง ต่างก็ยกมือเคารพทุก ๆ
คนพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ปุถุชน
มีแ ต่นัยน์ตาเนื้อไม่มีจักษุแก้วไม่รู้จักหมายว่าส
า นุ ศิษย์ ใ ห ญ่ ของท่าน
มีฝีมือเสมอจับปิศาจเท่า นั้ น
หารู้ว่าท่านเป็นผู้วิเศษเหาะเหินเดินอากาศได้ ไม่
จึงเคารพยกย่องว่าพระถังซัมจั๋งเป็นพระสงฆ์อัน
ประ เ สริฐ ขุนนางและราษฎรทั้งเมืองก็พ
ากันรี่ นเ ริ ง
ทุ ก ทั่ ว ห น้าฝ่ายเห้งเจียโป๊ยก่ายพาปิศ าจนั้
นเ หา ะม าถึ งเ ขา ล้ว นเจี๊ยซัวบึงเพ็กบ่อท้ำก็ห
ยุด
เห้งเจียชักไม้ตะบองออกเสกเป่าก็กลายเป็นดาบเล่ม

หนึ่ง แล้วเอาปิศาจทั้งสอง
เชือดปากจมูกผลักลงในบึง แล้วร้องสั่งว่า
มึงทั้งสองจงรีบไปโดยเร็วบอกแก่นาย
มึงอ้ายบ้วนเซี้ยเล่งอ๋อง ว่าเราคือซีเทียนไต้เซีย
ซึงเห้งเจียมารอคอยอยู่ยังปากบึง
ให้เล่งอ๋องเอาของวิเศษที่พระเจดีย์
วัดกิมกวางยี่มาส่งให้ทันเดี๋ยวนี้ ก็จะยก
โทษานุโทษให้แก่คณาญาติทั้งปวงปิศาจทั้งสองได้รอดชี

วิตแล้ว แต่หลังยังติดเหล็ก
ร้อยอยู่ก็พากันดำน้ำลงไป ครั้นถึงวังเล่งอ้องปิศาจทั้ง

สอง ก็ตรงเข้าไปบอกไต้อ๋อ ง
ว่าเหตุภัยใหญ่มาถึงแล้วเวลานั้นเล่งอ๋องกำลังเสพสุร

าอยู่กับบูตรเก้าเท้าฮู่ เ บ๋ ไ ด้ ฟั ง ส อ ง ปี ศ
า จ ม า บ อ ก
ดังนั้น จึงถามว่าเหตุภัยอะไรที่ไหนปิศาจทั้งสองบอกว่
า

เมื่อคืนวานนี้ข้าพเจ้ า ทั้ ง
สองไปลาดตระเวน พบพระถังซัมจั้งกับเห้งเจียขึ้นมา

กวาดพระเจดีย์จับข้าพ เ จ้ า ไ ด้
แล้วเอาเหล็กร้อยผูกข้าพเจ้าไว้ทั้งสอง
พรรุ่งเข้าก็นำเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน แล้ว
โป๊ยก่ายกับเห้งเจียพาข้าพเจ้ามาถึงปากบึง
เอามีดดาบเชือดปากเชือดเหนียง แล้ว
ผลักข้าพเจ้าลงน้ำสั่งให้มาบอกไต้อ๋องว่า
เธอรอคอยอยู่ที่ปากบึง จะทวงเอาของ
วิเศษที่ยอดพระเจดีย์ ให้ไต้อ๋องรีบนำไปให้โดยเร็ว
จึงจะยกโทษให้เล่งอ๋องได้ยินออกชื่อซีเทียนไต้เซีย
ก็ตกตะลึงใจหายกายสั่นระรัว จึงพูดแก่
บุตรเขยว่า ถ้าผู้อื่นมาทวงค่อยยังชั่ว
นี่ตัวเห้งเจียมาเองเห็นจะลำบาก บุตรเขย
หัวเราะแล้วพูดว่า บิดาจงวางใจเถิด
ข้าพเจ้าตั้งแต่เล็กมาเคยฝึกหัดฝีมือมวยชำนิ
ชำนาญ เคยประจญแก่คนเก่งชนะมาหลายคราวแล้ว
จะกลัวมันทำไมให้มันดูถูกได้
รอข้าพเจ้าจะไปรบแก่มันดูสักพักหนึ่ง
มันก็จะมุดหัวมาขึ้นแก่เรา เก๊าเท้าฮู่เบ๊พูด
ดังนั้นแล้ว ก็เอาเกราะมาสวมใส่ แต่งตัวเสร็จแล้ว
มือถืออาวุธเรียกว่า ง้วยโต
รูปดังเดือนครึ่งซีกแต่มีคม
ออกจากวังเล่งอ๋องแทรกน้ำขึ้นมาแล้ว
ก็ร้องเรียกด้วย
เสียงอันดังสองสามคำว่า อ้ายคนไหนชื่อซีเทียนไต้เซี

ยอยู่ที่ไหน จงรีบเอาชีวิตมา
มอบให้เราโดยเร็วเห้งเจียยกกระบองขยับแล้วพูดว่า

ท่านซึงเห้งเจียอยู่นี่ เก๊าเท้าปิศาจพูดว่า เรา
ได้ยินว่าตัวเจ้าไปเป็นธุระรักษาการไปอาราธนาพระ

ไตรปิฎกธรรม ก็อันของวิเศษ
นั้นเป็นของในเมืองเจ๊จ๊ายเราเอามาก็ไม่เกี่ยวข้องอ

ะไรถึงเจ้า เจ้าจับเอาคนของเรา
ไปเชือดปากตัดเหนียง ยังไม่หนำใจองอาจมาท้าทาย

ทวงถามถึงของวิเศษอี ก เ ล่ า
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงด่าว่า
อ้ายชาติเดียรัจฉานหัวขโมย มึงชางไม่รู้จักการอันที่จ

ริง
เจ้าเมืองเจ๊จ๊ายก๊กนั้นไม่มีบุญคุณอะไรแก่เราก็จริงอยู่

แต่มึงไปลักเอาของวิเ ศ ษ บ น
ยอดพระเจดีย์ของเธอมา ทำให้ความร้ายนั้นตกอยู่กับ

พระสงฆ์ในวัดกิมกวาง ยี่ ได้
ต้องโทษทรมานทุกข์ทุกรูป ดังนี้พระสงฆ์ทั้งหลายนั้นย่อ

มเกี่ยวข้องอยู่ในการ
ศาสนาเกี่ยวกับเรา ทำไมเราจะไม่ต้องเป็นธุระเจ็บ

ร้อนเล่า เพราะฉะนั้นจำเป็น
ให้ต้องออกกำลังช่วยชำระให้ได้ความเท็จจริงเก๊าเท้

าปิศาจพูดว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นก็จะต้อง สู้ กั น
โบราณท่านย่อมว่า ฝีมือไม่
ชำนาญก็วิตกในเวลาเดียว จะทำเจ้าให้ถึงแก่ชีวิต
กลัวจะผิดว่าเจ้าจะไปอาราธนา
พระธรรม เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็โกรธด่าว่าอ้ายขโมยมึงจะมีฤทธิ์เดชสักเพียงใด
จึงมาโอ้อวดอหังการอย่างนี้
พูดแล้วก็ยกอาวุธเข้าประหารฟาดเหวี่ยงกันไปมาที่
ข้างเขา ล้วนเจี้ยซัวเสียงอึกทึกหวั่นไหว

รบอันได้ประมาณสักสามสิบเพลงยังไม่
แพ้ไม่ชนะกัน โป๊ยก่ายเห็นปิศาจกำลังรบชุลมุนอยู่กับเ

ห้งเจีย ก็ย่องเข้าไปยก
คราดเหล็กจะสับปิศาจ ๆ ก็เอาง้วยโตค้ำคราดของโ

ป๊ยก่ายไว้ โดยเหตุที่ปิศาจมี
ตารอบตัวอาจเห็นได้ เพราะมีศีรษะถึงเก้าศีรษะ
ปิศาจเก้าเท้ามัวรับหน้ารับหลัง
อยู่ดังนี้เจ็ดแปดครั้ง เห้งเจียโป๊ยก่ายก็ระดมรุกรบเข้

ามา ปิศาจต้านทานไม่ไหวก็
ขยับตัวเหาะหนีขึ้นบนอากาศ แปลงเป็นรูปเดิม
คือหนอนเก้าศีรษะตัวหนึ่ง
รูปร่างน่าเกลียด โป๊ยก่ายเห็นจึงพูดแก่เห้งเจียว่า
สัตว์อะไรอย่างนี้เกิดมาไม่เคย
เห็น หรือจะเป็นเลือดเนื้ออย่างไรมาแต่ต้นเดิมเห้งเ

จียพูดว่าสัตว์อย่างนี้ ก็ ไ ม่ เ ค ย เ ห็ น
เราช่วยกันตีมันเสียให้ตาย จึง จะ ได้
เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศเอาตะบองเข้าตีศีรษะสัต

ว์นั้น ๆ ก็ตลบปีกโผลงยอด
เขาพันอยู่ โผล่ศีรษะออกมาอีกศีรษะหนึ่ง
อ้าปากดุจบ่อโลหิตยื่นมาคาบเอาโป๊ย
ก่ายแล้วลากลงไปในบึงดำลงไปในบาดาล
แล้วกลับแปลงกายเป็นอย่างเดิม เอา
โป๊ยก่ายโยนลงกับพื้น แล้วร้องว่าพวกเล็ก ๆ
จงเอาอ้ายคนนี้ไปขังไว้แล้วจงคอย
ระวังให้จงดี พวกเหล่านั้นก็มาจับฉุดลากโป๊ยก่ายไปขั

งข้างหลังระเบียง ฝ่ายบ้วน
เซี้ยเล่งอ๋อง เห็นดังนั้นก็ดีใจ
พูดว่าลูกมีความชอบมาก ทำอย่างไรจึงจับมาได้

เล่งอ้องจึงให้ยกสุราและของกินมาเลี้ยงเป็นที่รื่นเริง

ฝ่ายเห้งเจียเห็นปิศา จ จั บ เ อ า โ ป๊ ย ก่
า ย ไ ป ไ ด้ ก็เป็นทุกข์พูดว่า ปิศาจมันมีฤทธิ์
ร้ายแรงมากดังนี้ เราจะกลับไปบอกให้อาจารย์ทราบ

ก็เห็นว่าเจ้าแผ่นดินจ ะ ดู ถู ก
เราได้ ครั้นจะท้าชวนรบก็วิตกว่า
เราคนเดียวทั้งในน้ำก็ไม่สู้ถนัด จำเราจะแปลงกาย
ลงไปดูก่อนคิดดังนั้นแล้ว ก็ร่ายคาถาแปลงกายเป็นรูป

ปูน้อยจมน้ำลงไป ลงไป
ถึงหน้าหอที่เคยลงไปลักกิมเจงของรู้ม่ออ๋องนั้น
เห้งเจียก็คลานตรงมาที่เล่งอ๋อง
กำลังพร้อมวงศ์ญาตรื่นเรงเลี้ยงสุรากัน
เห้งเจียเห็นแล้ว ไม่อาจคลานเข้าไป ก็
คลานเลยเข้าไปหลังระเบียงข้างทิศตะวันออก
มีกุ้งปูสี่ห้าตัวกำลังสัพยอกกัน
เห้งเจียจึงแอบฟังครู่หนึ่ง แล้วจึงถามพวกเหล่านั้นว่า

ท่านสู่เบ๊จับอ้ายปากย า ว ม า
ได้นั้น เห็นจะตายแล้วหรือ พวกนั้นบอกว่ายังไม่ตาย
ยังผูกอยู่ที่ระเบียงข้างทิศ
ตะวันตกนั้นมิใช่หรือเห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ค่อย ๆ
คลานข้ามไปยังระเบียงทิศตะวันตกแลไปก็เห็น
โป๊ยก่ายต้องมัดอยู่กับเสาร้องไห้คร่ำครวญอยู่
เห้งเจียเหลียวซ้ายแลขวาก็คลาน
เข้าใกล้ร้องเรียกว่าโป๊ยก่าย
แล้วเอาก้ามหนีบเชื่อกร้องว่าหนีเถิด โป๊ยก่ายมือ
หลุดออกแล้วบอกว่าเครื่องมือของข้าพเจ้ายังไม่ได้
อ้ายปิศาจมันเอาไปเก็บไว้บน
ตำหนักแล้ว เห้งเจียว่าเจ้าออกไปคอยอยู่ที่หน้าหอก่อ

น พี่จะไปค้นคราดได้แล้ ว

จึงจะกลับออกไป โป๊ยก่ายก็ค่อย ๆ ออกไป
เห้งเจียก็ค่อย ๆ คลานขึ้นบนตำหนัก
แลไปก็เห็นพิงอยู่ริมฝา เห้งเจียก็ร่ายคาถากำบังกาย

แอบเข้าไปฉวยคราดได้ แ ล้ ว
ก็ออกมายังที่หน้าหอ เอาคราดส่งให้โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายได้คราดแล้วก็พูดว่าพี่ไป
คอยข้าพเจ้าอยู่ที่ปากบึงก่อน
ข้าพเจ้าจะตีขนาบเข้าไป ถ้ามีชัยชนะก็จะจับพวก
บริวารมันทิ้งสิ้นแม้ว่าทานกำลังมันไม่ไหว
ก็จะถอยกลับออกไปพี่คอยข้าพเจ้าอยู่
ที่ปากบึง เห้งเจียก็แทรกน้ำกลับขึ้นมาก่อนฝ่ายโป๊ยก่า

ยสองมือจับคราดหันกลั บ เ ข้ า ไ ป
ปากก็ร้องด้วยเสียงอันดังเอาคราด
ฟันซ้ายฟันขวาไล่บุกรุกเข้าไป
พวกบริวารใหญ่น้อยเหล่านั้นเห็นดังนั้นก็ตกใจพา
กันวิ่งหนีขึ้นบนตำหนัก ร้องว่าไม่ได้การแล้วอ้ายปากย

าวมันดึงเชือกขาดเดี๋ ย ว นี้
กลับตีขนาบบุกเข้ามาในนี้แล้ว
เวลานั้นเล่งอ้องกับบุตรเขยและพวกบริวารทั้งหลาย
ไม่ทันรู้ตัว ก็วิ่งหนีซ่อนเร้นเอาตัวรอด
โป๊ยก่ายก็ไล่รุกขึ้นมาบนตำหนัก เอา
คราดไล่สับซ้ายสับขวา ไม่ว่าประตูหน้าต่างสิ่งของอะ

ไรสับแตกกระจายหักพั ง ไ ป
ทั้งสิ้น ฝ่ายเก๊าเท้าปิศาจก็พาเมียไปซ่อนตัวอยู่ข้างหลั

งนั้นแล้วฉวยง้าวง้วย โ ต อ อ ก
มาร้องตวาดว่า อ้ายชาติหมูป่ามึงทะลึ่งเข้ามาจะค้นห

าอะไร ทำให้ในบ้านเราตก
เนื้อตกใจดังนี้ โป๊ยก่ายด่าว่าอ้ายสัตว์ขโมยมึงทำไมจึ

งเอากูมามัดทำไม อันการ
ธุระของกูมีเพราะมึงเชิญกูมาตีบ้านมึง
มึงจงรีบเอาของวิเศษส่งมาให้เรา ๆ จะได้
นำไปถวายเจ้าแผ่นดินเมืองเจ๊จ๊ายก๊ก
มิฉะนั้นชีวิตพวกมึงก็จะไม่พ้นฝีมือกู เก้า
เท้าปิศาจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ
กัดฟันตรงเข้ามาเอาง้าวฟันโป๊ยก่ายฝ่ายเล่งอ๋องกับพ

วกบริวารและวงศ์ญาติ ก็ พ า กั น ถื อ อ า
วุ ธ เ ข้ า ช่ ว ย ร ะ ด ม ตี โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายเห็นจะเสียการ ก็เอาคราดสับร่นไปที่หนึ่งแล้

วก็ถอยหนี เล่งอ๋องพาพวก
รุกไล่มาบัดเดี๋ยวก็ขึ้นหลังน้ำ
โป๊ยก่ายวิ่งหนีขึ้นบกเล่งอ้องก็ไล่รุกมา ฝ่ายเห้งเจีย
ยืนคอยอยู่ข้างตลิ่งแลไปในน้ำเห็นไล่โป๊ยก่ายมา
เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศเอา
กระบองเหล็กพุ่งลงไปถูกศีรษะเล่งอ๋องแตกกระจายโ

ลหิตไหลแดงไปทั้งบึง เล่ง
อ๋องก็ตายศพลอยอยู่ในน้ำ พวกลูกหลานเล่งอ๋องเห็นดั

งนั้นก็ตกใจ กลับหนีเอา
ตัวรอด เก้าเท้าก็เก็บเอาศพเล่งอ๋องกลับลงไปในบา

ดาล เห้งเจียโป๊ยก่ายก็มิไ ด้
ไล่ตามไป นั่งพักอยู่ปากบึงกำลังตรึกตรอง
ได้ยินเสียงลมพัดหวิวๆ มาเมฆหมอก
กลับมาข้างทิศตะวันออกข้ามมาข้างทิศอาคเนย์
เห้งเจียพิเคราะห์ดูโดยละเอียด
ก็เห็นยี่หนึ่งจีนกุนพาพวกเทพารักษ์ทั้งหกอยู่ที่เขาป๋วยซั

วไปเที่ยวเล่น ท่านทั้งหก

นั้นขึ่นกที่ตัวก็มีเครื่องอาวุธทุก ๆ คน
ล้วนแต่ธนูหน้าไม้สินศรทุก ๆ คน เห้งเจีย
พูดกับโป๊ยก่ายว่านั่นคือจีนกุนพี่น้องทั้งเจ็ดมาถึงนี่ดีแล้ว

จำเราจะเชิญเธอให้ช่ ว ย
เราจึงจะชอบ ด้วยครั้งนี้เป็นการลำบาก
แต่พี่กระดากแก่จีนกุน เพราะเมื่อครั้ง
ก่อนเธอเคยกำจัดเราครั้งหนึ่งแล้ว
โป๊ยก่ายลงไปเชิญเธอให้หยุด แม้เธอหยุดแล้ว
พี่จึงจะไปหาโป๊ยก่ายก็เหาะขึ้นบนยอดเขาร้องเรียกว่

า ท่านจีนกุนหยุดสักหน่อ ย เ ถิ ด
ซีเทียนไต้เซียอยากจะพบท่าน จีนกุนได้ยินดังนั้นก็หยุด

พร้อมกัน โป๊ยก่ายก็มาคำนับจีนกุ น ถ า ม ว่
า ซี เ ที ย น ไ ต้ เ ซี ยอยู่ที่ไหน
โป๊ยก่ายบอกว่าอยู่ข้างชา ยเ ขา จีนกุน
จึงเรียกน้องทั้งหกพากันเดินลงไปข้างชายเขา
ก็มาพบกับเห้งเจีย จีนกุนจึงมาจับ
มือเห้งเจียพูดว่า ท่านตั้งแต่พ้นจากภัยเข้ารักษาธรรม

ตามทางสัมมาปฏิบัติต่ อ
ไปจะได้ขึ้นนั่งแท่นบัวรับซึ่งพระบรมสุข
ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วยท่านเป็นอันมาก
เห้งเจียย่อตัวพูดว่า ก็ยังไม่กำหนดได้ยังไม่รู้ว่าเมื่อใ

ดจะสำเร็จ บัดนี้ข้ามมาถึงเมือง
เจ๊จ๊ายก๊ก ของวิเศษในพระเจดีย์หายไป
ก็ได้ทราบว่าอ้ายปิศาจนี้ลักเอามา แต่
ความร้ายตกอยู่แก่สงฆ์ในวัดกิมกวางยี่
ต้องโทษทรมานทุกข์ ข้าพเจ้าจึงได้มา
ทวงเอาของวิเศษก็พอมาพบท่านมาทางนี้
ข้าพเจ้าปรารถนามาให้ท่านหยุดช่วย
ข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ง ไม่ทราบว่าท่านจะมีความกรุณาห

รือไม่ จีนกุนหัวเราะแล้วพูดว่ า
ข้าพเจ้าเวลานี้ก็ว่างธุระพาพวกพี่น้องไปเที่ยวไล่โคถึ

กในป่าพงกลับมา ท่านไต้เซีย
ปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าช่วย ข้าพเจ้าที่ไหนจะขัดท่าน

ได้เล่า แต่ยังไม่ทราบว่า
ปิศาจตำบลนี้มีปิศาจอะไร พี่น้องทั้งหกพูดว่าพี่เห็นจะลื

มแล้วหรือ ที่นี่เขาล้วน
เจี๊ยชัวบึงเพ็งปอท้ำใต้นั้นมีบ้านเซี้ยเล่งอ้องทำวังอยู่
จีนกุนพูดว่าบ้วนเซี้ยเล่งอ๋อง
นั้นเห็นจะไม่กล้าทำร้าย ทำไมจึงไปลักเอาของวิเศษ

ในพระเจดีย์มาได้เห้ง เ จี ย พู ด ว่ า
เธอคบหากับบุตรเขยเก้าเท้าฮู่เ บ๊ไ ปท ำแ ผล
งฤ ทธิ์ ให้ ฝ นโลหิตตก
แล้วจึงลักเอาของวิเศษ เมื่อตะกี้นี้ข้าพเจ้าตีเล่งอ้อง

ตาย พวกนั้นเก็บเอาศพลง
ไปบาดาล แล้วข้าพเจ้าทั้งสองกำลังคิดกัน
ก็พอเห็นท่านเหาะมาทางนี้จึงได้หา
ขอให้ท่านช่วยดังนี้ จีนกุนว่าท่านก็ทำร้ายเล่งอ๋องตาย

แล้ว ควรจะเร่งตีขนาบเข้า
ไปอย่าให้ทันตั้งตัวได้ ก็จะกำจัดได้หมดทั้งวังจะได้เส

ร็จการโป๊ยก่ายพูดว่า ดั ง นั้ น ก็ จ ริ ง
แต่ขัดเวลาก็จวนค่ำจะทำการ ไม่ ถนั ด จีนกุนพูดว่า
ไม่เป็นไร ข้าพเจ้ามีสุราและของกินมาพร้อม
ว่าแล้วก็นำมาเลี้ยงกันพลางสนทนา
กันพลางรอเวลาสว่างแล้วจึงค่อยเข้าต่อสู้
จีนกุนก็ให้คนใช้จัดแจงสุราและแกล้ม

เอามาตั้งแล้วจีนกุนก็เชิญเห้งเจียโป๊ยก่ายพร้อมด้วยพี่

น้องรับประทาน เวลานั้น
กำลังเดือนดาวสว่างไสวรินสุรากินเล่นตามสบาย
สนทนากันอยู่จนสว่าง โป๊ยก่าย
ในคืนวันนั้น เสพสุราหลายถ้วยออกมึนเมา
เห็นแสงตะวันขึ้นแล้วจึงพูดว่า คอย
ข้าพเจ้าจะลงน้ำไปท้าชวนรบแก่มัน
พูดแล้วก็ถอดกางเกงขึ้นเอาผ้าผูกรัดแน่นดีแล้ว
มือถือคราดกระโจนลงน้ำแทรกไป
พอมาถึงหอหน้าโป๊ยก่ายก็ร้องอึกทึกขึ้น มือ
ถือคราดตีขนาบซ้ายขวาเข้าไป
เวลานั้นลูกชายเล่งอ๋องกำลังไว้ทุกข์หลานกับบุตร
เขย เล่งอ๋องกำลังจัดตั้งแต่งศพเล่งอ๋องโป๊ยก่ายไล่ท

ะลึ่งขึ้นบนตำหนัก เอาคราด
ตรงเข้าสับบุตรเล่งอ้องคว่ำล้มลงตายคาที่
โป๊ยก่ายแกวงคราดไล่สับขนาบเข้าไป
พวกใหญ่น้อยเห็นดังนั้นก็ตกใจวิ่งหนีไปข้างใน
เมียเล่งอ้องวิ่งพลางร้องไห้พลาง
พูดว่าอ้ายปากยาวมันมาฆ่าลูกข้าพเจ้าตายอีกแล้ว
เก๊าเท้าปิศาจก็จับง้าวง้วยโต
พาหลานเล่งอ้องไล่ตีขนาบออกมาโป๊ยก่ายค่อยถอยล่อ

พลางรบพลางจนขึ้นมา
พ้นน้ำฝ่ายเห้งเจียกับจีนกุนพี่น้องทั้งเจ็ดคนนั่งคอยอยู่ที่

ฝั่งเห็นปิศาจไล่โป๊ยก่ า ย ม า
ก็ตรูกันมาเอาอาวุธขว้างลงไปก็ฟาดฟันเอาหลานเล่ง

อ๋องตัวขาดออกไปเป็น ท่ อ น ๆ
เก้าเท้าปิศาจเห็นท่าจะไม่เป็นการก็แปลงเป็นรูปเดิม

ตัวหนอนมีปีกโผบินขึ้น ร่ อ น เ ร่

จีนกุนเห็นดังนั้นก็เอาศรยิ่งไปถูกปีก
ปิศาจก็โผกลับลงมาคาบเอาจีนกุนที่บั้นเอว
แล้วยื่นศีรษะออกมาอีกศีรษะหนึ่ง
สุนัขของจีนกุนกระโดดเข้ากัดกระชากลงมา
โลหิตปิศาจไหลออกโซม เก้าเท้าปิศาจถูกเจ็บก็สลัดห

ลุดแล้วโผหนีไปทางทิศ อุ ด ร
โป๊ยก่ายจะไล่ตามไป เห้งเจียยืดห้ามไว้บอกว่ามันจน

อยู่แล้วอย่าไล่มันไปเ ล ย
มันถูกสุนัขกัดศีรษะมันคงถึงแก่ความตาย
ไว้พี่จะแปลงตัวเหมือนปิศาจเก๊าเท้า
เจ้าแหวกน้ำตามลงไปบาดาลหากง๋จู๊หลอกมันเอาของ

วิเศษมาให้ได้ก่อนจีน กุ น ว่ า ถ้ า ไ
ม่ ก ำ จั ด มั น เ สี ย ให้มันมีพืชพันธุ์ต่อไปภาย
หลั งจ ะท ำร้ าย แก่ มนุ ษย์
ทั้งหลาย โป๊ยก่ายก็ทำตามเห้งเจียสั่งแหวกน้ำลงไป
เห้งเจียก็แปลงกายเป็นปิศาจ
เก้าเท้าเดินหน้าโป้ยก่าย เห้งเจียเดินมาใกล้วังบ้วน

เซี้ยเล่งอ้องแลไปก็เ ห็ น น า ง ก๋ ง จู๊
นางก๋งจู๊ถามว่าทำไมจึงกระหืดหอบวิ่งมาดังนี้
เห้งเจียบอกว่าอ้ายโป๊ยก่ายมันมี
ชัยชนะเราไล่ตามมาแล้ว เจ้าจงหยิบเอาของวิเศษม

าให้เราจะได้เก็บซ่อน ไ ว้ ฝ่ า ย น า
ง ก๋ ง จู๊ ก็ ห า รู้ ว่ า เ ห้ ง เ จี
ยไม่จึงเข้าไปในห้อง หยิบเอากลักของวิเศษมาส่ง
ให้เห้งเจียแล้วบอกว่า นี่คือของวิเศษของพระพุทธเจ้

า แล้วนางส่งให้มาอีกกลั ก
หนึ่งแล้วบอกว่านี่คือของวิเศษเล่งกี่เช้าเห้งเจียรับขอ

งวิเศษนั้นแล้วก็เก็บซ่ อ น ไ ว้ ใ น ตั ว
ให้โป๊ยก่ายแปลงกลับเป็นรูปเดิม
นางก๋งจู๊ตกใจจะเข้าแย่งของวิเศษคืน โป๊ยก่าย
กระโดดเข้ามาเอาคราดสับถูกที่บ่ากระชากล้มลงกับพื้

น ยังแต่เมียเล่งอ๋องก็วิ่ ง ห นี
เอาตัวรอด โป๊ยก่ายไล่ตามจะเอาคราดสับเห้งเจียห้

ามว่าอย่าเพิ่งตีให้ตา ย ก่ อ น
จับเอาไปทั้งเป็นให้เจ้าแผ่นดินดู
จะได้เห็นความจริงของพวกเรา โป๊ยก่ายได้ฟัง
เห้งเจียว่าดังนั้นก็จับตัวนางเล่งอ๋องพาขึ้นมาพ้นน้ำ
เห้งเจียก็ตามหลังมามือถือ
กลักของวิเศษทั้งสองกลักขึ้นบนบกมาคำนับยี่หนึงจีนกุน

พูดว่า ข้าพเจ้าพี่น้องพึ่ง
บุญท่านมาช่วยเป็นกำลังจึงได้ของวิเศษคืนมา
และกำจัดพวกปิศาจได้ราบคาบแล้ว
จีนกุนกับพี่น้องทั้งหกพูดว่าบัดนี้ก็สำเร็จการแล้ว
พวกข้าพเจ้าจะขอลาท่านไปก่อน
แล้ว จีนกุนพี่น้องทั้งเจ็ดก็คำนับลาเห้งเจียพากันเหาะ

ไปที่เดิมฝ่ายเห้งเจีย ก็ นำ ข อ ง วิ
เ ศ ษ ส อ ง สิ่ ง เ ห า ะ ก ลั บ ไ
ปโป๊ยก่ายก็พานางเล่งอ๋อ งเ หา ะ
ตามไป บัดเดี๋ยวก็ถึงเมืองเจ๊จ๊ายก๊ก
ฝ่ายหมู่สงฆ์อยู่ที่วัดกิมกวางยี่ ก็พากันออก
มานอกกำแพงเมืองคอยรับเห้งเจียโป๊ยก่าย
พอแลเห็นเห้งเจียโป๊ยก่ายมาถึงก็พา
กันคำนับรับเข้าเมือง ฝ่ายเจ้าเมืองเจ๊จ๊ายก๊กได้ทรง

ทราบก็ลงจากปราสาท มาพร้อม
กับพระถังซัมจั้งและซัวเจ๋งออกมารับอยู่หน้าพระลานมี

พระทัยยินดียิ่งนัก เห้งเจีย
โป๊ยก่ายเข้ามาคำนับแล้ว พระองค์จึงรับสั่งให้พวกเค

รื่องจัดแจงจะสนองคุณ พ ร ะ
ถังซัมจั้งกับสานุศิษยั้งสาม พระถังซัมจั่งพูดว่าให้เห้งเ

จียนำของวิเศษเข้าพร ะ เ จ ดี ย์
แล้วจึงค่อยเลี้ยงดูกันจะเป็นการดี
พระเจ้าแผ่นดินถามนางเล่งอ๋องว่าพูดภาษา
มนุษย์ได้หรือไม่ โป๊ยก่ายทูลว่านี่แหละภรรยาของเล่ง

อ๋องทำไมจะพูดไม่ได้พ ร ะ เ จ้ า แ
ผ่ น ดิ น ต รั ส ว่ า แ ม้ พู ด ไ ด้
ก็จงแสดงเหตุผลต้นปลายที่ ลัก ขอ งวิ เศ ษใ น
พระเจดีย์ไปนั้นเป็นประการใด
นางเล่งอ๋องทูลว่าซึ่งลักของวิเศษในพระเจดีย์ไปนั้น
ข้าพเจ้าไม่ทราบเป็นความสัตย์จริง
คืออ้ายคนสามีข้าพเจ้ามันคบคิดกันกับบุตรเขย
มันพากันมาทำเป็นฝนโลหิตตกเห็นได้ช่องก็ลักเอาไปไ

ว้ในบาดาล พระเจ้าแผ่นดิน
ถามว่าก็ที่เรียกว่าหญ้าเล่งกี่เช้านั้นเป็นสิ่งอะไรนางเ

ล่งอ๋องทูลว่าอันของวิ เ ศ ษ สิ่ ง
นั้นบุตรสาวของข้าพเจ้าขึ้นไปบนสวรรค์ห้องต้ายลาเที

ยน ลักเอาหญ้าวิเศษเก้า
ยอดของนางท้าวเจ้าแม่อ้องโป้เนี่ยเนี้ย
ได้พระธาตุที่พระเจดีย์กับของวิเศษสอง
สิ่งอบรมกัน ร้อยพันหมื่นปีก็ไม่ทำลายได้รัศมีศรีแสงก็เ

จริญรุ่งเรืองขึ้น หากจะ
เอาหญ้านั้นกวาดลงกับพื้นที่หนึ่งรัศมีก็ฟุ้งขึ้นสายสว่างบั

ดนี้ของท่านก็คืนแล้ว สามี
และบุตรสาวเขยก็ตายหมดแล้ว
ขอท่านได้โปรดยกชีวิตข้าพเจ้าไว้เถิดเห้งเจียพูดว่า
การทั้งนี้มิใช่จะผิดทุกคนเมื่อไร
แต่โทษของเจ้านั้นเราจะยก
ชีวิตไว้ให้ แต่จะให้เจ้ารักษาของวิเศษในพระเจดีย์ใ

ห้คงนานไปจะรับได้หรื อ ไ ม่
นางเล่งอ๊องได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงพูดว่าแม้ท่านยกโทษให้ไว้ชีวิตแล้ว ก็ตาม
แต่ท่านจะใช้ เห้งเจียจึงให้เอาลวดเหล็กมาร้อยกระ

ดูกสันหลังนางเล่งอ๋อ ง แ ล้ ว ก็
บอกให้ซัวเจ๋งเชิญพระเจ้าแผ่นดินเสด็จไปยังวัด
จะได้ทอดพระเนตรเห็นพวกเรา
เอาของวิเศษกลับเข้าบรรจุในพระเจดีย์
เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินก็รับสั่งให้เจ้า
พนักงานจัดราชรถ ก็พร้อมด้วยพระถังซัมจั่งและขุนนา

งผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวง พ า
กั่นไปยังวัดกิมกวางยี่ ฝ่ายเห้งเจียก็นำพระบรมสารีริ

กธาตุวิเศษขึ้นบรรจุ ในชั้นที่
สิบสามยอดพระเจดีย์เสร็จแล้ว
เห้งเจียก็ร่ายคาถาเรียกพระภูมิเจ้าที่และเทพา
รักษ์ที่รักษาในวัดนั้นมาพร้อมกันแล้ว
จึงสั่งว่าท่านจงผลัดกัน ส่งสิ่งของกินให้นาง
เล่งอ้องสามวันครั้งหนึ่ง แม้ว่าผิดเวลาจะปรับโทษถึง

ชีวิต พระภูมิเจ้าที่กับเทพารั ก ษ์
ทั้งหลายรับคำสั่งแล้วก็กลับไปยังสถานที่อยู่แห่งตนเห้ง

เจียจึงเอาเล่งกี่เข้า ห ญ้ า วิ เ ศ
ษ กวาดพระเจดีย์ทุก ๆ ชั้นแล้วปักใส่คนโทวาง

อยู่ริมข้างพระบรมสารีริกธาตุ
เพื่ออาศัยความอบรมให้คงทนอยู่สิ้นกาลนาน รัศมี
ศรีแสงก็สว่างช่วงโชติออกปรากฏแก่มหาชน
ครั้นบรรจุแล้วเห้งเจียก็ลงจากพระ
เจดีย์เจ้าแผ่นดินจึงมาทำเคารพขอบคุณว่าหากท่านโพ

ธิสัตว์ทั้งหลายมิได้ม า ถึ ง นี่
ที่ไหนเลยจะรู้แจ้งเหตุผลได้ดังนี้ เห้งเจียจึงพูดว่า
ซึ่งชื่อวัดกิมกวางยี่นั้นไม่ดี เพราะ
เลื่อนลอยไม่คงทนยั่งยืน ข้าพเจ้าอุตสาหะจนสำเร็จ
ขอให้เปลี่ยนนามวัดเรียก
ว่าวัดฮกเล่งยี่ ของวิเศษนั้นจะได้มั่นคงอยู่นาน
ส่วนพระองค์ก็จะได้ทรงพระเจริญ
ยิ่งอยู่นาน พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงยินดี
จึงโปรดให้เปลี่ยนนามวัดเรียกว่า วัดฮกเล่งยี่
ต่อมา ครั้นเสร็จแล้วก็พร้อมกันกลับยังพระราชวัง
เสวยโต๊ะเลี้ยงดูกันเป็นที่รื่นเริง
แล้วรับสั่งให้เจ้าพนักงานอาลักษณ์แต่งหนังสือเดินทาง

มอบให้พระถังซัมจั้งแ ล ะ
ให้นำเงินและของดีมาขอบคุณ
ให้พระถังซัมจั่งกับพวกศิษย์เพื่อจะได้เป็นกำลัง
เดินทาง พระถังซัมจังก็ไม่รับ
มอบคืนกลับเข้าคลังไปตามเดิมฝ่ายพระถังซัมจั่ง
จึงลาพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินก็จัดเสบียงข้าว

ตาก
ข้าวตูให้เป็นเสบียงตามทางแล้วพระเจ้าแผ่นดินกับขุน

นางและชาวเมืองกับพร ะ ส ง ฆ์
ในวัดนั้น ก็พร้อมกันตามส่งจนออกนอกพระนคร
ส่วนพระสงฆ์ทั้งหลายนั้นตาม
ส่ง จนกระทั่งในป่า บางองค์ก็อยากจะไปปฏิบัติ
และตามไปเล่าเรียนไม่คิดจะกลับ

เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงถอนขนใส่ปากเสกพ่นออกไปเป็น

เสือโครงกว่าสามสิบตั ว
กระโจนมาสกัดหน้าพระสงฆ์เหล่านั้นไว้
ส่วนพระสงฆ์ทั้งหลายตกใจกลัว ก็พา
กันวิ่งหนีมิได้อาจตามไป เห้งเจียก็รีบจูงม้าเดินเข้าท

างป่าใหญ่มาบัดเดี๋ยว ก็ ห่ า ง ไ
ก ล
พระสงฆ์เหล่านั้นก็พากันร้องไห้กลับวัด
เห้งเจียเห็นพ้นมาแล้วก็เรียกขนกลับเข้าตัว
อ้าจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินตัดทางไป
เวลานั้นฤดูหนาวก็เปลี่ยนเป็นฤดูร้อน แล
ไปข้างหน้าเห็นมีภูเขายาวยืด แต่บนนั้นมีหนทางเดิน
พระถังซัมจั่งหยุดพิจารณา
ดู บนเขานั้นล้วนแต่หนามไม้พุ่มรกปกคลุมเถาวัลย์พันรุ

งรัง แม้จะมีช่องทางเดิน
ก็ล้วนแต่หนามทั้งสิ้น เห็นดังนั้นแล้วก็เรียกสานุศิษย์ถา

มว่า หนทางอย่างนี้เรา
จะไปอย่างไรได้ โป๊ยก่ายพูดว่า
อาจารย์ไม่ต้องเป็นทุกข์ รอข้าพเจ้าเอาคราดเหล็ก
สับฟาดให้ราบลงแล้ว อย่าว่าแต่จะขี่ม้าจะหามเกี้ยวไ

ปด้วยก็ได้ พระถังซัมจั้ง
พูดว่าโป๊ยก่ายมีกำลังมากก็จริง
แต่ไม่รู้ว่าจะไปทางนั้นใกล้ไกลสักเท่าใดเห้งเจียว่า
ไว้ธุระข้าพเจ้าจะตรวจดูก่อนเห้งเจียก็เหาะขึ้นกลาง

อากาศพิจารณา
ดู เห็นเป็นหนามรกปกคลุมยืดยาวแลสุดตาก็ไม่สิ้นระย

ะ เห้งเจียก็กลับลงมาบอ ก

พระอาจารย์ว่า หนทางนี้ไกลเหลือคะเนสักพันโยชน์ไ

ด้ พระถังซัมจั้งได้ฟังดัง นั้ น
ก็ตกใจ พูดว่าถ้าดังนั้นทำฉันใดเล่าจึงจะไปได้
โป๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า แม้
อยากจะไปก็ต้องตามข้าพเจ้าไป
โป๊ยก่ายแปลงกายสูงขึ้นยี่สิบวาแล้วจับคราดแกว่ง
ทีหนึ่งร้องให้แปลงคราดก็ยาวออกอีกสามสิบวา
โป๊ยก่ายก็เดินมาต้นทางสับซ้าย
ฟาดขวาพักหนึ่งเถาวัลย์พุ่มหนามก็ราบเป็นจุลไปทั้งสิ้น

หนทางเตียนโล่ง จึงนิมนต์
พระถังซัมจั้งให้เดินตามมา ซัวเจ๋งก็หาบเดินตามเห้ง

เจียก็เอากระบองคอยเ ขี่ ย
แหวกทางไป โป๊ยก่ายคอยฟาดคอยสับเดินมาวันหนึ่งมิ

ได้หยุดมือ ประมาณทาง
ได้ร้อยสิบโยชน์ เวลาจวนค่ำ
แลไปข้างหน้าเห็นมีช่องเป็นลานเปล่า มีหลักศิลา
ตั้งอยู่ เดินเข้าไปใกล้เห็นมีอักษรใหญ่สามตัวว่า
เกินกี่เนี้ย) คือเข้าภูเขาหนามรก
ข้างล่างมีอักษรเล็กสิบสี่ตัวคำต้นว่า
กินกิพ่องพันโป๊ยแป๊ะลี้ แปลว่าหนามรกปก
คลุมแปดร้อยโยชน์ คำสองว่าโกไล้อู๊โล่โบ๊หนั่งเกี้ยแป

ลว่าแต่เดิมมีหนทางไม่ มี ค น เ
ดิ น โ ป๊ ย ก่ า ย เ ห็ น ดั ง นั้ น ก็ หั ว
เราะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะเติมต่ออีกสอง คำ ว่า
หมอก
กินโป๊ยก่ายเน่งกายผั่ว เต๊กเถ่าไซฮึงโล่จิ้นเพ้งแปลว่

าบัดนี้โป๊ยก่ายเปิดทา ง ไ ด้ ท
ะ ลุ

ถึงไซทีทางก็เรียบ พระถังซัมจั้งยินดีลงจากม้าพูดว่าส

านุศิษย์เหน็ดเหนื่อยม า ก จง
หยุดพักที่แห่งนี้สักคืนหนึ่ง พรรุ่งแจ้งเราจึงค่อยออกเดิ

นจะไม่ดีหรือ โป๊ยก่ายพูด
ว่า อาจารย์อย่าหยุดเลย เวลานี้ท้องฟ้ายังสว่างอยู่ค

วรจะไปได้ข้าพเจ้าจะ เ ปิ ด
ช่องให้เดินได้ตามสบาย พระถังซัมจั้งก็ตามใจ
โป๊ยก่ายจับคราดขึ้นหน้าคอยฟาด
ค่อยแหวกไปก็พากันเดินไปมิได้หยุด
มาได้อีกวันกับคืนหนึ่ง เวลานั้นก็จวนค่ำ
และไปข้างหน้าเถาวัลย์ก็รกเรียวหนามรุงรัง
และได้ยินเสียงลมพัดไม้ไผ่สนถูเป็น
เพลงฟังไพเราะดี แลเห็นที่ว่างตอนหนึ่ง
ทีนันมีศาลเจ้าศาลหนึ่ง ที่หน้าศาลมี
พฤกษาต่างๆ กิ่งก้านสาขาปกคลุมร่มรื่นเย็นดี
พระถังซัมจั้งก็ลงจากม้านั่งพักสัก
ประเดี๋ยว เห้งเจียจึงพูดว่าที่ตรงนี้นั่งนานนักไม่ได้
พิเคราะห์ดูวิธีร้ายมากกว่าดี พูด
พอจะหยุดคำลง ก็ได้ยินสายลมในศาลนั้นพัดฉิวมา
แลไปที่ศาลเห็นตาเฒ่าคนหนึ่ง
มือถือไม้เท้าเดินออกมาจากศาล
มีคนเดินตามหลังตาเฒ่ามาอีกคนหนึ่งหน้าเขียว
มีเขี้ยวออกจากปาก ผมเผ้ารุงรังบนศีรษะทูนถาดขนม

เดินตามตาเฒ่าออกมา
ตาเฒ่านั้นเข้ามาใกล้ก็คุกเข้าลงคำนับพูดว่า
ข้าพเจ้าคือภูมิเจ้าที่อยู่บนเขานี้ทราบ
ว่าท่านไต้เซียมาถึงนี่ ไม่มีอะไรจะคำนับท่าน
มีแต่ขนมถาดหนึ่งมาเคารพท่าน
ให้ท่านอาจารย์กับท่านทั้งสามกินสักอิ่มหนึ่งพอแก้หิว
หนทางนี้ไกลถึงแปดร้อยโยชน์

ไม่มีผู้คนเชิญท่านรับประทานเถิดแก้หิวโป๊ยก่ายเห็นดัง

นั้นก็มีความยินดีจะ
เข้าไปหยิบกิน เห้งเจียพิเคราะห์ดูโดยละเอียดก็รู้แน่

จึงร้องตวาดโป๊ยก่ายว่า ให้
หยุดก่อน เห้งเจียยกกระบองขึ้นถามตาเฒ่าว่าเรามิใ

ช่คนพาล ตัวเป็นพระภูมิ
เจ้าที่ไฉนมาทำหลอกลวงเราดังนี้เห้งเจียเงื้อกระบอ

งจะตี ตาเฒ่าเห็นดังนั้นก็
กลายเป็นสายลมพายุหอบเอาพระถังซัมจั๋งไป
สานุศิษย์ทั้งสามก็พากันตกใจไม่รู้
ว่าอาจารย์หายไปทางไหนก็พากันเที่ยวแยกค้นหาฝ่าย

ตาเฒ่ากับปิศาจนั้นก็ช่ ว ย กั
น พ ยุ ง พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง เ ห า ะ ไ ป
ครั้นมาถึงกุฏิศิลา
ก็ลอยลงยังพื้น ค่อย ๆ วางพระถังซัมจั้งลงแล้ว
จับมือพระถังซัมจั้งพูดว่า ข้าพเจ้า
มิใช่คนร้ายกาจอะไรดอกท่านอย่าวิตก
ข้าพเจ้าคือจับโป๊ยกงอยู่บนเขานี้ เห็น
เดือนสว่างลมพัดดี จึงเชิญท่านอาจารย์มาสวดสาธยา

ย พอแก้ความรำคาญเท่านั้ น
พระถังซัมจั้งและดูเดือนเห็นแจ่มแจ้งไสวสว่าง
และได้ยินเสียงคนพูดว่าวันนี้ท่าน
จับโป๊ยกงไปเชิญท่านอาจารย์มาหรือ
พระถังซัมจั๋วแลไปก็เห็นตาเฒ่าสามคน
รูปร่างนุ่งห่มแปลก ๆ กัน เฒ่าทั้งสามเดินมาคำนับพร

ะถังซัมจั้ง พระถังซัมจั้งก็
ทำเคารพตอบแล้วพูดว่าอาตมาไม่มีบุญอภินิหารอะไรล

ำบากแก่ท่านทั้งหลาย
ต้องมาคำนับ เฒ่าจับโป๊ยกงพูดว่าข้าพเจ้าทราบว่าท่า

นอาจารย์ ลุซึ่งมรรคผลเป็น
ผู้วิเศษ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจคอยอยู่นานแล้ว
วันนี้มาประสบพบกับท่านก็เป็นบุญอัน
ใหญ่ หากท่านไม่ปิดบังธรรมอันวิเศษขอท่านได้สาธยา

ยให้สำราญเถิด พระถัง
ซัมจังย่อตัวลงปราศรัยถามว่านามของท่านที่หนึ่งนั้นชื่อ

ใด จับโป๊ยกงตอบว่า ท่าน
ที่หนึ่งชื่อว่าโกเต็กกง ที่สองลินกงจื๊อ
ที่สามชื่อว่ายุดหุ้นโช้ ข้าพเจ้าชื่อกินเจี๊ยด
พระถังซัมจั้ง ถามอีกว่าท่านทั้งสี่อายุสักเท่าใดแล้วโก

เต็กกงตอบว่า
ข้าพเจ้าอายุได้พันเศษ แ ล้ ว
ตั้งแต่เล็กมาก็ชอบรักษาปฏิบัติ
ตามทางบวชเรียนมิใช่คนธรรมดา
ลินกงจื้อบอกข้าพเจ้าอายุก็ได้พันปีแล้ว ข้าพเจ้า
ตั้งแต่เล็กมาก็ชอบทางบวชเรียน
ทางระงับสุขตามฝ่ายเซียนไม่เหมือนธรรมดา
ฮุดหุ้นใช้ก็บอกว่า ข้าพเจ้าอายุก็ถึงพันปีเศษแล้ว
ก็ชอบแต่ทางความระงับปฏิบัติ
ตามอย่างเขียนไม่ชอบอยู่ปนด้วยหมู่คณะที่วุ่นวาย
กิ้นเจียดจับโป๊ยกงหัวเราะ
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าอายุก็พันเศษชอบรักษาตามฝ่ายเซี

ยนระงับสุขเป็นที่อยู่ แ ห่ ง
ใ จ
พระถังซัมจั่งได้ฟังเฒ่าทั้งสี่พูดดังนั้นก็สรรเสริญว่าท่าน

ทั้งสี่อายุก็สูงและได้ รั ก ษ า
ความบริสุทธิ์ดังนี้ก็เป็นความดีอยู่แล้วเฒ่าเซียนทั้งสี่จึง

ถามพระถังซัมจั้งว่าท่ า น
อ า จ า ร ย์ อ า ยุ ไ ด้ เ ท่ า ใ ด แ ล้ ว พระถัง
ซัมจั้งบอกว่าอาตมาอายุพึ่งได้สี่สิบเท่านั้น
ได้พึ่งท่านอาจารย์วัดกิมซัวยี่สั่งสอนตาม
พระพุทธศาสนาได้อุตสาห์เล่าเรียน มาบัดนี้ได้รับ
รับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้ไปไซที จึงได้มาพบท่านทั้งสี่มีความเอ็นดูอาตมามา

ก ๆ เซียนเฒ่าทั้งสี่จึงมี
ความสรรเสริญว่าท่านอาจารย์เป็นผู้ประพฤติพรหมจร

รย์แท้ ตั้งแต่เล็กบวชเรียนรู้
พระธรรมลึกซึ้ง ท่านเป็นพระสงฆ์วิเศษกว่าพระสงฆ์ทั้

งหลาย พวกข้าพเจ้าได้รับ
ท่านมาถึงนี่ พอท่านได้แนะนำวิปัสสนาธรรมคำหนึ่งสอ

งคำพวกข้าพเจ้าจะได้ เ ข้
า ใ จ
บ้างจะได้ไม่เสียทีที่เกิดมา พระถังซัมจั้งได้ฟังเฒ่าทั้ง

สี่พูดดังนั้นก็มีความยิ น ดี
ตอบว่าอันวิปัสสนาธรรมนั้น คือความเห็นวิเศษเกิดขึ้น

ในดวงจิต คือปัญญาจักษุ
เดิมก็เพ่งบริกรรมดูรูปนามว่าเป็นของไม่เที่ยงเป็นกอ

งทุกข์มิใช่ตัวตนคนสัต ว์ จน
แจ่มใสจิตอันสัประยุทธ์ด้วยสังขารเบกขาญาณ
ก็บังเกิดขึ้นกระทำให้กิเลสเครื่อง

เศร้าหมองเสื่อมถอยออกไปจากจิต
เป็นตะทังคะปะหานและวิกขัมภนะปะหาน
ได้เพียงโหกิยะวิปัสนาปัญญา ต่อไปจิตที่สัประยุทธ์ด้วย

สังขารเบกขาญาณนั้นล ง
สูภวังค์จึงมะโนทวาราวิถี ซึ่งเป็นกิริยาเกิดขึ้นแล่นไป

อีกเจ็ดขณะ ๆ ที่ต้นเป็น
อุปจารณ์ ขณะที่สองเป็นอนุโลม
ขณะที่สามเป็นโคตระภูญาณ ขณะที่สี่ที่ห้า
เป็นวาระแห่งมรรค ขณะที่หกที่เจ็ดเป็นวาระแห่งผล
นี่แหละเรียกว่าหนทางวิสุทธิ
มรรคตามในคำภีร์พระพุทธศาสนา
ผู้ใดเจริญภาวนากระทำให้พระวิปัสสนาญาณ
บังเกิดได้ ตั้งแต่เบื้องต้นคือสัมมะสะนะญาณ
จนที่สุดมรรคจิตมรรคญาณ ก็ได้
บรรลุมรรคผลตามกุศลภาวนาแห่งตนอย่างสูงอย่างกล

างอย่างต่ำ ความตรัสรู้ไม่
ขาดไม่เหลือรอบคอบก็ปลดเปลื้องเสียซึ่งกิเลสและธุลี

ลามก คงแต่ธรรมอันปราศ
จากเครื่องปรุงเซียนเฒ่าทั้งสี่คอยเงี่ยหูตั้งใจสดับควา

มยินดีเป็นที่ยิ่ง ทุกคนก็พา
กันพนมมือเคารพสรรเสริญว่าท่านอาจารย์
มีความรู้สำเร็จได้ทางวิปัสสนาลุถึงราก
เง่าแห่งธรรมหาที่เปรียบมิได้เซียนเฒ่ายุดหุ้นโซ้พูดว่า

สมาธิที่ระงับธรรมที่อ า ศั
ย ถึ ง ที่ ไ ม่ เ กิ ด ไ ม่ ดั บ เ ป็ น ม ร ร
ค ผ ล
แต่หนทางของพวกข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น
พระถังซัมจั้งพูดว่า แม้ทางไม่อย่างเดียว

กันก็จริง แต่รวมภาคนั้นลงอันหนึ่ง
เป็นอย่างไรจึงไม่เหมือนกันเล่า เฒ่าเซียนฮุดหุ้น
ใช้พูดว่า พวกข้าพเจ้าเกิดมารูปภาคมั่นคงความประส

งค์นั้นกับท่านอาจารย์ ไ ม่
เหมือนกันเรียกว่าคนละทาง
เพราะต้องอากาศธาตุนิยมแห่งห้าดินเป็นกำลัง ร่าง
กายอาศัยความอบรมด้วยน้ำฝนเจือจุนแอบอิงด้วยลมน้

ำค้างใบหนึ่งก็ไม่ร่วง พัน
กิ่งก็มั่นคง ซึ่งคำกล่าวเหล่านี้เป็นความจริง
อันท่านอาจารย์ถือมั่นในภาษามคธ
เป็นที่แน่ใจ ยังกลับไปไซทีหาพระปริยัติธรรมเป็นพยา

นแน่อย่างนี้ ก็ป่วยการเสีย
เวลา ไม่ทราบว่าจะค้นหาอะไร
ที่ว่าผ่าควักเอาหัวใจราชสีห์ศิลา ลืมไม่รู้สึกว่า
สมาธิหลงปรารถนามรรคผลซึ่งคำเหล่านี้
ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในเขานี้ ความสนทนา
ด้วยเถาวัลย์พุ่มรกอย่างนี้ เป็นที่คนกุนจื้ออยู่สำราญอย่

างนี้ จะต้องหาใครมา
แนะนำสั่งสอน ต้องพิจารณาดูโดยละเอียดก็จะได้เห็น

ความสุขในปัจจุบันนี้จ ะ
มิ ดี
หรือ ต่อไปเมื่อหน้าก็จะได้พบพระศรีอาริยเมตตรัยลง

มาตรัสจะมิดีหรือพระถั ง
ซั ม จั้ ไ ด้ ฟั ง เ ฒ่ า เ ซี ย น ฮุ ด หุ้ น โ
ช้ พู ดดังนั้น ก็คุกเข่าเคารพขอบใจเซียน เฒ่ า
โป๊ยกงก็ลงจากที่พยุงพระถังซัมจังขึ้น
เฒ่าเซียนลินฮือจื้อก็พูดว่า ท่านฮุดหุ้นโช้
อธิบายคำนั้นชัดเจนนัก ขอท่านอาจารย์อย่าถือผิด

นิมนต์ลุกขึ้นเถิด เห็นเดือน
สว่างจะทำคำศัพท์กลอนมิได้คิดว่าจะสาธยายซึ่งข้อปฏิ

บัติบวชเรียน เฒ่าเซียน
ยุดหุ้นใช้ชี้มือไปข้างปรกศิลาแล้วพูดว่า
หากจะเล่นคำต่อกลอนกัน ก็ต้องไปที่
ปรกศิลานั้น ฉันน้ำชาท่านเห็นควรหรือ
พระถังซัมจั้งเฒ่าเซียนทั้งสี่ก็พากันไปที่
ปรกศิลา ต่างนั่งที่ตามสมควรแล้ว
เห็นปิศาจหน้าเขียวนั้นยกน้ำชามาตั้งเรียง
บนโต๊ะแล้ว เฒ่าเซียนทั้งส่ก็นิมนต์พระถังซัมจั้งฉันพระ

ถังซัมจั้งสงสัยไม่อาจ
ฉันเม่าเซียนก็ยกถ้วยขึ้นกินก่อน
พระถังซัมจั้งจึงได้ฉัน ครั้นเสร็จแล้วพระถังซัม
จังพิเคราะห์ดูบนปรก ที่ประตูมีหนังสือสามตัวว่า
(ปั๊กเซียนจัม) คือปรกฤาษีไม้
แลไปข้างในมีที่บูชาสว่างไสวดุจพระจันทร์สองแสงมีก

ลิ่นหอมระรื่น รอบนอกใน
มีชัยภูมิสำราญสะอาดบริสุทธิ์ พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็

นึกยินดีอดไม่ได้ กล่าว
เป็นกลอนขึ้นคำหนึ่งว่า (เสียนซิมจ่อง้วยดังฮ่วนลั้ง)
แปลว่า จิตสมาธิดุจพระจันทร์
อยู่ที่ว่างกลับสว่าง เฒ่าเซียนจับโป๊ยกงตอบว่า
(ซีเฮ้งยู่เทียนเชงกันซิน) แปลว่า
โคลงขึ้นดุจฟ้าใสกลับใหม่ โตเต็กกงต่อว่า
(ฮ้อภู่มั่นไจ๊เทียมกิมซิ้ว) แปลว่า คำดี
ดุจร้อยปักไหมตาด ลินกงจื้อต่อว่า
(กายบุ๋นปุกเตี๋ยมสุยซี้เตียน) แปลว่า หนังสือ
ทุกแต้มดังมณีรัตน์พระถังซัมจั้งฟังเฒ่าเซียนต่อกล่าวดัง

นั้นจึงพูดว่าอาตมาพลั้ ง

ป า ก พู ด ขึ้ น ค ำ ห นึ่ ง
ทำให้ท่านทั้งหลายพลอยลำบากไปด้วย
อาตมาได้ฟังคำกลอนของท่านทั้งหลาย
ใสสะอาดเป็นครูได้ทุก ๆ คำ จับโป๊ยกงพูดว่า
ท่านอาจารย์ออกคำเดียวไม่ต่อ
พวกข้าพเจ้าต้องอุตสาห์กลอนให้ประกอบกัน
พระถังซัมจั่งพูดว่า คำของท่านทั้ง
หลายไม่ตกหลนไพเราะเพาะดีทุก ๆ คำ
ข้าพเจ้ามีความระลึกไว้เป็นอย่างยิ่ง
แต่เวลานี้ดึกดื่นไม่ทราบว่าสานุศิษย์จะอยู่แห่งใด
อาตมาขอลาไปตามสานุศิษย์ก่อน
ขอท่านทั้งสี่โปรดชี้ทางให้อาตมาด้วยเถิด
เฒ่าเซียนทั้งสี่หัวเราะแล้วพูดว่า ท่าน
อาจารย์อย่าเป็นทุกข์ พวกข้าพเจ้าพันปีจึงได้พบ
เวลานี้แสงเดือนก็สว่างดุจ
กลางวัน นิมนต์ท่านอาจารย์นั่งพักสนทนาก่อน
รอสว่างแล้วพวกข้าพเจ้าจะส่งไป
ให้ถึงที่ได้พบกันกับศิษย์ทั้งสาม เวลาเมื่อพูดกันอยู่นั้น
แลเห็นนางสาวสองคนถือ
โคมไฟนำหน้า ข้างหลังมีนางเซียนสาวน้อยเดินตามม

าตรงเข้ามาในปรก

นาง
เซียนน้อยเดินเข้ามาใกล้เฒ่าเซียนทั้งสี่ก็ปราศรัยถาม

ว่า

นางเซียนหนึงไปไหนมา
หรือ นางเซียนน้อยตอบว่า ข้าพเจ้าได้ทราบว่ามีแขก

ดีมาถึงนี่

จะใคร่มาถามดู
และอยากจะพบด้วย เฒ่าเซียนจับโป๊ยกง
ชี้พระถังซัมจั้งแล้วพูดว่านี่แหละแขกดี
จะต้องไปหาที่ไหน พระถังซัมจั้งสำรวมก็ริยาหาได้พูด

จาว่ากล่าวประการใดไ
ม่ นาง
เซียนก็เรียกให้ยกน้ำชามา นางสาวใช้ก็เอาป้านรินน้

ำชาใส่ถ้วย
รสชาฟุ้งขึ้นกลิ่น
หอมระรื่น นางเซียนหนึงก็ยกมาถวายพระถังซัมจั้งหนึ่

งถ้วย
ยังสี่ถ้วยก็ยกมาให้
เฒ่าเซียนคนละถ้วย นางเซียนก็นั่งสนทนาปราศรัยพูด

ว่า
เวลานี้เดือนกำลังสว่า ง
ท้องฟ้ากำลังเย็นใสดี ขอท่านตาสั่งสอนข้าพเจ้าสักคำ

สองคำพอเป็นคติสุภาษิ
ต
แก้รำคาญเฒ่าเซียนฮุดหุ้นโช้พูดว่า
พวกข้าพเจ้าถ้อยคำยังแพร่งพรายท่านอาจารย์นั้น
เรียนรู้มากสมควรจะแสดงชี้แจงให้ได้
เฒ่าทั้งสี่จึงอธิบายคำกลอนและสาธยายใน
ทางธรรมข้อวัตปฏิบัติของพระถังซัมจั้งให้นางเซียนหนึ

งฟังทุกประการ
นางเซียน
หนึงครั้นได้ฟังข้อความของพระถังซัมจังก็มีความเลื่อม

ใสศรัทธาชื่นชมยินดียิ่
ง นั ก
จึงพูดแก่เฒ่าทั้งสี่ว่า ข้าพเจ้ามิได้มาต่อกลอนบ้าง
แม้ถึงดังนั้นก็จะมิให้เสียคำ
จะขอต่อสักกลอนหนึ่งว่าแล้ว

นางจึงกล่าวเป็นกลอนว่าชื่องามนามเพาะเหมาะ
ใจชน เอมโอชโอชาหลงลืมตน เฒ่าทั้งสี่สรรเสริญว่า

กลอนนางเซียนหนึงพูด ว่ า
ข้าพเจ้ายังเกรงอยู่ด้วยได้ยินท่านอาจารย์กลอนนั้นเพ

าะนัก
อยากให้ท่านต่อสัก
กลอนหนึ่งจะได้หรือไม่ พระถังซัมจั้งนั่งนิ่งมิได้โต้ตอบ

ประการใดฝ่ายนางเซีย น ยิ่ ง พิ ศ ไ ป ม า
ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี รั ก ใ คร่
จึงขยับเข้านั่งใกล้พระถั งซั มจั้ ง
แล้วพูดอ้อนวอนกระซิบกระซาบว่า
เวลานี้เดือนกำลังสว่างต่อกลอนเล่นให้สนุก
จะคอยเมื่อไรเล่า คนเราเกิดมาจะให้สดใสได้เท่าใ

ด จับโป๊ยกงพูดว่า
นางเซียน
หนึ่งมีความอ่อนน้อมท่านอาจารย์ควรจะรับรองแล้ว
หากจะไม่เอ็นดูคือไม่รู้จักท่วงที
โกเต็กกงพูดว่าท่านอาจารย์ชื่อเสียงปรากฏ
เห็นจะไม่เป็นไปได้เช่นนั้น หาก
เป็นการจริงว่านางเซียนมีจิตรักใคร่เช่นนั้น
ก็ให้ท่านฮุดหุ้นใช้กับจับโป๊ยกงเป็นเถ้าแก่
ข้าพเจ้ากลับลินกังจื้อเป็นฝ่ายหญิงจะได้แต่งการวิวาห

ะมิดีหรือ
พระถังซัมจั่ง
ได้ยินดังนั้นสีหน้าก็เผือดผุดลุกจากที่เดินมาร้องเสียงดั

งว่า

พวกท่านนี้เป็นพวก
เดียวกันแก่มารร้าย เอาเหตุอย่างนี้มาชักชวนเราเป็

นการอันไม่สมควร
เมื่อแรกแสดง
การโต้ตอบทางมรรคทางผลก็ควรแก่การแล้ว
บัดนี้เอาหญิงรูปงามมาล่อลวงเรา
ดังนี้จะเห็นสมควรแล้วหรือเฒ่าเซียนทั้งสี่คนเห็นพระถั

งซัมจั้งไม่พอใจมีควา ม
ขัดเคืองดังนั้นก็ไม่อาจพูดต่อไปฝ่ายอ้ายปิศาจหน้าเขีย

วได้ฟังดังนั้น
ก็ขยับเขี้ยวเคี้ยวกรามท ะ ลึ่ ง ตึ ง ตั ง พู ด
ดุ จ
เสียงฟ้าสั่นว่า สงฆ์องค์นี้ทำไมไม่รู้ดีร้ายหนักเบา
อันความดีของหญิงนี้ไม่ต้อง
พูดก็รู้ได้ว่าคนดีละเอียดลออ
แต่เพียงวิชาทำกลอนเท่านั้นก็รู้ได้ว่าเป็นคนฉลาดแล้ว
เขาจะยอมตัวให้เหตุไรจึงไม่มีความปราศรัยเล่าอย่า

ทำให้ล่วงเกินการไป คำของ
ท่านโกเต็กกงนั้นควรแล้ว หรือไม่พอใจข้าพเจ้าจะช่ว

ยเป็นธุระแต่งให้
พระถังซัม
จั่งได้ยินอ้ายหน้าเขียวพูดดังนั้น
ตกใจหน้าซีดลงทันทีก็นั่งนิ่งอยู่ ปิศาจหน้าเขียว
พูดว่าพวกข้าพเจ้าเอาตัวมาจะไม่ให้เป็นเพศสงฆ์ต่อไ

ปอีก
หากว่าไม่รับแต่งในกา ร

นี้จะมิเสียชาติที่เกิดมาหรือ
พระถังซัมจังนิ่งตรึกตรองอยู่ ไม่รู้ว่าสานุศิษย์ทั้งสาม
จะไปเที่ยวตามหาแห่งใด คิดขึ้นมาแล้วก็กลั้นน้ำตาไว้

มิได้ไหลออกมาโซมหน้ า
นางเซียนหนึ่งเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วแอบเข้านั่งใกล้

เล้าโลมชักผ้าเช็ดหน้ า ส่ ง ใ ห้
พระถังซัมจั้ง แล้วพูดว่าท่านแห่งที่รักอย่าโทมนัสเสียใ

จเลยจงเอาผ้าเช็ดน้ำ ต า เ สี ย
เถิด พระถังซัมจั่งตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วลุกจะหนีอ

อกจากปรก
พวกเหล่านั้น
ก็ช่วยกันสกัดกั้นไว้จนเวลารุ่งแจ้ง
ก็พอได้ยินเสียงร้องเรียกว่าพระอาจารย์สนทนา
อยู่ในนั้นหรือ อันที่จริงเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งหาบคอ

นจูงม้าไปเที่ยวค้นหา ทั้ ง คื น
มิได้หยุดพักหลับนอนเลยเดินตลอดออกมาจากที่ทางพุ่ม

หนาปรก
ประมาณได้แปด
ร้อยโยชน์ เมื่อได้ยินเสียงอาจารย์ตวาดก็จำได้จึงพร้

อมกันโห่ขึ้น
พระถังซัมจั้ง
ก็ออกประตูร้องเรียกว่าเห้งเจียอาตมาอยู่นี่
จงมาช่วยเราโดยเร็วฝ่ายพวกปิศาจนางไม้หญิงชายเ

หล่านั้นก็ตกใจ
ก็อันตรธานสูญหายไปทั้ง สิ้ น
เห้งเจียมาถึงก่อนโป๊ยก่าย ซัวเจ้งก็ตามกันมาถึงถาม

ว่าทำไมพระอาจารย์จึ ง ม า
ถึงที่ตรงนี้ได้ พระถังซัมจั้งก็เล่าความตามที่เป็นมาตั้ง

แต่ต้นจนปลายให้สานุศิ ษ ย์
ฟังทุกประการ เห้งเจียถามว่าพระอาจารย์สนทนาแก่

พวกเหล่านั้น
ได้ถามชื่อ
เสียงเรียงนามมันหรือไม่ พระถังซัมจั้งบอกว่า
อาตมาได้ถามนามชื่อของตาเฒ่า
นั้นบอกว่าชื่อจับโป๊ยกง คนที่สองชื่อว่าโกเต็กกง
คนที่สามชื่อว่าลินกงจื้อ คนที่สี่
ชื่อฮุดหุ้นโซ้ นางผู้หญิงนั้นชื่อว่าเซียนหนึ่ง
โป๊ยก่ายถามว่าพวกเหล่านี่มันอยู่ที่ไหน
บัดนี้มันไปข้างไหน พระถังซัมจังบอกว่า
มันจะไปข้างไหนก็หารู้มันได้ไม่ แต่ที
นั่งพูดกันนั้นก็จะไม่ไกลนัก สานุศิษย์ทั้งสามก็เที่ยวเดิน

ตรวจดูเห็นมีปรกศิลาอ ยู่ ข้าง
บนจารึกอักษรใหญ่สามตัวว่า หมอกเซียนอัน
พระถังซัมจั้งบอกว่าที่ปรกนั้นแหละ
เห้งเจียจึงพิจารณาดูโดยละเอียด
ก็เห็นมีต้นพฤกษาใหญ่ไม้ไผ่แก่ก่อหนึ่ง ข้าง
หลังนั้นมีต้นเคี่ยมอยู่ต้นหนึ่ง
และต้นตะเคียนสารภีสองต้นต้นอบเชยสองต้น
เห้งเจียพิจารณาดูเห็นแน่ใจแล้วก็หัวเราะ

ถามว่าพี่น้องเห็นพวกปิศาจหรือยัง โป๊ย
ก่ายบอกว่ายังไม่เห็นที่ไหน เห้งเจียว่าน้องยังไม่รู้
คือหมู่ไม้ใหญ่เหล่านี้เองเป็นปิศาจ
โป๊ยก่ายถามว่าทำไมพี่จึงรู้ได้ว่าต้นไม้ใหญ่นี้เองเป็นปิ

ศาจเล่า
เห้งเจียตอบว่าจับ
โป๊ยกงนั้นคือไม้สน โกเต็กกงนั้นคือต้นเป็ก
ลินกงจื้อนั้นคือต้นไทร ฮุดหุ้นโช้นั้น
คือต้นไผ่ อ้ายปิศาจหน้าเขียวนั้นคือต้นไม้เคี่ยม
นางเซียนหนึงนั้นคือต้นไม้ตะเคียน
สาวใช้ทั้งสองนั้นต้นสารภีและอบเชยโป๊ยก่ายได้ฟังเห้

งเจียชี้แจงดังนั้น ก็มิได้รอรั้งสองมือจับคร า ด ต
ร ง เ ข้ า สับฟัน
ต้นอบเชยต้นสารภี กระชากโค่นล้มลงแล้ว
ก็เอาคราดสับฟันจนป่นละเอียดทั้งต้น
ตะเคียนและต้นอื่น ๆ ก็กระชากล้มลงหมดทั้งนั้นทุก
ๆ ต้น ที่รากไม้เหล่านั้นมี
โลหิตไหลออกอาบไปทั้งนั้น พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นจึง

ร้องห้ามว่า
โป๊ยก่ายอย่า
ทำร้ายมันเลยแม้มันเป็นปิศาจก็จริง
แต่มันมิได้ทำร้ายเราช่างมันเถิด เราพากัน
รีบหาทางไปดีกว่า เห้งเจียว่าพระอาจารย์จะปรานีมั

นไม่ได้ไว้นานไปมันมี ก ำ ลั ง
กว้างใหญ่ขึ้น มันจะทำร้ายคนหาน้อยไม่
โป๊ยก่ายก็เอาคราดสับฟันกระชากล้ม
ลงทั้งสิ้น ขุดรากขุดเง่าเสียทุกๆ ต้น
แล้วนิมนต์อาจารย์ขึ้นมาตั้งหน้าหมายทิศ

ปราจีนแล้วก็ออกเดินไปฝ่ายพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้

งสาม
เวลานั้นก็ออกจากหนา ม ร ก แ ล้ ว ฤดูนั้น
เป็นฤดูร้อนกำลังเดินและไปข้างหน้า
เห็นภูเขาสูงยอดเทียมเมฆ จิตใจให้สะดุ้ง
หวาดเสียว เห้งเจียแบกกระบองออกหน้านำทางขึ้นเ

ขา
พอข้ามเขาเดินลงได้ถึ ง
เขามีที่ลาด ก็แลเห็นรัศมีสว่างมีเมฆหมอกปกคลุมเห็น

มีห้องหอสูงลิ่ว และได้ยิน
เสียงระฆังดังหง่าง ๆ พระถังซัมจั่งบอกให้พวกสานุศิ

ษย์ดูว่าจะเป็นที่แห่ง ใ ด แ น่
เห้งเจียชะเง้อไปดูโดยละเอียดแล้ว
บอกแก่พระอาจารย์ว่าที่นั้นเป็นที่พระอารามใหญ่
และมีรัศมีงดงามยิ่งนัก แต่เหตุใดมีสีเมฆร้ายเข้าไปป

กคลุมอยู่
แต่พิเคราะห์
ดูเหมือนจะเป็นวัดลุ่ยอิมยี่ แต่หนทางนั้นผิดไป
หากพวกเราไปถึงอย่าทำมักง่าย
เข้าไป วิตกจะถูกมือร้ายจะทำเอา พระถังซัมจังว่า
ที่นี่เป็นวัดลุ่ยอิมยี่ ก็คือที่เขา
เล่งซัว เห้งเจียจะจำผิดไปดอกกระมังเห้งเจียพูดว่า

มิใช่เขาเล่งซัว เขาเล่งซัวข้าพเจ้าเคยไ ป ส อ
ง ห น แ ล้ ว มิใช่ที่ตรงนี้
ซัวเจ๋งพูดว่าไม่ใช่เราก็ต้องไปทางนั้น

เมื่อถึงเขาแล้วเราก็คงจะรู้ได้แน่ เห้งเจียว่า
น้องพูดถูก พระถังซัมจั้งก็รีบขับม้ามาถึงหน้าวัดแลเข้า

มาก็เห็นนามวัดว่าลุ่ย อิ ม ยี่
สามตัวอักษร พระถังซัมจั้งก็ลงจากหลังม้าปากก็ด่าบ่น

ว่าเห้งเจียอ้ายชาติลิ ง ก็นี่
วัดลุ่ยอิมยี่แน่แล้วยังจะพูดโยนยาวหลอกเราต่อไปอีกเ

ล่า
เห้งเจียหัวเราะแล้วพู ด ว่ า
อาจารย์อย่าเพิ่งวุ่นวายท่านจงดูบนประตูมีหนังสือสี่ตัว

ท่านมาหลงว่าสามตัว กลับ
มาโกรธข้าพเจ้า พระถังซัมจังเหลียวไปดูเห็นอักษรสี่

ตัวว่าวัดเซี้ยวลุ่ยอิม ยี่ พ ร ะ
ถังซัมจังว่าหากเซี้ยวลุยอิมยี่ก็จริง
แต่คงจะมีพระพุทธเจ้าเข้าอยู่ในนั้น ในคำภีร์
มีกล่าวว่ามีพระสามพันองค์คงจะอยู่ทิศหนึ่ง
พระโพธิสัตว์กวนอิมน่ำไฮ้ พระโพ้
เฮี้ยนอยู่เขางอมี่ซั่ว พระบุญซั่วอยู่เขาท้ายเง้าซั่วนี่ไม่

รู้ว่าพระองค์ใดอยู่ใน วั ด นี้
โบราณท่านย่อมว่ามีพระพุทธก็คงมีพระธรรมทิศไหนจะ

ไม่มีของวิเศษบ้างเล่ า จำ
เราจะต้องเข้าไปดูเห้งเจียห้ามว่าไม่ควรจะเข้าไป

พิเคราะห์อาการจะร้ายมากกว่า
ดีหากเกิดเหตุขึ้นอย่าโทษข้าพเจ้า
พระถังซัมจั่งพูดว่าอาตมาตั่งใจจะนมัสการ
พระจะโกรธเห้งเจียทำไม จึงเรียกโป๊ยก่ายเอาผ้าก

าสาวพัสตร์มาครองแล้ ว สำรวม
กิริยาเดินเข้าไปยังโบสถ์ใหญ่ก็ได้ยินเสียงร้องเรียกว่

าถังซัมจั้งอุตสาห์มาจ า ก
เมืองไกล นมัสการพระพุทธเจ้าของเราทำไมยังมีจิต

เกียจคร้านอยู่เล่าพร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง ไ ด้ ยิ
น ดั ง นั้ น ก็ เ ข้ า ไ ป ท ำ เคารพนมัสการ
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็คุกเข่ า
หมอบอยู่กับพื้น เห้งเจียเก็บข้าวของและจูงม้าเข้าไป

ที่หลัง
วางของกับม้าอยู่ข้าง
นอก เห้งเจียก็เข้าไปในประตูและไปก็เห็นพระพุทธเ

จ้านั่งอยู่ท่ามกลาง ข้างรอบ
นั้นมีพระอรหันต์และเทพยดาเทพารักษ์
อุบาสกอุบาสิกากับทั้งท้าวจัตุโลกบาล
แวดล้อมเรียงรายเป็นลำดับเครื่องบูชาธูปเทียบดอกไ

ม้หอมระรื่น พระถังซัมจั้งโป๊ย
ก่ายซัวเจ็งก็ทำเคารพนบนอบโดยความเรียบร้อย
ยังแต่เห้งเจียยืนดูอยู่ยังไม่ลด
ก็ได้ยินเสียงพูดว่าเห้งเจียเข้ามาเฝ้าพระองค์ทำไมจึ

งไม่ทำนมัสการ เห้งเจียพิจารณา
ดูโดยละเอียดก็รู้ได้ว่าปิศาจแปลงปลอมบันดาลให้เหมื

อนพุทธเจ้า จึงชักกระบอง
ออกชี้ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
อ้ายพวกปิศาจมารร้าย มึงช่างใจโตอาจสามารถสอง

มือ
แปลงปลอมเป็นพระพุทธเจ้า ให้เป็นที่เสื่อมเสียเกียร

ติยศของพระองค์
ถือกระบองตรงเข้าไปจะตีปิศาจ
ก็พอได้ยินเสียงบนอากาศดังฉิ่งฉ่างตกลงมาเป็น
ฉาบคู่หนึ่ง ตรงเข้ารวบหัวรวบหางจับเห้งเจียติดอยู่ใ

นฉาบนั้นออกมิได้ โป๊ยก่าย
ซัวเจ็งเห็นดังนั้นต่างก็จับเครื่องมือ
พวกอรหันต์เทวดาเหล่านั้นช่วยกันเข้าล้อมจับ
โป๊ยก่ายซัวเจ้ง โป๊ยก่ายซัวเจ๋งเสียท่าถูกพวกเหล่านั้

นจับมัดได้ทั้งสองคนทั้ ง พ ร ะ
ถังซัมจั้งมันก็ยึดไว้ เอาเชือกมัดสอดทั้งสามคนผูกติดไ

ว้กับเสา
อันความจริงที่แปลง
เป็นพระพุทธเจ้านั้นก็ปิศาจไต้อ๋อง
พวกสาวกบริวารเหล่านั้นคือปิศาจบริวารทั้งสิ้น
ครั้นแล้วปิศาจไต้อ๋องก็กลับเป็นรูปเดิม

สำนักกลายเป็นที่อยู่ของปิศาจทั้งสิ้น
เห้งเจียติดอยู่ในฉาบ ก็เอาขึ้นไว้บนหอสูง
กำหนดสามวันสามคืนก็จะแปรเป็น
น้ำหนอง ยังอีกสามคนนั้นเราจึงค่อยต้มกินเมื่อภายหลั

ง

พวกปิศาจก็มาเปลื้อง
เอาผ้ากาสาวพัสตร์ ของพระถังซัมจั่งออกเก็บยัดใส่ห

าบแล้วก็เอาไปเก็บซ่อ น ไ ว้
ในห้องลับฝ่ายเห้งเจียติดอยู่ในฉาบมืดมัวแลไม่เห็นฟ้า

ดิน

อบร้อนเสโทไหลซาบ
ไปทั้งตัว ดิ้นรนกระทุ้งซ้ายกระแทกขวาก็ไม่ออกได้
เอากระบองเหล็กตีก็ไม่ออก
ได้ จึงคิดว่าจำเราจะยืนตัวให้หลุดออกจากฉาบ
จึงร่ายคาถาตัวก็ยืนสูงขึ้นสักพันวา
ฉาบก็ยืดตามตัวขึ้นไปเหมือนกัน
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงเอากระบองเหล็กร่ายคาถา
เป่าให้เป็นสว่านแหลมไชลงสักพันหนก็ไม่ทะลุได้
เห้งเจียก็สิ้นความคิด จึงร่าย
คาถาเรียกเทพยดาเจ้าเอี๊ยดที้
และหมู่เทพาอารักษ์ลักเต็งลักกะกับหมู่เจ้าที่รักษา
ธรรมก็มาพร้อมกันที่ฉาบนั้น
ถามว่าท่านไต้เซียเรียกพวกข้าพเจ้ามามีธุระอะไรหรื

อ

พวกข้าพเจ้าคอยระวังรักษาอาจารย์อยู่แล้ว
เห้งเจียบอกว่าอาจารย์ไม่เชื่อฟังเรา
ห้ามถึงจะตายก็โทษใครไม่ได้
แต่พวกท่านต้องคิดอ่านเอาเราออกแล้วจึงค่อยหา
อุบายแก้ไขอยู่ในฉาบนี้อบร้อนไม่เห็นแสงสว่างอย่างนี้

จะเป็นอันตรายแก่ชีวิ ต เป็ น แ น่ ห มู่ เ ท
พ ย ด า อ า รั ก ษ์ ลักเต็งลักกะช่วยกันง้าง
ฉา บก็ มิไ ด้ไ หว สะ เทื้ อน หมู่เทพา
อารักษ์ทั้งหลายจึงพูดแก่เห้งเจียว่า
ฉาบนี้ไม่ทราบว่าจะเป็นของวิเศษอย่างไร
พวกข้าพเจ้าช่วยกันคัดก็ไม่ออก
สุดกำลังที่จะช่วยท่านได้ เจ้าเอี๊ยดที้จึงให้ลักเต็ง
คอยรักษาพระถังซัมจั้ง ให้ลักกะคอยอยู่รักษาฉาบ
หมู่เจ้าคอยล้อมลาดตระเวน
ตัว เจ้าเอี๊ยดที้เหาะขึ้นไปยังประตูสวรรค์น่ำทีหมึง
ครั้นถึงก็ตรงเข้าไปยังปราสาท
เหลงเชี่ยวเต้ย เห็นเง็กเซียงฮ่องเต้ประทับอยู่บนเท

วบัลลังก์ทำคำนับแล้ว ก็ ก ร า บ ทู ล
ว่า ข้าพเจ้าเอี้ยดที้ขอกราบทูลพระองค์ได้ทรงทราบ
ด้วยบัดนี้ซีเทียนไต้เซียรักษา
พระถังซัมจั้งไปอาราธนาพระธรรมยังประเทศไซที
ข้ามมาถึงตำบลเขาเซี้ยวลุ่ยอิมยี่
ถูกมารปิศาจร้ายจับทิ้งไว้ทั้งศิษย์และอาจารย์
ซีเทียนไต้เซียอยู่ในฉาบวิเศษออกมิได้
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมากราบทูลให้พระองค์ทรงทร

าบจะโปรดประการใดเงิ ก เ ซี ย ง ฮ่ อ ง เ
ต้ ไ ด้ ท ร ง ฟั ง ดั ง นั น
จึงรับสั่งให้เทพยดาดาวยี สิบ แป ดด วง รีบ ยก
ลงไปช่วยพระถังซัมจั่งโดยเร็ว
หมู่ดาวยี่สิบแปดดวงได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็พร้อมกัน
ถวายบังคมลา พร้อมกับเจ้าเอี๊ยดที้ออกจากเหลงเซีย

วเต้ย

ตรงประตูน้ำที่หมึง
เหาะลงมายังวัดเซี้ยวลุ่ยอิมยี่เมื่อเวลามาถึงวัดได้สอ

งยามเศษ พวกปิศาจทั้ง
หลายพากันนอนหลับไปทั้งสิ้น
หมู่ดาวทั้งหลายก็มาพร้อมกันที่ฉาบนั้น บอกว่า
ได้เซียบัดนี้เง็กเซียงฮ่องเต้
ให้พวกข้าพเจ้าดาวยี่สิบแปดดวงมาช่วยท่านเง้งเจียว่า

พวกท่านจงรีบลงมือกร ะ ท ำ ก า ร ทุ บ ฉ า
บ นี้ ใ ห้ แ ต ก ล ะ เ อี ยดข้าพเจ้า
จึงจะออกได้ หมู่ดาวบอกว่า
ข้าพเจ้าไม่อาจทุบเพราะฉาบนั้นเป็นสิ่งของประกอบ
หากทุบมันก็จะดังขึ้น ถ้าดังขึ้นแล้วพวกปิศาจมันตกใจตื่

นก็จะลำบาก ท่านจงคอย
รอพวกข้าพเจ้าจะเจาะไชให้ทะลุ
ถ้ามีรูลมเข้าได้ท่านจึงจะออกได้ เห้งเจียว่าดีแล้ว
ข้าพเจ้าจะคอย หมู่ดาวทั้งหลายก็ออกแรงช่วยกันเจา

ะและไชก็ไม่สามารถจะ ใ ห้
ทะลุได้ เห้งเจียอยู่ในฉาบก็คอยหันซ้ายหันขวาดูแสงส

ว่างก็มิได้เข้าไปได้ จึงดาว
กังกิมเล้งพูดว่า ไต้เซียข้าพเจ้าคิดดูว่าของสิ่งนี้
เป็นยู่อี่วิเศษอาจเปลี่ยนแปลงได้
ท่านอยู่ข้างในคอยคลำดูตามรอยปะกับ
ข้าพเจ้าจะเอาเขาแยงเข้าไป ถ้าถึงข้าง
ในท่านจึงแปลงตัวตามออกมา เห้งเจียว่าดีแล้ว ๆ

ดาวกังกิมเล้งจึงแปลงตัวเป็น
เขาแหลม แล้วก็ไชตามรอยปะกับเข้าไปทะลุตลอดใน

จึงร้องให้ใหญ่เท่าปา ก ช า ม
ปากไปล่ รอยปะกับก็เคลื่อนตามเขาเห้งเจียอยู่ข้างใ

นคลำไปคลำมาถูกปลาย เ ข า
ร้องว่าเห็นจะไม่เป็นการไม่มีอะไรอาศัยจะออกอย่าง

ไรได้ เห้งเจียจึงเอากระบอง
แปลงเป็นหมุดแหลมเจาะยอดเขาพอเป็นรูนิดหนึ่ง
ตัวเห้งเจียก็แปลงเท่าเมล็ด
พันธุ์ผักกาดก็เข้านั่งในรูนั้นแล้ว
ก็ร้องให้ชักเขาออกเถิด กังกิมก็ชักเขาหลุดออก
มา เห้งเจียก็กระโดดออกจากรูเขา
กลายกลับเป็นรูปเดิมชักกระบอกตีฉาบทีหนึ่ง
เสียงดังดุจเขาทองแดงทะลาย
ฉาบก็ป่นละเอียดตั้งพันชิ้น เจ้าเอี๊ยดที้กับดาวทั้ง
หลายก็สะดุ้งใจทุกคนพวกปิศาจกำลังนอนหลับก็พากันต

กใจตื่นทุกตน ไต้อ๋องปิศาจผุดลุกขึ้นเ อ า
เสื้อสวมตัวแล้ว วิ่งไปที่กองประชุมพลต่างก็ถือเครื่อง

ศาสตราอาวุธเวลานั้น ก็
พอสว่างแจ้งพากันตรูเข้าล้อมหอเห็นเห้งเจียกับหมู่เท

พยดาเทพารักษ์กำลัง
ห้อมล้อมอยู่ข้างฉาบนัน ปิศาจเห็นดังนั้น

ก็ตกใจยิ่งนักจึงให้พวกปิศาจบริวาร
ปิดประตูชั้นในแน่นมิให้เข้าออกได้
เห้งเจียก็พาพวกเทวดาเหาะขึ้นอยู่บนอากาศ
พวกปิศาจเก็บรวบรวมฉาบแตกนั้นแล้ว
ก็เรียงรายยังประตู ปิศาจได้อ๋องแต่งตัว
เสร็จแล้ว มือถือแผนเหล็กออกมาจากที่โกนร้องเรียก

ว่า เฮ้ยอ้ายเห้งเจีย ถ้ามึง
เป็นลูกผู้ชายจริงจะหนีไปห่างไกลทำไม
จงลงมาลองฝีมือกันสักพักหนึ่งจะได้เห็น
ว่าใครดีและชั่วเห้งเจียก็พาหมู่เทพยดาลงมายังพื้น
ถือกระบองตรงมาชี้หน้าว่ามึงเป็นชาติ
ปิศาจมารร้ายอะไรที่ไหน อาจสามารถแปลงปลอมเป็

นพระพุทธเจ้า และจัดทำ
เป็นวัดวาอารามดังนี้ ด้วยมีประสงค์อย่างไรปิศาจได้

อ๋องตอบว่า อ้ายลูกลิงยัง
ไม่รู้นามของเรา เพราะฉะนั้นจึงอาจสามารถมาทำโ

อหังดังนี้ ตำบลนี้เรียกเซียวไซที
เรารักษาปฏิบัติจนสำเร็จ ฟ้าจึงบันดาลมีห้องหออันวิเ

ศษให้เรานามของเราคื อ อี้ ง
ไบ้เล่ายุด ชนทั้งหลายไม่รู้จึงเรียกว่าอี้งไปได้อ๋อง
เราได้ทราบข่าวมานานแล้วว่า
เจ้าจะมาทางนี้เพื่อจะไปไซที
มีฝีมือปรากฏเชี่ยวชาญ เพราะฉะนั้นจึงบันดาลให้
เป็นวัดวาอารามลวงให้อาจารย์เจ้าเข้ามา

เพื่อจะใคร่ลองฝีมือแก่เจ้าหากว่าเจ้า
ชนะเรา เราจะป้องกันรักษาไปให้ตลอดสำเร็จซึ่งมร

รคผล หากไม่ชนะเราจะจับ
พวกเจ้าตีเสียให้ตาย เราจะไปหาพุทธเจ้า
อาราธนาธรรมกลับไปเมืองใต้ถังเพื่อ
สำเร็จมรรคผลเห้งเจียได้ฟังจึงหัวเราะ
แล้วพูดว่าอ้ายปิศาจมึงอย่าพูดอวดตัวแม้มึงอยาก
จะลองฝีมือก็จงมารบกันเถิด ว่าแล้วต่างคนก็เข้ารบกั

นได้ประมาณห้าสิบเพล ง ยั ง
ไม่แพ้ชนะกัน พวกปิศาจก็พากันโห่ร้องตีม้าล่อตีกลองอ

อกอึ๊กทึกกึกก้องโกลา ห ล
พวกเจ้าเอี๊ยดที้กับเทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลายก็ยกอาวุ

ธขึ้นโห่ร้อง เข้าล้อมปิศาจ
ใต้อ๋องตกอยู่ในท่ามกลาง แต่ปิศาจก็มิได้สะดุ้งหวาดห

วั่น มือหนึ่งถือป้ายคอยรอร บ
มือหนึ่งก็ล้วงเอาถุงผ้าขาวออกมาถุงหนึ่งขว้างขึ้นบนอ

ากาศถุงนันก็ช้อนตักเ อ
พวกเทพดาและเห้งเจียเข้าอยู่ในถุงทังสิน
ปิศาจก็เรียกถุงกลับคืนไปยังที ให้พวก
ปิศาจเอาเชือกปอมาแล้ว จับลากออกมามัดคนละคน
หิ้วเอาไปทิ้งไว้ที่ดินเสร็จ
แล้วปิศาจไต้อ๋องก็จัดโต๊ะมาเลี้ยงกันเป็นที่สำราญรื่นเ

ริงจนเวลาพลบค่ำก็พา กั น
ไปหลับนอนให้ฝ่ายเห้งเจียต้องมัดนอนกลิ้งอยู่กับดินพอ

เวลาดึกครึ่งคืนก็ใช้วิ ชา ซ่อนตัว
ตัวเล็กลงแล้วก็ลอดออกจากเชือกมัด
เดินเข้าไปใกล้พระถังซัมจั้ง เรียกพระ
อาจารย์คำหนึ่ง พระถังซัมจั้งจำเสียงได้ว่าเห้งเจีย
จึงร้องเรียกสานุศิษย์ว่าให้ช่วย
เราด้วย ต่อไปเราไม่กล้าขัดขวางแล้ว
เห้งเจียจึงแก้พระอาจารย์ออกก่อนแล้วแก้
โป๊ยก่ายซัวเจ็งออก แล้วแก้หมู่เทพยดาและดาวเอี้ยด

ที้กับลักเตงลักกะออก ทั้ ง สิ้ น
ก็จูงม้ามาให้พระอาจารย์ขี่ให้รีบไปโดยเร็ว
พอออกจากประตูก็พอนึกขึ้นได้ว่า
หาบใส่ข้าวของนั้นไม่รู้ว่ามันเอาไปซ่อนไว้ที่ไหน
ก็กลับเข้าไปค้นหา กังกิมเล้งพูดว่า
ช่วยอาจารย์ออกได้แล้วก็ควรจะรีบไป
จะห่วงข้าวของทำไม เห้งเจียบอกว่าของ
สำคัญไม่เอาไปไม่ได้ คือบาตรและของวิเศษผ้ากาสา

วพัสตร์และหนังสือเดิ น ท า ง
อยู่ในห่อ เป็นของสำหรับตัวในทางพระสงฆ์จะทิ้งไปมิ

ได้โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ก ลั บ ไ ป
หาข้าพเจ้าจะออกไปคอยที่ต้นทางฝ่ายพวกเทพยดาเท

พารักษ์ทั้งหลายก็คอย ป้ อ ง กั น รั ก ษ า พ
ร ะ ถั ง ซั ม จั ง บั น ด า ล
ฤทธานุภาพเป็นลมพายุหอบส่งข้ามพ้นที่นั้น
เดินลงไปเนินชายเขา ก็พากันพัก
หยุดรอคอยเห้งเจียอยู่ เวลานั้นก็เข้ายามสามเห้งเจี

ยย่องกลับเข้าไปข้างใ น เห็น
ประตูปิดทุกประตู เห้งเจียก็แปลงเป็นค้างคาวลูกหนูบิ

นลอดเข้าไปตามช่อง
กระเบื้องและขึ้นไปก็เห็นที่ชันสูงมีแสงสว่าง
เห้งเจียก็เดินเข้าไปใกล้พิจารณา ก็
เห็นห่อของมีแสงเป็นรัศมีออกเห้งเจียเห็นแล้วก็ดีใจแ

ปลงกลับเป็นรูปเดิมเอ า
ของใส่บ่ารีบเดินออกมา บังเอิญหลุดตกลงข้างหนึ่งกร

ะทบพื้นเสียงดังปิศาจ ไ ต้ อ้ อ ง
นอนอยู่ชั้นสูง ก็ตกใจลุกขึ้นเรียกพวกบริวารให้จุดไฟม

าส่องดูว่าจะเป็นเสีย ง อ ะ ไ ร
ที่ไหน พวกปิศาจเหล่านั้นก็จุดไฟเที่ยวค้นหา
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็วิตกจะเอาห่อ
ของไปมีได้ จึงลอดออกทางหน้าต่างหนีไปฝ่ายปิศาจไ

ต้อ๋องให้ค้นหาก็มิได้ เ ห็ น สิ่ ง ใ น
จึงรู้ว่าพระถังซัมจั้งหนีไป เวลา
นั้นก็จวนสว่างปิศาจเรียกบริวารให้รีบไปตามพระถังซั

มจั้ง ครั้นมาทันเข้าก็เห็นหมู่
เทพยดาเทพารักษ์อยู่เป็นกลุ่มหยุดพักที่ชายเขา
ปิศาจร้องตวาดว่าจะหนีไปข้างไหน
ดาวกักบอกเการ้องสั่งว่าพวกเราจงเตรียมอาวุธให้พ

ร้อมมือ โป๊ยก่ายซัวเจ้งก็จับ
เครื่องมือคอยท่าอยู่ พร้อมกันตรงเข้าประจัญบานแก่ปิ

ศาจ ฝ่ายปิศาจจิ้งไปไต้อ๋อ ง
และเห็นดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะ
เรียกพวกบริวารให้เข้ารบรุกบุกบั่น รบกันเป็น
ตะลุมบอนยังหาแพ้ชนะกันไม่ได้ยินเสียงเห้งเจียร้องว่

าข้าพเจ้ามาแล้ว เวลานั้นหมู่
ดาวและเทพบุตรเจ้าเอ๊ยดที้
เจ้าแก่ล้มลักเตงลักกะชุลมุนอยู่ในที่รบ อึ้งไบ่ถือป้าย
เหล็กตีเข้ามาฝ่ายเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งทั้งสามคน
กระโจมเขาตีสกัดอึ้งไบ้ อึ้งไบ่เอาป้าย
เข้ารับ ต่างมีฝีมือเข้มแข็งด้วยกันทั้งสองฝ่าย
รบกันจนมืดฟ้ามัวฝนตั้งแต่เวลา
เช้าจนค่ำ ปิศาจอึ้งไบ้เห็นเวลาค่ำแล้ว
ก็ถอดถุงออกจากเอว เห้งเจียแลเห็นร้อง
ว่าไม่ได้การ ก็กระทำปฏิหาริย์เหาะขึ้นแอบอยู่บนกลีบ

เมฆ แต่หมู่เทพบุตรทั้งหลา ย
เหล่านั้นก็มิได้รู้เหตุการณ์ ปิศาจก็เอาถุงขว้างขึ้นไป
ก็รวบช้อนเอาพวกของ
เห้งเจียเข้าไว้ทั้งสิ้น อึ้งไบได้ทีแล้วก็พาบริวารกลับวั

ด ครั้นถึงแล้วก็ให้เอาเ ชื อ ก ม า
มัดไว้ตามเดิม เอาพระถังซัมจั้งโป๊ยก่ายซัวเจ๋งขึ้นแข

วนไว้หมู่เทพยดาให้เอ า เ ข้ า
ห้องมืดลั่นกุญแจขังไว้ ฝ่ายเห้งเจียเมื่อหนีพ้นไปแล้ว
เห็นปิศาจยกกลับไปก็นึก
รู้ว่าพวกเราเห็นจะต้องปิศาจจับไปแล้ว
จึงลงมายังข้างเขาทิศตะวันออก นั่งคิด
แค้นพวกปิศาจและร้องไห้ คิดถึงอาจารย์ว่าท่านสร้าง

กรรมเวรอย่างไร จึงได้เป็น
เหตุการณ์ได้รับแต่ความยากมิได้หยุดเลย
สุดที่จะพรรณนาเห้งเจียนั่งคร่ำครวญ
อยู่แต่ผู้เดียวประมาณครู่หนึ่งจิตระงับนึกขึ้นได้เอาใจถ

ามใจตัวเองว่า อ้ายปิศาจ
นี้มันมีถุงน้ำ รู้ว่าเป็นของวิเศษอะไรจึงใส่ของได้มาก

ดังนั้นครั้งเราจะไปข อ พ ล บ น
สวรรค์ เง็กเซี่ยงฮ่องเต้ก็จะกริ้วเอา
นึกขึ้นได้ว่าท่านจินบู๊ตึงซัว ตั้นมอเทียนจุน
เราไปเชิญท่านมาช่วยอาจารย์สักครั้งหนึ่งเห็นจะดีเห้

งเจียเมื่อสิ้นคิดดังนั้ น
จึงเหาะไปหาบู้ตึงซัวจะได้ ม
า แ ก้พระถังซัมจั้ง เห้งเจีย
ลอยมากลางอากาศได้วันหนึ่งแลก็เห็นภูเขาที่สำนัก

อันท่านบู๊ตึงซัวนี้ เดิมเจ้า
เมืองเจงลักก๊กกับนางเสียมเส่งฮองเฮา
นิมิตฝันเห็นพระอาทิตย์สว่าง ตั้งแต่นั้นก็
มีครรภ์ได้สิบสี่เดือน ปีมะโรงเดือนห้าขึ้นหนึ่งค่ำ
เวลาเที่ยงกลางวันก็คลอดใน
พระราชวัง เมื่อยังเยาว์ก็ทรงกำลังพลังมากเข้มแข็ง

ครั้นเติบใหญ่จิตภาคศั ก ดิ์ สิ ท ธิ์
ไม่อยากเป็นเจ้า ชอบทางปฏิบัติบวชเรียนทางวิปัสสน

าญาณชาญกล้าอยู่ที่เข า นี้ ต่อ
ภายหลังก็สำเร็จมรรคผล เง็กเซียงฮ่องเต้ประทานน

ามให้ชื่อว่าจินบู้ คอยกำจัด
ปิศาจอสุรยักษ์มารร้ายอยู่ทุก ๆ กัปป์ไป
เห้งเจียลอยพิศดูภูมิสำนักเซียน ก็มา
ถึงประตูสวรรค์ที่สามตำหนักทั้ยฮัวเกงและไปก็เห็นมีรั

ศมีศรีแสงมีเทพยดาออ ก ม า
รับถามว่าที่มานี้คือใคร เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าคือซีเ

ทียนไต้เซีย อยากจะมาหาท่าน
พระผู้เป็นเจ้า โดยมีกิจธุระอันสำคัญ
หมู่เทพยดาก็เข้าไปบอกแก่ท่านโจ๊ซือแล้ว
ท่านก็ออกมาเชิญเข้าไปข้างใน
เห้งเจียกระทำความเคารพแล้ว พูดว่าข้าพเจ้ามี
กิจธุระร้อนจึงได้มาหาท่านโจ้ซือ
ท่านนู้ตึงซัวถามว่ามีธุระร้อนอย่างไร เห้งเจียจึง
ยกเรื่องอึ้งไบ้ปิศาจขึ้นเล่าให้ท่านฟังทุกประการ

ทั้งบอกว่าข้าพเจ้าก็สิ้นปัญญา จึง
ได้มากราบเท้าท่านโจ๊ซือได้โปรดช่วยสักครั้งหนึ่งเถิด

จินบู้โจ๊ซือได้ฟังดัง นั้ น จึ ง พู ด ว่ า
เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าได้รับอ ำ นา จต ำแ หน่
งจิ นนู
ได้กำจัดพวกปิศาจยักษ์ร้ายทั้งหลาย
เพราะมีรับสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้ ต่อภาย
หลังรับตำแหน่งเง้าลุ้ยสินเจี่ยงคอยกำจัดหมู่สัตว์ร้ายน

าคร้ายทั้งหลาย ฝ่ายทิศ
บูรพาและอุดร เพราะได้รับอำนาจของท่านง่วนโช้ยที

จุน บัดนี้รับที่บู๊ตึงซัวที่ ช ม พู
ทวีปและอุดรทวีปทั้งสองนี้ ผีปิศาจมารยักษ์ร้ายก็สงบเ

งียบแล้วเวลานี้ท่านไ ต้ เ ซี ย
มาเชิญข้าพเจ้า ขัดด้วยเง็กเซียงฮ่องเต้มิได้รับสั่ง
ไม่อาจลุอำนาจได้ ข้าพเจ้าเห็น
แก่ไต้เซียแต่จะไม่เป็นที่พอใจของท่านผู้อื่น
ข้าพเจ้าตรองเห็นว่าทางไซที หากจะ
มีมารร้ายก็ไม่สู้จะรุนแรงนักข้าพเจ้าจะให้นายทหารทั้

งสอง คือกูเจียงกุน จั๋วเจียงกุน
กับหมู่นาคทั้งห้าไปช่วยเป็นกำลังไต้เซีย
กำจัดพวกปิศาจเหล่านั้นคงจะเสร็จธุระ
ก็จะช่วยอาจารย์ของท่านให้พ้นภัยไปได้เห้งเจียได้ฟัง

โจ้ซือพูดดังนั้น กราบเคารพขอบคุณแล้วก็ม
า พ ร้ อ ม ด้ ว ย กูเจียง
จั่วเจียงกุนสองนายทหารกับหมู่นาคทั้งหลาย
กับหมู่พลทหารที่แข็งแรงยกลงไป
ยังวัดเซี้ยวลุ่ยอิมยี่ ครั้นถึงก็ตรงมายังประตูวัดร้องท้า

รบ ปิศาจอึ้งไบ้ประชุมบ่ร
พูดว่า เห้งเจียสองวันแล้วไม่เห็นมา
ไม่รู้ว่าจะไปหาพลทหารที่ไหน พูดยังไม่ทัน
จะขาดคำลงพวกปิศาจก็เข้ามาบอกว่า
เห้งเจียไปพาพวกเต่างนาคที่ไหนมาท้ารบ
อยู่ที่หน้าประตู อึ้งไปไต้อ้องได้ฟังดังนั้น
ก็แต่งตัวสวมเกราะถือป้ายเหล็กพาพวก
บริวารออกมาจากประตูร้องถามว่า
เฮ้ยพวกเทพาอารักษ์รักษาถนนอาจสามารถมา
ที่เราทำไม เง้าเล้งนาคทั้งห้ากับกูจั๋วสองทหารร้องต

วาดว่าอ้ายมารร้าย มึงอย่า
ดูถูกเราคือเป็นทหารอยู่ที่เขาบู้ตึงซัวตำหนักทั้ยฮั้วเกง

ท่านอุ่นหงวนกำจู๊ตั้ว ห ม้ อ
ที่จุนเพราะท่านไต้เซียไปหาท่านจึงใช้ให้พวกเรามาจั

บเจ้า มึงจงเร่งส่งพระถังซัม
จังโดยเร็ว และหมู่ดาวเทพยดาทั้งหลายจะยกชีวิตให้

เจ้า มิดังนั้นตัวของเจ้าก็จ ะ
ต้องละเอียดเป็นละอองผง สำนักก็จะเป็นเถ้าไฟไปทั้

งสิ้น อึ้งไบ่ได้ฟังดังนั้นก็โ ก ร ธ
ร้องด่าว่าอ้ายพวกสัตว์มึงจะมีฤทธานุภาพสักเพียงใดจึ

งได้มาพูดอ้างอวดดังนี้ ถ้า
ดีจริงแล้วจงมาลองป้ายดูสักที
พูดดังนั้นแล้วอึ้งไบ่ก็กระโจมตี เง้าเล้งนาคทั้งห้า
ก็บันดาลทำให้มืดฟ้ามัวฝน กูเจียงกุน
จั๋วเจียงกุนทหารทั้งสองก็บันดาลทำเป็น
ดินทรายซัดสาด ต่างก็ถืออาวุธหอกดาบเข้าระดมรบ
เห้งเจียก็ถือกระบองเข้า
ตีขนาบหลังประมาณได้ครึ่งชั่วโมงฝ่ายปิศาจอึ้งไบ้ก็แก้

ถุงออกจากเอวถืออยู่กั บ มื อ
เห้งเจียแลเห็นก็ร้องบอก ว่า
พวกเราคอยระวังให้ดี พวกนั้นก็มิได้รู้ว่าเหตุอะไรต่า

งก็ละมือรอรบอยู่ อึ้งไบ่ก็จับ
ถุงขว้างไปเห้งเจียก็ปาฏิหาริย์ขึ้นไปอยู่บนเมฆเสียได้

ถุงนั้นก็รวบเอาเง้าเ ล้ ง แ ล ะ ก
เจียงกุนจัวเจียงกุนนายไพร่เข้าในถุงทั้งสิ้น
อึ้งไป่ปิศาจมีชัยชนะแล้วก็พาบริวาร
กลับเข้าวัด จึงเอาเชือกมามัดไว้ทุกคนแล้วให้เอาไป

วางไว้ในหลุมดินฝ้ายเ ห้ ง เ จี ย เ
มื่ อ เ ห็ น ปี ศ า จ ก ลั บ ไ ป แ ล้ ว
ก็ลงยังยอดเขานั่งพักสิ้ นปั ญญ าสิ้ นส ติ
เผลอตัวก็หลับตาดุจนอนหลับ ได้ยินเสียงแว่วที่หูมีคนม

ารร้องเรียกว่า ไต้เซียอย่า
นอนหลับ จงรีบไปช่วยชีวิตอาจารย์สักประเดี๋ยวก็จะไ

ด้รอด เห้งเจียลืมตาผุดลุก
ขึ้นเห็นเจ้าประจำวันคือเช่ากง
เห้งเจียตวาดว่าตัวเจ้าเมื่อแรกไปอยู่ที่ไหนจึงไม่มา
ชี้แจง ไว้วันนี้จึงมากระทำให้เราตกใจ
เจ้าเช่ากงตกใจก็คำนับพูดว่า ข้าพเจ้ารับ
คำสั่งพระโพธิสัตว์คอยรักษาพระอยู่ข้างเคียงทุกเวลา

ไม่อาจห่างได้จึงมิได้ ม า ห า
ไต้เซีย ข้าพเจ้าเห็นได้เซียเงียบไปสองวันไม่ได้ข่าว

คราว มาวันนี้พวกปิศาจจับพ ว ก
เง้าเล้งและกูเจียงกุน จั๋วเจียงกุนมาก็รู้ได้ว่าไต้เซีย

ไปหามา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
มาเที่ยวค้นหาไต้เซีย ขอไต้เซียอย่าเห็นแก่ความยาก

ลำบากเหน็ดเหนื่อยเล ย จง
รีบไปหามาช่วยอาจารย์เถิด เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ร้อ

งไห้พูดแก่เจ้าเช่ากง ว่ า ข้ า พ เ
จ้ า
จะไปสวรรค์ก็มีความละอาย จะไปหาพระโพธิสัตว์ก็เ

ป็นที่ยำเกรงจะไปหาพ ร ะ
ยู้ไลก็เป็นที่รำคาญ ที่ปิศาจพึ่งจับไปนั้นคือคนของท่านจิ

นบู้โจ๊ซือให้มาช่วย บัดนี้
เราก็สิ้นแห่งที่จะไปหาใครได้อีกเจ้าเช่ากงพูดว่าท่าน

ไต้เซียอย่าเป็นทุกข์
ข้าพเจ้านึกได้มีอยู่แห่งห นึ่ ง เ ข้ ม แ ข็ง
หากไปเชิญมาคงจะกำจัดได้เป็นแน่
คือที่ตำบลเขาบู๊ตึงซัวชมพูทวีปมีพวกทหาร
ที่เข้มแข็งนัน อยู่ในชมพูทวีปเหมือนกันแต่ที่ตำบลเขากั

นท่ายซัวเมืองปินเซีย มิ
พระอาจารย์ก๊กซือโพธิสัตว์มีอภินิหารฤทธาอานุภาพมา

ก เธอมีสานุศิษย์คนหนึ่ง
นามเรียกว่าเจียงไท้จื้อและมีเจ้าทั้งสี่เมื่อก่อนเคยกำ

จัดปราบนางจุ๊ยโบ้เนี่ ย เ นี้ ย หาก
ท่านไต้เซียไปเชิญแม้เธอยอมมาก็จะจับปิศาจได้อาจา

รย์ก็จะรอดพ้นจากที่ทุ ก ข์ ไ ด้
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ดีจึงพูดว่าถ้าดังนั้นเจ้าเช่ากงจง

กลับไปรักษาอาจารย์ไ ว้ ข้าพเจ้า
จะไปเชิญว่าแล้วเห้งเจียก็เหาะไปยังเขากันท่ายซัวเ

หาะข้ามแม่น้ำมาถึงเมื อ ง
ปินเซี้ยกักไปยังวัดต้ายเซี้ยเสียนยี่เดินเข้าในประตูชั้น

นอก พิจารณาดูโบสถ์
อารามกุฎีวิหารงามสะอาดมีพระเจดีย์ระยับระย้า
เห้งเจียเดินพลางแลดูพลางเข้า
ประตูชั้นที่สองฝ่ายท่านก๊กซือโพธิสัตว์ล่วงรู้ก่อน
จึงให้เจียงไท้จื๊อออกไปรับยังประตูต่างก็
คำนับกันแล้ว เห้งเจียก็เข้าไปกระทำความเคารพท่า

นก๊กซื่อโพธิสัตว์แล้ว พู ด ว่ า
บัดนี้ข้าพเจ้าไม่มีที่พึ่งที่อาศัยแล้ว
จึงได้มาเชิญพระโพธิสัตว์ไปแผ่อำนาจอภินิหาร
ให้เจ้าเจียงกุนที่ปราบนางเนียเนี้ยนั้นไปช่วยอาจารย์

ข้าพเจ้าให้พ้นภัยสักค รั้ ง ห นึ่ ง
พอได้ไปอาราธนาพระธรรม ณ ประเทศไซที
ไปประดิษฐ์ฐาน ณ ประเทศทิศ
ตะวันออกเพื่อสุขประโยชน์แก่ประชุมชนสิ้นกาลนานฝ่า

ยท่านก๊กซือโพธิสัตว์เ มื่ อ ไ ด้ ฟั
ง เ ห้ ง เ จี ย ดั ง นั้ น จึ ง ต อ บ ว่ า
ซึ่งธุระของเห้งเจียมา
ในเวลาวันนี้ ก็นับว่าเป็นทางในการบำรุงพระพุทธศา

สนาย่อมเป็นนิสัยอันใ ห ญ่ ยิ่ ง
ควรอาตมภาพจะไปเองแต่ขัดด้วยฤดูนี้น้ำฝนจะท่วมให

ญ่พึ่งจะเกิดน้ำใหม่ ๆ
ท่านไต้เซียมาเชิญไปไกลมาก
วิตกข้างหลังจะเกิดขึ้นก็จะเป็นภัยใหญ่จะมีผู้ใดคุ้มได้
อาตมาจะให้ศิษย์ไปช่วยปราบปิศาจให้สำเร็จการ
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็กระทำเคารพ
แล้ว พร้อมด้วยเจียงไท้จื๊อกับเจ้าเจียงกุนทั้งสี่
เหาะมายังวัดเซี้ยวลุ่ยอิมยี่ ครั้งถึง
ไท้จื้อถือทวนเจียงกุนทั้งสี่ถือพลองเหล็กสมทบกันกับเห้

งเจีย มายังประตูร้องท้า
ปิศาจอึ้งไบ้ให้ออกรบ พวกปิศาจบริวารวิ่งเข้าไปบอก

นาย ปิศาจอึ้งไบ่ก็พาพวก
ออกมานอกประตูโห่ร้องกึกก้อง
แล้วร้องด่าเห้งเจียว่า อ้ายชาติลิงมึงไปพาใครมา
อีกเล่าอึ้งไบ้พูดยังไม่ทันขาดคำ
เจียงไท้จื้อก็ขยิบตาให้เจ้าเจียงกุนทั้งสี่ร้องด่าว่า
อ้ายปีศาจมารร้ายมึงไม่รู้จักหรือ
เราคือสานุศิษย์ของท่านกกซื่อโพธิสัตว์อยู่วัด
เสียนเซ่งเซียนยี่ ให้พวกเรายกมาจับเจ้าไม่รู้ดอกหรื

ออึ้งไปได้ยินดังนั้นก็ หัวเราะแล้วพูดว่า เจ้าทารกเล็ก ๆ
จะมาอวดฤทธิ์แก่ใคร
อยู่รักษาน้ำร้ายที่ลำแม่น้ำฮ้วยฮ้อนั้นก็ดีแล้ว
ทำไมจึงไปฟังอ้ายเห้งเจียข้ามน้ำ
ข้ามทะเลเอาชีวิตมาทิ้งเสีย เจียงไท้จื้อได้ฟังดังนั้นก็

มีความโกรธ ยกทวนไปแทง
ต่อหน้าปิศาจ เจ้าเจียงกุนทั้งสี่ก็เข้าระดมฟันพ่าด
เห้งเจียตรงเข้าไปเอากระบอง
เหล็กตีอิ้งไบ่ก็มิได้หวั่นหวาด
แกว่งป้ายเข้ารบรับสัประยุทธ์ชุลมุนเป็นตะลุมบอน
ยังไม่แพ้ชนะกัน อิ้งไบ้ก็ถอดถุงออกจากเอว
เห้งเจียเห็นแล้วก็ร้องบอกว่า พวก
เราระวังให้ดี ไท้จื้อกับเจียงกุนทั้งส่ก็ไม่รู้ว่าจะระวัง

อะไรฝ่ายปิศาจเอาถุง แกว่ง
แล้วก็ขว้างไป ถุงนั้นก็รวบเอาเจียงกุน
ทั้ง สี่กับไท้จื้อ
เข้าอยู่ในนั้นทั้งสิ้น เห้งเจียคอยระวังอยู่เหาะหนีไปไ

ด้ ฝ่ายอิ้งไบ้มีชัยชนะแล้ ว ก็
พาบริวารกลับเข้าวัด แล้วเอาเชือกมัดทุกคนไปใส่หลุ

มดินปิดไว้ ฝ่ายเห้งเจียก็ลดลง
ยังชายเขายืนร้องไห้แต่ผู้เดียว
โดยความโทมนัสน้อยใจ แลไปข้างตะวันออกเฉียงใต้
เห็นม้วนเมฆมีสีแดงตกที่ยอดเขา
มีดอกไม้โปรยลงมาเป็นห่าฝน มีเสียงร้องเรียก
ว่าซึ่งหงอคง รู้จักเราหรือไม่เห้งเจียแลไปก็เห็นคือพ

ระศรีอาริยเมตตรัยโจ๊ ซือ
เห้งเจียเห็นแน่แล้วก็เข้ า ม า
ทำความเคารพคุกเข่าลงกับพื้นถามว่า
พระผู้เป็นเจ้าจะไปแห่งใด ข้าพเจ้าไม่ทัน
หลีกขอได้โปรดอนุญาตให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด
พระศรีอาริยเมตตรัยจึงตรัสว่า

อาตมาตั้งใจมาที่วัดเชี้ยวลุ่ยอิมยี่
ประสงค์ด้วยปิศาจร้าย เห้งเจียว่าขอพระเป็น
เจ้าได้โปรดปีศาจร้ายนั้นอยู่ที่ไหน
มันมีถุงนั้นคือของวิเศษอันใด ขอพระองค์ได้
โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบด้วยพระศรีอริยเมตตรัยจึ

งตรัสว่า ปิศาจนั้นคือเป็นพนักงา
นตีระฆังของอาตมภาพ
คืออึ้งไบ้ท่งจ๊อ เมื่อวันเดือนห้าขึ้นสามค่ำ
อาตมภาพไปที่ประชุมหงวนสุยทีจุน
ให้เฝ้าตำหนักมันลักถุงวิเศษนั้นหนีมาแปลงทำเป็นพระ

พุทธเจ้า อันถุงนั้นคือได้
ล้อมฟ้า อีกชื่อหนึ่งเรียกว่าพืชมนุษย์ไถ้
ที่ป้ายมันถือนั้นคือไม้เคาะระฆัง เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อ้อนี่คือสานุศิษย์ของท่านหนีมา
ทำเป็นบ้าหลังวาเป็นพระ
พุทธเจ้า และทำร้ายข้าพเจ้าได้ความเดือดร้อน
โทษนี้ก็ไม่พ้นผู้เลี้ยงดู เพราะปล่อย
ให้เที่ยวกระทำความเดือดร้อนให้แก่คนทั้งทลายพระศ

รีอริย์ตรัสว่า
คือไม่ดูแลจึงให้คนมีคำพู ดได้อาจารย์
กับ ศิษย์พวกท่าน
ยังไม่สิ้นเคราะห์ร้าย เพราะฉะนั้นจึงบังเอิญให้ของร้

ายลงมาเป็นพระเจ้า บัดนี้
อาตมภาพจะมาช่วยจับเอาไปเสียให้พ้น
เห้งเจียพูดว่าปิศาจมันมีฤทธาอานุภาพ
กว้างใหญ่ พระผู้เป็นเจ้าไม่มีเครื่องมือสิ่งไรมาจะเอ

าอันใดต่อสู้แก่มันจึง จ ะ จั บ
มั น
ได้พระครีอาริย์จึงตรัสว่า อาตมภาพจะอยู่ที่ชายเขานี้

แปลงกายเป็นคนปลูก
แตงให้เห้งเจียไปล่อชวนรบ ให้มันไล่ตามมา
จงทำเป็นแพ้อย่าเอาชนะ แม้มัน
ไล่มาจนถึงไร่แตงแล้วมันคงจะกินแตง
อาตมภาพก็จะเอาแตงผลนั้นให้มัน ถ้า
มันกินเข้าไปในท้องแล้ว เห้งเจียจะทำอย่างไรแก่มัน

ก็ตามแต่ใจ เมื่ออาตมภาพ
ได้ของวิเศษคืนแล้ว จึงค่อยผ่อนผันให้แก่มันเห้งเจียไ

ด้ฟังพระศรีอาริย์ตรัส ดั ง นั้
น จึงพูดว่าพระผู้เป็นเจ้าคิด อุบายอย่างนี้ดี
ชอบแล้ว ถ้าหากมันไม่ตามมาจะทำประการใด
พระศรีอาริยเมตตรัยหัวเราะแล้ว
พูดว่าท่านจงส่งมือมานี้เห้งเจียก็ส่งมือซ้ายมาให้พระศ

รีอาริย์ พระศรีอารย์เอา
นิ้วชีมือขวาอมเข้าไปในปาก
เอาน้ำลายกายสิทธิ์ออกเขียนในฝ่ามือเห้งเจีย เป็น
อักขระตัวหนึ่งคือตัว (คุ้ม) แล้วสั่งเห้งเจียว่าให้เอา

ตบบนศีรษะ เมื่อเข้ารบกับมัน
ก็จะไล่ตามมาเองเห้งเจียครั้นได้ฟังพระศรีอารย์แนะ

นำสั่งสอนให้ดังนั้นแล้ ว
สองมือก็แกว่งกระบองวิ่งไปยังประตูวัด
ร้องท้าให้ปิศาจออกมารบว่า ปิศาจอึ้งไป้
พ่อของเอ็งมาอีกแล้ว เอ็งจงเร่งออกมารบให้แพ้และ

ชนะกันเถิดฝ่ายปิศาจอึ้ ง ไ
บ่ เ มื่ อ ไ ด้ ยิ น เ ห้ ง เ จี ย ม า ร้ อ ง
ท้ าทายดังนั้นก็จัดแจงแต่งตั วมื อถื อ
ป้ายเดินมานอกประตูวัดร้องถามว่า
ซึงหงอคงสิ้นความผ้าฝืนแล้วหรือ เห้งเจีย
ด่าว่าอ้ายมารร้าย เหตุใดกูจะได้สิ้นความฝ่าฝืน
ปิศาจจึ้งไบ้พูดว่า เราเห็นเจ้ามา
แต่คนเดียว ซะรอยจะไม่มีใครมาด้วยได้แล้ว
จึงได้อุตสาหะมาต่อสู้แต่ผู้เดียวดังนี้
หากเราจับได้เจ้าจะได้ใครมาแก้ไขให้เจ้าเล่า
เห้งเจียด่าว่าอ้ายมารร้ายมึงอย่ากำเริบ
มึงยังไม่รู้จักความตายว่าจะมาถึงตัวมึงเข้าเมื่อไร
เอ็งอย่าพูดให้มากไป จงมาลอง
ตีกระบองของเราดูสักทีหนึ่งว่าจะมีรสชาติเป็นประกา

รใดว่าแล้วก็ต่างตนเข้ า สู้
ต่ อ กั น
เห้งเจียก็เอามือที่เขียนอักขระตัว (คุ้ม)
ตบบนศีรษะทีหนึ่งแล้วก็เข้ารบรุกบุกบัน
อึ้ไบ่ถูกจังงังคุ้มกั้นก็มิได้คิดจะถอยหนี
ถุงวิเศษก็มิได้นึกจะขว้าง มัวแต่ตั้งใจไล่
บุกรุกเห้งเจียมาจนถึงชายเขา
เห้งเจียเห็นไร่แตงก็หายตัวมุดเข้าไปในไร่แตง
แปลงกายเป็นผลแตงโมสุกผลหนึ่ง
ปิศาจไล่มาก็ยั้งตัวค้นหามิได้เห็นเห้งเจีย จึง

ไปค้นหาในกระท่อมน้อย ถามว่านี่แตงของใครปลูกพร

ะศรีอาริย์อยู่ในกระท่ อ ม
แ ป ล ง เ ป็ น ต า แ ก่ ค น ห นึ่ ง เ ดิ น
อ อ กมาบอกว่าแตงของ
ข้าพเจ้าปลูกเอง อึ้งไป่จึงพูดว่าขอให้สักผลหนึ่งกินแก้

อยากน้ำจะได้หรือไม่ ตาแก่
แปลงก็ไปเก็บเอาผลแตงที่เห้งเจียแปลงนั้นมาส่งให้
ปิศาจก็รับผลแตงนั้นมาอ้า
ปากกลืนลงไปในท้อง เห้งเจียเมื่อลงไปในท้องได้แล้

ว ก็กระทำอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ
คือ
ถีบและบิดหยิกทึ้งกระทำให้สาหัสฝ่ายปิศาจอึ้งไป่ได้คว

ามเจ็บปวดสาหัสสุดสิ้ น ส
ติ กำ ลั ง ที่ จ ะ ท น ท า น ก็ ล้ ม ก ลิ้ ง
อ ยู่
ที่ไร่แตง ดิ้นรนจนแผ่นดินราบไปราวกับหน้ากลอง
ปากก็ร้องว่าท่านผู้ใดจงมาช่วย
ข้าพเจ้าด้วยเถิด จึงพระศรีอาริยเมตตรัยก็กลายกลับ

เป็นรูปเดิม หัวเราะแล้วพูด
ว่าอ้ายสัตว์ตะบาปมึงจำได้ว่าเราคือใครอึ้งไป็เงยหน้

าขึ้นดูเห็นแล้วก็จำได้ จึงคุก
เข่าลงกับพื้นแล้วพูดว่า พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดยกโทษ

ไว้ชีวิตให้ข้าพเจ้าเถิ ด ภา ย
หลังไม่อาจกระทำต่อไปอีกแล้ว
พระศรีอาริย์จึงแก้เอาไถ้วิเศษกับป้ายนั้นออกแล้ว
จึงเรียกเห้งเจียให้ออกมา แล้วว่าจงเห็นแก่อาตมภา

พเถิดฝ่ายเห้งเจียมีค วามแค้นมากก็แกล้งกระทำอาล ะ วาด กระทุ้งกระแทกปิศาจ
เจ็บปวดเหลือที่จะทนได้ก็กลิ้งเกลือกไปมา
พระศรีอาริย์มีความเมตตาจึงร้องขอ
โทษเห้งเจียว่าอย่าทำให้มันได้ความลำบากเลยด้วยมั

นสารภาพรับผิดแล้ว
เห้งเจียจึงว่าถ้าดังนั้นก็ให้มันอ้าปากออกเถิด
ข้าพเจ้าจะได้ออกไป ปิศาจจึงอ้าปาก
ออกเห้งเจียก็กระโดดออกมาจากปากกลายกลับเป็นรู

ปเดิมเงื้อกระบองจะตี ปิศ า จ
พระศรีอาริย์ก็เรียกปิศาจเข้าถุงเสียก่อนแล้วเอามาผู

กไว้กับบั้นเอว มือก็ถือป้าย
ด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานยังฉาบนั้นเอาไปไว้ที่ไหนปิศ

าจอยู่ในถุงร้องบอกว่ า ฉา บ

นั้นเห้งเจียทุบเสียแตกหมดแล้ว
พระศรีอาริย์ว่าฉาบแตกแล้วก็เอาทองมาคืนให้
อาตมภาพ ปิศาจบอกว่าทองนั้นเก็บไว้บนหอสูงพระศรี

อารย์จึงเรียกเห้งเจี ย
ว่ า จ ง
มาไปกับเรา เห้งเจียก็ตามพระศรีอาริย์ไปยังวัดเห็น

ประตูปิดแน่น พระผู้เป็นเจ้า
ก็เอานิ้วมือชี้ทีหนึ่งประตูก็เปิดจึงเดินเข้าไป
พวกปิศาจทั้งหลายก็รู้ว่านายของตัว
ต้องถูกจับก็ขยับจะหนี เห้งเจียเอากระบองตีตายเสีย

ทั้งสิ้นฝ่ายพระศรีอาริ ย์
ค รั้ น เ ก็ บ ไ ด้ ฉ า บ แ ต ก แ ล้ ว
ก็เป่าทีหนึ่งฉาบแตกก็รว มเ ข้า ติด
กันเป็นฉาบดีไปตามเดิม แล้วเสด็จปาฏิหาริย์กลับไปยั

งสถานที่เดิม เห้งเจียก็เข้า
ไปแก้พระอาจารย์และหมู่เทพบุตรลักเตงลักกะและหมู่

ดาวทั้งหลายกับกูจั๋วเ จี
ย ง
กุนเง้าเล้งทั้งห้า กับเจียงไท้จื้อกับเจียงกุนทั้งสี่และโ

ป๊ยก่ายซัวเจ๋งออกแล้ ว
ก็พา
กันออกมาข้างหอหน้า พระถังซังจั้งก็หันหน้านมัสการไ

ปยังอากาศคำนับขอบคุ ณ
ท่านที่ได้มาช่วย เห้งเจียก็คำนับส่งเทพบุตรและเทพา

รักษ์ และดาวทั้งหลายก็
คำนับลากลับไปยังสถานที่เดิมฝ่ายอาจารย์กับศิษย์พักอ

ยู่ครึ่งวันแล้วก็พากัน อ
อ ก เ ดิ น เห้งเจียก็เอาไฟเผาห้อง
หอเหล่านั้นเสียทั้งสิ้น ตั้งหน้าหมายปราจีนทิศมาประม

าณสักเดือนเศษ เวลา
นั้นฤดูเดือนสามเดือนสี่ กำลังดอกไม้จะบาน
พระถังซัมจังชักม้าหยุดแล้วถามศิษย์
ว่าเวลานี้ก็เป็นเวลาจวนจะค่ำอยู่แล้ว
เราควรจะหาที่พำนักนอนสักคืนหนึ่ง เห้งเจีย
พูดว่าเดินไปข้างหน้าอีกสักหน่อยก็คงจะมีที่พักบ้าง
เดินพลางพูดกันพลางมา
ตามทาง แลไปข้างทางเห็นมีหมู่บ้านไม่สู้ไกลนัก
เห้งเจียพูดว่าดีแล้วที่นั้นมีบ้าน
คนอยู่มิใช่หรือ เราแวะเข้าไปอาศัยที่นั้นเห็นจะดี
พูดแล้วก็พากันเข้าไป ครั้นเข้า
มาถึงพระถังซัมจังก็ลงจากม้า
เดินเข้าไปยังประตูนอกรั้ว เห็นประตูปิดอยู่จึงเอา
มือเคาะประตูร้องเรียกก็เห็นผู้เฒ่าคนหนึ่งถือไม้เท้าเ

ดินออกมาเปิดประตู
ถามว่า
ใครมาแต่ไหนมีธุระอะไรหรือจึงมาเรียกพระถังซัมจั่ง

ย่อตัวแล้วตอบว่า
อาตมภาพมาจากเมืองไต้ถั ง ถื อ รั บ สั่
งพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้เพื่อจะไปเชิญพระไตรปิฎกยังมัชเมิมป

ระเทศบัดนี้มาถึงตำบล
นี้
ก็พอเป็นเวลาจะพลบค่ำ แวะเข้ามาเพื่อจะขออาศัยพั

กนอนค้างสักคืนหนึ่ง ขอ
ได้มีความกรุณารุ่งเช้าก็จะลาท่านไป
ตาเฒ่าตอบว่าท่านอาจารย์จะไปไซทีนั้น เห็น
จะไปไม่ได้ ที่เขตนี้เรียกว่าเซี้ยวไซที
ไซทีนั้นไปยากนักหนทางก็ไกลลำบากที่สุด
ตาเฒ่าเอามือชี้บอกว่าตั้งแต่บ้านข้าพเจ้าไปไซทีนั้นปร

ะมาณทางไกลสักสามสิบ
โยชน์เศษ มีทางภูเขานี้เขาเรียกว่าเขาลูกพลับ
นามเรียกว่าชิดเจี๊ยดซัวที่เขามีนี้มี
ระยะทางแปดร้อยโยชน์จึงจะสุดทางได้
ทั่วทั้งเขามีแต่ลูกพลับทั้งนั้นแต่ผู้คนมีน้อย
ที่ภูเขานี้ตั้งแต่เดิมมาไม่มีใครเดิน
ถ้าถึงฤดูฝนลูกพลับสุกหล่นลงเต็มเขาปิด
หนทางเดินเสีย ไม่มีใครจะเดินได้ครันผลพลับถูกนำค้

างและฝนก็เน่าเหม็นเ
ปื อ น
เปรอะ คำชาวบ้านปากตลาดพูดกันว่าทางอุจจาระ

พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นจิตใจ
ไม่สบาย เห้งเจียอดไม่ได้ก็ร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง

ว่า
ตาเฒ่าแกทำไมจึงไม่เข้ า ใ จ
การดังนั้น พวกข้าพเจ้าจะมาอาศัยพักนอน
ทำไมจึงชักนิยายพูดหลอกให้คน
กลัวดังนั้น เหมือนแกล้งพูดจะมิให้อาศัยแล้วถ้าเช่นนั้น

พวกข้าพเจ้าจะอาศัยน
อ น
อยู่ใต้ต้นไม้ก็ได้ ทำไมจึงกันห้ากันหกดังนี้เล่าตาเฒ่าไ

ด้ยินดังนั้น
แลไปก็เห็นรูป
ร่างเห้งเจียหยาบคายน่าเกลียดน่ากลัว
จึงแข็งใจร้องตวาดด้วยเสียงอันดังคำหนึ่ง
ยกไม้เท้าชี้หน้าว่าเจ้าเป็นคนมีโรคฝีสิงไม่รู้จักฟ้าต่ำดิ

นสูง
ยื่นปากออกมาพูดเสียด
สีเราคนแก่ เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ท่านมีแต่ตาเนื้อไม่มีแก้วตาปัญญาจักษุ
ไม่รู้จักพิจารณา แม้ว่ารูปร่างข้าพเจ้าหยาบคายก็จริง

แต่มีฝีมือและความรู้ฤ
ท ธิ์
เดชปราบภูตผีปิศาจยักษ์มารได้ตาเฒ่าได้ฟังเห้งเจียพู

ดดังนั้น
ก็ค่อยหายคความโกรธจึง เ ชิ ญ ใ ห้ เ ข้ า
ไ ป ข้ า ง ใ นบ้าน
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันตามตาเฒ่าเข้าไป
ตาเฒ่าก็เชิญให้นั่งที่อันสมควรแล้ว จึง
ให้ยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยงตาเฒ่าเอาใจจงรักภักดี
โป๊ยก่ายมีความสงสัยจึงถาม
เห้งเจียว่าตาเฒ่าเมื่อแรกดูอัธยาศัยจะไม่พอใจให้เร

าอาศัย
มาบัดนี้ดูเอาใจใส่มาก
จะมีเหตุอย่างไรพี่ทราบหรือไม่
เห้งเจียตอบว่าคงจะมีเหตุสักอย่างหนึ่ง จะลองถาม
ดูก็คงจะรู้ได้ สักประเดี๋ยวก็พลบค่ำตาเฒ่าเรียกให้ตน

ใช้ตามไฟแล้ว
เห้งเจียจึงถาม
ตาเฒ่าว่าท่านตาแซ่อะไร ตาเฒ่าตอบว่าข้าพเจ้าแซ่ลี้

เห้งเจียถามว่าที่ตำบ
ล นี้
ชาวบ้านนี้เห็นจะแ่ลี้ทั้งนั้นหรือ
และชื่อตำบลบ้านลี้จริงดอกกระมังตาเฒ่าตอบ
ว่าไม่ใช่ ตำบลบ้านนี้เรียกว่าบ้านท่อล้อจึงรวมเรือนมี

ห้าร้อยหลังคามีอยู่มา
ก แซ่
อื่นก็มีมากแซ่ลี้นั้นมีแต่บ้านข้าพเจ้า
เห้งเจียถามว่าท่านตาเห็นเอาใจใส่พวกข้าพ-

เจ้ามากนัก ไม่ทราบว่าในใจท่านจะมีความเห็นอย่าง

ไรจึงได้จงรักภักดีอย่
างนี้ ตาเฒ่าย่อตัวแล้วพูดว่
า เมื่อกี้ข้าพเจ้าได้ยินท่ าน พูด ว่า
มีฝีมือปราบปิศาจ
ยักษ์มารร้ายได้ด้วยในแถบตำบลบ้านนี้
มีปิศาจร้ายหากท่านช่วยกำจัดจับได้ พวก
ข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีรางวัลตอบแทนให้ถึงขนาด
เห้งเจียได้ฟังตาเฒ่าพูดดังนั้น
ก็ยกมือขึ้นขอรับคำกระทำให้แต่โป๊ยก่ายพูดว่าตาเฒ่าค

นนี้มันจะให้ร้ายแก่เร
า ให้
จับยักษ์มารอะไรที่ไหน แม้ว่าเป็นปู่ย่าตายายวงศ์ญาติ

ของเราก็ควรอยู่
นี่เธอก็มิใช่
วงศาคณาญาติอะไรของเราเลย
ทำไมพี่เห้งเจียจึงไปรับปากรับคำแก่เขาเล่า
เห้งเจีย
พูดว่าน้องยังไม่เข้าใจตลอด ที่พี่ขอรับอาสานั้นตกลงเ

อาเป็นแน่ได้
พูดแล้วเห้งเจีย
จึงถามตาเฒ่าว่า ที่ตำบลแถบนี้พิเคราะห์ดูก็เป็นสุขดี
ผู้คนก็ประชุมกันอยู่มาก
ปิศาจร้ายที่ไหนจะอาจเข้ามาได้
ตาเฒ่าบอกแก่เห้งเจียว่า ข้าพเจ้าไม่ปิดบังอำพราง
ท่าน ที่ตำบลนี้ก็เป็นสุขสำราญมานานแล้ว

ต่อมาเมื่อสามปีก่อนนั้น เดือนแปด
เกิดลมพายุใหญ่พวกชาวบ้านกำลังหว่านข้าวกล้า
ต่างก็พากันตกใจว่าฟ้าแปรปรวน
เสียแล้ว มิได้มีผู้ใดรู้สึกเหตุผล
พอลมข้ามไปแล้วก็มีปิศาจร้ายลงจับวัวกระบือ
แพะแกะเป็ดไก่ของชาวบ้านกินเสียหมดสิ้น
และปะพบหญิงก็จับกินเสียทั้งสิ้น
แต่ทำร้ายมาดังนี้สองปีแล้ว หากว่าท่านมีฝีมือและรู้วิช

าอันเชี่ยวชาญ
อาจปราบ
ปิศาจนั้นให้สงบได้ ข้าพเจ้าจะรางวัลท่านให้ถึงขนาด

เห้งเจียว่า
อย่างนี้ยากที่จะปราบได้
โป๊ยก่ายก็พูดว่ายากจริงพ ว
กข้าพเจ้า
เป็นคนเดินทาง พักอยู่คืนหนึ่งพอรุ่งแจ้งก็จะไป
จะไปคอยจับผีร้ายอะไรที่ไหนได้
ตาเฒ่าว่านี่ท่านเห็นจะเป็นพวกที่หาข้าวกินดอกกระมัง

เมื่อแรกมาอวดว่ามีฝี มื อ
จับผีปิศาจยักษ์มารร้ายได้ ครั้นคาดคั้นจะเอาจริงเข้า

ก็พูดไถลกลบเกลื่อนว่ า จั บ ย า ก
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าสามารถจะจับได้จริง
แต่เกรงว่าพวกชาวบ้านนี้จะไม่พร้อม
ใจกัน เพราะฉะนั้นจึงว่าจับยาก

ตาเฒ่าพูดว่าทำไมจึงรู้ว่าใจคนชาวบ้านนี้จะไม่
พร้อมใจกัน เห้งเจียพูดว่าปิศาจนั้นมารบกวนไม่รู้ว่าฆ่

าสัตว์สักเท่าใดแล้ว ข้าพเจ้า
คิดดูคนเหล่านั้น ทุก ๆ บ้าน
บ้านหนึ่งออกหนึ่งตำลึงรวมห้าร้อยตำลึงหากไม่ไป
หาขุนนางมาเป็นพยาน ถ้าจับได้แล้วที่ไหนคนเหล่านั้น

จะยอมออกเงิน
จะหาได้
คิดถึงสามปีที่เป็นทุกข์เดือดร้อนนั้นไม่ตาเฒ่าได้ฟังเห้ง

เจียพูดดังนั้น
จึงว่าถ้าจะคิดเอาเงินนั้ น อ ย่ า ว่ า แ ต่ ต
ำ ลึ งหนึ่งเลย
จะเอาบ้านละห้าตำลึงก็ได้เมื่อปีก่อนก็ได้นิมนต์พระสง

ฆ์ที่เขาน่ำซัวมาองค์ห นึ่ ง
จับปิศาจก็ไม่สำเร็จ เห้งเจียถามว่าจับปิศาจนั้นวิธีทำ

ประการใด
ตาเฒ่าบอกว่า
พระสงฆ์นั้นตั้งพิธีแล้วครอบจีวรเข้าจุดธูปเทียนสักการ

ะบูชาสวดมนต์แล้วเอา

ระฆังเล็กขึ้นสั่นในเวลากำลังสวดมนต์นั้น
ก็ไหวหวั่นถึงปิศาจ เกิดลมพายุใหญ่
เมฆหมอกออกมืดท้องฟ้า มาถึงหมู่บ้านนี้
พระสงฆ์สู้รบกับปิศาจเมฆหมอกออก
กลุ้ม ครั้นสงบเงียบแล้วพวกข้าพเจ้าออกมาดูก็เห็นพร

ะสงฆ์นอนตายอยู่กับพื้ น
ตัวเนื้อน่วมดุจแตงโมสุกอย่างเดียวกัน
เห้งเจียพูดว่าทำอย่างนีให้ป่วยการเปล่า ๆ
ตาเฒ่าพูด ว่าเธอมาทิ้งชีวิตทำให้พวกข้าพเจ้าเสียกา

ร
ต้องช่วยซื้อโลงใส่ศพ ไ ป ฝั ง
และเอาเงินให้แก่สานุศิษย์ พระสงฆ์นั้น
ศิษย์พระสงฆ์ไม่ยอมรับเงินจะฟ้องร้อง
พวกข้าพเจ้า เห้งเจียถามว่า
ต่อมาภายหลังได้ไปหาผู้ใดมาทำอย่างไรบ้างอีก
หรือเปล่า ตาเฒ่าตอบว่า เมื่อก่อนหน้ามานี้ได้ไปหาห

มอฆราวาสคนหนึ่งมาจั บ ไ ล่
เห้งเจียถามว่าหมอฆราวาสนั้น
มาทำวิธีขับไล่ประการใดตาเฒ่าตอบว่า
หมอเข้าพิธีร่ายเวทย์ใช้เจ้าใช้ผีถึงปีศาจก็บังเกิดลมพ

ายุใหญ่
ปิศาจก็มา หมอกับปิศาจต่อสู้กันพอเวลาบ่ายก็เห็นท้อง

ฟ้าแจ่มแจ้งสว่างดี พวก
ข้าพเจ้าก็พากันเที่ยวค้นหาดูก็ได้เห็นหมอนั้นนอนตายอ

ยู่ข้างร่องน้ำ
จึงเก็บเอา
ศพมา พิเคราะห์ดูเนื้อดุจไก่ตกในน้ำร้อน
เห้งเจียได้ฟังตาเฒ่าเลาแล้วก็หัวเราะ
พูดว่าทำดังนั้นก็เสียเวลาทั้งสิ้น ตาเฒ่าพูดว่า
หมอมาทำดังนี้และทั้งเสียชีวิตด้วย
พาให้พวกข้าพเจ้ามีความเดือดร้อนต้องเสียเงินโสหุ้ย

ไปทุกคนเปล่า
ๆ เห้งเจียพูด
ว่าท่านตาอยาวิตก ข้าพเจ้าจะแทนคุณท่านจับปิศาจนั้น

ให้จงได้
ตาเฒ่าพูดว่า
แม้ท่านจับปิศาจได้จริงแล้ว ข้าพเจ้าจะไปเชิญผู้ใหญ่บ้

านมาทำหนังสือสัญญาใ ห้
ไว้แก่ท่าน แม้ว่าท่านจับปิศาจได้แล้ว
ก็ตามแต่ท่านจะเอาค่าบำเหน็จรางวัลสัก
เท่าใด ข้าพเจ้าจะกราบเท้าท่านให้เต็มตามสัญญา
สักหนึ่งหุนก็มิให้ขาดได้
หากว่าพลั้งพลาดเสียทีสู้ปีศาจมิได้
อย่าให้มีโทษเกี่ยวข้องมาถึงข้าพเจ้าด้วย
ตามแต่บุญกรรมเป็นใหญ่ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเรา

ะแล้วพูดว่า
ท่านเคยถูก
เขาพาโลหรือจึงได้กลัวไปดังนั้น
ท่านตารีบไปเชิญผู้ใหญ่บ้านมาเถิด ตาเฒ่าดีใจ
ให้คนใช้ไปเชิญผู้ใหญ่บ้านมาแปดคน
ครั้นผู้ใหญ่บ้านมาพร้อมกันแล้ว ตาเฒ่า
แซ่ลีจึงเล่าเรื่องให้ผู้ใหญ่บ้านฟัง
ก็พากันมีความยินดีทุก ๆ คน ผู้ใหญ่บ้านเหล่า
นั้นถามว่า ท่านผู้ใดจะรับจับปิศาจ
เห้งเจียว่าข้าพเจ้านี่แหละ ตาเฒ่าผู้ใหญ่
บ้านเหล่านั้นตกใจกลัว พูดว่าเห็นจะไม่พอการ
ด้วยปิศาจมีฤทธาอานุภาพมาก
นัก ทั้งรูปร่างใหญ่โตมีกำลังพลังมาก
ด้วยท่านรูปร่างผอมเล็กนิดหนึ่งเท่านี้ แต่
มันจะเคี้ยวก็จะลอดฟันไป จะไปจับมันที่ไหนได้เห้งเจี

ยหัวเราะแล้วพูดว่า ท่านทั้งหลายดูข้าพเจ้าไ ม่
ถู ก แม้ว่าข้าพเจ้ามีรูป
ร่างเล็กก็จริง แต่ข้าพเจ้ามีความรู้อาจจับปิศาจได้แล้

วตาเฒ่าเหล่านั้นเห็น พู ด ดั ง
นั้นก็ตามใจ จึงถามว่าถ้าท่านจับปิศาจได้จะต้องการค่

าแรงสักเท่าใด เห้งเจียตอบ
ว่าข้าพเจ้าจะเอาอะไรมี ด้วยพวกข้าพเจ้ารักษาแต่กุ

ศลเท่านั้น
ไม่ต้องการเงิน
ทองอะไรทั้งสิ้นตาเฒ่าผู้ใหญ่บ้านทั้งหลายพูดว่า
ถ้าท่านไม่เอาเงินแล้วจะมิป่วย
การเปล่า ๆ หรือ อันพวกข้าพเจ้าทั้งหลายนี้หาเลี้ยง

ชีพทางไรน่า แม้ว่าท่านจับ
ปิศาจได้จริงดังว่าแล้ว พวกข้าพเจ้าจะเรี่ยรายกันออ

กที่นาพันไร่
ยกให้ท่านอาจารย์
กับศิษย์ปลูกสร้างวัดอยู่สวดมนต์ไหว้พระนั่งกระทำกรร

มฐานวิปัสสนาตามความ
ประสงค์ จะดีกว่าไปเที่ยวเมืองบน
เห้งเจียได้ฟังก็หัวเราะพูดว่า อย่างความคิด
ของท่านก็ไม่เป็นประโยชน์จริง
จะต้องเป็นกังวลลำบากเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย จะ
หลับนอนและนั่งภาวนาก็จะไม่เป็นปรกติ
ไม่เห็นว่าดีอย่างไรเลย ตาเ่าทั้งหลาย
พูดว่า สิ่งใดก็ไม่ต้องการถ้าดังนั้นพวกข้าพเจ้าจะได้อั

นใดเป็นที่ขอบคุณเล่า เห้งเจียชี้แจง
ว่า พวกข้าพเจ้าเป็นคนถือศี ลกินเพล
ถือ เพศเป็น สมณะ ก็ประสงค์
ข้าวน้ำผ้านุ่งห่มที่พักอาศัยแลยาแก้โรคพอข้ามเวลาไป

วัน ๆ
หนึ่งเท่านั้น ตามที่
ท่านผู้เฒ่าได้ต้อนรับเท่านี้ก็พอสมมควรอยู่แล้ว
พวกผู้เฒ่าพูดว่าอย่างนั้นก็เป็นที่ง่าย
แต่ยังไม่ทราบว่าท่านจะทำอย่างไรในการที่จะจับปิศา

จนั้น
จึงจะได้ตัวมันเล่า เห้ง
เจียบอกว่า ถ้ามันมาข้าพเจ้าก็จะจับมันอย่างนั้นไม่ต้อ

งวิตกอะไรเลย ตาเฒ่าพูด
ว่าปีศาจนั้นมันใหญ่โตเหลือเกิน
มันไปมามีพายุใหญ่มืดฟ้ามัวฝน ท่านจะทำ
อย่างไรจึงจะใกล้มันได้ เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
หากมันทำเมฆหมอกมืดฟ้า
มัวฝนอย่างนั้น เปรียบเหมือนลูกหลานการเล็กน้อย
แม้ร่างกายมันจะโตใหญ่
อย่างไรก็ไม่ประหลาดอะไรดอก
ในขณะที่พูดกันอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงอู้ ๆ เป็นลม
พายุใหญ่พัดมา พวกตาเฒ่าแปดคนนั้น
ก็พากันตกใจตัวสั่นไปทุก ๆ คน พูดว่า
ปากท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์พูดถึงปิศาจ ๆ
ก็มาทันทีตาเม่าแซลี้เปิดประตูชั้นใน
พาพวกวงศาคณาญาติเรียกเข้าในห้อง พระถัง
ซัมจั้งและเฒ่าที่มาแปดคนนั้น
ให้เข้าแอบในห้องบอกว่าผีปิศาจมันมาแล้ว โป๊ยก่าย
ซัวเจ็งก็พากันตกใจกลัวจะวิ่งเข้าไปในห้อง
เห้งเจียจึงยึดไว้คนละมือ ถามว่าจะ
พากันวิ่งไปข้างไหน จงออกไปดูปิศาจกับเราให้รู้ว่าจ

ะเป็นปิศาจอะไร เห้งเจียก็พา
กันออกไปยืนดูที่นอกชานบ้าน บัดเดี๋ยวก็เกิดลมพัดใหญ่

โป๊ยก๋ายตกใจกลัว กระโดด
ลงเอาปากซุกอยู่กับดินแน่นดุจตีตาปูซัวเจ๋งก็ยืนตัวสั่นไ

ม่กล้าลืมตา เห้งเจียยืน
คอยแลดูสายลมและปิศาจบัดเดี๋ยวก็เห็นม้วนลมข้ามไป

แล้ว
ที่บนอากาศมีโคม
ไฟสว่างสองโคมลอยลิ่ว ๆ มา
เห้งเจียจึงร้องเรียกโป๊ยก่ายกับซัวเจ็งว่าลมเงียบ
แล้วจงลุกขึ้นดูอะไรบนอากาศ
โป๊ยก่ายกระชากปากขึ้นจากดิน แหงนขึ้นไปดูบน
อากาศก็เห็นโคมไฟคู่หนึ่ง พลั้งปากพูดว่าดีจริง
ซัวเจ็งว่าเวลานี้ก็เป็นกลางคืน
ทำไมจึงรู้ได้ว่าดีและร้ายโป๊ยก่ายพูดว่า
โบราณท่านกล่าวไว้ว่า เดินกลางคืนอย่างนี้ถ้ามีโคมก็

ย่อม
เป็นที่เชื่อได้ว่าคนดีซัวเจ็งพูดว่าพี่พูดผิดไปแล้วนั่นไม่ใ

ช่โคมไฟ
เป็นลูกตาของ

ปิศาจมัน โป๊ยก่ายแลไปก็เห็นชัดว่านัยน์ตา
ถึงพูดว่านัยน์ตามันเท่านี้ปากมันจะ
เท่าไหน เห้งเจียพูดว่าน้องจงคอยรักษาอาจารย์
พี่จะขึ้นไปกำจัดมันเสียเดี๋ยวนี้
ว่าแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นไปสกัดกลางอากาศ
ถือกระบองชี้ไปร้องตวาดด้วยเสียง
อันดังว่า จงหยุดก่อนเราอยู่นี่ฝ่ายปิศาจเมื่อแลเห็นเห้

งเจียก็ยั้งอยู่แกว่งท ว น ไ ป ม า
เห้งเจียถามว่าเจ้าเป็น
ปิศาจชนิดใดอยู่ที่ไหน มีประสงค์จะมาทำร้ายเราหรือ

ปิศาจก็มิได้โต้ตอบปร ะ ก า ร ใ ด
แกว่งแต่ทวนคว้างอยู่อย่างนั้น
เห้งเจียถามอีกก็ไม่ตอบว่ากระไร เห้งเจียยก
กระบองร้องตวาดว่ามึงอย่าหนี
ฝ่ายปิศาจก็ไม่กลัวควงทวนรอรบอยู่กลางอากาศ
ต่างต่อสู้กันไปมาจนเวลายามสาม
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งยืนดูอยู่หน้าบ้านเห็นแจ่มแจ้ง
ปิศาจเอาทวนควงรบไม่เป็นท่า
เห้งเจียก็จ้องแต่จะตีที่ศีรษะปิศาจ โป๊ยก่ายจึง
พูดแก่ซัวเจ๋งว่า น้องจงคอยรักษาอาจารย์ไว้
พี่จะขึ้นไปช่วยรบขนาบชิงเอาความ
ชอบอย่าให้เห้งเจียเอาได้ พูดแล้วโป๊ยก่ายก็เหาะขึ้น

ไปยกคราดกระโจมเข้า สั บ
ปิศาจก็เอาทวนแกว่งรับซ้ายรับขวาโดยแคล่วคล่องว่อ

งไวดุจงูขว้างค้อน โป๊ยก่าย
ชมว่าปีศาจชำนาญในเพลงทวนมาก
มิใช่เพลงธรรมดา เรียกว่าดำอ่อนเพลง
เห้งเจียว่าเพลงด้ำอ่อนที่ไหนมี
โป๊ยก่ายว่าพี่ไม่ดูมันรำทวนรอรอบเราทำไมจึงไม่
เห็นด้ามทวน มันเอาซ่อนไว้ที่ไหน
เห้งเจียพูดว่าปิศาจนี้มันไม่รู้จักภาษาคน ไอ
กลิ่นโสโครกของมันเหม็นมากที่สุด
มันกลัวเวลากลางวัน แม้ว่าแสงตะวันขึ้นก็จะหนี
ถ้ามันหนีเราจึงไล่ตามอย่าได้ละปล่อยมัน
โป๊ยก่ายพูดว่าเห็นจะดีจริง คิดเห็นดัง
นั้นแล้วก็เข้ารบอีกพักหนึ่ง เวลาก็สว่างแจ้งปิศาจก็หัน

กลับจะหนีไปเห้งเจียโ ป๊ ย
ก่ายก็ไล่ติดกระชั้นมา มีความเหม็นเหลือกำลัง
คือที่เขาชิดเจี๊ยดชัวดงมะพลับ
โป๊ยก่ายว่ากลิ่นเหมือนกลิ่นคูต
หรือจะมีบ้านช่องที่มีเว็จดอกกระมัง จึงได้เหม็น
เหลือทนดังนี้ เห้งเจียร้องว่ารีบตามไปฝ่ายปีศาจข้าม

เขามาแล้วก็กลายกลับ เ ป็ น รู ป เ ดิ ม
คือเป็นงูแสงอาทิตย์ โป๊ยก่าย
พูดว่านี่มันเป็นงู หากว่ามันจะกินคนมันก็กลืนเข้าไปทั้ง

ตัวทีเดียว แม้สักห้าสิบ
คนก็ไม่พอจะเต็มท้องมันเห้งเจียว่าที่มันแกว่งทวนนั้น

คือหัวและหางมันเราไล่ไป
ให้มันจนมุมแล้วจึงค่อยตี โป๊ยก่ายก็รีบไล่กระชั้นมาเอ

าคราดสับ ปิศาจก็มุดเข้า
ไปในรู ยังเหลือแต่หางอยู่ข้างนอกสักวาหนึ่ง
โป๊ยก่ายก็ทิ้งคราดตรงเข้าไปสอง
มือจับยึดหางลากไว้จนสิ้นแรรรั้งไว้ก็ไม่ไหว
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะร้องว่า
ปล่อยมันไปเสียเถิด แล้วจึงค่อยคิดอุบายจับมันจึงจะไ

ด้
โป๊ยก่ายรั้งไม่อยู่แล้ ว ก็
ปล่อยมือ ปิศาจก็เลื้อยเข้าไปสุดตัว
โป๊ยก่ายบ่นว่าถ้าไม่ปล่อยข้าพเจ้าก็จะจับ
ลากออกมาได้เสียแล้ว ที่ไหนมันจะกล้ากลับออกมาอีก

เล่าเห้งเจียพูดว่าเร า คิ ด ดู ตั ว มั น โ ต
ใ ห ญ่ แต่รูมันเล็กคงจะกลับตัว ไม่ ได้
เห็นจะ
เลื้อยตรงไปหากจะมีทางออกข้างโน้น
โป๊ยก่ายจงรีบไปสกัดไว้ พี่จะตามเข้าไป
ในรูไล่ออกไป โป๊ยก่ายก็รีบข้ามโขดไปสกัดทางไว้
แลไปก็เห็นมีรูโป๊ยก่ายก็หยุด
อยู่ เห้งเจียก็ไล่ติดตามเข้าไปในรู
ปิศาจกลัวก็มุดเลื้อยออกทางปล่องข้างหลังเอา
หางตวัดถูกโป๊ยก่ายหกล้มลง เพราะไม่ทันจะรู้ตัวลุกไ

ม่ขึ้นเห้งเจียไล่ตามม า เ ห็ น
แล้วก็ไม่รอรั้งร้องว่าปิศาจออกมาแล้ว
โป๊ยก่ายผุดลุกขึ้นมายกคราดสับซ้ายสับขวา
เห้งเจียหัวเราะพูดว่ามันหนี้ไปเสียนานแล้วจะละเมอ

สับอะไรอยู่อีกเล่าโป๊ ย ก่ า ย แ ก ล้ ง ไ ถ
ล พู ด ว่ า ข้าพเจ้าสับหญ้าให้ปิศาจ มัน
กลั ว เห้งเจียว่าอ้าย
หมูเอ็งปล่อยให้มันไปเสียแล้ว
ยังจะมาทำพูดแก้ตัวเร็วเข้าเถิดรีบตามมา สอง
คนก็รีบมาพร้อมกันตามไป ข้ามห้วงเขาแลไปข้างหน้า

ก็เห็นปีศาจขดอยู่เป็น ก อ ง
ใหญ่ อ้าปากยกศีรษะขึ้นซูร่อนจะคาบโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายตกใจกลัวก็ถอยมาอยู่
ข้างหลังเห้งเจีย เห้งเจียก็ตรงเข้าไปใกล้ง
งูก็ฉกคาบเห้งเจียกลืนเข้าไปในท้อง
โป๊ยก่ายแลเห็นดังนั้นก็ทุบศีรษะและทุบอกตัวเองร้องว่

าพี่เห้งเจียตายแล้วเ ห้ ง เ จี ย อ ยู่ ใ น ท้
อ ง ปิ ศ า จ เ อ า ก ร ะ บ องตั้งค้ำขึ้น
ร้องเรียกโป๊ยก่ายพูดว่า น้อ ง
อย่าโทมนัสเลยพี่จะให้มันทำสะพานให้ดู
ปิศาจก็ร่นตัวโก่งหลังขึ้นงอวงดุจสายรุ้ง
โป๊ยก่ายพูดว่าเหมือนสะพานก็จริงแต่คนไม่กล้าข้าม
เห้งเจียว่าพี่จะให้มันทำเรือให้ดู
เห้งเจียก็เอากระบองค้ำขวางท้อง
ปิศาจก็แผ่ตัวแบนออกหัวหางงอโง้งขึ้นดุจเรือ

กัลยา โป๊ยก่ายว่าเหมือนเรือก็จริง
แต่ไม่มีประทุนและหางเสือจะแล่นไปไม่ได้
เห้งเจียว่าน้องจงหลีกไปให้พ้นพี่จะให้มันทำลมแล่นให้

ดู

เห้งเจียก็เอากระบอง
แทงทะลุกลางสันหลังขึ้นเจ็ดแปดวาดุจเสากระโดง
ปิศาจทนเจ็บไม่ได้ก็วิ่งเลื้อย
ไปโดยเร็วยิ่งกว่าลม ไกลประมาณยี่สิบโยชน์แล้วก็กลั

บมาทางเก่า ล้มกลิ้งอยู่
กับพื้นจะพลิกแพลงก็ไม่ได้ก็สิ้นชีวิตในเวลานั้น
โป๊ยก่ายวิ่งตามมาเอาคราดสับป่นปี้
เห้งเจียก็ออกจากท้องงูเรียกโป๊ยก่ายว่า
อ้ายหมูปิศาจมันตายแล้วจะสับทำไม
โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ยังหารู้จักใจข้าพเจ้าไม่
ข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาก็ชอบแต่ตีงตาย
เห้งเจียโป๊ยก่ายต่างก็เก็บอาวุธเข้าที่แล้วก็ช่วยกันจับ

งูลากมายังบ้านท่อล้อ จึงฝ่ายเฒ่าแช่
ลี้กับผู้ใหญ่บ้านทั้งหลาย
พูดกับพระถังซัมจังว่าศิษย์ของท่านสอง
คนนั้นเห็นจะไม่กลับมาแล้ว พระถังซัมจั้งว่าไม่เป็นไร

ท่านอย่าวิตกเลย พวกเรา
พากันออกไปคอยดูพูดแล้วก็พากันออกมา
แลไปก็เห็นเห้งเจียกับโป๊ยก่ายเอะอะ ๆ

ลากงุมา คนเหล่านันแลเห็นก็พากันดีใจ
ในหมูบ้านนันไม่ว่าชายและหญิงผู้ใหญ่
และเด็กต่างพากันมาเคารพและพูดวา
ปิศาจนี้มันอยู่ที่นี่มันได้ฆ่ามนุษย์และสัตว์
เดียรัจฉานเสียมากแล้ว บัดนี้ได้พึ่งท่านทั้งสองกำจัดเ

สียได้พวกข้าพเจ้าทั้ง ห ล า ย
จะค่อยมีความสุข พวกชาวบ้านคิดถึงคุณต่างก็นิมนต์ไว้

เลี้ยงดูหกเจ็ดวันแล้ว
พระถังซัมจั้งกับศิษย์จึงขอลา
พวกชาวบ้านไม่รู้ที่ว่าจะทำประการใดได้ก็ต้องยอม
ให้ไป พวกชาวบ้านเห็นเธอไม่รับบำเหน็จรางวัลเงิน

ทองอะไรสักอย่างหนึ่ง ต่างก็
จัดทำข้าวตูข้าวตากขนมแห้งและผลไม้มาถวาย
ในหมู่บ้านทอล้อจึงนี้มีห้าร้อย
หลังต่างก็มาตามส่งทุก ๆ คน
เดินมาประมาณชั่วโมงเศษก็มาถึงต้นทางเขาชิด
เจียดซัว พระถังซัมจั้งก็ได้กลิ่นเหม็น
และหนทางก็ปิดช่องเดินจึงเรียกเห้งเจียถามว่า
หนทางเป็นเช่นนี้จะข้ามไปอย่างไรได้
เห้งเจียกลั้นใจพูดว่าเห็นจะยากแท้ พระ
ถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียบอกว่ายากก็มีความวิตกมีสีหน้า

อันเศร้าหมองฝ่ายพวก ช า ว บ้ า น ที่ ต า

ม ม า ส่ ง เ ห็ น ดั ง นั้ น
ก็พากันพูดว่าท่านอาจารย์อ ย่า งไ ด้
วิตกเลย พวกข้าพเจ้ามาส่งท่านจนถึงที่นี่ก็ได้ตั้งใจไว้

แล้วว่า สานุศิษย์ใหญ่ของ
ท่านได้กำจัดปิศาจร้ายให้พวกข้าพเจ้ามีความสุข
พวกข้าพเจ้าพร้อมใจกันจะตัด
เลาะทางอื่นให้ท่านไปจนตลอดเห้งเจียได้ฟังดังนั้นแล้

วจึงพูดว่าท่านตาคิดก า ร ยั ง
ไม่พอ เมื่อแรกท่านพูดว่าหนทางไกลถึงแปดร้อยโยชน์

พวกท่านก็มิใช่เจ้าหรื อ
เทพาอารักษ์อะไรกำลังอภินิหารฤทธิ์เดชก็ไม่มี
ทำอย่างไรจึงจะสามารถเปิดทาง
ไปได้เล่า แม้ว่าพระอาจารย์ข้าพเจ้าจะข้ามไป
ต้องพวกข้าพเจ้าออกกำลังตาม
ทางเก่านี้ไปวิตกด้วยไม่มีผู้จะจัดหาข้าวเลี้ยง
ตาเฒ่าว่าท่านพูดอะไรอย่างนั้นเล่า
ตามแต่ใจท่านจะผันแปรอย่างไร
มากน้อยสักกี่เวลาพวกข้าพเจ้าจะรับเลี้ยงทั้งสิ้น
ทำไมท่านต้องวิตกว่าไม่มีคนจะเลี้ยงเล่า
เห้งเจียพูดว่าถ้าได้ดังนั้น ท่านจะพา
กันไปจัดหาข้าวสุกมาสักสองถังและขนมของหวานมาด้

วย ข้าพเจ้าจะได้เลี้ยง

อ้ายปากยาวให้มันกินสักอิ่มหนึ่ง
คือจะให้มันแปลงเป็นหมู่ใหญ่เปิดทาง ให้
อาจารย์ขึ้นขี่ม้าพวกข้าพเจ้าจะได้คอยรักษาข้ามไปโป๊

ยก่ายได้ยินพูดว่าจะใ ห้ ท ำ ดั ง นั้ น
จึงถามว่าพี่ทำไมจึงพากันเอา ตั ว รอ ดอ ยู่
เปล่าๆจะให้ข้าพเจ้าทนเหม็นแต่คนเดียวเล่า
พระถังซัมจั่งว่าโป๊ยก่ายหากมีอภินิหาร
เปิดทางได้จริงดังนั้นแล้ว อาตมาข้ามพ้นไปได้แล้วใน

ครั้งนี้ ความชอบของโป๊ยก่าย
เป็นที่หนึ่ง โป๊ยก่ายได้ฟังอาจารย์พูดดังนั้นก็หัวเราะแ

ล้วพูดว่า พระอาจารย์อย่า
ได้มีความวิตกเลย ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นสุกรใหญ่เมื่อ

ตัวโตแล้วไส้พุงและกร ะ
เพาะก็ใหญ่ตามตัว จะต้องกินให้อิ่มจึงจะออกแรงทำก

ารได้ พวกชาวบ้านเหล่า
นั้นพูดว่า เรื่องข้าวสุกและของหวานนั้นท่านอย่าวิตกเ

ลย ข้าพเจ้าให้รีบกลับไป
จัดเตรียมมาไว้พร้อมแล้ว สิ่งของที่พวกข้าพเจ้าจัดหา

มาส่งมีอยู่บ้าง เชิญท่าน
รับประทานก่อนเมื่อขาดเหลือประการใด
พวกข้าพเจ้าจะจัดหามาให้พอจงได้โป๊ยก่ายดีใจถอดเ

สื้อคาดบั้นเอวแล้วพูด ว่ า
ท่านทั้งหลายอย่าหัวเราะจ ง ดู
ข้าพเจ้าจะเอาความชอบในทางที่เหม็นนี้
พูดดังนั้นแล้วก็ร่ายคาถาเอามือเท้าเอว
ไหวกายทีหนึ่ง ร่างกายก็กลายเป็นสุกรใหญ่
เห้งเจียเห็นโป๊ยก่ายแปลงเป็นสุกร
ใหญ่แล้ว จึงให้พวกชาวบ้านเอาข้าวตูข้าวตากและขน

มต่าง ๆ มากองวางไว้แห่ง
หนึ่งแล้ว จึงเรียกโป๊ยก่ายมากินให้อิ่มแล้วจะได้ไปขุด

เปิดทาง โป๊ยก่ายก็เข้ามากิน
เห้งเจียบอกให้ซัวเจ็งถอดรองเท้าพยุงอาจารย์ขึ้นม้า

เห้งเจียก็ถอดรองเท้า จึง
บอกแก่พวกชาวบ้านให้กลับไปยังที่เถิด
หากมีจิตศรัทธาก็ให้เอาข้าวมาตามส่ง

พวกข้าพเจ้าจะได้อาศัยเป็นกำลัง
พวกที่มาตามส่งนั้นที่มีม้าลาก็รีบกลับไปจัดหา
ข้าวปลาอาหาร ได้แล้วก็รีบเอากลับมาส่งฝ่ายอาจาร

ย์กับสานุศิษย์ก็ออกเดิ น ไ ป ไ ก ล แ ล้ ว พวกชาวบ้านที่มาตามไม่ ทั น
ก็รีบตามไปทั้งคืนยังรุ่งต่อเช้าจึงทันกัน
จึงร้องเรียกว่าท่านอาจารย์จงหยุดก่อน
พวกข้าพเจ้าเอาข้าวมาตามส่ง
พระถังซัมจั้งมีความขอบคุณยิ่งนักจึงเรียกโป๊ยก่าย
ให้กินอาหารเป็นกำลัง โป๊ยก่ายตั้งหน้าขุดสองวันแล้ว

โดยเวลาหิว ก็ดีใจมากิน
จนสิ้นของก็พออิ่มก็รีบไปขุดอีก
ฝ่ายเห้งเจียซัวเจ้งก็พากันมาขอบคุณชาวบ้าน
แล้วก็ต่างคนลาจากกันไป พวกชาวบ้านท่อล้อจึงพากัน

กลับบ้านฝ่ายพระถังซั ม จั้ ง กั บ ส า นุ ศิ ษ ย์ ทั้ ง ส า ม เดินมาหลายเวลาก็หลุดออ กจ าก ดง
ผลมะพลับเน่า ต่างก็มีความยินดีรื่นเริงในใจ
ก็พากันล้างกลิ่นเน่าเหม็นให้สะอาด
แล้ว ก็เดินตามทางใหญ่ไปเวลานั้นกำลังฤดูร้อนจัด
ต้นสารภีพิกุลบ้างผลิดอก
ออกช่อตูมบาน หอมกลิ่นระรื่นไปตามแนวทาง
ครั้นเดินมาพ้นแล้วแลไปข้างหน้า
เห็นมีกำแพงเมืองขวางหน้าอยู่
พระถังขัมจั่งถามว่าข้างหน้านั้นจะเป็นบ้านเมืองอะไร

เห้งเจียว่าอาจารย์ไม่รู้หนังสือหรือ
พระถังซัมจั้งว่าอาตมาเล่าเรียนมาตั้งแต่เล็กจน
ใหญ่ สารพัดคำภีร์ธรรมก็ปรุโปร่งทั้งสิ้น
ทำไมเราจะไม่รู้หนังสือเล่า เห้งเจียพูด
ว่าพระอาจารย์ว่ารู้หนังสือ
หนังสือบนเสาธงมีอักษรใหญ่สามตัว ทำไมไม่เห็นหรือ
พระถังซัมจังว่า แต่ป้อมกำแพงยังไม่เห็นชัดเลย
เหตุใดจะเห็นหนังสือซึ่งเป็นของ
เล็กก่อนเล่า เห้งเจียบอกว่าคือ จูจี้ก๊ก
อักขระสามตัวนั้นมิใช่หรือ พระถังซัมจั้งว่า
ถ้าหากว่าเป็นเมืองจูจี้ก๊กก็คงเป็นเมืองที่มีพระเจ้าแผ่

นดินปกครอง ควรเราจะเข้า
ไปเปลี่ยนหนังสือเดินทางเสียก่อนแล้วจึงค่อยไป
พูดกันแล้วก็เดินมาประเดี๋ยวหนึ่ง
ก็ถึงประตูเมือง พระถังซัมจั้งก็ลงจากหลังม้าพากันเดิ

นข้ามสะพาน เข้าไปในประตู
เมือง อาจารย์กับสานุศิษย์ก็พากันพิจารณาดูชัยภูมิเมือ

ง เดินมาตามทางใหญ่
เห็นผู้คนเรียบร้อยพูดจาอ่อนหวานไม่หยาบคาย
คล้าย ๆ แก่เมืองไต้ถัง สองข้าง
ถนนตั้งร้ายค้าขายมีสิ่งของต่าง ๆ
เห็นอาจารย์กับศิษย์เดินมาก็พากันมาดูพระถังซัมจั้งก็สั่

งสานุศิษย์ ให้สำรวมกิริยาอย่าให้เ กิ ด วุ่
น ว า ย ไ ด้ โป๊ยก่ายก็
ทำตามสั่งเอาปากงอลงแอบไว้กับอก
ซัวเจ๋งก็ก้มหน้าเดินไม่แลเหลียว ยังแต่เห้งเจีย
เดินดูอะไรเล่นตามสบาย พวกชาวเมืองแลเห็นดังนั้น

ก็พากันหัวเราะ อาจารย์กับ
ศิษย์พากันเดินมาบัดเดี๋ยวก็เลี้ยวหัวป้อม
แลเข้าไปข้างประตูเห็นมีหนังสือสามตัว
คือ ฮ่วยตั้งก๊วนคือที่ประชุมนานาประเทศ
พระถังซัมจังว่าเราเข้าไปในที่แห่งนี้
พักเปลี่ยนหนังสือเดินทางแล้วจึงค่อยไป
โป๊ยก่ายได้ยินก็ชักปากออกมาทำให้พวก
ชาวเมืองที่ตามดู ตกใจล้มคว่ำคะมำหงายไปเป็นสาม

สี่สิบคน อาจารย์กับศิษย์ก็
พากันเข้าไปในสำนักฮ่วยตั้งก๊วนนั้น
มีขุนนางข้าราชการสองคนรักษาการอยู่ในที่
นั้น พระถังซัมจั๋งเห็นขุนนางทั้งสองกำลังจัดคนใช้ไปทิ

ศเหนือทิศใต้ แลเห็นพระ
ถังซัมจั้งพากันเดินเข้ามาก็พากันตกใจ
จึงถามว่านี่ท่านเป็นคนมาจากประเทศใด
และจะไปข้างไหน พระถังซัมจั้งย่อตัวแล้วก็ปราศรัยว่

า อาตมภาพเป็นชาวเมือง

ไต้ถัง มีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้อาตมภาพข้ามไปอาราธนาพระไตรปิฎก
ธรรม ณ เมืองไซที บัดนี้มาถึงเมืองนี้
จะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง อาตมภาพ
กับศิษย์ขออาศัยพักในที่นี้สักวันหนึ่ง
พอเปลี่ยนหนังสือได้แล้วก็จะลาไปฝ่ายขุนนางทั้งสอง
เมื่อได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงแต่งตัวลงมารับ
และให้คนกวาด
ล้างห้องให้อาศัย เจ้าพนักงานก็จัดแจงข้าวสุกและข้า

วสาร และกับข้าวต่าง ๆ มา
ส่งที่ห้องข้างทิศตะวนตก ครั้นจัดแล้วก็บอกแก่ศิษย์ทั้งส

ามคนให้จัดหาเอาตามช อ บ
ใจเถิด พระถังซัมจั้งถามขุนนางทั้งสองว่า
เวลานี้พระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกขุนนาง
หรือยัง ขุนนางทั้งสองตอบว่า
เจ้าของข้าพเจ้าไม่เสด็จออกมานานแล้ว วันนี้เป็น
วันดีออกที่ขุนนางประชุมเสนาบดี
คิดจะออกหมายประกาศ แม้ว่าท่านจะเปลี่ยน
หนังสือทันเวลานี้เห็นจะดี ถ้ารอจนพรุ่งนี้เห็นจะไม่เป็

นการ เพราะไม่ทราบว่า
เวลาใดจะเฝ้าได้ พระถังซัมจั้งเรียกเห้งเจียมาสั่งว่

า จงอยู่จัดแจงหุงต้มคอ ย ถ้ า

อาตมภาพจะเข้าไปเปลี่ยนหนังสือแล้วกลับออกมากินข้

าวแล้วจึงค่อยออกเดิน
โป๊ยก่ายก็หยิบหนังสือมาส่งให้พระอาจาย์
พระอาจารย์รับหนังสือแล้วก็ลงจากห้อง
เดินเข้าไปในพระราชวังมาบัดเดี๋ยวใจก็ถึงพระตำหนั

ก (เง้าห้องเล้า) พิจารณาดู
เห็นประดับประดาด้วยลวดลายวิจิตรต่าง ๆ
งดงามเป็นสง่า เดินมาพ้น (เง้าห้อง
เล้า) ก็ถึงทวารพระราชวังใน
พระถังซัมจังจึงแจ้งความแก่ขุนนางพนักงานให้ทราบ
เรื่องแล้ว ขอให้ช่วยนำความขึ้นกราบทูลเพื่อทรงทรา

บฝ่ายขุนนางได้ฟังดัง นั้ น
เข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่ น
ดินได้ทรงทราบก็มีพระทัย
ยินดี จึงตรัสว่าทรงพระประชวรมาก็นานมิได้เสด็จออ

กวันนี้คิดจะออกหมายป ร ะ ก า ศ
ก็บังเอิญมีพระสงฆ์วิเศษมาถึงเมือง
จึงมีรับสั่งให้เชิญเข้ามาข้างใน พระถังซัมจั้ง
ก็เดินสำรวมอินทรีย์ย่อตัวคำนับแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินก็นิมนต์ให้นั่งที่อันสมควร
มีรับสั่งให้ขุนนางจัดเครื่องเลี้ยงเพล
พระถังซัมจั้งจึงถวายหนังสือเดินทางขึ้นไป

พระเจ้าแผ่นดินทรงรับมาทอดพระเนตรตลอดแล้วมีพร

ะทัยยินดียิ่งนัก จึงตรัส
ถามว่าท่านอาจารย์เมืองไต้ถังนั้น
ได้มีพระเจ้าแผ่นดินครองราชสมบัติมากี่พระองค์
แล้ว และมีขุนนางที่ชื่อตรงกตัญญูสักกี่คน
จึงได้มาถึงพระเจ้าถังทรงพระประชวร
หนักและได้ฟื้นขึ้น จึงให้ท่านมาถึงเมืองอาราธนาพระ

ธรรมดังนี้ พระถังซัมจั้งจึง
ถวายพระพรว่า ที่เป็นเจ้ามานั้นตั้งแต่ซัมฮ่องเง้าตี่เป็

นต้นต่อกันมาหลายพระ อ ง ค์
แล้ว จนมาถึงเจ้าของอาตมภาพแซ่ลี้มีนามเมืองเรียก

ว่าไต้ถังเป็นเอก พระเจ้าถัง
โคโจ้ฮ่องเต้ขึ้นเสวยราชสมบัติก็ล่วงไป
มาในปัจจุบันนี้ทรงพระนามว่า พระเจ้าหลี
ซิบิ้น พระองค์ทรงครองราชสมบัติบ้านเมืองสมบูรณ์รา

ษฎรอยู่เย็นเป็นสุข เพราะ
เหตุด้วยในเมืองเชียงอานมีลำแม่น้ำเกียฮ้อ
มีพระยานาคกระทำผิดให้น้ำฝนเปลี่ยน
แปลง เง็กเซียงฮ่องเต้ปรับโทษถึงประหารชีวิต

เวลากลางคืนมาเข้าฝันขอให้พระ
องค์ช่วย พระองค์ทรงรับคำพระยานาค
จึงรับสั่งให้งุยเต็งเข้ามาเล่นหมากรุกอยู่
เสียในพระราชวัง หวังจะมิให้ไปกระทำการตามหน้า

ที่ได้ แต่พอเวลาเที่ยงงุยเต็ง
เคลิ้มหลับไปตัดศีรษะพระยานาคตกลงมากลางพระนค

รพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊ ก ไ ด้ ท ร
ง ฟั ง ดั ง นั้ น จึงตรัสถามว่าอันขุนนางผู้ใ
หญ่ นั้น มา
แต่ข้างไหน พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่า
ขุนนางผู้นั้นคือเป็นมหาอุปราชของพระ
ไต้ถังแซงุยชื่อเต็ง เธอรู้ฤกษ์บนและฤกษ์ล่างเวลากา

ลย่อมรู้ทั้งสิ้น เป็นผู้จัดราชการ
ในบ้านเมืองโดยเรียบร้อยในเวลาหลับนั้น
ก็ถอดดวงจิตออกไปตัดศีรษะพระยา
เล่งอ้อง ฝ่ายพระยาเล่งอ๋องลงไปฟ้องยังพระยามัจจุ

ราชเงียมฟ้ออ๋อง เวลานั้น
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็ประชวรหนัก
งุยเต็งจึงทำหนังสือฉบับหนึ่ง ฝากให้ไปถึง
ทุยปังที่รักษาบัญชี ณ เมืองนรก
ให้ช่วยแก้ไขพระเจ้าถังไทจงอ่องเต้สวรรคตไปได้
สามวันก็กลับฟื้นขึ้นมา เพราะฉะนั้น

พระองค์จึงได้ทรงพระศรัทธาจะใคร่ทำมหา
กุศลกงเต๊กให้เป็นการใหญ่ เพื่ออุทิศอานิสงส์ให้แก่สัต

ว์นรกทั้งหลาย จึงมีรับสั่ง
ให้อาตมภาพมาอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมยังประเท

ศไซทีฝ่ายพระเจ้าแผ่น ดิ น จู จี้
ก๊ ก เมื่อได้ทรงฟังพระถังซัมจั้งถวาย พ ร
ะพ รดั งนั้ น ทรง
ถอนพระราชหฤทัยใหญ่ทรงคร่ำครวญว่าเมืองไต้ถังเป็

นเมืองสวรรค์ พระเจ้าแผ่น
ดินก็ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม
ขุนนางข้าราชการก็มีกตัญญไม่เหมือนข้าพเจ้านี้
ประชวรมาก็นานแล้วไม่มีข้าราชการผู้ใดจะช่วยได้
พระถังซัมจั้งได้ฟังพระเจ้าแผ่นดิน
ตรัสดังนั้น ก็ชายตาชำเลืองดูพระเจ้าแผ่นดินเห็นสีพร

ะพักตร์ ซูบซีดพระวรกายก็
ซุบผอม พระถังซัมจังจึงจะใคร่ทราบเหตุที่ทรงพระปร

ะชวร พอขุนนางมากราบทูลว่ า
เครื่องฉันจัดเสร็จแล้วนิมนต์พระถังซัมจั้งไปฉัน
พระเจ้าแผ่นดินจึงนิมนต์พระถัง

ซัมจั้งไปฉันยังตำหนัก (พีเฮียงเต้ย)
พระองค์ก็เสด็จไปพร้อมกับพระถังซัมจั้ง ครั้น
ถึงก็ทรงนิมนต์ให้พระถังซัมจั้งนั่งโต๊ะแจ
พระองค์ประทับที่โต๊ะโช ฝ่ายเห้งเจียอยู่
คอยอาจารย์ที่สำนักฮ่วยตั้งก๊วน
ให้ซัวเจ๋งจัดแจงหุงข้าวต้มแกง ซัวเจ๋งพูดว่าหุง
ข้าวต้มน้ำชานั้นง่ายไม่เป็นไร
จะแกงผักสักกระทะหนึ่งให้อาจารย์ฉัน ขัดด้วยเต้า
เจี้ยวเต้าหู้ไม่มี เห้งเจียว่าพี่ยังมีอีแปะอยู่บ้าง
ให้โป๊ยก่ายไปจ่ายที่ตลาด จะได้
เอามาต้มแกงอะไรก็ตามเถิดโป๊ยก่ายได้ยินก็พูดเบี่ยง

บ่ายว่าข้าพเจ้าไม่กล้า ไป
เพราะปากคางหยาบคายรุงรัง วิตกจะไปเกิดความ
เห้งเจียว่าเราซื้อหาโดยตรง
เหตุใดจะเกิดความอย่าไปทำให้วุ่นวายก็แล้วกัน
โป๊ยก่ายพูดว่าเมื่อมาถึงประตู
นั้นพี่ไม่เห็นหรือยกปากขึ้นหน่อยหนึ่ง
ก็พากันตกใจล้มสามสี่สิบคน ถ้าเข้าไปที่
ตลาดประชุมชนก็ยังไม่รู้ว่าจะตกใจพากันตื่นไปสักปาน

ใด เห้งเจียถามว่าโป๊ยก่าย
รู้หรือว่าที่ประชุมคนวุ่นวาย
ได้เคยเห็นหรือว่าได้เคยไปที่ตลาดนั้น
เขามีอะไรขาย
บ้าง โป๊ยก่ายพูดว่าพระอาจารย์ห้ามมิให้แลเหลียว
ให้เดินก้มหน้าจึงมิได้เห็นสิ่งใดเห้งเจียบอกว่ามีร้านข

ายสุราโรง และร้านขายแพรสีต่าง ๆ พรรณนาไม่สิ้น ยัง
อีกร้านขายขนมและน้ำชากับขนมหวาน ๆ ต่าง ๆ และร้านขายขาวแกง และร้าน
ขายน้ำตาลกรวดน้ำตาลทราย และร้านขายเตี้ยเลี่ยว

และร้ายขายผักพืชผลไ ม้ ต่าง ๆ มีขายสารพัดของกินต่าง ๆ
เราจะออกไปตลาดจัดซื้อมาแล้ว เชิญโป๊ยก่ายมา
กินด้วยกันเห็นจะดีดอกกระมัง
โป๊ยก่ายได้ยินเห้งเจียจาระไนเรื่องกินต่าง ๆ น้ำลาย
ไหลโดยความอยาก จึงผุดลุกขึ้นพูดว่า
ข้าพเจ้าจะตามพี่ไปช่วยซื้อจะได้เอามาสู
กันกิน เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็นึกยิ้มอยู่ในใจ

จึงสั่งซัวเจ๋งให้อยู่ต้ ม หุ ง พี่ จะไปซื้อเครื่องแกงมาให้โป๊ยก่ายก็ถือถ้วยชามเดินตา

มเห้งเจียไป เห้งเจียเดินออก จากประตูแล้วก็ถามคนเหล่านั้นว่า
ร้านเครื่องแกงเขาขายกันที่ไหน คนเหล่านั้น
ชี้มือบอกว่าเดินตามทางนี้ไปข้างทิศตะวันตกริมหอกลอ

ง ชื่อร้าน (แต้แก) มีขาย สารพัดเชิญท่านไปซื้อเถิดเห้งเจียได้ฟังคนเหล่านั้นบอ

กให้แล้ว ก็พากันเดินกับโป๊ยก่าย
เ ห้ ง เ จี ย เ ดิ น ข้ า ม
ร้านขายของที่ต้องการซื้อก็ไม่ซื้อ
พากันเดินพลางพูดพลางพวกชาวตลาดก็พากัน
วิ่งตามมาดู เดินมาประเดี๋ยวก็ถึงหอกลองแลไปข้างริ

มรอบเหล่านั้น ผู้คนไปมา
แออัดเสียงพูดซื้อขายออกแซ่หูเหตุด้วยผู้คนมากมาย
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงพูดว่า
พี่ข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไปเสียงคนออกแซ่ไปดังนั้น
บางทีเขาจะจับเอาตัวไป เห้งเจีย
พูดว่าทำไมเจ้าจึงพูดเลอะเทอะไปดังนี้
เรามิได้ทำผิดกฎหมายอะไรเลย เขาจะจับ
ไปทำไมเราเข้าไปซื้อเครื่องแกงแล้วก็กลับจะกลัวเข

าทำไม โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าไ ม่
กล้าเข้าไปแล้ว กลัวจะเกิดวุ่นวายขึ้นพี่จะเดินเบียดเ

ข้าไปดังนั้น ถ้าคนเหล่านั้น
ตื่นแตกตกใจก็จะเกิดความ ข้าจะเอาชีวิตที่ไหนมาใช้

ให้เขาเห้งเจียว่าถ้า ดั ง นั้
น โ ป๊ ย ก่ า ย จ ง ยื น แ อ บ อ ยู่ ที่ นี่

พี่เข้าไปซื้อแล้วจึงค่อยพ ากั น
กลับพี่จะซื้อของหวานๆ ฝาก โป๊ยก่ายก็ยืนแอบอยู่ที่นั่น

เอาถ้วยชามส่งให้เห้ง เ จี
ย ไ ป
เห้งเจียก็เดินเข้าไปในหอกลองเบียดคนเข้าไป
มีป้ายแขวนอยู่ที่หน้าหอกลองคน
จึงได้เบียดกันเข้าไปดูเห้งเจียเบียดคน
แทรกเข้าไปจนใกล้พิจารณาดูหมายประกาศ
ความในหมายนั้นมีว่า เราพระเจ้าแผ่นดินผู้ครองเมือ

งจูจี้ก๊ก ขอประกาศให้คนทั้ง
หลายทราบว่า ด้วยพระองค์ได้ครองราชสมบัติมาช้าน

าน ในพระราชอาณาเขต
ของพระองค์ก็เป็นสุขทั่วทุกมณฑล
เวลานี้ชะตาเมืองไม่แจ่มแจ้ง จึงให้พระองค์
มีโรคเรื้อรังมาช้านานแล้ว
หมอหลวงประกอบยาถวายก็หลายขนานแล้ว แต่พระ
โรคนั้นก็มิได้ทุเลาเบาลงได้เป็นแต่ทรงอยู่กับทรุดไปทุ

กวันเพราะฉะนั้นจึงขอ
ประกาศให้ทราบว่าถ้าผู้ใดมียาวิเศษประกอบแก้โรคใ

ห้ทุเลาบรรเทาหายได้
จะแบ่ง
ราชสมบัติให้กึ่งหนึ่งมิได้เลือกเว้นว่าผู้ใดเห้งเจียอ่าน

ทราบความแล้วก็มีควา ม ยิ
น ดี ยิ่ ง นั ก จึงพูดว่าคำโบราณท่านย่อม
ว่าก็จะเห็นลาภเป็นผล อยู่ในฮ่วยตั้งก๊วนก็จะโง่เสียเ

ปล่า เมื่อมีช่องดังนี้แล้วเ ร
า ก็
จะไม่ต้องซื้อเครื่องแกงไปทำไม
จำเราจะต้องช้าสักวันเป็นหมอรักษาโรคพระเจ้า
แผ่นดิน คิดดังนั้นแล้วก็บิดตัว
ปากก็เป่าไปที่หนึ่งเรียกลม ในทันทีนั้นก็บังเกิด
ลมพายุพัดมาเอาหมู่คนที่ดูอยู่นันกระจายไปทั้งสิ้น
เห้งเจียก็ใช้คาถาบังกายตรง
เข้าไปแกะเอาหมายประกาศนันมาได้แล้วก็เดินมาหา

โป๋ยก่าย แลเห็นโป๊ยก่าย
เอาปากพิงกำแพงหลับอยู่เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ไม่ปลุก
จึงเอาหมายประกาศเหน็บ
ที่คอเสื้อโป๊ยก่ายแล้วก็เดินกลับมาที่ฮ่วยตั้งก๊วนฝ่ายหมู่

คนเหล่านั้นถูกลมพายุ ลื ม
ต า ไ ม่ ขึ้ น ครั้นลมหายแล้วก็ไม่เห็นหม า ย
ประกาศพวกพนักงานที่รักษาก็พากันตกใจ

ด้วยนำหมายประกาศมาปิดยังไม่ทัน
ถึงสามชั่วโมง ก็ถูกลมพายุหายไปดังนี้พวกตำรวจและ

ขันทีก็พากันตกใจเป็น อั น
ม า ก
ก็รีบพากันแยกย้ายเที่ยวค้นหา
บังเอิญมาเห็นเหน็บอยู่ที่คอเสื้อโป๊ยก่าย คนเหล่า
นั้นจึงร้องว่านี่ทำไมแกแกะเอาหมายประกาศมาหรือ
โป๊ยก่ายกำลังหลับตกใจยก
ปากขึ้น คนเหล่านั้นก็ตกใจล้มทับกันเป็นระนาวไปโป๊ย

ก่ายก็ออกเดินไป คนที่ใจ
กล้าก็เข้ามายึดไว้แล้วพูดว่า
ท่านจะเอาหมายประกาศไปรับอาสาพระเจ้าแผ่นดิน
ทำไมจึงไม่เข้าไปในพระราชวังประกอบยารักษาพระ

เจ้าแผ่นดินเล่าจะคิด ไ ป
ข้ า ง ไ ห น
โป๊ยก่ายตกใจพูดว่าใครเป็นหมอยาที่ไหน
เราได้ไปแกะหมายประกาศมาเมื่อไรพวก
ตำรวจชี้ว่าเหน็บอยู่ที่คอเสื้อนั่นเป็นไรมิใช่หมายประก

าศหรือโป๊ยก่ายก้มศีร ษ ะ
เ ห ลื อ บ ดู เ ห็ น ม้ ว น ก ร ะ ด า ษ อ
ยู่ ที่ คอเสื้อก็ชักออกมาคลี่ดู
แล้วกัดฟันด่าว่าอ้ายหัวลิงมันทำแก่กูดังนี้

มีความแค้นจะใคร่ฉีกประกาศนั้นเสีย
พวกตำรวจร้องห้ามว่านี่แกจะถึงที่แล้วหมายประกาศข

องพระเจ้าแผ่นดินเช่น นี้ ใ ค ร
เล่าเขาจะกล้าฉีกเช่นนั้น แม้ว่าแกเอามาแล้วแกก็คง

จะเป็นหมอวิเศษจงรีบ ไ ป กั บ
ข้าพเจ้า โป๊ยก่ายตวาดว่าหมายประกาศนี้ข้าพเจ้ามิไ

ด้ฉีกเอามา คือพี่เราชื่อเห้ง
เจียไปลักฉีกเอามาเหน็บไว้ที่เราแล้วก็ไปเสีย
แม้ว่าพวกท่านจะให้เห็นจริงจงไป
กับเราถามดูจึงจะรู้เท็จจริงได้พวกตำรวจพูดว่า
ท่านพูดอะไรอย่างนั้นฟังไม่ได้เลอะเทอะระฆังที่นี่ไม่ตี

จะ
ไปตีระฆังที่ไหน แกเป็นผู้ไปแกะหมายประกาศแล้วจะ

ให้พวกข้าพเจ้าไปหาใ ค ร ที่ ไ ห น
ข้าพเจ้าตามใจท่านไม่ได้ ท่านจงเข้าไปเฝ้าพระเจ้า

แผ่นดินก่อน พวกเหล่านั้นก็พา
กันเข้าฉุดคร่าโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายก็ยืนเฉยไม่ไหวหวาด

ดุจก้อนศิลาใหญ่ พวกนั้นก็
ไม่รู้ที่จะทำประการใด โป๊ยก่ายพูดว่าพวกเจ้าไม่รู้จัก

ฟ้าต่ำดินสูงจงมาลองดู
อี ก
สักพักหนึ่ง จะเป็นอย่างไรบ้าง
ยิ่งทำเราก็ยิ่งแน่นเข้าทุกที ในทันใดนั้นพวกชาว
ตลาดมาล้อมโป๊ยก่ายอยู่ออกแน่นไป
ในหมู่นั้นมีขันทีสองคนจึงถามว่าตัวอยู่
ที่ไหนดูรูปร่างแปลกประหลาดมากดังนี้
ถ้อยคำน้ำเสียงก็ผิดกว่าคนทั้งหลาย ยัง
อาจมาทำกล้าแข็งในที่ของเขาโป๊ยก่ายตอบว่า
ข้าพเจ้ามาจากเมืองไต้ถังข้างทิศบูรพา
มีรับสั่งให้ไปไซที
อาราธนาพระไตรปิฎกธรรม พระอาจารย์ของข้าพเจ้

าเป็นน้องยาเธอพึ่งเข้
า ไ ป เ ฝ้ า
พระเจ้าแผ่นดิน ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางข้าพเจ้ามา

ซื้อเครื่องแกงกับพี่ข้ า

พ เ จ้ า
เธอบอกให้ข้าพเจ้าคอยอยู่ที่ตรงนี้
ชะรอยเธอจะไปแกะเอาหมายประกาศมาแอบ
เหน็บไว้ที่ข้าพเจ้าแล้วหนีไปขันทีผู้เฒ่าพูดว่า
ข้าพเจ้าเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่งรูป
ร่างงดงามเข้าไป ในพระราชวังนึกดูเห็นจะเป็นพระ

อาจารย์ของท่านดอกกร
ะ มั ง
โป๊ยก่ายพูดว่านั่นแหละอาจารย์ของข้าพเจ้าละ
ขันทีถามว่าก็พี่ของท่านไปข้าง
ไหนเล่า โป๊ยก่ายบอกว่า พวกข้าพเจ้ารวมด้วยกันสี่ค

นพักอยู่ที่ฮ่วยตั้งก๊ว น
พี่
ข้าพเจ้ามาทำแกล้งเล่นแล้วก็หนีไปฮ่วยตั้งก๊วนก่อน
ขันทีผู้เฒ่าจึงบอกแก่พวก
ตำรวจว่า พวกเราอย่าวุ่นวายจับกุมเธอไปเลยจงพา

กันไปฮ่วยตั้งก๊วนนั้น
ก็คงจะ
รู้เหตุผลได้ตลอดพูดแล้วก็พากันมาฝ่ายพวกชาวตลาดที่

กลุ้มกันอยู่นั้นก็ตามม า
ด้ ว ย โป๊ยก่ายจึงบอกแก่ตำรวจ
และพวกชาวตลาดว่า พี่ข้าพเจ้าไม่เหมือนข้าพเจ้า

ใครจะพูดเล่นเกินเลยไม่ได้
ใจซื่อตรงแต่ร้อนแรง แม้พวกท่านพบเธอจงนบนอบอ่อ

นน้อมเรียกเธอเป็นท่า

น
ผู้หญ่ ซึงเล่าเอี้ย เธอก็คงจะรับรองหากพูดจารุกรนเ

ธอ ๆ
ก็จะทะลึ่งตึงตังขึ้น การ
ของท่านก็จะไม่สำเร็จ พวกขันที่กับตำรวจพูดว่า
พี่ของท่านหากว่ามียาวิเศษ
ประสิทธิแล้วแม้รักษาพระเจ้าแผ่นดินหายแล้ว
ก็จะได้รางวัลแบ่งพระนครให้ครึ่งหนึ่ง
พวกข้าพเจ้าก็จะลงเคารพทั้งสิ้น
พวกที่ตามมามิใช้ธุระก็ยืนอยู่ข้างนอก โป๊ยก่าย
ก็พาพวกขันที่กับตำรวจเดินเข้าไปข้างในก็ได้ยินเห้งเ

จียคุยอยู่กับซัวเจ๋ง
หัวเราะ
กันอยู่ในห้องกำลังพูดด้วยเรื่องหมายประกาศ
โป๊ยก่ายก็เดินเข้าไปจับมือเห้งเจีย
พูดว่าพี่หรือเป็นคนดังนี้ได้
ลวงว่าจะซื้อขนมให้ข้าพเจ้ากินก็ไม่มีอะไรสักอย่างหนึ่

ง
กลับไปแกะเอาหมายประกาศอะไรมายัดให้ข้าพเจ้า

ทำให้เราได้ความผิดดังนี้
จะควรคบเป็นพี่น้องกันไปได้หรือ
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า มึงอ้ายชาติหมูไป
หลงทางอยู่ที่ไหนมา ก็เราไปซื้อเครื่องแกงแล้วก็กลับ

มา
ไม่เห็นเจ้าก็เลยกลับ ม า
ที่พัก จะไปแกะเอาหมายประกาศมาทำไม
โป๊ยก่ายว่ามีขุนนางเฝ้ารักษาหมายประ
กาศบัดนี้ก็ตามมาด้วย พูดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นขันที่กับ

ตำรวจเดินเข้ามาพร้อ
ม
กันเคารพพูดว่าท่านผู้ใหญ่ซึงเล่าเอี้ย
เจ้าของข้าพเจ้ามีนิสัยอันใหญ่ เทพยดาเชิญ
ให้ท่านลงมาเปิดความประสิทธิ์ประกอบโอสถรักษาพร

ะโรคเจ้าของข้าพเจ้า
เห้งเจียได้ฟังขันทีและตำรวจพูดดังนั้นจึงหยิบหมายปร

ะกาศมาจากโป๊ยก่าย
แล้ว
พูดแก่ขันทีและตำรวจว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้รักษาหมา

ยประกาศหรือขันทีและ
ตำรวจตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้เป็นผู้คอยรักษาหมา

ยประกาศเห้งเจียพูดว่
า หมายประกาศนี้ข้าพเจ้าเ
อ า มาเองแต่ให้น้องข้าพเจ้า น ำ ม า ห า
หากเจ้าของท่านประชวรพระโรคหนัก
คำโบราณท่านว่า ยาไม่ตามซื้อโรคไม่หาย
รักษา ท่านไปทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ
ให้พระองค์มาเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
คงจะมีฝีมือที่จะแก้พระโรคนั้นได้
พวกขันทีได้ฟังดังนั้นต่างก็ตกตะลึง แต่ตำรวจ
พูดว่าถ้าออกความรุนแรงอย่างนี้
ก็คงมีความรู้ใหญ่กว้าง พวกเราอยู่คอยรับ
เชิญครึ่งหนึ่ง ครึ่งหนึ่งเข้าไปกราบทูลพร้อมมกันเห็นช

อบจึงแบ่งกันอยู่กันไป
ขันที่
กับตำรวจสิบสองคนก็พากันเข้าไปในพระราชวังใน
ไม่ทันคอยรับสังก็ตรงเข้าไปที่
ตำหนัก (พีเฮียงเต้ย) ครั้นถึงกระทำคำนับแล้วก็กรา

บทูลว่า
ขอพระองค์ได้โปรด
มีพระทัยอันรื่นเริง เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินเสวยแล้ว

กำลังตรัสสั่งสนทนาอยู่ กั บ
พระถังซัมจั๋ง ได้ทรงฟังขันทีและตำรวจเข้ามากราบทู

ลดังนั้น
จึงตรัสถามว่ารื่นเริง
อยู่ที่ไหนหรือ ขันทีทูลว่าเมื่อเวลาเช้ามีรับสั่งให้พวกข้

าพระพุทธเจ้า
นำหมาย
ประกาศไปปิดเพื่อจะหาหมอรักษาพระโรค
ข้าพระพุทธเจ้านำหมายประกาศไปปิด
ยังตำบลหอกลองตลาดใหญ่มีสานุศิษย์ใหญ่ของพระถังซั

มจั้ง
เป็นคนชาวเมือง
ไต้ถังนามเรียกว่าซึงเล่าเอี้ย บัดนี้พักอยู่ที่ฮ่วยตั้งก๊วน

เธอขอให้พระองค์เสด็ จ ไ ป
รับเธอ เธอจึงจะมีฝีมืออันปรากฏ
รักษาพระโรคของพระองค์ให้พลันหาย เพราะ
ฉะนั้นพวกข้าพระพุทธเจ้า จึงได้เข้ามากราบทูลเพื่อท

รงทราบฝ่ายพระเจ้าแผ่ น ดิ น จู จี้ ก๊ ก ไ
ด้ ท ร ง ฟั ง ดั ง นั้ น ก็มีพระทัยยินดีรื่นเริงยิ่ง
นัก จึง
ตรัสถามพระถังซัมจังว่าสานุศิษย์ของท่านมีกี่คน
พระถังซัมจั้งทูลว่ามีสามคน
พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่าคนไหนเป็นหมอ
พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่าอาตม-
ภาพไม่อาจปิดบัง สานุศิษย์ของอาตมภาพเป็นชาวป่าช

าวดง
เข้าใจแต่การเข้า
ป่าขึ้นเขาลงห้วย ถ้าพบปิศาจยักษ์ร้าย
ก็มีฝีมือปราบได้ ที่จะมีฝีมือเป็นหมอ
ประกอบยารักษาโรคนั้น ก็ไม่เห็นคนไหนจะเป็นได้
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าพระ
อาจารย์ทำไมถึงถ่อมตัวดังนั้นเล่า
วันนี้ข้าพเจ้าพึ่งออกขุนนาง บังเอิญมีนิสัยอัน
ใหญ่ แม้ว่าสานุศิษย์นั้นไม่เป็นหมอที่ไหน
จะอาจมาแกะเอาหมายประกาศนั้นไปได้
และยังจะให้ข้าพเจ้าเสด็จไปรับเองเล่า
ซึ่งการเป็นดังนี้ คงจะมียาประสิทธิ์ขลัง
เป็นแน่ พระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว
จึงรับสั่งให้ขุนนางออกไปแทนว่า บัดนี้พระองค์
มีพระอาการให้อ่อนเปลี้ยจะเสด็จมิได้
โดยเหตุทรงพระประชวรมานานแล้ว ไม่
อาจทรงรถได้ เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านซึงเล่าเอี้ยเข้

ามาดูพระโรคในพระรา ช วั ง เ ถิ ด ฝ่ า

ย ขุ น น า ง ไ ด้ รั บ สั่ ง ดั งนั้น
ก็ถวายบังคมลาออกไป ครั้นถึงฮ่วยตั้งก๊วนก็
เข้าไปหาเห้งเจียกระทำคำนับ
ฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ็งแอบอยู่ข้างใน ยังแต่เห้งเจีย
นั่งอยู่ท่ามกลางจิตใจไม่หวั่นไหวกลัวเกรงผู้ใด
ฝ่ายขุนนางเหล่านั้นครั้นคำนับแล้ว
ก็ยืนอยู่สองข้างพูดว่า ขอท่านเล่าเอี้ยได้ทราบ
พวกข้าพเจ้าคือเป็นขุนนางของ
พระเจ้าจูจี้ก๊ก บัดนี้มีรับสั่งให้ข้าพเจ้ามาเชิญเล่าเอี้ย

เข้าไปในพระราชวังดู ไ ข้ ข อ ง
พระองค์ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ผุดลุกขึ้นทันทีแล้วถามว่

าเป็นเหตุอย่างไร พระองค์
จึงมิได้เสด็จมาเองเล่า พวกขุนนางพูดชี้แจงว่าพระอ

งค์ทรงพระประชวรพระ โ ร ค ม า
นานแล้ว หมดพระกำลังไม่สามารถจะเสด็จมาได้
เพราะเหตุนี้จึงจำเป็นให้พวก
ข้าพเจ้ามาเชิญท่านแทนพระองค์ขอเชิญท่านซึงเล่าเอี้

ยเข้าไปในพระราชวังต า ม

รับสั่งเถิด เห้งเจียได้ฟังขุนนางชี้แจงดังนั้นจึงพูดว่า
ถ้ากระนั้นเชิญท่านทั้งหลาย
กลับไปก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะตามไปต่อภายหลังฝ่า

ยพวกขุนนางเหล่านั้น เมื่อได้ฟังเห้งเจียบอกดั
ง นั้ น ก็ พ ากันกลับเข้าไปใน
พระราชวัง เห้งเจียจัดแจงกายเรียบร้อยแล้วก็เดินต

ามไป
บัดเดี๋ยวก็มาถึงพระ
ทวารวัง พวกขุนนางเห็นเห้งเจียมาถึงแล้วก็เข้าไปก

ราบทูล
ครั้นทรงทราบก็เสด็จ
ออกมาทอดพระเนตรตรัสถามว่าท่านผู้ใดคือซึงเล่าเอี๊

ย
เห้งเจียก็เข้าไปพูดเ สี ย ง ดั ง ว่ า
ข้าพเจ้านี้แหละซึงเล่าเอี้ย พระเจ้าแผ่นดินจูจี๊ก๊ก
ได้ยินเสียงดังและทั้งแลดูรูป
ร่างก็น่ากลัวดังนั้น ก็ตกพระทัยพระองค์สั่นไม่เป็นสมป

ระดี

ก็ล้มลงทันทีรับสั่งให้
นางใน มาพยุงพระองค์เข้าพระตำหนัก
ในขุนนางทั้งหลายก็พากันโกรธเห้งเจียว่า
ไม่รู้จักอะไรมีกิริยาหยาบคายเซอะซะ
ยังมีหน้าอวดดีมาแกะเอาหมายประกาศ
ออกได้ เห้งเจียหัวเราะ แล้วพูดว่าท่านทั้งหลายนี้ด่ว

นดูถูกข้าพเจ้าดังนี้ โรคเจ้า
ของท่านสักพันปีก็จะไม่หายเลยพวกขุนนางเหล่านั้นจึง

ถามว่า
คนเราเกิดมาอายุสักเท่า ใดท่านจึง
ว่าพันปีก็
ไม่หาย เห้งเจียตอบว่าปัจจุบันบัดนี้
โรคของเจ้าแห่งท่านเรียกตายแล้ว คือโรคผี
กลับชาติมาต่อภายหลังเรียกว่า
โรคคนดังนี้จะไม่เรียกว่าพันปีหรือ พวกขุนนาง
ทั้งหลายได้ฟังเห้งเจียพูดประหลาดดังนั้น
ก็พากันโกรธเคืองพูดว่าคนอะไรอย่าง
นี้พูดจาบ้าหลังไปได้ เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าเรามิ

ใช่บ้าหลังจงฟังเราจะ แสดงให้
ฟัง ยาประกอบประสิทธิคุณนั้นยิ่งล้ำ
มีครูเทวดาท่านชักนำหากไม่ฟังคำเรา
ชี้แจงทั้งชาติก็ไม่หายอย่างสงสัยเลย
ในพวกขุนนางนั้นมีขุนนางฝ่ายแพทย์ผู้หนึ่ง

เมื่อได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
จึงพูดกับขุนนางทั้งหลายว่า ท่านผู้นี้แสดงความชอบ
กลควรจะฟังก่อน คือยาเทวดาจะคอยฟังซึ่งโรคนั้นก่อ

นจึงจะประกอบยาให้ พวก
ขุนนางทั้งหลายก็เห็นชอบด้วยจึงให้เข้าไปกราบทูลว่า

บัดนี้ท่านซึงเล่าเอี้ย จ ะ ข อ
ฟังพระโรคก่อนจึงจะประกอบโอสถได้
พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กบรรทมประทับอยู่
บนแท่นได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้ขันทีออกไปบอกว่า

ซึ่งท่านซึงเล่าเอี้ยนั้ น ข อ
ยกเลิกเถิด ด้วยพระองค์เห็นหน้าไม่ได้ขันทีก็กลับออก

มาบอกตามรับสั่งทุกปร ะ ก า ร
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูด ว่าถ้า
เห็นหน้าไม่ได้ เราเข้าใจทางตรวจจับแต่สายด้ายก็ไ

ด้ให้เอาแต่ด้วยผูกข้อ พ ร ะ ก ร
ไซอิ๋ว ๕๙๘
ฟังก็ได้ พวกขุนนางได้ฟังดังนั้นก็ดีใจพูดว่าเคยได้ฟังอ

ยู่
แต่ยังไม่เคยเห็นด้วยต า
ควรจะกลับเข้าไปกราบทูลให้ทรงทราบใหม่
ขุนนางจึงเข้าไปกราบทูลว่าขอพระองค์
ได้ทรงทราบ บัดนี้ท่านซึ่งเล่าเอี้ยพูดว่าไม่ต้องเห็นพร

ะองค์ก็ได้ให้เอาด้วย ผู ก พ ร ะ ก ร
แล้ว จับแต่ด้ายก็อาจทราบได้ในพระอาการ
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าเราป่วยมาสามปี
แล้วยังไม่เคยได้ยินการทดลองอย่างนี้
ถ้ากระนั้นก็เชิญตัวเข้ามาข้างใน ขุนนางก็
ออกมาเชิญเห้งเจียเข้าไปฝ่ายพระถังซัมจั้งก็เดินเข้า

มาใกล้ด่าว่าเห้งเจีย ว่ า
อ้ายชาติลิงจะทำความเดือ ด
ร้อนให้แก่อาตมา เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าคิดจะให้อาจ

ารย์มีความเจริญรุ่งเ รื อ ง กลับ
จะว่าข้าพเจ้าจะคิดฆ่าอะไรที่ไหน

พระถังซัมจั้งตวาดว่าตามอาตมามาหลายปีแล้ว
ก็ไม่เห็นรักษาโรคภัยอะไรที่ไหน
หายาธาตุก็ไม่รู้จักตำรับตำราอะไรก็ไม่รู้ ทำไม
จึงอาจสามารถไปเกี่ยวเอาภัยใหญ่มาดังนี้
เห้งเจียหัวเราะพูดว่าพระอาจารย์ยัง
ไม่ทราบว่า ข้าพเจ้ามียาวิเศษขนานที่จะแก้โรคใหญ่ไ

ด้ไม่
ข้าพเจ้าจะแก้โรคนั้น
ให้หายเท่านั้น หากว่ารักษาเขาไม่หายก็เพียงโทษบา

ปรักษาคนตายเท่านั้น ท่าน
จะวิตกด้วยเหตุอะไรที่ไหน พระอาจารย์จงนั่งพักเสีย

ให้สบายเถิด ไว้ข้าพเจ้าไป
ตรวจลมดูก่อนว่าโรคนั้นจะมีมูลเดิมเกิดด้วยเหตุอย่าง

ไร
พระถังซัมจั้งพูดว่ายั ง ไ ม่
เคยพบเห็นตำราตรวจลมที่ไหนมีเจ้าพูดบ้าหลังไปดังนี้

เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้า มี
ไหมทองติดอยู่กับตัวท่านยังไม่เห็น
พูดแล้วเห้งเจียก็ถอนเอาขนหางมาสามเส้น
แปลงเป็นไหมยาวประมาณแปดศอก
เอาวางกลางใจมือส่งให้อาจารย์ดูว่านี่มิใช่
หรือไหมสำหรับดูลม พูดดังนั้นแล้วก็ตามขันทีเข้าไปตำ

หนักในที่พระบรรทม
ยืนยั้งอยู่นอกประตูเอาไหมสามเส้นส่งให้ขันทีสั่งว่า
เอาไปผูกที่ข้อพระกรข้างซ้าย
แล้วเอาหางไหมสอดออกมานี่ฝ่ายขันทีรับไหมสามเส้น

เอาไปทำตามเห้งเจียสั่ง แล้วเอาหางไหมสอดออกมา
ทางหน้าต่าง เห้งเจียก็รับเอาไหมสามเส้นมาวางบน

มือข้างซ้ายแล้ว เอามือขวา
สามนิ้วกดไว้ เห้งเจียก็ระงับลมของตัวนิ่งคอยสังเกต

ฟังลมเดิน รู้สึกว่าลมเดินจมๆ
ลอย ๆ ก็เข้าใจได้ชัด จึงบอกขันทีให้แก้ที่มือซ้ายเอา

ไปผูกที่มือขวา ขันทีก็
กระทำตามสั่ง เห้งเจียก็เอาหางไหมมาวางกดคอยพั

งดูลมเดิน ก็รู้สึกได้ทุกประการ
จึงเรียกไหมนั้นเข้าตัวตามเดิม
แล้วจึงทูลว่าลมที่พระกรข้างซ้ายของพระองค์นั้น
เดินรุกรน ประตูลมไสห่างเดินลอยแต่จมลึก
ข้างขวาลมเดินลอยแต่ลื่นและช้าแต่ผูก
และขยักแต่มัดข้างซ้ายแม้ลมเดินเช่นนั้น
ใจให้ระโหยเจ็บและมีพระเสโทซึมผิว
หนังชื้นและบังคนมีสีแดงดุจพระโลหิต
พระกรข้างขวาแม้ลมเดินอย่างนั้นผูกและ
ไปพระบังคนหนักไม่สะดวก เสวยไม่ได้และเศร้าหมอ

งสะท้านร้อนสะท้านหน า ว
เป็นกำลัง จะรวมอธิบายพระโรคนั้นมีความหวั่นหวาด

คิดถึง
นามเรียกว่า (โรค
ปักษาพลัดคู่)พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กได้ฟังเห้งเจียชี้แจง

ดังนั้น
ก็มีพระทัยทุเลาฟื้นขึ้น จึงทรง
ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า
ท่านแสดงในโรคนั้นแจ่มแจ้งแล้วทุกประการ ขอท่าน
ได้ประกอบยาเถิด เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็กลับเดินออกมายังตำหนักนอก ฝ่าย
ขุนนางขันที่ออกมาก่อน เล่าให้ขุนนางทั้งหลายฟัง
บัดเดี๋ยวเห้งเจียก็ออกมา พระถัง
ซัมจั้งถามว่า เห้งเจียเข้าไปตรวจลมรู้อาการว่าเป็น

ประการใดบ้าง เห้งเจียตอบว่า
ตรวจดูถูกต้องยังแต่จะประกอบยาเท่านั้น
ขุนนางทั้งหลายก็พากันมาสรรเสริญ
แล้วถามว่า เมื่อก็นี้ท่านเล่าเอี้ยพูดว่าโรคปักษาพลัดคู่

นั้นเป็นอย่างไร เห้งเจีย
หัวเราะแล้วตอบว่า เดิมมีนกคู่หนึ่ง
ตัวผู้หนึ่งตัวเมียหนึ่ง จับอยู่ด้วยกันครั้นมา
ลมพายุพัดแรงและฝนตก นกตกใจก็พลัดจากกันไป
ตัวผู้ไม่เห็นตัวเมีย ตัวเมีย
ไม่เห็นตัวผู้ ตัวผู้คิดถึงตัวเมีย ตัวเมียคิดถึงตัวผู้
ดังนี้จะไม่เป็นปักษาพลัดคู่หรือ
พวกขุนนางได้ฟังเห้งเจียชี้แจงอธิบายดังนั้นต่างก็พร้อ

มกัน
ร้องขึ้นว่า ท่านเป็น

เทพยดาแท้หาผู้เสมอท่านยากฝ่ายขุนนางหมอหลวงถา

มว่า
โรคนั้นชี้แจงถูกแล้วยั ง ไ ม่ ท ร า บ ว่ า
ท่ า น จ ะ เ อ า
ยาสิ่งใดประกอบแก้โรคได้ เห้งเจียพูดว่าไม่เอาตาม

ตำรับ หมอหลวงพูดว่าตาม
คำภีร์กล่าวไว้ยามีแปดร้อยแปดสิ่งคนมีโรคก็แปดร้อยแ

ปดอย่าง โรคนั้นไม่อยู่
จำเพาะตัวคนเดียว ก็ยาที่ไหนจะต้องใช้ทุกสิ่ง
ทำไมจึงเห็นยาจึงต้องประสงค์เล่า
เห้งเจียว่าโบราณท่านย่อมกล่าวไว้ว่า
ไม่ต้องถือตามตำรา ให้พิเคราะห์ดูโรคจึง
ใช้ยาให้ควรแก่โรคเพราะฉะนั้นจึงมียาไว้สำหรับทุกสิ่

งตามส่วนที่จะต้องลดต้ อ ง ท วี
และเติม ขุนนางหมอก็ไม่ถามต่อไป
ให้คนนำเครื่องยาทุกสิ่งและเครื่องที่จะบด
จะตำไปที่ฮ่วยตั้งก๊วนมอบให้แก่เห้งเจีย
เห้งเจียก็นิมนต์พระถังซัมจั่งกลับออกไป
ยังฮ่วยตั้งก๊วนประกอบยา พระถังซัมจั้งก็จะลุกออกไป

พอขันทีมาบอกว่า
รับสั่งให้ท่านอาจารย์พักอยู่ในตำหนักปุนฮวยเต้ยในพร

ะราชวัง รอพรุ่งนี้เสวยพระ
โอสถพระโรคทุเลาแล้วจะได้สนองคุณและจะได้ส่งไป

ทั้งจะได้เปลี่ยนหนังสื อ
เดินทางให้ด้วยฝ่ายพระถังซัมจั่ง
เมื่อได้ฟังขันทีบอกดังนั้นก็ตกใจพูดว่าเหตุนี้ที่จะยึดเรา

ไว้
เป็นประธาน ถ้าหากรักษาหายก็จะพากันดีไป
ถ้าหากรักษาไม่หายชีวิตอาตมาก็
จะไม่รอด เห้งเจียลงไปทำให้ดี
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า พระอาจารย์ไม่ต้อง
เป็นทุกข์จงอยู่พักให้สบายเถิด
ข้าพเจ้าคงมียาประสิทธิคุณรักษาได้ พูดดังนั้น
แล้วก็ลาพระอาจารย์ออกไปยังฮ่วยตั้งก๊วน
ครั้นถึงโป๊ยก่ายก็มารับหัวเราะแล้ว
พูดว่าข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพี่ไม่จริงใจจะไปอาราธนา

พระธรรมจะคิดหาผลปร ะ โ ย ช น์
ขัดด้วยยังไม่มีทุนเห็นว่าเมืองนี้มั่งมีจึงทำอุบายผันแปร

จะได้ตั้งโรงขายยาหรื อ เห้ ง เ จี ย พู ด
ว่ า พ อ รั ก ษ า โ ร ค พ ร
ะเจ้าแผ่นดินหายแล้วก็ จะ ไป
จะตั้งโรงยาทำอะไร
โป๊ยก่ายว่ายามีถึงแปดร้อยแปดสิ่ง ก็รักษาคน ๆ
เดียวจะเอาสักเท่าไร เห้งเจียว่า
จะต้องมากทำไม พวกหมอหลวงมันโงไม่รู้จักอะไร
เอายามาให้มากสิ่งโดยไม่
เข้าใจตลอดว่าพี่จะต้องการสักกี่สิ่ง
และไม่รู้ว่าคุณยาของเราจะประสิทธิ์ขลังอย่างไร
กำลังพูดกันอยู่นั้นก็เห็นคนใช้สองคนมาเชิญไปกินข้าว
เห้งเจียก็ดีใจจึงขึ้นไปชั้นบน
พี่น้องทั้งสามก็พากันเข้านั่งกินครั้นเสร็จแล้ว
ก็พอจวนเย็นเห้งเจียจึงสั่งเจ้าพนัก
งานให้จัดหาน้ำมันขี้ผึ้งเอามาส่ง
พนักงานก็นำมาส่งตามสั่งทุกประการ รอพอ
เวลาดึกสงัดผู้คนหลับเงียบ โป๊ยก่ายพูดว่าพี่จัดแจงทำ

ยาก็ทำเสียข้าพเจ้าจะ ไ ด้ น อ น
เห้งเจียจึงบอกโป๊ยก่ายให้จัดเครื่อง ต้ายอึ๋งสิ่งหนึ่ง
หนักตำลึงหนึ่ง เอาบดให้เป็น
ผงแล้วเอามาให้พี่ ซัวเจงว่าต้ายอิ้งสิ่งนี้รสขมแต่ไม่ร้

าย ใช้หน่วงลงเดินไม่ปิด แก้
ผูกและระงับบังคับมิให้ระส่ำระสาย
ยาสิ่งนี้วิตกอยู่ที่โรคนานวันคนไข้กำลังน้อย
ไม่ควรรับประทานเห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
น้องยังไม่เข้าใจตลอด ยาสิ่งนี้ประกอบมีเสมหะ
และไอในตัวเดินสะดวกไม่ขัดบังคับที่สะท้านหนาวสะท้

านร้อน น้องอย่ามาพูดให้
วุ่นวายไป ริบไปเอาป่าเต้าหนักตำลึงหนึ่งมาปอกเปลื

อกทิ้งเสีย และใส่ครกตำให้
นำออกแล้วเอาไปบดให้เป็นผงแล้วเอามาให้พี
โป๊ยก่ายพูดว่า ปาเต้าสิงนีรสเผ็ด
แต่ร้อนแก้คุมดีกับปวดที่หน่วงหนักปิด
และมีกำลังเจริญอาหาร จะประกอบต้อง
ระวังเห้งเจียว่าน้องยังไม่เข้าใจยาสิ่งนี้มิให้ผูกและเ

หนี่ยวลำไส้ให้ตรงตาม เ ดิ ม
และฝืนหัวใจมิให้เคลื่อนจงรีบจัดมาโดยเร็ว
พี่ยังมีสิ่งที่จะประกอบเข้าอีก โป๊ยก่าย
ชัวเจ็งก็เอาสิ่งนั้น ๆ ไปทำตามเห้งเจียสั่ง
ครั้นบดทำเป็นผงเสร็จแล้ว ก็เอามาวาง

ไว้ถามว่าพี่จะต้องการอีกสักกี่สิ่งเห้งเจียบอกว่าเท่านั้

นพอแล้ว โป๊ยก่ายพูดว่านี้ถึงแป ด ร้ อ ย แ ป ด สิ่ ง ทุกสิ่งจะ
ต้องใช้น้ำหนักสิ่งละสองชั่ง นี่เอาหนักแต่หนึ่งตำลึงจะ

ไม่ผิดมากกว่าเขาไปห รื อ
เห้งเจียจึงไปหยิบเอาถ้วยเล็กสองถ้วยส่งให้โป๊ยก่าย

ถ้วยหนึ่ง สั่งว่าน้องไปขูด
เขม่าก้นหม้อสักครึ่งถ้วย โป๊ยก่ายถามว่าพี่จะเอามาท

ำไม เห้งเจียว่าน้องยังไม่
เข้าใจเขม่าก้นหม้อนั้นเรียกว่า (แป๊ะเช้าเซียง)
ประกอบยาแก้โรคได้ต่าง ๆ โป๊ยก่าย
ก็ไปขูดมาครึ่งถ้วยบดละเอียดเป็นผง
เห้งเจียก็หยิบถ้วยอีกถ้วยหนึ่ง ส่งให้ไปรอง
มูตรม้าของเรานั้นมาสักครึ่งถ้วย
โป๊ยก่ายว่าจะไปเอาเยี่ยวม้าทำอะไร เห้งเจีย
บอกว่าเอามาประสมทำลูกกลอน
ชัวเจ๋งหัวเราะก๊าก ๆ แล้วพูดว่าพี่ฉันยังไม่เคย
พบเห็นยาอะไรอย่างนี้ ด้วยเยี่ยวม้ามันเหม็นเหลือที่จ

ะทนได้ หากคนเป็นโรค
ธาตุน้ำเสียพิการได้กลิ่นเข้าก็อาเจียน
จนรากเขียวรากเหลือง และปาเต้าต้ายอิ้ง
สองสิ่งนี้ กินแล้วก็ทั้งลงทั้งรากดังนี้
จะเป็นการแกล้งเล่นดอกหรือเห้งเจียว่าน้องยังไม่รู้มู

ลโรค ซึ่งเป็นต้นเหตุม้าของ เ ร า นั้ น มิ
ใ ช่ ม้ า ธ ร ร ม ด า เธอ
คือเป็นบุตรของพระยาเล่งอ๋องอยู่ฝ่ายทิศบูรพา
หากได้เยี่ยวเธอมากินโรคนั้นจะ
หายไปทันที โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้น
ก็ถือถ้วยยาไปที่ม้านอนอยู่กับดิน โป๊ยก่ายก็
ยกขาม้าขึ้นเอาถ้วยรองที่องค์กำเนิด
ม้าก็ไม่ถ่ายปัสสาวะ โป๊ยก่ายกลับมาบอก
แก่เห้งเจียว่า พี่อย่าเพ่อไปรักษาพระเจ้าแผ่นดินเลย

ไปรักษาม้าเสียก่อนเถิ ด
ด้วยมันปิดเบาข้าเอาถ้วยรองเป็นนานมันก็ไม่ถ่ายปัสส

าวะ เห้งเจียว่าถ้ากระนั้น
ไปด้วยกัน ครั้นมาถึงเห้งเจียบอกให้เอาถ้วยรอง

ม้าก็ถ่ายปัสสาวะออกมาครึ่งถ้วย
โป๊ยก่ายพิเคราะห์ดูน้ำมูตรดุจน้ำทองคำ
ได้แล้วก็นำมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วเอายา
ที่ประกอบไว้แล้วนั้นเข้าประสมกันปั้นเป็นลูกกลอนสาม

ก้อน เอาใส่กลักเล็กเก็บ
ไว้แล้ว ต่างก็พากันไปหลับนอนครั้นรุ่งเช้าเจ้าแผ่นดิน.

จูจี้ก๊ก รู้สึกพระองค์ออกขุนนาง
ให้นิมนต์พระถังซัม
จังมาแล้ว มีรับสั่งให้ขุนนางไปยัง ฮ่วยตั้งก๊วน
หาตัวท่านซึ่งเล่าเอี้ยให้เอายามา
ถวาย พวกขุนนางก็รีบออกไปยังฮ่วยตั้งก๊วนแจ้งความ

แก่เห้งเจียตามรับสั่ง เห้งเจีย
เรียกโป๊ยก่ายให้เอากลักเล็กมา
เห้งเจียจึงส่งกลักยาให้แก่ขุนนาง ขุนนางถามว่า
ยานี้ชื่ออะไรรห้งเจียตอบว่าชื่อ (โอกิมตัน)
ขุนนางถามว่าจะเอาน้ำอะไรเป็นกระสาย
เห้งเจียตอบว่ากระสายมีสองอย่าง
อย่างหนึ่งเอาหกสิ่งเป็นกระสาย ขุนนางถาม
ว่าหกสิ่งนั้นคืออะไรบ้าง ๆ
เห้งเจียว่าเอาขนนกการะเวกหนึ่ง
น้ำเยี่ยวปลากิมหลี
ฮื้อหนึ่ง แป้งผัดหน้าของเจ้าแม่เทวราชอ๊องโป๊หนึ่ง

ขี้เถ้าเตาไฟของท่านพรหม
ท้ายเสียงเล่ากุนหนึ่ง ชายผ้าโพกพระเศียรพระอิศวร

หนึ่ง หนวดมังกรห้าเส้นหนึ่ง
รวมหกสิ่งนี้ต้มทำน้ำกระสายกินยากิมโอตันนั้นแล้ว
เจ้าของท่านก็จะทุเลาจากโรค
นั้น ความเศร้าหมองในพระทัยก็จะหายเป็นแท้พวกขุน

นางพูดว่า ของหกอย่างนั้นมิได้มีใ น ม นุ
ษ ย์ โ ล ก จ ะ ไ ด้ ที่ ไ หนมาเล่า อยาก
ขอทราบอีกอย่างหนึ่ง คือ น้ำกระสายอะไรเห้งเจียบ

อกว่า น้ำไม่มีรากเป็นกระสา ย
ก็ได้พวกขุนนางว่าถ้ากระนั้นค่อยง่ายสักหน่อย
เห้งเจียถามว่าท่านทั้งหลายจะเข้าใจ
ว่าอะไร หรือน้ำไม่มีรากนั้น
พวกขุนนางทั้งหลายตอบว่าตามชาวบ้านเรียกว่าน้ำ
ไม่มีรากนั้น ไปตักตามบ่อหรือตามคลองตักมาแล้วเดิน

มาไม่หันหน้ากลับไป และ
มิให้หยดลงแผ่นดิน ดังนี้เรียกว่าน้ำไม่มีรากเห้งเจียว่

า น้ำตามบ่อหรือลำคลอง ห รื อ แ ม่ น้
ำ ก็ ยั ง เ รี ย ก ว่ า มี ร า ก
น้ำของข้าพเจ้า
ว่าไม่มีรากนั้น คือน้ำในอากาศที่ตกลงไม่ถึงดินนั้น
แหละเรียกว่าน้ำไม่มีราก พวก
ขุนนางทั้งหลายได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้นจึงพูดว่า
ถ้าดังนั้นต้องคอยน้ำฝนจึงกินยา
ขุนนางทั้งหลายก็พร้อมกันคำนับลาเห้งเจีย
นำยากลับเข้าไปในพระราชวัง ครั้นถึง
ก็ถวายพระเจ้าแผ่นดินฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กมีพระ

ทัยยินดี จึงให้ขุนนางรับยามาแล้ ว ต รั
ส ถ า ม ว่ า
คือเป็นยาอะไร ขุนนางกราบทูลว่าท่านซึ่งเล่าเอี้ยบอ

กว่า ยาโอกิมตันให้ใช้น้ำไม่ มี
รากเป็นกระสาย จึงรับสั่งให้ขุนนางเอาคนโทไปตักน้

ำไม่มีราก พวกขุนนางกราบ
ทูลว่าท่านเล่าเอี้ยบอกว่าน้ำบ่อน้ำคลองนั้นมิใช่น้ำไม่มี

ราก ให้เอาน้ำกลางอากาศ
ที่ตกยังไม่ทันถึงดินจึงจะได้
พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสังให้พราหมณ์มาตังพิธีขอฝนฝ่าย

เห้งเจียอยู่ที่ฮ่วยตั้ ง ก๊ ว ย จึ ง เ รี ย ก โ ป๊ ย ก่ า ย ม า ป รึ ก ษา ว่ า
พี่สั่งให้ขุนนางหา
น้ำไม่มีรากทำกระสายยา เวลานี้ก็เป็นการรีบร้อนทำ

อย่างไรจึงจะได้น้ำฝน ให้ ทั น กา ร
พี่พิจารณาดูพระเจ้าแผ่นดินจิตศรัทธาทางกุศลมาก
มีบุญญาธิการได้สร้างสมมา
ควรเป็นเจ้า จำเราจะต้องช่วยให้ตลอดกาล
จึงจะเห็นคุณยาของเรา โป๊ยก่ายถามว่า
พี่จะคิดช่วยอย่างไร เห้งเจียจึงเรียกโป๊ยก่ายกับซัวเ

จ๋ง ให้มายืนอยู่ซ้ายขวา เห้ง
เจียทำกิริยาร่ายพระคาถาเรียกพระยานาค
บัดเดี๋ยวใจแลไปข้างทิศตะวันออก
เห็นมีม้วนเมฆตั้งขึ้นออกดำในท้องฟ้า
แล้วเมฆนั้นก็ลอยมาในอากาศตรงที่เห้งเจีย
ยืนอยู่ ก็ร้องเรียกว่าท่านไต้เซียข้าพเจ้าพระยานาคเ

ง่าก๊วง ทิศบูรพามาหาท่านมี
ธุระประการใดหรือเห้งเจียบอกว่าข้าพเจ้าไม่มีธุระอ

ะไรก็ไม่อาจกวน ซึ่งเชิญท่านมาครั้งนี้ห
วั ง
จะขอน้ำไม่มีราก ให้แก่เจ้าเมืองจูจี้ก๊กเพื่อจะทำน้ำก

ระสายยา พระยาเล่งอ๋อง
พูดว่าท่านไต้เซียมิได้บอกว่าจะต้องการน้ำฝน
ข้าพเจ้าก็หาได้เอาเครื่องสำหรับ
ทำฝนนั้นมาไม่ ทำอย่างไรจึงจะทำฝนได้เล่า
เห้งเจียพูดว่าไม่ต้องทำฝนมาก จะ
ขอแต่สักหน่อยเดียวพอทำน้ำกระสายยาเท่านั้น
พระยาเล่งอ๋องว่าถ้ากระนั้นข้าพเจ้า
จะพ่นน้ำลายก็พอกินยา เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็มีความยิ

นดี จึงพูดว่าดีแล้ว ๆ ขอ
ท่านได้รีบทำเถิด พระยาเล่งอ๋องก็ค่อย ๆ
เคลื่อนเมฆลงมาต่ำยังปราสาทแล้ว ก็
พ่นน้ำลายลงไปเป็นฝอยแปรเป็นฝนตกใสสะอาดฝ่ายพ

วกข้าราชการทั้งหลาย พ า กั น ส ร
ร เ ส ริ ญ ว่ า เจ้าของเรามีบุญญาธิกา
รม าก
เทพยดาจึงบันดาลให้ฝนตก ก็พากันเอาคนโทมารองน้

ำฝนได้สองคนโท ครั้นฝน
ตกแล้วพระยาเล่งอ๋องก็เลิกลาเห้งเจียกลับไปยังที่อยู่

ตามเดิม พวกข้าราชการก็
นำน้ำฝนสองคนโทนั้นมาถวายพระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊ก
พระเจ้าแผ่นดินจูจี๊ก็รับให้
นำน้ำฝนนั้นไปในพระตำหนักในพระองค์ก็เสด็จกลับเข้

าไปจะเสวยพระโอสถ แล้ว
ขึ้นประทับบนที่พระบรรทมจึงเอายาสามเม็ดนั้นมาแบ่ง

เป็นสามครั้ง ๆ ละเม็ดเสวย
เม็ดแรกลงไปสักประเดี๋ยว พระอุทรก็มีเสียงดังลั่นท่า

จะถ่ายพระบังค่นหนัก เจ้า
พนักงานก็เอาหม้อมารองในทันใดก็ถ่ายพระบังคนหนัก

ลงสี่ห้าครั้ง พระองค์ล้ม
ลงกับพระแท่นที่บรรทม พวกพนักงานนางในที่เอาหม้อ

มาตรวจดูเห็นล้วนแต่
เมือกคาวเท่านั้นเหม็นและเสมหะสิ่งโสโครกทั้งสิ้น
นางเหล่านั้นจึงมากราบทูลว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบที่ถ่ายออกมานั้น
ล้วนแต่สิ่งโสโครกอันเป็นเชื้อของโรค
ออกมาหมดแล้วพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังนางพระสนม

กราบทูลดังนั้นก็ดีพระ ทัยจึงเ
สวยพระ
โอรสอีกเม็ดหนึ่ง สักประเดี๋ยวก็มีพระกำลังเกิดขึ้นทร

งรู้สึกพระองค์โปร่งขึ้น นยังเดิม
จึงเสด็จลงจากแท่นแต่งพระองค์ออกขุนนาง
เห็นพระถังซัมจั้งก็ลดพระองค์ลง

นมัสการ พระถังซัมจั้งก็ลดลงคำนับ
จึงเสด็จมาจับมือพระถังซัมจั้ง แล้วมีรับสั่ง
ให้ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์ร่างหนังสือ
ไปเชิญท่านเล่าเอี้ยกับพี่น้องทั้งสามมาว่า
บัดนี้ขอบคุณเป็นที่สุดแล้ว ขอเชิญเข้ามายังพระราชวัง

ใน แล้วรับสังให้ขุนนาง
พนักงานโต๊ะจัดเครื่องโต๊ะเตรียมไว้ยังปราสาทตังก๊อ

กจะตอบแทนคุณพวกขุนน า ง
พนักงานก็ไปจัดการเตรียมไว้ตามรับสั่งทุกประการแล้

ว ก็ไปเชิญเห้งเจียกับพี่ น้ อ ง
ทั้งสามคนเข้าไปในพระราชวังขึ้นไปยังปราสาทตังก๊อ

ก แลเห็นพระเจ้าแผ่นดิน กั บ
พระถังซัมจัง คนทั้งสามก็ลดลงคำนับแล้วก็เดินเข้านั่ง

โต๊ะ ขุนนางทั้งหลายก็นั่ง

ตามลำดับ เห้งเจียพี่น้องแลไปดูก็เห็นเครื่องที่ตั้งบนโ

ต๊ะล้วนแต่ของโอชารส ทั้ง
แจทั้งโซมีพร้อมเรียบเรียงวางไว้เป็นลำดับฝ่ายเจ้าเ

มืองจูจี้ก๊กเห็นเรียบ ร้อยพร้
อมเพรียงแล้ว ก็เสด็จมาทางรินสุราส่ง
ให้
เห้งเจียถ้วยหนึ่ง เห้งเจียก็รับสองมือมาดื่มหมดทรงริ

นอีกถ้วยหนึ่งมาส่งให้ ก็รับ
ดื่มหมด พระเจ้าแผ่นดินทรงพระสรวลตรัสว่า
จะต้องให้ครบสามถ้วย ส่งอีก
ถ้วยหนึ่งเห้งเจียก็รับมาดื่มหมด
ทรงตรัสว่าจะต้องให้เป็นสี่ฤดู จึงรับสั่งให้ขุนนาง
รินให้อีกถ้วยหนึ่ง เห้งเจียกับมาถือไว้แต่ยังหาทันจะดื่

มไม่ โป๊ยก่ายเห็นสุราไม่
มาถึงก็พูดขึ้นว่า ขอพระองค์ได้ทราบการที่ประสมและ

บดยาข้าพเจ้าได้ช่วย และ
ในยานั้นมีม้า เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น
วิตกกลัวคนอื่นจะรู้ความ ก็ชิงส่ง
ถ้วยสุราให้โป๊ยก่าย โป๊ยก่ายก็รับมาดื่มแล้วก็ไม่พูดต่อ

ไปส่วนพระเจ้าแผ่นดิน ได้ยิ
นโป๊ยก่ายพูดแปลก
จึงทรงถามว่าอะไรในยามี ม้า
เห้งเจียชิงทูลว่า พี่น้องข้าพเจ้าเมื่อประกอบยา
ก็คิดเอาสิ่งที่ดีควรประกอบให้แก้
พระโรคของพระองค์ได้เป็นประมาณ
เธออยากจะให้ทรงทราบว่าสิ่งที่ดีนั้น เรียก
ว่า (ม้าเต้าเล้ง) มีประกอบในเม็ดยาของพระองค์นั้

น พระเจ้าแผ่นดินจึงรับ สั่งถา
ม
ขุนนางฝ่ายแพทย์ว่าม้าเต้าเล้งเป็นสิ่งอะไร
พวกขุนนางแพทย์กราบทูลว่าม้าเต้าเล้งนี้
รสขมแต่เย็นแก้กระหายอิดโรยและเสมหะให้สะดวก
กำจัดน้ำเหลืองที่ให้เกิดพยาธิ
และไม่ไอปรกติดี พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็ทร

งพระสรวลตรัสว่าควรต้ อง
การก็ประกอบดีแล้ว พระองค์รินสุรามาส่งให้โป๊ยก่าย

อีกสองถ้วย โป๊ยก่ายก็รับ
มาดื่มแล้วพระองค์จึงทรงรินให้ซัวเจ็งอีกสามถ้วย
ต่างก็เข้านั่งโต๊ะที่กินตามสบาย
แล้วพระเจ้าแผ่นดินทรงรินสุราใส่ถ้วยแก้วใหญ่ส่งให้เ

ห้งเจีย เห้งเจียก็ยืนขึ้นรับ
แล้วก็ทูลว่า ขอพระองค์ประทับให้สบายเถิด
ข้าพเจ้าจะรับพระราชทานตามสบาย
ใจ ไม่ละเป็นอันขาดพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าคุณของท่า

นมีน้ำหนักดุจภูเขาให ญ่
วิตกแต่จะตอบแทน
ท่านไม่พอเพียง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงให้ท่านอีกแก้

วใหญ่ และจะขออนุญาต
ไต่ถามบ้างเล็กน้อย เห้งเจียว่าขอพระองค์ได้ทรงถา

มตามที่ต้องประสงค์ แล้ว

ข้าพเจ้าจึงจะดื่มถวาย พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่าตัว

ข้าพเจ้าตรอมใจเจ็บม า ส
อ ง ปี
แล้ว บัดนี้ได้กินยาประสิทธิคุณของท่านก็หายแล้ว
เห้งเจียหัวเราะแล้วทูลว่าเมื่อ
วานนี้ข้าพเจ้าได้แสดงว่า
พระองค์ประชวรพระโรคตรอมพระทัย
ไม่ทราบว่าพระ
องค์ตรอมพระทัยด้วยเหตุอะไร
พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเห้งเจียถามดังนั้นจึงตรัสว่า
คำโบราณท่านกล่าวไว้ว่า (ความอายในบ้านไม่ควรใ

ห้คนนอกบ้านรู้) ขัดด้วยท่าน
มีคุณข้าพเจ้าก็ต้องเล่าให้ท่านฟัง
เห้งเจียว่าขอพระองค์จงแสดงเถิดหากเป็นประ
โยชน์ของพระองค์จึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าข้าพเจ้าไ

ม่ทราบว่า ท่านซึงเล่าเอี๊ยตั้งแต่
อ อ ก จ า ก เ มื อ ง
ไต้ถังข้ามมาได้ก็เมืองแล้วจึงได้มาถึงนี
เห้งเจียทูลว่าข้าพเจ้ามาได้หกหัวเมืองแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่าเมืองทังหลายเหล่านันที่เป็

นเบืองของพระเจ้าแผ่ น ดิ น
ยศศักดิ์ตั้งแต่งกันอย่างไร เห้งเจียทูลว่าถ้าเมียหลวง

เรียกว่าเจี๊ยเกง เมียรองเรียก
ตังเกง เมียที่สามเรียกว่าโซเกง
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าเมืองข้าพเจ้าหาได้ตั้งอย่าง
นั้นไม่ เมียที่หนึ่งเรียกกิมเซี้ยเกง
เมียที่สองเรียกว่าเง็กเซี้ยเกง เมียตรีเรียกงิ้นเกง
ทั้งสองนี้อยู่ในตำหนักเห้งเจียทูลถามว่าก็กิมเซี้ยเกงนั้

นไปข้างไหนจึงไม่มีอยู่
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรง
ฟังเห้งเจียถาม ก็บังเกิดความโทมนัส
ทรงพระกันแสงตรัสว่ามิได้อยู่สามปีแล้ว
เห้งเจียทูลถามว่าเหตุใดเล่าจึงมิได้อยู่ขอพระองค์ได้

โปรดให้ข้าพเจ้าทราบ ด้ ว
ย
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าสามปีก่อนเวลาถดูเดือนเจ็ด
ข้าพเจ้าพาพวกสนมนางใน
และเมียทั้งสามไปยังสวนดอกไม้พักอยู่ที่หอ
(หลิวไฮ้เต๊ง) เสวยสุราชมดอกไม้เลน
และดูการแข่งเรือบังเอิญเกิดลมพายุใหญ่

และเห็นบนอากาศมีปีศาจยักษ์ตนหนึ่ง
หน้าตาดุร้ายบอกว่าชื่อไช้ทั้ยส่วยอยู่ตำบลเขา
(ขี้ลินซัว) ถ้ำเก๊ยเฉียต้องไม่มีภรรยา
ได้ข่าวว่ากิมเซี้ยเกง รูปร่างลักษณะสวยสะอาดงาม
จึงให้ข้าพเจ้าส่งตัวไปให้มัน
แม้ไม่ส่งตัวกิมเซี้ยเกงให้มัน
มันจะกินข้าพเจ้าเสียก่อน แล้วจะกินขุนนางและราษฎ

ร
ให้หมดทั้งเมือง ข้าพเจ้ามีความสงสารแก่อาณาประช

าชนและบ้านเมือง แต่ไม่รู้
ที่จะแก้ไขอย่างไรได้ จึงต้องส่งกิมเซี้ยเกงให้แก่มันไ

ป อาศัยเหตุนี้จึงมีความ ทุ
ก ข์
โศกโทมนัสตรอมใจ คิดถึงกิมเซี้ยเกง
อยู่มิได้จะรู้วายเลยจึงได้บังเกิดโรคเจ็บป่วย
ทรมานกายมาถึงสามปีแล้ว บัดนี้ได้กินยาของท่านก็ถ่า

ยซึ่งของโสโครกที่เกร อ ะ
กรังขังอยู่มานานวันนั้นสิ้นแล้ว

บัดนี้กายและใจก็เป็นปรกติมีกำลังยิ่งกว่าแต่ก่อนเห้งเ

จียได้ฟังดังนั้นก็มีคว า ม
อิ่ ม ใ จ รื่ น เ ริ ง ยิ น ดี เ ป็ น ที่ ยิ่ ง
จึงยกถ้วยแก้วสุราขึ้น
ดื่มสองทีก็หมดหัวเราะแล้วทูลถามว่าพระองค์คือเป็นพ

ระโรคเศร้าหมองพระทั ย
มาพบข้าพเจ้าพระโรคจึงหาย
แต่ยังไม่ทราบว่าพระองค์จะพอพระทัยให้กิมเซี้ยเกง
นั้นกลับมาหรือไม่ พระเจ้าแผ่นดินจูจี้ก๊กตรัสว่าข้าพเจ้

ามีความคิดถึงอยู่เสม อ
มิ ไ ด้
ขาดแต่จนใจด้วยไม่มีผู้ใดจะช่วยได้
ก็ต้องจนใจอยู่จะทำประการใดได้ เห้งเจียว่า
ข้าพเจ้าจะอาสาพระองค์ไปปราบยักษ์กำจัดปิศาจร้าย

ให้พระองค์แต่พระองค์
จ ะ
เห็นควรหรือไม่พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังเห้งเจียทูลดังนั้น

ก็ลดพระองค์ลงตรัสว่า
ห า ก ท่ า น เ ล่ า
เอี๊ยช่วยให้กลับมาได้ ข้าพเจ้าจะพาบุตรภรรยาออกจ

ากราชสมบัติลดตัวลงเ
ป็ น ไ พ ร่
จะยกราชสมบัติให้แก่ท่านเล่าเอี้ยเป็นเจ้า
โป๊ยก่ายอยู่ข้างนั้น ได้ยินพูดว่าจะยก
ราชสมบัติให้ดังนั้น ก็หัวเราะก๊ากใหญ่
พูดว่าพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้จะเสีย
ตระกูลเจ้าเสียแล้ว ทำไมจึงอยากได้แต่เมีย
เอาสมบัติเจ้าไปยกให้แก่พวกเดิน
หนดังนี้ เห้งเจียก็ลงพยุงพระองค์ขึ้นแล้ว
จึงทูลถามว่าตั้งแต่ปิศาจยักษ์ลักนาง
กิมเซี้ยเกงไปแล้ว ต่อภายหลังยังเคยมาบ้างหรือไม่พ

ระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า
เมื่อปีเอาไปเดือนเจ็ดขึ้ น ห้ า ค่ ำ
ครั้นเดือนสิบสองมัน
มาเอาสาวใช้ไปอีกสองคน ข้าพเจ้าก็ต้องให้ไป
เมื่อปีแล้วมานี้เดือนห้ามาเอาไป
อีกสองคน ยังไม่ทราบว่าเมื่อไรจะมาเอาไปอีก
เห้งเจียทูลถามว่าก็ปิศาจยักษ์มา
เนืองๆ ดังนั้น ก็พระองค์ไม่กลัวหรือ
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า ข้าพเจ้าเห็นมันมา

เนื่อง ๆ ดังนั้น มีความกลัวสะดุ้งหวาดวิตกว่ามันจะท

ำร้ายเอา เพราะฉะนั้นจึง
ให้สร้างตำหนักสำหรับซ่อนปิศาจ
ถ้าได้ยินเสียงลมมาก็พาสนมนางในเข้าไปแอบ
อยู่ในตำหนักนั้นเห้งเจียทูลว่า
ขอพระองค์ได้โปรดชี้ตำหนักสำหรับหนีปิศาจให้ข้าพเจ้

าดูจะเป็น
ประการใด พระเจ้าแผ่นดินจึงพาเห้งเจียออกจากที่กิ

นโต๊ะ พวกขุนนางต่างก็ผุด
ลุกออกจากที่โป๊ยก่ายพูดว่าพี่ทำไมจึงไม่รู้ธรรมเนียม
กำลังกินโต๊ะโดยสำราญ
ทำให้แตกไปหมดจะไปดูอะไรที่ไหน
พระเจ้าแผ่นดินเห็นโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็ทรง
ทราบว่า โป๊ยก่ายหนักในการกิน
จึงสั่งพนักงานให้ยกโต๊ะไปที่ตำหนักหนีปิศาจตั้ง
คอยท่า โป๊ยก่ายเห็นพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งดังนั้นก็นิ่งอ

ยู่ มิได้พูดอะไรต่อไป
ก็พร้อม

กันทั้งพระถังซัมจั่งไปด้วย
พวกขุนนางก็เดินตามกันมา เจ้าแผ่นดินกับเห้งเจียก็
จับมือกันเดินข้ามตำหนักเสด็จมายังสวนหลวง
แลไปก็ไม่เห็นตำหนักอะไรที่ไหนเห้งเจียจึงทูลถามว่า

ตำหนักนั้นอยู่ที่ไหน
พูดยังไม่ทันขาดคำก็แลเห็น น ขั น ที
สองคน ถือเหล็กซะแลงมางัดที่พื้นดินนั้นขึ้น
ศิลาสี่เหลี่ยมก้อนหนึ่งเป็นเครื่องปิดอยู่
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าตรงนั้นลงไปลึกสามวา
ที่ใต้นั้นทำเป็นตำหนักเก้าห้อง ใน
นั้นมีกระถางใหญ่สี่กระถาง สำหรับใส่น้ำมันไว้เต็มตา

มไฟไว้เสมอทั้งกลางคื
น แ ล ะ
กลางวัน ถ้าได้ยินมีลมพายุมาข้าพเจ้าก็หนีลงซ่อนอยู่ใ

ต้นั้น ให้คนเอาศิลามาปิด
เสีย เห้งเจียพูดว่าปิศาจมันยังไม่คิดร้ายถ้าหากมันคิด

ร้ายแล้ว
ที่เช่นนี้ที่ไหนจะคุ้มไ ด้

เมื่อเวลากำลังเห้งเจียพูดอยู่นั้นก็พอได้ยินเสียงลมพา

ยุพัดมาอู้ ๆ ฝุ่นและผงคลี
ฟุ้งมืดฟ้ามัวฝนไปทั้งอากาศ
พวกขุนนางทั้งหลายพากันโกรธเห้งเจีย โดยความ
ตกใจกลัว พากันพูดว่า ท่านเล่าเอี้ยนี้ปากกินเค็มพูดถึ

งปิศาจยักษ์ขึ้น ปิศาจก็
มาทันทีพระเจ้าแผ่นดินก็ตกใจกลัวผละจากเห้งเจียหนี

ลงไปซ่อนตัวอยู่ใต้นั้
น
พระถังซัมจั้งก็วิ่งมาลงไปอยู่ด้วย
ด้วยพวกขุนนางก็พาแอบหนีซอนเร้นไปหมดสิ้น
โป๊ยก่ายซัวเจ้งจะพลอยวิ่งไปด้วย
เห้งเจียยึดไว้คนละมือก็หนีไปมิได้ เห้งเจียพูด
ว่าน้องอย่ากลัวจงช่วยกันจำให้แน่ว่ามันเป็นปีศาจอะไ

รโป๊ยก่ายซัวเจ้งหนีไ
ปไม่ได้ก็ต้องอยู่ที่นั่นด้วย
ไม่ช้าอีกสักประเดี๋ยวก็แลเ ห็น
บนอากาศ เป็นปิศาจยักษ์ตนหนึ่งตรงเข้ามา

เห้งเจียถามโป๊ยก่ายว่า จำได้หรือ
ไม่ว่าเป็นปิศาจอะไร โป๊ยก่ายซัวเจ็งตอบว่าจำไม่ได้

เห้งเจียจึงพูดว่าปิศา
จ นี้ มัน
เป็นคนของท่านตังงักเทียนฉีสำหรับเป็นผู้เฝ้าประตู
โป๊ยก่ายพูดว่า ธรรมดาปิศาจ
ผีมันย่อมออกกลางคืน เวลานี้พึ่งเที่ยงผีที่ไหนจะมา
เห็นจะเป็น (ไซ้ทั้ยส่วย)
ดอกกระมังเห้งเจียว่าถ้ากระนั้นน้องสองคนอยู่นี่
ไว้พี่จะขึ้นไปถามดูเพื่อจะได้รู้ว่าจะเป็น
อะไรแน่ เห้งเจียเตรียมตัวมั่นคงเข็งแรงแล้วก็เหาะ

ขึ้นไปกลางอากาศขวาง
ห น้ า
ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
เฮ้ยอ้ายมารร้ายเอ็งอยู่ที่ไหนเป็นยักษ์มารชนิดใดจะ
ไปข้างไหน มีธุระอะไรมาถึงที่นี่ทำไมจะมาอวดดีที่นี่ห

รือ
ยักษ์ได้ฟังเห้งเจียร้อ ง
ถามด้วยกิริยาอันห้าวหาญดังนัน
จึงตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วตอบว่า เรามิใช่คนอื่น
คือเซียนฮองของท่านไซ้ทั้ยส่วยอยู่ตำบลเขาขี้ลินซัวถ้ำ

เก๊ยเฮียต๋อง
เรารับคำสั่ง
ของท่านมาเอานางสาวใช้อีกสองคนไปรับใช้กิมเซี้ยเ

กงเนี้ย
เจ้าเป็นคนอะไรที่ไหน
อาจสามารถมาถามเราทำไม เห้งเจียตอบว่าเราคือ

ซีเทียนไต้เซียซึงหงอ
ค ง เพราะ
เรารักษาพระถังซัมจั้งไปไซที
เพื่อจะอาราธนาพระธรรม เพราะว่าข้ามมาทางนี้จึง
รู้ข่าวว่าเจ้าเป็นยักษ์ร้าย
ทำการหมิ่นประมาทเจ้าเมืองจะไปหาเจ้าก็ไม่รู้แห่งที่

อยู่
บัดนี้เจ้าเอาชีวิตมาส่งถึงมือฉะนี้ดีแล้ว
ปิศาจยักษ์ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น ก็มิได้
รอรั้งยกทวนขึ้นแทงเห้งเจีย
เห้งเจียยกกระบองขึ้นรับรบกันโดยสามารถได้สองเพ

ลง
เห้งเจียตีปิศาจด้วยกระบอกถูกทวนหักเป็นสองท่อน
ก็ตกใจหลบหนีตามลมไป
ทางทิศตะวันตก เห้งเจียก็มิได้ไล่ตามลดลงมายังพื้น
เดินมาที่ตำหนักซ่อนปิศาจ
ร้องเรียกว่าพระอาจารย์จงเชิญพระเจ้าแผ่นดินขึ้นมา

เถิด
ปิศาจยักษ์นั้นข้าพเจ้า
ขับหนีไปแล้วฝ่ายพระถังซัมจั่งเมื่อได้ยินเห้งเจียเรียก

ก็พยุงพระเจ้าแผ่นดิน ขึ้นมาจากอุโมงค์
แลเห็นท้องฟ้าใสสว่างดี มิได้เห็นปิศาจพระองค์ก็เสด็

จมาที่ตั้งโต๊ะนั้น
ทรงหยิบ
ป้านสุรามารินใส่ถ้วยทองคำแล้วก็มาส่งให้เห้งเจียตรั

สว่า
ขอท่านเล่าเอี้ยรับของ
คำนับแห่งข้าพเจ้าเป็นกิริยาก่อน
เห้งเจียก็รับถ้วยสุรามาถือไว้แล้ว ได้ยินขุนนาง
มาทูลว่าประตูเมืองข้างทิศปราจีนเกิดไฟไหม้
เห้งเจียได้ยินขุนนางมาทูลดังนั้น
ก็ขว้างถ้วยไปเสียงดังสนั่นถ้วยสุราก็ตกลงอยู่กับพื้น
พระเจ้าแผ่นดินเห็นดังนั้นก็
ตกพระทัยลดพระองค์คำนับเห้งเจียถามว่า
ท่านเล่าเอี๊ยจะมีความผิดใจอะไรหรือ
จงขออนุญาตโทษแห่งข้าพเจ้า ขอเชิญท่านขึ้นบนแท่น
ข้าพเจ้าจะได้เคารพขอบ
คุณท่านเห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
หาใช่เช่นนั้นไม่บัดเดี๋ยวจะมีขุนนางมากราบทูลว่า
มีฝนใหญ่ตกลงมาดับไฟเสียสิ้นแล้ว
ทั่วทั้งถนนจะเหม็นกลิ่นสุราไปทั้งสิ้น แล้ว
เห้งเจียพูดว่าปิศาจยักษ์แพ้หนีไปข้าพเจ้าไม่ตาม
มันจึงทิ้งไฟให้ไหม้ประตูเมือง
ทิศตะวันตก ข้าพเจ้าจึงเอาถ้วยสุราขว้างไปบันดาลเ

ป็นฝนดับไฟนั้นหาใช่ผิ ด ใ จ
อะไรต่อพระองค์ไม่ และชาวเมืองก็หาได้ทราบความ

ตลอดไม่
ครั้นเห้งเจียชี้แจง
ดังนั้น ก็ยิ่งมีพระทัยยินดียิ่งนัก
จึงเชิญพระถังซัมจั๋งเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งขึ้นไป

ยังปราสาทใหญ่ ในพระทัยจะใคร่มอบราชสมบัติให้
เห้งเจียหัวเราะพูดว่า ขอ
พระองค์ทรงทราบ อันปิศาจนั้นบอกนามว่าเป็นทหารข

องไซ้ทั้ยส่วยใช้ให้มา เ อ า
นางสนมไปรับใช้สอย กิมเซี้ยเกงเนี้ย
บัดนี้มันพ่ายแพ้ไปคงจะกลับไปบอกนายมัน
เห็นคงจะกลับมาชิงชัยอีกเป็นแน่ ข้าพเจ้าเห็นว่า
ครั้นจะรอให้มันมาก็จะเกิด
เดือดร้อนแก่อาณาประชาชนจะพากันวิตกทุกข์ร้อน
ทั้งพระองค์ก็จะตกพระทัยแล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหมายจะรีบไปรบสกัดไว้เสียก่อน

จะได้รับกิมเซี้ยเกงม า เ มื อ ง
แต่หารู้จักทางที่จะไปไม่ และไม่ทราบว่าทางจะไกลสั

กเท่าใดพระเจ้าแผ่นดิ น ต รั ส ว่ า
ข้าพเจ้าเคยให้คนไปสืบข่าวทั้ ง ไ ป ทั้ งม
าไ ม่ห ยุด ห้า สิบ
วัน ทางนั้นประมาณสามพันโยชน์อยู่ทางทิศอาคเนย์
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงเรียก
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งมาสั่งว่า น้องทั้งสองจงอยู่คอยรักษาพ

ระอาจารย์
พี่จะไปสืบข่าว
ดูให้รู้เหตุแล้วจะกลับ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น

จึงมายึดเห้งเจียว่า ขอ
ท่านเล่าเอี๊ยพักสักวันหนึ่งให้สบายก่อน
รอให้คนจัดหาเสบียงไปกินตามทางด้วย
และเลือกม้าที่มีฝีเท้าจะได้ขี่ไป
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่าอย่างที่
พระองค์ทรงคิดนั้น ข้ามห้วยข้ามเขาทางเดินลำบาก
แต่ข้าพเจ้าไม่ปิดบังอันทาง
ไกลสามพันโยชน์นั้น ถ้วยสุราที่รินไว้ก็ยังไม่ทันจะเย็น

พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า
ท่านเล่าเอี๊ยอย่าหลอกข้าพเจ้า
รูปและลักษณะของท่านคล้ายกับวานร จะมี
กันล้มตายไม่เหลือแต่สักคนเดียว
เวลานั้นนายเราก็จะชิงเอาเมืองตั้งตัวเป็นฮ่องเต้
พวกเราก็จะได้เป็นขุนนางกันทั้งสิ้นถึงดังนั้นก็จริงตาม

แต่การเล็กใหญ่
อันที่จริง
สุดแท้แต่เบื้องบนจะกำหนดเอาเป็นแน่ก็ยากเห้งเจียไ

ด้ฟังตั้งแต่ต้นจนปลาย จึงคิดว่าปิศาจนี้มันพูดฟั
ง ดู ก็ ยั ง มี ความดี
คือข้อที่มันว่าสุดแท้แต่เบื้องบนกำหนดยังมิได้
ข้อที่ว่าได้กิมเซี้ยเกงไปไว้ แต่ถูก
ต้องไม่ได้นั้นยังหาเข้าใจว่าเป็นเหตุอย่างไรไม่
จำเราจะต้องถามมันดูให้รู้เรื่อง เห้งเจีย
ก็ผละออกจากปิศาจโผบินไปข้างหน้าสักสองสามเส้น
แปลงเป็นคนถือบวชหนุ่ม
น้อยคนหนึ่งบนศีรษะไว้ผมสองแหยมตัวนุ่งห่มอย่างถือบ

วช
มือถือลูกประคำชัก
พลางภาวนาพลางเดินข้ามชายเขามาตรงปะทะหน้าปิ

ศาจ
ก็ลดตัวลงปราศรัย
ถามว่า ท่านจะไปส่งหนังสือที่ไหนปิศาจก็ชะงักดูเหมือ

นคนเคยรู้จัก
จึงยั้งไม้ไม่ตีม้าล่อหัว เ ร า ะ แ ล้ ว ค ำ
นั บ ต อ บว่า
ไต้อ๋องนายข้าพเจ้าใช้ให้เอาหนังสือนัดรบลงไปเมือง

จูจี้ก๊ก
เห้งเจียแกล้งถามว่า
เจ้าเมืองจูจี้ก๊กได้พูดกันว่า
ได้ยกนางกิมเซี้ยเกงให้ไปมิใช่หรือ ปิศาจตอบว่าเมื่อ
ปีก่อนได้รับนางไปแล้วเวลานั้นมีเทพารักษ์ให้เสื้อนาง

กิมเซี้ยเกงตัวหนึ่งนา ง ก็
สวมเสื้อตัวนั้นเข้าแล้ว ทั่วสรรพางค์กายนางก็เกิดเป็

นเข็มแหลมไต้อ๋องไม่อ า จ ถู ก
ต้อง ครั้นว่าขืนจะเข้าถูกต้องก็เจ็บปวดดุจว่าถูกเข็มแ

ทง

จึงไม่รู้ที่ว่าจะทำปร ะ ก า ร
ใดได้ ตั้งแต่ได้นางมาจนบัดนี้ก็มิได้เกี่ยวข้องสิ่งใดได้

เมื่อวันก่อนไต้อ๋องใช้ ใ ห้ เ ซี ย น
ฮองลงไปเมืองจูจี้ก๊ก จับนางสาวใช้มาให้รับใช้นางกิ

มเซี้ยเกง
ถูกอ้ายซึงหงอคง
อะไรไม่รู้มันตีเซียนฮองแพ้กลับมา
บัดนี้ไต้อ๋องมีความโกรธจัดใช้ให้ข้าพเจ้าเอา
หนังสือนัดรบลงไปให้เห้งเจียถามว่าทำไมไต้อ๋องจึงไ

ด้รีบร้อนดังนั้นเล่าปิ ศ า จ พู ด ว่ า ใ จ
ข อ ง ไ ต้ อ๋ อ ง
เธอรีบร้อนดังนั้นเอง เห้งเจียพูดว่าทำไมท่านไม่ซักน

ำในทางธรรมให้เธอแก้ ค ว า ม
เศร้าโศกใจบ้างเล่า พูดดังนั้นแล้วเห้งเจียก็ลาปิศาจ

เดินไปฝ่ายปีศาจก็ตีม้ า ล่ อ เ ดิ น ไ ป พ
อ ค ล้ อ ย ห ลั ง เ ห้ ง เ จี ย
ก็เอากระบองตีถูกปีศาจล้ มล ง
ถึงแก่ความตายอยู่กับที่ เห้งเจียนึกเสียใจว่ามิได้ถาม

มันว่าชื่อไร จึงเก็บเอาหนังสือ
ที่ตัวปิศาจซ่อนไว้ในตัวแล้วก็เอาธงกับม้าล่อเก็บซ่อนไ

ว้ในหญ้าที่รก แล้วจับขา
ปิศาจลากทิ้งลงไปก็ได้ยินดังทีหนึ่ง
เหลียวไปดูก็แลเห็นป้ายงาตั้งอยู่ข้างนั้น มี
อักษรว่าปิศาจสนิทที่ใช้มานั้นชื่อ (มีมามีไป)
เห้งเจียแลเห็นก็หัวเราะว่าอ้ายปิศาจ
นี้มันชื่อ (มีมามีไป) มาถูกตะบองทีหนึ่งมีมาก็มีไม่ไป
เห้งเจียจึงแกะเอาป้ายนั้นมา
เก็บไว้กับเอวแล้ว ก็จะใคร่เอาซากศพนั้นทิ้งลงไปใน

ห้วยก็นึกถึงไฟร้ายนั้ น ไ ม่ อ า จ

ไปถึงถ้ำปิศาจ ก็เอากระบองกระทุ้งที่อกปิศาจทะลุแล้

วจึงหิ้วเหาะขึ้นกลาง อ า ก า ศ
กลับไปยังเมืองบอกข่าวเล่าความชอบครั้งแรก
เหาะกลับมาประเดี๋ยวก็ถึงพระราชวัง
เห้งเจียก็ลดลงยังพื้นเอาซากศพทิ้งลงที่หน้าบันได
จึงเรียกโป๊ยก่ายให้นิมนต์พระ
อาจารย์ลงมา พระถังซัมจั๋งได้ยินเสียงเห้งเจียก็ลงไ

ป
เห้งเจียก็เอาหนังสือ ฉ บั บ
นั้นยัดใส่ในมือเสื้ออาจารย์แล้ว
สั่งว่าพระอาจารย์ท่านจงเก็บไปอย่าให้เจ้าเมืองเห็น
พูดยังไม่ทันขาดคำเจ้าแผ่นดินก็เสด็จมาตรัสถามว่า
ท่านเล่าเอี้ยมาแล้วอันการที่
ไปจับปิศาจนั้นเป็นอย่างไรบ้าง
เห้งเจียเอามือชี้ที่บันไดและทูลว่านั้นมิใช่ปิศาจ
หรือถูกมือข้าพเจ้าตีตายเสียแล้วพระเจ้าแผ่นดินทอดพ

ระเนตรแล้วจึงตรัสว่า ปิศาจก็จริงแต่มิใช่ปิศา
จ ไ ช้ ทั้ ย ส่วย
ด้วยข้าพเจ้าเคยเห็นมันสองครั้งแล้ว
ตัวมันสูงกว่าสี่ศอกหน้าอ้วนท้วนเป็นมันเงา

เหลืองดุจสีทองเสียงดุจฟ้าลั่นอ้ายคนนี้รูปร่างหยาบคา

ยดังนี้ไม่ใช่ เห้งเจียหัวเราะ
แล้วพูดว่าจริงดังพระองค์ตรัสไม่ใช่
อ้ายนี้มันเป็นคนใช้ธุระการบอกเหตุ มันเดิน
มาพบข้าพเจ้า ๆ จึงได้ตีตายนำมาบอกเอาความชอบ

ครั้งแรก พระเจ้าแผ่นดินได้
ทรงฟังจึงตรัสว่าดีแล้ว แต่ข้าพเจ้าได้ให้คนไปสืบข่าว

เสมอก็มิได้ข่าว ท่านเล่าเอ๊ย
ออกไปครั้งเดียวก็จับได้ปิศาจมา
จึงตรัสสั่งเจ้าพนักงานยกสุรามาให้เล่าเอี้ยรื่นเริงเห้

งเจียทูลว่าสุรานั้นเป็น นการเล็กน้อ
ย ข้าพเจ้าขอทูลถามพระอ งค์ ว่า
นาง
กิมเซี้ยเกงเมื่อจากพระองค์ไปได้

ถวายสิ่งใดไว้แก่พระองค์เพื่อแสดงความอาลัย
บ้างหรือเปล่า ขอพระองค์จงพระราชทานสิ่งนั้นแก่ข้า

พเจ้า
พระเจ้าแผ่นดินจูจี๋
ก็กได้ฟังเห้งเจียถามดุจใครเอาปลายมีดมาแทงเข้าที่

ทรวงอก นึกขึ้นได้ก็ทรงพระ
กันแสงน้ำพระเนตรไหลตกลงอาบพระพักตร์
แล้วตรัสแก่เห้งเจียว่าเมื่อฤดูเดือน
เจ็ดขึ้นห้าค่ำไซ้ทั้ยส่วยยักษ์ร้ายทำเสียงดังฟ้าลั่นชิงนา

งไปโดยเป็นเวลารุกรา น ก็
หาได้สั่งเสียสิ่งใดไว้เป็นสำคัญไม่
เห้งเจียทูลถามว่าเมื่อนางจากไปไม่มีสิงสำคัญ
สิ่งของที่รักนั้นจะไม่มีบ้างหรือ
หากว่ามีสิ่งอันใดบ้างขอพระราชทานให้ข้าพเจ้าสักสิ่ง
หนึ่ง พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่าท่านจะเอาไปทำอะไ

รหรือ

เห้งเจียทูลว่าปิศาจ
ยักษ์นั้น มีฤทธาอานุภาพโดยเชี่ยวชาญข้าพเจ้าเห็นมัน

ปล่อยไฟปล่อยทรายออก
มา พิเคราะห์ดูจะกำจัดก็แสนยากหากว่ากำจัดปิศาจไ

ด้
นางไม่เคยรู้จักแก่ข้า พ เ จ้ า
ก็จะไม่ตามมา ถ้ามีของสำคัญอะไรสักสิ่งหนึ่งที่นางเค

ยใช้อยู่ทุกวัน นำไปให้นาง
เห็นเป็นพยาน นางคงจะเชื่อฉะนั้นจึงจะต้องนำของส

ำคัญไปสำหรับธุระในข้ อ นี้ พ ร ะ เ จ้ า
แ ผ่ น ดิ น ไ ด้ ฟั ง เ ห้ ง เ จี
ยทูลดังนั้นจึงตรัสว่าของที่ รัก นั้น ปร ะค ำท อง
คู่ห นึ่ง
นางเคยสวมข้อมืออยู่ทุกวัน เมื่อวันขึ้นห้าค่ำเดือนเจ็ด

นั้นเธอจะผูกไหมห้าสี จึง
ถอดเก็บไว้ในตำหนัก ของสิ่งนี้แหละเป็นของนางเคย

ใส่ข้อมืออยู่เสมอทุกวั น บัดนี้
เก็บไว้ในตำหนักแต่งตัว ข้าพเจ้าไม่อยากเห็น
เพราะว่าเห็นเข้าแล้วก็ให้คิดถึง
โรคจะทวีกำเริบขึ้น เห้งเจียทูลว่าเหตุนั้นพระองค์ไม่

ควรกล่าวให้ได้ความโ ท ม นั ส
ไปทำไม จงพระราชทานของสิ่งนั้นมาให้ข้าพเจ้าเถิด

พระเจ้าแผ่นดินจึงรับ สั่ ง ใ ห้
เง็กเซี้ยเกง ไปนำประคำคู่หนึ่งนั้นมาพระราชทานให้

แก่เห้งเจีย เห้งเจียก็รับมาใส่
ซ่อนไว้ในมือเสื้อ แล้วสุราก็มิได้รับประทานสำแดงเด

ชาเหาะขึ้นเวหาลอยละ ลิ่ ว ไ ป
บัดเดี๋ยวก็ถึงเขาขี้ลินซัว เที่ยวเดินค้นหาถ้ำ
กำลังเดินมาก็ได้ยินเสียงคนพูดกันเอะอะ
เห้งเจียยืนพิจารณาดูอยู่โดยละเอียด
เห็นที่หน้าถ้ำเก๊ยเฉียต๋องมีคนประมาณสัก
ห้าร้อย คอยรักษาอยู่ที่นั่น เห้งเจียเห็นแล้วก็หันกลับไ

ปที่ตีปิศาจตายนั้น ค้นหา
ธงกับม้าล่อได้แล้ว ก็แปลงเป็นปิศาจที่ถือหนังสือไปนั้น

แล้วรีบเดินมาที่ประตู ถ้ ำ
พวกปิศาจเหล่านั้นก็ถามว่า มีมามีไปแล้วหรือ
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้ามาแล้ว
พวกเฝ้าประตูบอกว่าจงรีบเข้าไปเถิด
ท่านไต้อ้องคอยรออยู่ที่หอเล็กผ้วยเต๊ง เห้งเจีย
ก็เดินเข้าไปตีม้าล่อเข้าในประตูชั้นที่สอง
เงยหน้าขึ้นไปดู เห็นเป็นหอใหญ่ดูคึก
ครึ้นรโหฐานที่กลางหอมีเก้าอี้ทองตั้งอยู่บนเก้าอี้นั่งเอ

กเขนกท่วงทีดุร้าย เห้งเจียก็
มิได้ครันคร้ามทำท่าจองหอง ไม่ลดไม่ย่อไม่คำนับ
หันหน้ากลับออกมาตีม้าล่อ
เรื่อยไปไม่หยุดปิศาจไต้อ๋องถามว่า
มีมามีไปมาแล้วหรือ เห้งเจียไม่ตอบถามอีกว่ามีมามีไ

ป
เจ้ามาแล้วหรือ เห้งเจียก็ไม่ตอบปิศาจไต้อ๋องลุกจาก

เก้าอี้มายืดมือไว้ถาม ว่ า
ทำไมมาถึงบ้านแล้ว ยังจะตีม้าล่ออยู่อีกเล่าถามก็ไม่พู

ดนิ่งเฉยดังนี้ เห้งเจียเอา
ม้าล่อทิ้งลงกับพื้นพูดว่าทำอะไรที่ไหน
ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่ไปยังขืนให้ข้าพเจ้าไป
ครั้นไปถึงก็เห็นผู้คนพลทหารม้าไม่นับได้ตั้งเป็นกระบว

นรบอยู่พอข้าพเจ้าไปถึ ง ก็
ร้องว่าให้จับปิศาจ ก็พากันมาจับฉุดลากข้าพเจ้าเข้าไ

ปในเมือง ก็ได้ยินเจ้าเมือง
สั่งให้เอาข้าพเจ้าไปฆ่าเสีย
หากว่าขุนนางทูลทัดทานว่า ธรรมเนียมกระทำศึก
สงครามกันไม่ควรฆ่าทูตผู้ถือสาร
พระเจ้าแผ่นดินจึงได้ยกโทษปล่อยตัวข้าพเจ้า รับ
หนังสือไปแล้วก็เอาตัวข้าพเจ้าออกมาข้างนอกเฆี่ยนข้

าพเจ้าสามสิบทีแล้วไล่ ใ ห้
กลับมา ไม่ช้าก็คงจะยกมารบแก่ไต้อ๋อง
ปิศาจไต้อ๋องว่าเจ้าได้เห็นดังนั้นจึงตกใจ
กลับมาถึงพูดไม่ออก ถามอะไรจึงนิ่งเสียดังนี้
เห้งเจียตอบว่าไม่ใช่ดังนั้นก็จะ
อะไรอีกเล่า ปิศาจไต้อ๋องถามว่าเจ้าได้รู้ว่ามีพลทหา

รสักเท่าใด เห้งเจียตอบว่า
มันทำข้าพเจ้าตั้งสติแทบไม่อยู่จะเอาใจที่ไหนมาตรวจ

ได้ เห็นมันตั้งกระบวน
อาวุธและพลหารดุจดงงาปิศาจไต้อ๋องว่าไม่ต้องวิตก
แม้ไฟเราออกทีหนึ่งก็จะเป็นจุณไปทั้งสิ้น เจ้าจง
ไปบอกแก่นางกิมเซี้ยเกงให้เธอรู้ข่าว
อย่าได้มีความโทมนัสไปเลย เมื่อเวลาเช้า
เธอได้ยินว่าจะยกทัพไปเธอก็ร้องไห้ไม่หยุดเจ้าเข้าไ

ปจงบอกว่าบัดนี้เจ้าเ มื อ ง จู จี้
ก๊กตระเตรียมพลทหารแข็งแรงคงจะมีชัยชนะเราเธอ

จะได้ทุเลาความโศกลง ไ ด้ บ้ า ง
เห้งเจียได้ฟังปิศาจไต้อ๋องสั่งดังนั้น
ก็มีความยินดีนึกว่าสมคิดเราทั้งนั้น จึงลา
ปิศาจเดินเข้าไปหลังหอนั้น
พิเคราะห์ดูห้องหอและตำหนักเรียงรายเป็นลำดับกัน
ก็เดินพ้นแถวมาและเห็นตำหนักหลังหนึ่งงดงามคือเป็น

ตำหนักที่นางกิมเซี้ยเ ก ง อ ยู่

เห้งเจียก็เข้าไปมองดูเห็นนางปิศาจเสือปลาและนาง

ปิศาจละมั่ง สองพวกแต่ง
แปลงเป็นสาวน้อยรูปร่างงามนั่งคอยรับใช้สอยอยู่สอง

ข้าง นางกิมเซี้ยเกงกำลัง
นั่งเช็ดน้ำตา เห้งเจียพิศดูรูปร่างเห็นสมควรเป็นมเห

สีเอกได้จริง โดยเหตุที่รูปร่าง
ลักษณะงามพร้อม เห้งเจียก็ตรงเข้าไปใกล้ลดตัวลงป

ราศรัยตามกิริยานางกิ ม เ ซี้ ย เ ก ง
แ ล เ ห็ น ก็ ห วี ด ร้ อ ง ว่ า
นี่ปิศาจร้ายที่ไหนทำไมไ ม่มี ธร รม เนี ยม ดัง นี้
เมื่อเราอยู่เมืองแม้ว่าเสนาบดีจัตุสดมภ์เข้ามาหาเรา

ยังต้องก้มหน้าไม่อาจ แลดูเรา
นี่ปิศาจที่ไหนจึงอาจเข้ามาวุ่นวายที่นี่ทำไม
พวกปิศาจสาวใช้เหล่านั้นพูดว่า ขอ
เจ้าแม่จงระงับโทษก่อนคนนี้คือคนสนิทของไต้อ๋องชื่อมี

มามีไป เมื่อวานนี้ไต้อ๋อง
ใช้ให้ถือหนังสือลงไปให้เจ้าเมืองจูจี๊ก๊กบัดนี้พึ่งกลับมา

นางกิมเซี้ยเกงได้ฟัง ดังนั้น
ก็สะกดใจถามว่าเจ้าลงไปถึงในเมืองหรือเห้งเจียตอ

บว่าข้าพเจ้าถือหนังสือ ไปจึงพร
ะราชวังใน เข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่น
ดิน
จูจี๊ก๊กแล้วถึงได้ถ้อยคำกลับมา
นางถามว่าเจ้าไปเฝ้าเจ้าเมืองได้รับสั่งว่ากระไรแก่
เจ้าบ้าง เห้งเจียตอบว่าเจ้าเมืองโต้ตอบด้วยการจะ

รบพุ่งชิงชัย ข้าพเจ้าได้บอกแก่
ไต้อ้องทราบแล้ว เจ้าเมืองคิดถึงเนี้ย ๆ ได้สั่งมา
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเข้ามา
บอกข่าวแต่ขัดด้วยคนซ้ายขวามากไม่ควรจะพูดความลั

บนางกิมเซี้ยเกงได้ฟั ง ดั ง นั้ น
ก็บอกแก่นางสาวใช้เหล่านั้นให้อ อ ก ไ ป
เสี ยข้ าง นอ ก
นางเหล่านั้นก็พากันออกไปอยู่นอกประตูเห้งเจียก็มางั

บประตูเสียแล้วก็แปลง
กลับเป็นรูปเดิม แล้วบอกแก่นางว่าอย่ากลัวข้าพเจ้าเ

ลย ข้าพเจ้าอยู่เมืองไต้ถั ง
จะไปไซทีอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
ข้ามมาถึงเมืองจูจี้ก๊กอาจารย์ข้าพเจ้าจะ
เข้าไปขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง
เห็นเจ้าแผ่นดินประชวรข้าพเจ้ารักษาหายแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินจัดโต๊ะเลี้ยงพวกข้าพเจ้า
พระเจ้าแผ่นดินตรัสถึงเรื่องยักษ์ลักจับ

นางไป ข้าพเจ้าขออาสากำจัดยักษ์ร้าย
พระเจ้าแผ่นดินจะขอให้ข้าพเจ้าช่วยปราบ
ยักษ์ร้ายจะช่วยนางกลับไปเมือง
ที่เซียนฮองพ่ายแพ้มานั้นคือตัวข้าพเจ้าเอง
ข้าพเจ้าได้ตีปิศาจมีมามีไปนั้นตายเพราะฉะนั้นข้าพเจ้

าจะเข้ามาก็เห็นประตู มีทหาร
เฝ้าอยู่แน่นหนา ข้าพเจ้าจึงแปลงเป็นปิศาจมีมามีไปเ

ข้ามาบอกข่าวเห้งเจีย เห็นดังนั้
นจึงนางกิมเซี้ยเกงได้
ฟังดังนั้นก็นั่งนิ่งมิได้
พูดจาประการใด
ถอดลุกประคำทองออกมาส่งให้นาง แล้วพูดว่าเนี้ย
ๆ ไม่เชื่อก็จงดูของสำคัญนี้
เถิดว่าข้าพเจ้าจะได้ที่ไหนมา
นางกิมเซี้ยเกงรับมาพิจารณาดูแล้วก็รู้ว่าของ ๆ ตัว
ลุกลงจากที่คำนับเห้งเจียแล้วพูดว่า
หากท่านช่วยข้าพเจ้าให้ได้กลับบ้านเมืองได้จริง
ชีวิตหาไม่ก็ไม่ลืมพระเดชพระคุณ ๆ
ของท่านเป็นที่สุดแล้ว เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้า
ขอถามเนีย ๆ ว่า ที่ปล่อยไฟและควันทรายออกมานั้น

คือจะเป็นของวิเศษอะ ไ ร ไ ช อิ๋
ว ๖๑๓นางบอกว่าของวิเศษอะไ ร ที่ ไ ห
นมั นมี ระ ฆัง เล็ กส า
มระฆัง ระฆังที่หนึ่งออก
แกว่งสันทีหนึ่งมีไฟสว่างขึ้นได้สามร้อยวาเผาคน
ระฆังที่สองแกว่งทีหนึ่งเกิดมี
ควันออกสามร้อยวา ระฆังที่สามแกว่งที่หนึ่งก็เกิดมีทร

ายออกสามร้อยวาเหมือ น กั น
ที่เป็นไฟเป็นควันนั้นยังไม่สู้กระไรนัก
ที่เป็นทรายนั้นแม้ซัดเข้าจมูกคนก็ถึงแก่ชีวิต
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นพูดว่าร้ายแรงจริง
แต่ไม่ทราบว่าระฆังนั้นเอาไว้ที่ไหน นาง
บอกว่ามันไม่กล้าทิ้งห่างกาย ผูกติดอยู่กับบั้นเอวเป็นนิ

จนั่งนอนยืนเดินก็ไม่ทิ้ ง เ ล ย เ ห้
ง เ จี ย ว่ า แ ม้ เ นี้ ย ๆ
อยากจะพบกับพระเจ้าแผ่น
ดิน แล้ ว
ต้องระงับซึ่งความ
เศร้าหมองเสีย จะได้ทำอุบายเล้าโลมดุจสามีภริยาที่

รักกันอย่างยิ่ง ให้มันตายใจ
แล้วเอาระฆังนันให้เนีย ๆ เก็บรักษา
ข้าพเจ้าจะได้ลักเอาไป เมื่อกำจัดมันลงได้
แล้วเวลานั้นข้าพเจ้าจะพาเนีย ๆ
กลับไปเมืองให้พระองค์เป็นนางเจ้าต่อไปฝ่ายนางกิม

เซี้ยเกงได้ฟังเห้งเจี ย คิ ด ดั ง
นั้ น ก็กระทำตามเห้งเจีย เห้งเจียก็
แปลงกายกลับเป็นปิศาจตามเดิม
ออกไปเปิดประตูแล้วเรียกพวกสาวใช้เข้ามา
เฝ้านางเนี้ย ๆ นางเนี้ย ๆ จึงกำชับสั่งปิศาจมีมามีไ

ปว่าเจ้าจงรีบไปเชิญไ ต้ อ๋ อ ง เ
ข้ า
มานี่เราจะมีธุระพูดอะไรสักหน่อย
เห้งเจียก็รับคำรีบเดินออกไปยังหอเล็กพ่วย เข้าไป
บอกแก่ได้อ่องว่าขอใต้อ้องได้ทราบกิมเซียเกงเนียๆข

อเชิญใต้อ๋องเข้าไปบั ด นี ไ ด้ อ๋
อ ง ไ ด้ ฟั ง ก็ มี ค ว า ม ยิ น ดี พู ด ว่ า
เมื่อก่อนนันพูดจาว่าเราโ ดย คำ หย าบ ช้า

วันนี้เป็นอย่างไรจึงให้มาเชิญ
เห้งเจียพูดว่านางไต่ถามถึงเจ้าเมืองจูจีก๊กข้าพเจ้า
บอกแก่นางว่า บัดนี้เจ้าเมืองยกคนอื่นขึ้นเป็นมเหสีแล้

ว ที่ตรงนางมิได้ต้องกา ร แ ล้ ว
นางได้ฟังก็เชื่อสิ้นความอาลัยในเจ้าเมืองจูจี้ก๊ก
จึงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเชิญไต้อ้องฝ่ายปิศาจไต้อ้องเมื่อไ

ด้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้ น
ก็ดีใจสรรเสริญว่าเจ้าเข้ า
ใ จ พูด
ดีแล้ว หากเราปราบเจ้าเมืองจูจี้ก๊กได้แล้วเราจะตั้ง

ให้เจ้าเป็นขุนนางผู้ใ ห ญ่ ส ำ เ
ร็ จ
ราชการแผ่นดิน เห้งเจียก็คำนับขอบคุณ
ไต้อ๋องก็เดินเข้าไปยังตำหนักนาง
เห้งเจียก็ตามหลังเข้าไป ครั้นถึงประตูนางก็ทำกิริยา

ยิ้มแย้มขำเลืองเนตรอ อ ก ม า
เชิญถึงประตู ยื่นมือมาจับมือได้อ๋อง
ไต้อ๋องก็ปราศรัยขยับถอยหลังพูดว่า ไม่
อาจกลัวเจ็บมือไม่กล้าจะเข้าใกล้
นางจึงเชิญให้นั่งแล้วก็พูดว่าข้าพเจ้าจะขอพูด
แก่ไต้อ้องสักสองสามคำ ปิศาจว่าเจ้าพอใจจะพูดว่าก

ระไรก็จงพูดเถิดนางจึ ง พู ด ว่
า ข้าพเจ้าพึ่งได้เห็นรักใคร่มาสาม ปี แ ล้ ว
แต่มิได้ร่วมที่นอนอัน
เดียวกันเพราะนิสัยชาติป่างก่อน เคยเป็นผัวเมียกัน
แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าไต้
อ้องเอาใจออกนอก มิได้คิดว่าเป็นผัวเมียกันจริง ๆ
และจะเป็นที่ฝากผีฝากไข้แก่
กัน ข้าพเจ้ายังคิดว่าอยู่ที่เมืองเป็นเอกอัครมเหสี
ถ้ามีผู้ใดมาถวายเพชรนิลจินดา
ของวิเศษต่าง ๆ ก็ดี พระองค์ทอดพระเนตรแล้วก็ส่ง

มาให้ข้าพเจ้าเก็บรัก ษ า
ส่วนท่านไต้อ๋องไม่มี ถ้าหากมีของวิเศษก็ไม่ให้ข้าพเจ้

าเห็นและไม่ให้ข้าพเจ้า า เ ก็ บ
ข้าพเจ้าได้ยินว่า ไต้อ๋องมีระฆังสามระฆัง
ทำไมไปที่ไหนก็ติดตัวไป ขอไต้อ๋อง
จงเอามาให้ข้าพเจ้าเก็บเถิด
เมื่อไต้อ๋องมีธุระจะใช้มิใช่จะเอาไม่ได้หรือ ดังนี้จะ
เห็นว่าผัวเมียมีแก่ใจรักใคร่ฝากฝังกัน
จึงจะไม่เป็นการนอกใจข้าพเจ้าปิศาจไต้อ้องได้ฟังก็หั

วเราะพูดว่า นางอย่าสงสัยระฆังนั้น
อ ยู่ นี่ จ ะ ฝ า ก ไ ว้ ใ ห้
นางเก็บ ว่าแล้วก็ล้วงในเอวแก้เอาระฆังออกมาสาม

ระฆัง เห้งเจียยืนอยู่ข้างหลั ง
ไม่กะพริบตา ปิศาจไต้อ๋องจึงเอาสำลีอุดปากแล้วเอา

หนังสือหุ้มห่อส่งให้น า ง แล้ว
สั่งว่าของสิ่งนี้ดูเล็กน้อยแต่ต้องเอาใจใส่เก็บซ่อนไว้ใ

ห้ดี และอย่าสั่นเล่นเป็นอัน ข า
ด
นางรับมากับมือแล้วก็พูดว่า
ข้าพเจ้าเข้าใจจะเก็บไว้ให้ดี ที่บนห้องแต่งตัวนั้น
ไม่มีคนไปมาถูกต้องได้ นางกิมเซี้ยเกงเนี้ย ๆ
ครั้นได้ระฆังมาก็ให้สาวใช้เอาขึ้นไป
เก็บไว้ในห้อง สั่งนางสาวใช้ทั้งหลายให้จัดเครื่องโต๊

ะและสุรามา จะได้กินเล่น
เป็นที่รื่นเริงกับไต้อ๋องสักวันหนึ่ง
นางสาวใช้เหล่านั้นก็รีบไปจัดตามสั่ง ครั้นเสร็จ
แล้วก็ยกมาตั้งบนโต๊ะฝ่ายนางกิมเซี้ยเกงจึงแกล้งทำเ

ล่ห์กลมารยา แย้มสรวลแก่ปิศาจ
เห้งเจีย
แอบฟังอยู่ข้างนั้น พิเคราะห์ดูเห็นได้การแล้ว
ก็แอบขึ้นไปบนห้องแต่งตัว ฉวย
ได้ระฆังทั้งสามระฆังแล้ว ค่อยๆ
เดินออกมาพร้อมตำหนักแล้ว มาถึงหอเล็กพ่อย
เต้งเห็นไม่มีผู้คน ก็แก้หนังสือออกแล้วพิจารณาดู
ระฆังกลางเท่าถ้วยชา สอง
ระฆังใหญ่เท่ามือกำ ไม่รู้ว่าจะดีร้ายจึงเอาสำลีออก
ก็ได้ยินเสียงอู้ ๆ ดังเปรี้ยงที
หนึ่งระฆังก็เกิดไฟควันทรายขึ้นออกแดงทั้งหอ
เห้งเจียจะห้ามก็ไม่อยู่เกิดลุกแดงขึ้น
พวกปิศาจที่อยู่ชั้นนอกก็พากันตกวิ่งหนีเข้าไปในห้องตำ

หนักใน ปิศาจไต้อ๋องก็
ตกใจร้องให้ช่วยกันดับไฟ ออกมามองดูเห็นอ้ายมีมามี

ไปลักเอาระฆังออกมา ไต้
อ๋องก็ร้องตวาดว่าอ้ายขี้ข้า
ทำไมไปลักเอาระฆังของเรามาสั่นเล่นดังนี้
จึงร้องให้
จับเอาตัวมา พวกปิศาจเหล่านั้นก็ตรูกันเข้าจับ
เห้งเจียตกใจโยนระฆังกลาย
กลับเป็นรูปเดิม ถือกระบองตีแยกออกไปปิศาจไต้อ๋อง

เก็บระฆังไปแล้ว ก็สั่งให้
ปิดประตูนอกอย่าให้หนีไปได้เห้งเจียเห็นถ้าจะออกไม่

ได้ ก็แปลงกายเป็นแมลงวัน
น้ อ ย ตั ว ห นึ่ ง โ ผ ไ ป จั บ ที่
หินไม่มีไฟ พวกปิศาจพากันค้นหาก็ไม่เห็น

จึงมาบอกว่าอ้ายตัวขโมยนั้นหนีไปแล้ว
ไต้อ๋องถามว่าหนีไปทางประตูไหน
พวกปิศาจบอกว่าประตูนอกปิดแน่นหนาหนี
ออกไปไม่ได้ จึงเที่ยวค้นหาดูก็ไม่มีร่องรอยที่ไหน
ปิศาจโกรธว่าอ้ายขโมยใจ
สามารถใหญ่ แปลงเป็นอ้ายมีมามีไปแอบเข้ามาคอยเ

ราเผลอลักเอาของวิเศ ษ
ของเรา นี่มันยังไม่ทันจะเอาออกไป
หากมันเอาออกไปที่ยอดเขาแล้ว ก็จะทำ
อย่างไรได้จึงนึกขึ้นมาได้ว่า นี่เห็นจะไม่ใช่คนอื่น
คืออ้ายคนที่มันตีเซียนฮองเรา
แพ้นั้น คือชื่อซึงหงอคงนั้นเองเห็นมันจะพบกับมีมามีไป

มันจะฆ่าเสียแล้ว ชิงเอา
ธงม้าล่อแปลงรูปอย่างเดียวกันเข้ามาลวงหลอกเล่นดั

งนี้ จึงสั่งพวกปิศาจให้
ค้นหาให้ละเอียด อย่าให้หนีไปได้ฝ่ายไช้ทั้ยสวยไต้อ๋อ

งค้นหาทุกแห่งไม่เห็น แ ล้
ว จึงสั่งให้ปิศาจทั้งหลายนั่ ง ย า ม
ไฟตีเกราะเคาะไม้ ผลัดเปลี่ยนกันนั่งยามคอยระวังโ

ดยกวดขัน เห้งเจียแปลง
เป็นแมลงวันจับอยู่ข้างประตูเห็นประตูข้างหน้า
เผ้าอยู่โดยกวดขันถ้าจะออกไปไม่ได้
ก็คลี่ปีกบินเลยกลับเข้าไปในตำหนักที่นางกิมเชี้ยเกงอ

ยู่ แลไปเห็นนางกิมเชี้ยเก
ง
เนี้ย ๆ นั่งคว่ำหน้าร้องไห้สะอื้นอยู่
เห้งเจียโผบินลงค่อย ๆ จบที่มวยผม นาง
แอบฟังนางร้องไห้คร่ำครวญ ว่าตัวพระองค์กับข้าพเจ้

าจะทำกรรมเวรไว้แต่ป า
ง ก่ อ น
หรือแยกผัวแยกเมียเขาจึงได้มาพบเห็นเช่นนี้
เพราะระมังนี้จึงไม่รู้เหตุที่จะแก้ได้
คิดขึ้นมาก็ดุจคนบ้า เห้งเจียได้ฟังนางคร่ำครวญ

จึงค่อย ๆ เลื่อนลงมาที่หูพูด
กระซิบเบา ๆ ว่านางอย่าวิตกเลย
ข้าพเจ้าคือเจ้าเมืองใช้มาชื่อซึงหงอคงข้าพเจ้า
ยังไม่ตายเพราะเหตุข้าพเจ้ามีใจร้อน
แอบลักเอาระฆังนั้นออกไปถึงที่หอ อดไม่
ได้ก็แก้ออกมาดูไฟจึงได้ลุกขึ้น
ข้าพเจ้าตกใจก็ทิ้งระฆังนั้นเสีย ข้าพเจ้าจะออก
ไปมิได้จึงต้องแปลงตัวเป็นแมลงวันจับอยู่ข้างประตู
ถึงเวลานี้ปิศาจยังกำซับกวด
ขันรักษาอยู่ยากที่จะออกได้
นางจงรีบทำกิริยาสามีล่อลวงปิศาจไต้อ๋อง เชิญมา
เข้ามานอนข้าพเจ้าจะได้พ้นในระหว่างนี้
จะได้คิดอุบายอื่นช่วยนางได้ นางได้ฟัง
ดังนั้นอกใจไม่สมประดี น้ำตาไหลลงอาบหน้า
ถามว่าพี่เป็นคนหรือเป็นผีเห้งเจียตอบว่าไม่ใช่คนไม่ใ

ช่ผีอะไรดอก
ข้าพเจ้าแปลงกายเป็นแ ม ล ง วั น จั บ
อ ยู่ นี่
นางจงรีบไปเชิญไต้อ๋องออกมาโดยเร็ว
นางก็ไม่เชื่อพูดเบา ๆ ว่า อย่ามาหลอกเรา
เราไม่เชื่อ เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าไม่อาจหลอกอย่าก

ลัวเลย แม้ว่านางไม่เชื่อจงแบ
ฝ่ามือมาข้าพเจ้าจะลงไปในฝ่ามือให้เห็น
นางจึงแบฝ่ามือคอยรับ เห้งเจียก็โผลง

ไปเบา ๆ จับอยู่กลางใจมือนาง
นางพิจารณาแมลงวันโตสักเท่าเมล็ดถั่วเขียว
นางก็ยกมือขึ้นเรียกว่าท่านผู้วิเศษ
เห้งเจียก็ชานรับเบา ๆ ข้าพเจ้าคือซึ่งหงอคง
แปลงตัว นางได้ยินจึงมีใจเชื่อแล้วกระซิบถามว่า
ท่านจะให้ไปเชิญไต้อ๋องมา
ท่านจะคิดอุบายอย่างไรเห้งเจียพูดว่าโบราณท่านย่อม

ว่า หากคิดทำลายกัน
อะไรไม่ยิ่งกว่าสุราจะ
ต้องสุราเป็นต้น และคนที่เคยใช้สอยสนิทขอเรียกมาใ

ห้ข้าพเจ้าดูสักคนหนึ่ ง
ข้าพเจ้าจะแปลงให้เหมือนอย่างนั้นยืนเฝ้ารับใช้อยู่ข้า

ง ๆ ถ้าสมคะเนจะได้ลงมือ
ทำการโดยสนิท นางจึงร้องเรียกว่านางชุนเกียวอยู่ไ

หน นางชุนเกียวอยู่หลัง
ลับแลจึงวิ่งออกมาคำนับถามว่าเจ้าแม่จะใช้ข้าพเจ้าห

รือ นางกิมเซี้ยเกงจึงบอก
ว่าเจ้าจงไปเรียกพวกเจ้าให้ไปจัดทำโคมไฟ
จะได้นำเราไปหาไต้อ้องเชิญมานอนที่นี่นางชุนเกี่ยวจึ

งไปบอกพวกสาวใช้มาเ
จ็ดคนจัดทำโคมไฟแล้วก็ถื
อยืนสองข้าง
คอยนางกิมเซี้ยเกง จัดแจงแล้วก็ลุกออกมายังที่หอไต้

อ๋องอยู่ สาวใช้ถือโคมนำ
หน้าเดินไป เห้งเจียก็จับเอาตัวหนอนหาวนอนขว้างไ

ปใส่ตักนางชุนเกี่ยว นางชุน
เกียวตัวเนื้อก็อ่อนไป หาวนอนทนไม่ได้จึงวิ่งกลับไปที่

นอนของตัวซุกหัวนอนห
ลั บ
จนไม่รู้สึก เห้งเจียก็แปลงเป็นนางชุนเกียววิ่งตามไป

ฝ่ายนางกิมเซี้ยเกงเดิ
น ม า ใ ก ล้ ห อ พวกปิศาจที่เฝ้าประตูกวิ่ ง
ไ ป บ อก แก่ ได้ ออ งว่ า
นางเจ้าแม่เดินมาหาไต้อ๋อง ไต้อ๋องไซ้ทั้ยส่วยก็ลงจา

กหอเดินมารับนอกประตู
นางกิมเซี้ยเกงพูดว่าเวลานี้ก็ดึกไฟก็ดับแล้วคนร้ายก็ห

นีไปแล้วเชิญไต้อ้องไ
ป พั ก เ ถิ ด
ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังนางพูดดังนั้นก็มีใจรื่นเริงยินดียิ่งนัก

จึงพูดว่าขอบใจนางมา

ก ๆ
ที่อุตสาห์มีแก่ใจจงรักภักดีข้าพเจ้า
จึงเล่าให้นางฟังว่าที่ไฟเกิดเมื่อกี้นั้น คืออ้าย
คนร้ายซึ่งหงอคงที่มันตีเซียนฮองของเราหนีมานั้น
และฆ่าอ้ายมีมามีไปชิงเอาธง
กับม้าล่อมันแปลงมาลวงเรา
ให้พวกเด็กของเราค้นหาดูก็ไม่เห็น เพราะฉะนั้นยัง
ไม่เป็นสุขสบายได้ยังวิตกอยู่นางกิมเซี้ยเกงพูดว่าคิดดู

อ้ายคนร้ายมันก็หนีไป

แ ล้ ว ได้อ๋องไม่ต้องวิตกเชิญ
ไปนอนหลับเสียให้สบายใจเถิด
ปิศาจได้อ๋องเห็นนางเฝ้าคอยเชิญก็ไม่อาจอยู่ช้า
จึงสั่งคนใช้ให้คอยตรวจตราดูอย่ามีความประมาทให้มั่

นคงแข็งแรง สั่งแล้วปิศาจ
ก็พร้อมมากับนางเดินไปยังตำหนักฝ่ายเห้งเจียแปลงเ

ป็นนางชุนเกียวเดินตา

ม ป น เ ข้ า ไ ป กั บ น า ง ส า ว ใ ช้ ครั้นถึง
นางเนี้ย ๆ ก็เข้าจัดเครื่องโต๊ะเอาสุรากับของกินมา

จะได้แก้เหน็ดเหนื่อย
ใ ห้ ใ ต้ อ่ อ ง
นางสาวใช้เหล่านั้นก็ไปจัดหามาพร้อมตามสั่งทุกประก

าร นางเนี้ยๆ
ก็มาเชิญไต้
อ๋อง ไต้อ้องครั้นเห็นดังนั้นจึงพูดว่าควรแล้ว
แล้วจงรินสุรามาจะได้รื่นเริงกันฝ่ายนางซุนเกียวก็ช่ว

ยพวกพนักงานปิศาจสาว
ใ ช้ เ ห ล่ า นั้ น ริ น เ ห ล้ า ริ น ย
า นาง
เนี้ย ๆ ก็ยกถ้วยสุราส่งให้ปิศาจไต้อ๋อง
ปิศาจไต้อ๋องก็ยกถ้วยสุราสงให้แก่นาง
ต่างก็เปลี่ยนถ้วยกันกิน นางซุนเกียวปลอมถือป้านสุรา

คอยรินพูดว่า วันนี้ไต้อ้อง
กับเนี้ย ๆ เปลี่ยนถ้วยกันกินเป็นที่รื่นเริงมากขอท่านทั้

งสองรับประทานให้หมด
ใ น
ป้านนี้ ชุนเกียวก็รินอีกต่างก็กินจนหมดป้าน
นางซุนเกียวพูดว่าไต้อ้องเจ้าแม่มี
ความชอบสนุก ให้คนไหนเข้าใจร้องเข้าใจรำก็รำ
พวกสาวใช้เหล่านั้นก็พากันรำ
และร้องฝ่ายไต้อ๋องกับนางเนี้ย ๆ เสพสุรามากแล้ว
เนี้ย ๆ จึงบอกให้หยุดรำร้อง นาง
เหล่านั้นก็เลิกหลีกออกไปข้างนอกพักเหนื่อย
ข้างในนั้นเหลือแต่นางซุนเกียวปลอม
ผู้เดียวคอยเฝ้ารินสุรา นางเนี้ยๆ
ก็พูดจาเล้าโลมยวนยีปิศาจไต้อ๋องด้วยกลมารยา
ของสตรีต่าง ๆ ปิศาจก็มีความลุ่มหลงตัวเนื้ออ่อนล้มเ

อนลงกับเก้าอี้
นางเนี้ย ๆ
ถามว่าระฆังของไต้อ๋องเอาไปไว้ที่ไหนไม่บุบสลายดอ

กหรือ
ปิศาจไต้อ๋องบอกว่า
ระฆังวิเศษนี้ประกอบทำตั้งแต่เริ่มมีฟ้าดิน
ทำไมจะบุบสลายได้เสียไปแต่หนังห่อ
นั้นถูกไฟไหม้ เพราะอ้ายคนร้ายมันชักเอาสำลีออกไฟ

จึงได้เกิดขึ้นนางถาม
ว่า ก็หนังเสียแล้ว จะเก็บไว้นั้นจะทำประกา
รใดเล่า ปิศาจว่าไม่ต้อง
เก็บ ข้าพเจ้าผูกไว้กับเอวนี่แล้ว
นางชุนเกียวปลอมได้ยินแล้วก็ถอนขนในตัวออก
กำมือหนึ่ง ใส่ปากเคี้ยวแล้วพ่นไปเป็นสัตว์สามอย่าง
คือ เล็นไรหมัดเข้าติดอยู่ใน
เสื้อผ้าของปิศาจ เข้าไปถึงตัวกัดเอาปิศาจไต้อ๋องจน

ทนไม่ได้
ก็พลิกไปพลิกมา
เละคลำจับได้สองสามตัวจึงเอาไปส่องดูที่ไฟ
นางเนีย ๆ นิกรู้แต่ในใจจิงพูดว่
สือของใต้อ๋องมีได้ตากซักหลายเวลา
จึงมีสัตว์เล้นไรเกิดขินได้ ปีศาจนิกอายแ
ใจจึงพูดว่าข้าพเจ้าตั้งแต่ไรมาก็ไม่เคยมีสัตว์เหล่านี้คื

นวันนี้มาเกิดมีขึ้นปร
ะ ห ล า ด อ ยู่
นางเนีย ๆ พูดว่า ท่านได้อ๋องทำไมจึงพูดดังนั้นเล่า
เขาย่อมว่าแม้ว่าในตัวของ
ฮ่องเต้ก็มีสัตว์สามชนิด ไต้อ๋องจงถอดเสือออกให้ข้าพ

เจ้าจะช่วยจับให้
ปิศาจก็
ถอดเสื้อออกฝ่ายเห้งเจียแปลงยืนอยู่ข้างนั้น
คอยพิเคราะห์ดูเห็นปิศาจถอดเสื้อออกเป็น
ชั้น ๆ ทุก ๆ ตัวก็ล้วนมีแต่เล็นและไรหมัดทั้งสิ้น
ครั้นแก้ถึงชั้นในเห็นเนื้อและที่
ระฆังนั้น ล้วนมีแต่เล็นและไรหมกอยู่ออกขยุก ๆ
นางชุนเกี่ยวก็ร้องว่าไต้อ๋องแก้
ระฆังนั้นออกเถิด ข้าพเจ้าจะช่วยจับให้ปิศาจไต้อ๋องไ

ด้ฟังดังนั้น
อนึ่งก็ให้นึกอาย
และทั้งไม่รู้ว่าเป็นกลอุบายของเห้งเจีย
จึงแก้ระฆังทั้งสามระฆังส่งให้นางชุนเกียว
นางชุนเกียวก็รับมาพิศดูสักครู่ใหญ่เห็นไต้อ๋องเมาสุรา

นอนซุกศีรษะอยู่กับเสื้
อ จึง
เอาระฆังซ่อนเสีย ถอนขนออกจากกายสามเส้นเสกด้

วยคาถาเป่าทีหนึ่ง
ขนก็กลาย
เป็นระฆังสามระฆังมิได้ผิดแก่ระฆัง
จึงหยิบมาสองที่ตะเกียงทำเป็นหาเล็นและไร
พลิกไปพลิกมาสักประเดี๋ยวก็เรียกขนกลับเข้าตัวเสียต

ามเดิม
จึงเอาระฆังส่งให้
ได้อ๋อง ไต้อ๋องรับมาแล้วก็ส่งให้แก่นางเนี้ย ๆ
เอาไปเก็บ กำชับสั่งว่าจงเก็บไว้ให้
ดี ๆ อย่าให้เหมือนครั้งก่อนนางเนี้ย ๆ
รับมาแล้วก็เอาไปใส่หีบแล้วเอากุญแจทองใส่ดีแล้วก็ก

ลับมากิน
สุรากับไต้อ้องอีกสองสามถ้วย นางเนี้ย ๆ
จึงสั่งพวกสาวใช้ให้จัดแจงปัดกวาด

ที่นอนเอาผ้าลาดปูให้ดี คืนวันนี้เราจะร่วมที่นอนเรียง

หมอนกับไต้อ๋อง

ไต้อ้องได้
ฟังจึงพูดว่าข้าพเจ้าบุญน้อยไม่ควรจะเรียงหมอน
ขอสาวใช้พาข้าพเจ้าไปนอนที่
ตำหนักไซเกงนั้นขอเชิญนางเนี้ย ๆ
นอนให้สบายแต่ลำพังเถิด พูดดังนั้นแล้วต่าง
คนก็ไปที่นอน เห้งเจียเห็นเงียบได้เวลา
ก็เอาระฆังวิเศษผูกซ่อนไว้กับบั้นเอวแล้ว
จึงกลายกลับเป็นรูปเดิม เรียกขนกลับเข้าตัวตามเดิม

ก็เดินออกไปทางประตู ห น้ า
ได้ยินเสียงตีเกราะเคาะไม้เวลาล่วงเข้ายามสาม
เห็นประตูยังปิดลั่นกุญแจอยู่ เห้ง
เจียจึงสะเดาะกุญแจออกประตูเปิดแล้ว
เห้งเจียก็รีบเดินออกไปพ้นประตู นั่งพัก
ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายไข้ทั้ยสวย
มึงจงรีบพานางกิมเซี้ยเกงมาโดยเร็ว
เรียกดังนั้นสองสามคำ พวกปิศาจที่เฝ้าประตูก็ตกใจตื่

นวิ่งออกมาดูก็เห็นปร ะ ตู เ ปิ ด
จึงรีบเอากุญแจลั่นไว้แล้ว ให้สองสามคนวิ่งเข้าไปบอ

กฝ่ายนางสาวใช้ที่คอย เ ฝ้ า อ อ ก ม า
บ อ ก ว่ า อ ย่ า ท ำ อึ ก ทึ ก
ไปไต้อ๋องพึ่งจะนอน
หลับเมื่อตะกี้ ปิศาจวิ่งมาบอกอีกสามสี่ครั้งไต้อ้องก็ยัง

ไม่ตื่น
เห้งเจียอยู่นอก
ประตูก็ด่าว่าด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่าง ๆ
จนกระทั่งสว่างคาที่ อดใจไม่ได้ก็เอา
กระบองกระทุ้งประตูพังทลายลง
ปิศาจไต้อ๋องหลับไปพักหนึ่งตกใจตื่นขึ้น ได้ยิน
เสียงเอะอะก็ลุกขึ้นถามว่าใครทำอะไรกัน
พวกนางสาวใช้จึงคุกเข่าลงคำนับบอกว่า
ไม่ทราบว่าใครที่ไหนมาด่าอยู่ตั้งแต่ยามสามแล้ว
บัดนี้พังประตูนอกหมดแล้ว
ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังดังนั้น ก็เดินออกมาจากตำหนัก
พวกปิศาจที่เฝ้าประตูวิ่งกระ
หืดกระหอบเข้ามาบอกว่า ข้างนอกประตูมีคนร้ายมาร้

องด่าทวงจะเอานางกิม เ ซี ย
เกงเนี้ยๆ มันด่าว่าหยาบช้าเหลือเกินพวกข้าพเจ้าไม่

พอใจจะพังของมัน มันเห็น
ฟ้าสว่างไม่เห็นไต้อ๋องออกไป
มันจึงพังประตูล้มเสียทั้งสิ้น ปิศาจไต้อ้องได้ฟังดัง
นั้นแล้ว จึงสั่งให้เปิดประตูแล้วเจ้าจงไปถามดูว่ามันคื

อใครที่ไหนมา
มีชื่อแซ่อย่างไร
จงรีบกลับมาบอกเราโดยเร็ว
ปิศาจคนใช้ก็ออกไปยังประตูถามว่า มึงมาตีประตู
นั้นมีประสงค์อย่างไร ชื่อแซ่อย่างไรเห้งเจียตอบว่า
เราคือเจ้าเมืองจูจี้ก๊กเชิญมาจะมารับนางกิมเซี้ยเกง

กลับไปเมือง
ปิศาจคนใช้ได้ฟังแล้วก็นำคำนั้นเข้าไปบอกแก่ปิศาจไต้

อ๋อง
ปิศาจไต้อ๋องได้ฟัง
แล้วก็กลับเข้าไปยังตำหนัก จะถามต้นสายปลายเหตุ
นางเนียๆ รี้ว่า ได้อ้องมา
ก็ผุดขึ้นเอาเสื้อสวมใส่เดินออกมาจากห้องรับไต้อ๋องปิ

ศาจเข้ามานั่งข้างใน ไต้อ๋อง
นั่งลงยังไม่ทันถามก็เห็นปิศาจวิ่งเข้ามาบอกว่า
บัดนี้มันตีประตูพังเสียแล้ว ปิศาจ
ไต้อ๋องถามนางว่า เนี้ย ๆ อยู่ในพระราชวังทราบว่า

มีทหารเอกโทมากน้อยสั ก เ ท่ า ใ ด
นางเนี้ย ๆ บอกว่าทหารประจำรักษาพระองค์สี่สิบเศ

ษ
ทหารเอกนับพัน แต่ทหาร

เลวนั้นนับไม่ถ้วน ปิศาจถามว่า
ทหารที่มีแซ่งั่วบ้างหรือ นางบอกว่า ข้าพเจ้าอยู่
แต่ข้างในจะรู้ได้แต่ที่พนักงาน
อันข้างนอกนั้นไม่ทราบได้ ไต้อ๋องปิศาจว่า คนที่มา
อยู่เดี๋ยวนี้ขานชื่อว่างั่วคง
ข้าพเจ้าคิดดูว่าชาวชนทั้งหลายแซ่งั่วไม่มี ส่วนตัวนาง
เกิดในตระกูลอันดีมีบุญวาสนามากสูงสุดในพวกสตรี
ทั้งได้เล่าเรียนรู้หนังสือลึก
ซึ้งจะมีมนุษย์แซ่งั่วนี้หรือไม่นางเนี้ย ๆ พูดว่า
ข้าพเจ้าทราบว่า ในเซยยี่บุ๊นมีคำว่ากู้งัวสิวท้วน
เห็นจะ
เป็นตัวงั่วนี้ดอกกระมัง ไต้อ๋องได้ฟังก็เห็นด้วย
จึงว่าเห็นจะเป็นดังนั้นจริง จึงลา
นางเดินออกมาที่หอเล็กผ้วยเต็ง
แต่งตัวสวมเกราะแล้วก็เรียกพลทหารปิศาจให้
เปิดประตูออกไป ปิศาจไช้ทั้ยส่วยถือขวานด้ามยาวคุม

พวกออกไปถึงนอกประตู
จึงตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
อ้ายคนไหนมาจากเมืองจูจึ๊กออกชื่องั่วคงคือใคร
เห้งเจียถือกระบองเดินเข้ามาบอกว่า
อ้ายหลานชาย เอ็งมาเรียกว่าอะไรหรือ ปิศาจ
เห็นก็มีความโกรธ จึงพูดว่ามึงเป็นอะไรจึงอาจยกตัว

ว่าเป็นตาเขาดังนี้ รูปร่าง
ของเอ็งก็คล้ายแก่วานรหน้าตาก็ดุจเสือปลา
มีเจ็ดส่วนที่เป็นลักษณะแห่งผีเปรต
กระทำใจใหญ่มาโอหังอวดอ้างดูถูกเราเห้งเจียหัวเร

าะแล้วพูดว่า อ้ายปิศาจเลวที่เขาทิ้ง เ สี ย
แ ล้ ว มึงช่างไม่มีตา หาก
จะคิดตั้งแต่ห้าร้อยปีกว่ามาจนบัดนี้
เรารบตลอดขึ้นไปบนสวรรค์ไม่มีผู้ใดที่จะไม่
เรียกเราว่าตา เจ้าเรียกเราว่าตาคำหนึ่งจะเสียเกี

ยรติยศอะไรไปเทียวหรื อ ปิศาจ
ไต้อ๋องพูดว่าข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่า
มึงขึ้นไปทำวุ่นวายบนสวรรค์นามชื่อว่า เป็กเบ้อน
คนเลี้ยงม้าเจ้าพ้นมหันตโทษตามพระถังซัมจั้งไปไซที
เจ้าเดินไปตามทางไซทีก็ดีแล้ว
เหตุใดจึงมาทำเป็นขี้ข้าเจ้าเมืองจูจี๊ก๊ก
จะมาหาที่ตายกระนั้นหรือ เห้งเจียด่าว่า
อ้ายมารพูดจาไม่รู้จักการดีชั่ว
เจ้าเมืองจุจี๊ก๊กรับเชิญด้วยธรรมเนียมอันสมควร
ใหญ่สูงมีความนับถือดุจบิดามารดา
ทำไมเอ็งจึงพูดเป็นขี้ข้าเล่า มึงอย่าหนีจง
ก้มศีรษะมารับกระบองดูสักทีหนึ่งว่า
จะมีรสชาติประการใดบ้าง ว่าแล้วเห้งเจีย

ก็ยกกระบองขึ้นเงื้อตีไป ปิศาจยกขวานขึ้นรับรบกันด้ว

ยสามารถ ฟัดเหวี่ยงกันไป
มาได้ห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกันฝ่ายปีศาจเห็นฝีมือเห้

งเจียเข้มแข็ง จะคิดเอาชัยชนะมิได้ จึงเอาขวานทับ
กระบองเห้งเจียไว้แล้วร้องว่า
เห้งเจียจงหยุดก่อนเรายังมิได้กินข้าวเช้ารอให้เรา
กินแล้ว จะออกมารบกับเจ้าให้ถึงแพ้ชนะ
เห้งเจียก็รู้ในทันที อ้ายปิศาจคิดจะใช้
ระฆังจึงชักกระบองกลับพูดว่า
เป็นคนเก่งแล้วไม่ให้ไล่ทำอะไรแก่กระต่ายอด มึง
จงเร่งไปกินข้าวเสียให้อิ่มจะได้มารับความตาย
ปิศาจก็กลับเข้าในถ้ำ ตรงมาบอก
นางกิมเซี้ยเกงให้หยิบระฆังวิเศษนั้นมา
นางถามว่าจะเอาระฆังไปทำไมหรือ ปิศาจ
บอกว่าเมื่อเช้าอ้ายเห้งเจียมาเรียกชวนรบมันแกล้งบ

อกว่างั่วคง ข้าพเจ้ารบกับ

มันมาจนถึงเวลานี้ยังไม่แพ้ชนะกัน
จะเอาระฆังออกไปปล่อยไฟออกเผามันให้สิ้น
ชีวิตอ้ายวานรนางเนี้ย ๆ ได้ฟังดังนั้นก็เบี่ยงบ่ายมิใค

ร่จะให้ไปปิศาจก็รบเร้ า ใ ห้ เ อ า ม า
ก็เป็น
การจนใจที่นางจะขัดไว้มิได้
จึงเข้าไปหยิบระฆังมาส่งให้ทั้งสามระฆัง ปิศาจได้
ระฆังแล้วก็รีบเดินออกมาจากถ้ำ
ฝ่ายนางกิมเซี้ยเกงนั่งอยู่ในตำหนัก มีความ
วิตกทุกข์ร้อนถึงเห้งเจียกลัวว่าจะเป็นอันตรายจะเอา

ตัวรอดได้หรือไม่ก็ไม่ ท ร า บ ฝ่ า ย ปิ
ศ า จ อ อ ก ม า พ้ น ป ร ะ ตู ถ้ ำแล้ว
ก็ร้องเรียกเห้งเจียว่ามึ งอ ย่า หนี จง คอ ยดู
เราจะสั่นระฆัง เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่ามีระฆังข้า

ก็มีระฆังสั่นเหมือนกั น ปีศาจ
ว่าเจ้ามีระฆังอะไรจงเอาออกมาให้เราดูหรือ

เห้งเจียก็ล้วงระฆังออกมาจากเอวสวม
ระฆังชูออกให้ปิศาจดูว่านี่มิใช่ระฆังหรือปิศาจเห็นดังนั้

นก็ตกใจ คิดว่าอัศจรรย์ ๆ
ทำไมระฆังของมันสร้างเหมือนแก่ระฆังของเราดุจเดี

ยวกัน
จึงร้องถามว่าระฆัง
ของเจ้าได้ที่ไหนมา เห้งเจียว่าของเจ้านั้นได้ที่ไหนม

าเล่าเจ้าจงบอกแก่เร า ก่ อ น ซี
ปิศาจจึงบอกว่าระฆังของเรานี้
ทั้ยเชงเทพบุตรอันเชี่ยวชาญ ประกอบทำที่เบ้า
โป้ยก่วยจึงสำเร็จเป็นรูประมังนี้
เป็นของวิเศษไม่มีที่ไหน ท่านท้ายเสียงเล่ากุน
ให้ไว้จนเท่าทุกวันนี้เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้

วพูดว่าอันระฆังของข้ า นี้ ก็ มี ม า เ มื่
อ เ ว ล า นั้ น
เหมือนกันพร้อมกับระฆังของเจ้า
ปิศาจถามว่าออกมาจากไหน เห้งเจียว่าระฆังนี้
ครูใหญ่อาจารย์ผู้วิเศษอยู่วิมานชั้นดุสิตประกอบหลอมใ

นเบ้าโป๊ยก่วยนั้น หล่อ
เป็นระฆังวิเศษนี้ ของเราตัวเมียของเจ้าตัวผู้
ปิศาจพูดว่าระฆังวิเศษประกอบด้วย
ธาตุทองมิใช่สัตว์มีชีวิต จะได้เป็นตัวผู้ตัวเมีย
ลองสั่นดูก็จะรู้ได้ว่าใครดีกว่าใคร
เห้งเจียว่าเจ้าว่าของเจ้าดี ก็ให้เจ้าลองสั่นดูก่อนซีจ

ะได้เห็นกันเดี๋ยวนี้แ ล ปิ ศ า จ จึ ง เ อ
า ร ะ ฆั ง ที่ ห นึ่ ง สั่ น ส า ม ที
ก็มิได้เห็นมิไฟออก เอาระฆังที่สองสั่นสาม
ทีก็ไม่เห็นมีควันออก เอาระฆังที่สามออกสั่นก็ไม่เห็นท

รายออก ปิศาจก็ตกตะลึง
ออกปากว่าผิดแล้ว ๆ ชะรอยระฆังของเราจะเป็นตัว

ผู้จริง จึงแพ้ระฆังตัวเมียสั่น
ไม่ออก เห้งเจียร้องว่าเจ้าหลานชายจงยั้งมือเถิด
คอยดูของตาจะสั่นให้เจ้าดู ว่า
แล้วก็จับระฆังรวมสามระฆังสั่นขึ้นทีเดียวทั้งสามพร้อม

กัน
ไฟและควันทรายก็ดัง
อู้ ๆ ออกมาเผาผลาญ เห้งเจียก็ร่ายคาถาเรียกลมเ

กิดขึ้นพัดมาทันที ไฟถูกลม
พัดก็ยิ่งลุกกระพือออกแดงไปทั่วฟ้า
ควันก็กลุ้มไปทั้งอากาศ ทรายก็ซัดสาดมืดไป
จนไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ปิศาจไซ้ทั้ยส่วยหาทางหนีไม่ทัน

ก็หมุนอยู่กลางไฟควัน จ ว น
จะถึงอันตรายแก่ชีวิตก็พอได้ยินเสียงบนอากาศ
ร้องเรียกว่าซึ่งเห้งเจียอาตมามาแล้วเห้งเจียแหงนห

น้าขึ้นไปดู เห็นพระโพธิสัตว์กวนอิม ยื น อ
ยู่ บ น เ ม ฆ มือซ้ายถือ
ขวดน้ำมนต์ มือขวาถือยอดสนจุ้มน้ำมนต์พรมลงมาดับไ

ฟ
เห้งเจียจึงเอาระฆัง
เหน็บซ่อนเสียในบั้นเอวแล้ว
ก็พนมมือนมัสการพระโพธิสัตว์จึงเอากิ่งสนโบกไป
สองสามที ไฟและทรายก็สูญหายไปทันที
เห้งเจียก็ลดตัวลงคำนับพูดว่าไม่ทราบ
ว่าพระโพธิสัตว์เสด็จมาข้าพเจ้าไม่ทันเห็นขอโอกาสโ

ปรดให้อภัย ข้าพเจ้าขอถาม

ว่าท่านจะไปข้างไหนหรือ พระกวนอิมบอกว่าอาตมภา

พมาตามปิศาจนี้ เห้งเจีย
ถามว่าอันปิศาจนี้เดิมมันอยู่ที่ไหน
จึงต้องป่วยการมาตามมัน พระกวนอิมบอกว่า
กิมม่อเฮ้าคือสิงห์เป็นพาหนะสำหรับอาตมภาพขี่
เพราะคนเฝ้านอนหลับ มันกัด
เชือกที่ผูกขาดจึงได้หนีมา และจะมาแก้ให้เจ้าเมืองจู

จี้ก๊กพ้นโทษที่กระทำผิด ไว้เห้งเจี
ยสงสัยจึงถามพระกวนอิมว่า
สัตว์นี้มาแก้ให้พ้นภัยหรือ ๆ มาทำให้
เป็นภัยแก่เจ้าเมืองจูจี้ก๊ก
คือมันลักเอามเหสีมาเป็นเมียมัน
กระทำให้เมื่องมีความ
ทุกข์โทมนัสเดือดร้อนไม่เห็นมันแก้ให้เขาเลย
มีแต่มันทำให้หนักลง พระกวนอิม
ว่าเห้งเจียไม่เข้าใจตลอดเรื่องคือเมื่อเวลาพระราช

บิดาของเจ้าเมืองจุจี้ ก๊ ก นี้ ยั ง
ครองราชสมบัติอยู่ พอพระทัยเที่ยวประพาสป่ายิงเนื้อ

พาพวกทหารและสุนัขไป
ไล่เนื้อ เข้าไปที่ชายเขา (โละโห้งปอ)
ในที่นั้นมีนกยูงทองของพระจุ้นที้เกิดลูกสอง
ตัว ผู้หนึ่งเมียหนึ่งปีกขนยังออนบินมาเกาะที่ชายเขา
ถูกพระราชโอรสเอาธนูยิง
ถูกลูกนกยุงตัวผู้ ตัวเมียก็ตามลูกศรบินกลับไปหาพระจุ้

นที้โพธิสัตว์ ผลกรรมอัน
นั้นจึงบันดาลให้เจ้าเมืองจูจี้ก๊กเป็นโรคลำบากและพลั

ดคู่ไปสามปี เวลานั้นอาตม-
ภาพขี่สัตว์สิงห์อยู่ที่นั้น ได้ทราบเหตุอันนี้
ก็มิได้รู้สึกว่าอ้ายสัตว์นี้มันจะจำใสใจ
มันจึงมาชิงเอามเหสีไปสามปี
ช่วยล้างเวรที่เป็นผลของบาปให้เจ้าเมืองจูจี้ก๊ก ปีนี้
ก็ครบสามปีแล้ว กรรมเวรก็หมดแล้ว

จึงบังเอิญให้เห้งเจียมาช่วยรักษาเจ้าเมือง
ให้หายโรคอาตมภาพจึงมาจับสัตว์นี้กลับไป
เห้งเจียพูดว่า หากดังนั้นก็เป็นเหต
เต่เดิมมา แต่มันทำให้กิมเซียเกงเสียความสุจริตดังนี

จะต้องปรับโทษถึงตาย บัดนี้
พระโพธิสัตว์มาเองก็ยกแต่โทษตาย
โทษเป็นนั้นจะยกเสียไม่ได้ขอให้ข้าพเจ้าตีด้วย
กระบองยี่สิบทีแล้วท่านจึงเอาไปพระกวนอิมว่า
เห้งเจียทราบว่าอาตมมาเองแล้วก็จงเห็นแก่อาตมภา

พให้ตลอด
จะยกแล้วก็จงยกให้ตลอดเถิด เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ไ

ม่อาจขัดได้ พระกวนอิมจึง
ตวาดว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานทำไมยังไม่กลับตามเดิม
จะคอยเวลาไหนอีกเล่า ใน
ทันใดนั้นปิศาจก็กลายกลับเป็นรูปเดิม
พระกวนอิมก็ขึ้นนั่งบนหลังมองลงมาดูที่คอ

ไม่เห็นระฆังทั้งสามระฆัง พระกวนอิมจึงเรียกเห้งเจี

ยให้เอาระฆังมาคืน เห้งเจีย
พูดว่าข้าพเจ้าไม่เห็น พระกวนอิมว่าอ้ายหัวขโมยเจ้า

จะให้ร่ายคาถารัดมงค ล ห รื อ
เห้งเจียตกใจก็เอาระฆังมาถวายให้แก่พระกวนอิมไป

ระฆังสามระฆังนี้เป็น ร ะ ฆั ง
สำหรับคล้องคอสัตว์สิงห์ พระกวนอิมรับมาแล้วก็เอาค

ล้องคอสิงห์ก็ตวาดที่ห นึ่ ง
ร้องให้ไป สิงห์ก็เผ่นขึ้นที่เท้าทั้งสี่เท้าก็เกิดมีดอกบัวรั

บทั้งสี่เท้ามาบัดเดี๋ย ว ก็ ถึ ง น่ ำ ไ ฮ้
เห้งเจียก็แกว่งกระบองกลับเข้าไปในถ้ำตีขนาบเข้าไ

ป พวกปีศาจเหล่านั้นก็ล้ ม
ตายวินาศไปทั้งสิ้นไม่เหลือหลอ ก็เข้าไปที่นางอยู่
เชิญนางกิมเซี้ยเกงกลับเมือง
นางกราบไหว้ขอบคุณเห้งเจียไม่รู้แล้ว
เห้งเจียจึงเอาหญ้ามัดเป็นเชือกเข้าเส้นหนึ่ง
บอกให้นางกิมเซี้ยเกงขึ้นนั่งแล้วให้หลับตาเสีย
เห้งเจียก็บันดาลเป็นสายลมพัดส่งไป
มาประมาณสักครึ่งชั่วโมงก็ถึงราชวังใน
เห้งเจียก็ลดลงยังพื้น ร้องเรียกว่ากิมเซี้ย
เกงฮ่องเฮ้าจงลืมตาเถิดมาถึงวังแล้ว
นางกิมเซี้ยเกง ก็ลืมตาขึ้นเห็นรั้ววังจำได้มี
ความยินดีเป็นที่ยิ่งพร้อมกับเห้งเจียเดินขึ้นบนปราสาท

ขณะนั้นพระเจ้าแผ่นดิ น ก ำ ลั ง ป ร
ะ ทั บ อ ยู่ บ น แ ท่ น ท อ ด พ ร ะ
เนตรเห็นก็เสด็จมา

จับมือนางฮ่องเฮ้าโดยความดีพระทัยที่ได้กลับมา
ก็เลยล้มสลบลงกับที่พื้น และ
ร้องว่าเจ็บมือ ๆ โป๊ยก่ายอยู่ข้างนั้นหัวเราะก๊าก ๆ
พูดว่าไม่มีบุญวาสนาจะรับรอง
อบรมแล้ว พอเห็นหน้าก็จะตายเสียแล้ว
เห้งเจียด่าว่าอ้ายชาติหมู เจ้ากล้าจับ
หรือเข้าไปลองจับดูทีก็เป็นไร
เพราะตัวนางเกิดมีเข็มขึ้นมา ตั้งแต่จากเมืองไปอยู่
ในถ้ำสามปีแล้ว ปีศาจไช้ทั้ยสวยก็มิได้ถูกต้องเนื้อตัวน

าง เพราะว่าถูกตัวก็เจ็บ
ตัวถูกมือก็เจ็บมือ พวกขุนนางทั้งหลายถามว่าถ้าดังนั้น

แล้วจะทำอย่างไรจึงจ ะ
แก้ได้เล่า เง็กเซี้ยเกง งึ้นเซียเกงทั้งสองนางก็เข้า

พยุงพระเจ้าแผ่นดิน ในขณะนั้น
ก็พอได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่บนอากาศว่า
ซึ่งไต้เซียข้าพเจ้ามาถึงแล้ว เห้งเจีย

แหวนหน้าขึ้นไปดูบนอากาศก็เห็นอาจารย์จี้เอี๊ยงจินหยิ

น เห้งเจียก็เหาะขึ้นไป รั บ
แล้วถามว่า ท่านอาจารย์จะไปข้างไหน
จินหยินก็ลดลงยังปราสาทคำนับเห้งเจีย
เห้งเจียคำนับตอบแล้วถามว่า
ท่านจินหยินไปไหนมาหรือจินหยินตอบว่า
ข้าพเจ้าจะไปประชุมที่พระพุทธเจ้า
ข้ามมาทางนี้ก็เห็นเจ้า
เมืองจูจี้ก๊กมีเวรพลัดคู่ได้ความทุกข์
ข้าพเจ้ามีความวิตก กลัวว่าปิศาจจะพานาง
ไปทำอุลามก วันหน้าจะมิได้กลับมาอยู่ด้วยเจ้าเมืองจู

จี้ก๊ก ข้าพเจ้าจึงเอาต้นหนาม
พุงดอมาทำให้เป็นเสื้อปักไหมทองตัวหนึ่งแล้วนำมาให้

แก่ปิศาจไซ้ทั้ยส่วย สั่งให้
ใส่แต่งนางเป็นกิริยาเข้าหอใหม่
ครั้นนางใส่เสื้อเข้าแล้ว ตัวนางก็เกิดเป็นหนาม

อันมีพิษขึ้นทั่วสรรพางค์กายบัดนี้ทราบว่าท่านไต้เซียปร

าบปิศาจสำเร็จแล้ว ข้าพเจ้า
จะมาเปลื้องให้นาง จึงได้ตรงมาที่นี่เอามือชี้ทีหนึ่งเสื้

อก็เปลื้องออกจากตัวน า ง หนาม
ก็ออกมาทั้งสิ้นนางก็กลับเป็นปรกติไปตามเดิม
จินหยินก็เอาเสื้อนั้นพาดบ่าคำนับ
ลาเห้งเจียแล้วก็เหาะขึ้นเวหากลับไปยังที่อยู่ของตนฝ่

ายพระเจ้าแผ่นดินกับข้ า ร า ช ก
า ร ฝ่ า ย ท ห า ร พ ล เ รื อ น ฝ่ า
ยหน้าฝ่ายในพากัน
เคารพนมัสการไปบนอากาศ แล้วจึงรับสั่งให้จัดเครื่อ

งโต๊ะเลี้ยงขอบคุณอาจ า ร ย์
กับศิษย์ แล้วพระเจ้าแผ่นดินก็พาพระวงศาคณาญาติให

ญ่น้อยมาคุกเข่าลงนมั ส ก า ร
เวลากำลังเลี้ยงโต๊ะนั้นเห้งเจียจึงบอกแก่อาจารย์ให้

เอาหนังสือที่ปีศาจนัด ร บ นั้ น ใ
ห้
พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร พระถังซัมจั้งก็ส่งหนังสื

อนั้นถวายพระเจ้าแผ่น ดิ น
พระเจ้าแผ่นดินก็คลี่ออกทอดพระเนตรแล้วเห้งเจียจึง

เล่าความที่พระโพธิสั ต ว์ ก ว น
อิมจับปิศาจไปให้พระเจ้าแผ่นดินทราบทุกประการ
พระเจ้าแผ่นดินและพระวงศา
นุวงศ์ข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยก็พากันสรรเสริญและเลื่อ

มใสนับถือพระอาจารย์ กั บ
สานุศิษย์ พระถังซัมจั้งถึงถวายพระพรว่าข้อหนึ่งพระอ

งค์ก็ทรงตั้งอยู่ในยุติ ธ ร ร ม
ข้อสองได้กำลังของสานุศิษย์อาตมภาพ
วันนี้ก็ได้รับพระราชทานอิ่มเอิบพอควรแล้ว
อาตมภาพขอถวายพระพรลาไป
อย่าให้อาตมภาพผิดความที่ตั้งใจจะไปไซที
พระเจ้าแผ่นดินทรงอ้อนวอนถึงสามครั้งพระถังซัมจั้งก็

ไม่ยอมอยู่ พระองค์จึงเปลี่ยน
หนังสือเดินทางประทับตราเสร็จแล้วก็ถวายพระถังซัม

จั้งไป แล้วรับสั่งขุนนางจัด
ราชรถนิมนต์พระถังซัมจั้งขึ้นนั่งบนรถแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินกับพระญาติวงศ์พงศา
และข้าราชการก็ตามออกมาส่งจนนอกกำแพงเมืองจึง

ได้กลับฝ่ายพระถังซัม จั้งครั้
นออกจากเมืองจูจี๊ก๊กแล้วห
มายปราจีนทิศตรงไป ข้าม
ห้วยธารละหานเขาเดินมา เวลานั้นเป็นฤดูหนาวอาจ

ารย์กับศิษย์พากันมา แลไป
ข้างหน้ามีหมู่บ้านอยู่ข้างทาง
พระถังซัมจั่งลงจากม้ายืนหยุดพูดว่าที่ตรงนั้นมี
หมู่บ้านคนอยู่อาตมาจะใคร่เข้าไปบิณฑบาตข้าวมาฉันเ

ห็นจะดี เห้งเจียหัวเราะพูด
ว่า อาจารย์จะหาความยาก ข้าพเจ้าจะไปแทน
จะให้ต้องลำบากถึงอาจารย์ทำไม
พระถังซัมจั๋งพูดว่าไม่ใช่อย่างนั้น
เวลาที่ไม่เห็นบ้านช่องมีใกล้ไกลก็ไม่รู้ได้ควรจะ
ให้เห้งเจียไปแทน วันนี้บ้านคนมีอยู่ใกล้ดังนี้และทั้งเว

ลานี้ก็แห้งแล้ง ควรอาตม-
ภาพจะไปเองก็ได้ โป๊ยก่ายก็ตามใจหยิบเอาบาตรมา

ให้อาจารย์ พระถังซัมจั๋งรับ
บาตรมาแล้วก็สำรวมอิริยาบถ เดินเข้าไปในหมู่บ้านนั้

น ครั้นถึงก็ยืนพิจารณาดู
เห็นมีสะพานศิลาพิศดูงดงาม อันที่จริงในบ้านนั้นไม่มีผู้

ชายมีแต่ผู้หญิงอยู่สี่ ค น
กำลังนั่งปักทอลายสีต่าง ๆ พระถังซัมจั้งก็ไม่อาจเข้า

ไป จึงยืนแอบอยู่ที่ใต้ต้น ไ ม้
ใหญ่ เห็นพวกผู้หญิงนั้นรูปร่างงามทุก ๆ
คนดูดุจนางฟ้าลงมาดิน พระถังซัมจั้ง
ยืนรออยู่สักครึ่งชั่วโมง ก็เห็นเงียบสงัดไม่ได้ยินเสียง

ไก่และสุนัข พระถังซัมจั้งคิด
ว่า แม้เราบิณฑบาตไม่ได้ข้าวกลับไป
พวกสานุศิษย์ก็จะหัวเราะเยาะเราได้ ก็
จะไม่เป็นการจะพาให้เสียซึ่งความจริง
คิดแล้วก็เดินข้ามสะพานมาสักสิบย่าง
ก้าวก็แลเห็นมีบ้านหลังคาจากหลังหนึ่ง
ในรั้วมีหอเล็กหอหนึ่ง ข้างหน้าหอนั้นมี
หญิงสาวรูปงามสามคนนั่งพักเตะตะกร้อ
พระถังซัมจั้งยืนรออยู่พักหนึ่ง จึงร้อง
เรียกด้วยเสียงอันดังว่า ท่านสีกาอาตมภาพมาบิณฑบา

ตข้าวสุก ตามแต่จะ
ศรัทธาสักเวลา หนึ่งเถิดฝ่ายหญิงสาวเหล่านั้น
เมื่อได้ยินเสียงก็ดีใจทุกคน
ก็วางของเสียพากันหัวเราะ
ออกแช่เสียง จึงพากันออกจากประตูแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าไม่ทันนิมนต์ วันนี้ท่าน
มาถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะศรัทธาถวายข้าวส

งฆ์สักเวลาหนึ่ง นิมนต์ท่าน
นั่งข้างทิศไซทีก่อน ข้าพเจ้าจะได้จัดแจงถวายพระถัง

ซัมจั้งได้ยินพูดดังนั้ น คิด
แต่ในใจว่าชอบแล้ว ทิศไซทีเป็นทิศที่ชัยภูมิพระพุทธเจ้

า ผู้หญิงยังตั้งใจถึงทิศ ไ ซ
ทีถวายสงฆ์ เป็นผู้ชายจิตจะควรไม่เนื่องถึงองค์พระพุ

ทโธหรือ พระถังซัมจังจึง
ปราศรัย แล้วก็เดินตามหญิงนันเข้าไปที่เรือนมุงจากนั้

น เดินข้ามหอนั้นมาและ
ไปก็ไม่เห็นห้องหอ เห็นเป็นคูเป็นถ้ำและหินเขาไปทั้ง

นั้น หญิงคนหนึ่งตรงเขาไป
ที่ประตูศิลาเปิดออก นิมนต์พระถังซัมจังเข้านั่งข้างใน

พระถังซัมจั้งพิศดูแล้ ว เ
ดิ น
ไปข้างใน เห็นโต๊ะล้วนแต่ศิลาเครื่องตั้งเหล่านั้นก็ล้ว

นแต่ศิลาทั้งสิ้น มีไอเยือก
เย็นพระถังซัมจั่งนึกในใจว่าที่นี้ร้ายมากกว่าดีพวกผู้หญิ

งเหล่านั้นพากันหัวเร า
ะ ยิ้ ม
แย้ม จึงนิมนต์พระถังซัมจั้งให้นั่ง
พระถังซัมจังขัดไม่ได้ก็นั่งลงที่เตียงศิลา หญิง
สาวเหล่านั้นจึงมาถามว่า ท่านอยู่วัดไหนมาเรี่ยไรทำ

การอะไร พระถังซัมจั้งบอก
ว่า อาตมภาพมิใช่พระเรี่ยไร
อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถังมีรับสั่งพระเจ้าถังไทจง
ฮ่องเต้ให้อาตมภาพไปไซทีอาราธนาพระไตรปิฎก
ข้ามมาถึงตำบลนี้ได้ความ
หิวโหยจะมาขอบิณฑบาตข้าวฉันสักมื้อหนึ่ง
แล้วก็จะลาไป หญิงเหล่านั้นได้ฟัง
ดังนั้นจึงพูดว่าดีแล้วเขาย่อมว่า
พระสงฆ์มาทางไกลเป็นสงฆ์เคร่งครัดดี พวกพี่
น้องเราอย่าเกียจคร้าน จงรีบไปจัดหาเครื่องแจมาถ

วายสักมื้อหนึ่ง เวลานั้นสาม
คนนั่งสนทนาอยู่ในทางบาปบุญกับพระถังซัมจั้ง
ยังสี่คนเข้าไปจัดหาของในครัว
อันที่จริงมันเอาเนื้อคนรวนและปิ้งทำต่างเครื่องแจ
และควักเอาสมองคนทำเต้าหู้
และของหวานอีกถาดหนึ่ง รวมจัดสองที่แล้วยกมาวาง

บนโต๊ะศิลาแล้ว จึงนิมนต์
พระถังซัมจั้งให้ฉัน พูดว่าเวลานี้รีบร้อนหาอะไรไม่ทัน

ขอนิมนต์ท่านฉันตามมี
พ อ
แก่หิวก่อนพระถังซัมจั้งได้กลิ่นเหม็นคาวจึงย่อกายพูดว่

าสีกาอาตมภาพกินแจมา
ตั้ ง แ ต่
เล็กของเนื้อสดคาวอย่างนี้ไม่เคยฉัน
พวกหญิงเหล่านั้นหัวเราะพูดว่าท่านอาจารย์
ของนี้ก็แจเหมือนกัน พระถังซัมจั้งพูดว่าถ้าของนี้เป็นแ

จอาตมาไม่กล้าฉัน แม้พระ
สงฆ์ฉันเข้าไปแล้วก็จะมิได้เห็นพระพักตร์พระพุทธเจ้า

อาตมาภาพก็จะไม่ได้พ
ร ะ
คัมภีร์กลับเมือง ขอสีกาได้ทราบเลี้ยงสัตว์ปล่อยสัตว์ดี

กว่า จงปล่อยให้อาตมา
ไปเถิด พระถังซัมจั้งลุกขึ้นจะเดินออกไป
พวกหญิงเหล่านั้นก็พากันมากั้นประตู
ไม่ยอมให้ออกไป แล้วพูดว่ามาถึงที่ซื้อขายแล้วจะปล่อ

ยตัวไปได้หรือ พวกปิศาจ
เหล่านั้นมีฝีมือทุกคน เข้าจับพระถังซัมจังทั้งเป็นลากไ

ปดุจจูงแพะ เอาไปผลัก
ล้มลงกับพื้นแล้วก็ช่วยกันกดไว้
แล้วเอาเชือกเกลียวมาผูกชักรอกแขวนไว้บนขื่อ
เสร็จแล้ว ก็พากันมาช่วยถอดเสื้อจีวรออกหมด
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ตกใจที่
ลอกเสื้อผ้าออกดังนี้เป็นจะเฆี่ยนเราดอกกระมังหรือจ

ะกินเราทั้งเป็นดังนี้
ก็ ไ ม่ รู้ ไ ด้
อันที่จริงปิศาจถอดเสื้อผ้าออกแล้วก็เหลือแต่กางเกง
ปิศาจก็แผลงฤทธิ์ที่สะดือก็
ออกมาเป็นใยขาวทุก ๆ คนระยับดุจแสงเงินแสงเพช

ร ช่วยกันลากพันประเดี๋
ย ว
ใยนั้นก็ปิดประตูไม่มีทางออกฝ่ายเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเ

จ๋งพักอยู่ริมทางใหญ่
โป๊ยก่ายก็ปล่อยม้าให้กิน ห ญ้ า
และคอยระวังข้าวของ ยังแต่เห้งเจียเที่ยวชนปีนป่าย

ตามต้นไม้ เด็ดใบหักกิ่งหา
ผลไม้กินตามสบาย หันไปมองที่หมู่บ้านนั้นมีสายสว่างก็

รีบโดดลงมาจากต้นไม้
วิ่งมาร้องบอกว่าไม่ได้การแล้ว
พระอาจารย์เห็นจะมีเหตุขึ้นเป็นแน่แล้ว เห้งเจีย
เอามือชี้ไปให้โป๊ยก่ายซัวเจ็งดูที่ประตูบ้านนั้นเป็นอะไ

รดังนั้น โป๊ยก่ายแลไปเห็น
ขาวดุจน้ำค้างจึงพูดว่าแน่แล้ว
พระอาจารย์เห็นจะโดนปิศาจเข้าแล้วพวกเรารีบ
ไปช่วยโดยเร็วเถิดเห้งเจียพูดว่าน้องทั้งสองอย่าเพ่อ

วุ่นวาย
รอพี่ไปดูแล้วกลับมาเห้ ง เ จี ย ก็ เ ดิ น
เข้าไปใกล้ยืนพิเคราะห์ดู เห็นเป็นใยไหมสอดพันไปม

าออกยุ่งเป็นชั้น ๆ ตั้งพัน
ร้งมึงใด ้อาีระบอที่แล่วยั้งอีดีดวา ๆรสานเรงเร
าเหมี าเ้อี่นีดิง
แม้ว่าเราไปถูกต้องเข้าพันติดเราอยู่ก็จะทำให้ลำบาก

อีกชั้นหนึ่ง
เราจะถามดูก่อน

จึงค่อยตีก็ได้ ก็ร่ายถาคาเรียกพระภูมิเจ้าที่มาในเดี๋ย

วนั้นถามว่าตำบลนี้เรี

ย ก อ ะ ไ ร

พระภูมิเจ้าที่บอกว่าข้างหน้านั้นเรียกว่าเขาปั๊วซือชัว
ข้างล่างนั้นเรียกว่าถ้ำปั๊ว
ซือต๋องในถ้ำนั้นมีปิศาจหญิงอยู่เจ็ดคนเห้งเจียถามว่าปิ

ศาจนั้นมีฤทธาอานุภาพ

อ ย่ า ง ไ ร พระภูมิเจ้าที่บอกว่าข้าพเจ้า
ไม่ทราบว่าจะมีฝีมือและฤทธิ์เดชอย่างไร
ข้าพเจ้าทราบแต่ว่าทางนี้ไปสักสามร้อย
โยชน์ มีสระแห่งหนึ่งเรียกว่าสระต๊อกโก๊จั๊วเป็นของฟ้

าเกิดขึ้นน้ำนั้นอุ่นดี

เดิม

นางฟ้าทั้งเจ็ดคนเคยลงมาอาบน้ำ
ตั้งแต่ปิศาจหญิงนั้นมาอยู่ก็ชิงเอาสระนั้นเสีย
นางฟ้าทั้งเจ็ดก็ไม่ต่อว่าอะไร

ทุกวันนี้ก็ปล่อยให้มันมาเล่นน้ำอยู่เสมอ ๆ ข้าพเจ้า
นึกว่านางฟ้าไม่แผ้วพานถึงปิศาจ
ปิศาจนั้นคงจะมีฤทธิ์ เห้งเจียถามว่าปิศาจมัน
ชิงเอาสระนั้นไปทำอะไรหรือพระภูมิเจ้าที่บอกว่า
มันจองเอาสระนี้วันหนึ่งไปเล่นสามหนเวลานี้กำลังเที่

ยง
พอเวลาบ่ายมันก็จะพากันไปอาบน้ำ
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ให้พระภูมิเจ้าที่กลับไป
ยังที่ เห้งเจียก็แปลงตัวเป็นแมลงวันหนึ่งโผจับที่ยอดห

ญ้าริมทางคอยท่า
สักประ
เดี๋ยวก็ได้ยินเสียงซ่า ๆ ดุจตัวไหมกินใบไม้
สักเคี้ยวหมากแหลกใยที่คลุมประตู
นั้นก็หายสูญและเห็นห้องหออยู่อย่างเดิม
ประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงประตูแลไปเห็น
หญิงสาวเจ็ดคนเดินเกี่ยวก้อยกันมาเดินพลางหัวเราะ

พลางออกมา
เห้งเจียแอบ
คอยพิเคราะห์ดูโดยละเอียด นางเหล่านั้นก็เดินพ้นสะ

พานศิลามา
เห้งเจียเห็น
ดังนันก็หัวเราะคิดว่าปิศาจหญิงเหล่านีเมันขังอาจารย์

เราไว้แล้วเพราะอาจา ร ย์
อยากมาบิณฑบาต นี่คงไม่ถึงสองวันมันก็จะกินเนื้ออาจ

ารย์เราเป็นแน่
เราตาม
ฟังดูว่ามันจะคิดกันอย่างไร
เห้งเจียก็บินออกจากยอดหญ้ามาจับบนมวยผมคน
เดินหน้านิ่งคอยฟัง เห็นคนเดินหลังวิ่งมาบอกแก่คนเดิ

นหน้าว่า พี่ ๆ
เราไปอาบ
น้ำแล้วกลับไปจับเอาสงฆ์นั้นต้มกินเถิด
พูดกันพลางประเดี๋ยวก็มาถึงสระ แลไป
ก็เห็นกำแพงศิลาล้อมรอบมีประตูดูสะอาดงดงามดี
นางปิศาจสาวคนหนึ่งก็ตรง
เข้าไปผลักเปิดประตูออกสองบาน
เห้งเจียแลไปดูเห็นมีสระน้ำร้อน สมจริงดัง
พระภูมิเจ้าที่เล่าให้ฟัง จะใคร่ทราบว่าสระน้ำนี้เหตุเ

ดิมมาอย่างไรคือเดิมเ มื่ อ พึ่ ง มี ไ ค
เ ก็ ก มีดาวเรียกว่าทั้ยเอี๊ยงแ
ชสิ บด วง มาภายหลังผู้วิเศษ
เอาศรยิง กาเก้าตัวตกลงมาพื้นธรณีก็ยังเหลือตัวหนึ่ง

คือดาวทั้ยเอี๊ยงนั้นเ
อ ง ที่
ทุกวันนี้เรียกดาวอาทิตย์ เพราะฉะนั้นสระนั้นคือไอธา

ตุของพระอาทิตย์จึงได้ มี น้ ำ
ร้อนอยู่เป็นนิตย์ ใต้หล้านี้มีสระน้ำร้อนอยู่เก้าแห่งคือก

าเก้าตัวถูกศรตายนั้น
บันดาลเป็นสระน้ำเก้าแห่งคือกาเก้าตัวที่ถูกศรตายนั้น

บันดาลเป็นสระน้ำแห่ง ห นึ่ ง
สระจาเล้งจั๊วหนึ่ง สระป่างซัวจั๊วหนึ่ง
สระอุนจั๊วหนึ่ง สระตังหะจั๊วหนึ่ง สระฮ่อง
ซัวจัวหนึ่ง สระเฮ้าอานจัวหนึ่ง สระกวั่งฮุนจัวหนึ่ง
สระเอี่ยงจัวหนึ่ง สระเหล่า
นี้เรียกว่า ย๊อกโก้จัวเก้าสระ
สระย๊อกโก๊จั๊วนี้กว้างห้าวากว่ายาวสิบกว่าวา ลึกสี่
ศอก น้ำใสแลเห็นก้นสระมีแสงวาววับดุจสีเงินและเพ

ชร พลุ่ง ๆ
ขึ้นทั้งสี่ด้านสระ
และมีทางน้ำไหลป่วนออกเจ็ดแปดแห่ง
ไหลออกไปตามทางท้องนาน้ำก็อุ่นอยู่
เสมอเป็นนิตย์ ที่ข้างริมสระมีหอสามห้องหนึ่งหอ
ข้างหลังหอนั้นมีเตียงตั้งอยู่หนึ่ง
สองข้างมีไม้ราวผ้าสองราว เห้งเจียเห็นดังนั้นก็โผบิ

นไปจับที่ราวผ้าฝ่ายพ ว ก ปิ ศ า จ ห ญิ
ง เ ห ล่ า นั้ น ม า ถึ ง ส ร ะ น้ ำ
ต่างก็เปลื้องผ้าเสื้อพา ดไ ว้บ นร าว
เหลือแต่ตัวพากันลงเล่นน้ำตามสบาย
บ้างดำบ้างว่ายตามประสาผู้หญิงที่เข้าใจ
ว่าไม่มีใครรู้เห็นมิได้มีความอาย
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ให้นึกขวยเขินแก่ใจ จึงคิดว่า
เราจะตีปิศาจพวกนี้ให้ตายก็ถือกระบองมาข้างสระเรี

ยกว่าน้ำร้อนลวกหนูก็ ต า ย ทั้ ง รั ง

คิดดูก็น่าสังเวช หากว่าจะฆ่าเสียก็จะตายทั้งสิ้น
แต่ชื่อเราจะเสียคำโบราณท่าน
ย่อมว่า ผู้ชายไม่ตีกับผู้หญิง
อีกประการหนึ่งเราก็มีฝีมือลือชาว่าเป็นคนเก่ง จะ
มาตีพวกเหล่านีก็ไม่ชอบกล อย่ากระนั้นเลยเราจะคิด

อุบายอย่างหนึ่งให้มัน ไ ป ไ ม่
ได้ให้มันแช่น้ำอย่างนี้จึงจะดี
คิดแล้วก็แปลงกายเป็นนกเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่ง
บินมาเฉี่ยวเอาเสื้อผ้าของปิศาจที่พาดไว้นั้นหมด
บินข้ามยอดเขามาหาโป๊ยกาย
แล้วกลายเป็นรูปเดิม โป๊ยก่ายมาหัวเราะพูดว่าอาจา

รย์เห็นพวกร้านขายขอ ง มั น
จะจับไว้ ซัวเจ็งพูดว่าทำไมจึงรู้ไปก่อนเล่าโป๊ยก่ายว่

าไม่เห็นหรือ

พี่เห้งเจียแกหอบ
เอาเสื้อกางเกงมาเป็นกองเห้งเจียเอาเสื้อผ้านั้นทิ้ง

ลงแล้วพูดว่า
เสื้อผ้านี้ของปิศาจ
มันนุ่งห่มโป๊ยก่ายถามว่าทำไมจึงมากดังนั้น
เห้งเจียว่า รวมเจ็ดสำรับด้วยกัน โป๊ยก่าย
ถามว่า ทำไมพีจึงแก้ได้ง่าย ๆ ดังนั้นเล่า
เห้งเจียบอกว่าจะต้องแก้ทำไมอันทีจริ
ตำบลนิเขาเรียกว่าเขาบัวซือเนียในหมู่บ้านนัน
เรียกว่าบัวซือต้อง เป็นที่ถ้ำปิศา
อยู่ในถ้ำนั้น มีปิศาจหญิงเจ็ดคนบัดนี้มันจับอาจารย์เรา

มัดแขวนอยู่บนขื่อ ตัว
มันพากันไปอาบน้ำร้อน มันคิดกันว่า
ถ้ามันอาบน้ำแล้วจะกลับมากินเนื้ออาจารย์
พี่จึงตามไปดูมันจนถึงสระน้ำ
พวกมันพากันแก้ผ้าเปลือยกายลงเล่นน้ำหมดทั้ง
เจ็ดคน พี่คิดจะตีเสียให้ตายก็คิดขึ้นมาได้ว่า
ฆ่าผู้หญิงจะมีชื่อเสียงเกียรติยศอย่างไร
กลับจะพาให้ชื่อเสียงเสียไปด้วยเสียอีก
คิดเห็นดังนี้แล้ว จึงแปลงเป็นนกเหยี่ยว
โฉบเฉี่ยวเอาผ้าเสื้อมันมาหมด

มันคงไม่กล้าขึ้นจากน้ำยังจะยืนแช่น้ำอยู่ เราพา
กันรีบไปช่วยอาจารย์ออกจะได้พากันไปโป๊ยก่ายพูดว่า

ที่การอย่างนี้ก็เหมือ น ไ ว้ ร า ก เ ง่
า ใ ห้ มั น ง อ ก อี ก ไ ด้ ไ ป พ บแล้ว
ทำไมไม่ฆ่าเสียให้สิ้นเล่าจะเอาไว้ทำอะไรอีก
ใจข้าพเจ้าคิดว่ากลับไปฆ่ามันเสีย
ก่อนแล้วจึงไปแก้อาจารย์จะดีกว่า เห้งเจียพูดว่า
เจ้าอยากไปตีก็ไปเถิดแต่ข้าไม่
แล้ว โป๊ยก่ายมีความยินดียิ่งนักจึงตระเตรียมตัวให้มั่น

คงแข็งแรงแบกคราดเห ล็ ก
เดินไปที่สระน้ำครั้นถึงก็ยืนแอบแลดู
เห็นนางทั้งเจ็ดคน แก้ผ้าเปลือยกายอาบ
น้ำยังพากันยืนบ่นอยู่ในน้ำว่า
อีนกเหยี่ยวตายโหงอีแมวจิกหัว มึงช่างแกล้งเฉี่ยว
เอาเสื้อผ้าของกูไปหมด ทำให้กูขึ้นจากน้ำไม่ได้
โป๊ยก่ายยืนฟังอยู่นึกขยิ่มใจอด
ไม่ได้ก็เดินมาริมสระ ร้องเรียกว่า
แม่น้องขอให้พี่อาบน้ำด้วยสักคนหนึ่งได้ไหมฝ่ายนางปิศ

าจทั้งเจ็ดคน
ได้ยินแลเห็นโป๊ยก่ายก็ โ ก ร ธ พู ด ว่
า แ ก เ ป็ นผู้ชาย
อะไรหน้าด้านดังนี้ เขาเป็นผู้หญิงจะมาอาบน้ำร่วมกัน

ได้หรือ
คำโบราณท่านย่อม
ว่าชายกับหญิงอายุเจ็ดขวบมิให้รวมที่กัน
แกจะมาร่วมสระแกเห็นชอบอย่างไรหรือ
โป๊ยก่ายหัวเราะตอบว่าเวลากำลังร้อนจะหาน้ำอาบพ

อชื้นใจเท่านั้น เจ้าจะง้างเอา
ตำราที่ไหนมาขัดขวางเราไม่ฟังเสียงเจ้า
โป๊ยก่ายวางคราดแล้วก็เปลื้องเสื้อผ้า
โจนลงไป นางปิศาจเหล่านั้น
เห็นโบ๊ยก่ายลงน้ำก็มีความโกรธแค้นจะใคร่ฆ่าตี
โป๊ยก่าย มิได้รู้ว่าโป๊ยก่ายชำนาญในทางน้ำ
โป๊ยก่ายแปลงเป็นปลาช่อนตัวดำ
ว่ายน้ำอยู่ ด้วยน้ำนั้นใสนางทั้งเจ็ดก็แลเห็นตัวปลาถนั

ดจึงช่วยกันล้อมจับปล า ก็
ลอดหนีไปมาจับหาได้ไม่จนมีความเหน็ดเหนื่อยทุกคน
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็แปลง
กลับเป็นรูปเดิมขึ้นจากน้ำเอาเสื้อผ้านุ่งห่มเสร็จแล้ว
ก็จับคราดเหล็กมายืนอยู่ข้าง
สระร้องบอกว่า เฮ้ยพวกปิศาจที่พวกมึงไล่จับปลาช่อน

นั้นคือตัวกูนี้เองนาง เ ห ล่ า นั้ น แ ล
เ ห็ น โ ป๊ ย ก่ า ย ก็ พ า กั น ต ก ใจ
ถามว่านี่แกเป็นคนมาจา กไ หน
แกชื่อเรียงเสียงไรทำไมจึงทำวุ่นวายดังนี้
โป๊ยก่ายตอบว่า มึงอีพวกปิศาจไม่มี
เงาหัวจึงไม่รู้จักเรา เราคืออยู่ประเทศจีนเมืองไต้ถั

ง
มีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดิ น ใ ห้

อาจารย์กูไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
ยังประเทศไซทีนามกูชื่อว่าตือโป๊ยก่าย
พวกมึงล่อลวงจับอาจารย์กูไปไว้ในถ้ำคิดจะกินเนื้อ
เนื้ออาจารย์กูกินอร่อยนัก
ไม่มีเนื้ออะไรจะสู้ได้พวกมึงจงยื่นศีรษะมากูจะสับด้วย

คราดคนละทีให้มันสิ้น
โคตรเง่าพวกปิศาจหญิงได้ฟังโป๊ยก่ายพูดกังนั้นต่างก็ต

กตะลึงยกมือไหว้ขอโท ษ โ ป๊ ย
ก่ายว่า พวกข้าพเจ้ามีตาแต่ไม่รู้จักดูขอท่านได้กรุณาพ

วกข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่ ง เ ถิ ด
อันอาจารย์ของท่านนั้นข้าพเจ้าได้จับไว้จริง
แต่หาได้ทำอันตรายไม่ ขอท่านได้
ให้ทานชีวิตแก่พวกข้าพเจ้าเถิด

ข้าพเจ้าจะยอมออกเสบียงอาหารให้แก่ท่านเป็น
ค่าเดินทางไปไซทีขอท่านได้กรุณา
โป๊ยก่ายได้ฟังจึงยกมือขึ้นสั่นห้ามว่าอย่าพูด
อย่าพูดคำนี้ออกมา ซึ่งมึงพูดอ่อนหวานน้ำตาลทาก็โดย

ปรารถนาจะลวงเรา เอ็ง
อย่าพูดให้ป่วยการเสียเวลาเราไม่เชื่อเจ้าทั้งสิ้น
โป๊ยก่ายก็เอาคราดสับคนละทีสองที
พวกนางปิศาจเหล่านั้นก็วิ่งหลบหลีกสิ้นความอาย
สองมือปิดที่ลับแล้วก็ขึ้นจาก
สระหนีมายืนอยู่ที่หอเล็ก ต่างก็แผลงฤทธิ์อานุภาพเสีย

งซ่า ๆ
ชักใยออกจาก
สะดือพันสอดไปมาปิดมิดไม่แลเห็นพระอาทิตย์
บัดเดี๋ยวก็เป็นประทุนครอบโป๊ยก่าย
ไว้ โป๊ยก่ายแหงนหน้าขึ้นแลดูฟ้าก็มิได้เห็นแสงตะวัน
ตกใจคิดจะวิ่งหนีออกนอก
ประตูฝ่ายนางปิศาจเหล่านั้นชักใยปิดรีปิดขวางเต็มทั่ว

โป๊ยก่ายจะก้าวไปใยก็ พั น ข า
ยืนไม่ถนัดก็ล้มคว่ำลงกับพื้น
ใยก็มัดกลมล้มลุกคลุกคลานยิ่งดิ้นรนสายใยก็ยิ่ง
พันแน่นจนดิ้นไม่ไหว สิ้นกำลังก็หมอบฟุบหลับอยู่กับที่
พวกนางปิศาจทั้งเจ็ดคน
ครั้นแผลงฤทธิ์มัดโป๊ยก่ายไว้แล้ว
ก็มิได้ทำอะไรพากันวิ่งกลับไปยังสำนักเดิม
ครั้นมาถึงสะพานก็ร่ายเวทเรียกใยที่มัดโป๊ยก่ายกลับคื

น
พากันวิ่งเข้าไปในถ้ำ เ ห็ น
พระถังซัมจั๋งยังอยู่ก็พากันหัวเราะ
แล้วเดินเข้าไปข้างใน เอาเสื้อผ้าสวมใสนุ่งห่ม
แล้วก็เดินไปที่หลังถ้ำร้องเรียกว่าอีเล็ก ๆ
ลูกของแม่ไปข้างไหนหมด เหตุเดิมนาง
ทั้งเจ็ดคนนี้ ซักใยขวางอากาศจะใคร่หาสัตว์กิน
เผอิญมีแมลงผึ้งเจ็ดตัวบินมา
ติดใยปิศาจทั้งเจ็ดจับมาจะกิน
นางผึ้งจึงอ้อนวอนขอชีวิตจะยอมเป็นบุตร เพราะ
ฉะนั้นนางปิศาจจึงมิได้กินเลี้ยงไว้นางละคนเพื่อเป็นบุ

ตรเลี้ยง ในขณะเมื่อนางปิศาจ
เรียกหา นางผึ้งน้อยทั้งเจ็ดก็วิ่งมาคุกเข่าลงกับพื้นถา

มว่า
ท่านแม่จะมีธุระอะไร
หรือจึงเรียกพวกข้าพเจ้า นางปิศาจจึงบอกว่าบัดนี้แม่

ไปจับพระถังซัมจั้งเมื อ ง ไ ต้
ถังมาแขวนไว้ สานุศิษย์ของเธอติดตามมากระทำให้แ

ม่มีความอาย ลูกจงช่วยแม่
พากันไปขับให้มันไป ถ้ามีชัยชนะแล้วพากันไปหาแม่ที่บ้

านลุงเจ้า นางทั้งเจ็ดสั่ง
นางผึ้งแล้ว ก็พากันออกจากถ้ำเดินลัดไปบ้านพี่ชายขอ

งตนฝ่ายนางผึ้งทั้งเจ็ ด ต่ า ง ก็ เ ต รี
ย ม ตั ว โ ด ย แ ข็ ง แ ร ง อ อ
กไปคอยสกัดอยู่ที่สะพา นศิ ลา
โป๊ยก่ายถูกใยมัดก็หลับไปพักหนึ่ง
ครันตืนแล้วก็ตกใจแหงนหน้าแลดูไม่เห็นใยที่พัน
จึงผุดลุกขึ้นเดินกลับมาทางเก่าหาเห้งเจีย
เห้งเจียถามว่าทำไมหัวและหน้าเจ้าจึง
ได้ฟกบวม โป๊ยก่ายบอกว่าข้าพเจ้าไปถูกอีปิศาจมันชัก

ใยครอบไว้ มันกั้นรีกั้น
ขวางทั้งพื้นดินจนเดินไม่ได้ก็หกล้ม
ครั้นใยนั้นสูญหายไปจึงมาได้ ซัวเจ๋งพูดว่า
พี่จะไปหาภัยมาอีกแล้ว พวกปิศาจมันกลับไปมาคงจะท

ำร้ายอาจารย์เป็นแน่ พวก
เราจงรีบไปช่วยพระอาจารย์ออกเถิด
เห้งเจียก็ออกหน้าเดินมา โป๊ยก่ายก็จูงม้า
ตามหลังมา พอถึงสะพานแลไปก็เห็นปิศาจดิ้งทั้งเจ็ดขี้

นยืนอยู่บนสะพานร้องห้ า ม
ว่าช้าก่อนอย่าเพ่อเข้ามาเราอยู่นี่

第007回 · เล่มที่ ๗

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๗

เห้งเจียแลไปเห็นก็หัวเราะแล้วพูดว่าอีเด็กเหล่านี้กา
ยสูงไม่ถึงสามศอก น้ำ
หนักก็ไม่เกินสิบชั่ง มึงเป็นทารกอะไรที่ไหน
ปิศาจผึ้งบอกว่าเราคือลูกสาวของ
นางทั้งเจ็ด เจ้าทำหมิ่นประมาทแม่ข้ายังไม่รู้ความผิด
หรือ ยังจะกลับมาตีอีกหรือ
เจ้าอย่าหนีไปจงระวังตัวให้ดีเ
พวกปิศาจผึ้งก็ตรงเข้ามาทำร้าย โป๊ยก่ายเห็นดัง
นั้นก็เกิดโทโสจับคราดเหล็กฟันฟาดขนาบไป
พวกปีศาจผึ้งเห็นโป๊ยก่ายมีกำลัง
มากเห็นจะต่อสู้ไม่ได้ ก็แปลงกายเป็นผึ้งโผบินขึ้นบนอ
ากาศแผลงฤทธิ์เกิดเป็น
ผึ้งขึ้นนับแสนนับโกฏิ เต็มไปทั้งอากาศตรงเข้าต่อยตา
มหูตามตาตามตัวปัดไม่ทัน
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นร้องว่าพี่ดูถูกตัวเล็ก ๆ
เห็นหรือไม่ เห้งเจียว่าเราไม่ต้องวิตก
เราสามารถจะแก้ได้ พูดแล้วก็ถอนขนในตัวออกเส้นห
นึ่งใส่ปากเคี้ยว แล้วพ่น
ออกไปแปลงเป็นนกยางขาว
นกกานำนกกระทุงนกยางกรอกบินร่อนบนอากาศ
แล้วโผเข้าไปในหมู่ผึ้งเก็บกิน
บัดเดียวผึ้งเหล่านั้นก็สูญหายไปสิ้น สามพี่น้องก็
เดินข้ามสะพานมาเข้าในถ้ำ
แลไปเห็นอาจารย์แขวนอยู่บนขื่อ โป๊ยก่ายว่าอาจารย์
อยากเข้ามาในถ้ำจึงถูกแขวนข้าพเจ้าก็ถูกล้มคว่ำปาก
คอหน้าตาบวมเห้งเจียถามว่าอีพวกปิศาจมันไปข้างไห
นพระถังซัมจั๋งบอกว่าเห็นมันวิ่งเปลือย
กายมาในถ้ำเรียกลูกมันแล้วมันก็ออกไป
พี่น้องทั้งสามก็ถือเครื่องมือเข้าไปค้นหา

ก็ไม่เห็น จึงพากันกลับออกมานิมนต์อาจารย์ขึ้นม้าออก
เดิน เห้งเจียจึงพูดว่าต่อ
ไปภายหลังอาจารย์อย่าได้ขืนไปอีกเลย
ต้องไว้ธุระพวกข้าพเจ้าไปทำธุระแทนให้
พระถังซัมจั้งว่าทีหลังให้หิวจนตายก็ไม่ไปอีกแล้ว
โป๊ยก่ายก็เที่ยวเก็บฟืนแห้งมา
กองสุมเผาห้องหอไหม้เป็นจุณไปทั้งสิ้น
อาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งใจหมายปราจีนทิศ
ออกเดินไปครั้นออกจากถ้ำนั้นแล้วก็ขึ้นทางใหญ่เดินทา
งสักครู่หนึ่งแลไปก็เห็นข้างริม
ทางมีห้องหอตึกรามเป็นลำดับเรียงรายเป็นทิวแถว
พระถังซัมจั้งจึงยอม้าถามว่า
ที่ตรงนั้นเป็นแห่งใดจงดูทีหรือ
เห้งเจียหันหน้าไปดูเห็นรอยที่มีน้ำลำห้วยไหลน้ำใส
มีแสงฟุ้งขึ้นดูจสีเพชรและเงิน
ต้นไม้ดอกไม้หอมระรื่นดูสง่างาม และร่มรื่นน่าสำราญ
ดูดังวิมานสวรรค์ เห้งเจียบอกแก่อาจารย์ว่าที่ตรงนั้น
ดูเหมือนกับมีพระอารามเดิน
ไปถึงจึงจะรู้แน่ได้ อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินมายังห
น้าประตูพิเคราะห์ดู ที่บน
ประตูมีแผ่นศิลาจารึกอักษรไว้สามตัวว่า
(อึ้งฮวยก๊วน) โป๊ยก่ายพูดว่าอึ้งฮวยก็วนนี้
คือสำนักของอิสี เราเข้าไปหาสนทนาเล่น
ฝ่ายอิสีนั้นนุ่งห่มผิดแก่ทางพระ แต่
ความปฏิบัติก็คล้าย ๆ กัน ซั่วเจ๋งพูดว่าพี่โป๊ยก่ายคิดดั
งนั้นเห็นจะดี เราเข้าไปชมดู
ถ้าสมคะเนเราจะได้หาข้าวให้อาจารย์ฉัน
พระถังซัมจั่งก็เห็นชอบด้วย จึงพากัน
เดินเข้าไปถึงประตูชั้นสอง เห้งเจียพูดว่าฤาษีนี้คงปร
ะกอบยาและเล่นอัคคีเป็นทาง
กสิณ อาจารย์กับศิษย์พากันเดินเรื่อยเข้าประตูชั้นสอง
แลไปเห็นสำนักใหญ่
ยังไม่รู้ว่าตายเป็นประการใด
ข้าพเจ้าหนีมาหาท่านพี่ทางนี้ก็ยังหาทราบไม่ ขอท่าน

พี่ได้เห็นแก่พวกข้าพเจ้าที่ได้ร่วมอาจารย์กัน
ขอให้ช่วยแก้แค้นให้ข้าพเจ้าด้วยเถิดเต้าสือได้ฟังนาง
ทั้งเจ็ดเล่าให้ฟังดังนั้น
ก็มีความโกรธสีหน้าผิดปรกติ พูดว่า
พวกพระสงฆ์เหล่านี้ มีความหมิ่นประมาทไม่มีธรรมเนี
ยม น้องทั้งหลายอย่ามี
ความวิตกจงวางใจเถิด ไว้ธุระพี่จะคิดอุบายแก้แค้นแ
ทนให้ นางเหล่านั้นก็ทำความ
เคารพขอบคุณพูดว่าหากพี่ลงมือแล้วพวกข้าพเจ้าจะระ
ดมเข้าช่วย เต้าสือบอกว่า
ไม่ต้องตี ๆ ก็สู้ไม่ได้ เจ้าทั้งหลายตามพี่ไปดู
นางเหล่านั้นก็ลุกขึ้นเดินตามไป เต้า
สือก็เข้าห้องในเอาบันไดพาดขื่อ
แล้วปีนขึ้นไปหยิบเอาหีบยาเล็กลงมา ไขกุญแจ
หีบเอาห่อยาออก ยานี้คือประกอบทำด้วยมูลนกต่าง
ๆ กวาดเก็บเอารวมน้ำหนัก
พันชั่ง ใส่หม้อทองแดงต้มเคี่ยวจนคงเหลือเท่าขันล้าง
หน้า แล้วประสมเคี่ยวไป
อีกจนเหลือเท่าผลตะขบใหญ่ก็เป็นยาพิษอันวิเศษ
หากเอาลิ้นลิ้มรสก็ทันถึงที่ตาย
เต้าสือจึงหยิบมาให้นางทั้งเจ็ดดู
พูดว่ายานี้ประสิทธิคุณนัก หากให้มนุษย์ธรรมดา
กินสักหลีหนึ่งก็จะสิ้นชีวิตทันที
หากพวกฤาษีเซียนกินสองหลีก็สิ้นชีวิต หากพวก
สงฆ์เหล่านี้เธอบวชเรียนสำเร็จภาคอันเชี่ยวชาญสักส
ามหลีก็ตาย จงไปหยิบตา
เต็งมาทีนางคนหนึ่งจึงลุกไปหยิบตาเต็งมาให้เต้าสือ
เต้าสือเอายาปันเป็นสี่ส่วน ส่วน
ละสามหลีเอาถ้วยชาใส่สามถ้วย
ถ้วยหนึ่งเอาพุทราดำใส่สองถ้วยไม่ใส่ยาใส่ถ้วย
ไว้ถ้วยหนึ่ง ครั้นปันเสร็จแล้วก็เอาใส่ถาดไว้ห้าถ้วย
จึงสั่งนางทั้งเจ็ดนั้นว่า หาก
พี่ออกไปถามดูไม่ใช่พระถังซัมจั่งก็ชั่งเถิดหากแน่ว่าพร
ะถังซัมจั่งมาจากเมืองไต้ถัง

แล้ว พี่เรียกให้เอาน้ำชามาน้องจงให้เด็กยกออกไป
ให้เธอกินแล้วก็ตายทุกคน
นั้นแหละพี่จะแก้แค้นให้ นางทั้งเจ็ดได้ฟังเต้าสือชี้แจง
ดังนั้นก็มีความยินดีเป็นที่สุดเต้าสือครั้นสั่งเสร็จแล้ว ก็ผลัดเสื้อออกมายกมือทำคำนับพระถังซัมจั้งพูดว่า
ข้าพเจ้าเข้าไปข้างในสั่งให้พวกเด็ก ๆ
จัดหาเครื่องแจมาถวายสักเวลาหนึ่ง พระ
ถังซัมจั้งพูดว่า อาตมภาพมาหาโดยความนับถือ
มิได้ตั้งใจจะมารบกวน ให้ท่าน
ได้ความลำบากดังนี้ เต้าสือหัวเราะแล้วพูดว่า
ท่านอาจารย์กับข้าพเจ้าก็เป็นคน
บวชเรียนเหมือนกัน เห็นสำนักกุฎีแล้วก็คงมีความอิ่มเ
อิบ จะเกรงใจถ่อมตัวทำไมมี
ข้าพเจ้าขอถามท่านอาจารย์อยู่สำนักวัดไหนมาด้วยกิจ
ธุระอันใด จึงได้มาจนถึงที่นี้พระถังซัมจั้งตอบว่า
อาตมภาพนี้เป็นคนชาวเมืองไต้ถัง
เพราะมีรับสั่งพระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ ให้ไปยังไซทีเพื่ออาราธนาพระไตรปิ
ฎกธรรม ถึงได้ข้ามมาถึง
สำนักแห่งท่าน จะใคร่เข้ามานมัสการ
เต้าสือได้ฟังดังนั้นสีหน้าก็ชื่นบานพูดว่า ท่าน
อาจารย์มีความซื่อตรงกตัญญูมีบุญอภินิหารอันใหญ่
ข้าพเจ้ามิได้รับรองให้เต็ม
เคารพขอท่านได้อนุญาตให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าเถิด
จึงร้องเรียกพวกเด็ก ๆ ให้ยก
น้ำชามา และสั่งให้จัดเครื่องแจ
เด็กเหล่านั้นก็วิ่งเข้าไปข้างใน พวกหญิงเหล่านั้น
ก็ชี้ให้เด็กยกน้ำถ้วยที่ถาดนั้นออก
เต้าสือสองมือยกถ้วยหนึ่ง ถวายพระถังซัมจั้ง
ยังอีกสามถ้วย เธอเห็นโป๊ยก่ายรูปร่างใหญ่โต
คิดว่าเป็นสานุศิษย์ที่ ๑ จึงยกถ้วย
หนึ่ง ซัวเจ๋งว่าที่สองก็ยกให้ถ้วยหนึ่ง
เห็นเห้งเจียรูปร่างเล็ก ๆ จึงให้ถ้วยที่สาม เห้ง
เจียรับถ้วยมาตาชะแง้ดูในถาด เห็นมีอีกถ้วยหนึ่ง

พุทราผลสีดำ จึงพูดว่าในถาดนั้น
ขอให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนเอาเถิดเต้าสือหัวเราะพูดว่า
ข้าพเจ้าไม่ปิดบังท่านดอกที่แถบนี้ผลไม้ไม่บริบูรณ์
ข้าพเจ้า
พึ่งให้ค้นหาข้างหลังสำนักมาได้ผลพุทราสุกสิบสองผล
ปั่นเป็นสี่ส่วนเอามาคำนับ
ท่านพอเป็นที่ชื่นใจ ส่วนข้าพเจ้าไม่ควรจะตอบเป็นธร
รมเนียม จึงเอาสองผลพุทรา
อย่างต่ำพอนั่งกินเป็นเพื่อนท่านทั้งสี่พอเป็นกิริยาที่นับถื
อเท่านั้นเห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ทำไมท่านจึงพูดดังนั้นเล่า โบราณท่านย่อมว่าอยู่
กับบ้านไม่ใช่ทางจน ๆ ก็ต้องฆ่าคน
ท่านเต้าสืออยู่กับบ้านทำไมจึงถ่อมตัวว่าจน
ขอให้ท่านเปลี่ยนแก่ข้าพเจ้าเถิด
พระถังซัมจั้งจึงว่าท่านไต้เซียนมีจิตใจโอบอ้อม
รักเราจงกินเถิด เห้งเจียจะเปลี่ยนอะไรที่ไหนเล่า
เห้งเจียจึงรับถ้วยมาเอามือซ้าย
ปิดปากถ้วยไว้แล้วคอยดู โป๊ยก่ายกำลังหิวอยากเห็นใ
นถ้วยมีผลพุทราสามผล
หยิบใส่ปากกลืนเข้าไปในท้อง พระถังซัมจั้งซัวเจ็งก็กิ
นทั้งสามคน พอตกถึงท้อง
ในทันใดนั้น โป๊ยก่ายสีหน้าก็ผิดปรกติซัวเจ็งน้ำตาก็ไห
ลออกมาพรั่งพราย พระ
ถังซัมจั้งก็อาเจียน ต่างก็เมามึนล้มลงกับที่
เห้งเจียก็รู้สึกว่าถูกยาพิษทั้งสามคน
ก็โกรธจึงเอาถ้วยที่ถืออยู่นั้นขว้างไปตรงหน้าเต้าสือ
เต้าสือก็เอามือเสื้อรับ ถ้วยก็
ตกลงกับพื้นแตกกระจายไป เต้าสือก็โกรธพูดว่าอ้ายค
นนั้นหยาบข้าทำไมทำถ้วย
ของเราแตกไปดังนี้ เห้งเจียพูดว่ามึงดูสามคนนั้นว่าก
ระไร เรามิได้เกี่ยวข้องอะไร
แก่เจ้าเลยเหตุใดเจ้าจึงเอายาพิษมาให้อาจารย์เรา
กินดังนี้ เต้าสือพูดว่าอ้ายสัตว์
เดียรัจฉานมึงทำร้ายมาแล้วมึงเข้าใจว่ากูไม่รู้หรือ

เห้งเจียตอบว่าข้าพึ่งมานี่ก็ยังมิได้
กล่าวคำหยาบช้าและทำอะไรแก่เจ้าเลย
เต้าสือถามว่าเจ้าเคยแวะที่ถ้ำปั๊วซือต๋อง
บิณฑบาตหรือเปล่า และได้ไปอาบน้ำที่สระต๊อกโก๊จั๊วห
รือเปล่า เห้งเจียว่าที่สระ
นั้นคือนางปิศาจทั้งเจ็ด เจ้าพูดคำนี้ออกมาเจ้าก็เป็นพ
วกปิศาจมึงก็เป็นปิศาจ
เหมือนกัน มึงจงกินกระบองสักทีหนึ่งว่าแล้วเห้งเจ้งก็
ซักกระบองกายสิทธิ์ออกจากหู
แกว่งไปทีหนึ่งแล้วตีลงตรงหน้าเต้าสือ
เต้าสือก็หลบหันกลับเข้าไปเอาเกี่ยมวิเศษ
ออกมาต่อสู้กัน ฝ่ายพวกปิศาจหญิงทั้งเจ็ดคน
ก็พากันออกมาร้องว่าไม่ต้องลำบาก
ถึงท่านพี่ ไว้พวกข้าพเจ้าจะจับมันเองเห้งเจียแลเห็น
นางเหล่านั้นก็บังเกิดโทสะขึ้น
ยกกระบองขึ้นตีขนาบเข้าไปมิได้
รอรั้ง ปิศาจทั้งเจ็ดก็แก้เอี๊ยมออกจากอก
แผลงฤทธิ์ออกมาเป็นใยร้อยสอดเป็น
เพดานครอบเห้งเจียไว้ เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หกคะเม
นขึ้นทีหนึ่งทะลุใยนั้นออกไป
ยืนอยู่บนอากาศ พิเคราะห์ดูเห็นพวกปิศาจช่วยกันร้อย
สอดมุงไปมา บัดเดี๋ยวใจ
ก็ปิดสำนักห้องหอตึกรามแลไม่เห็นทั้งสิ้น
เห้งเจียแลเห็นดังนั้นออกปากว่าร้าย
แรงจริง เมื่อแรกเรามิได้โดนฝีมือกัน
โป๊ยก่ายไปถูกเข้าจึงได้ล้มคว่ำล้มหงายอย่างนี้
เอง อาจารย์กับน้องก็ถูกยาพิษของมันแล้ว
เราก็มิได้รู้เหตุเดิมมันว่าเป็นประการใด
จำเราจะต้องถามภูมิเจ้าที่ดูหากจะรู้ได้
คิดแล้วเห้งเจียก็ร่ายพระเวทวิทยาเรียกภูมิ
เจ้าที่ภูมิเจ้าที่ก็มาในทันใด
เห้งเจียจึงถามว่าท่านเข้าใจอย่างไรว่านางปิศาจทั้ง
เจ็ดนี้
มันชักใยออกมานั้นมันเป็นปิศาจชนิดใดมาจากไหนพระ

ภูมิเจ้าที่จึงแจ้งความว่า
มันมาอยู่ที่นี้ยังไม่ถึงสิบ ปี แต่เมื่อสามปีก่อน
ข้าพเจ้าเห็นถอดรูปเดิมออก คือเป็นแมงมุมเจ็ดตัวที่ค
ลายยออกนั้นคือใยแมงมุม
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี
จึงพูดว่าท่านจงกลับไปยังที่เดิมของท่านเถิด ภูมิ
เจ้าที่ก็คำนับลาเห้งเจียไป เห้งเจียก็มาที่สำนักปิศาจ
อึ้งฮวยก๊วนถอนขนหางออก
เจ็ดสิบเส้น ก็เป่าให้แปลงเป็นรูปเห้งเจียน้อย ๆ
เจ็ดสิบตน ทุก ๆ ตัวถือกระบอง
เหล็กคนละอัน เห้งเจียเองก็ถือกระบองยืนอยู่ข้างหน้
า จึงสังให้พร้อมกันเข้า
ระดมเอากระบองตีกวาดม้วนเข้าประมาณหนักสักสิบชั่
ง นางทั้งเจ็ดก็ติดอยู่ในใย
นั้นเห็นเป็นตัวแมงมุมเจ็ดตัวโตเท่ากระถางปากแดง
ร้องขอชีวิตแก่เห้งเจียน้อย
เห้งเจียน้อยก็เอากระบองกดไว้
เห้งเจียว่าอย่าทำมันให้มันเอาอาจารย์กับน้องมา
คืนให้จะยกชีวิตให้แก่มัน นางปิศาจเหล่านั้นก็ร้องบอก
แก่เต้าสือว่าท่านจงปล่อย
อาจารย์กับน้องของเธอมาให้เธอเสียเถิด
ชีวิตข้าพเจ้าทั้งเจ็ดนี้จะได้รอดจากความ
ตายเต้าสือกระโดดออกมาร้องว่า
เราจะกินเนื้อถังซัมจั๋งช่วยเจ้าไม่ได้แล้ว เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความโกรธยิ่งนัก
จึงพูดว่ามึงไม่เอาอาจารย์มาคืนให้กู มึงจง
ดูน้องสาวของมึงให้เห็นแก่ตา
เห้งเจียก็เอากระบองฟาดแมงมุมตายหมดทั้งเจ็ด
ตัว ศพแมงมุมดุจถุงใส่แป้งโลหิตไหลนอง
เห้งเจียก็เรียกขนกลับเข้าตัวตามเดิม
แล้วก็ตรงเข้าตีเต้าสือ เต้าสือก็เอาเกี่ยมรับไว้
รบสู้กันโดยกำลังความสามารถ
บุกบั่นฟันฟาดกันไปมาได้ห้าหกสิบเพลง
ฝ่ายปิศาจเต้าสือกำลังก็อ่อนลงจึงถอด

เสื้อในตัวออกแล้วก็ยกมือขึ้น ด้วยใต้รักแร้มีตาตั้งพัน
ทุก ๆ ตาฟุ้งออกมาเป็น
แสงทองคลุมครอบเห้งเจียไว้ เห้งเจียเห็นดังนั้นก็กลั
บไปกลับมาออกไม่ได้ดุจอยู่
ในถังครอบ ทุรนทุรายจึงกระโดดขึ้นไปทีหนึ่งก็ตกลงม
ารู้สึกเจ็บศีรษะ จึงเอามือ
ลูบดูก็เห็นบวมช้ำคิดเสียใจว่า
หัวของเราวันนี้ไม่ดีเสียแล้ว แต่ก่อนนั้นทั้งมีดทั้ง
ขวานและอาวุธต่าง ๆ ก็ไม่ทำอะไรได้
วันนี้ไปโดนแสงปิศาจเข้าก็บวมไปและเจ็บ
ดังนี้ จึงคิดว่าข้างไหนก็ไปไม่ได้
จำจะต้องหนีลงข้างดินจึงจะไปได้ คิดดังนั้น แล้ว
ก็ร่ายพระเวทคาถาไหวกายาแทรกพระธรณีหนีลงไปใ
ต้ดิน ก็ออกพ้นไปยี่สิบโยชน์
ที่แสงรอบนั้นประมาณสิบโยชน์
เห้งเจียออกมาพ้นแล้ว กำลังก็อ่อนเปลี้ยระบม
ไปทั้งกายนึกถึงอาจารย์น้ำตาก็ไหลลงอาบหน้า
ในขณะเมื่อเห้งเจียนั่งร้องไห้อยู่นั้น
ได้ยินเสียงเรียกอยู่ข้างหลังเขาจึงหันไปดูก็เห็นหญิงช
ราคนหนึ่งนุ่งขาวหุ่มขาว
มือขวาถือถาดข้าวมือซ้ายถือกระดาษเงินกระดาษทอง
เดินพลางร้องไห้พลาง เห้งเจีย
สั่นศีรษะแล้วออกปากพูดว่า
เราร้องไห้มาปะร้องไห้เข้าอีก โทมนัสก็มาปะโทมนัส
เข้าอีกฉะนี้ หญิงคนนี้ไม่รู้ว่าร้องไห้ด้วยเหตุอะไร
จำเราจะต้องถามดูให้รู้เรื่อง พอ
หญิงคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ เห้งเจียจึงย่อตัวถามว่าท่า
นแม่จะไปข้างไหน ร้องไห้
ถึงใครที่ไหนหรือ นางนั้นยิ่งสะอึกสะอื้น
และพูดว่าสามีของข้าพเจ้าไปซื้อไม้ไผ่ที่
สำนักอึ้งฮวยก๊วน เจ้าของอึ้งฮวยก๊วนโต้ตอบพูดจากัน
มันเอายาพิษใส่ให้ผัว
ข้าพเจ้ากินตาย ข้าพเจ้าจึงเอาข้าวน้ำกระดาษมาเซ่
นไหว้เป็นผัวเมียรักกัน เห้งเจีย

ได้ฟังดังนั้นก็คิดถึงอาจารย์ขึ้นมาหน้านิ่งคิ้วย่นก็ร้องให้
หญิงชราก็โกรธจึงพูดว่า
ข้าพเจ้าคิดถึงผัวจึงร้องไห้
ตัวเกี่ยวข้องอะไรด้วยจึงมาร้องไห้ล้อเราดังนี้
เห้งเจีย
บอกว่าท่านแม่อย่าโกรธข้าพเจ้าเลยข้าพเจ้าคือคนชา
วเมืองไต้ถัง มีรับสั่งให้อาจารย์
ข้าพเจ้าไปไซที ข้าพเจ้านามเรียกว่าซึงหงอคง
เหตุข้ามมาถึงที่หยุดพักที่ในสำนักนั้น
ไม่รู้ว่าปิศาจอะไรเอายาพิษใส่ในผลพุทราให้อาจารย์
และน้องกิน รวมทั้งม้าก็ติด
อยู่ในสำนักนั้น รอดแต่ข้าพเจ้าเพราะไม่กินของมัน
ได้สู้รบแก่มันครึ่งวันมาแล้ว
มันแก้เสื้อออกที่ใต้รักแร้มันทั้งสองข้างมีตามากนับพัน
ฟุ้งออกไปเป็นแสงทอง
คลุมครอบข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าหนีมุดดินมาได้เดี๋ยวนี้ก
ำลังคิดถึงอาจารย์ก็นั่งร้องไห้ท่านแม่มีข้าว
น้ำมาเชิ่นตอบแทนสามี
ครั้งเห็นท่านแม่มาจึงได้ถามถึงเหตุผล
อาจารย์ข้าพเจ้าตายก็ไม่มีอะไรสักสิ่งหนึ่งซึ่งจะได้ตอ
บแทน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงแค้นขึ้นมาก็ร้องไห้ ความจริงมิได้คิดที่จะล้อเลียนอ
ะไรเลย หญิงชราผู้นั้น คำนับ
ตอบแล้วพูดว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านถูกภัยร้ายอย่าง
นั้น ได้ทราบเพราะท่านพูด
ออกมา ท่านไม่ทราบหรือเต้าสือนั้น
นามเรียกว่าแปะงั้นหม้อกุน คือท้าวพันตา
และเรียกโตมักกวัย คือปิศาจตามากหากท่านเปลี่ยนแ
ปลงหนีรอดสายทองนั้นมา
ได้ข้าพเจ้าจะบอกให้ไปเชิญท่านผู้วิเศษนั้นจึงจะปราบ
ทำลายแสงทองนั้นได้
เห้งเจียได้ฟังก็ดีใจถามว่าท่านแม่ได้โปรดชี้แห่งให้ข้า
พเจ้าด้วยท่านผู้วิเศษอยู่แห่งใด
หญิงชราพูดว่าข้าพเจ้าจะชี้ให้ไปเชิญมาแก้แค้นให้ได้โ

ดยแท้แต่ที่อาจารย์นั้นแก้ไม่ได้
เห้งเจียถามว่าทำไมจึงจะแก้ไม่ได้
ขอท่านแม่ได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบด้วย
แม่หญิงพูดว่า ยาพิษนั้นร้ายนักแม้ว่ากินเข้าไปสามวันแ
ล้ว กระดูกเล็กใหญ่ก็จะ
ป่นละเอียดไปทั้งสิ้น หนทางที่จะไปกลัวจะข้ามาไม่ทัน
แก้ เห้งเจียพูดว่า บางที
จะไปมาใกล้ไกลเท่าใดก็อยู่ในครึ่งวันเพราะข้าพเจ้า
ชำนาญเหาะได้ แม่หญิงบอก
ว่าหากท่านเหาะได้แล้วเราจะบอกให้
คือทางนั้นประมาณพันโยชน์ ที่แห่งนั้นมี
ภูเขาใหญ่นามเรียกว่า (จี้หุ้นซัว)
ในเขานั้นมีถ้ำเรียกว่า (เชยฮวยต้อง) มีผู้วิเศษ
นามเรียกว่า (ไผ้นาฝอ) เธอปราบกำจัดปิศาจนั้น
เห้งเจียถามว่าภูเขานั้นอยู่ทาง
ทิศไหน นางเอามือชี้บอกว่าตรงทิศอาคเนย์ไปนั้นแหล
ะ เห้งเจียหันหน้าไปดูทิศ
แล้วหันกลับมาก็ไม่เห็นแม่หญิงนั้น
จึงแหงนหน้าขึ้นไปดูเห็นเป็นเจ้าแม่ (ลี่ซัวเล่า
โป๊) เห้งเจียก็เหาะขึ้นไปตามยกมือขอบคุณ
แล้วถามว่าเจ้าแม่เล่าโป้ไปข้างไหน
มาหรือ จึงได้มาชี้แจงให้ข้าพเจ้า
เล่าโป๊บอกว่าข้าพเจ้าไปที่ประชุม (เล่งฮวยหวย)
กลับมา เห็นอาจารย์ของไต้เซียถูกภัยร้ายจึงได้มาช่ว
ย ท่านจงรีบไปเชิญผู้วิเศษ
มาเถิด แต่อย่าบอกว่าข้าพเจ้าชี้ให้
ด้วยผู้วิเศษมักจะโกรธคนง่าย ๆ เห้งเจียก็คำนับ
ลาเหาะละลิ่วมาบัดเดี๋ยวก็ถึงเขาจี้หุ้นซัว
จึงหยุดแลดูเห็นถ้ำเชยฮวยต้อง ก็ลด
ลงยังพื้นเดินเข้าไปเหลียวซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นคนดูเงี
ยบสงัดไก่และสุนัขก็มิได้ยินเสียง
นึกในใจว่าเห็นท่านผู้วิเศษจะไม่อยู่ดอกกระมัง
ก็เดินเข้าไปอีกพักหนึ่ง แลไปก็
เห็นนางหญิงคนหนึ่งมีกิริยาเป็นผู้ถือบวชนั่งอยู่บนเตียง

เห้งเจียก็เข้าไปยกมือพูด
ว่าท่านแม่ไผ่นาฝอข้าพเจ้าคำนับ
นางนั้นก็ลงจากเตียงคำนับตอบ พูดว่าข้าพเจ้า
ไม่ทันออกไปรับท่านไต้เซีย ท่านไปข้างไหนมาหรือ
เห้งเจียถามว่าท่านทำไมรู้จัก
ข้าพเจ้า ไผ่นาฝอจึงพูดว่า เมื่อเวลาท่านทำวุ่นวายบ
นสวรรค์ในรอบท้องฟ้าใคร
จะไม่รู้จักท่าน เห้งเจียบอกว่าบัดนี้
ข้าพเจ้าถือศีลเข้าเพศสัมมาทิฐิแล้วท่านไม่
ทราบหรือ ไผ่นาฝอว่าท่านกลับใจได้ดีแล้ว
ข้าพเจ้าพลอยโมทนาด้วย เห้งเจีย
บอกว่า บัดนี้ข้าพเจ้าตามพระถังซัมจั้งจะไปอาราธนา
พระไตรปิฎกธรรมยังประเทศ
ไซทีข้ามมาถึงสำนักอึ๋งฮวยก๊วน
ปิศาจเต้าสือเอายาพิษใส่ให้อาจารย์ข้าพเจ้ากิน
ล้มลง ข้าพเจ้าจะต่อสู้แก่มัน
มันแผลงฤทธิ์อานุภาพเป็นแสงทองมาคลุมครอบ
ข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าแผลงฤทธิ์ดำดินหนีออกมาได้
ข้าพเจ้าทราบว่าท่านแม่มีฝีมือ
อาจจับปิศาจนี้ได้ จึงมาเชิญให้ไปช่วยสักครั้งหนึ่ง
ไผ่นาฝอถามว่านี่ใครบอกจึง
ได้รู้ ข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งไปประชุมฮื้อนาหวยมาจนบัดนี้
สามร้อยปีกว่าแล้ว ไม่เคย
ออกจากที่ไปข้างไหนแอบหาที่สงัดรักษาอารมณ์อยู่
ก็ไม่มีใครรู้เหตุ ท่านไต้เซีย
ทำไมจึงรู้จักทางเข้ามาถึงที่นี่
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้าคือผีแผ่นดินที่ไหน ๆ ก็เที่ยว
ซอกซอนสืบถาม็รู้ได้ ไผ่นาฝอว่าดังนั้นก็ช่างเถิด
ข้าพเจ้าจะไม่ไปก็ขัดไต้เซียไม่
ได้ท่านได้มาถึงนี่แล้วไม่ควรจะตัดรอน
ซึ่งการกุศลที่ไต้เซียจะไปอาราธนาพระธรรม
จะต้องไปช่วยไต้เซียสักครั้งหนึ่ง
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ขอบคุณและดีใจที่สุด แต่
ไม่ทราบว่าท่านจะเอาเครื่องมืออะไรไป

ไผ้นาฝอบอกว่า ข้าพเจ้ามีเข็มปักอัน
หนึ่งอาจทำลายของร้ายแห่งปิศาจได้
เห้งเจียถามว่าอันเข็มปักนั้นเดิมข้าพเจ้าก็มี
เหมือนกัน ไผ้นาฝ่อว่าของไต้เซียนั้นเป็นของเหล็กแล
ะทองเหลืองทองคำใช้ไม่ได้
อันของวิเศษของข้าพเจ้านี้ไม่เหมือนของท่านเป็นของ
บุตรข้าพเจ้าประกอบแก้วตา
ให้เป็นขึ้น เห้งเจียถามว่าบุตรของท่านคือใครที่ไหน
ไผ้นาฝอตอบว่าคือดาวยิดเบา
แซนั้นแหละ เห้งเจียได้ฟังก็ใจหาย
ต่างก็พากันเหาะมา แลไปข้างหน้าเห็นแสง
ระยับระย้า เห้งเจียเอามือชี้ว่าที่แสงนั้นและเป็นสำนั
กอึ้งฮวยก๊วน นางไผ้นาฝอจึง
ชักเข็มวิเศษออกจากคอเสื้อสักเท่าขนคิ้ว
ยาวสักองคุลีครึ่ง นางไผ้นาฝอหมายที่
แสงทองนั้นแล้วก็ขว้างไป สักประเดี๋ยวเสียงดังเปรี้ย
ง แสงทองก็อันตรธานสูญหาย
ไปทันที เห้งเจียว่าวิเศษแท้ ๆ
นางไผ้นาฝอก็แบมือยื่นบอกว่านี่มิใช่เข็มหรือ เห้งเจีย
ก็พร้อมกับนางไผ้นาฝอลงยังพื้น
เดินเข้าไปยังสำนักที่รับแขกแลเห็นเต้าสือยืน
หลับตาอยู่หน้าสำนัก เห้งเจียด่าว่าอ้ายสัตว์ร้ายมึงมีใ
จคิดฆ่าได้ ชักกระบอง
ออกจะตี นางไผ้นาฝอร้องห้ามไว้
ให้เข้าไปดูอาจารย์ก่อน เห้งเจียก็เดินเข้าไปเห็น
อาจารย์โป๊ยก่ายซัวเจ็งพุ่บอยู่กับพื้น
รากเขียวรากเหลืองออกมาทุก ๆ คน เห้งเจีย1
ข้าพเจ้ามา
เห็นดังนั้นก็ร้องไห้ นางไผ้นาฝอพูดว่าท่านไต้เซียอย่า
โทมนัสไปเลย
วันนี้ก็ปรารถนาจะทำการกุศลด้วย
ข้าพเจ้าได้เอายาติดมาด้วยสามเม็ดอาจแก้ยา
พิษนั้นได้ ว่าแล้วก็ล้วงเอายาออกจากมือเสื้อฉีกออกจ
ากห่อกระดาษ เอายาสาม

เม็ดนั้นส่งให้เห้งเจีย ให้เอาใส่ในปากประเดี๋ยวก็จะ
ฟื้น เห้งเจียรับยามาแล้ว ก็
งัดปากให้อ้าออกเอายาใส่ปากให้คนละเม็ด
พอฤทธิ์ยาเข้าไปในท้องสักประเดี๋ยว
ก็อาเจียนยาพิษร้ายออกมาหมดก็พากันฟื้น
โป๊ยก่ายกระโดดขึ้นว่ายาพิษหายแล้ว
พระถังซัมจั่งซัวเจ็งก็ผุดลุกขึ้นนั่งพูดว่ามึนเมาจริง ๆ
เห้งเจียบอกว่าถูกยาพิษของ
ปิศาจ หากได้พึ่งท่านไผ่นาฝอมาช่วยแก้จึงฟื้นได้
จงมาเคารพขอบคุณท่านเถิด
พระถังซัมจั้งและสานุศิษย์ได้ยินดังนั้นต่างก็มาเคารพข
อบคุณทุกคน โป๊ยก่าย ถาม
ว่าอ้ายเต้าสือมันอยู่ที่ไหน จะใคร่ถามมันดูว่าเหตุใดมั
นจึงได้คิดฆ่าเราดังนี้ เห้งเจีย
ก็เล่าเรื่องนางแมงมุมนั้นให้ฟังโป๊ยก่ายก็ยิ่งโกรธว่ามั
นกับอีแมงมุมนั้นเป็นพี่
น้องกันมันก็เป็นปิศาจเหมือนกัน
เห้งเจียชี้มือว่ามันยืนหลับตาอยู่หน้าสำนักจง
ไปล้างเสียโป๊ยก่ายก็จับคราดจะลงมาสับ
นางไผ่นาฝอร้องห้ามว่าอย่าเพิ่งก่อนท่าน
พ่องง่วนโซ่ยระงับโทสะก่อนข้าพเจ้าไม่มีคนเฝ้าประตู
ขอให้ข้าพเจ้าไปไว้เฝ้าประตู
เห้งเจียคำนับว่าขอเชิญท่านเถิด
ท่านต้องการแล้วข้าพเจ้าไม่อาจขัดท่าน ขอให้
ท่านให้มันแปลงกลับรูปเดิม เพื่อพวกข้าพเจ้าจะได้ทร
าบว่าปิศาจอันใด นางไผ่นา
ฝอพูดว่าจะยากอะไร จึงเอามือชี้เต้าสือทีหนึ่งก็ล้มตึง
ลงกับพื้นกลายเป็นตะขาบ
ตัวหนึ่งยาวเจ็ดศอก นางไฟนาฝอก็เอานิ้วก้อยช้อนขึ้น
แล้วก็เหาะขึ้นกลางอากาศ
กลับไปยังถ้ำเชยฮวยต่อง โป๊ยก่ายแหงนหน้าดูแล้วพูด
ว่า แม่คนนี้ช่างอาจหาญ
แท้สามารถกำจัดจับปิศาจร้ายได้
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า ที่ถามเธอว่าเหตุเดิม

ประการใด เธอบอกว่าดาวยิดเบาแชทุนนั้นเป็นบุตรข
องเธอ เราคิดดูยิดเบ้าแซกุน
นั้นเป็นไก่ เธอว่าลูกของเธอ ถ้าดังนั้นก็เป็นแม่ไก่เป็
นแน่ ความจริงตะขาบย่อม
แพ้ไก่เพราะฉะนั้นเธอจึงกำจัดได้
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มีความขอบคุณไม่รู้สิ้น
จึงให้จัดหาเครื่องแจกระยาหารอาจารย์กับศิษย์กินอิ่ม
แล้วจัดข้าวของออกเดิน เห้ง
เจียเก็บฟืนยัดในโรงครัวแล้วเอาไฟเผาสำนักห้องหอ
เหล่านั้นไหม้ไฟเป็นขี้เถ้าไปสิ้นพระ
ถังซัมจั้งกับศิษย์ก็พากันออกเดิน
เวลานั้นก็สุดฤดูร้อนแล้ว ย่างเข้าฤดูฝน
อากาศย่อมมีเมฆเย็นระรื่น พระถังซัมจั้งกำลังขับม้าเ
ดินมาแลไปก็เห็นภูเขายอด
เยี่ยมเทียมเมฆก็รีบขับม้าเดินขึ้นบนภูเขา
เดินมาประมาณครู่ใหญ่แลไปก็เห็น
ตาเฒ่าหนวดขาวผมขาวมือถือไม้เท้ายืนข้างเนินเขาแ
ต่ไกล ร้องเรียกด้วยเสียงอัน
ดังว่า ท่านที่ข้ามเขาไปทิศปราจีนนั้นจงหยุดก่อน
บนเขานั้นมีปีศาจยักษ์มันกิน
คนเสียมากแล้ว อย่าเพ่อไปก่อน
พระถังซัมจั้งได้ยินดังนั้นก็ตกใจ พลัดตกจาก
หลังม้าล้มกลิ้งอยู่กับพื้นลุกไม่ขึ้น
เห้งเจียวิ่งเข้ามาพยุงให้ลุกขึ้น แล้วพูดว่าพระ
อาจารย์อย่าวิตกข้าพเจ้าอยู่นี่
พระถังซัมจั้งลุกขึ้นบอกว่า ได้ยินตาเฒ่าร้องบอก
ว่าที่บนเขานั้นมียักษ์ร้าย ให้ใครไปถามดูให้รู้แน่ว่าเป็
นยักษ์อะไร เห้งเจียว่าพระ
อาจารย์นั่งรออยู่ก่อน ไว้ข้าพเจ้าจะไปถามดูจึงจะรู้เ
รื่อง พระถังซัมจั้งว่าห้งเจีย
รูปร่างดุร้าย ทั้งกิริยาวาจาก็หยาบคายเราวิตกเกรง
เธอจะไม่บอกความจริง เห้งเจีย
หัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าจะแปลงตัวให้สุภาพเรียบร้
อยอย่าวิตกเลย ว่าแล้วก็แปลง

กายเป็นสามเณรน้อยรูปหนึ่งท่วงทีกิริยาเรียบร้อยหมด
จดเดินไปหาตาเฒ่า ครั้งถึง
ก็ย่อตัวปราศรัยว่าท่านตาอาตมภาพคำนับ
ตาเฒ่าแลไปเห็นสามเณรน้อย ก็คำนับ
ตอบเอามือลูบศีรษะแล้วหัวเราะถามว่าพ่อสามเณรอยู่
ถึงไหนจึงได้มาจนถึงที่นี่ เห้ง
เจียบอกว่าพวกอาตมภาพอยู่เมืองไต้ถังมีรับสั่งพระเจ้
าแผ่นดินให้ไปไซทีอาราธนา
พระไตรปิญกธรรม เมื่อตะกี้ได้ยินท่านตาร้องบอกว่ามี
ปิศาจยักษ์ อาจารย์อาตม-
ภาพตกใจกลัวจึงให้มาถามดูให้รู้แน่ว่าปิศาจยักษ์อะไร
จึงอาจสามารถมากั้นสกัดทาง
อยู่ดังนั้น ขอท่านตาได้โปรดกรุณาชี้แจงให้อาตมภาพท
ราบด้วยเถิด ข้าพเจ้าจะ
ได้คิดให้มันหลีกเลี่ยงไปให้พ้น
ตาเฒ่าหัวเราะแล้วพูดว่ารูปร่างเล็ก ๆ ดังนี้ไม่รู้จัก
ดีชั่ว ปิศาจยักษ์มันมีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวงนัก
ทำไมจึงพูดว่าจะคิดให้มันหลีก
เลี่ยงไปอย่างไรได้ เห้งเจียถามว่า
มันมีฤทธาอานุภาพเชี่ยวชาญอย่างไรขอให้ทราบ
ตาเฒ่าบอกว่าปิศาจนั้นมีหนังสือไปถึงเจาเล่งซัวห้าร้อ
ยพระอรหันต์ก็ต้องมาหาเธอ
และจดหมายลายมือขึ้นไปบนสวรรค์หมู่เทพยดาก็ต้องล
งมาหาเธอ พระยานาค
เล่งอ๋องทั้ง ๔ ทิศในทะเลก็เป็นมิตรสหายกัน
ถ้าเซียนฤาษีทั้งหลายก็เคยมา
ประชุมกับเธอ พระยามัจจุราชเงียมฟ้ออ๋องทั้งสิบก็เป็
นพี่น้องอย่างสนิทที่รัก พระ
ภูมิเจ้าที่ก็เป็นอย่างที่ชอบพอกันสนิท
เห้งเจียได้ฟังก็หัวเราะก๊าก ๆ พูดแก่ตาเฒ่า
ว่าอย่างนั้นท่านตาไม่ต้องพูด ปิศาจนั้นยังเกิดทีหลัง
ข้าพเจ้าเรื่องว่าเพื่อนฝูงแล้ว
ก็ไม่เห็นจะอัศจรรย์อะไรนักหนา
หากว่าปิศาจยักษ์รู้ว่าสามเณรรูปนี้มาแล้วมันก็

จะต้องยกหนีไป จะไม่อาจอยู่ได้
ตาเฒ่าได้ฟังสามเณรน้อยพูดดังนั้นก็ร้องว่าอพิโธ
พุทธ์ สามเณรองค์นี้พูดจาลน
วิตกว่ารูปกายนั้นจะไม่มีเวลาสูงได้อีกแล้ว เห้งเจีย
ถามว่าท่านตาเห็นว่ารูปกายอาตมภาพได้เท่าใดหรือจึ
งได้ว่าดังนี้ ตาเฒ่าถามว่า ปี้
อายุสามเณรได้เท่าใดแล้ว เห้งเจียว่าท่านตาประมา
ณดูว่าจะสักเท่าใด ลองคะเน
ดูหรือจะสักกี่ขวบ ตาเฒาพูดว่าประมาณสักเจ็ดแปดขว
ดเท่านั้น เห้งเจียว่าเจ็ด
แปดขวบสักพันหนก็ยังไม่เท่า
เห้งเจียถามว่าปิศาจยักษ์นั้นมันมีพวกพร้องมากน้อย
สักเท่าใด โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบแน่จะได้คิดกำ
จัดเสียก่อน ตาเฒ่าเห็นเธอ
พูดโอ้อวดเกินตัวก็มิได้โต้ตอบประการใด
เห้งเจียก็หันกลับมาหาพระอาจารย์
พระถังซัมจั้งถามว่าไปถามได้ความมาประการใดหรือ
เห้งเจียว่าการนั้นไม่รุกรนอะไ
ร
จะเอาความกลัวของชาวบ้านนี้มาใส่ใจทำไมไม่ต้องก
าร มีข้าพเจ้าอยู่แล้วไม่ต้อง
กลัวอะไรเลยพระถังซัมจั้งถามว่า
เห้งเจียได้ถามเธอหรือเปล่าว่าเขานี้ชื่ออะไร
และปิศาจยักษ์มีสักเท่าใด หนทางใหญ่ที่จะถึงวัดลุ่ยอิม
ยี่ไปทางไหนโป๊ยก่ายว่า
พี่เห้งเจียแกพูดดูไม่มีต้นไม่มีปลาย
ไปถามสองคำก็วิ่งกลับมาดังนี้ ข้าพเจ้าจะ
ไปถามดูให้รู้แน่ พระถังซัมจังว่าดีแล้วจงรับไปเถิดโป๊
ยก่ายตระเตรียมตัวดีแล้ว ก็
เดินไปหาตาเฒ่าร้องเรียกว่า
ท่านตาขอรับข้าพเจ้านมัสการ ตาเฒ่าถามว่าเจ้าอยู่
ที่ไหนมา โป๊ยก่ายบอกว่าเป็นสานุศิษย์คนที่สองของพร
ะอาจารย์ถังซัมจั่ง ข้าพเจ้า
ชื่อดือโป๊ยก่ายที่มาเมื่อกี้นี้พี่ของข้าพเจ้าเอง

พระอาจารย์วิตกเกรงว่าเธอจะพูดจา
มุทะลุทำให้เป็นที่ไม่พอใจท่านตา
จะถามไม่ได้เค้าเงื่อน เพราะฉะนั้นจึงให้ข้าพเจ้า
มากราบเท้าถามท่านตาว่า ที่ตำบลนี้เรียกชื่อว่าอย่าง
ไร เขาอะไรถ้ำอะไร
และปิศาจ
ยักษ์มีนามอย่างไร มีพวกพ้องบริวารมากน้อยเท่าใด
ทางไหนเป็นทางใหญ่ที่จะ
ไปไซทีนั้น ขอท่านตาได้กรุณาโปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าท
ราบด้วย ตาเฒ่าถามว่า
ตัวเป็นคนสุจริตจริงหรือมาแกล้งหลอกลวงดอกกระมัง
โป๊ยก่ายว่าตั้งแต่เกิดมา
ข้าพเจ้าไม่เคยหลอกลวงใครสักคำเดียวก็ไม่มี
ตาเฒ่าจึงยั้งสักกะเท้าพูดว่า เขา
นี้เรียกว่า (ไซท่อซัว) ที่กลางหว่างเขาเรียกว่าถ้ำ
(ไซท่อต๋อง) ในถ้ำนั้นมีพญายักษ์
สามคน โป๊ยก่ายได้ฟังร้องว่า (อนิจจา)
ยักษ์สามคนเท่านี้ท่านตาวุ่นวายใจไปได้
ข้าพเจ้าสามคนพี่น้องคนละคนก็พอฆ่ายักษ์ได้
อาจารย์ข้าพเจ้าก็จะข้ามพ้นไปได้
จะยากอะไรนักหนา ตาเฒ่าหัวเราะแล้วพูดว่า
นี่ยังไม่รู้ว่าตื้นลึกหนาบางปิศาจ
ยักษ์ทั้งสามนั้น มีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวงนัก
มีบริวารข้างทิศเหนือข้างหน้า
ข้างหลังคอยลาดตระเวนระวังระไวทำการต่าง ๆ
ที่มีชี่สี่หมื่นแปดพันคน ยังที่
นอกนั้นไม่นับได้ มันคอยสกัดจับมนุษย์ในตำบลนี้กิน
โป๊ยก่ายได้ฟังตาเฒ่าพูด
ดังนั้น ตัวสั่นสะท้านวิ่งกลับมาบอกพระอาจารย์ไม่ต้อง
พูดแล้ว ใครก็จงรักษา
ชีวิตของใครเถิด เห้งเจียด่าว่าอ้ายหมู
เจ้าพูดอะไรอย่างนั้นฟังไม่ได้ โป๊ยก่าย
บอกว่าตาเฒ่าแกบอกว่า เขานี้คือเขาไซท่อซัวถ้ำไซท่
อต้อง ในถ้ำนั้นมียักษ์สาม

คน บริวารปิศาจมีชื่อแปดหมื่นสี่พัน ไม่มีชื่อนับไม่ถ้วน
มันคอยสกัดจับมนุษย์
อยู่ในตำบลนี้ พวกเราหากเดินปะพวกมัน
ก็สำหรับเป็นเหยื่อมันทั้งสิ้น อย่านึก
เลยว่าจะข้ามไปได้ พระถังซัมจังได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดัง
นั้นขนหัวพอง เรียกเห้งเจีย
มาถามว่าการเป็นดังนี้เราจะคิดอ่านประการใดดี
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า พระ
อาจารย์จงวางใจเถิด นิมนต์ท่านตั้งใจไปเถิดข้าพเจ้
าคงจะแก้ไขไปให้ได้ พระถัง
ซัมจั้งไม่รู้แห่งที่จะทำประการใด
ก็ขึ้นม้าพากันเดินไป ในเวลาที่เดินไปนั้นแลไม่
เห็นตาเฒ่า ซัวเจ้งว่าเห็นจะเป็นปิศาจมาทำเขียนเสื
อให้วัวกลัวดอกกระมัง
เห้งเจีย
ว่าเราต้องไปดูก่อน จึงขึ้นบนโขดเขาสูงแลไปรอบไม่
เห็นอะไร แลไปกลางอากาศ
เห็นเมฆมีสีวับแวม เห้งเจียก็เหาะตามไปดู
เห็นท่านไทเป๊กกิมแช เห้งเจียก็ร้อง
เรียกชื่อเดิมว่า ลี้ตึงแกมาบอกก็ดีแล้วทำไมไม่บอกโด
ยตรง แกล้งแปลงเป็นรูป
ตาเฒ่ามาหลอกลวงกันเล่าไทเป๊กกิมแชก็ตกใจคำนับว่
า ข้าพเจ้าบอกช้าไปอย่าถือ
โทษเลย อันปิศาจยักษ์นั้นมีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวงนัก
ถ้าท่านไต้เซียคิดอ่าน
ให้ดีก็พอจะข้ามไปได้ หากว่าใจเกียจคร้านละเลยจะ
ไปก็ยากแท้ เห้งเจียได้ฟัง
ดังนั้นก็หันกลับลดลงยังพื้นกลับมาหาพระอาจารย์
บอกว่าตาเฒ่าเมื่อตะกี้นี้ นั้น
คือท่านไทเป๊กกิมแชมาบอกข่าวให้รู้เหตุ
พระถังซัมจังพูดว่าเห้งเจียจงรีบตามไป
ถามดูว่า มีทางอื่นที่จะลัดไปได้บ้างหรือไม่
พวกเราจะได้พากันหลีกไป เห้งเจีย
พูดว่าจะไปทางอื่นนั้นไม่ได้

หนทางนี้ข้ามไปถึงแปดร้อยโยชน์รอบสี่ทิศหนทางอื่น
ไม่รู้ว่ามากน้อยเท่าใดจะไปอย่างใดได้
พระถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น ก็โทมนัส
ร้องไห้ว่าสานุศิษย์มีความลำบากขัดข้องดังนั้นจะทำอย่
างไรจึงจะไปนมัสการ
พระพุทธเจ้าได้เล่า เห้งเจียพูดว่าจะร้องไปป่วยการ
ทำไม แม้เธอจะมาบอก
ดังนั้น
ก็ยังจะเอาเป็นแน่ไม่ได้ ขอแต่ให้พวกเราตั้งใจให้มั่น
คงเถิด
อาจารย์ลงพักก่อนให้
โป๊ยก่ายชัวเจ็งอยู่เฝ้าอาจารย์
ข้าพเจ้าจะขึ้นไปบนยอดเขาฟังดูเหตุการณ์
ร้ายดีเป็นประการใด ว่าแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นไปกล
างอากาศพิเคราะห์ดูเขานั้น
ก็
เห็นเงียบสงัดไม่มีคน เห้งเจียก็ค่อยสอดดูก็ได้ยินเสีย
งทางเขาเอะอะอีกทึก ตี
เสียงสัญญาณ เห้งเจียหันไปแลดูก็เห็นปิศาจน้อยตนหนึ่
งแบกธงคันหนึ่งมียี่ห้อ
ตัวหนังสือ ที่เอวแขวนระฆัง ๆ หนึ่ง
มือก็ตีไม้เกราะเดินมาแต่ข้างทิศอุดรข้ามมา
ข้างทิศอาคเนย์ เห้งเจียพิเคราะห์ดูโดยละเอียดเห็น
ปิศาจรูปร่างสูงกว่าหกศอก
เห้งเจียหัวเราะนึกว่าอ้ายคนนี้เห็นจะเป็นคนเดินส่งห
นังสือ
เราไปฟังมันดูก็จะรู้ได้
คิดแล้วก็ร่ายคาถาแปลงเป็นแมลงวัน
โผบินจับอยู่บนยอดหมวกปิศาจนั้น ปิศาจ
ก็เดินขึ้นทางใหญ่มือเคาะเกราะสั่นระฆังเดินไป
ปากบ่นร้องว่าข้าพเจ้าเป็นคนลาด
ตระเวนตรวจตรา ท่านทั้งหลายจงระวังระไวให้ดี
ด้วยเห้งเจียมันเข้าใจแปลงเป็น
แมลงวัน เห้งเจียได้ยินก็ตกใจคิดว่าทำไมมันจึงรู้ว่าแ

ปลงเป็นแมลงวันและทำไมจึ
ง รู้
ว่าเราชื่อเห้งเจียด้วย แต่ก่อนเราก็ไม่เคยพบปะแก่มั
นหรือนายมันจะสั่งเสียกันไ
ว้
อย่างไรดอกกระมัง มันจึงเที่ยวร้องประกาศดังนี้
เห้งเจียชักกระบองออกจะตีแล้ว
ยั้งนึกได้ว่าโป๊ยก่ายได้ถามไทเป็กกิมแชว่าปิศาจนายมั
นสามคนบริวารมันมีถึงแปด
หมื่นสี่พัน เราอย่าเพ่อทำมันก่อนเลย
แต่ไม่รู้ว่านายมันสามคนนั้นจะมีฝีไม้ลาย
มืออย่างไร อย่ากระนั้นเลยจำเราจะถามมันดูให้รู้เห
ตุแล้วจึงจะลงมือก็ได้
คิดแล้ว
ก็โผบินออกจากหมวกปิศาจขึ้นจับบนต้นไม้
ให้ปิศาจเดินพ้นไปสักสิบก้าว เห้งเจีย
ก็แปลงเป็นปิศาจน้อยให้เหมือนกัน
มือก็ถือเกราะถือระฆังสั่นมา บ่าก็แบกธงยี่ห้อ
เหมือนปิศาจอย่างเดียวกัน
ปากก็ร้องประกาศเหมือนแก่ปิศาจ เดินตามปิศาจมา
ร้องเรียกว่าพี่เดินมาข้างหน้านั้นหยุดก่อน
ปิศาจน้อยหันหน้ากลับมาถามว่าแกมา
จากไหน เห้งเจียพูดว่าอะไรคนพวกเดียวกันก็ไม่รู้จัก
กันด้วย
ปิศาจว่าพวกข้าพเจ้า
ไม่มีแก เห้งเจียถามว่าทำไมพวกแกจึงไม่มีข้าพเจ้าเ
ล่า เห้งเจียว่าดูให้ดีหรือจ
ำ
หน้าได้หรือไม่ได้ ปิศาจว่าเราจำหน้าไม่ได้
เห้งเจียบอกว่าเราคือพวกจุดไฟ ปิศาจ
สันศีรษะบอกว่าพวกข้าพเจ้าก็พวกจุดไฟ
แต่ไม่มีคนอย่างนี้และธรรมเนียมของ
ไต้อ๋องนั้นเข้มข้น พวกจุดไฟก็ทำธุระแต่การจุดไฟ
พวกลาดตระเวนก็รักษาตาม

พวกลาดตระเวน ใช้ให้จุดไฟแล้วกลับใช้ให้ลาดตระเ
วนนั้นยังไม่เคยเห็นเห้งเ
จี ย
ว่าตัวไม่รู้เหตุ ข้าพเจ้าจุดไฟดีไต๋อ๋องจึงให้ข้าพเจ้าม
าตรวจที่นี่ ปิศาจน้อยกลับ
ถามว่าดังนั้นหรือ พวกข้าพเจ้าสิบชื่อเป็นกองลาดตระ
เวนสิบหมู่รวมสี่ร้อยคนมีชื่
อ
ทุก ๆ คน และไต้อ๋องให้ป้ายสัญญาพวกข้าพเจ้าทุก
ๆ คน ก็ป้ายสัญญาของตัว
อยู่ที่ไหนเล่า เห้งเจียนิ่งมิได้ตอบ
ก็พูดเสียงดังขึ้นว่าทำไมเราจะไม่มีเพราะป้าย
ของเราพึ่งรับใหม่ ก็ป้ายของตัวอยู่ที่ไหนเอาออกมาดู
ที่หรือปิศาจก็แหวกเสื้อขึ้น
ชักออกมาเป็นป้ายทองคำอั
น หนึ่ง ส่งให้เห้งเจียดู เห้งเจีย
ดูเห็นข้างป้ายมีหนังสือสี่ตัวว่า (ฮุยตินจูมอ)
แปลว่าอำนาจปกมารทั้งหลาย ข้าง
หน้าป้ายมีสามตัวว่า (เซี้ยวจั้นฮอง)
แปลว่ากองสอดแนม เห้งเจียเห็นดังนั้นก็มี
ความยินดี แต่ในใจว่าไม่ต้องตรึกตรอง
พวกนี้เป็นพวกลาดตระเวนแน่แล้ว จึงมี
อักษรตัวฮองดังนี้ จึงส่งป้ายคืนให้แก่ปิศาจแล้วพูดว่า
เราจะเอาป้ายของเราออก
ให้ดู เห้งเจียเอามือล้วงถอนขนปลายหางเส้นหนึ่ง
เสกให้เป็นป้ายทองคำอันหนึ่ง
เหมือนของปิศาจ มีอักษรสามตัวว่า (จั๊งจั้นฮอง)
แปลว่าบังคับพวกลาดตระเวน
เอาป้ายส่งให้ปิศาจดู ปิศาจเห็นอักษรสามตัวว่า
จังจั้นฮอง ก็ตกใจถามว่าของ
เรามีอักษรสามตัวว่าเซี้ยวจั้นฮอง
ของท่านทำไมมีจังจั้นฮอง เห้งเจียตอบว่าตัว
ยังไม่เข้าใจ ไต้อ๋องเห็นว่าเรามีความชอบจุดไฟตาม
ไฟดี

จึงตั้งให้เป็นนายลาด
ตระเวน จึงไล่อักษรจังจั้นฮองให้เราบังคับพวกลาดต
ระเวนสี่สิบคน
ปิศาจได้ฟัง
ดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ ว่าท่านผู้ใหญ่ข้าพเจ้าไม่ทราบ
ว่าท่านรับที่ตั้งมาใหม่ ที่
ข้าพเจ้าพูดผิดพลั้งไปบ้างนั้น ขออภัยเสียเถิด
เห้งเจียรับคำนับแล้วหัวเราะพูดว่า
ซึ่งท่านผิดพลั้งนั้นเราไม่ถือจะต้องประสงค์อย่างหนึ่ง
แต่จะต้องประสงค์เก็บเงิน
คนละห้าตำลึงเท่านั้น ปิศาจพูดว่า
ท่านอย่ารีบร้อนเก็บนักขอทุเลาก่อน รอ
ข้าพเจ้าข้ามไปข้างมุมเขาทิศอาคเนย์ประชุมพี่น้องพร้
อมกันแล้ว จึงจะนำมา
กราบเท้าท่าน เห้งเจียว่าถ้าดังนั้นเราจะไปด้วย
แล้วปิศาจก็ออกเดินหน้าเห้งเจีย
ก็เดินตามหลัง เดินมาประเดี๋ยวก็ถึง
เห้งเจียก็ขึ้นนั่งที่บนโขดสูง ร้องเรียกว่าพวก
ลาดตระเวนจงมาพร้อมกัน พวกเหล่านั้นก็พากันมา
พร้อมยืนคำนับอยู่ข้างล่าง
บอกว่าพวกข้าพเจ้ามาพร้อมแล้ว เห้งเจียถามว่า
พวกเจ้ารู้หรือเปล่าว่าไต๋อ๋อง
ตั้งเราให้ออกมาตรวจ พวกปิศาจบอกว่าพวกข้าพเจ้า
ยังไม่ทราบ
เห้งเจียว่าไต๋อ้อง
อยากกินเนื้อพระถังซัมจั้ง แต่วิตกด้วยเห้งเจียมีฤทธิ์เ
ดชมาก
บางที่จะแปลงกาย
เป็นพวกลาดตระเวนมาที่นี่ สืบดูหนทางที่จะหนีไป
จึงได้ตั้งให้เราเป็นที่จังจั้นฮอง
บังคับตรวจตราดูแลในที่แห่งนี้
ในพวกเจ้าทั้งหลายมีใครได้เก้บ้าง พวกปิศาจพร้อม
กันพูดว่าพวกข้าพเจ้าไม่มีใครเก๊จริงทั้งนั้น
เห้งเจียว่าแม้ว่าไม่ปลอมแล้วทุกคนคง

จะรู้ว่าไต้อ้องนั้นมีฤทธาอานุภาพอย่างไร
พวกปิศาจบอกว่าข้าพเจ้าเข้าใจ เห้งเจีย
พูดว่าเจ้ารู้อย่างไร ให้ว่าไปข้าจะได้รู้ว่าเจ้าจริงหรือเก๊
ถ้าพูดถูกก็เป็นจริง ถ้าพูด
ไม่ถูกก็เป็นเก็เราจะจับตัวไปให้ใต้อ๋องชำระ
พวกปิศาจเห็นเห้งเจียพูดจาห้าวหาญ
ก็คิดว่าจริงจึงได้บอกความตามจริงทุก ๆ คนว่า
ข้าพเจ้าทราบว่า ไต้อ๋องมีฤทธิ์
เดชปากหนึ่งอ้าจะกินเทพบุตรได้สิบหมื่น
เห้งเจียได้ฟังปิศาจว่าดังนั้น จึงตวาดว่า
เจ้าเหล่านี้เห็นจะเก็ดอกกระมัง
ปิศาจน้อยตกใจบอกว่า ข้าพเจ้าจริงมิใช่เก๊ เห้งเจีย
พูดว่า เจ้าเป็นคนไม่เก๊ทำไมจึงพูดเลอะเทอะ
ดังนั้นไต้อ๋องตัวใหญ่สักเท่าใดจึง
จะอ้าปากกลืนคนได้ถึงสิบหมื่น
ปิศาจพูดว่าท่านยังไม่ทราบเหตุเดิม ไต้อ้องนั้น
เปลี่ยนแปลงกายได้ อยากให้เท่าฟ้าก็ได้อยากให้เท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดก็ได้
เหตุ
ด้วยครั้งก่อนนางท้าวเทวราชเจ้าแม่อ้องโโปเนี่ยเนี้ยเลี้ยงโต๊ะชมพู่ทิพย์เป็
น ค ร า ว
ประชุมใหญ่เชิญเทพบุตรและเทพาอารักษ์ทั้งหลายมิได้มีหนังสือมาเชิญได้อ๋อง
ไต้อ๋องจึงได้ขึ้นไปชิงชัยบนสวรรค์
เง็กเซียงฮ่องเต้ให้พลทหารเทพบุตรคุมพลสิบ
หมื่นลงมากำจัดไต้อ๋อง ไต้อ๋องก็แปลงตัวโตใหญ่ปากเท่าประตูเมืองจะกินพล
เ ท พ
บุตรทั้งสิบหมื่น เทพบุตรไม่อาจต่อสู้ปิดประตูน่ำทีหนึ่ง
เพราะฉะนั้นปากจึงอม
และกลืนพลได้สิบหมื่นคน เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ

คิดในใจว่าอย่างนี้เร า ก็
ทำได้ จึงถามอีกต่อไปว่าก็ยังไต้อ้องที่สองนั้นมีฤทธาอ
านุภาพอย่างไรเล่า
ปิศาจ
คนหนึ่งพูดว่าไต้อ๋องที่สองนั้น
ตัวสูงสามวาคิ้วเรียวยาวตลอด ตานั้นดุจนกหงส์
รูปงามจมูกและฟันดุจมังกรและหงส์ไปสู่รบแก่ผู้ใดก็เอ
าจมูกยื่นออกไปม้วน
ร่างกายจะเป็นเหล็กหรือทองแดงก็ต้องขวัญหาย
เห้งเจียได้ฟังก็หัวเราะ แต่ไม่
วิตกอะไรจึงถามต่อไปว่า ก็ไต้อ๋องที่สามนั้นมีฝีมืออย่า
งไร
ปิศาจจึงบอกว่า ไต้
อ๋องที่สามนั้นมิใช่มนุษย์นามเรียกว่า
(หุ้นเที้ยบ้วนลี้พั้ง) แปลว่าพระยาครุฑหมื่น
โยชน์ทางเมฆ แม้ว่าจะไปไหนกระพือปีกหวั่นไหวทั้งม
หาสมุทร
มีของวิเศษติดตัว
สิ่งหนึ่งเรียกว่า (อิมเอี้ยงยี่ขี่เพ้ง)
คือขวดประกอบฟ้าดินส่องไอถ้าจับคนใส่ในขวด
สักชั่วโมงก็ละลายเป็นน้ำโลหิตไป
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ออกคร้ามใจอยู่คิดในใจว่า
อันปิศาจนั้นไม่สู้กระไรจะต้องระวังแต่ขวด
เห้งเจียจึงพูดว่าที่ตรงฤทธาอานุภาพ
ของไต้อ้องนั้น พวกเจ้าพูดก็ถูกต้องกันแก่ที่เารู้มาแล้ว

แต่ไต้อ๋องคนไหนเล่าจ ะ
อยากกินเนื้อถังซัมจั๋ง ปิศาจพูดว่าท่านยังไม่เข้าใจ
เห้งเจียตวาดว่าเราจะไม่รู้ดัง
เจ้าหรือ เรากลัวพวกเจ้าจะไม่รู้ละเอียดเช่นเรา
จึงให้เรามาตรวจถามพวกเจ้าดูให้แน่
ปิศาจน้อยบอกว่าที่หนึ่งกับที่สองนั้นอยู่ที่เขาไซท่อชัว
ถ้ำไซท่อต้องนั้นมานานแล้ว
แต่ไต้อ๋องมิได้อยู่รวมกัน อยู่ห่างนี้ไปทางตะวันตกสี่ร้อ

ยโยชน์ที่ตรงนั้นมีเมือ
ง ชื่ อ
ว่าเมือง (ไซท่อก๊ก) เมื่อห้าร้อยปีก่อนนั้น
กินคนหมดทั้งเมืองไม่ว่าเจ้าและขุนนาง
หรือราษฎรชายหญิงเด็กผู้ใหญ่
เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงได้ชิงเอาบ้านเมืองเป็นที่อยู่
ของเธอมาจนทุกวันนี้ ไม่ทราบว่าเธอสืบรู้มาจากไหน
ว่าเมืองไต้ถังมีรับสั่
ง ให้ พ ระ
ถังซัมจังไปไซทีอาราธนาพระธรรม
และว่าถังซัมจั่งนั้นได้บวชบริสุทธิ์มาสิบชาติแล้ว
ถ้าผู้ใดได้กินเนื้อเธอก้อนหนึ่งก็จะมีอายุยืนนาน
แต่วิตกด้วยพระถังซัมจั่งนั้นมี
สานุศิษย์อยู่คนหนึ่งชื่อซึงเห้งเจีย
มีฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญมาก ไต้อ๋องที่สามเกรงว่า
เธอผู้เดียวจะทำการไม่สำเร็จจึงมาผูกสมัครกับไต้อ๋อ
งคนที่หนึ่งที่สอง
รวมกันจะ
คอยสกัดจับพระถังซัมจั้ง เห้งเจียได้ฟังปิศาจเล่าให้ฟั
งทุกประการแล้ว
จึงพูดว่า
พวกเจ้าทั้งหลายที่พูดมานี้ก็ไม่ผิดรู้จริงอยู่แล้ว
เราไม่ต้องถามต่อไปอีกแล้ว แต่จะ
ต้องประสงค์เงินเท่านั้น ที่เจ้ามาแรกนั้นต้องตามเรา
ไปหาไต้อ๋อง
บอกให้เธอทราบ
เรื่องที่เราได้มาตรวจแล้ว
ปิศาจที่ลาดตระเวนมาก่อนนั้น ก็ตามหลังเห้งเจียไป
ครั้นพากันเดินมาประมาณสักยี่สิบเส้น
เห้งเจียก็ชักกระบองออกตีปิศาจนั้นล้มลง
เนื้อน่วมดุจถุงใส่แป้ง เห้งเจียก็ชักเอาป้ายหนังสือเห

น็บหลังไว้เอาธงแบกใ ส่ บ่ า
มือก็จับระฆังเคาะเกราะ ร่ายคาถาแปลงกายเป็นรูป

ปิศาจน้อยลาดตระเวน เดิน
กลับมาหาประตูถ้ำสืบดูร้ายดีของปิศาจไต้อ้องทั้งสามนั้

นว่าจะเป็นประการใด กำลัง
เดินมาก็ได้ยินเสียงคนโห่ม้าร้อง
เห้งเจียแลไปดูที่หน้าถ้ำไซท่อต๋อง มีพวกบริวาร
ประมาณหมื่นเศษต่างถืออาวุธหอกดาบแหลนหลาวทุก
ๆ คน เห้งเจียยืนตรึก
ตรองว่าเราจะเข้าไปอ้ายปีศาจใหญ่ใต้อ่องมันจะถาม

เหตุการณ์ลาดตระเวน เราก็
จะโต้ตอบตามการ บางทีจะพูดผิดไปรู้ถึงเราเราก็จะ
วิงหนีออกไป
พวกที่เฝ้า
ประตูนั้นถ้ามันจับตัวไว้ จะทำอย่างไรจึงจะหนีไปได้
ก็จะต้องถูกจับตัวไปให้ไต้อ๋อง
จำเราจะต้องกำจัดพวกที่อยู่หน้าประตูเสียก่อน
ทั้งปิศาจไต้อ้องมันก็ยังมิได้เคยรู้จัก
รู้แต่ชื่อเท่านั้น เราลองพูดกระทบดูสักคำหนึ่งจะเป็นป
ระการใด
เห้งเจียคิดดังนั้น
แล้ว มือสั่นระฆังเคาะเกราะเดินไปยังประตูน้ำ
ครั้นถึงพวกปิศาจกองหน้าถาม
ว่าท่านลาดตระเวนมาแล้วหรือเห้งเจียไม่พูดว่ากระไ
ร
เดินเลยเข้าไปถึงประ ตู ชั้ น ที่
สอง พวกเฝ้าประตูก็ยึดไว้ถามว่าท่านลาดตระเวนมา

แล้วหรือเห้งเจียตอบว่ า ข้ า พ เ จ้ า
มาแล้ว ถามว่าไปลาดตระเวนคราวนี้
พบปะตัวเห้งเจียบ้างหรือเปล่า เห้งเจียตอบว่า
เราได้ไปพบเธอกำลังถูสีอยู่ พวกนั้นถามว่า
รูปร่างเป็นอย่างไรถูสีอะไร เห้งเจีย

ตอบว่า รูปร่างดุจพระยายมราชยืนขึ้นสูงประมาณยี่สิบ
วากว่า
มือถือกระบอง
เหล็กโตประมาณสี่กำลังยืนถูกระบองอยู่ที่ริมห้วยน้ำ
ปากพูดว่าตั้งแต่เอามาก็ยัง
มิได้เอาออกแผลงฤทธิ์ลองฝีมือเลย
ในครั้งนี้ปิศาจสิบหมื่นมันจะต้องตายแทนเรา
ก่อน ถ้าเราฆ่าอ้ายปิศาจไต้อ๋องทั้งสามแล้ว
เราจึงจะเช่นให้แก่พวกปิศาจน้อย
เหล่านั้น เธอจะฆ่าพวกตัวก่อนทั้งนั้น
พวกปิศาจน้อยได้ฟังดังนั้นทุก ๆ คนจิตใจ
ให้หวั่นหวาด เห้งเจียจึงพูดต่อไปว่า
ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเกิดว่า อันเนื้อหนัง
ถังซัมจั้งนั้นไม่มีกี่ชิ้น หากจะแจกไม่ถึงเรา
พวกเราหากจะพอใจไปตายแทนหรือ
สู้เราพากันแยกย้ายซ่อนเร้นไปเสียดีกว่า
พวกพลปิศาจเหล่านั้นพูดว่าพี่พูดดังนี้
ถูกต้อง เราทั้งหลายควรจะรักชีวิตของเรา
โดยเหตุว่าพวกเราทั้งหลายรับคำสั่ง
ของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งตั้งอยู่ในยุติธรรม
ถึงจะตายก็ไม่อาจทิ้งไปได้ นี่มันเป็น
พวกสัตว์เนื้อเสือร้าย เราไม่ควรเอาชีวิตมาทิ้งเสียเ
ปล่า ๆ
พูดแล้วก็ต่างคนแยก
ย้ายกันไปหมดทั้งสิ้น เห้งเจียเห็นดังนั้นก็มีความยินดี
จึงเดินเข้าไปในถ้ำถึง
ประตูชั้นที่สาม แลขึ้นไปเห็นปิศาจทั้งสามมั่งอยู่ข้างบน

พิเคราะห์ดูกิริยาหน้า ต า
ดุร้าย ที่เป็นนายหมวดนายกองยืนเรียงรายสองข้างเ
ป็นลำดับ
เห้งเจียก็มิได้
สะดุ้งหวาดหวั่นจึงเดินเข้าไปถึงเอาเกราะระฆังธงว

างลงแล้วคำนับร้องเรี ย ก ว่ า ไ ต้ อ๋ อ ง ฝ่
า ย ปิ ศ า จ ทั้ ง ส า ม ถ ามว่าเจ้าจันฮอง
ไปลาดตระเวนกลับมาแล้ว หรื อ เห้งเจีย
ตอบว่าข้าพเจ้ากลับมาแล้ว ปีศาจถามว่า
เจ้าไปลาดตระเวนฟังข่าวซึ่งเห้งเจีย
นั้นได้ข่าวอยู่ที่ไหน มาหรือยังเป็นประการใดบ้าง
เห้งเจียว่าได้อ๋องอยู่ข้างบน
ข้าพเจ้าไม่กล้าบอก ปีศาจถามว่าเหตุใดไม่กล้าบอก
เห้งเจียบอกว่าไต้อ๋องมีคำ
สั่งให้ข้าพเจ้าไปลาดตระเวน
ข้าพเจ้าไปเห็นคนหนึ่งยืนถูขัดกระบองอยู่ข้างห้วย
รูปร่างดุจพระยายมราช ยืนสูงสักยี่สิบวากว่า
นั่งบนก้อนศิลาใหญ่ขัดถูเครื่องมือ
ปากก็พูดแก่เครื่องมือว่า ตั้งแต่มาก็ยังมิได้เอาออกแผ

ลงฤทธิ์แสดงอานุภาพใ ห้
ปรากฏเลย เธอจะมาตีไต้อ๋อง
ข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเห้งเจีย จึงรีบกลับมาบอกไต้อ๋อง
ให้ทราบเสียก่อน เพื่อจะได้คิดอ่านต่อสู้ประการใดฝ่า

ยปิศาจได้อ้องเมื่อได้ ฟั ง ดั ง นั้ น
เหงื่อไหลโชมกาย แล้วพูดว่าเราพี่น้องอย่า
ได้ไปถูกต้องพระถังซัมจั้งเลยจะเกิดเหตุใหญ่
ด้วยเธอมีสานุศิษย์ซึ่งมีฤทธาอานุภาพ
ใหญ่หลวงมันคอยระวังเสียก่อนแล้วมันกลับเตรียมอาวุ

ธจะมาทำร้ายเราก่อน
พวกเราจะคิดอย่างไร ควรเราจะให้พวกปิศาจน้อยปิ
ดประตูเสียทุก
ๆ ประตู คอย
ระวังและให้พวกปิศาจน้อยเข้าอยู่ในประตูให้หมด
ปล่อยให้พระถังซัมจั้งเธอข้าม
ไปเสียเถิด พวกนายหมวดนายกองที่รู้เหตุบอกแก่ปิศา
จไต้อ้องว่า

พวกปีศาจ
น้อยเหล่านั้นพากันหลบหนีไปหมดแล้ว
ปิศาจไต้อ๋องถามว่าทำไมจึงพากันแตก
ไปหมดเล่า หรือได้ฟังลมว่าไม่ดีดอกกระมัง
จึงรีบปิดประตูเสียโดยเร็วเถิด พวก
ปิศาจเหล่านั้นต่างก็วุ่นวายกันรีบปิดประตูในนอกทุก
ๆ ประตู เห้งเจียเห็นดังนั้น
ก็ตกใจว่า มันปิดประตูเสียทุก ๆ ประตูดังนี้
บางทีมันจะถามความลับเรา ถ้า
เราพูดไม่ตลอดก็จะมิต้องหนีหรือ
จำเราจะหลอกให้มันตกใจอีกสักทีให้มันเปิด
ประตูไว้ คิดแล้วจึงพูดว่าไต้อ๋องเห้งเจียนั้นมันได้พูดว่
าร้ายแรงนัก
ไต้อ๋องถามว่า
มันพูดว่ากระไร เห้งเจียบอกว่ามันพูดว่า
มันจะจับไต้อ๋องลอกหนังเสีย และจับ
ไต้อ๋องที่สองสับให้กระดูกละเอียด
จับไต้อ๋องที่สามชักเอาเอ็นออกแม้ว่าเราปิด
ประตูอยู่ในนี้ไม่ออกไป เห้งเจียมันเข้าใจเปลี่ยนแปล
งกายได้
บางทีมันจะแปลง
เป็นแมลงวันบินลอยเข้ามาในถ้ำนี้
จับพวกเราหมดเพราะปิดประตูขังไว้ให้มัน
ไต้อ๋องจะควรคิดประการใดดีเล่า
ปิศาจไต้อ๋องจึงพูดว่าไม่เป็นไร แล้วสั่งว่าพวกเราจง
ระวังให้กวดขัน ในถ้ำของเรานี้หลายปีมาแล้วมิได้มีแ

มลงวันหัวเขียว ถ้ามีแมลงวัน
หัวเขียวเข้ามาแล้ว ก็คงจะเป็นเห้งเจียเป็นแน่
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็นึกหัวเราะอยู่
ในใจ จึงยืนแอบมาข้างหนึ่งถอนเอาขนหางออกเส้นห
นึ่ง
เป่าแปลงเป็นแมลงวัน
ทองตัวหนึ่ง บินมาจับที่หน้าปิศาจไต้อ๋อง

ไต้อ๋องตกใจร้องว่า พวกพี่น้องเห็นจะ
ไม่เป็นการพอพูดก็เข้ามาแล้ว
พวกปิศาจใหญ่น้อยก็พากันตกใจวุ่นวาย ต่างเอา
แส้และไม้กวาดตั้งใจคอยตี และปัดแมลงวัน
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็หัวเราะก๊ากใหญ่
ร่างกายก็กลายเป็นรูปเดิม ปิศาจไต้อ๋องที่สามเห็นดัง

นั้นก็มาจับตัวเห้งเจี ย ไ ว้ พูด
ว่าไต้อ๋องพวกเราถูกมันหลอกให้แล้วที่มาบอกข่าวนี้ไม่

ใช่พวกจั้นฮองลาดตระ เ ว น
นี่คือซึงเห้งเจียมันไปพบพวกลาดตระเวนมันตีตายเสีย

แล้วแปลงกายมาหลอกล ว ง
เราจึงเรียกพวกปิศาจให้เอาเชือกมามัด
จึงจับเห้งเจียพลิกหงายขึงมือและเท้า
ออกสี่แยกแล้ว จึงเปิดเสื้อขึ้นดูก็เป็นวานร
ปิศาจที่หนึ่งจึงพิเคราะห์ดูก็พูดว่าจริง
แล้วคือเห้งเจียเป็นแน่ จึงสั่งพวกพนักงานให้จัดโต๊ะสุ
รา
มาให้ไต้อ๋องทั้งสามกิ น
เป็นที่สำราญรื่นเริง จับอ้ายเห้งเจียได้แล้วพระถังซัม

จั้งก็เหมือนอยู่ในกำมื อ ไ ม่
ต้องวิตกแต่อย่างใด ปิศาจไต้อ๋องที่สามพูดว่า
อย่าเพิ่งกินสุราก่อน ด้วยอ้ายเห้งเจีย
นี้มันเข้าใจบังตัวได้จะหนีไปเสีย
จึงเรียกบิศาจน้อยสามสิบหกคนให้เข้าไปหาม
เอาขวดวิเศษออกมา จะได้ใส่อ้ายเห้งเจีย
(เหตุใดขวดเท่านั้น จึงต้องยกถึงสามสิบ
หกคน เพราะขวดนั้นประกอบไปธาตุฟ้าดิน
และในนั้น มีของวิเศษทั้งเจ็ดและ
ธาตุโป๊ยก่วยทั้งแปดและประกอบยี่สิบสี่ไออากาศ
จึงต้องสามสิบหกคนยก) พวก

ปิศาจเข้าไปหามขวดออกมาวางไว้กับพื้น
ไต้อ๋องที่สามเดินมาเปิดฝาขวดออก
แล้วแก้มัดเห้งเจีย ถอดเสื้อกางเกงออกแล้วก็จับยัดใส่ในขวด
ร่ายเวทเป่าลงทีหนึ่ง
เห้งเจียก็เข้าอยู่ในขวด จึงเอาฝาปิดดีแล้ว
มานั่งเสพสุราพูดว่าอ้ายลิงมึงเข้าอยู่
ในขวดแล้วมึงอย่านึกเลยว่าจะไปไซทีนั้น
พวกบริวารปิศาจใหญ่น้อยเหล่านั้นก็พา
กันรื่นเริงหัวเราะพูดดสรรเสริญไต้อ๋องที่สาม
ฝ่ายเห้งเจียเข้าอยู่ในขวด ถูกขวด
วิเศษรัดตัวเล็กลง เห้งเจียก็แอบเข้าอยู่ข้างขวด
ประเดี๋ยวก็มีไอเย็นออกชื่นใจนึก
ขึ้นได้ก็หัวเราะว่าอ้ายพวกปิศาจมันพากันลือเสียเวลาเปล่า ๆ
ไม่เห็นจริง คือว่า
ขวดนี้ใส่คนเข้าไปสามชั่วโมงก็แปรเป็นน้ำโลหิต
ก็นี่ออกไอเย็น ๆ ดังนี้จะอยู่ใน
น้ำสักเจ็ดแปดปีก็ได้ไม่เห็นจะเป็นอะไร
เมื่อเห้งเจียพูดขึ้นดังนั้นก็บังเกิดไฟขึ้นทันที
แต่เห้งเจียมีธรรมอันวิเศษอยู่ในหัว
จึงร่ายคาถาสะกดไฟใจก็ไม่หวั่นหวาด อยู่ได้
ครึ่งชั่วโมง รอบขวดมึงออกมาสี่สิบตัวไล่กัดเห้งเจีย
เห้งเจียก็เอามือคว้าจับดึงขาด
เป็นสองท่อนรวมเป็นแปดสิบท่อน
ยังมีมังกรไฟสามตัวออกมาพันเห้งเจีย เห้งเจีย
นึกเสียใจแล้วพูดว่าอย่างอื่นพอทนได้
มังกรไฟสามตัวนี้ยากที่จะแก้ได้ จึงกลับสู้
อีกพักหนึ่งไฟก็ร้อนจับใจ เห้งเจียนึกขึ้นได้ว่า
เราทำตัวเราให้สูงขึ้นไปให้ฝาขวด
เปิดออก คิดแล้วก็ร่ายคาถาทำตัวให้สูงขึ้นสักสองสามวา
แต่ขวดนั้นก็ยืดตามขึ้ น ไ ป
เห้งเจียกลับทำตัวให้เล็กลงขวดก็เล็กลงตาม

เห้งเจียสิ้นปัญญาไม่รู้ที่จะแก้ไขอย่างไร
ได้ ตัวก็เจ็บปวดไปทั้งตัวไฟก็เผาอ่อนลงทุกที
ทุรนทุรายในใจอดอยู่ไม่ได้น้ำตาก็
ไหลรวงคร่ำครวญถึงพระอาจารย์
และท่านพระโพธิสัตว์ได้ชักนำสั่งสอนให้รักษา
ความชอบธรรมเพื่อให้พ้นโพยภัยอันตราย
อาจารย์กับข้าพเจ้าได้ทนยากทรมาน
เผ็ดร้อนตั้งพันตั้งหมื่นครั้งก็เพราะจะตั้งใจให้สำเร็จซึ่

งมรรคผล ไม่รู้เลยมาวันนี้เข้า
อยู่ในขวดนี้จะเอาชีวิตมาทิ้งเสียแล้วนึกดูว่าเดิมคงจะ

ได้ทำไว้จึงมาวันนี้จะ ต้ อ ง
อันตรายอย่างนี้ เวลาที่เห้งเจียคร่ำครวญอยู่นั้น
ก็พอนึกขึ้นได้ว่า เมื่อที่เขาจั่วบั๊ว
ชัวนั้น พระโพธิสัตว์กวนอิมได้ให้ขนช่วยชีวิตเราสามเ

ส้นทำไมเราไม่เอาออก ม า ช่ ว ย
ชีวิตเล่า เห้งเจียจึงเอามือคลำที่ท้ายทอย
ขนนั้นแข็งดุจเข็ม เห้งเจียก็ถอนออก
มาสามเส้น ๆ หนึ่งแปลงเป็นหมุดแหลม
เส้นหนึ่งแปลงเป็นด้ามไม้ไผ่ ทำเป็น
สว่านเจาะขวดนั้นทะลุและเห็นแสงสว่างมีไออากาศเ

ข้ามาในขวด เห้งเจียก็เรียก
ขนกลับเข้าตัว จึงแปลงตัวเล็กเท่าแมลงหวี่
บินลอดออกมาตามรูที่เจาะนั้น ก็
ยังไม่หนีไปกลับบินขึ้นจับอยู่บนศีรษะปิศาจไต้อ๋อง
เวลานั้นปิศาจกำลังเสพสุราอยู่
นึกขึ้นได้จึงถามน้องคนที่สามว่า
ป่านนี้เห้งเจียจะไม่แปรเป็นน้ำเลือดไปแล้วหรือ
ไต้อ๋องที่สามพูดว่ามันจะทนอยู่ได้จนป่านนี้ทีเดียวหรือไ

ด้อ๋องที่สามก็ให้หามข ว ด ม า

พวกปิศาจสามสิบหกคนก็พากันไปหามขวดนั้นมา
ขวดนั้นก็เบาไปมาก จึงร้อง
บอกปิศาจไต้อ้องว่าขวดทำไมจึงเบาไปดังนี้เล่า
ไต้อ๋องจึงตวาดว่าพูดเลอะเทอะ
มีปีศาจผู้หนึ่งยกขวดมาคนเดียว
แล้วพูดว่าไต้อ๋องจงดูขวดทำไมจึงได้เบาไปอย่างนี้
ปิศาจไต้อ๋องเปิดฝาตรวจดูเห็นขวดทะลุเป็นรูที่ก้นขวด

เห้งเจียอยู่บนศีรษะปิ ศ า จ
อดมิได้พูดออกมาว่า เราเจาะทะลุออกมาเอง
พวกปิศาจพูดว่ามันหนีไปแล้ว ปิศาจ
ไต้อ่องก็สั่งให้พวกปิศาจรีบปิดประตู
เห้งเจียร่ายพระเวทเรียกเอาเสื้อกางเกงมาแล้ว
ก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม หนีออกจากประตู
เหาะกลับไปหาอาจารย์ครั้นถึงก็เดิน
เข้ามานมัสการพูดว่าพระอาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้ว
พระถังซัมจั้งว่าเห้งเจียไปนาน
นักอาตมาคอยเป็นทุกข์อยู่ ที่ในเขานั้นร้ายดีอย่างไรบ้
าง
เห้งเจียก็เล่าเรื่องที่ เ ข้ า
ไปทนทุกข์อยู่ในขวดนั้นให้พระอาจารย์ฟัง
จนกลับมาหาพระอาจารย์ได้ เปรียบ
เหมือนได้เกิดใหม่อีกชาติหนึ่ง
พระถังซัมจั้งได้ฟังก็มีใจขอบคุณเห้งเจียเป็นอันมาก
แล้วถามว่าเห้งเจียได้ต่อสู้แก่ปิศาจยักษ์หรือเปล่า
พวกเราจะทำอย่างไรจึงจะ
ข้ามเขาไปได้ เห้งเจียบอกว่าไต้อ๋องนั้น
มันมีสามคนปิศาจบริวารมีกว่าแสน
ข้าพเจ้าคนเดียวไม่กล้าจะต่อสู้แก่มัน
คราวนี้ข้าพเจ้าจะให้โป๊ยก่ายไปด้วยอีกคน
หนึ่งจะได้ช่วยกัน โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงแต่งตัว

ให้มั่นคง เห้งเจียกับโป๊ยก่าย
ก็พากันเหาะไป บัดเดี๋ยวก็มาถึงประตูถ้ำ

แลไปเห็นประตูถ้ำปิดแน่น หน้าประตู
เงียบสงัดไม่เห็นมีคนรักษา
เห้งเจียถือกระบองเดินเข้าไปใกล้ประตู ร้องด่าว่า
อ้ายพวกมารร้ายไม่มีเงาหัวเอ็งจงเร่งเปิดประตูออก

มาต่อสู้แก่เรา เมื่อปิศาจไต้อ๋อง
ได้ฟังเห้งเจียมาร้องด่าท้าทายดังนั้น
อกใจให้หวั่นหวาดครั่นคร้ามด้วยเหตุเขาเล่า
ลือกันมาช้านานแล้วว่า อ้ายลิงตัวนี้มันดุร้ายห้าวหาญนัก
ก็สมจริงดังคำเล่าลือ
มันแปลงเป็นพวกลาดตระเวนเข้ามาเราก็มิรู้เท่า
ครั้นไต้อ๋องที่สามรู้จับตัวใส่ขวดไว้
มันก็เจาะขวดทะลุหนีออกมาได้
และยังกลับมาท้าชวนรบ ผู้ใดจะสามารถออกไป
สู้รบได้บ้าง เมื่อปิศาจไต้อ๋องก็มีความโกรธยิ่งนัก
จึงพูดว่าเราอยู่ทางไซทีนี้ วันนี้
อ้ายเห้งเจียมันมายืนท้าทำหมิ่นประมาทดังนี้
ถ้าไม่ออกไปรบต่อสู้แก่มันเราก็จะ
เสียชื่อเสียง จำจะต้องออกไปสู้รบแก่มัน
ถ้าได้ชัยชนะเนื้อถังซัมจังก็จะเป็นเหยื่อ
ของเรา ถ้าเราสู้มันมิได้ เราก็หนีเข้าถ้ำปิดประตูนิ่งเสีย
ปล่อยให้มันข้ามเขาไป
คิดเห็นดังนั้นแล้วก็จัดแจงแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธเปิ

ดประตูอ่อกมาร้องถาม ว่า อ้าย
คนใดมาร้องท้าทายว่ากระไร
เห้งเจียตอบว่าเราเอง ชื่อว่าซึงหงอคงซีเทียนไต้เซีย
ปิศาจไต้อ๋องถามว่า อ้ายชาติลิงหัวใจใหญ่
เรามิได้ไปเกี่ยวข้องอะไรถึงเจ้า เหตุ
ใดเจ้าจึงมาร้องเรียกร้องหาท้าทายดังนี้เล่า
เห้งเจียตอบว่าเจ้าไม่เกี่ยวถึงข้าก็ดีแล้ว

แต่เจ้าเป็นสมัครพรรคพวกสัตว์เนื้อเสือร้าย
คิดจะกินเนื้ออาจารย์เราเพราะฉะนั้น
เราจึงต้องมาทำอิทธิฤทธิ์ ปิศาจไต้อ๋องพูดว่า
แม้ว่าเจ้าเป็นคนเก่งเชี่ยวชาญจริง
แล้ว จงมาต่อสู้กันตัวต่อตัวอย่าให้ต้องพวกพลทหารได้

ความยากเลย ไว้ชื่อเสียง
ให้ปรากฏไปภายหน้า เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
จึงเรียกโป๊ยก่ายมาสั่งว่า ให้มาคอย
ดูอยู่ที่นี้ว่าปิศาจมันจะทำประการใดแก่พี่
โป๊ยก่ายก็มายืนอยู่ใกล้เห้งเจีย ปิศาจ
ไต้อ๋องจึงพูดว่าเจ้าก้มศีรษะมาให้เราฟันก่อนสักสามที่

ถ้าไม่เป็นอันตรายแล้ ว เรา
จะปล่อยให้เจ้าไป หากคุ้มศีรษะของเจ้ามิได้แล้วจงส่

งถังซัมจั้งมาให้เรา พอเป็น
กับข้าวสักมื้อหนึ่ง เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วด่

าว่าอ้ายเดียรัจฉาน ในถ้ำของ
เจ้ามีหมึกปากกากระดาษหรือไม่
ถ้ามีก็ให้เอามาเขียนหนังสือสัญญาให้เป็นที่เชื่อ
ฟังกันได้ว่าไม่พลิกแพลงกลับกลอก
เราจะยอมให้เจ้าทำตามคำขอร้องและพูด
สัญญาปิศาจได้ฟังดังนั้นจึงจัดแจงแต่งกายมั่นคงแข็งแร

งแล้วสองมือก็จับง้าว ห ม า ย
ตรงกระหม่อมเห้งเจีย ฟันลงไปโดยเต็มกำลังก็ไม่เห็

นเห้งเจียมีบาดแผลหรื อ ห ว า ด
หวั่นประการใดจิตใจให้ครั่นคร้าม
เห้งเจียพูดว่าเจ้ามิได้รู้กำเนิดของข้าเป็นมา
ประการใด คือเหล็กกับทองแดงนั้นเป็นสมองของข้า
ข้าเคยอยู่เบ้าของท้ายเสียง

เล่ากุน ซึ่งเทพยดาประกอบหล่อทำจนสำเร็จ
ปิศาจว่าเอ็งอย่าเพ่อพูดตีฝีปากไป
ก่อนมาให้เราฟันอีกสักทีหนึ่ง
ศีรษะเจ้าก็จะแยกออกเป็นสองซีก เห้งเจียหัวเราะ
แล้วพูดว่า อ้ายมารทำไมไม่มีตา
มึงดูศีรษะกูเห็นเป็นประการใด เราจะให้เอง
ลองฟันดูอีกสักทีหนึ่ง ศีรษะเราจะเป็นซีกออกไปหรือไ
ม่
ว่าแล้วก็ยื่นศีรษะมาใ ห้
ปิศาจฟันปิศาจก็เงื้องง้าวฟันลงไปเต็มแรง
เสียงดังครืน ศีรษะเห้งเจียก็แยกออก
ไปเป็นสองซีก เห้งเจียก็แปลงเป็นสองรูป
ปีศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจ มือจับง้าว
คอยระวังอยู่แล้วพูดว่าได้ยินว่าเจ้ามีวิชาแยกกายได้
ทำไมจึงเอามาทำต่อหน้าเรา
ดังนี้ เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
อ้ายมารร้ายทำไมกับการแยกกาย ไม่ยากอะไรหาก
จะฟันสักหมื่นทีก็จะออกสักหมื่นกาย
ปิศาจไต้อ๋องพูดว่า เจ้าเข้าใจได้แต่แยกกาย
มาก ไม่เข้าใจรวมกายเป็นคนเดียว
หากเจ้ารวมได้เราจะให้ตีเราด้วยกระบองสัก
ที่หนึ่ง เห้งเจียพูดว่าเจ้าลั่นปากออกมาแล้ว
เจ้าอย่าทิ้งถ้อยคำเสีย เห้งเจียก็สำรวม
จิตภาวนาหมุนกาย กายก็รวมเข้าเป็นรูปเดียวอย่างเ
ดิม
ชักกระบองออกเดินตรง
มาจะตีปิศาจ ปิศาจยกง้าวขึ้นรับรบกันโดยสามารถอยู่

ที่หน้าถ้ำแล้วเหาะขึ้ น ร บ
กันบนอากาศได้ยี่สิบเพลงยังไม่แพ้ไม่ชนะกันฝ่ายโป๊ยก่

ายยืนอยู่ข้างล่าง เห็นคนทั้งสองสู้รบกันโด ย ค ว
า ม เ ข้ ม แข็ง อดไม่ได้
ก็ถือคราดเหล็กเหาะขึ้นไปเข้าช่วยเห้งเจียระดมรบปี

ศาจไต้อ๋องทานกำลังไ ม่ ไ ห ว
ก็หนีทิ้งมีดหันกลับลงมายังพื้น
เห้งเจียร้องตวาดว่าให้ไล่ตามไป โป๊ยก่ายเห็นได้ที
ก็ไล่กระชั้นมาปิศาจเห็นโป๊ยก่ายไล่กระชั้นมาก็หลบเข้

าข้างชายเขา แปลงรูปอ้า
ปากดังประตูเมืองตรงเข้ามาจะอมโป๊ยก่ายกลืน
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็หันกลับวิ่ง
หนีเข้าไปซ่อนอยู่ในพุ่มรก ตัวสั่นนั่งคอยแอบฟังอยู่ฝ่าย

เห้งเจียวิ่งตามหลังม า ถึ ง
ก็เอากระบองเข้าต่อสู้ ปิศาจก็อ้าปากอมกลืน
เห้งเจียเข้าไปในท้อง โป๊ยก่ายซุ่มอยู่ในรกเห็นดังนั้น

ก็ตกใจ บ่นว่าอ้ายเป็กเบ๊อน
ไม่รู้จักหลบหลีก ทำไมจึงไม่หนีมันไป
กลับไปสู้กับมันให้มันกลืนเข้าไปในท้องเสีย
วันนี้ยังเป็นคนพรุ่งนี้จะเป็นอะไรก็ไม่รู้ฝ่ายปิศาจมีชัยช

นะแล้วก็กลับไป โป๊ยก่ายจึงมุดออกมาจา ก ร ก
เดินกลับไป
ทางเก่า พระถังซัมจั้งกับซัวเจ๋งนั่งอยู่ที่ชายเขาคอยแ

ลดู ก็เห็นโป๊ยก่ายวิ่งกระ หื ด
กระหอบมา พระถังซัมจั้งก็ตกใจจึงถามว่าโป๊ยก่ายเป็

นอะไรดังนั้นทำไมไม่เ ห็ น
เห้งเจียกลับมา โป๊ยก่ายก็ร้องไห้เสียงโฮ ๆ
บอกว่าพี่เห้งเจียนั้นปิศาจมันกลืน
เข้าไปในท้องมันเสียแล้ว พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น
ก็ล้มลงกับพื้นแน่นิ่งไป บัด
เดี๋ยวก็กลับฟื้นขึ้นมาลุกขึ้นกระทืบเท้าทุบอกบ่นค่ำครวญ

ว่าเราเห็นสานุศิษย์เ ชี่ ย ว
ชาญปราบยักษ์มารที่ร้ายกาจตลอดมา
เหตุใดวันนี้จึงมาถึงแก่ความตายเสียด้วย
มือมารดังนี้เล่า ฝ่ายโป๊ยก่ายเมื่ออาจารย์โศกาอาดูร

ดังนั้นก็มิได้ประคับป ร ะ ค อ ง
ปลอบโยน จึงเรียกซัวเจ๋งมาบอกว่าให้เอาข้าวของม

าแบ่งปันกันสองคน ซัวเจ้งถาม
ว่าพี่จะแบ่งปันข้าวของทำไม
โป๊ยก่ายว่าเราแบ่งปันกันแล้วก็จะได้ต่างคนต่างไปตา
ม
อำเภอใจ เจ้ากลับไปลำแม่น้ำลิ่วซัวฮ้อคอยจับคนไปอ

ย่างเดิม เราจะกลับไปบ้าน
เกาเล้าจึง เพื่อจะได้อยู่กับเมียเรา
เอาม้าขายเสียแล้วเอาเงินไปซื้อเครื่องที่สงการ
ตายให้อาจารย์ไป พระถังซัมจั้งได้ยินโป๊ยก่ายพูดดังนั้

น ก็ให้เจ็บช้ำในใจ จึงร้อง
ว่าฟ้าดินขึ้นคำหนึ่งแล้วก็ร้องไห้ฝ่ายปีศาจยักษ์ครั้นกลืน

เห้งเจียเข้าไปในห้อง แล้วก็คิดว่าได้การกลับม า
ถึ ง ถ้ ำ
บอกกับพวกพ้องว่าเราจับมาได้คนหนึ่งแล้ว
ไต้อ๋องที่สองถามว่าพี่จับได้ใครคนหนึ่ง
ไต้อ๋องคนใหญ่จึงบอกว่า พี่จับได้อ้ายซึงเห้งเจีย
ไต้อ๋องที่สองถามว่าพี่จับได้เอา
ไว้ที่ไหน ไต้อ๋องใหญ่บอกว่าเรากลืนมันเข้าไว้ในท้อง

แล้ว ไต้อ๋องที่สามได้ฟังดัง
นั้นก็ตกใจว่า ข้าพเจ้าหาทันจะบอกพี่ไม่
เห้งเจียนั้นกินไม่ได้ เห้งเจียอยู่ในท้อง
ร้องบอกว่ากินได้แล้ว แก้หิวได้ไม่ต้องหิวอีก

พวกปิศาจน้อยอยู่ข้างนั้น ได้ยิน
เห้งเจียพูดอยู่ในท้องไต้อ๋องใหญ่ดังนั้น
ก็พากันตกใจบอกว่าไต้อ๋องเห็นจะไม่ดีเสีย
แล้ว เห้งเจียเข้าไปอยู่ในท้องยังพูดได้อยู่ฉะนี้ไต้อ๋อง

พูดว่าไม่ต้องกลัว เรากินเข้า
ไปแล้วถึงมันจะวิเศษอย่างไรก็ไม่กลัว
มันจะทำอะไรได้พวกเจ้ารีบไปต้มน้ำเกลือมา
เราจะได้กินเข้าไปสำรอกมันออกมา
แล้วจะได้เอาปิ้งแกล้มสุรากิน พวกปิศาจ
น้อยก็ไปต้มน้ำเกลือมาวางไว้กระถางหนึ่ง
ปิศาจไต้อ๋องก็ยกกระถางน้ำเกลือขึ้นดื่ม
หมดกระถาง เห้งเจียก็เลื่อนขึ้นมาอยู่ที่คอหอยปิศาจไ

ต้อ๋องคลื่นไส้ก็อาเจี ย น อ อ ก
มาจนหน้ามืดตามัว รากเขียวรากเหลืองเอาน้ำดีออก

มาขมคอ เห้งเจียก็มิได้ออก
ปิศาจอ่อนใจเหนื่อยหอบสิ้นกำลังจึงเรียกว่าซึงเห้งเจี

ยทำไมจึงไม่ออกมาเล่ า เห้งเจีย
ร้องบอกออกมาว่าดีแล้ว ๆ เราไม่ออกไปละ
ปิศาจถามว่าทำไมจึงไม่ออกมาเล่า
เห้งเจียว่าอ้ายมารทำไมมึงจึงไม่รู้เวลากาลเราเป็น

ศิษย์พระ เป็นคนอนาถาเวลา
ฤดูนี้เป็นฤดูฝนเราใส่เสื้อกั๊กตัวเดียวเครื่องนุ่งห่มไม่บ

ริบูรณ์ เข้าอยู่ในท้องนี้อุ่นดี
ลมก็พัดไม่ถูกตัว เราจะอยู่ให้พ้นฤดูหนาวแล้วจึงจะออ

กไป พวกปิศาจน้อยได้ยิน
เห้งเจียพูดดังนั้น ก็พูดแก่ไต้อ๋องว่าเห้งเจียมันจะอยู่ใ

นท้องจนสิ้นฤดูหนาวเห็ น จ ะ
ไม่ได้การเสียแล้ว ปิศาจไต้อ๋องพูดว่ามันอยากอยู่ให้มั

นอยู่ไปเราจะเข้าฌาน ไ ม่
กินอาหารทั้งฤดูทำให้มันอดตายอยู่ในท้อง
เห้งเจียจึงพูดว่าอ้ายลูกกูมึงไม่รู้เหตุ
ตลอดตั้งแต่เราตามรักษาพระอาจารย์มา
แม้จะข้ามห้วยชานเขายากแค้นแสน
กันดารอย่างไร เราก็มีหม้อข้าวและเสบียงอาหารติด

ตัวอยู่ด้วยเสมอ ในท้องเอ็ง
มีเครื่องในสารพัดตับไตไส้ปอดเราจะต้มกินให้สบาย
แม้สักห้าเดือนก็ไม่หมด
เสบียงในท้องเอ็ง ปิศาจไต้อ๋องที่สองได้ยินเห้งเจียบ

อกดังนันก็ตกใจพูดว่า พี เห้งเจีย
มันจะไม่ออกแล้ว ปิศาจไต้อ๋องที่สามพูดว่าพี
เห้งเจียมันจะกินเครื่องในมันจะตั้ง
เตาไฟต้มที่ไหน เห้งเจียร้องบอกออกมาว่า
เราจะตั้งเตาที่ตะโพกคือที่เชิงกรานก้นนั่ง
ปิศาจที่สามได้ยินก็ตกใจพูดว่าเห็นจะไม่ได้การหากตั้ง

เตาที่ตรงนั้น ควันจะพลุ่ง
ขึ้นมาทางจมูกและปากจะหายใจไม่ทันก็จะไอจามจะมิ

ตายหรือ เห้งเจียหัวเราะ
แล้วพูดว่าไม่เป็นไร เรามีกระบองเหล็กจะกระทุ้งกร

ะหม่อมให้ทะลุขึ้นไปเ ป็ น
ปล่องเพื่อควันไฟจะได้ออกทางนั้น
ปิศาจไต้อ๋องที่สามได้ฟังดังนั้น จิตใจก็ไม่
สบายแต่ปากพูดว่าไม่เป็นไร จึงร้องว่าพี่น้องเราอย่า

วิตกจงเอาเหล้ายามาใ ห้ เ ร า กิ น

ลงไปสักสองสามชาม ฆ่าอ้ายลูกลิงให้ตายอยู่ในนั้น
เห้งเจียได้ยินก็นึกหัวเราะ
อยู่แต่ในใจ จึงพูดว่าเหล้ายาอย่างใดที่จะมิได้กินก็เห็

นจะไม่มี พวกปิศาจน้อยก็
ยกเหล้ายามาวางไว้สองขวดแล้วรินเต็มชามหนึ่งส่งใ

ห้ปิศาจไต้อ๋อง ปิศาจไต้อ๋อง
ก็รับมา เห้งเจียอยู่ในคอได้กลิ่นสุราหอมฉุย
จึงคิดว่าอย่าให้ได้อ้องมันกินเลย จึง
เอาศีรษะแปลงเป็นหลอดรอที่คอหอย
พอไต้อ๋องยกชามดื่มเข้าไป พอตกถึงคอ
เห้งเจียก็รับเอาไปเสียสิ้น ปิศาจไต้อ๋องดื่มซ้ำเข้าไป

ถึงเจ็ดชามแปดชามเห้ ง เ จี ย ก็
รับกินเสียหมด ปิศาจไต้อ๋องประหลาดใจก็ทิ้งชามลงพู

ดว่าสุรานี้เราเคยกิน ไ ป
สองชามท้องก็ร้อน นี่กินเป็นเจ็ดแปดชามแต่หน้าก็ไม่แ

ดง เห้งเจียเมื่อกินสุรา
เข้าไปมากก็มึนเมาฉุนเฉียวด้วยฤทธิ์สุรา
เอากระบองขวางเข้าแล้วก็โดดจับหัวใจ
ปิศาจทำชิงช้าโหนเล่น และเต้นรำตามสบายโลดโผน

ไปมา ปีศาจไต้อ๋องรู้สึกเจ็ บ
ปวดเหลือที่จะทนได้ก็ล้มคว่ำลงกับพื้นฝ่ายเห้งเจียอยู่ใ

นท้องปิศาจทำรีๆ ขวาง ๆ พักหนึ่ง
ปิศาจก็ล้มกลิ้งอยู่กับพื้น
สลบไปมิได้พูดจา พากันนึกว่าตายแล้ว
ภายหลังกลับฟื้นขึ้นมาได้ร้องด้วยเสียง
อันดังว่า ขอความกรุณาเถิดพระโพธิสัตว์ซีเทียนไต้เซี

ย เห้งเจียว่าเจ้าจงจำไ ว้ อ ย่ า ทิ้ ง
จงระลึกสองสามตัวอักขระ คือเรียกว่าตาซึงหงอคงเ

ท่านั้น ปิศาจกลัวตายเสียดาย
ชีวิตก็เรียกตามว่า ท่านตาหงอคง
ข้าพเจ้าได้ผิดแล้ว เพราะกลืนท่านตาเข้าไป
ไม่รู้เลยว่าจะกลับให้ร้ายอย่างนี้
ขอได้เมตตาอย่างสัตว์มดปลวกเถิด ขอยกชีวิต
ให้หลานสักครั้งหนึ่งเถิด หลายจะส่งอาจารย์ของท่าน

ให้ข้ามพ้นไป เห้งเจียเป็น
คนเมตตา เมื่อได้ฟังปิศาจร้องขอโทษดังนั้นก็มีใจอันอ่

อน จึงตอบว่าตาจะยก
โทษให้แก่เจ้า ๆ จะทำประการใดแก่อาจารย์ปิศาจไ

ต้อ๋องบอกว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ก็ไม่มี แ ก้ ว แ ห
ว น เ งิ น ท อ ง สิ่ งใดที่จะส่งไปเป็น
เสบียง มีพี่น้องสามคนจะเอาเกี้ยวมารับอาจารย์ของ

ท่านขึ้นนั่งแล้วจะหาม ไ ป ส่ ง
ให้ข้ามพ้นเขตเขานี้ไป เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
เอาเกี้ยวหามไปส่ง อย่างนั้นก็
ยิ่งกว่าเพชรนิลจินดาเจ้าจงอ้าปากออกให้กว้างตาจะ

ได้ออกไป ปิศาจไต้อ๋องที่สาม
มากระซิบบอกว่า พี่อ้าปากคอยรอมันออกมาก็งับมันไว้

เคี้ยวมันให้ละเอียดไ ป
แล้วจึงกลืนส่งเข้าไปในท้องจะมิดีหรือ
เห้งเจียอยู่ในท้องได้ยินแล้วจึงเอากระบอก
เหล็กแหย่ออกไปก่อน ปิศาจไต้อ๋องก็งับปากลงเสียงดั

งฮวบที่หนึ่งหน้าฟันปิ ศ า จ ก็

หักกระเด็นออกไป เห้งเจียก็ซักกระบองกลับเข้าไปพู

ดว่าดีแล้วอ้ายมารร้า ย เรายก
ชีวิตให้เจ้าเราจะออกไปเจ้ากลับคิดประทุษร้ายต่อเร

าดังนี้ กูไม่ออกไปแล้ว กูจะ
ฆ่ามึงทั้งเป็นดังนี้จึงจะสมใจมึง
ปิศาจใหญ่ได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธปิศาจที่สาม
ว่า นี่ก็เพราะเจ้าเราได้เชิญเธอให้ออกมาแล้ว
เจ้ามากระซิบสอนให้งับเธอ เดี๋ยว
นี้เธอไม่ออกมาเจ้าจะคิดประการใดฝ่ายปิศาจที่สามเ

ห็นปิศาจที่หนึ่งโกรธเ คื อ ง ดั ง นั้ น
แกล้งพูดกระทบเสียงดังว่า
เฮ้ยอ้ายเห้งเจียเราได้ยินชื่อเจ้าดุจเสียงฟ้าลั่น
ว่าเจ้าขึ้นไปบนสวรรค์น่ำทีหมึงแผ่
อำนาจและเข้าไปยังปราสาทเล่งเชียวเต้ยแผลงฤทธิ์

เดช บัดนี้มาทางไชทีนี้กำจั ด
จับปิศาจมารร้าย เมื่อพิเคราะห์ดูเป็นการเล็กน้อยมิใ

ช่เป็นคนเก่งกาจจริง เห้งเจีย
ถามว่าทำไมเจ้าจึงเห็นว่าเราเป็นคนเล็กน้อย
ปิศาจตอบว่า เพราะเจ้าไม่กล้าออก
มา ถ้าเจ้าเป็นคนเก่งจริง ก็จงออกมาลองฝีมือกันเล่

นให้เห็นจริงจึงจะควร เ รี ย ก ว่ า
คนเก่งได้ ก็เมื่อเจ้าเข้าไปมุดซ่อนตัวอยู่ในท้องเขาดั

งนั้น จะไม่เรียกว่าเป็นคนเล็ ก
น้อยจะเรียกว่าอะไรอีกเล่า เห้งเจียได้ฟังก็นึกว่าจริ

ง ๆ ของมัน เวลานี้เราจะดึง
ไส้พุงตับปลอดมันให้ตายเสียก็ได้

แต่จะเสียชื่อเสียงของเราไป คิดดังนั้นแล้วจึง
ร้องบอกแก่ปิศาจว่า ถ้ากระนั้นเจ้าอ้าปากออกให้กว้า

งเราจะได้ออกไปลองฝี มื อ
แก่พวกเจ้า ให้รู้สึกว่าใครจะเก่งสักปานใด
แต่ว่าที่ในถ้ำนี้คับแคบนักไม่พอที่เรา
จะออกฝีมือ จงออกนอกถ้ำไปหาที่กว้าง ๆ
จึงจะดีฝ่ายปิศาจที่สามได้ฟังดังนั้น
ก็เรียกพลบริวารให้จัดเตรียมตัวถืออาวุธทุกๆ คน
ยกออกไปหน้าถ้ำตั้งเป็นกระบวนรบคอยเห้งเจียออกม

าจะได้ต่อสู้ ปิศาจที่สองก็
เข้าพยุงปิศาจใหญ่ที่หนึ่งออกไปนอกถ้ำ
พวกปิศาจครั้นตระเตรียมเสร็จแล้ว ปิศาจ
ที่สามก็ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า
เฮ้ยเห้งเจียถ้าเก่งจริงแล้วจงรีบออกมาที่ตรงนี้
กว้างขวางดีควรเป็นที่รบได้ เห้งเจียอยู่ในท้องได้ยิน

เสียงไก่ขันการ้องรู้ไ ด้ ว่ า ที่ นี่
เป็นที่กว้างขวางแน่ จึงคิดว่าถ้าเราจะไม่ออกไปก็จะ

เสียสัตย์ แม้เราออกไปถ้ามัน
เป็นปิศาจรูปคนก็เป็นการจริงใจมันยังเป็นสัตว์เดียรัจ

ฉานกลับกลายได้ยากที่
จะไว้ใจ อย่ากระนั้นเลยเราจะให้ได้ดีทั้งสองฝ่าย
ออกก็ออกไปแต่เราจะทำเป็น
ยึดไว้สักอย่างหนึ่งคิดแล้วก็ถอนขนในตัวออกขนหนึ่งแป

ลงเป็นเชือกเส้นยาวสี่ สิ บ
วาเอาหัวเชือกผูกหัวใจปิศาจทำเป็นเงื่อนรัดไว้เงื่อน

หนึ่ง เงื่อนนั้นไม่กระชากก็ไ ม่
รัดหากรัดก็รู้สึกเจ็บ เห้งเจียผูกเสร็จแล้วก็จับหัวเชือ

กไว้ข้างหนึ่ง หัวเราะว่าเรา
จะออกไปให้มันส่งอาจารย์เราไปหากมันไม่ส่งก็จะคิด

รบพุ่งชิงชัย เราจะกระตุกเชือก
กระชากดุจจะอยู่ในท้องเหมือนกัน
คิดแล้วก็ไหวกายแปลงเป็นรูปเล็กลงคลานขึ้น
ไปอยู่ที่บนคอหอยและออกมาดูเห็นปิศาจอ้าปากกว้างฟั

น มีคมดุจคมมีดก็ตรึก
ตรองว่าเห็นจะไม่ได้การ แม้เราจะออกไปทางปากจ

ะกระตุกเชือกถ้ามันเจ็ บ มั น ก็
จะหุบปากลงเชือกก็จะขาดไป
จำเราจะหาช่องออกที่ไม่มีฟันจึงจะดี คิดแล้วก็คลาน
เลื่อนขึ้นไปที่สันจมูก ปิศาจก็จามทีหนึ่งเห้งเจียก็กระเ

ด็นออกมาจากจมูกปิศา จ เห้ง
เจียถูกลมเข้าก็กลับเป็นรูปเดิม
มือหนึ่งถือกระบองมือหนึ่งถือเชือก ปิศาจทั้งสาม
เห็นเห้งเจียออกมาก็ไม่รอรั้งพากันตรงเข้าฟันแทงเห้

งเจียไม่เลือกว่าที่ไห น เห้งเจีย
ก็เหาะขึ้นกลางอากาศพ้นที่ล้อมแล้วก็ลดลงยังเขาที่ว่า

ง สองมือก็รั้งเชือกนั้น ปิศาจ
ไต้อ่องก็เจ็บปวด เอามือเข้าดึงเชือก
เห้งเจียก็กระชาก ปิศาจก็หมุนดุจไม้ปั่นฝ้าย
หกล้มลงกับพื้นดิ้นรนจนดินที่นั่นเป็นหลุมเป็นบ่อฝ่ายปิศา

จที่สองที่สามเห็นดังนั้ น
ก็ลงไปจับยึดเชือกไว้คุกเข่ า
ล งอ้อนวอนขอว่า
ท่านไต้เซียเขาพูดกันว่าท่านมีจิตกว้างขวางประกอบไ

ปด้วยเมตตาไม่มีความ อ า ฆ า ต
แก่ผู้ผิด นับว่าท่านเป็นเซียนใหญ่ไม่รู้เลยว่าใจหนูจิตค้

างคาวดังนี้ ท่านว่าออกมา
จะสู้รบกันนี่ทำไมจึงมาหลอกลวงกันเอาเชือกผูกหัวใจ

ไว้อีกเล่า เห้งเจียหัวเราะ
แล้วพูดว่า มึงอ้ายพวกมารร้ายไม่มีความซื่อสัตย์สุจริต

แต่แรกล่อลวงให้เราอ อ ก
มาแล้วจะงับเราและกัดเราหากเรารู้เท่า
ครั้งนี้หลอกให้เราออกมาจัดกระบวนตั้ง
หมื่นจะรบเราคนเดียว เอ็งทำอย่างนี้ถูกต้องหรือเรา

จะลากไปหาอาจารย์เร า เอ็ง
จะว่ากระไรต่อไป พวกปิศาจกราบไหว้ร้องขอชีวิต
ขอให้กรุณาข้าพเจ้าจะส่งอาจารย์
ท่านให้ข้ามเขาไปเห้งเจียว่าถ้ากระนั้นเจ้าเอามีดมา

ตัดเชือกเอาเถิด ปิศาจว่าจะ
ตัดข้างนอกข้างในยังติดอยู่กับหัวใจ
ก็จะเจ็บปวดต่อไปอีก จะคิดอย่างไรดีเล่า
เห้งเจียว่าดังนั้น ก็ให้อ้าปากออกเราจะเข้าไปแก้ให้

ปิศาจได้ยินดังนั้นก็ต ก ใ จ พู ด
ว่า ถ้าท่านเข้าไปแล้วและจะไม่ออกมาจะมิเป็นการล

ำบากแก่ข้าพเจ้าหรือ เห้งเจีย
ว่าแก้เชือกนั้นง่ายๆ ไม่ยากอะไร
แต่พวกเจ้าจะยอมส่งอาจารย์เราไปจริงแล้วหรือ
ปิศาจได้อ้องที่หนึ่งพูดว่า ถ้าท่านแก้ให้ข้าพเจ้าแล้วข้า

พเจ้าจะขอส่งอาจารย์ ท่ า น

ไป ไม่กล่าวคำเท็จ เห้งเจียเห็นว่าปิศาจมีใจอ่อนแล้

วก็เชื่อ จึงร่ายคาถาเรียกขน
นั้นกลับคืน หัวใจปิศาจก็หายเจ็บ
ปิศาจไต้อ๋องทั้งสามก็ลุกขึ้นคำนับ แล้วเชิญ
เห้งเจียให้ไปบอกอาจารย์ ให้จัดแจงข้าวของพวกข้า

พเจ้าจะหามเกี๊ยวไปรั บ แ ล้ ว
จะได้ส่งท่านไป พวกปิศาจเหล่านั้น
พากันเก็บเครื่องสาตราอาวุธกลับไปยังถ้ำ
ฝ่ายเห้งเจียก็เหาะกลับไปหาอาจารย์ที่เนินเขา
แลไปแต่ไกลเห็นพระอาจารย์นอน
กลิ้งเกลือกอยู่กับพื้นดิน เห้งเจียคิดแต่ในใจว่าไม่ใช่อื่

นไกล อ้ายโป๊ยก่ายเป็นแน่
คงไปบอกแก่อาจารย์ว่าปิศาจกินเราเสียแล้ว
เพราะฉะนั้นพระอาจารย์จึงได้มี
ความทุกข์โทมนัสดังนี้ เห้งเจียก็ลดลงยังพื้นดินเข้ามา

ใกล้เรียกพระอาจารย์ ค ำ ห นึ่ ง
ชัวเจ๋งก็พูดบ่นโป๊ยก่ายว่า แกเป็นพวกต่อโลงขายแท้
ๆ คิดตั้งใจแต่จะให้คนตาย
เท่านั้น พี่เห้งเจียยังไม่ตายก็ว่าตายนั่นใครเล่ามาเรี

ยก โป๊ยก่ายเถียงว่าเราไ ด้ เ ห็ น
แก่ตาว่าปิศาจมันกลืนเข้าไปในท้องแล้วเราเห็นว่าหา

กจะเป็นปิศาจลิงที่ตา ย ถู ก
วันคืนไม่ดี จึงได้สิงให้มาดังนี้อีก
เห้งเจียได้ฟังก็เดินเข้ามาจับมือโป๊ยก่ายถามว่า
อ้ายกินรำมึงว่าใครสิงใคร จะเปรียบเหมือนเจ้าอ้าย

คนให้ไม่ได้ดังนั้นหรื อ ปิศาจ
มันกลื่นเราเข้าไปในท้อง เราก็จับไส้พุงมันกระชากเ

ล่น และเอาเชือกผูกหัวใจ มัน
เจ็บปวดเหลือทน ทุก ๆ คนก็คุกเข่าลงคำนับอ้อนวอน

ขอโทษตัวเราจึงยกโทษ ใ ห้
แก่มัน มันยอมจะเอาเกี้ยวมาหามรับอาจารย์เราส่งไ

ป พระถังซัมจั้งได้ยินเสี ย ง เ ห้ ง
เจียพูดก็ผุดลุกขึ้นพูดแก่เห้งเจียว่า
ขอบใจสานุศิษย์มาก ๆ ทำให้ลำบากจะถึงแก่
ความตายเสียแล้ว ถ้าเชื่อโป๊ยก่ายอาตมาก็จะทิ้งชีวิต

เสียแล้ว เห้งเจียจึงด่าโป๊ยก่าย
สองสามคำให้ไปจัดแจงรวบรวมข้าวของคอยท่าปิศาจ

จะมารับ โป๊ยก่ายก็ไปตระ
เตรียมไว้เสร็จฝ่ายพวกปิศาจไต้อ๋องทั้งสาม
ครั้นกลับไปยังถ้ำแล้วไต้อ๋องที่สองพูดแก่ไต้อ้อง
ใหญ่ว่า เราอวดว่าพวกเราเก้าหัวแปดหาง
แต่เห้งเจียนั้นเป็นลูกลิงตัวนิดเดียวเท่านั้น
ถ้าพี่ไม่กลืนมันเข้าไปรบกันด้วยฝีมือและกำลังที่ไหนมัน

จะสู้ได้ และทั้งพลปิศาจ
ของเราก็มีกว่าสองหมื่น ขับเข้าไปช่วยกันระดมตีเอา

ชัยชนะก็จะได้ นี่พี่กลืนมัน
เข้าไปในท้องมันทำเล่นตามสบายจะสู้มันที่ไหนได้
ซึ่งรับปากว่าจะส่งพระถังซัม
จั่งนั้น ก็เพราะรักชีวิตโดยมันรวบรัดเข้าที่คับแค้นนัก
บัดนี้ก็พ้นออกมาได้แล้ว ปิศาจ
ไต้อ๋องที่หนึ่งจึงถามว่า ถ้ากระนั้นน้องจะคิดประการใ

ดอีกเล่า ไต้อ้องที่สองพูดว่า
ขอพลให้ข้าพเจ้าสามพัน ข้าพเจ้าจะจับอ้ายลิงนั้นให้ไ

ด้ ไต้อ๋องใหญ่ว่า ถ้าดังนั้น
ก็แล้วแต่น้อง จะจัดแจงเถิด
ปิศาจที่สองจึงเรียกพวกพลทหารมาสามพันนำออก
ไปข้างทางใหญ่ตั้งเป็นกระบวนแล้ว
ก็ให้คนถือธงไปบอกแก่เห้งเจียให้รีบมาต่อสู้กัน
โป๊ยก่ายได้ยินก็หัวเราะ แล้วพูดว่าทำอะไรกลับกลาย

ดังนี้ ไหนว่าปราบปิศาจได้
แล้วมันจะเอาเกี้ยวมารับอาจารย์
ทำไมมันจึงมาท้าชวนรบอีกเล่า เห้งเจียพูดว่า
อ้ายไต้อ๋องใหญ่เราปราบปรามยอมแล้ว
นี่เห็นจะเป็นอ้ายไต้อ้องที่สองจะไม่ยอมส่ง
เพราะฉะนั้นจึงมาท้าชวนรบฉะนี้
อันพวกปิศาจนั้นมันมีพี่น้องสามคน เราก็มีพี่
น้องสามคน แต่อ้ายคนใหญ่ไม่กล้ามาต่อสู้แล้ว
นี่เห็นจะเป็นอ้ายคนที่สองเรา
เห็นควรที่โป๊ยก่ายจะออกไปรบแก่มันจึงจะดี
โป๊ยก่ายพูดว่าจะกลัวมันทำไม ไว้
ข้าพเจ้าจะไปรบแก่มันเอง พูดแล้วโป๊ยก่ายก็ถือคราด

เดินมาร้องเรียกว่าอ้ า ย ปิ ศ า จ
มารร้าย มึงรีบออกมาลองฝีมือกับปู่ดูคือตือโป๊ยก่ายให้

รู้รสฝีมือกันสักคราวห นึ่ ง
ปิศาจไต้อ๋องที่สองได้ยินเสียงท้าก็ออกมาเห็นโป๊ยก่าย

ก็มิได้รอรั้งพูดถือหอ ก
หมายตรงหน้าโป๊ยก่ายก็แทงมา
โป๊ยก่ายยกคราดขึ้นรับต่างองอาจออกแรงสู้รบกัน
ไม่ทันถึงเจ็ดแปดเพลงโป๊ยก่ายทานกำลังปิศาจไม่ไหว

ก็ผละออกถอยหนี ปิศาจ
ได้ทีก็ตามรุกเอางวงยื่นคว้ารวบจับโป๊ยก่ายไว้ได้

มีชัยชนะก็ยกกลับไปถ้ำพระถังซัมจั่งยืนแลดูอยู่เห็นปิศา

จจับโป๊ยก่ายไปได้จึง ถ า ม เ ห้
ง เ จี ย ว่ า จ ะ ท ำ
ประการใดเล่า เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์มีจิตลำเอี

ยง เวลาปีศาจจับข้าพเจ้า ไ ป
พระอาจารย์ก็ไมรีบร้อน โป๊ยก่ายถูกจับไปพระอาจาร

ย์มีความรีบร้อนไว้ให้ มั น ท ร ม
า น
ยากแค้นจึงจะรู้สึกว่าไปอาราธนาพระธรรมมิใช่เป็นก

ารง่าย ๆ พระถังซัมจังพูดว่า
ถึงเมื่อเห้งเจียไปต้องภัยได้ทุกข์ใช่ว่าอาตมาจะไม่ทุก

ข์ร้อน แต่เห็นว่าเห้งเจีย
เปลี่ยนแปลงได้จะไม่ลำบากยากแค้นนัก
โป๊ยก่ายโง่เขลาแม้ถูกจับไป ดังนี้จะได้
ความเดือดร้อนมาก เห้งเจียจงไปช่วยสักครั้งเถิด
เห้งเจียก็เหาะไล่ตามไปแต่คิด
ในใจว่ามันแช่งเราให้ตาย เราตามไปดูปิศาจมันจะท

ำประการใด คอยให้มันลงโทษ
เสียก่อนแล้วเราจึงค่อยแก้ต่อภายหลัง
คิดแล้วก็แปลงกายเป็นแมลงหวี่บินไปจับ
ที่ใบหูโป๊ยก่าย เข้าไปในถ้ำพร้อมกับปิศาจ
ครั้นถึงปิศาจไต้อ๋องที่สองเอาโป๊ยก่าย
ทิ้งลงกับพื้นบอกว่าพี่ ข้าพเจ้าจับได้มาคนหนึ่งแล้ว
ไต้อ๋องที่หนึ่งแลเห็นโป๊ยก่าย
จึงพูดว่าคนนี้ไม่ต้องการน้องไปจับมาทำไม
โป๊ยก่ายได้ยินดังนั้นจึงพูดว่าจริงดัง
นั้นไต้อ๋องพูดไม่ต้องการอะไรปล่อยเรากลับไป
ไปค้นหาคนที่ต้องการก็จับเอามาเถิด

ไต้อ๋องที่สามพูดว่า ถึงไม่ต้องการก็เป็นสานุศิษย์ของพ

ระถังซัมจั้งจะต้องมัด เ อ า
ไปแช่น้ำไว้ก่อน พวกปิศาจก็เอาเชือกมัดหมูแล้วหามไ

ปแช่ไว้ในบ่อหลังถ้ำ เห้งเจีย
ก็บินขึ้นดูโป๊ยก่าย เห็นแช่น้ำอยู่เท้าชี้ฟ้าปากก็งอขึ้นหา

ยใจประหงับ ๆ พิเคราะห์
ดูก็น่าหัวเราะจมน้ำอยู่ครึ่งตัว
เห้งเจียเห็นโป๊ยก่ายดังนั้นให้นึกแค้นก็แค้นสงสารก็
สงสาร คิดว่าต่อไปภายหลังก็คงได้เข้าที่ประชุมเล่งฮ

วยหวย คือเมื่อพระศรีอาริย-
เมตตรัยลงมาตรัส แต่คิดเคืองว่ายังไม่ทันไร
ก็คิดแบ่งข้าวของจะทิ้งอาจารย์ไป
เสียแล้วและได้ฟังขัวเจ็งบอกว่านินทากล่าวขวัญภายห

ลังหลายหน อย่าเลยจะ
ทำให้กลัวสักทีหนึ่ง คิดแล้วเห้งเจียก็บินลงไปข้างริมหู

ร้องเรียกว่าหงอเหนง ตือ
หงอเหนง โป๊ยก่ายตกใจนึกว่าฉายาตือหงอเหนงนี้ขอ

งพระโพธิสัตว์กวนอิมตั้ ง ชื่ อ
ให้ไม่มีใครผู้ใดรู้ เมื่อตามอาจารย์มาก็ไม่มีใครเรียก

ชื่อนี้ เรียกแต่ชื่อโป๊ยก่ายเท่ า นั้ น
ก็ที่นี่ทำไมจึงมีคนรู้ฉายาของเรา
อดไม่ได้จึงร้องถามไปว่า ใครมาเรียกข้าพเจ้าทำไม
เห้งเจียบอกว่าข้าพเจ้าเอง
โป๊ยก่ายถามว่าเป็นคนหรือ เห้งเจียตอบว่าเราคือผู้คุ

ม

มาจากเมืองนรกเที่ยวจับคนถึงที่ตาย
โป๊ยก่ายตกใจถามว่าท่านอยู่ที่ไหน เห้งเจีย
บอกว่าคือพระยามัจจุราชเงียมพ้ออ๋องให้มาจับตัวเจ้า

โป๊ยก่ายพูดว่าขอท่าน ไ ด้
กลับไปกราบเรียนแก่เงียมพ้ออ๋องก่อน
ท่านก็เคยรู้จักรักใคร่แก่พี่ชายข้าพเจ้า คือ
ซึงเห้งเจีย ขอทุเลางดผ่อนอีกสักวันหนึ่งเถิด
พรุ่งนี้จึงค่อยมาจับไป เห้งเจียว่า
อย่าพูดเลอะเทอะไปเลย พระยามัจจุราชได้จดลงแน่

นอนแล้วว่ายามสามเป็ น จ ะ
ตายก็ใครเล่าจะกล้ารอไปถึงยามสี่
จงรีบมาไปกับเราโดยดีอย่าให้ถึงแก่ฉุดลากไป
เลย โป๊ยก่ายพูดว่าทำไมท่านไม่ผ่อนผันบ้างเล่า
จงพิเคราะห์ดูรูปร่างข้าพเจ้าดัง
ยังอยากเป็นอยู่ไม่อยากตาย
แต่ความตายนั้นก็ต้องตายเป็นแน่แต่จะขอทุเลาสัก
วันหนึ่งจะไม่ได้ทีเดียวหรือ
พอให้ปิศาจมันจับอาจารย์กับพี่น้องมาให้พบกันสัก
ครั้งหนึ่งเท่านั้น แล้วก็ตามแต่จะเอาไปข้างไหนก็ตาม

เถิด เห้งเจียว่าเอาเถอะเร า
จะผ่อนให้ แต่หนังสือเรียงชื่อมาสามสิบคนเราจะไปจั

บพวกนั้นก่อนแล้วจึงจ ะ ม า
เอาตัวเจ้าต่อที่หลัง จะผ่อนให้สักวันหนึ่ง
แต่เจ้ามีเงินค่าป่วยการก็ส่งมาให้ข้าจะ
ได้ไปเที่ยวจับที่อื่นก่อน โป๊ยก่ายพูดว่าตัวข้าพเจ้าเป็น

คนถือศีลติดตามอาจาร ย์
มาจะเอาเงินทองที่ไหนมาจะได้ให้ค่าป่วยการแก่ท่าน

เล่า เห้งเจียว่าถ้าไม่มีค่า ป่ ว ย

การ จงรีบไปกับเราเดี๋ยวนี้ช้าไม่ได้เราจะมัดเอาไป

โป๊ยก่ายตกใจพูดว่าท่ า น อ
ย่ า
มัดข้าพเจ้าเลย ด้วยข้าพเจ้าเข้าใจว่าเชือกของท่าน

นั้น คือเชือกเร่งชีวิตแม้ว่ า ล
า ก
ไปก็สิ้นชีวิตอันค่าป่วยการนั้นก็มีบ้างแต่ไม่มากเห้งเจีย

ว่ามากน้อยเท่าใดก็รี บ
เอาออกมา โป๊ยก่ายบอกว่าข้าพเจ้าเก็บรวบรวมไว้ส

องปีเศษแล้วมีเล็ก ๆ น้อย ๆ
ไม่เป็นชิ้นเป็นอัน รวมหนักได้ห้าสลึงเมื่อก่อนได้เอาไ

ปให้ช่างหลอม รวมกันเป็น
แผ่นเดียว ช่างเอาไปเสียสามหุนยังเหลือสี่สลึงกับเจ็

ดหุน ข้าพเจ้าเก็บเหน็บไว้ใ น
หู ถูกมัดมือติดอยู่หยิบให้ไม่ได้
ท่านโปรดหยิบเอาเองเถิด เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
จึงยื่นมือไปคลำที่หูล้วงออกมาแผ่นหนึ่ง
เห้งเจียพิเคราะห์ดูแล้วก็เอาเก็บซ่อนเสีย
แล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ก็กลายกลับเป็นรูปเดิม
โป๊ยก่ายแลเห็นเห้งเจีย ก็ด่าแข่งว่า
อ้ายฟ้าผ่าอ้ายเป็กเบ็อน เรามาต้องทรมานดังนี้ยังมา

ทำแกล้งจะเอาเงินค่า ป่ ว ย
ก า ร
อะไรอ้ายไม่มีเงาหัวอ้ายลูกลิง
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า เงินค่าป่วยการเป็นการ
เล็กน้อยไว้ธุระเราจะช่วยแก้ให้ออกไป
เห้งเจียจึงเอากระบองยื่นลงไปสอดใน

เชือกแล้วก็ยกขึ้นมาแก้มัด โป๊ยก่ายก็ลุกขึ้นพูดว่าพี่เรา

เปิดประตูหลังถ้ำหนีไ ป เ ถิ ด
เห้งเจียพูดว่าประตูหลังไปไกล
เรากลับออกไปทางประตูข้างหน้าดีกว่า โป๊ยก่าย
ก็ตามหลังเห้งเจียออกมาถึงประตูที่สองแลเห็นคราดเ

หล็กพิงอยู่ที่นั้น โป๊ยก่ายก็เข้า
หยิบเอามาถือแล้วก็แผลงฤทธิ์สับฟันขนาบออกไป
เห้งเจียก็แกว่งกระบองตีออก
ไปจนถึงประตูชั้นสี่ ฆ่าพวกบริวารปิศาจตายเป็นอันมา

กฝ่ายไต้อ๋องที่หนึ่งต ก ใ จ ลุ
ก ม า ดู เ ห็ น ดั ง นั้ น
จึงร้องเรียกไต้อ้องที่สอ งใ ห้เ ข้า จับ
ตัวคนเก่ง ว่าเห้งเจียมันเข้ามาลักเอาโป๊ยก่ายไปแล้

วยังมาเที่ยวฆ่าคนอีก ไต้อ๋อง
ที่สองได้ฟังดังนั้น ก็จับหอกวิ่งไล่ตามออกมานอกประตู

ร้องค่าว่าอ้ายชาติลิง มึง
สามารถมาทำดังนี้ได้หรือ ว่าแล้วก็เอาหอกแทง
เห้งเจียยกกระบองขึ้นรับปัด
ป้องต่างรบราต่อสู้กันด้วยกำลังความเข้มแข็ง
ฟัดเหวี่ยงกันไปมาที่หน้าประตูถ้ำ
โป๊ยก่ายวิ่งขึ้นไปยืนดูอยู่บนโขดเขา
มิได้ลงมาช่วยเห้งเจียรบ ทำกิริยางง ๆ งัน
ๆฝ่ายปิศาจที่สองเห็นกระบองเหล็กของเห้งเจียหนักนั

กจึงเอาหอกรอรับไว้ ยื่น
งวงออกจะใคร่จับฟัดเห้งเจีย
เห้งเจียก็รู้ในท่วงทีของปิศาจจึงยกมือชูขึ้นเสีย ปิศาจ
ก็เอางวงพันเห้งเจียเข้าที่บั้นเอวมิได้พันมือไว้ด้วย
เห้งเจียก็แกว่งกระบองเล่นได้

ตามสบาย โป๊ยก่ายแลเห็นดังนั้นก็พูดว่าอ้ายปิศาจมันโ

ง่เสียแล้ว เวลาที่มันจับ
เราสิมันพันรัดมือไว้เสียด้วย มันจึงจับไว้ได้
เห้งเจียได้ยินโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็เอา
กระบองแกว่งทีหนึ่งเล็กลงเท่าฟองไก่ยาวสักวาเศษแ

ทงเข้าไปในรูงวงของปิ ศ า
จ ที่
หนึ่ง ปิศาจถูกเจ็บแทบจะสิ้นใจก็คลายงวงออกปล่อยเ

ห้งเจียทันที เห้งเจียคว้า
จับงวงปิศาจไว้ เอามีดแทงเข้าไปปิศาจได้ความเจ็บ

สาหัสก็ตามมือเห้งเจี ย ไ ป
โป๊ย
ก่ายแอบเข้ามาใกล้เอาคราดเหล็กสับฟันปิศาจถูกที่ขา

กรรไกรเห้งเจียร้องห้ า ม
ว่ า อ ย่ า
ทำมันเลย พระอาจารย์จะว่าเราดุร้ายฆ่าสัตว์ไม่มีเม

ตตา เอาแต่ด้ามคราดตีมัน
ก็ถมไป โป๊ยก่ายก็เอาด้ามคราดตีปิศาจ
ก้าวหนึ่งตีทีหนึ่งทุกก้าว เห้งเจียก็จับ
งวงปิศาจเดินจูงมาดูดุจช้างใหญ่สักสองช้าง
เห้งเจียจูงเดินมาข้างเนินเขา ซัวเจ้ง
แลเห็นแต่ไกลก็บอกแก่อาจารย์ว่าพี่เห้งเจียแกจับปิศา

จจูงมาโน่นแล้วพระถัง ซั ม
จั้ ง แ ล ไ ป เ ห็ น จึ ง พู ด ว่ า
พ่อเจ้าประคุณปิศาจนี้มัน ช่า งโ ตใ หญ่ จริ ง ๆ
และทั้งมีงวงเหมือนช้าง แล้วสั่งให้ซัวเจ้งถามมันดูว่า

พวกมันจะยอมส่งเราให้ ข้ า
ม
เขาไปหรือยัง ถ้ามันยอมแล้วเราจะขอชีวิตไว้ให้
มิให้ถึงแก่ความตาย ปิศาจได้
ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงกราบกับพื้นพูดว่า
ขอท่านอาจารย์ยกชีวิตปล่อยให้ข้าพเจ้า
กลับไป ข้าพเจ้าจะเอาเกี้ยวมาหามส่งท่านไป
เห้งเจียพูดว่าอาจารย์กับทั้งศิษย์สี่
คนนี้ มีจิตเป็นกุศลทั้งนั้น เจ้าพูดดังนั้นเรายอมยกโทษ

ให้เจ้า
เจ้าจงรีบไปเอาเกี้ยว
มารับอาจารย์ไปส่ง แม้ว่าเจ้ากลับกลายอีกทีนี้
เราจับได้ก็จะฆ่าเสียมิได้ไว้ชีวิต
อีกต่อไปแล้วเมื่อปิศาจได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
ก็ลุกขึ้นคำนับลากลับไปถ้ำ เห้งเจียกับโป๊ยก่าย
คำนับอาจารย์แล้ว จึงเล่าเหตุที่ปิศาจจับโป๊ยก่ายไปใ

ห้อาจารย์ฟังทุกประกา ร
โป๊ย
ก่ายมีความอดสูยิ่งนัก ก็เก็บเอาเสื้อกางเกงไปตากที่

เนินเขาฝ่ายปิศาจที่ส อ ง
ม า ถึ ง ถ้ ำ แ ล้ ว จึงเล่าความที่พระถังซัม
จั่ง มีจิ ตก รุณ าป รา นีใ ห้
ปิศาจทั้งหลายฟังทุก ๆ คน ต่างนั่งและดูตากันไม่อาจ

พูดจาว่ากระไรได้ ปิศาจที่
สองจึงถามว่าเมื่อเป็นดังนี้ควรพวกเราจะไปส่งพระถั

งซัมจั้งหรือไม่ ปิศาจที่หนึ่ง
จึงพูดขึ้นว่า น้องยังจะทำอะไรต่อไปอีกเล่า
จงรีบจัดแจงส่งเธอไปเถิด ส่วนปิศาจ
ที่สามพูดว่ารีบสงไป ๆ ปิศาจที่หนึ่งได้ฟังดังนั้นจึงถาม

ว่า พี่น้องพูดเป็นทีประชด
ดังนี้ออกมา ดูเหมือนจะไม่พอใจส่งดอกกระมัง
หากเจ้าจะไม่ยอมไปส่ง เราสอง
คนจะไปส่งเอง ปิศาจที่สามหัวเราะแล้วพูดว่า
พี่ทั้งสองได้ทราบว่าพระถังซัมจั้ง
หากไม่อยากให้เราไปส่ง เธอกับสานุศิษย์จะแอบแฝง

ข้ามไปได้ ก็เป็นที่สะดวก
ของพระถังซัมจั่ง หากว่าอยากให้พวกเราไปส่ง
ไม่รู้เท่าก็จะถูกอุบายแยกเสือไป
จากเขา ปิศาจที่หนึ่งถามว่าทำอย่างไรจึงเรียกว่าแย

กเสือจากเขา
ปิศาจที่สามพูด
ว่าพวกปิศาจบริวารของเราในถ้ำนี้
คัดเลือกออกสิบหกคนและอีกสามสิบคน ปิศาจ
ที่หนึ่งถามว่าจะต้องการอะไรจึงต้องทำดังนั้น
ปิศาจที่สามพูดว่าสามสิบคนนั้นให้
เข้าใจต้มแกงต่าง ๆ เอาข้าวของผักปลาและเครื่อง

คาวหวานมอบให้เธอไป ต
า ม
ทางถึงที่ใดก็ดี ตั้งเตาต้มแกงข้าวน้ำประคับประคองใ

ห้พระถังซัมจังอิมเอิบ บ ริ
บู ร ณ์
ปิศาจที่หนึ่งถามว่าก็ยังอีกสิบหกคนจะใช้อะไร
ปิศาจที่สามพูดว่าสิบหกคนนันให้
หามเกี้ยวแปดคน อีกแปดคนให้คอยร้องนำหน้า
พี่น้องเราคอยประคับประคอง
สองข้างเดินตามส่ง ทางนี้ไปอีกสี่ร้อยโยชน์ก็ถึงกำแพ

งเมืองของข้า ที่นั้นมีคน

คอยรับรอง ครั้นถึงริมกำแพงเมืองก็จงทำมิให้อาจาร

ย์กับศิษย์รวมกันได้จะ จั บ
พระถังซัมจั่งนั้นได้ก็เพราะสิบหกคน
การก็จะสำเร็จทั้งสิ้น ปิศาจที่หนึ่งได้ฟังดังนั้น
ดุจเวลาเมาฟื้นขึ้นก็สรรเสริญว่าความคิดอย่างนี้ดีจริง

จึงรีบจัดสามสิบคนเอา
สิ่ ง
ของเครื่องกินกระยาหารมอบให้ไปจัดทำตามสั่ง
และคัดอีกสิบหกคนให้แปดคน
ร้องตวาดนำทาง อีกแปดคนให้หามเกี้ยวออกไป
ครั้นจัดแจงเสร็จแล้ว ปิศาจที่
หนึ่งก็ออกนำหน้า พาบริวารปิศาจเดินออกจากถ้ำมาใ

นทางใหญ่
ร้องเรียกว่าท่าน
อาจารย์วันนี้ไม่ต้องผงละอองติดเท้า
นิมนต์ท่านขึ้นนั่งในเกี้ยว พวกข้าพเจ้าจะหาม
ท่านส่งไปเห้งเจียจึงบอกแก่อาจารย์ว่าพวกปิศาจที่ข้า

พเจ้าปราบลงนั้น
บัดนี้เอาเกี้ยว
มารับหามอาจารย์จะส่งข้ามไป
พระถังซัมจั่งเห็นดังนั้นก็ประนมมือว่าสาธุดีแล้ว
หากไม่มีเห้งเจียอาตมภาพที่ไหนจะไปได้
จึงหันมาพูดแก่พวกปิศาจว่า อาตมภาพ
ได้พึ่งพาหนะของท่าน ท่านทั้งหลายจงได้เอ็นดูให้มาก

ๆ แม้ว่าอาตมภาพไป
อาราธนาพระธรรมกลับไปถึงเมืองแล้ว
อาตมภาพจะแผ่กุศลถึงท่านทั้งหลายให้
ทั่วกัน พวกปิศาจก็พร้อมกันคำนับของคุณ
แล้วจึงนิมนต์พระถังซัมจั้งขึ้นเกี้ยว

พระถังซัมจังยังเป็นปุถุชนก็หารู้ในกลอุบายของปิศาจไ

ม่ และซึ่งเห้งเจียก็เป็น
ภาคของทั้ยอิ๊ดแซเกิดในสันดานซื่อตรง
ก็มุ่งหมายแต่จะกำจัดเป็นกำลังอานิสงส์
ครั้นปราบปิศาจได้แล้วก็หาได้ตรึกตรองสอดส่องให้ละ

เอียดไม่
จึงเรียกโป๊ยก่าย
ให้เอาข้าวของวางบนหลังม้าซัวเจ็งเดินคุมไปฝ่ายเห้

งเจียก็ถือกระบองออก
เดินนำหน้าคอยระวังการร้
าย ฝ่ายปิศาจทั้งแปด
ก็หามเกี้ยวไป อีกแปดคนก็ร้องนำหน้าไป
หามเกี้ยวตัดทางขึ้นเขาไป ปิศาจไต้
อ๋องก็เดินข้างเกี้ยวประคับประคองไปทั้งสามคน
ฝ่ายพระถังซัมจั้งนั่งบนเกี้ยวก็มีจิต
รื่นเริง พวกปิศาจใหญ่น้อยพร้อมใจกันจงรักภักดีเอาใ

จใส่โดยเรียบร้อย
วันหนึ่ง
ข้าวน้ำสามเวลาเลี้ยงดูบริบูรณ์
ค่ำลงก็หยุดพักนอนรุ่งเช้าก็ออกเดินไปเดินมาได้
สี่ร้อยโยชน์เศษ แลไปข้างหน้าก็เห็นกำแพงเมือง
เห้งเจียเดินห่างเกี้ยวประมาณ
สักสี่สิบเส้น เห็นกำแพงเมืองก็สะดุ้งชะงักกระโดดขึ้น

ทีหนึ่ง โดยเหตุที่เห็นใน
กำแพงเมืองมีอากาศร้ายพลุ่งขึ้นได้ยินเสียงลมข้างหลั

งพัดหวิวกระชั้นมาจึง หั
นหน้า
ไปมองดู เห็นปิศาจที่สองถือทวนมาแทง

เห้งเจียยกกระบองขึ้นรับ ก็รบกันด้วย
กำลังโกรธแค้น ปิศาจที่หนึ่งก็ให้สัญญามือถือง้าวกระโ

ดดมาฟันโป๊ยก่าย
โป๊ยก่าย
ตกใจทิ้งม้ามือถือคราดเข้ารบกับปิศาจ
ปิศาจที่สามก็ถือหอกเข้ารบกับซัวเจ๋ง ซัว
เจ๋งก็ยกพลองวิเศษขึ้นปัดป้องต่อสู้
ปิศาจทั้งสามรบกับสานุศิษย์ทั้งสามอยู่บนเนิน
เขา พวกปิศาจบริวารสิบหกคนครั้นได้เห็นสัญญาณก็เข้

าชิงเอาม้าและข้าวขอ
ง
ทั้งนั้นไปสิ้น พวกหามเกี๊ยวก็วิ่งเข้าไปถึงประตูเมืองร้

องเรียกว่าไต้อ้องมาแ
ล้ ว รีบ
เปิดประตูเมืองโดยเร็วพวกปิศาจที่เฝ้าประตูก็พากันม

าเปิดประตูเมืองให้เข้
า แ ล้ ว
จึงสั่งกันให้เอาธงลงทุกคนและให้เงียบสงบเสียงมิให้

ตีม้าล่อและกลอง
เพราะไต้
อ๋องได้สั่งมาก่อนแล้วว่า อย่าทำให้พระถังซัมจั้งตกใจ

ถ้าจิตใจเธอหวั่นหวาด
เ ศ ร้ า
หมองเสียแล้ว เนื้อเธอก็จะมีรสเปรี้ยวเสียจะกินไม่อ

ร่อย
พวกหามเกี้ยวก็ตรงเข้ า
ไปยังปราสาทกิมหลวนเต้ย วางลงให้พระถังซัมจั่งนั่ง

อยู่กลาง
ยกน้ำร้อนน้ำชา
มาเลี้ยง พวกปิศาจพากันมาแวดล้อมประคับประคอง
พระถังซัมจั้งให้มืดมัวและ
ไม่รู้จักหน้าคนให้เคลิ้ม ๆ ไปฝ่ายปิศาจไต้อ๋องทั้งสาม

รบกับเห้งเจียพี่น้องทั้
งสามอยู่ที่นอกกำแพงเมือง
ข้างทิศตะวันออกที่กลางหว่างเขาอยู่หลายชั่วโมง
จนเวลาจวนเย็นก็บังเกิดหมอก
กลุ้มสักประเดี๋ยวก็มือค่ำ โป๊ยก่ายรอรบไม่อยู่ก็ถอนคร

าดออกหนี
ปิศาจที่หนึ่งไล่
ตามอ้าปากคาบจับตัวได้พาเข้าไปในเมือง
เรียกพวกบริวารเอาเชือกมามัดโป๊ยก่าย
ไว้ที่ใต้ถุนปราสาทกิมล่วนเต้ย
แล้วก็เหาะกลับออกมาช่วย ซัวเจ๋งเห็นท่าจะ
เสียทีก็แกว่งกระบองถอยหลังหนี
ปิศาจที่สองสยายงวงจับซัวเจ้งเข้าไปไว้ในเมือง
มัดผูกไว้ที่เดียวกับโป๊ยก่าย
ก็กลับออกมาอยู่บนอากาศ ร้องว่าจับตัวเห้งเจียให้ได้

เห้งเจียเห็นปิศาจจับ
น้องไปทั้งสองคนแล้ว
แต่ลำพังผู้เดียวเห็นว่าจ ะต่อสู้มิได้
ก็ตีลังกาหกคะแมนหนีไป ปิศาจที่สามเห็นเห้งเจียหนีไ

ปแล้ว
ปิศาจก็กลับเป็นรูป
เดิม คลี่ปีกออกโผบิน ในข้อนี้เห้งเจียตีลังกาทีหนึ่งสิบ

หมื่นแปดพันโยชน์แต่

ปิศาจกระพือทีหนึ่งก็ไปไกลกว่าเห้งเจีย
ครั้นปิศาจไล่มาทันก็เอาเท้าเฉี่ยวเห้งเจีย
เข้าอยู่ในอุ้งเท้าจะดิ้นรนก็ไม่ไหว
ปิศาจก็บินกลับมาเมือง ครั้นถึงก็ปล่อยลงกับพื้น
ปิศาจเอาเชือกมามัดผูกไว้ที่เดียวกันกับโป๊ยก่ายซัวเจ๋

ง

ปิศาจก็ผลักพระถังซัม จั้ ง
ลงจากแท่นตัวก็ขึ้นนั่งบนแท่นแสงไฟสว่าง
พระถังซัมจั้งแลเห็นสานุศิษย์ถูกมัด
อยู่กับพื้น จึงหันหน้ามาหาเห้งเจียร้องไห้แล้วพูดว่าเมื่

อเวลาพบปะภัยร้ายทุก ค รั้ ง
เห้งเจียอยู่ข้างนอกได้ช่วยแก้ไข
วันนี้เห้งเจียมาต้องผูกมัดเสียดังนี้ ทำอย่างไร
อาตมาจะพ้นอันตรายเล่า โป๊ยก่ายซัวเจ๋งเห็นอาจาร

ย์ร้องไห้และเสียใจดั

ง นั้ น ก็
พากันร้องไห้เสียงโฮ ๆ ทั้งสองคนแต่เห้งเจียหาร้อง

ไห้ไม่กลับหัวเราะแล้

ว พู ด ว่ า
อาจารย์จงวางใจเถิด พี่น้องอย่าร้องไห้ไปทำไม
ตามแต่มันจะทำอย่างไรก็ชั่งมัน
เป็นอันขาดมิให้มันทำร้ายได้
อาจารย์กับศิษย์กำลังพูดกันอยู่ ก็ได้ยินปิศาจใหญ่
พูดสรรเสริญปิศาจที่สามว่า น้องเรามีสติปัญญาคิดอุบา

ยสำเร็จได้

เป็นอย่างยิ่ง
หาที่เปรียบมิได้ เวลานี้ก็จับพระถังซัมจั้งได้แล้ว
จึงสั่งปิศาจบริวารให้ตั้งเตาต้ม

น้ำร้อนขึ้นไว้แล้วเอาลังถึงเหล็กมาจะได้จับอาจารย์กั

บศิษย์ทั้งสี่คนใส่เข้า

ไ ป ใ น

ลังถึงแล้วเอาขึ้นตั้งบนกระทะนึ่งให้สุก
พวกเราพี่น้องจะกินเล่นให้สบายใจ แล้ว
แจกให้พวกเจ้ากินกันคนก้อนอายุจะได้ยืนยาว
ปิศาจบริวารได้ฟังนายสั่งดังนั้น
ก็วุ่นวายจัดแจงสักประเดี๋ยวก็แล้วเสร็จไต้อ้องก็สั่งให้

จับอาจารย์กับศิษย์ลำ ดั บ ล ง ไ ป
โป๊ยก่ายอยู่ชั้นล่าง ซังเจ้งอยู่ชั้นถัดขึ้นมา
แล้วหามเห้งเจียใส่ลงชั้นที่สาม แต่
มิใช่เห้งเจียจริง เป็นรูปที่เห้งเจียปลอมถอนขนแปลง

แทนไว้

ส่วนเห้งเจียจริงนั้น
เหาะขึ้นคอยดูอยู่บนอากาศ
แล้วพวกปิศาจหามพระถังซัมจั้งใส่ลงไว้ชั้นบนที่สุด
แล้วพวกปิศาจก็เอาไฟใส่ติดฟืนขึ้นเห้งเจียอยู่บนอากา

ศคิดว่าโป๊ยก่ายซัวเจ้ ง ท น ไ ด้ ส อ ง เ ดื
อ ด อ า จ า ร ย์ ท น ไ ด้
เดือดเดียว ก็จะสุกไม่มีชิ้น
แม้เราไม่เอาธรรมอันวิเศษล้อมเสีย
ประเดี๋ยวก็จะสิ้นชีวิต
คิดแล้วเห้งเจียก็ร่ายพระคาถาเรียกพระยาเล่งอ๋องม

าในทันใดนั้น

พระยาเล่งอ๋อง
ถามว่าท่านไต้เซียมีกิจร้อนอะไรหรือ
เห้งเจียตอบว่า ไม่มีกิจธุระร้อนรนจะกล้า

กวนท่านหรือ ด้วยบัดนี้พวกปิศาจยักษ์มันจับอาจารย์ข้า

พเจ้าไปใส่ลังถึงติดไ ฟ นึ่ ง
ขอท่านช่วยอย่าให้มันนึ่งได้
พระยาเล่งอ๋องได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้น ก็แปลงเป็น
สายลมเป่าลงไปที่กระทะ และเป่าล้อมรอบในกะทะไ

อร้อนก็ไม่มีถึงคนทั้ง ส า ม
จึงรอดชีวิตอยู่ได้ทั้งสามคน เวลานั้นก็เข้ายามสาม
ปิศาจที่หนึ่งร้องบอกปิศาจ
ทั้งหลายว่า วันนี้เราคิดอุบายก็เหน็ดเหนื่อย
จับได้อาจารย์และศิษย์สามคนมามัดใส่
ใส่ลังถึงจะหลบหนีต่อไปไม่ได้แล้ว
พวกเจ้าสิบคนเอาใจใส่ระไวระวังช่วยกันดูแล
ผลัดเปลี่ยนใส่ไฟ เราจะพากันไปพักหลับสักงีบหนึ่ง
ถ้าถึงเวลาจวนแจ้งเนื้อนั้นสุก
จึงให้เอาน้ำส้มน้ำมะนาวเกลือกระเทียมมาสำรองไว้

เราตื่นขึ้นท้องเปล่าจ ะ ไ ด้ กิ น
ให้ซูกำลัง พวกปิศาจบริวารก็กระทำตามนายสั่งทุกๆ
คน ปิศาจไต้อ๋องทั้งสามก็
พากันไปนอนฝ่ายเห้งเจียอยู่บนเมฆแลเห็นปิศาจเข้าน

อนแล้ว
ก็ลดลงยังพื้นไม่ได้ยิน เ สี ย ง
ในลังถึงเห็นเงียบอยู่ เห้งเจียคิดว่าจะตายเสียแล้วด

อกกระมังจึงแปลงกาย เ ป็ น
แมลงวันบินมาจับที่ข้างลังถึงฟังดู
ก็ได้ยินเสียงโป๊ยก่ายพูดว่า อึดอัดจริง ๆ ไม่รู้

ว่ามันจะนึ่งอบไอหรือนึ่งปิดไอก็ไม่รู้
ซัวเจ้งร้องถามว่า นึ่งอบไอเปิดไอนั้นอย่างไร
ไม่เข้าใจ โป๊ยก่ายบอกว่านึ่งอบไอนั้นปิดฝาข้างบน
เปิดไอนั้นนึ่งไม่ปิดฝา พระถัง
ซัมจังอยู่ข้างบนร้องบอกว่าไม่ปิดฝาดอก
โป๊ยก่ายว่าดีแล้วคืนวันนี้คงยังไม่ตาย
เห้งเจียได้ยินคนสามคนพูดกันอยู่ในนั้นก็รู้แน่ว่ายังไม่ต

าย

จึงเอื้อมไปหยิบฝาลัง ถึ ง
มาค่อย ๆ ปิดลง พระถังซัมจั้งตกใจร้องบอกว่าฝาปิด

เสียแล้ว

โป๊ยก่ายว่าเสร็จ
มันจะต้องตายในคืนวันนี้เอง ซัวเจ้งกับพระถังซัมจั้งไ

ด้ฟังดังนั้น

ก็พากันร้องไห้
สะอึกสะอื้น โป๊ยก่ายว่าอย่าร้องไปเลย
ใส่ไฟคราวนี้ก็จะเปลี่ยนใหม่ ซังเจ๋งถาม
ว่าทำไมพี่จึงรู้เล่า โป๊ยก่ายบอกว่า
เมื่อแรกใส่เราเข้าในนี้เราก็นึกดีใจ ด้วยว่าเรา
มีโรคเหน็บชา ไอนั้นก็ร้อนพลุ่งขึ้นเดี๋ยวนี้กลับมีไอเย็น

พลุ่งขึ้น

พวกปิศาจเติมฟืน
ใส่ไฟเข้าก็กลับให้มีไอเย็นเกิดขึ้น
อาจารย์กับซัวเจ้งไม่เป็นไร เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่าย
พูดนึกหัวเราะในใจว่า อ้ายกินรำมันกลับเห็นไปอย่าง

นั้นได้

เย็นกลับว่าไม่ดี ร้อน
จะล้างชีวิตกลับว่าดีทำไมมันจึงกลับเห็นไปอย่างนั้นเล่

า
ประเดี๋ยวลมก็จะสิ้นต้ อ ง
รีบแก้ออกเสียจึงจะได้ถ้าเราจะเข้าแก้ก็จำจะกลับเป็

นรูปเดิม
และจะต้อง
ทำลายพวกสิบคนนั้นเสีย ก็จะอึกทึกวุ่นวายขึ้นรู้ถึงปิศา

จไต้อ้องก็จะมิเสียกา ร ไ ป ห รื อ
อย่าเลยเราจำจะต้องทำให้อ้ายพวกสิบคนนี้มันนอนหลั

บเสียแล้วจึงจะดี คิดแล้ว
ก็คลำจับเอาตัวหาวนอนออกมาสิบตัวขว้างไปเข้าหน้า

พวกที่เฝ้าไฟทั้งสิบคน ค น ล ะ ตั ว
หนอนหาวนอนก็แทรกเข้าไปในรูจมูก
พวกนั้นก็พากันนอนหลับไม่รู้สึก เห้งเจีย
จึงกลับเป็นรูปเดิมเข้าแอบลังถึงเรียกพระอาจารย์
พระถังซัมจั้งได้ยินเห้งเจียเรียก
จึงร้องว่าเห้งเจียช่วยอาตมาด้วย
ซัวเจ๋งว่าพี่พูดอยู่ข้างนอกหรือ เห้งเจียว่าไม่ได้
อยู่ข้างนอก พี่ติดอยู่ด้วยกันในลังถึงนี้เอง
โป๊ยก่ายว่าจะทำอย่างไรก็ทำไป ไว้พวก
เราให้ทนทุกข์อึกอัดอย่างนี้หรือ
เห้งเจียหัวเราะแล้วบอกว่าอย่าอึงไปเราจะช่วย
แก้ให้ออกได้ เห้งเจียก็เปิดลังถึงรับอาจารย์ออกแก้มั

ด
แล้วเรียกรูปปลอมกลับ
เป็นขนเข้าตัว แล้วชั้นสามชั้นสี่เอาโป๊ยก่ายซัวเจ๋งออ

กแก้มัด
โป๊ยก่ายออกได้จะ
วิ่งหนี เห้งเจียบอกว่าอย่าวุ่นไป
เห้งเจียก็เรียกคาถาคืนปล่อยพระยาเล่งอ๋องกลับไป
จึงค้นหาข้าวของได้มารวมไว้พร้อมแล้ว
จึงให้พระอาจารย์ขึ้นม้า โป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
เดินตามหลังเห้งเจียออกหน้านำทางไป
ลัดออกประตูข้างทิศตะวันออก ก็ได้ยิน
เสียงพวกประตูนั่งยามตีเกราะมีคนเฝ้ากวดขันแข็งแร

ง
ทำอย่างไรจึงจะออกไป ไ ด้
ก็พากันหันกลับเดินออกมาทางประตูหลัง
ก็มีพวกปิศาจนั่งยามตามไฟเฝ้าอยู่
โดยกวดขัน เห้งเจียเห็นดังนั้นพูดว่าจะทำอย่างไรดี
ถ้าไม่คิดถึงอาจารย์พวกเรา
ทั้งสามก็จะไปได้ตามสบาย โป๊ยก่ายว่าเราไปหาที่เงี

ยบไม่มีคน
เราปีนกำแพงรับ
เอาอาจารย์ออกไปมิดีหรือ เห้งเจียว่าเขาจะลือได้ว่

าพวกเราปีนกำแพงหนี พระ
อาจารย์เสียชื่อด้วย โป๊ยก่ายพูดว่าเข้าที่คับแค้น
แล้วเราหนีเอาตัวรอดก็แล้วกัน
จะมานั่งระวังอะไรแก่ชื่อเสียงเล่า
เห้งเจียก็ไม่รู้ที่จะคิดประการใด จำจะต้องไปตาม
ที่โป๊ยก่ายคิดนั้น เป็นเวลาที่พระถังซัมจั๋งยังไม่หมดผล

กรรมฝ่ายปิศาจไต้อ๋อง ทั้ ง ส า ม ตื่ น ขึ้ น
ต่างก็สวมเสื้อแต่งกายออ ก มา ยัง ตำ หนั กกิ
ม

หลวนเต้ย ขึ้นนั่งบนแท่นแล้วถามว่า
ต้มพระถังซัมจั่งเดือดได้กี่ครั้งแล้ว ปิศาจ
น้อยก็ยังไม่ตื่น แม้จะปลุกสั่นสักเท่าใดก็ไม่รู้สึก
มีคนหนึ่งตกใจตื่นขึ้น ร้องเรียก
กันอีกสองสามคนก็ตื่นขึ้นไม่มีใครดูฟืนไฟ
ตะลีตะลานบอกว่าเดือดเจ็ดแปดหนแล้ว
จึงมาดูข้างเตาก็เห็นเปิดลังถึงทิ้งอยู่เกะกะกับพื้น
ก็พากันตกใจวิ่งมาบอกแก่ปิศาจ
ไต้อ๋องว่า พระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์หนีไปแล้ว
ปิศาจไต้อ๋องทั้งสาม เดินเข้ามา
ดูที่เตาเห็นฟืนไฟดับหมด คนก็หลับกรนไม่รู้สึกตัว
พวกปิศาจจึงร้องขึ้นว่าให้ไล่
จับตัวพระถังซัมจั่งให้จงได้ พวกปิศาจทุก ๆ
กองต่างก็ตกใจถืออาวุธวิ่งเข้ามาพร้อม
หน้ากัน เที่ยวดูทุก ๆ ประตูก็ไม่เห็นเปิด
จึงพากันจุดไต้ตามไฟเที่ยวค้นหา ไฟ
สว่างดุจกลางวันแลเห็นพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์กำลัง

จะปีนกำแพงออกไป
ปิศาจไต้อ๋องร้องตวาดว่าจะปีนกำแพงไปข้างไหนพระ

ถังซัมจั้งได้ยินเสียง ปิศาจร้อง
มือและเท้าก็อ่อนยืดไม่อยู่พลัดต ก กำ แพ ง
ลงมา ปิศาจที่หนึ่งเข้ายึดพระถังซัมจั้งไว้ได้แล้ว
ที่สองจับซัวเจ๋งที่สามจับโป๊ยก่าย
ปิศาจน้อยเหล่านั้นก็พากันมาจับม้าและสิ่งของ
หนีไปได้ก็แต่เห้งเจียผู้เดียว พวก
ปิศาจก็พาพระถังซัมจั้ง กับศิษย์ทั้งสองมายังประสาทกิ

มหลวนเต้ย

ปิศาจสั่งให้
เอาตัวโป๊ยก่ายผูกมัดไว้กับเสาหน้าปราสาทและซัวเจ็

งมัดผูกไว้ที่หลังตำหนั ก เหลือ
แต่พระถังซัมจั้งปิศาจยึดตัวไว้ไม่ปล่อยไป
ปิศาจทั้งสามพูดว่าพี่จะยึดไว้ทำไมกิน
เสียทั้งเป็น ๆ อย่างนี้มิดีหรือ
ปิศาจที่หนึ่งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า น้องคิดดัง
นั้นก็ควรแล้ว แต่วิตกด้วยเห้งเจียยังจับตัวมันมิได้
จะกลับมาคิดอุบายทำแก่เรา
เป็นแน่ ปิศาจที่สามพูดว่าข้างตำหนักในนั้นที่หอเล็ก
อยู่ในตำหนักมีตู้เหล็กตู้หนึ่ง
ตามข้าพเจ้าคิดเอาพระถังซัมจั้งเข้าไปซ่อนไว้
ในตู้ลั่นกุญแจประตูหอให้แน่น แล้ว
ให้ปิศาจน้อยไปเที่ยวพูดเล่าลือว่าปิศาจกินเนื้อพระถัง

ซัมจั้งเสียแล้วเห้งเจี ย ค ง จ ะ
เที่ยวคอยฟังข่าว แม้ว่าได้ยินเล่าลือดังนี้มันก็คงจะต้อ

งกลับไป
เรารอไว้สักสี่ห้า
เวลาเห็นมันไม่มารบกวนแล้วจึงเอามาค่อย ๆ
กินตามสบายใจดังนี้จะมิดีหรือ ฝ่าย
ปิศาจที่หนึ่งที่สองได้ฟังปิศาจที่สามว่าดังนั้น
ก็มีความยินดีเห็นชอบด้วย จึงพูด
ว่าน้องคิดดังนั้นเห็นถูกต้องแล้ว
จึงจับพระถังซัมจั่งเข้าไปใส่ตู้เอากุญแจลั่นประตู
ตำหนักให้แน่นหนา จึงให้พวกบริวารเที่ยวพูดเล่าลือไ

ปทุกแห่งว่า พระถังซัมจั้ง
นั้นปิศาจกินเนื้อเสียแล้วฝ่ายเห้งเจียหนีไปในเวลากล

างคืน

ก็ตรงไปยังถ้ำไซท่อต้อ ง เ ข้ า ไ ป เ อ า ก
ร ะ บ อ ง
ตีขนาบเข้าไปฆ่าพวกปิศาจเสียสิ้น
ไม่เหลือสักคนเดียว แล้วก็หันเหาะกลับไปพอ
แสงตะวันขึ้นก็พอถึงกำแพงเมืองเห้งเจียคนเดียวก็ไม่

อาจท้ารบ ลดลงยังพื้นไหวกาย
แปลงเป็นปิศาจน้อยเดินเข้าไปในประตูเมือง
เที่ยวสืบถามข่าวอาจารย์ทั่วทั้งเมือง
พูดกันว่า พระถังซัมจั้งนั้นปิศาจไต้อ๋องกินเสียทั้งเป็นแ

ล้วแต่เมื่อคืนนี้ เห้งเจียได้
ฟังดังนั้นก็ไม่มีความสบายใจ
จึงเดินเข้าไปยังปราสาทกิมหลวนเต้ย เห็นหมู่ปีศาจ
หลายคนแต่งตัวสวมเสื้อคลุมหมวกนุ่งแพรสี
มือถือไม้พลองที่เอาเหน็บป้ายงา
เดินไปเดินมาไม่หยุด เห้งเจียแลเห็นนึกว่าปิศาจพวก

นี้ที่จะเป็นขุนนางฝ่า ย ใ น
เห้งเจียก็แปลงเป็นขุนนางอย่างนั้นเดินเข้าไปสืบข่าว

เวลากำลังเดินมาก็เห็ น โ ป๊ ย ก่ า ย
ถูกมัดผูกอยู่ที่เสาใต้ระเบียง
เห้งเจียแอบเข้าไปร้องเรียกว่าหงอเหนง
โป๊ยก่ายก็จำ
เสียงได้ จึงพูดว่าพี่มาแล้วช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
เห้งเจียว่าพี่จะช่วยน้องไม่เป็นไร
แต่น้องได้รู้ว่าอาจารย์อยู่ที่ไหน
โป๊ยก่ายบอกว่าอาจารย์ตายเสียแล้ว ปิศาจไต้อ๋อง
มันกินเสียแต่เมื่อคืนนี้ทั้งเป็นแล้ว

เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็เสียใจน้ำตาตกลงพราก ๆ
โป๊ยก่ายว่าอย่าเพ่อเชื่อก่อน
การอันนี้เป็นแต่เพียงข้าพเจ้าได้ยินมันพูดกันจะเท็จจริ

ง
ก็ยังไม่แน่ได้ พี่จงไปเที่ยวสืบดูก่อนก็คงจะรู้แน่
เห้งเจียเช็ดน้ำตาแล้วเดินเข้าไป
ข้างประตูสืบดู ก็เห็นซัวเจ๋งถูกมัดอยู่กับเสา
เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้เอามือลูบหลัง
ซัวเจ๋ง แล้วเรียกหงอเจ็งคำหนึ่งซัวเจ๋งก็รู้ได้ว่าเห้ง

เจีย
จึงพูดว่าพี่เปลี่ยนแปล ง ม า
แล้วจงช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด เห้งเจียพูดว่าน้องอย่าวิ

ตกพีจะช่วยเจ้าจงได้ แต่
น้องรู้ว่าอาจารย์อยู่ที่ไหน ซัวเจ๋งเช็ดนำตาพูดว่า
ปิศาจมันกินเนื้ออาจารย์เสีย
แล้วแต่เมื่อคืนนี้ เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายซัวเจ็งพูดอย่า

งเดียวกันก็ดุจดังว่าเ อ า ค ม มี ด
แทงเข้าที่หัวใจ น้ำตาก็ไหลลงอาบหน้า
จึงรีบเหาะขึ้นบนอากาศยังหาช่วยโป๊ยก่าย
และซัวเจ๋งไม่เหาะไปนอกกำแพงเมืองข้างทิศตะวันอ

อก
ก็ลงยังยอดเขาใหญ่
ร้องไห้โฮ ๆ คร่ำครวญถึงพระอาจารย์
พระอาจารย์ได้ช่วยข้าพเจ้ารอดจากทรมา
ทุกข์ได้ร่วมจิตคิดร่วมใจกับอาจารย์จะไปไซทีนมัสการ

พระพุทธเจ้า ไม่รู้เลยว่ามา
ถึงที่นี่อ้ายมารร้ายมันมาฆ่าเสียได้
มาตายเสียดังนี้ที่จะไปไซทีก็ไม่มีนิสัย ไม่รู้ว่า
จะทำประการใดแล้ว เห้งเจียคร่ำครวญอยู่อย่างนั้น
แล้วตรึกตรองโดยลำพังใน
ใจตนว่า ซึ่งการทั้งนี้ความผิดก็เพราะพระยูไลเจ้า
ท่านนั่งอยู่ที่เมืองประเทศไซที
นั้นไม่มีการอะไรแล้ว หากจะให้พระไตรปิฎกเป็นกุศล

แพร่หลายทั่วไปนั้น ควรจะ
ส่งมายังประเทศจีนเมืองไต้ถัง
ทำไมกุศลจะไม่แพร่หลายไปหรือ แต่ยังให้มาไม่ได้
แกล้งให้พวกเราไปอาราธนาให้ได้ความลำบากต้องข้

ามห้วยข้ามเขาดังนี้ บัดนี้มา
ถึงนี้ก็มาทิ้งชีวิตเสียดังนี้
อย่ากระนั้นเลยเราจะต้องไปหาพระยูไลเจ้า
กราบทูล
ถามให้ท่านรู้ซึ่งเหตุการณ์นั้น
หากยอมให้พระไตรปิฎกแก่เรานำไปเมืองไต้ถังปก
แผ่บุญนั้นให้ทั่วไป เพื่อให้บุคคลมีศรัทธายิ่งขึ้นสวนพวก

เราขอให้สำเร็จซึ่งคว า ม
ปรารถนา แม้พระองค์ไม่โปรดให้แก่เรา
ก็จะทูลให้พระองค์ถอนมงคลบนศีรษะเรา
ออกเสีย เราจะได้กลับไปยังถ้ำเดิมของเรา
คิดแล้วก็เหาะไปเมืองไซที ชั่วโมงเดียว
ก็แลเห็นเขาเล่งซัว บัดเดี๋ยวก็มาถึงจึงลดลงยังพื้นเดิ

นเข้าไปข้างชายเขา เงยหน้า

ขึ้นก็ปะเจ้ากิมกังทั้งสี่ขวางหน้าไว้
ถามว่าจะไปข้างไหน เห้งเจียย่อตัวคำนับแล้ว
พูดว่า ข้าพเจ้ามีกิจธุระจะขอเข้าไปเฝ้าพระยูไล
เจ้ากิมกังตวาดว่าอ้ายลิงช่างหยาบ
คาย เมื่อครั้งก่อนถูกงู้หม้ออ๋องเราพากันไปช่วย
วันนี้มาพบหน้าก็ไม่เคารพนบนอบ
มีธุระก็ต้องกราบทูลก่อนมีรับสั่งให้เข้าไปจึงเข้าไปเฝ้

า

ที่นี่ไม่เหมือนประตูน่ ำ ที ห มึ ง
บนสวรรค์ ให้ตัวเข้าออกเดินตามสบายได้
เห้งเจียเป็นเวลากำลังเศร้าหมองทุกข์
โทมนัส ก็มาปะซึ่งความขัดข้องเข้าดังนั้น
มีความแค้นร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังดุจ
ฟ้าผ่า ไม่หยุดเสียงจนได้ยินถึงพระพุทธเจ้า
โปรดให้พระอรหันต์ออกมานำเห้งเจีย
เข้าไปเฝ้าเห้งเจียเดินตามพระอรหันต์เข้าไป
แลเห็นพระพุทธองค์ก็ลดลงถวาย
นมัสการกราบลงยังพื้นแล้วก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นสมเด็จ

พระเซกเกียมองนิฮุดโ จ๊ จึงตรัสถามว่าหงอคงมีกิ
จ ธุ ร ะอะไรหรือ เห้งเจีย
จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าก็ได้อาศัยปฏิบัติตามคำสอนขอ

งพระองค์ ตั้งแต่เข้าทาง
สัมมาทิฐิมา รักษาอาจารย์ถังซัมจังมาตามทางได้รับค

วามยากความลำบากทน
ทุกข์เวทนา ไม่มีที่สุดอันจะพรรณนาได้
บัดนี้มาถึงเขาไซท่อซัวเมืองไซท่อก๊ก มี
ปิศาจยักษ์ร้ายจับเอาพระอาจารย์ไปกินเสียทั้งเป็นแล้

ว
แต่กระดูกก็มิเห็น โป๊ยก่าย
ขัวเจ็งยังต้องมัดทรมานอยู่ที่นั่น ไม่ช้านักก็จะสิ้นชีวิต
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้
มากราบทูล เพื่อพระองค์ทรงทราบ
ขอพระองค์ได้ทรงโปรดถอนมงคลศีรษะ
ข้าพเจ้าออกเสียเถิด ข้าพเจ้าขอถวายคืนและขอทูลล

ากลับไปอยู่ยังถ้ำเดิม ข อ ง
ข้าพเจ้า เพราะไม่สำเร็จซึ่งความมุ่งหมายแล้ว
เห้งเจียทูลพลางร้องไห้พลาง สมเด็จ
พระพุทธเจ้าเห็นดังนั้นก็แย้มพระโอษฐ์ตรัสว่า
เห้งเจียได้ความเศร้าโศกเพราะปิศาจ
มันมีฤทธาอานุภาพมาก สู้มันไม่ได้หรือจึงมีความโทมนั

สน้อยใจถึงเพียงนี้ เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นก็เอามือทุบศีรษะและอกของตน
ร้องไห้แล้วทูลว่า ตั้งแต่เกิดมายังไม่
เคยจะยอมแพ้ผู้ใดวันนี้มาถูกมือปิศาจร้ายก็เป็นที่เสียใ

จมาก พระพุทธองค์ทรง
ตรัสสอนว่า เห้งเจียจงระงับดับความโทมนัสเสียเถิด

ปิศาจนั้นตถาคตรู้จักจ ำ ไ ด้
เห้งเจียได้ฟังพระตรัสดังนั้นจึงทูลถามว่า
ข้าพเจ้าได้ยินเขาเล่าลือกันว่า ปีศาจ
นั้นเกี่ยวข้องเป็นพระญาติวงศ์ของพระองค์หรือ
พระยูไลตรัสว่าเจ้าพูดเลอะเทอะ
ปิศาจมารร้ายจะมาเป็นญาติวงศ์อะไรแก่ตถาคตเล่า

เห้งเจียทูลถามว่ามิใช่ญาติวงศ์
ของพระองค์แล้ว เหตุใดพระองค์จึงตรัสว่าจำได้เล่า

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ตถาคต
เล็งญาณด้วยทิพจักษุจึงเห็นได้
ปิศาจที่หนึ่งที่สองที่สามนั้นมีเจ้าของ ตรัสแล้วก็
ชี้พระหัตถ์ตรงพระกัสปกับพระอานนท์ให้ไปยังเขางอมี่

ชัว กับที่เขาเง่าท้ายชัวเ ชิ ญ
พระโพธิสัตว์บุนซู้พระเพ้าเยี้ยนทั้งสองนั้นให้มานี่
พระกัสปพระอานนท์รับสั่งแล้ว
ก็ออกจากอารามใหญ่แยกกันไป
พระพุทธองค์จึงตรัสว่าพระโพธิสัตว์บุนซู้พระ
เพ้าเฮี้ยนนั้นเป็นเจ้าของ แต่ปิศาจที่สามมีความเกี่ยว

ข้องแก่ตถาคตอยู่บ้าง เห้งเจีย
ทูลถามว่ามีความขัดข้องอย่างไรขอได้โปรดให้ข้าพเจ้

าทราบด้วยสมเด็จพระพุ ท ธ เ จ้ า ท ร ง ต
รั ส ว่ า เมื่อครั้งคราวเดิมเมื่อจ ะมี ฟ้า ดิน
และมีกำเนิด
เกิดสัตว์ทั้งหลาย และมีพวกบินพวกเหาะสองสัตว์
สัตว์เหาะก็คือราชสีห์เป็นใหญ่
สัตว์บินก็คือหงส์เป็นพระยาสัตว์ในพวกมีปีกพระยาหงส์

ร่วมรักกันจึงได้เกิดเ ป็ น
นกยูงและอินทรีสองอย่างร้ายกาจกินมนุษย์
ประมาณคนยืนเต็มในระยะที่สี่สิบ
ห้าโยชน์ ฉกทีเดียวกลืนเข้าไปในท้องหมดไม่เหลือ

เมื่อเวลาตถาคตได้สำเร็จแก่
พระโพธิญาณ นกอินทรีได้กลื่นตถาคตเข้าไปในท้อง
แต่ตถาคตทะลุขึ้นทางหลัง
จับขี่กลับไปยังเขาเล่งซัวจะใคร่ลงโทษ
พระพุทธเจ้าทั้งหลายขอร้องว่าฆ่าพระยา
นกยูงก็ดุจฆ่าพระพุทธมารดา เพราะฉะนั้นจึงให้อยู่ที่เ

ขาเล่งซัวนี้ จึงให้นามว่า
ยุดโบ๊จงเชี้ยไต้เม่งอ๋องโพ่ซัวอันพระยาอินทรีนั้น
คือแม่เดียวกับพระยาหงส์ เพราะ
ฉะนั้นตถาคตจึงมีความเกี่ยวข้องอยู่บ้างเห้งเจียหัวเร

าะแล้วทูลว่า พระองค์ตรัสดังนั้นหากคิ ด ดู พ ร
ะ อ ง ค์ ก็ เ ป็ นหลาน
ของสัตว์ปิศาจที่สามนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า
ปิศาจยักษ์นั้นต้องตถาคตไปเองจึง
จะจับได้ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็กราบลงกับพื้นนิมนต์พร

ะองค์เสด็จ พระพุทธเจ้าก็
เสด็จลงจากแท่น พร้อมด้วยพระอรหันต์
และสาวกทั้งหลายออกจากพระอาราม
ก็แลเห็นพระอานนท์ กับพระกัสปพาพระโพธิสัตว์บุนซู้
พระเพ้าเฮี้ยนทั้งสองมา
ถึงนมัสการพระพุทธเจ้าจึงตรัสถามว่า
สัตว์ของโพธิสัตว์นั้นหนีลงไปเมื่อเวลาใด
พระบุนซู้กราบทูลว่าลงไปได้เจ็ดวันแล้ว
พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในเขาเจ็ดวันใน
มนุษย์โลกก็หลายปีแล้ว ไม่รู้ว่าจะฆ่ามนุษย์เสียสักเท่า

ใดแล้ว จงรีบตามตถาคต

ไปรับมาเสียเถิด พระโพธิสัตว์ทั้งสองก็ตามพระองค์ม

าในทางอากาศ บัดเดี๋ยวก็
ถึงกำแพงเมือง เห้งเจียเอามือชี้ว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบที่มีอากาศดำพุ่งขึ้นนั้น
คือเมืองไซท่อก๊ก พระพุทธเจ้าจึงให้เห้งเจียไปก่อนท้

าให้ปิศาจออกมารบ แต่อย่า
เอาชนะให้ทำแพ้หนีมา ตถาคตจะจับเองเห้งเจียได้ฟั

งพระตรัสสั่งดังนั้น ก็รีบเหาะเข้าไปยังปราสา ท
กิ ม ห ล วนเต้ยร้อง
ด่าว่าอ้ายเดียรัจฉานมึงจงรีบออกมารบกันกับกู
พวกปิศาจเฝ้าประตูได้ยินก็เข้า ไป
บอกปิศาจไต้อ๋อง ปิศาจทั้งสามก็จับอาวุธรีบออกมา
แลเห็นเห้งเจียก็มิได้ถามว่า
กระไร ตรงเข้าฟันแทงเห้งเจีย
เห้งเจียก็แกว่งกระบองเข้าต่อสู้ได้เจ็ดแปดเพลง
เห้งเจียก็แกล้งทำถอยหนีไปอยู่บนอากาศ
เข้าไปแอบบังเงาพระพุทธเจ้า พระพุทธ
เจ้าทั้งหลายกับพระอรหันต์โอบล้อม
ปิศาจทั้งสามอยู่ท่ามกลาง ปิศาจที่หนึ่งแล
เห็นก็ตกใจร้องบอกน้องทั้งสองว่าเห็นจะเสียทีแล้ว
ปิศาจที่สามพูดว่าพี่อย่าวิตก
เราพร้อมกันเข้าเอาอาวุธแทงพระยูไลเสียแล้วไปชิง

เอาวัดลุ่ยอิมยี่ก็จะต ก อ ยู่ ใ น มื อ เ ร า
ปิศาจที่หนึ่งมิได้ว่าดีชั่วประการใดพากันเอาอาวุธเข้า

แทงถูกพระโพธิสัตว์บุ น ซู้
พระโพธิสัตว์บุนซู้ร่ายพระคาถาตวาดร้องเรียกว่าอ้าย

เดียรัจฉานยังไม่กลับ ใ จ จ ะ ค อ ย
เมื่อไรอีกเล่า ปิศาจที่หนึ่งที่สองก็ตกประหม่าครั่นคร้า

มไม่อาจทำวุ่นวาย โยนทิ้ง
เครื่องมือหมุนกลับทีหนึ่งก็กลายเป็นรูปเดิม
คือเป็นราชชีห์เขียวตัวหนึ่ง ช้างเผือก
ตัวหนึ่ง พระบุนซู้พระเพ้าเฮี้ยนก็เอาดอกบัวติดบนหลัง

ปิศาจก็ขึ้นนั่งองค์ละ ตั ว
ปิศาจทั้งสองก็ระงับจิตสงบลงฝ่ายปิศาจที่สามยังไม่ยอ

มทิ้งอาวุธ ขยายปีกบินขึ้นสูงจะโฉบ เ ฉี่ ย ว เ
ห้ ง เ จี ย
เห้งเจียแอบอยู่ในเงาของพระพุทธเจ้า
ปิศาจไม่อาจเข้ามาใกล้พระพุทธเจ้า พระ
พุทธเจ้าสำรวมจิตบันดาลที่พระเมาลีเป็นก้อนเนื้อสดก้

อนหนึ่งปิศาจเห็นทีก็โ ฉ บ
เฉี่ยวตะครุบก้อนเนื้อ พระพุทธเจ้าเอาพระหัตถ์จับเอ็

นที่หัวปีกกระชากออกจ น บิ น
มิได้ ก็ร่อนลอยอยู่กลางอากาศจะไปไกลก็มิได้ก็กลาย

กลับเป็นรูปเดิมคือนก อิ น ท รี

จึงอ้าปากพูดว่าพระยู่ไลทำไมจึงใช้อภินิหารมาคุมขังข้

าพเจ้าไว้ดังนี้เล่า พระยูไล
ตรัสว่าเจ้าอยู่ที่นี่จะกระทำกรรมเวรมากขึ้น
จงรีบตามพระตถาคตไปจะได้ผลประ
โยชน์ ปิศาจพูดว่าพระยูไลปฏิบัติรักษาศีลเป็นเครื่องก

ระยาบวช ข้าพเจ้าอยู่ในที่
ตำบลนี้กินเนื้อถึกไม่รู้ว่าเท่าใด
พระยูไลจะพาไปให้ข้าพเจ้าอดตายจะมิเป็นเวร
กรรมหรือ พระยูไลตรัสว่าทั้งสี่ทวีปย่อมนับถือตถาคตทั้

งสิ้น แม้ว่าประพฤติความดี
โดยชอบธรรมแล้ว ตถาคตจะให้คนทั้งหลายนั้นเอามา

กินก่อนให้พอปากฝ่ายปิ ศ า จ อิ น ท รี จ ะ
ใ ค ร่ ใ ห้ พ้ น โ ท ษ ไ ป
ก็ไม่รู้แห่งที่จะทำประกา รใ ด ก็ต้องน้อม
นมัสการตามพระยุไลย เห้งเจียออกมานมันการพูดว่า

บัดนี้พระองค์ก็กำจัดป ร า บ
ปิศาจร้ายได้สิ้นแล้ว ยังแต่อาจารย์นั้นหายไป .
ฝ่ายปิศาจเมื่อได้เห็นเห้งเจียก็
กัดฟันพูดว่า อ้างลิงมึงไปเที่ยวหาคนร้ายมาข่มเหงเร

านี้ เราได้กินอาจารย์ของเ อ็ ง
'เมื่อไรบัดนี้ยังอยู่ที่ตำหนักในหอเล็กลั่นกุญแจไว้ในตู้เ

หล็กไม่เชื่อเอ็งจงไป ดู เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นก็รีบกราบลาพระยูไล
พระยูไลก็กลับไปยังเดิมฝ่ายเห้งเจียลดลงยังพื้นแล้วเ

ดินเข้าไปในประตูเมือ ง
เห็นพวกบริวารปิศาจดุจ
งูที่ไม่มีศีรษะเดินไปไหนก็ไม่ได้
เพราะพระยูไลจับเอานายไปแล้วต่างก็หาที่หลบ
หลีกเอาตัวรอด เห้งเจียก็เข้าไปแก้โป๊ยก่ายซัวเจ๋งอ

อก เที่ยวรวบรวมเก็บของ แ ล ะ
ม้ามาได้แล้ว เห้งเจียบอกว่าอาจารย์ยังไม่ตายปิศาจ

ยังมิได้กิน เจ้าทั้งสองจง
ตามพี่เข้าไปแก้อาจารย์ออก พูดแล้วก็พากันไปที่หอนั้น

ตีกุญแจออกเห็นมีตู้เห ล็ ก
ตั้งอยู่ได้ยินเสียงพระอาจารย์ร้องไห้อยู่ข้างใน
ซัวเจ๋งเอากระบองกระทุ้งตู้เปิดออก
ร้องเรียกว่าอาจารย์ พระถังซัมจั้งเห็นก็ร้องไห้โฮให

ญ่เห้งเจียจึงเล่าให้อ า จ า ร ย์ ฟั ง
ทุกประการ พระถังซัมจั้งก็ขอบคุณไม่รู้สิ้น
อาจารย์กับศิษย์ก็พักหาอาหารกินอิ่ม
แล้วก็พากันออกจากเมืองหมายปราจีนทิศเข้าทางใหญ่

เดินไปตามระยะทางฝ่า ย พ ร ะ ถั ง ซั ม

จั่ ง กั บ ศิ ษ ย์ ทั้ ง ส า ม ค
นออกจากเมืองแล้ว เดินไปได้สองเดือนกว่า
เวลานั้นเข้าฤดูหนาวและไปข้างหน้าก็เห็นป้อมและกำ

แพงเมือง พระถังซัมจั้ง
ถามว่าที่ตรงนั้นคือเมืองอะไร
เห้งเจียว่าเดินไปให้ถึงจึงจะรู้แน่ ก็พากันเดินมา
ประเดี๋ยวจึงถึงประตูเมือง พระถังซัมจั่งจึงลงจากม้า

พากันเข้าไปในเมือง แลไปข้าง
กำแพงเห็นนายทหารแก่คนหนึ่ง
นอนหลับอยู่เห้งเจียเดินเข้าไปใกล้จับตัวสั่นร้อง
เรียกว่าท่านทหาร นายทหารตกใจตื่นแลเห็นเห้งเจีย

ก็ตาลีตาลานลุกขึ้นคุก เ ข่ า
เรียกว่าท่านผู้ใหญ่ เห้งเจียถามว่าทำไมจึงเรียกว่าท่

านผู้ใหญ่เล่า ทหารแก่คนนั้น
พูดว่าท่านเป็นรามสูรทำไมจะไม่เรียกท่านว่าเป็นผู้ให

ญ่เล่าเห้งเจียว่าอย่า พู ด
เลอะเทอะไป เราคนอยู่เมืองไต้ถังจะไปไซทีอาราธ

นาธรรม ข้ามมาถึงที่นี่ไม่รู้จั ก
ชื่อเมืองจะใคร่ถามดูสักคำหนึ่งเท่านั้น
นายทหารได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงยืน
ขึ้นบอกว่า เมืองนี้นามเรียกว่า ปีเปียก๊ก
เดี๋ยวนี้เปลี่ยนนามเรียกว่า เซี้ยวจื้อก๊ก

เห้งเจี้ยถามว่าในเมืองนี้มีเจ้าหรือเปล่าเล่านายทหา

รบอกว่ามี เห้งเจียก็หันหน้าไป
บอกแก่พระอาจารย์ พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มีความ

สงสัย จึงพูดว่าทำไมเรียก
ว่าปี้เปียก๊กและเรียกว่า เซี้ยวจื้อก๊กดังนั้นเล่า
โป๊ยก่ายพูดว่าคิดดูเห็นเจ้าเมืองปี้
เปียก๊กจะสิ้นพระชนม์ ตั้งขึ้นใหม่จึงได้เปลี่ยนนามนาม

เรียกว่าเซี้ยวจื้อก๊ก พ ร ะ ถั ง
ซัมจั๋งว่าเห็นจะไม่เป็นเช่นนั้น
พวกเราเข้าไปในเมืองคงจะได้รู้เหตุแน่ พูดแล้วก็พา
กันเดินไปถึงถนนใหญ่ ประตูเมืองขั้นสามพิเคราะห์ดูส

องข้างถนนมีตึกขายขอ ง
ล้วนแต่แพรสีต่างๆ และขายเครื่องนุ่งห่มของใช้ต่าง
ๆ สารพัด จะมีผู้คนแต่งตัว
สะอาดงามหมดจดเรียบร้อยมีตึกสูงสะอาดผู้คนไปมาซื้

อขายแออัดฝ่ายอาจารย์ กั บ ศิ ษ ย์ ทั้ ง
ส า ม เดินพลางดูพลางมาตามทา งค รู่ห นึ่ง
ก็ม าถึ งอี ก
ถนนหนึ่งแลเห็นทุก ๆ บ้าน ขนกรงห่านมาตั้งคาไว้หน้

าบ้านแล้วเอาผ้าสีคลุ ม ไ ว้
พระถังซัมจั้งถามว่า ที่ตำบลนี้เหตุใดจึงเอากรงห่านตั้

งไว้หน้าบ้านทุก ๆ บ้าน
ดังนี้โป๊ยก่ายได้ยินก็แลดูทั้งสองข้างทางก็เห็นมีจริง
ดังนั้นโป๊ยก่ายก็หัวเราะแล้ว
พูดว่า ชะรอยวันนี้เป็นวันดีจึงแต่งบ้านทำการวิวาหะด

อกกระมัง เห้งเจียพูดว่า
เลอะเทอะไปได้ ถ้าจะแต่งขันหมากจริงก็จะทำแต่บ้า

นเดียว เหตุใดจะทำตลอด
ไปดังนี้เล่า ในนั้นคงจะมีเหตุเป็นแน่
เราควรจะไปดูให้รู้แน่สักหน่อย ว่าแล้วเห้งเจีย
ก็ร่ายพระคาถาแปลงกายาเป็นแมลงผึ้งบินไปที่ตรงนั้น

มุดเข้าไปพิเคราะห์ดู เ ห็ น เ ด็ ก
นั่งอยู่ในกรงนั้น เลยดูไปอีกบ้านหนึ่งก็เห็นมีเด็กนั่งอยู่

ในกรงเหมือนกัน เลยไปดู
อีกแปดเก้าบ้านก็มีเหมือนกันทุก ๆ
บ้านแต่เป็นผู้ชายทั้งนั้นเด็กบางคนอยู่ในกรง
ร้องไห้ก็มี เห้งเจียเห็นแล้วก็กลับออกมากลายเป็นรูป

เดิมบอกแก่พระอาจารย์ ว่ า
ที่ในกรงนั้นมีเด็กผู้ชายนั่งอยู่ในกรงทุก ๆ
กรงใหญ่เสมอเจ็ดขวบที่เล็กก็คะเนสัก
ห้าขวบไม่ทราบว่าเหตุอะไรดังนั้น
พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้น ก็ยิ่งมีความสงสัยเดิน
เลยเลียวไปอีกถนนหนึ่ง ก็แลเห็นมีหอเป็นที่สำหรับรับ

แขกเมืองต่างประเทศ พระ
ถังซัมจังพูดแก่ศิษย์ว่า เราพากันเข้าไปที่หอนั้นเถิดจะ

ได้ไต่ถามให้รู้เรื่อง ทั้งเป็น
เวลาคำเราจะได้อาศัยพักนอนสักคืนหนึ่ง
จึงพร้อมกันเข้าไปฝ่ายคนเฝ้าประตูก็เข้าไปบอกแก่ขุน

นางรับแขก ๆ ก็ออกมาเชิญให้เข้าไป นั่
ง ที่
สมควร แล้วจึงถามว่าท่านทั้งสี่คนอยู่เมืองไหนจะไปข้

างไหนจึงได้มาถึงที่นี่ พระ
ถังซัมจั้งบอกว่า อาตมภาพเป็นชาวเมืองไต้ถัง
คือมีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
จะไปไซทีอาราธนาพระไตรปิฎก
พึงมาถึงเมืองอันประเสริฐนี้จะขอเปลี่ยนหนังสือ
เดินทาง และจะขอพักในที่นี่สักคืนหนึ่งด้วย
ขุนนางพนักงานได้ฟังดังนั้นจึงให้
คนใช้จัดหาน้ำร้อนน้ำชามาถวาย
และจัดห้องให้อาจารย์กับศิษย์พัก พระถังซัมจัง
ถามว่าวันนี้จะควรเข้าไปเฝ้าได้หรือไม่
ขุนนางรับแขกเมืองบอกว่าเวลานี้เย็นแล้ว รอ
เวลาเช้าจึงค่อยเข้าไปเฝ้าพักเสียให้สบายสักคืนหนึ่ง

ก่อน พระถังซัมจั้งว่าขอบใจ
เป็นที่สุดจึงถามต่อไปว่า อาตมภาพยังมีความสงสัยไม่

แน่แก่ใจอยู่อย่างหนึ่ ง ข อ ง

ท่านได้โปรดชี้แจงให้ทราบ คือที่เมืองนี้เหตุใดชาวบ้า

นเหล่านั้นเลี้ยงเด็กท า ร ก ใ ห้ อ ยู่
ในกรงนั้น จะต้องประสงค์อะไรกัน
ขุนนางนั้นตอบว่าไม่มีตะวันสองดวงก็อย่าง
เดียวกัน เลี้ยงเด็กทารกด้วยกำลังของบิดาโลหิตของ

มารดา มีครรภ์สิบเดือนถึง
กำหนดก็คลอดออกมาแล้วให้นมกิน
สามปีเป็นกำหนดรูปกายนั้นก็ค่อยเติบใหญ่
ขึ้นจะไม่รู้การทีเดียวหรือ พระถังซัมจั่งว่าท่านพูดนั้นกั

บเมืองข้าพเจ้าก็ไม่ผิ ด กั น
เพราะอาตมภาพเดินมาตามถนนสองข้างทางชาวบ้าน

ทุก ๆ บ้านเอากรงห่านไป
ใส่เด็กไว้ที่บ้านทุก ๆ บ้านดังนี้เพราะฉะนั้นอาตมภาพ

มิได้แจ้งซึ่งเหตุผลจึ ง ข อ
ถามว่าความจริงนั้นเป็นประการใด
ขุนนางนั้นก็กระซิบพูดเบา ๆ ว่า ท่านเป็น
พระเป็นสงฆ์จะไปธุระถึงเขาทำไมชั่งเขาเถิด
นิมนต์พักให้สบายพรุ่งนี้จะได้ไป พระ
ถังซัมจังยึดขุนนางนั้นไว้จึงอ้อนวอนถามว่า
เหตุการณ์เป็นประการใดได้โปรด
บอกให้อาตมาภาพทราบสักหน่อยเถิด
ขุนนางนั้นยกมือขึ้นห้ามแล้วสั่นหน้าพูด
วาท่านจงระงับปากไว้อย่าพูดไป
พระถังซัมจั้งก็ไม่ปล่อยขุนนางคนนั้นอ้อนวอน

จะให้บอกความจริงให้จงได้ ขุนนางผู้นั้นก็ไม่รู้แห่งที่จ

ะขัดได้จึงเดินเข้าไป ข้ า ง ฝ า
กระซิบบอกว่า ที่ท่านถามว่าเด็กอยู่ในกรงห่านนั้น
คือพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นี้
มิได้ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม
พระอาจารย์จะถามเอาไปทำไม พระถังซัมจั้งถาม
ว่าทำไมมิได้ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม
โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบสักหน่อย อาตม-
ภาพจึงจะได้วางใจได้ ขุนนางพวกนั้นจึงบอกว่า
เมืองเดิมนามเรียกปี้เปียก๊ก
มาบัดนี้มีเหตุขึ้นราษฎรจึงเรียกว่า เซี้ยวจื้อกัก
คือเมื่อสามปีก่อนมีตาเฒ่าผู้หนึ่ง
แต่งตัวเป็นเพศฤาษี พาผู้หญิงสาวมาคนหนึ่งรูปร่างสะ

สวยดุจนางฟ้า หาผู้หญิง
ใดในเมืองนี้เสมอมิได้อายุประมาณสิบหกปี
พาเข้าไปถวายพระเจ้าแผนดินมี
พระทัยโปรดปรานจึงให้นามว่า
มุ้ยเหาคือพระสนมเอก พระเจ้าแผ่นดินทรงรักใคร่
ลุ่มหลงในการสังวาส จึงบังเกิดโรคอ่อนเปลี้ยซูบผอม

เสวยพระกระยาหารทดถ อ ย
น้อยลงไปทุกที จะไม่ทรงพระชนม์ชีพอยู่ได้พวกขุนนาง

ฝ่ายแพทย์หลวงตรวจดู
ก็เห็นว่าไม่มียาที่จะแก้พระโรคของพระเจ้าแผ่นดินได้

ส่วนตาเฒ่าที่นำนารีม า

ถวายนั้น ได้รับที่ตั้งตำแหน่งพ่อตา
เธอมียาวิเศษอยู่ตามเกาะกลางทะเล เที่ยว
ไปเก็บเครื่องยามาพร้อมแล้ว ยังขาดแต่ตับทารก
จะต้องเอาตับทารกพันร้อยสิบ
เอ็ดตับ ต้มทำน้ำกระสายกินแล้วอายุจะยืนถึงพันปีไม่แ

ก่ ที่ทารกเลี้ยงไว้ในกรง
ห่านนั้น เพราะไปเลือกคัดเอามาขังเลี้ยงไว้ที่หน้าบ้า

นทุก ๆ บ้าน พ่อแม่ของเด็ก
กลัวอำนาจพระเจ้าแผ่นดินจึงไม่อาจร้องไห้
ก็พากันเล่าลือว่าเมืองเซี้ยวจื้อก๊กดังนี้
จะไม่เรียกว่าไม่ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมหรือ
พรุ่งนี้เช้าท่านเข้าไปเปลี่ยนหนังสือ
อย่าพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นเป็นอันขาด
พูดดังนั้นแล้วก็เดินหลีกไป พระถังซัมจั้งได้ฟัง
ดังนั้นแล้วก็ให้เสียวในใจมือและเเท้าก็ให้อ่อนไปทั้งสิ้

น คิดแล้วก็กลั้นน้ำตาไว้ มิ ไ ด้
ไหลซึมซาบอาบหน้าร้องว่าเจ้ามืด ๆ ไม่มียุติธรรม
เสพสังวาสจนโรคบังเกิดและ
ให้ฆ่าทารกถึงแก่ชีวิตมากมายดังนี้เล่า
โป๊ยก่ายเดินเข้ามาใกล้ถามว่า พระ
อาจารย์มีเหตุอะไรไปเอาโลงใส่ผีของของผู้อื่นมาร้อ

งไห้ร่ำไป ธุระอะไรของเรา
บ้านเมืองของเขา ๆ จะทำกันประการใดมิใช่การขอ

งเราเลย จงถอดเสื้อนอนเสีย

ให้สบาย อย่าไปเอาแบบคนโบราณเที่ยวทุกข์เที่ยวร้อ

นมิใช่เหตุผลของเรา พระ
ถังซัมจังเช็ดน้ำตาแล้วพูดว่าอาตมภาพอุปสมบทบวชเป็

นภิกษุสงฆ์ ที่หนึ่งความ
ผ่อนผันเป็นต้น ทำไมเจ้าแผ่นดินนี้
จึงได้มืดมัวดังนี้ยังไม่เคยได้ยินว่ากินตับคน
อายุยืนนานเลย การอันนี้เป็นอยุติธรรมแท้
จะมิให้เราเจ็บร้อนอย่างไรได้ ซัวเจ้ง
ว่าอาจารย์อย่างทุกข์ร้อนไปนักเลย
พรุ่งนี้เข้าไปเปลี่ยนหนังสือเดินทางแล้ว ดู
พระเจ้าแผ่นดินนั้นจะเป็นประการใดและดูตาเฒ่านั้นจ

ะมีก็ริยาอย่างไร บางที่จะ
เป็นปิศาจยักษ์มันจะอยากกินตับมนุษย์
จึงได้คิดการดังนี้ก็ยังรู้ไม่ได้ เห้งเจียว่า
ซัวเจ้งคิดดังนั้นถูกต้อง พรุ่งนี้พี่จะตามพระอาจารย์เข้

าไปเฝ้าพิเคราะห์ดูพ่ อ ต า
พระเจ้าแผ่นดินจะมีกิริยาอย่างไร
หากเป็นมนุษย์แล้วก็จะถือไสยศาสตร์ไม่รู้จัก
สัมมาทิฐิเอายานั้นเป็นอารมณ์
ข้าพเจ้าจะชี้แจงชักนำให้เห็นทางชอบสัมมา
ปฏิปทา แม้ว่าเป็นปิศาจยักษ์ร้ายข้าพเจ้าจะจับตัวไว้ใ

ห้ พระเจ้าแผ่นดินเห็น
ประจักษ์แก่จักษุ จะได้ตัดเหตุที่จะฆ่าทารกนั้น
พระถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียพูดดัง

นั้นก็ย่อตัวหันหน้ามาหาเห้งเจียพูดว่า ชอบแล้ว
แต่วิตกว่าพระเจ้าแผ่นดินยัง
หลงใหลมืดมัวอยู่ จะถามเหตุนี้ไม่ได้ง่ายเธอจะไม่ไต

ร่ตรองให้เห็นจริงและ เท็จ ก็
จะมาลงโทษเอาพวกเรา จะทำประการใดจึงจะแก้ไ

ด้เห้งเจียหัวเราะแล้ ว พู ด ว่ า
ข้าพเจ้ามีธรรมวิเศษสามารถจะแก้ได้คือจะยักย้ายเด็

กในกรุงนั้นออกไปเสีย น อ ก เ
มื อ ง
พรุ่งนี้ก็จะไม่มีเด็กจะเอาตับเด็กมิได้
เวลานั้นเราทูลแก้ไขพระเจ้าแผ่นดินคงจะคิด
แก่ตาเฒ่าหาการอื่นทดแทน เรามีโอกาสจะได้ทูลขึ้นไ

ปก็จะไม่มีความผิดถึง เ ร า ไ ด้
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดียิ่งนัก
ถามว่าท่านจะทำอย่างไรจึงจะเอา
เด็กนั้นไปได้ หากเด็กนั้นรอดได้เห้งเจียมีกุศลเป็นอัน

มากจงรีบคิดจัดแจงทำ เ ถิ ด
อย่ารอช้าไปจะเสียการ เห้งเจียสำรวมภาคย์แล้วก็สั่

งโป๊ยก่ายขั่วเจ้งว่าจ ง อ ยู่ นี่
เ ฝ้ า
รักษาพระอาจารย์พี่จะออกฝีมือเจ้าจงคอยดู
แม้ว่ามีลมเย็นไหวมา เด็กทารกใน

กรงนั้นจะออกจากกำแพงเมือง
พระถังซัมจั๋งโป๊ยก่ายซัวเจ้งทั้งสามนั่งบริกรรม
ภาวนาช่วยเป็นกำลัง พูดสั่งแล้วเห้งเจียก็ออกจากปร

ะตูเหาะขึ้นกลางอากา ศ ร่าย
พระคาถาอักขระโอมเรียกพระภูมิเจ้าที่เจ้าทางพระเ

สื้อเมืองพระทรงเมือง
เทพารักษ์
ทั้งหลาย เจ้าเหล่านั้นก็มาในทันทีเดี๋ยวนั้นคำนับเห้งเ

จียแล้ว ถามว่าท่านได้เซีย
มีกิจธุระร้อนอะไรหรือจึงได้เรียกพวกข้าพเจ้า
เห้งเจียพูดว่าบัดนี้เดินมาถึงเมืองปี๊
เปียก็กรู้วาเจ้าแผ่นดินเมามืดหลงเป็นมิจฉาทิฐิ
เชื่อพังปิศาจยักษ์จะใคร่เอาตับเด็ก
เป็นกระสายยาอายุวัฒนะปรารถนาจะให้อายุยืนนาน
อาจารย์ข้าพเจ้ามีจิตเมตตา
ไม่อยากจะให้ฆ่าเด็ก คิดจะช่วยให้รอดพ้นจากความต

าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
จึงเชิญท่านทั้งหลายมาแผลงฤทธิ์ฤทธิ์อานุภาพ
ยกเอากรงห่านที่ใส่เด็กออกไปเสีย
นอกเมือง เอาไปซ่อนไว้ตามป่าและเขาสักวันหนึ่งสอ

งวัน เอาผลไม้เลี้ยงอย่าให้
อดอยากหิวโหยเป็นอันขาดและอย่าให้เด็กนั้นตกเนื้อต

กใจได้ รอข้าพเจ้าทำการ
กำจัดมิจฉาทิฐิได้เรียบร้อยแล้ว
และชักนำเจ้าแผ่นดินให้มีสติปราศจากความหลง
แล้วเวลาข้าพเจ้าจะไป จึงเอากลับมาคืนให้ข้าพเจ้า

ฝ่ายเจ้าทั้งหลายได้ฟั ง เ ห้
ง เ จี ย สั่ ง ดั ง นั้ น
ต่างก็สำแดงฤทธิ์เดชลดเม ฆล งบั นด าล
ให้เกิดลมหมอกกลุ้มทั่วทั้งในกำแพงเมือง
พอเวลาสามยามหมู่เจ้าทั้งหลายก็ยก
กรงเด็กนั้นไปทั้งสิ้น แยกย้ายกันไปเก็บซ่อนไว้
แล้วเห้งเจียก็ลดลงยังพื้นดินเข้า
ประตูยังได้ยินอาจารย์กับโป๊ยก่ายซัวเจ๋งภาวนาอยู่
เห้งเจียก็เดินเข้าไปเรียกว่า
อาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้ว ๆ บอกว่าเมื่อลมพัดนั้นข้าพเ

จ้าเก็บเด็กไปหมดแล้ว เมื่อ
เวลาเราจะไปจึงค่อยเอาเด็กคืนกลับมาส่งยังเดิม
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มี
ความยินดีจึงพากันไปพักนอน ครั้นรุ่งแจ้งพระถังซัมจั้ง

ตื่นจัดแจงเสร็จแล้ว ก็เรียก
เห้งเจียว่าเราพากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินแต่เช้

าจะได้ขอเปลี่ยนหนังสื อ เ ดิ
น ท า ง
เห้งเจียก็พร้อมด้วยพระอาจารย์เขาไปในพระราชวัง

แล้วเห้งเจียจึงพูดแก่ พ ร ะ

อาจารย์ว่าไว้ข้าพเจ้าเจ้าไปดูพ่อตาพระเจ้าแผ่นดินก่

อนจะซื่อตรงหรือคดโก ง
ประการใด พระถังซัมจั้งพูดว่าวิตกกลัวเห้งเจียจะไม่

อ่อนน้อมคำนับพระเจ้า แ ผ่
น ดิ น
พระเจ้าแผ่นดินจะจับผิดเอา เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าไ

ม่ไปดังนั้นจะแปลงตัว ต า ม
รักษาพระอาจารย์เข้าไป พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มี

ความยินดีจึงเดินเข้า ไ ป ใ
น
พระราชวัง เห้งเจียก็แปลงเป็นแมลงหวี่บินไปตามพร

ะอาจารย์ ขุนนางพนักงาน
รับแขกเมือง ก็เดินมากระซิบสั่งว่าท่านอาจารย์เข้าไ

ปเฝ้า แล้วอย่ายกเรื่องพวก
นั้นพูดขึ้นเลยเป็นอันขาด พระถังซัมจั้งพนักหน้ารับคำแ

ล้วจึงเดินเข้าไป ครั้นถึง
ประตูพระราชวัง ก็เดินมาหาขุนนางขันที่ปราศรัยว่า
อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถังมี
รับสั่งพระเจ้าแผ่นดินให้ไปไซที
เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกบัดนี้มาถึงเมืองจะขอ

เข้าเฝ้าเปลี่ยนหนังสือเดินทาง
ขอท่านได้โปรดทูลให้ทรงทราบ ขุนนางขันที่ได้ฟัง
ดังนั้น ก็เข้าไปกราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้นก็มี
พระทัยใสโสมนัสยินดี ตรัสว่าพระสงฆ์มาจากเมืองไก

ล คงจะมีวิชาความรู้เชี่ ย
ว ช า ญ
จึงรับสั่งให้ขันทีนำเข้าไปเฝ้า
พระถังซัมจั้งสำรวมก็ริยายืนอยู่ชั้นล่าง พระเจ้า
แผ่นดินนิมนต์ให้ขึ้นข้างบน ทรงพระอนุญาตให้นั่งในที่อั

นสมควรแล้ว พระถังซัม
จังพิจารณาดูพระเจ้าแผ่นดิน
เห็นพระรูปและพระฉวีซีดเศร้าหมองโรยราซูบผอม
กำลังอ่อนเปลี้ยไม่แข็งแรงพระสุรสำเนียงก็แผ่วเบาต

รัสออกมาก็ไม่เป็นปกติ พระ
ถังซัมจั้งพิจารณาทั่วแล้ว จึงถวายหนังสือขึ้นไป
พระเจ้าแผ่นดินรับหนังสือมาคลี่
ออกทอดพระเนตร จึงหยิบตราประทับแล้วส่งคืนมาให้

พระถังซัมจั้ง พระถังซัม
จั่งรับมาเก็บไว้แล้ว พระเจ้าแผ่นดินจะใคร่ทรงทราบ

เหตุที่จะไปรับพระธรร ม นั้
น มี
ขุนนางเข้ามาทูลว่า ท่านเชียงก๊กพ่อตาจะเข้ามาเฝ้า

พระเจ้าแผ่นดินทรงพร ะ
อุตสาหะลงจากพระแท่น เกาะบ่าขันทีคอยรับท่านเชีย

งก๊กพ่อตา พระถังซัมจั่ง
ประหม่ายืนแอบอยู่ข้างหนึ่ง
เห็นตาเฒ่าเดินฉุยฉายแต่งกายเป็นเพศฤาษีไม่
คำนับพระเจ้าแผนดิน พระเจ้าแผ่นดินทรงย่อพระองค์

แล้ว ตรัสถามว่าวันนี้
สบายอยู่หรือเชิญขึ้นนั่งข้างบน
พระถังซัมจังเดินมาก้าวหนึ่งลดตัวปราศรัยคำนับ
ถามทักตาเฒ่าเชียงก็กนั่งอยู่ข้างบนทำเมินหน้าเฉยไม่

ตอบไม่ทักว่ากระไร หันหน้า
ไปหาพระเจ้าแผ่นดินถามว่า พระสงฆ์นี้มาแต่ไหน
พระเจ้าแผ่นดินตรัสบอกว่ามา
แต่ประเทศจีนเมืองไต้ถัง พระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ไ

ปไซทีอาราธนาพระธรร ม
เธอ
มาขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง
เชียงกักหัวเราะแล้วพูดว่า ไซทีนั้นหนทางมืดมัวจะ
มีดีอะไร พระถังซัมจั้งพูดว่าแต่เดิมมาจนเท่าบัดนี้ไซที

นั้นเป็นที่ชัยภูมิสุขส ำ ร า
ญ
หาที่เปรียบมิได้เหตุใดจะไม่ดีเล่าพระเจ้าแผ่นดินทรง

ถามว่า
ข้าพเจ้าได้ยินว่าพระส ง ฆ์ เ ป็ น ส า นุ ศิ
ษ ย์ ข อ ง พ ร ะ
พุทธเจ้า ไม่ทราบว่าพระสงฆ์นั่นจะมีที่ไม่ตายหรือเปล่

า ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้ า
นั้นอายุจะได้ยืนยาวหรือเปล่า
พระถังซัมจังได้ฟังดังนั้น ก็พนมมือทูลตอบว่า แม้ว่า
เป็นสมณะละธุระปัจจัยเสียให้สิ้นมูล
สันดานผ่องใสไม่มีกิเลสตัณหามานะทิฐิแล้ว
ก็ไม่เกิดไม่ตาย (อันที่จริงนั้นระงับสุขสำราญที่ไม่ระงั

บนั้น และแจ่มแจ้งรู้จักมูล
จิตด้วยตนเอง จิตก็บริสุทธิ์แน่แน่น
ความจริงนั้นก็มิได้ขาดและเหลือจะเห็นซึ่ง
รูปนามที่เกิดมีมาแล้วนั้น ว่าไม่เที่ยงเป็นกองทุกข์ใช่ตั

วตน ย่อมมีธรรมดาแตกดับ
ไปทั้งสิ้น) การที่ไปอาศัยยาประกอบทำให้อายุยืนเป็น

อารมณ์นั้นเป็นความเท็ จ
ไ ม่
จริง หากว่าสภาวะธรรมย่อมละทิ้งเสียสิ้นแล้ว ทุกๆ
สิ่งรูปสีก็ว่างเปล่า สำรวม
จิตกระทำให้น้อยซึ่งความกำหนัดในกามารมณ์
อายุก็อาจยืนยาวอยู่เองตาเฒ่าเชียงก๊กได้ฟังพระถังซั

มจังพูดดังนั้นก็หัวเร า ะ

เ อ า มื อ ชี้ พ ร ะ ถั ง ซั ม จั้ ง แ ล้ ว
พูดว่า พระสงฆ์ผู้นี้กล่าวคำสับปลับ
พูดว่าในความระงับสุขนั้น ต้องอาศัย
สันดานนั้นกับที่แห่งใด จะนั่งสมาธิให้แห้งเปล่า
สรรพธรรมจะต้องประกอบเลี้ยง
เขาย่อมกล่าวว่า นั่งนักไฟจะแตกเผาเอาก็จะกลับเป็

นไฟร้าย
ยังไม่รู้ความปฏิบัติ
ของเรา ด้วยปฏิบัติฝ่ายเซียนนั้น กระดูกแข็งมั่นคง
บรรลุมรรคนั้นจิตภาคก็ศักดิ์
สิทธิ์ ประกอบยาช่วยมนุษย์แผ่มรรคธรรม
ยกความสั่งสอนของท้ายเสียงเล่ากุน
น้ำมนต์และยันต์ไว้สำหรับกำจัดซึ่งปิศาจร้ายในมนุษย์
แปรฟ้าดินและอากาศ
เก็บเอากำลังตะวันเดือนสำรวมธาตุละเอียดหยาบเป็

นยาประสิทธิคุณได้สำเ
ร็ จ แ ล้ ว
ขึ้นขี่นกการเวกแล้วให้บินร่อนเล่นสำราญใจเป็นสุขอัน

ใหญ่ไม่เหมือนของท่าน
พุทธศาสนา ให้ระงับดับอารมณ์
เข้านิพพานทิ้งร่างกายเน่านั้นก็ยังไม่ประหลาด
สะอาดได้ ในไตรศาสนา คือไสยศาสตร์
พุทธศาสตร์ อิสีศาสตร์ ตังแต่เริ่มมี
ศาสนา 7 ฤาษีเป็นดีที่สุด สุงยิงกว่าศาสนาอีน ๆ
ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟัง
เชียงก๊กชี้แจงแสดงให้ฟังดังนั้น
ก็มีความเชื่อเลื่อมใสที่สุด บรรดาขุนนางใหญ่
น้อยก็พากันสรรเสริญพร้อมกันว่า

ควรยกฤาษีศาสตร์ว่าเป็นสูงสุดไม่มีศาสนาใด
เสมอพระถังซัมจั้งเห็นขุนนางพากันสรรเสริญเชียงก๊ก

ทุก ๆ คนดังนั้นก็มีความ
อดสูที่สุด พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขุนนางพนักงานจั

ดเครื่องแจถวาย
ด้วยพระ
สงฆ์เธอมาแต่เมืองไกล พวกขุนนางจัดเครื่องแจมาถ

วายตามรับสั่ง
พระถังซัมจั้ง
ก็ขอบพระคุณลาออกไป พอลงจากบันไดปราสาทจะเดิ

นออกไป เห้งเจียบินมา
บินมาจับที่หูร้องเรียกว่าอาจารย์คำหนึ่ง
แล้วบอกว่าอ้ายเฒ่าเชียงก๊กมันเป็นพวก
ปิศาจจริงแล้ว พระอาจารย์ออกไปฉันจังหัน
ข้าพเจ้าจะอยู่ในนี้เพื่อจะได้ฟัง
ความร้ายดีประการใด พูดแล้วเห้งเจียก็บินกลับขึ้นไป

ยังปราสาทกิมล่วนเต้ย
จับ
อยู่ที่บานลับแลไปเห็นขุนนางนางทหารล้อมวัง
เข้ามากราบทูลว่า ขอพระองค์ได้
ทรงทราบ เมื่อคืนนี้เวลาสามยามเศษเกิดมีลมหนาวพั

ดมาโดยแรงหอบเอากรง

ที่
ขังเด็กนั้นไปทั้งหมดสิ้นสูญหายไป
ไม่ได้เค้าเงื่อนว่าไปข้างไหน พระเจ้าแผ่นดิน
ได้ฟังดังนั้นตกพระทัยมีพระอาการทุรนทุรายแล้วตรัสว่

า หากเป็นเช่นนี้ฟ้ามิทั
บ
ข้าพเจ้าแล้วหรือเชียงก๊กเห็นพระเจ้าแผ่นดินเสียพระ

ทัยดังนั้นจึงทูลว่า ขอ
พระองค์อย่าทรงพระวิตก พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถาม

ว่า
ข้าพเจ้าเจ็บป่วยอยู่อ ย่ า ง นี้
หมอหลวงก็สิ้นสติปัญญาความรู้แล้ว
ท่านเชียงก๊กประกอบยาทิพโอสถเวลาพรุ่ง
นี้เที่ยง จะลงมือฆ่าทารกเอาตับเป็นกระสายยา
ก็มาเกิดเหตุขึ้นดังนี้ จะไม่ใช่ฟ้า
ฆ่าเราก็จะเป็นอะไรอีกเล่า
เชียงก๊กทูลว่าลมหอบเอาทารกไปนั้น จะกระทำให้
พระชนมายุของพระองค์ยืนยาวยิ่งกว่านั้นไปอีก
พระเจ้าแผนดินตรัสถามว่า ลม
หอบเอาเด็กไปหมดสิ้นดังนี้ ทำไมท่านว่าจะกลับส่งให้

อายุยืนต่อขึ้นไปได้อี
ก เ ล่ า
เฒ่าเชียงก๊กทูลว่า ข้าพเจ้าพึ่งเข้ามาเฝ้าแลเห็นกระ

สายยาอันพิเศษสิ่งหนึ่

ง ที่ตับ
เด็กเป็นกระสายยานั้น พระชนม์ของพระองค์จะยืนได้

พันปี
ถ้าเอาสิ่งนั้นมาทำ
กระสายยาเสวยแล้ว พระชนม์มายุของพระองค์จะยืน

อยู่ถึงหมื่นปี
พระเจ้าแผ่น
ดินได้ฟังเชียงก๊กทูลดังนั้นก็ยังไม่เข้าพระทัยแน่ว่าอะไ

ร
จึงตรัสถามเชียงก๊กว่า สิ่ง
อะไรถึงจะอายุยืนหมื่นปี เชียงก๊กจึงทูลว่าที่เจ้าเมือง

ไต้ถังมีรับสั่งให้พระ
ถังซัมจั้ง
ไปไซทีนั้น พระสงฆ์องค์นั้นรักษาพรหมจรรย์มาสิบชาติ

แล้ว
และทั้งบวชเรียนมา
แต่เล็ก มิได้เสพย์อสัตย์ธรรมร่างกายบริสุทธิ์ประเสริ

ฐยิ่ง
ถ้าได้หัวใจเธอมาประส ม
ยาของข้าพเจ้าแล้ว อายุของพระองค์จะยืนตั้งหมื่นปี
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟัง
เชียงก๊กกราบทูลดังนั้น มีพระทัยเชื่อลุ่มหลง

จึงตรัสถามว่าเหตุใดท่านจึงไม่บอก
แต่แรกก่อนเล่า แม้ว่าจริงดังนั้นเราจะได้ยึดไว้ไม่ปล่

อยให้ไป
เฒ่าเชียงก๊กทูลว่า
แม้ถึงดังนั้นก็ไม่ยาก เมื่อพระองค์รับสั่งให้หาข้าวแจเ

ลี้ยงกินแล้วจึงจะไปไ
ด้ เวลานี้
มีรับสั่งให้ปิดประตูเมืองทุก ๆ
ประตูจัดทหารออกไปล้อมรอบที่หอรับแขกนั้น จับ
เอาตัวพระสงฆ์นั้นเข้ามา จึงขอร้องโดยความเย็นก่อ

นแม้ว่ายอมโดยดีแล้ว ก็ผ่า
ท้องควักเอาหัวใจออกมา เอาซากเอาศพนั้นไปฝังเสี

ยให้ดี
แล้วปลูกศาลไว้เซ่นไหว้
เธอหากว่าเธอไม่ยอมให้โดยดีก็จับมัดแล้วเอามีดแหว

ะควักหัวใจก็ไม่ยากอะ ไ ร
พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้น
ก็เชื่อถือกระทำตามจึงรับสั่งให้ปิดประตูเมืองทุก
ๆประตู
แล้วสั่งให้พวกตำรวจไปล้อมหอกิมเต๊งฝ้ายเห้งเจียคอ

ยแอบฟัง
ครั้นได้ยินดังนั้นก็โผ บิ น อ อ ก ม า ยั ง ที่
กิ ม เ ต้ ง ครั้นถึง
ก็แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมเข้าไปหาพระอาจารย์บอก

ว่าภัยจะมีมาถึงแล้ว เวลา
นั้นพระถังซัมจั้งกำลังนั่งฉันข้าวอยู่ได้ยินเห้งเจียพูดดัง

นั้น
ทั้งโป๊ยก่ายชัวเจ็งก็พ า
กันตกใจเหงื่อโซมไปทั้งกาย
โป๊ยก่ายถามว่าภัยอะไรที่ไหน เห้งเจียบอกว่า เมื่อ
อาจารย์กลับออกมาจากเฝ้าแล้ว
มีขุนนางนายทหารล้อมวังเข้าไปกราบทูลว่าเกิด
เหตุลมพัดหอบเอาเด็กที่ในกรงไปหมด
เจ้าแผ่นดินมีความเดือดร้อนเสียพระทัย เฒ่า
เชียงก๊กกราบทูลว่า ฟ้าส่งให้อายุพระเจ้าแผ่นดินยืนน

าน
จะเอาหัวใจของอาจาร ย์
เป็นกระสายยาว่าดีกว่าตับเด็กนั้นพระเจ้าแผ่นดินก็ทร

งเชื่อจึงให้ทหารมาล้ อ ม ที่ ห อ นี้
จะเอาตัวเข้าไปขอเอาหัวใจโป๊ยก่ายได้ฟังก็หัวเราะ

แล้วพูดว่า
สมคิดจริงดีแล้วสม

แก่ที่อาจารย์มีใจเมตตาแก่เด็ก
ให้คิดอ่านช่วยเด็กทารกนั้นให้รอด บัดนี้เหตุนั้น
เป็นมูลให้ภัยร้ายนี้ถึงตัว พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นมีกา

ยอันสั่นดุจลูกนก
แล้วจับ
มือเห้งเจียถามว่าการเป็นเช่นนี้แล้วจะคิดอย่างไรดี
เห้งเจียพูดว่าแม้อยากจะให้ดีแล้ว
ใหญ่ต้องเป็นเล็กซัวเจ๋งได้ฟังดั่งนั้นจึงถามเห้งเจียว่า

ใหญ่เป็นเล็กนั้นอย่าง ไ ร
ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เห้งเจียบอกว่าแม้จะให้รอดชีวิตแ

ล้วอาจารย์ต้องเป็นศิ ษ ย์ ศิษย์
ต้องเป็นอาจารย์ จึงปราศจากภัยร้ายนั้นได้
พระถังซัมจั๋งพูดว่าแม้ช่วยชีวิตได้
อาตมภาพก็ยอม เห้งเจียว่าถ้ากระนั้นอย่างได้ช้าโป๊ย

ก่ายรีบไปเอาดินเหนีย ว ม า
สักก้อนหนึ่ง โป๊ยก่ายก็เอาคราดไปขุดดินมาก้อนหนึ่ง
จึงเอาน้ำปัสสาวะขยำปน
มาส่งให้เห้งเจีย เห้งเจียรับมามีกลิ่นปัสสาวะก็ไม่รู้ที่

จะว่าประการใด
จึงอุตสาห์
ปั้นเป็นแผ่นแบนแล้วเอาเข้ากดกับหน้าของตัวเองแล้ว

เอามาใส่ที่หน้าพระถั ง ซั ม จั้ ง
สั่งว่าอย่าไหวอย่าพูดจาจงนิ่งอยู่ดังนั้น
สั่งแล้วเห้งเจียก็ร่ายคาถามหาประสิทธิ์
เป่าไปทีหนึ่ง พระถังซัมจั่งก็แปลงเป็นเห้งเจีย
แล้วถอดเสื้อหมวกผ้าให้เห้งจียนุ่ง
ห่ม เอาเสื้อผ้าของเห้งเจียมานุ่งห่ม
เห้งเจียครั้นเอาเสื้อผ้าของอาจารย์มานุ่งห่มแล้ว
ก็ร่ายคาถาแปลงเหมือนอาจารย์เสร็จแล้วก็ได้ยินเสีย

งกลองและม้าล่อออกสนั่ น พ ว ก
ทหารและตำรวจต่างถืออาวุธทุก ๆ คน
พากันเข้ามาล้อมหอกิมเต็งประมาณสาม
พันคน ขุนนางมหาดเล็กคนหนึ่งเดินเข้ามาในหอ
ถามว่าคนไหนพระถังซัมจั่งซึ่ง
มาแต่เมืองไต้ถัง ขุนนางเจ้าพนักงานรับแขก
คุกเข่าลงชี้ว่าที่นั่งอยู่ข้างในนั้น ขุนนาง
มหาดเล็กก็เดินเข้าไปพูดว่า บัดนี้มีรับสั่งให้มานิมนต์เ

ข้าไปเฝ้าพระถังซัมจั ง แ ป ล ง
ก็เดินออกมาจากประตูห้องปราศรัยถามว่าพระเจ้าแผ่

นดินมีรับสั่งประการใ ด ขุนนาง
มหาดเล็กก็ตรงมาจับมือเห้งเจียที่แปลงเป็นพระถังซัม

จั๋งเอาไป
แล้วพูดว่าท่านจง
ไปกับข้าพเจ้าเข้าเฝ้า จะโปรดปรานมีธุระประสงค์อ

ะไรดอกกระมังฝ่ายพวก ขุนนางมหาด
เล็กและขันที ครั้นได้ตัวพระถังซัมจั้
งแล้วก็ห้อมล้อม
พาตัวมายังพระราชวังใน ครั้นถึงหน้าพระที่นั่งขุนนาง

ทั้งหลายก็พากันคำนับ แต่
พระถังซัมจั้งแปลงยืนนิ่งอยู่ไม่คำนับ
ร้องถามไปว่าเจ้าแผ่นดินปี๋เปียกั๊กจะหาตัว
อาตมภาพมาว่าอะไร หรือพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดั

งนั้น
ก็ทรงพระสรวลแล้ว
ตรัสว่าข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคมาช้านานแล้วไม่หาย
บัดนี้ท่านเชียงกั๊กประกอบยา
วิเศษให้ เครื่องยาทั้งหลายก็พร้อมแล้ว
ยังขาดแต่สิ่งเดียว เพราะฉะนั้นจึงนิมนต์
ท่านเข้ามา จะใคร่ขอกระสายยาแก่ท่านสักสิ่งหนึ่ง
แม้โรคหายปรกติแล้ว ข้าพเจ้า
จะปลูกศาลบูชาท่านทุกๆ ปี ไว้เป็นที่นับถือหลักฐานขอ

งบ้านเมืองต่อไป เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า อาตมภาพก็เป็นสมณะตัวเปล่ามา

ถึงนี่ไม่มีอะไร
มหาบพิตร
โปรดถามเชียงก๊กดูว่าจะต้องประสงค์สิ่งใด
พระเจ้าแผ่นดินตอบว่าจะต้องประสงค์
หัวใจท่านเท่านั้น สิ่งอื่นก็มีพร้อมแล้ว
พระถังซัมจั้งปลอมถวายพระพรว่า
อาตมภาพก็ไม่ปิดบัง ซึ่งพระองค์มีพระราชประสงค์หัว

ใจนั้นจะเอารูปสีอย่า ง ไ ห น
เชียงก๊กนั่งอยู่ที่นั้นจึงบอกแก่พระถังซัมจั้งปลอมว่า
จะต้องการหัวใจดำของท่าน
ประสมยาเป็นกระสาย เห้งเจียจึงตอบว่า
ถ้ากระนั้นก็ให้เอามีดมาแหวะเอาเดี๋ยวอาตมภาพจะแ

หวะให้
ถ้ามีหัวใจดำก็จะถวาย ต า ม พ ร ะ ร า ช
ป ร ะ ส ง ค์ ส่วนพระ
เจ้าแผ่นดินเมื่อได้ทรงฟังดังนั้นก็ดีพระทัย
จึงรับสั่งให้ขันทีเอามีดมาให้พระถังซัม
จังปลอม เห้งเจียรับมีดมาแล้ว
ก็แหวกเสื้อออกจนแลเห็นท้อง มือขวาก็เอามีด
แทงเข้าที่ท้องดังเสียงผลัวกระชากแหวะออก
แลเห็นในท้องมีหัวใจไหลออกมา
เป็นดวงใหญ่อยู่กับพื้น พวกขุนนางทั้งหลายแลเห็นดังนั้

นต่างคนมีความหวาด
เสียวสะดุ้งจิตไปทุกคน เชียงก๊กแลเห็นดังนั้นก็ตกตะลึ

ง

พูดว่าพระสงฆ์รูปนี้
ทำไมจึงมีหัวใจมากอย่างนี้ พระถังซัมจั้งปลอมทำเป็น

เอามือค้นหา กำลังโลหิต
แดง ๆ ดังนั้น เห็นมีแต่หัวใจแดงหัวใจขาวหัวใจเหลื

อง

หัวใจตระหนี่เหนียวแน่ น
หัวใจลาภยศหัวใจอิจฉา หัวใจเล่ห์กลหัวใจอยากชนะ

หัวใจอยากให้สูงหัวใจ
หมิ่นประมาทหัวใจเหี้ยมโหด
หัวใจดุร้ายหัวใจกลัวเกรง หัวใจมักน้อยหัวใจมิจฉาทิ

ฐิ

หัวใจซ่อนเร้นมืดมัวหัวใจไม่ยุติธรรม
เว้นแต่หัวใจดำนั้นไม่มี ส่วนประเจ้าแผ่น
ดินเมื่อได้ทอดพระเนตรเห็นดังนั้น
ก็ตกประหม่าพระองค์สั่นสะทกสะท้านตรัส
ด้วยพระสุรเสียงอันดังว่าเก็บเอาไปเถิด ๆ
เห้งเจียก็เรียกหัวใจกลับเข้าในกายตาม
ปรกติเดิม แล้วก็แปลงกลับเป็นรูปเดิม
ร้องบอกแก่พระเจ้าแผ่นดินว่าพระองค์
ช่างไม่มีพระเนตรเลยพวกข้าพเจ้าอยู่ในทางสัมมาปฏิ

บัติล้วนแต่กุศลจึงไม่ มี
หัวใจดำ อันหัวใจดำนั้นมีแต่เชียงก๊ก
จงเอาออกมาทำกระสายยาเถิดจึงจะดี
แม้ท่านไม่เชื่อข้าพเจ้าจะช่วยควักออกให้ประเดี๋ยวนี้ฝ่

ายเชียงก๊กพิเคราะห์ดู เ ห็ น รู ป เ ห้ ง เ
จี ย แ ป ล ง มิใช่รูปเดิมก็จำได้ว่า ซึ่ง
หง อค ง
มีความกลัวก็เหาะหนีขึ้นแทรกอยู่ในกลับเมฆ
เห้งเจียก็เหาะขึ้นตามไปร้องตวาด
ว่ามึงจะหนีไปไหน กลับมากินกระบองสักทีก่อน
ฝ่ายปิศาจเชียงก๊กเห็นจะหนีไม่
พ้น จึงหันหน้ากลับมาต่อสู้เอาไม้เท้าตีและป้องกัน
รบกันด้วยกำลังแข็งแรงได้
ยี่สิบเพลง ทานกำลังเห้งเจียไม่อยู่ก็บันดาลเป็นสายรุ้

ง
พุ่งเข้าไปยังตำหนักน า ง
มุ้ยเฮ้าในพระราชวัง ก็หอบนางออกจากตำหนักหนีไป

เห้งเจียก็ลดลงยังปรา ส า ท
กิมล่วนเต้ยถามขุนนางทั้งปวงว่า
ท่านทั้งหลายเห็นความดีของเชียงก๊กหรือไม่
ขุนนางทั้งหลายก็พากันเคารพเห้งเจียทั้งสิ้น
เห้งเจียถามว่า พระเจ้าแผ่นดิน
เสด็จไปข้างไหน พวกขุนนางบอกว่าพระองค์เห็นกำลั

งรบกัน
ตกพระทัยกลัวไม่
ทราบว่าจะไปแอบซ่อนอยู่ที่ไหน
เห้งเจียบอกว่าพวกท่านจงรีบไปเที่ยวค้นหา จะ
ไปอยู่ที่ตำหนักนางมุ้ยเฮ้าดอกกระมัง
พวกขุนนางทั้งหลายก็พาพันไปเที่ยวค้นหา
แรกก็ไปหาที่ตำหนักนางมุ้ยเฮ้า
ก็ไม่เห็นทั้งพระเจ้าแผ่นดินและนางมุ้ยเฮ้า พวก
นางสนมกำนันในก็พากันกราบไหว้เห้งเจียทุก ๆ คน
เห้งเจียก็เชิญให้ลุกขึ้น แล้ว
บอกว่าอย่าช้าให้ช่วยกันรีบเที่ยวค้นหาพระเจ้าแผ่นดิน

ในขณะนั้น ก็เห็นพวก
ขันทีสามสี่คนพยุงพระเจ้าแผ่นดินออกมาจากห้องพระต

ำหนักใน
พวกขุนนางทั้ง
หลายแลเห็นก็พากันคุกเข่าลงคำนับกราบทูลว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบการทั้งนี้
หากได้พึ่งพระสงฆ์ผู้วิเศษจึงได้แจ้งว่าเชียงก๊กนั้นคือปิ

ศาจยักษ์ร้าย และทั้งนาง
มุ้ยเฮ้าก็มิได้เห็นพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงพังขุนนางกรา

บทูลดังนั้นแล้ว จึงเชิญให้
เห้งเจียออกไปข้างหน้ายังบัลลังก์แก้ว
ทรงคำนับขอบคุณเห้งเจียแล้วถามว่าเมื่อ

แรกเข้ามาเห็นรูปร่างงดงาม บัดนี้ทำไมจึงเป็นรูปดัง

นี้เล่า
เห้งเจียหัวเราะแล้วจึง
ทูลว่า เมื่อแรกเข้ามาเปลี่ยนหนังสือนั้นแหละ
คืออาจารย์ข้าพเจ้าซึ่งเป็นพระ
อนุชาของพระเจ้าแผ่นดินไต้ถัง
คือพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ตัวข้าพเจ้าคือซึงหงอคง
สานุศิษย์ใหญ่ ยังอีกสองคนคือตือโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
บัดนี้ยังพักอยู่หอกิมเต้ง เพราะ
ทราบว่าพระองค์หลงเชื่อฟังคำปิศาจมารร้าย
จะใคร่เอาหัวใจของอาจารย์ข้าพเจ้า
ทำน้ำกระสายยา ข้าพเจ้าจึงต้องแปลงเป็นรูปอาจาร

ย์เข้ามากำจัดปิศาจ พระเจ้า
แผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งให้ขุนนางออกไปนิมน

ต์พระอาจารย์กับสานุศิ ษ ย์
เข้ามายังพระราชวังฝ่ายพระถังซัมจั้งอยู่ที่หอกิมเต้ง
ได้ยินเห้งเจียรบกับปิศาจอยู่ในอากาศ จิตใจ
หวั่นหวาดไม่อยู่กับตัว พอเห็นขุนนางมานิมนต์ก็ยิ่งไม่มี

ความสบาย โป๊ยก่าย
หัวเราะพูดว่าครั้งนี้นิมนต์เข้าไปไม่ใช่จะเอาหัวใจดอ

ก

พระอาจารย์อย่าตกใจเ ล ย
เห็นพี่เห้งเจียจะมีชัยชนะปิศาจแล้ว
จะนิมนต์เข้าไปขอบคุณเป็นแน่ พระถังซัม
จั่งว่าหากมีชัยชนะจะนิมนต์เข้าไปขอบคุณก็เอาเถอะ
แต่หน้ากากยังใส่อยู่อย่างนี้
จะไปเฝ้าได้อย่างไรได้ โป๊ยก่ายพูดว่าข้อนั้นไม่เป็นไ

ร
เข้าไปถึงแล้วพี่เห้งเ จี ย อ ยู่ ที่
นั่นมีวิธีแก้ไขได้ พระถังซัมจั้งได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น
ก็ไม่รู้ว่าจะมีวิธีแก้ไขได้อย่างไร
ก็ต้องจำใจจำไปเดินเกาะบ่าโป๊ยก่ายซัวเจ๋งออกจาก

ห้อง
พวกขุนนางแลเห็นก็
ตกใจถามว่าอาจารย์ทำไมรูปร่างจึงแปรเป็นดังนี้ไปเ

ล่า
ท่านทั้งสองรูปร่างก็น่ า ก ลั ว
ซัวเจ็งพูดว่า ท่านอย่าวิตกรูปร่างไม่สวยไม่งามก็ตาม

กุศลตกแต่งกำเนิดมาอ ย่ า ง นั้ น
พวกขุนนางก็พาศิษย์กับอาจารย์เดินมา
ครั้นถึงหน้าพระลานในพระราชวัง เห้งเจีย
แลเห็นก็ลงมารับพระอาจารย์
เอามือถอดหน้ากากออกแล้ว ร่ายคาถาเป่าไปทีหนึ่ง
รูปพระถังซัมจังก็กลายกลับเป็นรูปเดิมพระเจ้าแผ่นดิน

เสด็จลงจากพระแท่น มานิมนต์ขึ้นนั่งที่อันส ม ค
ว ร แ ล้ ว เห้งเจีย
จึงทูลถามพระเจ้าแผ่นดินว่าพระองค์ได้ทรงทราบหรือ

ไม่ว่าปิศาจนั้นมันอยู่ ที่ ไ ห น
ถ้าทราบแล้วข้าพเจ้าจะได้ไปจำกัดเสียจะได้สิ้นภัยร้า

ยต่อภายหลัง พระเจ้าแผ่น
ดินได้ทรงฟังเห้งเจียถาม ก็ให้คิดอดสูในพระทัย
ตอบว่าเมื่อสามปีก่อนข้าพเจ้า
ได้ถามเธอบอกว่า จากเมืองไปไม่ไกลอยู่ข้างทิศอาค

เนย์
ไปประมาณเจ็ดสิบโยชน์
ก็ถึง ที่นั้นมีเนินหนึ่งเรียกว่าเนิน ลิ้วกีพา
ตำบลเชงฮวยจึง เฒ่าเชียงก๊กไม่มีบุตรชาย
จึงพาบุตรเมียน้อยรุ่นสาวคนหนึ่งอายุสิบหกปีมายกให้เ

ป็นสนม ข้าพเจ้ารับไว้ใน
ตำหนัก จึงได้เกิดโรคมากขึ้น
พวกหมอหลวงก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้ เชียง
ก๊กเธอบอกว่ามียาวิเศษของเทวดา
จะต้องเอาตับเด็กเป็นน้ำกระสายยา ข้าพเจ้า
ก็ไม่ดีไปหลงเชื่อฟัง จึงได้สั่งให้เลือกเอาเด็กบุตรขอ

งราษฎร กำหนดวันนี้จะลงมือ
ผ่าเอาตับ ก็บังเอิญพระสงฆ์ผู้วิเศษมาถึงนี่
บรรดาทารกที่อยู่ในกรงนั้นก็หายไป
ทั้งสิ้น เธอจึงบอกว่าพระสงฆ์นั้นบวชมาสิบชาติแล้ว
แม้ได้หัวใจมาทำกระสายยา
ดีกว่าตับเด็กเหล่านั้นหมื่นเท่า
ข้าพเจ้าก็หลงเชื่อเอาเป็นจริง ก็บังเอิญได้พึ่งท่าน
ผู้วิเศษรู้แจ้งได้ว่าเป็นปิศาจมารร้าย
ขอท่านได้โปรดกำจัดเสียให้สิ้นเชิง อย่าให้
มีความร้ายต่อไปข้าพเจ้าจะแบ่งบ้านเมืองสนองคุณท่า

น
เห้งเจียได้ฟังจึงทูลว่ า
อันเด็กในกรงนั้นพระอาจารย์ของข้าพเจ้ามีจิตเมตตา

จึงให้ข้าพเจ้าเอาไปซ่ อ น เ สี ย
ก่อน พระองค์อย่าวุ่นวายอะไรเลยไว้ธุระข้าพเจ้าจะ

กำจัดปีศาจเอง ไม่ต้องตอบ
แทนอะไร แล้วเห้งเจียพูดแก่โป๊ยก่ายว่าเจ้าต้องไปด้

วยกัน โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าก็
จะไปแต่ขัดด้วยท้องเปล่าไม่มีกำลัง
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น จึงรับสั่งแก่
เจ้าพนักงานให้จัดข้าวปลาอาหารมาให้โป๊ยก่ายรับปร

ะทาน โป๊ยก่ายกินอาหาร
เสร็จแล้ว ก็จัดแจงแต่งกายมั่นคงแข็งแรง
เสร็จแล้วก็เหาะตามเห้งเจียไปในอากาศฝ่ายพวกสน

มนางในและขุนนางทั้ง ห ล า ย
เห็นเห้งเจียโป๊ยก่ายเห าะเหินเดิน
อากาศมีฤทธิ์เดชดังนัน ก็พากันสรรเสริญยกมือขึ้นคำนั

บทุกคนแล้วพูดว่า นี่คือ
เทพยดาลงมาโปรดพวกเราฝ่ายเห้งเจียกับโป๊ยก่ายพ

ากันเหาะตรงมายังทิศ อ า ค เ น ย์
มาได้ประมาณเจ็ดสิบ
โยชน์ ก็ลดลงยังพื้นดินเที่ยวค้นหาที่อยู่แห่งปิศาจ
เดินมาก็เห็นลำห้วยน้ำใสสะอาด
ทั้งสองฟากห้วยมีต้นสนเป็นทิวแถว
แต่ไม่เห็นที่เชงฮวยจึง เห้งเจียก็เที่ยวค้นหา
มิได้พบ จึงร่ายพระเวทเรียกพระภูมิเจ้าที่
พระภูมิเจ้าที่ก็มาคุกเข่าคำนับอยู่ตรงหน้า
เห้งเจียถามว่าที่เนินลิ้วกีปอนี้ที่เชงฮวยจึงนั้นอยู่ที่ไหน

พระภูมิบอกว่ามีแต่ถ้ำ
เชงฮวยต๋องบ้านเชงฮวยจึงนั้นไม่มี
ท่านไต้เซียข้ามฟากห้วยไปข้างโน้น ที่ต้นสน

เก้ากิ่งนั้นที่โคนต้นมีศิลาอยู่ก้อนหนึ่ง
จับศิลานั้นกลับไปมาสามทีแล้ว เอาสองมือ
จับที่ต้นสนแล้วเรียกให้เปิดประตูสามคำก็จะเห็นถ้ำเช

งฮวยต๋อง เห้งเจียได้ฟัง
ดังนั้นแล้ว ก็ให้พระภูมิกลับไปยังที่เดิม
จึงพาโป๊ยก่ายข้ามห้วยไปเที่ยวค้นหาต้นสน
ก็เห็นมีจริงเหมือนคำพระภูมิบอก
เห้งเจียจึงบอกให้โป๊ยก่ายยืนอยู่แต่ห่าง ๆ พี่
จะเข้าไปเรียกปิศาจให้เปิดประตู
ได้เข้าไปไล่ปิศาจออกมาน้องจงคอยสะกัดไว้ โป๊ย
ก่ายก็ออกมายืนห่าง ๆ เห้งเจียก็ทำตามพระภูมิบอก
เดินรอบต้นไม้สนสามรอบแล้ว
ก็หันก้อนศิลาสามรอบ เอาสองมือตบเข้าที่โคนต้นสนร้

องเรียกให้เปิดประตูส า ม ค ำ
บัดเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงลั่น บานประตูก็เปิดต้นสนก็หายไ

ปทันที แลเข้าไปในประตูมี
แสงสว่างแต่ไม่เห็นคน เห้งเจียเดินเข้าไปเห็นมีแผ่น

ศิลาจารึกอักษรสี่ตัว คือ (เชงฮวย
เซียนรู้) แปลว่าสำนักเทพยดา
เห้งเจียก็เดินหลีกเข้าไปข้างใน แลเห็นตาเฒ่านั่ง
กอดหญิงสาวอยู่กับอก กำลังพูดกระหืดกระหอบถึงเรื่อ

งเจ้าเมืองปี้เปียก๊กว่า า ส า ม
ปีมาแล้ว วันนี้จะสำเร็จความคิด
บังเอิญอ้ายหัวลิงมันมาทำให้ความแตก เห้งเจีย
ตรงเข้าไปยกกระบองเงื้อแล้วร้องตวาดว่า
กูดูมึงดุจสัตว์หน้าขน มึงมานั่งบ่นนินทา
วาอะไรกู ตาเฒ่าก็ปล่อยนางสาวมือจับไม้เท้าขึ้นต่อสู้

กับเห้งเจีย รบกันอยู่ที่หน้า
ถ้ำโป๊ยก่ายยืนอยู่ข้างนอกให้คันมือ
อดไม่ได้ก็ลากคราดเข้าไปสับกระชากเอาต้นสน
ใหญ่นั้นสามสี่ที มีโลหิตไหลออกมาจากต้นสนสด ๆ
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นจึงคิดว่า
ต้นไม้มีนานปีเข้าก็กลายเป็นปิศาจไป
ควรเราจะทำลายมันเสียจึงจะดี แลเห็น
เห้งเจียกำลังล่อปิศาจออกมา
โป๊ยก่ายก็ไม่รู้จะพูดจาว่ากระไร จับคราดเข้าสับเอา
ปิศาจ ปิศาจแลเห็นโป๊ยก่ายก็ตกใจถอยหนี
บันดาลเป็นแสงรุ้งหนีไปข้างทิศตะวัน
ออก เห้งเจียโป๊ยก่ายก็รีบเหาะตามไป
จวนจะฆ่าปิศาจได้ก็ได้ยินนกการเวกขันมี
รัศมีเฟื่องฟุ้งสว่าง เงยหน้าแลไปดูก็เห็นท่านน้ำก๊กดา

วสิ้วแชสกัดกั้นสายรุ้ ง นั้ น ไ ว้
ร้องว่าท่านไต้เซียช้าก่อน ท่านพี่พ่องง่วนโซ่ยยั้งก่อนข้

าพเจ้าขอคำนับ เห้งเจีย

คำนับตอบแล้วถามว่าน้องจะไปข้างไหนโป๊ยก่ายหัวเร

าะว่า ตาเฒ่าหัวเนื้อสกัด
กั้นสายรุ้งไว้คงจะจับปิศาจนั้นได้เป็นแน่
สิ้วแซจึงพูดว่าข้าพเจ้าอยู่นี่คอยขอชีวิต
ให้มันสักครั้งหนึ่งเถิด เห้งเจียพูดว่าเฒ่าปิศาจนั้นก็มิไ

ด้เกี่ยวข้องแก่น้อง ทำไม
จึงต้องมาอ้อนวอนขอโทษมันด้วยเล่า
สิ้วแซหัวเราะแล้วพูดว่า ปิศาจนั้นคือของ
ข้าพเจ้าไว้สำหรับขี่ ข้าพเจ้าเผลอไปมันจึงได้หนีมาเ

ป็นปิศาจดังนี้ เห้งเจียพูดว่า
ถ้ามันเป็นปิศาจของน้องก็ให้มันแปลงกลับเป็นรูปเดิมใ

ห้ข้าพเจ้าดูสักที่หนึ่ ง ลิวแช
ได้ฟังดังนั้นจึงปล่อยสายรุ้งนั้นออกแล้วร้องตวาดว่า
อ้ายสัตว์เดียรัจฉานจงรีบ
กลับกลายเป็นรูปเดิมจะได้รอดชีวิต
ปิศาจก็พลิกตัวทีหนึ่งกลับเป็นรูปกวางไป
สิ้วแซด่าว่าสัตว์เดียรัจฉานลักไม้เท้ามาด้วย
ฝ่ายกวางนั้นหมอบอยู่กับพื้นปากพูด
ไม่ได้ เอาศีรษะคำนับร้องไห้อยู่อย่างนั้น
สิ้วแซก็ขึ้นขี่ ลาเห้งเจียกลับไป เห้งเจีย
รีบมาจับสิ้วแซไว้แล้วพูดว่า
ท่านน้องอย่าเพ่อไปก่อนมีกิจธุระอยู่สองอย่างยังไม่เส

ร็จ
สิ้วแซถามว่ายังจะมีธุระอะไรอีกเล่า
เห้งเจียพูดว่ายังนางปิศาจสาวนั้นไม่ได้ตัว
ไม่ทราบว่ามันเป็นปิศาจอะไร
และขอเชิญท่านน้องเข้าไปในเมืองปี้เปียก๊ก สำแดง
กายชักนำประชาชนทั้งหลาย สิ้วแซว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้

าจะหยุดรอก่อน ท่านจงรีบ
พากันไปจับปิศาจสาวได้แล้ว
จะได้พร้อมกันเข้าไปในเมือง เห้งเจียจึงพาโป๊ยก่าย
กลับมายังถ้ำเชงฮวยต๋อง พากันเข้าไปในถ้ำโห่ร้องอึ

กทึกฝ่ายนางปิศาจเมื่ อ ไ ด้ ยิ น ดั ง นั้ น
มี ค ว า ม ก ลั ว จ น ตั ว สั่ น
จึงเข้าแอบอยู่ในประตู
ไม่มีทางจะหนีได้ โป๊ยก่ายไล่รุกร้องตวาดว่ามึงจะหนี

ไปไหน นางปิศาจเห็น
จวนตัวก็บันดาลเป็นสายรุ้งหนีออกไปเห้งเจียเห็นก็มา

สกัดสายรุ้งไว้ ตีด้วยกระบอง
ทีหนึ่งถูกปิศาจเจ็บปวดยังตัวไม่อยู่ก็ล้มลงกับพื้น
กลับมาเป็นเสือปลาขาวไปตาม

เดิม โป๊ยก่ายอดไม่ได้ก็ยกคราดสับลงอีกทีหนึ่ง
เห้งเจียร้องทักว่าเท่านั้นเถิดอย่า
สับให้ละเอียดเลย เอาไว้นำไปให้พระเจ้าแผ่นดินทอ

ดพระเนตรให้ทราบเหตุ โป๊ย
ก่ายก็สับติดกับคราดยกใส่บ่าเดินตามเห้งเจียออกมา
ก็แลเห็นสิ้วแชกับกวางยืน
คอยอยู่หน้าถ้ำ โป๊ยก่ายเอาเสือปลาวางที่หน้ากวาง
ถามว่านี่ลูกสาวของเองใช่
หรือไม่ กวางนั้นก็ทำศีรษะปะหงก ๆ
รับเหมือนบอกว่าใช่ ยื่นปากร้องเสียงดังว่า
เป็ก ๆ ดูดุจแสดงว่ามีใจรักใคร่และห่วงอาลัยต่อกันสิ้

วแซเอามือตบศีรษะทีห นึ่งแล้วด่าว่า อ้ายเดียรัจฉานตัวของเอ ง รอ ดชี วิต แล้ว
ก็แล้วกันจะมาห่วงใยอะไรด้วยอีกเล่า
สิ้วแชจึงแก้ผ้าคาดพุงออกผูกคอกวางนั้นแล้ว
จึงพูดแก่เห้งเจียว่ารีบพากันไปหาพระเจ้าแผ่นดินเถิด

เห้งเจียว่าจะต้องจัด แจงถ้ำ
เสียให้เรียบร้อยก่อนหาไม่วันหลังก็จะเกิดปิศาจขึ้นอีก

เห้งเจียจึงเรียกร้อง พระภูมิ
เจ้าที่มาสั่งให้หาฟืนแห้ง ๆ มาเผาถ้ำเสียให้หมด
ครั้นเผาถ้ำแล้วก็พร้อมกันเหาะ

กลับมาเมือง โป๊ยก่ายก็หิ้วเสือปลานั้นติดคราดเหาะต

ามมาครั้นถึงก็ลงยังพ ร ะ
ราชวังข้างหน้ากำลังพวกขุนนางอยู่พร้อมกันฝ่ายพระเ

จ้าแผ่นดินกับขุนนางทั้ ง ห ล า ย แ ล ะ
พ ว ก ส น ม ใ น และเห็นต่างก็ตกใจ
คุกเข่าลงกับพื้นกราบไหว้ เห้งเจียเห็นดังนั้นก็พยุงพร

ะเจ้าแผ่นดินให้ลุกขึ้ น แล้ว
หัวเราะพูดว่าท่านอย่าเพ่อคำนับข้าพเจ้าก่อน
กวางตัวนี้เฒ่าเชียงก๊กพ่อตา ท่าน
จงคำนับเสียก่อนจึงควร พระเจ้าแผ่นดินมีความอดสูพ

ระทัยเป็นที่สุดจึงตรั ส ว่ า
ข้าพเจ้าได้พึ่งบารมีของท่านได้โปรดช่วยทารกทั้งเมือ

งให้รอดชีวิต พระเดชพระคุณ
หาที่เปรียบมิได้แล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงรีบสั่งให้ขุนนา

งจัดโต๊ะเลี้ยงท่านสิ้ ว แ ซ กุ น
พระถังซัมจั่งและศิษย์ทั้งสาม

ขุนนางพนักงานก็ไปจัดการตามรับสั่งทุกประการฝ่ายพ

ระถังซัมจั้งก็มาคำนับ ท่ า น สิ้ ว แ ซ
ซัวเจ็งก็มาคำนับถามว่ากวาง นี้ ข อง ท่า น
หรือ เหตุใดจึงมาถึงที่นี้ทำร้ายแก่ชาวเมืองดังนั้น
สิ้วแซหัวเราะแล้วตอบว่า ท่าน
ตังฮวยตี้กุนข้ามมาที่เขาข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเชิญท่านหยุดพักเล่นหมากรุกยังหาทันแล้ว
กระดานไม่ กว่างนี้ก็หนีมา
พอสิ้นเวลาแขกไปแล้วหาก็ไม่เห็น ข้าพเจ้าจับยามดู
กรู้ได้ว่ามันหนีมาอยู่ตำบลนี้ จึงได้ตามมาค้นหา
บังเอิญมาปะไต้เซียกำลังแผลง
ฤทธ์อยู่ หากข้าพเจ้ามาช้าไปอีกสักหน่อย
สัตว์นี้ก็สิ้นชีวิตเสียแล้ว พูดยังไม่ทัน
แล้วก็พอเจ้าพนักงานมาเชิญเข้านั่งโต๊ะ
ครั้นนั่งตามลำดับพร้อมกันแล้ว พระเจ้า
แผ่นดินก็มารินสุราอย่างดีสงให้สิ้วแซหนึ่งถ้วย
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งคนละถ้วย
พวกดนตรีก็ขับขานบรรเลงขึ้นพร้อมกัน
ครั้นเสร็จการเลี้ยงแล้วสิ้วแซก็ขอลา พระเจ้า
แผ่นดินเดินมาใกล้คุกเข่าลงคำนับแล้ว
ก็ขอยาแก้โรคอายุวัฒนะ สิ้วแซพูดว่า
ข้าพเจ้ามาตามกวาง หาได้เอายาติดมาด้วยไม่
ข้าพเจ้าก็อยากจะบอกตำราแพทย์
อันพิเศษ แต่ขัดด้วยตัวของท่านมีโรคมากจะไม่พอรู้
บัดนี้ข้าพเจ้ามีแต่พุทรามา
สามผลเป็นของท่านตั้งฮวยตี้กุนให้ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับประทาน ขอให้พระ
องค์เอาไว้เสวยเถิดพระโรคก็ค่อยทุเลาลง
ภายหลังอายุก็จะได้ยืนนานเพราะพุทรา
สามผลนี้ ครั้นถวายผลพุทราแก่พระเจ้าแผ่นดินแล้ว
ก็ลาขึ้นนั่งบนหลังกวางตวาด

ทีหนึ่งกวางก็เหาะขึ้นแทรกเมฆไป
พวกชาวเมืองปี้เปียก๊กไม่ว่าชายหญิงเด็กผู้ใหญ่
และเห็นดังนั้นต่างก็จุดธูปเทียนบูชาทุก ๆ
บ้านฝ่ายพระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์
ก็จัดเก็บข้าวของจะได้ลาไป พระเจ้าแผ่นดิน
อ้อนวอนว่าให้อยู่ช่วยสั่งสอนก่อนก็ไม่ยอมอยู่
เห้งเจียจึงพูดเตือนสติพระเจ้าแผ่นดิน
ว่า ขอพระองค์จงบรรเทาความกำหนัดและความโลภ

ให้เบาบางลง จงตั้งพระทัย
ในกุศลธรรมปลงพระกรรมฐานภาวนาทรงผ่อนผันดูกา

รที่ควรหนักและเบา พระ
โรคก็จะบรรเทาพระชนมายุก็จะยืนยาว
ขอพระองค์จำไว้อย่าลืม พระเจ้าแผ่นดินมี
ความขอบพระทัยเป็นอันมาก จึงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพ

นักงานนำทองคำมาสอง ถ า ด
ถวายเป็นเสบียงเดินทาง พระถังซัมจั้งก็มิได้รับ
คืนให้เอาไว้สำหรับบ้านเมือง
พระเจ้าแผ่นดินก็เป็นอันจนพระทัยไม่รู้ที่ว่าจะทำประก

ารใด จึงรับสั่งให้เจ้าพนัก
งานจัดพระราชรถเข้ามา แล้วก็นิมนต์พระถังซัมจั้งขึ้น

ราชรถ พระเจ้าแผ่นดินกับ
พระญาติพระวงศ์ และพระสนมนางในก็พากันตามส่งพ

ระถังซัมจั้งจนนอกเมื อ ง ฝ่ า ย ช
า ว เ มื อ ง ปี้ เ ปี ย ก๊ ก
ต่างก็ตั้งโต๊ะจุดธูปเทียน บูช าส่ งพ ระ
ถัง ซัม จั้ง ทุก ๆ บ้าน
ในเวลาที่เจ้าเมืองกับขุนนางใหญ่น้อยและชาวเมืองแ

ออัดอยู่นั้น ได้ยินเสียงลม
บนอากาศพัดมา เห็นกรงห่านที่ใส่เด็กอยู่กลางถนน
เด็กเหล่านั้นก็หัวเราะร่าเริง
อยู่ทุก ๆ คน และได้ยินเสียงบนอากาศร้องเรียกด้วย

เสียงอันดังว่าท่านไต้ เ ซี ย ได้
สั่งให้ข้าพเจ้าเอาเด็กไปซ่อนนั้นบัดนี้ท่านจัดการเสร็จ

แล้ว ข้าพเจ้านำเด็กมาส่งต า ม
เดิมแล้ว พระเจ้าแผ่นดินและขุนนางข้าราชการฝ่ายห

น้าฝ่ายใน และราษฎรชาว
เมืองพากันกราบไหว้นับถือสรรเสริญ
เห้งเจียแหงนหน้าขึ้นบนอากาศขอบคุณแล้ว

จึงร้องบอกแก่พวกชาวเมืองว่าบุตรของใครก็ให้มารับ

เอาบุตรของตัวไปฝ่าย ร า ษ ฎ ร
ทั้ ง ห ล า ย เมื่อได้บุตรของตนแล้วก็ มีค
วา มยิ นดี แล ะข อบ ใจ ยิ่ง นัก
จึงพากันร้องนิมนต์ว่า ขอพระผู้เป็นเจ้าอยู่อย่าเพ่อไป

ก่อน จงอยู่ให้พวกข้าพเจ้า
ฉลองพระเดชพระคุณตอบแทนบ้าง
พากราษฎรบางคนก็เข้าอุ้มเอาพระถังซัมจั้ง
บางคนก็เขามาหาเห้งเจียและโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
ไปยังบ้านเรือนจัดของแจและเย็บ
ตัดจีวรและเสื้อกางเกงถวาย
บางคนก็เอาม้าไปเลี้ยง แต่ทำการซักช้าอยู่ดังนั้น
ประมาณสักเดือนหนึ่ง จึงได้ส่งพระถังซัมจั้งออกจากเ

มือง พระถังซัมจั่งกับสานุ
ศิษย์สามคน ออกจากเมืองปี้เปียก๊กไปประมาณห้าสิบเ

ส้น จึงได้ขอบคุณลาจาก
ไป ฝ่ายเจ้าเมืองกับขุนนางและราษฎรก็พากันกลับเมื

อง พระถังซัมจั่งกับศิษย์
เดินไปหลายเวลา ในฤดูนั้นเป็นเดือนหกเดือนเจ็ดพิเ

คราะห์ดูตามแนวป่าชัฏ
เห็นต้นไม้ออกดอกออกช่อหอมระรื่นตลอดทาง
แลไปข้างหน้าเห็นภูเขาสูง
ถังซัมจังรั้งม้าให้ค่อย ๆ เดินได้ยินเสียงนกร้องอยู่บน

เขา พระถังซัมจั้งมีจิตหวน
ระลึกถึงบ้านเมืองเดิม เห้งเจียพูดว่าอาจารย์อย่าวิต

ก จงอุตสาหะตั้งใจตรงไ ป
กว่าจะถึง คำโบราณท่านย่อมว่า
จะใคร่ให้มั่งมีก็ต้องอุตสาหะลงพื้นเพาะ พระ
ถังซัมจั๋งจึงพูดว่าดังนั้นก็จริง
แต่ไม่รู้ว่าไซทีนั้นยังไกลอีกสักเท่าใด โป๊ยก่ายพูด
ว่าพระยูไลไม่บลงใจให้พระไตรปิฎก
รู้ว่าพวกเราจะมาอาราธนา ข้าพเจ้าคิดดูเห็น
จะเลิกเสียแล้ว ทำไมจึงเดินไม่ถึงดังนี้
ซัวเจ๋งว่าพี่ทำไมจึงพูดเลอะเทอะดังนีเล่า
จงอุตสาหะตั้งใจตามพี่เห้งเจียไปก็คงมีวันถึงอยู่เอง
อาจารย์กับศิษย์เดินพลาง
พูดกันพลาง แลไปก็เห็นดงไม้สนเป็นป่าใหญ่ขวางหน้า

เห้งเจียก็ถือกระบองเ ดิ น
นำหน้าเข้าป่าไม้สน เดินมาได้ครึ่งวันก็ไม่ออกจากดง

ต้นสน พระถังซัมจังจึงเรียก
เห้งเจียมาถามว่า เราเดินมาก็ข้ามพ้นห้วยเขากันดา

รมาหมดแล้ว ทำไมจึงมีป่า
ใหญ่ขวางหน้าอยู่อย่างนี้ ตั้งแต่มาข้ามห้วยธารภูเขาก็

ยังไม่พบที่ร่มรื่นเย็น อ ย่ า ง นี้
เลยทั้งต้นไม้และดอกไม้ก็ประหลาด
อาตมภาพจะลงหยุดพักสักครู่หนึ่งให้ม้า
หายเหนื่อยด้วย เห้งเจียจงไปบิณฑบาตข้าวมาฉันแล้ว

จึงค่อยไป เห้งเจียก็มาอุ้ม
อาจารย์ลงจากม้าลงนั่งพักใต้ต้นสนแล้ว
เห้งเจียก็ถือบาตรเหาะขึ้นกลางอากาศ
แลไปดูรอบทั้งแปดทิศแล้ว และกลับลงมาที่ดงต้นไม้สน

เห็นมีรัศมีออกฟุ้งเื่อ ง
เห้งเจียเห็นดังนั้นแล้วก็ร้องขึ้นว่าดีจริง ๆ
ในขณะนั้นเห้งเจียแลไปเห็นไอดำฟุ้งฟู
ขึ้นในดงไม้สน เห้งเจียตกใจคิดเห็นว่าไอดำนี้เป็นขอ

งร้าย แต่โป๊ยก่ายซัวเจ็งก็
ไม่เคยเห็นปล่อยไอดำออกดังนี้

เห้งเจียพิเคราะห์ดูก็ไม่รู้แน่ได้ฝ่ายพระถังซัมจั้งอยู่ใต้

ร่มสน ภาวนาคาถาซิมเกงจิตก็ ร
ะงับเป็นปรกติ ได้ยิน
เสียงแว่ว ๆ ว่าคนร้องเรียกให้ช่วย
คิดว่าเห็นจะเป็นสัตว์ร้ายไล่กัดดอกระมัง จำ
เราจะไปดูจะเป็นอะไรแน่ จึงลุกขึ้นจากที่เดินเข้าไป

ใกล้ แลเห็นผู้หญิงคนหนึ่งแ ข ว น
อยู่บนต้นไม้ พระถังซัมจั่งถามว่า
ท่านสีกามีเหตุอย่างไรจึงมาต้องมัดแขวนอยู่
อย่างนี้ฝ่ายปิศาจเห็นพระถังซัมจังมาถาม
ก็แกล้งทำคร่ำครวญร้องไห้ด้วยมารยาแล้ว
พูดว่าท่านอาจารย์ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองตุ้มปอก๊ก
จากนี้ไปประมาณสองโยชน์บิดา
มารดาข้าพเจ้าใจบูญ เวลาวันเซ็งเหมงพาพวกพ้องว

งศ์ญาติไปเช่นไหว้ที่ฮ ว ง ซุ้ ย
ฝังศพปู่ย่าตายายนั้น ครั้นพากันมาถึงที่ป่าช้าฝังศพแล้ว

ก็ได้ยินเสียงกลองและ
ม้าล่อและคนโห่ร้องกึกก้องโกลาหล
แลไปก็เห็นพวกหนึ่งหลายคน ต่างคนมีมือ
ถืออาวุธทุก ๆ คนเดินเข้ามา
พวกญาติของข้าพเจ้าแลเห็นก็กลัวพากันวิ่งหนีไป
หมดสิ้น ข้าพเจ้าตกใจกลัวล้มกลิ้งอยู่กับดิน

พวกโจรถึงจับเอาไปในป่าเขาที่พัก
ของมัน อ้ายนายโจรที่หนึ่งที่สองที่สามเห็นรูปร่างข้าพ

เจ้าสะสวย ต่างก็ชิงกันอยาก
ได้ไว้เป็นภรรยาไม่ตกลงกัน มันจึงได้เอาตัวข้าพเจ้า

ผูกไว้ที่นี่ พวกโจรก็พากันไป
หมดแต่ข้าพเจ้าถูกมัดแขวนมาอย่างนี้ได้ห้าวันแล้ว
เห็นชีวิตข้าพเจ้าจะไม่รอดเป็น
แน่แล้ว ชะรอยชาติปางก่อนข้าพเจ้าจะได้ทำกุศลสิ่งใ

ดไว้จึงได้มาปะท่านอา จ า ร ย์
ในวันนี้ ขอท่านได้เมตตาช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้สักครั้งห

นึ่งเถิด แม้ข้าพเจ้าได้รอดแล้ว
พระเดชพระคุณของท่านข้าพเจ้าจักมิได้ลืมเลย
พูดแล้วก็ทำมารยาน้ำตาไหลลงอาบ
หน้าสะอึกสะอื้นร้องไห้ไม่หยุด
พระถังซัมจั้งเป็นผู้มีเมตตาจิต เห็นดังนั้นก็อดไม่
ได้พลอยร้องไห้ไปด้วย จึงร้องเรียกซัวเจ๋งกับโป๊ยก่า

ยฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง เ ว ล า
นั้ น ไ ป เ ที่ ย ว เ ก็ บ ผ ล ไ ม้ ด อ ก ไ
ม้ ครั้นได้ยินเสียงอาจารย์

ร้องไห้และเรียกตกใจก็พากันวิ่งมาหาอาจารย์
ถามว่าพระอาจารย์มีธุระสิงใดหรือ
พระถังซัมจั้งเอามือชี้บนต้นไม้บอกให้โป๊ยก่ายขึ้นไปแก้

ลงมาฝ่ายเห้งเจีย
อยู่บนกลางอากาศพิเครา ะ ห์ ดู ก็ เ ห็
นไอดำนั้น ยิ่งฟุ้งมากขึ้นกลบ
บังรัศมีนั้นมืดไปจึงคิดว่าเห็นจะไม่ดีแล้ว
ที่ไอดำเป็นกลุ่มดังนี้ จะเป็นปิศาจร้าย
เข้าทำร้ายแก่อาจารย์เป็นแน่อันจะไปบิณฑบาตเป็นกา

รเล็กน้อย จำจะต้องลงไปดู
อาจารย์เสียก่อนเห็นจะดีกว่า
คิดดังนั้นแล้วก็หวนกลับลงมายังพื้น แลเห็นโป๊ยก่าย
กำลังแก้มัดให้นางหญิงสาวนั้นอยู่
เห้งเจียจึงเข้าไปยึดใบหูโป๊ยก่ายกระชากลง
มายังพื้น โป๊ยก่ายกระโดดลุกขึ้นพูดว่าอาจารย์บอกให้

เราช่วยชีวิตคน ทำไมจึง
มากระชากเราให้ล้มดังนี้ เห้งเจียว่าน้องอย่าแก้มัน
นั่นคือปิศาจมันแกล้งมาหลอก
ลวงพวกเรา พระถังซัมจั้งตวาดว่าอ้ายลิงพูดอะไรอย่

างนั้น เขาเป็นผู้หญิงกลับ
เห็นว่าเป็นปิศาจมารร้ายอะไรที่ไหน
เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์ไม่ใช่เหตุการทั้งนี้

เกี่ยวอยู่ในตัวข้าพเจ้า มันประสงค์จะกินอาจารย์ที่ไห

นจะรู้ได้เล่าโป๊ยก่าย ก็ เ คื
อ ง
บอกแก่อาจารย์ว่า ท่านอย่าเชื่ออ้ายเป็กเบ๊อน
พระถังซัมจั้งจึงพูดแก่โป๊ยก่ายว่า
หน้าที่ของเห้งเจีย เห้งเจียเคยดูถูกทุก ๆ
หนไม่ผิดถ้าเห็นเป็นปิศาจแน่แล้วเราอย่า
ไปเกี่ยวข้องแก่มัน จงรีบพากันไปเกิดอย่าไปเป็นธุระ

แก่มันเลย เห้งเจียก็ดีใจพูด
ว่าดีแล้วพระอาจารย์ได้รอดชีวิตไม่เป็นไร
นิมนต์ขึ้นหลังม้ารีบไปจะได้ออกให้พ้น
ดงต้นสน ดูที่แห่งใดมีบ้านเรือนผู้คนจึงเข้าไปบิณฑบาต

มาให้อาจารย์ฉัน อาจารย์
กับศิษย์ก็พากันเดินออกไปฝ่ายหญิงสาวที่แขวนอยู่กับกิ่ง

ไม้นั้น ขยับเขี้ยวเคี้ยวฟันมีคว
า ม โ ก ร ธ เ ป็ น อั น ม า ก
จึงคิดว่าเราได้ยินมาหลายปีแล้วว่าซึงหงอคงคนนี้มีฤท

ธาอานุภาพมากนัก ก็สม
จริงเขาชมและลือจริง เราอยากได้มาประสมภาคให้

สำเร็จเป็นเซียน ไม่รู้เลยว่า
เห้งเจียจะรู้เท่ากระทำให้ความคิดของเราไปไม่ตลอ

ด พระถังซัมจั้งหนีพ้นไป ไ
ด้ เรา
จะมิต้องลำบากหรืออย่าเลยเราจะลองเรียกดู
คิดแล้วปิศาจก็เอาเสียงเป็นสายลม
พัดมาเข้าหูพระถังซัมจั้งว่าท่านอาจารย์ท่านมาทิ้งคนเ

ป็นให้ถึงแก่ชีวิตดังนี้ จะไม่
เสียเวลาป่วยการที่จะไปนมัสการพระพุทธเจ้าหรือ
และจะอาราธนาพระไตรปิฎก
ไปทำไม พระถังซัมจั้งอยู่บนหลังม้าได้ยินดังนั้น
ก็เรียกเห้งเจียให้กลับไปแก้มัด
หญิงนั้น เห้งเจียถามว่าทำไมจึงมีจิตคิดถึงผู้หญิงดังนี้เ

ล่า พระถังซัมจั้งบอกว่า
หญิงนั้นร้องให้ช่วย และเธอพูดถูกต้องว่าทิ้งคนเป็นให้

ตายไม่ช่วย จะไปไหว้พระ
อาราธนาธรรมมาทำไม ช่วยชีวิตมนุษย์ได้รอดตายคน

หนึ่ง ก็กุศลยิ่งกว่าเอาแก้ว
มณีสร้างพระเจดีย์เจ็ดชั้น เห้งเจียจงไปช่วยแก้มัดเถิ

ด เห้งเจียหัวเราะแล้วพู
ด ว่ า
พระอาจารย์คิดถึงเมตตาจิตขึ้นมา
เราก็ไม่มีอะไรจะแก้ท่าน ท่านอยากจะไปแก้
มันก็ตามใจเถิด ข้าพเจ้าไม่อาจห้าม
ได้ห้ามท่านครั้งหนึ่งแล้วท่านก็ดุเอาข้าพเจ้า
ท่านจะไปแก้ก็นิมนต์ไปเองเถิด
พระถังซัมจั้งโกรธด่าว่าอ้ายลิงพูดมากนักเจ้าไม่
ไปก็จงนั่งคอยอยู่ที่นี่ เรากับโป๊ยก่ายไปแก้ลงแล้วจึงค่

อยไป พระถังซัมจั้งกับโป๊ย
ก่ายก็กลับเข้าดงไปแก้นางปิศาจลงมาแล้ว
นางก็มีความดีใจผุดลุกขึ้นทำกิริยา
กระชดกระช้อยเดินตาม พระถังซัมจั้งออกมาพ้นดงพบ

กับเห้งเจีย เห้งเจียแลเห็น
ดังนั้นก็หัวเราะ พระถังซัมจั้งขัดใจจึงด่าว่าอ้ายลิงเอ็

งหัวเราะเยาะเราทำไ ม
เห้งเจีย
พูดว่าข้าพเจ้ามิได้หัวเราะเยาะพระอาจารย์หัวเราะ

ว่าพระอาจารย์สิ้นเคร า
ะ ห์ ม า พ บ
เนื้อคู่ที่รูปงามดังนั้นดอก พระถังซัมจั่งตวาดว่าอ้ายลิง

พูดเลอะเทอะ
อาตมภาพเห้งเจียว่าพร ะ อ า จ า ร ย์
มิได้หลงไหลเห็นแก่รูปเสียงกลิ่นรสความสัมผัสถูกต้อง
ยังไม่เข้าใจท่านเคยบวชมาแต่เล็ก
เคยดูแต่พระคัมภีร์พุทธศาสนา มิได้เข้าใจใน
กฎหมายของบ้านเมืองไม่เหมือนคนนี้มีลักษณ์งามดังนี้
ส่วนท่านเป็นชีบาณาสงฆ์
มาเดินร่วมทางแก่สตรีในป่าดังนี้
ถ้าพบปะคนที่เป็นพาลมันจะจับไปยังโรงศาลเขา
ไม่เกรงว่าเป็นคนไปอาราธนาพระธรรม
หรือไปไหว้พระอะไรเขาจะลงโทษว่าเป็นชู้กัน
ก็จะเฆี่ยนตีเอา แม้ว่าเราไม่ได้มีจิตคิดกระทำเช่นนั้น

ก็จริง แต่จะได้ใครมาเป็น
พยานในข้อความที่บริสุทธิ์ของเรา
จะไม่พลอยพาพวกพ้องบ่นปี้ไปด้วยหรือ พระ
ถังซัมจั้งเห็นเห้งเจียชี้แจงดังนั้น
จึงพูดว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ เราช่วยเขาให้พ้นทุกข์
ได้รอดชีวิต และกลับมามีโทษแก่เรานั้นจะไม่เป็นได้
จงพาเธอไปเถิดธุระการอยู่
แก่เราเอง เห้งเจียพูดว่าอาจารย์เป็นธุระช่วยเธอก็

จริง แต่กลับไปให้ร้ายเธอเ
สี ย
อีกพระอาจารย์ก็ยังหารู้สึกไม่ พระถังซัมจั้งถามว่า
ทำไมจึงว่ากลับให้ร้ายเธออย่างไร
อาตมายังไม่เข้าใจ เห้งเจียว่านางถูกมัดแขวนอยู่นั้น

บางทีห้าวันเจ็ดวันก็จ
ะ ต า ย
บัดนี้ท่านอาจารย์พานางมาดังนี้
อาจารย์ก็ขี่ม้าเดินเร็วพวกข้าพเจ้าตามหลังไป ก็
หญิงคนนี้มีเท้าอันเล็กเดินตามคงไม่ทัน
ทิ้งให้เธอล้าหลังอยู่ บางทีจะไปพบสัตว์
ร้าย ก็จะขบกัดกินเป็นอาหาร ดังนี้จะไม่เรียกว่าให้ร้

ายแก่เธอหรือ พระถังซัมจั่ง
ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นจึงพูดว่า
ท่านพูดดังนั้นก็จริงอยู่ ถ้ากระนั้นขอให้เห้งเจีย
ช่วยคิดอย่างไรจะดี เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
อุ้มเอานางขึ้นม้าไปด้วยก็แล้วกัน
พระอาจารย์จะต้องวุ่นอะไรไปอีกเล่า
พระถังซัมจั่งพูดว่าเห้งเจียเอาอะไรมาพูดดังนี้
ผู้หญิงจะขี่ม้าได้หรือ อย่ากระนั้นเลยอาตมาจะลงเดิน

ไปก็ได้ ให้โป๊ยก่ายค่อย ๆ
จูง ม้าเดินไป เห้งเจียยิ่งหัวเราะใหญ่แล้วพูดว่า
เจ้าหมูได้สบายแล้วอาจารย์ให้
เจ้าจูงม้าไป พระถังซัมจั้งพูดว่า
อย่าพูดให้เลอะเทอะไป คำโบราณท่านย่อมว่า

ม้าวิ่งไปพันโยชน์คนที่ไหนจะตามทัน ให้โป๊ยก่ายค่อย
ๆ จูงม้าไปพวกเราจะได้
เดินข้ามเขาลงไปที่ลาด บางทีจะมีบ้านหรือวัดที่มีคนอ

ยู่ พวกเราได้ชื่อว่าช่วย
ชีวิตคนไว้ เห้งเจียพูดว่าอาจารย์คิดดังนั้นก็ถูกต้องนิม

นต์อาจารย์รีบไปเถิด พระ
ถังซัมจั้งกับศิษย์ก็ออกเดินซัวเจ็งก็หาบของ
โป๊ยก่ายก็จูงม้าเห้งเจียถือกระบอง
ออกนำหน้าหญิงเดินไป เดินมาได้ประมาณสักห้าสิบเส้

น ตะวันรอนลงแลไปข้าง
ทางก็เห็นตึกกว้านบ้านเรือนห้องหออยู่เรียงราย
พระถังซัมจังจึงพูดว่า ที่ตำบลนี้
คงจะเป็นที่วัดวาอาราม เราพากันเข้าไปอาศัยพักนอ

นสักคืนหนึ่งรุ่งเช้าจึ ง
ค่ อ ย ไ ป
เดินมาประเดี๋ยวหนึ่งก็ถึงหน้าวัดพระถังซัมจั๋งจึงสั่งสา

นุศิษย์ให้หยุดคอยข้าง
นอกก่อน อาตมาจะเข้าไปขออาศัยได้แล้วจึงค่อยพากั

นเข้าไป สานุศิษย์ทั้งสาม
ได้ฟังอาจารย์ สั่งดังนั้นก็หยุดคอยอยู่ใต้รมไม้
พระถังซัมจั๋งเดินเข้าไปในประตูชั้น
นอกแลเข้าไปดูเห็นประตูชำรุดหักพังล้มลงอยู่ทังนันแล

เข้าไปในนัน เห็นกุฎีแถว
รกร้างเงียบสงัด ไม่มีคนอยู่
มีพระอุโบสถก็พังลงเสียหมดเถาวัลย์หญ้าบอนขึนรก
รุงรัง พระถังซัมจังเห็นดังนั้นให้เกิดความสังเวชสลด

ใจทันที
แข็งใจยืนเดินเข้าไบ
ดูที่ชั้นสองแลเห็นหอกลองหอระฆังหักพังเซซวนทรุดโท

รมไปทั้งสิ้น มีระฆัง
ระฆัง
หนึ่งตกกลิ้งอยู่ที่พื้นดิน ครึ่งหนึ่งอยู่ข้างบนดูขาวดุจน้ำม

วกครึ่งหนึ่งจมอยู่ใต้
ดิ น มี
สีเขียวดุจคราน เพราะจมดินอยู่สนิมจับจึงได้เป็นดังนี้

พระถังซัมจั้งก็เอามือ
ดังหง่างขึ้นทีหนึ่ง พระถังซัมจังตกใจเซล้มลงกับพื้น
แต่ที่จริงในวัดนั้นมีเต้าหยิน
อยู่คนหนึ่ง เมื่อเห็นคนเข้ามาในวัด
จึงเอาอิฐก้อนหนึ่งปาไปถูกระฆังจึงได้ดัง พระ
ถังซัมจังจึงร้องเรียกว่าระฆังเอ๋ย
ทางไซทีนีนานวันไม่มีผู้ใดมาถิงจึงได้เกิดปิศาจ
ขึ้นดังนี้หรือ เต้าหยินคนนั้นเดินมาพยุงพระถังซัมจั้ให้ลุ

กขึ้นแล้วพูดว่า มิใช่เหตุ
ระฆังนั้นเป็นปิศาจดอก ข้าพเจ้าปาอิฐมาถูกระฆังจึงไ

ด้ดังขึ้น
พระถังซัมจั่งเงย
หน้าขึ้นดู เห็นหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว
จึงถามว่านี่เป็นปิศาจหรือ อาตมาไม่ใช่
คนธรรมดาเหมือนคนทั้งหลาย
อาตมภาพมาจากเมืองไต้ถัง สานุศิษย์ที่มาด้วยล้วน
แต่มีฤทธิ์เดชเชี่ยวชาญปราบมารร้ายได้
ถ้าไปเกี่ยวข้องถึงเธอเข้าแล้วเห็นชีวิตจะ
ไม่รอด เต้าหยินผู้นั้นคุกเข่าลงกราบไหว้แล้วพูดว่า
ข้าพเจ้ามิใช่ผีปีศาจร้ายอะไร
ดอก ข้าพเจ้าเป็นคนสำหรับจุดธูปเทียนบูชาอยู่ในนี้
ได้ยินเสียงท่านอาจารย์จะใคร่
ออกมาเชิญก็กลัวผีหลอกจึงเก็บเอาอิฐปาระฆังให้ดังมี

เสียงขึ้น
พอเอาเสียงเป็น

เพื่อนจึงได้กล้ามา นิมนต์ท่านเข้าไปข้างในเถิดฝ่ายพ

ระถังซัมจังได้ฟังเต้า
ห ยิ น พู ด ดั ง นั้ น
ก็ค่อยวางใจหายหวาดหวั่ น เต้าหยิน
ก็พาพระถังซัมจั้งเดินเข้าไปยังประตูชั้นสามพระถังซัม

จั่งจึงพิเคราะห์ดูเห็
น ไ ม่
เหมือนชั้นนอก มีประดับด้วยแก้วมณีและโมราและลาย

ทองสลับเขียนมีรูปต่า
ง ๆ
ตามฝ่าตามห้องดูสว่างไสว เครื่องโต๊ะล้วนแต่แก้ววิเ

ศษ
พระถังซัมจั้งดูแล้วก็ ถ า ม
เต้าหยินว่าข้างนอกนั้นดูรกเรี้ยวรุงรังน่ากลัว
ทำไมในนี้จึงประดับประดางดงาม
อย่างนี้ด้วยเหตุอะไร เต้าหยินหัวเราะแล้วบอกว่า
ที่ตำบลเขานี้มีปิศาจผีร้ายชุกชุม
และทั้งโจรผู้ร้ายก็มาก ถ้าท้องฟ้าสว่างก็ออกตีชิงวิ่งร

าว

เดือนมืดก็เข้าหาที่อา ศั ย
หน้าวัด พระประธานก็ยกทิ้งไว้ข้างหนึ่ง
เอาไม้มาใส่ไฟหุงต้มอะไรกิน พระสงฆ์
ในวัดก็ไม่มีผู้ใดออกต้านทานได้
ก็ทิ้งโบสถ์นั้นให้โจรอาศัยอยู่ตามสบาย พระถัง
ซัมจังว่าถ้ากระนั้นที่ตรงนี้ก็เป็นที่สำนักกลาง
และขึ้นไปดูที่บนประตูก็เห็นมี
หนังสือใหญ่อยู่ห้าตัว คือวัด (ตินไฮ้เสียนลิมยี)
พระถังซัมจังก็เดินเข้าไปข้างใน
และเห็นพระสงฆ์เดินออกมาองค์หนึ่ง
คือไปทางไซทีนี้ มีนามเรียกว่าพระสงฆ์
พิเบ๊เจง เธอเดินออกมาเห็นพระถังซัมจั้งคิ้วดำตาก็ส

วย
หน้าผากกว้างรูปพรรณ
ลักษณะได้ตำราทุกอย่าง ดูดุจพระอรหันต์
จึงจับมือพามาที่กุฎีใหญ่กระทำ
คำนับแล้วถามว่า ท่านอาจารย์จะไปข้างไหนหรือจึงไ

ด้มาถึงนี่
พระถังซัมจั่งตอบ
ว่า อาตมาอยู่เมืองไต้ถังมีรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮ่อง

เต้
ให้ไปไซทีอาราธนาพระ ไ ต ร
ปิฎกธรรมยังวัดลุ่ยอิมยี่ มาถึงที่นี่เป็นเวลาจวนค่ำจะข

ออาศัยพักสักคืนหนึ่งรุ่
ง เ ช้ า
จะลาไปขอท่านได้กรุณาด้วยฝ่ายพระสงฆ์นั้น
ครั้นได้ฟังพระถังซัมจั๋งบอกดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
ไม่
ควรพูดดังนี้ให้เสียวาจาเราเป็นสาวกพระพุทธเจ้า
อย่ากล่าวซึ่งคำสัพลาวาจา พระ
ถังซัมจั๋งพูดว่า อาตมภาพพูดโดยความสัจจริงหาได้กล่

าวเท็จไม่
พระสงฆ์นั้นพูด
ว่า ตั้งแต่เมืองไต้ถังมาถึงนี่ก็ไม่รู้ว่าทางไกลสักเท่าใ

ด ทุก ๆ
เขาก็มีแต่ปิศาจร้าย
ทุก ๆ ถ้ำก็มีแต่ยักษ์มาร อันรูปร่างของท่านก็งดงามบ

ริสุทธิ์ดังนี้
คนเดียวจะไป
อาราธนาพระธรรมได้หรือ พระถังซัมจั๋งตอบว่า
ท่านอาวุโสเห็นอาตมภาพผู้เดียว
ที่ไหนจะมาได้ อาตมภาพมีศิษย์ถึงสามคน
ถ้าพบเขาขวางก็ตัดทางไป หากพบ
แม่น้ำกว้างก็ทำสะพานข้ามไป
สานุศิษย์คอยป้องกันรักษาอาตมภาพมาจึงมาได้
พระสงฆ์องค์นั้นถามว่า ก็สานุศิษย์ทั้งสามนั้น
บัดนี้อยู่ที่ไหนเล่า พระถังซัมจั๋งว่า

ยืนคอยอยู่ข้างนอกประตู พระสงฆ์นั้นตกใจจึงพูดว่าท่า

นอาจารย์ยังไม่ทราบที่ ต ำ บ ล
นี้ มีสัตว์เนื้อเสือร้ายชุกชุมนัก
ทั้งปิศาจผีร้ายก็มากมักจะคอยทำร้ายคน แต่เวลา
กลางวันยังไม่กล้าออกไปเที่ยวไกล
ตะวันชายบ่ายก็ปิดประตูหน้าต่าง แล้วเวลาก็
จวนค่ำคนอยู่ข้างนอกไม่ได้ จึงเรียกสานุศิษย์ให้รีบออ

กไปเชิญเข้ามาเดี๋ยวนี้ เ ด็ ก ส อ ง ค น ไ
ด้ ยิ น อ า จ า ร ย์ สั่ ง ก็ รี บออกไป
แลเห็นเห้งเจียก็ตกใจล้มค ว่ำ ล้ม หง าย
เหลือบไปเห็นโป๊ยก่ายซัวเจ๋งมือและเท้าก็อ่อนเปลี้ยไ

ปหมดเด็กทั้งสองอุตสา ห์
แข็งใจวิ่งกลับเข้ามาข้างในบอกแก่พระถังซัมจั้ง
อาจารย์ว่าเห็นจะไม่เห็นการ ศิษย์
ของท่านไม่เห็น เห็นแต่ปิศาจสามสี่คนยืนอยู่ที่ประตู
พระถังซัมจั้งถามว่ารูปร่าง
เป็นอย่างไร เด็กบอกว่าคนหนึ่งรามสูร
คนหนึ่งปากยาว คนหนึ่งปากเขียว และ
มีหญิงสาวคนหนึ่งรูปร่างสะสวย
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่าหนูยัง
ไม่รู้จักสามคนที่หน้าตาดุร้ายนั้น
คือศิษย์ของอาตมภาพเอง ยังหญิงคนนั้น

อาตมภาพช่วยชีวิตเธอที่ในป่าสนนั้น
เด็กทั้งสองถามว่า ท่านอาจารย์รูปร่างงาม
ดังนี้ทำไมจึงพาศิษย์รูปร่างดุร้ายอย่างนั้นมาด้วยเล่า
พระถังซัมจั่งบอกว่ารูปร่าง
ไม่สวยไม่งามก็จริงแต่ต้องธุระอาศัยเธอกระทำให้สำ

เร็จได้
จงรีบไปเชิญเธอเข้า
มาในนี้เถิด ถ้ารอช้าไปหน้ารามสูรนั้นจะมุทะลุวุ่นวาย

ขึ้นมาจะเกิดเหตุ เด็กทั้งสอง
ได้ฟังดังนั้น ก็วิ่งออกไปร้องเรียกว่า
ท่านทั้งสามที่คอยอยู่นั้น ท่านอาจารย์ถังซัมจั่ง
ให้เชิญเข้าไปข้างใน โป๊ยก่ายก็จูงม้า
ซัวเจ๋งก็ยกหาบเห้งเจียก็ถือกระบองคุมนาง
หญิงนั้นพร้อมกันเดินเข้าไป ครั้นถึงประตูทั้งสามก็วาง

หาบผูกม้าแล้ว
ก็พากันขึ้น
บนกุฏิใหม่ มาทำคำนับพระสงฆ์เจ้าอารามแล้ว
ต่างก็นั่งที่ตามสมควร พระสงฆ์
เจ้าอารามก็เข้าไปพาพระสงฆ์เจ็ดแปดสิบรูปมาคำนับ

กันแล้ว
จึงให้ศิษย์วัดยก

น้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยงกัน และจุดโคมไฟสว่าง
พระสงฆ์ทั้งหลายก็มาไต่ถามซึ่งเหตุ
ไปอาราธนาธรรม บางพวกก็อยากมาดูหญิงสาวนั้น
พากันมานั่งแออัดในกุฎีใหญ่
พระถังซัมจั้งถึงถามพระสมภารว่า
พรุ่งนี้อาตมาภาพจะลาไปจากที่นี่ หนทางที่
จะไปต่อไปนั้นจะเป็นประการใดบ้างสมภารได้ยินถาม

ดังนั้น
ก็คุกเข่าลงกับพื้น พระถังซัมจังเห็นดังนั้นก็ต ก
ใ จลุก
มาพยุงให้ลุกขึ้นแล้วถามว่าอาตมาถามถึงหนทางที่จะไ

ปไซที
ทำไมจึงได้คุกเข่ากรา บ
ไหว้ดังนี้ทำไม สมภารจึงบอกว่าหนทางที่จะไปนั้นเรีย

บร้อยไม่เป็นที่ทุกข์ใ จ มิ ไ ด้
แต่ยังมีธุระอย่างหนึ่งจะไม่เป็นปรกติ
ด้วยท่านอาจารย์นอนอยู่ในกุฎีใหม่ สานุศิษย์
ทั้งสามนอนในห้องก็ควรแล้ว
ยังไม่ทราบว่านางสาวน้อยจะไปนอนที่ไหนจึงจะดี
พระถังซัมจั้งพูดว่า ท่านอาจารย์อย่ามีความวิตกจิตคิด

สงสัยพวกอาตมาเลย ที่
จะคิดผิดกิจไปนั้นหาเป็นไปได้ไม่
เมื่อเวลาเช้าเดินตัดดงไม้สนมาก็มาพบหญิงคน
นี้ ยูกมัดอยู่บนต้นไม้ร้องเรียกให้ช่วยอาตมามีจิตกรุณา

จึงให้สานุศิษย์แก้ลงม า
นางจึงได้ตามมาจนถึงนี่ก็สุดแต่ท่านจะให้ไปนอนที่ไหน

ก็ตามเถิด
พระสมภารได้
ฟังดังนั้นจึงพูดว่าถ้าอาจารย์มีอุเบกขาเพิกถอนเฉยดัง

นั้น
อาตมาจะขอจัดที่ ๆ นอก
ประตูให้นางไปพักข้างนอกเห็นจะดีดอกกระมัง
พระถังซัมจั่งว่าควรแล้วดีแล้ว
สมภารจึงเรียกสานุศิษย์ให้พานางไปพักข้างนอก
ฝ่ายพระถังซัมจั้งพักอยู่ที่กุฎีใหญ่
ได้เวลาแล้ว พระสงฆ์ทั้งหลายก็ลากลับไปที่อยู่แห่งตน

พระถังซัมจั่งจึงสั่งส า นุ ศิ ษ ย์
ทั้งสามให้ไปนอนจะได้ตื่นแต่เช้า ๆ
เวลานั้นก็นอนเงียบทุก ๆ คน พอรุ่งแจ้งเห้งเจีย
ก็ลุกขึ้นก่อน เรียกโป๊ยก่าย

ซัวเจ๋งรวบรวมเข้าของใส่หาบแล้วจึงมาปลุกอาจารย์
จะได้ออกเดินแต่เช้า เวลานั้นพระถังซัมจั๋งนอนหลับ
เห้งเจียเข้าไปใกล้ร้องปลุก
ด้วยเสียงอันดัง พระถังซัมจั๋งยกศีรษะขึ้นแล้วหลับไปอี

ก
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึ ง ร้ อ ง
ถามว่า อาจารย์เป็นอะไรไปหรือ
พระถังซัมจั๋งบอกว่า ศีรษะให้หมุนเวียนตาก็ให้
มืดมัวไปให้เจ็บปวดไปทั้งตัวไม่รู้ว่าเป็นอะไร
โป๊ยก่ายเอามือจับตัวอาจารย์ดูทั่วกาย
มีไอออกร้อน โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว
เมื่อวานนี้เห็นพระอาจารย์เดินมากมาย
และถูกแดดลมจึงได้มีโรคไม่สบายดังนี้
พระถังซัมจั๋งว่าไม่ใช่ดังนั้น คือเมื่อคืนนี้
ลุกขึ้นไปเบามิได้ใส่เสื้อ นึกดูเห็นจะถูกลมเข้าจึงได้เ

ป็นดังนี้
เห้งเจียถามว่า ถ้า
ดังนี้จะเดินไปได้หรือ พระถังซัมจั๋งว่า
แต่จะลุกขึ้นยังไม่ได้ จะเดินไปยังไรได้เล่า
เห้งเจียว่าพระอาจารย์ตัวยังไม่ปรกติ
จงหยุดพักอยู่สักสองสามวันให้สบายก็จะได้
เป็นอะไรไปเล่า พวกข้าพเจ้าคอยระวังรักษาอาจาร

ย์อยู่จะเป็นทุกข์อะไร ที่ ไ ห น
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น

จึงว่าสานุศิษย์พูดดังนั้นก็ถูกแล้ว เราหยุด
พักที่วัดนี้ก่อนพอให้หายดีแล้วจึงค่อยไป
ก็ชวนกันหยุดพักอยู่ในวัดนั้นได้สามวัน
แล้วพระถังซัมจั่งเรียกเห้งเจียมาพูดว่า
ไม่สบายไปสองวันมิได้ถามถึงนางนั้น มี
ผู้ใดให้ข้าวปลาอาหารกินหรือเปล่าเห้งเจียจึงพูดว่าพ

ระอาจารย์อย่าเป็นทุก ข์ ถึ ง ผู้ อื่ น
เลยจงระวังรักษาแต่ตัวเราเถิด
พระถังซัมจั่งเรียกให้เห้งเจียมาพยุงลุกขึ้น แล้วก็
ให้เอากระดาษและพู่กันมา และขอยืมที่ฝนหมึกในวัดม

าด้วย
เห้งเจียถามว่าจะ
เอากระดาษและพู่กันมาทำไม พระถังซัมจั้งว่า
อาตมาจะทำหนังสือฉบับหนึ่งใส
ซองเดียวกับหนังสือเดินทางเห้งเจียช่วยเอาไปถวาย

พระถังไทจงฮ่องเต้ ยังเมือง
ไต้ถังให้พระองค์ทรงทราบเหตุ
เห้งเจียว่าการทั้งนี้ไม่ยากอะไร การอื่นข้าพเจ้าไม่
ถนัด ถ้าการจะไปส่งหนังสือดังนี้ข้าพเจ้าถนัดเป็นที่หนึ่

ง

ด้วยข้าพเจ้าหกคะเมน
ตีลังกาไปทีหนึ่งก็ถึงเมืองไต้ถัง
นำหนังสือเข้าไปถวายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้แล้ว
ก็หกคะเมนกลับมาหาอาจารย์ น้ำหมึกไม่ทันจะแห้ง
แต่ยังไม่ทราบว่าอาจารย์
จะฝากหนังสือไปทำไม ในใจความนั้นว่ากระไรขอให้

อาจารย์อ่านให้ข้าพเจ้า ฟัง
ข้าพเจ้าจะได้รู้เรื่องด้วยบ้าง
พระถังซัมจังนั่งน้ำตาไหลลงพรั่งพรายแล้วพูดว่าในใจ
ความว่าคืออาตมาสงฆ์เหี้ยนจึง
ขอถวายพระพรมายังมหาบพิตรพระราชสมภาร
สมเด็จพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงทราบ
ด้วยอาตมภาพได้รับ ๆ สั่งออกจากเมือง
ไต้ถังแล้วก็ตั้งหน้าตั้งใจตรงไปยังประเทศไซทีเขาเล่

งซัว
อันความคับแค้นทุกข์ยาก
ในระยะทางกันดารนัน สุดที่จะรำพรรณให้สินสุดได้
บัดนี้มาถึงครึ่งทางก็บังเอิญ
มาป่วยลง การที่จะไปต่อนั้นก็เป็นการยากที่สุดทีจะไป

ได้เพราะทางนั้นยัง
ลึกลับไกลนัก เห็นชีวิตอาตมภาพจะไม่พอไปได้
ขอพระองค์ได้ทรงทราบ เห้งเจีย
ครั้นได้ฟังสำเนาความในหนังสือดังนั้นแล้วก็อดหัวเรา

ะไม่ได้จึงพูดว่าพระ
อาจารย์ไม่เป็นการเสียแล้ว เจ็บป่วยนิดหน่อยเท่านั้น

ยังหาควรจะคิดดังนี้ไ ม่ แม้ว่า
เจ็บป่วยมากมายประการใดก็ควรจะบอกกล่าวให้ข้าพ

เจ้าทราบ ข้าพเจ้ายังสามารถ
จะแก้ไขได้อยู่บ้าง และจะถามว่าพระยามัจจุราชพระ

อ่งค์ไหนอาจมามีจิตคิ ด ดั ง นี้
และสมุหบัญชีเมืองผีคนใดอาจมีหมายมาจับและยมบาล

คนใดอาจจะนำหมาย
มาจับ แม้ว่ามีจิตหมิ่นประมาทกระทำให้ร้อนถึงข้าพเจ้

า

ข้าพเจ้าจะยกสันฐาน
ร้ายขึ้นดังเมื่อครั้งที่จลาจลบนสวรรค์
ถือกระบองตีขนาบลงไปยังพระยามัจจุราช
เงียมพ้ออ๊อง จับเอาตัวมาชักเอาเอ็นออกลอกหนังทำ

ให้สาหัส พระถังซัมจังพูดว่า
อาตมาก็ป่วยมีอาการมากหนักใจอยู่
อย่าพูดอวดโตไปนักเลย โป๊ยก่ายพูดว่า
พระอาจารย์มีอาการป่วยมาก
เราจัดแจงเตรียมโลงไว้สำหรับใส่ศพพระอาจารย์เถิ

ด
เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น
ก็ด่าว่าอ้ายชาติหมูพูดอะไรอย่างนั้น เจ้ายังไม่รู้เหตุ
พระอาจารย์ของเรานั้น ท่านเป็นสาวกของพระพุทธเ

จ้าเดิมเรียกว่ากิมเสี้ ย น โ พ ธิ สั ต ว์
เพราะเธอมีความประมาทในพระธรรมจึงได้มารับผล

ความผิดทรมานทุกข์ใน
มนุษย์โลกดังนี้ โป๊ยก่ายถามว่าพี่เห้งเจียพระอาจารย์

เธอมีความหมิ่นประมา ท
พระธรรม จึงได้ไปเกิดที่เมืองไต้ถังให้ตั้งอธิษฐานไป

ไซทีอาราธนาพระธรรม ได้
ทรมานพบปะซึ่งยักษ์ผีปิศาจร้ายได้ความทุกข์ต่าง ๆ
ก็ควรแล้วนี่เหตุใดจึงให้ได้
ความพยาธิทุกข์ภัยดังนี้เล่า
เห้งเจียพูดว่าน้องหาเข้าใจไม่ พระอาจารย์นั้นั่งฟัง
พระยูไลแสดงธรรม เวลานั้นเธอง่วงสัปหงกพลั้งเท้า

ซ้ายพลัดลงเหยียบถูกเ ม ล็ ด
ข้าวไดั่งงั้นก็งจงูดวา สำดังนั้นร้าพเจ้ากับร้าวท่ำตุาร

สนรียราดมาก
จะรู้ว่าปรับโทษเจ็บนั้นสักเท่าไรชาติจึงจะสิ้นโทษได้
เห้งเจียพูดว่าพระพุทธเจ้า
ท่านหาได้ปรับโทษแก่สัตว์ทั้งหลายไม่
กรรมของสัตว์ทำก็ให้โทษแก่สัตว์เองพระ
อาจารย์ยังป่วยอีกวันหนึ่งก็จะหายไม่เนิ่นช้าดอก
พระถังซัมจั่งพูดว่าวันนี้เหมือน
เมื่อวานนี้ในคอให้ชักแห้งอยากน้ำ
เห้งเจียจงไปหาน้ำเย็น ๆ ให้อาตมาสักหน่อย
เถิด เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์อยากน้ำจงคอยข้าพเ

จ้าจะไปหาน้ำเย็น ๆ มาถวาย
พูดแล้วก็หยิบเอาบาตรออกไปข้างนอกที่หลังวัดไปที่โร

งครัวเที่ยวหาน้ำเย็น แลเห็น
พระสงฆ์องค์หนึ่งนั่งอยู่ สองตาแดง ๆ ดุจร้องไห้
เห้งเจียจึงถามว่าทำไมพวกท่าน
จึงมีใจอันน้อยอย่างนี้เล่า
พวกข้าพเจ้ามาอาศัยสองสามเวลาป่วยการทำไมจึงท

ำ
กิริยาอย่างนี้เล่า หรือวิตกว่าอ้ายปากยาวมันกินมากท

ำให้เปลืองพวกท่านจึง เ สี ย ใ จ
ดังนี้หรือฝ่ายพระสงฆ์องค์นั้น
เมื่อได้ฟังเห้งเจียถามจึงตอบว่า
อันความจริงที่วัดนี้ก็มี
พระสงฆ์หลายร้อยรูป จะเลี้ยงท่านองค์ละวันก็จะเปลี่

ยนกันได้หลายร้อยวัน จะ

อาจคิดป่วยการอะไรที่ไหน เห้งเจียถามว่า
ก็ไม่ใช่เช่นนั้นแล้วทำไมจึงมีกิริยา
โทมนัสดังนั้นเล่า พระสงฆ์เหล่านั้นพูดว่าไม่ทราบว่าปิ

ศาจยักษ์ที่ไหนมาอาศั ย อ ยู่
ในวัดนี้ เมื่อคืนนี้สามเณรน้อยสองคนออกไปตีกลองตีร

ะฆัง ก็ได้ยินเสียงตีกลอง
ตีระฆังแล้ว แต่ไม่เห็นกลับเข้ามาจนสว่างพากันเที่ยว

ค้นหาก็พบแต่จีวรกับร อ ง เ ท้ า
ทิ้งอยู่ แล้วไปค้นที่หลังสวนก็เห็นแต่กระดูกกองอยู่
ถ้าหากว่าพวกท่านอยู่ไปอีก
สามวัน พวกข้าพเจ้าก็คงจะหมดไปอีกหกคน
เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึงมีทุกข์
ร้อนดังนี้ และเห็นอาจารย์ของท่านไม่สบายอยู่
จึงไม่กล้าจะบอกเหตุการณ์อันนี้
จึงได้คร่ำครวญอยู่ดังนี้ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ
จึงพูดว่าเราเข้าใจอยู่แล้วท่าน
ไม่ต้องพูด ไว้ข้าพเจ้าจะช่วยกำจัดมันให้
พระสงฆ์พูดว่ามันเป็นปิศาจร้ายคงจะ
เป็นกายสิทธิ์ล่องหนกำลังเปลี่ยนแปลงเหาะเหินได้ขอ

ท่านอย่างถือโทษว่า
ข้าพเจ้าดูถูกท่าน ถ้าท่านกำจัดปราบปรามมารร้ายนี้ไ

ด้ พวกข้าพเจ้าก็คงพากัน
มีความสุขทั่วกัน ถ้าหากท่านปราบไม่ลงเห็นจะไม่ได้ก

าร พวกข้าพเจ้าคงจะได้มี
ความเดือดร้อนมาก เห้งเจียถามว่าทำไมจึงว่าจะไม่

เป็นการต่อภายหลังด้ว ย เ ห ตุ
อย่างไร พระสงฆ์ทั้งหลายพูดว่าพวกข้าพเจ้าไม่ปิดบัง

ท่าน พวกข้าพเจ้าหลาย
ร้อยก็จริงแต่บวชตั้งแต่เล็กมา
ถือตามข้อห้ามตามวินัย หาได้เรียนวิชาปราบผี
ปิศาจมารร้ายไม่ หากท่านจับมันไม่ได้
ก็จะพาให้พวกข้าพเจ้าเป็นเหยื่อมันไป
ด้วยกันทั้งสิ้น อีกประการหนึ่งพวกข้าพเจ้าก็จะต้องเวี

ยนเกิดเวียนตายในสำนั ก นี้
ก็จะดับสูญสิ้นวิปัสสนาไป เพราะฉะนั้นพวกข้าพเจ้าจึง

เห็นว่าจะไม่เป็นการต่ อ
ภายหลังดังนี้ เห้งเจียได้ฟังพระสงฆ์พูดดังนั้นก็โกรธ
จึงพูดด้วยเสียงอันดังว่า
สงฆ์เหล่านี้โง่เขลาไม่รู้จักอะไร
พวกท่านรู้เข้าใจได้แต่ว่าพวกปิศาจมันเชี่ยวชาญ
ยังหารู้ว่าฤทธิ์เดชอานุภาพของเราเป็นประการใดไม่

พระสงฆ์ทั้งหลายพูดว่ า จ ริ ง
ของท่าน พวกข้าพเจ้ายังหาทราบไม่
เห้งเจียว่าข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านเข้าใจสัก
หน่อยหนึ่ง ตัวข้าพเจ้าเดิมอยู่เขาฮวยก๊วยซัวเคยตั้งตั

วเป็นใหญ่ และเคยไปทำ
สงครามบนสวรรค์ที่ประสาทเล่งเซียวเต้ย
เวลาหิวก็เอายาวิเศษของท้ายเสียงเล่า
กุนกินเล่น เวลาอยากน้ำก็เอาสุราของเง็กเซียงฮ่อง

เต้กินเล่นเจ็ดแปดถ้ว ย สอง

ตาเหลือบไปทีหนึ่งบังแสงฟ้าให้มืดมัว
ถือกระบองเหล็กอันหนึ่งจะไปมาไม่เห็น
ร่องรอยจะพูดไปทำไมถึงสัตว์เนื้อเสือร้ายและยักษ์ผีปิ

ศาจทั้งหลายไม่ต้องวิ ต ก ทั้ ง สิ้ น
ข้าพเจ้าจะจับปิศาจร้ายให้ท่านดูท่านจึงจะเห็นจริง
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเห้งเจีย
พูดอวดอ้างใหญ่โตดังนั้นก็พากันเชื่อว่าเห็นจะมีฤทธิ์เด

ชจริง ต่างก็พากันมาคำนับ
ทุก ๆ องค์ ยังแต่ท่านสมภารองค์เดียวพูดว่าช้าก่อน
อาจารย์ของท่านยังไม่สบายอยู่
เรื่องจับปิศาจนันขอให้รอก่อน
แม้สองข้างสู้รบกันจะพาให้อาจารย์ท่านไม่สบาย
เห้งเจียได้ฟังสมภารพูดดังนั้น
จึงพูดว่าท่านพูดดังนั้นก็ถูกต้อง ถ้ากระนั้นข้าพเจ้า
จะเอาน้ำไปให้อาจารย์ฉันแล้วจึงจะกลับมา
เห้งเจียก็ยกบาตรน้ำเย็นออกมายังหน้า
กุฎีใหม่ เอาน้ำประเคนให้อาจารย์
เวลานั้นพระถังซัมจั้งกำลังอยากน้ำ จึงรับน้ำ
มาดื่มเข้าไปอึกหนึ่ง ดุจน้ำมนต์อันวิเศษพิษไข้ก็สงบค่อ

ยทุเลาลงไปทันที เห้งเจีย
พิเคราะห์ดูสีหน้าพระอาจารย์เห็นผ่องใสสบายเป็นปก

ติ จึงถามว่าพระอาจารย์
จะใคร่ฉันข้าวร้อนหรือ พระถังซัมจั้งบอกว่าฉันน้ำเย็น

เข้าไป ดุจกินยาทิพย์อัน
วิเศษพิษไข้ทุเลาเบาลงกว่าครึ่ง หากมีน้ำร้อนก็ยิ่งดี
เห้งเจียจึงเรียกพระสงฆ์บอก
ว่าอาจารย์ข้าพเจ้าหายแล้ว ขอท่านได้จัดข้าวร้อน
ๆ มาให้อาจารย์ข้าพเจ้าฉันเถิด
พระสงฆ์เหล่านั้นก็ช่วยกันจัดหาอาหารมาสองสำรับมา

ตั้งบนโต๊ะ พระถังซัมจั้งก็
มาฉันได้ครึ่งชาม เห้งเจียซัวเจ็งกินอยู่บนโต๊ะหนึ่ง
นอกจากนั้นก็ให้โป๊ยก่ายรับ
ประทาน ครั้นกินเสร็จแล้ว พระถังซัมจั่งถามว่าเราม

าอาศัยอยู่ได้กี่วันแล้ ว เห้งเจีย
บอกว่าเรามาอยู่ได้สามวันแล้ว
อาจารย์หายแล้วเวลาพรุ่งนี้ค่อยออกเดิน ขอทุเลา
คืนวันนี้ข้าพเจ้าจะจับปิศาจ
พระถังซัมจั้งถามว่าเห้งเจียจะไปจับปิศาจที่ไหน
อาตม
ภาพก็ยังไม่หายดีถ้าจับไม่ได้เกิดวุ่นวายขึ้นจะไม่เดือด

ร้อนถึงอาตมภาพด้วยห รื อ
เหตุไฉนเห้งเจียจึงมาคิดการเช่นนี้ขึ้น
เห้งเจียว่าพระอาจารย์ทำไมจึงพูดล้าง
อำนาจข้าพเจ้าดังนั้นเล่า อาจารย์เคยเห็นหรือว่าข้า

พเจ้าพ่ายแพ้แก่ปีศาจ พ ว ก ใ ด
มาถึงไหนก็กระทำให้ปีศาจอ่อนน้อมได้ทุกครั้งมิใช่หรือ

เว้นไว้แต่จะไม่ทำเท่ า นั้ น
พระถังซัมจั๋งยึดเห้งเจียไว้แล้วพูดว่าจะให้ดีแล้ว
แม้ถึงแห่งใดก็ผ่อนผันไปตามการ
ควรลดหย่อนให้ก็จะลดหย่อนจะเป็นการดีกว่ารุกราน
คิดเอาชัยชนะสู้อดใจไม่ได้
เห้งเจียเห็นว่าอาจารย์ทัดทานดังนั้น
จึงพูดว่าข้าพเจ้าไม่ปิดบังอาจารย์ ปีศาจ
นั้นมันอาศัยอยู่ที่นี่มันได้กินคนแล้ว
พระถังซัมจั๋งตกใจถามว่า เห้งเจียบอกว่ามัน
กินคนที่ไหนพวกเราอาศัยที่นี่ได้สามวันแล้ว
เห้งเจียบอกว่ามันกินสามเณรเสียหก
คนแล้ว พระถังซัมจั๋งร้องว่าอนิจจา
หากมันทำร้ายพระสงฆ์ในวัดเราก็เป็นสงฆ์
เหมือนกัน อาตมาจะปล่อยให้เห้งเจียไป
แต่จงระวังระไวให้ดี เห้งเจียพูดว่า
อาจารย์ไม่ต้องเป็นห่วง เห้งเจียดีใจก็กระโดดออกจ

ากกุฎีใหญ่ ตรงมาที่โบสถ์ใหญ่
พิจารณาดู เวลานั้นดาวเดือนยังไม่ขึ้นมืด ๆ มัว ๆ
แลมิใคร่จะเห็นถนัด เห้งเจียก็
ร่ายคาถาเป่าไปไฟก็ติดโคมสว่างขึ้น
แล้วตีกลองระฆังดังสนั่นก้องขึ้นแล้ว เห้งเจีย
ก็แปลงเป็นสามเณรน้อยมือถือประคำชักสวดมนต์คอยจ

นแสงเดือนขึ้น เวลานั้น
เป็นเวลาสองยามก็ได้ยินเสียงอู้ ๆ มีสายลมพัดมา
ได้กลิ่นหอมน้ำอบฉิวฉุน
กระทบจมูกชื่นใจ เห้งเจียย่อตัวและดูก็เห็นนางสาวรู

ปสวยคนหนึ่ง เดินขึ้นมาบน
ลานโบสถ์ เห้งเจียปากก็ไม่หยุดแกล้งทำเป็นสวดมนต์

เรื่อยไป นางสาวน้อยเข้า
มายืดเห้งเจียแล้วถามว่า ท่านสามเณรสวดมนต์อะไร

เห้งเจียตอบว่าสวดมน ต์
ขับปิศาจ นางสาวน้อยพูดว่าคนทั้งหลายเขาหลับหมดแ

ล้ว ยังมาหลงสวดมนต์
อยู่ทำไม เห้งเจียตอบว่าสวดเอาบุญทำไมจะไม่สวดเ

ล่า นางปิศาจก็ยื่นแก้มมา
เคียงหน้าเห้งเจียแล้วพูดว่า
ท่านกับเราจะพากันไปเล่นข้างหลังสวนจะไม่ดีหรือ
เห้งเจียแกล้งพูดว่านางยังไม่เข้าใจการ
นางปิศาจถามว่าทำไมเราจะไม่เข้าใจการ
เล่าทางไกลร้อยโยชน์ ได้มาประสบพบกันก็เป็นนิสัย
กุศลส่งมาคืนวันนี้เดือนก็
แจ่มแจ้ง สามเณรกับข้าพเจ้าพากันไปหลังสวนภิรมย์รื่

นเริงจะดีกว่าสวดมนต์
เห้งเจียคิดอยู่ในใจว่าสามเณรทั้งหลายที่ให้มันกินเสีย

นั้น ก็เพราะหลงด้วยการ
ประเวณีโลกลืมศีลและวัดแห่งตนเสีย
มิได้คิดถึงสิกขาบทที่ตนสมาทานถืออยู่
เพราะมันเอารูปเสียงกลิ่นรสมาล่อดังนี้เอง

คิดแล้วเห้งเจียจึงพูดว่าสีกานาง ข้าพเจ้า
เข้าบวชอายุยังน้อยไม่ทราบในการภิรมย์ร่วมรักนั้นว่า

เป็นประการใด นางปิศาจพูด
ว่า สามเณรจงตามข้าพเจ้าไปเถิดจะแนะนำสั่งสอนใ

ห้ เห้งเจียนึกอดหัวเราะ ไ ม่ ไ ด้
จึงพูดว่าถ้ากระนั้นเราจะตามไป
จึงเอามือเกาะบ่านางเดินไปข้างหลังสวน ครั้น
ถึงนางปิศาจก็เอาขาสอดเกี่ยวขาเห้งเจีย
งัดเห้งเจียก็ล้มลงกับพื้น ปากก็ร้องว่า
หัวใจ ๆ มือปิศาจก็คว้าจะจับองค์กำเนิดเห้งเจีย
เห้งเจียก็นึกรู้ว่าถ้ามันจะกินเป็น
แน่ จึงทำวิธีวิชาหกล้ม นางปิศาจก็หกล้มลงคว่ำกับพื้น

หากยังร้องว่าหัวใจพี่
ทำไมทำให้ข้าพเจ้าหกล้มเล่า
เห้งเจียคิดในใจว่าจำเราจะต้องลงมือในเวลานี้จะ
รอไปเมื่อไรอีกเล่าคิดแล้วก็เผ่นขึ้นแปรกลับเป็นรูปเดิ

ม แกว่งกระบองฟาดลงไป ต ร ง
ศีรษะปิศาจฝ่ายนางปิศาจก็ตกใจว่าสามเณรองค์นี้ทำไ

มจึงเชี่ยวชาญดังนี้ นางพิเคราะห์
ดูโดยละเอียดจึงได้รู้ว่าเห้งเจีย
นางก็มิได้นึกครั่นคร้ามชักเกี่ยมออกถือ สองมือ
เข้ารอรับรบแก่เห้งเจียโดยกำลังความสามารถเข้มแ

ข็ง เวลานั้นลมหนาวพัดมา
แสงเดือนลับแล้ว เห้งเจียกับนางปิศาจต่างแผลงฤทธิ์

รบสู้กัน นางปิศาจเห็น
กำลังเห้งเจียมากมายจะเอาชัยชนะมิได้ก็หลบหลีกหนี

เห้งเจียร้องตวาดด้วย
เสียงอันดังว่า อีมารร้ายมึงจะหนีไปข้างไหน
จงเร่งมาสารภาพรับผิดอ่อนน้อมเสีย
โดยดี กูจะไว้ชีวิตให้สักครั้งหนึ่งฝ่ายปิศาจก็มิได้รอรั้ง

รีบหนี เห้งเจียไล่กระชั้นตาม ม า จ
ว น จ ะ ทั น นางปิศาจ

เหลียวมาเห็นจวนตัว ก็ถอดเอารองเท้าปักดอกไม้ข้า

งซ้ายออกร่ายเวทย์ร้อ ง ใ ห้ แ ป ล ง
เป็นรูปนางดุจเดียวกัน สองมือถือเกี่ยมตรงเข้ามารบ

แก่เห้งเจีย ส่วนตัวนาง
ปิศาจก็บันดาลเป็นลมหวนกลับมากุฎีใหญ่
เข้าไปในกุฎีหอบเอาพระถังซัมจั้งออก
มาได้ก็รีบหนีไป พริบตาเดียวก็มาถึงเขาฮั้มกังซัว
ตรงเข้าถ้ำโป๊เต๊ยต้อง เรียกบริวาร
ปิศาจน้อยทั้งหลาย สั่งให้จัดแจงทำเครื่องโต๊ะจะเลี้ย

งกระทำการวิวาหมงคล ฝ่ า ย เ ห้ ง เ จี ย มั ว ร บ กั บ รู ป แ ป ล ง
จนอ่อนใจ จึงเอากระบองตีลงไปโด ยแ รง เต็ มก ำลั ง
ถูกรูปแปลงตกลงไปยังพื้นดินกลายเป็นรองเท้าปักอันห

นึ่ง เห้งเจียเห็นดังนั้นก็นึ ก
รู้ได้ว่าถูกกลปิศาจ รีบหันกลับมาดูอาจารย์ก็มิได้เห็น
โป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งกำลัง

นอนกรนอยู่ครอก ๆ และละเมอเพ้อพูดอะไรอยู่
เห้งเจียโกรธตันใจอยู่ไม่รู้ว่าดีร้าย
อย่างไร แกว่งกระบองตีขนาบเสียงออกตึงตัง
ร้องเรียกว่าจะตีให้ตายอย่าไว้มัน
โป๊ยก่ายตกใจผลุดลุกขึ้นหนีไม่รู้ว่าจะไปทางไหน
ซัวเจ๋งเป็นคนอ่อนนอมเห็นการ
รุกรานดังนันก็คุกเข่าลงพูดว่า
พี่เห้งเจียข้าพเจ้าทราบแล้ว พี่อยากจะฆ่าข้าพเจ้า
ทั้งสอง พีจึงไม่ไปตามอาจารย์
เห้งเจียพูดว่าเราจะฆ่าเจ้าทั้งสองเสียก่อนแล้ว เรา
จึงจะไปตามอาจารย์ ซัวเจ้งได้ฟังเห้งเจียพูดังนั้นก็หั

วเราะแล้วพูดว่า พี่เห้งเจีย
พูดอะไรอย่างนั้นเล่า หากไม่มีข้าพเจ้าทั้งสองไหมเส้

นเดียวจะปักเป็นลายไ ม่ ไ ด้
ม้าและข้าวของหาบคอนใครจะดูแลให้
คำโบราณท่านย่อมว่า ฆ่าเสียจะต้องมีเพื่อน
พี่น้องออกสงครามจะต้องช่วยกันระวังระไว
พี่จงงดไว้ก่อนซึ่งความโกรธครึ่งนั้น
รอสว่างแล้วเราพร้อมกันไปตามอาจารย์จะมิดีหรือ
เห้งเจียมีสันดานดุร้ายโทโสมาก
ก็จริงแต่มีสติปัญญารู้จักการผิดและชอบครั้นได้ฟังซัวเจ๋

งพูดชี้แจงดังนั้นก็กลั บ

ใจสงบทันที บอกว่าน้องทั้งสองจงลุกขึ้นรอรุ่งแจ้งแล้ว

จะได้ช่วยกันไปติดตาม อ า จ า ร ย์
โป๊ยก่ายเห็นเห้งเจียหายโกรธแล้วก็แอบมาข้างเห้งเ

จียพูดว่า ซึ่งการทั้งนั้นอยู่แก่
ตัวข้าพเจ้าพี่อย่าวิตกพูดดังนั้นแล้วพี่น้องก็นั่งคอยอยู่จน

สว่างมิได้หลับนอน ครั้น
สว่างแล้วก็จัดแจงข้าวของใส่หาบจะออกเดินฝ่ายพระ

สงฆ์ในวัดถามว่า
พวกท่านจะไปข้างไหน เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
อย่าพูดไม่ดี เมื่อวันวานนี้พูดคุยอวดแก่ท่านทั้งหลายว่า

จะช่วยจับปิศาจร้ายให้
ยังหาทันจะจับไม่ มันกลับมาจับเอาอาจารย์ไปเสียแล้

ว พวกข้าพเจ้าจะพากันไ ป
เที่ยวค้นหาอาจารย์ พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังก็ตกตะลึง

พูดว่าการก็นิดเดียว
ทำไมจึงให้ร้ายถึงอาจารย์ดังนี้เล่า
แล้วถามว่าท่านจะไปตามหาที่ไหน เห้งเจีย
บอกว่ามีที่จะไปตามหาได้ พระสงฆ์ทั้งหลายก็พากันจัด

แจงยกข้าวมาสองสาม
กระถางทั้งกับข้าวด้วย เห้งเจียซัวเจ๋งกินอิ่มแล้ว
โป๊ยก่ายกินทีหลังก็เก็บกวาดกิน
จนหมดสิ้น ครั้นเสร็จแล้วโป๊ยก่ายพูดว่าขอบใจท่านทั้ง

หลายมาก ๆ ข้าพเจ้าไป
ตามอาจารย์มาได้แล้ว จะกลับมาหาท่านเล่นให้สนุก
เห้งเจียถามว่าอ้ายหมูจะ
กลับมาเล่นข้าวสุกเขาอีกหรือ
พูดแล้วเห้งเจียให้โป๊ยก่ายไปดูที่นอกประตู ว่านาง
ปิศาจนั้นอยู่หรือเปล่า พระสงฆ์ทั้งหลายบอกว่าท่านมา

ที่นี่คืนที่สองก็ไม่เห็ น แ ล้ ว
เห้งเจียได้ฟังพระสงฆ์บอกดังนั้นก็เข้าใจแน่
จึงลาพระสงฆ์ทั้งหลายแล้วก็ให้โป๊ย
ก่ายซัวเจ็งจูงม้ายกหาบออกจากวัดเดินกลับไปทางทิศ

ตะวันออก โป๊ยก่ายถามว่า
ทำไมจึงกลับทางทิศตะวันออกเล่า
จะไม่ผิดทางไปดอกหรือ เห้งเจียพูดว่าเจ้า
ที่ไหนจะรู้เหตุ คือเมื่อวันก่อนเดินมาในดงไม้สน
พบหญิงสาวที่ผูกแขวนอยู่กับต้นไม้
เราว่าปิศาจยักษ์พากันขืนว่าเป็นคนดี
บัดนี้กินสามเณรในวัดเสียนั้นคือมัน ลักพา
เอาอาจารย์ไปก็คือมันมิใช่คนอื่นเลย
บัดนี้จะต้องกลับไปตามทางเก่า โป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็เห็นจริง
จึงรีบพากันเดินตรงมายังดงต้นสนค้นหา
อาจารย์ ครั้นมาถึงดงต้นสนแล้วก็พากันเที่ยวค้นหาอา

จารย์ก็มิได้เห็น เห้งเจีย
ชักระบองออกแกว่งแปลงเป็นสามเศียรหกกร
มือทั้งหกถือกระบองมือละอัน ฟาด
ซ้ายตีขวาเสียงดังสนั่นลั่นก้องโกลาหล
โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็บอกแก่ซัวเจ็งว่า พี่
เห้งเจียแกหาพระอาจารย์ไม่เห็นก็คลังตีวุ่นวายไปดัง

นั้น เมื่อเห้งเจียตีซ้ายป่า ย
ขวาอยู่ดังนั้นมีตาเฒ่าสองคนผลุดโผล่ออกมา
คือเจ้าเขาคนหนึ่งพระภูมิคนหนึ่ง
มาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเห้งเจียแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าเจ้าเขาเจ้าที่มาหา ถ้าตีอีกพักหนึ่ง
ดูเหมือนเจ้าอะไรก็ต้องมาหา
เห้งเจียจึงถามเจ้าเขาเจ้าที่ว่า ตัวอยู่ที่นี่เป็นนิตย์
คุมสมัครพรรคพวกกับอ้ายพวกคนร้าย
แม้ว่าได้สิ่งของเงินทองมา ก็ซื้อเหล้าข้าว
หมูเป็ดไก่ไหว้เช่น คบคิดกันแก่พวกปิศาจร้าย
ลอบลักเอาอาจารย์ของเรามา
ซ่อนไว้แห่งใด จงรีบบอกมาโดยจริงเราจะยกโทษให้

ถ้าหาไม่ก็จะตีเสียให้ ต า
ย เจ้า
เขาและพระภูมิเจ้าที่ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็มีความส

ะดุ้งตกใจกลัว พูดว่าท่าน
ไต้เซียเห็นจะผิดมิใช่พวกข้าพเจ้า
อันปิศาจนั้นมิได้อยู่ในตำบลเขานี้ แต่เมื่อคืนนี้
มีสายลมพัดกล้ามาทางนี้ ข้าพเจ้าทราบเหตุบ้างเล็กน้

อย จากทางนี้ไปตรงทิศ
อาคเนย์ทางประมาณพันโยชน์ ที่ตำบลนั้นมีเขาเรียกว่

า (ฮัมกังซัว) มีถ้ำหนึ่งเรียก
ว่าถ้ำ (โป๊เต้ยต๋อง) ปิศาจมันอยู่ที่ถ้ำนั้น
มันมาแผลงฤทธิ์ที่ป่านี้จึงได้ลักจับเอา
ไป เห้งเจียได้ฟังเจ้าเขาเจ้าที่บอกดังนั้น
จึงอนุญาตให้กลับไปที่เดิม เห้งเจียก็
แปลงกลับเป็นรูปเดิม เรียกโป๊ยก่ายซัวเจ็งมาบอกว่า

ปิศาจมันลักพาอาจารย์ ไ ป
ไกลแล้ว โป๊ยก่ายว่าแม้ว่าไปไกลสักเท่าใดก็ต้องตาม

ไป พูดแล้วโป๊ยก่ายก็เหา ะ
ขึ้นเหยียบเมฆลอยไป ซังเจ๋งเห็นดังนั้นก็เหาะตามโป๊

ยก่ายไป ม้ามังกรที่มีของ
อยู่บนหลังเหาะได้ก็เหาะตามกันไปเห้งเจียเห็นดังนั้น

ก็เหาะตามกันไปทั้งสา ม
คนและม้ามังกร บัดเดี๋ยวก็เห็นภูเขาลูกหนึ่งขวางหน้า

จึงพากันหยุดพิเคราะห์ ดุ
เห็นแน่แล้วก็พากันลดลงยังพื้นที่เขานั้น
เห้งเจียจึงพูดแก่ซัวเจ๋งว่า เราหยุดอยู่ที่
นี่ก่อน ให้โป๊ยก่ายไปฟังระหัดระเหียรดูก่อน
หากรู้ได้ความแน่แล้วเราจึงพร้อม
กันไปหาอาจารย์ โป๊ยก่ายแต่งตัวเรียบร้อยแล้วก็เดิน

ไปมือเปล่าลงไปข้างเ ข า
ค้นหาทาง พบทางเล็กทางหนึ่งก็เดินตามทางนั้น
เที่ยวค้นหามาประมาณห้าหกลี้
แลไปข้างหน้าก็เห็นปิศาจหญิงสาวสองคนกำลังตักน้ำอ

ยู่ข้างสระ โป๊ยก่ายเดิน
เข้าไปใกล้ร้องเรียกว่าปิศาจ
หญิงปิศาจทั้งสองได้ยินก็โกรธ จึงพูดกันว่าอ้ายคน
นี้อยู่ที่ไหนมาพูดจองหอง' มันไม่เคยรู้จักแก่เราเลย
และไม่เคยพูดจาปราศรัยกัน
ทำไมจึงมาเรียกพวกเราว่าเป็นปิศาจดังนี้
พูดแล้วก็เอาไม้คานมาตีศีรษะโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายมือเปล่าถูกตีสี่ห้าทีก็วิ่งหนีกลับไปบนยอดเขา
กระหืดกระหอบกลับมาบอก
เห้งเจียว่ารีบกลับไปเถิดปิศาจมันดุร้ายนัก
เห้งเจียถามว่ามันดุร้ายอย่างไร โป๊ยก่าย
บอกว่าที่ช่องเขานั้น มีปิศาจหญิงสาวสองคน

มันอยู่ริมบ่อจะตักน้ำข้าพเจ้าเรียก
มัน มันกลับเอาไม้คานมาตีข้าพเจ้า
เห้งเจียว่าน้องไปเรียกมันอย่างไรหรือ โป๊ย
ก่ายว่าข้าพเจ้าเรียกมันว่าอีปิศาจ
เห้งเจียได้ฟังก็หัวเราะว่ามันตียังน้อยนัก โป๊ยก่าย
ว่ามันตีจนหัวบวมเป็นลูกมะกรูดดังนี้แล้วยังจะว่าน้อยอ

ยู่อีกหรือ เห้งเจียพูดว่า
กิริยาอ่อนโยนก็ไปได้ตลอดพิภพถ้าห้าวหาญแต่แค่คืบก็ส

บายไปไม่ได้พวก
ปิศาจนั้นในที่ตำบลนี้เป็นของมัน
พวกเรามาจากไกลและถือเพศเป็นสงฆ์ น้องไป
คนเดียวจะต้องปราศรัยด้วยกิริยาอ่อนน้อม
นี่ไปถึงก็เรียกเขาว่าเป็นปิศาจดังนี้ เขา
ไม่ตีจะคอยตีใครที่ไหน ไม่ได้ยินหรือเขาย่อมว่าให้ถือ

ธรรมเนียมเป็นต้น โป๊ยก่าย
พูดว่าการขนบธรรมเนียมข้าพเจ้าไม่สู้จะเข้าใจตลอด

ว่าควรจะทำประการใด
เห้งเจียพูดว่าน้องเมื่อยังอยู่ป่าก็กินคน

รู้จักไม้ในป่ามีสองอย่างหรือเปล่า โป๊ยก่าย
บอกว่าข้าพเจ้าไม่รู้จัก ไม่เข้าใจสองอย่างนั้นเป็นอย่

างไรบ้าง
เห้งเจียพูดว่าไม้อย่า ง
หนึ่งเรียกว่า เอี้ยงปัก คือไม้สนจีน
เนื้อไม้อ่อนละมุนดี พวกช่างไม้เอามาแกะเป็น
รูปพระพุทธเจ้าและรูปเจ้า ประดับด้วยเพชรนิลจินดา

และปิดทอง ตั้งประดิษฐาน
ไว้บนที่สูงสำหรับประชาชนทั้งหลายจุดธูปเทียนบูชากร

าบไหว้อีกไม้ชนิดหนึ่ง
เรียกว่าทันปั๊กคือ ไม้จันเนื้อแข็งแต่น้ำมันมีอยากจะเอ

าน้ำมันก็เอาปลอกเหล็
ก ใ ส่
แล้วเอาค้อนเหล็กตีเร่งให้น้ำมันออกดังนี้
ก็เพราะเนื้อแข็ง โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้น
จึงพูดว่า พี่ก็ดีแต่พูดเท่านั้น
หากเมื่อแรกพูดให้ข้าพเจ้ารู้ดังนี้ ที่ไหนข้าจะถูกตี
ทำไม เห้งเจียพูดว่าน้องจงกลับลงไปถามดูให้แน่ใจ

โป๊ยก่ายว่ามันจำข้าพเจ้าได้
แล้วจะลงไปอย่างไรได้ เห้งเจียว่าน้องจงแปลงตัวไ

ปเถิด โป๊ยก่ายว่าถ้าแปลง
แล้วจะไปถามว่ากระไร เห้งเจียบอกว่าเดินไปเหมือ

นครั้งก่อน
เมื่อถึงก็จงกระทำ
ความเคารพคำนับแล้วพิเคราะห์ดูหญิงนั้นอายุคราวกับ

เราหรือแก่อ่อนประกา
ร ใ ด
แม้ว่าแก่กว่าเรานิดหน่อยจงเรียกเขาว่าพี่แม้แก่มากจ

งเรียกเขาว่าน้าหากว่
า ใ ห ญ่ ก ว่ า
เราก็เรียกเขาว่าแม่ โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ
และพูดว่าเขาก็มิได้อยู่ใกล้
เคียงแก่เราทำไมจะไปเรียกเขาเป็นฉันญาติเล่า
เห้งเจียพูดว่ามีใช่จะนับว่าเป็นญาติ
เพราะเราต้องการธุระจะเอาความจริงเท่านั้น
บางทีพวกมันจับเอาอาจารย์เราไปไว้

เราลงมือจะไม่ผิด หากว่าพวกมันมิได้เอาไปไว้เราจ

ะได้คิดไปทางอื่น
โป๊ยก่ายว่า
พี่พูดถูกต้อง ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะลงไปถามดูให้รู้แน่น

อน โป๊ยก่ายเอาคราดเหน็
บ
หลังไว้แล้ว ก็แปลงกายเป็นคนถือบวชเดินลงไปตามท

างเก่า ครั้นมาถึงที่หญิง
ทั้งสองก็ร้องว่า ขอรับประทานโทษแม่ทั้งสองข้าพเจ้า

คำนับฝ่ายนางปิศาจทั้
งสองได้ยินก็มีจิตยินดี
จึงปราศรัยถามว่าอยู่ที่ไหน และไป
ข้างไหนมา โป๊ยก่ายก็ตอบว่าอยู่ที่ไหนและไปไหนมา
นางทั้งสองถามอีกว่าท่าน
ชื่อเรียงเสียงไร โป๊ยก่ายก็ตอบว่าข้าพเจ้าชื่อเรียงเ

สียงไร
นางทั้งสองพูดกันว่าคน
ผูนิก็ดี แต่ไม่รู้จักพูด ๆ ตามปากเราดังนีเอง
โป๊ยก่ายจึงถามว่าแม่ทั้งสองจะหาบ
น้ำไปไหนหรือ นางทั้งสองตอบว่าท่านยังไม่เข้าใจ
นายผู้หญิงของข้าพเจ้าเมื่อคืนนี้
อุ้มพระถังซัมจั้งมาได้บัดนี้เอาไว้ในถ้ำ
นางจะใคร่เลี้ยงเธอน้ำในถ้ำก็เหลือใช้ แต่เอา
ให้ข้าพเจ้ามาเอาน้ำที่บ่อ นี้คือน้ำประอากาศบริสุทธิ์เ

ป็นน้ำเชื้อร่วมสามัคคี
ไปจะได้จัดต้มหุงเครื่องกระยาหารให้พระถังซัมจั่งกิน

แล้ว
เวลาค่ำจะได้เข้าร่วม ห้ อ ง
กับนายข้าพเจ้าโป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็รีบกลับมาหาเห้ง

เจีย
ครั้นมาถึงก็ร้องเรียก ซั ว เ จ้ ง ว่ า จง
เอาข้าวของมาแบ่งปันกันเถิด
ซัวเจ๋งถามว่าพี่จะแบ่งข้าวของทำไม โป๊ยก่ายพูด
ว่าพระอาจารย์อยู่ในถ้ำมีเมียปิศาจเสียแล้ว
พวกเราเอาข้าวของแบ่งกันจะได้ไป
ตั้งการทำมาหากินมิดีหรือ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงร้อง

ตวาดว่า อ้ายหมูพูดจา
เลอะเทอะ หากปิศาจมันจับอาจารย์ไปได้คุมขังไว้ใน

ถ้ำ
พระอาจารย์ตั้งตาคอย
พวกเราอยู่จะให้พวกเราไปช่วย
เจ้าไปได้ข่าวมาแล้วทำไมจึงมาคิดดังนี้จะมิผิดไป
หรือ โป๊ยก่ายถามว่าจะคิดอุบายอย่างไรจึงจะช่วยอา

จารย์ออกมาได้เล่า
เห้งเจีย
พูดว่าจงตามหลังนางปิศาจทั้งสองนั้นไป
ถ้าถึงประตูถ้ำแล้ว พวกเราพร้อม
กันลงมือก็จะสำเร็จการ โป๊ยก่ายก็เชื่อคำเห้งเจียพา

กันเดินตามนางปิศาจนั้
น ไ ป
ครั้นเดินมาได้ประมาณสามสิบเส้น
นางทั้งสองก็เดินเข้าไปในเขาลับแลไม่เห็นฝ่ายเห้งเ

จียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งเดิ
น ต า ม ม า แ ล ไ ม่ เ ห็ น น า ง ทั้ ง
ส อ ง โป๊ยก่ายก็ตกใจ
พูดว่า อาจารย์เราเห็นปิศาจยักษ์มันจะจับไปแล้วดอก

กระมัง
เห้งเจียถามว่า
ทำไมเจ้าจึงจะรู้ได้ โป๊ยก่ายพูดว่าก็เดินตามนางทั้งส

องมา
นางหาบน้ำเดินไปข้าง
หน้า บัดเดี๋ยวก็ไม่เห็นดังนี้
จะไม่เป็นอียักษ์มันจับไปดอกหรือ เห้งเจียพูดว่าเรา
คิดดูเห็นว่านางทั้งสองนั้นจะเข้าถ้ำไปแล้ว
พูดแล้วเห้งเจียก็เขม่นมองดูรอบภูเขา
ก็ไม่เห็นไหวติง มองไปอีกก็เห็นในชวากเขามีเพิงศิล

าปรกเงื่อมลงมา
ข้างนั้นมี
หลังคากระท่อมมีไม้ขวาง และมีป้ายศิลาตั้งมีตัวอักษร

หกตัวว่า (ฮั้มดังขัว)
ถ้ำ
โป๊เต๊ยต๋อง เห้งเจียจึงบอกแก่โป๊ยก่ายซัวเจ๋งว่า
ปิศาจมันทำกระท่อมบนปากถ้ำ
มันคงอาศัยอยู่ใต้นั้น แต่ไม่รู้ว่าประตูจะเข้าทางใด
เห้งเจียจึงเดินเข้าไปทางหลัง
ป้าย พิเคราะห์ดูก็แลเห็นมีก้อนศิลาใหญ่ประมาณกว้าง

ยาวสักห้าเส้น
ที่กลาง
ก้อนศิลามีรูใหญ่หนึ่งรู ที่ใต้นั้นมีแสงสว่างขึ้นวับ ๆ
แวม ๆ โป๊ยก่ายพูดว่าชะรอย
ปิศาจมันจะเข้าออกทางรูนี้ เห้งเจียว่าประหลาดแท้
ๆ ตั้งแต่รักษาอาจารย์มา ได้
กำจัดปิศาจทุกถ้ำไม่เคยเห็นถ้ำอย่างนี้
เห้งเจียจึงบอกโป๊ยก่ายว่าน้องจงลงไปดู
จะตื้นลึกสักเพียงไหน ให้แน่แล้วพี่จะได้ไปแก้อาจารย์

ออกมา
โป๊ยก่ายสั่นศีรษะ
ว่ายากนัก ๆ ตัวข้าพเจ้าเกะกะรุงรังดังนี้
ไม่ทราบว่าสองสามปีจะถึงกันหรือ
อย่างไรก็ไม่รู้ เห้งเจียพูดว่าจะลึกถึงดังนั้นทีเดียวหรื

อโป๊ยก่ายว่าพี่จงมาม
อ ง ดู เห้ง
เจียก็ไปมองดูเห็นลึกประมาณสักสามร้อยลี้
เห้งเจียจึงหันหน้ามาบอกโป๊ยก่าย
ซัวเจ็งว่าลึกเหลือเกิน โป๊ยก่ายพูดว่าพวกเราพากันก

ลับเถิดช่วยอาจารย์ไม่ ไ ด้ แ ล้ ว
เห้งเจียพูดว่าน้องอย่าได้มีความเกียจคร้านท้อถอยเล

ย
จงวางหาบข้าวของลงพั ก
ก่อน น้องทั้งสองคอยรอสกัดอยู่ที่นี่
พี่จะเข้าไปพังข่าวดูให้แน่นอน แม้อาจารย์
อยู่ในนี้จริงแล้วพี่จะตีขนาบข้างในออกมา
น้องทั้งสองคอยสกัดกั้นไว้สมทบช่วยกัน
เมื่อตีปิศาจตายแล้วก็จะช่วยอาจารย์ออกมาได้
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งได้ฟังเห้งเจียพูด
ดังนั้นจึงพูดว่าแล้วแต่พี่จะเห็นชอบ
ข้าพเจ้าทั้งสองจะคอยอยู่ที่นี่ เห้งเจียก็บันดาล
ให้เกิดเป็นเมฆ แล้วขึ้นเหยียบค่อย ๆ
ผ่อนลงไปบัดเดี๋ยวก็ถึงบาดาล พิเคราะห์ดู
รอบเห็นเป็นเวิงวุ้งมีแสงสว่างดุจแสงพระอาทิตย์ส่อง

แต่ต้นผลไมม้ก็มีเป็นห ล า ย อ ย่ า ง
เห้งเจียสรรเสริญว่าที่ถ้ำนี้ราวกับเทพยดามาเสกสรร

นฤมิต
แลไปก็เห็นมีรูปน้ำ
ย้อยมีช่องประตู ในนั้นมีต้นไม้ต่าง ๆ
และมีห้องหอเคหาอยู่เรียงราย เห้งเจียเห็น
ดังนั้นก็นึกแต่ในใจว่า ที่ในประตูนี้จะเป็นที่ปิศาจมันอยู่

เป็นแน่
จำเราจะต้องแปลง
กายเข้าไปดูให้รู้ว่าจะเป็นประการใด
คิดแล้วเห้งเจียแปลงเป็นแมลงวันหัวเขียว
ค่อย ๆ บินเข้าไปในประตู แลเห็นปิศาจนั่งอยู่ที่กลาง

หอ
พิเคราะห์ดูลักษณะรูป
ร่างแต่งตัวแปลกประหลาด ไม่เหมือนที่ถูกแขวนอยู่ที่ป่

าสนและที่พาไปอาศัยอ ยู่
ที่วัดไม่งามเหมือนวันนี้ เห้งเจียก็บินรอคอยฟังก็ริยาปิ

ศาจอยู่
เห็นนางปิศาจมี
สีหน้ารื่นเริงยิ้มแย้ม กำชับสั่งนางสาวใช้ให้รับจัดเครื่

องโต๊ะมา
เรากับพี่ถังซัมจั่ง
กินโต๊ะแล้วจะได้ร่วมห้องเห้งเจียได้ยินก็นึกอดหัวเรา

ะไม่ได้
คิดอยู่ในใจว่าอีนางปิศ า จ มั น พู ด เ อ
า จ ริ ง จั ง
ดังนั้น เรายังไม่รู้จิตใจอาจารย์ท่านจะคิดเห็นไปอย่า

งไร
เห้งเจียคิดแล้วก็บินเ ข้ า
ไปชันในพีเคราะหดู เห็นทีระเบียงข้างตะวันออกมิห้อ

งลันกุญแจ

ข้างในห้องม
พระถังซัมจังอยู่ในนัน เห้งเจียเห็นแน่แล้วก็บินลอดเข้

าไปจับที่ใบหูพระถังซั ม จั ง
เรียกว่าพระอาจารย์คำหนึ่ง พระถังซัมจังได้ยินเสียง

ก็จำได้
จึงร้องเรียกว่าสานุศิษ ย์
ช่วยชีวิตเราด้วยเถิด เห้งเจียพูดว่าปิศาจมันจัดแจงวิ

วาหะการจะร่วมห้องกั บ อ า จ า ร ย์
บางที่จะเกิดบุตรชายหญิงสักสองคนจะได้เชื้อพระสงฆ์

ต่อไป
อาจารย์ควรจะมี
ความรื่นเริงจะมาเศร้าหมองไปทำไม
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น กัดฟัน
พูดว่าตั้งแต่มามีวันใดอาตมานอกใจบ้าง
หรือวันนี้มาต้องปิศาจร้ายมันพามาเข้า
ที่บังคับ จะให้อาตมาสูสมร่วมสมัครสังวาสเป็นสามีภร

รยาแก่มัน
แม้อาตมาจะ
ทิ้งธรรมอันประเสริฐยินดีในอสัตย์ธรรมตัวอาตมาจะต้

องเวียนว่ายตายเกิดอ ยู่ ใ น
สังสารวัฏทุกข์อเนกชาติสักเมื่อไรจะได้พ้นทุกข์แจ้งซึ่ง

มรรคผลและพระนฤพาน
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าอาจารย์จะต้องปฏิญาณทำไ

มถ้าจริงใจ
ดังนั้นแล้วข้าพเจ้า
จะช่วยให้พ้นจากมือมาร พระถังซัมจั้งพูดว่าหนทางที่เ

ดินเข้ามานี้อาตมาก็จ ำ ไ ม่ ไ ด้

ไม่รู้ว่ามาอย่างไรทางไหน เห้งเจียว่าอาจารย์อย่าพู

ดเรื่องลืมทางเลย อันถ้ำนี้แปลก
ประหลาดกว่าถ้ำอื่น ๆ ทุก ๆ
ถ้ำที่เราเคยเห็นมาก่อน ๆ นั้น และทางที่จะเข้าออก
มิใช่ง่าย เมื่อจะเข้าต้องมุดข้างบนลงมา
หากจะช่วยออกไปต้องมุดข้างล่างขึ้นไป
ถ้าสมคิดก็จะออกไปได้ ถ้าไม่สมคิดก็จะนั่งคอยตายอยู่

ในนี้
ไม่รู้ว่าจะแก้ไป
อย่างไรจึงจะออกไปได้ พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ร้อ

งไห้
พูดว่ามีความลำบาก
ยากแค้นดังนี้จะทำประการใดดี
เห้งเจียพูดว่าไม่เป็นไรแม้ว่าเมื่อเวลานางปิศาจ
เข้านั่งโต๊ะ มันก็จะให้อาจารย์เสพสุราด้วยกับมัน
อาจารย์ก็จะขัดไม่ได้จำเป็นจะ
ต้องผ่อนผันตามอัธยาศัยมัน อาจารย์ก็จะต้องดื่มสักถ้ว

ยหนึ่งแล้ว
จงเอาป้านสุรา
รินส่งให้มันกินซ้อนสักสองสามถ้วย
แล้วอาจารย์รินอีกสักถ้วยหนึ่งให้มีฟอง ข้าพเจ้า
จะแปลงเป็นแมลงหวี่ตัวหนึ่งมุดลงแอบในฟ่องสุรา
ถ้าปิศาจมันยกถ้วยขึ้นดื่มสุรา
เข้าไป ข้าพเจ้าจะตามน้ำสุราเข้าไปในท้องมันจะทิ้ง

ไส้พุงตับปอดและหัวใจ มันให้
เจ็บจวนตาย ก็จะช่วยอาจารย์ออกพ้นจากทุกข์ได้
พระถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียพูด
ดังนัน จุงพูดว่าถ้าคิดดังนีเห้งเจียจงตามอาตมาไป
คอยท่าที่จะกระทำการตามคิด
พระถังซัมจั้งกับเห้งเจียคิดกันพอเสร็จ
ก็พอนางปิศาจจัดเครื่องโต๊ะพร้อมเพรียง
เรียบร้อยแล้ว นางจึงเดินมาที่ห้องพระถังซัมจั้งร้องเ

รียกว่าท่านถังซัมจั้ง พระถัง
ซัมจังก็นิ่งไม่อาจรับ นางจึงเรียกอีกคำหนึ่ง
พระถังซัมจั้งอดไม่ได้จึงขานรับว่า
อาตมภาพอยู่นี่ นางปิศาจก็ตรงเข้าไปจับมือพระถังซัม

จั้ง

พาเดินเรียงออกมา
นางปิศาจทำกิริยาเล้าโลมเคล้าคลึงด้วยความกำหนัด

เสน่หา
มิได้รู้ว่าพระถังซัม
จั่งมีแต่ความรำคาญด้วยจำเป็น
นางปิศาจประคองพระถังซัมจั้งมาให้นั่งแล้วบอก
ว่าข้าพเจ้าจัดเครื่องกระยาหารไว้เสร็จแล้ว
ขอเชิญหลวงพี่กับข้าพเจ้ากินเล่นให้
สำราญในวันนี้ พระถังซัมจั้งบอกว่า
อาตมภาพตั้งแต่เยาว์มาก็มิได้เคยรับประทาน
ของสดคาว นางปิศาจจึงพูดว่าตัวข้าพเจ้าก็เหมือนกัน

ไม่เคยกินเครื่องสดคา ว
สิ่งของที่จัดมาวันนี้ก็ล้วนเป็นเครื่องกระยาบวชทั้งนั้น
ในถ้ำนี้น้ำก็ถมไปไม่ขาด
แต่ข้าพเจ้าใช้คนขึ้นไปเอาน้ำสะอาดบนยอดเขามาทำ

เครื่องกระยาบวช น้ำนั้น
เรียกว่าน้ำบริสุทธิ์สมาคม ท่านกับข้าพเจ้ากินเล่นให้เ

ป็นสุขในเวลาวันนี้ พระถัง
ซัมจั๋งก็เข้านั่งโต๊ะนาง นางปิศาจสองมือประคองยกป้

านสุรารินใส่ถ้วยแก้ว ประคอง
วยลุกยืนขึนส่งให้พระถังซัมจัง
ปากก็พูดว่าเชิญหลวงพีรับประทานสุราอย่าง
ซึ่งข้าพเจ้าได้ตังใจจะร่วมรักกับท่านในวันนี
พระถังซัมจังมีความอดสแต่ในใจ จึง
รับถ้วยสุรามาจิตไตร่ตรองไม่แน่ลงไปได้
เห้งเจียแปลงกายจับอยู่ที่ใบหูบอกว่า
เครื่องโต๊ะนั้นเครื่องกระยาบวชทั้งสิ้น
อาจารย์จงกินเถิดไม่เป็นไรอย่าวิตกเลย
พระถังซัมจั้งได้ยินดังนั้น ก็ยกถ้วยสุราขึ้นดื่มแล้วจึงเอ

าป้านสุรามารินใส่ถ้ว ย ย ก
ส่งให้นางปิศาจ นางปิศาจรับแล้วดื่ม
ก็รินซ้ำส่งให้อีกหนึ่งถ้วย พระถังซัมจั้งจึง
รินอีกหนึ่งถ้วยให้เป็นฟองมูลสูงขึ้นเห้งเจียก็แปลงเป็น

แมลงหวี่บินมุดเข้าอยู่ ใ น ฟ อ ง

สุรา พระถังซัมจั้งก็ยกส่งให้นางปิศาจอีกถ้วยหนึ่ง
นางปิศาจรับมาแล้ววางลงที่
โต๊ะคำนับพระถังซัมจั้งว่า ขอหลวงพี่สั่งสอนสนทนาก่อ

นแล้วจึงค่อยรับประทา น
นางปิศาจวางถ้วยลง มัวพูดกับอาจารย์ถังซัมจั้งฟองสุ

ราก็ยุบหายหมด นางปิศาจ
แลเห็นแมลงหวี่ลอยอยู่ในสุรา
จึงเอาเล็บนิ้วก้อยซ้อนดีดลงกับพื้น เห้งเจียเห็น
ดังนั้นก็นึกว่ายาก เห็นการจะไม่สำเร็จเสียแล้ว
ความคิดที่จะเข้าท้องปิศาจก็ไม่ได้
จึงแปลงกายเป็นนกอินทรีใหญ่บินขึ้นบนโต๊ะเอาเท้ากว

าดเครื่องโต๊ะ ถ้วยชามก็ตกลง
จากโต๊ะหมดสิ้น โฉบเอาพระถังซัมจังไปฝ่ายนางปิศา

จตกใจระรัวสั่น วิ่งมายึดพระถังซัมจั้งไ ว้

เห้งเจียจะพาไปก็มิได้
นางปิศาจถามว่าอ้ายสัตว์นี้อยู่ที่ไหน
เราจัดแจงสิ่งของไว้ไม่รู้เท่าไร ปรารถนาจะ
ทำวิวาหะมงคลและกินให้สนุกสบาย
ไม่รู้ว่าสัตว์นี้มาจากที่ไหนจึงได้มาทำลาย
ของเราเสียดังนี้ พวกปิศาจคนใช้ว่ากระยาหารหกกับ

พื้นเปื้อนเปรอะไปทั้ง สิ้ น ดังนี้
จะใช้อย่างไรได้ นางปิศาจพูดว่าเรารู้แล้ว
คือฟ้าดินเทพยดาเห็นเราขังพระถัง
ซัมจั๋งไว้ไม่พอใจ จึงให้สัตว์นี้ลงมาทำลายข้าวของ
ของเราเหล่านี้ พวกเจ้ารีบเก็บ
ถ้วยชามของแตกนั้นเสีย เอาออกไปเสียโดยเร็วรีบจั

ดเครื่องใหม่ไม่ว่าแจ แ ล ะ โ ช เอา
มาตั้งให้เรียบร้อยพร้อมเพรียง
เราจะอธิษฐานกับฟ้าดินเป็นเฒ่าแก่ให้เรา เรากับ
พระถังซัมจั้งได้ร่วมห้องกันในวันนี้
นางปิศาจสั่งเสร็จแล้วก็ส่งพระถังซัมจั้งไปอยู่
ที่ห้องยังเดิมฝ่ายเห้งเจียก็บินออกจากปากถ้ำ
กลายกลับเป็นรูปเดิมเดินมาหาโป๊ยก่ายซัว
เจ็ง ร้องให้เปิดประตูโป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็เปิดประตูออก

มาแลเห็นเห้งเจีย โป๊ยก่ายจึง
ถามถึงเหตุการณ์ที่พระอาจารย์นั้นว่าเป็นประการใด
เห้งเจียก็เล่าตั้งแต่ต้นจน
ปลายให้ฟังทุกประการ แล้วจึงสั่งว่าน้องทั้งสองจงระ

วังอยู่ที่นี่ให้มั่นคง พี่จะกลับ
ลงไปคิดแก้ไขอาจารย์ออกให้จงได้
พูดแล้วเห้งเจียก็แปลงเป็นแมลงวันหัวเขียว
บินกลับลงไปจับที่ขื่อหน้าหอคอยฟังเหตุ
ก็ได้ยินเสียงปิศาจบ่นด่านกเหยี่ยว และ
สั่งพวกคนใช้ว่าคราวนี้จัดเครื่องกระยาหารไม่ว่าแจแ

ละโช จะขอให้ฟ้าและดินเป็น
เฒ่าแก่ เห้งเจียจับอยู่บนขื่อได้ยินปิศาจพูดดังนั้นก็นึกหั

วเราะแต่ในใจ คิดว่าอีปิศาจ
นี้มันช่างไม่มีความอายเลย เวลากลางวันแสก ๆ
มันจับพระถังซัมจังไว้ จะคิด
ข่มขื่นเอาเป็นผัว เราจะไปหาอาจารย์ดูก่อนจะเป็นป

ระการใด คิดแล้วก็บินไปที่
ห้องงอาจารย์อยู่ ครั้นถึงก็บินลอดเข้าไปในประตูจับที่

ใบหูร้องเรียกอาจารย์ พระ
ถังซัมจั้งกำลังเช็ดน้ำตา ได้ยินเสียงเรียกก็จำได้ว่าเ

ห้งเจีย มีใจแค้นเห้งเจีย พูด
ว่าทำลายของมันเสียหมด แล้วได้ยินมันสั่งว่าให้จัดทำ

เครื่องใหม่ไม่ว่าสดค า ว ใ ช้ ไ ด้
ทั้งสิ้น มันจะทำวิวาหะแก่อาตมาในวันนี้
การเป็นอย่างนี้เห้งเจียจะคิดประการใด
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าอาจารย์อย่าวิตก
ข้าพเจ้าคงจะมีความคิดช่วยอาจารย์
ออกให้จงได้ พระถังซัมจั้งว่าจะคิดอย่างไร
เห้งเจียบอกว่าเมื่อข้าพเจ้าบินมาเห็น
ที่หลังสวนดอกไม้ อาจารย์จงชวนมันให้ออกไปที่สวนเ

มื่อเวลาไปถึงต้นชมพู่ จ ง
หยุดรอ ข้าพเจ้าจะแปลงเป็นผลชมพู่สุกอาจารย์จงเก็

บเอาผลชมพู่สงให้ปิศา จ ถ้า
มันกินอาจารย์ก็จะได้รอดพ้นมือมารไปได้
ข้าพเจ้าเข้าอยู่ในท้องแล้วก็จะกระทำ
มันให้เจ็บปวดสาหัส อาจารย์ก็จะได้ออกจากถ้ำ
พระถังซัมจั้งว่าเห้งเจียมีฤทธา
อานุภาพจะต่อสู้แก่มันตรง ๆ มิดีหรือ
ทำไมจึงต้องคิดเข้าอยู่ในท้องมันดังนี้ร่ำไป
เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์ไม่เข้าใจหากถ้ำนี้เข้าออก

โดยง่ายก็จะต่อสู้รบแ ก่ มั น ไ ด้
เพราะเหตุเข้าออกแสนยากจะลงมือต่อสู้แก่มันมิใช่ง่า

ย เพราะฉะนั้นจึงต้องใช้
อุบายอย่างนี้ พระถังซัมจั้งก็พยักหน้าเชื่อเห้งเจีย
อาจารย์กับศิษย์คิดกันเสร็จ
แล้วพระถังซัมจั้งก็เดินมาที่ประตู

ร้องเรียกนางปิศาจว่าแม่น้องสองคำนางปีศาจ
ได้ยินก็หัวเราะ ถามว่าท่านพี่มีกิจธุระอะไรหรือ
พระถังซัมจั้งบอกว่า อาตมภาพ
ตั้งแต่มาจากเมืองเดินมาตามทางถูกแดดถูกฝนต้องคว

ามลำบาก เมื่อวันอาศัยที่
วัดดิ้นไฮ้ยี่ก็ให้เจ็บไข้ไม่สบายตัว
มาวันนี้ในตัวพึ่งค่อยทุเลา แม้น้องพามาอยู่ใน
ถ้ำนี้ นั่งอยู่ที่เดียวจิตใจไม่สบายให้ชักง่วงเหงาไป
แม่น้องช่วยพาไปเที่ยวเล่นให้
โปร่งใจแก้รำคาญสักหน่อยเถิด
นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพูดว่าท่าน
พี่จะใคร่ไปเที่ยวเล่นแก้รำคาญข้าพเจ้าจะพาไปเที่ยว

เล่นในสวนให้สบาย นางพูด
ดังนั้นแล้ว จึงเรียกพวกคนใช้ให้ไปเปิดประตูสวน
จัดกวาดให้สะอาด นางปิศาจ
จึงมาเปิดประตูห้องพยุงพระถังซัมจั่งออกจากห้องแล้ว

พวกปิศาจสาวใช้ต่างก็
แต่งตัวผัดหน้าทาแป้งดูสะสวยสำอางทุก ๆ คน
พากันตามนางปีศาจไปห้อมล้อม

พระถังซัมจังพาไปยังสวน ครั้นพากันเข้าในสวนแล้ว
นางปิศาจค่อยอ้อนวอน
พระถังซัมจั้งว่า ท่านพี่ในสวนนี้ตามแต่จะชมเล่นให้สบ

ายหายความรำราญ และ
เป็นที่ร่นเริงเราทั้งสอง นางปิศาจก็จูงมือพระถังซัมจั้

งเดินชมต้นผลไม้ ด้วยต้น
ผลไม้มีดอกดวงพวงผลต่าง ๆ ประหลาดงามไม่รู้สิ้น
ข้ามมาหลายแห่งแลไปเห็น
ต้นชมพู่สล้างเป็นดงฝ่ายเห้งเจียจับอยู่บนใบหูอาจารย์

ครั้นอาจารย์เดินมาใก ล้ ต้ น ช ม พู่
เห้งเจีย
ก็ผละบินออกจากอาจารย์ไปจับที่กิ่งชมพู่
จึงแปลงกายกลายกลับเป็นผลชมพู่มี
สีแดงน่าชม พระถังซัมจั้งแกล้งถามนางปิศาจว่า
ในสวนนี้ต้นผลไม้อื่นก็สุกพร้อมกัน
ยังผลชมพู่บ้างก็เขียวครึ่งแดงครึ่งเหตุใดจึงสุกไม่ทั่วผ

ลดังนี้ นางปิศาจจึงตอบว่า
ฟ้าไม่มีตะวันเดือนก็ไม่สว่าง
ดินไม่มีธาตุอิมเอี๊ยงต้นผลไม้ก็ไม่ขึ้นได้ คนไม่มีธาตุ
อิมเอี้ยงประกอบก็ไม่มีชายหญิงเหมือนผลชมพู่
ข้างไหนรับแสงแดดข้างนั้นก็สุกแดง
ข้างไหนไม่ได้รับแสงตะวันข้างนั้นก็มีสีเขียว
เพราะสารพัดการต้องอาศัยธาตุเป็น
ใหญ่พระถังซัมจั้งได้ฟังนางปิศาจชี้แจงแสดงความให้ฟั

งดังนั้น จึงสรรเสริญว่า
ขอบใจซึ่งชี้แจงให้อาตมาเข้าใจในเหตุนี้
พระถังซัมจั้งเดินมาเหนี่ยวกิ่งเก็บเอาผล
ชมพู่แดงผลหนึ่ง นางปิศาจก็มาเก็บเอาผลชมพูสีเขียว

ผลหนึ่ง พระถังซัมจั้งเอา
ผลชมพู่สีแดงส่งให้นางปิศาจแล้วพูดว่านางน้องชอบกิน

ผลชมพู่สีแดง เปลี่ยนเอา
ผลชมพู่สีเขียวให้อาตมาจะกินเล่น
นางปิศาจคิดว่าจริง จึงเอาชมพู่สีเขียวส่งให้

พระถังซัมจั้ง รับเอาผลชมพู่สีแดงมาแล้วนึกยิ้มอยู่ในใ

จว่าสงฆ์นี้มีกะใจ ยังไม่
ทันร่วมรักเป็นผัวเมียยังมีจิตรักใคร่ดังนี้ฝ่ายพระถังซัม

จั้งรับชมพู่มาจากมือน า ง ปิ ศ า จ แ
ล้ ว ก็กินในเวลานั้น นางปิศาจ
เห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงเอาชมพู่ใส่ปากกินกลื่นลงไ

ปในท้องฝ่ายเห้งเจียใ จ ร้ อ น เ ห็ น
ไ ด้ ที ก็ รี บ ค ล า น เ ข้ า ไ ป
ในท้องปิศาจ นางปิศาจตกใจพูด
แก่พระถังซัมจั้งว่า ผลไม้นี้ยังไม่ทันเคี้ยวก็ลงไปเสียใ

นท้องก่อนดังนี้ พระถังซัม
จั่งพูดว่าเพราะแม่น้องอยากกินยังไม่ทันเคี้ยวก็ลงไปเ

องฝ่ายเห้งเจียเข้าไป ในท้องปิศาจได้แล้ว จึงร้องเรียกพระถังซัมจั้งว่าพระอาจารย์
อย่าตอบปากมันเลยข้าพเจ้าได้ทีแล้ว
พระถังซัมจังได้ยินเห้งเจียพูด จึงพูดว่าเห้งเจียจงผ่อนผันตามการ นางปิศาจได้ยินดังนั้น
จึงถามว่าพี่พูดแก่ใครที่ไหน พระ
ถังซัมจั่งตอบว่าชมพู่สุกที่กินเข้าไปนั้นมิใช่หรือ
นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ตกใจพูด
ว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะถึงแก่ความตาย
นางปิศาจจึงร้องว่าอ้ายหงอคงมึงร้อยพัน
หมื่นแสนกล เข้าไปอยู่ในท้องเราทำไม
เห้งเจียบอกว่าเขาไม่ทำอะไรดอก เขา
จะกินหัวใจตับไตไส้พุงให้หมดเท่านั้น
นางปิศาจได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึงขวัญหาย
เห้งเจียกำหมัดออกท่ามวยกระโดดชกเอากระเพาะข้

าวนางปิศาจ นางปิศาจทนเจ็บ
ไม่ได้ก็ล้มกลิ้งกับพื้นสลบไปไม่พูดจา
เห้งเจียเห็นปิศาจนิ่งแน่ไม่พูดจาก็นึกว่ามัน
ตายแล้ว จึงค่อยเอามือขยำไส้แต่เบา ๆ
ปิศาจรู้สึกหายใจออกได้จึงร้องเรียกว่า
พวกเล็ก ๆ ไปอยู่ไหนฝ่ายพวกนางสาวใช้
เมื่อได้ยินเสียงนางปิศาจเรียกก็พากันวิ่งมา
แลเห็นนาง
ล้มกลิ้งอยู่กับพื้นสีหน้าผิดปรกติร้องครางมิได้หยุด
นางเหล่านั้นพากันเข้าช่วย

พยุงให้นั่งขึ้น ถามว่าแม่เป็นอะไรไปหรือ
นางบอกว่าในท้องเรานี้มีคนเข้าไปอยู่ในนั้น
พวกเจ้าจงพาพระถังซัมจั๋งออกไปส่งเสียโดยเร็ว
พวกเหล่านั้นก็พากันมาจะหาม
พระถังซัมจั๋งออกไปส่ง เห้งเจียอยู่ในท้องร้องว่าใคร

จะกล้าหามไปส่ง ตัวเจ้าจง
รีบพาอาจารย์เราออกไปส่ง เราจึงจะยกชีวิตให้เจ้า

นางปิศาจได้ฟังดังนั้น ก็ คิ ด
เสียดายชีวิต ผุดลุกขึ้นเอาพระถังซัมจั๋งวางบนหลังแล้

วก็วิ่งไป พวกนางสาวใช้วิ่ง
ตามว่าแม่จะวิงข้างไหน นางปิศาจบอกว่าเอาเธอไว้

ไม่ได้ รอเราส่งเธอออกไปแล้ว
จึงค่อยหาเอาใหม่เถิด ว่าแล้วนางจึงแผลงฤทธิ์บันดา

ลเป็นแสงสว่าง เหาะขึ้นมา
ถึงปากถ้ำก็ได้ยินเสียงเอะอะและเสียงสาตราอาวุธอ

ยู่เกรียวกราว พระถังซัมจัง
จึงพูดแก่เห้งเจียว่า เสียงพลทหารอาวุธอะไรเกรียว

กราวอยู่ข้างนอก เห้งเจียบอก
ว่าโป๊ยก่ายกับซัวเจ๋งคอยระวังอยู่ข้างนอกประตู
พระอาจารย์จงเรียกเธอสักคำ
หนึ่งเถิด พระถังซัมจังจึงเรียกโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายได้ยินบอกแก่ซัวเจ๋งว่าอาจารย์
ออกมาแล้ว สองคนต่างก็ถืออาวุธคอยระวังอยู่
ฝ่ายปิศาจแบกพระถังซัมจั้งออก
มานอกถ้ำแล้ว ซัวเจ๋งเห็นก็ดีใจ
จึงถามว่าพระอาจารย์ออกมาแต่ผู้เดียว ทำไม
ไม่เห็นพี่เห้งเจียออกมาเล่า พระถังซัมจั้งบอกว่า
เห้งเจียนั้นอยู่ในท้องนางปิศาจ
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
อนิจจังทำไมจึงจะฆ่าคนดังนั้นเล่า จะ
เข้าไปอยู่ในท้องเขาจะเอามรรคผลอะไรก็ไม่รู้เชิญพี่

ออกมาเถิด เห้งเจียอยู่ในท้อง
ปิศาจจึงร้องบอกให้นางปิศาจอ้าปากขึ้นให้กว้างเราจ

ะออกไป ปิศาจก็อ้าปากออก
คอยท่า เห้งเจียเห็นปิศาจอ้าปากแล้วก็ยังไม่วางใจ
วิตกเกรงว่าปิศาจจะกระทำ
ร้ายจึงเอากระบองเสกให้กลายเป็นผลพุทราใหญ่
เอาเข้าขัดที่โคนขากรรไกรแล้ว
เห้งเจียก็ขยับตัวผลุดลุกออกไปนอกปาก
ครั้นออกมานอกปากปิศาจแล้วก็กลาย
กลับเป็นรูปเดิม มือถือกระบองเหล็กตรงเข้ามาจะตีปิ

ศาจ ปิศาจเห็นดังนั้นก็ชัก
เกี่ยมออกมาถือสองมือคอยรอรับเข้ารบแก่เห้งเจียอีก

ฝ่ายโป๊ยก่ายยืนอยู่ข้ า ง นั้ น
แลเห็นปากก็บ่นพึมพัมว่าพี่ เ ห้งเจียไม่ควรเลย เมื่อ
อยู่ในท้องควรจะเอากำหมัดกระทุ้งมันให้ทะลุแล้วก็ฉีก

ออกมาดุจแหวกม่านจะมิ ดี
หรือ พี่กลับปล่อยให้มันทำอิทธิฤทธิ์อีกดังนี้
ซัวเจ๋งได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้น ก็พูด
ขึ้นว่าพี่พูดดังนี้ถูกแล้ว พี่เห้งเจียติดเปล่าเสียแล้ว
เราทั้งสองต้องช่วยกันรบปิศาจ
ให้แพ้แล้วจึงค่อยกลับ โป๊ยก่ายยกมือสั่นว่าไม่ได้ๆ
อย่าทำเล่น ซัวเจ๋งว่าพี่พูด
อะไรอย่างนั้นเล่า จำพวกเราจะต้องช่วยกันรบให้ชน

ะโดยเร็วจึงพร้อมกันเ ข้ า ไ ล่
ติ ด
ตามไป ทิ้งพระถังซัมจั๋งให้นั่งอยู่แต่ผู้เดียวที่ปากถ้ำ
ฝ่ายนางปิศาจรบแก่เห้งเจีย
สองต่อสองก็ยังสู้ไม่ได้ ซ้ำโป๊ยก่ายซัวเจ็งเข้าช่วย
อีกสองคนก็เหลือกำลังจะรับรอง
จึงผละออกหนีไป ฝ่ายเห้งเจียเห็นปิศาจถอยหนี
ก็ร้องเสียงดังขึ้นว่า น้องทั้งสอง
จงไล่ตีปิศาจให้จงได้ ฝ่ายนางปิศาจล่าหนีมาเห็นโป๊ย

ก่ายซัวเจ๋งไล่กระชั้น จ ว น ตั ว
ก็ถอดรองเท้าปักข้างขวาร่ายคาถาขว้างไปกลายเป็น

รูปปิศาจเข้าสู้รบ ตัวนางปีศาจ
ก็แปลงเป็นสายลมหนีกลับมาที่ปากถ้ำ
แลเห็นพระถังซัมจั้งอยู่แต่ผู้เดียว นางปิศาจ
ก็เข้าอุ้มเอาพระถังซัมจั้งกับถุงย่ามข้าวของและม้าพา

เหาะกลับเข้าไปในถ้ำ ฝ่ายโป๊ยก่ายชัวเจ็งไล่มาทันปิศาจแปลงเข้า ก็ยกคราดขึ้นสับลงไปทีหนึ่ง ถูกปิศาจกลายเป็นรองเท้าตกอยู่กับพื้นข้างหนึ่ง
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงร้องขึ้นว่า เจ้า
ทั้งสองชาติชั่วทำไมจึงไม่อยู่เฝ้ารักษาพระอาจารย์
โป๊ยก่ายได้ยินเห้งเจียว่าดังนั้น
จึงหันหน้ามาพูดกับซัวเจ้งว่า
เราได้พูดแล้วเห็นหรือไม่ พี่เห้งเจียแกเป็นคน
กระเบียดกระเสียรอยากจะใคร่ได้ดีกว่าเรา
เราพากันมาช่วยรบปิศาจแพ้แล้วเธอ
กลับใส่ความให้ร้ายดังนี้ควรหรือ
เห้งเจียได้ยินโป๊ยก่ายพูดจึงถามว่าเจ้ารบใคร
ชนะที่ไหน เมื่อวานนี้ปิศาจมันรบแก่เรามันก็แปลงเป็น

รูปเก็คือรองเท้าของมัน ความ
จริงตัวมันหนีไปแล้วปล่อยให้รูปเก๊อยู่สู้รบแก่เราดังนี้

บัดนี้ก็ไม่รู้ว่าพระอาจารย์
จะเป็นประการใด จงรีบกลับไปโดยเร็วเถิด
ถ้าช้าอยู่จะเสียการเป็นแน่ เห้งเจีย
พูดดังนั้นแล้วก็พากันกลับมาหาอาจารย์ที่ปากถ้ำ
แลไปก็มิได้เห็นอาจารย์และถุง
ย่ามและม้าหายไปทั้งสิ้น โป๊ยก่ายซัวเจ้งตกใจเที่ยวค้

นหาจนรอบในที่นั้น ก็มิได้
เห็นร่องรอย เห้งเจียจิตใจให้เร่าร้อน
กำลังเที่ยวค้นหาก็มาพบสายบังเหียนม้าขาด
หลืออยู่ท่อนหนึ่ง จึงหยิบดูจำได้ก็นึกโทมน์สร้องให้คิดถึ

งอาจารย์ โป๊ยก่ายเห็น
ดังนั้นอดไม่ได้แหงนหน้าขึ้นแลดฟ้าแล้วก็หัวเราะก๊ากใ

หญเห้งเจียตวาดว่านี่
เจ้าพอใจจะให้แตกร้าวกันหรือ
จึงได้หัวเราะเยาะเราดังนี้ โป๊ยก่ายตอบว่าพี่หาใช่
เช่นนั้นไม่ อันธรรมดาโบราณท่านย่อมว่าสารพัดการต้

องสามหนจึงจะสำเร็จไ ด้
อาจารย์นั้นปิศาจคงจับไปเป็นแน่ไม่ต้องสงสัย
ก็นับว่าเป็นสองครั้งแล้ว พี่อุตสาห์
เข้าไปช่วยอีกสักครั้งหนึ่ง พระอาจารย์จึงจะพ้นภัยได้

เห้งเจียได้ฟังโป๊ยก่า ย เ ตื
อ น
สติดังนั้นก็คิดขึ้นมาได้จึงพูดว่ากระนั้นน้องทั้งสองจงรอ

คอยอยู่ที่ปากถ้ำพี่จะ เ ข้ า ไ
ป ดู
เห้งเจียสั่งแล้วก็กลับเข้าไปในถ้ำ
เข้าไปถึงชั้นในแลไปก็เห็นประตูหน้าต่างปิดแน่น
ทุก ๆ แห่ง เห้งเจียแกว่งกระบองตีหักพังเข้าไปทั้งสิ้

น เดินตรงเข้าไปเหลียว ซ้ า
ย แ ล
ขวาดูทุก ๆ ห้อง ก็เห็นเงียบสงัดทุกห้องไม่ได้ยินเสีย

ง เห้งเจียเดินค้นดูรอบ ก็ มิ
ไ ด้
เห็นคน และเครื่องตั้งแต่งโต๊ะและเก้าอี้
และเครื่องใช้สอยก็หายไปทั้งสิ้นไม่เห็นมี
สักสิ่งหนึ่ง เห้งเจียอกใจไม่สบายเร่าร้อนก็กำมือทุบอ

กมีความโทมนัสร่ำร้อง เ สี
ย ง
อึกทึกในเวลานั้น บังเอิญมีสายลมพัดฉิวมากระทบเข้า

จมูกหอม เห้งเจียนึกขึ้นได้
ว่ากลิ่นที่หอมนี้ออกมาจากข้างหลังนี้เห็นจะอยู่ข้างในนั้

นเป็นแน่ เห้งเจียคิดเห็น
ดังนั้นแล้ว จึงเดินเข้าไปข้างหลังนั้น
และไปก็เห็นมีปรกหนึ่งสามห้อง ๆ กลางมี
ตั้งโต๊ะบูชา บนโต๊ะมีเครื่องตั้งหม้อไฟทองเหลืองเผา

เครื่องไม้หอมต่าง ๆ มีกลิ่น
หอมฟุ้งตลบ ที่กลางโต๊ะตั้งป้ายทองบูชามีอักษร
ข้างบนเขียนชื่อว่าท่านบิดาลี้ที
อ๋องรองลงมาเขียนชื่อโลเฉียไทจื๊อ
เห้งเจียยืนพิเคราะห์ดูเห็นดังนั้นแล้ว ก็มีความ
ดีใจเป็นที่สุด ตรงเข้าหยิบเอาหม้อไฟกับป้ายทองที่บูช

าอยู่นั้นแล้วก็หวนกลั บ
ออกมายังปากถ้ำ มีความรื่นเริงหัวเราะไม่หยุดโป๊ยก่

ายซัวเจ้งแลเห็นเห้งเ จี ย
อ อ ก ม า ก็ พ า กั น ม า ต้ อ น รั บ ถ า
ม ว่าพี่มีความ
รื่นเริงด้วยอะไร หรือพบปะอาจารย์แล้วรับมาได้กระ

มัง เห้งเจียหัวเราะตอบว่ า
ไม่ต้องถึงเราไปเที่ยวค้นหาอาจารย์ให้ป่วยการทำไม

จะทวงเอาที่ป้ายนี้ก็จ ะ ไ
ด้
อาจารย์ของเราคืน เห้งเจียจึงวางป้ายกับหม้อไฟลง

กับพื้น เรียกโป๊ยก่ายกับซัวเจ้
ง
ว่าน้องจงมาดู ซัวเจ๋งจึงพิเคราะห์ดูแล้วถามว่า
คือมีเหตุการณ์ประการใดหรือ เห้ง
เจียบอกว่านี่แหละปิศาจมันตั้งบูชาในที่อยู่ของมัน
เราเห็นก็นึกขึ้นได้ว่า ปิศาจนี้
ชะรอยจะเป็นบุตรสาวของถักทะลีทีอ๋อง
และเป็นน้องสาวของโลเฉียไทจื๊อ จุติลง
มาแอบแฝงแปลงเป็นปิศาจอยู่ดังนี้
ลักพาเอาอาจารย์ของเราไปซ่อนไว้ดังนี้ เรา
จะได้ค้นหาทวงถามมันทำไม
เพราะเราได้ของกลางไว้ดังนี้แล้ว
น้องทั้งสองจงคอย
ระวังอยู่ที่ปากถ้ำรอคอย พี่จะเอาหม้อไฟกับป้ายนี้ขึ้นไ

ปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ ให้
ถักทะลีที่อ้องเอาอาจารย์มาส่งแล้วเราจึงค่อยไป
โป๊ยก่ายว่าพี่จะขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียง
ฮ่องเต้นั้นมิใช่การเล่น เห้งเจียบอกแก่โป๊ยก่ายว่า

พี่มีความพอใจไม่มีความวิตก
พี่จะเอาป้ายทองกับหม้อไฟเป็นพยาน
และจะแต่งเรื่องราวให้คล้องจอง โป๊ยก่าย
ว่าพี่จะแต่งเรื่องราวมีใจความว่ากระไรขอให้ข้าพเจ้า

รู้บ้างอยากจะทราบเ ห้
งเจียจึงแต่งเรื่องราวใจค
วามว่า ข้าพเจ้าซึงเห้งเจียมีชื่ ออ ยู่ใ นห นัง
สือ เดิ นท าง
เป็นผู้รักษาพระถังซัมจั้งไปไซทีเพื่ออาราธนาพระไตร

ปิฎกธรรม ขอทำคำฟ้องต่อ
พระสยมภูวญาณซึ่งเป็นประธานในเทวโลกแห่งพิภพดา

วดึงษาสวรรค์ทรงทราบ
ด้วยบัดนี้ถักทะลีทีอ๋องกับบุตรชายโลเฉียไทจื้อ
ไม่ระวังปล่อยให้บุตรสาวจุติลงไป
แอบแฝ่งแปลงรูปเป็นปิศาจยักษ์ร้าย
ฆ่าสัตว์เป็นให้จำตายมากไม่คณนานับได้
บัดนี้จับเอาอาจารย์ของข้าพเจ้าข่มขืนซ่อนเร้นไว้แห่ง

ใดก็หาทราบไม่ ข้าพเจ้า
เห็นว่าบิดากับบุตรมีความผิดโดยเหตุที่ปล่อยให้บุตรสา

วไปเป็นปิศาจเที่ยวกร
ะ ท ำ
การชั่วร้ายดังนี้ ขอพระองค์โปรดชำระให้ได้ความจริ

ง แล้วพิพากษาตัดสินบัง
คั บ
ให้ถักทะลีทีอ๋องโลเฉียไทจื้อส่งตัวพระอาจารย์ให้แก่ข้

าพเจ้า โป๊ยก่ายซัวเจ๋งได้ฟัง
ตั้งแต่ต้นจนปลายดังนั้นทุกประการแล้ว
จึงพูดว่าดีแล้วขอพี่จงรีบไปเถิด เห้งเจีย
ก็เอาป้ายทองและหม้อไฟสองอย่างนั้นถือไว้กับมือแล้ว

ก็เหาะขึ้นไปยังประตู
น่ำทีหมึง ครั้นถึงก็เข้ไปยังตำหนักทงเม่งเต้ย
พบกับเตียวเทียนซื่อ เตียวเทียนซื่อ
ออกมาต้อนรับถามว่าไต้เซียมีธุระประการใดหรือจึงไ

ด้ขึ้นมาถึงนี่ เห้งเจียตอบว่า
ข้าพเจ้านำเรื่องราวมาฟ้องคนทั้งสอง
เตียวเทียนซือตกใจวิตกคิดว่าสัตว์ลิงนี้จะ
มาฟ้องใครที่ไหน คิดแล้วก็นำเห้งเจียเข้าไปเฝ้าเง็ก

เซียงฮ่องเต้
ครั้นถึงเห้งเจียก็วาง
ป้ายทองกับหม้อไฟลงแล้วก็ถวายบังคม
ถวายเรื่องราวต่อพระหัตถ์เง็กเซียงฮ่องเต้
เง็กเซียงฮ่องเต้ทรงรับมาทอดพระเนตรตลอดจนสิ้นข้

อความแล้ว จึงเซ็นลาย
พระหัตถ์ลงข้างต้นเรื่องราวแล้ว
มีรับสั่งให้ไท้เป๊กกิมแช นำตัวเห้งเจียกับเรื่อง
ราวไปหาถักทะลีทีอ๋องให้เข้ามาเฝ้าในเวลานี้ไท้เป๊ก

กิมแชได้ฟังรับสั่งดัง นั้
นพร้อมด้วยเห้งเจียถวายบั
งคมลาแล้วไปยัง
ตำหนักหุ้นเล้าเกง ครั้นถึงก็ให้ผู้เฝ้าประตูเข้าไปบอก

ถักทะลีที่อ๋อง ถักทะลีที่อ๋อง
ก็ออกมาต้อนรับเข้าไปข้างใน
แลเห็นไท้เป๊กกิมแซถือเรื่องราวมาด้วย ถักทะลีทีอ๋อง
ก็ตั้งที่บูชารับ และไปข้างหลังเห็นเห้งเจียตามมาด้วย

ถักทะลีทีอ๋องจึงถามว่
าท่าน
กิมแชถือเรื่องราวอะไรมามีเหตุการณ์ประการใดหรือ

ไท้เป๊กกิมแชบอกว่าเรื่
อง
ราวของเห้งเจียกล่าวโทษท่าน
ถักทะลีทีอ๋องได้ฟังว่ามีเรื่องราวฟ้องก็มีความโกรธ

จึงถามว่าเธอมาฟ้องข้าพเจ้าด้วยเหตุประการใด
ไท้เป๊กกิมแซก็ส่งเรื่องราวให้ถัก
ทะลีที่อ้องแล้วพูดว่า ท่านจงดูเอาเองเถิดจะทราบได้

ตลอด ถักทะลีทีอ๋องมีความ
ขุ่นหมองในใจ จึงจุดธูปเทียนกระทำความเคารพแล้ว

ก็เปิดหนังสือออกอ่าน
ท ร า บ
ความทุกประการแล้ว บันดาลโทสะเอามือทุบลงกับโต๊

ะว่าอ้ายลิงนี้มันมาฟ้
อ ง เ ร า
หาถูกไม่ ไทเป๊กกิมแซเห็นถักทะลีอ๋องโกรธดังนั้นจึงห้

ามว่า
ขอท่านจงระงับใจก่อน
ที่เห้งเจียมาฟ้องหาท่านดังนี้

มีหลักฐานพยานของกลางยังอยู่ที่เงกเชียงฮ่องเต้เป็น
สำคัญว่าบุตรหญิงของท่านเป็นผู้ร้าย
ถักทะลีที่อ้องว่าข้าพาเจ้ามีบุตรชายสาม
คนหญิงหนึ่งคน บุตรชายคนโตชื่อกิมเฉียไปตามพระพุท

ธเจ้าเป็นผู้รักษาธรร

ม คน
ที่สองชื่อบั๊กเฉียตามพระโพธิสัตว์กวนอิมไปเป็นสานุศิษ

ย์ คนที่สามชื่อโลเฉียไทจี้

อ
ก็อยู่นี่เป็นเนืองนิตย์ทุกเวลา
บุตรหญิงที่สี่อายุได้เจ็ดขวบชื่อนางเจงเองยังหารู้
เดียงสาไม่ ทำไมจึงจะเข้าใจว่าเป็นยักษ์มารอะไรที่

ไหน
หากท่านไม่เชื่อข้าพเ จ้ า
จะอุ้มออกมาให้ท่านเห็น อ้ายลิงตัวนี้มันหยาบช้าไม่มีค

วามยำเกรง
โดยจะกล่าว
อย่างต่ำที่สุดในมนุษย์โลกเมืองใต้
ยังมีกฎหมายสำหรับบ้านเมืองว่า ถ้าผู้ใด
ฟ้องหาโทษท่านด้วยความเท็จพิจารณาไม่ได้
โทษนั้นย่อมตกอยู่แก่ที่หาเขาไม่จริง
แล้วถักทะลีทีอ้องก็ร้องสั่งบริวารให้จับตัวเห้งเจียมัดกั

บเสาตำหนัก
พวกบริวารก็
กรูกันเข้ามาจะจับเห้งจีย ไท้เป๊กกิมแซเห็นถักทะลีอ๋อ

งทำวุ่นวายผิดธรรมเนี
ย ม ดั ง
นั้น จึงร้องห้ามว่าท่านอย่าทำวุ่นวายหาเหตุเกินไปดัง

นั้น ข้าพเจ้ารับ ๆ
สั่งเชิญ
ลายพระหัตถ์เง็กเซียงฮ่องเต้
และพาตัวเห้งเจียมาหาท่าน ทำไมท่านจะมาทำดัง
นั้นสมควรแหละหรือ ถักทะลีทีอ๋องว่ามันเอาความเท็จ

มากล่าวโทษข้าพเจ้าดั
ง นี้
ยังจะรอไว้ทำไมแก่มันจะให้มันมีใจกำเริบขึ้นอีกหรือเ

ชิญท่านนั่งพักให้สบาย
ก่อนข้าพเจ้าจะเอาดาบตัดคออ้ายลิงร้ายเสียก่อน
แล้วจึงจะไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้
พร้อมแก่ท่าน กราบทูลให้ทรงทราบทุกประการ
ไท้เป๊กกิมแชเห็นถักทะลีที่อ๋อง
เอาดาบออกมาก็ตกใจกลัวเห้งเจียจะตาย
แต่เห้งเจียนิ่งเฉยเป็นปรกติไม่เห็นวิตก
ทุกข์ร้อนหวาดหวั่นอะไร นั่งหัวเราะอยู่ปากก็พูดว่า
ท่านรู้ใจมาทำใจหมายมั่นดังนี้
ข้าพเจ้าก็ไม่ร้อนใจอะไร ภายหลังรู้สึกความผิดก็จะต้

องอ่อนน้อม
พูดยังไม่ทัน
ขาดคำลง ถักทะลีอ่องก็แกว่งดาบตรงเข้ามาจะฟันเห้

งเจีย
โลเฉียไทจื้อยืนอยู่ข้า ง นั้ น
เห็นบิดาทำกิริยาดังนั้นก็ชักเกี่ยมวิเศษออกรับดาบไว้
ร้องห้ามว่าบิดาจงระงับก่อน
ถักทะลีทีอ๋องเห็นบุตรเอาเกี่ยมรับดาบไว้ดังนั้นก็ตกใจ

ร้องตวาดให้บุตรถอยไ ป ต า ม ใ น ห นั
ง สื อ จี น มี ค ว า ม อ ธิ บ
ายถึงเรื่องโลเฉียผู้นี้ว่
า เมื่อเดิมเกิดโลเฉียไ ท จื๊ อ
คลอดเวลาเที่ยงคืน ข้างมือขวามีอักษรว่า (โล)
ข้อมือซ้ายมีอักษรว่า (เฉีย) เพราะ
ฉะนั้นจึงเรียกชื่อว่า (โลเฉีย)
โลเฉียออกมาได้สามวัน ก็ลงไปอาบน้ำที่ชายทะเล
ว่ายเล่นในมหาสมุทร เหยียบปราสาทพระยาเล่งอ๋อง

พัง
จับบุตรพระยานาคชัก
เอาเอ็นออกจะใครทำสายรัดเอว
ถักทะลีทีอ๊องรู้เหตุเรื่องนี้วิตกเกรงจะเกิดภัยร้าย
ต่อภายหลัง จะเอาตัวโลเฉียมาฆ่าเสียโลเฉียมีความ

แค้นจึงเอามีดเถือเนื้
อ ข อ ง ตั ว
ใช้ให้แก่มารดา ตัดเอากระดูกคืนให้แก่บิดา
ครั้นใช้เลือดเนื้อให้แก่บิดามารดาแล้ว
ยังแต่ดวงวิญญาณลอยไปหาพระพุทธเจ้ายังประเทศไซ

ที
เวลานั้นพระพุทธเจ้า
กำลังตรัสพระสัทธรรมเทศนาโปรดสัตว์อยู่ด้วยพระโพ

ธิสัตว์ทั้งหลาย
ก็ได้ยินที่ชาย
ธงท่งฮวนที่แขวนไว้ในวิหารนั้น
มีเสียงคนร้องเรียกให้ช่วยชีวิตพระองค์จึงเล็งทิพ
จักษุญาณก็ทรงทราบได้ว่าโลเฉีย
พระองค์จึงเอาโกษบัวเป็นกระดูกใบละหุ่งเป็น
หนังเนื้อ วิญญาณโลเฉียจึงเข้าอาศัยรูปนั้นเป็นตัว
เมื่อพระองค์ประชุมรูปกาย
บริบูรณ์แล้ว จึงร่ายพระคาถารวมรูปกายชีวิตจิตใจขึ้น

อย่างเดิม
โลเฉียเมื่อได้
ชีวิตจิตใจกลับคืนเป็นมาแล้ว
ก็แผลงฤทธิ์กำจัดเก้าสิบหกถ้ำยักษ์ให้อยู่ในอำนาจ
ทั้งสิ้น คิดจะใคร่กลับมาแก้แค้นถักทะลีที่อ้องผู้บิดา
ถักทะลีที่อ้องจึงไปเฝ้า
นมัสการพระยูไลขอให้ช่วย พระยูไลเจ้าจึงประทานพ

ระเจดีย์วิเศษองค์หนึ่ ง เจดีย์
ทุก ๆ ชั้นมีพระสุรเสียงพระพุทธเจ้าเรียกชื่อโลเฉียทุ

กชั้น
ตั้งแต่ได้พระเจดีย์วิเ ศ ษ
ของพระยูไลประทานมาแล้ว
ความอาฆาตจองเวรกับโลเฉียก็เสื่อมคลายจากกัน
เพราะฉะนั้นจึงมีนามว่า ถังทะลีทีอ๋องจนเท่าทุกวันนี้
เพราะฉะนั้นเมื่อถักทะลีที
อ๋องเห็นโลเฉียเอาเกี่ยมออกขวางประทะหน้าก็สะดุ้ง

กลัว

จึงได้เชิญพระเจดีย์มา
วางบนฝ่ามือแล้ว จึงร้องถามโลเฉียว่าลูกรักของบิดา

ลูกจะว่ากระไรหรือ จึงได้
เอาเกี่ยมเข้ามาทัดทานดังนี้
โลเฉียทำคำนับแล้วตอบว่า บุตรหญิงของบิดามีอยู่
จริง บัดนี้อยู่เมืองใต้ ถักทะลีทีอ๋องพูดว่ามีที่ไหน
ลูกของบิดารวมทั้งน้องสาว
เจ้าสี่คนเท่านั้นจะมีที่ไหนอีกเล่า
โลเฉียบอกว่าบิดาลืมเสียแล้วหรือ คือบุตรหญิง
คนนั้นเป็นปิศาจ เมืองสามร้อยปีก่อนอยู่ที่เขาเล่งซัว
ลักกัดกินดอกไม้ธูปเทียน
น้ำมันของพระยูไล พระยูไลจึงจับขังไว้โทษของมันคว

รตีเสียให้ตาย
พระยูไล เจ้า
จึงทรงเทศนาชี้แจงว่าหากขังน้ำไว้เลี้ยงปลาอยู่
เบ็ดตกเข้าในป่าเลี้ยงกวางอยาก
ให้อายุมันยืน พระยูไลแสดงคำอย่างนั้นแล้ว
จึงยกชีวิตให้สัตว์ปิศาจนั้น สัตว์
ปิศาจนั้นจึงได้รู้ซึ้งคุณของพระยูไลที่ได้รอดชีวิต
จึงไหว้บิดาว่าเป็นบิดาของมัน
ไหว้ข้าพเจ้าว่าเป็นพี่ของมัน
มันจึงทำป้ายจารึกชื่อบิดากับข้าพเจ้าบูชาอยู่เนือง ๆ
แต่หาได้รู้ว่ามันเป็นปิศาจยักษ์ร้ายฆ่าคนดังนี้ไม่

ท่านเห้งเจียเที่ยวค้นหาถึงที่อยู่
แห่งมันจึงได้ป้ายและหม้อไฟนั้นมาเป็นของกลางดังนี้
แต่ปิศาจนั้นมันเป็นบุตรเลี้ยง
หาได้ร่วมครรภ์แก่ข้าพเจ้าไม่
ถักทะลีที่อ้องได้ฟังโลเฉียเล่าเหตุผลต้นปลายดังนั้น
จิตใจให้สะดุ้งหวาดเสียวจึงพูดว่า
ความจริงบิดาลืมนึกไม่ได้ว่ามันชื่อใด โลเฉีย
บอกว่ามันมีสามชื่อ ชื่อเดิมนั้นเรียกว่ากิมที้แป๊ะมัวเล่า

ชิ้วเจีย
อีกชื่อหนึ่งเพราะ
ลักกินธูปเทียนดอกไม้เปลี่ยนชื่อเรียกว่าปั๊วเจี๊ยกวนอิม

บัดนี้อยู่เบื้องใต้เปลี่ ย น ชื่ อ
ว่าตี้ยังฮูหยิน ถักทะลีทีอ๋องได้ฟังโลเฉียชี้แจงก็นึกขึ้นไ

ด้
จึงวางพระเจดีย์ลงแล้ ว
ก็เดินมาแก้มัดให้เห้งเจีย เห้งเจียร้องว่าใครจะอาจ

มาแก้มัดเราได้ เราจะไปเฝ้าเง็ก
เซียงฮ่องเต้ทั้งมัดอย่างนี้
ให้พระองค์ทรงทราบเพื่อได้ชำระให้เราจงได้
ถักทะลี
ทีอ๋องได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ มือและเท้าก็อ่อนเปลี้ยลงทัน

ที
โลเฉียก็ยืนนิ่งไม่รู้ที่ ว่ า
จะพูดประการใดได้ เห้งเจียเห็นได้ที่ก็รุกร้นให้ถักทะ

ลีที่อ้องเข้าไปเฝ้า ถักทะลี
ทีอ๋องสิ้นปัญญาไม่รู้ที่ว่าจะแก้ตัวประการใด
จึงอ้อนวอนไท้เป๊กกิมแชให้ช่วย
แก้ไขอ้อนวอนเห้งเจีย ไห้เป๊กกิมแชได้ฟังถักทะลีที่อ้อ

งพูดอ้อนวอนจึงพูดว่า สารพัด

การค่อย ๆ อย่ารุกร้นรีบร้อนจะเสียการ
ก็นี่ท่านให้จับมัดและเอาดาบมาจะฆ่าเธอ
ข้าพเจ้าจะช่วยท่านอย่างไรได้
ถ้าจะคิดไปดูยังบุตรท่านเช่นโลเฉีย ที่พูดว่าบุตร
เลี้ยงไม่ใช่บุตรเกิดในอุทรหากนับบุตรเลี้ยงก็ต้องเกี่ย

วข้องในวงศ์ญาติ จะปฏิเสธ
ว่ามิใช่ญาติอย่างไรได้ ไท้เป๊กกิมแซพูดพลางก็เดินมา

เอามือลูบเห้งเจียพูด ว่า ไต้
เซียจงเห็นแก่หน้าข้าพเจ้าเถิด
แก้มัดเสียก่อนจึงเข้าไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้จึงจะดี
เห้งเจียพูดว่าท่านไม่ต้องแก้
ข้าพเจ้าเข้าไปทั้งมัดอย่างนี้ก็ได้ ไท้เป๊กกิมแซพูดว่า
ทำไมเห้งเจียจึงทำใจจืดดังนี้เล่า
เมื่อครั้งก่อนข้าพเจ้าก็ได้ทำคุณแก่ท่าน ทีธุระ
ของข้าพเจ้าท่านก็มิได้คิด ถึงข้าพเจ้าบ้างเลยจะขอร้

องบ้างท่านก็ไม่เชื่อฟั ง ดั ง นี้

เห้งเจียว่าท่านมีคุณแก่ข้าพเจ้าอะไรที่ไหน
ไท้เป็กกิมแซพูดว่า เมื่อครั้งก่อน
ข้าพเจ้ากราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้
ให้ท่านได้ยศถึงซีเทียนไต้เซียมิใช่หรือ ท่าน
ไม่รักษาตัวจึงได้มีความผิด ข้าพเจ้าจะไม่มีความดีต่อ

ท่านบ้างหรือ เห้งเจียว่าแม้
ข้าพเจ้าจะไม่ทำการวุ่นวายดังนั้น
ก็จะมิเสียการใหญ่หรือ เอาเถอะข้าพเจ้าเห็น
แก่หน้าท่าน จงบอกถักทะลีทีอ๋องให้แก้มัดเอง
ถักทะลีทีอ๋องจึงเดินมาแก้มัดให้
เห้งเจีย แล้วก็เชิญให้ขึ้นนั่งบนเก้าอี้กระทำคำนับขอโ

ทษ
เห้งเจ็งจึงพูดแก่ไท้เ ป็ ก
กิมแซว่าเหมือนดังข้าพเจ้าพูดหรือไม่
เมื่อแรกก็ทำแข็งแรง ครั้นแล้วก็ต้องอ่อน
น้อมไท้เป๊กกิมแซขอให้ถักทะลีที่อ๋องไปเฝ้าเง๊กเซียงฮ่

องเต้โดยเร็ว แม้ช้าไปก็จะเสีย

การของอาจารย์ข้าพเจ้า ไท้เป๊กกิมแซจึงบอกแก่ถักท

ะลีที่อ้องให้รีบไปเฝ้า ถักทะ
ลีที่อ้องวิตกเกรงว่าเห้งเจียจะกราบทูลเง็กเซียงฮ่อง

เต้ขึ้นก็ไม่มีทางแก้ตัวให้พ้นผิดได้
จนใจไม่รู้ที่จะคิดประการใด
จึงอ้อนวอนให้ไท้เป๊กกิมแซช่วยแก้ไขไท้เป๊กกิมแซจึง
พูดแก่เห้งเจียว่า ข้าพเจ้าจะขอพูดสักคำหนึ่ง
ท่านต้องเชื่อฟังข้าพเจ้า เห้งเจีย
พูดว่าเชือกก็มัดดาบก็จะลงคอก็ได้เห็นแล้ว
เอาเถอะข้าพเจ้าเป็นแก่หน้าท่าน ท่าน
จะทูลว่ากระไรขอให้ท่านชี้แจงให้ข้าพเจ้าฟังจะว่าปร

ะการใด
ไท้เป๊กกิมแซพูดว่า
ซึ่งการฟ้องร้องวันหนึ่งกว่าจะแล้วก็ถึงสิบวัน
ข้อที่ท่านกล่าวโทษว่าปิศาจเป็นบุตร
ถักทะลีทีอ้อง ถักทะลีทีอ้องก็มีทางแก้ตัวว่ามิใช่บุตรตัว

ของถักทะลีที่อ็องคงจ ะ ไ ม่
เสร็จได้ในวันหนึ่ง บนสวรรค์วันหนึ่งในมนุษย์โลกก็เป็

นหนึ่งปีแล้ว แม้ว่าปีหนึ่ง
ปิศาจจับถังซัมจังข่มขื่นอยู่ในถ้ำ
อย่าว่าเป็นผัวเมียกันเลยบางทีจะเกิดบุตรเสียอีก
เมื่อเป็นดังนี้จะไม่เสียการใหญ่ไปหรือ
เห้งเจียได้ฟังไท้เป๊กกิมแซพูดดังนันก็นิงนึก
อยู่เป็นนาน แล้วจึงพูดว่าท่านไห้เป๊กกิมแชข้าพเจ้าขอ

ฟังคำท่านว่า จะเข้าเฝ้า
เง็กเซียงฮ่องเต้ขอถอนฟ้องดีหรือ
หรือจะทำประการใดจึงจะดีขอท่านได้โปรด
ชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบไท้เป๊กกิมแชพูดว่าให้ถักทะลีที่อ๋

องเตรียมพลทหารพร้อม
ด้วยเห้งเจียลงไปปราบจับปิศาจ
ข้าพเจ้าจะนำลายพระหัตถ์กลับไปกราบทูลเง็ก
เซียงฮ่องเต้ให้ทรงทราบ เห้งเจียถามว่าท่านจะกลับ

ไปกราบทูลว่ากระไร ไท้เป๊ก
กิมแซว่า ข้าพเจ้าจะกราบทูลว่าโจทก็หนีไปแล้ว
ไม่ต้องชำระจำเลย เห้งเจียว่า
ท่านคิดดีแท้ ๆ กลับจะทูลว่าข้าพเจ้าหนี
ถ้าท่านกับข้าพเจ้าจะกลับไปเฝ้าพร้อม
กัน ให้ถักทะลีทีอ้องยกทัพไปคอยอยู่ที่ประตูน้ำที่หมึงจะ

มิดีหรือ ถักทะลีที่อ้อง
ได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้น มีความสะดุ้งจิตหวาดเสียว
จึงพูดแก่ไท้เป๊กกิมแซว่า หาก
เธอเข้าไปเฝ้ากราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ด้วย
ข้อละเมิดจะมิเป็นการลุอำนาจมีความ
ผิดหรือ เห้งเจียพูดว่าท่านถักทะลีที่อ้องเห็นว่าเราเป็

นอย่างไรหรือ ข้าพเจ้าเป็น
ผู้ใหญ่เมื่อได้ลันวาจาออกไปแล้ว
จะมากลับกลายคืนคำเสียนั้นจะหาเป็นไปได้ไม่
ถักทะลีที่อ๋องได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็มีความยินดีขอบใ

จเห้งเจีย จึงจัดเตรียมพล
ทหารพรักพร้อมแล้ว ก็ยกออกไปคอยอยู่นอกประตูน้ำที่

หมึง
ไท้เป๊กกิมแชกับ
เห้งเจียก็กลับไปเฝ้ากราบทูลว่าปิศาจที่จับพระถังซัมจั

งไปนั้นคือปิศาจเกิมพี้ แ ป๊ ะ ม้ อ
เล่าซื้อ) แปลว่าหนูเผือกแอบเอาชื่อถักทะลีทีอ้องกับโ

ลเฉียไปทำการบูชา ถักทะลี
ทีอ๋องทราบเรื่องมีความโกรธบัดนี้ยกทัพไปปราบแล้ว
ขอพระองค์ได้โปรดยกโทษ
นั้นเถิด เง็กเซียงฮ่องเต้ก็ทรงพระอนุญาตให้
เห็งเจียถวายบังคมลาออกจากเล้ง
เซียวเต้ย ไปยังน่ำทีหมึงเข้าสมทบกับถักทะลีทีอ๋องแล

ะโลเฉีย ก็ยกพลโยธาลง
มายังเขาฮั้มคังซัวฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ๋งนั่งคอยอยู่ที่ปาก

ถ้ำ
แลไปเห็นเห้งเจียกับถั ก ท ะ ลี ที อ๋ อ ง
และโลเฉียพลทหารเทพบุตรก็ดีใจเดินมาต้อนรับเชิญม

ายังปากถ้ำ ถักทะลีทีอ๋อง
พูดว่าไม่เข้าให้ถึงเสือที่ไหนจะจับลูกเสือได้
ผู้ใดจะเข้าไปก่อน เห้งเจียว่าข้าพเจ้า
จะเข้าไปก่อน โลเฉียไทจื้อว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ได้รับอา

ญาสิทธิ์ปราบปิศาจ ควรจะ
ต้องให้ข้าพเจ้าเข้าไปก่อน โป๊ยก่ายร้องขึ้นว่าการหัว

หน้านั้นข้าพเจ้าจะรับ ธุ ร ะ เ อ ง
ถักทะลีทีอ๋องจึงพูดว่าท่านทั้งหลายอย่าวุ่นวายกัน
ข้าพเจ้าจะจัดให้ คือให้เห้ง
เจียกับโลเฉียยกพลลงไป ข้าพเจ้ากับโป๊ยก่ายซัวเจ็ง

อยู่คอยระวังที่ปากถ้ำ คอย
ระวังทั้งสองทางอย่าให้มันหนีได้
เห้งเจียและคนทั้งหลายได้ฟังถักทะลีทีอ๋องชี้แจง
ดังนี้ ก็พร้อมกันตามคำบัญชาของแม่ทัพ
เห้งเจียกับโลเฉียก็ยกพลลงไปในถ้ำ เดิน
เข้าไปยังที่อยู่ของปิศาจ และแยกย้ายกันเที่ยวค้นหาใ

นถ้ำทุก ๆ แห่งก็มิได้เห็น
ปิศาจยักษ์มารอยู่ที่ไหน เห้งเจียออกปากด่าว่าอีมารร้

ายเห็นจะหนีออกไปแล้ ว ด อ ก
กระมัง อันถ้ำนี้กว้างขวางนักจะรู้ว่ามันจะไปแอบแฝ่ง

ซ่อนเร้นอยู่ที่ไหน ก็พากัน
เที่ยวค้นหาไปจนทั่ว แลไปที่มุมศิลาเห็นมีเป็นชะวากเ

ข้าไป แลไปดูในนั้นมืดอยู่
ข้างทิศอาคเนย์ เข้าไปใกล้เห็นมีประตูน้อยเรือนกระ

ท่อมน้อยหลังหนึ่ง ในบริเวณ

นั้นก็ปลูกแต่ต้นไม้ที่มีดอกหอม
ข้างนั้นมีราวไม้ทอดขวางสองสามอันมีควันขึ้น
ฉิว ๆ ออกกลิ่นหอม คือนางปิศาจพาพระถังซัมจั่งเข้า

มาแอบอยู่จะใคร่ข่มขื น ใ ห้ ร่ ว ม
ประเวณี นางปิศาจจึงพูดถึงเห้งเจียว่าถึงจะลงมาตา

มก็จะไม่พบ ถ้าลงมาแล้วก็
นึกว่าเอาชีวิตมาทิ้งเสียเถิด
ข้างฝ่ายพวกบริวารของนางปิศาจ ก็ต่างคนระริกระรี้
รื่นเริง ขณะนั้นปิศาจน้อยตนหนึ่งออกมามองที่ประตูถ้ำ

ก็บังเอิญพบพวกพลทหา ร
พวกพลทหารจึงร้องบอกกันว่า
พวกปิศาจมันซ่อนอยู่ในนี้เห้งเจียได้ยินก็ถือ
กระบองเหล็กตรงเข้าไปในนั้นอันเป็นที่ซ่องแคบ
พวกปิศาจอยู่ในนั้นทั้งสิ้น พวก
ทหารก็กรูกันเข้าไปกันไว้ เห้งเจียก็เข้ารับพระอาจา

รย์และถุงย่ามกับม้าอ อ ก ไ ป ฝ่ า ย น
า ง ปิ ศ า จ เ ห็ น ดั ง นั้ น
คิดจะหนีก็ไม่มีทางที่จะไ ปไ ด้
แลเห็นโลเฉียไทจื๊อก็
คุกเข่าลงคำนับอ้อนวอนร้องขอชีวิต
โลเฉียจึงพูดว่าเราถืออาญาสิทธิ์มาจับเจ้า
มิใช่การเล็กน้อย เพราะเราพ่อลูกได้รับสักการบูชาข

องเจ้า จึงได้เกิดเหตุใหญ่ พูด
แล้วโลเฉียจึงสั่งให้พลทหารเข้าจับนางปิศาจมัด
พาตัวขึ้นมายังปากถ้ำ เห้งเจียก็
ข้างหน้านั้นมีเมืองทำลายธรรมและฆ่าพระสงฆ์ด้วย
เราจะคิดอย่างไรดี เห้งเจีย
พูดว่าอาจารย์อย่ามีความวิตก
เราก็เคยพบปะภูตผีปิศาจยักษ์มารที่ร้ายแรงมา
มากแล้ว ก็ไม่สามารถจะทำร้ายเราได้
นี่เป็นมนุษย์เหมือนกัน จะไปวิตกเกรง
กลัวไปทำไมไม่เข้าการ แต่ขัดด้วยที่เหล่านี้
ไม่เป็นที่พักอาศัยได้ และทั้งเวลาก็
จวนค่ำ วิตกว่าชาวป่าเข้าไปในเมือง
เวลากลับออกมาจะมาพบปะเราเข้า จะพูด
อื้ออึงมี่ฉาวขึ้นเราจะซ่อนเร้นลำบาก
เราพากันลงจากทางใหญ่หาที่ลับอาศัยก่อน
แล้วจึงค่อยคิดอ่านต่อไป ปรึกษากันตกลงแล้ว

ก็พร้อมกันเดินหลีกออกจากทาง
ใหญ่ มาถึงที่ราบคาบก็พากันหยุดพัก
เห้งเจียสั่งโป๊ยก่ายซัวเจ้งว่า น้องทั้งสองจง
เอาใจใส่ระวังอาจารย์ให้จงดีพี่จะลอดแปลงกายเข้า

ไปสอดแนมตรวจตราดู บางที
จะมีทางพอที่จะเล็ดลอดหลีกไปได้
เราจะได้รีบพากันข้ามให้พ้นไปเสียแต่ในคืน
วันนี้สั่งแล้วเห้งเจียก็เหาะขึ้นกลางอากาศ
ยืนหยุดอยู่บนเมฆพิจารณาดูเห็นกำแพง
เมืองมีรัศมีฟุ้งขึ้นเป็นสาย ๆ
เห้งเจียมีความพิศวงอัศจรรย์ใจ ทำไมจึงมีรัศมี
ผุดผ่องเป็นมงคลฉะนี้ เหตุใดจึงเป็นเมืองทำลายธรร

มไปได้น่าประหลาดจริ ง ๆ
พิเคราะห์อยู่สักครู่หนึ่งก็พอพลบค่ำจึงคิดว่าอย่าเลยเร

าจะลองไปเที่ยวดูที่พื้ น ต า ม
ทาง ก็กลัวคนจะเห็นเข้าจำจะต้องแปลงไป

คิดแล้วก็ร่ายพระเวทแปลงกายเป็น
แมลงเม่าตัวหนึ่งบินไปตามชายคาบ้านเรือนเร่ร่อนไป

ตามถนนตลาดในเมือง พอ
บินมาถึงหัวเลี้ยวถนน มีแถวบ้านคนอยู่ในวงเวียน
มีโคมตามไฟทุกๆ บ้าน เห้งเจีย
ก็บินแอบใกล้เข้าไปพิจารณาดูโดยละเอียด
เห็นบ้านหนึ่งอยู่กลางมีโคมไฟสี่เหลี่ยม
แขวนอยู่หน้าบ้าน ๆ เขียนหนังสือตัวใหญ่ว่าที่พักรับแข

ก ข้างล่างเขียนว่าโรงเ ตี๋ ย ม
นี้ของอ่องเชี้ยยี่เป็นเจ้าของ
เห้งเจียก็รู้ได้ว่าเป็นโรงขายข้าวแกง
แลเข้าไปข้างใน
เห็นมีคนมาพักนอนแปดเก้าคน
ถอดหมวกเสื้อผ้าโพกศีรษะนอนอยู่บนเตียง เห้งเจีย
เห็นดังนั้นจึงนึกดีใจว่าอาจารย์เราคงจะข้ามไปพ้นได้

คือเห้งเจียคิดจะลักเ อ า เ สื้ อ

ผ้าไปเปลี่ยนแปลงเป็นฆราวาสจะได้ข้ามหนีไป
สักประเดี๋ยวเห็นอ่องเซี้ยยี่เจ้าของ
เตี๋ยมเดินออกมาพูดว่าท่านทั้งหลายที่มานอนพักในเตี๋ย

มคนดีคนร้ายปนกัน เสื้อผ้า
ข้าวของจงอุตสาห์ระวังระไวไว้ให้ดี
ถ้าหายหกตกหล่นจะเอาผิดแก่เจ้าของเตี๊ยมไม่ได้
คนเหล่านั้นครั้นได้ยินเจ้าของเตี๋ยมสั่งก็พากันเก็บผ้าแ

ละหมวกเสื้อสิ่งของไว้ กับตัว
ทั้งหลายปนู้เด็นทางทักอาัมต้องลำบาก
เร่นดเพื่อมานอนาหสันใหล้อง
ถ้าของหายจะทำอย่างไร จึงพูดแก่เจ้าของเตี๋ยมว่าอ

ย่ากระนั้นเลย ข้าวของเสื้อผ้า
เหล่านี้ขอฝากไว้แก่ท่านผู้เจ้าของเตี๊ยม
เวลาเช้าข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจะคืนเอา
อ่องเซี้ยยี่เจ้าของเตี๋ยมจึงเก็บผ้าข้าวของเหล่านั้นเข้

าไปไว้ในบ้านทั้งสิ้น เห้งเจีย
เห็นดังนั้นก็โผบินตามเข้าไปบ้างในลงจับอยู่ที่ชายผ้าโ

พกศีรษะฝ่ายอ่องเซี้ย ยี่ เห็ น สิ้ น
เ ว ล า ก็ อ อ ก ไ ป เ ก็ บ โ ค ม ไ ฟ
ปิดประตูหน้าต่างเรียบ ร้อ ยแ ล้ว
ก็เข้าห้องแก้เสื้อพาดบนราวขึ้นนอนบนเตียงก็เลยหลับ

ไป ที่ในเรือนของอ่องเชี้ ย ยี่
นั้น หญิงผู้หนึ่งลูกอ่อนสองคนบุตรร้องไห้รบกวนนอนไม่

หลับก็ลุกขึ้นให้บุตรกิ น
นมตามไฟไว้ แล้วจึงเอาเสื้อขาดออกปะเย็บอยู่มิได้น

อน เห้งเจียคิดว่า ถ้าจะคอย
ให้หญิงนอนก่อนจึงจะลงมือ ประตูเมืองก็จะปิดเสียจะ

ไปมิได้คิดไปคิดมาก็ล ง
เนื้อเห็นว่าจะข้าการไปอดทนอยู่ไม่ได้ก็โผบินลงทำให้

ไฟดับ แล้วแปลงตัวเป็นแม่
หนูตัวหนึ่งร้องจี๊ดๆ กัดฝากระโดดลงคาบเอาเสื้อผ้าโ

พกศีรษะดึงลากออกไปข้ า ง น อ
ก ฝ่ า ย ผู้ ห ญิ ง แ ม่ ลู ก อ่ อ น ก็ ต
กใจจึงร้องเรียกอองเซี้ย ยี่ว าไ ม่ไ ด้ก าร แล้
วเ วล าก็ ดึก
แล้วทำไมจึงเกิดมีปิศาจขึ้นดังนี้เล่า

เห้งเจียได้ยินเสียงร้องเข้าแอบประตูห้องร้อง
บอกอ่องเชี้ยยี่ว่า อย่าเชื่อหญิงนั้นพูดไม่จริงข้าพเจ้ามิ

ใช้ปิศาจดอก ข้าพเจ้าเป็น
คนแจ่มแจ้งไม่ทำซึ่งการมืดมัวดังนั้น
เราคือซีเทียนไต้เซียลงมาใต้หล้าเวลานี้โดย
เหตุรักษาพระถังซัมจั้ง จะไปไซทีอาราธนาพระธรรม

บัดนี้จะขอยืมเสื้อผ้า โ พ ก
ศีรษะข้ามเมืองไปแล้ว จะนำกลับมาคืนให้ฝ่ายอ่องเชี้

ยยี่กำลังนอนตกใจตื่น
ได้ยินเสียงคนพูดดังนั้นก็
ต ก ใ จ มือแลก็ไม่
เห็นอะไรคว้าเอาเสื้อผ้ามาใส่สวมผิดสวมถูกไม่เข้าไ

ด้ เห้งเจียก็รีบออกจากบ้ า น
เหาะไปเดี๋ยวก็มาถึงที่อาจารย์พักอยู่ฝ่ายพระถังซัมจั้ง

เห็นเดือนสว่างก็นั่งค อ ย ช ะ
แ ง้ ดู เ ห้ ง เ จี ย แลไปก็เห็นเห้งเจีย
กลับมา ถึงถามว่าเห้งเจียไปดูท่าทางได้เห็นทางใดที่

จะข้ามลัดพ้นเมืองไปไ ด้ บ้ า ง
มีหรือเปล่า เห้งเจียก็วางเสื้อผ้านั้นลงแล้วคำนับพูดว่

า ที่จะข้ามผ่านเมืองไป รู ป
เป็นพระสงฆ์นั้นไม่ได้โป๊ยก่ายพูดว่าถ้าหากจะไม่ให้เป็

นสงฆ์จะยากอะไรรอสัก ห ก เ
ดื อ น ใ ห้ ผ ม ย า ว
แล้วก็แปรได้ เห้งเจียว่าจะรออยู่ถึงหกเดือนจะทันที่ไ

หน จะแปลงเป็นฆราวาสเดี๋ ย
ว นี้
พระถังซัมจั่งถามว่าเห้งเจียจะพูดอะไร
เห้งเจียตอบว่าพระอาจารย์ ที่เมืองนี้ข้าพเจ้า
ได้ไปพิเคราะห์ดู เจ้าเมืองนั้นจิตเป็นอกุศล
ฆ่าพระสงฆ์ก็จริง แต่ที่บนกำแพงเมือง
นันมีรัศมีโชติช่วงรุ่งเรื่องประหลาด
เมื่อกี้นี้ข้าพเจ้าไปยืมเสื้อผ้าที่เตียมมา พวก
เราแปลงเป็นคฤหัสถ์แล้วเข้าไปในเมืองพักที่โรงเตี๊ย

มข้าวแกง รอให้เจ้าของโรงเตี๊ย
ม
จัดหาข้าวแจฉันแล้วพอจวนแจ้งประตูเมืองเปิด
เราพากันรีบออกจากเมืองอย่าให้
ทันชาวเมืองรู้เหตุหากปะคนกั้นกลางเราบอกว่ามีรับสั่

ง คนเหล่านั้นก็จะไม่อา จ ห้ า
ม
ไว้ได้คงจะต้องปล่อยไปโดยสะดวก
ซัวเจ๋งพูดว่าพี่คิดดังนี้ดีแล้วจะต้องกระทำตามฝ่ายพระ

ถังซัมจั้ง ไม่รู้ว่าจะทำประการใดก็
ต้ องจำใจแปลงจึง
ถอดเครื่องพระ
สงฆ์ออกแล้ว เสื้อผ้าสวมใส่เข้าเหมือนคฤหัสถ์ซัวเจ็ง

ก็แปลง โป๊ยก่ายศีรษะใหญ่
ผ้าโพกไม่ได้ เห้งเจียถอนเอาขนออกแปลงเป็นด้ายแ

ละเข็ม เอาผ้าโป๊ยก่ายคลี่
ออกแล้วสองชายเย็บติดกันใส่ให้โป๊ยก่ายเสร็จแล้ว
เห้งเจียจึงสั่งว่าชื่อเดิมของ
อาจารย์จงอย่าได้เรียก เรียกกันเป็นฉันพี่น้อง

ให้เรียกชื่ออาจารย์ว่า ถังอิดกัว
ถ้าถึงเตี๊ยมอาจารย์กับน้องพูดโต้ตอบแก่เจ้าของเตี๊ยม

ให้ข้าพเจ้าพูดคนเดีย ว
บางที
เขาถามถึงสินค้าจะบอกว่าเอามาขาย
เอาม้าของเราให้ดูเป็นตัวอย่าง และยังมี
พี่น้องเฝ้าม้าอยู่ข้างนอก เราสี่คนมาหาที่ห้องพักและที่

พักม้าก่อน แล้วจึงจะเข้า
มาพร้อมกันดังนี้ เจ้าของเตี๊ยมก็จะต้องเกรงใจเรา
และจะต้องเลี้ยงดูพวกเรา เวลา
เราจะไปไว้ข้าพเจ้ามีคำขอบคุณเขา
แล้วจึงออกเดินพระถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจีย จำ
ใจจำต้องยอมให้เห้งเจียจัดแจงตามชอบใจ
เห้งเจียครั้นจัดแจงสั่งเสียเสร็จแล้วก็
พากันยกของจูงม้ารีบเดินเข้าเมือง
เวลานั้นประมาณยามเศษโคมไฟยังไม่ดับ เพราะ
เป็นบ้านเมืองอันเจริญสุข ประตูบ้านของชาวเมืองก็ยั

งไม่เปิด อาจารย์กับศิษย์ก็
พากันรีบเดินตรงมายังเตี๊ยมอ่องเชี้ยยี่
ครั้นมาถึงประตูเตี๊ยมก็ได้ยินคนในนั้นบ่นว่า
คนนั้นเสื้อหายคนนี้ผ้าโพกหาย
เห้งเจียได้ยินแล้วก็ทำเป็นไขหูไม่รู้ไม่เห็นเสีย
เข้าไป
ที่หน้าประตูร้องเรียกเจ้าของเตี๊ยมว่าห้องยังว่างเปล่

าอยู่บ้างหรือไม่ พวกข้าพเจ้า
จะอาศัยพัก ในนั้นมีผู้หญิงร้องตอบออกมาว่า
มีคะเชิญท่านขึ้นพักบนเล่าเต๊งชั้น
บน พูดยังไม่ทันขาดคำแลเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมารั

บม้า เห้งเจียจึงจูงม้ามา
มอบให้แก่คนนั้นเอาไปเลี้ยง
เห้งเจียนำหน้าพากันขึ้นไปบนเล่าเต๊งชั้นบน ข้าง
บนเล่าเต้งมีเก้าอี้โต๊ะตั้งสำรองพรักพร้อม
เห้งเจียก็เปิดหน้าต่างมีแสงเดือนส่อง
สว่างต่างก็พากันนั่งพักบนเก้าอี้
แลเห็นข้างล่างจุดโคมไฟขึ้นมา เห้งเจียออก
ยืนขวางประตูดับไฟเสีย บอกว่าแสงเดือนสว่างไม่ต้อ

งตามไฟ คนนั้นก็ถือโคม
กลับลงบันไดไป ประเดี๋ยวอีกคนหนึ่งเอาถาดน้ำชาขึ้น

มาสี่ถ้วย เห้งเจียก็เดินออก
มารับยังมีหญิงสองคนอายุประมาณสิบเจ็ดปีเดินขึ้นมายื

นแอบอยู่ข้างหนึ่ง ถาม
ว่าทั้งสี่คนอยู่ที่ไหนมานี่มีสินค้าอะไรมาบ้างหรือ
เห้งเจียตอบว่าข้าพเจ้ามาจากทิศ
เหนือเอาม้ามาขาย หญิงนั้นจึงถามแซ่และชื่อ
เห้งเจียตอบว่าท่านที่หนึ่งชื่อถังไต้
กัว ที่สามนั้นชื่อจูซัมกัว ที่สี่นั้นชื่อซังชี้กัว
ข้าพเจ้าชื่อยี่กัว หญิงทั้งสองได้ฟังก็
หัวเราะว่าชื่อแซ่แปลก ๆ กัน เห้งเจียว่าจริงดังนั้นชื่

อแซ่แปลกกันแต่ว่าอยู่ ร ว
ม กั น
พวกข้ารวมกันสิบคนพี่น้อง แต่ข้าพเจ้าเข้ามาสี่คนก่อน

จะได้หาห้องเช่าและเ
ช่ า
พักม้า ยังอยู่นอกเมืองอีกหกคน
หยุดคอยเฝ้าม้าเพราะเวลาค่ำมืดยังไม่ควรจะเอา
เข้ามา รอข้าพเจ้าเช่าที่พักได้แล้วรุ่งเช้าก็จะเอาเข้

ามาขาย ขายได้แล้วก็จะพากัน
กลับ หญิงนั้นถามว่าม้าฝูงนั้นจะมีสักกี่ม้า
เห้งเจียตอบว่ามีสักร้อยเศษ รูปร่างก็
คล้ายคลึงแก่ตัวที่ข้าพเจ้าเอามานี้ แต่สีขนแปลก ๆ
กัน หญิงนั้นจึงพูดว่า ท่าน
ยี่กัวถ้าขายมีหลักฐานจริง ๆ
ท่านมาถึงเตี๋ยมข้าพเจ้าเป็นเตี๋ยมที่สอง ที่จะไว้ม้าก็
มีพรักพร้อม จะไว้สักเท่าใดก็ได้ถมไป
อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าตั้งเตี๋ยมที่นี่ก็นาน
แล้ว เดิมสามีข้าพเจ้าแซ่เตียวก็บังเอิญถึงแก่กรรมเสี

ยแล้ว นามข้าพเจ้าเรียกว่า
เตี๋ยวกัวหู ในเตี๋ยมของข้าพเจ้ามีการเลี้ยงแขกสามอ

ย่าง ห้องพักค่าเช่าก็มีกำห
น ด
แสดงให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง นางเตี๋ยวกัวหูตอบว่ามีสา

มอย่างดังนี้ คือที่หนึ่งนั้น
เลี้ยงมีขนมและผลไม้ต่าง ๆ
และของกินโต๊ะหนึ่งเฉพาะสองคน มีหญิงสาวขับร้อง
คนหนึ่งคิดเอาค่าป่วยการห้าสลึงทั้งค่าห้องรวมอยู่ด้วย

กัน เห้งเจียได้ฟังก็หัวเร
า ะ
ว่าสมควรแล้ว ข้าพเจ้ายอมออกเงินห้าสลึงแต่ไม่ต้อง

มีหญิงสาวขับร้อง จึงถาม
อีกว่าที่สองนั้นเป็นอย่างไร นางเตี้ยวกัวหูตอบว่าที่สอ

งนั้นมีสุราอุ่นร้อน และ
เครื่องกินต่าง ๆ ตั้งบนโต๊ะตามแต่ท่านผู้บริโภคจะพอ

ใจ แต่ไม่มีหญิงสาวขับร้อ
ง
คิดคนละสองสลึง เห้งเจียว่าสองสลึงก็สมควรแล้วยัง

อีกอย่างที่สามนั้นอย่ า
ง ไ ร
นางเตี๋ยวกัวหูพูดว่า ข้าพเจ้าไม่อาจพูดต่อหน้าท่านไม่

ควรแสดง เห้งเจ็งว่าจงแสดง
เถิดอย่าเกรงใจข้าพเจ้าอนุญาต
บางทีพวกข้าพเจ้าเรียกเอาตามพอใจแล้วแต่
อย่างใดจะดี นางเตี๋ยวกัวหูพูดว่าอย่างที่สาม
ไม่มีคนเฝ้าประคับประคอง มีข้าว
มีกับตามประสงค์อิ่มแล้วนอนอาศัยตามชายคาจนสว่าง

คิดเอาเฟื้องสองไพตา
ม
ที่สาม จะกินให้อิ่มแล้วออกไปนอนหน้าบ้านดีกว่า
เห้งเจียพูดว่าน้องพูดอะไร
อย่างนั้น เราเป็นคนเที่ยวทุก ๆ
หัวเมืองจะมาเสียดายเงินสองสามตำลึงทำไม เห้ง
เจียจึงบอกเจ้าของเตี๋ยมให้จัดแจงโต๊ะที่หนึ่งมาเถิด
นางเตี้ยวกัวหูได้ฟังดังนั้นก็มี
ความดีใจ จึงเรียกคนใช้ให้ยกน้ำชาดีขึ้นมา
แล้วให้คนทำโต๊ะรีบจัดหา นางก็ลง
จากเต็งเรียกคนให้ทำเป็ดไก่หมูและแพะแกะ
แล้วจัดสุราออกสำรอง และให้คน
ช่างขนมจัดทำขนมโอชารสต่าง ๆ
พระถังซัมจั้งได้ยินจึงพูดแก่ซึงยี่กัวว่าเขาไปฆ่า
สัตว์ดังนี้จะไม่ดี เห้งเจียก็นึกได้จึงไปเรียกว่า
แม่เจ้าของเตี๋ยมเชิญขึ้นมานี่ก่อน
นางก็ขึ้นมาถามว่าท่านยี่กัวจะประสงค์สิ่งใดหรือ
เห้งเจียบอกว่าอย่าให้เขาฆ่า

สัตว์เลย วันนี้ข้าพเจ้าถือศีลกินแจ
นางได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ถามว่าท่านกินแจตลอด
อายุหรือมีกำหนดเดือน เห้งเจียตอบว่าไม่ใช่ทั้งนั้น
พวกข้าพเจ้ากินแจเป็นวัน ๆ
หากวันแกซินจึงกินแจ วันนีเป็นวันแกซินพรุ่งนี้ก็เลิก
วันนี้ขอให้จัดเครื่องแจมา
เถิดข้าพเจ้าจะคิดให้ตามราคาที่หนึ่ง
นางเตี๋ยวกัวหูได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงลงไป
ร้องสั่งพวกทำเครื่องของ ว่ามีเนื้อถึกเลิกไม่ต้องทำ
จัดทำแต่เครื่องแจเท่านั้น พวก
ทำครัวได้ฟังคำสั่งดังนั้นก็รีบทำเครื่องแจบัดเดี๋ยวก็แล้

ว ยกขึ้นตั้งบนโต๊ะพร้อม

แ ล้ ว
ฝ่ายเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งเห็นเครื่องโต๊ะจัดเสร็จแ

ล้ว พากันนั่งรับประทานตา

ม
สบายใจ เวลานั่งกำลังกินได้ยินเสียงครืน ๆ
ตึงตังอยู่ข้างหน้าบ้าน เห้งเจียจึงถาม
นางเจ้าของบ้านว่าที่ข้างล่างทำอะไรกัน
นางเจ้าของเตี๋ยมบอกว่า คนที่มาเช่าเขา
เรียกคนที่หามเกี้ยวให้มารับเขาจะไป
คนหามเกี้ยวมาโดนกระดานเสียงก็ดังตึงตัง

ไม่ใช่ทำอะไรดอก เห้งเจียจึงพูดว่า
เมื่อแรกท่านก็ไม่บอกจะได้เชิญแขกนั้นไว้ยัง
มิให้ไป เพราะวันนี้เป็นวันศีลกินแจ
และทั้งพี่น้องก็ยังมาไม่พร้อมกัน พรุ่งนี้ถ้า
มาพร้อมกันจะกินเล่นในเตี๋ยมนี้
นางเตี้ยวกัวหูได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็พูดว่าท่าน
พูดดีแล้วขอบใจท่านมาก ๆ เห้งเจียโป้ยก่ายและซัวเ

จ้งครั้นกินอิ่มแล้วคน

เ ตี้ ย ม ก็
เก็บถ้วยชาม พระถังซัมจังจึงเดินมาถามเห้งเจียว่า
เราจะพักนอนที่ไหน เห้งเจีย
บอกว่าเราจะต้องนอนบนนี้ พระถังซัมจั้งเห็นว่าจะไม่

ชอบกล

เพราะพวกเราเป็น
คนเดินทางทรมานมาลำบาก บางที่จะนอนหลับไหลไม่

รู้สึกตัวผ้าโพกศีรษะจ

ะ
หลุดออก บางทีคนขึ้นลงจะเห็นเข้าเขาจะรู้ว่าเป็นพร

ะสงฆ์ จะเล่าลือต่อ ๆ
ไปจะ
ทำอย่างไร เห้งเจียพูดว่าอาจารย์พูดดังนั้นก็ชอบอยู่
เห้งเจียจึงเรียกเจ้าของเตี๋ยม
นางก็ขึ้นมาถามว่าท่านยี่กัวจะสั่งว่ากระไรหรือ
เห้งเจียถามว่าจะให้พวกข้าพเจ้า
นอนที่ไหน นางบอกว่าต้องนอนบนเล่าเต้งนี้จึงจะดี
ยุงริ้นไม่มีและฤดูนี้ลมว่าว
พัดกล้า เปิดหน้าต่างนอนเล่นเย็นสบาย
เห้งเจียพูดว่าเห็นจะนอนไม่หลับ เพราะ
ท่านจูซัมกัวเป็นโรคเหน็บชา ซชี้กัวเป็นโรคกระษัย
ท่านถังไต้กัวชอบนอนที่มืด
เพราะกระดากไฟนอนไม่หลับ ที่บนนี้ไม่เป็นที่ผาสุกได้

นางเตี๋ยวกัวหูได้ฟังก็
ล ง
จากบันไดมายืนพิงข้างประตูครัวถอนหายใจบ่นว่าลำบ

ากใจจริง ๆ ขณะนั้นบุตร
นางเตี้ยวกัวหูอุ้มบุตรเดินมาได้ยินมารดาบ่นดังนั้นจึงพู

ดว่า
มารดาจะบ่นไปทำไม
ฤดูนี้ขายไม่ดีฤดูหน้าก็จะขายดีแม่จะบ่นไปทำไม
นางแม่พูดว่าหาเป็นเช่นนันไม่
แม่ไม่ได้ร้อนด้วยเรื่องจะขายได้ไม่ได้
วันนี้เมื่อจวนจะพลบค่ำเก็บร้าน มีสี่คนพ่อ
ค้าม้ามาร้องเรียกเช่าห้องนอน
เธอเข้ามาจะกินโต๊ะอย่างที่หนึ่ง แม่ปรารถนาอยาก
ได้เงินเขา เธอไม่กินโซจะกินแจ
ก็ตามใจจัดหาให้เธออิ่มแล้ว จะคิดราคาก็ยังไม่
ได้เงินเขา นางลูกสาวพูดว่าเราได้ให้กินที่นี่แล้วต้อง

ไม่ยอมให้ไปนอนที่อื่น
พอรุ่ง
เช้าเราจัดเครื่องโต๊ะ เหล้ายาให้พร้อมให้เขากิน
แล้วจะวิตกอะไรว่าจะไม่ได้เงินเล่า
นางแม่พูดว่าเธอสองสามคนมีโรคกระษัยบ้างเหน็บชา

บ้างและกระดากแสงไฟ
บ้ า ง
จะอยากนอนที่มืด ๆ เจ้าคิดดูหรือ
ที่บ้านกว้างขวางดังนี้จะหาที่มืด ๆ บังลมได้ที่
ไหนมีบ้างเล่า สู้เรายกค่าเช่าให้เธอไปหาที่อื่นดีกว่า

นางลูกสาวได้ฟังแม่พู
ด ดั ง นั้ น
จึงพูดแก่มารดาว่า จะหาที่มืดที่บังนั้นดีแล้ว
แม่ถามว่าอยู่ที่ไหน ลูกสาวบอกว่า
เมื่อบิดายังอยู่ ได้ต่อทำตู้ใหญ่ไว้ตู้หนึ่ง
กว้างสี่ศอกยาวเจ็ดศอกสูงสามศอก ใน
ตู้นั้นจุนอนได้หกเจ็ดคนให้เธอพากันไปนอนในตู้นันก็ได้

นางแม่ได้ฟังลูกสาวก็
นึ ก
ขึ้นมาได้จึงพูดว่าจะลองถามเธอดก่อน
นางจึงขึ้นไปบนเล่าเต็งถามว่า ท่านยี่กัว
ข้าพเจ้าหาทั้งบ้านก็ไม่มีที่ มีแต่ตู้ใหญ่อยู่ตู้หนึ่งบังลมได้

ดีและมืดด้วยท่านจะเห็
น
ควรหรือไม่ เห้งเจียบอกว่าดีแล้ว
นางเตี้ยวกัวหูลงมาเรียกคนหามตู้ออกมาวาง
ไว้แล้วก็เปิดบานออกเชิญคนทั้งสี่ไปนอน
เห้งเจียนำหน้าพระถังซัมจั้งลงมาจาก
เล่าเต็ง โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็ยกถุงย่ามข้าวของตามลงม

า
ครั้นเดินมาถึงตู้โป๊ย ก่ า ย ก็
ไม่ว่าดีชั่วมุดเข้าไปก่อน ซัวเจ็งเอาข้าวของส่งไปแล้

วก็พยุงอาจารย์เข้าไป ซัวเจ๋ง
ก็เข้าไป เห้งเจียจึงเรียกให้เอาม้ามาผูกดีแล้ว
จึงบอกให้นางเตี๋ยวกัวหูปิดประตูตู้
เอากุญแจมาลั่นพอรุ่งเช้าค่อยมาเปิด
นางก็ทำตามเห้งเจียสั่ง เวลานั้นเป็นฤดูร้อน
เข้าอยู่ในตู้ทั้งสี่คนลมก็เข้าไม่ได้

พากันได้ความร้อนทุรนทุรายปราศจากความสุข
พากันถอดผ้าโพกศีรษะและเสื้อออก
ในนั้นก็ไม่มีพัดพากันเอาเสื้อปัดไปปัดมา
นอนก็ไม่หลับจนเข้ายามสองจึงได้หลับ
แต่เห้งเจียนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ จึงยื่นมือไป
หยิกขาโป๊ยก่าย โป๊ยก่ายตาก็หลับปากก็บ่นพึมพำว่านอ

นก็นอนไปเดินมา
ลำบากทุกข์ยากจะเอาใจที่ไหนมาหยอกกันเล่นอีกเล่า

เห้งเจียจึงแกล้งพูดว่า พ ว ก
เรา ต้นทุนเดิมห้าพันตำลึงที่ซื้อม้าไปแล้ว
ยังคงอยู่สี่พันตำลึงยังฝูงม้านี้อีกสาม
พันตำลึง หากขายลงแล้วจะได้กำไรเท่าทุน
พูดไปพูดมาโป๊ยก่ายเป็นคนนิสัย
ขี้เซาก็มิได้โต้ตอบหารู้ว่าคนใช้ในเตี๋ยมลุกขึ้นหาบน้ำหุ

งข้าวไม่ด้วยมันเป็นพ ว ก
เดียวกันกับขโมย เมื่อเวลามันตื่นนั้นมันแอบเข้าไปฟัง

ได้ยินเห้งเจียพูดเรื่ อ ง เ งิ น
ว่ามีมาก ดังนั้นมันจึงใช้ให้พวกของมันออกไปบอกพวก

ขโมยเข้ามาอีกสิบคน จุด
คบไฟจะเข้ามาปล้นเอาผู้พ่อค้าม้า
ในบ้านนางเตี้ยวกัวหู พวกผู้หญิงก็ตกใจกลัว
ตัวสั่นไปทุกคน ก็ช่วยกันปิดประตูเสีย
ตามแต่มันจะทำกันข้างนอกฝ่ายพวกขโมยก็หาได้คิดจะ

ปล้นเตี๋ยมนั้นไม่จะใค ร่ ป ล้ น แ ต่ พ่ อ
ค้ า ม้ า ก็พากัน
กรูขึ้นบนเล่าเต้งค้นหาก็ไม่พบ
จึงจุดไฟสว่างขึ้นเที่ยวค้นหารอบเตี๋ยมก็ไม่เห็น แล

ไปกลางบ้านเห็นมีตู้ใหญ่ตั้งอยู่จึงพากันเข้ามาจับม้าออ

กมาแล้ว

เห็นตู้ลั่นกุญแจ

แน่นหนาจะคัดง้างออกยากจึงปรึกษากันว่าพวกพ่อค้านี้

มันมีปัญญา

ชะรอยเงิน

ทองข้าวของจะอยู่ในตู้นี้เอง

อย่าเลยพวกเราช่วยกันหามเอาตู้นี้ไปนอกเมืองผ่า

ออกแบ่งกันจะมิดีหรือ คิดเห็นตกลงกันดังนั้นแล้ว

ก็เอาเชือกมาคล้องตู้ช่วยกัน

หามออกมานอกเมือง เวลาที่พวกโจรหามตู้ไปนั้น

โป๊ยก่ายกำลังนอนผุดลุกขึ้น

ถามว่าพี่เห้งเจียทำไมยังไม่นอนนั่งโคลงตู้เล่นทำไม

เห้งเจียกระซิบบอกว่าอย่าเอ็ดไป

ไม่มีใครโคลงเล่นดอกฝ่ายพระถังซัมจังกับซัวเจ็งก็ตก

ใจผุดลุกขึ้นถามว่า ใครมา
หามพวกเราไปข้างไหน เห้งเจียห้ามว่าอย่าพูดรอให้

มันหามไปทางทิศไซทีแ ล ะ ไ
ข้างตะวันตกเราไม่ต้องเดิน
ฝ่ายพวกขโมยครันหามออกไปแล้ว ก็หาหามไปข้าง
ทิศไซทีไม่ กลับหามย้อนไปบ้างทิศตะวันออก
ถึงประตูเมืองก็ช่วยกันตีพวกเฝ้า
ประตูแตกหนี้ไปหมด แล้วจึงเปิดประตูเมืองหามตู้ออก

ไป
เวลานั้นอีกทึกโกลาหล
รู้ถึงนายทหารจึงเรียกพลทหารมา
พร้อมถือเครื่องอาวุธครบมือกันแล้วก็ไล่จับ
พวกโจร พวกโจรเห็นทหารมามากก็ทิ้งตู้ไว้รีบหนีเอา

ตัวรอดไปทั้งสิ้น พวกทหาร

จึงจับม้าหามตู้พากันกลับ นายทหารเห็นม้าตัวนั้นดีก็ไม่

ขี่ม้าของตัว
จับม้าที่ได้
มานั้นขี่เข้าเมือง ครั้นถึงที่พักแล้วจึงให้พลทหารยกตู้นั้

นเข้ามาตั้งในตึก จึงทำ
รายงานฉบับหนึ่งใส่ซองผนึกมอบให้ขุนนางกองตระเว

นนำขึ้นถวายพระเจ้าแ ผ่ น ดิ น
ตามแต่จะโปรดฝ่ายพระถังซัมจั้งอยู่ในตู้บ่นด่าเห้งเจีย

ว่า
มึงอ้ายชาติลิงมาแกล้ง ฆ่าเราเสีย
ดังนี้ได้ หากอยู่นอกเขาจับได้ไปส่งให้เจ้าเมืองก็ยังจ

ะมีคำโต้ตอบได้บ้าง นี่มาอยู่
ในตู้ลั่นกุญแจดังนี้ อ้ายพวกขโมยลักหามมา
พวกทหารแย่งเอามาดังนี้ พรุ่งนี้
เช้าเห็นเจ้าจะสำเร็จแล้ว เขาคงลงดาบฆ่าเสียดังนี้

จะไม่เสียการใหญ่ไปห รือ เห้งเจีย
ได้ฟังอาจารย์บ่นว่าดังนั้นจึงพูดว่า
นิมนต์อาจารย์นอนให้สบายเถิด พรุ่งนี้ถ้า
เห็นเจ้าเมืองมิจฉาทิฐิแล้ว
ข้าพเจ้าจะมีคำโต้ตอบเอง และจะรับประกันมิให้พระ
อาจารย์เปลืองสักเท่าเส้นขนหนึ่ง
รอเข้ายามสี่เห้งเจียก็แผลงฤทธิ์เอากระบอง
เหล็กออกจากหูเสกด้วยพระคาถาเป้าไป
กระบองก็กลายเป็นสว่านอันหนึ่ง เห้งเจีย
จึงเอาเจาะใต้พื้นตู้ทะลุออกรูหนึ่งแล้ว
เห้งเจียก็แปลงกายเป็นมดตะนอยตัวหนึ่ง
ลอดออกมาจากตู้แล้วก็แปลงเป็นรูปเดิม
เหาะขึ้นบนกลีบเมฆไปยังประตูพระราชวัง

เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินยังกำลังบรรทมหลับสนิท
เห้งเจียก็แปลงฤทธิ์แบ่งภาค
ถอนขนเสกเป่า ให้แปลงเป็นหนอนหาวนอนหลายร้อย

หลายพันตัว แล้วอ่านคาถา
เรียกพระภูมิเจ้าที่ซึ่งรักษาเมืองนั้น
สั่งให้เอาหนอนหาวนอนไปใส่ให้พระเจ้าแผ่น
ดินและขุนนางข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยฝ่ายในฝ่ายหน้าห

ลับให้หมดอย่าให้รู้สึ ก ไ ด้
ครั้นให้หนอนไปแก่พระภูมิเจ้าที่แล้ว
เห้งเจียก็ถอนขนที่บ่าขวาออกเสกให้เห็น
เห้งเจียน้อยตั้งร้อยตั้งพัน ทุก ๆ
รูปให้ถือกระบองแกว่งกวัดแปลงเป็นมีดโกน
คนละเล่มทุกคน ตัวเห้งเจียเองก็ถือมีดโกนเล่มหนึ่งแ

ล้วก็สั่งทุกรูปที่แปลง นั้ น ให้
ถือมีดโกนเข้าไปในพระราชวัง
จับขุนนางใหญ่น้อยทั้งพระมเหสีนักสนมโกนผม
ให้โล้นเสียทุกคน บัดเดี๋ยวก็สำเร็จตามสั่งทุกประการ

จึงไล่พระภูมิเจ้าที่ใ ห้ ก ลั บ
ไปยังที่อยู่ของตนแล้ว เห้งเจียก็เรียกขนกลับเข้าตัวเ

หาะกลับมาแปลงเป็นมด
ตะนอยมุดเข้าตู้ แล้วก็แปลงกลับเป็นรูปเดิมคอยรักษา

อาจารย์ฝ่ายนางในใหญ่ น้ อ ย ค รั้ น จ
ว น จ ะ แ จ้ ง ยั ง ไ ม่ ทั น ส
ว่างก็พากันลุกขึ้นสะสางล้ าง หน้ า
แต่งตัวทุก ๆ คน ไม่มีผมพากันหัวโล้นทั้งสิ้นจึงพากันไ

ปที่ตำหนักต่างคนก็ทำ ด น ต รี
ตามเคย ทุกคนต่างมีความโศกเศร้าโทมนัสไม่กล้าจะ

ออกเสียงขับขาน สักประเดี๋ยว
พระมเหสีก็ตกพระทัยตื่นนางรู้สึกว่าผมไม่มี
จึงลุกเดินมายังข้างที่บรรทมแห่งพระ
เจ้าแผ่นดิน เห็นพระเจ้าแผ่นดินคลุมบรรทมหลับอยู่จึง

แกล้งให้เสียงขึ้น พระเจ้า
แผ่นดินตกพระทัยตื่นและเห็นพระมเหสีไม่มีผม
จึงลุกขึ้นตรัสถามว่าเหตุไฉนผม
จึงไม่มีดังนี้เล่า พระมเหสีกราบทูลว่าใช่จะเป็นแต่ข้า

พเจ้า
แม้พระองค์ก็เป็นดัง
ข้าพเจ้าเหมือนกัน จึงพระแผ่นดินยกพระหัตถ์ขึ้นลูบบน

พระเศียรก็มิได้พบพระ เ ก ศ า
ตกพระทัยไม่เป็นสมประดี จึงตรัสว่าเหตุไฉนจึงมาเป็

นเช่นนี้ได้ในขณะนั้นท อ ด
พระเนตรไป เห็นสาวสนมกรมในศีรษะโล้นไม่มีผมเล

ยแต่สักคนเดียว พระเจ้า
แผ่นดินทรงพระกันแสงเสียพระทัยตรัสว่า
ซะรอยจะเป็นด้วยเวรกรรมที่เราฆ่า
พระสงฆ์มากมายนัก บาปนั้นมาตามทัน

จึงบันดาลให้เป็นไปดังนี้ จึงมีรับสั่ง
กำชับห้ามปรามว่าอย่าให้ฝ่ายในพูดจาถึงเรื่องโกนผม

ให้ขุนนางฝ่ายหน้ารู้เ ห ตุ
ข้าราชการใหญ่น้อยจะพากันกำเริบร้าวราน
และหาเหตุว่าเพราะเรามิได้ตั้งอยู่ใน
ยุติธรรม จึงบันดาลอุบัติเหตุให้เป็นปรากฏดังนี้
แล้ววพระองค์ก็เสด็จออกยังที่ว่า
ราชการฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการใหญ่น้อยฝ่ายหน้าต

ามเคย ถึงเวลาเข้าเฝ้าพากัน
ไม่มีผมศีรษะโล้นไปทุกคน ต่างคนก็ทำหนังสือขึ้นถวาย

พระเจ้าแผ่นดินตามมูล
เหตุที่เป็นการประหลาดนั้นฝ่ายพระเจ้าแผ่นดิน
เมื่อได้เห็นขุนนางทั้งหลายไม่มีผมก็ทรงนิ่งอยู่ พวก

ขุนนางจึงกราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบเป็นที่อั

ศจรรย์ใจที่สุดอยู่ดี ๆ เมื่อคืนนี้
ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายผมหายไปหมดสิ้นด้วยกันดังนี้
ไม่ทราบว่าจะเป็นด้วยเหตุใดพระเจ้าแผ่นดินทรงรับห

นังสือที่ขุนนางถวายแ ล้ ว ล ง จ า ก พ
ร ะ ที่ นั่ ง เ ส ด็ จ ม า ท อ ด
พระเนตรดูพวกขุนนาง เห็นแล้วจึงตรัสว่าเราและพร

ะมเหสีนางในทุกคนก็เ ป็ น
ดังนี้ด้วยกันทั้งสิ้น แต่จะเป็นด้วยเหตุผลประการใดก็รู้

ไม่ได้ ตรัสดังนั้นแล้วก็ทรง
พระกันแสง พวกขุนนางข้าราชการใหญ่น้อยทั้งปวงก็พ

ากันร้องไห้ทุกคน พระ
เจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งว่าตั้งแต่นี้ต่อไปเบื้องหน้าเป็นอันข

าด อย่าได้ฆ่าพระสงฆ์อีก เ ล ย
ตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จขึ้นประทับบนพระที่นั่ง
พวกข้าราชการใหญ่น้อยซ้ายขวาก็
เฝ้าอยู่ตามตำแหน่งฝ่ายขุนนางองครักษ์พนักงาน
จึงประกาศว่าท่านผู้ใดมีธุระด้วยกิจราชการ
อันใดจงกราบทูลเถิด ถ้าไม่มีราชการแล้วจะได้เสด็จ

กลับฝ่ายใน จึงขุนนางฝ่าย
ทหารกรมม้ากราบทูลขึ้นว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบ
พวกข้าพระพุทธเจ้าได้เที่ยว
ลาดตระเวนรอบกำแพงพระนคร เมื่อคืนนี้มีผู้ร้ายลักสิ่

งของของราษฎรหามตู้ม า
ทิ้งไว้พวกผู้ร้ายหลบหนีจับหาได้ไม่ ได้แต่ม้าขาวกับตู้
ๆ หนึ่งที่พวกอ้ายผู้ร้ายทิ้งไว้
จึงพระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ยกตู้เข้ามาถวายเพื่อจะท

อดพระเนตร พวกขุนนาง
นายทหารก็ให้ทหารไปยกตู้เข้ามาในพระราชวังฝ่ายพ

ระถังซัมจั้งอยู่ในตู้จิ ต ใ จ ไ ม่ เ ป็ น
ส ม ป ร ะ ดี ตั ว สั่ น ข วั ญ ห นี ดี ฝ่อ
พูดว่าเรา

ไปถึงพระเจ้าแผ่นดินจะพูดว่ากระไร
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าพระอาจารย์อย่าบ่น
ไปเลย ข้าพเจ้าจัดการไว้เรียบร้อยแล้ว
หากเปิดตู้ออกเห็นพวกเราจะต้องคำนับ
ยกพวกเราว่าเป็นครู ครั้นแล้วพวกขุนนางนายทหารจึ

งกราบทูลพระเจ้าแผ่น ดิ น
ว่าตู้นั้นยกเข้ามาแล้ว จึงพระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้เปิด

ตู้ พวกขุนนางก็ช่วยกันงัด
กุญแจเปิดออกโป๊ยก่ายทะลึ่งออกมาก่อน
พวกขุนนางทั้งหลายเห็นโป๊ยก่ายก็พา
กันตกตะลึงพูดไม่ออก แลเห็นเห้งเจียพยุงพระถังซัมจั้

งออกจากตู้ ซัวเจ๋งก็เก็บถุง
ย่ามและข้าวของตามกันออกมา

โป๊ยก่ายแลเห็นขุนนางนายทหารถือม้าขาวอยู่
ก็ตรงเข้ามาร้องตวาดว่าม้าของเราเอ็งจงเอามาให้

เราโดยเร็ว พวกขุนนางตกใจล้ม
คว่ำลงกับพื้น อาจารย์กับศิษย์ทั้งสี่คนก็ยืนอยู่ตรงหน้าพ

ระที่นั่ง ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดิน
เห็นคนทั้งสี่เป็นพระสงฆ์ก็ลงจากพระที่นั่ง
พร้อมด้วยพระมเหสีและนางกำนัลฝ่ายใน
ทั้งพวกขุนนางข้าราชการฝ่ายหน้า
ก็คุกเข่าลงนมัสการกราบไว้ทุก ๆ คน จึง
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งถามว่า
พระผู้เป็นเจ้าทั้งสี่มาจากประเทศใดเมืองใด
จึงได้มาถึงนี่ ฝ่ายพระถังซัมจั้งจึงถวายพระพรว่า
อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถังทิศ
ตะวันออก สมเด็จพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
มีรับสั่งให้อาตมภาพไปไซทีนมัสการ
พระพุทธเจ้า ขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งถามว่าท่าน
มาแต่เมืองไกลเหตุใดจึงได้เข้าไปอยู่ในตู้ดังนี้เล่า
พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่า
อาตมภาพได้ทราบว่ามหาบพิตรอธิษฐานว่าถ้าพบปะพร

ะสงฆ์ก็จะให้ฆ่าเสีย เพราะ
ฉะนั้นอาตมภาพไม่อาจจะเข้ามาในเมืองเวลากลางวั

น ครั้นมาถึงในเมืองเข้ า
อาศัยร้านเตี๋ยมก็ยังวิตกว่าผู้คนพลุกพล่านจะรู้เห็นว่าพ

วกอาตมภาพเป็นพระสง ฆ์
จึงอุบายเข้าอาศัยซ่อนตัวอยู่เสียในตู้ดังนี้
ก็บังเอิญมีพวกโจรกรรมลักหามเอาตู้ไป
พวกขุนนางจึงได้จับเอาตัวมาดังนี้
บัดนี้ได้เข้าเฝ้าพระราชสมภารแล้ว ก็เปรียบ
ประดุจว่าแหวกเมฆออก เห็นดวงพระจันทร์อันแจ่มแจ้

งแล้ว ขอให้พระองค์ได้
ทราบพระกรุณาแก่อาตมภาพปล่อยไปโดยสวัสดิ์เถิด
เพื่อเป็นพระราชกุศลอันยิ่ง
ใหญ่ของมหาบพิตรพระราชสมภารสมเด็จพระเจ้าแผ่น

ดินตรัสว่า ท่านเป็นพระสงฆ์อันบริสุ ท
ธิ์มาจากเมืองบน
มาได้ถึงเมืองนี้ ก็ย่อมมีอภินิหารบารมีแก่กล้าเชี่ยวชา

ญเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้า
ไม่รู้สึกมิได้รับรองให้สมควรนั้น
ขอพระผู้เป็นเจ้าได้อนุญาตเถิด เมื่อปีที่ล่วงไป
แล้วนั้น เป็นเหตุด้วยพระสงฆ์มีความหมิ่นประมาทติเตี

ยนข้าพเจ้าเป็นข้อหยา บ ช้ า
ข้าพเจ้าจึงได้ตั้งสัจจาอธิษฐานขอฆ่าพระสงฆ์หมื่นรูป
ในเวลาคืนนี้บันดาลให้
ข้าพเจ้ากับขุนนางข้าราชการใหญ่น้อย
และพระมเหสีนางกำนัลพระสนมใน มี
ผมอันหายไปทุก ๆ คนดังนี้ ขอท่านได้กรุณาโปรดให้โ

อวาทสั่งสอนแก่ข้าพเจ้ า ทั้ ง
หลายชายหญิงจะยอมเป็นสานุศิษย์กระทำตามถ้อยคำแ

ห่งท่าน โป๊ยก่ายได้ฟัง
พระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น จึงพูดว่าแม้พระองค์จะยอม

เห็นสานุศิษย์นั้น จะมีสิ่ง

ของอันใดมาคำนับบูชาหรือ สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินตรั

สว่า แม้ว่าท่านได้กรุณา
อนุเคราะห์สั่งสอนแล้ว ข้าพเจ้าจะนำสิ่งของแก้วแหว

นเงินทองมากระทำสักก า ร
บูชาโดยความเคารพอย่างยิ่ง
เห้งเจียได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น จึงทูลว่า
พระองค์จะตรัสไปทำไมถึงแก้วแหวนเงินทอง
พวกข้าพเจ้าเป็นสมณะไม่ยินดีใน
ทรัพย์สมบัติเงินทอง มีความต้องการอยู่ก็แต่ที่จะขอให้

พระองค์โปรดเปลี่ยน
หนังสือเดินทางพระราชทานอนุญาตให้ไปประเทศไซที่

ได้แล้ว ก็เป็นพอใจสม
แก่ความปรารถนาของข้าพเจ้าทั้งหลาย
อานิสงส์ที่พระองค์ได้ทรงพระราชสงเคราะห์
หากจะบันดาลให้บ้านเมืองของพระองค์มีความเจริญยิ่

งยืนอยู่สิ้นกาลนานใน
ภายหน้า สมเด็จพระเจ้าพระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้เ

จ้าพนักงานจัดเครื่อง โต๊ะแจ
ถวาย ครั้นเสร็จแล้วก็ทรงเคารพพร้อมกันทั้งขุนนางข้

ราชการฝ่ายใน และฝ่าย
หน้าทรงนับถือว่าเป็นผู้วิเศษบริสุทธิ์ประเสริฐ
ครั้นแล้วก็ทรงประทับตราเปลี่ยน
หนังสือเดินทาง ถวายให้พระถังซัมจั้งไป
พระเจ้าแผ่นดินจึงขอให้พระถังซัมจั้ง
เปลี่ยนนามแผ่นดินให้เสียใหม่
เห้งเจียจึงทูลว่านามเมืองของพระองค์ก็ดีอยู่แล้ว
ขัดแต่อักษรที่ว่าทำลายนั้นไม่ดี
ควรจะแปลงเปลี่ยนให้เรียกว่าเมืองรักษาธรรม
หากจะเป็นสริมงคลแก่พระองค์และพระวงศานวงศ์ข้า

ราชการและราษฎรทังห ล า ย
จะมีแต่ความสุขความเจริญอันยิ่ง
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนันมีพระทัย
โสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง ทรงกระทำความเคารพขอบคุณเ

ป็นอันมาก แล้วจึงรับสั่ง
ให้เจ้าพนักงานรถจัดรถเพื่อจะได้ส่งพระถังซัมจั้ง
ครั้นเจ้าพนักงานจัดรถเสร็จแล้ว
ก็เชิญพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้งสามขึ้นนั่งรถ
พระเจ้าแผ่นดินกับข้าราชการ
ฝ่ายในตามส่งไปจนนอกพระนคร

แล้วก็พากันกลับเข้าเมืองฝ่ายอาจารย์กับศิษย์
ครั้นออกจากเมืองรักษาธรรมแล้ว พระถังซัมจั้งอยู่บน
หลังม้ามีความโสมมัสยินดียิ่งนัก
จึงสรรเสริญเห้งเจียว่าคิดการครั้งนี้กระทำให้
สำเร็จประโยชน์ได้สองฝ่าย ซัวเจ็งถามว่าพี่ไปหาช่า

งโกนผมที่ไหนมา กระทำ
การให้ทันแก่ความต้องการได้รวดเร็วดังนี้
เห้งเจียจึงเล่าให้ฟังตามที่ได้กระทำมา
ทุกประการ อาจารย์กับศิษย์ได้ฟังเห้งเจียเล่า
ก็พากันหัวเราะทุกคน เวลากำลัง
เดินอยู่นั้น และไปข้างหน้าเห็นภูเขาสูงเทียมเมฆขวา

งหน้าอยู่ พระถังซัมจังยอ
ม้าให้หยุด ชี้บอกว่าสานุศิษย์ลงดูข้างหน้านั้น
มีภูเขาสูงงพวกเราจงระวังให้ดี เห้งเจีย
ได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้น จึงพูดว่าพระอาจารย์จงวางใ

จเถิด ข้าพเจ้าจะป้องกัน
รักษามิให้เป็นอันตราย พระถังซัมจั้งพูดว่าท่านอย่าว่า

ไม่เป็นไร อาตมาคิดดูที่ยอด
เขาสูงนั้นมีหมอกฟุ้งขึ้นสำแดงอาการว่าเป็นไอร้าย
ใจคออาตมภาพไม่สบายให้
หวาดหวั่น เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าพระอาจารย์เห็

นจะลืมพระคาถาของพร ะ โ
อ เ ช้ า
เสียแล้วหรือ พระถังซัมจังว่ายังจำไว้ไม่ลืม
เห้งเจียว่าถึงจำได้ก็จริงแต่คำอรรถ
คาถาสี่บทนั้นเห็นจะจำไม่ได้
พระถังซัมจั้งถามว่าคาถาสี่บทนั้นอย่างไร เห้งเจีย
จึงอ่านคำอรรถขึ้นว่า ฮุดตัวเล่งซัวบ๊อกอ้วนคิ้ว
เล่งซัวจี้ตัวนี้ซิบเท้า นั้ง ๆ อู๋ไก้
เล่งซัวถะเอ้ชีวบทที่หนึ่งแปลว่าพุทธอยู่ยังเขาเล่งซัวอ

ย่าหาไกล บทสองว่าเขา
เล่งซัวอยู่ที่หัวใจท่าน บทที่สามว่าทุก ๆ
คนก็มีเจดีย์เล่งซัว บทที่สี่ว่าหากได้ดีก็
บวชให้เจดีย์เล่งซัว พระถังซัมจังจึงพูดว่ามิใช่จะไม่รู้

เมื่อไร แม้ว่าเราทั้งหลาย
อาศัยคาถาสี่บทนี้ รักษาธรรมร้อยหมื่นคำภีร์ก็จะต้องรั

กษาจิตเป็นต้น เห้งเจีย
พูดว่าการทั้งนั้นไม่ต้องแสดงจิตบริสุทธิ์สว่างใส
จิตสำรวมลงเป็นหนึ่ง สารพัดจะ
ใสสะอาดทั้งสิ้น ถ้าปล่อยให้เคลื่อนคลาดเพราะความ

เกียจคร้าน ร้อยพันหมื่นปี
ก็จะไม่สำเร็จได้ จะต้องอาศัยความตั้งจิตตรงอย่างเ

ดียว วัดลุ่ยอิมยี่ก็อยู่ต่อจั ก ษุ
นั้นเองทำจิตครั่นคร้ามหวั่นหวาดสะทกทะท้านอยู่เหมือ

นอาจารย์ดังนั้น มรรคผล
ก็ไกลวัดลุ่มอิมยี่ก็ไกล อาจารย์อย่ามีความสงสัยเคลือ

บแคลงจจตั้งจิตตามข้า พ เ
จ้ า
ไปเถิด พระถังซัมจั้งได้ฟังเห้งเจียชี้แจงให้ฟังดังนั้น
จิตใจก็ค่อยสว่างหายความ
วิตกวิจารณ์ทุกข์ร้อน อาจารย์กับศิษย์สี่คนก็ตั้งหน้าพากั

นเดินไป มาประเดี๋ยวก็
ขึ้นเขา เวลากำลังเดินอยู่ก็ได้ยินเสียงลมพัดมาดังอู้
ๆ พระถังซัมจั้งตกใจร้องวา
ลมเกิดแล้ว เห้งเจียพูดว่าลมก็มีต่าง ๆ
กันทั้งสี่ฤดูจะวิตกหวั่นหวาดกลัวอะไรแก่
ลมเล่า พูดยังไม่ทันจะขาดคำลง
แลไปก็เห็นหมอกที่ยอดเขาฟุ้งขึ้นออกกลุ้ม เห้งเจีย
ร้องว่าอย่าวุ่นวายนิมนต์อาจารย์ลงจากม้าก่อน
น้องทั้งสองคอยรักษาอาจารย์ไว้
ให้ดีพี่จะไปดูก่อนจะมีเหตุร้ายดีประการใด
เห้งเจียเหาะขึ้นไปกลางอากาศเอามือ
ป้องหน้าเหนือคิ้ว สอดตาพิเคราะห์ดูลงไปที่เนินเขา
ก็เห็นที่ข้างเพิงเขาที่ลาดมี
ปิศาจยักษ์ใหญ่นั่งอยู่ท่ามกลาง ปิศาจน้อย ๆ
ห้าหกสิบตน ปิศาจยักษ์กำลังเป่า
มนต์แผลงฤทธิ์พ่นเป็นหมอก เห้งเจียคิดว่าถ้าเราจะเ

อากระบองกระทุ้งถูกมั น
ตายก็จะได้ แต่หากจะเป็นที่ครหาติเตียนได้ว่าเราลอ

บทำร้ายเขา ไม่กล้าสู้ตรง
หน้าอย่าเลยเราจะกลับไปให้โป๊ยก่ายมาต่อสู้แก่มันดูก่

อน แม้ว่าโป๊ยก่ายจะไม่พ
อ
ใจมารบสู้แก่ ปิศาจ เราก็จะหาอุบายให้มาจงได้
คิดดังนั้นแล้ว ก็ลดลงยังพื้นเดิน
มาหาอาจารย์ พระถังซัมจั้งเห็นเห้งเจียกลับมา
จึงถามว่าท่านไปดูทีเกิดหมอกนั้น
ได้เห็นว่ามีเหตุดีหรือร้ายประการใด
เห้งเจียบอกว่าข้าพเจ้าไปดูโดยละเอียดแล้ว
ไม่มีเหตุร้ายอะไรที่ไหน พระถังซัมจั้งพูดว่าเห็นจะเป็

นดังนั้นจริง ดูความหวาดหวั่น
ได้ค่อยคลายลงแล้ว เห้งเจียหัวเราะพูดว่าข้าพเจ้าเ

คยพิจารณาเหตุการณ์เ นี่
อ ง ๆ
ก็ไม่ใคร่จะผิด มาครั้งนี้ดูก็ผิดไปมาก
ที่หมอกลมเกิดนั้น หากจะมีปิศาจร้ายอะไร
สักอย่างหนึ่ง อันที่จริงก็หาใช่ไม่
พระถังซัมจั้งถามว่าไม่ใช่ยักษ์ร้ายก็จะเป็นอะไร
เล่า เห้งเจียตอบว่าที่ข้างหน้านั้นไม่สู้ไกลมีหมู่บ้านคน

ใจบุญให้ทาน ที่หมอกขึ้น
ขาวนั้นคือเขาหุงข้าวนึ่งขนมต้มแกงถวายพระสงฆ์
จึงมีไอควันฟุ้งขึ้นดังนั้นโป๊ยก่ายได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้น

จึงมาจับมือเห้งเจียก
ร ะ ซิ บ ถ า ม ว่ า พี่ไปกิน
มาอิ่มแล้วหรือ เห้งเจียบอกว่าได้กินบ้างแต่ยังไม่อิ่มเ

พราะกับข้าวเขาทำมัน
เ ค็ ม ม า ก
ไปจึงกินไม่ได้มาก โป๊ยก่ายพูดว่าตามที่เถิดถึงจะเค็ม

ก็ไม่ว่า ขอให้ข้าพเจ้ากินให้
อิ่มท้องก็แล้วกัน เห้งเจียถามว่าเจ้าอยากจะกินหรือ
โป๊ยก่ายตอบว่าอย่างนั้นซี
ท้องข้าพเจ้าออกจะหิวอยากจะไปกินได้หรือไม่
เห้งเจียพูดว่าโบราณท่านย่อมว่า
บิดายังอยู่ไม่ควรจะทำล่วงเกิน
อธิบายพระอาจารย์ยังอยู่นีเราจะล่วงไปก่อนได้หรือ
โป๊ยก่ายหัวเราะว่าหากพี่ไม่พูดขึ้นข้าพเจ้าก็จะไปได้
เห้งเจียว่าเอาเถอะพี่จะไม่
พูดเจ้าจะทำอย่างไรไปให้ได้
โป๊ยก่ายเข้าใจมีอุบายมาก จึงเดินมาที่ตรงหน้า
อาจารย์แล้วพูดว่า พระอาจารย์พี่เห้งเจียแกบอกว่าที่

ข้างหน้านั้น มีบ้านคนใจบุญ

สุนทานเลี้ยงพระ พระอาจารย์จงดูม้าไว้ข้าพเจ้าจะไ

ปดูบางทีจะมีหญ้า ถ้ามีข้าพเจ้า
ก็จะเกี่ยวมาให้ม้ากินจะไม่เสียเวลา ๆ
นี้หมอกนั้นก็สงบแล้ว อาจารย์รอนั่งสัก
ประเดี๋ยว ข้าพเจ้ากลับมาแล้วพระอาจารย์จึงเข้าไป

บิณฑบาตฉันต่อทีหลัง พระ
ถังซัมจั๋งได้ฟังโป๊ยก่ายพูดดังนั้นก็มีความยินดี
จึงพูดว่าไปมาเร็ว ๆ จงระไวระวัง
ให้มาก ๆ อย่างประมาท โป๊ยก่ายดีใจหัวเราะแล้วก็

ออกเดิน เห้งเจียเดินตามไป
สั่งว่า ที่บ้านเลี้ยงพระสงฆ์นั้น ล้วนแต่รูปร่างงาม ๆ
รูปร่างไม่หยาบช้าเช่นรูปเจ้า
น้องจงแปลงกายให้สวยงามไปจึงจะดี

โป๊ยก่ายก็เชื่อเห้งเจียจึงเดินเข้าแอบที่
ซะวากเขา ร่ายพระเวทย์คาถาแปลงกายเป็นพระสง

ฆ์องค์หนึ่ง
รูปร่างต่ำเตี้ยท้องโต
มือถือประคำเดินมาปากก็ภาวนาพลาง
แต่หาใช่พระธรรมไม่ บ่นว่าบ้านคนใจบุญ
เลี้ยงพระสงฆ์เท่านั้นฝ่ายปิศาจ
เรียกลมเรียกหมอกกลับแล้วก็สั่งบริวารให้ไปตั้งกองส

กัดปากทาง
คอยคนเดินทางมาถึงที่นั้นจะได้จับเอาตัวไว้ฝ่ายโป๊ยก่

ายรื่นเริงในใจเดินมา
ประเดี๋ยวหนึ่งก็ถึงที่พวกปิศาจตั้งกองสกัดอยู่

พวกปิศาจแลเห็นก็กรูกันเข้าล้อมจับโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายร้องว่าไว้ให้เรากินเลี้ยง
พระสงฆ์ก่อน พวกปิศาจถามว่าจะไปกินเลี้ยงที่ไหน
โป๊ยก่ายพูดว่าพวกชาวบ้าน
แกเลี้ยงพระสงฆ์มิใช่หรือ พวกปิศาจว่าเจ้ายังไม่รู้สึก

พวกเราจะมาคอยกินเนื้

อ
พระสงฆ์ ใครจะเลี้ยงพระสงฆ์ที่ไหน
พวกปิศาจสำแดงเหตุต่อไปว่า พวกเราสำเร็จ
ภาคเป็นเซียนอยู่ในที่นี้ ตั้งใจคอยจับพระสงฆ์เอาไปถึ

งที่อยู่แล้วล้างใส่กร

ะ ท ะ ต้ ม
ให้สุกจะได้สู่กันกิน เจ้ากลับจะมากินเครื่องเลียงอีกห

รือ โป๊ยก่ายได้ฟังปิศาจพู
ด
ดังนันก็ให้คิดแค้นเห้งเจียว่า
อ้ายเป๊กเบ๊อนคนนี้ไม่มีดีจริง ๆ
มันหลอกเราว่าที่ตรงนี้
เขาเลี้ยงพระสงฆ์ อันความจริงก็คือที่รังปิศาจนั่นเอง

พวกปิศาจก็รีบจับดึงไ
ป
โป๊ยก่ายทนไม่ได้ก็กลับเป็นรูปเดิม
ซักคราดเหล็กออกสับฟาดถูกพวกปีศาจแตก
กระจายไปทั้งสิ้น พวกปิศาจบริวารก็วิ่งไปบอกแก่นาย

ของตนว่า บัดนี้มีพวกพระ
สงฆ์องค์หนึ่งเดินมา พวกข้าพเจ้าเข้าจับไว้แล้วจะเอ

ามาต้มแกงกินเนื้อมัน
ไม่รู้เลย
ว่ามันแปลงกายได้ มันมีอาวุธไล่สับฟันพวกข้าพเจ้าต้า

นทานไม่ไหวต้องหลบหนี
ฝ่ายปิศาจใหญ่ได้ฟังบ่า
วบอกดังนั้นจึงถามว่า
มันเปลี่ยนแปลงกายได้อย่า งไร
พวกบริวารบอกว่าแปลงเป็นรูปคนมีปากยาวใบหูใหญ่มี

ขนที่ท้ายทอยรุงรังสอ
ง
มือถือคราดเหล็ก พวกข้าพเจ้าเห็นมีกำลังวังชาเชี่ยว

ชาญมาก ก็พากันวิ่งหนี
กลับมาบอกไต้อ๋องให้ทราบ ปิศาจใหญ่ได้ฟังก็จับเครื่อ

งมือถือสากเหล็กอันหนึ่

ง

เดินออกไป เห็นโป๊ยก่ายรูปร่างหยาบคายน่าเกลียด
จึงร้องตวาดถามว่าเจ้ามา
จากไหนชื่อเรียงเสียงไรบ้านช่องอยู่ที่ไหนจงรีบบอกม

าโดยเร็ว

เราจะยกชีวิตให้เจ้า
โป๊ยก่ายได้ฟังก็หัวเราะแล้วตอบว่า
อ้ายลูกแก้วเองจำปู่ตาไม่ได้แล้วหรือ เราคือ
เป็นสานุศิษย์ของพระถังซัมจัง
พระอนุชาของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ นามเราชื่อ
ว่าตือโป๊ยก่ายเจ้าไม่รู้หรือ
ปิศาจว่าอ่อเจ้าเข้าเป็นสานุศิษย์ถังซัมจั้งหรือข้าเข้าใ

จ
แล้ว เราได้ยินว่าเนื้อถังซัมจั่งกินอร่อยนัก
เจ้าอย่าหนีไปจงดูสากเหล็กนี้ก่อน โป๊ย
ก่ายได้ยินดังนั้นก็เตรียมตัวเข้มแข็งแล้ว
ก็เข้ารบกับปิศาจ ปิศาจก็ร้องให้บริวาร
ล้อมจับโป๊ยก่าย พวกบริวารปิศาจได้ยินนายสั่งดังนั้น
ก็เข้ากลุ่มรุมกันอยู่ฝ่ายเห้งเจียยืนอยู่ข้างหลังพระอาจ

ารย์นึกถึงโป๊ยก่ายเผ
ล อ ไ ป ก็ หั ว เ ร า ะ ขึ้ น ซัว
เจ๋งถามว่าพี่หัวเราะอะไรที่ไหน
เห้งเจียบอกว่าอ้ายโป๊ยก่ายอ้ายชาติตะกละ ได้ยิน
พูดถึงของกินมันก็อยาก พี่จึงหลอกให้มันไป ๆ
ก็นานแล้วยังไม่เห็นกลับมา หากว่า
มันรบกับปิศาจได้ชัยชำนะก็คงกลับมาก็จะมีความชอบว่

ารบชนะปิศาจ ถ้าหาก
มันแพ้แก่ปิศาจ ปิศาจจับไปได้ไม่รู้ว่ามันจะบ่นด่าพี่สักกี่

กระบุง

เห้งเจียพูดดังนั้น
แล้วจึงกำซับซัวเจ๋งว่าน้องอย่าพูดให้อาจารย์รู้เหตุ
พี่จะไปตามดูโป๊ยก่ายจะเป็น
ประการใด เห้งเจียสั่งซัวเจ็งแล้ว
ก็ถอนขนที่ท้ายทอยออกหนึ่งเส้น เสกให้เป็น
รูปเห้งเจียปลอมนั่งอยู่ข้างหลังอาจารย์
แล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศแลไปดูเห็นพวก
ปิศาจกำลังล้อมโป๊ยก่ายอยู่ท่ามกลาง
เพลงอาวุธดูถ้าจะเกะกะไม่ได้การ เห้งเจีย
เห็นดังนั้นก็ลดลงกับพื้นร้องบอกโป๊ยก่ายว่าพี่มาแล้วอย่

าวิตก

โป๊ยก่ายได้ยินเสียง
ก็จำได้ว่าเห้งเจีย ก็เกิดกำลังขึ้นทันที
ตรงเข้าฟาดฟันโดยความกล้าหาญ ฝ่าย
ปิศาจไต้อ๋องเห็นโป๊ยก่ายรบรุกกระชั้นเข้ามารอรับไม่

อยู่ก็พาพวกบริวารถอน ห นี ไ ป
ยังสำนัก เห้งเจียเห็นปิศาจพ่ายแพ้ไปแล้วก็มิให้โป๊ยก่

ายเห็นตัวเลยเหาะกลั บ ม า ยั ง ที่
โป๊ยก่ายมีชัยชนะปิศาจแล้วก็กลับมาหาอาจารย์
ปากจมูกน้ำมูกน้ำลายไหล
ยืดยาดเป็นฟอง เหงื่อก็ไหลออกโทรมตัวหายใจกระหื

ดกระหอบวิ่งกลับมาถึร้ อ ง
เรียกอาจารย์พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่า

โป๊ยก่ายไปเกี่ยวหญ้า ม้ า
ทำไมจึงมีกิริยาวุ่นวายกลับมาดังนี้

โป๊ยก่ายทิ้งคราดลงกับพื้นแล้วทุบอกกระทืบ
เท้าพูดว่า พระอาจารย์จะพูดออกมาก็อายตาย
พี่เห้งเจียแกทำหลอกข้าพเจ้าว่า
ข้างหน้านั้นมีบ้านคนใจบุญ ที่มีหมอกขึ้นขาวนั้นคือเขาต้

มหุงนึ่งขนมถวายพระส ง ฆ์
ในท้องข้าพเจ้ามีความหิวโหยคิดจะได้กินก่อน
จึงได้เอาเหตุหญ้านั้นเป็นประธาน
ไม่รู้เลยว่าเป็นที่ปีศาจมันพากันล้อมข้าพเจ้าไว้
ข้าพเจ้าบุกบั่นสู้รบกับปิศาจพักหนึ่ง
หากไม่มีพี่เห้งเจียตามไปร้องเรียกให้เกิดกำลัง
ที่ไหนเลยข้าพเจ้าจะลอดพ้นแห
อวนมาได้ เห้งเจียยืนอยู่ข้างหลังหัวเราะแล้วพูดว่า
อ้ายชาติหมูพูดเลอะเทอะ
หากเจ้าไปเที่ยวทำหัวขโมยเอาความร้ายมาใส่ให้ผู้อื่

นดังนั้นหรือ
ข้านั่งเฝ้ารักษา
พระอาจารย์อยู่ยังไม่ได้เคลื่อนที่ไปข้างไหนพระถังซัม

จั่งจึงพูดว่าเห้งเจีย นั่ ง อ ยู่
กับอาตมาที่นี่ ทำไมจึงว่าเขาไปข้างไหน
โป๊ยก่ายกระโดดมาพูดว่าพระอาจารย์
ไม่เขาใจ พี่เห้งเจียแกมีตัวแทนได้
พระถังซัมจั้งถามเห้งเจียว่ามีตัวแทนได้จริง
ดังนั้นหรือ เห้งเจียไม่กล้าจะปดจึงว่าจริง
ข้าพเจ้าเห็นว่าปิศาจไม่สู้รุนแรงมันไม่
สามารถจะทำร้ายพวกเราได้
จึงหลอกให้โป๊ยก่ายไปก่อน เห้งเจียพูดว่าจึงเรียก
โป๊ยก่ายมาสั่งว่า จะมอบให้น้องเป็นคนตรวจดูพวกเร

าจะรักษาป้องกันอาจา ร ย์
ข้ามที่ดุร้ายฉุกเฉินดังคุมพลทหารฉะนั้น
โป๊ยก่ายถามว่าคุมพลทหารอย่างไร
ข้าพเจ้ายังไม่สู้เข้าใจแน่ขอพี่ชี้แจงให้เข้าใจก่อน
เห้งเจียพูดว่าน้องต้องออกหน้า
เช่นทหารทัพหน้านำทางและนำพล
บางทีจะมีผีและยักษ์ร้ายมากั้นกางน้องเข้า
รบปะทะหน้าชนะปิศาจได้จะคิดความชอบให้น้องเป็นที่

หนึ่ง

โป๊ยก่ายได้ฟังเห้งเจีย
พูดดังนั้น ก็ตรึกตรองอยู่ในใจว่า
ปิศาจนั้นฝีมือก็ไม่เกินเราไปได้ จึงรับแก่เห้งเจีย
ว่าถ้าดังนั้นข้าพเจ้าจะขอรับนำทางเองเห้งเจียจึงนิม

นต์อาจารย์ขึ้นม้า ซัวเจ๋ง
หาบของตามหลังโป๊ยก่ายออกนำหน้าเดินขึ้นเขาฝ่ายปิ

ศาจรบแพ้โป๊ยก่ายแล้ว ก็หนีกลับไปยังที่ ขึ้นนั่งบนแท่นหินไม่พูดจา
ว่า
กระไร พวกบริวารจึงเข้ามาถามว่า ทุก ๆ
ครั้งออกไปกลับเข้ามาย่อมมีความรื่นเริง
วันนี้กลับเข้ามาทำไมจึงมีแต่ความโศกเศร้าดังนี้

ปิศาจไต้อ๋องจึงพูดแก่บริวารว่า
เราเคยทุก ๆ ครั้งออกไปเที่ยวตามภูมิเขาไม่ว่ามนุษ

ย์หรือสัตว์
คงได้กินเนื้อเล่น
ตามสบายใจ วันนี้เราออกไปบังเอิญไปพบคนซึ่งคู่ต่อสู้

กันพวกบริวารถามว่า คู่
ต่อสู้แก่ไต้อ๋องนั้นคือใครที่ไหน
ปิศาจไต้อ๋องบอกว่าคือสานุศิษย์ของพระถังซัมจั๋ง
อยู่เมืองไต้ถังจะไปอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม ณ
ประเทศไซที คนนั้นชื่อว่าตือ
โป๊ยก่าย ถือคราดเหล็กเป็นอาวุธ
เราต่อสู้ไม่ไหวจึงได้หนีมา เรายังมีความร้อน
ใจด้วยได้ยินว่าพระถังซัมจังบวชเรียนบริสุทธิ์มาสิบชา

ติแล้ว
หากผู้ใดได้กินเนื้อ
เธอก้อนหนึ่ง อายุจะยืนยาวไปได้ช้านาน
เข้าใจว่าถ้าเธอมาถึงเขานี้ก็จะได้จับต้มกิน
ไม่รู้ว่าเธอมีสานุศิษย์มีฝีมือเชี่ยวชาญดังนี้
พูดยังไม่ทันจะขาดคำลง ในหมู่บริวาร
นั้นมีปิศาจตนหนึ่งพูดขึ้นว่า ไต้อ๋องพูดว่าจะใคร่กินเนื้อ

ถังซัมจั้งนั้นเห็นจะไ ม่ ส ำ เ ร็ จ
ปิศาจไต้อ๋องถามว่าทำไมจะไม่สำเร็จ
ปิศาจน้อยตอบว่าหากสำเร็จได้พระถังซัม
จังก็จะมิได้มาถึงนี่ พวกปิศาจยักษ์ร้ายทั้งหลายในที่อื่น

ๆ
ก็คงจะกินเสียแล้ว
พระถังซัมจั่งเธอมีศิษย์สามคน คนที่หนึ่งชื่อซึงหงอคง
คนที่สามชื่อซัวเจ๋ง คนที่
สองซึ่งมารบแก่ไต้อ๋องนั้นชื่อตือโป๊ยก่าย
ไต้อ๋องถามว่าฝีมือซัวเจ๋งกับตือโป๊ยก่าย
ใครจะดีกว่ากัน พวกปิศาจบริวารบอกว่า

แพ้กันไม่ไกล ไต้อ๋องถามว่าสองคนนี้
กับเห้งเจียใครจะดีกว่ากัน ปิศาจบอกว่าข้าพเจ้าไม่อ

าจจะบอกได้ ซึ่งเห้งเจียนั้น
มีฤทธาอานุภาพเชี่ยวชาญเปลี่ยนแปลงกายได้ต่าง ๆ
เมื่อห้าร้อยปีก่อนเคยขึ้นไป
บนสวรรค์ทำสงครามแก่เทพบุตรทั้งหลาย
หมู่เทพยดาไม่มีผู้ใดจะต่อต้าน ทำไม
ไต้อ๋องจะอาจกินเนื้อถังซัมจั้งได้
ปิศาจไต้อ๋องถามว่าเหตุใดเจ้าจึงรู้ได้โดยละเอียด
ดังนี้เล่า ปิศาจน้อยตอบว่า เดิมข้าพเจ้าเคยอยู่ที่เขา

ชื่อท่อซัวถ้ำชือท่อต้อ ง ไต้อ้อง
ชือท่อคือพระยาสิงโตเธอไม่รู้ร้ายดีอยากจะกินเนื้อถัง

ซัมจัง
ถูกมือเห้งเจียเอา
กระบองเหล็กตีรุกเข้ามาในถ้ำประตูและหลังหอหน้าต่

างหักพังทลายละเอียด ไป
ทั้งสิ้น ข้าพเจ้าจึงได้หนีออกทางประตูข้างหลัง
จึงได้รอดชีวิตมาอาศัยอยู่กับไต้
อ้องจนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ทราบเรื่อง

โดยละเอียดดังนี้ ปีศาจไต้อ๋อง
ได้ฟังบริวารชี้แจงให้ฟังดังนั้น ก็มีจิตหวั่นครั่นคร้าม
ในขณะนั้นมีปิศาจน้อยตน
หนึ่งพูดขึ้นว่าไต้อ๋องอย่ามีความวิตกเลย
แม้ว่าได้อ๋องอยากกินเนื้อถังซัมจั๋งแล้ว
ข้าพเจ้าจะคิดจับตัวให้จงได้
ไต้อ๋องถามว่าเจ้ามีสติปัญญาความคิดอย่างไรจึงจะ
สามารถจับพวกถังซัมจั๋งได้ ปิศาจน้อยตนนั้นจึงชี้แจงว่

า

ข้าพเจ้ามีกลอุบายอยู่
ประการหนึ่งเรียกว่า ปุนเปียนบ้วนฮวยเก๋ย
ปิศาจไต้อ๋องถามว่าแปลว่ากระไรจึง
เรียก ปุ่นเปียนบ้วยฮวยเก้ย ปิศาจน้อยตอบว่า
ในหมู่บริวารของเรานี้ เรียกมา
ให้พร้อมกันแล้วเลือกคัดเอาสักสามคน
ให้เข้าใจในการแปลงกายได้แปลงปลอม
ให้เหมือนรูปไต้อ๋องทั้งสามคนแล้ว
ถือสากเหล็กทั้งสามคน ไปซุ่มคอยดักอยู่ตาม
ทางให้คอยเข้ารบกับเห้งเจียคนหนึ่ง
รบกับโป๊ยก่ายคนหนึ่ง รบกับซัวเจ็งคนหนึ่ง
สามคนแยกกันรบกับพี่น้องให้ออกคนละต่างหากกันแล้ว

ฝ่ายไต้อ๋องอยู่กลาง
อากาศเอื้อมมือลงมาจับเอาถังขัมจั๋งไปจะยากอะไร
เปรียบเหมือนล้วงของในถุง
ฉะนั้น ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังดั่งนั้นก็มีความยินดี
พูดว่าความคิดอันนี้ดีจริง ถ้าจับ
ถังขัมจั้งได้เราจะตั้งให้เป็นเซียนฮองแม่ทัพหน้า
จึงสั่งให้ประชุมบริวารในถ้ำมา
พร้อมกัน คัดเลือกได้สามคนในการที่เปลี่ยนแปลงกาย

ได้
จึงให้แปลงเป็นไต้อ๋อง
ถือสากเหล็กทั้งสามคน ให้ไปคอยดักซุ่มอยู่ตามทางเส

ร็จแล้วฝ่ายพระถังซัม จั้งจิตใจก็
ใสบริสุทธิ์เดินตามหลัง
โป๊ยก่ายขึ้นเขามา เดินมาได้
สักครู่ใหญ่ก็ได้ยินเสียงร้องตวาดด้วยเสียงอันดังตรงเ

ข้ามาจะจับตัวพระถังซั ม จั่ง
เห้งเจียแลไปที่ข้างทางเขาแลเห็นจึงร้องว่า
ปิศาจยักษ์มาแล้วเหตุใดไมรีบลงมือ
เล่า โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ชักคราดออกฟาดฟันปิศาจ

ปิศาจก็ถือสากเหล็กเข้า
ต่อสู้แก่โป๊ยก่าย ต่างรบกันชุลมุนอยู่ที่ข้างเนินเขา
แลเห็นปิศาจอีกตนหนึ่งอยู่ใน
พุ่มไม้ กระโดดออกมาร้องตวาดด้วยเสียงอันดังตรงเ

ข้าไล่จับพระถังซัมจั๋ ง เห้งเจีย
แลเห็นจึงร้องว่าโป๊ยก่ายทำไมจึงปล่อยให้ปิศาจมาจับ

อาจารย์ดังนี้เล่า เห้งเจียจึง
ชักกระบองออกจากหูสกัดตีปิศาจ
ปิศาจก็ไม่พูดจาว่ากระไร ถือสากเหล็กเข้ารบ
กับเห้งเจียอยู่ที่ข้างทาง เห้งเจียกำลังรบอยู่ข้างนี้ก็ไ

ด้ยินเสียงข้างหลังเข า มี ปิ ศ า จ
ออกมาสกัดจับพระถังซัมจังอีกตนหนึ่งซัวเจ๋งเห็นดังนัน

ก็ตกใจจับพลองเหล็ก
ออกไปสกัดไว้ ปิศาจปลอมก็เข้ารบกับซัวเจ๋งตามอุบา

ยที่คิดกันไว้ รบกันชุลมุน
วุ่นวายทั้งสามคน ปิศาจรบพลางล่อพลาง
ซัวเจ๋งไล่ออกห่างพระถังซัมจั้งฝ่ายปิศาจไต้อ้องอยู่บน

อากาศ เห็นพระถังซัมจังนั่งอ ยู่ บ น ห
ลั ง ม้ า แ ต่ ผู้ เ ดี ย ว
จึงยื่นมือลงมาจับรวบเอาพระถังซัมจั้งไปได้

แล้วก็รีบเหาะกลับไปยังถ้ำ แล้วก็
เรียกปิศาจน้อยที่คิดอุบายให้นั้น
ให้เป็นเซียนฮองในทันใดนั้นฝ่ายปีศาจน้อยพูดถ่อมตัวว่

ข้าพเจ้าไม่สามารถจะ เป็นเซียนฮองได้ ปิศาจ
ไต้อ๋องจึงพูดว่า เราได้ลั่นวาจาออกไปแล้วว่าจะตั้งใ

ห้เป็นเซียนฮอง ดุจดังผ้าขาว
ย้อมสีดำจะกลับได้ที่ไหน พวกเจ้าจงไปจัดแจงล้างหม้

อและกระทะให้สะอาด แล้ว
จงต้มถังซัมจั้งให้สุกเราจะได้สู่กันกินคนละก้อน

อายุพวกเราจะได้ยืนอยู่ตั้งหมื่น
ปีมิได้รู้จักแก่เฒ่า ปิศาจเซียนฮองจึงห้ามว่า
อันพระถังซัมจั้งนั้นไต้อ๋องไม่ควรกิน
ปิศาจไต้อ๋องพูดว่า ก็จับมาได้แล้วเหตุไฉนจะไม่ควรกิ

นอีกเล่า ปิศาจเซียนฮองพูดว่า
ถ้าไต้อ๋องจะกินเนื้อถังซัมจั้งแล้วต้องระวัง
คือโป๊ยก่ายซัวเจ้งไม่สู้กระไรนัก สำคัญ
ที่สุดเพียงเห้งเจียนั้นร้ายแรงเหลือเกิน
เธอรู้เข้าแล้วก็จะมารบแก่พวกเรา จะเอา
ตะบองเหล็กกระทุ้งยอดเขาให้ทะเล
ภูเขาก็จะแยกทลายออกไป พวกเราก็จะไม่มี
ที่อยู่อาศัย ปิศาจไต้อ๋องจึงพูดว่า
ถ้ากระนั้นเราจะทำประการใดดี เซียนฮองจึง
พูดว่าถ้าหากตามความคิดของข้าพเจ้านั้น
ต้องเอาถังซัมจั้งไปมัดไว้กับต้นไม้ที่ลับ
หลังสวน รอสักสามวันถ้าสานุศิษย์เธอไม่มาตามแล้ว
เวลานั้นเราจึงค่อยเอา
ถังซัมจั้งมาต้มแกงกินให้สบายใจ
ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังเซียนฮองแนะนำดังนั้นก็พลอย
เห็นชอบไปด้วย จึงสั่งให้พวกบริวารเอาตัวถังซัมจั้งไ

ปไว้ที่หลังสวนตามควา ม คิ ด
ของเซียนฮองฝ่ายพระถังซัมจั้งต้องมัดทรมานอยู่กับต้น

ไม่ คิดขึ้นมาถึงตนก็ร้องไ ห้ ค ร่ ำ
ครวญว่า สานุศิษย์เอ๋ยเจ้าทั้งสามมัวรบอยู่กับปิศาจข้า

งโน้น เรามาต้องรับทุกข
เวทนาอยู่ข้างนี้ วันใดจะได้พบกันอีก
คิดไปดูเห็นเราจะสิ้นชีวิตเสียในครั้งนี้เป็น
แน่ กำลังร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ดังนั้น
ได้ยินเสียงคนร้องเรียกถามอยู่บนต้นไม้ว่า
ท่านพระสงฆ์ท่านมาแล้วหรือ
พระถังซัมจั้งร้องถามไปว่า ท่านที่มาเรียกถามนั้น
อยู่ที่ไหนคือใคร คนนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าคนตัดฟืนขาย

ปิศาจมันจับมามัดไว้ไ ด้
สามวันแล้ว มันจะต้มกินเนื้อข้าพเจ้าวันใดก็ยังไม่รู้
พระถังซัมจังพูดว่า ถึงท่าน
ไซอิ๊ว ๗๒๘
จะตายในวันนี้ก็ไม่มีห่วง เพราะจะตายไปแต่ผู้เดียวไ

ม่เป็นห่วงอะไร แต่อาตมาจะ
ตายไม่สะดวก คนตัดฟืนถามว่าท่านเป็นคนบวชเรียน
และเป็นสงฆ์ทำไมจะตาย
ไม่สะดวกเล่า พวกถังซัมจั้งว่า
อาตมาจะไปไซทีอาราธนาพระธรรม เพราะได้
รับคำสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้ไปนมัสการพระพุทธเจ้ารับพระไตรปิฎกไป
ทำพิธีสวดกุศล ช่วยโปรดสัตว์ในเมืองนรกที่ไม่มีญาติใ

ห้พ้นทุกข์ อาตมภาพจะ

เอาชีวิตมาทิ้งเสียดังนี้ จะมิได้สำเร็จประโยชน์อันให

ญ่หรือ พวกผีที่ตายในการ
ข้าศึกยังมิได้ผุดเกิดนั้น จะไม่ตั้งใจคอยหรือ
จะเสียการไปทั้งสิ้นจะตายสะดวก
ที่ไหนได้เล่า คนตัดฟืนจึงพูดว่า
ท่านเป็นสงฆ์ก็ห่วงถึงการดังนั้นก็จริงแล้ว แต่
ข้าพเจ้าก็แสนจะช้ำใจ ด้วยตั้งแต่เล็กมาบิดาก็ตาย
อยู่กับมารดาก็ขัดสนจนยาก
ต้องตัดฟืนขายเลี้ยงชีวิตตัวกับมารดาเท่านั้น
ปีนี้มารดาอายุก็แปดสิบสามแล้ว มีแต่
ข้าพเจ้าผู้เดียวหาเลี้ยงมารดาอยู่
แม้ข้าพเจ้าตายเสียแล้วใครจะหาเลี้ยงต่อไปเล่า
พระถังซัมจั๋งได้ฟังคนตัดฟืนก็ยิ่งมีความเศร้าโศกทวีมา

กขึ้นอีก จึงพูดแก่คนตัดฟืนว่า
เมื่อคิดไปแล้วก็ยิ่งแสนเวทนา ท่านห่วงถึงมารดา
ข้าพเจ้าห่วงถึงเจ้านายที่มี
พระคุณอันยิ่ง พูดดังนั้นแล้วก็พากันร้องไห้ไม่หยุดกันทั้ง

สองคนฝ่ายเห้งเจียรบ กับปิศาจ
ที่เนินเขา ปิศาจแพ้แล้วก็หลบหนีไป
เห้งเจียหันกลับ
มาหาพระอาจารย์ก็ไม่เห็นอาจารย์
ยังเหลือแต่ม้ากับถุงย่าม เห้งเจียตกใจก็ยก
หาบจูงม้าไปเที่ยวหาอาจารย์ออกรอบเขาก็มิได้พบปะ

อาจารย์ แลไปเห็นโป๊ยก่าย
วิ่งกระหืดกระหอบมาถามว่า พี่ร้องเรียกข้าพเจ้าหรือ

เห้งเจียบอกว่าอาจาร ย์
หายไปข้างไหนก็ไม่รู้น้องได้พบปะบ้างหรือไม่
โป๊ยก่ายบอกว่าข้าพเจ้าตั้งใจเป็น

สานุศิษย์ตามพระถังซัมจั้งมา พี่หลอกตั้งให้ข้าพเจ้าเป็

นนายทหารหน้า ไต้เจียง
กุนอะไรก็ไม่รู้ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจออกกำลังไม่คิดแก่ชีวิต

รบแก่ปิศาจจนมันพ่ายแ พ้ ไ ป
แล้วจึงได้กลับมานี่ พระอาจารย์นั้นพี่กับซัวเจ็งเฝ้ารัก

ษาอยู่ บัดนี้หายไปจะกลับ
มาถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรู้ว่ากระไร
พูดยังไม่ทันขาดคำก็แลเห็นซัวเจ๋งกลับมา
เห้งเจียจึงถามซัวเจ้งว่าพระอาจารย์ไปข้างไหน
ซัวเจ๋งพูดว่าพี่ทั้งสองเซ่อปล่อยให้

ปิศาจมาจับอาจารย์ ข้าพเจ้าออกต้านทานรบแก่ปิศาจ

พระอาจารย์ก็นั่งอยู่บ น
หลังม้า เห้งเจียได้ฟังกระทืบเท้าแล้วพูดว่า
พวกเราถูกอุบายของปิศาจเสียแล้ว
ซัวเจ็งถามว่ากลอุบายอะไร เห้งเจียพูดว่ากลอย่างนี้

เรียกว่าแบ่งแยกดอกส า ร ภี
มันทำอุบายล่อเราน้องให้รบแยกกันออกพ้นไปแล้ว
มันจึงเข้าจับพระอาจารย์เราไป
แต่คงจะอยู่ในภูเขานี้เองเราพากันไปเที่ยวค้นหาอย่า

ให้ช้า พูดดังนั้นแล้วทั้งสาม

คนก็พากันเที่ยวค้นหา เดินมาก็เห็นที่ตีนเขามีประตูน้ำ

บนประตูมีศิลาจารึก
อักษรใหญ่แปดอักษรคือเขาอิ้มบู้ซัว
ถ้ำจี้ขี้เลียนฮ่วนต้อง เห้งเจียจึงบอกให้โป๊ยก่าย
ลงมือ ที่ในถ้ำนี้เป็นที่ปิศาจอาศัยอยู่เป็นแน่แล้วอาจาร

ย์ก็คงจะถูกมันขังอยู่ ใ น นี้ ด้ ว
ย
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้น ก็เอาคราดเหล็กสับเข้าที่ประตูถ้

ำกระชากทลายออกเป็น รู
ใหญ่แล้ว จึงตะโกนเรียกว่าอ้ายพวกมารร้าย

มึงจงรีบเอาอาจารย์กูออกมาส่งโดย
เร็ว หาไม่ชีวิตมึงจะเป็นอันตรายฝ่ายพวกปิศาจที่เฝ้า

ประตู ก็ตกใจวิ่งเข้าไปบอกปิ ศ
า จ ไ ต้ อ้ อ ง ปิศาจไต้อ๋องตกใจ
พูดว่าไม่รู้ว่าคนไหนมาพังประตูถ้ำ
ปิศาจเซียนฮองพูดว่าไว้ข้าพเจ้าจะออกไปดู
จะเป็นประการใดแน่ ปิศาจเซียนฮองก็วิ่งออกมาถึงป

ระตู และไปดูก็เห็นโป๊ยก่าย
กำลังแปลงอิทธิฤทธิ์อยู่ จึงร้องบอกแก่ปิศาจไต้อ๋องว่า

ไม่ต้องวิตกคืออ้ายตือ โ ป๊ ย ก่

า ย
ไม่สู้กระไรนักวิตกกลัวอยู่แต่ซึงเห้งเจียเท่านั้น
โป๊ยก่ายยืนอยูริมนั้นได้ยินปิศาจ
พูดจึงบอกแก่เห้งเจียว่า พี่มันไม่กลัวข้าพเจ้ามันกลัวแ

ต่พี่เท่านั้น พี่จงมาแผลง
ฤทธิ์ให้มันเห็นเถิด อาจารย์เราคงจะอยู่ในนี้เป็นแน่แ

ล้ว เห้งเจียเข้ามาใกล้ร้อ ง
ด่ า
ว่าอ้ายพวกสัตว์เดียรัจฉานมารร้าย
ปู่มึงคือซึงเห้งเจียอยู่ที่นี่มึงจงรีบส่งอาจารย์ของ
กูออกมาโดยเร็วเถิด จะได้ยกโทษที่มึงทำผิดให้แก่พว

กมึงฝ่ายปิศาจเซียนฮอ ง
เมื่อได้ยินและได้เห็นเห้ ง
เ จี ย ดังนั้นก็ตกใจบอกว่าไต้ อ๋ อ ง
เห็นจะไม่เป็นการแล้ว เห้งเจียนั้นมาถึงอีกคนหนึ่งแล้

ว ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังปิศ า จ
เซียนฮองบอกดังนั้น จึงพูดแก่ปิศาจเซียนฮองว่า
เหตุนี้ก็เพราะเจ้าคิดกลอุบาย
จึงได้เกิดภัยร้ายเกี่ยวมาถึงบ้านเรือนดังนี้
ปิศาจเซียนฮองพูดว่าไต้อ๋องอย่าเพ่อร้อน
ใจข้าพเจ้าได้ทราบว่าซึงหงอคงนั้นเป็นคนใจโอบอ้อม

อารีกว้างขวางมีอัธยา ศั ย
อ า รี
มีฤทธิ์อานุภาพกว้างขวางก็จริง
แต่เป็นคนเสียยอไม่ได้คงจะผ่อนผันได้ เราทำเอา
ศีรษะปลอมเอาออกไปหลอกว่า
อาจารย์นั้นเรากินเสียแล้ว ขอความกรุณาพูด
ยกยอให้อ่อนหวานก็คงจะเชื่อถ้าเธอกลับไปแล้วพวกเ

ราจึงค่อยกินเล่นให้ส บ า ย ถ้าหากหลอกไม่ได้เราจึงค่อยคิดต่อไป ปิศาจไต้อ๋องถามว่าเราจะได้ศีรษะคนเก็ที่ไหนมาหลอกเขาเล่า เซียนฮองตอบว่าข้าพเจ้าจะทำ

เอาเอง พูดแล้วจึงไปเอาโคนไม้สนมาถากทำเป็นศีรษะคน แล้วเอาโลหิตสด ๆ มาใส่ไว้ในถาดแล้วให้ปิศาจบริวารยกออกไปที่ประตูถ้ำ ร้องเรียกว่าท่านเห้งเจีย

ไต้เซียขอท่านจงได้ระ งั บ โ ท ส ะ

ก่อน ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านทราบ
เห้งเจียได้ยินพวกปีศาจเรียกยกยอว่าเป็นไต้
เซียดังนั้นก็มีความยินดี จึงร้องห้ามโป๊ยก่ายว่าอย่าเพ่

อวุ่นวายก่อน คอยฟังมัน
จะพูดจาว่ากระไร ปิศาจจึงบอกว่าขอท่านไต้เซียได้ท

ราบ อาจารย์ของท่านนั้น
ไต้อ๋องนายข้าพเจ้าจับมาไว้ในถ้ำ
พวกบริวารมิได้รู้ว่าดีชั่วประการใด พากันมา
กัดกินเนื้อเสียแล้วยังเหลือแต่ศีรษะเท่านั้น
เห้งเจียพูดว่าหากกินเสียแล้วก็ช่างมัน
เถิด จงรีบเอาศีรษะนั้นมาให้เราพิจารณาดูจึงจะเชื่อ

ได้ ปิศาจบริวารก็นำศีรษะ
เ ก็
นั้นขว้างออกมาตามรูทะลุนั้น
โป๊ยก่ายแลเห็นก็ร้องไห้โฮ เห้งเจียด่าว่าอ้ายชาติหมู
ไม่ดูแลให้แน่นอนก่อน ยังไม่ทันไรก็ร้องไห้ไปก่อน
นี่คือศีรษะปลอมมิใช่ศีรษะ
พระอาจารย์ มั้นปาออกมาดังเหมือนไม้
ถ้าศีรษะคนจริง ๆ จะดังเสียงอย่างนี้หรือ
ถ้าน้องไม่เชื่อพี่จะทำให้ดู จึงยกขึ้นขว้างลงกับศิลาเสี

ยงดังเหมือนเสียงไม้ เห้งเจีย
ยกตะบองกระทุ้งลงไปที่หนึ่ง
หัวนั้นก็แตกแยกออกเป็นไม้สน โป๊ยก่ายเห็นแก่ตา
ดังนั้น ก็ร้องด่าว่าเฮ้ยอ้ายหมู่มารร้ายเดียรัจฉาน
มึงเอาอาจารย์กูซ่อนไว้ในถ้ำ
เอาไม้สนมาหลอก ตือโป๊ยก่ายปู่ของเอ็งอย่างนี้ได้หรื

อศีรษะอาจารย์กูทำไม จึ
ง

กลายเป็นท่อนไม้ดังนี้เล่า ปิศาจบริวารได้ยินดังนั้นก็ตั

วสั้นขนลุกขนพองวิ่งก ลั
บ
เข้าไปบอกไต้อ๋องว่ายาก ๆ เสียแล้ว
ปิศาจไต้อ๋องถามว่าทำไมจึงยากนักดังนั้นเล่า
ปิศาจน้อยบอกว่าตือโป๊ยก่ายซัวเจ๋งนั้นพอจะหลอกได้
แต่เห้งเจียนั้นเป็นคน
ฉลาดเฉลียวมากนักเห็นจะหลอกไม่ได้เธอทุบออกดูจึง

รู้ว่าศีรษะปลอมนั้นเป็ น
ไ ม้
ถ้าได้ศีรษะคนจริง ๆ ออกไปให้ดูหากจะเชื่อบ้างเพื่อ

จะถอยไปเป็นแน่ ปิศาจไต้
อ๋องได้ฟังดังนั้น จึงให้เลือกตัดเอาศีรษะคนสด ๆ
ส่งออกไป พวกบริวารได้ศีรษะ
แล้วก็เอาใส่ถาดออกไปจึงร้องว่าท่านไต้เซียที่เอามา

ก่อนนั้นมิใช่หัวจริง ศีรษะนี้
และเป็นศีรษะพระถังซัมจั๋งจริงแล้ว
ไต้อ๋องหมายว่าเอาไว้ดูเพื่อกระทำสักการบูชา
บัดนี้ขัดไม่ได้ต้องเอาออกมาให้ท่าน
ปิศาจน้อยจึงเอาศีรษะคนที่เปื้อนเลือดขว้าง
ออกมา เห้งเจียเห็นแล้วก็ร้องไห้โฮ
โป๊ยก่ายซัวเจ็งก็พากันร้องไห้สะอึกสะอื้น โป๊ย
ก่ายพูดว่าเรากลั้นน้ำตาไว้ก่อน
รอข้าพเจ้าเอาศีรษะไปฝังแล้วจึงค่อยร้องไห้อีกเถิด
เห้งเจียพูดว่าน้องว่าดังนั้นถูกต้องแล้ว
โป๊ยก่ายก็เข้าอุ้มศีรษะนั้นไว้กับอก แล้ว
เดินไปที่เนินเขาวางศีรษะลงแล้ว
เอาคราดขุดลงรูหนึ่งเอาศีรษะนั้นวางลงในรูแล้ว
เอาดินกลบ ครั้นฝังเสร็จแล้วก็เดินลงที่ริมห้วยหักกิ่งไ

ม้สนสองสามกิ่ง และเก็บ
เลือกเอากรวดขาวห้าหกเม็ดเดินกลับมาที่ฝังศพ
เอากิ่งสนหักลงข้างริมที่ฝั่งนั้น
แล้วเอาเม็ดกรวดขาววางที่หน้าหลุมฝังศพนั้น
เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงถามว่ากิ่งสน
กับกรวดขาวนั้นจะแปลว่าอะไร
โป๊ยก่ายบอกว่ากิ่งสนนั้น สมมุติว่เป็นไม้ช่งปั๊ก
เพื่อบังร่มฮวงซุ้ยที่ฝัง กรวดขาวนั้นสมมุติว่าเป็นเครื่อ

งเช่น เพื่อว่าพี่น้องเรามีคว
า ม
กตัญญู เห้งเจียว่าอย่าทำเล่นให้ช้าการ
เห้งเจียสั่งซัวเจ๋งว่าน้องจงเฝ้าม้าและข้าว
ของอยู่ที่นี่ พี่จะไปกับโป๊ยก่ายไล่จับอ้ายพวกปิศาจไม่ว่

าเล็กใหญ่ฆ่าเสียให้ห
ม ด แก้
แค้นให้พระอาจารย์เรา เห้งเจียพูดแล้วก็จับกระบอง

ออกหน้า โป๊ยก่ายถือคราด
ตามหลังมา ครั้นเดินมาถึงประตูถ้ำก็มิได้พูดจาว่ากระ

ไร ตรงเข้าตีขนาบเข้าไป
พร้อมกัน โป๊ยก่ายช่วยกันสับฟันประตูถ้ำก็พังทลายลงห

มดสิ้น แล้วร้องประกาศ
ว่าให้เอาชีวิตอาจารย์กูกลับคืนมาให้โดยเร็วฝ่ายพวก

ปิศาจที่อยู่ในถ้ำก็พา
กันบ่นด่าเซียนฮองว่าเพราะมันหาเหตุมาจึงได้
เกิดความเร่าร้อนมาถึงพวกเราทั้งสิ้นดังนี้
ปิศาจไต้อ้องถามเซียนฮองว่า บัดนี้จะ
คิดอ่านแก้ไขประการใด เซียนฮองตอบว่าคำโบราณท่

านย่อมว่าอยากจับปลา
ในตะกร้าจะหนีคาวที่ไหนได้ ซึ่งการล่วงเกินมาถึงเพียง

นี้แล้ว อย่างหนึ่งไม่สู้ อย่างหนึ่งต้องสู้ ต้องเลือกเอาอย่างหนึ่ง
ปิศาจไต้อ้องได้ฟังเซียนฮองว่าดังนั้นก็ยังไม่
ตกลงในใจ จึงพาพวกบริวารน้อยใหญ่ออกไปดูท่าทาง

แข็งแรง เห้งเจียโป๊ยก่าย
เห็นดังนั้น ก็ถอยออกมาหาที่กว้างยืนคอยท่ารับปิศาจอ

ยู่ ครั้นเห็นปิศาจมาใกล้
เห้งเจียจึงร้องตวาดถามว่า
อ้ายคนไหนจับอาจารย์กูไป ปิศาจไต้อ๋องมือถือสาก
เหล็กร้องตอบว่า เฮ้ยอ้ายพวกสานุศิษย์สงฆ์
เอ็งอย่ามาวุ่นวายแก่เรา เราคือน้ำ
ชัวไต้อ๋อง เราอยู่ผาสุกมาในที่ตำบลนี้ช้านานหลายร้อ

ยปีแล้ว
อาจารย์ของเจ้าเรา
จับมากินเนื้อเสียแล้วเจ้ายังจะว่ากระไรต่อไปหรือ
เห้งเจียได้ฟังปิศาจพูดดังนั้น

ก็บันดาลโทสะด่าว่าอ้ายมารร้ายจะมีบุญฤทธิ์อย่างไรจึ

งได้มาพูดอวดอ้างวาง

โ ต ดั ง นี

พระยูไลท่านท้ายเสียงท่านขงจู้เซี้ยหยิน
ท่านเหล่านี้เป็นที่สุดแห่งโลกควรนิยม
นับถือบุญฤทธิ์ของท่าน ท่านยังไม่อวดอ้างถึงอย่างนี้
ทำไมกับมึงอ้ายเดียรัจฉาน
มาอวดอ้างว่านำซัวไต้อ๋อง ถ้ามึงเก่งจริงมึงอย่าวิ่งห

นี

จงมาลองกินกระบองของ
กูดูสักทีหนึ่งจะได้รู้สึกว่ารสชาติจะเป็นการใด
พูดแล้วเห้งเจียก็ยกกระบองขึ้นตี
ปิศาจยกสากเหล็กขึ้นรับรบกัน
โป๊ยก่ายก็จับคราดตรงเข้าฟาดฟันโดยสามารถเต็ม
กำลัง ปิศาจเซียนฮองก็ขับพลปิศาจบริวารเข้าล้อมรบ

เห้งเจียเห็นดังนั้นจึ

ง ร่ า ย

พระคาถาถอนขนที่บ่าซ้ายมากำมือหนึ่งเป่าไป
แปลงเป็นรูปเห้งเจียหลายร้อยหลาย
พันตน มือถือกระบองเหล็กทุกรูปตรงเข้าทุบตีพวกปิศา

จตายลงนับไม่ถ้วน

เห้งเจีย
โป๊ยก่ายก็ไล่รุกปิศาจเข้าไปในถ้ำ
พวกปิศาจทั้งหลายถูกกระบองเห้งเจีย ถูก
คราดโป๊ยก่ายบ้างล้มตายเป็นจุณไปทั้งสิ้น
ปิศาจใหญ่ได้อ่องเห็นดังนั้น ก็ตกใจ
ไม่คิดที่จะสู้รบ จึงบันดาลเป็นหมอกมืดแล้วก็หนีเข้าถ้ำ

ปิดประตูเสียมิได้ออก

ม า สู้
รบ ปิศาจเซียนฮองเปลี่ยนแปลงกายไม่ได้
ถูกเห้งเจียตีด้วยกระบองก็ตายอยู่กับที่
ร่างกายกลายเป็นพังพอนไป เห้งเจียเห็นได้ชัยชนะแ

ล้ว
ก็เรียกขนกลับเข้าตัว
บอกแก่โป๊ยก่ายว่าอย่าช้ารีบไล่เข้าไปในถ้ำทวงเอาอ

าจารย์ของเราให้จงได้
เห้งเจียโป๊ย ก่ายพร้อมกันบุกรุกเข้าไปในถ้ำฝ่ายปิศา

จครั้นหนีเข้าถ้ำแล้วสั่

ง พ ว ก บ ริ ว า ร ที่ ยั ง เ ห ลื อ
ต า ย ใ ห้ เ อ าศิลาถมอุดปาก
ถ้ำให้แน่นหนา แล้วก็ไม่โผล่หัวออกมาสู้รบ
โป๊ยก่ายเข้ามาถึงประตูร้องตวาด
เสียงอึกทึกก็ไม่มีผู้ใดโต้ตอบโป๊ยก่ายก็เอาคราดฟันเข้

าที่ประตูทีหนึ่งก็ไม่ห

วั น ไ ห ว
เห้งเจียจึงร้องห้ามว่าช่างมันเถิด
มันไม่ออกมาแล้วเรากลับไปที่ฮวงซุ้ยก่อนแล้ว
จึงค่อยคิดอ่านไป พูดดังนั้นแล้วก็พากันกลับไปที่ฝังศีรษ

ะอาจารย์แลเห็นซัวเจ็

ง
ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ โป๊ยก่ายคิดขึ้นมาก็ร้องไห้นอนลง

กับที่ฝังศีรษะเอามือต

บ ดิ น

แล้วร้องไห้โฮ ๆ เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงห้ามว่าน้องอย่

ารร้องไห้ไปเลย

พวกปิศาจมัน

ปิดประตูแน่นดังนี้ คงจะมีทางเข้าออกข้างหลังถ้ำได้เ

ป็นแน่

น้องทั้งสองจงรอ

ไซอิ๋ว ๗๓๒

คอยพี่อยู่ที่นี่พี่จะไปเที่ยวค้นดู

โป๊ยก่ายเช็ดน้ำตาแล้วจึงกำชับเห้งเจียว่าพี่ไปจง

ระวังให้ดี อย่าให้มันจับเอาพี่ไปได้อีกคนหนึ่ง

ข้าพเจ้าทั้งสองจะไม่มีน้ำตาร้องไห้

เห้งเจียว่าอย่าพูดเลอะเทอะไป

พูดแล้วก็เดินข้ามเนินเขาไป กำลังเดินมาก็ได้ยิน

เสียงน้ำไหลซู่ ๆ เห้งเจียหันหน้าไปดู
เห็นน้ำในชะวากหินไหลพุ่งลงในลำห้วย
แลไปข้างริมลำห้วยมีช่องน้ำไหลออกมามีสีแดง
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็นึกแน่ใจว่า ที่
ตรงนี้เองเป็นทางเข้าออกหลังถ้ำ
เห้งเจียจึงแปลงกายเป็นหนูน้ำดำตามช่องน้ำเข้าไป
ครั้นดำเข้าไปถึงชั้นในได้แล้วก็โผล่ขึ้นดูแลเห็นปิศาจน้

อยเอาเนื้อแห้งออกผึ่ ง เห้งเจีย
คิดในใจว่าอ้ายพวกนี้เห็นจะกินเนื้ออาจารย์เรายังไม่

หมด
จึงได้เอามาตากดังนี้ จ ำ
เราจะแปลงกายเข้าไปดูอ้ายปิศาจได้อ๋องมันจะทำปร

ะการใดคิดแล้วก็ขึ้นจ า ก น้ ำ
แปลงกาย เป็นแมลงหวี่บินเข้าไปในที่ปิศาจอยู่เห็นปิศ

าจได้อ้องนั่งอยู่ท่าม ก ล า ง
กำลังกระสับกระสายไม่สบาย มีปิศาจน้อยตนหนึ่งเดิน

เข้าไปบอกปิศาจไต้อ๋อ ง ว่ า
เราได้ร้อยพันหมื่นในความรื่นเริง
ไต้อ้องถามว่าความรื่นเริงอยู่ที่ไหน ปีศาจน้อย
บอกว่าเมื่อตะกี้นี้ข้าพเจ้าออกไปที่หลังถ้ำเที่ยวเดินตร

วจดู
ได้ยินเสียงคนร้องไห้
ข้าพเจ้าจึงปีนต้นไม้ขึ้นไปดู
เห็นเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจงนั่งร้องไห้โฮๆ
อยู่ที่ฝังศีรษะคน
ท่วงที่เธอจะเข้าใจว่าเป็นศีรษะของอาจารย์เธอจริง

ๆ
จึงได้เอาไปฝังที่ฮวง ซุ้ ย นั่ ง
ร้องไห้กันอยู่ดังนั้น เห้งเจียฟังได้ความชัดเจนดังนั้นแ

ล้ว
ก็คิดดีใจว่าอาจารย์ขอ ง
เราคงจะยังไม่ตาย มันจับซ่อนขังไว้ในนี้เป็นแน่
จำเราจะเที่ยวค้นหาดูจึงจะได้รู้แน่
คิดแล้วก็บินไปข้างทิศตะวนออก

แลเห็นที่ตรงนั้นมีประตูเล็กลั่นกุญแจ เห้งเจีย
จึงบินลอดเข้าไปที่ในสวนก็ได้ยินเสียงคนร้องไห้แล้วเ

ลยบินเข้าไปที่กลางสว น เ ห็ น
ที่โคนไม้ใหญ่ผูกมัดคนไว้สองคน
จึงบินเข้าไปใกล้ก็จำได้ว่าพระอาจารย์ เห้งเจีย
เห็นดังนั้นก็ดีใจ แปลงกายกลับเป็นรูปเดิมเดินเข้าไป

ใกล้
ยกมือขึ้นคำนับเรียก
ว่าพระอาจารย์ พระถังซัมจั่งเห็นเห้งเจียมา
จึงพูดว่าเห้งเจียมาแล้วจงช่วยอาตมา
ด้วยเถิด เห้งเจียห้ามว่าพระอาจารย์อย่าพูดเสียงดัง

คนมีอยู่ข้างนั้นมันได้ ยิ น เ ข้ า
ความจะแตกฉาว พระอาจารย์ยังไม่สิ้นชีวิตข้าพเจ้าค

งจะช่วยอย่าได้มีความ วิ ต ก เ ล ย
พูดแล้วเห้งเจียก็บินกลับไปที่หอใหญ่จับอยู่ที่ขื่อเห็นพวก

ปิศาจกำลังซุลมุนวุ่น
วาย มีปิศาจผู้หนึ่งพูดขึ้นว่าวันนี้เราถมประตูถ้ำให้แน่น

พวกนั้นทำลายไม่ไหว เอา
หัวคนกลับไปฝังไว้และทำเป็นฮวงซุ้ยแล้วก็ร้องไห้กัน
เราคอยระวังอยู่คืนวันนี้พรุ่ง
นี้มะรืนนี้ ครบสามวันแล้วเราจึงออกตรวจดู
หากพวกมันไปแล้วเราจับพระถังซัม
จั่งออกมาสับให้ละเอียดใส่เครื่องแกงให้อร่อย
แจกกันกินคนละคำให้สนุกจะได้
มีอายุยืนยาว ปิศาจอีกคนหนึ่งพูดว่า
ถ้าฉู่ฉี่กินเห็นจะมีรส อีกคนหนึ่งพูดว่าเธอ
เป็นคนแปลกประหลาด ดองไว้กินนาน ๆ
เห็นจะดีกว่านั้น เห้งเจียจับอยู่บนขื่อได้
ยินดังนั้น ก็โกรธด่าว่าอ้ายพวกเดียรัจฉานอาจารย์กูท

ำอะไรแก่พวกมึง จึงจะได้
กินเลือดเนื้อและทำต่าง ๆ ดังนี้
เห้งเจียถอนขนที่บ่าซ้ายเสกเป่าไปให้เป็นหนอน
หาวนอน จับคนละตัวเข้าในรูจมูกปิศาจไต้อ๋องจามที่ห

นึ่งแล้ว
ก็ล้มลงหลับกรน
ครอก ๆ ทั้งนายและบ่าวก็หลับไปหมดทั้งสิ้น
เห้งเจียเห็นปิศาจหลับสนิทแล้วก็ลง
มายังพื้นกลายกลับเป็นรูปเดิมชักกระบองออกจากหูแล้

วก็ตีประตูสวนหักพัง
ทลายลง วิ่งเข้าไปเรียกอาจารย์และเข้าแก้มัดให้แล้

วก็พยุงให้เดินหนี ได้ยินคนที่
ต้องมัดนั้นร้องเรียกว่า ท่านอาจารย์ช่วยบอกให้สานุศิ

ษย์ของท่านช่วยข้าพเจ้า ด้วย
พระถังซัมจั๋งจึงบอกแก่เห้งเจียว่าจงช่วยแก้ให้แก่คนนั้

นด้วยเถิดเห้งเจียถาม ว่า
เขาเป็นอะไร พระถังซัมจั๋งบอกว่าเธอเป็นคนตัดฟืนข

าย
เธอมีความกตัญญูมาก
มีแม่ลูกสองคนเท่านั้น จงช่วยด้วยอีกสักคนหนึ่งเถิด
เห้งเจียจึงเข้าไปแก่มัดให้
พามาพร้อมกันออกทางประตูหลังข้ามพ้นห้วยมาแล้ว
พระถังซัมจั๋งถามว่าโป๊ยก่าย
ซัวเจ็งอยู่ที่ไหน เห้งเจียบอกว่าเธอนั่งร้องไห้ถึงอาจ

ารย์อยู่ข้างนั้น อาจารย์เรียก
เธอสักคำหนึ่งก็จะขานรับ พระถังซัมจั๋งจึงร้องเรียกว่

าโป๊ยก่ายซัวเจ็งอยู่ที่ ไ ห น โป๊ย
ก่ายมัวร้องไห้ถึงอาจารย์จิตใจให้มัวหมองพลั้งเผลอ
ได้ยินเสียงเรียกออกชื่อจึง
เช็ดน้ำตาบอกแก่ซัวเจ๋งว่า พระอาจารย์สิ้นชีวิตแล้ว
กลับมาเรียกเราอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้
เห้งเจียรีบเดินมาถึงก่อนร้องตวาดว่า
อ้ายชาติหมูเอ็งว่าวิญญาณสิงอยู่ที่ไหน นี่
ไม่ใช่อาจารย์กลับมาหรือ ซัวเจ๋งแลเห็นก็วิ่งมาคุกเข่

าคำนับนมัสการถามว่า พระ
อาจารย์ไปทนทุกข์ทรมานอยู่ที่ไหน
พี่เห้งเจียแกจึงไปช่วยมาได้ เห้งเจียจึงเล่าต้น
สายปลายเหตุให้ฟังทุกประการ
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็ผุดลุกขึ้นเอาคราดฟันขุดเอา
หัวนั้นขึ้นสับฟันเสียจนปน แล้วพูดแก่พระอาจารย์ว่าข้า

พเจ้าไม่รู้เลยว่า มันเอา
ศีรษะคนตายที่ไหนมาหลอกให้เราร้องไห้จนเสียงแห้ง

เสียงเหี่ยวดังนี้ พระถังซัม
จั่งพูดว่าได้พึ่งเธอแทนชีวิตให้อาตมา
เพราะฉะนั้นให้โป๊ยก่ายเอาศีรษะนั้นฝังลง
เสียอย่างเดิม เพื่อให้เห็นว่าพวกเรามีเมตตาจิต
โป๊ยก่ายได้ฟังอาจารย์ว่าดังนั้น
ก็เอาศีรษะฝังลงไว้อย่างเดิม
เห้งเจียว่าขออาจารย์นั่งพักรอข้าพเจ้าสักประเดี๋ยว
จะไปกำจัดเสียให้สิ้นมารร้ายแล้วจึงค่อยไป

พูดแล้วก็ถือกระบองรีบเดินข้ามห้วย
ตรงเข้าไปในถ้ำ ไปเก็บเอาเชือกที่มัดพระอาจารย์กั

บคนตัดฟืนนั้นมา แล้วเข้าไป
ที่หน้าหอปิศาจไต้อ๋องกำลังนอนหลับอยู่ไม่รู้สึกตัว
เห้งเจียก็เข้ารวบมือและเท้า
มัดหมูไว้ เอากระบองค่อย ๆ
สอดยกขึ้นใส่บ่าหามออกมานอกถ้ำ ไปวางลงตรง
หน้าพระอาจารย์ โป๊ยก่ายเห็นยกคราดขึ้นสับ
เห้งเจียร้องห้ามว่าอย่า ๆ เพ่อก่อน
ปิศาจน้อยบริวารในถ้ำยังมีอยู่มากมายนัก
จะตีมันให้ตายเสียก็เสียดายมือ สู้หา
ไม้ฟืนแห้งเผามันเสียให้สิ้นจึงจะดี
คนตัดฟืนได้ยินเห้งเจียว่าดังนั้น จึงนำโป๊ย
ก่ายไปขนเอาฟืนแห้ง ๆ มาใส่ในประตูหลังถ้ำเต็มแล้

ว
เห้งเจียจึงเอาไฟจุดโ ป๊ ย ก่ า ย
ก็เอาใบหูพัดลมให้ไฟลุก เห้งเจียก็ร่ายคาถาเรียกหน

อนหาวนอนกลับคืนเข้า ตั ว ไ ป
ตามเดิม พวกปิศาจตกใจตื่นเห็นไฟกำลังลุกแรงอย่านึ

กเลยว่าจะรอดสักคนหนึ่ ง
ไฟไหม้เป็นจุณไปหมดแล้วจึงพากันมาหาอาจารย์ฝ่ายปิ

ศาจไต้อ๋องใหญ่พึ่งรู้ สึ ก
โป๊ยก่ายกระโดดมายกคราดขึ้ นสับถูกปิศาจก็
ตายอยู่กับที่ ร่างกายกลายเป็นเสือลายตลับไปพระถัง

ซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ขอ บ ใ จ
โป๊ยก่ายเห้งเจียเป็นอันมาก จึงจับบังเหียนขึ้นบนหลัง

ม้าฝ่ายคนตัดฟืนพูดแก่ พ ร ะ ถั ง ซั ม
จั ง ว่ า ขอนิมนต์ท่านไปที่บ้านข้า
พเ จ้า อยู่ ตร ง
ทิศทักษิณไปนั้น ให้มารดาข้าพเจ้าพบกับท่านและขอบพ

ระคุณท่าน ที่ได้ช่วย

ข้าพเจ้าให้รอดชีวิตแล้วจะส่งท่านขึ้นทางใหญ่ไป
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มี
ความยินดีจึงลงจากม้าพร้อมด้วยคนตัดฟืนกับเห้งเจียแ

ละโป๊ยก่ายซัวเจ๋งพากั น
เดินไป ลัดเลี้ยวมาประมาณครึ่งชั่วโมงก็มาถึง
แลไปในบ้านเห็นยายเฒ่าคนหนึ่ง
นั่งอยู่บนร้านมีน้ำตาไหลอยู่อาบหน้า
นั่งคอยมองดูตามทางมา ร้องไห้สะอึก
สะอื้นเรียกฟ้าเรียกดินฝ่ายคนตัดฟืนเห็นมารดา
ก็รีบวิ่งมาที่ร้านคุกเข่าลงกับพื้นบอกว่าแม่จำลูก
กลับมาแล้ว ยายเฒ่าเห็นลูกมาก็เข้าจับยึดลูกพูดว่าแม่

คอยอยู่สองวันไม่เห็น ม า
คิดว่าเจ้าของภูเขาจับลูกไปฆ่าเสียแล้วทำไมแม่อกใจ

เร่าร้อนทุกข์โทมนัสร้ อ ง ไ ห้
ก็ลูกไม่ถูกจับทำไมสองวันจึงไม่กลับมาเล่า
คนตัดฟืนจึงบอกแก่มารดาว่า ลูกถูก
ปิศาจไต้อ๋องมันจับไปมัดไว้กับต้นไม้
ลูกก็นึกว่าคงไม่รอดชีวิต ภายหลังได้พึ่ง
สานุศิษย์ของพระอาจารย์ มีฤทธาอานุภาพเธอจับปิศา

จไต้อ๋องมาฆ่าเสีย จึงได้
ช่วยลูกกับท่านอาจารย์รอดมาได้
อันพระคุณของท่านเท่าฟ้าเท่าดิน ตั้งแต่นี้ต่อ
ไปบนเขานั้นแม้กลางคืนลูกจะเดินเที่ยวเล่นก็ได้ไม่มีอั

นตรายฝ่ายยายเฒ่าได้ พั ง บุ ต ร เ
ล่ า ดั ง นั้ น ก็ เ ดิ น อ อ ก ม า น
มัสการนิมนต์พระอาจารย์ กับ
ศิษย์ทั้งสามเข้าไปนั่งพักกลางบ้าน
แม่ลูกสองคนกราบไหว้แล้ว ก็รีบเข้าไปข้าง
ในจัดแจงตามมีตามเกิด ยกกับข้าวเครื่องแจออกมาถ

วายฝ่ายอาจารย์กับศิษ ย์ ก็ ฉั น
ครั้นอิ่มแล้วก็จัดแจงข้าวของจะลาไป
คนตัดฟืนก็ออกเดินนำหน้าส่งขึ้นทางใหญ่
แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ตั้งแต่นี้ตรงไปทิศไซทีไม่ต้องเ

ป็นทุกข์แล้วไม่ถึงพัน โ ย ช น์ ก็
เข้าเขตเมืองไซที พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ลงจากม้

าคำนับขอบคุณคนตัดฟืน แ ล้ ว
ต่างคนต่างก็ลากันไปอาจารย์กับศิษย์ก็ตั้งหน้าหมายปร

าจีนทิศ แลไปข้างหน้าก็เห็นมีป้ อ ม
แ ล ะ
กำแพงขวางหน้าอยู่ พระถังซัมจังจึงถามเห็งเจียว่า
ข้างหน้านั้นมีป้อมกำแพงเมือง
เห็นจะถึงเมืองโซจ๊อกวัดลุ่ยอิมยี่ดอกกระมัง
เห้งเจียโบกมือว่าไม่ใช่ ๆ ตรงที่พระ
ยูไลอยู่นั้นไม่มีป้อมและกำแพงเมืองมีภูเขาใหญ่ที่เขานั้

นมีห้องปราสาทราช
มณเฑียรงดงามยิ่งนัก เขานั้นนามเรียกว่า

เขาเล่งซัว วัดนั้นนามเรียกว่า วัดต้าย
ลุ่ยอิมยี่ เป็นพระอารามใหญ่
หากถึงเมืองโซจ๊อกแล้วก็ยังไกลวัดลุ่ยอิมยี่
เขาเล่งซัว
ไม่ทราบว่าเป็นทางเท่าใดที่มีป้อมกำแพงเมืองข้างหน้

านั้นเห็นจะเข้าเขตเมื อ ง โ ซ จ๊ อ ก
เมื่อถึงแล้วจึงจะรู้แน่ได้ ครั้นเดินมาประมาณสักโมงเ

ศษก็ถึงประตูเมือง พระถัง
ซัมจังก็ลงจากหลังม้าเดินด้วยเท้าเข้าไปในประตูเมือ

งชั้นสาม พิเคราะห์ดูผู้คนก็ไม่
ใคร่จะเห็นเดินไปมา แลเห็นที่ยืนอยู่ข้างทางแต่งกาย

นุ่งห่มผ้าเสื้อสีเขียว และมี
คนใส่หมวกขุนนางยืนอยู่ข้างหน้าศาลา
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินไปตามทาง
พบปะผู้คนก็มิใคร่จะหลีก โป๊ยก่ายร้องว่าหลีก ๆ
บางคนที่เห็นรูปร่างโป๊ยก่าย
วิปริตพิกลดังนั้น ใจคอไม่เป็นปรกติมือและเท้าก็อ่อนไ

ป พากันล้มลุกคลุกคลาน
และร้องว่าผีปิศาจมาแล้ว พวกขุนนางที่ยืนอยู่หน้าศาล

าแลเห็น อกใจก็ให้หวั่น
หวาดยืนพนมมือร้องถามว่าท่านมาจากไหน
พระถังซัมจั่งตอบว่าอาตมภาพเป็น
คนไกลมาแต่เมืองใต้ถังอยู่ข้างทิศบูรพา
ถือรับสั่งพระเจ้าถังไทจงฮองเต้จะไปเมือง
ไซทีนมัสการพระพุทธเจ้า เพื่อจะขออาราธนาพระไต

รปิฎกธรรรม มาถึงเมืองนี้
ยังมิได้ทราบว่าเมืองนี้มีนามกรประการใดฝ่ายพวกขุน

นางครั้นได้ฟังพระถัง ซัมจั่ง
บอกดังนั้นจึงยกมือขึ้นคำนับ

แล้วพูดว่า
ที่เมืองนี้คือเป็นต้นเขตของเมืองโซจ๊อก
นามเรียกว่าเมืองฮ่องเซียนกุ้น ฝนฟ้า
แห้งแล้งเนื่องมาหลายปีแล้วราษฎรชาวเมืองได้ความ

อดอยากข้าวปลาแพง เจ้าเมือง
ให้พวกข้าพเจ้าเอาหมายประกาศมาแขวน
ขอเชิญครูอาจารย์ที่ท่านเวทมนตร์คาถา
อันศักดิ์สิทธิตั้งพิธีขอฝน เพื่อจะระงับความทุกข์ยากกัน

ดารของราษฎร เห้งเจีย
ได้ฟังขุนนางพูดดังนั้น จึงถามว่าเดี๋ยวนี้หมายประกาศ

อยู่ที่ไหน พวกขุนนางเหล่า
นั้นจึงบอกว่าอยู่นี่ พึ่งจะมาจัดแจงหาที่แขวน
แต่ยังหาทันจะได้แขวนไม่ พูด
แล้วก็เอาหมายประกาศคลี่ออกแขวนที่ศาลาฝ่ายพระถั

งซัมจังกับศิษย์ ก็พร้อมกันมาดูหมายประก
า ศ ที่ ศ า ล า ใ จ ความใน
หมายประกาศมีว่า ตำบลเขตเมืองโซจ๊อก
เมืองนี้มีนามเรียกว่าฮ่องเซียนกุ้น
ข้าพเจ้าผู้รักษาตำแหน่งยศกุ้นเฮา
ทำหมายประกาศจะขอเชิญท่านผู้มีฤทธา
อานุภาพเวทมนตร์ประสิทธิ์เชี่ยวชาญตั้งพิธีกระทำให้ฝ

นตก ด้วยเหตุว่าเมืองนี้ได้
แห้งแล้งมาถึงสองปีแล้ว ราษฎรทำไร่นาไม่ได้

คนมีและคนจนก็พากันอดอยาก
ข้าวถังหนึ่งราคาร้อยตำลึงทอง
ฟืนมัดหนึ่งราคาห้าตำลึงทอง เด็กหญิงอายุสิบ
ขวบแลกข้าวสามทะนาน ชายห้าขวบตามแต่จะได้
ในเมืองพวกข้าราชการพอ
เลี้ยงชีวิต ขุนนางนอกเมืองเที่ยวปล้นชิงเลี้ยงชีวิต
เพราะเหตุนี้จึงได้ออกหมาย
ประกาศ ขอเชิญครูอาจารย์ที่ศักดิ์สิทธิ์รู้เวทมนตร์คาถ

าให้ช่วยขอฝน ถ้าท่านผู้ใด
ทำให้ฝนตกได้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอบคุณท่านให้ทองคำพั

นตำลึงตอบแทน ขอท่าน
ผู้วิเศษทั้งหลายจงได้ทราบตามหมายประกาศนี้เทอญ
เห้งเจียดูแล้วถามว่าขุนนาง
กุ้นเฮานั้นคือผู้ใด ขุนนางเหล่านั้นจึงตอบว่าคือผู้รักษา

เมืองนี้เป็นนายของพว ก
ข้าพเจ้า พระถังซัมจั้งพูดแก่เห้งเจียว่าตัวเข้าใจขอฝ

นก็จงช่วยขอผ่นให้ตกสั ก ค
รั้ ง ห นึ่ ง
จะได้ช่วยราษฎรให้มีความสุข
ย่อมจะเป็นกุศลมีผลอันยิ่ง ถ้าจะช่วยก็จงรีบไป
ช่วยอย่าให้เสียเวลา เห้งเจียพูดว่าการขอฝนมิใช่ง่า

ย ข้าพเจ้าทดน้ำลำคลอง แ
ล ะ

มหาสมุทรใหญ่และเรียกลมฝน
มิใช่อย่างเด็กทารกทำเล่นดังนั้น ทำไมจึงเห็น
เป็นการเล็กน้อยไปเล่า พวกขุนนางได้ฟังเห้งเจียพูด

ดังนั้น จึงให้สองคนเข้าไป
เรียนต่อกุ้นเฮาให้ทราบ ขุนนางทั้งสองก็รีบเดินเข้าไ

ปที่หอกราบเรียนว่า ขอได้เอี้ย
ได้ทราบบัดนี้มีความประหลาดอาจเป็นที่ยินดีรื่นเริงมา

แล้ว เวลานั้นกุ้นเฮาเจ้าเมื
อ ง
กำลังจุดธูปเทียนบวงสรวงอยู่
ได้ฟังขุนนางมาพูดดังนั้นจึงถามว่ารื่นเริงอะไร
ขุนนาง
ทั้งสองตอบว่าวันนี้มีบัญชาให้ข้าพเจ้าทั้งสี่นำหมายประ

กาศออกไปแขวน ก็มี
พระสงฆ์กับศิษย์ทั้งสามเธอบอกว่าเป็นชาวเมืองไต้ถัง

จะไปไซทีอาราธนาพระ
ไ ต ร
ปิฎก เธอเข้ามาขอดูหมายประกาศแล้วบอกว่า
เป็นผู้สามารถจะทำพิธีขอฝนได้
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมากราบเรียนท่านให้ทราบ
กุ้นเฮาได้ฟังดังนั้นก็จัดแจงแต่ง
กายรีบเดินไปที่ศาลาแขวนหมายประกาศ
ครั้นถึงแลเห็นพระถังซัมจั๋ง จิตใจให้หวาด

หวั่นกลัวสานุศิษย์ที่หน้าตาดุร้าย
กุ้นเฮาก็คุกเข่าลงกับพื้น ยกมือขึ้นนมัสการแล้ว
พูดว่า ข้าพเจ้าคือกุ้นเฮาเป็นขุนนางใหญ่
สำเร็จราชการและรักษาเมืองนี้ ข้าพเจ้า
ขอนิมนต์พระอาจารย์ ข้าพเจ้าขอความกรุณาขอท่านไ
ด้ช่วยอนุกูลให้ราษฎรทั
ง
หลายพ้นทุกข์ด้วย ขอท่านได้ตั้งพิธีให้ฝนตกลงมาเพื่อไ
ด้โปรดสัตว์ทั้งหลายด้ว
ย เ ถิ ด
พระถังซัมจั๋งจึงบอกแก่เจ้าเมืองว่า
ที่ตรงนี้ไม่ใช่ที่อันสมควร รอพอให้อาตมภาพ
หาวัดเป็นที่พักก่อนจึงค่อยคิดอ่านกัน
กุ้นเฮาผู้รักษาเมืองจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นขอ
นิมนต์พระอาจารย์ไปที่หอข้าพเจ้าเถิด
ด้วยที่นั่นเป็นที่สะอาดบริสุทธิ์ควรตั้งพิธีได้

พระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์ทั้งสามก็ตามกุ้นเฮาเข้าไปยัง

ที่หน้าหอ กุ้นเฮาก็นิมนต์
ให้นั่งที่อันสมควรแล้ว ให้คนยกน้ำร้อนนำชามาถวายฝ่

ายพระถังซัมจั้งฉันน้ำ
ชาแล้วีขอบคุณกุ้นเฮายิ่งนัก
จึงพูดว่าที่ตำบลของท่าน
กุ้นเฮานี้ เกิดฝนแล้งมาสักเท่าไรแล้ว
กุ้นเฮาผู้รักษาเมืองบอกว่าเมืองฮ่องเซียนนี
ขึ้นอยู่ในเมืองโซจ๊อกซึ่งเป็นเมืองใหญ่
ข้าพเจ้าเป็นผู้รักษาเมืองนี้เนื่องมาสามปีแล้ว
ฝนมิได้ตก แต่ชั้นหญ้าก็มิได้งอกขึ้นได้
ไร่นาก็ทำไม่ได้ผลเมล็ดข้าว กระทำให้
ราษฎรได้ความอดอยาก พากันล้มตายสาบสูญไปเสียเ

ป็นอันมาก เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงได้ออกหมายประกาศป่าวร้องทั่วไป
เพื่อจะได้ท่านผู้วิเศษมาตั้งพิธีขอฝน
บัดนี้ท่านมาถึงเมืองข้าพเจ้าแล้วขอท่านได้โปรดสำแด

งซึ่งอิทธิฤทธิ์เดชานุ
ภ า พ ค ว า ม
ประสิทธิ์แห่งท่าน ให้มีฝนตกลงมาระงับความเดือดร้อ

นของราษฎรและชีพราห
ม ณ์
ทั่วไปให้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขแล้ว

ข้าพเจ้าจะสมนาคุณตอบแทนพระคุณของ
ท่านสักพันตำลึงทอง เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะให

ญ่แล้วพูดว่า หากว่าจะยก
รางวัลเป็นเงินเป็นทองแล้ว ฝนแต่สักหยดหนึ่งก็จะไม่

มี แม้ว่าจะทำบุญกุศลแล้ว
ก็จะให้มีฝนสักห่าใหญ่ฝ่ายกุ้นเฮาผู้รักษาเมืองเป็นผู้ที่ตั้

งอยู่ในยุติธรรม

ย่อมมีจิตใจโอบอ้อมอารี รั ก
ใคร่ราษฎร ครั้นได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้น
จึงเชิญเห้งเจียขึ้นนั่งบนเก้าอี้สูงแล้ว ก็คุก
เข่าลงกับพื้นกราบไหว้เห้งเจียพูดว่า
ขอท่านได้แผ่เมตตาจิตข้าพเจ้ามิได้มีใจทรยศ
ต่อท่าน เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงพูดว่า
กุ้นเฮาจงลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าจะช่วยให้สมเจตนา
ของท่าน ซัวเจ็งถามว่าพี่จะให้ข้าพเจ้าทำประการใด

บ้างหรือไม่ เห้งเจียว่าน้องทั้ง
สองจงมาช่วยกัน ไปยืนอยู่ข้างหน้าข้างละคน
พี่จะอ่านพระเวทย์เรียกพระยา
เล่งอ๋องมาให้ฝน น้องทั้งสองคอยระวังพี่จะใช้สอย
ซัวเจ๋งโป๊ยก่ายก็ทำตามเห้งเจีย
สั่งพระถังซัมจั้งก็สวดพระพุทธมนต์อยู่บนหอ
ฝ่ายกุ้นเฮาผู้รักษาเมืองก็จุดรูปเทียน
บวงสรวง เห้งเจียยืนอยู่กลางแจ้งหน้าหอ
ก็ร่ายพระเวทย์คาถาเรียกพระยาเล่งอ๋อง
ในทันใดนั้นแลเห็นข้างทิศตะวันออกมีม้วนเมฆดำขึ้นตีน

ท้องฟ้าค่อยลอยเลื่อน

ล ด

ลงตรงหน้าหอ คือพระยาเล่งอ๋องชื่อเง่าก๊วง
ตรงมาคำนับเห้งเจียถามว่า ท่านไต้
เซียเรียกข้าพเจ้าจะประสงค์สิ่งใดหรือ
เห้งเจียย่อตัวคำนับตอบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้า
เชิญท่านมาไม่มีธุระอื่น เพราะเหตุในเมืองฮ่องเซียน

นี้แห้งแล้งไม่มีฝนมาส

อ ง ส า ม

ปีแล้ว ราษฎรได้ความเดือดร้อนล้มตายอดอยากเป็นอั

นมาก ซึ่งข้าพเจ้าเชิญท่าน
มาก็ปรารถนาจะขอฝน เพื่อจะได้ช่วยระงับทุกข์ร้อนข

องราษฎรเท่านั้น พระยา
เล่งอ๋องตอบว่า ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเรียกก็ต้องมาไ

ม่อาจขัดท่านได้ แต่ข้าพเจ้า
ยังหาได้รับเทวบัญชาของเง็กเซียงฮ่องเต้ไม่
และทั้งไม่มีพระพิรุณและพระพาย
และรามสูรจะทำฝนอย่างไรได้
อย่ากระนั้นเลยแม้ท่านไต้เซียปรารถนาจะช่วย
ทุกข์ของราษฎรแล้วท่านจงขึ้นไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้

กราบทูลขออนุญาตลงมา

ข้าพเจ้าจะได้กลับไปตระเตรียมพลบริวารให้พร้อมเพ

รียงกัน กระทำให้ฝนตกสัก
สองวันก็พอจะระงับความเดือดร้อนของราษฎรได้
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงคลาย
พระเวทย์ปล่อยพระยาเล่งอ๋องให้กลับไป
แล้วจึงเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ๋งมาสั่งว่า น้อง
ทั้งสองจงอยู่คอยระวังรักษาพระอาจารย์
พี่จะไปบนสวรรค์เฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้
เห้งเจียสั่งเสร็จแล้วก็ร้องว่าไปวับเดียวก็หายสูญไปไ

ม่เห็นตัว
ผู้รักษาเมืองเห็นดัง
นั้นก็มีความกลัวเกรงและหวาดเสียวสะดุ้ง
ถามว่าครูไปข้างไหน โป๊ยก่ายหัวเราะ
แล้วจึงบอกว่า เธอเหาะไปบนสวรรค์
กุ้นเฮาได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีความนับถือมากขึ้น
จึงมีหนังสือบอกประกาศให้ราษฎรรู้ทั่วเมือง

และให้ตั้งที่บูชาเห้งเจียกับพระยาเล่งอ๋อง

第008回 · เล่มที่ ๘

ไซอิ๋ว เล่มที่ ๘

ฝ่ายเห้งเจียเหาะขึ้นไปถึงบนสวรรค์
ประตูไซทีหมึงพบท้าวจัตุราชธู่กักทีอ้อง
ท้าวจัตุราชยู่ก๊กที่อ้องออกมารับคำนับ
ถามว่าท่านไต้เซียไปอาราธนาพระไตรปิฎก
ธรรมสำเร็จมาแล้วหรือเห้งเจียตอบว่ายังไม่สำเร็จแ
ต่ก็จวนอยู่แล้ว บัดนี้เดินมาถึง
เขตแดนเมืองโซจ็อก ตำบลเมืองฮ่องเซียนกุ้น
ฝนฟ้าไม่ตกแห้งแล้งมาสามปีแล้ว
ราษฎรได้ความเดือดร้อนอดอยากล้มตายเป็นอันมาก
ข้าพเจ้าจะใคร่เรียกฝนให้
ตกเพื่อช่วยให้ราษฎรพ้นทุกข์
บัดนีจะมาเฝ้าเง็กเซียงฮองเต้ เพื่อขอพระอนุญาต
ยู่กักทีอ้องได้ฟังดังนันจึงพูดว่า
ข้าพเจ้าทราบว่าที่ตำบลนี้ห้ามมิให้มีฝนและทราบ
ว่าเจ้าเมืองฮ่องเซียนมีความผิดต่อเง็กเซียงฮ่องแต้
พระองค์คาดโทษไว้สามประการ
ที่ ๑ เขาข้าวสาร ที่ ๒ เขาแป้ง ที่ ๓ โซ่เหล็ก
แม้ว่าของสามอย่างนี้สูญเสีย
ทำลายแล้วเมื่อใด จึงจะให้มีฝนตกในเมืองนั้น
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ยังหารู้เรื่อง
ว่าเป็นประการใดไม่ จึงคำนับลาฮู่ก๊กที่อ็อง ,
ตรงเข้าไปยังตำหนักทงเม่งเต้ยพบ
ท่านเทพบุตรเทียนซื่อขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสี่
เห้งเจียจึงแจ้งความตามจริงซึ่งจะมาเฝ้า
เง็กเซียงฮ่องเต้นั้นทุกประการ
ซีไต้เซียนจึงนำเห้งเจียเข้าไปเฝ้า เห้งเจียถวาย
บังคมแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าซึงหงอคง
บัดนี้มาถึงเมืองโซจ๊อกตำบลฮ่องเซียน ข้าพเจ้า
อยากจะขอฝนเพื่อช่วยทุกข์แห่งราษฎร

เพราะฉะนั้นจึงได้ขึ้นมาเฝ้าเพื่อขอพระ
อนุญาติเง็กเซียงฮ่องเต้ได้ทรงฟังเห้งเจียทูลดังนั้น
จึงรับสั่งว่าที่ตำบลเมืองฮ่องเซียนนั้น
เมื่อสามปีก่อนเดือนยี่แรมสิบค้ำ
เราไปเที่ยวตรวจทอดพระเนตรดูมนุษย์ในโลก มา
ถึงตำบลเมืองฮ่องเซียนกุ้นเจ้าเมืองกุ้นเฮาเป็นผู้อกตั
ญญู นำสิ่งของเครื่องสักการะ
เทพยดาไปให้สุนัขกินกล่าวด้วยคำอันไม่สมควร
หมิ่นประมาทถึงเรา เพราะฉะนั้น
เราจึงปรับโทษสามประการมีปรากฏอยู่ในตำหนักพีเฮี
ยงเต้ย ท่านทั้งหลายจงพา
เห้งเจียไปดูให้เห็น หากของสามประการนั้นทำลายแ
ล้วจึงจะให้มีฝน ซีไต้เซียนซือ
ได้ฟังเง็กเซียงฮ่องเต้รับสั่งดังนั้น
จึงพาเห้งเจียไปยังตำหนักพีเอียงเต้ย ครั้นถึง
เห้งเจียจึงเข้าไปพิจารณาดูก็เห็นข้าวสารสูงประมาณ
สิบวา และเขาแป้งสูงประ
มาณยี่สิบวาเขาข้าวสารนั้นมีไก่ตะเภาใหญ่ตัวหนึ่ง
เอื้อมปากจิกข้าวสารค่อย ๆ
กินทีละเมล็ด ที่เขาแป้งนั้นมีสุนัขใหญ่ตัวหนึ่ง
แลบลิ้นค่อย ๆ เลียเขาแป้งข้าง
ซ้ายนั้นมีโซ่เหล็กแขวนไว้ ข้างล่างตามตะเกียงไว้ดว
งหนึ่ง โซ่ยาวประมาณสาม
ศอกเศษ ห่วงโซ่เหล็กเท่านิ้วมือไฟนั้นลนตรงโซ่
เห้งเจียพิจารณาดูโดยละเอียด
แล้วก็มิได้รู้ซึ่งเหตุนั้นได้จึงหันมาถามท่านเซียนซือ
เซียนซือตอบเห้งเจียว่า อันนี้
คือเง็กเซียงฮ่องเต้ปรับโทษเจ้าเมืองกุ้นเฮา
แม้ว่าเขาทั้งสองนั้นหมดเมื่อใด และ
โซ่นั้นตะเกียงเผาละลายไปเมื่อใดแล้ว
ในเมืองนั้นจึงจะได้มีฝนตก เห้งเจียได้ฟัง
ดังนั้น มีสีหน้าอันสลดไม่กล้าจะไปกราบทูล
มีความอดสูเดินออกมาจากตำหนัก
ซีไต้เซียนซือจึงพูดแก่เห้งเจียว่าท่านไต้เซียอย่าเสียใ

จ การทั้งนี้หากตั้งใจในการ
กุศลแล้วของสามสิ่งนั้นคงจะทำลายหายสูญไปเอง
ท่านจงกลับไปชักชวนให้ชาว
เมืองทุก ๆ คนทำการกุศลบูชา
และภาวนาระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยเถิด เห้งเจีย
ได้ฟังดังนั้น ก็คำนับลาชีไต้เซียนซือออกจากประตูสวร
รค์ เหาะกลับมายังเมือง
ฮ่องเซียน ครั้นเห้งเจียลงมาถึง
ผู้ว่าราชการเมืองและราษฎรทั้งหลายก็พากันมา
คำนับถาม เห้งเจียก็ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าเพราะเ
หตุตัวทำไม่สมควร คือเมื่อ
สามปีก่อนเดือนยี่แรมสิบค่ำท่านทำการหมิ่นประมาทเง็
กเชียงฮ่องเต้ ราษฎรพลเมือง
จึงได้ความเดือดร้อนจนทุกวันนี้
จึงมิได้มีฝนตกเกิดแห้งแล้งกันดารถึงเพียงนี้เจ้าเมือง
กุ้นเฮาได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็ตกใจ
คุกเข่าลงคำนับกับพื้นถามว่าท่าน
ครูทำไมจึงรู้ได้ดังนี้ เห้งเจียพูดว่าทำไมท่านจึงได้เอ
าเครื่องสักการะบูชาเทพยดา
ขว้างทิ้งให้สุนัขกินจงบอกมาตามจริง
เจ้าเมืองกุ้นเฮาจึงเล่าความว่า เมื่อสามปี
ก่อนข้าพเจ้าจัดเครื่องบูชาเทพยดาที่หน้าหอเพราะภร
รยาน้อยของข้าพเจ้าพูดจา
หยาบช้ากวนใจ กระทำให้ข้าพเจ้าเกิดโทโสจนไม่ทัน
คิด จึงได้เอาสิ่งของเครื่อง
สักการะบูชาผลักทิ้งให้สุนัขกินในสองปีมาแล้ว
ในใจข้าพเจ้าก็ให้หวั่นหวาดไม่ปรกติ
ระแวงใจว่าจะมีความผิด แต่มิได้รู้ว่าจะแก้ไขประกา
รใด และมิได้รู้ว่าเง็กเชียง
ฮ่องเต้จะทรงพระพิโรธจับผิดดังนี้
จนราษฎรได้อดอยากเดือดร้อนถึงเพียงนี้ บัดนี้
ก็เป็นบุญจึงได้มาพบอาจารย์
ขอท่านจงได้โปรดชี้แจงว่าเง็กเชียงฮ่องเต้ลงโทษ
ข้าพเจ้าสถานใด ขอให้ข้าพเจ้าทราบบ้างเห้งเจียจึง

บอกว่า เมื่อเวลาที่ท่านเอาเครื่อง
บูชาให้สุนัขกินนั้น บังเอิญเง็กเซียงฮ่องเต้เสด็จมาตร
วจโลก ทอดพระเนตรเห็น
เข้าเองจึงทรงเห็นว่าท่านหมิ่นประมาทฟ้าและดิน
จึงได้ทรงปรับโทษประกาศิต
สาปสรรไว้ว่า เขาข้าวเขาแป้งโซ่เหล็กหมดไปเมื่อใ
ดจึงให้ฝนตกในเมืองนี้ พระถัง
ซัมจั้งจึงถามเห้งเจียว่า ซึ่งการเป็นดังนี้แล้วควรจะท
ำประการใดดี เห้งเจียตอบว่า
ซึ่งการเป็นดังนี้ก็ไม่สู้จะยากนัก
เมื่อเวลาข้าพเจ้าจะกลับลงมาจากสวรรค์ ท่าน
เทพบุตรซีไต้เซียนซือได้พูดว่าแม้ว่าตั้งจิตกระทำการกุ
ศลให้แข็งแรงก็อาจแก้ได้
กุ้นเฮาผู้รักษาเมืองได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้น
ก็คุกเข่าลงคำนับกับพื้นแล้ว พูดอ้อน
วอนว่าขอท่านอาจารย์ได้โปรดกรุณา
ช่วยสั่งสอนชี้แจงให้จะควรทำประการใด
ข้าพเจ้าจะอุสาหะกระทำทุกประการไม่ขัดขืน
เห้งเจียพูดว่าถ้าท่านกลับใจได้อุตสาห์
ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยตั้งเครื่องสักการะบูชา
ข้าพเจ้าจะช่วยท่านให้ได้รับความสุข
หากท่านกระทำใจเหมือนแต่เดิมแล้ว
ไม่ช้าฟ้าก็จะทำลายท่านให้ถึงแก่ชีวิตอันตราย
กุ้นเฮาได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็เอาศีรษะโขกลงกับพื้น
กระทำคำนับแล้วพูดว่า
ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตัวจะสมาทานตั้งจิตกระทำกิจภาวน
าระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย
ในทันใดนั้นกุ้นเฮาก็ให้คนใช้ไปนิมนต์พระสงฆ์สิ้นทั้งเมื
องมา และให้ปลูกโรงพิธี
ครั้นพร้อมเสร็จแล้ว เจ้าเมืองก็พาราษฎรทุก ๆ
คนเข้าไปจุดธูปเทียนดอกไม้บูชา
นมัสการ และเขียนหนังสือบอกการกุศลขินบนสวรรค์ชั้
นอินทรัพรหม ส่วนพระ
ถังซัมจั้งก็สวดมนต์ช่วยในการพิธีทั้งวันทั้งคืนมิได้หยุดแ

ละมีหนังสือประกาศ
ป่าวร้องออกไปทุก ๆ ตำบล ไม่ว่าชายหญิงเด็กผู้ใหญ่
ให้ตั้งจิตภาวนาเจริญพระพุทธ
คุณทุก ๆ คนเห้งเจียมีความยินดีจึงสั่งโป๊ยก่ายกับซัวเ
จ๋งว่า น้องทั้งสองจงอยู่ระวังรักษา
พระอาจารย์ให้จงดี พี่จะนำเหตุการณ์ทั้งนี้ขึ้นไปกราบ
ทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ขอฝนให้
แก่ราษฎร ครั้นสั่งเสร็จแล้วก็เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ชั้น
ดาวดึงส์ เข้าไปหาท้าวจัตุราช
สู่กั๊กที่อ้องบอกว่าบรรดาราษฎรทุกคน
ได้ตั้งจิตในการกุศลสวดมนต์ภาวนาระลึก
ถึงคุณพระรัตนตรัย เจ้าเมืองกุ้นเฮาก็ตั้งพิธีนิมนต์พระ
สงฆ์ตั้งสวดพระพุทธมนต์
ทั้งกลางวันและกลางคืนฮู่กักทีอ๋องได้ฟังเห้งเจียบอกดั
งนั้นก็มีความยินดีด้วยกำลังสนทนากันอยู่นั้น
เห็นพวกเทวทูตนำหนังสือบอกของเจ้าเมืองกุ้นเฮาขึ้น
มาถวาย เทวทูตเห็นเห้งเจีย
ก็กระทำคำนับเล่าซึ่งรายการความชอบของเห้งเจียก็
ได้ชักนำให้ราษฎรกระทำการ
กุศล เห้งเจียถามว่าท่านจะนำหนังสือนั้นไปข้างไหน
เทวทูตบอกว่าข้าพเจ้าจะ
นำสงไปยังสำนักทีเม่งเต้ย ให้ท่านซีไต้เทียนซือนำขึ้น
ถวายเง็กเซียงฮ่องเต้ เห้งเจีย
จึงพูดว่าดีแล้ว ถ้ากระนั้นท่านกับข้าพเจ้ามาไปพร้อมกั
น เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็
ลาฮู่กั๊กที่อ้อง พร้อมด้วยเทวทูตพากันไปยังตำหนักที่เม่
งเต้ย ครั้นถึงเห้งเจีย
กระทำคำนับซีไต้เทียนซื่อ ซีไต้เซียนซื่อก็คำนับตอบแล้
วรับหนังสือบอกจากเทวทูต
นำเห้งเจียเข้าไปเฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ถวายหนังสือเ
ง็กเซียงฮ่องเต้ทรงทราบความ
ในหนังสือนั้นทุกประการแล้วจึงมีเทวบัญชาว่า
ถ้าเจ้าเมืองกุ้นเฮาได้กระทำการกุศล
ดังนั้นแล้ว จงไปดูสถานที่คาดโทษสามประการนั้นจะเ

ป็นประการใด เวลานั้น
เทวบุตรที่รักษาการเฝ้าตำหนักทีเม่งเต้ยเข้ามากราบ
ทูลว่า บัดนี้ในตำหนักทีเฮียนเต้
ที่พระองค์ทรงคาดโทษเจ้าเมืองกุ้นเฮานั้น
เขาข้าวสารเขาแป้งกับทั้งโซ่เหล็กก็
สูญหายไปสิ้น ทูลยังไม่ทันจะขาดคำก็แลเห็นเทพบุตรอ
งครักษ์ นำพระภูมิเจ้าที่
กับเทพารักษ์ที่รักษาเมืองฮองเซียนนั้นเข้ามาเฝ้ากรา
บทูลว่า ในเมืองฮ่องเซียน
เจ้าเมืองกับพวกราษฎรทุกคน
พากันสมาทานรักษาศีลสวดมนต์ภาวนาอยู่ด้วย
กันทั้งสิ้น และตั้งพิธีกระทำการสักการะบูชาคุณแห่งพร
ะรัตนตรัย กับทั้งเทพบุตร
มิได้ขาดทุกเวลา บัดนี้ข้วพเจ้าขอพรพระผู้เป็นเจ้าจง
โปรดมีเทวบัญชาประกาศิต
สั่งให้เล่งอ้องบันดาลฝนให้ตก
เพื่อระงับความเดือดร้อนชนทั้งหลายในเมืองฮ่องเซีย
นเง็กเซียนฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น
ก็มีพระทัยใสโสมนัสสาจึงมีเทวบัญชาแก่
พระพิรุณ และพระพายรามสูรทั้งบริวารให้ลงไปยังเมื
องฮ่องเซียนให้ทันในวันนี้
ทำฝนให้ตกลงท่วมแผ่นดินประมาณสักศอกหนึ่ง
ซีไต้เซียนซึ่อได้ฟังเทวบัญชาดัง
นั้นแล้ว จึงบอกให้เทพบุตรทั้งหลายที่เป็นพนักงานให้ฝ่
นให้ทราบทั่วกัน หมู่เทพ
บุตรทั้งหลายจัดกันพร้อมแล้ว
ก็ควบคุมบริวารของตนไปพร้อมกันกับเห้งเจียยัง
เมืองฮองเซียน ลอยอยู่ในอากาศกระทำให้เมฆหมอก
ตั้งขึ้นมืดฟ้ามัวฝนและ
ฟ้าแลบฟ้าร้องคะนองลั่นเกิดลมพายุพัดใหญ่
บัดเดี๋ยวใจก็มีฝนตกลงมาห่าใหญ่
พวกราษฎรในเมืองฮ่องเซียนเห็นฝนตกก็มีความยินดีพ
ากันรื่นเริงสรรเสริญว่านี่
เปรียบดุจดังว่าไม้แห้งผลิตดอกออกช่อ

และดุจดังว่ากระดูกแห้งแล้วกลับเกิดใหม่
ฝนตกประมาณสักชั่วโมงได้น้ำประมาณสักศอกเศษ
หมู่เทพบุตรก็คอยรวบรวม
พากันจะกลับยังทิพย์สถาน เห้งเจียจึงร้องขึ้นด้วยเสีย
งอันดังว่าเทพยเจ้าทั้งหลาย
จงรอก่อน ข้าพเจ้าจะไปเรียกราษฎรทั้งหลายมาคำนั
บขอบคุณ ขอท่านทั้งหลาย
ได้สำแดงรูปกายออกให้ปรากฏ
เพื่อราษฎรทั้งหลายจะได้เห็น จะได้มีความ
เลื่อมใสศรัทธาต่อไป หมู่เทพยดาได้ฟังเห้งเจียพูดดัง
นั้น ก็สำแดงรูปกายออกให้
ปรากฏอยู่ในกลางอากาศ เห้งเจียก็ลงมายังพื้นคนทั้ง
หลายก็พากันมากราบไหว้
เห้งเจีย จึงร้องห้ามว่าส่วนเราอย่าเพ่อก่อน
จงพากันคำนับขอบคุณเทพยดาทั้ง
หลายเถิด ภายหลังเธอทั้งหลายจะได้มาทำฝนให้ตกเ
นื่อง ๆ เจ้าเมืองกุ้นเฮาได้
ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น ก็ร้องประกาศให้ชนทั้งหลายจุด
รูปเทียนขึ้นให้พร้อมกันทุกๆ
คน แล้วก็ไหว้กราบนมัสการขึ้นไปบนอากาศ
ก็แลเห็นหมู่เทพยดาทั้งหลายที่มา
กระทำฝนให้ตก ต่างไหว้กราบบูชาอยู่ประมาณครึงชัว
โมง เห้งเจียก็เหาะขึ้นไป
บนอากาศกระทำคำนับเทพบุตรทั้งหลายแล้ว
จึงพูดว่าขอบพระคุณของท่านทัง
หลายที่ได้ลำบากมาช่วยในการนี้
ขอเชิญท่านกลับไปยังเทวสำนักเถิด ข้าพเจ้า
จะบอกแก่ราษฎรทั้งหลายให้ตั้งเครื่องสักการบูชาบวง
สรวงเนืองๆ มิให้ขาด ตั้งแต่นี้
ไปขอให้มีฝนอย่าให้ขาดได้ตามฤดู
หมู่เทพยดาทั้งหลายก็คำนับลาเห้งเจีย พากัน
กลับยังทิพย์สถานแห่งตนฝ่ายเห้งเจียเห็นหมู่เทพยดาพ
ากันกลับไปแล้ว ก็ลงยังพื้นเดินมาหาพระอาจ
า ร ย์

แล้วพูดว่า บัดนี้ธุระการก็เสร็จแล้ว
ควรเราจะต้องพากันไปเถิด เจ้าเมืองกุ้นเฮา
ได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็รีบเดินมาคำนับพูดว่า
พระอาจารย์ทำไมจะรีบไปดังนั้นเล่า
ในครั้งนี้พระเดชพระคุณของท่านอยู่แก่ข้าพเจ้าและรา
ษฎรทั้งหลายหาที่เปรียบมิได้
ข้าพเจ้าจะขอจัดโต๊ะเลี้ยงสนองพระเดชพระคุณ
และจะสร้างวัดให้ท่านทั้งสี่อยู่
และปลูกเป็นที่บูชาไว้นมัสการ
และจารึกชื่อท่านทั้งสี่ไว้เป็นที่ระลึกบูชา ยังไม่ทัน
ไรท่านว่าจะไปเสียแล้ว พระถังซัมจั๋งว่าขอบใจท่านกุ้
นเฮามาก ๆ แต่ขัดด้วยพวก
อาตมภาพเป็นคนเดินหน มีกิจเกี่ยวข้องอยู่ในใจจำจะ
ต้องลาไป เจ้าเมืองกับ
พวกขุนนางได้ฟังดังนั้นก็ยังไม่ยอมให้ไป
จึงให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะหาเครื่องแจมา
เลี้ยงพระถังซัมจังกับสานุศิษย์
และเกณฑ์พวกช่างไม้ช่างปูนให้รีบทำวัดและที่บูชา
เร่งกันทั้งกลางวันและกลางคืนฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับศิษ
ษ์เห็นเจ้าเมืองแลละราษฎรหน่วงเหนี่ยวอยู่
ดังนั้นก็จำ
ต้องรอช้าอยู่ประมาณสักสิบห้าวัน
ก็พอการก่อสร้างวัดแล้วลงเจ้าเมืองจึงนิมนต์
พระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสามไปดูวัดที่สร้างใหม่
พระถังซัมจั๋งกับศิษย์ทั้งสาม เมื่อ
ได้เห็นก็มีความพิศวงมาก และพูดว่าการก่อสร้างวัดนี้
รวดเร็วนักเป็นการประหลาด
มากที่สุด เจ้าเมืองกุ้นเฮาว่าข้าพเจ้าเร่งรัดให้รีบทำ
ทั้งกลางวันและกลางคืนจึงแล้วได้
เห้งเจียได้ฟังเจ้าเมืองพูดก็หัวเราะโดยมีความยินดี
พูดสรรเสริญว่าท่านกุ้นเฮามี
ศรัทธาชอบธรรมมาก พูดแล้วก็พากันเดินเข้าไปดูวัดพิ
ศดูรอบคอบทั้งซ้ายขวาล้วน
สลักลวดลายภาพต่าง ๆ งดงามหาที่ติมิได้อาจารย์กับ

ศิษย์ก็พูดชมและสรรเสริญ
เห้งเจียจึงบอกแก่อาจารย์ว่าขอท่านได้ตั้งนามวัดนี้
พระถังซัมจั้งจึงให้นามว่า วัด
กามลิมโพ้เจี้ยเจ้าเมืองกุ้นเฮาเห็นดังนั้นก็ยิ่งมีความยิ
นดีก็เกิดศรัทราเลื่อมใสมากขึ้น
จึงให้จารึกเป็นอักษรตัวทอง และให้สงฆ์ทั้งหลายจัดที่
บูชาท่วนทังสีไว้เนืองนิตย์
ทุกเวลา และจัดที่สักการบูชาเทพยดาพระพิรุณรามสูร
ทังหลาย มีการเซ่นไหว้
ทุก ๆ ปีต่อไปภายหน้าฝ่ายพระถังซัมจั้งเห็นการเสร็จ
แล้วก็ให้ศิษย์จัดแจงจะลาไป
ฝ่ายเจ้าเมืองกุ้น
เฮากับขุนนางและราษฎรชาวเมืองเห็นว่าท่านทั้งสี่จะ
ไม่อยู่ได้ จึงจัดเงินและทอง
ข้าวของจะส่งไป ฝ่ายพระถังซัมจังกับศิษย์ก็ไม่ยอมรับ
สิ่งใดแต่สักอย่างหนึ่ง เจ้า
เมืองกับราษฎรเห็นดังนั้นก็พากันเอาเครื่องดนตรีมาขั
บประโคมดีดสีตีเป่าส่ง
อาจารย์กับศิษย์ออกจากเมืองไปฝ่ายพระถังซัมจั่งกับศิ
ษย์ลาเจ้าเมืองและราษฎรแล้วก็พากันออก
จากเมือง
เดินตามแนวทางหมายทิศไซที เวลานั้นพระถังซัมจั้งอ
ยู่บนหลังม้ามีความยินดี
ปราโมทยรื่นเริงในใจ จึงเรียกเห้งเจียพูดว่าทำการ
ครั้งนี้มีความดีมาก อันกุศลผล
บุญหาที่เปรียบมิได้ เห้งเจียพูดถ่อมตัวว่า
ซึ่งการเป็นทั้งนี้ก็เพราะชนทั้งหลายเขา
หาซึ่งความชอบธรรม เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับผลอัน
ดี จะได้เป็นเพราะความดีของ
ข้าพเจ้าแต่ส่วนเดียวก็หามิได้
อาจารย์กับศิษย์สนทนากันพลางเดินพลางก็รีบเดินมา
ในเวลานั้นเป็นฤดูเดือนเก้าเดือนสิบพากันเดินชมต้นผ
ลไม้ตามระยะทางทั้งสองข้าง
ครั้นเดินทะลุออกจากป่าดงแลไปข้างหน้า

เห็นมีป้อมกำแพงเมืองแต่ไกล พระถัง
ซัมจังจึงเอาแส้ม้าชี้บอกแก่เห้งเจียว่า
จงดูข้างหน้านั้นมีป้อมและกำแพงจะเป็น
แห่งตำบลใด พูดยังไม่ทันขาดคำก็แลเห็นผู้เฒ่าคนหนึ่ง
อยู่ในรกกระโดดออกมา
พระถังซัมจั๋งตกใจพลัดตกจากหลังม้าแล้วบุกขึ้นเดินมา
ปราศรัยแก่ตาเฒ่า ตาเฒ่า
ก็ยกมือขึ้นคำนับตอบ แล้วถามว่าท่านอาจารย์อยู่เมือง
ไหนไปไหนมาพระถังซัมจังย่อตัวแล้วพูดว่า อาตมภาพอยู่เมืองไต้ถัง มีรับสั่งพระเจ้าถังไท
จงฮ่องเต้ให้ไปยังประเทศไซทีเพื่ออาราธนาพระไตร
ปิฎกธรรมยังวัดลุ่ยอิมยี่ บัดนี้
มาถึงตำบลนี้ไม่ทราบว่าที่นี่เป็นเมืองอะไร
ถ้าท่านตาทราบเรื่องขอได้กรุณาบอก
ให้ข้าพเจ้าทราบด้วยเถิด ตาเฒ่าได้ฟังพระถังซัมจั๋งถ
ามดังนั้น จึงพูดว่าพระอาจารย์
นี้มีอภินิหารเชี่ยวชาญมากนัก จึงได้มาถึงตำบลนี้
อันตำบลนี้เป็นเขตแดนเมือง
โซจ๊อกนามเมืองเรียกเง็กฮัวจิ้ว
เจ้าเมืองเง็กฮัวจิ้วนั้นคือพระญาติพระวงศ์ของเจ้า
เมืองโซจ๊อก เจ้าเมืองเง็กฮัวจิ้วนี้เป็นคนดีตั้งอยู่ในท
างยุติธรรรมมีใจโอบอ้อมอารี
รักใคร่ราษฎร หากท่านอาจารย์เข้าไปหาเธอคงเลื่อ
มใสศรัทธา พระถังซัมจั๋งได้
ฟังดังนันก็กระทำคำนับขอบคุณ
ตาเฒ่าก็หันกลับลัดเข้าดงไป พระถังซัมจังก็หัน
หน้ากลับมาบอกแก่สานุศิษย์ทั้งสามคนทุกประการ
แล้วก็พากันเดินตัดตรงเข้าเมือง
ครันเดินเข้าถนนใหญ่แล้วจึงพิเคราะห์ดูทั้งสองข้างทา
ง ตั้งร้านค้าขายผู้คนแออัด
โรงร้านตึกเรือนเรียบร้อยเป็นสง่างาม
ลักษณะชนชาวเมืองมีอาการกิริยาคล้าย
แก่คนชาวเมืองไต้ถัง พระถังซัมจังจึงสั่งสานุศิษย์ทั้งส
าม ให้สำรวมจิตระวังสังวร

อย่าให้พลั้งเผลอ โป๊ยก่ายก็เดินก้มหน้าซ้อนปากไว้กับ
อกซัวเจ๋งเอาผ้าคลุมหน้า
เห้งเจียเดินประคับประคองข้างพระอาจารย์
พวกชาวเมืองก็ชิงกันดูแล้วพูดว่า ที่
เมืองเรามีผู้วิเศษปราบได้แต่เสือกับมังกร
ยังไม่เคยเห็นพระสงฆ์ปราบหมูปราบ
ลิงดังนี้ โป๊ยก่ายได้ฟังชาวเมืองพูดก็อดไม่ได้
จึงยื่นปากออกพูดว่าพวกเจ้าไม่เคย
เห็นพระสงฆ์ปราบพระยาสุกรหรือ
ฝูงชนเหล่านั้นก็พากันตกใจล้มคว่ำล้มหงาย
เป็นระนาวไป ลุกขึ้นได้ก็พากันวิ่งหนีซุกซ่อนตัวไปทั้งสิ้
น โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็
เดินก้มหน้าตามอาจารย์ไป ครั้นเดินมาถึงประตูเมือง
ก็ตรงเข้าไปในเมือง เห็น
ผู้คนมากมายดุจเมืองหลวง พระถังซัมจั๋งมีความยินดีจึ
งพูดว่า ได้ฟังเขาเล่ากัน
ว่าชาวเมืองโซจ๊อกแต่ยังไม่เคยมาถึง
เมื่อพิเคราะห์ดูโดยละเอียดก็ไม่ผิดชาว
เมืองไต้ถัง และได้ยินเขาพูดกันว่าข้าวสารถังละหนึ่ง
เฟื้องน้ำมันงาถังละสองไพข้าว
ปลาบริบูรณ์ ชัยภูมิเมืองก็สนุกสนานปราศจากโจรผู้ร้า
ย ครั้นเดินมาประมาณ
สักสองชั่วโมงก็มาถึงที่ประตูพระทวารวัง
ข้างหน้านั้นมีหอสำหรับที่รับแขก และ
ที่เลี้ยงแขกและมีขุนนางคอยรักษาทั้งซ้ายขวา
พระถังซัมจั๋งจึงบอกแก่สานุศิษย์
ทั้งสามว่าที่นี้เป็นที่รับแขกเมืองเราพากันเข้าไปพักก่อ
น เพื่ออาตมภาพจะได้เข้า
เฝ้าพระเจ้าแผ่นดินขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางแล้วจึงค่
อยไป บางทีเจ้าเมืองจะมี
ศรัทธาเลี้ยงเครื่องแจจะให้คนมาตามเข้าไป
ซัวเจ๋งได้ฟังดังนั้นจึงหาบของเข้าไป
พักที่หอรับแขกฝ่ายพวกขุนนางรับแขก
และเห็นรูปร่างเธอทั้งสามคนดุร้ายน่าเกลียดน่าชัง

ไม่น่าจะทักถามดังนั้น ปล่อยให้นั่งลุกตามสบายมิได้ว่า
กล่าวประการใด ฝ่าย
พระถังซัมจั้งจัดแจงแต่งกายครองจีวรสำรวมกิริยาเรี
ยบร้อยแล้วถือหนังสือเดิน
ทางเข้าในประตูพระราชวัง ครั้นเข้ามาถึงชั้นในขุนน
างก็มาคำนับรับรอง ถามว่า
ท่านอาจารย์มาจากเมืองไหน
พระถังซัมจั้งตอบว่าอาตมภาพอยู่เมืองไต้ถังมีรับสั่ง
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดินให้ไปไซที
วัดลุ่ยอิมยี่เพื่อขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
บัดนี้มาถึงนี่ จะขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง
เพราะฉะนั้นอาตมภาพปรารถนาจะ
เข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน ขอท่านได้อนุกูลกราบทูลพ
ระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ
ขุนนางผู้นั้นครั้นได้ทราบความดังนั้นแล้ว
จึงนำความเสนอท่านผู้ใหญ่ให้ทราบก็
นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ
จึงรับสั่งให้ขุนนางออกมานิมนต์
พระถังซัมจั้งเข้าไปเฝ้าฝ่ายพระถังซัมจังเดินตามขุนน
างมา ครั้นถึงที่เฝ้าก็นำหนังสือออกถว
า ย พ ร ะ
เจ้าแผ่นดิน ก็สำรวมกิริยานำหนังสือขึ้นถวายต่อพระหั
ตถ์พระเจ้าแผ่นดิน พระ
เจ้าแผ่นดินรับมาคลี่ออกดูเห็นมีตราประทับทุก ๆ
เมืองก็มีความยินดี จึงเซ็น
ลายพระหัตถ์ลงแล้วก็ประทับตราแผ่นดินลงแล้วก็คืนให้
พระถังซัมจั้ง แล้วรับสั่ง
ถามว่าท่านก๊กซืออาจารย์เมื่อออกจากเมืองไต้ถัง
ข้ามทุกเมืองมาถึงนี่ ประมาณ
ระยะทางจะไกลสักเท่าใดท่านอาจทราบหรือไม่
พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่า
อาตมภาพเดินมาก็มิได้จำว่าใกล้ไกลเท่าใด
แต่เมื่อปีก่อนนี้มีพระโพธิสัตว์กวนอิม
แบ่งภาคลงมาชี้แจงต่อหน้าพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้

บอกว่าหนทางจะไปไซทีนั้น
ไกลสิบหมื่นแปดพันโยชน์ อาตมภาพเดินมาได้สิบสี่รอบ
ฤดูร้อนหนาวแล้ว พระ
เจ้าแผ่นดินได้ฟังทรงพระสรวลว่าสิบสี่รอบฤดูร้อนหนา
วมิได้สิบสี่ปีมาแล้วหรือ
ตามระยะทางเห็นจะมีความลำบากมากดอกกระมัง
พระถังซัมจั้งถวายพระพรว่า
อันความลำบากยากแค้นพบปะปิศาจอสุรกายยักษ์มารนั้
น ไม่สามารถจะพรรณนา
ได้ รับความเดือดร้อนไม่รู้ว่าเท่าไรแล้วจึงได้มาถึงนี่
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟัง
ดังนั้น ก็ให้เกิดศรัทธาปราโมทยรื่นเริงบันเทิงพระทัย
รับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเครื่อง
โต๊ะแจมาถวายพระถังซัมจั้งถวายพระพรว่า
อาตมภาพมีสานุศิษย์ยังคอยอยู่ข้าง
นอก ไม่อาจนำเข้ามาเฝ้าวิตกเกรงจะมีความผิด
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงทราบดังนั้น
จึงรับสั่งให้ขุนนางออกไปนิมนต์เข้ามาจะได้ฉันเครื่อง
แจด้วยกัน พวกขุนนางก็
ออกไปที่ประตูมิได้เห็นมีผู้ใด
พวกเฝ้าประตูบอกว่าเห็นอยู่สามคนรูปร่างหยาบช้า
พักอยู่ที่หอรับแขกเมือง เห็นจะเป็นคนทั้งสามนั้นดอกก
ระมัง พวกขุนนางได้ฟัง
ดังนั้นก็เดินไปที่หอพัก ถามขุนนางที่เฝ้าหอว่า
คนไหนเป็นสานุศิษย์ของพระถังซัมจั้ง
บัดนี้มีรับสั่งให้นำเข้าไปฉันแจ
โป๊ยก่ายนั่งอยู่ที่นั่นได้ยินว่าจะให้เข้าไปกินเลี้ยง
ก็ทะลึ่งออกมาพูดเสียงดังว่าข้าพเจ้าเอง
พวกขุนนางแลเห็นรูปร่างก็ตกใจ แข็งใจ
พูดว่าขอเชิญท่านทั้งหลายเข้าไปประเดี๋ยวนี้เถิด
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็พากันตาม
ขุนนางเข้าไปในพระราชวัง พวกขุนนางครั้นพาคนทั้ง
สามเข้ามาแล้วก็นำความ
ขึ้นกราบทูล พระเจ้าแผ่นดินให้ทรงทราบ

พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตรเห็น
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งมีรูปร่างดุร้ายดังนั้นก็ตกพระทัย พระถังซัมจั้งจึงถวายพระ
พรว่า ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเกรงกลัวเลยจงวางพระทัยเถิด คนทั้งสามนี้
รูปร่างดุร้ายก็จริงแต่ใจดี โป๊ยก่ายทะลึ่งพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าข้าพเจ้าขอคำนับ
พระเจ้าแผ่นดินก็ตกพระทัยยิ่งนัก
พระถังซัมจั้งจึงถวายพระพรว่า สานุศิษย์ทั้ง
สามนี้อาตมภาพได้มาแต่ในป่า
มิได้รู้จักขนบธรรมเนียมบ้านเมือง ขอพระองค์
ได้โปรดพระราชทานอภัย พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขุนนางพนักงานจัดเครื่อง
โต๊ะพาไปยังตำหนักม่อซอเต๊ง
จะได้รับประทานอาหารแจ พระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์
ทั้งสามก็คำนับลาพระเจ้าแผ่นดิน
ออกเดินตามขุนนางพนักงานเครื่องไปยังตำหนัก
ม่อซอเต๊ง ขุนนางก็จัดโต๊ะเชิญพระถังซัมจั้งเข้านั่งโต๊ะหนึ่ง สานุศิษย์ทั้งสามเข้า
นั่งรวมกันโต๊ะหนึ่งตามสบายฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จเข้าข้างใน
ให้มีพระพักตร์ผิดปรกติ ไ ป พระราชบุตร
ทั้งสามพระองค์คอยเฝ้าอยู่ในพระตำหนักนั้น
ก็แลเห็นพระราชบิดาเสด็จเข้ามามี
สีพระพักตร์ผิดเผือดไปดังนั้น จึงพากันทูลถามว่า
พระองค์มีเหตุการณ์ไฉนจึงมิส
พระพักตร์ผิดปรกติดังนี้ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสแก่พระราชบุตรทั้งสามว่า เมื่อกี้
นี้มีพระสงฆ์รูปหนึ่งมาจากเมืองไต้ถังเข้ามาขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง เธอมี
ลักษณะรูปร่างงามมิใช่คนเมืองใต้
เรามีศรัทธาจะเลี้ยงแจเธอสักเวลาหนึ่ง เธอ
บอกว่ายังมีสานุศิษย์อีกสามคนคอยอยู่ที่หอรับแขกเมือง เราจึงสั่งให้เข้ามาทั้ง

สามคน บัดนี้ก็เข้ามาแล้ว แต่ไม่รู้จักขนบธรรมเนียมข้
าราชการที่จะเคารพต่อเจ้า
นาย เราพิเคราะห์ดูคนทั้งสามนั้น
มีลักษณะรูปร่างน่าเกลียดน่าชังดุจดังว่าผีและ
ยักษ์ร้าย ในใจให้สะดุ้งหวาดไม่เป็นปรกติ
เพราะฉะนั้นจึงมีสีหน้าผิดปรกติไป
เมื่อพระราชโอรสทั้งสามได้ฟังพระราชบิดาตรัสดังนั้น
ก็กราบทูลว่าชะรอยจะเป็น
ผีปิศาจแปลงกายมาดอกกระมัง
พวกข้าพเจ้าจะขอออกไปดูให้เห็นแน่แก่ตาว่า
จะเป็นประการใด เมื่อทูลพระราชบิดาดังนั้นแล้ว
พระองค์ที่หนึ่งก็ทรงถือกระบอง
ใหญ่ พระองค์ที่สองก็ทรงถือคราดเก้าซี่
พระองค์ที่สามก็ทรงถือแผ่นป้ายดำอันหนึ่ง
สามองค์พี่น้องถืออาวุธครบมือกันแล้วก็พากันออกจากพ
ระราชวังถึงประตูที่ร้อง
ตวาดว่า พวกไหนที่จะอาราธนาพระไตรปิฎกอยู่ที่ไหน
ในขณะนั้นมีขุนนางพนัก
งานพนักงานเครื่องผู้หนึ่งอยู่ที่นั่น
ได้ยินพระราชโอรสถามดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ
ทูลว่าพวกพระสงฆ์ที่พึ่งเข้ามาฉันโต๊ะเครื่องแจอยู่ที่ตำ
หนักม่อซอเต็ง พระราช
โอรสทั้งสามได้ทรงฟังดังนั้นมิได้รอรั้งรีบเดินเข้าไปใ
นตำหนักม่อซอเต๊ง ร้องถาม
ด้วยเสียงอันดังว่าพวกเหล่านี้เป็นมนุษย์หรือปิศาจหรือ
ยักษ์ร้าย จงรีบบอกออก
มาโดยเร็วอย่าให้ถึงลงมือ พระถังซัมจั้งกำลังฉันจังหั
นอยู่ เห็นดังนั้นก็ตกใจวาง
ชามข้าวเสียทันที ขอตัวว่าอาตมภาพเป็นชาวเมืองไต้
ถังจะไปอาราธนาพระธรรม
มิใช่ผีปิศาจยักษ์ร้ายอะไรดอก
พระราชโอรสทั้งสามพูดว่า ตัวท่านก็เป็นมนุษย์
อย่างเดียวกับเรา แต่คนทั้งสามนั้นรูปร่างดุร้ายชะรอ
ยจะเป็นปิศาจอสุรยักษ์เป็นแน่

โป๊ยก่ายกำลังกินไม่ธุระที่จะฟังเสียงร้ายดี
ซัวเจ็งกับเห้งเจียเห็นดังนั้น จึงถ่อมตัว
พูดว่า พวกข้าพเจ้าไม่สวยงามก็จริง
แต่ใจเป็นพระร่างกายหยาบคายแต่สันดาน
ดี ท่านทั้งสามคือผู้ใดออกท่าทางฮึกหาญกล่าวความหมิ่
นประมาทดังนี้ ขุนนาง
พนักงานเครื่องที่อยู่ในที่นั้น
จึงบอกว่าท่านทั้งสามนี้คือพระราชโอรสของพระเจ้า
แผ่นดินปัจจุบันนี้ โป๊ยก่ายวางชามข้าวลุกขึ้นถามว่า
ท่านราชบุตรทั้งสามจะถือ
อาวุธมาทำไมหรือจะใคร่ลองฝีมือกับพวกข้าพเจ้าดอก
กระมังพระราชบุตรองค์ที่สองได้
ฟังโป๊ยก่ายถามดังนั้น
สองมือจับคราดเหล็กแกว่ง กวัด
โป๊ยก่ายแลเห็นก็หัวเราะแล้วพูดว่าคราดของเธอนั้นเ
ป็นลูกหลานคราดของข้าพเจ้า
ว่าแล้วโป๊ยก่ายก็แหวกเสื้อชักเอาคราดเหล็กออกมาจ
ากเอว แกว่งรัศมีศรีทองพุ่ง
พร่ายออกมานั้นได้พันและหมื่นสาย
พระราชบุตรที่สองเห็นดังนั้นก็ตกใจมือและ
เท่าก็อ่อนเปลี้ยไปทั้งกาย เห้งเจียเห็นพระราชบุตรที่
หนึ่งถือกระบองโลดเต้นกวัด
แกว่ง ก็ชักกระบองออกจากหูแกว่งไปมากระบององค์
ใหญ่กว่าสามกำ ยาวสี่ศอก
เศษปักลงกับพื้นลึกสามศอกเศษ
แล้วก็หัวเราะพูดว่าข้าพเจ้าให้กระบองนี้แก่ท่าน
พระราชบุตรที่หนึ่งก็ทิ้งกระบองของตนเสีย
วิ่งเข้าไปจับกระบองของเห้งเจียโยก
ถอนโดยกำลังแรง ถอนเท่าใดก็ไม่ขึ้น
พระราชบุตรองค์ที่สามเห็นดังนั้นก็จับป้าย
เหล็กออกท่า ซัวเจ้งยกกระบองวิเศษออกสกัด
แล้วแกว่งไปมามีรัศมีแสงพุ่งออก
มาระยับระย้า พวกขุนนางพนักงานในห้องเครื่องเห็น
ดังนั้น พากันตกใจครั่นคร้าม

ไม่เป็นสมประดี พระราชโอรสทั้งสามคุกเข่าลงเคาร
พพูดว่าท่านครูข้าพเจ้าไม่ทราบ
เลย ขอท่านได้สำแดงความประสิทธิ์ของท่านให้ข้าพเ
จ้าเห็นอีกสักครั้งหนึ่ง จะได้
เป็นที่นับถือของพวกข้าพเจ้า
เห้งเจียกระโดดมาจับกระบองที่ปักอยู่นั้น ยกขึ้นเบาๆ
ก็หลุดถอนขึ้นมาโดยง่ายไม่เป็นความยาก
แล้วพูดว่าในสถานที่นี้คับแคบ ไม่สมควร
ที่จะแผลงอิทธิฤทธิ์ได้ ข้าพเจ้าจะเหาะขึ้นบนเวหาแผ
ลงฤทธิ์ให้ท่านทั้งหลายดู
พูดแล้วก็ทำสิ่งหนาทร้องตวาดด้วยเสียงอันดังคำหนึงแ
ล้ว ก็ขึนเหยียบเมฆลอย
ขนไปบนอากาศ จับกระบองออกท่าเรียกว่าเพลงโปร
ยดอกไม้ และเรียกว่ามังก
พลิกตัว เห้งเจียจับกระบองแกว่งหมุนคว้าง ๆ
โป๊ยก่ายอยู่ข้างล่างอดไม่ได้ร้องขึ้น
ไปว่า ข้าพเจ้าจะแผลงฤทธิ์ให้ดูบ้าง
ว่าแล้วถือคราดเผ่นขึ้นเหยียบสายลมเหาะ
ลอยขึ้นบนอากาศ มือจับคราดตีข้างบนสามทีล่างสี่ที
ซ้ายห้าที่ขวาหกทีหน้าเจ็ดที
หลังเก้าที หมุนหันรอบตัวโดยความแคล่วคล่องว่องไว
ได้ยินเสียงดุจลมพัดดังอู้ ๆ
ซัวเจ๋งเห็นดังนั้นก็มาคำนับอาจารย์พูดว่าขอพระอาจา
รย์จงคอยข้าพเจ้าจะไปซ้อม
ฝีมือให้พระอาจารย์ดูบ้าง พูดดังนั้นแล้วก็เหาะขึ้นบนอ
ากาศ จับกระบองควงหมุน
ดังจังหัน มีรัศมีสีแดงสว่างพรายเป็นประกายดูงดงาม
ยิ่งนัก เห้งเจียโป๊ยก่ายซัว
เจ๋งต่างแผลงฤทธิ์อยู่บนอากาศโดยเชี่ยวชาญ
พระราชโอรสทั้งสามและเห็นดัง
นั้นก็ให้สยดสยองหวาดหวั่นครั่นคร้ามยิ่งนัก
พากันคุกเข่าลงกับพื้นในตำหนักม่อ
ซอเต็ง พวกขุนนางพากันกราบไหว้ทุก ๆ
คนทั้งฝ่ายหน้าฝ่ายใน และชาวเมือง

พลไพร่ใหญ่น้อยเห็นดังนั้นก็มีความเลื่อมใสศรัทธาจุดธู
ปเทียนบูชาเห้งเจียโป๊ยก่าย
ซัวเจ๋งแผลงฤทธิ์แล้ว ก็หยุดพักพากันลงมายังพื้นไปหา
พระอาจารย์ฝ่ายพระราชโอร
สทั้งสามก็รีบพากันเข้าไ
ปยังพระราชวังใน กราบทูลพระราช
บิดาว่า มีความปราโมทย์ชื่นชมโสมนัสหาที่เปรียบมิได้
พระบิดาได้เห็นหรือไม่
เมื่อตะกี้นี้ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสแก่พระราชโอรสทั้ง
สามว่า บิดาพึ่งเห็นบนอากาศ
เมื่อกี้มีรัศมีสีรุ้งพรายสว่างไสว
ก็ได้พากันจุดธูปเทียนสักการบูชา ไม่รู้ว่าเทพยดา
พระองค์ใดมาแผลงศักดานุภาพดังนี้
พระราชโอรสทั้งสามจึงกราบทูลว่าที่แผลง
ฤทธานุภาพนั้นมิใช่ใครผู้ใดเลย
คือสานุศิษย์ทั้งสามของพระสงฆ์ที่จะไปอาราธนา
พระไตรปิฎกธรรมนั้นเอง คนหนึ่งถือกระบองเหล็ก
คนหนึ่งถือคราดเหล็ก คนหนึ่ง
ถือพลองเหล็ก ล้วนแต่อาวุธวิเศษทั้งสามคน
อาวุธของข้าพเจ้าทั้งสามนั้นไม่
สามารถจะเปรียบได้ พวกข้าพเจ้าขอให้เธอแผลงอิท
ธิฤทธิ์ให้ดู เธอว่าคับแคบ
นักไม่พอที่จะแผลงฤทธิ์ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเชิ
ญให้เธอเหาะขึ้นบนอากาศ
ที่บังเกิดแสงสว่างรุ่งเรืองนั้น คือรัศมีของอาวุธต่าง
ๆ บัดนี้เธอยังอยู่ที่ตำหนักม่อ
ซอเต็ง ลูกมีความยินดีที่สุด
อยากจะใคร่เป็นสานุศิษย์แห่งเธอเรียนวิชาไว้สำหรับ
รักษาบ้านเมือง แต่ไม่ทราบว่าพระบิดาจะเห็นประกา
รใดฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้ฟัง
พระราชโอรสทั้งสาม
ทูลดังนั้นก็มีพระทัยยิน ดียิ่งนัก
จึงพาพระราชโอรสทั้งสามเสด็จไปยังตำหนักม่อซอเต็
ง ฝ่ายพระถังซัมจังกับสานุ

ศิษย์ทั้งสามกำลังจัดแจงจะเข้าไปลาพระเจ้าแผ่นดิน
ก็พอเห็นพระเจ้าแผ่นดิน
เง็กฮัวจิวเสด็จมากับพระราชบุตร
พระราชโอรสทั้งสามพระองค์ พร้อมกันกราบ
ลงกับพื้น พระถังซัมจั๋งเห็นดังนันก็ตกใจก็ลงคุกเข่าคำ
นับตอบ เห้งเจียโป่ยก่าย
ซัวเจ๋งเห็นดังนันก็ลุกจากที่เดินแอบไปข้างหนึ่งยิม ๆ
อยู่ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสนมัสการแล้วก็
นิมนต์พระถังซัมจั๋งกับ
สานุศิษย์ขึ้นนั่งยังเดิมแล้ว พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสว่า
ข้าพเจ้ามีกิจธุระจะขอยอม
เคารพต่อท่าน ไม่ทราบว่าท่านทั้งสามจะปลงใจด้วยห
รือไม่ พระถังซัมจังถวาย
พระพรถามว่า พระองค์มีความเห็นอย่างไรก็ตามแต่พ
ระทัยเถิดถ้าควรแล้วอาตม
ภาพไม่ขัดศรัทธาจึงพระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า
เมื่อแรกข้าพเจ้ายังมิได้พบแก่ท่านทั้งสาม
ก็นึกแต่ว่าพระสงฆ์มาแต่เมืองไต้ถังจะไปอาราธนาพร
ะธรรมเท่านั้น ครั้นได้เห็น
ท่านสำแดงฤทธาอานุภาพในกลางอากาศจึงทราบได้ว่
าท่านผู้สำเร็จลงมา บุตร
ข้าพเจ้าทั้งสามนี้พอใจแต่ในการฝึกหัดเพลงอาวุธ
เพราะฉะนั้นขอท่านได้กรุณา
แนะนำสั่งสอนวิทยาให้แก่บุตรของข้าพเจ้าทั้งสาม
ข้าพเจ้าจะขอบใจท่านแบ่ง
สมบัติให้แก่ท่านครึ่งหนึ่ง เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็หัวเรา
ะแล้วพูดว่าท่านยังไม่
ทราบหรือว่าพวกข้าพเจ้าอยู่ในทางธรรมรักษาศีลภาว
นาไม่พอใจในลาภยศ หาก
พระราชบุตรของพระองค์ปรารถนาจะเรียนรู้วิชา
อย่ายกสิ่งของขึ้นเป็นกำนัล เอา
แต่นำใจเท่านันก็พออยู่แล้ว
พระราชบุตรทังสามได้ฟังเห้งเจียว่าดังนัน ก็มีความ
ยินดีเป็นที่สุด จึงสั่งพนักงานเครื่องแจให้จัดเครื่องโต๊

ะเลี้ยงยังพระราชวังในและ
สั่งพนักงานพิณพาทย์ขับร้อง ครั้นจัดเสร็จแล้ว
ศิษย์กับอาจารย์ก็พร้อมกันเข้า
นั่งฉันเครื่องแจในเวลานั้น ครั้นเสร็จแล้วก็พากันพักน
อนยังตำหนักม่อซอเต็งคืนห
นึ่ ง
ครั้นรุ่งขึ้นพระเจ้าแผ่นดินเง๊กฮัวจิวกับพระราชโอรสทั้
งสามเสด็จมานมัสการพระ
ถังซัมจั้งแล้ว พระราชบุตรทั้งสามก็มาคำนับเห้งเจียโ
ป๊ยก่ายซัวเจ้งแล้วพูดว่า
ขอ
ท่านครูอย่าได้มีความเสียดายเลย
ขอให้ข้าพเจ้าดูเครื่องมือของท่านทั้งสามอีก
ครั้งหนึ่งเถิด โป๊ยก่ายซัวเจ๋งมีความยินดีหัวเราะแล้ว
จึงชักอาวุธออกวางไว้กับ
พื้ น
พระราชบุตรที่สองที่สามเข้ามาลองยกดูก็ไม่หวาดไหว
เปรียบดุจตั๊กแตนเข้าโยก
เสาตะลุงช้างฉะนั้น พระราชบุตรทั้งสองออกกำลังจน
สีพระพักตร์แดงก็ไม่ไหวไม่
เขยือน พระราชบุตรที่หนึงตรัสว่าพระน้องทั้งสองอย่า
ออกกำลังให้เสียแรงเปล่า
เ ล ย
ด้วยเครื่องอาวุธทั้งสองอย่างนั้นมิใช่ของธรรมดา
เป็นของกายสิทธิ์ไม่ทราบว่าจะ
หนักสักเท่าใด โป๊ยก่ายบอกว่าคราดนั้นไม่หนักสักเท่า
ใดดอก ทั้งตัวทั้งด้ามหนัก
ประมาณห้าพันสี่สิบแปดชั่งนั้น
พระราชบุตรที่สามถามซัวเจ็งว่าพลองของท่าน
อาจารย์หนักประมาณสักเท่าใด
ซัวเจ๋งหัวเราะแล้วตอบว่าพลองนั้นหนักห้าพันสี่
สิบแปดชั่งเหมือนกัน พระราชบุตรที่หนึ่งขอดูกระบองข
องเห้งเจีย
เห้งเจียเอียงหู

ลงควักออกมาเป็นเข็มเล่มหนึ่ง
แกว่งกระทบสายลมกระบองก็โตขึ้นประมาณสี่กำ
แล้วหักตั้งอยู่ตรงหน้า พวกขุนนางแลเห็นดังนั้นก็พากัน
ครั่นคร้ามเกรงกลัว พระ
ราชบุตรทั้งสามจึงถามว่า อาวุธของอาจารย์ทั้งสองซ่
อนไว้ที่บั้นเอว
แต่อาวุธของ
ท่านอาจารย์เห้งเจียซ่อนไว้ในหูเล็กเท่าเข็ม
ครั้นถูกลมแล้วจึงโตขึ้นนั้นด้วยเหตุ
ผลประการใดเป็นน่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก
เห้งเจียหัวเราะแล้วจึงพูดว่ากระบองเหล็ก
นี้ท่านยังไม่ทราบ มิใช่ของธรรมดา เป็นกายสิทธิ์
ตั้งแต่ท่านเจ้าต้ายผู้วิเศษ
สะกดไว้กลางทะเล หากข้าพเจ้ามีนิสัยจึงไปเอามาไ
ด้ จะเปลี่ยนแปลงใดก็ได้
ทุ ก
ประการ น้ำหนักหมื่นสี่พันห้าร้อยชั่ง
และไม่เหมือนเหล็กธรรมดา พระราชบุตร
ได้ฟังดังนั้น ก็มีความเลื่อมใสศรัทธา
ตั้งใจจะให้เห้งเจียสั่งสอนฝึกหัด เห้งเจีย
จึงถามว่า ไม่ทราบว่าท่านทั้งสามจะเรียนอาวุธอันใด
พระราชบุตรทั้งสามจึงบ
อ ก ว่ า
อยากจะเรียกอาวุธของอาจารย์ทั้งสามนั้นเห้งเจียหัว
เราะแล้วพูดว่า
ถ้าดังนั้นก็
ง่ายไม่ยาก แต่วิตกเห็นว่ากำลังของท่านทั้งสามจะไม่
พอแก่อาวุธของข้าพเจ้า
เมื่อ
ยกไม่ไหวแล้วจะฝึกหัดอย่างไรได้
ดุจจะเขียนไม่เป็นจะกลายเป็นเขียนสุนัขไป หาก
ท่านทั้งสามตั้งใจอยากจะได้จริง
ก็จงตั้งโต๊ะจุดธูปเทียนบูชาให้เทพยดาฟ้าและ
ดินแล้ว ข้าพเจ้าจะสอนกำลังภาคใหญ่ให้เกิดขึ้นแล้ว

จึงค่อยเรียนฝึกหัดเพลง
อาวุธพระราชบุตรทั้งสามได้ฟังดังนั้น
ต่างก็ดีใจยกโต๊ะมาตั้งเอง แล้วจุดรูปเทียน
สักการะบูชาไหว้เทพยดาฟ้าและดิน
แล้วจึงมาขอให้อาจารย์สอนทางวิเศษให้
เห้งเจียหันหน้ามาหาพระถังซัมจั้งแล้ว
ทำความเคารพว่าท่านอาจารย์ ผู้มีคุณ
อันประเสริฐของข้าพเจ้าขออนุญาตโปรดให้อภัยแก่ข้าพเจ้าด้วย
บัดนี้พระราชบุตร
ทั้งสามนี้มาขอเคารพเป็นสานุศิษย์
จะขอเรียนศิลปศาสตร์วุฒิทางอาวุธ เธอยอม
เป็นสานุศิษย์ของข้าพเจ้า ก็นับว่าเป็นนัดดาของพระอาจารย์
ขอพระอาจารย์ได้
ทราบ ข้าพเจ้าจะให้ความรู้แก่เธอทั้งสาม
โป๊ยก่ายซัวเจ้งเห็นเห้งเจียกระทำ
เคารพแก่พระอาจารย์ดังนั้น
ก็กระทำความเคารพแก่พระอาจารย์บ้าง
แล้วจึงพูดว่า
ขอพระอาจารย์นั่งให้สบาย ผ่อนให้ข้าพเจ้าทั้งสองหาสานุศิษย์คนละคน
ไว้เป็น
ที่ระลึกซึ่งทางไขทีนี้ พระถังซัมจั้งได้ฟังสานุศิษย์ทั้งสามมาขออนุญาต ดังนั้นก็มี
ความยินดีที่สุดจึงให้อนุญาต
เห้งเจียจึงสอนพระราชบุตรทั้งสามที่ในห้องตำหนัก
ม่อซอเต็งในที่สงัด เห้งเจียเขียนยันต์แล้ว
ให้พระราชบุตรทั้งสามคุกเข่าสำรวม
จิตหลับพระเนตรนิ่งแน่ทั้งสามองค์
เห้งเจียจึงร่ายพระคาถาเป่าลงที่ท้องพระราชบุตรทั้งสามพระองค์ ถอดกำลังของตัวให้แก่พระราชบุตรทั้งสามพระองค์
ดุจดัง

ว่าเปลี่ยนแปลงกายขึ้นใหม่ พระราชบุตรทั้งสามก็รู้สึก
พระองค์ว่ามีกำลังเกิด
ขึ้ น
ผุดลุกขึ้นลูบเนื้อลูบตัวดูแข็งแรงมีกำลังขึ้นมา
ยิ่งกว่าแต่ก่อนร้อยเท่าพันทวี พระ
ราชบุตรองค์ใหญ่ก็มาลองจับกระบองของเห้งเจีย
พระราชบุตรองค์ที่สองก็มาจับ
คราดของโป๊ยก่าย พระราชบุตรองค์ที่สามก็มาจับพลอ
งของซัวเจ๋ง
ต่างก็มีกำลัง
ยกขึ้นกวัดแกว่งได้ทั้งสามองค์
ฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินเห็นพระราชโอรสทั้งสามมี
กำลังขึ้นดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง
สั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะมาเลี้ยงขอบคุณ
ในเวลาเลี้ยงนั้นเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจง
ต่างให้วิชาความรู้แก่สานุศิษย์ของตน แต่
กำลังนั้นทนไม่นานก็หอบเหนื่อยเพราะเครื่องอาวุธขอ

งอาจารย์เป็นของกายสิ ท ธิ์
ครั้นเลิกแล้วก็ลาไปพักยังที่
รุ่งขึ้นพระราชบุตรทั้งสามก็มาเคารพขอบคุณอาจารย์
แล้วจึงพูดว่าเครื่องอาวุธของอาจารย์ยกได้ก็จริงแต่ยั
งลำบาก
ข้าพเจ้าทั้งสามอยาก
จะให้ช่างทำตามอย่างนี้ แต่ผ่อนลดน้ำหนักให้เบาลง
ไม่ทราบว่าท่านอาจารย์จะ
เห็นเป็นประการใด โป๊ยก่ายว่าถ้าคิดดังนั้นเห็นจะถูก
ต้อง
เพราะเหตุว่าอาวุธ
ของข้าพเจ้าหนักมากเกินกว่ากำลังของท่าน
อีกประการหนึ่งก็เป็นของคู่มือข้าพเจ้า
สำหรับที่จะได้ปราบภูตผีปิศาจและยักษ์ร้าย
ดีแล้วควรจะให้ช่างทำขึ้นไว้สำหรับ
ตัวท่าน พระราชบุตรทั้งสามได้ฟังดังนั้น

ก็เรียกช่างเหล็กมาให้เลือกเหล็กอย่างดี
ตั้งเตาสูบหล่อเสียวันหนึ่ง รุ่งขึ้นจึงมาขอยืมอาวุธไปทำตัวอย่าง
พิงไว้ในโรงช่าง
เหล็กทั้งวันทั้งคืน อันเครื่องอาวุธทั้งสามนี้เป็นของกายสิทธิ์ติดอยู่กับตัวเห้งเจีย
โป๊ยก่ายซัวเจ็งมิได้ห่างจากกาย
ครั้นว่านำไปพิงไว้ในโรงช่างเหล็ก ก็บังเกิดรัศมี
สีแสงรุ่งโรจน์โชตินาฟุ้งสว่างขึ้นบนอากาศ
เวลานั้นมีปิศาจตนหนึ่งอยู่ห่างเมือง
ประมาณเจ็ดสิบโยชน์ เขานั้นเรียกว่าเป๋าเถ้าซัว
ถ้ำนั้นเรียกถ้ำเฮ้าเถ้าต้อง เวลา
คืนวันนั้นปิศาจนั่งอยู่ที่หน้าถ้ำ
แลขึ้นไปบนอากาศก็เห็นมีแสงสว่างพุ้งขึ้นบน
อากาศจึงเหาะตรงมาที่แสงสว่างนั้น
ครั้นถึงก็เห็นแสงสว่างนั้นฟุ้งขึ้นมาจาก
พระราชวังใน ปิศาจก็ลงยังพื้นพิจารณาดูเห็นเครื่องอาวุธทั้งสามอย่าง
ปิศาจก็มี
ความยินดีมีความพิศวงคิดว่าอาวุธนี้จะเป็นของผู้ใดหนอเอามาพิงไว้ที่นี้
เป็น
นิสัยของเราควรจะเอาไปไว้สำหรับตัวคิดดังนั้นแล้วก็

ลักเอาอาวุธทั้งสามอย่างนั้น
กลับไปยังถ้ำฝ่ายพวกช่างเหล็กในโรงหล่อ
มีความเหน็ดเหนื่อยก็พากันหลับนอนไม่รู้สึก
สมประดี ครั้นเวลารุ่งแจ้งก็มาพร้อมกันที่โรงสูบ
ไม่เห็นอาวุธทั้งสามนั้น ทุกคน
ตกใจพากันเที่ยวค้นหาก็ไม่พบไม่เห็น
พระราชบุตรทั้งสามก็เสด็จมาดู พวก
ช่างเหล็กก็กราบทูลว่า ขอพระองค์ได้ทรงทราบอาวุธทั้งสามอย่างนั้นหายไ

ป เ สี ย แ ล้ ว
พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเที่ยวค้นหาก็มิได้พบเห็น
พระราชบุตรทั้งสามองค์ได้ทรง
ทราบดังนั้นก็ตกพระทัย จึงพูดว่าเห็นอาจารย์จะมาเก็

บเอาไปเสียดอกกระมัง จึง
พากันรีบไปที่ตำหนักม่อซอเต็ง
เวลานั้นอาจารย์นอนหลับอยู่ยังไม่ตื่น ซัวเจ๋ง
ได้ยินเสียงเรียกก็ผุดลุกขึ้นเปิดประตู
พระราชบุตรทั้งสามก็เข้าไปค้นดูมิได้เห็น
อาวุธก็ตกใจ จึงถามอาจารย์ว่า
อาวุธนั้นท่านเก็บมาแล้วหรือ เห้งเจียได้ฟังดัง
นั้นก็ผุดลุกขึ้นบอกว่ามิได้เอามา
พระราชบุตรทั้งสามบอกว่า เมื่อคืนนี้หายไป
หาไม่พบ โป๊ยก่ายกำลังนอนได้ยินดังนันก็ตกใจผุดลุกขึ้

นถามว่าคราดของข้าพเ จ้ า
อยู่หรือไม่ พระราชบุตรทั้งสามบอกว่าไม่เห็น
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านอาจารย์ไปเก็บ
เอามาจึงได้มาถาม เพราะเห็นว่าอาวุธวิเศษของอา

จารย์เปลี่ยนแปลงได้อ า จ า ร ย์
จะเอามาเก็บซ่อนไว้ในตัวดอกกระมัง
เห้งเจียบอกว่าไม่ได้เอามา พูดแล้วก็พา
กันมาที่โรงสูบค้นหาอีกครั้งหนึ่งก็มิได้เห็นโป๊ยก่ายว่าเ

ห็นพวกช่างเหล็กจะลัก เ อ า ไ ป
จงรีบเอามาคืนโดยเร็วหาไม่จะตีให้ตายทุกคน
พวกช่างเหล็กได้ฟังโป๊ยก่ายว่าดัง
นั้นก็ตกใจคุกเข่าลงร้องไห้พูดว่าขอท่านได้โปรด
พวกข้าพเจ้ามากระทำการเหน็ด
เหนื่อยก็หลับไหลไม่ได้สติ ครั้นตื่นมาดูก็ไม่เห็นพวกข้า

พเจ้าเป็นมนุษย์ปุถุชน

ที่ไหนจะมีแรงยกของกายสิทธิ์อย่างนี้ได้
ขอท่านได้โปรดไว้ชีวิตพวกข้าพเจ้านี้เถิด
เห้งเจียนึกอยู่แต่ในใจว่า การทั้งนี้พวกเราไม่ดีเอง
หากให้เขาเอาไปดูตัวอย่างแล้ว
ก็เอากลับมาเก็บไว้กับตัวก็จะไม่หาย
นี่ทิ้งไว้ทั้งคืนดังนั้นจึงได้มีเหตุขึ้นดังนี้ อัน
ของวิเศษทิ้งไว้หลายเวลานักก็มีรัศมีฟุ้งขึ้น
ชะรอยอ้ายคนพาลมาลักเอาไปใน
เวลากลางคืนเป็นแน่ โป๊ยก่ายไม่เชื่อพูดว่าในอาณาเ

ขตบ้านเมืองกำลังรุ่ง เ รื อ ง
บริบูรณ์ และอีกประการหนึ่งไม่ใช่กลางป่ากลางดงอะ

ไรจึงจะได้มีคนพาลมา ลั ก
เอาไป คงจะเป็นพวกช่างเหล็กเป็นแน่เห็นอาวุธมีรัศ

มีงดงามออกไปนอกกำแ พ ง เ มื อ ง
ให้สมัครพรรคพวกเข้ามาลักเอาไป
เอามาตีเสียให้ตายจึงจะสมควร พวกช่าง
เหล็กก็คุกเข่าลงปฏิญาณสาบานตัวว่ามิได้เอาไปทุก
ๆ คน ในขณะเมื่อพูดกันอยู่
ก็พอพระเจ้าแผ่นดินเสด็จมาทรงถามซึ่งเหตุการณ์นั้น
ทรงทราบทุกประการแล้ว
ก็ทรงนิ่งนึกตรึกตรองอยู่ในพระทัยจึงตรัสแก่อาจารย์ทั้
งสามว่า
ซึ่งอาวุธวิเศษ
ของท่านทั้งสามนั้นมิใช่ของธรรมดา
สักพันคนก็จะไม่มีสักคนหนึ่งเอาไปได้ อีก
ประการหนึ่งข้าพเจ้ารักษาครอบครองเมืองนี้
ได้ตั้งบทกฎหมายปรับโทษห้าประการ
และตัวข้าพเจ้าก็ตั้งอยู่ในยุติธรรม
ลือชาปรากฏแพร่หลาย พวกเหล่านี้คงไม่กล้า
ลักของอันนี้ไป ขอท่านอาจารย์ได้ดำริการให้รอบคอบ

เห้งเจียหัวเราะแล้วพู ด ว่ า
ไม่ต้องตรึกตรองไม่ต้องกล่าวถึงพวกช่างอีกต่อไปทำไ

มข้าพเจ้าจะขอถาม
พระองค์ว่าในอาณาเขตเมืองนี้มีสี่ทิศจะมีป่าดงที่ไหนบ้
าง
ซึ่งมีผีปิศาจยักษ์ร้าย
สำนักอยู่ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห้งเจียถามดังนั้น

จึงทรงตอบว่าท่านอาจ า ร ย์
ถามข้อนี้เห็นควรแก่การ ด้วยอาณาเขตเมืองของข้าพ
เจ้านี้
ทางทิศอุดรมีเขาหนึ่ง
เรียกว่าเป้าเถ้าซัว ในเขานั้นมีถ้ำหนึ่ง
เรียกว่าถ้ำเฮ้าเถ้าต้อง ชาวชนไปมาเล่าลือ
กันว่าในถ้ำนั้นมีฤาษีเซียนผู้วิเศษอยู่คนหนึ่ง
และพูดกันว่ามีสัตว์เนื้อเสือร้ายปิศาจ
ผีมีชุกชุม ข้าพเจ้าก็ยังสืบถามอยู่ว่าจะเป็นสัตว์อันใดแ
น่
เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็ หั ว เ ร า ะ
แล้วพูดว่าไม่ต้องพูดให้มากความ
แน่แล้วพวกคนร้ายในที่นั้นมาลักเอาไปไม่ผิดเลย
เห้งเจียจึงเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ้งมาสั่งว่าจงอยู่รักษาป

ฏิบัติพระอาจารย์ พี่จะไปสืบ
ถามให้ได้ความแล้วจะกลับมา
พอสั่งเสร็จแล้วได้ยินเสียงว่าไปคำหนึ่งเท่านั้นก็
แลไม่เห็นรูปกาย บัดเดี๋ยวก็เหาะมาถึงเขาเปาเถ้าซั

วก็ลดลงยังยอดเขา พิเคราะห์
ดูรอบเขาก็เห็นมีไอปิศาจฟุ้งขึ้นจริงดังนั้น
เวลาที่เห้งเจียกำลังพิจารณาดูอยู่นั้น
เห็นปีศาจน้อยสองคนเดินพูดกันไปทางทิศตะวันตกเฉีย
งเหนือ

เห้งเจียนึกว่า
ซะรอยอ้ายสองคนนี้จะเป็นปิศาจลาดตระเวนเป็นแน่
อย่าเลยเราจะตามไปดูมัน
จะพูดอะไรกัน คิดดังนั้นแล้วก็ไหวกายแปลงเป็นผีเสื้อ
น้อยตัวหนึ่ง
บินตามไป
บนศีรษะทั้งสอง ก็ได้ยินคนหนึ่งพูดว่า
ไต้อ๋องนายเราสองเดือนติด ๆ กันมีลาภ
สองอย่างเมื่อเดือนก่อนได้นางรูปงามมาไว้สุขสำราญ
ในถ้ำ
มาเดือนนี้ได้อาวุธ
วิเศษสามอย่างหาค่ามิได้ พรุ่งนี้จะเปิดการทำขวัญคร
าดวิเศษ
พวกเราก็จะพลอย
อิ่มหนำสำราญด้วย คนหนึ่งพูดว่า
พวกเราก็มีอันพอใจเราเอาเงินยี่สิบตำลึงนี้ไป
ซื้อเนื้อหมูเนื้อแกะ ถ้าไปถึงที่พักเรากินสุราสักห้าแก้ว

และยกเงินสักสองสาม
ตำลึงไว้ซื้อเสื้อกันหนาวจะมิดีหรือ
ปิศาจทั้งสองเดินพลาง พูดกันพลางหัวเราะกัน
แล้วก็รีบเดินเข้าทางใหญ่ไป
เห้งเจียได้ยินว่าจะทำขวัญคราดเหล็ก ก็มีความดีใจ
จะใคร่ตีปิศาจให้ตายแต่เครื่องมือไม่มี
จึงชิงบินไปขึ้นหน้าแล้วแปลงกายกลับเป็น
รูปเดิมยืนคอยอยู่ข้างหน้า ครั้นปิศาจทั้งสองเดินมาถึง

เห้งเจียก็เป่าพระคาถ า
เป็นมหาจังงัง ปิศาจทั้งสองก็ยืนอยู่กับที่ไม่อาจเดินไป
ได้
เห็งเจียก็เข้าแหวกเอ า
เสื้อปิศาจค้นดู ก็มีจริงเงินยี่สิบตำลึงอยู่ในสายรัดพุง
และมีป้ายแขวนที่บั้นเอว
คนละแผ่น มีอักษรเขียนในป้ายว่าโตจั้นโก๊กวั่ย

คนหนึ่งว่า โก๊กวั่ยโตจั้น เห้งเจีย
แก้เอาป้ายทั้งสองกับเงินยี่สิบตำลึงแล้ว
ก็เหาะกลับไปยังเมืองจิวก๊ก ครั้นถึงก็ลด
ลงยังพื้นเข้าหาพระอาจารย์และเจ้าเมือง
เล่าความตามเหตุผลให้ฟังทุกประการแล้ว
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
เห็นจะคราดวิเศษของข้าพเจ้ามีรัศมีสี
แสงสว่าง มันจึงได้ดีใจซื้อหมูจะทำขวัญดังนั้นเอง
ถ้าดังนั้นจะทำประการใด จึง
จะได้คราดของข้าพเจ้ากลับคืนเล่า
เห้งเจียว่าพี่น้องเราจะต้องไปให้พร้อมกันทั้ง
สามคน เงินที่เราได้มาทั้งยี่สิบตำลึงนี้
เอาไปซื้อหมูและแพะบำเหน็จรางวัลพวก
ช่างเหล็ก ให้ราชบุตรทั้งสามจัดซื้อสุกรและแพะสักสอ
งสามตัว
สวนโป๊ยก่าย
แปลงเป็นโตจั้นโก๊กวัย พี่จะแปลงเป็นโก๊กวัยโตจั้น
ซัวเจ็งแต่งเป็นคนขายสุกร
และแพะ พากันไปที่ถ้ำได้โดยง่าย
เมื่อเข้าใกล้ได้แล้ว เราจึงช่วยกันชิงเอาอาวุธ
คนละอันช่วยกันกำจัดมันเสียให้ราบคาบแล้ว
จึงค่อยพากันกลับไป ซัวเจ๋งได้ฟัง
ดังนั้นก็หัวเราะชมว่าคิดดังนี้ดีจริงเรารีบไปเถิด
พระเจ้าแผ่นดินจึงให้จัดสุกรและ
แพะมาพร้อม พี่น้องก็ลาพระถังซัมจั้งออกจากเมือง
โป๊ยก่ายถามว่ารูปร่างโต
จันโก๊กวั่ยเป็นอย่างไรข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็น
ทำไมจะแปลงให้เหมือนได้ เห้งเจีย
ว่าพีจะแปลงให้ดูก่อน ว่าแล้วก็แปลงให้โป๊ยก่ายดู
โป๊ยก่ายเห็นแล้วก็แปลงให
หมอนบศาจโตจันโก้กวัย เห็งเจียก็แปลงเป็นปศาจโก๋
กวัยโตจัน
แล้วเอาป้าย
แขวนบั้นเอวคนละอัน ซัวเจ๋งก็แต่งตัวเป็นคนขายแพะ

และสุกร
ครั้นเปลี่ยนแปลง
เสร็จแล้ว ก็รีบพากันเหาะตรงไปยังเขาเปาเถ้าซัว
ครั้นถึงก็ลดลงยังยอดเขาพา
กันตัดทางไปยังถ้ำ บังเอิญมาพบปิศาจน้อยหน้าเขียวค
นหนึ่ง
ขนและผมแดงก็
รักแร้หนีบหีบหนังสือเดินมาปะทะหน้าเห้งเจีย
ก็ร้องเรียกว่าโก๊กวัยโตจันมาแล้วหรือ
ซื้อหมูแพะมาแล้วหรือ เห้งเจียตอบว่าเอามานี่แล้ว
เห้งเจียจึงย้อนถามว่า ก็ตัว
จะไปข้างไหนเล่า ปิศาจนั้นตอบว่า
ข้าพเจ้าจะเอาหนังสือไปเชิญเล่าต้ายอ๋องผู้ใหญ่
มากินโต๊ะพรุ่งนี้เข้าที่ประชุม
เห้งเจียถามว่าจะเชิญผู้ใดบ้าง ๆ ปิศาจตอบว่ารวม
ทั้งเล็กใหญ่อยู่ในยี่สิบคนกว่า
เห้งเจียจึงขอดูหนังสือเชิญ มีใจความว่าพรุ่งนี้
ทำการทำขวัญคราดวิเศษ และจัดเครื่องโอชารสเป็น

ที่ประชุมรื่นเริง ขอคำนับ
มายังท่านผู้ใหญ่ที่นับถือยิ่ง
เชิญมาตามเวลาอย่าให้คลาดเคลื่อน ขอคุณปู่เจ้า
เก๊าเล่งง่วนเซี้ยผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าซึงอึ้งไซคำนับเชิญ
เห้งเจียดูรู้ความแล้วก็ส่งคืนให้
แก่ปิศาจไป ปิศาจเดินทางไปทิศตะวันออกเฉียงใต้
ซัวเจ๋งเห็นปิศาจไปแล้ว จึง
ถามเห้งเจียว่า ในหนังสือนั้นมันพูดว่าอะไรกัน
เห้งเจียบอกว่าหนังสือเชิญมา
ทำขวัญคราดเท่านั้น ผู้เชิญลงชื่อซึงอึ้งไซ
ถึงปู่เจ้าเก้าเล่งง่วนเซี้ยผู้ใหญ่ ซัวเจ๋ง
ได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้น จึงหัวเราะว่าเห็นซึงอึ้งไซจ

ะเป็นราชสีห์ขนสีทองม า เ ป็ น ปิ ศ า จ
แต่ชื่อเก๊าเล่งง่วนเซี้ยนั้นจะเป็นสัตว์อะไร

โป๊ยก่ายจึงพูดว่า คือสินค้าของข้าพเจ้าเอง
เห้งเจียถามว่า ทำไมรู้เล่าว่าเป็นสินค้าของตัว
โป๊ยก่ายพูดว่า คำโบราณท่าน
ย่อมกล่าวว่า แม่สุกรมักจะเลียบเคียงแก่ราชสีห์
เพราะฉะนั้นจึงรู้ได้ว่าเป็นสินค้า
ของข้าพเจ้า สามคนพูดโต้ตอบหัวเราะกันไปมาแล้วก็

พากันรีบเอาหมูแพะเดิ น
มายังประตูถ้ำเอ้าเก้าต้อง ครั้นถึงก็แลเห็นปิศาจใหญ่

น้อยนั่งอยู่เป็นหมู่ให ญ่ ก็
พากันมาจับหมูจับแพะพูดกันเสียงอึกทึกได้ยินถึงในถ้ำปิ

ศาจไต้อ๋อง จึงออกมา
ถามว่าเจ้าทั้งสองมาแล้วได้ซื้อหมูแพะเท่าใด
เห้งเจียบอกว่า ซื้อสุกรได้เก้าสุกร
ซื้อแพะได้เจ็ดแพะ รวมสิบหกด้วยกัน
หมูสิบหกตำลึงแพะเก้าตำลึง เอาเงินไป
ยี่สิบตำลึงยังขาดอยู่ห้าตำลึง
เจ้าของตามมาเอาเงินที่ยังค้างอยู่นั้น ปิศาจไต้อ๋อง
ได้ฟังดังนั้นแล้ว ก็เรียกคนใช้ให้เอาเงินห้าตำลึงมาใ

ห้แก่เจ้าของสุกรไป เห้งเจีย
บอกว่าคนผู้นี้ตามมาโดยความประสงค์สองประการ
จะขอเงินค่าแพะและสุกร
ประการหนึ่ง จะใคร่ดูเครื่องอาวุธที่จะทำขวัญคราวนี้

ประการหนึ่ง ปิศาจไต้อ๋อง
ได้ฟังดังนั้นจึงด่าว่าเจ้าโตจั้นนี้เป็นคนหยาบแท้ๆ
ไปซื้อก็ตามเรื่องซื้อๆ แล้วก็กลับมา
ทำไมจึงต้องไปประกาศบอกประชาชนให้รู้ด้วยทำไมโ

ป๊ยก่ายจึงพูดว่าขอไต้ อ๋ อ ง ไ ด้
ทราบ ด้วยของวิเศษอย่างนี้ ในใต้หล้านี้จะไปหาที่ไห

น
ควรจะให้ประชาชนเขา
ชมดู จะไปกลัวอะไรที่ไหน ปิศาจไต้อ๋องก็ตวาดว่าเจ้

าโก๊กวัยเจ้าชาติชัวไ ม่ รู้ จั ก อะไร
อันของวิเศษอย่างนี้ได้มาจากเมืองเง็กฮัวจิว
หากคนนีดูแล้วจะกลับไปเที่ยว บอก
เล่าต่อ ๆ ไป บางที่จะรู้ถึงเจ้าเมือง
ก็จะมาทวงถามขอร้อง ถ้าดังนั้นจะทำอย่างไร
เห้งเจียพูดว่าขอไต้อ๋องได้ทราบ
แขกคนนี้อยู่ทิศตะวันออกห่างเมืองออกไกล ไหน
จะไปเล่าถึงเมืองได้และเธอมานี้ก็ยังมิได้กินข้าวข้าพ

เจ้าทั้งสองท้องก็หิวข้ า ว ยั ง
ไม่ได้กินด้วยกัน จะมีข้าวเหล้าก็ขอให้เธอกินสักอิ่มหนึ่

งแล้วจะได้กลับไป พูดยัง
ไม่ทันเสร็จปิศาจน้อยก็เอาเงินมาให้ห้าตำลึง
ส่งให้เห้งเจีย เห้งเจียก็ส่งให้ชัวเจ๋ง
แล้วพูดว่าเงินที่ค้างห้าตำลึงเป็นครบบี่สิบห้าตำลึงค่าแ

พะและสุกรของท่าน ท่าน
ไปกินข้าวกับข้าพเจ้า กินแล้วจะได้กลับไปพูดแล้วทั้งส

ามคนก็พากันเดินเข้าไ ป ใ น
เข้าไปในถ้ำ ถึงประตูที่สองแลเห็น
คราดวิเศษอยู่บนหน้าหออันหนึ่ง ข้างตะวัน
ตกพลองพิงอยู่อันหนึ่ง ข้างตะวันออกกระบองพิงอยู่อัน
หนึ่ง
ปิศาจไต้อ้องเดิน
ตามหลังเข้ามาสั่งว่าจะดูก็ดูกลางนั้นคราดวิเศษหากก

ลับไปอย่าได้พูดให้คน
อื่นรู้เป็นอันขาด ชัวเจ้งก็รับคำว่าข้าพเจ้าไม่อาจพูด

โป๊ยก่ายนั้นมีสันดานลุกลน
พอแลเห็นตราดของตัวก็มิได้คิดเกรงใจอะไรใคร
ตรงเข้าฉวยออกมาแล้วก็แปลง
กลับเป็นรูปเดิม ยกคราดขึ้นสับลงไปหมายศีรษะปิศาจ

เห้งเจียซัวเจ็งต่างก็ วิ่ ง เ ข้ า ไ ป
จับอาวุธของตัวได้แล้ว ก็กลายกลับเป็นรูปเดิมเข้าช่ว

ยกันระดมตีปิศาจมิได้ ร อ รั้ ง
ปิศาจเห็นดังนั้นก็ตกใจวิ่งเข้าไปฉวยเอาจอบเหล็ก
ปิศาจร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
มึงเป็นคนอะไรที่ไหนจึงสามารถมาทำล่อลวงเอาของ

วิเศษของเราดังนี้ เห้งเจียพูดว่า
เราดู้ว่าเจ้าเป็นอ้ายสัตว์หน้าขนเจ้าจำเราไม่ได้หรือ

เราคือสานุศิษย์ของพร ะ ถั ง ซั ม จั๋ ง
เพราะข้ามมาถึงเมืองเงิกฮัวจิว
พระราชบุตรทั้งสามเคารพนับถือเราเป็นครู เธอ
อยากฝึกหัดเพลงอาวุธ จึงเอาอาวุธของเราทั้งสามค

นมาทำตัวอย่างวางไว้ ใ น โ ร ง ห ล่ อ
พระราชวังใน มึงเป็นขโมยลักเอามาไว้ในถ้ำนี้
เราจึงตามมาเพื่อจะให้รางวัลแก่
เจ้าคนละทีสองทีแล้วก็จะกลับไป
ว่าแล้วก็รบกับปิศาจโดยสามารถทั้งสามคน
ปิศาจต้านทานกำลังไม่ไหวก็บันดาลเป็นลมหายตัวไปข้

างทิศตะวันออกเฉียงเ ห นื อ
โป๊ยก่ายก็ไล่ไป เห้งเจียร้องห้ามไว้ว่าปล่อยให้มันไป
เถิด
โบราณท่านย่อมว่าสุนัข
จนตรอกอย่ารุกไล่ โป๊ยก่ายก็หันกลับ
เห้งเจียพูดว่าเราพากันเข้าไปในถ้ำทำลาย

ถ้ำเสียก่อนอย่าให้มันอาศัยอยู่ได้ต่อไป
โป๊ยก่ายก็เชื่อพากันกลับมายังถ้ำ จับ
ปิศาจเล็กใหญ่ฆ่าเสียทั้งสิ้น
เห้งเจียก็กวาดสิ่งของเล็กน้อยกับทั้งสัตว์ปิศาจที่ตีตาย
และทั้งหมูแพะที่เอามานั้นเอาออกมาหมดแล้ว
ซังเจ้งก็เก็บเอาไม้ฟืนแห้งมากอง
ไว้แล้วเอาไฟจุดเผาในถ้ำนั้นไหม้เป็นจุณไปแล้วพากัน

เก็บเอาสิ่งของเหล่านั้ น
เหาะกลับไปยังเมืองเง๊กฮัวจิว
เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสทั้งสาม
และพระถังซัมจั๋งนั่งชะแง้คอยท่าอยู่ที่ตำหนักม่อซอเต็ง

แลไปก็เห็นพี่น้องสาม
เก้กังหอบหิ้วสิ่งของมาทิ้งที่กลางชลาหน้าตำหนัก
สิ่งของต่าง ๆ กับแพะแลสุกร
และสัตว์ต่าง ๆ วางไว้ แล้วไปหาพระอาจารย์พระเ

จ้าแผ่นดินเห็นดังนั้น ก็กระทำความเคารพอย่างยิ่
ง และมีใจจงรักภักดี
พระราชโอรสทั้งสามก็คุกเข่าลงคำนับอย่างนับถือหาที่

เปรียบมิได้ จึงถามว่า
สิ่งของเหล่านี้ท่านเอามาจากที่ไหนเห้งเจียหัวเราะแ

ล้วตอบว่า ที่ตำบลเขานี้มีปิศาจสั ต ว์ ยั ก ษ์ ต่ า
ง ๆ อ้ายนาม
ปิศาจมันเป็นราชสีห์ พวกข้าพเจ้าพร้อมกันเข้าไปเอา

อาวุธคืนมาได้แล้ว ก็ช่วย
กันระดมรบไล่มันออกจากถ้ำหนีไป
ข้าพเจ้าก็มีได้ไล่ตาม จึงกลับเข้าไปในถ้ำ
กำจัดพวกมันเสียสิ้นแล้ว เก็บรวบรวมสิ่งของเล็กน้อย

มาเสียสิ้น พระเจ้าแผ่น
ดินได้ทรงฟังก็ดีพระทัย หวาดหวั่นก็หวาดหวั่น
ด้วยเกรงมันจะกลับมาทำอันตราย
เมื่อภายหลัง เห้งเจียจึงทูลว่าพระราชโอรสของพระ

องค์ทั้งสามก็มีฤทธาอ า นุ ภ า พ
ทั้งพวกข้าพเจ้าจะคอยช่วยกำจัดมิให้มาทำอันตรายได้

เพราะข้าพเจ้าได้ทรา บ อ ยู่
แล้วว่ามันคงจะไปพบปู่เจ้าอะไรของมันมาแก้มือเป็นแ
น่
ด้วยเมื่อเวลารบกันมัน สู้
ไม่ได้ก็หนีไปทางทิศใต้ คงจะไปหาเก๊าเล่งง่วนเซี้ย
ข้าพเจ้าจะคอยกำจัดมันเสีย
ให้จงได้ พระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห้งเจียทูลดัง
นั้นก็มีความยินดีสิ้นความวิตก
จึงสั่งพนักงานให้จัดโต๊ะเครื่องแจ ถวายพระถัง
ซัมจั้งและศิษย์ทั้งสามแล้วพากันไปพักหลับนอนฝ่ายปิศา

จอึงม้อกิมไซสู้เห้งเจี ย มิ ไ ด้
ก็หนีไปตรงทิศตะวันออกเฉียงใต้ ครั้น
ถึงเขาเต็กเจี๊ยดซัว ในเขานั้นมีถ้ำเรียกว่า
เก๊าเด็กปั้วฮ่วนต๋อง ในถ้ำนั้นมีปู่เจ้า
นามเรียกว่า เก้าเล่งง่วนเซี้ยคือเป็นเจ้าปู่ของอึ้งม้อ

กิมไซ เมื่อมันหนีมาตามลม
มิได้หยุดถึงครึ่งคืนก็มาถึงประตูถ้ำเข้าไปเคาะประตูร้

องเรียกให้เปิดประตู แล้วก็
เข้าไปแลเห็นปู่เจ้านั่งอยู่ก็คุกเข่าลงกับพื้นคำนับแล้วอี้

งม้อกิมไซก็ร้องไห้สะ อึ ก ส ะ อื้ น ปู่ เ จ้ า แ
ล เ ห็ น ดั ง นั้ น ก็ ป ร ะ หลาดใจจึงถามว่า

เมื่อวานนี้หลานให้คนถื อห นัง สือ
มาเชิญก็จัดแจงจะไป ก็เหตุใดจึงได้มาเองและมีควา

มโทมนัสเศร้าหมองดัง นี้ เ ล่ า
อึ้งม้อกิมไซจึงเล่าซึ่งเหตุผลต้นปลายให้ปู่เจ้าฟังทุกระ

การ และไม่ทราบว่าคนทั้ง
สามนั้นชื่ออะไรมีฝีมือเข้มแข็งทุกคน
หลานต่อสู้ไม่ได้จึงได้หนีมา ขอพึ่งปู่เจ้า
ช่วยจับคนทั้งสามแก้แค้นให้ด้วย
จึงจะเห็นว่ามีความเมตตาแก่หลาน ปู่เจ้าได้ฟัง
ไม่รู้จักไปโดนเข้าแล้วจึงให้เก็ดความตั้งมือกิมใชงาม

ว่านรจำนื้อว่าคนหั้งส า ม นั้ น
เป็นผู้ใด ปีศาจเฒ่าจึงบอกว่า
ปากยาวหูใหญ่นั้นชื่อโป๊ยก่าย หน้าสีหมอกดำ
นั้นชื่อซัวเจ๋งสองคนนี้ยังไม่สู้กระไรนัก
ยังอีกคนหนึ่งที่หน้ามีขนเหมือนรามสูรนั้น
เรียกว่าซึงเห้งเจียลิงนี้มีฤทธาอานุภาพใหญ่หลวง
เมื่อห้าร้อยปีก่อนเคยทำจลาจล
บนสวรรค์ พลเทพบุตรสิบหมื่นก็ไม่อาจจะจับเธอได้
เธอเป็นต้นสารบาญหาเหตุ
ไม่มีผู้ใดเสมอ เจ้าทำไมจึงไปโดนเข้าดังนี้เล่า
เอาเถอะปู่จะไปกับเจ้า จับเจ้าทั้ง
สามคนกับเจ้าเมืองเง็กฮัวจิวพ่อลูกมาแก้แค้นให้เจ้า
อึ้งม้อกิมไซได้ฟังดังนั้นก็กราบ
คำนับขอบคุณปู่เจ้า ฝ่ายปิศาจเฒ่าจึงเตรียมพลทหารเ

อกทหารเลว คือราชสีห์เขียว
ราชสีห์ขาว สุนัขเผือกและช้างดำอีเก้ง
ต่างก็ถืออาวุธทุก ๆ ตน ปีศาจอึ่งม้อกิมไซ
ก็คุมพลเหล่านั้นเหาะขึ้นบนอากาศไปยังเขาเป๋าเถ้าซั
ว
ครั้นถึงก็ได้กลิ่นไฟก ร ะ ท บ

จมูก และได้ยินเสียงคนร้องไห้โฮ ๆ แลไปดูก็เห็น
โตจั้นโก๊กวัยสองคนกำลัง
ร้องไห้พรรณนาถึงนายของตัว
ปิศาจอึ้งม้อกิมไซตรงเขาไปใกล้ร้องตวาดถามว่า
เจ้าเป็นโตจั้นโก๊กวั่ยจริงหรือปลอม
ปิศาจทั้งสองกลั้นน้ำตาคุกเข่าลงคำนับแล้วพูด
ว่า พวกข้าพเจ้าจะมีปลอมที่ไหนเล่า
เมื่อวันวานนี้รับเงินไปซื้อแพะและสุกร
ข้ามเขาเดินไปตามทางทิศตะวันตก
กำลังเดินมาก็แลเห็นคนหน้าตาคล้ายแก่รามสูร
ยืนอยู่ข้างทางคนหนึ่ง มันเอาปากเป่าข้าพเจ้าทั้งสอง

คนมือและเท้าก็แข็งปา ก ก็
พูดไม่ออก มันเข้ามาเลิกเสื้อผ้าค้นเอาเงินไปเสียสิ้น

ข้าพเจ้าทั้งสองมืดมัว อ ยู่ จ น
เวลาเย็นจึงได้รู้สึกตัว กลับมาถึงที่ก็เห็นไฟไหม้ยังไม่

หยุดบ้านเรือนเคหาไฟ ก็
ไหม้เสียทั้งสิ้นแล้ว และยังไม่รู้ว่าไต้อ้องจะเป็นประก

ารใด ทั้งเพื่อนฝูงบริวารใ ห ญ่
น้อยก็ไม่เห็น เพราะฉะนั้นจึงได้มีความเศร้าโศกโทม

นัสเสียใจร้องไห้ และไม่ทราบ
ว่ามีเหตุอย่างไรไฟจึงได้ไหม้ดังนี้
อึ้งม้อกิมไซได้ฟังดังนั้น ก็กลั้นน้ำตามิได้กระทืบ
เท้าร้องไห้คร่ำครวญพรรณนาว่า
อ้ายพวกนี้ใจอาธรรมเหลือเกิน เหตุใดมันจึงได้
คิดร้ายดังนี้ เอาไฟเผาถ้ำของเราเสียทั้งลูกเมียบริว

ารใหญ่น้อยต้องอัคคีภั ย ไ ม่ เ ห ลื อ
มันทำแก่เราถึงสาหัสคิดจะใคร่เอาศีรษะกระแทกเข้า

กับศิลาเสียให้แตกตาย ปิศาจ
ปู่เจ้าเห็นดังนั้นจึงให้ปิศาจราชสีห์เขียวยืดไว้
คอยปลอบโยนว่าการเป็นไปเช่นนั้น
แล้ว จะทำลายตัวเสียดังนี้
จะมีผลอะไรจงอุตสาห์รักษากำลังไว้ให้ดีก่อน จะได้
เข้าไปยังเมืองเง็กฮัวจิวจับพวกพระสงฆ์
และเจ้าเมืองฮัวจิวพ่อลูกมาแก้แค้นจะ
มิดีหรือ พูดดังนั้นแล้วก็ประกาศพร้อมกันต่างแผ่อำนาจ

ออกจากเขาเป๋าเถ้าซั ว
เหาะตรงมายังเมืองเง็กฮัวจิว
เวลานั้นก็เกิดลมพายุเมฆใหญ่หมอกออกมืดฟ้ามัวฝน
ลมก็พัดส่งมาใกล้เมืองฝ่ายชาวเมืองฮัวจิวไม่ว่าหญิงแ

ละชายแลเห็นดังนั้นก็ พ า กั น ตื่ น แ ต ก โ ก
ล า ห ล
ไปทั้งเมือง ฝ่ายคนเฝ้าประตูเมืองก็รีบปิดประตูแล้วก็

รีบเข้าไปกราบทูล เวลานั้น
พระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสและพระถังซัมจั๋งกับส

านุศิษย์กำลังรับประท า น
อาหารเช้าอยู่ตำหนักม่อซอเต๊งได้ยินคนมาบอกก็ออกม

าถามเหตุการณ์ พวก
ขุนนางทูลว่ามีหมู่ปิศาจทำให้เกิดลมและฝนพายุใหญ่หอ

บทรายหอบอิฐพัด
โกรกเข้ามาใกล้กำแพงเมืองแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็ตกพระทัยถาม
ว่าจะทำอย่างไรดี เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าพระอง

ค์อย่าทรงพระวิตกจงว า ง
พระทัยเถิด การที่เป็นดังนี้นั้น

คืออ้ายอึ้งม้อกิมไซปิศาจที่ถ้ำเป้าเถ้าต้องเมื่อวาน
นี้รบแพ้หนีไปทิศตะวันอกเฉียงใต้
ไปชวนปู่ของมันชื่อเก้าเล่งง่วนเซี้ย มาแก้แค้น
พวกข้าพเจ้าไว้ธุระข้าพเจ้าพี่น้องจะออกไปรบแก่มันข้

างนอก พระองค์จงจัดเตรียม
ปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้าน พระเจ้าแผ่นดินได้ฟังดังนั้นก็เ

กณฑ์พลทหารขึ้นประจำ ที่
ทุก ๆ แห่ง แล้วพระถังซัมจั้งและพระราชโอรสทั้งสา

ม ขึ้นอยู่บนหอสูงคอยโบ ก
ธงอาญาสิทธิ์ ให้พลทหารยิงปืนโห่ร้องเอาชัย
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งจึงสั่งอาจารย์
กับเจ้าเมืองเสร็จแล้ว ก็พากันเหาะลอยขึ้นกลางอาก

าศออกไปนอกเมือง แล้วก็
ลงมาประจัญหน้าแก่พวกปิศาจ
แลเห็นปิศาจล้วนแต่เป็นสัตว์มีขนสีต่าง ๆ อ้าย
อึ้งม้อกิมไซนำหน้าราชสีห์เขียวราชสีห์ดำอยู่ข้างซ้าย
ราชสีห์ขาวราชสีห์หมอกอยู่
ข้างขวาอยู่กลางราชสีห์เก้าเคียร
คือเล่งง่วนเซี้ยเป็นแม่ทัพ อ้ายปิศาจหน้าเขียว
มือถือสัปทนคอยกั้นให้เก๊าเล่งง่วนเซี้ย
โตจั้นโก๊กวั่ยโก๊กวั่ยโตจั้นก็ถือธงแดงยืนอยู่
สองข้างตั้งเป็นกระบวนเรียบร้อย
โป๊ยก่ายเข้าไปใกล้ร้องด่าว่าอ้ายขโมยคนร้าย
มึงหนีไปหาอ้ายพรรคพวกสัตว์หน้าขนเหล่านี้มาทำไม
ปิศาจอึ้งม้อกิมไซได้ฟังก็ด่า
ตอบว่าอ้ายสัตว์ร้าย เมื่อวานนี้มึงสามคนรบกูคนเดียว

สู้ไม่ได้ต้องยอมแพ้ให้ พ ว ก
มึงเป็นคนเก่ง มึงพวกอ้ายใจโหดร้ายทำไมมึงเผาถ้ำ

และญาติพี่น้องพวกบริ ว า ร
ของกูตายทั้งสิ้นดังนี้ มึงมาลองดูรสจอบสักทีจะเป็นปร

ะการใต มึงกับกูจะผูกเวร
กันลึกดังมหาสมุทรใหญ โป๊ยก่ายได้ฟังปิศาจด่าว่า
ก็ตรงเข้ารบยกคราดเหล็กขึ่นสับ
ต่างต่อสู้กันยังหาทันแพ้ชนะกันไม่
ปิศาจยู่ไซราชสีห์แกว่งเคียวตรงเข้ามาปิศาจ
เจียดไซราชสีห์ถือเหล็กสามเหลี่ยมตรงเข้าช่วย
ซัวเจ่งเห็นดังนั้นก็แกว่งพลอง
เหล็กเข้าช่วยโป๊ยก่าย พวกปิศาจจุนเงราชสีห์แปะเจ๊

กราชสีห์ ท่วนเฉียราชสีห์
เก้าลีราชสีห์ทั้งสี่ก็พากันระดมรบ
เห้งเจียซักกระบองออกจากหูตรงเข้าสกัดต้านไว้
จุนเงถือพลองเหล็กแปะเจ๊กถือลูกตุ้มทองแดง
ท่วนเฉียถือทวนทองแดงเก้าลีถือขวาน
ราชสีห์ทั้งเจ็ดเข้ามาระดมรบกับเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเ

จ๋งสามคน รบกันประมาณสัก
ครึ่งวันเวลาก็จวนค่ำ โป๊ยก่ายอ่อนกำลังลง
จึงขยับคราดหลอกสับไปทีหนึ่งแล้ว
ก็ชักคราดวิ่งหนี เจียดไซราชสีห์ยู่ไซราชสีห์ทั้งสองไล่

ตามมา ตีถูกโป๊ยก่ายที่หลัง
ก็ล้มคว่ำลงกับพื้น ปิศาจทั้งสองก็เข้าจับขนท้ายทอยโป๊

ยก่ายจูงกลับไปหาปู่เ จ้ า
เก้าเล่งง่วนเซี้ย บอกว่าข้าพเจ้าทั้งสองจับได้คนหนึ่ง

เอามานี่แล้ว พูดยังไม่ทันขาด
คำเห้งเจียซัวเจ็งก็ถอยหนี พวกปิศาจก็ตรูกันไล่ตามม

ากระชั้นชิด เห้งเจียเห็น

จวนตัวก็เอามือถอนขนออกกำมือหนึ่งใสปากเคี้ยวพ่นไ

ปก็กลายเป็นรูปเห้งเจี ย ตั้ ง
พันตั้งหมื่นตรูเข้าล้อมพวกปิศาจไว้
เห้งเจียชัวเจ๋งก็หันกลับมาตีขนาบจนเวลาค่ำ
ก็จับได้ปิศาจจุนเงไซกับแปะเจ๊กทั้งสอง
ที่หนีไปได้นั้นคือเก้าลีไซท่วนเฉียไซกิมม้อ
ไซทั้งสาม พวกปิศาจน้อยวิ่งกลับมาบอกข่าวให้ปู่เจ้ารู้

แล้วว่าถูกจับไปสองรา ช สี ห์
จึงสั่งให้เอาโป๊ยก่ายมัดไว้ก่อนอย่าเพ่อฆ่า
รอให้มันเอาหลานเราทั้งสองมาเปลี่ยน
กันแล้วเราจึงปล่อยให้มันกลับไป
ถ้าพวกมันไม่รู้เอาหลานเราทั้งสองไปฆ่าเราจึง
ค่อยฆ่ามันเสียบ้าง เวลานั้นพวกปีศาจใหญ่น้อยก็พากัน

ไปพักหลับนอนฝ่ายเห้ง เ จี ย จั บ ไ ด้ ปิ ศ
า จ ทั้ ง ส อ ง ก็ ล า ก ก ลั
บมายังประตูเมือง พระเจ้าแผ่นดิน
เห็นก็สั่งให้เปิดประตูรับ
พวกทหารสามสิบคนเอาเชือกออกไปมัดปิศาจทั้งสอง
หามเข้าไปในเมือง เห้งเจียเรียกขนเข้ากายแล้วก็พ

ากันขึ้นบนหอคำนับอาจ า ร ย์
พระถังซัมจั้งถามว่ารบพุ่งกันครั้งนี้ดูรุนแรงมาก
ไม่ทราบว่าโป๊ยก่ายจะเป็นประ
การใด เห้งเจียว่าไม่ต้องวิตกข้าพเจ้าจับพวกมันมาไ

ด้สองคนเป็นอันขาด พวก
มันไม่กล้าฆ่าโป๊ยก่าย จงเอาปิศาจทั้งสองนั้นขังไว้ให้

แน่นหนา พรรุ่งขึ้นเอาออก
ไปแลกโป๊ยก่ายกลับมา พระราชบุตรทั้งสามมาเคารพ

เห้งเจียแล้ว จึงถามว่า
ท่านอาจารย์ เมื่อเวลากำลังรบกันเห็นแต่ท่านผู้เดียว

ครั้นเวลาแกล้งทำแพ้ห นี
มานั้นทำไมจึงเห็นรูปอาจารย์มากมายหลายร้อยหลาย

พันเล่า กับเมื่อเวลาจับ
ปิศาจได้แล้วก็เห็นแต่อาจารย์คนเดียว
อย่างนี้จะเป็นวิชามนต์เวทย์ประการใดหรือ
เห้งเจียหัวเราะแล้วตอบว่า
ในกายตัวข้าพเจ้านีมีขนแปดหมื่นสีพันเส้น 7 หนึ่ง
แปลงได้สิบได้ร้อยจนพ้นหมื่นแสนดังนี
คือรูปกายภายนอกพระราชโอรสทั้งสาม
ได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ
สั่งให้เข้าพนักงานจัดเครื่องแจมาเลี้ยงเสร็จแล้ว จึง
สั่งผู้รักษาการทุกๆหน้าที่ให้จุดไต้ตามไฟตีเกราะเคาะ

ไม้นั่งยามระวังรักษา เ ส ร็ จ แ ล้ ว
ต่างก็พากันไปหลับนอนตามที่ ครั้นรุ่งแจ้งฝ่ายปิศาจให

ญ่เก๊าเล่งง่วนเซี้ย จึง
เรียกปิศาจอึ้งม้อกิมไซมาคิดอุบายว่าวันนี้พวกเจ้าทั้งห

ลายจงอุตสาห์ตั้งใจรบ จั บ
ตัวเห้งเจียชัวเจ๋งให้จงได้
เราจะแผลงฤทธิ์บินขึ้นไปบนหอจับเอาตัวพพระถังซัมจั๋

ง
กับทั้งเจ้าเมืองพ่อลูกเอาไปยังถ้ำเก๊าเต๊กปั้วฮ่วมต๋อง

พวกเจ้ารบชนะแล้วจึง ค่ อ ย
กลับไปต่อภายหลัง อึ้งม้อกิมไซรับคำสั่งแล้ว
ก็นำยู่ไซเจียดไซท่วนเฉียไซเก๊าลีไซ
ปิศาจทั้งสี่ไป ต่างถืออาวุธสำหรับมือทุก ๆ คน

ตรงมายังหน้ากำแพงเมืองแล้ว
ก็แผลงฤทธิ์เป็นลมหมอกร้องท้าชวนรบ
เห้งเจียซัวเจ็งก็เหาะออกจากกำแพง
เมืองร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
อ้ายสัตว์มารร้ายชาติชั่วมึงรีบส่งโป๊ยก่ายน้องกู
มาโดยเร็ว จึงจะยกชีวิตให้ ถ้ามิฉะนั้นพวกเจ้ากระดู

กจะแหลกป่นไปเป็นแห้ ง
พวกปิศาจก็มิได้ยำเกรงพากันตรูเข้ารบกับเห้งเจียซัว

เจ๋งทั้งสอง ต่างก็ออกกำลัง
เข้มแข็งเข้าประจัญบานรบกันเป็นอลหม่าน
ในเวลากำลังรบกันชุลมุนอยู่นั้น
ปิศาจเก๊าเล่งง่วนเซี้ยก็บันดาลเป็นเมฆดำมืด
โผตรงขึ้นไปบนหอสั่นศีรษะทีหนึ่ง
พวกรักษาองค์ใหญ่น้อยก็พากันตกใจหล่นร่วงลงจากหอ

ทั้งสิ้น ปิศาจเก๊าเล่งง่วน
เซี้ยก็เข้าในหอ อ้าปากคาบเจ้าเมืองและราชบุตรทั้ง

สามกับพระถังซัมจังได้ แ ล้ ว
ก็เหาะกลับมาคาบเอาโป๊ยก่ายไปด้วยอีกคนหนึ่ง
แล้วร้องประกาศสั่งพวกปิศาจ
ทั้งห้าว่าบู่เจ้ามีชัยชนะแล้วจะกลับไปก่อนพวกปิศาจทั้ง

ห้ากำลังรบได้ยินดังนั้ น ก็
รู้ว่าปู่เจ้ามีชัยชนะแล้วต่างก็ออกกำลังต่อสู้โดยสามาร

ถ เห้งเจียได้ยินเสียงค น โ ห่
ร้องที่กำแพงเมืองก็นึกรู้ว่าเสียกลปิศาจแล้ว
จึงร้องสั่งซัวเจ็งว่าน้องจงคอยระวังให้ดี
สั่งแล้วเห้งเจียก็ถอนขนที่บ่าซ้ายลงกำมือหนึ่งใส่ปากเ

คี้ยวพ่นไป ก็กลายเป็นรูป

เห้งเจียตั้งหมื่นตั้งแสนตรูกันเข้าล้อมจับปิศาจทั้งห้ายัง

อี้งม้อกิมไซเห้งเจียจั บ ทุ บ ต า ย
บ้างก็ลากก็จูงกึกก้องโกลาหล
พาปิศาจทั้งสี่มายังกำแพงเมือง ที่หนีไปได้สามคนนั้น
คือปิศาจหน้าเขียวกับโตจั้นโก๊กวัย โก๊กวัยโตจัน
พวกขุนนางเฝ้าประตูเมืองแล
เห็นเห้งเจียกลับมาก็เปิดประตูเมืองให้คนเอาเชือกอ

อกไปมัดราชสีห์ทั้งสี่ ห า ม เ ข้ า
มาในเมือง ยังหาทนจะทำประการใดไม่
ก็เห็นพระมเหสีและนางในร้องไห้มา
คุกเข่าคำนับเห้งเจียบอกว่า
พระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสและพระอาจารย์ของ
ท่านไม่มีชีวิตแล้ว ทิ้งให้บ้านเมืองร้างเปล่าอยู่ดังนี้ท่า

นจะว่าประการใด เห้งเจีย
จึงพูดว่าขอท่านอย่ามีความเศร้าโศกเลย
เพราะข้าพเจ้าจับปิศาจมาได้เจ็ดคนแล้ว
เก้าเล่งเซี้ยทำอุบายจับพระเจ้าแผ่นดินกับราชโอรสแ

ละพระถังซัมจั้งได้คง จ ะ ไ ม่
อาจทำร้ายเป็นแน่ รอพอเวลารุ่งแจ้งข้าพเจ้ากับซัวเ

จ๋งจะพากันไปที่เขานั้ น คิ ด จั บ
ปิศาจให้ได้ พระมเหสีกับนางพระสนมได้ฟังเห้งเจียชี้

แจงดังนั้น ก็คำนับลาพา
กันกลับเข้าพระราชวัง เห้งเจียจึงสั่งขุนนางให้เอาศ

พปิศาจยิ้งม้อกิมไซที่ ตี ต า ย นั้ น
ลอกหนังตากไว้ให้แห้งยังปิศาจราชสีห์ที่เป็นอยู่นั้นให้ใ

ส่กรงเหล็กขังไว้ และให้

เจ้าพนักงานจัดข้าวแจกมากิน 'ครั้นกินอิ่มแล้วก็พากัน

ไปหลับนอนตามที่ พอรุ่ง
แจ้งเห้งเจียก็เรียกซัวเจ๋งพากันเหาะไป
บัดเดี๋ยวก็ถึงเขาเต๊กเจียดซัวจึงลงยังยอด
เขาพิจารณาดูรอบเขา แลเห็นปิศาจหน้าเขียวถือกระ

บองสั้นเดินข้ามเนินเ ข า ม า
เห้งเจียร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
เอ็งจะหนีไปข้างไหนเรามาแล้ว ปิศาจได้ยิน
เห้งเจียว่าดังนั้นก็ตกใจหันกลับคิดจะวิ่งหนี
เห้งเจียซัวเจ็งก็พากันไล่ติดตามมาแล
เห็นประตูถ้ำปิดอยู่แน่นหนา
ข้างบนประตูมีแผ่นศิลาจารึกอักษรใหญ่สี่ตัว คือ
เขาบ้วนเล้งเต๊กเจี๊ยดซัว ถ้ำเก้าเต๊กปั้วย่วมต้องปิศา

จหน้าเขียวหนีเข้าไปใ น ถ้ ำ ไ ด้
แล้วก็ปิดประตูถ้ำเสีย เข้าไปบอกแก่เก๊าเล่งเชี้ยว่า
บัดนี้ข้างนอกถ้ำมีสานุศิษย์
พระถังซัมจั๋งสองคนมาอยู่ข้างนอก
ปิศาจเก๊าเล่งง่วนเชี้ยถามว่าปิศาจไต้อ๋องนาย
ของเจ้ากับยู่ไซเจี๊ยดไซท่วนเฉียเก๊าลีทั้งสี่นั้นมาหรือเ

ปล่า ปิศาจหน้าเขียวบอกว่า
ข้าพเจ้าไม่เห็นใครมาสักคนหนึ่ง
เก๊าเล่งง่วนเชี้ยได้ฟังก็นิ่งนึกตรึกตรองอยู่สักประ
เดี๋ยวมีความเศร้าโศกเสียใจน้ำตาไหลลงเผาะผอย
รู้ว่าอึ้งม้อกิมไซหลานของตัว
ตายเสียแล้ว แต่หลานอีกหกคนนั้นถูกจับไปกักขังไว้แล้

วทำอย่างไรจะแก้แค้น ไ ด้
จึงสั่งพวกบริวารว่าเจ้าทั้งหลายจงระวังอยู่ในนี้ให้ดี
เราจะออกไปรบจับอ้ายสอง
คนได้แล้วจึงค่อยชำระต่อภายหลัง

เมื่อปิศาจเก๊าเล่งเซียออกมาก็มิได้แต่งตัวหรือ
สวมเกราะอะไรครั้นถึงเห้งเจียร้องตวาดด้วยเสียงอั

นดัง เก้าเล่งเซี้ยก็อ้าปาก
ตรงเข้าจะคาบเห้งเจียกับซัวเจ๋ง
เห้งเจียยกกระบองเข้าสกัดซัวเจ๋งกระโจนตีด้วย
พลอง เก๊าเล่งเซี้ยสั่นศีรษะก็ออกมาอีกทั้งซ้ายขวาแป

ดศีรษะไล่รวบงับเห้งเ จี ย กั บ
ซัวเจ้งเข้าอยู่ในปาก แล้วก็กลับเข้าในถ้ำ
ร้องเรียกบริวารให้เอาเชือกมามัด ปิศาจ
โก๊กวัยโต้กับปิศาจโต๊จั่นโก๊กวัยและปิศาจหน้าเขียว
ก็เอาเชือกมาสองเส้นมัด
เห้งเจียซัวเจ้งไว้ ปิศาจเก๊าเล่งเซี้ยร้องด่าว่า
อ้ายชาติลิงไม่มีดีเจ้าจับลูกหลานของ
เราไปเจ็ดคน บัดนี้เราจับพวกเจ้ามาได้เจ็ดคนพอจะ

ทดแทนชีวิตลูกหลานเร า แ ล้ ว
เจ้าปิศาจน้อย ๆ จงไปหากิ่งสนมาเมี่ยนอ้ายลิงสักพัก

หนึ่ง จะได้แก้แค้นอึ้งม้อกิม ไ ซ
หลานของเรา ปิศาจทั้งสามต่างถือกิ่งสนมาคนละกำ
เข้ามาระดมเฆี่ยนเห้งเจีย
เห้งเจียเดิมได้ประกอบธาตุตัวแข็งยิ่งกว่าเหล็ก
ไม่มีผู้ใดที่จะทำลายได้ จะเมี่ยน
ตีสักเท่าใดก็ไม่เจ็บปวดพวกปิศาจเมี่ยนพักใหญ่จนไม้ล

ะเอียดไปหมด เวลานั้นก็
จวนจะพลบค่ำปิศาจเก๊าเล่งเซี้ยร้องห้ามว่าให้หยุดไว้

ก่อน สูเจ้าจงไปเอาตะเกียง
ไฟมาตาม กินข้าวแล้วรอให้เราไปนอนยังห้องกิ้มหุ้น
แล้วเจ้าทั้งสามจงอยู่เฝ้า
คอยระวังให้ดี รุ่งเช้าจึงค่อยเมี่ยนมันอีกต่อไป

ปิศาจทั้งสามได้ฟังเก๊าเล่งเซี้ยสั่ง
ดังนั้นก็จัดแจงจุดไต้ตามไฟ แล้วก็พากันเอากิ่งสนมาตี

หัวเห้งเจียเสียงโกก ๆ ดุจ
ดังว่าเคาะเกราะ ครั้นเวลาดึกแล้วก็พากันไปหลับนอ

นทั้งสามปีศาจฝ่ายเห้ ง เ จี ย เ ห็ น
เ งี ย บ ส งั ด ก็ร่ายพระคาถากระทำให้ตั วเ
ล็ก ลง หลุ ดจ าก เชื อก ได้
แล้ว ก็ชักกระบองออกจากหูแกว่งตรงมาที่ปิศาจทั้งสา

มนอนอยู่นั้น จึงออกปาก
ว่ามึงอ้ายเดียรัจฉานพวกพาลเหล่าร้าย
กูปล่อยให้พวกมึงทำแก่กูมากแล้ว บัดนี้
พอจะลองตีดูบ้างเอ็งจะว่ากระไร
ว่าแล้วก็ยกกระบองขึ้นตีลงไปทีหนึ่ง ปิศาจทั้ง
สามแหลกละเอียดกองอยู่กับพื้น
เห้งเจียเห็นไฟกำลังสว่างก็ลงมาแก้ซัวเจ๋งออก
จากมัด โป้ยก่ายอดไม่ได้ก็ร้องเรียกเสียงดังว่า
พี่เห้งเจียน้องต้องมัดอยู่ที่นี่จน
เท้าบวมหนักเหลือทนแล้ว ทำไมพี่ไม่มาแก้ข้าพเจ้าก่อ

นเล่าฝ่ายปิศาจเก๊าเล่ ง เ ชี้ ย กํา
ลั ง น อ น ห ลั บ ได้ยินเสียงก็ตกใจตื่นผุด ลุก
ขึ้น ตะ ลีต ะล าน
ถามว่านี่ใครแก้มัดปล่อยอ้ายพวกนี้
เห้งเจียได้ยินเสียงปิศาจ ก็ดับไฟให้ซัวเจ๋ง
เอาพลองตีรื้อประตูหักพังไปทั้งสิ้น
เห้งเจียก็หนีออกไปก่อน ฝ่ายปิศาจเก๊าเล่งเซี้ย
เดินออกมาเห็นมืดไม่มีไฟ จึงร้องเรียกพวกปิศาจให้จุ

ดไฟก็ไม่ได้ยินผู้ใดขา น จึง
เที่ยวคลำหาเอาไฟมาจุดเที่ยวส่องดู
ก็เห็นที่พื้นมีโลหิตไหลออกนองไป และปิศาจ

ทั้งสามนอนตายอยู่เนื้อหนังป่นละเอียดไปทั้งสิ้นจึงสอง

ดูคนที่จับมาได้นั้นก็อ ยู่
พร้อมหน้ากัน ไม่เห็นแต่เห้งเจียกับซัวเจ๋ง
จึงเอาไฟเที่ยวสองค้นดู เห็นซัวเจ๋งยืน
แอบอยู่ข้างริมระเบียง ปิศาจก็เข้าจับตัวมัดไว้อย่างเ

ดิม แล้วส่องดูประตูเห็นหั ก
พังไปทั้งสิ้น ก็เข้าใจว่าเห้งเจียหักพังประตูหนีไปแล้ว

ก็มิได้คิดจะตามไป จึงเอา
ไม้และศิลาขึ้นซ้อนกันให้ดีแล้วก็กลับเข้าไปข้างในคอย

ระวังฝ่ายเห้งเจียหนี อ อ ก จ า ก
ถ้ำ ไ ด้ แ ล้ ว ก็ เ ห า ะ ก ลั บ ไ ป
ยังเมืองเง็กฮัวจิว ครั้นถึงหน้า
เมืองและเห็นบนกำแพงเมืองมีพระภูมิเจ้าที่พระเสื้อเ

มืองทรงเมืองยืนรายเ รี ย ง
คำนับรับเห้งเจียถามว่าท่านทั้งหลายทำไมจึงมาเวลา

นี้เล่า พระเสื้อเมืองตอบว่า
ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าแผ่นดินมีความเคารพรับนับถือท่า

นโดยยุติธรรมแล้วก็ไม่ ก ล้ า ม า
บัดนี้ทราบว่าพระเจ้าแผ่นดินต้องภัยร้าย
ไต้เซียกำจัดปิศาจข้าพเจ้าจึงได้มาคอย
เวลานั้นเห้งเจียกำลังหุนหัน
แลไปเห็นเทพยาดาเทพารักษ์ลักเตงลักกะนำตัวพระ
ภูมิเจ้าที่มาคุกเข่าอยู่ตรงหน้า
แล้วพูดว่าข้าพเจ้าจับพระภูมิเจ้าที่เขาเก๊กเจี๊ยดซัว
มานี้ เพื่อจะให้ไต้เซียใต่ถามดู
คงจะรู้มูลเหตุของปิศาจนั้น ถ้ารู้เหตุผลแล้วไต้เซีย
ก็อาจช่วยพระเจ้าแผ่นดินกับอาจารย์ออกได้

เห้งเจียได้ยินดังนั้นจึงถามถึงเหตุ
การณ์พระภูมิเจ้าที่ พระภูมิเจ้าที่คำนับบอกว่าปิศาจนั้น

ลงมาเมื่อปีก่อนที่ตำบ ล
เขาเต๊กเจี๊ยดซัวถ้ำปั๊วฮ่วมต้องนี้เดิมเป็นรังของราชสี

ห์ทั้งหก เมื่อเก๊าเล่งง่วนเซี้ย
มาอยู่ราชสีห์ทั้งหกก็ยกเธอเป็นปู่เจ้า
เก๊าเล่งง่วนเซี้ยนี้คือราชสีห์เก้าเศียรหากว่า
จะกำจัดเธอต้องขึ้นไปบนสวรรค์เชิญเจ้าของเธอมา
เจ้านั่นอยู่ที่ตำหนักตังเก๊กเงียม
เกง แม้เจ้าของเธ่อมาจึงจะกำจัดได้
นอกนั้นแล้วอย่าพึงคิดเลยว่าจะรอดพ้นไป
ได้ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็นิ่งนึกอยู่สึกอึดใจหนึ่งจึงพูดว่

า ที่ตำหนักตังเก๊กเงียม เ ก ง
คือท่านพรหมท้ายอิ๊กกิ้วเค้าทีจุนเธอเคยขี่ราชสีห์เก้าเ

ศียร ถ้ากระนั้นเราต้องไป
เชิญมา เห้งเจียจึงให้พระภูมิเจ้าที่กับเทพารักษ์กลับไ

ปยังที่ ห้งเจียก็เหาะขึ้นไป
ยังประตูสวรรค์ข้างทิศบูรพาในเวลาจวนแจ้งก็มาพบท่

านท้ายกวังบกจัตุราช ท้าว
กวั้งบกจัตุราชแลเห็น เห้งเจียก็ยกมือขึ้นคำนับถามว่า

ท่านได้เซียจะไปข้างไ ห น
หรือ เห้งเจียคำนับตอบว่าข้าพเจ้าจะที่ตำหนักตังเก็ก

เงียมกง ท้าวจัตุราชพูดว่า
ทางไซทีไม่ไปจะกลับมาทิศนี้ทำไม
เห้งเจียบอกว่าเพราะเดินไปถึงเมืองเง็กฮัวจิว
เจ้าเมืองมีน้ำใจจงรักภักดีขอให้พระราชบุตรทั้งสามเ

รียนศิลปศาสตร์ ไม่รู้เลยว่า
จะมาปะราชสีห์ปิศาจร้าย บัดนี้สืบรู้ได้แน่ว่า
ท่านพรหมท้ายอิ๊กกิ๊วเค้าทีจุนเป็น
เจ้าของ ข้าพเจ้าจึงต้องมาเชิญท่านให้ช่วยปราบราช

สีห์ เพื่อจะได้ช่วยให้อาจา ร ย์
ข้าพเจ้าให้พ้นแห่งภัย ท้ายจัตุราชพูดว่าเพราะไต้เซีย

เป็นอาจารย์เขา จึงได้มีราชสีห์
ออกมาจากกลางฝ่ามือ เห้งเจียหัวเราะพูดว่าจริงดัง

นั้นแล้ว ก็ลาท้าวจัตุราชไป
ยังประตูสวรรค์ข้างทิศบูรพา
เดินมาบัดเดี๋ยวก็ถึงตำหนักเงียมเกง และเข้าไปใน
ประตูเห็นเทพบุตรน้อยองค์หนึ่งยืนอยู่หน้าประตูตำหนัก

เห้งเจียก็เดินตรงเข้ า ไ ป
ยืนอยู่หน้าประตู เทพบุตรน้อยแลเห็นเห้งเจียมาก็เข้า

ไปบอกว่า ขอพระผู้เป็นเจ้า
ทราบข้างหน้าประตูมีคนที่ทำจลาจลบนสวรรค์ชื่อซีเทีย

นไต้เซียมาแล้ว ท่านทีจุน
ได้ทราบดังนันก็ให้หมู่เทพบุตรออกไปรับเข้ามา
เห้งเจียเห็นเทพบุตรออกมารับก็
เดินตามเทพบุตรเข้าไป ครันถึงแลขึ้นไปเห็นที่จุนนังอ

ยู่บนแท่นแก้ว มีรัศมีสีแดง
สว่างพรรณรายระยับ เห้งเจียก็ย่อตัวลงคำนับ
ที่จุนก็ลงจากแท่นคำนับตอบถาม
ว่า ไต้เซี้ยหลายปีแล้วมิได้พบกัน
เราได้ยินว่าท่านถือเพศตามพระพุทธศาสนา
แล้วหรือ เห้งเจียตอบว่าอันธุระนั้นยังไม่ถึงแต่ก็ควรจ

ะถึงอยู่แล้ว บัดนี้มาถึง
ตำบลเขาเต๊กเจี๊ยดซัวถ้ำเก้าเก๊กปั้วฮ่วมต๋อง
ต้องด้วยราชสีห์ตนหนึ่งเก้าเศียร
ทำร้ายพวกข้าพเจ้า ๆ จึงถามพระภูมิเจ้าที่เจ้าเขา
ๆ จึงบอกว่าท่านทีจุนเป็นเจ้าของ
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องมาเชิญท่าน
เพื่อได้ไปปราบปิศาจร้ายเหล่านั้นฝ่ายท่านพรหมทีจุนไ

ด้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้ น
จึงให้เทพบุตรไปที่ห้องคน เ ลี้ ย ง
ราชสีห์เรียกมาถามดู เทพบุตรไปที่ห้องคนเลี้ยงราชสี

ห์ เห็นนอนหลับกรนอยู่ไม่
รู้สึก เทพบุตรเข้าผลักปลุกจึงได้รู้สึกลุกขึ้นก็พาตัวมาห

าทีจุน ครั้นมาถึงคนเฝ้า
ราชสีห์ก็คุกเข่าลงร้องไห้ ที่จุนถามว่าราชสีห์อยู่หรือไ

ม่ คนเฝ้าราชสีห์พูดว่าขอ
ผู้เป็นเจ้าได้โปรดยกโทษข้าพเจ้าด้วย
ทีจุนพูดว่ามีท่านเห้งเจียไต้เซียอยู่นี่จักไม่
ทำโทษเจ้า ๆ จงบอกความไปตามจริง
เหตุไรจึงไม่ดูแลปล่อยให้ราชสีห์เก้าเศียร
หนีไป คนเฝ้าราชสีห์บอกว่าขอผู้เป็นเจ้าได้ทราบ
เมื่อวันก่อนนั้นข้าพเจ้าลักกิน
สุราในคณโท ที่ตำหนักกันโลเต้ย
กินแล้วก็เมาหลับไปไม่รู้สึกสมประดีราชสีห์จึง
หนีไปได้ ที่จุนพูดว่าสุราของท่านท้ายเสียงเล่ากุนให้ม

าคือสุราทิพย์ เจ้ากินเข้าไป
เมาถึงสามวันจึงส่าง ราชสีห์หนีไปได้กี่วันแล้ว
เห้งเจียบอกว่าตามคำพระภูมิเจ้า
ที่บอกนั้นได้สามปีแล้วทีจุนพูดว่าจริงแล้วบนสวรรค์วันห

นึ่งในมนุษยโลกก็เป็น ห นึ่ ง ปี
ทีจุนจึงเรียกคนเฝ้าราชสีห์ให้ลุกขึ้นพูดว่าเรายกโทษใ

ห้เจ้า ๆ จงตามเรากับเห้งเจีย
ลงไปเมืองใต้ จับเอาราชสีห์มาเสียยังเดิม
ที่จุนกับเห้งเจียและคนเฝ้าราชสีห์พร้อม
กัน เคลื่อนจากวิมานสวรรค์ลงมายังเขา
เต๊กเจี๊ยดซัว แลไปก็เห็นเจ้าเอี๊ยดที้กับ
หมู่เจ้าลักเตงลักกะและพระภูมิเจ้าที่มาคำนับต้อนรับ
เห้งเจียถามว่าพวกท่านทั้ง
หลายอยู่รักษาป้องกันอาจารย์ข้าพเจ้าเป็นอันตรายหรื

อเปล่า หมู่เจ้าบอกว่าปิศาจ
มีความเร่าร้อนนอนเสียแล้ว อาจารย์ของท่านอยู่ดีมิไ

ด้เป็นอันตรายอะไร ที่จุน
พูดว่าเก๊าเล่งง่วนเซี้ยถือศีลปฏิบัติมานานแล้ว
เธอแผดคำหนึ่งเสียงดังตลอดสาม
ภพมิใช่เล่น แต่ไม่ฆ่าสัตว์ เห้งเจียจงไปที่หน้าประตูท้

ารบล่อให้ออกมาจากถ้ ำ
เราจะได้จับจึงจะดี เห้งเจียมือถือกระบองตรงไปยัง

หน้าประตูถ้ำ จึงร้องด่าท้า
ทายว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานมารร้าย
มึงจงรีบเอาคนออกมาใช้ให้เราโดยเร็ว เห้งเจีย
ร้องท้าด่าว่าเป็นหลายคำก็ไม่เห็นใครโต้ตอบ
เห้งเจียก็เกิดโทโสมือแกว่งกระบอง
ตีขนาบเข้าไปปากก็ด่าไม่หยุด
เวลานั้นปิศาจกำลังหลับอยู่ ตกใจตื่นมีความโกรธ
เป็นอันมาก ผุดลุกขึ้นตวาดด้วยเสียงอันดัง
สั่นศีรษะทั้งเก้าเศียรอ้าปากออกมา
จะคาบเห้งเจีย เห้งเจียกระโดดหนีออกมานอกถ้ำ

ปิศาจก็ไล่ตามมาด่าว่าอ้ายลิง
มึงจะหนีไปไหน เห้งเจียยืนบนโขดสูงหัวเราะว่าอ้าย

มารร้ายมึงยังอาจสาม า ร ถ
อ ย่ า ง
นั้นทีเดียวหรือ ความตายจะมาถึงตัว
นี่มิใช่เจ้าของมึงอยู่นี่หรือ ปิศาจก็ไล่รุกมา
จะทำร้ายเห้งเจีย ที่จุนจึงร้องตวาดว่างว่นเซียเราม

าแล้ว ฝ่ายปิศาจเงยหน้าขึ้น
แลเห็นที่จุน ก็ไม่อาจสยายเท้าหมอบฟุบอยู่กับดิน
คนเฝ้าก็มาจับขนที่ศีรษะกำ
หมัดทุบแล้วด่าว่าอ้ายเดียรัจฉาน
เพราะมึงหนี่มาทำให้เรามีความผิด ปิศาจก็
ขบศีรษะฟุบนิ่งอยู่กับพื้นไม่อ้าปาก
คนเฝ้าทุบจนเจ็บมือแล้วก็เอาแพรปักผืนหนึ่ง
ปูลงบนหลังแล้ว ก็ขึ้นนั่งร้องตวาดว่าไปคำหนึ่งราชสีห์

ก็เผ่นขึ้นแทรกเมฆเหา ะ ไ ป
ยังตำหนักเงียมเกง เห้งเจียก็คำนับขอบคุณไปยังอาก

าศแล้วก็เข้าไปในถ้ำ แก้
มัดอาจารย์และพระเจ้าแผ่นดินกับพระราชโอรสทั้งสา

ม และโป๊ยก่ายซัวเจ้งทุ ก ๆ
คนแล้วช่วยกันค้นเก็บเอาสิ่งของได้แล้วก็พากันกลับออ

กนอกถ้ำ โป๊ยก่ายเที่ยว
หาฟืนแห้งยัดเข้าไปในถ้ำแล้วเอาไฟจุดเผาถ้ำเสีย
ไฟก็ไหม้จนถ้ำเก้าเก๊กปั้วฮ่วมต้อง
ป่นละเอียดเป็นเถ้าไปทั้งสิ้น
เห้งเจียก็ให้เจ้าทั้งหลายกลับไปยังที่ของตน และให้
พระภูมิเจ้าที่อยู่รักษาตำบลเขานี้ต่อไป
ซัวเจ๋งโป๊ยก่ายแผลงฤทธิ์อุ้มเจ้าแผ่นดิน

กับพระราชบุตรเหาะกลับเมือง
เห้งเจียอุ้มพระอาจารย์เหาะตามกันไป มาบัดเดี๋ยว
ก็ถึงเมืองเป็นเวลาจวนค่ำ
มเหสีและนางในข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยก็มาคอยรับ
พร้อมกัน คำนับแล้วก็สั่งพนักงานให้จัดเครื่องเลี้ยงต่า

งก็ไปพักหลับนอนตามที่
พอรุ่งแจ้งเจ้าเมืองเง็กฮัวจิวสั่งเจ้าพนักงานให้จัดโต๊

ะเครื่องแจมาเลี้ยงฝ่ า ย พ
ว ก ขุ น น า ง ข้ า ร า ช ก า ร ผู้ ใ ห ญ่
ก็พากันมาคำนับขอบคุณทุ ก ๆ คน เห้งเจีย
สั่งพระราชบุตรให้เอาราชสีห์มาชำแหละเสียทั้งหกตัว

แล่เนื้อแจกให้ชาวบ้า น กิ น
คนละก้อนชาวบ้านชาวเมืองมีความยินดีเป็นที่ยิ่ง
เวลานั้นพวกช่างเหล็กก็มาบอกว่า
เครื่องอาวุธที่ทำก็เสร็จแล้ว
เห้งเจียถามช่างว่าจะมีน้ำหนักสักเท่าใด นายช่าง
บอกว่ากระบองวิเศษนั้นหนักพันชั่ง
คราดกับพลองนั้นหนักอันละแปดร้อยชั่ง
เห้งเจียว่าพอสมควรแล้ว เชิญพระราชโอรสทั้งสามม

ารับเครื่องมือสำหรับ พ ร ะ
อ ง ค์
พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่า เพราะอาวุธนี้ข้าพเจ้ากับบุตร

จวนจะสิ้นชีวิตเสียแล้ ว พระ
ราชโอรสทั้งสามตรัสว่า ได้พึ่งท่านเห้งเจียช่วยชีวิตก็

ได้รอดแล้ว และทั้งได้ปราบ
มารร้ายได้ด้วย บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุขไปสิ้นกาล

นาน จึงพระราชทานรางวัล

แก่ช่างหล่อเสร็จแล้ว ก็มาคำนับขอบคุณอาจารย์
พระถังซัมจังจึงให้เห้งเจียประ
สิทธิวิทยาให้แก่พระราชโอรสทั้งสาม
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งต่างคนก็บอกเพลงอาวุธ
และประสิทธิ์เวทย์แก่ศิษย์ของตน
สองสามวันก็แคล่วคล่องว่องไวและเปลี่ยนแปลง
กายได้เจ็ดสิบสองอย่าง พระราชบุตรทั้งสามก็มีฤทธา

อานุภาพเชี่ยวชาญ เพราะ
เห้งเจียทำให้เกิดกำลังขึ้นได้จึงได้ถืออาวุธที่หนักถึงพั

นชั่งและแปดร้อยชั่งไ ด้ ครั้น
มอบประสิทธิ์วิทยากันแล้ว ก็สั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะ

เลี้ยง และเอาทองคำมา
ถาดใหญ่เป็นเครื่องบูชาคำนับครู
พวกข้าพเจ้าถือบวชเงินทองไม่ต้องประสงค์
โป๊ยก่ายว่าเงินทองไม่ต้องการ
ต้องการแต่เสื้อผ้าเพราะสู้รบแก่ราชสีห์มันฉีกขาด
ไปหมดแล้ว ถ้าเอ็นดูก็ขอทานเปลี่ยนให้เท่านั้นก็ดีถมไ

ปแล้ว พระราชโอรสก็รีบ
ให้ช่างเย็บตัดเสร็จแล้ว ก็นำมาให้เปลี่ยนผลัดทั้งสาม

คน จึงจัดแจงข้าวของใส่ห า
บ
จะลาไป อาจารย์กับศิษย์ทั้งสาม
พระเจ้าแผ่นดินแล้วก็ออกเดิน พวกชาวเมือง
พากันชื่นชมยินดี และมีความเสียดาย
ร้องสรรเสริญว่าพระอรหันต์มาโปรดแท้ ๆ
พระเจ้าแผ่นดินและพระราชโอรส
กับขุนนางข้าราชการต่างประโคมเครื่องดนตรี
และแห่แหนห้อมล้อมไปส่งจนสิ้นระยะทางห้าสิบเส้น
จึงได้กลับเข้าเมือง ฝ่ายไซอิ๋ว ซ๖๙

พระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามลาพระเจ้าแผ่นดินกับคนทั้ง

หลายแล้ว ก็ตั้งหน้า
หมายมุ่งไปยังประเทศทิศตะวันตก
พระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ เมื่อออกจากเมือง
เง็กฮัวจิวแล้วหนทางก็ราบคาบมีความผาสุกปราศจาก

ภัยร้าย เดินมาประมาณได้
สักห้าหกโยชน์ ก็แลเห็นมีป้อมและกำแพง
แลดูผู้คนออกแออัดตั้งร้านขายของดู
ครึกครื้นน่าสนุกสนาน เมื่อคนทั้งหลายแลเห็นรูปโป๊ยก่

ายหูใหญ่ปากยาวซัวเจ๋ ง
หน้าสีหมอก เห้งเจียหน้าตาแดงคนเหล่านั้นก็พากันมา

ยืนดูแต่ห่าง ๆ มิได้อาจ
จะเข้าใกล้หรือทักถามว่ากระไร
พระถังซัมจั้งเห็นผู้คนแออัดมากมายดังนั้น ก็มี
ความหน่วงหนักเป็นทุกข์วิตกอยู่ในใจ
เกรงว่าสานุศิษย์จะก่อเหตุให้เกิดขึ้น ครั้น
เดินมาสี่ห้าตรอกทางก็ยังไม่ถึงกำแพงเมือง
แลไปเห็นพระอารามใหญ่มีประตู
หน้าวัดจารึกอักษรสามอักษรว่า
วัดชื่อหุ้นยี่พระถังซัมจังจึงพูดว่า เราพากันเข้า
พักก่อนจะได้หาจังหันแจฉันแล้วจึงค่อยไปเห็นจะดี
เห้งเจียว่าพระอาจารย์คิด
อย่างนั้นชอบแล้ว จึงพร้อมกันเดินเข้าไปในวัด
และเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่งอยู่ข้าง
ระเบียงเดินออกมาทำเคารพยกมือคำนับถามว่า
ท่านมาจากไหนพระถังซัมจัง
บอกว่าอาตมามาจากเมืองไต้ถัง
พระสงฆ์นั้นลดตัวลงนมัสการ พระถังซัมจั้ง
ตกใจเดินเข้ามาพยุงไว้แล้วพูดว่า
ทำไมท่านจึงกระทำการเคารพใหญ่โตดังนี้เล่า

พระสงฆ์นั้นพูดว่าข้าพเจ้าเข้าอุปสมบททั้งนี้
ตั้งจิตจะปฏิบัติสวดมนต์ภาวนา
ปรารถนากุศลอันยิ่ง แต่ท่านเกิดในเมืองไต้ถังข้าพเจ้

าพึ่งได้เห็น พิเคราะห์ดูก็
เป็นที่น่าอัศจรรย์ด้วยความจริงแต่ชาติปางก่อนท่านจะ

ได้ปฏิบัติบวชเรียนถึง ที่ แ
ล้ ว
จึงได้มีความพอใจรับรองดังนี้
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้พอใจนมัสการท่าน พระ
ถังซัมจังได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
น่ากลัวที่ท่านสรรเสริญดังนั้นอาตมภาพ
เป็นแต่พระสงฆ์เดินหนจะมีอันใดรับรองที่ไหนหากว่าท่

านผู้อยู่ในอารามดังนี้
รักษาธรรมโดยสุจริตสุขสำราญรับซึ่งบุกุศลเป็นอย่างยิ่

ง พูดโต้ตอบกันไปมา
พระสงฆ์องค์นั้นก็พาพระถังซัมจั๋งไปนมัสการพระพุทธรู

ปในพระอุโบสถแล้ว พระ
ถังซัมจั๋งจึงร้องเรียกสานุศิษย์ทั้งสามตามเข้ามาพระส

งฆ์องค์นั้นแลเห็นคนทั้ ง
สามเข้ามา จึงถามว่าท่านอาจารย์สานุศิษย์ของท่านท

ำไมรูปร่างหยาบคายเช่ น
นั้นเล่า พระถังซัมจังตอบว่ารูปร่างหยาบคายก็จริงอยู่

แต่เธอมีฤทธิ์เดชเชี่ย ว ช
า ญ
อาตมภาพก็ได้อาศัยเธอคุ้มครองตลอดมาจึงได้มาถึงนี่

กำลังพูดกันอยู่ก็แลเห็น
ข้างในมีพระสงฆ์สามสี่รูปเดินออกมา
กระทำความเคารพพระถังซัมจั้งแล้วถามว่า
ท่านอาจารย์อยู่ถึงเมืองไต้ถังจะมาถึงที่นี่ทำไมหรือ
พระถังซัมจั้งตอบว่าอาตม
ภาพรับ รับสั่งของพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ให้ไปยังเขาเล่งซัวนมัสการพระพุทธเจ้า
ขออารธนาพระไตรปิฎกธรรม เดินทางถึงตำบลนี้เห็น

มีพระอาราม ก็แวะเข้ามา
จะใคร่ขอถามซึ่งมรรคาข้างหน้านั้น
และเพื่อจะหาจังหันแจฉันแล้วก็จะลาไป
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังดังนั้นก็พากันชื่นชมยินดี
ต่างคุกเข่าลงคำนับทุก ๆ รูป จึง
นิมนต์พระถังซัมจังไปยังกุฎีใหญ่
ข้างในนั่นมีพระสงฆ์กับฆราวาสนังทำแจอยู่
หลายคน พระสงฆ์เหล่านั้นก็เดินเข้าไปก่อนร้องเรียก

ว่า
ท่านทังหลายจงออกมาดู
ชนชาวเมืองไต้ถัง ที่งามก็มีที่ไม่งามก็มี
ที่สวยนั้นยากที่จะวาดจะเขียน ที่ไม่งาม
นั้นดูวิปลาศมาก พระสงฆ์กับฆราวาสเหล่านั้น
ได้ฟังก็พากันออกมาดู มาดูแล้ว
ก็เชิญให้นั่งเก้าอี้ แล้วก็ยกน้ำร้อนน้ำชามาเลี้ยง
พระถังซัมจั่งฉันน้ำชาแล้วจึงถาม
ว่าที่ตำบลนี้เรียกว่าเมืองอะไร
พระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นบอกว่า ตำบลนี้เรียกว่า
เมืองกิมเพ่งรู้ เป็นหัวเมืองขึ้นของเมืองโซจ็อก
พระถังซัมจั้งถามว่าตั้งแต่ตำบลนี้
ไปถึงเขาเล่งซัวจะเป็นระยะทางไกลสักเท่าใด
พระสงฆ์ทั้งหลายจึงบอกว่า ตั้งแต่
นี้ไปข้างทิศตะวันตกสักประมาณสักสองพันโยชน์
พวกข้าพเจ้าเคยเดินไปถึงเพียง

นั้น ที่ต่อไปถึงเขาเล่งซัวจะใกล้ไกลสักเท่าใดยังไม่เ

คยไป
ไม่สามารถจะบอกได้
พูดแล้วก็ยกข้าวแจมาเลี้ยง ครั้นเสร็จแล้วพระถังซัมจั้

งจะลาไป
พระสงฆ์ทั้งหลาย
ก็อ้อนวอนจะให้อยู่ พูดว่าขอท่านอาจารย์รอพักอยู่สักส

องสามวัน พอเสร็จการ
เสี้ยงง่วนเซียวแล้วจึงค่อยไปเถิด
(เสี้ยงง่วนเซียวนั้นคือเพ็ญเดือนสาม) พระถังซัม
จั๋ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจพูดว่า
อาตมภาพเดินทางมาทั้งวันคืนเคลื่อนคลาดจนจำไม่
ได้ ไม่ทราบว่าวันไหนเป็นวันเสี้ยงง่วนเซียว
พระสงฆ์ทั้งหลายพากันหัวเราะว่า
ท่านอาจารย์เพราะมีความมุ่งหมายเพ่งแต่จะไปนมัสก

ารพระพุทธเจ้า
จึงมิได้จำ
วันคืนวันนี้คือวันขึ้นสิบสามค่ำ
เดือนสามนี้เป็นวันต้นคนทั้งหลายทุกแห่งจุดโคม
ไฟบูชาประกวดประชันกัน จนวันขึ้นสิบห้าค่ำถึงแรมสา

มค่ำจึงเลิกทุก ๆ ปี
ที่เมือง
นี้ทุก ๆ ปีเกณฑ์กันดังนี้ และเจ้าเมืองก็มีความโอบอ้อ

มอารีแก่ราษฎรมาก ทุก
ตำบลทุกแห่งก็ต้องจุดโคมไฟทั้งสิ้น
เวลากลางคืนมีกระจับปี่สีซอฆ้องกลองแตร
สังขร้องรำเป็นที่รื่นเริงต่าง ๆ
และตั้งแต่โบราณมามีสะพานเรียกว่า กิมเตงเกี้ยว

คือสะพานโคมทอง ตั้งแต่มีมาตลอดจนเท่าทุกวันนี้มีคว

ามสุขในบ้านเมือง ขอ
ท่านอาจารย์จงหยุดพักสักสองสามวัน
ข้าพเจ้าทั้งหลายจะรับรองปฏิบัติท่านมิให้
อนาทรร้อนใจ พระถังซัมจั้งได้ฟังพระสงฆ์ทั้งหลายพูด

จาชี้แจงดังนั้น
ขัดไม่ได้ก็
ยอมหยุดพักอยู่ ครั้นเวลาจวนเย็นได้ยินเสียงกลองแล

ะระฆังตีกึกก้องอยู่หน้
า โ บ ส ถ์
เป็นเวลาที่ชาวบ้านเอาโคมไฟมาจุดบูชาที่หน้าโบสถ์พ

ระถังซัมจั้งจึงเดินออ
ก ม า
ชมเล่น แล้วต่างคนก็กลับเข้าไปนอนพัก
ครั้นรุ่งขึ้นฉันแล้วพระสงฆ์ในวัดก็มา
นิมนต์พระถังซัมจั้งไปเที่ยวชมต้นผลไม้ข้างหลังสวน
ครั้นเวลาบ่ายก็กลับมากุฏิ
พอค่ำก็ออกมาดูโคมไฟข้างหน้าวัด
และเลยพากันไปดูตามถนนใหญ่จนเวลาสอง
ยามจึงได้พากันกลับมาพักนอน
ครั้นเวลารุ่งแจ้งฉันแล้ว พระถังซัมจั้งบอกแก่
พระสงฆ์เจ้าอาวาสว่า อาตมภาพได้อธิษฐานตั้งใจจะ

กวาดพระเจดีย์
ขอท่านได้
โปรดเปิดประตูเจดีย์ด้วยเถิด
พระสงฆ์เจ้าอาวาสได้ฟังดังนั้นจึงให้คนไปเปิดประตู
พระเจดีย์ พระถังซัมจั้งก็เข้าไปในโบสถ์
นมัสการพระพุทธรูปแล้ว จึงออกมาถือ
ไม้กวาดเข้าไปในพระเจดีย์ กวาดชั้นล่างแล้วก็ขึ้นไป

ทุก ๆ
ชั้นจนตลอดแล้วก็ลงมา
เวลานั้นก็จวนค่ำทุกแห่งก็จุดไฟ
ในคืนวันนั้นเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำ พระสงฆ์ทั้งหลาย
พูดแก่พระถังซัมจั้งว่า เราพากันไปดูตามที่ใกล้ ๆ
นี้สองคืนแล้ว คืนวันนี้เป็นวัน
เพ็ญขึ้นสิบห้าค่ำกำลังดี พากันเข้าไปดูในกำแพงเมือง

จะได้ดูโคมไฟทองที่สะ พ า น
ท่านจะเห็นเป็นประการใด พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็

มีความยินดี
จึงพร้อมกับ
พระสงฆ์ทั้งหลาย และสานุศิษย์ทั้งสามพากันค่อยเดินค่

อยดูไปตามถนนสองข้าง
จุดโคมไฟประกวดกันต่าง ๆ สี ดูสลับซับซ้อน
รุงเรืองสว่างไสวไปทั้งสองข้างถนน
เป็นเวลาชะตาเมืองเจริญผู้คนเดินเที่ยวดูทั้งเด็กและ

ผู้ใหญ่
หญิงและชายเบียด
เสียดเยียดยัดอัดแอกัน และมีการเล่นเต้นรำต่าง ๆ
พิเคราะห์ดูสนุกสนานมาก
เดินต่อมาจนถึงสะพานกิมเตงเกี้ยว
พระถังซัมจั้งกับพระสงฆ์ทั้งหลายเดินเข้าไป
ใกล้สะพานพิเคราะห์ดู เห็นตะเกียงไฟครอบตั้งเป็นชั้

น ๆ
ข้างในจุดไฟสว่างมีสี
สอดแซงสีไฟน้ำมัน ก็หอมฟุ้งตลบกระทบจมูก

พระถังซัมจังถามพระสงฆ์ที่มา
ด้วยกันนั้นว่า น้ำมันนั้นคือน้ำมันอะไรจึงมีกลิ่นหอมดังนี้

พระสงฆ์เหล่านั้นบอก
ว่า อาจารย์ยังไม่ทราบคือที่หลังเมืองนี้ไปตำบลบ้านห

นึ่งเรียกว่าบ้านห้านเ
ทียนกุ้ย
ระยะสองร้อยสี่สิบโยชน์ มีบ้านสองร้อยสี่สิบหลังเรือน

ต้องรับเสียค่าน้ำมันทุก ๆ
บ้าน แต่เสียผิดกันถ้าบ้านไหนมีเงินมากก็ต้องเสียเงิน

ปีละสองร้อยตำลึงรวมกัน
จะได้ซื้อน้ำมันทุก ๆ ปี น้ำมันนั้นมิใช่น้ำมันธรรมดา
คือน้ำมันจันทน์ของมีราคา
หนักหนึ่งตำลึงเป็นเงินสองตำลึง
หนักชั่งหนึ่งเป็นเงินสามสิบตำลึง ตะเกียงไฟ
สามดวงใหญ่ สามกระถางใหญ่
กระถางหนึ่งต้องใช้น้ำมันห้าร้อยชั่ง รวมสาม
กระถางเป็นพันห้าร้อยชั่ง คิดเป็นเงินสี่หมื่นแปดพันตำ

ลึง
ยังอีกตะเกียงไฟที่
จุดแวดล้อมมีต่าง ๆ อย่างนั้นรวมทั้งสิ้น
เป็นเงินห้าหมื่นตำลึงจึงจะพอจุดสาม
คืน เห้งเจียถามว่าน้ำมันมากดังนั้น
จะจุดสามคืนหมดที่เดียวหรือพระสงฆ์
เหล่านั้นบอกว่า สามกระถางนั้นทุกกระถางมีไส้ตะเกี

ยงวางลงไว้จุดไฟ

ไส้ตะเกี่ยง
มาให้เพ็นพระง์ แง้วน้ำมืมนั้นก็นข้งหมดไป
ไห้กดับมืดไป่แจ้า ำเือก่ายใออน
มาให้เห็นพระองค์
ดังนั้นก็หัวเราะแล้วพูดว่า
พระองค์จะเอาน้ำมันไปเสียดอกกระมัง พระถังซัมจั่ง
พลอยพูดด้วยว่าเห็นจะจริง คนชาวเมืองนี้ตังแต่โบรา

ณมาก็ทำตามเคยมาดังนั้ น
แม้ว่าน้ำมันแห้งหมดก็ว่าพระพุทธเจ้าเอาไปก็มีความสุ

ขเจริญในปีนันข้าวกล้ า
บริบูรณ์ แม้น้ำมันไม่แห้งก็พูดว่าไม่เป็นสุข
ข้าวกล้าแห้งแล้งฝนฟ้าไม่เป็นปรกติ
ตามฤดู เพราะเหตุนี้คนชาวเมืองจึงได้ตั้งสัตย์อธิษฐา

นกระทำการบูชา
เป็นสัญญา
ตามกำหนดทุก ๆ ปีดังนี้ เมื่อกำลังพูดกันอยู่ก็ได้ยินเสี

ยงในอากาศดังอู้
ๆ พวก
ชาวเมืองที่เที่ยวดูไฟก็พากันตกใจแตกกระจายหลบหลี

กไปสิ้น
พระสงฆ์เหล่านั้น
ก็ตั้งตัวไม่ใคร่อยู่ จึงบอกแก่พระถังซัมจั่งว่านิมนต์ท่าน

กลับไปเถิด
หากว่าลมมา
พระองค์ก็เสด็จมา คือจะโปรดให้เป็นมงคลและจะมา

ทอดพระเนตรไฟด้วย พระ
ถังซัมจั้งว่าทำไมจึงรู้แน่ว่าพระพุทธเจ้าเสด็จมา
พระสงฆ์เหล่านั้นบอกว่าทุกๆ ปี
มีมาตามเคยดังนั้น ประมาณสองยามเศษก็มีลมพัดมาจึ

งกำหนดรู้ว่าพระพุทธ
เจ้าเสด็จมาพระราชทานชัยมงคล เพราะฉะนั้น
ผู้คนทั้งหลายจึงต้องหลีกหลบ
ไปหมดทั้งสิ้น พระถังซัมจั้งพูดว่าอาตมภาพก็ตั้งใจคิดถึ

งคุณพระพุทธเจ้า
เวลา
นี้ก็เป็นเวลาอันประเสริฐมีพระพุทธเจ้าเสด็จลงมาถึง

จะคอยนมัสการจะมิดีห รื อ
พระสงฆ์ทั้งหลายนิมนต์ให้กลับก็ไม่กลับ
บัดเดี๋ยวก็เห็นจริงในม้วนลมแปรออกมี
พระสามองค์เลื่อนลอยมาใกล้ตะเกียงไฟ
พระถังซัมจั้งแลเห็นชัดก็รีบเดินเข้าไปใกล้
ลดตัวลงนมัสการ เห้งเจียแลเห็นก็นึกรู้จึงเข้าพยุงอา

จารย์ให้ลุกขึ้น
พูดว่าผิดเสีย
แล้วพระอาจารย์เป็นปิศาจมารร้าย
ไม่ใช่พระพุทธเจ้า พูดยังไม่ทันจะขาดคำแล
ไปตะเกียงไฟก็มืดมัวได้ยินเสียงลมพัดอู้
ก็หอบเอาพระถังซัมจั้งขึ้นแทรกเมฆเหาะไป
ก็มิได้รู้ว่าปิศาจนั้นอยู่แห่งหนตำบลใดแปลงเป็นพระพุท

ธเจ้าลงมาดูไฟ
โป๊ยก่าย

ซัวเจ็งตกใจเที่ยวเหลียวซ้ายแลขวา
หาอาจารย์ก็มิได้พบเห็น เห้งเจียว่าน้องทั้ง
สองไม่ต้องเรียกหาที่นี่ให้ป่วยการ
เพราะอาจารย์เห็นแก่การสนุกจึงได้เดือดร้อน
ดังนี้ให้ปิศาจยักษ์มันจับไปแล้ว
พระสงฆ์ทั้งหลายพากันตกตะลึง จึงถามเห้งเจีย
ว่าทำไมท่านจึงรู้แน่ว่าปิศาจจับเอาพระอาจารย์ไป
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าอันที่
จริงพวกชาวเมืองนี้เป็นคนโง่หลงมาหลายปีแล้วก็หารู้

เท่าไม่

เพราะฉะนั้นจึงให้
ปิศาจมันหลอกเล่นได้ และกลับเห็นว่าพระพุทธเจ้าเส

ด็จมาพระราชทานชัยมง ค ล
และมารับซึ่งสักการะบูชา เมื่อกี้นี้ในม้วนลมสำแดงออ

กเป็นองค์พระพุทธเจ้า ส า ม
พระองค์ มิใช่อื่นเลยคือปิศาจยักษ์ทั้งสามมันแปลงมา
อาจารย์ข้าพเจ้าไม่รู้จึง
เข้าไปนมัสการปิศาจ จึงได้ทำไฟให้ดับมืด
เอาของใส่น้ำมันจับอุ้มอาจารย์เราไป
ด้วย ข้าพเจ้ามาไม่ทันปิศาจมันหนีไปเสียแล้ว
ซัวเจ๋งถามว่าเมื่อการเป็นเช่นนี้แล้ว
พี่จะคิดอ่านประการใดเล่า เห้งเจียพูดว่าอย่าช้าน้อง

ทั้งสองจงรีบกลับไปกั บ พ ร ะ
สงฆ์ทั้งหลาย ไปดูเก็บข้าวของกับม้าดูรักษาไว้ให้ดี
พี่จะเหาะไปตามม้วนลมนี้
เห้งเจียสั่งแล้วก็เหาะขึ้นกลางอากาศ
ได้กลิ่นคาวลมพัดไปทางทิศตะวันออกเฉียง

เหนือ เห้งเจียก็รีบเหาะไปตามสายลมไปจนสว่างลม

นั้นก็สงบหยุด
เห้งเจียแล
เห็นภูเขาใหญ่สูงตระหง่านเทียมเมฆ
ก็ลดลงยังยอดเขาจะเที่ยวค้นหาถ้ำปิศาจ
แลไปข้างเนินเขาเห็นคนสี่คนกับไก่และแพะสามตัวข้า

งทิศตะวันตกข้ามเนินเ ข า ม า
เห้งเจียพิเคราะห์ดูโดยละเอียดก็จำได้
คือเจ้าปีเจ้าเดือนเจ้าวันเจ้าเวลาทั้งสี่เจ้าแปลง
กายมา จึงชักกระบองออกมากระโดดลงจากยอดเขา

มาสกัดที่ข้างเนินเขา ร้อง
ตวาดด้วยเสียงอันดังว่าเจ้าพวกนี้ซ่อนหัวออกหางจะไ

ปข้างไหนกัน
เจ้าทั้งสี่ได้ยิน
ก็ตกใจกลับแปลงเป็นรูปเดิม
มาคุกเข่าคำนับเห้งเจียแล้วพูดว่าท่านได้เซียโทษ
ข้าพเจ้าก่อน เห้งเจียพูดว่าไม่ได้อาศัยใช้ท่านมานาน

แล้ว
ทำไมจึงเกียจคร้านทั้ง
เดือนก็ไม่เห็นมา ข้าพเจ้าพึ่งเห็นหน้าท่านวันนี้
ทำไมจึงไม่คุ้มครองรักษาอาจารย์เรา
มานี้จะไปข้างไหนกัน เจ้าทั้งสี่บอกว่าอาจารย์ของไต้

เซียเพราะปราศจากสม า ธิ
จิตมาหยุดพักที่เมืองกิมเพ่งงู้ในวัดชื่อหุ้นยี่
หลงเพลินความสนุกจึงได้เกิดมีความ

ทุกข์ดังนี้ บัดนี้ปิศาจยักษ์มันจับพระอาจารย์ท่านไปที่ท้า

วมหาชมพู

หากเจ้า
เทพาอารักษ์รักษาอาจารย์ท่านอยู่จึงไม่เป็นอันตรายที่

ข้าพเจ้าพากันไล่แพะ
สามตัวกระหืดกระหอบมาทั้งนี้
ก็เพราะว่าแพะนั้นคือชัมเอี้ยงคัยไก่แปลว่าจะเปิด
ช่องอากาศ ทำลายความคับแค้นของอาจารย์ท่านเท่า

นั้น

เห้งเจียถามว่าที่ภูมิ
เขานี้เป็นที่ปิศาจอยู่หรือประการใด
เจ้าทั้งสี่บอกว่าถูกแล้วคือเขานี้เรียกว่าเขาแช
เล่งซัว ในนี้มีถ้ำหนึ่งเรียกว่าถ้ำเหี้ยนเองต้อง
ในถ้ำนี้มีปิศาจยักษ์สามตนที่หนึ่ง
เรียกว่า ซิฮั้นได้อ้อง ที่สองเรียกว่าซิชู้ได้อ๋อง
ที่สามเรียกว่าซิติ้นได้อ้อง ปิศาจ
ทั้งสามอาศัยอยู่ในถ้ำนี้มากกว่าพันปีแล้ว
พวกมันตั้งแต่เล็กมามันชอบกินน้ำมัน
จันทน์ เมื่อมันสำเร็จภาคเปลี่ยนแปลงได้แล้วจนทุกวัน

นี้

มันกระทำมารยาแปลง
กายให้เหมือนพระพุทธเจ้าลวงหลอกชาวเมืองกิมเพ่ง

รู้

เจ้าเมืองและขุนนางให ญ่
น้อยให้ตั้งสักการะบูชาตามตะเกียงไฟด้วยน้ำมันจันทน์

ปีนี้มาพบอาจารย์ของ

ท่านมันรู้ว่าเป็นผู้สำเร็จ จึงได้อุ้มพาเอาไปไว้ในถ้ำ
ไม่ข้ามวันก็จะแล่เนื้ออาจารย์
ท่านสับละเอียด แล้วจะเอาพระอาจารย์ท่านประสมท

อดน้ำมันกินเล่นเป็นภั ก ษ า
หาร ไต้เซียจงเอาใจใส่รีบไปช่วยท่านออกโดยเร็ว
เห้งเจียได้ฟังก็ร้องตวาดให้เจ้า
ทั้งสี่นั้นถอยไปแล้วก็รีบเดินข้ามเขาเที่ยวค้นหาประตูถ้

ำ

เดินมาประมาณสักสอง
เส้นก็แลเห็นที่ข้างริมลำธารมีปรกศิลามีบานประตูสอง

บาน

บานหนึ่งเปิดข้างบน
มีอักษรจารึกว่าเขาแชเล่งซัว ถ้ำเหี้ยนเองต๋อง
เห้งเจียไม่อาจเข้าไปยืนหยุดอยู่นอก
ประตู ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า
อ้ายพวกปิศาจมารร้าย มึงเร่งส่งอาจารย์ของ
กูมาโดยเร็ว ได้ยินเสียงข้างในตึงตังเปิดประตูออกม

าคนหนึ่ง

ตัวเป็นคนศีรษะ
เป็นกระบือร้องถามว่าเจ้าคือใครมาร้องเรียกอีกทึกจ

ะว่าประการใดก็ว่ามา เห้งเจีย
ตอบว่าเราคือสานุศิษย์ของพระถังซัมจั้งอยู่เมืองไต้ถัง

อาจารย์เรามาเที่ยวดู
ตะเกียงที่สะพานกิมเตงเกี้ยว
พวกเจ้าไปฉกเอามาจงรีบส่งออกมาโดยเร็ว เราจะ

ยกโทษพวกเจ้าไว้สักครั้งหนึ่ง
ปิศาจศีรษะกระบือเมื่อได้ฟังเห้งเจียบอกดังนั้นก็
กลับเข้าไปในถ้ำ บอกว่าไต้อ๋องภัยมาถึงแล้ว
ปิศาจไต้อ๋องทั้งสามกำลังให้บริวาร
จับพระถังซัมจั๋งถอดเสื้อผ้าออก
ชำระล้างให้สะอาดคิดจะแล่เนื้อทอดน้ำมันกิน
ครั้นได้ยินปิศาจควายมาบอกว่าภัยจะมา
ไต้อ๋องที่หนึ่งจึงถามว่าเป็นอย่างไร ปิศาจ
ศีรษะควายบอกว่าที่ข้างนอกมีคนหนึ่งหน้าดุจรามสูรมา

ร้องทวงอาจารย์ของเธ อ
ให้รีบส่งออกไปโดยเร็ว ไต้อ๋องใหญ่ได้ฟังก็หวั่นหวาด

ในใจ
จึงพูดว่าเราพึ่งจับมา
ได้ก็หาได้ถามเค้าเงื่อนชื่อแซ่ว่าเป็นอย่างไรไม่
เจ้าปิศาจน้อย ๆ จงเอาเสื้อผ้ามา
ให้เธอใส่แล้วพาตัวมานี่ ให้เราถามซักดูให้สิ้นสงสัย
พวกปิศาจน้อยจึงเอาเสื้อผ้า
มาให้พระถังซัมจั๋งใส่แล้ว ก็พาตัวมาคุกเข่าลงต่อหน้า

ไต้อ๋องใหญ่ พระถังซัมจั๋ง
ร้องขอชีวิต ปิศาจทั้งสามจึงถามว่าตัวคือพระสงฆ์มาจ

ากเมืองไหน ทำไมเห็นรูป
พระพุทธเจ้าจึงไม่หลีกหนี มากีดขวางเราอยู่ทำไม
พระถังซัมจั๋งคำนับแล้วพูดว่า
อาตมภาพเป็นพระสงฆ์อยู่ในบังคับของพระเจ้าถังไทจ

งฮ่องเต้
มีรับสั่งให้อาตม

ภาพข้ามไปไซทีวัดลุ่ยอิมยี่ขออาราธนาพระไตรปิฎกธร

รมมาถึงเมืองกิมเพ่งรู้
เข้าในวัดชื่อหุ้นยี่เพื่อจะหาข้าวแจฉันพระสงฆ์ในอารา

มนั้นมีน้ำใจชักชวนให้ อ ยู่
เพื่อให้ดูตะเกียงไฟเพราะเป็นฤดูทำการมงคลเสี้ยงง่

วนเชียว
อาตมภาพจึงได้มาดู
ไฟที่สะพานกิมเตงเกี้ยว อาตมภาพเห็นไต้อ้องแปลงเ

ป็นพระพุทธเจ้า ไม่ทราบ
ได้เมื่อเห็นแล้วก็พอใจจะใคร่นมัสการ
เพราะฉะนั้นจึงได้เป็นการกีดขวางไต้อ๋อง
ปิศาจไต้อ๋องถามว่าตั้งแต่เมืองไต้ถังมาถึงนี่ระยะทาง

ก็ไกลมาด้วยกันกี่คนชื่ อ เ รี ย ง
เสียงใด พระถังซัมจั้งจึงบอกว่า
เมื่อยังเป็นฆราวาสแซ่ตั้น เมื่อบวชชื่อเหี้ยนจึง
นามที่พระเจ้าแผ่นดินไต้ถังตั้งเรียกว่าถังซัมจั้ง
อาตมภาพมีศิษย์สามคน คนที่
หนึ่งชื่อหงอคงเห้งเจียก็เรียกเกาซีเทียนไต้เซียก็เรีย

ก
เมื่อปิศาจได้ยินชื่อนี้ ก็ นึ ก
ครั่นคร้ามสยดสยองอยู่ในใจจึงถามว่าซีเทียนไต้เซียค

นนี้หรือมิใช่ เมื่อห้าร้อยปี

ก่อนขึ้นไปทำสงครามบนสวรรค์นั้นหรือ
พระถังซัมจั้งตอบว่าคนนั้นแหละ ยังคนที่
สองชื่อตือหงอเหนงโป๊ยก่ายก็เรียกคือแม่ทัพของเง็กเ

ชียงฮ่องเต้ ตำแหน่งที่พ่อง
ง่วนโซ่ยจุติลงมา ยังคนที่สามชื่อซัวหงอเจ๋งซัวเจ็งก็เ

รียก
คือขุนนางรักษาพระองค์
ของเง็กเชียงฮ่องเต้ จุติลงมาเกิดในโลก
ปิศาจไต้อ๋องได้ฟังดังนั้นต่างก็มีใจครั่น
คร้ามจึงพูดว่า ถ้ากระนั้นอย่าเพ่อกินก่อนเจ้าน้อย ๆ
จงเอาโซ่ร้อยไว้ก่อน รอจับ
สานุศิษย์ทั้งสามมาได้แล้วจึงค่อยฆ่า
ว่าแล้วจึงจัดเตรียมพลทหารหมู่กระบือปิศาจ
ต่างคนถืออาวุธทุก ๆ คนแล้วก็ยกออกจากถ้ำมีคนถือธ

งนำหน้ายกเป็นกระบวน
ออกไป ตีกลองและม้าล่อเสียงโกลาหลปิศาจไต้อ๋องทั้

งสามต่างแต่งตัวถืออา วุ ธ
สำหรับมือ ดูท่วงที่แข็งแรงคุมพลยกออกไปหน้าประตู
ร้องถามด้วยเสียงอันดัง
ว่าใครที่ไหนจึงสามารถมาร้องท้าทายดังนี้
ไม่เกรงกลัวความตายดอกหรือเห้งเจียแลดูเห็นปิศาจ

ทั้งสาม
คนหนึ่งถือขวานด้ามยาว คนหนึ่งถือง้าว
หนึ่งบ่าแบกตะพดหวาย และพวกบริวารใหญ่น้อยนั้นล้ว

นแต่ปิศาจศีรษะกระบือ
ทั้งสิ้น มือถืออาวุธต่าง ๆ กัน
และมีธงใหญ่สามคันเขียนอักษร คือ ซิฮั่นไต้อ้อง
ซิซู้ไต้อ้อง ซิติ้นไต้อ๋อง เห้งเจียพิเคราะห์ดูท่วงทีแล้ว

ก็ขยับเข้าใกล้ ร้องถามว่า
เฮ้ยอ้ายโจรมึงจำเราไม่ได้หรือ
ปิศาจตอบว่าเจ้าคืออ้ายคนทำร้ายบนสวรรค์ ชื่อ
ซึงหงอคงได้ยินแต่ชื่อยังไม่เคยเห็นหน้ามาเห็นหน้าเอ็

งแล้วนึกอดสู อันที่จริงก็คือ
อ้ายลิงนั่นเอง เห้งเจียได้ฟังปีศาจว่าดังนั้นก็มีความโ

กรธร้องด่าว่าอ้ายพวก ม า ร
ร้ายขโมยน้ำมัน มึงอย่าพูดมากให้ช้าการ
จงรีบคืนอาจารย์มาให้เรา ว่าแล้วมือ
ก็แกว่งกระบองรุกไล่เข้าตีปิศาจ
ปิศาจทั้งสามก็ยกอาวุธขึ้นรับออกกำลังต่อสู้กัน
โดยสามารถได้ประมาณร้อยห้าสิบเพลง
เวลาก็จวนคำยังมิได้แพ้ชนะกัน ปิศาจ
ไต้อ๋องที่สามเอาตะพดแกว่งเดินขึ้นหน้าจับธงโบกเป็น

สัญญา

ฝูงปิศาจกระบือก็ตรู
กันเข้ามาล้อมจับเห้งเจีย ต่างตนถืออาวุธเข้าระดมกั

นทั้งตีทั้งแทงเป็นตะลุ ม บ อ น
เห้งเจียอยู่ท่ามกลางเห็นจะเอาชนะมิได้
ก็เหาะขึ้นบนอากาศแทรกเมฆหนีไป
พวกปิศาจก็มิได้ไล่ติดตามคุมพลกลับเข้าถ้ำเห้งเจียเห

าะกลับมายังวัด ชื่อหุ้นยี่ ครั้นถึงก็ลงยังพื้นเข้าหาโ
ป๊ ย ก่ายชัวเจ้ง
เล่าความตามเหตุให้โป๊ยก่ายชัวเจ็งฟังทุกประการ
โป๊ยก่ายถามว่า เห็นจะเป็น
เมืองพระยามัจจุราชกระทำหลอกดอกกระมัง
ชัวเจ๋งถามว่าทำไมจึงจะรู้ได้ว่า
พระยามัจจุราชเล่า โป๊ยก่ายว่าพี่เห้งเจียมาบอกว่าเ

ห็นพวกปิศาจมีศีรษะเป็ น ก ร ะ บื อ
จึงรู้ได้ว่าเป็นเมืองพระยามัจจุราช
เห้งเจียว่าหาใช่เช่นนั้นไม่ พวกเราพิจารณาดู
ปิศาจทั้งสามนี้คือควายไม่ต้องสงสัย
โป๊ยก่ายว่าถ้าเป็นควายจริงแล้ว เราช่วย
กันจับเอามาเลื่อยเขาไปขายก็คงจะได้ราคา
กำลังพูดกันอยู่ก็แลเห็นพระสงฆ์ให้
คนยกเครื่องแจมาเลี้ยง ครั้นกินอิ่มแล้ว
เห้งเจียจึงพูดว่าเราจัดแจงไปพักนอนเสีย
ก่อน พรุ่งนี้เช้าเราพร้อมกันไปจับปิศาจทั้งสามนี้ได้แล้

ว
จึงจะแก้อาจารย์ของเ ร า
ออกได้ชัวเจ๋งพูดว่าโบราณท่านย่อมว่าทิ้งทอดการไว้เ

นิ่นช้า หากจะแปรปรวน
เราจะลำบากเมื่อภายหน้า ปิศาจนั้นบางทีในคืนนี้จะไ

ม่นอน จะทำอันตรายแก่
อาจารย์เรา เราจะแก้ไขด้วยประการใด
ถ้าเวลานี้เราไปมันไม่ทันรู้ตัว บางทีจะมี

ชัยชนะโดยง่าย เพราะว่ามันไม่ทันจะรู้จัก
ถ้าช้าไปเกลือกจะเสียที โป๊ยก่ายว่า
ซัวเจ๋งคิดนี้ถูกต้องแล้วจึงจัดแจงเตรียมตัวให้มั่นคงเห้

งเจียจึงพูดแก่พระสงฆ์ ใ น วั ด ว่ า
เราจะไปปราบพวกปิศาจศีรษะกระบือ
ขอฝากม้ากับสิ่งของทั้งนี้ไว้กับท่าน ถ้า
เราปราบปิศาจได้แล้ว ราษฎรจะได้ไม่ต้องเสียส่วยน้

ำมันจะได้พากันเป็นสุ ข ทั่ ว ไ ป
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังเห้งเจี้ยว่าดังนั้น
พากันสรรเสริญขอบใจ เห้งเจียครั้นฝาก
ฝังสั่งเสียเสร็จแล้ว สามคนก็พากันเหาะไป
มาบัดเดี๋ยวถึงเขาหุ้นซัวถ้ำเหี้ยนเอง
ต้องก็ลดลงยังพื้นแผ่นดิน โป๊ยก่ายคิดจะใคร่ฟันทลายป

ระตูถ้ำเข้าไป เห้งเจียห้าม
อย่าเพิ่งวุ่นวายไปก่อน รอให้พี่เข้าไปดูอาจารย์ว่าจะ

เป็นตายประการใดแล้ว จึ ง ค่ อ ย
สู้รบกันต่อภายหลังว่าแล้วเห้งเจียก็ร่ายพระคาถาขยับ

ตัวแปลงเป็นแมลงเม่า
น้อยตัวหนึ่ง บินเข้าไปในถ้ำแลเข้าไปก็เห็นปิศาจกระ

บือนอนหลับกรนออกเกลื่ อ น
กลาดเกะกะกันมิได้รู้สึกสมประดีเห้งเจียก็บินเลยเข้า

ไปในชั้นในเงียบสงัดไ ม่
กระโตกกระตาก มิได้รู้ว่าปิศาจทั้งสามจะอยู่แห่งใด
เห้งเจียก็บินเลยเข้าไปหลัง
ห้องได้ยินเสียงคนคร่ำครวญร้องไห้
เห้งเจียเงี่ยหูฟังก็ได้ยินเสียงอาจารย์จำได้
เห้งเจียจึงบินเข้าไปใกล้อาจารย์ก็ได้ยินเสียงร้องไห้

คร่ำครวญว่า ตำบลไซทีไม่เหมือน
เมืองไต้ถัง ฤดูเดือนสามกำลังร้อนทำไมจึงมีแมลงเม่

าบินมาดังนี้ เห้งเจียได้ยินก็
อดไว้ไม่ได้ จงร้องขึ้นคำหนึ่งว่า
พระอาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้ว พระถังซัมจั้งถามว่า
แมลงเม่านั้นเป็นเห้งเจียหรือ
ในทันใดนั้นเห้งเจียกลายกลับเป็นรูปเดิมคำนับแล้ว
จึงพูดว่า พระอาจารย์ไม่รู้เหตุผลจึงได้พากันชักช้าไป

ดังนี้ เมื่อกลางวันข้าพเจ้า
ได้ต่อสู้แก่มันทั้งสามจนเวลาค่ำจึงได้กลับ
บัดนี้ข้าพเจ้าผู้คิษย์พากันมาทั้งสามคน
ข้าพเจ้าเห็นเวลาดึกดื่นจะรบพุ่งกันลำบาก
และทั้งยังไม่ทราบว่าอาจารย์จะดีร้าย
ประการใด จึงได้แปลงตัวเข้ามาดูเสียให้รู้แน่แก่ใจก่

อน ข้าพเจ้าเห็นปิศาจกำลั ง
นอนหลับสนิท อาจารย์จงขึ้นหลังข้าพเจ้ารีบหนีไปเถิด

เห้งเจียอ่านคาถามหา

สะเดาะเอามือลูบที่กุญแจเป่าลงไปทีหนึ่ง
กุญแจก็หลุดจากมือพระถังซัมจั้งทันที
เห้งเจียพยุงอาจารย์ขึ้นได้แล้ว
ก็รีบหนีออกทางประตูถ้ำ เวลาที่เดินออกมานั้น
ได้ยินเสียงปิศาจใต้อองร้องถามว่า
ทำไมไม่ได้ยินพวกเจ้าน้อย ๆ ตีเกราะเคาะไม้
นั่งยาม พากันนอนหลับเสียดังนี้ฝ่ายพวกปิศาจได้ยินเสี

ยงไต้อ้องเรียกถามดัง นั้ น
ก็พากันตกใจตื่นลุกขึ้นตี
เกราะเคาะไม้ และลุกขึ้นเที่ยวเดินตรวจดู
บังเอิญมาโดนพระถังซัมจั้งกับเห้งเจีย
กำลังจะหนีออกไป พวกปิศาจก็พากันร้องขึ้นว่าจะหนีไ

ปข้างไหน เห้งเจียไม่ได้ตอบ
ว่ากระไรชักกระบองออกหวดซ้ายหวดขวาล้มตายลงส

องสามคน นอกกว่านั้นก็
วิ่งหนีกลับเข้าไปในประตูถ้ำร้องเรียกว่าไต้อ๋องรีบลุก

ขึ้นเถิด อ้ายหน้าขนมันเข้ามา
ในนี้ตีคนตายเสียหลายคนแล้วฝ่ายปิศาจไต้อ๋องทั้งสาม

ได้ยินบริวารร้องเรีย ก ก็ ต ก ใ จ ลุ ก ขึ้ น
ร้ อ ง ว่ า จับไว้อย่า
ให้มันหนีไปได้ พระถังซัมจั้งได้ยินดังนั้นก็ตกใจมือและ

เท้าก็อ่อนเปลี้ยไปหม ด

เห้งเจียไล่ดีพวกปีศาจแตกกระจายเป็นช่องออกไปได้

ถึงประตูถ้าจึงร้องเรี ย ก โ ป๊ ย
ก่ายซั่วเจ้งให้ช่วย เห้งเจียออกนอกประตูได้แล้วจึงเ

ล่าเหตุในถ้ำให้โป๊ยก่ า ย ซั ว เ จ้ ง
ฟังทุกประการฝ่ายปีศาจไต้อ๋องไล่มาทันก็เข้าแย่งเอา

พระถังซัมจั้งไปได้ลา ก ตั ว ไ ป ล่ า ม โ ซ่
ไ ว้
อย่างเดิมแล้ว จึงจุดไฟมาส่องถือดาบมายืนถามพระถั

งซัมจั้งว่า ทำไมจึงถอดกุญแจ
มือได้ และอ้ายลิงนั้นทำไมจึงเข้ามาได้
จงบอกไปตามจริง ถ้าปิดบังอำพรางไว้
จะฟันด้วยดาบให้ขาดสองท่อนเดี๋ยวนี้
พระถังซัมจั้งตกใจกลัวตัวสั่นบอกว่า ไต้อ๋อง
ไม่ทราบอันสานุศิษย์ของอาตมภาพนั้น
มีวิทยาเชี่ยวชาญแปลงกายได้ถึงเจ็ดสิบ
สองประการ เมื่อกี้นี้แปลงเป็นแมลงเม่าเข้ามาช่วยบั

งเอิญไต้อ๋องรู้สึก คนทั้ง
หลายจึงได้เห็น พากันร้องอึกทึกขึ้น
เธอจึงทิ้งอาตมภาพเสียหนีเอาตัวรอดไปแล้ว
ปีศาจไต้อ๋องทั้งสามได้ฟังก็หัวเราะพูดว่า
นี่หากเราตื่นขึ้นจึงหนีไปมิได้ พูดแล้วก็
สั่งปีศาจทั้งหลายให้ปิดประตูนอกในให้มั่นคง
และให้เงียบระงับอย่าให้ทำเสียง
ดังอื้ออึงเซ็งแซ่ไปซัวเจ็งจึงพูดแก่เห้งเจียว่า

ปิศาจมันจับเอาอาจารย์กลับเข้าไปและปิดประตูหน้า
ต่างแน่นหนาฉะนี้ มันจะทำร้ายแก่อาจารย์เราเป็นแน่

แล้ว พวกเรารีบพังประตู
เข้าไปแก้อาจารย์จึงจะพ้นอันตราย
โป๊ยก่ายว่าจริงแล้ว จึงยกคราดขึ้นสับฟันโดย
เต็มกำลังประตูศิลาก็พังทลายลงละเอียดไปทันที
ปากโป๊ยก่ายก็ร้องว่าอ้ายขโมย
น้ำมันมึงจงรีบส่งอาจารย์ของกูออกมาโดยเร็ว
ส่วนปิศาจทั้งสามเมื่อได้ฟังดังนั้น
จึงแต่งตัวสวมเกราะมือถืออาวุธสำหรับตัวทั้งสามคน
คุมพลองออกมายังประตูถ้ำ
ต่อสู้กับโป๊ยก่ายและซัวเจ๋งเห้งเจีย
เวลานั้นประมาณสักสามยามท้องฟ้าสว่าง
ด้วยแสงจันทร์ดุจกลางวัน ปิศาจก็ขับพลเข้าไล่ตะลุมบ

อน เห้งเจียก็เข้าสู้กับปิ ศ า จ
ที่ถือขวาน โป๊ยก่ายก็เข้าต่อสู้กับปิศาจที่ถือง้าวใหญ่
ซัวเจ๋งก็เข้าต่อสู้กับปิศาจที่
ถือไม้ตะพดหวายใหญ่ รบรอต่อสู้กันโดยสามารถยังไม่

แพ้และชนะกันได้ ปิศาจ
ไต้อ๋องร้องให้พลทหารระดมรุกรบเข้ามาล้อมจับโป๊ยก่

าย โป๊ยก่ายต่อสู้สับฟันสั ก
เท่าใดพวกปิศาจก็มิได้ถอยหนี
ตรงเข้ารวบรัดโป๊ยก่ายลากเอาตัวเข้าไปในถ้ำมัดไว้
ฝ่ายซัวเจ็งกำลังรบและไม่เห็นโป๊ยก่าย
ก็แกว่งพลองตีปิศาจซิติ๋นไต้อ๋อง หวดไป
ที่หนึ่งแล้วจะถอยหนี พวกพลปิศาจตรูเข้าล้อมจับซัวเจ๋

งได้ลากเอาไปมัดไว้ใ น ถ้ ำ
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็พลันเหาะขึ้นบนอากาศหวนกลับไป

ยังวัดชื่อหุ้นยี่ พระสงฆ์ใน
วัดเห็นเห้งเจียกลับมาก็พากันมาต้อนรับ
ถามว่าช่วยท่านอาจารย์ออกมาได้แล้วหรือ
เห้งเจียบอกว่าแสนยากช่วยไม่ได้ด้วยปิศาจเหล่านั้นมี

ฤทธาเชี่ยวชาญนัก บัดนี้
จับเอาน้องข้าพเจ้าไปอีกแล้ว
ขอท่านช่วยดูม้าและข้าวของไว้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปบน
สวรรค์ ขอพลทหารเทพบุตรลงมาช่วยจับปิศาจนั้นให้ไ

ด้ พระสงฆ์ทั้งหลายถาม
ว่าท่านไปบนสวรรค์ได้หรือ เห้งเจียหัวเราะแล้วตอบ

ว่า สวรรค์นั้นดุจบ้านเดิม
ของข้าพเจ้าเคยไปมาเที่ยวเล่นอยู่เสมอ ๆ
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังก็ยิ่งมีความเกรง
และเลื่อมใสยิ่งขึ้นกว่าก่อน
เห้งเจียสั่งแล้วก็ผละออกจากพระสงฆ์เหาะตรงขึ้นไป
บัดเดี๋ยวก็ถึงประตูสวรรค์ ข้างทิศปราจีนก็พบกับท่านทั้

ยเป็กกิมแช ท้าวจัตุโลก
บาลเจงเฉียงที่อ้อง และเทพบุตรอึนจูท้อโด้ขุนนางทั้ง

สี่กำลังนั่งสนทนากัน แลเห็น
เห้งเจียขึ้นมาต่างก็ลุกเดินมาต้อน์รับถามว่า
ท่านไต้เชียจะไปข้างไหนหรือ วันนี้
จึงได้ขึ้นมาถึงนี่ เห้งเจียจึงเล่ามูลเหตุที่ถ้าเหี้ยนเจง

ต้องให้ฟังทุกประการ แล้วว่า
ข้าพเจ้าปราบปรามไม่ไหว เพราะฉะนั้นจึงต้องขึ้นมา

เฝ้าเง็กเซียงฮ่องเต้ เพื่อให้
ตรวจดูว่ากำเนิดเดิมของปิศาจจะเป็นประการใด
และจะได้ขอพลเทพบุตรยกไป
ช่วยกำจัดปิศาจนั้นเสียให้สิ้น
ทั้ยเป๊กกิมแชได้ฟังก็หัวเราะพูดว่าท่านไต้เชียรบกับ
ปิศาจ ทำไมดูไม่ออกหรือว่ามันมาจากไหน
เห้งเจียบอกว่ารู้ก็รู้ได้ว่ามันเป็นปิศาจ
กระบือ แต่มันมีอิทธิฤทธิ์มากจะเอาชัยชนะมันก็มิได้จึง

ต้องขึ้นมาฉะนี้ ทั้ยเป๊ก
กิมแชพูดว่าปิศาจทั้งสามนั้นคือกระบือ
รูปกายประกอบต้องตำราอากาศธาตุ และ
มันรักษาศีลปฏิบัติมาช้านาน
จึงได้สำเร็จภาคเชี่ยวชาญจะเหาะเหินตามลมและเม

ฆ
หรือแทรกน้ำในมหาสมุทรก็ได้ทุกประการ
แม้จะจับมันให้ได้แล้วก็ต้องเชิญซีบั๊ก
กิมแชทั้งสี่มา มันเห็นหน้าแล้วมันก็จะยอมแพ้เองไม่สู้ร

บเห้งเจียก็ยกมือขึ้นค ำ นั บ

ถามว่า ทีซีบั๊กกิมแชคือใครที่ไหน
ขอท่านทั้ยเป๊กกิมแชได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้า
ด้วยเถิด ทั้ยเป๊กกิมแชหัวเราะแล้วพูดว่า
ดาวทั้งสี่นั้นคือที่ตำหนักวิมานเต้างู่เกง
แวดล้อมอยู่ท้องฟ้ารอบนอก ท่านไต้เซียจงรีบไปเฝ้าเ

ง็กเซียงฮ่องเต้จะรู้ไ ด้ ต ล อ ด
เห้งเจียได้ฟังก็ยกมือขึ้นคำนับขอบคุณ
แล้วก็ลาทั้ยเป็กกิมแชไปเข้าประตูสวรรค์
เดินมายังตำหนักทงเม่งเต้ยเข้าหาท่านซีไต้เทียนซือ
ซีไต้เทียนซือเห็นก็รีบนำ
เห้งเจียเข้าไปยังปราสาทเล่งเซียวเต้ย
ครั้นเข้ามาถึงหน้าพระที่นั่งกระทำคำนับแล้ว
ก็กราบทูลเง็กเซียงฮ่องเต้ตามซึ่งมีเหตุการณ์ให้ทรงท

ราบทุกประการเง็กเซี ย ง
ฮ่องเต้ได้ทรงฟังจึงรับสั่งให้จัดพลเทพบุตรยกลงไปเป็

นพาหนะช่วยจับ เห้งเจียจึง
ทูลว่าข้าพเจ้าได้พบกับทั้ยเป๊กกิมแช
เมื่อตะกี้ท่านบอกว่าปิศาจนั้นคือกำเนิดกระบือ
หากได้ดาวทั้งสี่คือซีบั๊กกิมแชไปกำจัดแล้วเป็นการง่าย

เง็กเซียงฮ่องเต้ ได้ทรงฟังเห้งเจียกราบทู
ล ดั ง นั้ น จึ ง รับสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ไปที่
ตำหนักเต้างู่เกงวิมานชั้นนอกให้ซีบั๊กกิมแชทั้งสี่ลงไปเ

มืองใต้ช่วยเห้งเจียก ำ จั ด ปิ ศ า จ
ดาวทั้งสี่ดวงคือ กั๊กบั๊กเกาหนึ่ง เต้าบั๊กเล่ยหนึ่ง

โดยบั๊กลั้งหนึ่ง แจบั๊กกันหนึ่ง
ถามออกมาว่า ท่านไต้เซียจะให้ข้าพเจ้าไปกำจัดปิศา

จที่ไหน เห้งเจียได้ฟังดังนั้น
ก็หัวเราะแล้วพูดว่า อันที่จริงก็พวกของท่านนี่เอง
หากทีแรกท่านทั้ยเป๊กกิมแช
บอกความจริงว่า หมู่ดาวยี่สิบแปดดวงนี้แล้ว
ข้าพเจ้าก็จะมาเชิญทานทั้งสี่ จัก
ไม่ต้องไปขอคำสั่งของเง็กเซียงฮ่องเต้
ดาวทั้งสี่พูดว่าแม้ไม่มีรับสั่งพวกข้าพเจ้าก็
ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้เหมือนกัน
เมื่อเป็นดังนี้แล้วขอท่านจงรีบลงไปเถิด เห้งเจีย
กับดาวทั้งสี่ก็พากันออกจากประตูสวรรค์เหาะลงไปยัง

เขาแซเล่งขัว ครั้นถึงหน้า
ถ้ำเหี้ยนเองต้องก็หยุดอยู่บนเมฆดาวทั้งสี่จึงบอกแก่เห้

งเจียให้ลงไปท้ารบล่อ
ออกมานอกถ้ำ พวกข้าพเจ้าจะได้ลงมือ
เห้งเจียก็เข้าไปเอาพลองกระทุ้งประตูถ้ำ
ร้องด่าท้าทายว่าอ้ายพวกขโมยน้ำมันจงรีบส่งอาจารย์

ของกูออกมาโดยเร็ว พวก
ปิศาจมิได้รู้สึกว่าจะตายเป็นประการใด
เมื่อได้ยินเสียงด่าท้าทายดังนั้นก็มีความ
โกรธ ต่างถืออาวุธพร้อมกันรีบออกมายังประตูถ้ำ
เห้งเจียแลเห็นก็บันดาลโทสะ
แกว่งกระบองเข้าตีปิศาจ ปิศาจทั้งสามก็ทำสัญญาณให้

พวกบริวารตีวงเข้าล้อ ม
เห้งเจียไว้ท่ามกลาง ดาวบักกิมแซทั้งสี่ยืนอยู่บนเมฆแ

ลเห็นดังนั้น ต่างก็ชักอาวุธ
ออกแกว่งร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
เฮ้ยอ้ายเดียรัจฉานมึงอย่าหมายทำร้าย
เห้งเจีย ปิศาจทั้งสามได้ยินเสียงก็เงยหน้าแลไปเห็น

บักกิมแซทั้งสี่ ต่างก็ครั่น
คร้ามตกตะลึงอยู่แล้วออกปากว่าไม่ดีเสียแล้ว
มันไปเอาคู่ปรับเรามาแล้ว จึงร้อง
บอกพวกบริวารว่า จงรีบพากันหนีเอาตัวรอดไปเถิด
ในขณะนั้นก็ได้ยินเสียงเกรียว
กราวเอิกเกริกกึกก้อง พวกปิศาจบริวารพากันกลับแป

ลงกายตามรูปเดิม คือกระบือ
เผือกและดำต่าง ๆ วิ่งแตกตื่นกันอลหม่านฝ่ายปิศาจทั้

งสามวางอาวุธแล้วก็แ ป ล ง ก า ย ก
ลั บ เ ป็ น รู ป ก ร ะ บื อ ไ ป ต ามเดิม
เผ่น
ขึ้นหนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ
เห้งเจียกับดาวแจบั๊กกัน และกั๊กบั๊กเกา
ทั้งสองก็รีบไล่กระชั้นตามปิศาจทั้งสามนั้นไป
ยังดาวเต้าบั๊กเก่ยและโดยบั๊กลั้งทั้ง
สองนั้นเที่ยวไล่จับปิศาจ กระบือตามห้วยธารเขาไม่ว่

าเล็กและใหญ่จับฆ่าเสี ย ทั้ ง สิ้ น
แล้วเข้าไปในถ้ำเหี้ยนเองต๋อง

แก้มัดพระถังซัมจั้งและโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง ฝ่ายซัวเจ็ง
แลเห็นก็จำได้ว่าดาวทั้งสอง
จึงถามว่าทำไมท่านจึงรู้ได้มาช่วยพวกข้าพเจ้าเล่า
ดาว
ทั้งสองบอกว่าพวกข้าพเจ้ามาเพราะท่านไต้เซียขึ้นไป

กราบทูลเง็กเซียงฮ่อง เ ต้ เง็ก
เซียงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งโปรดให้พวกข้าพเจ้าลงมาช่วย

พระถังซัมจั้งถามว่า เห้งเจีย
บัดนี้ไปอยู่ที่ไหนจึงมิได้เห็นมาเล่า
ดาวทั้งสองจึงบอกว่า ปิศาจไต้อ๋องทั้งสามนั้น
คือกระบือสามตัว แลเห็นพวกข้าพเจ้ามา
มันก็รีบแปลงตัวหนีไปข้างทิศตะวันออก
เฉียงเหนือดาวทั้งสองกับเห้งเจียรีบติดตามไปจับตัวปิ

ศาจ ข้าพเจ้าทั้งสองเที่ยว
กำจัดปิศาจบริวารราบคาบแล้ว
จึงเข้ามาช่วยท่านอาจารย์กับโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง พระ
ถังซัมจั๋งได้ฟังดาวทั้งสองพูดดังนั้นจึงว่าขอบใจท่านมา

กที่สุดแล้ว ดาวโดยบั๊กลั้ง
จึงสั่งว่า ท่านพี่น้องง่วนโซ่ยกับท่านกวนเลียมเจียงกุน

จงรักษาอาจารย์ของท่ า น
กลับไปวัดซื่อหุ้นยี่ก่อนพวกข้าพเจ้าจะตามไปช่วยกันจับ

ปิศาจ โป๊ยก่ายว่าดีแล้ว

เชิญท่านทั้งสองรีบไปเถิด ดาวทั้งสองก็รีบเหาะตามไ

ปข้างทิศตะวันออกเฉีย ง เ ห นื อ ฝ่
า ย โ ป๊ ย ก่ า ย กั บ ซั ว เ จ๋ ง ก็
ช่วยกันเอาสิ่งของในถ้ำ คือเพชรนิลจินดาและเงินทอ

ง
เอาออกกองไว้นอกถ้ำแล้ว นิมนต์พระอาจารย์ให้ออก

ไปนั่งพักอยู่นอกถ้ำ โป๊ย
ก่ายกับซัวเจ็งก็ช่วยกันเอาไฟเผาถ้ำเสียสิ้นแล้ว
จึงออกมาเก็บของเหล่านั้นใส่บ่า
มากับอาจารย์เดินตัดตรงไปยังวัดชื่อหุ้นยี่ฝ่ายดาวทั้งส

องเหาะตามไปข้างทิศต ะ วั น อ อ
ก เ ฉี ย ง เ ห นื อ และค้นหาก็ไม่เห็น
จึงเหาะเลยมายังทิศตะวันตก
และลงไปในมหาสมุทรทะเลใหญ่ก็แลเห็นเห้งเจีย
อยู่บนหลังน้ำเสียงร้องตวาดอึกทึก
ดาวทั้งสองก็ลดลงมาหาเห้งเจีย แล้วถามว่า
ปิศาจนั้นมันหนีไปทางไหน เห้งเจียและเห็นดาวทั้งสอ

งมาก็มีความโกรธ ถามว่า
ทำไมท่านไม่ตามมาช่วยกันเล่า
ดาวเต้าบั๊กเก่ยบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นไต้เซียกับแจ๊กั๊ก
สองดาวไล่ตามปิศาจมาก็นึกว่าคงจะจับได้
ข้าพเจ้าทั้งสองช่วยกันกำจัดกวาด
ล้างพวกปิศาจในถ้ำนั้นราบคาบแล้ว
จึงเข้าไปช่วยแก้มัดอาจารย์กับโป๊ยก่ายซัว
เจ๋งออกแล้ว บัดนี้พากันกลับไปยังวัดชื่อหุ้นยีนานแล้ว

ข้าพเจ้าคอยไต้เซียไม่เห็น
กลับจึงได้พากันมาตาม เห้งเจียได้ฟังดังนันก็มีความยิ

นดีจึงพูดว่า ขอบคุณท่าน
ทั้งสองที่มีความลำบากมาก อันปิศาจทั้งสามนั้นข้าพเจ้

าไล่กระชั้นมาจวนจะทั น
มันก็ดำลงทะเลไป ท่านดาวแจกักทั้งสองรีบไล่ตามไป

สั่งให้ข้าพเจ้าคอยดัก ส กั ด
อยู่ที่นี่ท่านทั้งสองมาแล้วก็ดีละ
ท่านจงคอยสกัดแทนข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าจะ
ลงไปช่วยท่านทั้งสอง ว่าแล้วเห้งเจียก็แกว่งกระบอง

ร่ายคาถาแหวกน้ำลงไป แล
ไปเห็นปิศาจกำลังต่อสู้กับดาวทั้งสองโดยสามารถ
เห้งเจียเข้าไปใกล้ร้องด้วย
เสียงอันดังว่า ข้าพเจ้าเห้งเจียมาแล้ว
ปิศาจทั้งสามกำลังชุลมุนต่อสู้ได้ยินเสียง
เห้งเจียร้องลงมา ก็ผละหนีกลับไปกลางใจทะเลลึก
ด้วยปิศาจทั้งสองมีวิชาสามารถ
เปิดน้ำได้ มันจึงได้หนีเปิดน้ำไปดังเสียงอู้ ๆ
น้ำแตกกระจายเป็นช่องทางเห้งเจีย
กับดาวทั้งสองก็ไล่กระชั้นติดมา
อันเกาะและทิศตะวันตกนี้เป็นเขตของพระยา
เล่งอ๋องเง่าสุนดูแล เวลานั้นพวกลาดตระเวนเที่ยวต

รวจตามชายทะเลฝั่งตะ วั น ต ก
แลเห็นปิศาจกระบือวิ่งแหวกน้ำเป็นช่องมา

และผู้ที่ไล่มานั้นก็จำได้ว่าเห้งเจีย คือ
ซีเทียนไต้เซียกับดาวทั้งสอง
ก็รีบกลับไปบาดาลบอกพระยาเล่งอ๋อง
พระยาเล่งอ๋อง
ได้ฟังดังนั้น ก็ให้หม้องั้งบุตรเตรียมพลสัตว์น้ำแล้วพูดว่

าเราคิดดูปิศาจกระบือ ทั้ ง
สามนี้คงจะไปทำร้ายเห้งเจียเข้าเป็นแน่
จึงได้หนีมาถึงเขตทะเลของเรา จำจะต้อง
ออกไปช่วยเป็นกำลัง หม้องั้งบุตรเล่งอ้องได้ฟังบิดาสั่

งแล้วก็รีบคุมพลทหารสั ต ว์
น้ำออกไปจากบาดาล พากันโห่ร้องเสียงเอิกเกริกเข้

าขว้างสกัดหน้าปิศาจก ร ะ บื อ ไ
ว้
ปิศาจก็กลับหวนมา เห้งเจียกับดาวทั้งสองก็สกัดไว้
ปิศาจตกใจแตกกันไปคนละ
ตัว ส่วนปิศาจซิติ้นไต้อ๋องตกอยู่ในที่ล้อม
เห้งเจียร้องสั่งว่าอย่าทำมันตายจงจับ
ไว้ทั้งเป็น หม้องั้งได้ฟังสั่งก็ตรงเข้าผลักซิติ้นปิศาจ
ล้มลงเอาเชือกร้อยจมูกและ
มัดสี่ขาเอาไปบาดาล พระยาเล่งอ๋องจึงประกาศสั่งใ

ห้แยกพลทหารไล่ล้อมส กั ด
จับให้ได้ หม้องั้งก็พาพวกพลทหารรีบไล่ตามไป
ก็แลเห็นแจบักกันแปลงรูปอ้า
ปากจะกัดกินซิฮั้นไต้อ๋อง หม้องั้งก็ร้องด้วยเสียงอันดัง

ว่า ท่านแจบั๊กกันอย่า
ทำให้ตาย ท่านไต้เซียสั่งให้จับเป็น
หม้องั้งร้องหลายคำมาไม่ทันแจบั๊กกันก็กัด
เอาศีรษะปิศาจขาดออกไป หม้องั้งมาถึงก็ให้ทหารหา

มเอาปิศาจกลับไปบาดา ล
แล้วก็พากันไล่ตามปิศาจซิรู้ได้อ๋อง
ก็แลเห็นท่านกั๊กบั๊กเกาไล่ปิศาจกลับมา ก็มา
พบหม้องั้งกับท่านแจบั๊กกันสกัดไว้
ร้องสั่งให้พลทหารจับ ปิศาจจวนตัวจึงร้องฝ่ายชาวเมื

องกิมเพ่งฮู้ทั้งนอกเมื อ ง แ ล ะ
ใ น เ มื อ ง ต่างก็ตกใจทุกบ้านทุกเรื อน พา
กันมาจุดรูปเทียนสักการะบูชานมัสการทุก ๆ คน
บัดเดี๋ยวก็แลเห็นพระสงฆ์ในวัด
ชื่อหุ้นยี่ เอาเกี๊ยวหามพระถังซัมจั้งมายังหอหน้าเมือง

พบกับเห้งเจีย เห้งเจียก็
เล่าเหตุผลนั้น ๆ ให้อาจารย์ฟังทุกประการ
พระถังซัมจั้งได้ฟังก็มีความยินดีสรร
เสริญขอบคุณยิ่งนัก และพวกขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยพร้อมกั

บจุดธูปเทียนและเผา
ไม้หอมบูชาพากันตั้งนมัสการโดยความเลื่อมใส
นั่งอยู่สักประเดี๋ยวโป๊ยก่ายนึก
ขึ้นมาได้ฉวยมีดโกนตรงเข้าจับกระบือทั้งสองเชือดคอ

ขาดตกลงแล้วเอาเลื่อ ย ม า
เลื่อยเขาออกทั้งสี่เขา เห้งเจียก็จัดแจงให้ดาวแชกุน

ทั้งสี่นำเขากระบือนั้ น ขึ้ น ไ ป
ถวายเง็กเซียงฮ่องเต้ กราบทูลเหตุให้ทรงทราบทุกป

ระการ ยังอีกสองเขานั้นแบ่ง
ไว้ที่ศาลาประจำเมืองเขาหนึ่ง
ยังอีกเขาหนึ่งจะเอาไปถวายพระพุทธเจ้าที่เขาเล่งซั

วฝ่ายพวกขุนนางจึงนิม น ต์ พ ร
ะ ถั ง ซั ม จั้ ง กั บ ส า นุ ศิ ษ ย์ ไ ว้
จัดเครื่องโต๊ะแจมาถวาย
และป่าวร้องให้สภาตุลาการมาพร้อมกันคอยผลัดเปลี่ย

นกันปฏิบัติ และออก
ประกาศให้รู้ทั่วกันว่าปีหน้าต่อไปไม่ให้ทำการจุดโคมไ

ฟและยกเลิกการเก็บส่ ว ย
น้ำมันและให้ถลกหนังกระบือไว้ทำเกราะ
ส่วนเนื้อก็ให้แจกแก่ขุนนางและราษฎร
และเบิกเงินกลางออกสร้างศาลาบูชาดาวแชกุนทั้งสี่
และปลูกที่บูชาจารึกนาม
พระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามไว้เป็นที่ระลึกต่อไปภายหน้

าฝ่ายพระถังซัมจั่งกับ ส า นุ ศิ
ษ ย์ มี น้ ำ ใ จ ก ว้ า ง ข ว า ง
รับนิมนต์ชาวบ้าน พวกที่เสีย
สวยน้ำมันสองร้อยสี่สิบหลังเรือนทุก ๆ
เรือนผลัดเปลี่ยนกันเลี้ยงสมนาคุณไม่ขาด

เวลา โป๊ยก่ายได้กินอิ่มหนำพอใจ
จึงเอาเพชรนิลจินดาพลอยสีต่าง ๆ ที่เก็บมา
จากถ้ำ ออกแจกจ่ายให้ปันแก่ชาวบ้านไว้ชมเล่น
แต่หน่วงเหนี่ยวเลี้ยงดูกันอยู่
ประมาณสักเดือนเศษ พระถังซัมจั๋งจึงเรียกเห้งเจียม

าสั่งว่า ของที่เก็บมาจากถ้ำพอจ
วนแจ้งพวกเราออกเดิน
ยังเหลืออยู่มากน้อยเท่าใด เอาถวายไว้ในวัดหุ้นยี่
อย่าให้ชาวบ้านเห็นจะชักช้าเวลาไป
เห้งเจียได้ฟังอาจารย์สั่งดังนั้น จึงเอาแก้ว
แหวนเพชรนิลเหล่านั้นถวายไว้ในวัด
พอเวลาค่ำเข้านอน ครั้นเวลาเข้าสามยาม
พระถังซัมจั๋งลุกขึ้นเรียกโป๊ยก่ายให้ลุกขึ้นผูกม้าฝ่ายโป๊

ยก่ายเมื่อถึงเวลากลา งวัน
กินอิ่มมาก ก็นอนหลับไหลไม่รู้สึก พูดเพ้อ
ว่าจะผูกม้าทำไมหนอ เห้งเจียตวาดว่าอาจารย์จะไป

โป๊ยก่ายก็บิดหูเกาคา งพูด
ว่า จะมาละทิ้งสองร้อยสี่สิบบ้านไป
พึ่งไปกินได้สามสิบบ้านเท่านั้น จะทำเล่น
ให้ข้าพเจ้าหิวและอดอยากอีกหรือ
พระถังซัมจั๋งบ่นว่าอ้ายพุงกระสอบอย่าพูด
เลอะเทอะไปเลย รีบลุกขึ้นเถิดอย่าทำปากกล้าจะให้

เห้งเจียเอากระบองมา ตีเสี
ย
เดี๋ยวนี้ และโป๊ยก่ายได้ยินว่าจะตีก็ตกใจลุกขึ้น
พูดว่าครังนี้ทำไมแปรปรวนดังนี

ตั้งแต่มาป้องกันรักษาข้าพเจ้า
ทำไมวันนี้จะใช้ให้เห้งเจียตีข้าพเจ้าเล่า เห้งเจีย
บอกว่าอาจารย์เกลียดเจ้าเพราะฝีปากกระทำให้เสีย

เวลา ยังไม่รีบเก็บข้าวของ เ
ล่ า
จะให้ลงมือจริง ๆ ที่เดียวหรือ โป๊ยก่ายก็รีบลุกขึ้น
ซัวเจ๋งก็ลุกขึ้นพระถังซัมจัง
โบกมือห้ามว่าให้เบา ๆ อย่าอึกทึกไป
พระสงฆ์ในวัดจะตกใจตื่น พูดแล้วพระถัง
ซัมจังก็ขึ้นม้าเห้งเจียโป๊ยก่ายก็เปิดประตูวัด
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันเดินแอบหนี
ออกไปฝ่ายพระสงฆ์ในวัดชื่อหุ้นยี่
ครั้นรุ่งแจ้งออกมาที่หน้ากุฏิใหญ่ไม่เห็นพระถัง
ซัมจังกับสานุศิษย์ทั้งสาม จึงพูดว่าไม่เห็นพูดว่ากระไร

ทำไมจึงพากันหายเงีย บ ๆ
ดังนี้ เราพากันปล่อยพระโพธิสัตว์ไปเสียแล้ว
เมื่อเวลากำลังพูดกันอยู่นั้น แลเห็น
พวกชาวบ้านเสียส่วยน้ำมัน
มาสองสามคนจะนิมนต์พระถังซัมจั้งไปฉัน พระสงฆ์
ในวัดพูดว่าท่านเหาะไปเสียแต่เมื่อคืนนี้มิได้บอกเล่าใ

ห้รู้เลย คนทั้งหลายต่างก็ตั้ง
นมัสการไปบนอากาศ พูดกันต่อ ๆ
ไปรู้แซ่ไปทั้งเมือง พวกขุนนางจึงให้ชาวบ้าน
ที่เสียส่วนน้ำมันทุก ๆ หลังคาเรือน
จัดหาดอกไม้และผลไม้ต่าง ๆ ไปตั้งสักการะ
บูชาที่ศาลปลูกใหม่นั้น เป็นที่เคารพตอบแทนคุณท่านทั้ง

สี่ต่อฝ่ายพระถังซัมจั้ ง กั บ ส
า นุ ศิ ษ ย์ ทั้ ง ส า ม ค น
ฝ่าแดดแผดลมเดินมาได้ปร ะม าณ
สักครึ่งเดือน ตามระยะทางก็มีความสุขไม่มีปีศาจยักษ์

ร้ายรบกวน วันหนึ่งเดินไป
แลเห็นภูเขาสูงขวางหน้า พระถังซัมจังมีความครันคร้

ามในจิต จึงเรียกสานุศิษย์
สั่งว่าข้างหน้ามีภูเขาสูงคลุ้มมืดมัว
จงระวังระไวให้ดีเกรงจะมีเหตุการณ์ร้ายต่าง ๆ
เห้งเจียได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า
เดินเข้าในเขตนี้ก็ใกล้พระพุทธเจ้าแล้วเป็นอัน
ขาดทีจะมีปิศาจร้ายนั้นเห็นจะเป็นไปไม่ได้
พระอาจารย์จงวางใจอย่าวิตกเลย
พระถังซัมจั้งพูดว่าหากจะใกล้เมืองพระพุทธเจ้าก็จริง

อยู่ แต่เมื่อวันก่อนพระสงฆ์
ในวัดบอกว่า ตั้งแต่วัดนั้นไปประมาณสองพันโยชน์
จึงถึงเมืองโซจ็อกไม่รู้ว่าใกล้
ไกลสักเท่าใดจึงจะถึงเขาเล่งซัว
เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์สารพัดการทุกอย่างก็
อยากได้ความปรกติ แต่มาละเว้นพระคาถาของพระอ

าจารย์โอเช้าที่ให้ไว้ นั้ น แ
ล้ ว
หรือ พระถังซัมจังตอบว่าอันพระคาถาปัญญะซิมเกงนั้น

อาตมก็ภาวนาอยู่เนือง นิ ต ย์

ทำไมจึงถามว่าลืมเสียแล้วหรือ
เห้งเจียว่าพระอาจารย์ภาวนาอยู่เสมอก็จริง แต่
หาได้เข้าใจความอธิบายในธรรมนั้นไม่
พระถังซัมจั้งว่าเจ้าลิงเจ้าดูถูกว่าอาตมา
ไม่รู้อธิบายหรือ เจ้าอธิบายได้หรือ
เห้งเจียว่าข้าพเจ้าอธิบายได้ พูดแล้วเห้งเจีย
ก็ไม่ออกเสียงพูดอีก หัวเราะงอไปพักใหญ่
โป๊ยก่ายแลเห็นเห้งเจียมีกิริยาอย่าง
นั้นก็พูดว่า ดูหน้าตาพิลึกทำหน้าย่นเหมือนยังข้าพเจ้าอ

ย่างเดียวกันกับปิศาจ
ยักษ์แท้ ๆ ไม่ใช่พวกสัมมาทิฐิเลย
ไม่ได้ยินว่าอธิบายธรรมที่ไหนทำกิริยาเล่น
สนุกดังนั้นจะมิผิดไปหรือ ทำไมจึงว่าเข้าใจอธิบายธร

รมไม่ได้ยินเสียงแสดง เ ล่
า
ซัวเจ่งพูดว่าพี่เห้งเจียแก่หลอกพระอาจารย์ที่เดินทาง

เท้านั้น และเธอเข้าใจแต่
เล่นเพลงตะบองเท่านั้น ที่ไหนจะเข้าใจอธิบายธรรม

เล่า พระถังซัมจั้งพูดว่าหง อ
เหนงหงอเจ็งอย่าพูดเลอะเทอะไป
หงอคงเธอเข้าใจแสดงพระคาถาปัญญะชิมเกง
จริงของเธอ ที่ไม่โต้ตอบแสดงวาจานั้นและคือแสดงธ

รรมแท้ อาจารย์กับศิษย์มัว
โต้ตอบกันอยู่ เดินพลางพูดพลางก็มาถึงหน้าเขาโขดเ

ข้าสองสามเนิน แลไปที่
ข้างทางเดินก็เห็นมีพระอารามใหญ่
ที่ประตูวัดมีอักษรใหญ่สีอักษรเรียกว่า วัด
เป๋ากิมเสียนยี แปลว่าวัดปูทองสมาธิ
พระถังซัมจังอยู่บนหลังม้าและเห็นชื่อวัด
ดังนันก็นิงนึกอยู่ในใจแล้วพูดว่าวัดเป๋ากิมเสียนยีอารา

มนี้ คงจะอยู่ในเขตเมืองโซ
จือกราชคฤห์เป็นแน่ โป๊ยก่ายได้ฟังพระถังซัมจั้งพูดดัง

นั้น ก็หัวเราะแล้วพูดว่าวัน
นี้อัศจรรย์จริงๆ ตั้งแต่มาหลายปียังไม่เคยว่ารู้จักแห่ง

ใด มาวันนี้ทำไมพระอาจา
ร ย์
จึงรู้ว่าพระอารามนี้อยู่ในเขตเมืองราชคฤห์เล่า
พพระถังซัมจั่งพูดว่าหาใช่เช่นนั้นไม่
เพราะอาตมภาพเคยดูในต้นพระคัมภีร์ ธรรมใด ๆ
ก็เห็นมีว่าพระพุทธเจ้าเสด็จ
ประทับอยู่ในเมืองราชคฤห์
พระอารามของเศรษฐีกิ้มโกเชียงสร้างถวาย
คำกล่าว
ว่ากิ้มโกเชียงเศรษฐีคนนี้ไปขอซื้อที่สวนของดิโทไท้จื้อ

ราชโอรส สร้างพระอาราม
ถวายพระพุทธเจ้าเป็นที่แสดงพระธรรม
ดิโทไท้จื้อราชโอรสตรัสว่าที่ของข้าพเจ้า
ไม่ขายให้แก่ผู้ใด หากจะขายต้องมีทองคำมาลาดปูเต็

มเขตสวนของเรานี้เรา จึ
ง
จะขายได้ เศรษฐีกิ้มโกได้ฟังดิโทไท้จื้อตรัสดังนั้นจึงก

ลับไปบ้านเอาช้างบรร ทุ
ก อิ ฐ
ทองคำมาปูเต็มสวน ก็ซื้อได้ที่สวนของดิโทไท้จื้อ
จึงได้สร้างพระอารามใหญ่
ถวายสมเด็จพระผู้มีพระภาคสำหรับเป็นที่พระองค์ทรง

แสดงธรรม เพราะฉะนั้น
อาตมภาพจึงนึกว่าพระอารามนี้
เห็นจะเป็นวัดของกิ้มโกเศรษฐีสร้างอยู่ในเขต
เมืองอ๋องเซียเซี้ยคือเมืองราชคฤห์มหานคร
เป็นคำโบราณท่านกล่าวมาอย่างนี้
กิ้มโกเศรษฐีนั้นคือพระอนาถบัณฑิต
โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะพูดว่า หากว่า
จริงดังคำโบราณกล่าวมาดังนั้น
ข้าพเจ้าจะลงมือขุดเอาอิฐทองคำนั้นมาใช้พูด
แล้วก็หัวเราะ พระถังซัมจั๋งลงจากม้าเดินเข้าไปถึงป

ระตูชั้นสาม แลไปเห็นผู้คน
ชุลมุนมากมาย บ้างนั่งบ้างยืนบางนอนบ้างมีหาบและย่

ามห่อบ้างมีเกวียนและ
บ้างกำลังสนทนากันอยู่ก็มีดุจที่ท้องตลาด
คนเหล่านั้นและเห็นอาจารย์กับศิษย์
ทั้งสามเดินเข้ามา มีรูปร่างหน้าตากิริยาแปลกกัน

คนเหล่านั้นตกใจหวาดหวั่น
พากันหลบเลี่ยงแอบตัวเปิดทางให้เธอเดินเข้าไป
พระถังซัมจั้งเห็นคนทั้งหลายทำ
อาการกิริยาอย่างนั้นมีความวิตกเกรงจะเกิดความ
จึงคอยร้องเตือนสติว่าระวัง
ระงับไว้ให้ดี สานุศิษย์ทั้งสามก็สังวรระวังกายใจค่อย

ๆ เดินเข้าในประตูอีกชั้
น ห นึ่ ง
แลเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่ง เดินออกมามีกิริยาเรียบร้อย

พระถังซัมจั้งก็ย่อตัว
เคารพปราศรัยทักถาม พระสงฆ์องค์นั้นก็เคารพตอบแ

ล้วถามว่าท่านอาจารย์
ม า
จากไหน พระถังซัมจั้งตอบว่าอาตมภาพมาจากเมืองไ

ต้ถังถือรับสั่งของพระ เ
จ้ า ถั ง
ไทจงฮ่องแต้ ให้ข้ามไปไซทีนมัสการพระพุทธเจ้าขออ

าราธนาพระไตรปิฎกธร
ร ม
เดินมาถึงตำบลนี้เป็นเวลาจวนค่ำจะขออาศัยพักสักคืน

หนึ่ง พรรุ่งแจ้งก็จะกราบ
ลาไป พระสงฆ์องค์นั้นพูดว่าดีแล้วท่านมาจากเมืองไต้

ถังย่อมเป็นพระสงฆ์อั น
เชี่ยวชาญจึงได้มาได้จนถึงสถานที่นี้
ขอนิมนต์ท่านอาจารย์เข้ามาเถิด อาตมา
จะรับรองเองและจะหาสิ่งของถวายให้ขบฉันบ้างตาม

มีพระถังซัมจังจึงเรีย ก
สานุศิษย์ทั้งสามให้ตามเข้าไปยังกฎีใหญ่
ครั้นถึงต่างกระทำกราบเคารพกันแล้ว
ก็นั่งลงที่เก้าอี้ พระสงฆ์ในอารามนั้นไม่ว่าเล็กและให

ญ่ ได้ยินว่าพระถังซัมจั้ง
อ ยู่
ประเทศทิศบูรพาต่างก็พากันมาดูและกระทำเคารพยก

น้ำร้อนน้ำเย็นมาถวาย
พระถังซัมจั้งฉันแล้วก็ขอบคุณพระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้น

พระสงฆ์ทั้งหลายจึง
ไต่ถามถึงเหตุการณ์ที่มาจากเมืองไต้ถัง
พระถังซัมจั้งพูดว่าอาตมาขอถามซึ่งเหตุวัด
เป๋ากิมเสียนยี่เดิมมาเป็นประการใด
พระสงฆ์ในวัดนั้นจึงบอกว่าเดิมวัดนี้ของกิ้ม
โกเชียงเศรษฐีสร้างถวายเป็นที่อยู่ของสมเด็จพระผู้มี

พระภาคองค์อรหันต์สัม
ม า
สัมพุทธเจ้า เป็นที่พระองค์ทรงแสดงธรรมเพราะเอา

ทองคำลาดปูเต็มสวน
จึงได้
ตั้งนามวัดว่า เป๋ากิมเสียนยี่
ตรงนี้ไปคือเมืองอ๋องเฉียเซี้ย กิ้มโกเศรษฐีตั้งบ้าน
อยู่ในเมืองนั้น ที่ในวัดนี้ซึ่งพวกอาตมภาพอยู่นี้เดิมเป็น

ที่สวนของกิ๊มโกเศรษฐี
ซื้ อ
ถวาย ข้างหลังวัดเขตที่ทำเลสวนยังมีปรากฏอยู่
หากว่าฝนตกห่าใหญ่ เพชรนิล
จินดาและทองคำก็ยังมีอยู่บ้าง
เป็นของประหลาดเคยเก็บได้เนื่อง ๆ พระถังซัม
จั่งได้ฟังแล้วพูดว่า คำที่กล่าวมาแต่เดิมเป็นความจริง

ทั้งนั้น แล้วถามว่าอาตม
ภาพพึ่งเข้ามา เห็นที่หน้าวัดนันทำไม่ผู้คนมาจากไหน
จึงได้มาประชุมกันทำอะไร
มากมายนัก พระสงฆ์บอกว่าที่ตำบลนี้มีภูเขานามเรียก

ว่าแป๊ะคาซัว ตั้งแต่เดิม
มาก็อยู่เป็นสุขโดยความปรกติไม่มีภัยร้ายสิ่งใด
ครั้นมาเมื่อปีก่อนเกิดมีตะขาบ
ปิศาจหลายตัว มักกัดทำร้ายคนให้ถึงแก่ชีวิตอันตรายเ

จ็บป่วย
เหลือที่จะพรรณนา
ได้ที่ชายเขานั้น มีประตูช่องเรียกว่าประตูเกยเม่งกว

น ครั้นเวลาไก่ที่นั้นขัน
ขึ้ น
แล้วคนจึงจะเดินข้ามได้ เพราะฉะนั้นคนเดินทางเข้า

ไปเมืองค้าขายต้องมา
อ า ศั ย
พักที่วัดนี้ รอเวลาจวนแจ้งให้ไก่ขันขึ้นก่อนจึงพากันไป

ได้
พระถังซัมจั้งได้ฟังแล้ ว
จึงพูดว่า ถ้ากระนั้นพวกอาตมาคอยเวลาไก่ขันแล้วก็จ

ะลาไป
เวลาเมื่อกำลังพูด
กันอยู่นั้น ก็แลเห็นพระสงฆ์ในวัดยกน้ำร้อนน้ำชามาถว

าย
อาจารย์กับศิษย์ก็พา
กันฉัน เวลานั้นเป็นข้างขึ้นเดือนสว่างดุจกลางวัน
พระถังซัมจังกับเห้งเจียก็พา
กันเดินออกมาชมเดือนเล่นเย็น ๆ
แลเห็นคนใช้ในวัดเดินมาบอกว่า ท่านเจ้า
คณะใหญ่ออกมาแล้วจะใคร่มาพบกับท่านอาจารย์
พระถังซัมจั้งก็หันหน้าแลไป
เห็นพระสงฆ์ผู้เฒ่าองค์หนึ่งถือไม้เท้าเดินตรงมาแล้ว
ลดกายลงทำเคารพตรงเข้า
มาถามพระถังซัมจั้งว่า ท่านหรือที่ว่ามาจากเมืองไต้ถั

ง
พระถังซัมจั้งก็ลดกาย ล ง
เคารพตอบปราศรัยว่า อาตมภาพนี้แหละเป็นผู้ที่มาจา

กเมืองไต้ถัง
ก็ท่านอาจารย์
เล่ามีความสุขสบายอยู่หรือ
และมีพรรษาอายุได้เท่าใดแล้ว พระสงฆ์เจ้าคณะ
บอกว่าอาตมภาพอายุมากกว่าท่านคะเนราวรอบหนึ่ง
เห้งเจียหัวเราะว่าถ้ากระนั้น
ก็เป็นร้อยหนึ่งกับห้าปี แล้วเห้งเจียถามว่าเจ้าคุณดูข้า

พเจ้าคะเนว่าอายุสักเ ท่ า ใ ด
เจ้าคณะตอบว่ารูปกายของท่านเป็นกายสิทธิ์สดใส
จักษุสองข้างมีแสงสว่างใน
อาตมภาพไม่สามารถจะคาดถูกว่าอายุได้สักเท่าใดพูด

โต้ตอบกันไปมาพักหนึ่
ง
พระถังซัมจั่งถามว่าที่ว่าทำเลเขตสวนของท่านกิ้มโกเ

ศรษฐีนั้นอยู่ที่ไหน
เจ้าคณะ
บอกว่าอยู่ข้างหลังนี้ไปจึงสั่งให้พระลูกวัดเปิดประตูหลั

งวัดแล้ว
ก็พากันเดินออก
ไปเที่ยวดูเห็นมีลานดินว่างเปล่าอยู่แห่งหนึ่ง

และมีหินอิฐแตก ๆ ยังกองเป็นตีน
กำแพงอยู่ พระถังซัมจังแลเห็นดังนัน
ก็ประณมมือครำครวญว่า คิดถึงท่านมรรค
นายกสุทัดโตใจบุญเอาเงินทองสิ่งของออกบริจาคให้ท

านแก่ผู้กระยาจก
ชื่อเสียง
ปรากฏตั้งหมืนปีก็ยังอยู่ ไม่ทราบว่าท่านเศรษฐีจะไปเ

สวยสุขอยู่แห่งใด
พูดแล้ว
ก็พากันค่อย ๆ เดินเทียวชมเล่น
และได้เห็นที่แห่งหนึ่งมีแท่น ก็พากันขึ้นนั่งพัก
ได้ยินเสียงคนคร่ำครวญร้องไห้
พระถังซัมจังนั่งนึกตรึกตรองว่าจะเป็นเป็นเสียงอะไร
ก็ได้ยินเป็นเสียงผู้หญิงร้องไห้คร่ำครวญถึงบิดามารดา

พระถังซัมจั้งหันไปถา ม
พระสงฆ์ทั้งหลายว่า คือใครที่ไหนเสียงร้องไห้เป็นที่โ

ทมนัสอยู่ฉะนั้น
เจ้าคณะผู้
เฒ่าได้ฟังพระถังซัมจั้งถามดังนั้นก็อุบายให้พระสงฆ์ทั้ง

หลายไปต้มน้ำร้อนเสีย
ประเดี๋ยวเราจะกลับไปฉัน ครั้นพระสงฆ์เหล่านั้นกลับ

ไปหมดแล้ว
จึงย่อตัวลง
คำนับพระถังซัมจั่งกับเห้งเจีย
พระถังซัมจั้งก็ลุกมาประคองท่านผู้เฒ่าให้ลุกขึ้น ถาม
ว่าท่านผู้เฒ่าทำไมจึงกระทำความเคารพดั่งนี้เล่า
เจ้าคณะผู้เฒ่าพูดว่ากระผม
อายุก็กว่าร้อยแล้ว ก็เข้าใจในการโลกบ้างเล็กน้อย
ทุกเวลาเข้าทีก็คงรู้แจ้งบ้าง
เล็กน้อย ถึงท่านอาจารย์กับสานุศิษย์ทังสาม
เมื่อพิเคราะห์ดูสักสองสามครังก็ทราบ
ได้ว่าผิดแก่ชนทั้งปวง ที่กระผมกล่าวมานี้คือความโทม

นัสร้องไห้นั้น
นอกจาก
ท่านทั้งสี่ก็จะพิจารณาไม่ออก
เห้งเจียว่าท่านผู้เฒ่าโปรดแสดงให้ข้าพเจ้าเข้าใจด้ว

ย
คือการนั้นเป็นประการใด เจ้าคณะผู้เฒ่าบอกว่าเมื่อปี

ที่แล้วมาตรงกับวันนี้ เวลา
นั้นอาตมภาพกำลังเข้าที่ระงับอยู่
ได้ยินเสียงม้วนลมพัดมาอู้ใหญ่แล้วก็หยุด
แล้วได้ยินเสียงผู้หญิงร้องไห้
อาตมภาพก็ลงจากเตียงเดินมาที่ตรงนี้ แลไปก็เห็น
หญิงสาวคนหนึ่งรูปร่างงดงาม นั่งร้องไห้อยู่บนแท่นนี้
อาตมภาพจึงถามว่าเธอ
เป็นลูกเต้าเหล่าใคร เหตุใดจึงมานั่งที่นี่ทำไม
หญิงนั้นบอกว่าเธอเป็นพระราชบุตรี

ของพระเจ้าแผ่นดินโซจ๊อก
ออกมาชมสวนดอกไม้เวลาเดือนหงายแจ่ม ก็บังเกิด
ลมพัดใหญ่พัดหอบเอามาตกลงตรงนี้
อาตมภาพจึงเอาตัวไปใส่ห้องขังไว้ ปิด
ประตูแน่นมิให้ใครรู้เห็น เจาะช่องเฉพาะส่งข้าวน้ำพ

อประทังชีวิตไปวันๆ หนึ่งเท่านั้น
อาตมภาพแกล้งบอกเล่าแก่พระสงฆ์ทั้งหลายว่า
อาตมภาพจับปิศาจขังไว้ในนั้น
ต้องให้ข้าวน้ำกินวันละสองเวลาพอยังชีวิตให้เป็นไปเ

ท่านั้น
แต่หญิงฉลาดเฉลียว
รู้อัธยาศัยอาตมภาพวิตกเกรงจะมีพระสงฆ์ในวัดทราบ

เหตุ
จะเกิดความกำหนัด
หักโหมเอาโดยกำลัง นางจึงแกล้งทำรุงรังหมักหมมมั

วหมอง
กลางวันก็แกล้งพูด
เพ้อเจ้อคร่ำครวญคลั่งไคล้ไม่เป็นปกติ
เวลากลางคืนก็ร้องไห้คิดถึงพระราชบิดา
และพระชนนีมาได้หนึ่งปีแล้ว
อาตมภาพเข้าไปในเมืองสืบถามหลายครั้งแล้ว
พระราชบุตรีก็ยังมีปรกติอยู่ไม่ได้สูญหายไปข้างไหนเป็

นการประหลาดอยู่ อาตม
ภาพจึงขังนางคนนี้ไว้มิให้ออก
ก็บัดนี้ท่านจะเข้าไปในเมืองก็ดีแล้วโปรดได้เอา
เป็นธุระให้รู้แน่จะเป็นประการใด
เพื่อให้ได้ความจริงด้วยเถิด จะได้ช่วยคนชอบ
ธรรมออกให้พ้นทุกข์ ทั้งประชาชนคนทั้งหลายจะได้ทร

าบในเดชานุภาพฤทธิ์เ ด ช แ ห่ ง
ท่านด้วย พระถังซัมจังกับเห้งเจียเมื่อได้ฟังดังนั้นก็ดำ

ริรำพึงอยู่ในใจ เมื่อกำลัง
พูดกันอยู่นั้นก็พอพระสงฆ์นำเอาน้ำชามาให้ฉัน
เจ้าคณะก็ลากลับไปยังที่ พระ
ถังซัมจั๋งเห้งเจียก็ต่างคนเข้าพักนอน
ในคืนนั้นนอนก็ไม่สู้นานนักได้ยินเสียงไก่ขัน
พวกพ่อค้าที่พักอยู่หน้าวัดก็พากันตื่นบ้างหุงข้าวต้มแกงเ

สียงอึกทึก
พระถังซัมจั๋ง
ตกใจตื่นร้องเรียกโป๊ยก่ายซัวเจ๋งลุกขึ้นจัดข้าวของแล

ะผูกม้าไว้คอยท่าพระส ง ฆ์ ใ น
วัดก็จัดต้มน้ำร้อนน้ำชามานิมนต์ไปฉัน
พระถังซัมจั๋งฉันแล้วก็จะลาออกเดินฝ่ายพระสงฆ์ผู้เฒ่า

เจ้าคณะก็กำชับสั่งเห้ ง เ จี ย
เรื่องนั้นขอท่านได้ใส่ใจไ ว้ด้วย
เถิด เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าข้าพเจ้าจะรับธุระเอ

งพูดจาสังเสียกันเสร็ จ แ ล้ ว ก็ได้
ยินเสียงพวกพ่อค้าเกรียวกราวเอะอะพากันออกเดิน
พระถังซัมจังกับสานุศิษย์ก็
พร้อมด้วยด้วยพวกพอค้าออกดิน
เวลานั้นจวนจะรุ่งแจ้งก็เข้าทางใหญ่เดินไป พอ
เวลาใกล้เพลก็เข้าถึงเมือง
พิเคราะห์ดูป้อมกำแพงถนนหนทางเรียบร้อยดุจดัง
เทพยดามานฤมิต จึงเดินเข้าไปในประตูเมืองทางทิศ

ตะวันออก
พ่อค้าทั้งหลาย
ต่างก็แยกกันไปหาที่ค้าขายตามเคยฝ่ายพระถังซัมจั่งกั

บสานุศิษย์พากันเดินต ร ง เ ข้ า เ มื อ ง เ
ดิ น ม า ก็ เ ห็ น ที่ ห อ รั บ แขก
เมือง จึงพากันเข้าไปที่หอรับแขกเมือง
พนักงานที่หอเห็นพระถังซัมจั้งเดินเข้ามา
ก็เข้าไปบอกแก่ขุนนางเจ้าพนักงานผู้รับแขกเมืองว่า
บัดนี้มีแขกเมืองมาสี่คนรูป
ร่างแปลกประหลาดมีม้ามาด้วยม้าหนึ่ง
ขุนนางเจ้าพนักงานได้ฟังก็นึกว่ามีม้ามา
คงจะเป็นการรับสั่ง ก็รีบออกมารับเชิญเข้าไปข้างใน

พระถังซัมจั้งย่อตัวปร า ศ รั ย
ว่าอาตมภาพเป็นคนชาวเมืองไต้ถัง
มีรับสั่งให้ไปเมืองไซที ยังพระอารามใหญ่
วัดลุ่ยอิมยี่ เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
บัดนี้อาตมภาพมาถึงเมืองนี้ มี
หนังสือเดินทางติดมาด้วย อยากจะใคร่เข้าไปเฝ้าพร

ะเจ้าแผ่นดินขอเปลี่ย น ห นั ง สื อ
เดินทางต่อไป และขออาศัยพักสักคืนหนึ่งเมื่อเสร็จธุร

ะแล้วจะขอลาไป ขุนนาง
เจ้าพนักงานรับแขกเมืองได้ฟังดังนั้นก็คำนับตอบว่านิม

นต์ผู้เป็นเจ้าอาศัยพั ก เ ถิ ด
พระถังซัมจั้งมีความยินดีจึงให้สานุศิษย์พากันเข้ามาคำ

นับ
พวกขุนนางเห็นคน
ทั้งสามรูปร่างน่าเกลียดก็ให้นึกครั่นคร้ามในใจ
ไม่รู้ว่าคนหรือปิศาจยักษ์พระถัง
ซัมจังเข้านั่งบนเก้าอี้แล้ว
ขุนนางก็ให้คนนำน้ำชามาถวาย
พระถังซัมจังรับประเคน
แล้ว จึงพูดแก่ขุนนางรับแขกว่า
ท่านอย่าได้มีความครั่นคร้ามเลย คนทั้งสามนั้น
รูปร่างไม่ดีก็จริง แต่จิตใจนั้นบริสุทธิ์ใสสะอาดดี
คำโบราณย่อมว่ารูปชั่วใจดีท่าน

อย่ามีความวิตก พวกขุนนางได้ฟังพระถังซัมจั้งชี้แจงดั

งนั้นก็ค่อยคลายวิตก จึง
ถามว่าพระเจ้าแผ่นดินไต้ถังนั้นอยู่ที่ไหน
พระถังซัมจั้งตอบว่าเมืองนั้นอยู่ไกลชมพู
ทวีปข้างทิศตะวันออก ถามว่าท่านอาจารย์มาจากเมือ

งเมื่อเวลาใด พระถังซัมจั่ง
ตอบว่าอาตมภาพเมื่อออกจากเมืองพระเจ้าเจงกวนไ

ทจงฮ่องเต้เสวยราชได้ สิบสามปี
คิดดูตั้งแต่มาจากเมืองจนบัดนี้ได้สิบสี่ปีแล้ว
ทางที่เดินมานั้นข้ามเขาข้ามห้วย
ทรมาณทรกำลำบากไม่คณนานับได้จึงได้มาถึงนี่
พวกขุนนางได้ฟังก็นึกครั่นคร้าม
ยกมือขึ้นเคารพสรรเสริญว่าท่านอาจารย์เป็นสงฆ์อย่า

งวิเศษประเสริฐแท้ พระถัง
ซัมจั่งถามว่า เมืองนี้ตั้งขึ้นแต่เมื่อครั้งใด
พวกขุนนางตอบว่าเมืองนี้คือโซจ็อก
เป็นเมืองใหญ่ ตั้งแต่แผ่นดินต้นวงศ์มาต่อ ๆ
กันลงมาถึงบัดนี้ได้ห้าร้อยกว่าปีแล้ว
พระองค์ในปัจจุบัน บัดนี้โปรดเล่นต้นผลไม้หญ้าบอนต่า

ง ๆ

ขนานนามเรียกว่าจี้
จงฮ่องเต้เสวยราชสมบัติมาได้ยี่สิบแปดปีแล้ว
พระถังซัมจั่งถามว่า วันนี้อาตมภาพ
อยากจะเข้าไปเฝ้า ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทาง
ไม่ทราบว่าจะได้เฝ้าหรือไม่พวก
ขุนนางรับแขกพูดว่าดีแล้ว เจ้าของข้าพเจ้ามีพระราช

บุตรีพระองค์หนึ่งมีพร ะ ช น ม์
มายุได้ยี่สิบปีกำลังรุ่น วันนี้ออกมาที่ต้นถนนใหญ่อยู่บนห

อสูงจะเสี่ยงทายขว้าง
ลูกตะกร้อแพรหาคู่ เวลานี้กำลังเอิกเกริกวุ่นวาย
ข้าพเจ้าคะเนดูเห็นจะยังไม่เสด็จ
เข้าข้างใน แม้ท่านอาจารย์จะใคร่เปลี่ยนหนังสือเดิน

ทางถ้าเข้าไปเฝ้าเวล า นี้ เ ห็ น จ ะ ดี
พระถังซัมจั้งก็คิดจะใคร่เข้าไปเฝ้าในเวลานั้น
ก็พอเห็นเจ้าพนักงานยกข้าวมาเลี้ยง
พระถังซัมจั้งก็เข้าฉันแล้ว เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งก็กิ

นอิ่มหนำสำเร็จแล้วก็ พ อ เ ว ล า
เที่ยงเห้งเจียจึงพูดว่า ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไปกับพระ

อาจารย์พระถังซัมจั้ง จั ด แ จ ง

จีวรแล้ว เห้งเจียก็สะพายถุงย่ามพร้อมกับอาจารย์เดิ

นออกจากหอรับแขกเมือ ง ไ ป
ยังต้นถนนใหญ่ แลเห็นผู้คนเดินออกแออัดเบียดกันมาก

มาย
เศรษฐีพ่อค้าพลเรือน
ไพร่บ้านพลเมืองหนุ่มแก่เดินพูดกันว่าจะดูเสี่ยงทายทิ้ง

ตะกร้อหาคู่ พระถังซัมจั๋ง
อยู่ข้างทางพูดกับเห้งเจียว่าคนชาวเมืองนี้แต่งตัวนุ่งห่

มเสื้อผ้าทั้งเจรจาแล ะ ข อ ง
ใช้ก็ไม่แปลกแก่เมืองไต้ถัง อาตมาคิดถึงเมื่อโยมผู้หญิ

งของอาตมภาพก็ขว้าง
ตะกร้อเสี่ยงทายอย่างนี้เหมือนกัน
เมืองนี้ก็ทำเหมือนกันกับเมืองไต้ถัง เห้งเจีย
พูดว่าเราพากันไปดูเขาจะทำกันอย่างไร
พระถังซัมจังว่าเราเป็นผู้แปลกเพศมาเข้า
ไปดูคนทั้งหลายจะติเตียนได้
เห้งเจียว่าอาจารย์ลืมเสียแล้วหรือ ท่านเจ้าคณะ
วัดโป้กิมยี่สั่งไว้นั้น ข้อหนึ่งเราจะไปดูเครื่องประดับที่

ตัวนั้น
ข้อสองเราจะพิเคราะห์
ดูพระราชบุตรีกงจู้นั้นว่าจะเท็จหรือจริง
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียชี้แจงก็ยอมไปจะกล่าวเหตุ

ถึงพระเจ้าแผ่นดินโซจ็ อ ก
เพราะพระทัยบันเทิงปราโ มทย์ไปด้วย
ความเล่นดอกไม้ต่าง ๆ ครั้นเมื่อก่อนพาพระราชบุตรี

กับสนมนางในไปชมดอก ไ ม้
ที่สวนเป็นเวลาเดือนหงายสว่าง
จึงได้ถูกปิศาจร้ายลักเอาพระราชบุตรีไปทิ้งเสียแล้ว
มันกลับมาแปลงตัวเป็นพระราชบุตรีเข้ามาอยู่ในพระร

าชวัง
ปิศาจมันสามารถ
ล่วงรู้ได้ว่าปีนี้เดือนนี้วันนี้พระถังซัมจั๋งจะมาถึงเมืองนี้

จึงได้เสแสร้งแกล้งเอา ก า ร
เสี่ยงทายตะกร้อจะหาคู่ เพราะมันจะคิดจับเอาตัวพร

ะถังซัมจั๋ง เพื่อประสงค์
ส่วนสัมภะวะของพระถังซัมจั๋งทำยากำลังให้สำเร็จภา

ค
จึงบังเอิญเวลานั้นบ่า ย ห นึ่ ง
โมง พระถังซัมจั้งเห้งเจียพากันแทรกปนผู้คนเข้าไปใ

กล้หอพิจารณาดูฝ่ายนา ง ปิ ศ า จ ที่ แ ป ล
ง เ ป็ น พ ร ะ ร า ช ธิ ด า อยู่บนกำแพงสูง
กำลังตั้งพิธีจุดธูปเทียน
บวงสรวงเทพยดา สนมนางสาวใช้แวดล้อมเฝ้ารักษา

อยู่สองข้างหกเจ็ดสิบ ค น มี
นางสาวใช้ที่สนิทก็ถือตะกร้ออยู่ใกล้ ๆ
ประตูหน้าต่างล้วนบังด้วยกระจก นาง
ปิศาจครั้นบวงสรวงแล้ว ก็เหลือบแลดูทั้งสี่ด้านประตูห

อ
ก็พอแลเห็นพระถังซัม
จังมาถึงเข้า นางปิศาจก็หยิบลูกตะกร้อมาจากนางสา

วใช้
หมายตรงพระถังซัม
จังแล้วก็ขว้างไป บังเอิญถูกศีรษะพระถังซัมจัง
พระถังซัมจังก็สะดุ้งตกใจเอามือ
ขึ้นรับลูกตะกร้อ ลูกตะกร้าก็ไถลกลิงเข้าในมือเสื้อขอ

งพระถังซัมจัง ฝ่ายพวก
ขันที่กับสาวใช้อยู่บนหอสูงแลเห็นดังนั้น

ก็พากันร้องขึ้นพร้อมกันด้วยเสียงอันดังว่า
ถูกพระสงฆ์เข้าแล้ว ๆ ร้องดังนั้นแล้วก็พากันเดินมาห

าพระถังซัมจั่งคุกเข่า ล ง
พร้อมกันคำนับแล้วจึงพูดว่า
ขอเชิญท่านเขยเข้าไปในพระราชวังหลวงจะได้ทำ
การอภิเษกชื่นชมยินดี ฝ่ายพระถังซัมจั้งเมื่อได้เห็นสา

วใช้มาทำคำนับและเชิ ญ ดั ง
นั้น ก็ย่อตัวลงคำนับตอบแล้วก็พยุงขันทีเหล่านั้นให้ลุกขึ้

น
ให้คิดแค้นเห้งเจียเป็ น
ที่สุด จึงหันหน้ามาด่าเห้งเจียว่าอ้ายชาติลิงเจ้าหลอก

ให้เรามาทำเล่นดังนี้ ด อ ก ห รื อ
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า
ท่านอาจารย์ทำไมจึงมาปรับโทษข้าพเจ้าเล่า
ตะกร้อก็
ถูกศีรษะของอาจารย์และเข้าในมือเสื้อของท่านจะเอ

าผิดชอบแก่ข้าพเจ้าอย่ า ง ไ ร
พระถังซัมจั่งจึงว่าก็เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นดังนี้
แล้วเจ้าจะคิดอ่านประการใด เห้งเจีย
จึงตอบว่า ขอท่านอาจารย์จงวางใจเสียเถิดอย่าได้มี

ความวิตกเลย พระอาจารย์
จงตามพวกขันที่เข้าไปเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน
ข้าพเจ้าจะกลับไปบอกข่าวแก่โป๊ยก่าย
ซัวเจ็งให้ทราบความก่อน ถ้าหากอาจารย์เข้าไปเฝ้า

นางกงจู๊ไม่เอาอาจาร ย์ เป็ น สา มี
ก็ดีแล้ว เราจะได้ขอเปลี่ยนหนังสือเดินทางไป
แม้ว่านางกงจู๊จะใคร่ได้อาจารย์
เป็นสามี อาจารย์ก็จงทูลแก่พระเจ้าแผ่นดินว่าได้โปร

ดให้สานุศิษย์เข้ามาห า จ ะ ไ ด้
สั่งเสียสักสองสามคำก่อน เมื่อข้าพเจ้าพี่น้องเข้าไปถึ

งแล้วจะได้พิเคราห์ดู เ ท็ จ แ ล ะ
จริงสถานใดแล้วจะได้คิดอุบายอาศัยเหตุการณ์วิวาห์ล่

อลวงให้ตายใจจึงจะแย บ ค า ย
พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็เห็นชอบด้วย
เห้งเจียจึงคำนับลาพระอาจารย์
กลับไปยังที่หอรับแขกฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับพวกขันที
ก็พากันห้อมล้อมพาเอาตัวไปยังหน้าหอ นาง
กงจู๊ก็ลงมาจากหอตรงเข้ายึดมือพระถังซัมจังพาขึ้นนั่ง

บนรถพวกขันทีและสาวใ ช้ ก็
เรียงรายเป็นกระบ่วนแห่กลับเข้าพระราชวังในฝ่ายขุ

นนางกรมวังก็เข้าไปทู ลแก่พระเจ้า
แผ่นดินว่าบัตนีนางกงจู้พระราชบุตร
ออกไปทำการเสี่ยงทายหาคู่ครอง
เฉพาะถูกพระสงฆ์องค์หนึ่ง บัดนี้ยังคอยรับสั่ง
อยู่ที่พระทวารฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินครั้นได้ทรงทราบดัง

นั้นพระทัยให้ขุ่นหมอง แต่ยังไม่ทรง
ทราบว่าพระราชบุตรีจะคิดประการใด
จึงรับสั่งให้นำเข้ามาเฝ้าฝ่ายนางกงจู้กับพระถังซัมจัง

ก็พากันเข้ามายังหน้า พระที่นั่งกระท
ำคำนับ พระ
เจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขึ้นมาข้างบนให้ใกล้พระองค์พร

ะองค์จึงมีรับสั่งถามว่ า
ท่านพระสงฆ์องค์นี้ท่านมาจากประเทศใด
จึงได้ประสบพบกับนางกงจู๊ดังนี้ พระ
ถังซัมจั้งได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสถามดังนั้นจึงย่อตัวถ

วายพระพรว่า อาตมภาพ
อยู่ประเทศทิศบูรพา ณ เมืองไต้ถัง
พระเจ้าแผ่นดินไต้ถังรับสั่งให้อาตมภาพไปยัง
ไซที เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
เพราะทางผ่านมายังเมืองของมหาบพิตร
อาตมภาพจะขอเข้ามาเปลี่ยนหนังสือเดินทาง
บังเอิญนางกงจู๊เสี่ยงทายขว้าง
ตะกร้อมาถูกอาตมภาพ อาตมภาพก็เป็นผู้ต่างประเทศ

รักษาพรตพรหมจรรย์เป็ น
พระสงฆ์หาควรคู่เคียงแก่พระราชบุตรีของพระองค์ไม่

ขอพระองค์ได้ทรงโปรด ซึ่ ง
โทษผิดของอาตมภาพ ขอเปลี่ยนหนังสือทรงพระอนุญา

ตปล่อยให้อาตมภาพไป
ยังไซที เพื่ออาราธนาพระไตรปิฎกธรรมกลับไปยังบ้า

นเมืองของอาตมภาพ อาตม-
ภาพจะทำการเคารพคุณของมหาบพิตรหาที่เปรียบมิได้

พระเจ้าแผ่นดินได้ทรง
ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า ท่านเป็นพระสงฆ์มาจากประเทศไ

กลตั้งพันโยชน์ได้มาถึ ง นี่ ก็
เป็นนิสัยอันใหญ่ยิ่ง บุตรีของข้าพเจ้าอายุได้ยี่สิบปียังห

ามีสามีไม่ เพราะฉะนั้น
จึงได้หาฤกษ์งามยามดีออกไปยังหอ
กระทำการบวงสรวงเทพยดาฟ้าและดินเสี่ยง
ทายหาคู่ครองขว้างตะกร้อไปถูกตัวท่าน
แต่ยังไม่ทราบว่านางจะคิดประการใดแน่ฝ่ายนางกงจู๊

ยืนอยู่ในที่นั้น ได้ฟังพระราชบิดาตรัสดังนั้ น จึ
ง ก ร า บ ทู ล ว่า
พระองค์ได้โปรด แรกลูกก็ได้เสี่ยงทายตะกร้อแพรเป็

นสัญญา บัดนี้มาถูกพระ
สงฆ์ก็ต้องเป็นไปตามการตามสัญญาที่เสี่ยงทาย
ตามดีและชั่วลูกไม่อาจเปลี่ยน
แปลงไปได้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้นก็มีพระทัย

ยินดีโสมนัสสา จึงรับสั่งให้
ขุนนางฝ่ายโหรหาวันดีเพื่อจะได้กระทำการอภิเษก
และรับสั่งฝ่ายในให้จัดเครื่อง
ขันหมากและออกหมายประกาศให้ทราบทั่วกัน
พระถังซัมจั๋งได้ฟังดังนั้นก็มิได้
คำนับขอบคุณ ทูลขอแต่ให้ปล่อยไปเท่านั้น

พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งว่าพระสงฆ์
ผู้นี้ช่างไม่รู้จักอะไรเลย เราจะให้ราชสมบัติแก่ท่านแ

ละให้ท่านเป็นลูกเขย เหตุใด
จึงได้ขัดขืนดังนี้ แม้ขัดขืนต่อไปจะให้พวกเพชฌฆาตเอ

าตัวไปประหารชีวิตเสี ย
พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็ตกประหม่ามีใจสะดุ้งหวาดห

วั่นครั่นคร้ามจึงทูลว่ า แล้ว
แต่พระองค์จะเห็นควรเถิดอาตมภาพไม่อาจขัดขืนแล้ว

แต่ขอพระองค์ได้โปรด ใ ห้
สานุศิษย์ทั้งสามเข้ามานี่อาตมภาพจะได้สั่งเสียสักสอง

สามคำ แล้วขอเปลี่ยน
หนังสือให้เธอทั้งสามรีบไปเสียจะได้ไม่เป็นกังวลและ

กระทำให้เสียเวลาได้ พระ
เจ้าแผ่นดินจึงถามว่าสานุศิษย์ของท่านทั้งสามคนนั้นบัด

นี้อยู่ที่ไหน พระถังซัมจั่ง
ทูลว่าอยู่ที่หอรับแขกเมือง พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้

ขุนนางออกไปนำเข้ามา รั บ
หนังสือเดินทางไปก่อน ให้ท่านเขยอยู่นี่จะได้จัดการอ

ภิเษก พระถังซัมจั้งต้องยืน
เฝ้าอยู่ที่นั่นฝ่ายเห้งเจียเมื่อมาจากพระอาจารย์
เดินพลางหัวเราะพลางมีกิริยาชื่นบาน
เข้ามายังหอรับแขก ฝ่ายโป๊ยก่ายซัวเจ๋งเห็นเห้งเจีย

กลับมาก็พากันออกมาต้ อ น รั บ
จึงถามว่าพี่เห้งเจียกลับมาทำไมไม่เห็นอาจารย์มาด้ว

ยเล่า พี่ชอบใจอะไรหรือจึง
ได้หัวเราะร่าเริงมาดังนี้ เห้งเจียตอบว่าอาจารย์ท่า

นมีความสำราญของท่าน แ ล้ ว
โป๊ยก่ายถามว่าท่านสำราญอย่างไร
เห้งเจียว่าพี่กับอาจารย์เดินเข้าไปในพระราชวัง
พอถึงที่หอสูงบังเอิญนางกงจื้อออกมาอยู่บนหอนั้น
ทิ้งตะกร้อแพรเสี่ยงทายหาคู่
บังเอ็ญถูกอาจารย์เข้า พระอาจารย์ก็ถูกพวกขันที่กับส

าวใช้แห่เอาไปไว้ในพ ระ ร า ช วั ง
จะอภิเษกให้เป็นราชบุตรเขย
อย่างนั้นจะไม่สำราญอย่างไรเล่า โป๊ยก่ายได้ฟัง
ดังนั้นก็กระทืบเท้าทุบอกพูดว่า น่าเสียดายจริง ๆ
หากว่าเราไปด้วย นางกงจั๊ขว้าง
ตะกร้อมาทางนั้นถูกเรา นางก็จะเอาเราไว้เป็นสามี

จะมิงามหน้าหรือ และจะมี
ความสุขสำราญไม่น้อยอย่างนี้จะหาที่ไหนได้
ซัวเจ๋งได้ฟังดังนั้นก็ตรงเข้าหยิกเอา
แก้มโป๊ยก่ายแล้วพูดว่า ช่างไม่อายแก่ใจเลยพูดออกม

าได้ฉะนี้ มีหน้าอวดอ้าง
พูดจาว่าอยากจะได้ผู้หญิงที่รูปงาม
หาความพูดโยกโย้ให้เนิ่นช้าไม่เข้าการ โป๊ยก่าย
จึงด่าซัวเจ๋งว่าอ้ายหน้าสีหมอกไม่รู้จักของดี
เห้งเจียจึงด่าโป๊ยก่ายว่าอ้ายหมูมึง
อย่าพูดมาก จงรีบเก็บข้าวของรวบรวมไว้ถ้าอาจารย์

จะเรียกให้เข้าไปในวั ง จะได้
ป้องกันรักษาอาจารย์ โป๊ยก่ายว่าพี่พูดดังนั้นจะมิผิดไป

หรือ พระอาจารย์นั้นเธอ

ได้เป็นพระราชบุตรเขยของพระเจ้าแผ่นดินแล้ว
เป็นที่สุขสำราญมิใช่หรือ มิใช่
ทางป่าทางเขามีภูตผีปิศาจยักษ์ร้ายอะไรที่หน
จึงจะต้องพิทักษ์รักษาเธอทำไม
กำลังโป๊ยก่ายพูดอยู่นั้น ขุนนางรับแขกหน้าหอเข้ามาบ

อกว่า มีรับสั่งให้ขุนนางมา
เชิญท่านทั้งสามเข้าไปในพระราชวัง
โป๊ยก่ายจึงถามว่าท่านทราบหรือไม่ว่ามี
รับสั่งให้พวกข้าพเจ้าเข้าไปทำไม
ขุนนางรับแขกแจ้งความว่า บัดนี้นางกงจู๊ออก
ไปเสี่ยงทายหาคู่ บังเอิญทิ้งตะกร้อไปถูกท่านอาจารย์

เพราะนางจะใคร่ได้พร ะ
อาจารย์เป็นสามี เพราะฉะนั้นเจ้าแผ่นดินจึงมีรับสั่งใ

ห้หาตัวท่านทั้งสามเข้ า ไ ป เ ฝ้ า
เห้งเจียบอกว่าให้เธอเข้ามาเถิด
ขุนนางผู้ถือรับสั่งจึงเข้ามาข้างใน แลเห็นเห้งเจีย
ก็ลดตัวลงคำนับไม่กล้าแลดูหน้าเห้งเจีย
ก้มหน้าบ่นพึมพำว่านี่ผีปิศาจยักษ์มาร
อะไรก็ไม่รู้ เห้งเจียร้องถามว่าท่านผู้นั้นมีกิจธุระประ

การใดทำไมจึงไม่พูดเ ล่ า มา
นั่งบ่นพึมพำว่ากระไร ขุนนางผู้นั้นตกใจให้ตึกตักเต้นร

ะรัว สองมือถือลายพระหัตถ์
ปากพูดวุ่นวายเลอะเทอะว่า
นางกงจู๋ขอเชิญท่านไปประชุม โป๊ยก่ายว่าข้าพเจ้า
ไม่มีหลักคา และไม่มีอำนาจอาญาจะเมี่ยนตีท่าน ๆ
ไม่ต้องกลัวจงค่อย ๆ พูดเถิด
เห้งเจียพูดว่าเขาจะกลัวเมี่ยนตีอะไร
เขากลัวหน้าตาเจ้าดูร้ายต่างหาก เจ้าอย่า
ชักช้าจงรีบรวบรวมข้าวของจูงม้าเข้าไปหาอาจารย์
จะได้คิดอ่านกันต่อไป เห้งเจีย
โป๊ยก่าย ซัวเจ็งทั้งสามคนพร้อมกัน
มากับขุนนางที่มาตามเข้าไปยังพระราชวังใน
ครั้นถึงพระทวารเจ้าพนักงานก็เข้าไปกราบทูลพระเจ้

าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินก็
โปรดให้พาคนทั้งสามเข้าไปเฝ้า
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งทั้งสามเข้าไปยืนเรียงกัน
อยู่ทั้งสามหาได้คำนับไม่ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามว่

า สานุศิษย์ของท่านเขย
ทั้งสามนี้ ชื่อเรียงเสียงใดอยู่แห่งหนตำบลไหน
เหตุใดจึงได้เข้ามาถือบวชจะไป
ข้างไหน เห้งเจียได้ฟังถามดังนั้น
จะใคร่ขึ้นไปให้ใกล้ แต่ขุนนางรักษาองค์ทั้ง
นั้นร้องห้ามว่าไม่ควรจะขึ้นไป
จะเพ็ดทูลประการใดก็จงอยู่แต่ข้างล่างเถิด เห้งเจีย
หัวเราะจึงพูดว่าถือบวชควรได้ก้าวหนึ่งก็ไปก้าวหนึ่ง
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็พากันเดิน
ตามเห้งเจียเข้าไปยืนเรียงกันอยู่

พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นวิตกเกรงจะวุ่นวายกันขึ้น
จึงเดินมาร้องห้ามสานุศิษย์ทั้งสามว่า
จะพูดจาประการใดก็จงอยู่ข้างล่างเถิด
เห้งเจียเห็นอาจารย์ยืนเฝ้าอยู่ดังนั้นมีอาการอันลำบา

ก อดไม่ได้ก็พูดขึ้นด้วย เ สี ย ง
อันดังว่า พระเจ้าแผ่นดินมีความหมิ่นประมาทคน
เมื่อหวังใจอยากจะได้อาจารย์
ของข้าพเจ้าไว้เป็นเขยแล้ว
ทำไมจึงให้เธอยืนเฝ้าอยู่อย่างนี้ ธรรมดาโลกถ้าจะ
เป็นบุตรเขยจะนั่งเฝ้าไม่ได้หรือ
พระเจ้าแผ่นดินได้ยินเห้งเจียพูดดังนั้นตกประหม่า
ให้มีพระทัยครั่นคร้าม จะใคร่เสด็จกลับเข้าข้างใน
แต่วิตกเกรงจะเสียทางราชการ
จึงอุตสาห์แข็งพระทัยประทับอยู่
แล้วมีรับสั่งให้ขันทียกเก้าอี้มาตั้งนิมนต์ให้พระ
ถังซัมจั้งนั่ง เห้งเจียเห็นดังนั้นจึงทูลว่า
ข้าพเจ้าเดิมอยู่ทิศบูรพาเมืองเง่าลายก๊ก
ตำบลเขาฮวยก๊วยซัว บิดาคือฟ้า มารดาคือดิน
ศิลาแยกออกเกิดตัวข้าพเจ้า ครั้น
เติบใหญ่ได้ไปหาผู้วิเศษเรียนคุณวิทยาการได้สำเร็จแ

ล้วกลับมาอยู่ที่ถ้าจุ๊ ย เ ลี ย ม ต้ อ ง
ในทะเลใหญ่ปราบพระยานาค ขึ้นบนเขากำจัดสัตว์ร้า

ยและปิศาจ รับตำแหน่ง
เป็นขุนนางที่ตั้งซีเทียนไต้เซีย ทุก ๆ
วันประชุมเล่นแก่เทพบุตร อยู่สำราญสนุก

ทุกทิวาราตรีกาล กระทำการผิดเมื่อเวลาเลี้ยงโต๊ะช

มพู่ทิพย์พระพุทธเจ้าจั บ ขั ง ไ ว้ ที่
ใต้เขาเง่าเห้งชัว ทรมานอดอยากอยู่ห้าร้อยปี
ท่านอาจารย์จะไปไซทีอาราธนา
พระธรรม พระโพธิสัตว์กวนอิมสั่งให้ถอดข้าพเจ้าออก

พ้นภัย จึงได้เข้าบวชถือ
เพศทางสมณะเป็นสัมมาทิฐิฉายาเดิมข้าพเจ้าชื่อ
หงอคง และเห้งเจียดังนี้
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห้งเจียกล่าวประวัติปรากฏ

ดังนั้น ก็เสด็จลงจากบัลลังก์
มาลูบไล้พระถังซัมจังแล้วตรัสว่า
เป็นนิสัยอันใหญ่ยิ่งที่ข้าพเจ้าได้มาพบท่านเขยมี
ศิษย์สาวกเทวดาอย่างนี้หาที่ไหน
พระถังซัมจั่งก็ขอบคุณแล้วเชิญให้เสด็จขึ้นมา
ประทับบนพระที่นั่งยังเดิม พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถาม

ต่อไปว่า ท่านผู้ไหนเป็น
สานุศิษย์ที่สอง โป๊ยก่ายยื่นหน้าร่าเริงพูดว่า
ข้าพเจ้าชาติปางก่อนเป็นมนุษย์ มี
จิตแก่กล้าไปด้วยราคจริตมิได้รู้สึกโทษ
เวลานั้นบังเอิญพบผู้วิเศษอายุได้ห้าสิบปีเศษ
ได้ชี้แจงแสดงธรรมให้ฟังจึงได้เปลื้องปลดซึ่งความหล

ง ก็ตามอาจารย์ไปปฏิบัติ
ได้สิบหกปี สำเร็จภาคตามประสงค์เหาะเหินเดินอาก

าศได้ พึ่งพระเดช พระคุณ
พระสยมภูวญาณเง็กเซียงฮ่องเต้
ทรงตั้งให้เป็นที่แม่ทัพเรือที่พ่องง่วนโซ่ย เป็น
ผู้บังคับการในลำแม่น้ำทีฮ้อก็เป็นความสุข
เหตุมีความผิดด้วยเมื่อเวลาเลี้ยงโต๊ะ
ชมพูทิพย์ เสพย์สุราทิพย์ให้มึนเมาจนลืมสติไป่หยอกนา

งเทพธิดา จึงต้องปรับ
โทษถอดจากที่ขุนนางแม่ทัพให้จุติลงมาในมนุษยโลก
บังเอิญเข้าปฏิสนธิในท้อง
แม่สุกร อาศัยอยู่ที่เขายกกิมซัว
ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตกระทำการหยาบช้าต่าง ๆ เวลา
หนึ่งได้พบพระโพธิสัตว์กวนอิม
โปรดเทศนาชี้แจงจึงได้กลับใจถือเพศบวชปฏิบัติ
ทางสมณธรรม พบพระอาจารย์จะไปไซทีอาราธนาธร

รมที่ประเทศไซที จึงได้ตาม
มาเป็นสานุศิษย์ฉายาเดิม ตือหงอเหนงและโป๊ยก่ายดั

งนี้ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรง
ฟังมีพระทัยหวั่นหวาดไม่อาจจะแลดูหน้าโป๊ยก่าย

โป๊ยก่ายก็ยกศีรษะร่างเริงขึ้น
แหว่งกวัดหูก็ซันขึ้นพัดโบกไปมา
และหัวเราะก๊ากใหญ่พระถังซัมจังวิตกเกรงว่า
พระเจ้าแผ่นดินจะตกพระทัย จึงตวาดห้ามโป๊ยก่ายว่า

จงสำรวมอิริยาบถอย่า
กระทำให้วุ่นวายไปหาสมควรไม่
โป๊ยก่ายก็พนมมือสำรวมจิตยืนเฝ้าอยู่เป็นปรกติ
พระเจ้าแผ่นดินทรงถามว่า สานุศิษย์ที่สามนั้นเป็นอย่า

งไรจึงได้เข้าถือเพศบ ว ช
ชัวเจ้งพนมมือทูลว่าข้าพเจ้าเป็นปุถุชน
กลัวความเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร
จึงได้เที่ยวสืบเสาะตามละเมาะเกาะและเขาหาอาจ

ารย์ เพื่อเรียนธรรมอันระงั บ
ดับความฟุ้งซ่าน ตั้งจิตรักษาอยู่เนือง ๆ มิได้ขาด
อยู่มาวันหนึ่งพบอาจารย์ผู้วิเศษ
สอนวิชาญาณอันแกล้วกล้า ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัตินานวัน

ก็ได้สำเร็จภาคเหาะ
เหินเดินอากาศได้ จึงขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์
กระทำความเคารพเง็กเซียงฮ่องเต้
พระองค์ได้ทรงโปรดชุบเลี้ยงตั้งให้เป็นขุนนางราชอง

ครักษ์ เหตุเมื่อวันหนึ่งเทพยด า
กำลังประชุม ข้าพเจ้ายกคนโทแก้ววิเศษถวายเง็กเซี

ยงฮ่องเต้ บังเอิญพลาดมือ
ตกแตก พระองค์จึงปรับโทษถอดจากที่ขุนนางสาปให้ล

งมาในมนุษยโลกทรมาน
ทุกข์อยู่ในลำแม่น้ำ (ลิ้วซัวฮ้อ)
กระทำกรรมสร้างเวรอยู่เนืองนิตย์มาวันหนึ่งพบ
พระโพธิสัตว์กวนอิมชี้แจงชักนำจึงได้รับศีลปฏิบัติ
ภายหลังมาพบพระอาจารย์มา
จากเมืองไต้ถัง จึงได้ตามมาเป็นสานุศิษย์ฉายาเดิม
(หงอเจ๋ง) ชื่อซัวเจ๋งพระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังดังนั้น

มีพระทัยครั่นคร้ามแล ะ ทั้ ง โ
ส ม นั ส ยิ น ดี ที่ บุ ต ร
ได้สามีเป็นผู้มีอภินิหาร เวลานั้นพอพนักงานเข้ามาทูล

ว่าวันขึ้นสิบสองค่ำเป็ น วั น
มหามงคลควรจะทำการได้ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถา

มว่า วันนี้เป็นวันอะไร ขุนนาง
โหรจึงทูลว่า วันนี้เป็นวันขึ้นแปดค่ำ

เป็นวันดีควรประชุมซึ่งนักปราชญ์ พระเจ้า
แผ่นดินมีความยินดี จึงรับสั่งให้ขุนนางกรมวังชำระปัด

กวาดให้พระราชอุทยาน
และห้องพอไว้สำหรับจะได้จัดการวิวาหมงคล
และรับสั่งให้เชิญอาจารย์กับสานุศิษย์
เข้าไปพักพระราชอุทยานก่อน
เมื่อถึงเวลาแล้วจะได้จัดการอภิเษกสยุมพร ขุนนาง
ก็ไปจัดสวนดอกไม้ตามรับสั่งทุกประการ
ส่วนพระเจ้าแผ่นดินเมื่อรับสั่งเสร็จแล้ว
ก็เสด็จเข้าข้างในฝ่ายข้าราชการก็พากันไปจัดการต่า

ง ๆ ตามรับสั่งเสร็จแล้ว
จึงนิมนต์พระถัง
ซัมจังกับสานุศิษย์ทั้งสามเข้าไปพักในพระราชอุทยาน
เวลาจวนค่ำเจ้าพนักงานก็
จัดน้ำร้อนน้ำชามาถวายพระถังซัมจั่งและจัดเครื่องโต๊

ะมาเลี้ยงศิษย์ทั้งสาม โป๊ย
ก่ายเห็นดังนั้นก็มีความยินดี แล้วพูดว่าวันนี้จะต้องกินใ

ห้อิ่มเต็มที่เครื่องโอ ชารส
ทั้งคาวและหวานที่จัดมาเลี้ยงนั้น
โป๊ยก่ายก็กินจนท้องกาง ครั้นกินเสร็จแล้วเจ้า
พนักงานก็ปูลาดอาสนะที่นอนหมอนมุ้งและจุดโคมตะเกี

ยงฝ่ายพระถังซัมจังเว ล า ก
ล า ง คื น ผู้ ค น ส ง บ แ ล้ ว
จึงบ่นว่าเห้งเจียอ้ายชา ติลิ งไ ม่มี ดี
ทุก ๆ ที่ทำให้เราได้ความยากลำบากดังนี้
จะตรงเข้าไปขอเปลี่ยนหนังสือก็แล้วกัน
จะมิได้มีเหตุยากลำบากอย่างนี้เลยเจ้าทำไมจึงมุ่งหม

ายให้เราไปที่หอนั้น บัดนี้
เกิดเหตุการณ์ขึ้นดังนี้แล้วเจ้าจะคิดต่อไปอย่างไรเล่า

เห้งเจียหัวเราะแล้วจึ ง พู
ด ว่ า
ท่านอาจารย์เคยพูดว่ามารดาของท่าน
เดิมมาก็ได้ทำอย่างนี้เหมือนกัน เป็น
แบบแผนมาแต่โบราณ ข้าพเจ้าคิดถึงคำของท่านเจ้าวั

ดเป๋ากิมเสียนยี่ เพราะ
ฉะนั้นจึงเข้าไปให้ใกล้หอ เพื่อจะได้พิจารณาดูให้รู้ว่า

จะเท็จหรือจริงข้าพเจ้ า ไ ด้
พิเคราะห์ดูเจ้าเมืองเห็นสีพระพักตร์มัวหมอง
แต่ยังมิได้เห็นนางกงจู๊นั้นว่าจะเป็น
ประการใด พระถังซัมจั้งถามว่าเห้งเจียจะใคร่เห็นน

างกงจู๊นั้นด้วยจะมีกิ จ ธุ ร ะ
ประการใดหรือ เห้งเจียตอบว่าแม้ว่าข้าพเจ้าได้เห็น

นางกงจู๊แล้ว จะพิเคราะห์ดู
ด้วยทีพยจักษุอันพิเศษก็อาจรู้ได้ว่าร้ายหรือดีเราจึงจะ

ได้คิดกลอุบายต่อไปได้
พระถังซัมจังถามว่า ก็เวลานี้เขาจะใคร่เอาอาตมภา

พไว้เป็นเขย จะคิดอย่างไร
เล่าจึงจะพ้นไปได้ เห้งเจียตอบว่าคอยรอให้ถึงวันขึ้น

สิบสองค่ำ เข้าประชุมการ
เอ็กเกริกวิวาหการ นางกงจู๊ก็คงออกมาไหว้บิดามาร

ดาเป็นแน่ ข้าพเจ้าจะแอบดู
อยู่ข้างอาจารย์ หากว่านางกงจู๊เป็นหญิงแท้
อาจารย์ก็รับเป็นสามีนางและอยู่
เป็นเจ้านายเขาเถิด พระถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดั

งนัน ก็มีความโกรธจิงด่าว่า
อ้ายชาติลิง เจ้าช่างหาความชั่วร้ายมาให้เราดังนี้
เหมือนคำโป๊ยก่ายพูดว่าสิบชั้น
ฟ้าเราขึ้นมาได้เก้าชั้นแล้ว
เจ้าเอาความสามหาวมาพูดแชเชือนดังนี้ควรแหละหรื

อ
หากว่าพูดอย่างนี้ต่อไป เราจะภาวนาให้ถึงใจของเจ้

า เห้งเจียได้ฟังนั้นก็ต ก ใ
จ คุ ก
เข่าลงต่อหน้าพระถังซัมจั้ง
พูดว่าพระอาจารย์อย่าได้ภาวนาเลยไว้รอคอยเวลา
แต่งงานข้าพเจ้าจะสำแดงเดชาอานุภาพพาพระอาจา

รย์ออกให้พ้นภัยจงได้ อ า
จ า ร ย์
กับศิษย์สนทนากันอยู่จนเวลาสามยาม
โป๊ยก่ายว่าเราพักนอนเสียก่อน เวลารุ่ง
เช้าจึงค่อยคิดอ่านต่อไป พูดดังนั้นแล้วก็ต่างคนก็ต่างไ

ปหลับนอน ครั้นเวลารุ่ง
สว่างพระเจ้าแผ่นดินเสด็จออกที่ขุนนาง
แลเห็นประตูพระราชวังเปิดทุกประตู
พวกขุนนางก็พากันเข้าเฝ้า พระถังซัมจังกับสานุศิษย์ทั

งสามก็มาเฝ้า พระเจ้า
แผ่นดินจึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะตระเตรียมให้พ

รักพร้อม คอยเวลาวันขึ้น
สิบสองค่ำจะได้ทำการวิวาหมงคล
วันนี้เป็นแต่ได้จัดเครื่องโต๊ะที่จะเลี้ยงฮูเบ๊เป็น
การรื่นเริง และให้เจ้าพนักงานรับแขกเชิญศิษย์ทั้งสา

มไปพักที่หอรับแขกนอก ให้
จัดเครื่องโต๊ะเลี้ยงเธอทั้งสามและให้มีมโหรีขับกล่อม

ทั้งสองแห่ง โป๊ยก่ายได้ฟัง
พระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้นจึงยืนขึ้นพูดว่า
ขอพระองค์ได้ทรงทราบพวกข้าพเจ้าตั้ง
แต่มาเป็นศิษย์ แต่เวลาหนึ่งก็มิได้ห่างไกลกัน
วันนี้จะรับพระราชทานเครื่องเลี้ยง
ในสวน ต้องให้พวกข้าพเจ้าไปด้วย
อีกสองวันท่านอาจารย์ก็จะเป็นพระราชบุตร
เขยของพระองค์ ถ้าไม่โปรดดังนั้นธุรการของพระอง

ค์ก็จะไม่สำเร็จเป็นแ น่ ผ่
า ย พ ร ะ เ จ้ า แ ผ่ น ดิ น เ มื่ อ ไ ด้ ท
ร ง ฟังโป๊ยก่ายทูลดังนั้นทร งพ รร ะร าช ดำ
ริใ นพ ระ ทัย ว า

โป๊ยก่ายรูปร่างดุร้ายหากไม่ผ่อนผันตามใจบ้างก็จะก่อ

การรุ่นวายขึ้นอาจกระ ท
ำ
ให้เสียการไปได้ ทรงดำริดังนั้นแล้ว
จึงผ่อนตามรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะที่ใน
สวนเป็นสองโต๊ะ ๆ หนึ่ง เป็นที่พระองค์กับพระถังซัม

จั้ง โต๊ะที่สองให้สานุศิษย์
ทั้งสาม โป๊ยก่ายได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีคำนับขอบคุณ

พระเจ้าแผ่นดิน อาจารย์
กับศิษย์ก็พากันกลับไปยังที่พัก
พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้ขันทีฝ่ายในตระเตรียม
เครื่องโต๊ะและห้องหอ กับสาวใช้นางในให้แต่งตัวรอ

วันสิบสองค่ำ จะได้แต่งการ
อภิเษก ครั้นรับสั่งเสร็จแล้วจึงแต่งพระองค์พร้อมด้วย

พระถังซัมจั้ง กับขุนนาง
ตามเสร็จไปยังพระราชอุทยานก่อน
ครั้นถึงจึงชวนพระถังซัมจั้งเที่ยวชมดอกไม้ใน
สวนหลวงเป็นที่สำราญพระราชหฤทัย
ครั้นขุนนางเจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะเสร็จ

แล้ว ก็มาเชิญพระองค์เข้าประทับโต๊ะ
พระเจ้าแผ่นดินจึงจับมือพระถังซัมจั้งพา
ขึ้นบนหอเย็นประทับโต๊ะ เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งก็พา

กันขึ้นหอที่สอง พร้อมกัน
เข้า
นั่งโต๊ะต่างก็รับประทานตามสบายฝ่ายพนักงานดนตรีก็

บรรเลงเพลงพิณพาทย์ขั
บร้องประสานเสียงไพเราะยิ่งนัก
เวลานั้นพระถังซัมจั้งเห็นพระเจ้าแผ่นดิน
มีความจงรักภักดีดังนั้น ก็ไม่รู้ที่ว่าจะ
แก้ไขประการใด ต้องจำใจทำหน้าชื่นอกตรมไปตามก

าร เวลานั่งอยู่นั้นพระถัง
ซัมจังเหลือบไปเห็นฉากอันหนึ่งแขวนอยู่ริมฝาผนังมีโค

ลงสี่ฤดู ก็คิดแต่ในใจว่าคำ
โคลงนี้ ชะรอยจะเป็นฝีปากขุนนางฝ่ายอาลักษณ์แต่ง
พระเจ้าแผ่นดินเห็นพระ
ถังซัมจังเพ่งพินิจดูโคลง จึงตรัสถามว่าท่านเห็นจะเป็

นจินตกวีพอใจแต่งกาพ ย์
กลอนโคลงพากย์ฉันท์อยู่บ้างหรือ
หากว่าไม่ซ่อนความรู้ ขอเชิญแต่งโคลงหรือ
กลอนให้ชมสักบทหนึ่ง ฝีปากจะเป็นประการใดบ้าง
อันที่จริงพระถังซัมจั๋งพิศดู
โคลงก็เพลินไป ครั้นเห็นพระเจ้าแผ่นดินมีพระทัยจงรั

กและรับสั่งให้แต่งโค
ล ง ก็
เผลอตัว จึงอ่านโคลงแก้กลอนเก่า บทที่หนึ่งว่า
(ยิดฟ่วนจุ๊ยเชียวต๋ายตี้กุน) แปลว่า
อากาศน้ำแห้งธรณีเรียบ ว่าเป็นกิริยาอากาศเดือนสา

มเดือนสี่
พระเจ้าแผ่นดินได้
ฟังดังนั้น ก็มีพระทัยยินดียิ่งนัก
ตรัสสรรเสริญว่านักปราชญ์แท้สมควรเป็นพระ
ราชบุตรเขย จึงรับสั่งให้พวกดนตรีบรรเลงเพลงสรร

เสริญฝ่ายเห้งเจียโป๊
ย ก่ า ย ซั ว เ จ้ ง กินเลี้ยงอยู่ที่หอที่สอง
เห็นพระถังซัมจั้งกับพระ
เจ้าแผ่นดินอยู่ที่หนึ่ง โป๊ยก่ายเป็นคนสันดานหยาบคาย

ครั้นอิ่มเอิบแล้วก็ร้อ
ง ขึ้ น

ด้วยเสียงอันดังว่า แสนสนุกแสนสบายจริง ๆ
วันนี้เรากินอิ่มหนำสำราญแล้ว พา
กันไปนอนเถิดพี่น้องเอ้ย ชัวเจ๋งพูดว่าพี่โป๊ยก่ายพูดดัง

นั้นเห็นจะผิดความปฏิ
บั ติ กิน
อิ่มแล้วทำไมจึงจะพากันไปนอนเล่า
โป๊ยก่ายว่าน้องที่ไหนจะรู้เหตุการณ์ คำโบราณ
ท่านย่อมว่า กินแล้วไม่ยืดตัวในท้องจะอืดลม
หายใจไม่สะดวกมักจะเกิดโรคฝ่ายพระถังซัมจั้งครั้นสิ้

นเวลาประชุม
ก็ลาพระเจ้าแผ่นดินมา จ า ก ห อ เ ย็ น
เดิน
มาหอที่สองด่าโป๊ยก่ายว่าอ้ายชาติหมูกินรำทำอะไรอย่

างนี้ ดุจว่าชาวป่าชาวดง
ทำไมจึงต้องร้องอึกทึกไปด้วย
ถ้าพระเจ้าแผ่นดินตกพระทัยแล้วจะไม่ลงโทษเอาเรา
ด้วยหรือ โป๊ยก่ายว่าท่านอาจารย์ไม่ต้องวิตกไม่มีควา

มผิด
เพราะพวกเราเกี่ยว
เป็นญาติแก่พระเจ้าแผ่นดิน
ที่ไหนจะอาจทำโทษเราได้ คำโบราณเขาย่อมว่าตีไม่

ได้
เพราะติดญาติ ด่าไม่ได้เพราะบ้านใกล้เรือนเคียง
ข้าพเจ้าทำเล่นนิดหน่อยจะ
กลัวทำไม พระถังซัมจั้งได้ฟังโป๊ยก่ายว่าดังนั้นก็เกิดโ

ทสะร้องตวาดไป
แล้วบอก
เห้งเจียให้ลากอ้ายหัวหมูมานี่คว่ำลงเฆี่ยนเสียสิบที
เห้งเจียตรงเข้าจับโป๊ยก่ายคว่ำ
ลง พระถังซัมจั้งยกไม้เท้าเมี่ยนโป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายร้องอึกทึกแล้วร้องว่าท่านฮูเบ๊
ขอโทษเถิด ทีหลังข้าพเจ้าไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว
พวกพนักงานจัดเครื่องอยู่ที่นั่น
ได้ยินเสียงร้อง ก็มาขอโทษแก่พระถังซัมจั้ง
พระถังซัมจั้งก็ยกโทษให้โป๊ยก่าย
โป๊ยก่ายผุดลุกขึ้นบ่นว่าพุทโธ่เอ๋ยท่านยูเบ็ดีแท้ ๆ
ยังไม่ทันจะแต่งงานก็มาทำ
อำนาจลงอาญาเมี่ยนดีเสียแล้ว
เห้งเจียมาจับปากโป๊ยก่ายบีบแล้วห้ามว่าเจ้า
อย่าพูดให้มันเลอะเทอะไปจะนอนก็ไปนอนเถิด
อาจารย์กับศิษย์ก็พักอยู่ในหอนั้น
เช้าก็รับประทานโต๊ะค่ำก็นอน ได้สามสี่วันครั้นถึงวันขึ้

นสิบสองค่ำเป็นวันฤกษ์
ดี
พวกขุนนางก็เข้ามากราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า
ข้าพระพุทธเจ้าได้จัดตำหนักที
ฮเบ็เสร็จแล้ว และทั้งเครื่องโต๊ะก็จัดเสร็จแล้วทุกปร

ะการถึงห้าร้อยโต๊ะ
พระเจ้า
แผ่นดินได้ทรงฟังพวกขุนนางทูลดังนั้นก็ดีพระทัยคิดจะใ

คร่เชิญพระถังซัมจังเ
ข้า
นั่งโต๊ะ บังเอิญมีขันทีมมาทูลว่าพระมเหสีมีกิจธุระ
ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้าไปข้างใน
พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จเข้าไป
แลเห็นสนมนางกำนัลเดินนำพระราชธิดาออกมา
พิศดูดังนางเทพอัปสรกัญญาลงมาดินมีพระทัยใสโสมนัส

สา
พระองค์จึงทรงประทับ
ยังพระที่นั่งตำหนักเจียวเอี้ยวเก๋งฝ่ายพระมเหสีสนมน

างใน
ก็มาเฝ้าถวายบังคมแล้ ว ก็ นั่ ง ต า ม ลำ
ดั บ พระเจ้า
แผ่นดินจึงตรัสถามนางกงจู๊ว่าลูกรักของบิดา
เมื่อวันขึ้นแปดค่ำลูกออกไปเสี่ยง
ทายทิ้งตะกร้อหาคู ก็ถูกท่านถังซัมจั้งบิดาเห็นว่าสมคว

ามปรารถนาของลูกแล้ว การ
ทั้งปวงบิดาก็ได้จัดพร้อมเสร็จแล้ว
วันนี้ก็ถึงกำหนดจะทำการอภิเษก ลูกควรจะ
เข้าที่ประชุมเลี้ยงโต๊ะตามกำหนดฤกษ์
นางกงจู้ได้ฟังพระราชบิดาตรัสดังนั้น จึง
ทูลว่าขอพระราชบิดาได้โปรดยกโทษของลูกนี้
ด้วยลูกจะขอกราบทูลถามสักคำหนึ่ง
เพราะลูกได้ฟังขุนนางขันทีพูดกันว่า
สานุศิษย์ของพระถังซัมจั้งมีพระทัยดุร้ายลูก
ไม่อยากพบปะเธอทั้งสามคน
ขอพระบิดาได้โปรดมอบหนังสือเดินทางให้เธอไป
เสียให้พ้นเถิด พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าอันความข้อนี้
ถ้าลูกไม่กล่าวขึ้นบิดาก็จะ
ลืมเธอทั้งสามนั้นดุร้ายจริงของลูก ทุก ๆ
วันก็ให้คนเลี้ยงดูประคับประคองอยู่ใน
สวนดอกไม้ วันนี้ควรจะออกที่ขุนนางประทับตราให้หนั

งสือเดินทาง
ให้เธอออก
ไปเสียให้พ้นเมือง จึงค่อยประชุมเลี้ยงโต๊ะต่อภายหลั

งจึงจะดี
นางก็งจู้ได้ฟังพระ
ราชบิดาว่าดังนั้น ก็มีความยินดีจึงคำนับขอบพระคุณพร

ะราชบิดา
พระเจ้าแผ่นดิน

ก็เสด็จออก ขุนนางมีรับสั่งให้เชิญพระถังซัมจั้งกับสานุ

ศิษย์ทั้งสามเข้ามาเฝ้า ฝ่ายพระถัง
ซัมจั้งอยู่ในสวนก็นั่ง
นับวันนับเวลาอยู่ ครั้นถึงวันขึ้นสิบสองค่ำยั
ง
ไม่ทันจะสว่าง จึงนั่งปรึกษากันแก่ศิษย์ทั้งสามว่า
พรุ่งนี้ถึงกำหนดวันขึ้นสิบสองค่ำ
แล้วเราจะคิดอ่านประการใดดี
เห้งเจียพูดว่าข้าพเจ้าคะเนว่า เจ้าแผ่นดินนั้นมัว
หมองก็จริง แต่ยังไม่ซึมทราบยังพอจะแก้ไขได้
แต่ยังหาได้เห็นหน้านางก๋งจู๊ไม่
ถ้าได้เห็นแล้วข้าพเจ้าคิดดูก็คงจะรู้ได้ว่าเท็จหรือจริง

แล้วจึงจะได้ลงมือขอพระ
อาจารย์จงวางใจเสียเถิด อย่าได้มีความวิตกเลย
เธอคงจะให้หาตัวพวกข้าพเจ้า
เพื่อจะได้ให้หนังสือเดินทางให้ออกไปเสียให้พ้น
พระอาจารย์อย่าได้ขัดขื่นจงผ่อน
ผันไปตามการ ข้าพเจ้าจะแปลงกายคอยกระซิบบอกเ

หตุการณ์
และคอยระวัง
รักษาพระอาจารย์อยู่มิให้เป็นอันตรายได้
กำลังสนทนากันอยู่ดังนั้น ก็พอขุนนาง
ที่ถือรับสั่งมาเชิญ เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าไปเถิด

ๆ จึงรวบรวมเก็บข้าวของหาบ
คอนตามขุนนางทั้งสองนั้นเข้าไปเฝ้ายังหน้าพระลาน
พระเจ้าแผ่นดินทอดพระเนตร
เห็นจึงตรัสเรียกเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งทั้งสามคนเข้

ามาใกล้แล้ว
จึงเรียกหนังสือ
มาจะประทับตราให้ ทั้งเสบียงอาหารที่จะเดินทางก็จั

ดให้ไปพร้อม
จึงตรัสว่าถ้า
ไปถึงเขาเล่งซัวอาราธนาพระคัมภีร์กลับมาได้แล้ว
จะพระราชทานบำเหน็จรางวัล
ให้จงหนัก อย่าได้มีความห่วงใยเลย
เห้งเจียได้ฟังพระเจ้าแผ่นดินตรัสดังนั้น ก็
กระทำคำนับขอบคุณ จึงให้ซัวเจ๋งส่งหนังสือมาแล้วก็น

ำขึ้นถวายต่อพระหัตถ์
พระเจ้าแผ่นดินรับหนังสือมาแล้ว
คลี่ออกทอดพระเนตรแล้ว ก็ประทับตราลงใน
ฉบับนั้นแล้ว จึงเอาทองคำสิบแท่งเงินยี่สิบแท่งประทา

นให้เป็นกิริยาว่าพอพ ร ะ ทั ย
โป๊ยก่ายเข้าไปรับเงินกับทองแล้ว

ก็พร้อมกันทั้งสามคำนับขอบคุณแล้วถอยกลับ
ออกไป พระถังซัมจั่งเห็นดังนั้นก็ตกใจ
จึงเดินเข้ามายึดมือเห้งเจียไว้ แล้วถาม
ว่าจะไปจริงหรือ เห้งเจียเอานิ้วสะกิดมือพระอาจาร

ย์สามทีแล้วขยิบตาให้ ไ ป แล้ว
จึงพูดว่าอาจารย์จงอยู่ให้สบายเถิด
พวกข้าพเจ้าจะไปอาราธนาพระคัมภีร์ได้แล้ว
จะกลับมาเยือน พระถังซัมจั้งจึงปล่อยมือเห้งเจีย
พี่น้องทั้งสามก็พากันออกจาก
พระราชวัง เห้งเจียก็เดินไปยังที่หอรับแขกเมือง
พวกขุนนางรับแขกก็พากันออก
มาต้อนรับเข้าไปเลี้ยงน้ำร้อนน้ำชา
เห้งเจียจึงสั่งโป๊ยก่ายซัวเจ็งว่า น้องทั้งสองจง
อยู่ในห้องอย่าออกไปให้ผู้ใดเห็น
ถ้าจะมีผู้ไต่ถามก็จงผันแปรพูดว่า กลบเกลื่อน
ไป อย่าให้รู้เท่าความจริงของเราได้
แต่เราจะไปคอยช่วยอาจารย์ เห้งเจียว่าดังนั้น
แล้วจึงถอนขนเพชรออกหนึ่งเส้น
เป่าคาถาแปลงเป็นรูปเห้งเจียนั่งยู่กับโป๊ยก่าย
ซัวเจ็งที่ในหอรับแขก รูปจริงเห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอา

กาศ
แปลงเป็นแมลงผึ้งตัวห นึ่ ง
แล้วก็บินเข้าไปในพระราชวัง
แลไปก็เห็นพระอาจารย์นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยพระเจ้า
แผ่นดิน หน้าตาไม่มีความสบาย
เห้งเจียก็โผลจับที่ริมหูพระถังซัมจังกระซิบพูด
เบา ๆ ว่า พระอาจารย์ข้าพเจ้ามาแล้วอยาวิตกไปเ

ลย
พระถังซัมจั้งได้ฟังดั ง นั้ น ก็
ค่อยมีความสว่างใจออกไป สักประเดี๋ยวพวกขันทีก็มา

ทูลว่า
ขอเชิญพระองค์เสด็จ
เข้าที่เถิด การทั้งปวงก็พร้อมเพรียงแล้ว
พระมเหสีกับพระราชบุตรีก็คอยอยู่พร้อม
แล้ว ขอพระองค์จงเชิญสูเบ็เข้าในพิธีการเถิด
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังขุนนาง
กราบทูลดังนั้น ก็มีพระทัยยินดี
จึงเสด็จจากพระที่นั่งนำพระถังซัมจั้งเข้าไปใน
พระราชมนเทียรในฝ่ายพระถังซัมจั้งเดินตามเสด็จเข้

าไปยังพระตำหนักใน ได้ยินเสียงพิณพาทย์
มโหรีขับขานประสานเสียงออกแซ่ไป
และมีกลิ่นสุคันธรสหอมระรื่นฟุ้งตลบไปทั้ง
ตำหนัก พระถังซัมจั้งก้มหน้าสำรวมเดินมิได้อาจแลเห

ลียว
เห้งเจียเห็นดังนั้นก็
คลายบันเทิงใจ เกาะไหล่อาจารย์อยู่
และพิจารณาดูโดยกำลังทิพยจักษุญาณ
ทุก ๆ แห่ง เห้งเจียเห็นอาจารย์จิตใจไม่หวั่นหวาด

ก็นึกสรรเสริญว่าเป็นสมณะจริง
จิตตั้งอยู่ในความสงบระงับไม่มีความกำหนัดยินดีในกา

มคุณ

บัดเดี๋ยวแลไปก็
เห็นพระมเหสี และสนมเอกโทกับสาวใช้นางในพากัน

แหห้อมนางกงจู๊ออกมา รั บ
เสด็จ นางทั้งหลายถวายบังคมพร้อมกันว่าพระเจ้าหมื่

นปี ๆ

พระถังซัมจังจิตใจ ให้
รัวสั่นสะทกสะท้าน พะว้าพะวังหาที่ตั้งมิได้
เห้งเจียเหลือบไปเห็นนางกงจู๊ บน
ศีรษะมีไอปิศาจยักษ์พลุ่งขึ้นแต่หาสู้ร้ายแรงนักไม่
จึงกระซิบบอกพระอาจารย์ว่า
นางกงจู๊นั้นปลอมมิใช่จริง พระถังซัมจั้งว่าถ้าจริงดังว่

า

ทำอย่างไรจึงจะได้เห็ น จ ริ ง
เล่า เห้งเจียว่าถ้าอยากจะให้รู้ชัดต้องกลับเป็นรูปเดิ

มจึงจะจับมันได้ พระถังซัมจั่ง
ห้ามว่าไม่ได้พระเจ้าแผ่นดินจะตกพระทัยวุ่นวายกันไป

ทั้งวัง
รอให้เสด็จกลับไป
ยังที่แล้ว จึงค่อยแผลงฤทธิ์เดชอานุภาพต่อภายหลังผ่า

ยเห้งเจียเป็นคนใจร้อ น ร อ อ ยู่ ไ ม่ ไ ด้
ก็ไหวกายกลายกลับเป็นรู ป เดิ ม ร้อง
ตวาดด้วยเสียงอันดัง กระโดดมาจับยึดเสื้อนางกงจู๊
ด่าว่าอีกรากษสยักษ์ร้าย
มึงทำเล่ห์กลแอบแผ่งสำราญอยู่ในนี้ยังไม่พอ
ทำกลอุบายหลอกลวงอาจารย์เรา
คิดทำลายพรหมจรรย์ สันดานมึงช่างเต็มไปแต่ด้วยกา

มราคะไม่รู้สึกโทษที่จ ะ ต้ อ ง
ไปทนทุกข์ในนรกเลยฝ่ายพระเจ้าแผ่นดินได้เห็น
และได้ยินดังนั้นก็ตกพระทัย นางฮองเฮาและ
นางสนมกำนัล ก็พากันตกใจล้มคว่ำล้มหงายไม่เป็นสม

ประดี
บางก็วิ่งหนีซ่อน
เร้นเอาตัวรอด พระถังซัมจั้งก็ระรัวสั่นไปทั้งกาย
เข้าประคองพระเจ้าแผ่นดินทูล

ว่าพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย
นี่คือศิษย์ของอาตมภาพแผลงฤทธิ์เพื่อจะใคร่รู้
เท็จจริงฝ่ายนางกงจู้ปีศาจปลอม
เห็นไม่สมคิดแน่แล้วก็ถอดเครื่องแต่งตัวทั้งเสื้อผ้า
ฉีกทิ้งเสีย สลัดหลุดจากมือเห้งเจีย
วิ่งหนีไปในสวนดอกไม้ เข้าศาลพระภูมิ ได้
กระบองสั้นอันหนึ่งหวนกลับมาเข้ารบกับเห้งเจีย
เห้งเจียก็ชักกระบองเหล็กออก
รบกับปีศาจ ต่างออกกำลังรบกันกึกก้องโกลาหลที่ในส

วนดอกไม้
แล้วแผลงฤทธิ์
เหาะขึ้นบนอากาศรบกันสนั่นหวั่นไหว
พวกชาวเมืองต่างก็ตกใจไหวหวั่นครั่นคร้าม
พระถังซัมจั้งร้องว่าขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัยไปเล

ย
แล้วบอกพวกสาวสวรรค์
กำนัลในว่าอย่ากลัวนางกงจู้ของท่านนั้นเป็นปีศาจปลอ

มเข้ามาอยู่ ส่วนบุตรของ
ท่านนั้นคอยให้ศิษย์ของอาตมภาพจับปีศาจได้แล้วจึงไป

รับกงจู้ที่แท้จริงนั้น ม า ใ ห้

จึงจะรู้เหตุผลเอาเป็นจริงแน่ได้ฝ่ายนางในได้ฟังพระ

ถังซัมจั้งพูดบอกดังนั้น น
ก็ค่อยได้สติคลายจากความห ว
า ด
แก่เห้งเจียโดยสามารถ รบต่อสู้กันอยู่ที่หน้าประตูสวร

รค์น่ำทีหมึงประมาณยี่ สิ บ เ พ ล ง
นางปิศาจเห็นว่าจะเอาชัยชนะเห้งเจียมิได้
ก็ยกหินบดฟาดไปทีหนึ่งบันดาลเป็น
แสงสว่างร้อยพันหมื่นสายแล้วก็รีบหนีไปทางทิศอาคเน

ย์
เห้งเจียก็ไล่ติดตามมา
บัดเดี๋ยวมาถึงภูเขาหนึ่ง ปิศาจก็บันดาลแสงสว่างสูญห

ายลงไปในยอดภูเขานั้ น
เห้งเจียเที่ยวค้นหาก็ไม่พบเห็น
มีความสงสัยและวิตกเกรงว่าปิศาจจะหวนกลับ
แอบไปในเมือง จะทำร้ายแก่พระอาจารย์
เห้งเจียดำริดังนั้นแล้ว ก็พิจารณาดูจำ
ภูเขานั้นได้แน่แล้ว ก็รีบเหาะกลับไปยังเมือง
เวลานั้นประมาณเวลาบ่ายสี่โมงเศษฝ่ายพระเจ้าแผ่น

ดินกับพระมเหสีและแล พ ร ะ ส น ม น า ง
ก ำ นั ล ใ น กำลังสะดุ้ง
ตกใจครั่นคร้วมกลัวอยู่ด้วยกันทุกคน
แลเห็นเห้งเจียยืนอยู่บนเมฆลอยลงมาเรียก
พระอาจารย์ว่าข้าพเจ้ามาแล้ว
พระถังซัมจั้งจึงพูดว่าเห้งเจียจงหยุดก่อนอย่าเพ่อ
เข้ามาทำให้วุ่นวาย พระเจ้าแผ่นดินจะตกพระทัย
แล้วพระถังซัมจั้งถามเห้งเจีย
ต่อไปว่า ท่านไปตามกงจู๊ปลอมนั้นได้ความประการใด

เห้งเจียยืนพนมมืออยู่ ข้ า ง น อ ก ต ำ ห
นั ก ต อ บ ว่ า อีนางกงจั๊ปลอมนั้น คือปิศาจ
แปลงตัวข้าพเจ้ารบแก่มันๆ สู้ไม่ได้พ่ายแพ้หนีไปข้าพเ

จ้าได้ตามไปถึงภูเขาแ ห่ ง ห นึ่ ง
ปิศาจนั้นก็สูญหายไป ข้าพเจ้าได้เที่ยวค้นหาก็มิได้พบเ

ห็น
ข้าพเจ้าวิตกเกรงว่า
มันจะกลับวกมาทำร้ายแก่อาจารย์จึงได้รีบเหาะกลับม

า
พระเจ้าแผ่นดินเมื่อพ ร ะ
องค์ได้ทรงฟังเห้งเจียพูดแก่พระถังซัมจั้งดังนั้น
พระองค์จึงยึดพระถังซัมจั้งไว้แล้ว
ถามว่า ก็นางนั้นเป็นปิศาจแล้ว
ส่วนบุตรีแห่งข้าพเจ้าไปอยู่แห่งใดเล่า เห้งเจีย
จึงทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า รอให้ข้าพเจ้าจับปิศาจได้ก่อ

นแล้ว
กงจู๊ของพระองค์ก็คง
จะได้กลับคืนมา ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลยฝ่

ายพระมเหสีกับสนมนารี ทั้ งป วง
เมื่อได้ฟังเห้งเจียทูลแก่พระเจ้าแ ผ่ น ดิ นดั
งนั้ น
ก็ค่อยคลายความหวาดเสียว ทุก ๆ
คนพากันมาคำนับเห้งเจียแล้วจึงพูดว่า ขอ
ท่านผู้วิเศษให้นางกงจู๊กลับมาได้ดังว่าแล้ว
ข้าพเจ้าทั้งหลายจะขอบพระเดชพระคุณ
ท่านเป็นที่ยิ่ง เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า
ที่ในราชวังในนี้ ข้าพเจ้าไม่ควรจะคิด
การขอพระองค์ได้โปรดพาพระอาจารย์ออกไปข้างนอ

กที่ข้าราชการเฝ้าให้ น า ง ใ น
กลับเข้าไปเสียข้างใน และเรียกน้องของข้าพเจ้าทั้ง

สองคนมารักษาอาจารย์ ข้าพเจ้า
จะได้กลับไปจับนางปิศาจนั้นมาให้จงได้
ทั้งจะได้ปรากฏในความชอบของข้าพเจ้า
พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังเห้งเจียว่าดังนั้นก็มีความยิน

ดีพร้อมด้วยพระถังซัม จั้ ง
เสด็จออกมายังท้องพระโรงที่ออกขุนนาง
ฝ่ายพระมเหสีและนางสนมก็กลับเข้า
พระราชวังใน พระองค์จึงรับสั่งแก่เจ้าพนักงานจัดเค

รื่องมาเลี้ยงเห้งเจีย และ
รับสั่งให้หาตัวโป๊ยก่ายชัวเจ็งเข้ามาเฝ้า
เห้งเจียสั่งเสียน้องทั้งสองคนให้ดูแลเอาใจ
ใส่รักษาพระอาจารย์ทุกประการแล้ว
เห้งเจียก็เหาะขึ้นบนอากาศหมายทิศอาคเนย์
บัดเดี๋ยวก็มาถึงยอดเขา เที่ยวสอดสองค้นหาปิศาจฝ่า

ยนางปิศาจเมื่อหนีเห้ ง เ จี ย ม า ล ง ที่
เ ข า แ ล้ ว ก็มุดเข้าไปในถ้ำเอาศิล
าม าปิ ด
ปากถ้ำซ่อนตัวอยู่ในนั้นมิได้ออกมา

เห้งเจียเที่ยวค้นหาพักหนึ่ง ไม่เห็นปิศาจก็มี
ความร้อนใจ จึงร่ายมนต์เรียกเจ้าเขาเจ้าที่มาในทัน

ใดนั้นเห้งเจียจึงถาม ว่าภูเขานี้
เรียกว่าภูเขาอะไร ในตำบลนี้มีปิศาจมากน้อยเท่าใด

จงบอกมาโดยเร็วแต่ตา มจริง
เจ้าทั้งสองคุกเข่าลงคำนับแล้วบอกว่า
ขอท่านได้ทราบอันภูเขานี้มีนามเรียกว่า
(ม้อเถ้าซัว) ที่เขานี้มีรังกระต่ายอยู่สามแห่ง
ดั้งเดิมมาก็ไม่มีปิศาจยักษ์มาร เป็น
ที่ชัยภูมิงามดีไม่มีปิศาจยักษ์ร้ายหามิได้
แม้ท่านจะไปหาปิศาจยักษ์ร้ายก็จงไป
หาทางทิศไซทีเถิดจึงจะมี เห้งเจียพูดว่าเราพึ่งขับไล่

ปิศาจมาเดี๋ยวนี้ ทำไมจึงว่า
ไม่เห็นปิศาจเล่า เจ้าเขาเจ้าที่ทั้งสองได้ฟังเห้งเจีย

พูดดังนั้น ก็นำเห้งเจียไปที่รัง
กระต่ายสามแห่ง ค้นหาปิศาจที่เชิงเขาก่อน
เห็นมีกระต่ายสองสามตัวเที่ยวกิน
หญ้าอยู่ เห็นคนมากระต่ายก็ตกใจวิ่งหนีไป

แล้วพาไปหาที่บนยอดเขา แลไปก็
เห็นปากถ้ำ มีศิลาใหญ่ปกปิดอยู่แน่นหนา
เจ้าเขาเจ้าที่ทั้งสองจึงชี้ว่า เห็นปิศาจ
จะอยู่ในถ้ำนี้เป็นแน่แล้ว จงงัดเอาก้อนศิลานั้นออกเข้

าไปค้นดูเถิด เห้งเจียจึงเอา
กระบองงัดก้อนศิลาที่ปิดปากถ้ำอยู่นั้น
ออกแล้วก็จะเข้าไปค้นดูฝ่ายนางปิศาจซึ่งเข้าไปซ่อนอ

ยู่ในถ้ำ ครั้นได้ยินเสียงประตูท ล า ย ล ง ดั
ง นั้ น ก็
ร้องตวาดออกมาด้วยเสียงอันดัง
มือก็ถือลูกหินบดกระโดดออกมาตีเอาเห้งเจีย
เห้งเจียก็แกว่งกระบองรับรบกัน
เจ้าเขาเจ้าที่เห็นดังนั้นก็ตกใจ พากันหนีไปเที่ยว
ซุกซ่อนตัว นางปิศาจก็ด่าว่าเจ้าเขาเจ้าที่ว่า
นำเห้งเจียมาค้นหาจึงได้มาพบปะฉะนี้
ปากก็บ่นว่า มือก็รบแก่เห้งเจีย
แล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ เวลานั้นก็จวนจะพลบค่ำ
ได้ยินเสียงบนอากาศร้องลงมาว่า
ท่านไต้เซียอย่าเพิ่งลงมือก่อน เห้งเจียหันไปดู
ก็เห็นท้ายอิมแชคือพระจันทร์
มีนางฟ้าแห่ห้อมล้อมเป็นบริวาร เห้งเจียเห็นดัง
นั้นก็ย่อตัวคำนับ ถามว่าท่านท้ายอิมจะไปข้างไหนด้วย

หรือ ท้ายอิมแชตอบว่า
ปิศาจที่สู้รบอยู่แก่ท่านนั้น คือนางกระต่ายที่อยู่ในตำหนั

กพระจันทร์ ในห้องยา
ทิพย์มันลักหินบดหนีมา ข้าพเจ้าเห็นว่ามันจะถึงที่ตายเ

สียวันนี้แล้ว จึงได้ตาม
มาเพื่อจะช่วยชีวิตมันให้รอดอยู่ก่อน
ขอท่านไต้เซียได้อนุญาตยกโทษมันให้แก่
ข้าพเจ้าเถิด เห้งเจียได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่าท่านท้ายอิ

มได้ออกปากขอแล้ว ข้าพเจ้า
ก็ไม่อาจทำให้ถึงแก่ความตายได้
แต่มันทำผิดได้ลักนางกงจู๊พระราชบุตรีของพระ
เจ้าแผ่นดินเทียนเต๊กก๊กไปซ่อนไว้
แล้วแปลงรูปปลอมเป็นนางกงจู้คิดจะทำลาย
พรหมจรรย์พระอาจารย์ของข้าพเจ้า
อันโทษนั้นก็ยากที่จะผ่อนผันให้มันได้ ท้าย
อิมแซได้ฟังเห้งเจียชี้แจงดังนั้น
จึงพูดว่าท่านไต้เซียยังไม่ทราบถึงเหตุเดิม อันกงจู้
นั้นมิใช่คนในมนุษยโลก เดิมที่เป็นนางฟ้าอยู่ในองค์พร

ะจันทร์ จุติลงมาเกิดเป็น
พร้อมกัน พระสงฆ์ทั้งหลายก็หาทราบเหตุการณ์ไม่
จึงเข้าไปนิมนต์เจ้าวัดออกมา
เจ้าอธิการเห็นเห้งเจียก็ย่อตัวปราศรัยถามว่า
เรื่องนางกงจู๊นั้นเป็นประการใดหรือ
เห้งเจียก็เล่าให้เจ้าอธิการฟังตั้งแต่ต้นจนปลายทุกปร

ะการ เจ้าวัดยกมือขึ้นขอบใ จ
เห้งเจีย เห้งเจียบอกว่าท่านอย่าช้า
ท่านรับตั้งเครื่องบูชารับพระเจ้าแผ่นดินเถิด
พระสงฆ์ทั้งหลายได้ฟังจึงเข้าใจว่า
ที่ลั่นกุญแจไว้ในห้องนั้น คือกงจัพระสงฆ์
ทุก ๆ รูป ก็พากันตกใจ ต่างก็พากันไปวัดจัดแจงตั้งเ

ครื่องสักการบูชา และครอง
จีวรทุก ๆ องค์ มาคอยรับพระเจ้าแผ่นดิน
ในทันใดนั้นพระเจ้าแผ่นดินก็พอเสด็จ
มาถึงยังประตูวัด ทอดพระเนตรเห็นพระสงฆ์มาคอยรั

บอยู่พรักพร้อมและเห็ น
เห้งเจียยืนอยู่ท่ามกลาง พระเจ้าแผ่นดินจึงถามเห้งเ

จียว่า ทำไมท่านจึงมาถึง
ก่อนเล่า เห้งเจียหัวเราะแล้วจึงทูลว่า
ข้าพเจ้าไหวกายทีหนึ่งก็ไปได้ตั้งพันโยชน์
ครั้นพวกขุนนางและพระถังซัมจั๋งมาถึงพร้อมกัน
จึงนำพระเจ้าแผ่นดินเข้าไปที่
หลังวัด ที่ห้องขังนางกงจู้อยู่นั้น
ฝ่ายนางกงจู๊อยู่ในห้องมืด ก็ยังทำเป็นคลั่งเคลิ้ม
พูดจาไม่เป็นปรกติ เจ้าอธิการจึงชี้ให้พระเจ้าแผ่นดิน

ทอดพระเนตรว่า ที่ห้องนี้
เป็นห้องที่นางกงจู๊อยู่ในนั้น
พระถังซัมจังสั่งให้ถอดกุญแจเปิดประตูออกแล้ว
พระเจ้าแผ่นดินกับพระมเหสีแลเข้าไปก็เห็นนางกงจีผู้

บุตรก็จำได้แน่ใจตรงเ ข้ า
สวมกอดเอาพระราชบิดาแล้วก็ทรงพระกันแสงแล้วจึง

ตรัสว่า บิดามารดามีความ
ทุกข์ร้อน โอ้ลูกเอ๋ยกรรมเวรของเจ้าทำไว้แต่ปางใด

จึงได้มาทรมานทุกข์อยู่ ดั ง นี้ เ ล่ า
ต่างคร่ำครวญโศกาอาดูรรำพันไปต่าง ๆ

พระเจ้าแผ่นดินจึงรับสั่งให้พนักงานเอา
น้ำมาชำระขัดสีล้างพระราชบุตรีแล้ว
ให้ผลัดเสื้อผ้านุ่งห่มเสียใหม่เสร็จแล้ว ก็
เสด็จขึ้นประทับบนราชรถจะกลับยังพระราชวัง
เห้งเจียพนมมือกราบทูลว่า ข้าพเจ้า
ยังมีกิจธุระอยู่ข้อหนึ่งขอพระองค์ได้ทราบ
พระเจ้าแผ่นดินตรัสถามว่า ท่านมี
ธุระจะสั่งเสียอะไรหรือ เห้งเจียทูลว่าตำบลนี้ภูเขาห

นึ่งนามว่าแป๊ะเคียดชั ว ได้
ทราบว่าในเขานี้มีตะขาบปิศาจตนหนึ่ง
ถ้าเวลาพลบค่ำแล้วมักกระทำร้ายแก่พวก
พ่อคำไปมาค้าขายอยู่เสมอ ๆ
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าตะขาบนันแพ้ไก่ จงให้หาไก่
สักพันตัวมาปล่อยในที่นี้ เพื่อจะได้แก้ซึงสัตว์ร้าย
และเปลี่ยนนามเขาเสียใหม่
พระราชทานอักษรป้ายจารึก
และพระราชทานตั้งเจ้าคณะให้มีเกียรติยศตอบแทน
ด้วยพระสงฆ์ได้รักษาเลี้ยงดูนางกงจู๊นั้น
พระเจ้าแผ่นดินก็ทรงโมทนาและอำนวย
ตามที่เห้งเจียทูลชี้แจงนั้นทุกประการ
และให้เปลี่ยนนามเขานั้นเรียกว่า (โป๊อาซัว)
ให้เปลี่ยนนามวัดกิ้มโกว่ากิมยี่
และพระราชทานนามเจ้าวัดว่า (เป๋ากั๊กเจง) พระ
ราชทานนิตยภัตทุก ๆ เดือน
และถวายเครื่องสมณะบริขารต่าง ๆ ทั้งพระสงฆ์
ลูกวัดก็พระราชทานนิตยภัตทุก ๆ องค์ ทุก ๆ
เดือนเจ้าคณะและลูกวัดทั้งหลายก็
ถวายพระพรขอบคุณพระเจ้าแผ่นดินพร้อมกันส่งเสด็จก

ลับเข้าพระนคร ครั้นถึง
พระราชวังก็พานางกงจู๊เข้าพระราชวังใน
ส่วนสนมนางในก็มาเยี่ยมเยือนกงจู๊
และจัดโต๊ะมาเลี้ยงเป็นการสมโภชหรือทำขวัญ
เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับข้าราช
การใหญ่น้อยฝ่ายหน้าฝ่ายใน ต่างเข้านั่งโต๊ะประชุมกั

นเป็นการรื่นเริง ครั้นสิ้น
เวลาเลี้ยงแล้ว จึงสั่งให้ช่างเขียนวาดรูปพระถังซัมจั้

งกับสานุศิษย์ทั้งสามไ ว้ สำหรับ
สักการะบูชาอยู่บนหอ ติ้นฮวยก๊กและให้นางก็งจูแต่งตั

วออกมากราบคำนับขอบ คุ ณ
ท่านอาจารย์ถังซัมจังกับเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋ง
ที่ได้ช่วยให้รอดพ้นจากความตายฝ่ายพระถังซัมจั้งจึงถ

วายพระพรลาจะใคร่รีบ ไ ป
พระเจ้าแผ่นดินทรงอาร า ธนา
ไว้เลี้ยงโต๊ะอีกห้าหกวัน แล้วจัดทองคำถวายสองร้อย

แท่งและแก้วแหวนอัญม ณี
ต่าง ๆ ถวายตอบแทนแก่ศิษย์ทั้งสาม
อาจารย์กับศิษย์ก็มิได้รับกลับถวายคืนเข้า
ท้องพระคลังหลวง พระเจ้าแผ่นดินรับสั่งให้ขุนนางจัด

ราชรถส่งพระอาจารย์กั บ
ศิษย์ทั้งสาม เวลานั้นพระเจ้าแผ่นดินกับขุนนางและรา

ษฎรก็ตามออกมาส่งจน
นอกเมือง และข้างหน้านั้นพระสงฆ์ทั้งหลายก็คอยคำนั

บส่ง และไม่คิดจะกลับ
แต่สักองค์เดียว เห้งเจียเห็นดังนั้นก็ร่ายพระคาถาบัน

ดาลเป็นลมพัดมืดมัวเป็ น
หมอกควัน บังตาคนทั้งหลายเหล่านั้นจนแลไม่เห็นอาจ

ารย์กับศิษย์จึงได้หนี พ้ น ไ ป ไ ด้
อาจารย์กับศิษย์ทั้งสามมาในเวลานั้นเป็นเดือนหกเข้า

ฤดูคิมหันต์ กลางวันก็เดิน
กลางคืนก็หาที่พัก เดินมาประมาณครึ่งเดือน
แลไปข้างหน้าก็เห็นป้อมกำแพงเมือง
พระถังซัมจั้งถามเห้งเจียว่ากำแพงเมืองข้างหน้านั้นจ

ะเป็นเมืองใดตำบลใด เห้งเจีย
ตอบว่าไม่ทราบ โป๊ยก่ายหัวเราะแล้วพูดว่า
หนทางนี้พี่ก็เคยมาถึงแล้ว ทำไมจึง
พูดว่าไม่รู้เล่า เห็นจะพูดหลอกพวกข้าพเจ้าเล่นดอกก

ระมัง เห้งเจียด่าว่าอ้ายชาติ
หมูพูดไม่ตรึกตรองได้ข้ามมาถึงก็จริง
แต่มาทางอากาศมิได้ลงแผ่นดิน เมื่อไม่มี
ธุระอะไรก็มิได้ไต่ถามถึงมิได้รู้เรื่องจะมาหลอกลวงเ

อาประโยชน์ผลอะไร พูดกัน
พลางเดินมาตามถนนใหญ่แลไปที่กำแพงเห็นตาเฆ่าสอ

งคนนั่งพูดกันอยู่ พระ
ถังซัมจั่งสั่งให้ศิษย์ทั้งสามคนยืนรออยู่
สวนตัวพระถังซัมจั่งเดินเข้าไปใกล้ปราศรัย
ถามว่า ท่านผู้เฒ่าทั้งสองข้าพเจ้าอยากจะใคร่ทราบว่

า ที่ตำบลนี้เรียกว่าเมื อ ง อ ะ ไ ร
และในที่นี่จะมีคนใจบุญกุศลศรัทธาบ้างหรือไม่
รูปปรารถนาจะใคร่บิณฑบาต
อาหารกินสักมื้อหนึ่งด้วย เฒ่าทั้งสองตอบว่า
ตำบลนี้เรียกว่าเมืองตั้งท่ายฮู้ หลัง
เมืองนี้มีบ้านหนึ่งเรียกว่า (ตี้เล่งกุ้ย)
แม้ว่าท่านอยากจะบิณฑบาตจังหันฉันก็นิมนต์
ไปเถิดตรงไปทางนี้มีป้ายข้างทิศตะวันตก
หันหน้าไปข้างทิศตะวันอก มีประตูบ้าน
เจ้าของบ้านชื่อญ่วนหลายเศรษฐี
เธอมีศรัทธากล้าหาญถวายทานแก่สงฆ์วันละ
หมื่นรูป เหมือนเช่นท่านมาแต่ทางไกลเป็นอาคันตุกะอ

ย่างนี้ ก็ตามแต่จะต้อง
การเถิด นิมนต์ไปเถิดข้าพเจ้าจะเสียเวลาพูดกัน
พระถังซัมจั้งก็ลาสองเฒ่ากลับ
ไปบอกแก่สานุศิษย์แล้วก็พากันตรงไป
เวลาที่เดินมาตามทางใหญ่ พวกชาว
เมืองก็พากันมาล้อมดู ที่บางคนก็กลัวจนตัวสั่นและคิดส

งสัยไปต่าง ๆ พระถังซัม
จั้งเห็นผู้คนกลุ้มกันมากมายดังนั้น
จึงร้องสั่งสานุศิษย์ว่าจงสำรวมระวังก็ริยาอย่า
ให้ฟุ้งซ่าน เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งได้ยินอาจารย์สั่งดั

งนั้นต่างคนก็เดินก้มห น้ า
สำรวมอินทรีย์มิได้เหลียวซ้ายแลขวา
ครั้นอาจารย์กับศิษย์พากันเดินมาพอสุด
ทางถนนใหญ่ แลไปที่ประตูเห็นมีอักษรใหญ่สี่ตัวว่าไม่ขั

ดขืนสงฆ์ พระถังซัมจั้ง
เห็นแล้วก็พยักหน้าพูดว่าประเทศไซทีเป็นพุทธภูมิคำพูด

ไว้ไม่ผิด โป๊ยก่ายเห็น
แล้วก็จะตรงเข้าไป เห้งเจียร้องห้ามว่าอ้ายกินรำหยุ

ดก่อน รอให้มีคนออกมาไต่
ถามให้ได้ความแล้วจึงค่อยเข้าไป

อาจารย์กับศิษย์พากันนั่งพักอยู่ บัดเดี๋ยวมีบุรุษ
หนุ่มน้อยผู้หนึ่งเดินออกมา มือหนึ่งถือตะกร้ามือหนึ่งถือ

คันชั่งแลเห็นคนทั้งสี่ ก็ ต ก ใ จ
ทิ้งสิ่งของที่ถือวิ่งหนีหกล้มลุกคลุกคลานกลับเข้าไปในบ้

าน ร้องบอกนายว่าข้างนอ ก
มีพระสงฆ์สีรูปหน้าตาแปลกประหลาดจริง
ๆฝ่ายเข่าญ่วนหลายเศรษฐเวลานั้นกำลังถือไม้เท้าเดิ

นบริกรรมภาวนาเจริญ
พระพุทธคุณอยู่ในลานบ้าน เมื่อได้ยินบ่าวมาบอกดังนั้น

ก็รีบไปรับ เห็นอาจารย์
กับศิษย์สามคนก็มิได้เกรงกลัวครั่นคร้ามร้องว่าเชิญท่า

นเข้ามาเถิด พระถังซัมจั้ง
ก็เดินเข้าไป เศรษฐีเดินนำหน้าเข้ามาในตรอกเล็ก
เศรษฐีจึงชี้ว่าหอนี้เป็นที่บูชา

พระพุทธเจ้า ที่สองบูชาพระธรรม
ที่สามสำหรับพักพระสงฆ์ ที่ต่อไปนั้นเป็นที่
ข้าพเจ้ากับบุตรภรรยาและญาติพี่น้องอยู่พระถังซัมจั้งไ

ด้ฟังดังนั้นก็มีความส ร ร เ ส ริ ญ
จึงครองผ้าเรียบร้อยแล้วก็ขึ้นไปนมัสการพระพุทธ
พระธรรม เศรษฐีจึงนิมนต์ให้
เปลื้องผ้ากาสาวพัสตร์แล้วก็นั่งสนทนากัน
ศิษย์ทั้งสามก็เข้ามาพร้อมกัน เศรษฐี
จึงให้คนใช้จูงม้าไปผูกไว้ที่เฉลียงและเก็บหาบข้าวขอ

งไปไว้เรียบร้อยแล้ว เศรษฐี
จึงถามถึงเหตุการณ์ที่จะมาธุระนั้น
พระถังซัมจังจึงพูดว่าอาตมภาพมาจากเมือง
ไต้ถังข้างทิศตะวันออก โดยมีรับสั่งของพระเจ้าถังไท

จงฮ่องเต้ให้อาตมภาพ ม า ยั ง
เขาเล่งซัวนมัสการพระพุทธเจ้า
ขออาราธนาพระไตรปิฎก วันนี้มาถึงตำบลนี้ทราบ
ว่าท่านเศรษฐมีจิตศรัทธา อาตมภาพจึงเข้ามาโดยปร

ะสงค์ จะบิณฑบาตจังหัน

สักมื้อหนึ่งแล้วก็จะลาไปฝ่ายเศรษฐีได้ทราบความดังนั้

น ก็มีใจโสมนัสยินดีเป็น ที่ ยิ่ ง
แ ล้ ว หั ว เ ร า ะ พู ด ว่ า
ข้าพเจ้าแซ่เข่าชื่อต้ายดวนอายุได้หกสิบปี
ได้ตั้งใจอธิษฐานเลี้ยงพระสงฆ์หมื่นองค์
มาถึงวันนี้ได้ยี่สิบสี่ปีพึ่งได้เก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบหกรูป

ยังขาดอยู่สี่รูปจะได้ ห มื่ น ห นึ่
ง
มาวันนี้ท่านทั้งสี่ลงมาจากฟ้าสี่รูป
ก็พอครบจำนวนของข้าพเจ้าอธิษฐานไว้ ขอ
ท่านผ่อนพักสักเดือนหนึ่งก่อน
ข้าพเจ้าจะทำการครบกำหนดหมื่นองค์เมื่อเสร็จ
ธุระการฉลองแล้ว ข้าพเจ้าจะให้คนใช้ของข้าพเจ้าเ

อาเกี๊ยวหามไปส่งท่าน ตั้งแต่
นีไประยะทางแปดร้อยเส้นเศษไม่สู้ไกลนัก
พระถังซัมจังได้ฟังเศรษฐีว่าดังนั้นมี
ความยินดีก็ยอมพักอยู่ฝ่ายเศรษฐีจึงให้คนใช้ผ่าฟืนหาบ

น้ำ และจัดแจงหุงต้มเครื่อ ง ค

า ว ห ว า น ที่ จ ะ
ถวายพระสงฆ์ ผู้คนทำงานการอีกทึกก็ตกใจถึงท่านยา

ยเศรษฐีจึงถามว่าพระ
สงฆ์มาแต่ข้างไหนหรือ คนใช้บอกว่ามีพระสงฆ์สี่รูปดูป

ระหลาดท่านตาถามเธอ
เธอบอกว่าอยู่เมืองไต้ถัง พระเจ้าแผ่นดินให้ไปเขาเ

ล่งซัวอาราธนาพระไตร ปิ ฎ ก
ธ ร ร ม
มาถึงบ้านเรานี้ไม่รู้ว่าทางมาจะไกลสักเท่าใด
เพราะฉะนั้นท่านตาจึงสั่งพวกข้าพเจ้า
ให้จัดแจงทำเครื่องแจคาวหวานถวายพระสงฆ์
ยายเศรษฐีได้ฟังก็มีความรื่นเริงดีใจ
จึงเรียกบ่าวให้เอาเสื้อผ้ามาผลัด
ครั้นจัดแจงแต่งตัวนุ่งห่มแล้วก็ออกมาดูพวก
คนใช้บอกว่าท่านแมดูได้แต่องค์เดียวยังอีกสามรูปนั้นดู

ไม่ได้รูปดุร้ายนัก ทั้งน่า
เกลียดน่ากลัวดูประหลาดดุจลงมาจากฟ้า
ท่านยายจึงพูดวา ถ้ากระนั้นจงรีบไป

บอกแก่ท่านตาให้ทราบก่อน คนใช้ก็รีบไปบอกแก่เศรษ

ฐีว่าท่านยายจะออกมา
พระถังซัมจั้งได้ฟังก็ลงจากอาสน์
ท่านยายเศรษฐีก็พอมาถึงหน้าแลไปเห็นพระถัง
ซัมจั้งมีลักษณะอันงาม หันไปแลเห็นเห้งเจียโป๊ยก่ายซั

วเจ๋งรูปร่างมีใช่คนธ ร ร ม
ด า
แม้ว่าจะเป็นคนอยู่เบื้องบนลงมาก็จริง
แต่ดูรูปก็ให้ครั่นคร้ามในใจ ยายเฒ่า
พิจารณาดูแล้วก็ลดกายลงกระทำคำนับ
พระถังซัมจั้งก็ย่อตัวปราศรัยถามทักว่า
ลำบากแก่ท่านยายมาก ๆ ยายเฒ่าจึงถามสามีว่า
ท่านทั้งสามนั้นทำไมจึงไม่นั่ง
เสมอกัน โป๊ยก่ายชิงตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งสามนี้เป็นสา

นุศิษย์ เสียงโป๊ยก่ายพูด
ขึ้นคำหนึ่งดุจภูเขาจะพัง ทำให้ยายเฒ่าตกใจไหวหวั่น

ครั่นคร้าม กำลังพูดกันอยู่
นั้น แลเห็นหนุ่มน้อยนักเรียนสองคนเดินขึ้นมาลดกายล

งทำเคารพต่อพระถังซั ม จั้ ง
พระถังซัมจังแลเห็นก็ตกใจ ย่อตัวลงปราศรัยถามทักเ

ศรษฐีลุกเดินมาจับบุต ร ทั้ ง
สองแล้วบอกว่า สองคนนี้บุตรของข้าพเจ้าเอง
คนใหญ่นามเรียกว่าเข่าเหลียง
คนเล็กเรียกว่าเข่าตัง อยู่ที่โรงเรียนพึ่งกลับมากินข้า

วกลางวัน ทราบว่าใต้เท้ามา
นี่จึงได้มานมัสการ พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยิ

นดีสรรเสริญว่าชอบแล้ ว
อยากให้มีความเจริญต้องทำการกุศลและเล่าเรียนให้

รอบรู้ขนบธรรมเนียม นักเรียน
ทั้งสองจึงถามบิดาว่า ท่านอาจารย์นี้อยู่ถึงไหนมาท่าน

เศรษฐีหัวเราะแล้วพูด ว่า
มาจากทางไกลอยู่ ณ เมืองไต้ถังข้างทิศตะวันออก
พระเจ้าแผ่นดินมีรับสั่งให้ไปที่
เขาเล่งซัวอาราธนาพระไตรปิฎกธรรมนักเรียนทั้งสอ

งพูดว่า ข้าพเจ้าได้ดูในหนังสือ
ลิ้มก้วงกิว่า ในใต้หล้านี้มีสี่
ทวีปสี่ทิศ ทิศที่เราอยู่นี้เรียกว่าปราจีนทิศท่านมาจากทิ

ศบูรพากว่าจะมาถึงนี่ ไม่
ทราบว่าสักกี่ปีแล้ว พระถังซัมจั้งหัวเราะแล้วตอบว่า
อาตมภาพเดินมาทรมานความ
ทุกข์มากวันมากคืน และต้องถูกปิศาจร้ายราวีที่กันดาร

ต่าง ๆ เหลือที่จะพรรณนา
ให้สิ้นสุดได้แต่รวมจำที่เดินนั้นได้สิบสี่ปีจึงได้มาถึงตำบ

ลนี้ นักเรียนทั้งสองได้ฟัง
พระถังซัมจั้งว่าดังนั้นจึงสรรเสริญว่า
ท่านอาจารย์เป็นผู้วิเศษสำเร็จภาคจึงได้มา

ได้ดังนี้ กำลังสนทนากันอยู่พวกคนใช้ก็ยกเครื่องจังหัน

แจมาถวาย ท่านเศรษฐี
จึงให้ท่านยายกับบุตรทั้งสองกลับบ้าน
เศรษฐีจึงนิมนต์พระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์
ฉันอาหารเครื่องแจทั้งคาวหวานจัดหาล้วนแต่สิ่งที่โอช

ารสมีเครื่องเทียบและ เ
พิ่ ม
เติมทุก ๆ สิ่ง โป๊ยก่ายเห็นดังนั้นก็ดีใจกินดุจลมพัดหอ

บเมฆ อาจารย์กับศิษย์
กระทำภัตตากิจเสร็จแล้ว พระถังซัมจั้งก็ลุกออกมาจา

กที่มีความสรรเสริญขอ บ
คุ ณ
เศรษฐีที่สุดและจะใคร่ขอลาไป เศรษฐีพูดว่า
ท่านอาจารย์จงยั้งหยุดพักก่อนคำ
โบราณท่านย่อมว่า ต้นยากปลายง่าย
คอยรอข้าพเจ้าทำการฉลองแล้วข้าพเจ้า
จะจัดการส่งท่านโดยความปรกติพระถังซัมจั่งได้ฟังเศ

รษฐีอ้อนวอนดังนั้น โดย
ความเลื่อมใสศรัทธาก็ไม่รู้จะขัดอย่างไรได้
จึงได้ยอมพักอยู่ห้าหกวัน เศรษฐีจึง
ตั้งพิธีและนิมนต์พระสงฆ์ยี่สิบสี่รูปสวดมนต์ฉลองฝ่ายพร

ะสงฆ์ทั้งหลายก็จัดแจ ง
ท ำ ต า ม กิ ริ ย า พิ ธี ธ ร ร ม ส า ม วั
น ส า มคืนเสร็จแล้วฝ่ายพระ ถัง ซัม จั่ง เห็ นก
าร เส ร็จ แล้ ว จิตเป็นห่วงที่จะไปยังเขา
เล่ง ซัว จึงปราศรัย
แก่เศรษฐี ท่านเศรษฐีคำนับแล้วพูดว่าอาจารย์ทำไมรี

บร้อนจะไปนักหรือ ทำการ
หลายวันจะไม่สบายใจดอกกระมัง
พระถังซัมจั่งตอบว่า อาตมภาพได้รับความ
ปฏิบัติของท่านเศรษฐีโดยความเอื้อเฟื้อ
ไม่รู้ว่าจะได้สิ่งใดตอบแทนสนองพระเดช
พระคุณไม่มีความรำคาญขัดข้องแต่อย่างใดเลย
แต่เมื่อพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
เสด็จมาส่งอาตมภาพได้ตรัสถามว่า
เวลาใดจึงจะได้กลับเมือง อาตมภาพได้ทูล
ผิดไปว่าสามปีโดยเหตุที่ไม่ทราบว่าหนทางจะลำบากย

ากเย็นถึงเพียงนี้มาถึ ง
วั น นี้
ก็ได้สิบสี่ปีแล้ว จะอาราธนาพระธรรมได้หรือมิได้ก็ไม่

รู้ ทั้งเวลากลับก็จะถึงสิบ
สองสิบสามปีอีกดังนี้ จะไม่มีความผิดคาดหมายไปหรือ

ขอท่านได้อนุกูลให้
ข้าพเจ้าไปเถิด ถ้าได้พระธรรมแล้ว
จะกลับมาอยู่สักกี่เวลาก็ได้ โป๊ยก่ายได้ฟัง
อดพูดไม่ได้ จึงพูดออกด้วยเสียงอันดังว่า
อาจารย์คิดผิดไปเสียแล้วไม่ผ่อนตามใจ
คนท่านก็เป็นผู้มั่งมีใหญ่โต ทั้งตั้งใจอธิษฐานถวายสังฆ

ทานแก่สงฆ์ถึงหมื่นรูป ก็
ครบแล้ว และจะมีจิตศรัทธานิมนต์ไว้ควรจะอยู่สักปีหนึ่

งก็จะไม่ต้องเป็นทุกข์ อ
ะ ไ ร
จะรีบเร่งไปทำไมไม่อยู่กินให้พอ
จะเที่ยวไปขอเขากินนั้นจะดีอย่างไร พระถังซัม

จั่งได้ฟังโป๊ยก่ายพูดนั้นจึงตวาดว่าหาความคิดมิได้
เห็นแต่จะกินมิได้คิดที่จะได้
มรรคผล เพราะฉะนั้นเป็นมนุษย์แล้วและจะต้องกลับเ

ป็นเดียรัจฉานเพราะค
ว า ม
อยากความปรารถนาในสันดานแห่งตน
เจ้าจะใคร่อยู่กินให้สบายก็จงอยู่เถิดพรุ่งนี้
ข้าจะไป เห้งเจียเห็นอาจารย์มีสีหน้ามัวหมองดังนั้น
ตรงมาเอากำหมัดทุบศีรษะ
โป๊ยก่ายทีหนึ่งแล้วด่าว่าอ้ายชาติหมูไม่รู้ดีและชั่ว
ทำให้อาจารย์โกรธแค้นเคืองใจ
โป๊ยก่ายไม่อาจพูดอะไรต่อไปฝ่ายเศรษฐีเห็นอาจารย์

กับศิษย์วุ่นวายกันดัง นั้
น ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ท่าน
อาจารย์อย่าร้อนใจวันนี้จงพักก่อนพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจัดแจ

งขอแรงชาวบ้านมาพร้อ
ม
กันจะได้แห่ส่งท่านไป เวลาเมื่อเศรษฐีกำลังพูดอยู่นั้น

ท่านยายเฒ่าก็มาถามว่า
ท่านอาจารย์มาพักอยู่ที่นี่กี่วันแล้ว
พระถังซัมจังตอบว่าอาตมภาพมาพักอยู่ได้สิบ
ห้าวันแล้ว ยายเฒ่าพูดว่าครึ่งเดือนนี้เป็นส่วนกุศลของ

ท่านตา ข้าพเจ้ามีทรัพย์
สินเล็กน้อยจะขออธิษฐานทำแจถวายสักครึ่งเดือน
ยายเฒ่าพูดยังไม่ทันจะ
ขาดคำลง บุตรชายชื่อเข่าเหลียงเข่าเต็งทั้งสองคนเ

ข้ามาพูดว่าท่านอาจาร
ย์
บิดาข้าพเจ้าทำแจถวายสงฆ์ยี่สิบปีก็ยังไม่เคยพบท่านผู้

วิเศษ วันนี้มาพบท่านผู้
วิเศษทั้งสี่มาถึงบ้านข้าพเจ้า
ก็เปรียบดุจเรือนแฝกมีแสงสว่าง ข้าพเจ้ายังเด็กเล่า
เรียนน้อยก็เคยฟังในคัมภีร์มรรคผลว่า ตาทำ
ตาก็ได้ของตา ยายทำ ยายก็ได้
ของยายใครไม่ทำผู้นั้นก็ไม่ได้
บิดามารดาข้าพเจ้าอยากได้กุศล พี่น้องข้าพเจ้าก็
อยากได้กุศลบ้าง มีทรัพย์บ้างเล็กน้อยจะขอทำถวายท่

านอาจารย์สักครึ่งเดื
อ น
การทำบุญเสร็จแล้วข้าพเจ้าทั้งหลายจะพร้อมกันไปส่ง

ท่านอาจารย์ไป
พระถังซัม
จั้งได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า ท่านตาท่านยายนิมนต์ยังรับไม่

ได้เป็นอันขาดจะรับนิ
ม น ต์
ท่านทั้งสองไม่ได้ วันนี้กำหนดแน่จะลาไปอย่าถือผิดข้า

พเจ้าเลย หากมิฉะนั้นก็มี
โทษที่ผิดรับสั่งก็ถึงที่ตายเหมือนกันฝ่ายท่านยายกับบุตร

เห็นเธอไม่รับนิมนต์เ
ป็ น แ น่ แ ล้ ว ก็ มี ค ว า ม โ ก ร ธ ว่
า เ ร า ตั้ งใจ
นิมนต์เธอไว้ เธอก็ไม่ยอมอยู่จะใคร่ไปก็ไปเถิดจะอ้อ

นวอนทำไมให้ป่วยการป
า ก
ลำบากใจพูดดังนั้นแล้วแม่ลูกก็พากันกลับไป
ฝ่ายเศรษฐีเห็นอาจารย์กับสานุศิษย์
มีความเศร้าหมองก็ไม่อาจอ้อนวอนให้อยู่
จึงออกไปที่ห้องเสมียนสั่งให้เขียน
จดหมายเชิญพวกเพื่อนบ้านใกล้เคียงกันในวงศ์ญาติว่า

เวลาพรุ่งนี้จะส่งท่าน
อาจารย์ถังซัมจั้งไป สั่งให้พวกโรงครัวจัดเครื่องโต๊ะ

ให้พรักพร้อมและให้จั
ด ห า ม้ า ล่ อ
กับธงเทียว และเครื่องพิณพาทย์มโหรีสีซอฆ้องกลองแ

ละขับร้อง และให้นิมนต์
พระสงฆ์พวกหนึ่งมาในกำหนดวันพรุ่งนี้
ถวายข้าวสงฆ์เสร็จจะได้ส่งท่านอาจารย์
ถังซัมจั้ง เสมียนทนายรับคำสั่งแล้วก็ไปจัดการตามสั่ง

ครั้นเวลาพลบค่ำก็พากั
น
ไปพักหลับนอน พวกพนักงานของเศรษฐีก็จัดการจนรุ่ง

สว่าง ทุกสิ่งทุกอย่างก็
พร้อมเสร็จทั้งสิ้นฝ่ายพระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามคน
ลุกขึ้นเก็บรวบรวมข้าวของใส่หาบสำรอง
จะออกเดิน เศรษฐีก็มานิมนต์ไปที่โรงใหญ่ข้างบ้าน
ในนั้นจัดเครื่องโต๊ะแจไว้
พร้อมทั้งคาวหวาน จัดที่สูงต่ำตามลำดับ
เศรษฐีนิมนต์อาจารย์กับศิษย์เข้านั่งที่
แล้ว พวกวงศ์ญาติใหญ่น้อยกับแขกบ้านใกล้ไกลที่เศรษ

ฐีเชิญมานั้นพร้อมกันแ
ล้ ว
ก็ต่างคนนมัสการพระถังซัมจั้งทุก ๆ คน
แล้วมโหรีพิณพาทย์ก็ดีดสีตีเป่าขึ้นพร้อมกัน
ครั้นเลี้ยงเสร็จแล้ว พระถังซัมจั้งก็ลาเศรษฐี
ฝ่ายคนทั้งหลายที่มานั้นก็พากัน
ตามหลังพระถังซัมจั่งมายังที่ประตูนอก
แลไปตามทางจัดแจงถือธงทิวและม้าล่อ
ฆ้องกลองรออยู่พร้อมกันคอยรอท่า
พอพระถังซัมจั่งออกมาก็โห่ร้องตีม้าล่อฆ้อง
กลองขึ้นอึกทึกโกลาหล พวกผู้คนหญิงชายใหญ่น้อยตาม

หลังแห่ห้อมล้อมมา
ยังพวกหญิงชายชาวเมืองผู้ใหญ่เด็กพากันมาดูตามสอง

ข้างทางนั่งยืนยัดเยีย
ด เ บี ย ด
กันตลอดมา เวลานั้นเศรษฐีคุกเข่ายอมถวายไทยทาน

ส่งพระถังซัมจั้งสิ้นท
รั พ ย์
เป็นอันมาก หาผู้ใดจะทำเสมอมิได้
มีทั้งพวกขับร้องสรรเสริญเป็นเพลงกลอน
ต่าง ๆ และทั้งมีพระสงฆ์ตามส่งสวดมนต์และคาถาต่า

ง ๆ ตามไปส่งด้วย
เป็นระยะ
ทางประมาณสองร้อยเศษ เศรษฐีจัดคนล่วงหน้าไปตั้ง

เลี้ยงน้ำร้อนน้ำชา
ครั้นถึง
เศรษฐีก็นิมนต์พระถังซัมจั้งเข้าหยุดพัก
เศรษฐียกถ้วยน้ำชามาประเคนให้พระถัง

ซัมจั้ง น้ำตาคลอตาแล้วพูดว่า
แม้ท่านไปอาราธนาพระธรรมกลับมาแล้ว นิมนต์
ท่านแวะบ้านข้าพเจ้าให้จงได้จะเป็นที่พอใจข้าพเจ้าส

มแก่ที่มีศรัทธาเลื่อม
ใ ส
พระถังซัมจั้งปราศรัยขอบคุณเศรษฐีเป็นที่ยิ่งพูดว่าอาต

มภาพไปถึงเขาเล่งซัว
อาราธนาพระธรรมได้แล้วก็คงจะยกกุศลผลทานของท่

านใหญ่ยิ่ง
หากเวลากลับ
อาตมภาพจะแวะขอบคุณท่าน ครั้นสั่งเสียกันเสร็จธุระ

แล้ว
พระถังซัมจั่งก็ลาเศรษฐี
ออกเดินไป ประมาณทางไกลได้สี่ร้อยเส้นเศษเวลานั้

นก็จวนค่ำ
พระถังซัมจั่งพูด
ว่าเวลาก็จวนค่ำจะหาที่พักแห่งใดดี
โป๊ยก่ายพูดเสียงดังขึ้นว่าเครื่องขบฉันก็มีพร้อม
ตึกรามห้องหอก็มีสำรองไว้ ให้อยู่ไม่อยู่ไม่กินอยากแต่

จะไปให้ได้เดี๋ยวนี้จะ ไ ป ห า
ที่ไหนอีกเล่า พระถังซัมจั้งได้ฟังโป๊ยก่ายว่าดังนั้น
จึงด่าว่าอ้ายสัตว์เดียรัจฉานยัง
จะมาขัดเคืองเสียดายอะไรอยู่อีก
คำโบราณท่านย่อมว่าแม้เป็นสุขสำราญก็จริง
แต่มิใช่บ้านเรือนของเราจะอยู่นานก็ไม่ควร
รอเราพากันไปเขาเล่งซัวพบพระพุทธ
เจ้าขออาราธนาพระธรรมได้แล้วกลับไปเมืองไต้ถังจ

ะทูลแก่พระเจ้าแผ่นดิ น ขอ
เอาเครื่องเสวยจะกินสักกี่ปี
หรือจะกินให้จนท้องแตกก็ตามแต่ใจ เจ้าหัวใจสัตว์
จะให้เจ้าเป็นปิศาจผีตายอยาก
โป๊ยก่ายได้ฟังพระอาจารย์ด่าดังนั้นก็หัวเราะแต่
ในใจไม่อาจโต้ตอบออกไปอีกเห้งเจียแลเห็นที่ข้างทา

งมีห้องเล็ก ๆ
สองสามห้อง
จึงพูดแก่อาจารย์ว่าที่ตรงนั้นเห็นจะพักได้
พูดดังนั้นแล้วก็พากันเดินไปดู แลเห็น
เป็นประตูเก่า ข้างบนมีป้ายเก่ามีอักษรสี่ตัว คือ
(ฮัวกองเห้งอี) พระถังซัมจั้งก็ลง
จากม้าพูดว่า ฮัวกองนามนี้ คือพระปฏิมากรที่บูชาในนี้

คงจะมีศาลาจึงพากัน
ตรงเข้าไปข้างใน เห็นห้องหอเซทรุดหักพังไปทั้งสิ้น
ไม่เห็นมีผู้คนเงียบสงัดหญ้า
และเถาวัลย์ขึ้นพันลดเลี้ยว เห็นดังนั้นแล้วก็คิดจะถอย

ออกมาไปหาที่อื่น ก็
บังเอิญมืดฟ้ามัวฝน ฝนก็ตกลงมาห่าใหญ่จนไม่รู้ที่ว่าจะ

หลบหนีไปทางไหน มีห้อง
พังอยู่ข้างนั้นก็แอบเข้าไปหนีฝน
พากันระงับเงียบไม่อาจพูดเสียงดังกลัวว่าจะมี
สำคัญมั่นใจเสียว่าเป็นความจริงมิได้มีความสงสัย
จึงพูดแก่มารดาว่า อันความ
จริงก็คงจะเป็นดังนั้นแน่ไม่ควรจะสงสัยเลย

เพราะเธอทั้งสี่มานอนค้างอ้างแรม
อยู่หลายเวลา ทั้งนอกในก็ทราบสิ้น
เห็นข้าวของเงินทองก็เกิดโลภเจตนาขึ้น เพราะ
ฉะนั้นเห็นฝนตกหนักจึงได้แอบเข้ามา
ปล้นบ้านเราค้นเอาข้าวของเงินทอง ไปแล้ว
มิหนำซ้ำฆ่าบิดาตายเสียด้วยดังนี้
ใครที่ไหนจะร้ายกาจเหมือนพวกก็ไม่มีแล้ว
รอพอให้สว่างจะทำเรื่องราวไปร้องแก่ผู้รักษาเมือง
ให้ชำระเอาตัวผู้ร้ายให้จงได้
เข่าตังน้องชายถามว่า ในเรื่องราวที่จะแต่งว่าอย่าง

ไร

เข่าเหลียงพี่ชายตอบว่ า
ต้องแต่งตามที่มารดาบอกเล่าว่า
พระถังซัมจั้งถือคบไฟ โป๊ยก่ายร้องให้ฆ่าคน
ซัวเจ๊งเข้าค้นทรัพย์เก็บเอาสิ่งของเงินทอง
เห้งเจียเป็นผู้ฆ่าบิดาเราดังนี้ และจึง
จะเอาตัวผู้ร้ายได้ เวลานั้นผู้คนในบ้านก็วุ่นวายทุก
ๆ คนจนเวลาสว่าง ฝ่ายหนึ่ง
จัดแจงเอาศพใส่โลง ฝ่ายหนึ่งนำเรื่องราวไปร้องต่อ

ผู้รักษาเมือง

ผู้รักษาเมืองท่ง
ทายอู้ผู้นี่เป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในยุติธรรมชื่อเสียงปรากฏเวลา

นั้นออกศาลาว่าการบ้า น เ มื อ ง
คอยที่จะรับคดีทุกข์ร้อนของราษฎร
ฝ่ายเข่าเหลียงเข่าดังบุตรเศรษฐทั้งสองคนนำ
เรื่องราวยื่นต่อผู้รักษาเมือง
แล้วเรียนว่าขอท่านผู้ใหญ่ได้ทราบ ด้วยเมื่อเวลาคืนนี้
มีอ้ายผู้ร้ายเข้าปล้นบ้านเรือนฆ่าบิดาข้าพเจ้าตาย
ขอท่านได้โปรดฝ่ายผู้รักษาเมืองรับเรื่องราวมาดูแล้ว

ก็ถามปากคำจึงสั่งให้ พ นั ก ง า น ก อ ง
ตระเวนจัดสรรเลือกคนที่ล่ำสันแข็งแรงร้อยห้าสิบคน
ถืออาวุธครบมือกันทุกคน รีบ
ออกทางประตูข้างทิศตะวันตก
จับเอาตัวพระถังซัมจังกับศิษย์มาให้จงได้ฝ่ายพระถังซั

มจั้งกับสานุศิษย์ในคื น วั น นั้ น
อาศัยอยู่ในศาลเจ้าจนสว่าง ครั้น
สว่างแล้วก็ออกเดินไปตามทางทิศตะวันตกฝ่ายพวกโจ

รรีบหนีออกจากเมืองแ ล้ ว
เดินเลยศาลเจ้าฮ้อกวาง ไปประมาณ
สักสองร้อยเส้น ก็พากันเข้าแอบซ่อนในชะวากเขา

เพื่อจะได้แบ่งปันข้าวของเงิน
ทองแก่กัน บังเอิญแลไปเห็นพระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์เ

ดินตามกันมา พวกโจรมี
ความโลภเจตนา จึงชี้มือว่าพระสงฆ์เหล่านี้อยู่ในบ้าน

เข่าญ่วนเศรษฐีหลายเ ว ล า
คงจะมีข้าวของสิ่งใดติดมาบ้าง
พวกเราช่วยกันออกสกัดทางไว้ ตีชิงเอาสิ่งของ
และม้าไว้แบ่งปันกันจะมิดีหรือ
ว่าดังนั้นแล้วพวกโจรก็พร้อมกันถือเครื่องอาวุธต่างๆ
โหร้องออกสกัดทาง แล้วร้องห้ามว่าพระสงฆ์อย่าเพ่อ

ไป
จงเอาค่าเดินทางมาให้
ก่อนจะยกชีวิตให้ พระถังซัมจั้งได้ฟังพวกโจรว่าดังนั้น

ตกใจตัวสั่นไม่เป็นสม ป ร ะ ดี
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า

พระอาจารย์อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าจะถามดูก่อน ว่า
แล้วเห้งเจียก็เดินเข้าไปใกล้ พนมมือร้องถามว่า
ท่านทั้งหลายร้องว่ากระไรหรือ
พวกโจรร้องตวาดด้วยเสียงอันดังว่า
เจ้าคนนี้ยังไม่รู้จักความตายกล้ามาถามเรา
นัยน์ตาเจ้าเห็นจะไม่มีแก้วตาดอกกระมัง
เจ้าจำเราไม่ได้หรือคือเราเป็นไต๋อ๋อง
ทองติดมามากเป็นแน่ จึงมีความโลกออกสกัดทางโดย

ความอยากได้ ไม่ทราบ
ว่าท่านมือภินิหารเดชานุภาพ
จึงจับพวกข้าพเจ้ามัดไว้ดังนี้ขอท่านได้มีความ
กรุณาเอาข้าวของเงินทองที่ข้าพเจ้าปล้นมาได้นั้นถ่าย

โทษตัว
ขอท่านได้โปรดให้
ข้าพเจ้ารอดชีวิตไปสักครั้งหนึ่งพระถังซัมจั้งได้ยินออก

ชื่อปล้นบ้านเศรษฐีก็ต ก ใ จ
ผุดลุกขึ้นถามเห้งเจียว่า เศรษฐีคนนี้เป็นบุญกุศล
เหตุไฉนจึงต้องภัยร้ายถูกปล้น
สะดมเช่นนี้ เห้งเจียพูดว่าเพราะเหตุแกส่งพวกเรา
แห่แหนประคับประคองดีมาก

เพราะฉะนั้นพวกโจรเหล่านี้จึงได้ปล้นบ้านแก
พระถังซัมจั้งพูดว่าพวกเราติดบุญ
คุณแกอยู่มากู เราไม่มีอะไรจะแทนคุณถ้ากระนั้นพวกเ

ราราวบรวมรวมเอาข้าว ข อ ง
เงินทองเหล่านี้คืนไปให้แก จะมิเป็นการดีหรือ
เห้งเจียได้ฟังอาจารย์ว่าดังนั้นก็
เห็นชอบด้วย จึงให้ซัวเจ๋งโป๊ยก่ายเข้าไปในชะวากเ

ขา
เก็บเอาข้าวของเงินท อ ง ที่
พวกโจรขนมานั้น บรรทุกบนหลังม้าและให้โป๊ยก่ายหา

บคอนข้าวของเงินทอง
เหล่านั้นแล้ว เห้งเจียจะใคร่ตีพวกโจรให้ตายเสียทั้ง

สิ้น
แต่กลัวอาจารย์จะว่าฆ่ า
สัตว์จึงได้เรียกขนกลับคืนเข้าตัว
พวกโจรหลุดจากมัดแล้วก็พากันวิ่งหนีเอาตัว

รอดไปหมดฝ่ายพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ก็พากันตรงไป

ยังบ้านเศรษฐี ราวกับแมลงเม่า
เข้าไฟฉะนั้น อาจารย์กับศิษย์กำลังพากันเดินมา
แลไปข้างหน้าเห็นผู้คนมากมาย
ถือเครื่องศัสตราอาวุธทุก ๆ คนเดินตรงมา
พระถังซัมจังมีความหวาดเสียวสะดุ้ง
จึงบอกแก่พวกศิษย์ว่าข้างหน้าจะเป็นพวกดีหรือร้ายเสี

ยอย่างไร โป๊ยก่ายว่าภัย
จะมาถึงแล้ว พวกนี้คือพวกโจรที่ปล่อยไปมันพากันกลับ

มาจะทำร้ายเราอีกแล้ ว
ซัวเจ๋งว่าดูท่าไม่ใช่พวกโจร
พี่เห้งเจียจงพิเคราะห์ดูให้แน่ว่าจะเป็นพวกอะไร
เห้งเจียหันมาพูดบ่นแก่ซัวเจ้งว่า
ภัยร้ายของอาจารย์มาอีกแล้ว พวกนี้คือพวก
พลทหารมาจับพวกโจรผู้ร้าย
พูดยังไม่ทันขาดคำพวกทหารก็มาถึงตั้งกระบวน
ล้อมเข้ามาร้องว่า พวกพระสงฆ์ที่ปล้นเอาข้าวของเข

ามาอยู่นี่สนุกหรือก็พ ร้ อ ม มื อ
กันเข้าจับเอาพระถังซัมจั้งลากลงมาจากม้ามัดไว้
แล้วก็เข้าจับเห้งเจียโป๊ยก่ายซัว
เจ๋งมัดทั้งสามคน แล้วเอาไม้คานสอดหามสองคนต่อค

นเหมือนหามสุกร ข้าว
ของห่อย่ามและเงินทองกับม้าก็รวบรวมเอาไปทั้งสิ้น
พากันรีบกลับเข้าเมือง
ฝ่ายพระถังซัมจั้งรัวๆ สั่น ๆ ร้องไห้
โป๊ยก่ายปากบ่นพึมพำในใจคิดแค้น ซัวเจ้ง
ใจกระสับกระสายไม่ปรกติ เห้งเจียหัวเราะกึ๊กๆ
จะใคร่ออกฝีมือฝ่ายพวกขุนนางที่คุมทหารมาจับนั้น
ก็พากันหาบหามมาบัดเดี๋ยวก็ถึงประตู
เมือง ตรงเข้าไปยังศาลบอกแก่ขุนนางผู้ชำระโจรผู้ร้

ายว่าขอท่านได้ทราบ พวก
ข้าพเจ้าไปตามจับผู้ร้ายมาได้แล้ว
ตามแต่ท่านจะโปรดประการใดฝ่ายผู้รักษาเมืองแลเห็

นของดังนั้น จึงให้บุตรเข่าญ่วนหลาย เ ศ ร
ษ ฐี ม า รั บ ข อ ง
คืนไปแล้ว จึงเรียกตัวพระถังซัมจั้งมาถามว่า
ตัวเป็นสงฆ์พูดว่าจะไปไซทีนมัสการ
พระอันที่จริงหาใช่ไม่ คือเป็นโจรผู้ร้ายเที่ยวปล้นสะด

มฆ่าคนดังนี้ดอกหรือ พระ
ถังซัมจั้งว่าขอท่านผู้ใหญ่ได้ทราบอาตมภาพนี้ไม่ใช่ผู้ร้า

ย
มีหนังสือสำหรับตัวเดิ น
ทางมาขอท่านได้พิจารณาดูเถิด
เพราะเหตุท่านเศรษฐีมีความเลื่อมใสได้นิมนต์
อาตมภาพมาถวายข้าวสงฆ์ถึงครึ่งเดือน
อันบุญคุณของท่านเศรษฐีหาที่เปรียบมิได้
เมื่ออาตมภาพเดินไปตามทางบังเอิญไปพบพวกโจรที่ป

ล้นบ้านเศรษฐีเอาข้าว ข อ ง
เงินทองไปแบ่งปันกัน สานุศิษย์ของอาตมภาพทราบเห

ตุจึงชิงเอาสิ่งของที่ โ จ ร ม า ไ ด้
ก็หวังใจจะเอาคืนมาให้เศรษฐีตอบแทนคุณ
กำลังเดินกลับมาก็บังเอิญมาพบ
พวกทหารจับเอาตัวมาว่าเป็นผู้ร้าย
อันความสัตย์จริงอาตมภาพหาใช่พวกผู้ร้ายไม่
ขอท่านได้พิจารณาจงดีเถิด ผู้ชำระจึงพูดว่า
ตัวเห็นพวกพลทหารจึงพลิกแพลง
ว่าจะเอาของมาแทนคุณ ถ้าหากว่าพบปะพวกผู้ร้ายจริ

ง
ทำไมจึงไม่จับกุมผู้ร้ า ย
ไว้เล่า จะได้ให้ผู้รักษาเมืองเห็นด้วยพวกเจ้าทั้งสี่คน

จงมาดูเรื่องราวของบุ ต ร เ ศ ร ษ ฐี
เขามาฟ้องหามีชื่อดังนี้จะยังพูดแก้ตัวไปทางใดเล่าพร

ะถังซัมจั่งเข้ามาหยิบ ดู
เรื่องราวเห็นดังนั้นก็ให้ขวัญหนีดีฝ่อ
จึงร้องเรียกเห้งเจียว่าทำไมเจ้าไม่มาดูเล่า
เห้งเจียพูดว่าเอาของกลางเป็นจริงแล้วจะต้องไปดูท

ำไมเล่าผู้พิพากษาว่า จ ริ ง ดั ง นั้ น สิ
มีของกลางเป็นพยานอยู่จะมาพูดแก้ไปอย่างไรได้อีกเ

ล่า จึงเรียกคนใช้ให้เอาไ ม้
บบขมับมาติดขมับอ้ายสงฆีคนนิดที่หรือมันจะกล้าปากไป

ถึงไหน ติดไม้เสียก่อน
แล้วจึงค่อยเมี่ยนด้วยหวาย เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็คิดใ

นใจว่า อาจารย์ของเราท่านมี
เคราะห์ร้ายก็จริง แต่ไม่ควรปล่อยให้ได้ความทุกข์ทร

มานเห็นนักการเอาไม้ ส ำ ห รั บ
บีบขมับมาเตียมจะบีบพระถังซัมจั๋ง
จึงอ้าปากบอกว่าช้าก่อน อย่าเพ่อบีบขมับ

ท่านสงฆ์องค์นั้นก่อน ข้าพเจ้าเองเป็นคนที่เข้าปล้นบ้า

นฆ่าคนตายเก็บเอาข้า ว ข อ ง
เงินทองไป มิใช่ผู้อื่นเลย
จะทำประการใดจงมาทำแก่ข้าพเจ้าเถิด
ด้วยข้าพเจ้า
เป็นนายโจรแท้ ๆ ท่านทั้งสามคนนั้นไม่เกี่ยวข้องเลย

จงทำโทษแต่ข้าพเจ้าผู้ เ ดี ย ว
เถิด ผู้ชำระได้ฟังเห้งเจียรับดังนั้น
จึงให้นักการเอาไม้บีบขมับมาติดเห้งเจียเข้า
พวกนักการก็เอาไม้ติดเห้งเจียบีบจนไม้หักกระเด็นไป

เป็นดังนั้นถึงสามสี่ค รั้ ง หน้า
ก็ไม่นิ่วหนังก็ไม่ย่น พวกเหล่านั้นเปลี่ยนไม้จะบีบอีก
ก็พอได้ยินคนใช้มาบอกว่า
ท่านขุนนางผู้ใหญ่ให้มาเชิญผู้ชำระออกไปหา
ผู้พิพากษาจึงเรียกผู้คุมมาให้เอา
ตัวผู้ร้ายทั้งสี่คน ไปจำรักษาไว้ในห้องมืดก่อนเราจะอ

อกไปรับท่านผู้ใหญ่ แล้วจะ
เอามาชำระชักฟอกอีกสักครั้งหนึ่ง
ผู้คุมก็นำเอาตัวพระถังซัมจั้งเห้งเจียโป๊ยก่าย
ซัวเจ็งทั้งสี่คนไปขังในห้องมืดแล้ว
เวลานั้นโป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็เก็บข้าวของ ๆ ตัวไป
ในห้องด้วยทั้งสิ้น พระถังซัมจังจึงร้องถามเห้งเจียว่า

การเป็นเช่นนี้แล้วเร า จ ะ คิ ด
อ่านประการใดจึงจะหลุดพ้นไปได้เล่าเห้งเจียแกล้งพู

ดว่าอาจารย์เข้าอยู่ใ น นี้ ก็ ดี แ ล้ ว
เพราะว่าเงียบสงัดดีเราจะทำอะไรก็ไม่มีใครรู้ฝ่ายพ

วกเฝ้าประตูก็ถือไม้เ รี ย ว ม า ห ว ด ซั้
า ย ห ว ด ข ว า เ มื่ ย น พ ร ะถังซัมจั้งไม่
เลือกว่าเนื้อตัวหัวหู พระถังซัมจั่งจึงร้องเรียกเห้งเจี

ยว่าจะแก้ไขอย่างไรดี เห้งเจีย
ร้องบอกว่า เขาจะเร่งเอาเงินเท่านั้นเอง
พระถังซัมจั่งว่าเราจะไปเอาที่ไหนมาให้
เขาเล่า เห้งเจียบอกว่า ไม่มีเงินก็เอาจีวรให้เขาก็

ใช้ได้ พระถังซัมจั้งได้ฟังเห้ ง เ จี ย
พูดดังนั้น เปรียบดุจเอามีดมากรีดหัวใจ
พวกผู้คุมมันก็เมี่ยนมิได้หยุด เหลือที่
จะอดทนความเจ็บปวดได้ จึงร้องบอกเห้งเจียว่า
ตามแต่เห้งเจียจะเห็นควรเถิด
ด้วยอาตมภาพเหลือที่จะทนแล้ว
เห้งเจียจึงร้องบอกว่าท่านทั้งหลาย จงหยุด
ก่อนอย่าเพ่อเมี่ยนตี พวกข้าพเจ้าจีวรเป็นผ้ากาสาวพั

สตร์อยู่ในห่อราคาพัน ต ำ ลึ ง
ทองขอพวกท่านจงแก้เอาไปเถิดแทนค่าทุเลา
พวกผู้คุมได้ฟังดังนั้น ก็เอาห่อผ้า
มาแก้ออกดูเห็นจีวรสองตัวเก่า ๆ ไม่มีราคา
แต่จีวรอีกตัวหนึ่งมีผ้าน้ำมันห่ออยู่
สองสามชั้น มีรัศมีสว่างออกมาแวววาบ
ก็รู้ว่าเป็นของดีจึงแก้ห่อออกดู ก็เห็น
ดอกและลายที่ห่อปักเป็นรูปหงษ์ร่อนมังกรรำ
และประดับซับซ้อนงดงามจะหาที่
เปรียบมิได้ พวกผู้คุมก็แย่งชิงกันดูเสียงอีกทึก
จนรู้ถึงหูผ้คุมใหญ่ ก็วิ่งมาถาม

ว่าพวกเหล่านี้ทำอะไรกัน พวกผู้คุมเหล่านั้นคุกเข่าล่ง

บอกว่า ท่านผู้พิพากษาพึ่ง
ส่งพระสงฆ์กับศิษย์มาสามคน สังให้พวกข้าพเจ้าคุมรัก

ษาไว้ในนี้เพราะเป็นพ ว ก
โจรผู้ร้าย เธอเห็นพวกข้าพเจ้าเฆี่ยนสองสามที
ก็เอาของสิ่งนี้ให้แก่พวกข้าพเจ้า
หากพวกข้าพเจ้าจะฉีกแบ่งกันก็เสียดายท่านมาก็ดีแล้ว

โปรดช่วยแบ่งให้แก่พว ก
ข้าพเจ้าพอสมควรเถิด นายผู้คุมใหญ่จึงพิจารณาดูเห็น

ผ้ากาสาวพัสตร์ผืนหนึ่ ง
จึงเปิดห่อออกดูก็เห็นมีหนังสือเดินทาง และมีตราทุก
ๆ เมืองประทับไว้เป็นสำคัญ
จึงพูดว่า นี่หากเรามาดูก่อนมิฉะนั้นก็จะเกิดเหตุ
ด้วยพระสงฆ์พวกนี้มิใช่โจรผู้ร้าย

อย่าได้ไปทำวุ่นวายแก่ข้าวของของท่าน
จงเก็บห่อไว้เสียอย่างเดิมพรุ่งนี้ท่านผู้ชำระๆ
อีกจึงจะได้ความแจ่มแจ้ง พวกคนเหล่านั้น
ได้ฟังผู้คุมใหญ่ว่าดังนั้น ก็เชื่อฟังจึง
เก็บผ้ากาสาวพัสตร์และสิ่งของเหล่านั้นไว้เสียอย่างเ

ดิม เวลาพลบค่ำพวกกอง
ตระเวนก็เที่ยวตรวจตราจนสามยาม
เห้งเจียเห็นคนเหล่านั้นหลับนอนหมดแล้วก็ตรึก
ตรองว่า อาจารย์ของเราวันนี้เคราะห์ร้ายต้องจองจ

ำทรมานทุกข์คืนหนึ่ง เพราะ
ฉะนั้นตัวเราจึงไม่พูดออกมาได้
เวลานี้ก็เข้ายามสามเป็นเวลาที่อาจารย์จะสิ้น
เคราะห์แล้ว เราจำจะต้องไปตรวจดูให้รู้เหตุ
เวลาเช้าจะได้แก้ไขให้อาจารย์เรา
ออกได้ คิดดังนั้นแล้วก็แปลงตัวเป็นแมลงหวี่บินลอดมา

ตามรูกระเบื้อง แลไปก็
เห็นแสงดาวเดือนสว่างไปทั้งท้องฟ้า
จำทางได้บินตรงไปยังบ้านเศรษฐีเข่าญวน
หลาย มาถึงบ้านหนึ่งอยู่ใกล้แก่บ้านเศรษฐี

บินลงจับที่ประตูบ้านเห็นแสงไฟสว่าง
อันที่จริงเป็นบ้านที่เขาทำเต้าหู้
แลเห็นตาเฒ่ากำลังใส่ไฟ ยายเฒ่ากำลังคลุกถั่ว
จะทำเต้าหู้ ตาเฒ่าจึงร้องเรียกยายเฒ่าพูดว่าท่านเศ

รษฐีเข่าญวนหลายมีบุต ร มี
ทรัพย์แต่อายุน้อย เรากับเศรษฐีเวลายังเยาว์อยู่ด้วย

กันเคยไปเรียนหนังสือ ด้ ว ย
กันเราแก่กว่าเขาห้าปี บิดาเราเรียกเข่าเม้งมีนาสิบ

เก้าไร่ให้เขาเช่าเก็ บ เ งิ น ก็ ไ ม่
ค่ อ ย
จะได้ เข่าญ่วนหลายอายุได้ยี่สิบปีบิดาเธอก็ถึงแก่กรร

ม เธอรักษาความสุจริตก็
เป็นกุศลชะตาขึ้นไปขอเมียซึ่งเป็นบุตรสาวของท่านเตี

ยวอ้อง เรียกนามว่าชวนจำ
เข่าญ่วนหลายตั้งแต่ไปอยู่บ้านภรรยา
ไร่นาก็ทำได้ผลให้เขาเช่าก็เก็บได้ ตั้งแต่
นั้นมาก็มั่งมีเงินทองมาก หลายสิบหมื่นตำลึง
อายุเธอได้สี่สิบเศษก็กลับใจเข้า
ในทางกุศล ตั้งอธิษฐานถวายข้าวแจสงฆ์หมื่นรูป
เวลากลางคืนบังเอิญมีโจรเข้า
ปล้น พวกโจรเตะตาย คิดดูก็น่าสงสาร
ปีนี้อายุเธอพึ่งได้หกสิบสองปี ควรจะ
ได้รับซึ่งความสุขก็หารู้ไม่ว่าการกุศลกลับให้โทษร้ายดั

งนี้น่าสังเวชนัก เห้งเจียเงี่ย
หูฟังได้ยินทุกประการแล้ว เวลานันก็จวนจะรุ่ง
เห้งเจียก็บินเข้าไปในบ้านเข่าญ่วน
หลาย แลไปก็เห็นห้องกลางตั้งศพเข่าญ่วนหลายมีเครื่

องประดับและดอกไม้สี ต่ า ง ๆ
ตั้งธูปเทียนบูชา ยายเฒ่าภรรยาก็ร้องไห้อยู่ข้างโลง
บุตรชายทั้งสองก็มานั่งร้องไห้
คร่ำครวญ ลูกสะใภ้ก็ยกข้าวมาเช่น
เห้งเจียจับอยู่หัวโลง ก็ทำกระแอมไอขึ้นที
หนึ่งลูกสะใภ้ทั้งสองคนก็ตกใจ วิ่งล้มไม่เป็นสมประดี

บุตรชายทั้งสองก็ตกใจกลัว
ก้มหน้าฟุบลงกับพื้นไม่กล้ากระดุกกระดิก
ร้องว่าบิดาทำไมหลอกข้าพเจ้าเล่าแต่
ยายเฒ่าใจกล้าเอามือตบเข้าที่หัวโลงทีหนึ่ง
ร้องถามว่าท่านเข่าญ่วนหลายจะ
กลับเป็นมาแล้วหรือ เห้งเจียทำเป็นพูดแทนว่าเรายัง

ไม่เป็นดอก บุตรชายก็ตัว
สั่นไม่เป็นสมประดี ยายเฒ่าสะกดใจถามว่าท่านเข่าญ่

วนหลายไม่กลับเป็นทำ ไ ม
จึงพูดได้เล่า เห้งเจียพูดว่าพระยามัจจุราชให้ยมบาล

พาตัวเรามาบ้านจะบอก ใ ห้ รู้
เหตุการณ์ว่า นางชวนจำปากเราะร้ายทำฆ่าคนไม่มีโ

ทษ ยายเฒ่าได้ฟังเรียกชื่ อ
เดิมก็ตกใจกลัวคุกเข่าลงกับพื้นทำเคารพถามว่าท่านต

าอายุข้าพเจ้าก็มากแล้ ว ทำไม
จึงมาเรียกชื่อเดิมเราเล่าและว่าอะไรที่ไหนทำฆ่าคน

ไม่มีโทษ เห้งเจียพูดว่าทำไม
จึงว่าพระถังซัมจังถือคบไฟ โป๊ยก่ายร้องฆ่าคนซัวเจ๋ง

ปล้นเอาข้าวของเงินท อ ง ไ ป
เห้งเจียเตะเศรษฐีตายเจ้าเอาที่ไหนมากล่าวดังนี้
เหตุที่กล่าวเท็จทำให้คนดีต้อง
รับโทษทรมานทุกข์ พระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามเดินไป

ตามทาง พบโจรผู้ร้าย
เอาข้าวของเงินทองของเราไป
ศิษย์ของพระถังซัมจั้งจึงแย่งเอาทรัพย์ของเราคืนมาไ

ด้
ปรารถนาจะเอากลับมาคืนให้แก่เรา
เพื่อจะตอบแทนคุณเรา ทำไมพวกเจ้าจึงคิด
ใส่ความทำเรื่องราวฟ้องร้องกล่าวโทษเธอยังโรงศา

ล ผู้ชำระก็หาได้ไตร่ตร อ ง ใ ห้
ถี่ถ้วนไม่จับเธอไปคุมขังกระทำเธอให้ได้รับความเดือ

ดร้อน เพราะฉะนั้นจึงได้ร้อน
ถึงเจ้าเจตคุกและพระภูมิเจ้าที่พากันนั่งไม่เป็นสุขจึงร้

อนถึงพระยามัจจุราช
พระยามัจจุราชจึงให้ยมบาลคุมเรามาบอกพวกเจ้าให้

รู้สึก รุ่งพรุ่งนี้จงไปปล่อยเธ อ
ทั้งสี่คนออกถ้าไม่ทำดังนั้นเราจะอยู่รบกวนเจ้า

เอาทั้งบ้านไม่ว่าผู้ใหญ่เด็กหมูหมา
เป็ดไก่ให้วินาศทั้งสิ้น มิให้เหลือหลอเข่าเหลียงเข่าตั้

งทั้งสองได้ฟังดังนั้น
ก็เอาศีรษะโขกลงกับพื้น ร้องไห้อ้อนวอนว่า
ขอบิดาได้กลับไปเถิดอย่าทำอันตรายแก่พวกข้าพเจ้าเ

ลย รุ่งพรุ่งนี้ลูกจะไปยัง
ศาลขอถอนฟ้อง และท่านทั้งสี่นั้นจะทำความเคารพมิใ

ห้ได้ความเดือดร้อนต่ อ ไ ป
เห้งเจียจึงว่าถ้ากระนั้นจงเผากระดาษเงินกระดาษท

องเราจะกลับไป พวกในบ้าน
ไม่ว่าเด็กและผู้ใหญ่พากันออกมาเผากระดาษ
เห้งเจียก็บินกลับไปยังบ้านตุลาการ
เห็นผู้พิพากษาตื่นแล้วเดินออกมาล้างหน้า
เห้งเจียบินเข้าไปจับห้องในเห็นมีโคม

ไฟตามอยู่ แลไปที่ฝาเห็นมีฉากแขวนอยู่
เขียนเป็นรูปขุนนางขี่ม้ามีคนตามหลัง
สองคน คนหนึ่งถือร่มกาง คนหนึ่งแบกเก้าอี้
ข้างหน้าฉากตั้งที่บูชา เห้งเจียพิศ
ดูก็หารู้ว่าเป็นรูปผู้ใดไม่ บังเอิญผู้พิพากษาเดินกลับเข้

ามาเช็ดหน้า เห้งเจีย
กระแอมขึ้นคำหนึ่ง ผู้พิพากษาก็ตกใจหวั่นหวาด
รีบเดินเข้าในห้องสวมเสื้อยาว
แล้วก็เดินออกมาที่หน้าโต๊ะบูชาจุดรูปเทียนบ่นว่าท่านลุ

งเกี่ยงกงเจียน ข้าพเจ้าผู้
หลานเกียงคุมซัมเหตุกุศลเข้าสอบไล่ได้ที่กุยกะนักเรีย

นที่สาม บัดนี้ได้เป็นขุนนาง
ตำแหน่งผู้พิพากษา ข้าพเจ้าก็กระทำความเคารพจุดธู

ปเทียนบูชาอยู่ทุกเวล า

วันนี้ทำไมจึงมีเสียงดังขึ้น ขอท่านลุงอย่าได้เป็นผีปิศา

จเลยคนทั้งหลายจะตกใ จ ก
ลั ว
เห้งเจียนึกหัวเราะอยู่ในใจก็รู้ว่ารูปในฉากนั้นเป็นรูป

ลุงของผู้พิพากษา จึงร้อง
เรียกว่าเกียงคุนซัม ตัวได้เป็นขุนนางตำแหน่งผู้พิพาก

ษาก็โดยได้พึ่งกุศลขอ ง ปู่ ย่ า
ตายาย เป็นขุนนางที่ตั้งอยู่ในยุติธรรม
ทำไมวันวานนี้จึงไม่รู้ จับเอาทานทั้งสี่นั้น
ลงโทษว่าเป็นโจร ทำไมจึงมิได้ไตร่ตรองเค้ามูลเหตุ

เดิมมาอย่างไรเพราะเ ห ตุ
เ อ า
เธอไปขังไว้จึงร้อนถึงเจ้าเจตคุกและพระภูมิเจ้าที่อยู่

ไม่สุข ร้อนถึงพระยามัจจุราช
พระยามัจจุราชให้ยมบาลคุมตัวเรามาบอกแก่หลานให้

ทราบจงไตร่ตรองข้อคว า ม
ให้ละเอียดจงรีบปล่อยเธอทั้งสีนันออก
ถ้ามิฉะนั้นจะเอาตัวหลานไปยังนรกชำระ
ผู้พิพากษาได้ฟังก็สะดุ้งจึงยกมือขึ้นเคารพพูดว่า
ขอท่านลุงจงกลับไปเถิด หลาน
จะออกที่ชำระปล่อยท่านทั้งสี่นั้นให้ออกพ้นจากขัง
เห้งเจียว่าถ้ากระนั้นจงเผา
กระดาษเราจะบอกแก่พระยามัจจุราชให้รู้เหตุ
ผู้พีพากษาก็เผากระดาษส่งไป
เห้งเจียจึงบินออกจากบ้านผู้พิพากษา
เวลานันแสงอาทิตย์สองสว่างก็บินเลยไป
บ้านตี้เลงกุ้ย แลเห็นพวกกรรมการทั้งหลายกำลังประ

ชุมกัน ณ ศาลากลาง เห้งเจีย
คิดว่าถ้าจะพูดขึ้นด้วยแปลงอย่างนี้จะเป็นการไม่ดี
คิดแล้วก็เหาะขึ้นบนอากาศ
แปลงเป็นรูปใหญ่ เอาเท้าห้อยลงมากลางศาลา
ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า
พวกกรมการทั้งหลายจงคอยฟังเราคือพระอินทร์ให้เร

าลงมา ตัวเราคือเทพารักษ์
ลาดตระเวนว่าในเมืองนี้จำขังคนไม่มีโทษผิดกับลูกพร

ะตถาคตเมี่ยนตีกระทำ ใ ห้
หวาดไหวไปทั้งสามภพ เทพบุตรทั้งหลายพลอยร้อนไม่

เป็นสุขสั่งให้เรามาบ อ ก
แ ก่
พวกท่านว่า รุ่งเช้าจงรีบปล่อยท่านทั้งสี่นั้นออกแม้ว่าขั

กช้าไปสั่งให้เราเอาเ ท้ า
กระทืบศาลให้แหลกทลายไปทั้งสิ้น
และให้เหยียบกรมการเสียให้ตายทั้งเมืองไม่
เลือกว่าใหญ่น้อย ทั้งไพร่บ้านพลเมืองไม่ให้เอาไว้
ทั้งป้อมและกำแพงก็ให้เหยียบ
ทำลายเสียให้สิ้นฝ่ายพวกกรมการทั้งหลาย
เมื่อได้ฟังและได้เห็นดังนั้น ต่างก็ตกใจกลัวทุก ๆ

คนก็พร้อมกันลงคุกเข่าพนมมือคำนับแล้วพูดว่า
ขอเชิญท่านกลับไปเถิด จงงดโทษ
ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย พวกข้าพเจ้าจะได้พร้อมกันไปห

าผู้รักษาเมือง และผู้พิพากษา
ให้รีบปล่อยมิให้ช้าได้ เห้งเจียเห็นพวกกรมการอ่อนน้

อมดังนั้นแล้ว ก็แปลงกลับ
เป็นแมลงหวี่ตามเดิม บินกลับเข้าไปในห้องขังคอยฟัง

ว่าพวกเจ้าเมืองกรมก า
ร จ ะ
ทำประการใดฝ่ายผู้พิพากษาเวลารุ่งเช้าออกนั่งศาลจ

ะใคร่ ให้ป้ายสัญญาเปิดพระถั
ง ซั ม จั๋ ง
กับศิษย์ทั้งสามออกจะได้พิจารณาให้ได้ความเท็จและจ

ริง ก็พอบุตรชายเศรษฐี
ทั้งสองเข้ามาร้องถอนฟ้อง ผู้พิพากษาได้ฟังก็โกรธพูด

ว่า เมื่อวานนี้เจ้าเอาเรื่
อ ง
ราวมาฟ้องร้อง เราก็ให้คนตามจับพวกผู้ร้ายมาให้แล้

ว และทรัพย์ของกลางก็ไ
ด้
แล้ว เหตุใดจึงจะมาถอนฟ้องดังนี้เล่า
เขาเหลียงเขาตังบุตรเศรษฐีทั้งสองคน
ร้องไห้แล้วเล่าเนื้อความที่บิดาเป็นปิศาจมาเล่าบอกใ

ห้ฟังทุกประการแล้วจึ ง
ร้ อ ง ข อ
ว่าท่านได้โปรดด้วยเถิด ผู้พิพากษาได้ฟังดังนันจึงคิดว่

าบิดาของเขาพึงตายให ม่
จะเบนบศาจมาบอกเล่าก็ควรอยู่
ลุงของเราตายไปหกเจ็ดปีแล้ว ทำไมเมื่อคืนบี
จึงมาบอกให้เราพิจารณาให้ละเอียดดูก็เป็นน่าพิศวงม

ากอยู่ หากจะพิเคราะห์ดู
พวกสงฆ์เหล่านี้ถ้าเป็นโจรผู้ร้ายก็คงจะหลบหนีไป
เหตุใดจะกลับมาดังนี้หากจะ
จับผิดตัวไปเป็นแน่ กำลังตรึกตรองอยู่ดังนั้นก็พอเห็นพ

วกกรรมการและขุนนาง
ใหญ่น้อยทั้งหลายเดินตรงเข้ามาคำนับแล้วพูดว่า
ข้าแต่ท่านผู้พิพากษาที่จับพวก
พระสงฆ์ทั้งสี่ไว้นั้นเห็นจะไม่ดีเสียแล้ว
เมื่อเวลาเช้านี้เง็กเซียงฮ่องเต้ใช้ให้เทพารักษ์
ลงมาสั่งว่าให้ปล่อยพระสงฆ์ที่จำขังไว้นั้นโดยเร็ว
พระสงฆ์เหล่านั้นมิใช่โจรผู้ร้าย
คือเป็นพระสุจริตไปอาราธนาพระธรรม
หากว่าทิงไว้ให้เนินช้าจะทลายบ้านเมือง
และเหยียบยำผู้คนชายหญิงให้ตายเสียทั้งเมือง
ผู้พิพากษาได้ฟังดังนั้นก็ตกตะลึง
ไปเป็นนาน ครั้นได้สติจึงสั่งผู้คุมให้รีบไปถอดพระถังซั

มจั้งกับศิษย์มาโดยเร็ ว
พวก
ผู้คุมก็ไปถอดตามสั่ง โป๊ยก่ายเป็นทุกข์บ่นว่าวันนี้จะชำ

ระประการใดก็ยังไม่รู้
จะ
เฆียนหรืออย่างไรอีกเป็นแน่
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า เราจะรับประกันให้ว่าแต่
สักที่เดียวก็จะไม่ต้องถูกตี
เราได้จัดแจงไว้เรียบร้อยดีแล้ว หากว่าขึ้นไปบนศาล
อย่าทำคำนับ พวกเหล่านั้นคงต้องลงมาเชิญเราขึ้นไป

นั่งที่อันสมควร เราจะแผลง
ฤทธิ์ให้พวกเหล่านั้นกลัวเราไปทั้งสิ้น
พูดยังไม่ทันจะขาดคำ พวกขุนนางกรมการ
ก็ลงมาคำนับเชิญทุก ๆ คน พูดว่าเมื่อเวลาวานนี้ท่าน

พระอริยสงฆ์มามีของก

ล า ง
มาด้วย ก็ยังหาได้พิจารณาไม่
พระถังซัมจังพนมมือเล่าความตามที่ได้มาพบ
พวกโจรให้กรมการฟังทุกประการ
ขุนนางทั้งหลายพร้อมกันพนมมือพูดว่า พวก
ข้าพเจ้าทั้งหลายผิดแล้วย่อมมีโทษทุกคน
เห้งเจียเดินเข้ามาใกล้พูดตวาดด้วย
เสียงอันดังว่า ม้ากับข้าวของ ๆ
เราจงรีบส่งมาโดยเร็ววันนี้เราจะชำระพวกเจ้าที่
เอาโทษร้ายมาใส่เราคนดีๆ ว่าเป็นโจรผู้ร้ายพวกเจ้

าจะมีโทษประการใด
พวกขุนนาง
กรมการทั้งหลายเห็นเห้งเจียทำกิริยาดุร้ายดังนั้นก็พา

กันตกใจกลัวทุก ๆ คน จึง
รีบเอาข้าวของและม้ามาคืนให้
เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งทั้งสามต่างคนก็กระทำ
กิริยาดุร้ายพวกขุนนางกรมการแก้ตัวว่าพวกเศรษฐีมา

ยื่นฟ้องกล่าวโทษจึงไ
ด้ ท ำ

พระถังซัมจั้งพูดห้ามสานุศิษย์ว่าถ้าดังนี้จะไม่แจ่มแจ้ง พวกเราพากันไปที่บ้าน
เศรษฐีซักไซ้ไล่เลียงดูว่า ผู้ใดเห็นว่าพวกเราเป็นโจ

รผู้ร้าย
เห้งเจียพูดว่าพระอาจา ร ย์
ว่าดังนั้นถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะทำให้เศรษฐีฟื้นขึ้นแล้วจะ

ได้ถามเธอดูว่าผู้ใดตี
เ ธ อ ต า ย
ซัวเจงก็อุ้มพระอาจารย์ขึ้นบ่าพากันไปบ้านเศรษฐี
ฝ่ายขุนนางกรมการก็พร้อมกัน
ตามพระถังซัมจั้งมายังบ้านเศรษฐีฝ่ายลูกเศรษฐีทั้งสอ

งคนแลเห็นก็ลนลานพากั
น อ อ ก ม า รั บ ยั ง ป ร ะ ตู บ้ า น
ค น ใ น
บ้านเศรษฐีไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ไว้ทุกข์ทุก ๆ คน
เห้งเจียตรงเข้าไปถามว่า ผู้ใด
เป็นต้นคิดเอาความร้ายใส่ให้พวกเราทั้งนี้
เห้งเจียห้ามคนในบ้านเศรษฐีทั้งเด็ก
และผู้ใหญ่ว่าเจ้าอย่าร้องไห้

จงคอยเราจะเข้าไปพาตัวท่านเศรษฐีมาถามดูว่าผู้ใด
ฆ่าเธอให้ถึงแก่ความตายจะได้ทำให้มันอายเลน
พวกขุนนางได้ฟังเห้งเจียพูดดัง
นั้นก็เข้าใจว่าพูดเล่น เห้งเจียจึงพูดว่าเชิญท่านทั้งหล

ายนั่งพูดเล่นเป็นเพื่
อ น อ า จ า ร ย์
สักประเดี๋ยว โป๊ยก่ายซัวเจ๋งจงอยู่รักษอาจารย์ให้จง

ดี
เราจะไปสักประเดี๋ยวจ ะ
กลับมา เห้งเจียสั่งเสร็จแล้วก็เดินออกนอกประตูบ้าน

เหาะขึ้นบนอากาศ คนทั้ง
หลายเห็นดังนั้นก็พากันจุดธูปเทียนนมัสการบูชา
พากันเข้าใจว่าท่านพวกนี้เป็นผู้
วิเศษฝ่ายเห้งเจียเหาะตรงลงไปยังเมืองนรก
ครั้นถึงประตูเมืองก็ตรงเข้าไปยังตำ
หนักเซียมหลอเต้ยที่อยู่แห่งพระยาเงียมฟ้ออ๋อง
พระยาเงียมพ้ออ๋องแลเห็นตกใจ
ลุกลงจากที่นั่งมาต้อนรับ ถามว่าท่านไต้เซียลงมาถึงนี่

มีธุระอันใดหรือ เห้งเจีย
ตอบว่าท่านเศรษฐีเข่าญ่วนหลายที่อยู่เมืองทงท่ายสู้ตำ

บลบ้านตี้เลงกุ้ยนั้นต
า ย ล ง
มาเดี๋ยวนี้วิญญาณไปอยู่ที่ไหนขอให้พามาหาข้าพเจ้าสัก

หน่อยเถิด พระยาเงียม
พ้ออ๋องตอบว่า ท่านเศรษฐีเข่าญ่วนหลายนันเป็นคนใจ

บุญไม่มีผู้ไดจับเธอมา
เธอ
มาโดยลำพังถึงนี่พบกับกิมอีท่งจึ๊อนำไปหาพระโพธิสัตว์

ตี้จองอ๋องแล้ว
เห้งเจียได้
ฟังดังนั้นก็ลาเงียมพ้ออ๋องตรงไปยังตำหนักจุ๊ยหุนเกง
ครั้นถึงตรงเข้าไปกระทำ
นมัสการพระโพธิสัตว์ตี้จองอ๋อง
แล้วจึงเล่าเรื่องเศรษฐีเข่าญ่วนหลายให้พระโพธิ
สัตว์ฟังทุกประการ พระโพธิสัตว์ได้ฟังก็มีความยินดีพูด

ว่า
เศรษฐเข่าญ่วนหลาย
นี้อายุในมนุษยโลกก็ถึงเวลาแล้ว
เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาจะถึงแก่มรณกรรมก็มิได้
เจ็บป่วยล้มหมอนนอนเสื่ออาตมะเห็นเธอเป็นคนใจบุญ

ใจกุศลจึงให้เธอเป็น
พนักงานบัญชีกุศล หากท่านไต้เซียจะมาเอาเธอกลับไ

ปยังมนุษยโลกอาตมาจะ
เพิ่มอายุให้อีกรอบหนึ่ง ให้เธอตามไต้เซียกลับไป
พระโพธิสัตว์จึงให้กิมอี้ท่งจื้อนำ
เศรษฐีเข่าญ่วนหลายออกมาพบแก่เห้งเจีย

เศรษฐีเห็นเห้งเจียก็ร้องว่าท่านอาจารย์
ช่วยข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเถิด
เห้งเจียว่าท่านถูกโจรเตะตายลงมาที่แห่งนี้คือเมืองน

รก
บัดนี้พระโพธิสัตว์ปล่อยให้ท่านไปยังมนุษยโลกเพิ่มอายุ

ให้ท่านอีกรอบหนึ่งถึง

๑๒
ปีแล้วจึงกลับลงมา ฝ่ายเศรษฐีเข่าญ่วนหลายได้ฟังดัง

นั้นก็ขอบคุณนมัสการล

า
พระโพธิสัตว์ เห้งเจียก็ลาพระโพธิสัตว์
นำเอาวิญญาณจิตเศรษฐี ร่ายคาถาวิเศษ
เป่าแปรลมยัดใส่ในมือเสื้อแล้ว
ก็เหาะกลับยังมนุษยโลกครั้นถึงก็ลดลงยังพื้นเดิน
เข้าบ้านเศรษฐเรียกโป๊ยก่ายให้แก้ปลอกมัดโลงแล้วเ

ห้งเจียจึงเอาวิญญาณป ล่ อ ย เ ข้ า
ในรูปกายของเศรษฐี บัดเดี๋ยวลมและโลหิตก็เดินทั่วก

า ย
รู้สึกผุดลุกขึ้นออกมา
จากโลง เดินมาทำคำนับพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้งส

า ม
แล้วพูดว่าท่านอาจารย์
ตัวข้าพเจ้าตายลงไปยังเมืองนรก
ได้พึ่งสานุศิษย์ใหญ่ของท่านช่วยให้กลับเป็นขึ้น
ดุจดังว่าเกิดใหม่พระเดชพระคุณหาที่เปรียบมิได้
และหันไปเห็นขุนนางเจ้าเมือง
กรมการทั้งหลายนั่งอยู่พร้อมหน้า
เศรษฐีเข่าญ่วนหลายจึงกระทำคำนับทุก ๆ
คนแล้ว จึงถามว่าท่านผู้ใหญ่ทั้งหลายทำไมจึงมาพร้อม

กันอยู่ที่บ้านข้าพเจ้า
เ ล่ า
พวกเจ้าเมืองกรมการ จึงเล่าความให้เศรษฐีฟังตั้งแ

ต้ต้นจนปลายทุกประกา ร เศรษฐี
ได้ฟังก็คุกเข่าลงคำนับพูดว่า
ท่านเล่าเอี้ยได้ทราบที่ใสโทษเอาท่านทั้งสี่นั้นผิดไป
เมื่อ
คืนวันที่พวกโจรมาปล้นบ้านข้าพเจ้านั้น
ประมาณสามสิบคนจุดคบไฟถืออาวุธโห่
ร้องอีกทึกเข้ามาปล้นเอาข้าวของ ๆ ข้าพเจ้า ๆ
จึงออกมาดูและพูดจาตามธรรม
เนียมก็หาทันจะรู้สึกไม่ว่าพวกโจรเตะข้าพเจ้าถึงแก่คว

ามตาย
ไม่เกี่ยวข้องอะไร
แก่ท่านทั้งสี่นี้เลย พูดแล้วเศรษฐีก็เรียกบุตรภรรยาออ

กมาพร้อมกัน
แล้วบอกแก่
ผู้พิพกษาว่า ขอท่านได้โปรดปรับโทษตามการเถิด
เวลานั้นคนในบ้านเศรษฐี
ทุกคนออกมาทำความเคารพขอลุแก่โทษตัวทุก ๆ
คนฝ่ายผู้พิพากษาเห็นดังนั้น ก็ยกโทษให้ทุก ๆ

คนเศรษฐีจึงให้จัดเครื่องโต๊ะสาม
โต๊ะเลี้ยงเป็นการขอบคุณ ต่างรับประทานอาหารแล้ว

ก็พากันกลับไปบ้าน รุ่งขึ้น
วันที่สองเศรษฐีจัดให้จัดหาเครื่องแจถวายพระถังซัมจั๋

งกับศิษย์ทั้งสาม
แล้วนิมนต์
ให้หยุดพักอยู่ก่อน พระถังซัมจั๋งไม่ยอมอยู่
เศรษฐีจึงให้เป่าร้องวงศ์ญาติและ
ชาวบ้านให้จัดแจงธงเทียวแห่ส่งอีกเหมือนเช่นครั้งก่อ

นฝ่ายพระถังซัมจั๋งกับ ส า นุ ศิ ษ ย์ ทั้ ง
ส า ม ออกจากบ้านเข่าญ่วนหลาย
เศ รษ ฐี ก็
ตั้งหน้าหมายตรงไปยังทิศปราจีนเดินพลางพิศดูว่าเมือ

งพระพุทธเจ้ามีต้นไม้ ด อ ก
ดวงพวงผลระดาดาษหอมระรื่นร่มไปตามแถวถนนทุกแ

ห่งทุกตำบลบ้านล้วนถื อ
ศีลกินแจ ตั้งหน้าทำบุญกุศลทุก ๆ
คนอาจารย์กับศิษย์กลางวันก็เดินกลางคืนก็
เข้าหยุดพักอาศัย เดินมาได้สักเจ็ดวัน
แลไปข้างหน้าก็เห็นมีปราสาทราชมณเฑียร
สลับซับซ้อนเป็นระดับดูสง่างาม
พระถังซัมจังอยู่บนหลังม้า เอาแส้ชี้ถามเห้งเจีย
ว่าข้างหน้านั้นเป็นสถานที่อันใด
เห้งเจียตอบว่าที่สมมติรูปพระพุทธเจ้า พระอาจารย์
ลงนมัสการวันนี้มาถึงเขตพระพุทธเจ้าจริงแล้ว
ทำไมจึงไม่ลงนมัสการเล่า พระ
ถังซัมจั๋งได้ฟังเห้งเจียพูดดังนั้นก็ลงจากหลังม้าเดินมา

ถึงประตูนอกที่มีประส า ท
ราชมณเฑียรนั้น แลไปที่ประตูเห็นหนุ่มน้อยผู้หนึ่งยืนอยู่

ร้องถามไปว่าท่านเป็น
ผู้ที่มาจากเมืองต้ถังเพื่อจะอาราธนาพระไตรปิฎกธรร

มหรือมิใช่
พระถังซัมจังแล
ไปเห็นผู้นั้นรูปร่างคมสันนุ่งห่มเป็นเพศผู้ประพฤติพรต
ฝ่ายเห้งเจียแลเห็นก็จำได้
จึงบอกแก่พระอาจารย์ว่า ท่านผู้นี้คือเป็นเทพบุตรกิมเ

ต้งไต้เซียนรักษาเชิง เ ข า เ ล่ ง ซั่ ว
ท่านมาคอยเพื่อจะรับพวกเรา พระถังซัมจั้งได้ฟังดังนั้

นก็รีบเดินเข้ามาใกล้ ก ร ะ ท ำ
คำนับทักถามท่านกิมเต็งไต้เซียนหัวเราะแล้วคำนับตอ

บพูดว่าท่านอาจารย์เพิ่ ง ม า ถึ ง
ปีนี้เอง พระโพธิสัตว์บอกให้มาคอยเป็นหลายปี
เมื่อสิบปีก่อนพระโพธิสัตว์รับคำ
สั่งของพระพุทธเจ้าไปยังประเทศจีน
เพื่อจะหาคนมาอาราธนาพระไตรปิฎกธรรม
ท่านบอกว่ากำหนดสองสามปีท่านจะมาถึงแห่งสำนักข้า

พเจ้า
ข้าพเจ้าก็ตั้งใจคอย
ทุกๆ ปีก็ไม่ได้ข่าวคราว มาจนบัดนี้จึงได้พบแก่ท่าน
พระถังซัมจั้งปราศรัยว่าขอบใจ
ท่านไต้เซียนต้องมาคอยมีความลำบากมากพระเดชพร

ะคุณหาที่เปรียบมิได้ ครั้น
พูดจาทักถามกันแล้วก็พากันเข้าในสำนัก
ฝ่ายเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็พากันยก
หาบจูงม้าเข้ามาข้างในสำนักแล้ว
จึงพากันมาปราศรัยคำนับทักถามไต้เซียนแล้ว
นั่งที่ตามสมควรฝ่ายกิมเต๊งไต้เซียน
ให้ศิษย์ยกน้ำร้อนน้ำชาและเครื่องแจมาเลี้ยง
สั่งให้ต้ม
น้ำหอมให้พระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์อาบล้างชำระผลัดเ

ปลี่ยนเครื่องนุ่งห่มแ ล้ ว จึ ง
จะได้ขึ้นไปนมัสการพระพุทธเจ้าฝ่ายพระถังซัมจังกับส

านุศิษย์ทั้งสาม ครั้นฉันแล้วก็พากันเข้าที่ ส ร
ง น้ ำ ช ำ ร ะ ล้ าง
เสร็จแล้วก็ผลัดเปลี่ยนนุ่งห่มเครื่องใหม่
เวลาจวนค่ำก็พากันพักหลับนอนคืนหนึ่ง
พอเวลารุ่งแจ้งพระถังซัมจังตื่นนอนแล้วล้างหน้าครอง

จีวรเรียบร้อยแล้ว จึงพาสานุ
ศิษย์ทั้งสามออกมาสำนักนอกลากิมเต๊งไต้เซียนจะไป
กิมเต็งไต้เซียนพูดสรรเสริญ
พระถังซัมจั่งว่า เวลาวานนี้ดูโสมมเปื้อนเปรอะ
วันนี้ดูสะอาดสำอางเรียบร้อยดี
ภาคภูมิจึงควรเป็นบุตรพระตถาคต
พระถังซัมจั้งคำนับลาจะออกเดิน กิมเต๊งไต้
เซียนว่าช้าก่อนข้าพเจ้าจะนำทางพาท่านไปส่ง
เห้งเจียว่าไม่ต้องท่านไต้เซียนไปส่ง
หนทางนี้ข้าพเจ้าเข้าใจจำได้

ไต้เซียนพูดว่าเห้งเจียเข้าใจแต่เหาะเหินไปท่านอาจ

ารย์
เหาะไม่ได้จะต้องเดินตามพื้นไป
เห้งเจียพูดว่าท่านไต้เซียนพูดเห็นจะจริงด้วย
ข้าพเจ้าไปมาหลายครั้งก็จริง
แต่เหาะเหินไปมามิได้เดินตามพื้นดิน หากมีทางเดิน
ก็ดีแล้ว ขอเชิญท่านไต้เซียนได้อนุเคราะห์โปรดช่วยน

ำทางด้วย อาจารย์ข้าพเจ้า
มีจิตศรัทธาจะใคร่รีบไปนมัสการพระพุทธเจ้า
กิมเต็งไต้เซียนหัวเราะแล้วก็มาจับมือ
พระถังซัมจั่งนำเดินขึ้นช่องประตูธรรมา
(อันที่จริงทางมิได้ออกจากสำนัก คือออก
ประตูหลังสำนักนั่นเอง เพื่อท่านกิมเต็งได้เซียนจะชี้ใ

ห้รู้ซึ่งเขาเล่งซัวเท่ า นั้ น) ไต้เซียน
บอกว่าพระอาจารย์จงพิเคราะห์ดูที่สูงถึงฟ้ามีรัศมีสว่า

งไสวเป็นชั้น ๆ ซับซ้อนเป็น
ระดับถึงพันชั้นนั้น คือยอดเขาเล่งซัว
เป็นที่สำนักของพระพุทธเจ้าเสด็จประทับอยู่
และเป็นที่ประชุมแห่งพระอริยะเจ้าทั้งหลาย
พระถังซัมจั๋งได้เห็นดังนั้นจิตคิดจะใคร่
ลงนมัสการ เห้งเจียบอกว่ายังไม่ถึงที่ไหว้แม้แลเห็นแ

ล้วก็จริงแต่ยังไกลนัก แม้ไปถึง
ยอดเขาแล้วจะทำนมัสการสักเท่าใดก็ตามเถิด
กิมเต๊งไต้เซียนพูดแก่พระถังซัมจัง
ว่าท่านท่านกับสานุศิษย์มาถึงที่ชัยภูมิอันนี้แลเห็นเขาเล่

งซัวแล้ว ข้าพเจ้าจะขอลา
กลับ พระถังซัมจั๋งคำนับแล้วก็ตั้งหน้าพากันเดินขึ้นเขา

ไป

เห้งเจียนำหน้าค่อย ๆ
เดินมาได้ประมาณสักร้อยเส้นเศษ
ก็แลเห็นลำกระแสน้ำไหลเชี่ยวดุจน้ำที่เทออกจาก
กระบอก ลำน้ำกว้างประมาณร้อยเส้น
เงียบสงัดไม่มีวี่แววผู้คน พระถังซัมจั้งเห็น
ดังนั้นก็ตกใจจึงถามเห้งเจียว่า
ทางนี้ท่านไต้เซียนกิมเต็งชี้ผิดทางดอกกระมัง เห้ง
เจียว่าไม่ผิด อาจารย์ไม่เห็นหรือข้างหน้ามีสะพานข้า

มฟากไป พระถังซัมจั้งพูดว่า
น้ำเชี่ยวกรากดังนี้สะพานอันเดียวจะข้ามอย่างไรได้เ

ห้งเจียว่าจะต้องข้าม ไ ป ท า ง
สะพานนี้จึงจะได้ ถ้าจะไปทางอื่นก็จะไม่สำเร็จทางม

รรคผล พระถังซัมจังพาสานุ
ศิษย์เดินเข้าไปใกล้สะพานที่ข้างสะพานมีป้ายศิลาจารึ

กอักษรสามตัวว่า ลิ้งหุ้นโต้
แปลภาษาไทยว่าแซกเมฆข้าม
พิจารณาดูสะพานแต่ไกลดุจสายรุ้ง เข้าใกล้ดูดังไม้
อันเดียวทั้งลื่นยากที่จะเดิน หากมิใช่ผู้ที่มีอภินิหารบาร

มีสร้างมามากแล้วก็อย่ า พึ ง
นึกเลย พระถังซัมจั้งพิเคราะห์ดูแล้ว
ให้มีใจหวาดหวั่นจึงพูดว่าสะพานนี้มิใช่ทาง
ของมนุษย์เดิน จำเราจะต้องพากันไปหาทางอื่นเถิด
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่าทาง
นี้จริงแท้ ๆ โป๊ยก่ายพูดว่าทางนี้จริงแล้วใครจะอาจข้

ามไปได้ แม่น้ำก็กว้างน้ำก็
เชี่ยวละลอกก็ซัดนูนซับซ้อน
สะพานอันเดียวและทั้งเล็กและลื่นด้วยทำอย่างไรจะ
สยายเท้าได้เล่า เห้งเจียว่าน้องจงหยุดอยู่ที่นี่
ข้าพเจ้าจะข้ามไปก่อนแต่ผู้เดียว
จะได้เห็นเป็นตัวอย่าง เห้งเจียออกท่าเผ่นขึ้นบนสะพ

านลอยหน้าลอยตาเดินข้ า ม
ไป บัดเดี๋ยวก็ถึงหัวสะพานฟากข้างโน้นแล้วร้องตะโก

นเรียกว่าข้ามมาเถิด พระ
ถังซัมจังสั่นศีรษะ โป๊ยก่ายว่ายากนักที่จะข้ามไปได้
เห้งเจียก็เดินข้ามกลับมา จับ
มือโป๊ยก่ายดึงมาว่า น้องตามพี่ข้ามไปเถิด
โป๊ยก่ายงอมือนอนกลิ้งลงกับพื้นร้อง
ว่าสะพานลื่นนักข้ามไปไม่ได้
พี่จงผ่อนผันให้ข้าพเจ้าเหาะไปเถิด เห้งเจียจับมือ
โป๊ยก่ายพูดว่า ทางสะพานนี้ไปแห่งใดเจ้าจึงจะเหาะ

ข้ามไป เพราะจำเป็นจะต้อง
ข้ามไปทางสะพานนี้จึงจะสำเร็จซึ่งมรรคผล
โป๊ยก่ายพูดว่า มรรคผลจะไม่สำเร็จ
ได้แล้วเพราะข้าพเจ้าข้ามไม่ได้จริง ๆ
เห้งเจียโป๊ยก่ายกำลังฉุดลากกันอยู่ที่ข้าง
สะพาน เหลือบแลไปในกระแสน้ำก็เห็นมีชายผู้หนึ่งมือ

ถือถ่อค้ำเรือเข้ามาร้ อ ง ว่ า
ลงเรือจ้าง พระถังซัมจังดีใจพูดว่าสานุศิษย์อย่าวุ่นวา

ยมีเรือจ้างมารับแล้ว คนทั้ง
สามแลไปก็เห็นเรือเข้ามาใกล้ฝั่ง
เห้งเจียเหลือบแลเล็งด้วยทิพยจักษุก็เห็นได้ว่า
ผู้เจ้าของเรือนั้นคือท่านเตี๊ยบจี้นโจ๊ซือเป็นพระโพธิสัต

ว์ใหญ่ เห้งเจียรู้แน่ดังนั้นแล้ ว
ก็กวักมือร้องเรียกว่าค้ำเรือเข้ามาเถิด
เรือก็เข้ามาถึงฝั่ง พระถังซัมจั้งแลลงไปใน
เรือก็ตกใจ จึงพูดว่าเรือของท่านทำไมจึงไม่มีท้องเรื

อ
เรืออย่างนี้จะบรรทุก ค น โ ด ย
สารข้ามไปอย่างไรได้เล่า พระโพธิสัตว์เจ้าของเรือ

ตอบว่า เรือของข้าพเจ้ามีชื่อ ตั้ง
แต่เริ่มมีฟ้ามีดินจนบัดนี้อาศัยข้ามส่งมาดังนี้ถึงมีคลื่นมีล

มเรือก็ไม่โคลง ไม่มีก่อน
มีหลังสม่ำเสมอไม่เสพย้อมด้วยอายตนภายนอก
อาจรวมหมื่นกัลป์แสนกัลป์โดย
สะดวกสุขสำราญ เรือไม่มีท้องอาจข้ามมหาสมุทรส่งค

นข้ามน้ำมาแต่โบราณจ น
ปัจจุบันบัดนี้เห้งเจียได้ฟังก็นมัสการพูดว่า
ขอบพระบารมีคุณท่านหาที่เปรียบมิได้
ซึ่งได้มารับส่งอาจารย์ข้าพเจ้า
แล้วผินหน้ามาบอกแก่อาจารย์ว่านิมนต์เถิดเรือไม่มี
ท้องก็จริงแต่ไม่เป็นไร หากจะมีคลื่นลมสักเท่าใด ๆ
ก็ไม่ล่มจมลงไปได้ดอก พระ
ถังซัมจั้งยังสงสัยไม่ใคร่จะวางใจ
เห้งเจียเข้ามาใกล้แล้วผลักอาจารย์ลงไป พระ
ถังซัมจั้งยั้งตัวไม่ได้ก็พลัดตกลงไปในน้ำ

ท่านเจ้าของเรือจับฉุดขึ้นไว้ไม่ทันจะเปียก
น้ำพระถังซัมจั้งนึกเคืองเห้งเจีย
เห้งเจียพาโป๊ยก่ายซัวเจ็งยกหาบจูบม้าลงในเรือ
ยืนบนกระทง ท่านโพธิสัตว์เจ้าของเรือก็ค่อยคำเรืออ

อกจากฝั่ง ถึงกลางกระแสน้ำ
ก็แลเห็นซากอาสภลอยตามกระแสน้ำลงมา
พระถังซัมจั้งแลเห็นดังนั้นก็ตกใจครั่น
คร้ามเห้งเจียแลเห็นดังนั้นก็หัวเราะร้องบอกว่าอาจา

รย์อย่ากลัวอันซากอาส ภ นั้ น เ ดิ ม
คือท่านเองไม่ใช่หรือ โป๊ยก่ายร้องว่าคือท่าน ๆ
ซัวเจ๋งตบมือร้องว่าคือท่านๆ ท่าน
เจ้าของเรือพูดขึ้นว่านั่นแหละคือท่านสมควรจะรื่นเริง

ยินดีแล้ว เห้งเจียโป๊ยก่าย
ซัวเจ้งก็พร้อมกันโห้ร้องสรรเสริญขึ้น
เรือก็ค่อยแล่นมาถึงตลิ่ง พระถังซัมจั้งขึ้น
บนฝั่งแล้วตั้งแต่นี้ก็ปราศจากรูปขันธ์และตัณหาทั้งสิ้น

ลุถึงมรรคผลจิตใจใสสะอาด
เรียกว่ามหาปัญญา ได้ข้ามฝั่งสมุทรทุกข์เป็นที่สุดธรรม

อาจารย์กับศิษย์ก็พากัน
ขึ้นบก แลดูนาวาลำนั้นก็ไม่เห็นมิได้รู้ว่าไปทางไหน
เห้งเจียจึงไขความจริงว่า ท่าน
เจ้าของเรือนั้นคือพระโพธิสัตว์เจ้าท่านมารับพวกเรา

พระถังซัมจั้งจึงได้สติ มีความ
ขอบคุณสานุศิษย์ทั้งสาม เห้งเจียคำนับอาจารย์แล้วพูด

ว่า ต่างก็ไม่ต้องยกบุญ
ยอคุณอะไรกัน เพราะพวกข้าพเจ้าทั้งสามพึ่งพระบาร

มีได้ชักนำกันเข้ามาใ น ท า ง
สัมมาทิฐิ รักษาศีลภาวนาเจริญกรรมฐานวิปัสสนาถึงแ

ก่มรรคผล อาจารย์พึ่ง
ข้าพเจ้าปกครองรักษาป้องกันอันตรายต่าง ๆ
จึงได้สำเร็จประโยชน์ละกิเลสถึงความ
บริสุทธิ์ได้ นิมนต์พระอาจารย์พิจารณา ๆ
ดูข้างหน้านั้น มีต้นผลไม้ชูดอกออกช่อ
หอมงามต่าง ๆ ทั้งฝูงนกวิหคหงส์ชาติต่าง ๆ
เป็นที่ชัยภูมิอันงาม จะเปรียบกับที่ภูตผี
ปิศาจ มันเปลี่ยนแปลงทุกๆ แห่งมาจะเป็นอย่างไรกัน

พระถังซัมจังพิศดูแล้ว ก็ อ อ ก
ปากสรรเสริญว่าไม่รู้สิ้น ในกายตัวก็เบาจึงรีบก้าวเดิ

นขึ้นเขาเล่งขัว แลขึ้นไปก็เห็น
พระอารามลุ่ยอิมยี่สูงตระหง่านละลิ่ว
ประดับประดาล้วนแล้วไปด้วยแก้วอันวิเศษ
สีต่าง ๆ ฉายรัศมีออกโชติช่วงชัชวาลดูดุจวิมานเมือง

สวรรค์ เป็นที่สะอาดไม่มีธุลี
ละอองมาปะปนให้เปื้อนหมอง อาจารย์กับศิษย์เวลานั้

นต่างมีความสำราญรื่น เ ริ ง
ปีติโสมนัส เดินพลางพิจารณาพลางก็ขึ้นถึงยอดเขาเล่

งซัว แลไปที่ต้นไม้ใหญ่ ๆ
ทุกแห่งมีอุบาสกอุบาสิกาผู้รักษาศีลกินแจนั่งกระทำควา

มเพียรบำเพ็ญภาวนาทุ ก ๆ
คนไม่เกียจคร้าน พระถังซัมจังก็ลดกายลงกระทำคำนั

บทุก ๆ คน หมู่พระสงฆ์กับ
พระภิกขุนีสามเณรอุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายพากันพนมมื

อพูดว่า ท่านอาจารย์อย่า
เพ่อทำคำนับข้าพเจ้าก่อน นิมนต์ไปหาพระมุนีเจ้ากระ

ทำเคารพแล้วจึงค่อยม า
วิสาสะสนทนากับด้วยพวกข้าพเจ้าเถิด
เห้งเจียหัวเราะแล้วพูดว่า รีบเดิน ๆ เข้าไป
เคารพพระผู้เป็นเจ้าเถิด พระถังซัมจั้งดีใจรีบเดินตา

มเห้งเจีย เห้งเจียตรงมาถึง
ประตูวัดชั้นที่หนึ่ง ที่ประตูนี้มีท้าวกิมกังมหาราชเฝ้าปร

ะตูสององค์ออกมาต้อน รั บ
ถามว่า ท่านอาจารย์มาถึงแล้วหรือ
พระถังซัมจั่งตอบว่าอาตมภาพตั้นเหี้ยนจึงมา
ถึงแล้ว ตอบแล้วจะใคร่เลยเข้าไปในประตู
ท้าวกิมกังมหาราชทั้งสององค์พูดว่า
ท่านรอพักสักประเดี๋ยวก่อน
จะกราบทูลพระเป็นเจ้าให้ทรงทราบก่อนแล้วจึงเข้า
ไปเฝ้า ท้าวกิมกังจึงเข้าไปบอกประตูชั้นที่สองทราบแ

ล้วประตูชั้นที่สองมีกิ ม กั ง เ ฝ้ า
สี่องค์ จึงให้สององค์เข้าไปบอกชั้นสามทราบก่อนแล้ว

ประตูชั้นที่สามมีมหาเ ถ ร
องค์หนึ่งทราบเหตุแล้ว ก็รีบเข้าไปยังหอใหญ่ลดกายล

งทำเคารพแล้วก็กราบทู ล ว่ า
ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ทราบ
บัดนี้พระสงฆ์เมืองไต้ถังซึ่งจะมาอาราธนาพระธรรม
นั้นมาถึงแล้ว สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงฟังก็

มีพระทัยยินดี จึงตรัสสัง
สาวกทั้งหลายให้ประชุมพร้อมกันฝ่ายหมู่สาวกทั้งหลาย

ครั้นได้ทราบว่า พระองค์ตรัสสั่งดังนั้นแ
ล้ ว ทุ ก ๆ หมู่ก็
มาแวดล้อมพระพุทธองค์อยู่ทุกท่าน
คือห้าร้อยพระอรหันต์ สามพันเจ้าเอี้ยดที้
เทพยดาดาวสิบแปดองค์ เจ้าแคว้นรักษาธรรมสิบแปด

องค์ เรียงสองข้างเป็นลำดั บ
พร้อมแล้ว พระพุทธองค์จึงโปรดให้พระถังซัมจั้งเข้าไ

ปเฝ้าฝ่ายพระถังซัมจั้ ง
ก็สำรวมกิริยาค่อยย่างก้า ว
โ ด ยเรียบร้อยเดินเข้าไป เห้งเจีย
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งจูงม้าหาบของตามหลังพระถังซัมจั้งเข้

าไปยังที่หอใหญ่ ครั้นถึงพระ
ถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ก็ลดกายลงกระทำนมัสการประทัก

ษิณสามรอบมาตรงพระ
พักตร์ พระถังซัมจังก็คุกเข่าลงนำหนังสือเดินทางทูนศี

รษะถวายสมเด็จพระพุท ธ เ จ้ า
พระองค์ทรงรับมาทอดพระเนตรแล้ว
ก็ส่งคืนให้พระถังซัมจั้ง พระถังซัมจั้งรับแล้ว
ก็กระทำเคารพกราบลงกับพื้นแล้วทูลว่า
ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทราบข้าพเจ้า

คือตั้นเหี้ยนจึงรับสั่งของสมเด็จพระเจ้าถังไทจงฮ่องเ

ต้เมืองไต้ถัง มาโดยทางไกล
ถึงพระอารามอันวิเศษ ณ กาลบัดนี้
เพื่อขออาราธนาพระไตรปิฎกธรรมคัมภีร์อัน
พิเศษ เพราะพระองค์มีพระทัยศรัทธาเพื่อจะทรงกระ

ทำมหากุศล แผ่กุศลให้แก่
สัตว์ทั้งหลายเป็นการใหญ่ขอพระมหากรุณาธิคุณเจ้าโป

รดเปิดเผยพระคุณธรรม
อันยิ่งประทานพระคัมภีร์ให้แก่ข้าพระพุทธเจ้ากลับไปเ

มือง เมื่อสมเด็จพระผู้มีพร ะ

ภาคเจ้าได้ทรงฟังพระถังซัมจั้งกราบทูลดังนั้นแล้ว
จึงมีพระพุทธฎีกาตรัสแก่พระ
ถังซัมจั้งว่า ดูกรท่านพระถังซัมจั้งประเทศจีนมีอาณาเ

ขตกว้างใหญ่สัตว์มนุษ ย์ ก็
มากหลาย แต่มากไปด้วยปาปะบุคคลที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแ

ละบริโภคกามคุณกลับ
กลอกพลิกแพลงไม่เที่ยงตรง
เต็มไปด้วยความประมาทไม่เชื่อฟังคำสอนในพระ
พุทธศาสนาไม่เอื้อเฟื้อต่อกุศลผลทาน
ปราศจากความเคารพนับถือผู้มีคุณเกรงกลัว
อาชญาข้อบังคับ ปราศจากความกตัญญูต่อญาติมิตรบิดา

มารดา มากไปด้วยความ
ประมาททำให้จิตใจเศร้าหมองขุ่นมัว
เอาผิดเป็นชอบกอปรไปด้วยอกุศลโทษเหลือ
ที่จะพรรณนาได้ เพราะฉะนั้นจะมีแต่ทางที่จะไปสู่อบา

ยภูมิเสียโดยมาก ทนทุกข
เวทนาแสนสาหัส แม้ว่าจะพ้นนรกมาได้
ก็จะมาปฏิสนธิในหมู่สัตว์เดียรัจฉาน และ
เปรตวิสัยอสุรภายใช้เวรเกณฑ์กรรม
เวียนว่ายตายเกิดอยู่อบายภูมิหามีที่สุดไม่ซึ่ง
เป็นอยู่ดังนั้นก็เพราะอกุศลกรรมให้โทษ
แม้ว่าในประเทศจีนมีศาสนาขังจื้อ ซักนำ
สั่งสอนและมีกฎหมายลงโทษผู้กระทำผิดตามอาชญาขอ

งพระมหากษัตริย์ก็จริ ง อ ยู่
แต่ยังหาแจ่มแจ้งไม่ ยังเป็นที่มืดมัวอยู่
เหตุใดเล่าพระตถาคตมีพระคัมภีร์ธรรมอาจ
นำความเศร้าหมองและปลดเปลื้องซึ่งทุกข์ภัยทั้งหลาย

ได้ ด้วยพระไตรปิฎกทั้งสา ม
คือพระสูตรและพระปรมัตถ์พระวินัย
พระไตรปิฎกธรรมสามสิบห้าผูก คิดออกเป็น
เล่มห้าพันร้อยสี่สิบสี่เล่มแสดงข้อปฏิบัติทางสัมมาปฏิบัติ

ทั้งสิ้น ในมนุษยโลกนี้มี
พร้อมบริบูรณ์สรรพการ แต่ไม่ออกจากพระไตรปิฎกธร

รมของพระตถาคต บัดนี้
พระถังซัมจั้งมาจากเมืองไกลจะให้ไปพร้อมทั้งสามคัม

ภีร์ แต่ประเทศจีนนั้นมนุษย์
ทั้งหลายมากไปด้วยโมหะความโง่เขลาดื้อดึง
ก็จะทำลายคำสอนอันเป็นทางสัมมา
ทิฐิ ไม่สามารถจะรู้ธรรมอันพิเศษได้
ธรรมของพระตถาคตก็จะเสื่อมสูญไป ตรัส
ดังนั้นแล้วจึงทรงเรียกพระมหากัสสปกับพระอานนท์ทั้ง

สอง สั่งให้นำพระถังซัมจั้ ง

กับสานุศิษย์ทั้งสามไปเลี้ยงดูด้วยเครื่องแจทิพย์
แล้วก็พาไปยังหอไตรเปิดประตูตู้
คุ้นเอาพระไตรปิฎกออกมาตรวจดูให้แก่พระถังซัมจั้ง
ไปยังประเทศจีนสั่งสอนคน
ทั้งหลายให้แพร่หลายเป็นคุณประโยชน์อันใหญ่ยิ่งฝ่ายพ

ระเถระเจ้าทั้งสอง
ได้ฟังพระสัมมาสัมพุทธเ จ้ า ต รั ส ดั
งนั้นก็นำพระถัง
ซัมจั้งเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ๋งไปยังหอมณีรัตน์
พระถังซัมจั้งกับศิษย์ก็พากันชมห้อง
หออันประดับประดาไปด้วยแก้วเก้าเนาวรัตน์อันมีรัศมี

สีสรรต่าง ๆ อันจะหาใน
มนุษยโลกมิได้ฝ่ายหมู่เทพยดาเทพารักษ์พนักงาน
ก็จัดแจงเครื่องแจพร้อมทั้งคาวหวานล้วน
แล้วไปด้วยทิพยโอชาทั้งสิ้นอันจะหาเปรียบในมนุษย์โล

กนี้มิได้ ครั้นจัดเสร็จแล้วจึง

เชิญพระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์เข้านั่งพร้อมกันตามลำดับ

ฝ่ายอาจารย์กับศิษย์เข้าที่พร้อมกันแล้ว ก็นมัสการพระบารมีคุณของสมเด็จพระพุทธองค์แล้ว ก็กระทำภัตตากิจกินอาหารตามสบาย

มีความเบิกบานกมลจิตทั้งศิษย์และอาจารย์ ฉันเครื่องทิพยาหารอิ่มหนำสำเร็จ

สิ้นเวลาแล้ว พระมหากัสสปเถระเจ้ากับพระอานนท์จึงนำพาเข้าไปยังหอพระไตร

ปิฎกธรรม เห็นเป็นรัศมีสีแสง
โชติช่วงสว่างตาหาที่เปรียบมิได้พิจารณาดูตู้ที่ใส่พระไ

ตรปิฎกธรรมก็ประดับป ร
ะ ด า
ไปด้วยเพชรนิลจินดาต่าง ๆ สีตามตู้มีมาตราจารึกชื่อ

พระคัมภีร์เรียงรายเป็ น
ร ะ เ บี ย บ
เรียบร้อย คือคัมภีร์เนียดพินเกงหนึ่งตู้เจ็ดร้อยสี่สิบแป

ดเล่ม คัมภีร์โต๊สัตเกงหนึ่งตู้
พันยี่สิบเอ็ดเล่ม คัมภีร์ชื่อคงจั้นเกงหนึ่งตู้สี่ร้อยเล่ม
คัมภีร์ซิวเล่งเงี้ยมเกงหนึ่งตู้
ร้อยสิบเล่ม คัมภีร์อิมอิเกงหนึ่งตู้ห้าสิบเล่ม
คัมภีร์ค้วยเตี๋ยเกงหนึ่งตู้ร้อยสี่สิบเล่ม
คัมภีร์โป๊จั้นเกงหนึ่งตู้สี่สิบห้าเล่ม
คัมภีร์ฮัวเงี้ยมเกงหนึ่งตู้ห้าร้อยเล่ม คัมภีร์เล่ย
จีนผู้เกงหนึ่งตู้เก้าสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายปัญญะเกงหนึ่งตู้เ

ก้าพันหนึ่งร้อยหกสิบเ ล่ ม
คัมภีร์ต้ายก้วงเม่งเกงหนึ่งตู้สามร้อยเล่ม
คัมภีร์บ้วยเจงอิ้วเกงหนึ่งตู้หนึ่งพันหนึ่ง
ร้อยสิบเล่ม คัมภีร์ณุยมอเกงหนึ่งตู้ร้อยเจ็ดสิบเล่ม
คัมภีร์ซำหลุนเปี๊ยดเกงหนึ่งตู้
สองร้อยเจ็ดสิบเล่ม คัมภีร์กิมกังเกงหนึ่งตู้ร้อยเล่ม
คัมภีร์เจี๊ยฮวยหลุนเกงหนึ่งตู้
ร้อยยี่สิบเล่ม คัมภีร์ฮุดปุ้นเห้งเกงหนึ่งตู้แปดร้อยเล่ม
คัมภีร์เง้าเล้งเกงหนึ่งตู้สามสิบ
สองเล่ม คัมภีร์โผ้ชาดก๊ายเกงหนึ่งตู้ร้อยสิบหกเล่ม
คัมภีร์ต้ายจิบเกงหนึ่งตู้ร้อยสาม
สิบเล่ม คัมภีร์มอเกี๊ยดเกงหนึ่งตู้สามร้อยห้าสิบเล่ม
คัมภีร์ฮวบฮัวเกงหนึ่งตู้ร้อย
เล่ม คัมภีร์ผู้แก่เกงหนึ่งตู้ร้อยเล่ม
คัมภีรโป้เสี้ยงเกงหนึ่งตู้ร้อยยี่สิบเล่ม คัมภีร์ไซ
เทียนหลุนหนึ่งตู้ร้อยเจ็ดสิบเล่ม
คัมภีร์เจงกี้เกงหนึ่งตู้ร้อยห้าสิบหกเล่ม คัมภีร์ฮุด
ก๊กจั๊บเกงหนึ่งตู้พันเก้าร้อยห้าสิบเล่ม
คัมภีร์คี้สินหลุนเกงหนึ่งตู้พันเล่ม คัมภีร์ใต้
ตี้โต๊วเกงหนึ่งตู้พันแปดสิบเล่ม
คัมภีร์ฮุยเกงหนึ่งตู้พันสองร้อยแปดสิบเล่ม คัมภีร์
ปุ่นก๊อกเกงหนึ่งตู้แปดร้อยห้าสิบเล่ม
คัมภีร์เจี้ยลุดปุ้นเกงหนึ่งตู้สองร้อยเล่ม คัมภีร์
ต้ายจงเซียเกงหนึ่งตู้สองร้อยยี่สิบเล่ม
คัมภีร์อุยเซ็กหลุนเกงหนึ่งตู้ร้อยเล่ม คัมภีร์
กูเฉียหลุนเกงหนึ่งตู้สองร้อยเล่มฝ่ายพระมหาเถรกับพ

ระอานนท์นำพระถังซัม
จั่งตรวจดูยอดคัมภีร์ทุกคัมภีร์แล้ว
จึงถามพระถังซัมจั้งว่า ท่านสามารถจะนำพระคัมภีร์ไ

ปได้หรือ พระถังซัมจั้งกับ
ศิษย์ก็รับว่าจะนำไปได้ พระอานนท์จึงมอบคัมภีร์พระธ

รรมให้แก่พระถังซัมจั้ ง
พระถังซัมจังก็ให้เห้งเจียมารับพระคัมภีร์ผูกห่อมัดดีแล้

วก็บรรทุกบนหลังม้า ที่ยัง
เหลือมัดเข้าเป็นสองหาบให้ซัวเจ๋งโป๊ยก่ายหาบไป
แล้วก็พร้อมกันมาที่พระพุทธเจ้า
นมัสการลาพระอริยสาวกทั้งหลาย

กับหมู่เทพบุตรและเทพารักษ์ทั้งปวงแล้วก็ออก
จากประตูพระอารามลงจากเขาลุ่ยอิมยี่
ตั้งหน้าหมายทิศบูรพาเดินออกไป ในที่
พระอารามใหญ่นั้น ยังมีพระพุทธเจ้าเยียนเตงพระอง

ค์หนึ่ง ได้ทราบว่าให้พระไตร
ปิฎกไปก็มีความยินดี แต่อันที่จริงพระกัสสปกับพระอาน

นท์ ให้คัมภีร์กระดาษเปล่า
ไม่มีตัวอักษรไป พระเยียนเตงจึงตรัสว่า
ประเทศจีนนั้นพระภิกษุสงฆ์ยังมืดมัวนัก
จะไม่เข้าใจคัมภีร์ที่ไม่มีอักษรดังนี้
จะมิเสียทีที่พระถังซัมจั้งตั้งใจมาอาราธนาพระ
ธรรมไปหรือ พระเยียนเตงตรัสดังนั้นแล้ว
จึงสั่งแก่พระมหาเถระแปะฮุงซึงเจียว่า
ท่านจงรีบตามพระถังซัมจั้งไปแผลงอิทธิฤทธิ์รวบเอาคั

มภีร์ไม่มีอักษรคืนกลั
บ ม า

เธอจะได้กลับมาอาราธนาพระคัมภีร์ที่มีอักษรนั้นไป
พระมหาเถรแปะฮุ้ยซึงเจียออก
จากพระอารามแล้ว ก็กระทำปาฏิหาริย์บันดาลเป็นลม

พายุพัดตามไปฝ่ายพระ
ถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามกำ
ลังเดินไป ได้ยินสายลมพัดดังอู้ ๆ มาข้าง
หลัง ก็นึกเสียว่าเป็นด้วยอำนาจของพระพุทธเจ้าจึงมิ

ได้คิดที่จะระวังอันใด
พอได้ยิน
เสียงอู้ใหญ่แลไปที่กลางอากาศเห็นยื่นมือลงมารวบเอ

าพระคัมภีร์บนหลังม้า
ไปทั้งสิ้น
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็ทุบอกตกใจร้องเรียกเห้งเจีย

ให้ไล่ตามไป
ฝ่ายแปะฮุ้งซึ่งเจีย
แลเห็นเห้งเจียเหาะไล่ตามมาจวนจะถึง
ก็มีความวิตกเกรงว่าเห้งเจียมีตะบองเหล็ก
ด้วยเธอไม่ทันจะรู้ความตามเหตุผลไล่มาทันเข้าก็จะตี

เอา คิดดังนั้นแล้วจึงฉีกห่
อ
คัมภีร์ทิ้งสาดโปรยลงมายังพื้นดิน
เห้งเจียเห็นห่อคัมภีร์แตกขาดกระจุยกระจายไป
ทั้งสิ้นก็ลดลงไปยังพื้นเก็บคัมภีร์อยู่มิได้แลตามไป
ฝ่ายพระแปะฮุ้งซึ่งเจียก็กลับมา
ทูลพระเยียนเตงตามที่ไปกระทำมาแล้วทุกประการฝ่า

ยโป๊ยก่ายตามมาแลเห็
นพระคัมภีร์เรี่ยราดตกล
งมาก็เข้าช่วยเห้งเจียเก็บรวบ
รวมใส่บ่าแบกกลับไปหาพระถังซัมจั่ง
พระถังซัมจั้งเห็นดังนั้นก็มีความโทมนัสถอน
ใจใหญ่ว่า ในประเทศที่พระพุทธเจ้าแล้วยังมีมารยักษ์

มาประจญผลาญดังนี้อีก
เ ล่ า
ขัวเจ๋งเอาห่อมาแก้ดูเล่มหนึ่งไม่เห็นมีตัวอักษรก็คิดปร

ะหลาดใจ
จึงเอาไปยื่นให้
อาจารย์ดู แล้วพูดว่าอาจารย์จงดูหรือ
นี่ทำไมจึงไม่มีตัวอักษรดังนี้เล่า เห้งเจีย
เปิดขึ้นดูอีกเล่มหนึ่งก็ไม่มีตัวอักษรเหมือนกัน
โป๊ยก่ายก็หยิบมาเปิดดูอีกหนึ่งเล่ม
ก็ไม่มีตัวอักษรอีกเหมือนกันพระถังซัมจั้งให้เปิดดูทุก
ๆ เล่มก็ไม่มีอักษรเหมือนกัน
ทุก ๆ เล่ม พระถังซัมจั้งถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าเมืองไ

ต้ถังบุญวาสนาไม่มีเสี
ย แ ล้ ว
ไม่มีตัวอักษรดังนี้จะเอาไปทำอะไรได้
เมื่อเป็นดังนี้แล้วจะกลับไปหาพระเจ้าแผ่นดิน
อย่างไรได้ เห้งเจียนึกขึ้นมาได้ว่า

ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วคือพระอานนท์กับพระกัสสป
ถามถึงของกำนัล เพราะเราว่าไม่มีอะไรจึงให้คัมภีร์

ที่ไม่มีอักษรมาดังนี้
จำเราจะ
ต้องพากันกลับไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่าเธอทั้งสองท

วงของกำนัล
ไม่มีจะให้จึงได้
แกล้งให้คัมภีร์ที่ไม่มีอักษรให้เสียการดังนี้
โป๊ยก่ายว่าพี่คิดดังนั้นดีแล้ว อาจารย์
กับศิษย์เห็นพร้อมกันแล้ว ก็พากันรีบกลับมาครั้นถึงก็เข้

าในประตูแลเห็นหมู่สา
ว ก
และเทพยดาทั้งปวง ก็กระทำความเคารพแล้วหัวเรา

ะถามว่าท่านอาจารย์ก
ลั บ ม า
เปลี่ยนพระคัมภีร์หรือ พระถังซัมจั้งว่าจะกลับมาขอเป

ลี่ยนพระคัมภีร์
หมู่ท้าวเจ้า
กิมกังก็มิได้ห้ามปรามปล่อยให้เธอเดินเข้าประตูไป
ตรงเข้าไปถึงพระพุทธเจ้าแล้ว
ก็ถวายนมัสการกราบไหว้ ทูลว่าพวกข้าพระพุทธเจ้าท

นความยากแสนสาหัสมา จ า ก
เมืองไกล พบปะแต่มารร้ายราวีทุกแห่งหนตำบลมากก

ว่าจะถึงพระพุทธองค์
พระ

กัสสปกับพระอานนท์แกล้งให้เสียการทั้งนี้ขอพระองค์ไ

ด้ทรงพระกรุณาโปรดเธื อ
ให้คัมภีร์ข้าพระพุทธเจ้าไปไม่มีตัวอักษรเช่นนี้
จะเอาไปทำอะไรได้ ขอพระองค์ได้
โปรดเถิดสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า
เมื่อได้ทรงฟังพระถังซัมจั้งกราบทูลดังนั้นทรง
แย้มพระโอษฐตรัสว่า ถังซัมจั่งอย่ามีความโทมนัสเสีย

ใจเลยท่านทั้งสองทวง ข อ ง
กำนัลตถาคตก็ได้ทราบตลอดแล้ว
อันที่จริงพระคัมภีร์ธรรมไม่ให้ใครง่าย ๆ และจะ
ให้กันเปล่านั้นก็ไม่ได้ ดังสมัยหนึ่งพระภิกษุสงฆ์เอาคัม

ภีร์ลงไปจากเขา
ไปยังที่
บ้านเศรษฐีเตี๋ยแกในเมืองราชคฤห์

สวดพระพุทธมนต์จบหนึ่งก็ได้คุ้มรักษาในบ้าน
เศรษฐีตายไปก็ได้ไปสวรรค์สุคติ
พระภิกษุสงฆ์ก็ได้รับบิณฑบาตเจ้าภาพให้ข้าวสาร
สามถังกับเงินทองบ้างเล็กน้อย
ตถาคตยังเห็นว่าเป็นการดูถูกพระธรรมผิดไปจะ
พาให้บุตรนัดดาทดถอยน้อยทรัพย์ถังซัมจั่งมามือเปล่าแ

ต่จะใครได้พระคัมภีร์ เ พ ร า ะ
ฉะนั้นจึงได้พระคัมภีร์เปล่าไม่มีอักษรดังนั้น
อันคัมภีร์ไม่มีอักษรนั้นเป็นคัมภีร์อัน
วิเศษแท้เพราะเมืองไต้ถังผู้ปฏิบัติยังหาลุถึงมรรคและ

ผลไม่
จึงได้เอาคัมภีร์เปล่า
นั้นให้ไป สมเด็จพระผู้มีพระภาคตรัสดังนั้นแล้ว
จึงตรัสแก่พระมหากัสสปและพระ
อานนท์ว่า ท่านทั้งสองจงรีบไปตรวจดูพระคัมภีร์ที่มีอัก

ษรทุก
ๆเล่มว่าจะมีสักเท่าใด
จงบอกให้ถังซัมจังรู้แล้วก็จงมอบให้ไปส่วนพระมหาเถ

ระเจ้าทั้งสอง
เมื่อได้ฟังพระตรัสสั่งดั ง นั้ น
ก็ถวายนมัสการ
คลานถอยออกมาแล้ว ก็พาพระถังซัมจั่งกับศิษย์ทั้งสาม

ไปยังหอพระไตรปิฎก ครั้น
ถึงพระเถระเจ้าทั้งสององค์ก็ถามว่า
มีของอะไรมาบ้างหรือเปล่า พระถังซัมจั้งก็ไม่มี
อะไรจึงเรียกซัวเจ้งให้เอาบาตรนั้นมา
ประคองสองมือถวายพูดว่า อาตมภาพมา
ทางไกลหาได้มีสิ่งใดติดมาไม่
มีมาแต่บาตรนี้ซึ่งเป็นของพระเจ้าแผ่นดินพระราชทาน
ไว้สำหรับขาดเหลือกลางทางจะได้บิณฑบาตฉัน
ข้าพเจ้าขอเอาบาตรนี้ถวายเป็น
ทางน้ำจิตที่นับถือ ขอพระเถระเจ้าทั้งสองได้โปรดปร

ะทานพระคัมภีร์ที่มีอั ก ษ ร นั้ น
จึงจะไม่ผิดแก่รับสั่งของพระเจ้าแผ่นดินได้ถัง
และทั้งไม่เสียทั้งเวลาที่อาตมภาพ
มาโดยแสนทุเรศกันดาร ฝ่ายพระกัสสปกับพระอานนท์

เมื่อได้รับบาตรมาแล้ ว ก็
พาพระถังซัมจั่งกับศิษย์ทั้งสามเข้าไปในหอไตรตรวจพ

ระคัมภีร์ทุก ๆ
ผูกแล้วก็ซื้
ให้พระถังซัมจัง พระถังซัมจังจึงเรียกสานุศิษย์ทั้งสาม

ให้มารับทุกๆ
เล่ม และตรวจ
ดูอย่าให้เหมือนครั้งก่อนได้ เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ้งก็

เข้าตรวจดูทุก
ๆ เล่ม รวมห้า
พันสี่สิบแปดเล่มครั้นรวบรวมมัดห่อแล้วก็บรรทุกขึ้นหลัง

ม้า
อีกห่อหนึ่งโป๊ยก่าย
แบกซัวเจ้งหาบเข้าของเห้งเจียจูงม้า
พระถังซัมจั่งจัดเรียบร้อยสำรวมกิริยาแล้วก็
พากัน ออกมายังที่พระพุทธเจ้า
เวลานั้นพระถังซัมจั่งมีความยินดีปรีดาปราโมทย์
เป็นที่สุด สมเด็จพระพุทธเจ้ารับสั่งให้พระมหาเถระ
เห่งเล้งฮอกโฮ้ทั้งสองไปตี
ระฆังสัญญาขึ้นสามลาเป็นการประชุมใหญ่
หมู่พระอรหันตาขีณาสพห้าพันแปด
ร้อยพระภิกษุ ทั้งพระโพธิสัตว์และอุบาสกอุบาสิกา
และหมู่เทพยดาเทพารักษ์ทั้ง
หลายมาประชุม แวดล้อมองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้

อมกันแล้ว
เทพยเจ้าก็
ประโคมดุริยางค์ดนตรี ขึ้นถวายนมัสการพร้อมกัน
กระแสเสียงนฤนาทสนั่นก้อง
ในท้องนภากาศประเทศ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าป

ระทับอยู่เหนือรัตนบัล ลั ง ก์
ทรงเผยพระพุทธฎิกาตรัส ถามพระกัสสปกับพระอานน

ท์เถระเจ้าว่า ให้พระคัมภีร์
ธรรมไปนั้นมากน้อยเท่าใด จงแสดงให้ตถาคตทราบ
พระเถระเจ้าทั้งสององค์เมื่อ
ได้ฟังพระพุทธฎีกาตรัสถาม จึงกราบทูลว่าพระคัมภีร์ธ

รรมที่พระผู้มีพระภาค เ จ้ า
โปรดประทานให้พระถังซัมจั้งไปนั้น คือ

พระคัมภีร์พิดพินร้อยเล่ม คัมภีร์โผ้สัตว์
เกงสามร้อยหกสิบเล่ม คัมภีร์เล่งฮือจั่งเกงยี่สิบเล่ม
คัมภีร์สิ่วเล่งเงี้ยมเกงสามสิบ
เล่ม คัมภีร์จินอี่เกงสี่สิบเล่ม
คัมภีร์ค้วยเตี๋ยวเกงสี่สิบเล่ม คัมภีร์โป๊จั้งเกงยี่สิบเล่ม
คัมภีร์ฮัวเงี้ยมเกงแปดสิบเล่ม
คัมภีร์เล้ยจินปู้เกงสามสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายปัญญะ
เกงหกสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายก้วงห้าสิบเล่ม
คัมภีร์ย้วยเจงอิ้วเกงห้าร้อยสามสิบ คัมภีร์
อุยมอเกงสามสิบเล่ม คัมภีร์ซัมหลุนเปี้ยดเกงยี่สิบเล่ม

คัมภีร์ฮุดปุ๊นเห่งเกง ร้ อ ย
หกสิบเล่ม คัมภีร์เง้าเล่งเกงยี่สิบเล่ม
คัมภีร์โผ้สัตว์ก๊ายเกงหกสิบเล่ม คัมภีร์ต้าย
ก๊วยสามสิบเล่ม คัมภีร์มอเกี๊ยดเกงร้อยสี่สิบเล่ม
คัมภีร์ฮวบวาเกงสิบเล่ม คัมภีร์
ผู้แก่เกงสามสิบเล่ม คัมภีร์โป๊เสี้ยงเกงร้อยเจ็ดสิบเล่

ม

คัมภีร์ไซยทีหลุนเกง
สามสิบเล่ม คัมภีร์เจงกี่เกงร้อยสิบเล่ม
คัมภีร์ฮุดก๊กจั๊บเกงหกสิบสามเล่ม คัมภีร์
กี้สินหลุยเกงห้าสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายตี้โต้เกงเก้าสิบเล่ม

คัมภีร์โป๊ฮุยเกงร้อยสี่ ส ิ บ เ ล ่ ม
คัมภีร์เล่งก๊กเกงห้าสิบหกเล่ม
คัมภีร์เจี้ยลุกบุ้นเกงสิบเล่ม คัมภีร์ต้ายขงเฉียเกง
สิบส่เล่ม คัมภีร์อุยเซ็กหลุนเกงสิบเล่ม
คัมภีร์เกี๊ยนเสี่ยหลุนเกงสิบเล่ม รวมทั้ง
สิ้นสามสิบห้าผูกเป็นเล่มห้าแสนสี่สิบแปดเล่ม
ประทานแก่พระถังซัมจั้งไปยังประ
เทศจีน รวบรวมใส่บนหลังม้าบ้างหาบบ้างพร้อมแล้ว
จะเข้ามาถวายนมัสการลาฝ่ายพระถังซัมจังกับสานุศิษ

ย์ทั้งสาม
วางหาบลงแล้วก็กราบกร า น น มั ส ก
า ร ล า
จึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคตรัสแก่พระถังซัมจั้งว่า
อันคัมภีร์ธรรมของพระตถาคตนี้
เป็นมหากุศลอันใหญ่หาที่เปรียบมิได้เป็นธรรมในฝ่ายพ

ระพุทธศาสนา หากถึง
ประเทศจีนแล้ว ให้ปกแผ่แก่มหาชนทั่วไปในนานาประ

เทศ
อย่าได้มีความหมิ่น
ประมาท ถ้าไม่กินแจรับศีลให้บริสุทธิ์ก่อนอย่าได้เปิดพ

ระคัมภีร์ของพระตถาค ต
ในพระคัมภีร์นั้นเป็นอันประเสริฐจะทำให้ถึงซึ่งมรรคแ

ละผลและสว่างแจ่มแจ้ ง
เป็นหนทางวิสุทธิมรรคแท้ พระถังซัมจั้งได้ฟังพระพุทธ

ฎีกาตรัสดังนั้นก็กราบ ล ง
รับพระพุทธพจน์แล้วก็คลานถอยหลังออกจากที่
มาถึงประตูที่สามต่างนมัสการ
ลาหมู่ พระอริยบุคคลทั้งหลาย
กับพระภิกษุสงฆ์และเทพยดาเทพารักษ์ แล้วก็
เดินออกจากพระอารามไป ส่วนสมเด็จพระพุทธองค์โ

ปรดประทานธรรมเทศนา
แล้วก็เลิกประชุมฝ่ายพระโพธิสัตว์กวนอิมอยู่ที่นั่นจึงกร

าบทูลว่า ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเ จ้ า ซึ่ง
พระองค์มีรับสังให้ข้าพระพุทธเจ้าไปประเทศจีนหาคน

ที่จะมาอาราธนาพระธร ร ม
มาบัดนี้ก็สำเร็จแล้วคิดรวมกันได้สิบสี่ปี
รวมวันห้าพันสี่ร้อยวันยังขาดอยู่แปดวัน
จึงจะครบตามกำหนด ข้าพเจ้าขอถวายคืนรับสั่ง
สมเด็จพระพุทธองค์ได้ทรงฟัง
พระโพธิสัตว์กวนอิมกราบทูลดังนั้น
จึงตรัสว่าชอบแล้ว ๆ ในทันใดนั้นจึงตรัสแก่
ท้าวกิมกังทั้งแปด จงรีบจัดแจงแผลงฤทธาอานุภาพส่ง

ถังซัมจังกลับไปยังเมื อ ง ไ ต้ ถั ง
เมื่อถึงแล้วนำพระธรรมออกปกแผ่ให้แพร่หลายทั่วแล้ว

จงรับพระถังซัมจั้งกลั บ ม า
ยังไซที กำหนดในแปดวันจึงครบกำหนดห้าพันสี่สิบแปด

วัน
อย่าได้เสียเวลากาล ท้าว

กิมกังทั้งแปดได้รับสั่งดังนั้นแล้ว
ก็กระทำความเคารพถอยออกมาจากพระอาราม
รีบตามพระถังซัมจั้งร้องเรียกว่า
ท่านอาจารย์จงตามพวกข้าพเจ้าทั้งแปดนี้ไปฝ่ายพระถั

งซัมจั้งกับสานุศิษย์ เวลานั้นก็เหาะขึ้นกลางอา
ก า ศ ต า มหลังท้าว
กิมกังทั้งแปดนั้นลอยละลิ่วไปตามลมฝ่ายท่านท้าวกิมกัง

ตามพระถังซัมจั้งไปยั ง เ มื อ ง
ส่วนที่ประตูพระอารามลุ่ยอิมยี่
นั้นเจ้าเอี๊ยดที้และเทพารักษ์กับเจ้าลักเตงลักกะ
และพระโพธิสัตว์ที่สั่งให้ตามรักษา
พระถังซัมจั้งไปไซทีนั้น จึงพร้อมกันมากราบเรียนพระ

โพธิสัตว์กวนอิมว่า ข้าพเจ้า

ทั้งหลายได้รับคำสั่งของพระโพธิสัตว์ให้ตามรักษาพระ

ถังซัมจั้งมาอาราธนาพ ร ะ ไ ต ร
ปิฎกธรรม มาถึงวันนี้ก็สำเร็จความปรารถนาของพระ

ถังซัมจั้งแล้ว พระโพธิสัตว์
ก็ได้ถวายรับสั่งของพระพุทธองค์แล้ว
ข้าพเจ้าทั้งหลายขอถวายคืนคำสั่งของพระ
โพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ก็มีความยินดีสรรเสริญว่าดีแล้ว

พระโพธิสัตว์จึงถามหมู่ เ จ้ า
ทั้งหลายว่า อันพระถังซัมจั้งมาตามทางนั้น
จิตเป็นอย่างไรบ้าง หมู่เจ้าทั้งหลาย
ตอบว่า พระถังซัมจังนั้นจิตตั้งมั่นอุตสาหะไม่คืนคลาย
อันที่จริงนึกว่าพระถังซัม
จั่งจะไม่สำเร็จได้ขอพระโพธิสัตว์ได้พิจารณาโดยละเ

อียด อันความทุกข์ทรมาไม่
คณนานับได้ ที่มาตามระยะทางอันประกอบไปด้วยอันต

รายต่าง ๆ นั้นข้าพเจ้าทั้ง
หลายได้จดจำไว้ทั้งสิ้นแล้ว เป็นบัญชีทุกข์ภัยร้ายของพ

ระถังซัมจั๋งทั้งสิ้น หมู่เจ้า
ทั้งหลายจึงนำบัญชีที่จดหมายไว้นั้นถวายพระโพธิสัตว์ใ

ห้พิจารณาดูโดยละเอีย ด
ตั้งแต่ต้นจนปลายรวมได้แปดสิบครั้ง
พระโพธิสัตว์จึงพูดแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในทาง
พุทธศาสนานั้น ต้องถึงเก้า ๆ
จึงจะได้สำเร็จมรรคผล พระถังซัมจั่งนั้นทรมาทุกข์
ได้แปดสิบครั้ง ยังอีกครั้งหนึ่งจึงจะครบกำหนดแปดสิบ

เอ็ดครั้งพระโพธิสัตว์ จึ ง สั่ ง
เจ้าเอี๊ยดที้ว่า ท่านจงรีบตามท้าวกิมกังทั้งแปดไปบอก

ว่า ต้องให้มีภัยอีกครั้งหนึ่ ง
จึงจะครบแปดสิบเอ็ดภัยเจ้าเอี๊ยดที้ได้ฟังพระโพธิสัตว์

สั่งดังนั้น ก็คำนับลาออกจากที่
เหาะตามท้าวกิมกังมาได้วันหนึ่งกับคืนหนึ่งก็ทันพบท้าว

กิมกัง เจ้าเอี๊ยดที้ก็กระซิบ
สั่งท้าวกิมกังว่าจงกระทำดังนั้น ๆ
ตามคำสั่งของพระโพธิสัตว์อย่าให้ผิดได้ ท้าว
กิมกังได้ฟังแล้วก็จำใสใจ จึงสำรวมลมทำให้พระถังซั

มจั้งกับศิษย์ทั้งสาม กับ
พระคัมภีร์ให้หลุดตกลงยังพื้นพระถังซัมจั้งเหยียบลงกับ

พื้นก็ตกใจ โป๊ยก่าย
หัวเราะก๊าก ๆ ว่าดีจริง ๆ
เราอยากให้เร็วกลับให้ช้าได้ดังนี้
ซัวเจ๋งพูดว่าคิดดูเรา
มาเร็วนัก จะให้เราหยุดพักดอกกระมัง
เห้งเจียพูดว่า คำโบราณท่านย่อมว่าทาง
สิบวันใครจะไปก็ถึงไม่ไปก็ถึง พระถังซัมจั้งพูดว่า
พูดมากก็ป่วยการ จึงพิจารณา

ดูที่ตรงนี้เป็นตำบลใดแน่ เห้งเจียแลดูรอบแปดทิศแล้ว

พูดว่า ที่ตรงนี้เองจึงบอกแก่
อาจารย์ว่า อาจารย์จงฟังกระแสน้ำ
โป๊ยก่ายบอกแก่ชัวเจ๋งว่า มีเสียงน้ำดังนั้น
เห็นจะเป็นที่อาศัยอยู่ของน้องแต่เดิมดอกกระมัง
เห้งเจียว่า ที่อาศัยเดิมของชัว
เจ๋งนั้นคือแม่น้ำลิ่วซัวฮ้อ ที่นี้คือแม่น้ำทางทีฮ้อ
พระถังซัมจั้งบอกเห้งเจียว่า จง
พิเคราะห์ดูให้ดีจะเป็นฟากข้างไหนแน่เห้งเจียเหาะขึ้

นกลางอากาศ พิเคราะห์ดูรู้
แน่แล้วก็กลับลงมายังพื้น บอกแก่อาจารย์ว่า
คือฟากข้างตะวันตก พระถังซัม
จังพูดว่า อาตมาจำได้แล้ว ฟากตะวันออกนั้นมีหมู่บ้าน

ตั้นแกจึงเมื่อปีนั้นมา ถึ ง นี่
ได้พึ่ง เห้งเจียช่วยชีวิตเด็กให้รอดจากความตาย
พวกเหล่านั้นจะเอาเรือส่งแต่
บังเอิญพวกเราได้พึ่งเต่าใหญ่ส่งข้ามฟากไป
อาตมาจำได้ฟากตะวันตกไม่มีบ้านช่อง
ผู้คนอาศัย เวลานี้เราจะคิดอย่างไรดี
โป๊ยก่ายพูดว่าคนมนุษย์แกล้งกัน นี่ท้าว
กิมกังทั้งแปดนี้ก็รู้จัก แกล้งกันด้วยหรือ
เธอรับสั่งของพระพุทธองค์ให้ส่งเราไปถึง
เมืองไต้ถัง ทำไมจึงเอามาทิ้งเสียกลางทางดังนี้
จะไปก็ยากจะกลับก็ยากจะทำ
อย่างไรดี ซัวเจ้งบอกแก่โป๊ยก่ายว่า
พระอาจารย์เราเวลานี้มัวเปลี่ยนรูปขันธ์แล้ว
รูปกายก็เบาลงจะไม่จมน้ำเป็นอันขาด
เราสามคนแผลงอิทธิฤทธิ์ ทำเป็นที่นั่งให้
พระอาจารย์ขึ้นนั่งแล้ว เราหอบส่งข้ามฟากไปจะไม่ไ

ด้หรือ เห้งเจียได้ฟังดังนั้นก็
หัวเราะแล้วพูดว่ายกไม่ได้ข้ามไม่ได้
คือจะแผลงฤทธิ์ด้วยอิทธิปาฏิหาริย์นั้น สัก
พันแม่น้ำใหญ่อย่างนี้ก็คงจะข้ามไปได้ตลอด
ที่อันความรู้แจ่มแจ้งของเหตุแห่ง
พระถังซัมจังนั้น เก้า ๆ ยังไม่ครบตามกำหนด
ยังขาดอยู่อีกภัยหนึ่ง เพราะฉะนั้น
จึงมาตกลงที่ตรงนี้อาจารย์ กับศิษย์เดินพลางพูดพลาง

มาถึงฝั่งแลรอบเงียบส งั ด
ไม่เห็นมีผู้คนทั้งเรือแพนาวาก็ไม่มี
กำลังเป็นทุกข์อยู่พอได้ยินเสียงคนเรียกว่า
ท่านอาจารย์กลับมาแล้วหรือ
อาจารย์กับศิษย์พากันตกใจเหลียวซ้ายแลขวา
แลเห็นเต่าใหญ่ที่ได้ส่งข้ามครั้งก่อนนั้นอยู่ริมฝั่ง
ยกหัวขึ้นพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งใจ
คอยท่านอยู่นี่ ท่านไปหลายปีจึงได้กลับมาบัดนี้
เห้งเจียพูดว่าเมื่อปีก่อนนั้นได้
พึ่งท่าน มาปีนี้ก็ได้มาพบท่านอีก
พระถังซัมจั้งโป๊ยก่ายซัวเจ๋งพากันดีใจ เห้งเจีย
ว่าแม้ตัวมีจิตคิดคอยจะรับส่งก็จงคลานขึ้นมาเถิด
เต่าได้ฟังก็ขยับตัวเข้าชิดฝั่ง
เห้งเจียจึงให้จูงม้าลงบนหลังเต่า
โป๊ยก่ายยืนข้างม้าพระถังซัมจั้งยืนข้างหน้าม้า
ซัวเจ้งยืนอยู่ข้างซ้าย เห้งเจียยืนอยู่ข้างขวา
เท้าหนึ่งเหยียบคอเต่า พูดว่าเต่า
เจ้าว่ายไปจงดีอย่าให้เอียงได้
เต่าก็ขยายเท้าออกว่ายไปดุจอยู่บนพื้นดินไม่เอียง
ไม่สะเทือนเต่าว่ายมาได้วันกับคืนก็เข้าใกล้ฝั่งข้างทิศ

ตะวันออก จึงถามขึ้นว่าข้าพเจ้า
ได้สั่งท่านอาจาย์ว่าให้ช่วยทูลถามพระพุทธเจ้าว่า
อันตัวของข้าพเจ้านี้สักเมื่อไร

จะได้กลับเป็นมนุษย์ ท่านได้ทูลถามหรือเปล่า
ความข้อนี้อันที่จริงพระถังซัมจั้ง
มัวแต่จะคิดเอาพระไตรปิฎกเท่านั้น
จึงได้ลืมคำสั่งของเต่าเสีย มิได้ทูลถามพระพุทธ
เจ้าเวลาที่เต่าถามขึ้นก็นิ่งอยู่
ครั้นจะพูดเท็จก็ไม่ควร นิ่งอยู่ครู่หนึ่งมิได้ตอบเต่าก็
รู้ว่าคงจะมิได้ถามให้ ก็สลัดทีหนึ่งแล้วดำมุดน้ำไป
อาจารย์กับศิษย์และม้าคัมภีร์
พลัดตกน้ำไปทั้งหมด แต่ยังมีความมั่นใจว่า
พระถังซัมจังนั้นเปลี่ยนแปลงรูป
ขันธ์ตัวเบาไม่จมนำตายเหมือนครั้งก่อน ม้าคือมังกร
โป๊ยก่ายซัวเจ๋งก็ถนัดทางน้ำ
เห้งเจียหัวเราะแล้วก็แผลงฤทธิ์
รวบหอบเอาพระอาจารย์ขึ้นพ้นน้ำแล้ววางที่ริมฝั่ง
ตะวันออกอาจารย์กับศิษย์ก็พา
กันขึ้นบกห่อคัมภีร์ข้าวของอานม้าเปียกน้ำไปทั้ง
สิ้นขึ้นพึงพักบก ก็บังเอิญเกิดลม พายุใหญ่มืดฟ้ามัวฝน
ฟ้าก็แลบสันเสียงคริน
ลมก็ยิงพัดกล้าขึ้นทุกที และพัดดินทรายสาดซัดถูกเนื้อตั

วเจ็บแสบ พระถังซัมจั้ง
หายใจหอบกอดจับพระคัมภีร์ไว้
แน่นชั่วเจ็งจับกุมห่อหาบคัมภีร์โป๊ยก่ายจับยึดม้า
ไว้ เห้งเจียจับกระบองแกว่งกวัดคอยระวังรอบข้างอั

นที่จริงลมพายุนั้นคือ ล ม ม า ร
จะใคร่ชิงเอาความชอบที่ไปอาราธนา
พระคัมภีร์ธรรมนั้น จึงได้แผลงฤทธิ์เดชสำแดง
อานุภาพเป็นลมพายุอยู่คืนหนึ่ง จนรุ่งแจ้งจึงได้สงบ
พระถังซัมจั้งเปียกน้ำทั้ง
ตัวหนาวสั่นสะท้านอยู่งกงันจึงถามเห้งเจียว่าทำไมจึง

เกิดมีลมใหญ่อย่างนี้เ ล่ า
เห้งเจียโกรธฮึดฮัดแล้วพูดว่าพระอาจารย์หาทราบเห

ตุไม่ ข้าพเจ้าปกครองป้องกัน
พระอาจารย์จนได้พระคัมภีร์มา
คือชิงสมบัติของมารทั้งหลายและชิงพาหนะของ
เทพยดาเทพารักษ์ทั้งฟ้าและดินคือเราจะได้ยืนนานเท่

าฟ้าและดินเสมอด้วย
พระจันทร์และพระอาทิตย์ ไม่รู้จักสิ้นสุดด้วยได้ธรรมก

ายไม่รู้แก่รู้ตายไม่แ ต ก ท ำ ล
า ย
ได้ เพราะฉะนั้นหมู่มารและเทพยดาเทพารักษ์ทั้งหลา

ย จะใคร่เคลือบแฝงชิงเ อ า
ความงามความดีของพวกเรานี้
จึงกระทำให้พระคัมภีร์เปียกน้ำ และพระอาจารย์
ก็ได้สำเร็จธรรมกายคุ้มอยู่ทั้งข้าพเจ้าประกอบด้วยธา

ตุมีอำนาจเชี่ยวชาญรั ก ษ า
ป้องกันจนสว่าง พวกมารจึงมิได้ชิงเอาของเราไปได้

พระถังซัมจั้งโป๊ยก่าย ซั ว เ จ็ ง
ได้ฟังเห้งเจียชี้แจงแสดงเหตุผลดังนั้นก็พากันได้สติ
สักประเดี๋ยวพระอาทิตย์ก็ขึ้นสูง
จึงพากันเก็บขนพระคัมภีรขึ้นตากบนที่สูง
ในที่ตำบลนั้นจนทุกวันนี้ก็ยังมีรอย
ปรากฏอยู่ในที่ตากพระคัมภีร์นั้น
ตากพระคัมภีร์และเสื้อ ผ้าสิ่งของก็นำเอาตาก
ทุก ๆ สิ่งแล้ว ต่างคนก็นั่งพักคอยรอพระคัมภีร์จะแห้ง

แลไปข้างริมฝั่งก็เห็น ค น
สองสามคนเที่ยวตกเบ็ดเดินมาแลเห็นพระถังซัมจังกับ

สานุศิษย์ทั้งสามก็จำไ ด้ ก็พูด
ว่านี่ท่านอาจารย์ที่ปีก่อนข้ามฟากไปทิศตะวันตก
เพื่ออาราธนาพระธรรมแน่แล้ว

โป๊ยก่ายบอกว่านี่แหละทำไมท่านจึงจำเราได้เล่า
คนตกเบ็ดบอกว่าพวกข้าพเจ้า
คือคนอยู่บ้านตั้นแกจึง จากนี้ไปทางไกลประมาณสักห้า

สิบเส้นก็ถึง โป๊ยก่ายพูด
ว่า พระอาจารย์พวกเราช่วยกันขนคัมภีร์กับสิ่งของไป

ที่บ้านตั้นแกจึง หาที่ตากจะ
มิดีหรือ ทั้งจะมีที่พักอาศัยและให้พวกนั้นช่วยซักผ้าเสื้อ

จะไม่ดีหรือ พระถังซัมจั้ง
พูดว่าอย่าไปเลยอยู่ที่นี่ตากแห้งดีแล้วจะได้ตั้งหน้าหาท

างกลับเมืองดีกว่า จะไปให้
ช้าการทำไมเล่า พวกคนตกเบ็ดเหล่านั้นก็พากันรีบเดิ

นกลับไป ครั้นถึงก็แวะ
บ้านตั้นเชงบอกว่าท่านทั้งสองจงรีบไปนิมนต์ท่านอาจา

รย์ที่ได้ช่วยชีวิตบุตร ข อ ง
ท่านทั้งสองนั้นกลับมาแล้วยังพักตากคัมภีร์อยู่ข้างเหนือ

บ้านเราที่เนินหินนั้น
ตั้นเท่งได้ฟังดังนั้นก็ดีใจพาบ่าวไพร่สองสามคนรีบลงจ

ากบ้าน เดินตรงไปข้างเหนือ
บ้าน ครั้นถึงก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับกระทำนมัสการถ

ามว่า ท่านอาจารย์ไปอาราธ
นาพระคัมภีร์ธรรมก็ได้สำเร็จแล้ว
ทำไมไม่แวะบ้านข้าพเจ้าเล่า มานั่งตากลมตาก
แดดอยู่ดังนี้ ขอนิมนต์พระอาจารย์ไปพักที่บ้านข้าพเจ้า

เถิด เห้งเจียพูดว่ารอให้
คัมภีร์แห้งแล้วจึงจะไปบ้านท่านตั้นเท่งถามว่าพระคัมภี

ร์กับข้าวของทำไมจึงเ ปี ย ก
ไปทั้งสิ้นดังนี้ พระถังซัมจั้งบอกว่าเหตุเมื่อไปได้พึ่งเต่

าส่งข้ามไปเมื่อมาก็ไ ด้ พึ่
ง เ ต่ า
ส่งข้ามมาจวนใกล้จะถึงฝั่งอยู่แล้ว
เต่าถามว่าเธอได้ฝากคำไปถามพระพุทธเจ้าใน
ธุรการของเธอ อาตมภาพลืมไปเสีย
หาได้ถามให้เธอไม่ เธอโกรธจึงดำน้ำลงไป
เสียเพราะฉะนั้นจึงพากันเปียกน้ำไปทั้งสิ้นดังนี้
ตั้นเท่งก็อ้อนวอนนิมนต์โดย
ศรัทธาจิต พระถังซัมจั้งก็รับนิมนต์
จึงจัดแจงเก็บพระคัมภีร์กับข้าวของ ยังพระ
คัมภีร์ปุ้นห้งเกงสองสามเล่มติดอยู่กับศิลาขาดปลายเล่

ม เพราะฉะนั้นคัมภีร์ปุ้ น เ
ห้ ง
เกงจึงขาดไม่ครบบริบูรณ์ที่ตรงนันมาจนทุกวันนียังมีรอ

ยอักษรติดปรากฏอยู่กั บ ศิ
ล า
พระถังซัมจังเห็นดังนัน จึงพูดว่าเพราะเกียจคร้านไม่

ดูแลจึงได้เป็นเช่นนี เห้งเจีย
หันมาพูดว่า เหตุการณ์ทั้งนี้ก็เพราะฟ้าดินจะไม่ให้ครบ

อันแต่เดิมพระคัมภีร์ค ร บ
ถ้วน บัดนี้มาติดขาดเสียก็ควรจะไม่ครบ
อันพระธรรมที่ลึกล้ำพิเศษดังนั้น อำนาจ
และกำลังของปุถุชนจะป้องกันได้หรือ
เห้งเจียพูดดังนั้นแล้วก็ช่วยกันเก็บรวบรวม
พร้อมกันไปยังบ้านตั้นเท่งตำบลบ้านตั้นเกจึงฝ่ายพวกช

าวบ้านตันเกจึง
รู้ความแล้วก็ป่าวร้องกั น ทั ง ช า ย แ
ล ะ ห ญิงเด็กผู้ใหญ่
พากันมาแห่ห้อมล้อมจุดธูปเทียนบูชา
รับทั้งม้าล่อและกลองตีรับออกสนันหวันไหว
ทั้งกระจับปี่สีซอออกแซ่เสียงมาตามรายทาง
บัดเดี๋ยวก็ถึงบ้านตันเท่ง ตันเท่งก็
นิมนต์เข้าไป ตั้นเซงก็พาวงศาคณาญาติทั้งชายและหญิ

งมาเคารพนมัสการ นิมนต์
ขึ้นบ้านนั่งที่สมควรแล้ว ทั้งชายและหญิงก็พากันนมัสกา

รทุกๆ คนแล้วก็ยกน้ำร้อน
น้ำชามาถวาย ฉันเสร็จแล้วก็ยกเครื่องกระยาหารแจ

มาถวายฝ่ายพระถังซัม จั้
ง ตั้งแต่ฉันเครื่องทิพย์มา แ
ล้ ว ปราศจากซึ่งรูปขันธ์ อันของ
เครื่องกระยาหารของปุถุชนนั้นก็ให เบื่อหน่าย
เห็นต้นเง่ตันเชงทั้งสองมีจิตศรัทธา
ขัดไม่ได้ก็ต้องรับประเคนตามกิริยาเห้งเจียซัวเจ็งก็ไ

ม่กิน โป๊ยก่ายยกชามขึ้นวางล
ง
เห้งเจียจึงถามว่าพ่อสุกรทำไมจึงไม่กินให้หมดเล่า
โป๊ยก่ายพูดว่าไม่รู้ว่าอย่างไรไส้
พุงกระเพาะให้อ่อนเปลียไม่มีกำลังที่จะอยากกิน
ตันเท่งจึงให้คนยกเก็บแล้ว ถาม
ซึงเหตุการณ์ที่ไปอาราธนาพระธรรม
พระถังซัมจังจึงเล่าความให้ตันเท่งตั้นเชงฟัง
โดยละเอียดทุกประการ พระถังซัมจั้งจะใคร่ลาไป
เฒ่าทั้งสองจึงพูดว่า พี่น้อง
ข้าพเจ้าก็ได้พึ่งพระอาจารย์ช่วยชีวิตบุตรข้าเจ้าให้รอ

ดพ้นจากความตาย ข้าพเจ้า
ทั้งสองยังหาได้ฉลองพระเดชพระคุณไม่
ข้าพเจ้าได้สร้างวัดไว้วัดหนึ่งให้นามว่า วัด

กิ๊วเซงยี่ แปลว่าช่วยชีวิต ตั้งจิตจงรักภักดีธูปเทียนบูช

าเสมอทุกวันมิได้ขาดเ

ต่ า

ทั้งสองจึงเรียกบุตรทั้งสอง ตั้นกวนโป๊กับตั้นเจ๊กชินกิม

ออกมากราบไหว้นมัสกา

ร

ขอบคุณแล้วนิมนต์ไปยังวัด พระถังซัมจั้งจึงเปิดคัมภีร์โ

ป๊เสียงเกงออกสวดเล่

ม ห นึ่ ง

แล้วก็พากันไปยังวัด ครั้นถึงแล้วก็เดินตรงเข้าไปข้าง

ใน แลไปก็เห็นเครื่องกระ
ย า ห า ร
แจตั้งถวายอยู่เรียงรายที่นั้นพระถังซัมจั่งก็มิได้นั่ง
เลยเข้าไปข้างในก็เห็นแต่เครื่อง
แจตั้งเรียงรายต่อเนื่องกันมิได้ขาด
พระถังซัมจั้งก็รับประทานแต่พอเป็นกิริยา แล้ว
พิเคราะห์ดูอารามที่เขาสร้างนั้นหมดจดเรียบร้อยงดง

ามเที่ยวดูรอบแล้วก็ขึ้
น ไ ป บ น
กุฎีที่ห้องกลาง เห็นรูปที่เขาหล่อไว้สี่รูปคือ
รูปพระถังซัมจั่ง รูปเห้งเจีย รูปโป๊ย
กาย รูปซัวเจ็ง พระถังซัมจั้งโมทนาว่าดีแล้วชอบแล้ว

จึงลงจากหอแลไปข้างร
ะ เ บี ย ง
พระอุโบสถตั้งเรียงรายล้วนแต่เครื่องแจคอยท่าจะนิม

นต์ฉัน เห้งเจียจึงถามตั้นเท่ง
ตั้นเชงว่า ตั้งแต่เมื่อปราบปิศาจแล้วมา
ปิศาจนั้นเป็นอย่างไรบ้างหรือ สองเฒ่า
ตอบว่าตั้งแต่ปีนั้นมาศาลก็พังทลายไป
ข้าพเจ้าสร้างวัดขึ้นแล้วต่อมาทุก ๆ ปีก็อยู่
เย็นเป็นสุขทุกบ้านเรือนทั้งข้าวน้ำชำปลาก็บริบูรณ์
ซึ่งเป็นดังนี้ก็เพราะบารมีของ
ท่านปกป้องมา พวกข้าพเจ้าจึงได้มีความสุข
เห้งเจียได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่า ซึ่ง
การเป็นดังนั้นก็อาศัยเหตุฟ้าให้แก่ท่านทั้งหลาย
มิได้เกี่ยวแก่พวกเราตั้งแต่นี้ต่อไป
พวกเราจะปกป้องรักษาตำบลบ้านเกจึงนี้ให้ได้ความสุ

ขสวัสดีมีชัยทุก ๆ บ้าน จน
ชั่วบุตรหลานต่อ ๆ ไป ทั้งลมฝนข้าวกล้าก็จะบริบูรณ์ต

ามฤดูกาลทุก ๆ ปี หมู่ชน
ทั้งหลายที่ได้รับคำอวยพรดังนั้นแล้ว
ต่างก็กระทำนมัสการขอบคุณพร้อมกันทุก ๆ
คน แลไปเห็นคนทั้งหลายนำผลไม้มาถวายออกแน่นไป

โป๊ยก่ายเห็นแล้วก็หัว

เ ร า ะ
พูดว่า เมื่อเวลาจะอยากกินหาไม่ได้
เวลากินไม่ได้ช่างมีมากเหลือเกิน บ้านนี้ยัง
ไม่ทันแล้ว ซ้ำมาอีกบ้านหนึ่ง
ครั้นสิ้นเวลาการจุดตะเกียงตามไฟ พระถังซัมจั้ง
ก็เข้าที่ระงับไม่อาจแพร่งพรายจิตเข้ากุฎีกลางนั่งสมา

ธิสำรวมจิต เวลานั้นก็ถึง
สามยามเศษ พระถังซัมจั้งก็เคลื่อนจากที่
กระซิบเรียกเห้งเจียเบา ๆ พูดว่า ที่ตำบล
นี้คนทั้งหลายรู้แน่ว่าพวกเราสำเร็จมรรคผลแล้ว
คำโบราณท่านย่อมว่าแม้ผู้วิเศษ
อย่าออกก็ริยาให้เขารู้ รู้แล้วไม่ใช้วิเศษ
วิตกว่าพวกนี้จะหน่วงเหนี่ยวชักช้าจะเสีย
เวลาการ เห้งเจียพูดว่าพระอาจารย์เห็นดังนั้นชอบแ

ล้ว เวลานี้คนทั้งหลายกำลั
ง
หลับสนิทควรเราจะพากันไปเถิดพูดกันตกลงแล้ว
จึงปลุกโป๊ยก่ายซัวเจ๋งทั้งสองให้
ตื่นขึ้นแล้วก็ช่วยกันรวบรวมเก็บหาบพระคัมภีร์และสิ่งข

องแล้ว ก็ค่อย ๆ
พากันเดิน
จะออกจากประตูวัด แต่ประตูนั้นมีกุญแจลั่นไว้แน่นหนา

เห้งเจียจึงร่ายคาถา
สะเดาะกุญแจออกแล้ว ก็เปิดประตูพากันออกจากวัดไ

ด้แล้ว
ก็หมายทางตรงมายัง
เมือง ได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่กลางอากาศว่าข้าพเจ้

าท้าวกิมกังทั้งแปด
คอยส่งท่าน
ทั้งสี่จงรีบตามข้าพเจ้ามาเถิด
พระถังซัมจั้งได้กลิ่นหอมลมพัดฉิว ๆ มาหอบอาจารย์
กับศิษย์ลอยละล่วขึ้นไปตามลมกลางอากาศฝ่ายพวกบ้า

นตั้นเกจึง
ยังค้างอยู่ในวัดหลายคน ด้ ว ย กั น
พอรุ่งแจ้งก็พากันตื่น
จัดแจงต้มหุงเครื่องแจเสร็จแล้วก็ยกมายังหอกลางหวั

งใจจะถวาย
เหลียวซ้ายแลขวา
ก็ไม่เห็นพระถังซัมจั่งพากันตกใจร้องโวยวายข้นไม่รู้ว่

าจะไปตามที่ไหน
พากันพูดว่า
พุทโธเอ้ยพากันปล่อยพระพุทธเสียทั้งเป็น
หายไปเสียดังนี้จะรู้ที่ไปตามทางใดเล่า
พูดกันแล้วก็พากันขนเครื่องแจขึ้นไปถวายบูชาไว้บนหอ

นั้นต่อไปนั้นกระทำกา
ร
สักการบูชาใหญ่อีกสี่คราว ครั้งเล็กยี่สิบสี่ครั้งทุก ๆ
ปีไปมิได้ขาด มีคนไปมา
นมัสการมิใคร่ขาดฝ่ายท้าวกิมกังทั้งแปด
แผลงอำนาจฤทธาเป็นลมส่งพระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์
มากว่าครึ่งวันก็เข้าเขตเมืองเชียงอาน
เดิมเมื่อพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสวยราช
สมบัติได้สิบสามปี ในปีนั้นพระองค์ได้เสด็จตามส่งพระ

ถังซัมจั้งยังประตูเมื
อ ง ข้ า ง
ทิศตะวันตก มาถึงปีที่สิบหกพระองค์รับสั่งให้สร้างหอค

อยท่ารับพระไตรปิฎก
ยัง
ประตู เมืองทิศตะวันตก พระเจ้าถังไทจงทุก ๆ
ปีเสด็จออกที่หอนั้น มีพระทัยใส
โสมนัสสา ตั้งพระพักตร์คอยรับพระธรรม
มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จไปประทับอยู่
ณ หอนั้นบนชั้นสูง ทอดพระเนตรไปข้างทิศตะวันตก
เห็นมีม้วนเมฆแผ่รัศมีเต็ม
ท้องฟ้า และมีลมพัดกลิ่นหอมมาตามลมต้องพระนาสาฝ่

ายท้าวกิมกัง
เหาะมาใกล้หอแล้วก็หยุ ด พั ก อ ยู่ ก

ล า ง อ า กาศเรียกพระถังซัมจั้ง
ว่า ท่านอาจารย์ที่ตรงนี้คือประตูเมืองเชียงอานพวกข้

าพเจ้าไม่อาจลงไป

เกรงคน
จะเห็นรูปกายข้าพเจ้า เห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ็งไม่คว

รลงไปควรแต่ท่านอาจา ร ย์ จ ะ
ลงไปแต่เดียวนำพระคัมภีร์ไปส่งให้ท่านเจ้าของแล้วจ

งรีบกลับมา

ข้าพเจ้าจะคอย
อยู่บนเมฆนี้ จะได้พร้อมกันรีบกลับไปกราบทูลพระพุทธ

องค์ให้ทรงทราบ
เห้งเจีย
พูดว่าท่านพูดดังนั้นก็ควรแล้ว
แต่ยังขัดอยู่ด้วยพระอาจารย์ผู้เดียว ที่ไหนจะหาบ
พระคัมภีร์และจูงม้าไปอย่างไรได้
ขอให้พวกข้าพเจ้าไปส่งพระอาจารย์ ท่านจง
คอยอยู่บนนี้ก่อน พวกข้าพเจ้าจะมิให้ผิดเวลาได้
ท้าวกิมกังพูดว่า พระโพธิสัตว์
กวนอิมได้กราบทูลพระพุทธเจ้าว่า
ทั้งไปทั้งมากำหนดในแปดวัน วันนี้ได้ห้าวันกว่า
แล้ว วิตกด้วยโป๊ยก่ายลงไปแล้ว
จะไปมัวหลงลาภและยศเสีย เกรงจะผิดกำหนด
จะเสียการไป โป๊ยก่ายได้ฟังก็หัวเราะแล้วพูดว่าอาจ

ารย์ข้าพเจ้าสำเร็จแล้ ว ข้าพเจ้า
ก็สำเร็จบ้าง ที่ไหนจะมาเห็นแก่ลาภยศฉะนั้นเล่า
ขอท่านได้สงเคราะห์พักคอย
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะลงไปส่งพระคัมภีร์ธรรมแล้วจะก

ลับขึ้นมาพร้อมแก่ท่าน ไ ด้ ก ลั บ
ไป โป๊ยก่ายหาบของซัวเจ๋งจูงม้าเห้งเจียประคองอา

จารย์ก็ลงยังพื้นข้างห อ ค อ ย ฝ่ า ย
พ ร ะ เ จ้ า ถั ง ไ ท จ ง ฮ่ อ ง เ ต้
กับพวกขุนนางข้าราชการ ผู้ใ หญ่ ผู้น้ อย เห็ นพ
ระ
ถังซัมจั่ง ก็เสด็จลงจากหอคอยมารับตรัสถามว่า
พระเจ้าน้องเรากลับมาแล้วหรือ
พระถังซัมจั้งจะใคร่ยอบกายลงคำนับพระเจ้าถังไทจง

ฮ่องเต้
เสด็จมาประคองไว้มิ
ให้ถวายคำนับ แล้วตรัสถามว่า
ท่านทั้งสามนั้นคือผู้ใด พระถังซัมจั้งถวายพระพร
ว่าได้มาตามทาง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงมีพระทั

ยยินดี
จึงรับสั่งให้จัดราชรถ
นิมนต์พระถังซัมจั้งขึ้นม้า ส่วนพระองค์ก็ทรงรถพระที่นั่

ง
รับสั่งให้พระถังซัมจั้ ง
เข้าพระราชวัง เวลานั้นพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เสด็

จกลับเข้าพระราชวัง ขุนนาง
ข้าราชการใหญ่น้อยก็พากันตามเสด็จกลับ
พระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้งสาม โป๊ย
ก่ายหาบพระคัมภีร์ซัวเจ๋งจูงม้าเห้งเจียถือกระบองปร

ะคองข้างม้าเดินตามพ ร ะ ถั ง
ซัมจั้งตามเสด็จพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้เข้าสู่พระราช

วังหลวง
ชาวประชาราษฎร
พลเมืองเชียงอานไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ชายและหญิง
พากันลือตลอดทั่วเมือง เดิมพระถัง
ซัมจั้งอยู่ ณ วัดอั้งฮกยี่ในเวลานั้นพระสงฆ์ทั้งหลายซึ่ง

อยู่ในวัดได้แลเห็นต้น ไ ม้
ทุกถึง ๆ หันโอนกลับไปข้างทิศตะวันออกก็พากันตกใจ

ว่าไม่มีลมพายุเหตุใด กิ ง ส น
จึงหันกลับไปดังนั้น ในหมู่พระสงฆ์นัน
ยังมีสานุศิษย์เก่าของพระถังซัมจังรูปหนึ่ง
เห็นดังนั้น จึงเรียกกันให้เอาจีวรมาเร็ว ๆ
ท่านอาจารย์เรากลับมาแล้วเราจะรีบออก
ไปรับพระสงฆ์ทั้งหลายจึงถามว่า
เหตุใดท่านจึงรู้แน่ว่าพระอาจารย์กลับมาถึงเล่า
จึงพระสงฆ์รูปนั้นบอกว่า เมื่ออาจาย์จะไปอาราธนาพ

ระคัมภีร์ธรรมนั้น ท่านได้
สั่งไว้ว่าในสองสามปีก็ดี หรือสี่ห้าปีก็ดี
จงดูที่กิ่งสนแม้ว่ากิ่งสนหันกลับไปข้างทิศ
ตะวันออก เราก็จะกลับมาถึงเมือง
อาจารย์ของเราศักดิ์สิทธิ์ออกวาจาดังนั้นหาก
จะเป็นจริงดังวาจา เพราะฉะนั้นจึงควรเชื่อเอาเป็น

แน่ได้จึงพระสงฆ์ทั้งห ล า ย เ ห ล่ า

นั้ น
ก็พากันครองจีวรรีบออกจากประตูวัด
เดินมาตามถนนข้างทิศตะวันตก สักประ
เดี๋ยว็ได้ยินคนพูดโจษกันว่า พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
รับพระสงฆ์ที่ไปอาราธนา
พระคัมภีร์ธรรมกำลังเสด็จกลับเข้าพระนคร
พระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นได้ทราบ
แล้วก็พากันเดินมาบัดเดี๋ยวก็แลเห็นพระเจ้าถังไทจงฮ่

องเต้เสด็จมา จึงพากันแอบ
ข้างถนน พอเสด็จคล้อยไปแล้วก็พากันตามเข้าไปในป

ระตูพระราชวัง ครั้นถึง
พระราชวังแล้ว พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็เสด็จขึ้นหน้

าขุนนาง
พระถังซัมจั้งก็ลง
จากม้าพากันตามเสด็จเข้าในพระราชวังหลวง
พระถังซัมจั้งกับศิษย์ทั้งสามก็หยุด
ยืนอยู่หน้าพระลาน พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้รับสั่งให้พ

ระถังซัมจั้งขึ้นมาข้า ง บ น นั่ ง
ที่อันสมควร แล้วพระถังซัมจังจึงให้ยกพระคัมภีร์ขึ้นมา

เห้งเจียซัวเจ๋งโป๊ยก่ า ย
ช่วยกันยกหาบคัมภีร์ แก้มัดออกจากห่อแล้วนำขึ้นวางบ

นโต๊ะฝ่ายขุนนางขันที่ ก็รับนำมา
ถวายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
ทอดพระเนตรแล้วจึงรับสั่งถามพระถังซัมจั้งว่า
พระคัมภีร์มีกำหนดมากน้อยเท่าใด
ทำอย่างไรจึงอาราธนามาได้
พระถังซัมจั้งจึงถวายพระพรว่าอาตมภาพไปถึงเขา
เล่งซัว เข้าหาพระพุทธองค์กระทำนมัสการแล้ว
พระพุทธองค์จึงให้พระพุทธ
กัสสปกับพระอานนท์ พาไปยังหอมณีรัตน์เลี้ยงเครื่องแ

จทิพย์แล้ว จึงพาเข้าไป
ยังหอพระไตรปิฎกให้พระคัมภีร์
พระกัสสปพระอานนท์ได้ทวงถามถึงของกำนัล
อาตมภาพไม่มีสิงใดจะถวาย เธอจึงให้พระคัมภีร์แก่อ

าตมภาพ
อาตมภาพก็
นมัสการลาพระพุทธเจ้าแล้วตั้งใจจะกลับมาเมือง
เดินมาได้หน่อยหนึ่งก็มีลมพายุ
พัดมาหอบเอาพระคัมภีร์ไปเสียทั้งสิ้น

สานุศิษย์ไล่ตามไปจะเอากลับคืน ก็ปล่อย
โปรยคัมภีร์กระจัดกระจายจึงช่วยกันเก็บรวบรวมแล้ว

ก็เปิดขึ้นดูไม่เห็นมีตั ว
อักษรเป็นแต่กระดาษเปล่า ก็พากันตกใจจึงได้พากันก

ลับไปทูลถามพระพุทธอ ง ค์
ว่า พระมหาเถรทั้งสองไม่ยอมให้พระคัมภีร์
อาตมภาพได้นำบาตรของมหาบพิธ
พระราชทานให้อาตมภาพไปนั้น
ถวายพระมหาเถระทั้งสองพอเป็นกิริยาจิตเคารพ
พระคัมภีร์ธรรม พระคัมภีร์นี้รวมผูกได้สามสิบห้าผูกคิด

เป็นเล่มได้ห้าพันสี่สิ บ
แปดเล่ม พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น
ก็ทรงพระโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง
จึงตรัสสั่งให้ขุนนางพนักงานเครื่อง
จัดเครื่องแจถวายพระถังซัมจั้งสนองคุณพระ
องค์ทอดพระเนตรดูสานุศิษย์ทังสามเห็นรูปกายประหล

าด
จึงตรัสถามพระถังซัม
จังว่าสานุศิษย์ทั้งสามนั้นเป็นคนชาวประเทศใด
พระถังซัมจังถวายพระพรว่า
สานุศิษย์คนใหญ่นั้น นามเดิมเรียกว่าซึงหงอคง
อาตมภาพเรียกว่าซึงเห้งเจีย
เป็นคนชาวประเทศตังเสงสิ้นจิวเมืองเง่าล่ายก๊กตำบ

ลเขาฮวยก๊วยซัวถ้ำจุ๊ ย เ ลี่ ย ม ต้ อ ง
เมื่อห้าร้อยปีเธอแผลงฤทธานุภาพขึ้นไปทำจลาจลรบบ

นสวรรค์ หมู่เทพยดาทั้ง
หลายเกรงกลัวอำนาจ จึงพระพุทธเจ้าลงโทษให้เขา

เง้าซัวครอบไว้ พระโพธิสัตว์
กวนอิมมาสั่งสอนชักนำให้กลับใจละเว้นซึ่งความชั่ว
เวลาเมื่อข้ามไปทางนั้น อาตม
ภาพได้ช่วยเธอออกมาพ้นที่ลำบาก
จึงได้ติดตามไปเป็นสานุศิษย์ ได้พึ่งเธอช่วย
ป้องกันรักษาและปราบภูตผีปิศาจมารร้ายต่าง ๆ
ในทางที่จะไปไซที อันสานุศิษย์
ทั้งสองนั้น มีนามเดิมเรียกว่าหงอเหนง
อาตมภาพเรียกว่าตือโป๊ยก่าย สำนัก
เดิมเกิดที่ตำบลเขายกลินซัว ถ้ำหุ้นจั้นต้องมาเป็นปิศา

จร้ายที่เขตเมืองโอซี อ จั้ ง ก๊ ก
ตำบลบ้านเกาเล้าจึง พระโพธิสัตว์สั่งสอนชักชวนให้เ

ข้าทางสัมมาทิฐิ เวลาที่
อาตมภาพไปถึงตำบลนั้น เห้งเจียไปปราบจับตัวได้ก็เ

ข้ายอมสามิภักดิ์เป็นส า นุ ศิ ษ ย์
ได้เป็นกำลังหาบคอนก็ได้ถึงโดยเร็ว
สานุศิษย์ที่สามนามเดิมชื่อชัวหงอเจ๋งเดิมอยู่
ในลำแม่น้ำ พระโพธิสัตว์โปรดชักนำได้กลับใจเข้าหา

ทางชอบธรรม เวลาที่อาตม
ภาพไปถึงตำบลนั้นเธอเข้ายอมสามิภักดิ์
เป็นสานุศิษย์ตามไปไซที ม้านั้นคือ
อาตมภาพไปถึงบึงใหญ่ มีนาคราชแผลงฤทธิ์

จับเอาม้าที่พระองค์ประทานไปทั้ง
เป็นพระโพธิสัตว์ปรับโทษให้นาคแปลงเป็นม้าสำหรับอ

าตมภาพขี่ไปไซที พระเจ้า
ถังไทจงฮ่องเต้ได้ฟังแล้วก็ตรัสสรรเสริญ
แล้วตรัสถามต่อไปว่า ไซทีนั้นหนทางจะ
ไกลสักเท่าใด พระถังซัมจั้งว่าจำคำของพระโพธิสัตว์

ได้ว่า ระยะทางนั้นหนึ่งแสน
แปดพันโยชน์คิดเป็นเวลาได้สิบสี่พรรษาขึ้นเขาลงห้วย

พบปะศัตรูหมู่มารปิศา จ
ร้ายมากแห่งหลายตำบลจะนับมิถ้วนแต่มีตราทุก ๆ

เมือง ได้ประทับให้ในหนังสือ
เดินทาง จึงเรียกให้เห้งเจียนำหนังสือเดินทางมาถว

ายคืน เห้งเจียแก้ห่อนำ
หนังสือมาถวายพระอาจารย์ พระถังซัมจั้งรับมาถวาย

พระเจ้าถังไทจงฮ่องเ ต้
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ รับมาทอดพระเนตรหนังสือเ

ดินทาง คือปีพระเจ้าเจงกวน
เสวยราชได้สิบสามปี เป็นเดือนสิบสองขึ้นสิบเอ็ดค่ำอ

อกจากเมือง พระองค์ทอด
พระเนตรแล้วทรงพระสรวลตรัสว่า
มีความทุกข์ยากแค้นมาจนบัดนี้ พระเจ้าเจง
กวนเสวยราชได้ยี่สิบเจ็ดปีแล้ว ในหนังสือทุก ๆ
เมืองมีตราประทับมาให้ คือตรา
เมืองโป๊เชียงก๊กหนึ่งตราเมืองโอเคยก๊กหนึ่ง
ตราเมืองเชียตี้ก๊กหนึ่ง ตราเมืองไซ
เหลียงก๊กหนึ่ง ตราเมืองเจไซก๊กหนึ่ง
ตราเมืองจูจี้ก๊กหนึ่ง ตราเมืองปี้คิวกักหนึ่ง
ตราเมืองแบ๊กฮวดก๊กหนึ่ง รวมแปดเมืองนี้เป็นเมืองใ

หญ่ ยังเมืองน้อยอีกสาม
เมืองคือตราเมืองโหงเซียนกุ้นหนึ่ง
ตราเมืองเง๊กฮั้วจิวหนึ่ง ตราเมืองกิมเพ่งฮู้หนึ่ง
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรตราทุก ๆ
เมือง แล้วก็เก็บไว้ข้างพระที่ฝ่ายเจ้าพนักงานเครื่อง

ครั้นได้จัดเครื่องเสร็จแล้วก็มากราบทูลพระองค์ทรงทราบแล้ว จึงเสด็จลงจากพระที่นั่งมาจับมือพระถังซัม

จั้งตรัสถามว่า สานุศิษย์ทั้งสามนั้นรู้จักขนบธรรมเนียมหรือไม่พระถังซัมจั้งถวา

ยพระพรว่า สานุศิษย์เป็นชาวป่าดงมีความหยาบคายขอพระองค์ได้โปรดพระรา

ชทานโทษให้ด้วยเถิด พระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า
ไม่ถือโทษตามกิริยาอัชฌาสัยของเธอ
ก็พร้อมกันไปยังตำหนักตังก๊อกพระถังซัมจั่งจึงเรียกสา

นุศิษย์ทั้งสามไปด้วย
อาจารย์กับศิษย์และขุนนางซ้ายขวายืนเรียงตามลำดับ

สองข้าง พระเจ้าถังไทจง
ฮ่องเต้เสด็จประทับโต๊ะกลางแล้ว
ขุนนางซ้ายขวากับพระถังซัมจั้งและสานุศิษย์
ทั้งสามพร้อมกันคำนับแล้ว ก็ต่างเข้านั่งตามเกียรติยศ

เรียงกันเป็นลำดับต่อ ๆ
กันลงไปแล้ว พวกดนตรีก็บรรเลงขับขานประสานเสีย

งตามเคย เวลาที่เสวยโต๊ะ
นั้นเป็นที่รื่นเริงโสมนัสยินดีเป็นที่ยิ่ง
เพราะอาราธนาพระไตรปิฎกมาได้ดังประสงค์
ด้วยพระพุทธศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองแพร่หลายไปได้สิ้

นกาลนาน และให้คำสอน
สว่างไสวทั่วไปทั้งอาณาจักร
เวลานั้นครันเสร็จการเสวยแล้วพระเจ้าถังไทจงฮ่อง

เต้

ก็เสด็จเข้าพระตำหนักใน พวกขุนนางใหญ่น้อยต่างคน

ก็ออกจากพระราชวังกลั บ
ไปยังบ้านเรือนของตนฝ่ายพระถังซัมจังกับศิษย์
ก็พากันกลับไปยังวัดอั้งฮกยี่ ครั้นถึงประตูวัดพระ
สงฆ์ทั้งหลายก็มาคอยรับอยู่ทั้งสองข้างทาง
เห็นพระถังซัมจั้งมาถึงต่างคนก็ลด
กายลงคุกเข่ากระทำนมัสการทุก ๆ รูป
พระถังซัมจั้งก็ลดกายปราศรัยคำนับตอบ
และทักถามทุก ๆ องค์ แล้วก็พากันเดินตรงเข้าไปยัง

กุฏิใหญ่ยกน้ำร้อนน้ำช า ม า
ถวายแล้วพระสงฆ์ทั้งหลายจึงพูดว่า
วันนี้เมื่อเวลาเช้าต้นไม้สนทุก ๆ กิ่งหัน
กลับไปรวมข้างทิศตะวันออก พวกข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่

านอาจารย์คงจะกลับมา จึ ง
ได้พากันออกไปรับท่านอาจารย์ก็จริงเหมือนดังที่นึกหม

าย พระถังซัมจั้งได้ฟังพร ะ
สงฆ์เล่าให้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดีเป็นที่ยิ่ง
เวลานั้นโป๊ยก่ายกายใจก็ระงับจะกิน
อยู่ไม่วุ่นวายเหมือนแต่ก่อน เห้งเจียพระถังซัมจั้งก็ระ

งับสุขเพราะได้ลุล่วง ซึ่ ง
มรรคผลแล้ว จึงมีกิริยาระงับเงียบไม่ฟุ้งซ่านในความ

สุขฝ่ายพระเจ้าถังไทจ ง ฮ่ อ ง เ ต้ 1 พอเวลาได้อรุณก็เสด็จอ อ ก ขุ น น า งพ วก ขุน นา ง
ข้าราชการฝ่ายทหารพลเรือนเฝ้าพร้อมกันทุกตำแหน่ง

พระองค์จึงมีรับสั่งแก่ ขุ น น า ง
ข้าราชการทั้งหลายว่าฟ้ารับพระคุณของพระถังซัมจั้งน้

องเราอันล้ำเลิศหาที่
เปรียบมิได้ เราไม่รู้ว่าจะเอาอะไรมาตอบแทนคุณนั้น

ได้ เมื่อคืนนี้มิได้บรรทม
หลับได้แต่งเป็นคำกลอนตอบสนองคุณพอเป็นก็ริยาให้ท

ราบซึ่งจิตนั้น แต่ยังหา
ได้เขียนลงกระดาษไม่ จึงเรียกขุนนางอาลักษณ์มาเขี

ยนเราจะบอกให้เขียนผ่ า ย ขุ
น น า ง อ า ลั ก ษ ณ์ เมื่อได้ฟังพระเจ้าถังไท
จง ฮ่อ งเ ต้รั บสั่ งดั งนั้
นก็ เขี ยน ต าม
รับสั่งมีความว่า ฟ้าดินใหญ่กว้างประกอบด้วยเหตุไม่มี

รูปกายก็จริง แต่ยังรู้ได้

เพราะภาคอันอบรมตามฤดู พึงกำหนดได้ตามภูมิของสิ่

งที่อาศัยธาตุอบรม ย่อม
เป็นไปด้วยก็ริยาใหญ่น้อยอันสิ่งในโลกนี้ว่ายากหรือก็ยั

งกำหนดรู้ได้ ในพระธรรม
คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น
เป็นธรรมอันสุขุมลึกลับละเอียดยิ่งที่จะกำหนด
ได้ เป็นธรรมอันพิเศษอาจนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏทุ

กข์ ให้ลุถึงพระโลกุตรธรร ม
จนไม่มีสัตว์มีบุคคลและปราศจากตัณหามานะทิฐิและกิเ

ลสทั้งสิ้นได้ เป็นธรรม
ที่สุดยิ่งในมนุษย์โลกจะหาที่เปรียบได้
ทั้งกว้างใหญ่อย่างไม่ถึง เป็นยอดแห่ง
กุศลธรรมของสัตว์ทั้งหลายเป็นสรณะที่พึ่งอันเกษมสำร

าญนิราศภัยอันตรายขอ ง
สัตว์ทั้งหลายผู้แจ้งแล้วซึ่งธรรมนั้น
ซึ่งพระถังซัมจั๋งได้ปฏิบัติโดยความบริสุทธิ์
ตั้งมั่นมิได้หวั่นไหวแพร่งพราย
อุตสาหะตั้งใจรับคำสั่งของเราไปยังไซที ทนทุกข์
ทรมานมิได้คิดถึงความตายไปจนถึงพระพุทธเจ้า
นมัสการขออาราธนาพระไตร
ปิฎกธรรม ได้กลับมาให้เราสมความที่ตั้งใจศรัทธาใน

ครั้งนี้ คุณของพระถังซัมจั้ง
หาที่เปรียบมิได้ อันฟ้าและดินที่ใหญ่กว้างก็ยังพอจะปร

ะมาณได้ อันคุณของ
พระถังซัมจั่งน้องเราในครั้งนี้
เป็นที่สุดหาสิ่งใดเปรียบมิได้ พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้
เมือดรัสสินค้านันแล้ว ขุนนางอาลักษณ์เขียนแล้วก็นำถ

วายต่อพระหัตถ์ จึงมี
รับสังให้นิมนต์พระถังซัมจังเข้ามาเฝ้าในพระราชวัง
เวลานั้นพระถังซัมจั่งมาคอย
จะเฝ้าอยู่แล้วพอมีรับสั่งให้หาก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าถัง

ไทจงฮ่องเต้นิมนต์ให้ นั่ง
ที่ อั น
สมควรแล้ว จึงหยิบหนังสือนั้นส่งให้พระถังซัมจั้ง
พระถังซัมจังรับมาอ่านดูตั้งแต่
ต้นจนปลายแล้วถวายพระพรว่า ขอพระองค์ได้ทราบ
อันถ้อยคำบทกลอนลึกลับ
นี้ไม่ทราบว่าพรระองค์จะให้ชื่อว่าหนังสืออะไร
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ตรัสว่า อัน
ถ้อยคำทั้งหลายเหล่านั้น เรากล่าวโดยใจนึกจะให้เป็

นก็ริยาตอบสนองคุณให้ ท่
า น
น้องเท่านั้น แม้จะตั้งชื่อคำนั้นก็ให้เรียกว่า
เซี้ยก่าจื่อไม่ทราบว่าจะดีหรือไม่ พระ
ถังซัมจังถวายพระพรว่าดีแล้ว
งามแล้วหาที่เปรียบมิได้ฝ่ายขุนนางข้าราชการที่เฝ้าอ

ยู่ในที่นั้น ต่างพร้อมกันสรรเสริญว่า
เป็นที่สุดแล้ว

หาที่เปรียบมิได้ จึงเอาพระราชนิพนธ์ที่ทรงแต่งนั้นคัด

ลอกจำลองออกประกาศใ
ห้
แพร่หลายทั่วไปทุกตำบล พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงรั

บสั่งให้พระถังซัมจั้ง เ ปิ
ด พ ร ะ
คัมภีร์ออกแสดง พระถังซัมจั้งจึงถวายพระพรว่า
แม้พระองค์จะให้อาตมภาพ
แสดงพระธรรม ต้องจัดที่ให้สมควร
ในพระราชวังนี้ไม่ควรจะแสดงธรรมจะเป็นที่
หมิ่นประมาทธรรมไป ขอพระองค์ได้ทรงทราบ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง
พระถังซัมจั้งทูลดังนั้น ก็มีพระทัยยินดีใสโสมนัสสาจึงต

รัสกับขุนนางองครักษ์ ว่า
ในกำแพงเมืองเชียงอานนี้จะมีพระอารามใดบริสุทธิ์ค

วรตั้งพิธีแสดงธรรมได้
บ้าง
ในหมู่พวกขุนนางนั้นมีขุนนางต้ายฮักสือชื่อเชียวอู้เป็นขุ

นนางผู้ใหญ่ ได้ฟังพระ
เจ้าถังไทจงฮ่องเต้ตรัสถามดังนั้น
จึงกราบทูลขึ้นว่าในกำแพงเมืองนี้มีวัดเจงทะยี่
เป็นที่บริสุทธิ์ควรจะตั้งพิธีธรรมได้
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้จึงมีรับสั่งให้ขุนนาง
พนักงานไปจัดแจงพระอาราม
แล้วอาราธนาพระคัมภีร์ไปยังวัดเจงทะยี่และจัดที่
ให้พรักพร้อมฝ่ายพวกขุนนางข้าราชการทั้งหลาย
ก็ไปจัดการตามรับสั่งทุกประการ ครั้น
เสร็จแล้ว พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ก็เสร็จโดยราชรถ

ไปยังวัดเจงทะยี่ฝ่าย พ
ระถังซัมจั้งกับสานุศิษย์ทั้งส
าม และขุนนางข้าราชการทั้งป วง ก็พากัน
ตามเสด็จไปยังวัดเจงทะยี่ ครั้นถึงวัดพระเจ้าถังไทจ

งฮ่องเต้ก็ประทับบนพิ
ธีชั้นสูง
พวกขุนนางน้อยก็ยื่นเฝ้าตามลำดับตำแหน่งยศ
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ จึงทรง
จุดธูปเทียนกระทำสักการบูชาแล้ว
จึงนิมนต์ให้พระถังซัมจั้งเปิดพระคัมภีร์เจริญ
พระพุทธมนต์ฝ่ายพระถังซัมจั้งครองจีวรสำรวมกิริยาโ

ดยเรียบร้อยแล้ว
ก็เข้าที่โต๊ะบูชาแล้ว
สั่งให้โป๊ยก่ายซัวเจ้งรักษาข้าวของกับม้า
ฝ่ายเห้งเจียยืนเฝ้ารักษาพระอาจารย์อยู่
ข้าง ๆ พระถังซัมจังจึงถวายพระพรแก่พระเจ้าถังไท

จงฮ่องเต้ว่า ขอพระองค์ได้
ทรงทราบ แม้พระองค์จะให้พระธรรมแพร่หลายทั่วพร

ะราชอาณาเขตของพระ
องค์แล้ว ขอให้จำลองออกจากพระคัมภีร์เดิมไป
ที่ของเดิมเก็บรักษาไว้ยังหอ
พระไตรดังนี้ จึงจะมั่นคงถาวรต่อไปเมื่อหน้า
พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ ได้ทรงฟัง
พระถังซัมจั้งทูลดังนั้น ก็มีพระทัยยินดีจึงรับสั่งให้พวกอ

าลักษณ์จำลองคัดออก
จากคัมภีร์เดิมทุก ๆ ผูก และรับสั่งให้ขุนนางฝ่ายโยธ

าก่อสร้างพระอารามให
ญ่ ขึ้ น
อีกวัดหนึ่งข้างทิศตะวันออกให้เรียกว่า
วัดแป๊ะเท่งอิ้งยี่ครั้นพระองค์ตรัสเสร็จแล้ว
พระถังซัมจั๋งยกพระคัมภีร์วางบนโต๊ะจะเปิดพระคัมภีร์

ออกเจริญพระพุทธมนต์
ได้ยินเสียงลมพัดฉิว ๆ มีกลิ่นหอมเข้ามากระทบนาสิก

ที่กลางอากาศท่านท้าว
กิมกังทั้งแปดก็สำแดงกายปรากฏออกมา
มีเสียงร้องเรียกว่าท่านที่เจริญพระพุทธ
มนต์นั้น จงวางพระคัมภีร์ลงเสียเถิด
จงรีบตามข้าพเจ้าไปไซทีเถิด เห้งเจียโป๊ย
ก่ายซัวเจ๋งกับม้าก็ลอยขึ้นกลางอากาศ
พระถังซัมจั้งวางคัมภีร์ลงแล้วก็ถวาย
พระพรลาพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้ว่า
ขอพระองค์อยู่ครองราชสมบัติให้ยิ่งยืนสุข
สวัสดิ์พิพัฒนมงคลเกิด อาตมาภาพจะขอถวายพระพรล

าไปหาพระพุทธเจ้าแล้
ว
ว่าขาดคำลงแล้วก็ลอยขึ้นกลางอากาศ
พระถังซัมจั้งเห้งเจียโป๊ยก่ายซั่วเจ็งกับม้า
พร้อมด้วยท้าวกิมกังทั้งแปดก็พากันลอยตามลมกลับไปไ

ซที พระเจ้าถังไทจง
ฮ่องเต้กับพวกขุนนางข้าราชการกำลังประชุมอยู่พร้อม

กัน แลเห็นดังนั้นก็ตกใจ
ต่างคนคุกเข่าลงคำนับกระทำนมัสการทุก ๆ คน
ฝ่ายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้กับ
ขุนนางกระทำนมัสการแล้ว จึงมีรับสั่งให้จัดพระสงฆ์ร

าชาคณะที่เชี่ยวชาญเป็
น
นักปราชญ์ มาประชุมตั้งพิธียังวัดเจงทะยี่
ทรงกระทำมหากุศลทั้งบกทั้งน้ำสวด
พระคัมภีร์อภิธรรม โปรดช่วยสัตว์ที่ต้องเวรกรรมในน

รกและเปรตอสุรกายเดี
ย รั จ
ฉานให้ปราศจากซึ่งทุกข์ภัยอบายภูมิทั้งหลาย
และจำลองพระคัมภีร์ออกแจกจ่าย
ไปทั่วทุกตำบลฝ่ายท้าวกิมกังทั้งแปด
แผลงฤทธิ์หอบพาพระถังซัมจั่งกับสานุศิษย์กับม้ารวม
ห้าด้วยกัน ทั้งไปทั้งมารวมแปดวันก็พอถึงเขาเล่งซัว
เวลานั้นพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย
กับหมู่พระอรหันต์ทั้งอุบาสกอุบาสิกา
กำลังเฝ้าฟังพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม
ท้าวกิมกังก็พาพระถังซัมจั้งเห้งเจียโป๊ยก่ายซัวเจ้งกับ

ม้าตรงเข้าไปเฝ้ากระ
ท ำ น มั ส
การแล้วทูลว่า ข้าแต่พระพุทธองค์เจ้า
ขอได้ทรงทราบด้วยพระผู้เป็นเจ้าให้ข้า
พระพุทธเจ้าไปส่งพระถังซัมจั้งไปยังเมืองไต้ถังนั้น
พระถังซัมจังได้นำพระคัมภีร์
ธรรมถวายพระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้แล้ว
บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าได้กลับมาพร้อมทั้ง
ศิษย์และอาจารย์แล้ว สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงต

รัสแก่พระถังซัมจั้งว่

า ท่าน

ชาติก่อนเป็นสาวกของตถาคต เหตุที่มีจิตเกียจคร้านห

มิ่นประมาทมิได้สดับฟั

ง

พระปรมัตถธรรม เพราะฉะนั้นจึงปรับให้ไปเกิดในปร

ะเทศจีนได้อุปสมบทบว

ช เ ป็ น

ภิกขุสงฆ์ปฏิบัติอันบริสุทธิ์และได้อุตสาหะมาอาราธนาพ

ระไตรปิฎก
เพราะมีความ
ชอบเอาคุณไถ่โทษแล้ว บัดนี้มีความบริสุทธิ์ตถาคตจะใ

ห้สำเร็จเป็นพระพุทธเ
จ้ า
นามเรียกว่า เจียนทันกงเต๊กพุทธเจ้า
พระถังซัมจั๋งได้รับคำพระพุทธเจ้าตั้งให้ก็มี
ความยินดีจึงกระทำนมัสการสามครั้งแล้วก็นั่งอยู่ส่วนห

นึ่ง
พระองค์ทรงเรียกเห้งเ จี ย
เข้ามาใกล้แล้วตรัสว่า เหตุครั้งก่อนตัวทำการจลาจล

วุ่นวายแก่เทพยดาเทพ
า รั ก ษ์
เพราะฉะนั้นตถาคตจึงได้ปรับโทษบันดาลเป็นเขาห้าย

อดทับไว้
อันภัยร้ายหมด
สิ้นแล้วจึงได้พ้นจากโทษและได้รักษาปฏิบัติตามหนทาง

ชอบธรรมอุตสาหะปราบ
ยักษ์มาร มีความชอบตถาคตจะพยากรณ์ให้ว่าจะได้เป็

นพระพุทธเจ้าในภายหน้า
มีนามว่าเต๊าเจี้ยนเส้งพุทธเจ้า
เห้งเจียได้ฟังพระพุทธเจ้าทรงตรัสพยากรณ์ดังนั้น
ก็มีความยินดีกระทำนมัสการแล้วก็นั่งอยู่สวนหนึ่ง
พระพุทธองค์ทรงเรียกโป๊ย
ก่ายเข้ามาใกล้แล้ว จึงตรัสว่าโป๊ยก่ายเดิมเป็นขุนนา

งบังคับการพลทหารเรือ อบน
สวรรค์ เหตุเมื่อมหาประชุมเลี้ยงโต๊ะหมู่เทพยดา
ตัวทำผิดด้วยเสพสุราเมากำเริบ
สัพยอกนางฟ้าของเง็กเซียงฮ่องเต้
เง็กเซียงฮ่องเต้จึงปรับโทษให้จุติลงไปเกิดใน
มนุษยโลก ร่างกายดังเดียรัจฉานอยู่ที่เขาฮกลินชัวถ้ำ

อุ้นจั้นต้องตั้งสร้างบ
าปกรรม

ได้กลับใจรักษาตามสัมมาทิฐิและได้ตามรักษาปฏิบัติพร

ะถังซัมจั้งจนสำเร็จธุ ร กิ จ
แต่ยังมีความกำหนัดในรูปเสียงกลิ่นรสยังไม่ระงับ
แต่ได้เป็นพาหนะหาบคอนก็มี
ความชอบมาก จะให้โป๊ยก่ายเป็นที่ตำแหน่งพุทธพิธีทูต

โป๊ยก่ายทูลว่าท่านทั้ ง
สองได้เป็นพระพุทธเจ้า ทำไมให้ข้าพเจ้าเป็นพุทธพิธี

ทูตเล่า

พระพุทธองค์ตรัส
ว่าเพราะด้วยโป๊ยก่ายปากกว้างพุงใหญ่
กระเพาะใหญ่ อันฟ้าดินทัง ๔ ทวีปก็
นับศรัทธาเชื่อต่อพระตถาคตทั้งสิ้น แม้จะตั้งพิธีใด ๆ
ก็ดี จะต้องเชิญโป๊ยก่ายทั้ง
นั้นเพราะฉะนั้นจึงตั้งให้โป้ยก่ายเป็นตำแหน่งพุทธพิธีทู

ตจะได้อิ่มเอิบจะไม่พ อ ใ จ ห รื อ
โป๊ยก่ายได้ฟังพระพุทธเจ้าทรงแสดงดังนั้น
ก็มีความยินดีกระทำความเคารพแล้ว
ก็นั่งอยู่ส่วนหนึ่ง พระองค์จึงตรัสแก่ซัวเจ๋งว่าเมื่อเวล

ามหาประชุมเดิมตัวเป็ น ร า ช
องครักษ์ของเง็กเซียงฮ่องเต้บนสวรรค์เลี้ยงโต๊ะชมพู่

เซียนตัวกระทำคนโทแก้ ว พ ลั ด
ตกแตก เง็กเซียงฮ่องเต้ปรับโทษให้จุติลงไปทนทุกขเ

วทนาอยู่ในลำแม่น้ำลี่ ว ซั ว ฮ้ อ
กระทำการหยาบช้าสร้างอกุศลกรรมไม่คณนานับได้
ภายหลังกลับใจได้ปฏิบัติ
รักษาศีลและได้ตามปฏิบัติรักษาพระถังซัมจั้งขึ้นเขาลง

ห้วยมีความชอบเอาคุณ ไ ถ่
โทษ เพราะฉะนั้นจะตั้งให้ซัวเจ๋งเป็นตำแหน่งจะได้ส

ำเร็จเป็นมหาเถรอรหั น ต์ ซัว
เจ้งคำนับแล้วก็นั่งอยู่ในที่ควรส่วนหนึ่ง
พระพุทธเจ้าจึงตรัสแก่ม้ามังกรว่า เมื่อเดิม
ตัวเจ้าเป็นบุตรพระยาเล่งอ๋อง
เพราะประพฤติซึ่งความชั่วร้ายโทษถึงประหารชีวิต
ได้รอดเพราะกลับใจสมาทานตามพระพุทธศาสนา
และรับเป็นพาหนะกำลังให้
พระถังซัมจังขี้ไปไซที เวลากลับก็ได้บรรทุกพระคัมภีร์

มีความชอบจะตั้งให้เป็ น ห มู่
นาคมหาเศรษฐีคอยรักษาพระรัตนตรัยเมื่อพระองค์ทร

งตั้งตามมรรคผลกุศลธ ร ร ม
ของคนเหล่านั้นแล้ว พระถังซัมจั้งโป๊ยก่ายซัวเจ้งพร้อ

มกันนมัสการม้าก็นมัส ก า ร
ขอบคุณ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสสั่งแก่เจ้าเจี๊ยดที้

ให้นำม้าไป
ยังเขาเล่งซัว
ผลักลงไปในสระนาคให้แปรร่างกายกลับเป็นนาค
เจ้าเจี๊ยดที้ก็นำม้าไปยังสระ
ครั้นถึงก็ผลักม้าลงไปในสระบัดเดี๋ยวก็แปรกายกลับเป็

นพระยานาคราช แล้วกลับ
เหาะมานอนเฝ้าอยู่ยังประตูใหญ่พระอารามพระโพธิสั

ตว์ก็พร้อมกันสรรเสริ ญ
บารมีอภินิหารธรรมของพระองค์ที่กว้างขวางใหญ่หาที่

เปรียบมิได้
เวลานั้นเห้งเจีย
บอกแก่พระถังซัมจั้งว่า เวลานี้อาจารย์กับข้าพเจ้าก็รั

บคำพระพุทธเจ้าตรัสใ ห้ เ ป็ น
พระพุทธเจ้าแล้ว ขอให้ภาวนาถอนมงคลบนศีรษะข้าพ

เจ้าออกเถิด หรือยังจะ
เอาไว้ทำอะไรอีกก็ให้รู้ พระถังซัมจั้งพูดว่าเดิมเพรา

ะบังคับเห้งเจียไม่ได้ จึ ง ต้ อ ง มี
มงคล บัดนี้ได้สำเร็จแล้วมงคลก็สูญหายไปเองที่ไหนจ

ะติดอยู่ได้
เห้งเจียจงเอา

มือลองคลำดูหรือจะมีอยู่หรือเปล่า
เห้งเจียจึงยกมือขึ้นคลำบนศีรษะมงคลก็หาย
ไปจริงดังนั้นเวลานั้นพระถังซัมจังกับสานุศิษย์ทั้งสามกั

บม้าก็ได้สำเร็จมรรคผ ล
ตามกำลังของกุศลธรรมที่ตนได้กระทำไว้ฝ่ายหมู่พระโ

พธิสัตว์กับพระอรหันต์
สาวกอินทร์พรหมเทพยดาเท
พ า รักษ์กับ
หมู่อุบาสกอุบาสิกา ที่ได้มาประชุมฟังพระพุทธเจ้าแสด

งธรรมนั้น ต่างนมัสการ
ลาแล้วก็กลับไปยังที่ของตน
ทุกคนแล้วขอแต่งกลอนตอนท้ายอธิบายขานโดยตั้งใจไ

ว้วันหน้าอยู่ช้านาน ตามเหตุการณ์
และกระทู้ของครูบา ทั้งข้อความตามที่มีผู้กล่าว
เป็นเรื่องราวเท็จจริงสิ่งที่ว่า แห่ง
ท่านครูผู้ประสิทธิ์ลิขิตตรา
ได้กล่าวหาแต่งไว้ในนิทานความจริงนั้นท่านซัมจั้งเธอ

ขลังแน่
ได้ไปแท้ถึงฮีนดูเป็นผู้ ห า ญ ได้ลอกจัด
คัมภีร์มีพยาน แต่ตามกาลตามวิสัยของใจจีน
เป็นไชนาท่าจะเปลี่ยนเขียนกระดาษ
นามก็คลาดไปตามชื่อผู้ถือศีล
ระยะทางห่างใจหายต้องป่ายปีน เดินด้วยตีนขา
ไปเพราะไกลครัน แต่แผนที่มีขัดในบัตรนี้

สิบสี่ปีอยู่ข้างเกินทางเดินสั้น น่าจะเป็น
สี่ปีพอดีกัน โดยเหตุฉันเอาใจใส่ในมรรคาผู้ที่ทำจำต้อ

งกล่าวให้ยาวยืด หวังเป็นพืชหญิงชายไปภ
า ย ห น้ า ซึ่งให้พบรบคนแต่ก่อนค่อนข้ า ง
คิ ด พิ ศ ว ง
ยักษ์มีศักดา เรื่องปัญญาหรืออุบายไม่หมายนัก
จะกล่าวตรงใจไม่ชอบเหมือนหอบผัก
ที่เนื้อหนังมังสาไม่กล้านัก ดวงจิตรักฤทธิ์
เดชวิเศษไป จึงเติมความตามทางหว่างวิถี
ให้เกิดมียักษ์มารพาลวิสัย เพื่อแสดง
บาปกรรมที่ทำไว้ บันดาลให้เห็นจริงทุกสิ่งอันสำนวนจี

นกับฮืนดูอยู่ข้างคล้า ย
มักปืนป่ายป่าฏิหาริย์การขั น
ขั น จึงยืดยาว
กล่าวไว้ในอนันต์ เรานายวรรณได้พิเคราะห์จำเพาะ

ญาณ
โดยเหตุว่าศาสนาของ
พระพุทธ มีที่สุดสี่สิบห้าว่าวิตถาร
ทรงพระชนม์แปดสิบงุบงิบกาล แต่เรื่องนี้ที
ข้างนานหลายร้อยปี คือหงอคงไปติดอยู่ที่ภูเขา
นานไม่เบาห้าร้อยเศษในเขตที่
พระเสด็จเข้านิพพานนานเต็มที่
แปดสิบปีสิ้นพระชนม์นี่กลใดเมื่อซัมจั้งกลับมาเวลาน้อย

แล้วกลับถอยไปไซทีนี่ ไ ฉ น
ใครเป็นผู้เล่าบอก
ออกแก่ใคร ฟัง ๆ ไปขัดหูดูรำคาญแต่พระธรรมคัมภีร์

เป็นมีแน่ นักปราชญ์แปลฉันได้ฟังห วั ง
วิ ต ถ า ร แต่ลู่ทาง
ห่างไกลไปลำบาก ฟังก็ยากเอาเป็นจริงทุกสิ่งสรรพ์
แปลกแต่นามตามระยะที่ปะ
นั้น ไฉนหันไปเป็นจีนดูปีนความ
ทั้งรูปร่างทางท่าสารพัด ดูมันพลัดไปเป็นเจ๊ก
เด็กมันถาม ว่าฮึนดูผู้เป็นแขกย่อมแปลกนาม
ไฉนความชื่อเสียงจึงเลี่ยงไปชั้นรูปพระพุทธองค์สงฆ์ทั้

งหลาย ก็กลับกลายเสื้อกางเก ง นี่ เ
พ ล ง ไ ห น ชั้นเทวดา
ท่าทางก็ขวางไป จึงเข้าใจคงจะเรียงตามเสียงคน
ถ้านิทานบ้านแขกคงแปลกรูป
ชั้นสถูปเจดีย์ที่กุคล โบสถ์วิหารการเปรียญก็เวียนวน
แล้วแต่คนประเทศไหนก็
ไปตามจึงจับได้ในปัญญาอัชฌาสัย เรื่องของใครๆ
ผู้ทำไม่จำถาม ตามวิสัยใจรัก
ประจักษ์ความ พอจะตามอนุมานในการไกลอักษรจีนเ

ขียนด้วยหมึกจารึกรส ก็จำจดด้วยพู่กันขันที่ไห
น เขมรมอญหรือ
พม่าลังกาไทย ก็เขียนไว้ด้วยใบลานนมนานมา
ฝั่งเขาเจ้าความคิดมีฤทธิ์เดช ก็ตาม
เหตุพิมพ์ผนึกเรื่องศึกษา ตัวอักษรกลอนความตามสาร

า

เมืองของใคร ๆ ก็ว่า
ภาษาตัว แต่ประเทศฮีนดูอยู่ข้างนาน
มีหลักฐานควรคิดทุกทิศทั่ว กับเมืองโรม
ก็บุราณนานเต็มตัว ฉันทราบทั่วธานีที่เป็นเดิมตะวันออ

กนอกว่าจีนยังปีนป่าย
พึ่งตั้งกายทีหลังเขาอย่า
เ ม า เ หิ ม ตะวันตกก็
ฮีนดูเป็นหมู่เดิม ไม่ส่งเสริมแสร้งกล่าวยืดยาวมา

ถ้าเฉียงใต้ฝ่ายยุโรปครบทุกชาติ
เก่าทายาทอีตาเลียนเฮี้ยนนักหนา
สามประเทศนี้แลใหญ่แต่ไรมา ทั้งสารารูป
เรื่องเมืองใด ๆ ในท่วงทีมีละม้ายคล้ายกันสิ้น
อาการกินนุ่งห่มสมวิสัย มายอด
แหลมอยู่แต่เราเฒ่าข้างไทย
นอกนั้นไซร้ทรวดทรงเขาลงกัน ฝรั่งแขกแปลกกันไม่
มากนัก ทำเยื้องยักผิดเพี้ยนที่เหียนหัน
แต่ท่วงทีมีเสื้อหมวกตามพวกพันธุ์ มา
ทุกชั้นจึงได้แปลกแยกกันไปฉันเชื่อแน่แต่ว่าธรรมพระชั

มจั้ง โดยกำลังไปฮืนดูรู้นิสั ย
เป็นผู้นำคำพระ
ระยะไกล มาสู่ในตะวันออกไม่นอกทาง
แต่ไปมาท่าไหนฉันไม่รู้ เพราะฮืนดูมีแต่
แขกที่แปลกอย่าง เขาผู้จดปดริงสิ่งที่วาง
ฉันขออ้างพงศาวดารในการไกล ได้
ทราบแน่แต่อาจารย์ท่านขงจื๊
แกเป็นผู้เกิดพร้อมพระใจสะใส เกิดเมืองล่อพ่อแก
ดีศิวิไลซ์ ระยะไกลแก่สุยถังได้ฟังมา
เพราะเลียดก๊กกับสุยถังตั้งพันปี พระจะมี
อยู่ที่ไหนมิใช่บ้า พระดับขันธ์นิพพานนมนานมา
เกือบพันกว่าสุยถังจึงตั้งตนซึ่งว่าไปพบพระองค์คงจะป

ด เรารู้หมดไม่มีแคลงทุ ก แห่งหน
ว่าพระอยู่บน
ภูเขามันเข้ากล ยังเป็นคนเป็นสัตว์เห็นขัดครัน
คนบุราณพาลจะปดสดสดร้อนร้อน
พอใจสอนแอบเอาคำธรรมขันธ์
เห็นว่าทางห่างไกลรู้ไม่ทัน พูดสั้นสั้นคิดว่าใคร
จะไม่รู้ครั้นว่ากาลนานมาเวลาล่วง
คนทั้งปวงมีนิสัยเข้าใจอยู่ ก็เสาะสางถางถาม
เนื้อความครู ที่ท่านรู้เหตุการณ์สถานไกล
เที่ยวสอดถามความจริงทุกสิ่งสรรพ์
จนรู้ทันรู้เท่าเข้าจงได้ ทำแผนที่ชี้ทิศทั่วกิจไป
ก็รู้ได้จริงจังสิ้นทั้งนั้นซึ่งตัวฉันพรรณนามาทั้งนี้
เพราะเหตุที่เป็นผู้เรียงเขาเถียงฉัน จำต้องกล่าว
ยาวความไปตามกัน ผู้นิพันธ์ไซอิ๋วหวาดหวิวใจ
เกรงท่านที่มีปัญญาจะว่าหลง
ฉันไม่ปลงไปทั้งนั้นคิดหวั่นไหว
เชื่ออยู่เพียงพระชัมจั้งเธอตั้งใจ เป็นผู้ไปเชิญพระ
ธรรมแลคัมภีร์ แต่พบปะพระที่ไหนฉันไม่เชื่อ
ยอมเพียงเมื่อมัชฌิมประเทศถึงเขตที่
ในแผ่นดินสุยถังฟังเพียงนี้ เป็นเรื่องดีควรดูทุกผู้คนโด

ยสีคนชนที่ไปใจต่าง ๆ ใครหนักทางใดอยู่ในกุศล
พระซัมจังมีศรัทธายิง
กว่าคน ทังอดทนแลเมตตาแกหนาพอ
ส่วนเห้งเจียเงียข้างร้ายฝ่ายโทโส แต่ไม่